

Hỏa Huyết Chấn Công

Trần
Thanh
Vân

iSach.info

Mục lục

- Chương 1: Những Biến Cố Ly Kỳ Bí Hiểm
- Chương 2: Gái Ngây Thơ Trố Tài Miêng Lưỡi
- Chương 3: Huyết Vũ Thư Từ Đâu Xuất Phát
- Chương 4: Thấp Cơ Thua Trí Ác Nhân Chuồn
- Chương 5: Ai Là Hung Thủ Giết Tra Nương
- Chương 6: Thiếu Phu Đi Giày Thêu Lại Xuất Hiện
- Chương 7: Tiểu A Liệt Lên Đường Lánh Nan
- Chương 8: Diễn Biến Ly Kỳ Trong Tiêm Thuốc
- Chương 9: Vào Phòng Trong A Liệt Bị Tóm
- Chương 10: Những Điều Bí Ẩn Trong Tiêm Thuốc
- Chương 11: Thúy Lam Cái Dạng Trả Thù Cha
- Chương 12: Trình Huyền Đạo Đại Chiến Kỳ Kinh
- Chương 13: Nghe Lồm Chuyên A Liệt Kinh Hôn
- Chương 14: Huyền Thức Lo Mưu Cứu A Liệt
- Chương 15: Cách Chữa Bệnh Công Phu Của Lão Ngôn
- Chương 16: Phùng Thúy Lam Xuất Hiện Đột Ngột
- Chương 17: Phùng Thúy Lam Thố Lộ Chân Tình
- Chương 18: Trong Đường Hầm Đồi Ban Chia Tay
- Chương 19: Trong Đèn Hoang Cặp Gái Cuồng Dâm
- Chương 20: Lão Giang Hồ Lo Mưu Thiết Kế
- Chương 21: Trong Phá Miếu Âu Dương Tinh Xuất Hiện
- Chương 22: Bồi Liễu Phu Nhân Hựu Chiết Binh
- Chương 23: Cô Gái Ký Bắc, Con Người Khó Hiểu
- Chương 24: Cuộc Đấu Trí Giữa Cô Gái Ký Bắc Và A Liệt
- Chương 25: Đả Lão Tăng Giải Cứu Giai Nhân
- Chương 26: Đuổi Lão Tăng Lạc Vào Đất Lạ
- Chương 27: Hai Người Bị Hãm Kỳ Môn Trận
- Chương 28: Thấy Tượng Thần Không Khỏi Bể Bàng
- Chương 29: Lơ Là Chức Phân Phái Chịu Thảm Hình
- Chương 30: Liễu Phiêu Hương Trố Tài Quyến Rũ
- Chương 31: Chấn Mê Hôn Phá Kiếp Tu Hành
- Chương 32: Hai Người Ra Thoát Chốn Hang Hùm
- Chương 33: A Liệt Lại Vào Cung Ất Mộc
- Chương 34: Vào Thủy Lao Giải Cứu Chân Nhân
- Chương 35: Dùng Y Thuật Giải Cứu Hai Người
- Chương 36: Trong Rừng Râm Lắng Nghe Động Tĩnh
- Chương 37: Điều Kế Ác Ma Lừa Thiếu Hiệp
- Chương 38: Âu Dương Tinh Phục Tài Hào Kiệt
- Chương 39: Cánh Hoa Đàm Cứu Người Trúng Độc
- Chương 40: Sợ Người Đẹp Thử Lòng Không Dám Lăn Khôn
- Chương 41: Gái Lãng Loàn Toan Hại Thân Phu
- Chương 42: Giúp Khương Trạch Bày Mưu Kế
- Chương 43: Vào Thị Trấn Tìm Lương Đại Thúc
- Chương 44: Bắt Dâm Phu, Đại Thúc Lo Mưu
- Chương 45: Xông Mê Hương Hạ Lũ Gian Nhân
- Chương 46: Trung Sơn Bày Kế Cứu Phùng Nương
- Chương 47: Cặp Ống Nhòm Xong Lại Đốt Xe
- Chương 48: Những Cuộc Theo Dõi Như Đèn Kéo Quân

Chương 49: Giả Tiểu Nhị Dò La Khách Sạn
Chương 50: Lục Minh Vũ Thuê Người Giết Vợ
Chương 51: Giả Tiểu Nhị Lên Tiếng Cứu Lục Phu Nhân
Chương 52: Trong Ngõ Hẻm Oan Gia Chạm Trán
Chương 53: Phùng Thúy Lam Đả Tử Thần Cái
Chương 54: Kết Quả Thê Lương Của Lục Phu Nhân
Chương 55: Quần Hùng Thiết Kế Hạ Thanh Vân
Chương 56: Nghe Giọng Nói Sanh Lòng Ngờ Vực
Chương 57: Hứa Thái Bình Bại Lộ Hành Tung
Chương 58: Đồi Hào Kiệt Thiết Kế Cứu Phùng Nương
Chương 59: Vào Bí Cung Dò La Động Tĩnh
Chương 60: Quang Minh Thất Phùng Thị Hôn Mê
Chương 61: Kim Cung Hữu Trố Tài Thần Hoa
Chương 62: Bị Quần Công, Anh Hùng Thất Bại
Chương 63: Liễu Hương Chủ Cái Tà Quy Chính
Chương 64: Liễu Hương Chủ Giải Cứu Lão Tam
Chương 65: Bùi Phu Nhân Thố Lộ Chân Tình
Chương 66: Có Quý Hôn Là Chuyện Đáng Mừng
Chương 67: Cao Thanh Vân Xuất Hiện Thành Linh
Chương 68: Tiểu Anh Hùng Bái Kiến Tiêu Dao
Chương 69: Chùa Bạch Mã Khai Thông Huyết Mạch
Chương 70: Vương Hồng Phạm Thuyết Phục Cường Đô
Chương 71: Dùng Hoa Nguyệt Quyến Rũ Hung Tàn
Chương 72: Bạch Nhật Thích Khách Theo Đôi Phu Nhân
Chương 73: Cao Thanh Vân Diệu Võ Dương Oai
Chương 74: Chiến Cuộc Xoay Vành, Đang Thù Ra Bàn
Chương 75: Cứ Dính Đàn Bà Là Lắm Chuyện
Chương 76: Quán Hội Tân Quần Hùng Tu Hội
Chương 77: Trong Từ Quán A Tình Xuất Hiện
Chương 78: Vô Quýt Dày Gắp Móng Tay Nhọn
Chương 79: Cao Thanh Vân Chạm Trán Diệu Văn Thái
Chương 80: Diệu Văn Thái Cầu Người Giết Vợ
Chương 81: Đơn Thương Độc Mã Vào Diệu Phủ
Chương 82: Cạn Nổi Lòng Đang Thù Hóa Bàn
Chương 83: Lầu Hội Tân Thích Khách Gặp Kỳ Nhân
Chương 84: Cẩm Y Cái Bắt Cóc Gái Thuần Dương
Chương 85: Âu Dương Tinh Tái Hội Tra Lang
Chương 86: Lục Minh Vũ Bại Lộ Chân Tướng
Chương 87: Gian Hùng Lý Luận, Hào Kiệt Sinh Nghi
Chương 88: Lục Minh Vũ Chịu Lộ Hành Tung
Chương 89: Lục Minh Vũ Bị Truất Ngồi Bang Chúa
Chương 90: Tra Công Tử Cứu Sống Hai Nhà Sư
Chương 91: Cuộc Tỵ Đầu Giữa Phong Càn Và A Liệt
Chương 92: Lục Minh Vũ Đánh Chết Triệu Đại Cường
Chương 93: Hứa Thái Bình Không Biết Tuân Lệnh Ai
Chương 94: Cao Thanh Vân Đại Chiến Lục Minh Vũ
Chương 95: Phùng Thúy Lam Đại Chiến Ác Ma
Chương 96: Cuộc Điều Tra Tông Tích Ác Ma
Chương 97: Vì Tà Thuật, Bại Lộ Hành Tung
Chương 98: Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình
Chương 99: Đã Đi Lén Lút Lại Mang Đền
Chương 100: Cùng Thư Sinh Nghi Luận Mưu Cơ

Chương 101: Lý Tuệ Tâm Hằng Hái Giúp Cao Lang
Chương 102: Cao Thanh Vân Dẫn Đồ Kế Hoạch
Chương 103: Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình
Chương 104: Thấy Người Đẹp Nổi Da Quan Hoài
Chương 105: Lão Tăng Thuyết Pháp Ngăn Bất Chính
Chương 106: Lưỡng Diện La Sát Tiên Như Mạnh
Chương 107: Triết Lý Vi Diệu Của Ác Ma
Chương 108: Những Đòn Thâm Độc Của Bon Ác Ma
Chương 109: Trong Ngô Trạch Xuất Hiện Âu Dương Tinh
Chương 110: Đền Tội Ác, Ma Vương Hết Kiếp
Chương 111: Lúc Nguy Nan Gặp Vương Hồng Phạm
Chương 112: Vương Hồng Phạm Cứu Ngô Đình Hương
Chương 113: Vương Hồng Phạm Là Nhân Vật Thế Nào?
Chương 114: Tiêu Dao Nhất Kiếm Đã Thương Phong Càn
Chương 115: Vương Hồng Phạm Trố Tài Xét Đoán

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Những Biến Cố Kỳ Bí Hiểm

Bên ngoài bầu trời sáng tỏ. Lúc ấy vào khoảng sau giờ Ngọ mà trong nhà vẫn tối tăm vì mấy cánh cửa đều đóng kín. Ánh nắng chỉ lọt qua một cái cửa sổ nhỏ chiếu vào.

Một thằng nhỏ chừng 13, 14 tuổi lấy sợi dây thừng dài vào khoảng 5, 6 thước để một đầu thắt thòng lọng kéo lê thê dưới đất. Gã cẩn thận chuyển động dây thừng lúc kéo đến trước cổ một con mèo đen lớn liền dừng ngay lại rồi nhấc mạnh lên.

Thòng lọng ở đầu dây chịt vào cổ con mèo.

Con mèo gào những tiếng lanh lảnh ra chiều tức giận. Nó vừa giơ nanh múa vuốt vừa giẫy giụa, song gã nhỏ cũng chẳng sợ gì, buộc một đầu dây thừng vào chân cái ghế độc nhật đặt ở góc nhà.

Trong căn phòng đầu nhà có tiếng ho hắng vọng ra rồi thanh âm nhát gừng của một người đàn bà cất lên :

- A Liệt!... Con Đại Hắc... về rồi ư?

A Liệt đáp :

- Phải rồi! Hải nhi cột nó lại để xem nó còn chạy rông được nữa không... ?

Gã vừa dứt lời thì cánh cửa lớn kẹt mở. Một đại hán tiến vào.

A Liệt ngừng đầu lên nhìn thấy người mới đến thân thể cao lớn, lưng đeo đao dài. Coi cách ăn mặc và dáng điệu thì đại hán tựa hồ là một vị tiêu sư.

Đại hán đeo đao thái độ rất lạnh lùng, mắt trông ngược lên dường như mất hết

thần trí.

Bỗng lại nghe đánh "binh" một tiếng. Cánh cửa gỗ khép lại, nhưng hiển nhiên đại hán này không có cử động để đóng cửa.

A Liệt lùi lại mấy bước, dương mắt lên nhìn thấy đại hán đột nhiên chuyển động thân hình tiến về phía trước. Có điều hai chân hần cứng nhắc không đuổi ra co vào để cất bước..

A Liệt thấy thế càng kinh hãi hơn, lùi thêm mấy bước nữa cho đến khi lưng đụng vào cửa phòng trong hết đất phải dừng lại. May mà đại hán tiến vào đến giữa nhà rồi đứng trơ ra không nhúc nhích.

Trước màn kịch kỳ dị này nếu ai không lớn mật tất phải sợ hãi đến té xiu như người gặp quỷ nhập tràng.

A Liệt tuy cũng lộ vẻ kinh hãi nhưng gã vẫn im lặng chú ý theo dõi động tĩnh của đại hán chứ không la hoảng.

Bỗng thấy bóng đen thấp thoáng. Bên ngoài cửa sổ có người đứng quay lưng vào trong nhìn ra đường như để coi chừng động tĩnh ở quanh nhà. A Liệt thấy rõ người này xuất hiện ở phía sau đại hán thì cho là hần bị người kia thúc đẩy. Khi gã vờ lẽ như vậy liền thở phào một cái, chú ý nhìn người đứng bên ngoài cửa sổ.

Người này thân hình mảnh dẻ, bóng lưng yếu điệu. Mái tóc búi cao lên đỉnh đầu. Tuy gã không nhìn rõ mặt mũi nhưng cứ coi tầm vóc và bóng dáng cũng hiểu ngay là một người đàn bà.

Mụ đàn bà đứng nhìn ra ngoài hồi lâu, thùy chung không ngoảnh đầu vào, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Này nhỏ kia! Trong nhà còn ai nữa không?

Thanh âm ra chiều gắt gỏng.

A Liệt đáp :

- Còn mẫu thân tiểu tử nữa, nhưng hai bữa nay người khó ở...

Trong phòng có tiếng người ở trên giường bước xuống rồi tiếng cất bước chậm chạp. Một thiếu phụ đứng bên cửa phòng nhìn ra ngoài.

Bà ngày có vẻ nhát gan hơn thằng nhỏ. Bà kinh hãi đến bật tiếng lạ Nhưng tiếng âm ờ tựa hồ không muốn làm kinh động đến người hàng xóm. A Liệt vội hỏi :

- Má má! Má má dậy làm chi...

Mụ đàn bà có búi tóc đứng mé cửa lạnh lùng lên tiếng :

- Nếu chỉ có hai mẹ con người thì tiện cho ta lắm. Các người có oán trách mệnh hư vận xúi để ma đưa lối quỷ đưa đường cho ta lần vào đây.

Mụ vừa dứt lời đã tiến vào đến sau lưng đại hán. Động tác của mụ cực kỳ mau lẹ. Lúc này trong nhà đã sáng hơn vì cửa mở, mà cả hai mẹ con A Liệt vẫn không thể nhìn rõ mặt mụ được.

Bỗng nghe bảy tám tiếng "binh binh" vang lên, tựa hồ mụ phóng chưởng đánh vào sau lưng đại hán.

Đại hán đang đứng ngây người không nhúc nhích bây giờ phát ra những tiếng lách tách như pháo liên châu nổ không ngừng. Những tiếng này tựa hồ ở đốt xương toàn thân đại hán phát ra.

A Liệt nghiêng răng thét lên :

- Người làm trò quỷ gì thế? Ra đi! Cút ra đi!

Bỗng thấy đại hán thất khiếu ứa máu, cả chân tóc dường như cũng có máu rỉ ra.

Chỉ trong nháy mắt, mặt mũi và quần áo đại hán đều đầy huyết tích. Đột nhiên đại hán xoay mình chạy đi.

Đại hán chạy đến chân tường đùng mạnh đánh "sầm" một tiếng rùng rợn. Hẳn đã đánh vỡ bức tường để chuồn ra. Chỗ thủng bức tường đúng như hình người mới

thật là kỳ dị và khủng khiếp.

A Liệt bất giác đưa mắt nhìn chỗ tường khuyết thấy đại hán đẩy mình vết máu chạy nhanh ghê gớm. Bất luận gặp cây cối hay phen giậu cản đường mà hắn đung phải cũng pha bừa đi cho đỡ vờ.

Mẫu thân A Liệt toàn thân run bần bật cơ hồ té xỉu.

Lúc này phụ nhân búi tóc mới liếc mắt nhìn mẹ con gã, lạnh lùng lên tiếng :

- Sắp có người tới đó! Ta phải giết mẹ con người đi để bịt miệng.

Mụ vẫn quay lưng vào trong nên mẹ con A Liệt không nhìn rõ tướng mạo.

Thanh âm mụ vừa lạnh lẽo vừa đầy sát khí khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống..

Ban đầu A Liệt cũng sợ hết hồn nhưng rồi gã bình tĩnh lại ngay lớn tiếng quát :

- Mụ giết ta thì được nhưng đừng đụng đến mẫu thân ta!

Tuy gã người gầy khăng gầy kheo, mặt bủng da chì, nhưng gã đứng phưỡn ngực ra quát tháo cũng oai phong lắm liệt. Dĩ nhiên lòng hiếu thảo đã thúc đẩy gã thành người quả cảm, ai nghe cũng phải kinh hãi và bội phục, tựa hồ khí hùng của gã khiến người ta không thể lấn át được.

Phụ nhân búi tóc nói :

- Khá khen cho thằng nhỏ hiếu thuận! Nhưng đáng tiếc là công việc bữa nay quan hệ phi thường, nên không thể tha mạng cho các người được...

Mụ nói tới đây thì bên ngoài có tiếng người huyên náo vọng vào. Đại khái là những người hàng xóm đã bị đại hán máu me kia làm kinh động liền chạy đến coi.

Phụ nhân búi tóc dường như trong lòng có vẻ hoảng hốt. Mụ lắng tai nghe rồi nói :

- Ta phải chạy đến nơi rồi!

Mụ nói rồi cất bước tiến về phía mẹ con A Liệt. Mụ đi mỗi bước một gần tuy tay không mà dường như sát khí bùng bùng, làm cho hai mẹ con A Liệt phải lùi lại phía sau.

Đột nhiên một tiếng "ngoao" thét lên rồi tiếp theo những tiếng gầm gừ.

Phụ nhân tức giận "hừ" một tiếng, khẽ quát :

- Con súc sinh đáng chết này!...

Mụ giơ chân lên đạp vào con mèo đen. Đại Hắc bị đau lại gào lên một tiếng rồi im bật.

Bên ngoài có tiếng người hỏi :

-Thanh âm gì thế?

Tiếng bước chân nhộn nhịp, từ ngoài chạy tới. Thiếu phụ búi tóc thò đầu qua cửa sổ nhìn ra. Dường như mụ biết rằng lúc này mà còn chưa chạy tắt bị người ngó thấy. Mụ liền mở cửa sổ chuồn ra. Chớp mắt đã mất hút.

A Liệt quay lại ôm lấy mẫu thân. Người gã run bần bật. Nhưng rất may mẫu thân gã lại bình tĩnh khác thường. Mụ nói :

- A Liệt! Người đỡ ta vào giường.

Người bên ngoài đã phát giác ra chỗ hồng bức tường đều kinh hãi vô cùng nên la ó om sòm.

A Liệt ruột rời như mớ bông bong. Gã đỡ mẫu thân đặt xuống giường rồi toan chạy ra thì mụ bảo :

- A Liệt! Hải nhi hãy coi chừng! Sắp có người vào tra hỏi đó. Người cứ mặc nói là không thấy ai đến cả. Người bảo vẫn ở trong phòng ta, đột nhiên nghe tiếng động...

A Liệt cảm thấy đầu óc rối loạn chẳng còn suy nghĩ gì được nữa. Có điều thái độ rất kỳ quái của mẫu thân khiến cho gã lấy làm kỳ là trước biến diễn khủng khiếp đột ngột này quyết bà không thể bình tĩnh đến thế được mới hợp lý.

Người hàng xóm đã đẩy cửa bước vào. A Liệt chạy ra tiếp chuyện với Hoàng đại thúc, Trương A Bá là những người ở gần bên cạnh.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên một hồi rồi dừng lại ở trước cửa.

Đòn kỵ mã này không phải ít, đến 13,15 người. Có già có trẻ, có đạo sĩ có hoà thượng lại có cả một vị lão ni cô nữa.

Đoàn người này đều dắt binh khí. Động tác cực kỳ mau lẹ! Họ xuống ngựa rồi kéo ùa vào nhà. Căn nhà này chỉ có hai gian chật hẹp tưởng chừng bị họ làm cho tan nát.

Một lão già râu tóc bạc phơ lớn tiếng hô :

- Gạt những người không liên can gì đến vụ này ra ngoài, nhưng đừng để một người nào chuồng mất...

Thanh âm và động tác của lão này khiến ai ngó thấy cũng hiểu ngay lão là một người nóng nảy.

Lập tức bốn đại hán võ phục động thủ đẩy những người hàng xóm sang một bên.

Bọn đại hán vẻ mặt đã hung hãn lại đeo đao dắt kiếm nên không ai dám kháng cự, chịu để yên cho chúng đem giam vào trong một căn nhà bên cạnh.

Trong nhà A Liệt chỉ còn lại bọn kỵ mã vừa đến sau. Tuy bọn người khá đông song bầu không khí yên tĩnh trở lại. Ai cũng để ý tra xét tình hình hai gian nhà này.

Con Đại Hắc nằm chết queo thành một đồng đen sì ở dưới đất. Một người đá vào xác nó nói :

- Đúng rồi! Vụ này kêu bằng giết hết, gà chó cũng không bỏ sót.

A Liệt thét to một tiếng chạy lại ôm con mèo đen lên. Gã phát giác xương cốt trong toàn thân nó đều bị gãy hết. Gã ngừng đầu lên về mặt tỏ ra vừa bi ai vừa phẫn hận.

Mọi người đều đưa mắt nhìn gã. Lão già vừa rồi cất tiếng hỏi :

- Nhỏ kia! Người họ tên gì? Câu chuyện vừa xảy ra như thế nào? Người hãy nói thực cho ta nghe!

Thanh âm nghiêm khắc của lão có một lực lượng khiến cho mọi người phải phục tùng và tựa như một nhân vật chuyên ra lệnh.

A Liệt tuy đang bi phẫn về cái chết của con mèo, nhưng gã cũng phục tùng đối phương, đáp :

- Tiểu tử họ Tra tên gọi Tư Liệt. Tiểu tử chẳng hiểu vụ này ra làm sao?

Gã vừa dứt lời bỗng cảm thấy trong nhà yên lặng một cách kỳ dị. Gã đưa mắt nhìn quanh thì thấy mọi con mắt đang để ý nhìn gã một cách soi mói..

Lúc này trong nhà còn mười người mà người nào mắt cũng sáng như điện, sắc bén vô cùng. A Liệt tưởng chừng như mình thân thể trần truồng và đang bị những luồng mục quang nhìn thấu vào tới ruột gan.

Gã vừa sợ hãi vừa nghi hoặc cúi đầu xuống thì nhìn ngay thấy con mèo chết trong tay Lập tức gã lại nổi cơn bi phẫn ngừng đầu lên lớn tiếng hỏi :

- Kẻ nào đã làm chết con Đại Hắc của ta?

Chỉ trong chớp nhoáng, luồng mục quang của mọi người đột nhiên mềm dịu lại.

Lão ni cô rủ ri lên tiếng :

- Đức Phật từ bi! Trẻ nhỏ này còn ít tuổi lắm, chắc gã không trí trá đâu.

Một người nữa nói tiếp :

- Giả tử gã trá ngục mà đóng kịch khéo đến bực này thì bọn ta sớm muộn gì cũng chết với gã không có đất mà chôn!

Người này cao nghều nghệu mà gầy khăng kheo. Hai mái tóc đã hoa râm. Cặp mắt hăng như gà chọi. Người ta không hiểu hẳn nói câu ấy là trở vào ai. Vì thế hẳn tỏ ra con người có tà khí.

Lão ni cô sa sầm nét mặt đáp :

- Kỳ thí chủ nói vậy là muốn cho người ta giết chết cả gã này để tuyệt mối lo về sau, nhưng làm như vậy là trái với ý niệm từ bi.

Gã họ Kỳ quay lại ngó lão ni, nhưng mọi người đều cảm giác là gã nhìn chệnh chênh sang người khác. Gã hững hờ hỏi :

- Mai am chủ! Kỳ mỗ bất quá thức tỉnh các vị mà thôi! Chuyện này quan trọng phi thường! Dĩ nhiên chúng ta không nên giết hại người vô tội, nhưng cũng đừng để kẻ nào bưng mắt lừa dối, có đúng thế không?

Hắn nói câu này là để giải thích ý kiến của mình, nhưng giọng nói cứng cỏi khiến cho bầu không khí trong nhà đột nhiên biến thành khẩn trương. Mọi người không ai lên tiếng, đều đứng tụ thủ bàng quan..

Trong lúc tình thế thêm phần khẩn trương thì một đạo nhân trung niên bỗng lên tiếng :

- Theo nhận xét của bản đạo thì Kỳ thí chủ lòng dạ thẳng ngay mà lạnh lùng. Lời nói của thí chủ há không phải là dò xét đến hậu quả của thằng nhỏ kia?

Đạo nhân đứng tuổi nói câu này xen vào để tỏ rõ thái độ cùng lập trường của y, đồng thời có thiên về bên Mai am chủ.

Gã họ Kỳ hăng giọng rồi nói :

- Đúng thế! Kỳ mỗ không có cái giả đạo đức như mèo khóc chuột. Cổ nhân thường nói : "Cái gì nên cắt đứt mà không cắt đứt rồi tự lãnh lấy hậu quả". Kỳ mỗ rất phục câu đó. Còn người khác muốn nghe hay không Kỳ mỗ cũng không dính vào.

Câu nói của gã lần này ý kiến hoàn toàn mâu thuẫn với lần trước. Nội dung câu này thật cứng cỏi mà giọng lưỡi lại mềm dịu, đủ tỏ gã đã cảm thấy thanh thế của đối phương mạnh hơn nên không dám đối nghịch triệt để.

Lão già tính khí nóng nảy lớn tiếng :

- Tra Tu Liệt! Người quê quán ở đâu?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử ở đây.

Lão già tức giận xẵng giọng :

- Nói bậy! Người không phải là người ở Khai Phong.

A Liệt chững hững đáp :

- Nếu vậy thì tiểu tử không biết.

Gã ngỡ ngác một lúc rồi hỏi lại :

- Vậy thế tiểu tử người ở đâu?

Thật là câu hỏi đáng tức cười, nhưng mọi người không một ai nhếch mép..

Bầu không khí lại khẩn trương trầm trọng.

A Liệt là một đứa nhỏ chưa biết đời là gì, chẳng có cơ tâm chi hết. Gã cảm thấy mình đang hãm vào trong vòng nguy hiểm rất quái lạ.

Lão già kia không trả lời A Liệt lại hỏi :

- Năm nay người lên mấy?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử 13 tuổi.

Nét mặt mọi người đều chuyển biến, dường như đã yên tâm được một phần, nhưng lại thêm bề thất vọng, thở phào một cái.

Mai am chủ nói :

- Việc này trước xảy ra đã mười sáu năm nay mà thằng nhỏ mới 13 tuổi thì chỉ là một chuyện trùng hợp mà thôi.

Một vị hòa thượng nói :

- Về tuổi già này cần điều tra cho xác thực mới yên tâm được. Nếu cuộc điều tra đủ chứng cứ như vậy thì thật là một trường hợp rất lạ.

Gã họ Kỳ nói :

- Bất Sân đại sư nói vậy là phải. Mạnh Huyết Vũ thư kia phát xuất tại đây mà thằng nhỏ cũng ở họ Tra khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến nhà họ Tra trong Hóa Huyết môn trên con đường này.

Mai am chủ nhiều cặp lông mày đốm bạc nói :

- Nơi đây tuy chẳng có người ngoài, song Kỳ thí chủ cũng không nên nói đến nhà họ Tra và bản Huyết Vũ thư.

Mọi người trong khốe mắt đều lộ vẻ cảnh giới.

Mai am chủ cất bước tiến vào phòng trong. Mụ dùng cặp mắt sắc bén điều tra hết tình hình trong căn phòng này thì thấy phòng tuy nhỏ hẹp và thấp thê, nhưng rất sạch sẽ. Mụ lại để mắt đến người đàn bà có bệnh nằm trên giường. Mụ phát giác bà này tuy ốm o tiều tụy nhưng tướng mạo thanh tú khác thường, mới nhìn tới đã biết ngay ngày trước bà là một cô gái xinh đẹp.

Mai am chủ cất giọng ôn nhu hỏi :

- Thí chủ đừng sợ hãi chi hết, cứ đem diễn biến vừa xảy ra thuật hết lại đi. Vừa rồi có một người bị sát hại chết một cách cực kỳ thảm khốc và khủng khiếp. Vì vậy mà bọn lão ni cùng bao người đang muốn truy tìm hung thủ để xử tội hẵn cho xứng đáng hay ít ra là ngăn ngừa hẵn đừng gia hại kẻ khác, chắc thí chủ cũng hiểu ý cho bần ni?

Người đàn bà nằm trên giường bệnh gật đầu, ho lên mấy tiếng.

Mai am chủ ngồi xuống bên giường đưa tay ra chẩn mạch một lúc rồi nói :

- Bệnh tình của thí chủ không nhẹ mà cũng không nặng, song nếu không chạy chữa cứ để lâu ngày trong tình trạng này là nguy hiểm đấy. Bần ni sẽ làm cho mấy liều thuốc rồi phái người đưa đến. Bây giờ thí chủ hãy đem tình hình vừa qua nói cho bần ni nghe.

Mọi người bên ngoài không ai vào phòng nhưng đều lẳng lẳng tai nghe.

A Liệt bỏ xác con mèo xuống rồi chạy vào phòng. Nhưng gã vừa đến cửa thì đột nhiên lùi bước. Nguyên hán tử họ Kỳ nắm y kéo lại.

A Liệt há miệng muốn la lên nhưng bị tắc họng không kêu ra tiếng khiến gã khó chịu những muốn đập đầu vào tường.

Bỗng nghe người đàn bà nằm trên giường bệnh cất tiếng khàn khàn nói nhát gừng :

- Tiểu phụ không biết... gì hết... A Liệt đang cùng tiểu phụ nói... chuyện... Bỗng bên ngoài có tiếng dức lác... và tiếng sầm sập như đổ nhà... Tiểu phụ liền nắm lấy A Liệt... Đang lúc hoang mang... lại nghe có tiếng người huyên náo... rồi bọn Vương đại thúc tiến vào...

Tuy bà không nói được nhiều nhưng cũng đủ thuật lại tình hình vừa xảy ra một cách rõ rệt.

Mai am chủ gật đầu nói :

- Những lời của thí chủ rất hợp tình hợp lý. Bần ni hoàn toàn tin tưởng. Hoặc giả còn sơ sót một vài chi tiết, tỷ như trước khi có tiếng người xông vào, hoặc sau những tiếng ầm ầm đã có người đứng ở cửa phòng dòm ngó cảnh vật bên trong. Những chi tiết đó đều rất qung trọng. Giả tỷ thí chủ mà giúp cho bọn bần ni điều tra rõ được vụ này thì cũng là làm một thiện sự, khiến nhiều người khỏi chết oan về hung thủ.

Những người ở nhà ngoài chú ý lắng tai nghe đều lẩm nhẩm gật đầu cho là biện pháp của Mai am chủ cao minh vô cùng! Mụ làm như vậy một mặt khiến cho bệnh phụ trấn tĩnh lại, một mặt làm xúc động lòng từ thiện của bà tạ. Đừng nói là người thường mà cả đến những tay lão luyện giang hồ cũng phải thổ lộ chân tình.

Bệnh phụ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Trước khi câu chuyện xảy ra tiểu phụ không thấy động tĩnh chi hết. Tiểu phụ nhớ rõ lắm... Nhất là sau khi tiếng động vang lên, mẹ con tiểu phụ chú ý nhìn ra cửa phòng, vẫn không thấy bóng một ai.

Gã họ Kỳ ở phòng ngoài buồng A Liệt ra, xẵng giọng hỏi :

- Thăng nhỏ kia! Người có nhìn thấy ai không?

Giả tỷ hăn hỏi han mềm mỏng như Mai am chủ thì nhất định A Liệt phải ngần ngại rồi mới trả lời, nhưng hăn có thái độ khiến cho A Liệt ghét cay ghét đắng. Gã chẳng cần suy nghĩ gì, lắc đầu đáp ngay :

- Không! Chẳng có bóng một người nào hết!

Trong lòng gã nghĩ thầm :

- Ta không bảo người đâu! Dù người có đánh chết ta cũng không nói.

Gã để mỗi tức giận lộ ra hai con mắt khiến cho họ Kỳ là tay bôn tẩu giang hồ lâu năm vừa trông thấy đã biết ngay là gã căm tức lắm. Hăn không khỏi mắt lộ sát

khí, bụng bảo dạ :

- Kỳ Kinh này mà không giết được thằng lỏi thì chẳng còn là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà nữa.

Dĩ nhiên ý nghĩ trong lòng hãn không ai nhòm thấy được, vì trên bộ mặt hốc hác của hãn có cặp mắt gà chọi, vẫn âm trầm, lạnh lẽo không lộ vẻ gì ra ngoài.

Hãn gật đầu nói :

- Giả tử ngươi không phải dòng giống nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà chỉ là đứa nhỏ thông thường ở thành Khai Phong thì việc ngươi không nhận ra những tay cao thủ võ lâm này cũng chẳng có chi là lạ.

Kỳ Kinh lại nhắc tới nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn khiến cho mọi người đều biến sắc ra chiều ấ náy. Bao nhiêu con mắt lại đổ dồn vào A Liệt.

Bất Sân đại sư đảo mắt nhìn lão già đầu râu tóc bạc hỏi :

- Đồng lão thí chủ có ý kiến gì không?

Lão già họ Đồng hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn đạo nhân đứng tuổi cất tiếng hỏi :

- Trình chân nhân phái Nga Mi giàu kinh nghiệm hơn, có cao kiến gì không?

Hai người chỉ đưa ra những câu hỏi để trưng cầu ý kiến nhưng giọng lưỡi sặc mùi sát khí khiến người nghe phải ớn da gà.

Trình chân nhân phái Nga Mi thùng thảng đáp :

- Bản Huyết Vũ thư là tiêu ký đặc biệt của nhà họ Tra đã mất tích mười sáu năm mà tháng trước đây lại xuất hiện đầu tiên ở tệt sơn. Vừa rồi lại xuất hiện trên mình một đệ tử phái Thiếu Lâm. Đó là dấu hiệu cảnh cáo. Lần trước Huyết Vũ thư phát xuất trong xóm nông thôn, người tệt phái đã đi điều tra thì thấy một nhà có lớn nhỏ sáu người đều nát tạng phủ ra mà chết, thất khiếu ứa máu. Vụ này đầu đuôi thế nào

tệ phái đã lập tức sai người đi mật báo cho các vị chưởng môn các phái liên quan đều biết...

- Không ngờ lúc chúng ta mở cuộc họp bí mật để thương nghị về vụ này thì biến diễn lại phát sinh, bản đạo đề nghị với Đồng lão thí chủ trước hết hãy điều tra cho biết rõ niên canh cùng lai lịch gã này rồi sẽ định kế hoạch.

Một người trung niên thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt nói xen vào :

- Nếu quả vụ này đang ở trong tình trạng cấp bách mà việc thiên hạ có nhiều khi trùng hợp thật khiến cho người ta khó tin lắm.

Lão họ Đồng quay ra ngoài gọi một tiếng. Một đại hán nai nịt gọn gàng dạ một tiếng chạy vào. Người này tướng mạo dữ tợn mà mẫn cán, khom lưng thì lễ hỏi :

- Sư phụ có điều chi dạy bảo?

Lão họ Đồng đáp :

- Lý Du! Thất Tinh môn chúng ta là địa chủ ở đây, bữa nay xảy chuyện rắc rối, vậy trách nhiệm chúng ta là phải mở cuộc điều tra Nay Trương huynh ở phái Thiếu Lâm bị hại. Bình nhật y thường đi lại với người, vậy người hãy phái người điều tra hành tung của y mấy bữa nay. Ngoài ra chính người sẽ phụ trách việc điều tra cho biết rõ lai lịch cùng thân thế của thằng nhỏ này, nhất là niên canh gã cần phải biết rõ.

Lý Du đáp :

- Đệ tử xin tuân mệnh.

Gã cúi đầu thi lễ rồi lui ra.

Mọi người nghe lão Đồng truyền lệnh cho đệ tử như vậy, ai cũng biết Thất Tinh môn đã khai sơn lập phái hàng trăm năm lịch sử ở Khai Phong có một thế lực hùng hậu ở vùng này nên ai nấy đều tin rằng họ có thể làm nhiệm vụ đến chỗ viên mãn được.

A Liệt tuy chẳng hiểu gì về chuyện giang hồ nhưng gã lớn mật mà lại tinh ý.

Ai nói câu nào gã nhớ câu ấy không sót mảy may. Gã ngẫm nghĩ trong lòng hồi lâu rồi hiểu được chút manh mối. Theo chỗ gã biết thì bọn người này có cả ni cô hòa thượng hoặc giả là những nhân sĩ chốn Huyền môn, nhưng họ hoàn toàn khác hẳn bọn xuất gia thông thường. Còn những người kia thì mày râu mắt xích đều có ít nhiều sát khí khiến cho ai cũng tự nhiên cảm thấy bọn họ đang quyết tâm làm việc gì và họ đều là những người có năng lực..

A Liệt nghe họ đối đáp đã ghi nhớ lại những danh từ "Nhà họ Tra Hóa Huyết môn ". Vậy câu chuyện xảy ra bữa nay quyết có liên quan đến nhà họ Tra không còn nghi ngờ gì nữa. Gã còn biết vì mình họ Tra nên mọi người cho là một chuyện không phải tầm thường mới để ý điều tra.

A Liệt tuy biết mình hoàn toàn không liên quan gì đến vụ này nhưng lòng gã cũng có chút hoài nghi lo lắng, có điều gã không hiểu mình băn khoăn trong dạ vì lẽ gì?

Gã tự hỏi :

- Phải chăng vì bọn này đều có tánh hung dữ? Hay còn có duyên cớ nào khác?

Nhưng gã không tài nào phân tích được.

Lý Du đi khỏi một lúc thì bên ngoài có tiếng người huyên náo vọng vào. Tuy đây chỉ là một chuyện cãi vã giữa hai cá nhân, nhưng mọi người đều chú ý lắng tai nghe.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gái Ngây Thơ Trở Tài Miệng Lưỡi

Trong hai người này thì một người giọng nói thổ hào, khẩu âm ở địa phương đây. Mọi người đều đoán là người trong Thất Tinh môn ở phủ Khai Phong. Còn người nữa là một thiếu nữ thanh âm trong trẻo, dường như còn nhỏ tuổi, nhiều lắm mới mười lăm.

Người tiếng nói thô lỗ có ý ngăn cản không cho cô bé qua đường mà cô này nhất định đi. Thậm chí cô đòi vào nhà coi, nên xảy cuộc gây lộn.

Cô bé mồm miệng lém láu, có lẽ cô đã hỏi ra đối phương không phải là người nhà quan nên tiếp tục cuộc cãi vã bằng những lời rất hách. Cô nói :

- Một là người không phải người của công, hai là người không phải cường đạo thì làm sao lại bá chiếm đường đi không cho người qua lại? Ta không phục tý nào, nhất định ta phải đi cho bằng được dù có đánh nhau thì đánh.

Hán tử cất giọng ồm ồm ra chiêu tức giận mắng át :

- Người là một đứa con nít sao dám đến đây rắc rối? Người không thấy cả người lớn cũng đều né tránh đấy ư?

Cô bé cãi lý :

- Người ta thì mặc người tạ Ta can thiệp đến họ thế nào được! Ta cứ muốn vào coi cuộc náo nhiệt thì sao? Vương pháp có cấm người đi coi trò nhiệt náo đâu? Người ý vào điều chi mà ngăn cản tá Nếu người nói đúng lý là ta trở gót liền...

Người kia đáp :

- Trong nhà này xảy chuyện lôi thôi, và nguy hiểm lắm!

Cô gái nói :

- Nguy hiểm hay không thì cứ mặc ta, mi bắt tất phải quan tâm. Hừ hừ! Ta nghe người nói ấp úng thì chắc đến tám phần là người cũng chẳng hiểu chuyện gì. Thế mà người lại ngăn trở người ta mới thật tức cười.

Cô đánh đúng vào nhược điểm đối phương vì hán tử không biết gì thật. Gã then quá hóa giận lớn tiếng quát :

- Con tiểu nha đầu kia! Người mà không cú ra thì ta tát cho mấy cái bây giờ!

Cô bé cười thét lên. Tiếng cười đầy vẻ trào phúng. Hán tử tuy căm hận đầy ruột nhưng nghĩ tới Thất Tinh môn là một danh môn chính phái, không dám ý mạnh làm càn như các nhà các phái khác nên không động thủ.

Cô bé nói :

- Người thử soi gương mà coi tôn dung xem. Thực khó coi quá!

Hán tử tức giận không nhịn được nữa, lớn tiếng quát :

- Con nha đầu chết bầm này! Cút đi...

Bỗng nghe đánh bốp một tiếng! Gã vung chưởng đập vào vai cô bé rồi chính gã lại rú lên một tiếng ngã lăn ra.

Tiếng cô gái lại rõ mồm một vọng vào. Cô nói :

- Đáng chết! Chết là phải! Ai bảo người động thủ đánh người ta!

Thanh âm kia mỗi lúc một gần. Cô đi rất nhanh vào tới trước cửa. Mọi người chú ý nhìn ra thì quả nhiên là một cô gái còn nhỏ chừng 14, 15 tuổi. Cô mặc quần áo thông thường hai mái tóc kết thành hai trái đào. Nhưng nhìn tới dung nhan, thì hiển nhiên chẳng phải là một cô gái tầm thường.

Mọi người đều là những tay lão luyện giang hồ vừa ngó qua đã thấy ngay.

Nước da cô trắng mịn. Mặt cô như hình trái dưa. Cặp mắt lòng đen lòng trắng rất phân minh.

Lúc cô bé đi vào nhà thì cặp mắt lớn ngấm ngấm hiện ra những tia hàn quang đủ tỏ tuy cô nhỏ tuổi mà trong mình đã mang tuyệt kỹ. Quần áo cô tuy tầm thường, nếu cô con nhà thường dân thì lấy gì dinh dưỡng để nước da trắng nõn nà? Nhất là cách ăn nói của cô lại sắc bén chẳng kém gì người lớn.

Lão họ Đồng cất tiếng hỏi :

- Tiểu cô nương! Quý tính đại danh cô là gì? Người bên ngoài kia bây giờ ra sao?

Mọi người trong lòng tưởng chừng nếm phải mùi gừng cay xè. Đồng Công Xuyên là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lại tính tình nóng nảy mà gặp phải chuyện oái oăm này cũng hết hành động lỗ mãng.

- Tiểu tử họ Tiền, Tiền là kim tiền, tên Bối, Bối là bảo bối lịch sự mà không giống như phương danh của một cô gái.

" Tiền Bối" tiểu cô nương lại nói tiếp :

- Gã ngu ngốc ngoài kia ư? Gã không việc gì cả. Có điều nếu tiểu nữ không dùng thủ pháp độc môn để giải cứu thì đã thành chuyện to rồi.

Đồng Công Xuyên nghe nói tên đồ đệ chưa chết mà lại được thủ pháp độc môn của đối phương giải cứu, lão tạm tin là chuyện thật và hiện giờ chưa nên hạch tội cô.

Lão liền tươi cười nói :

- Tiền Bối cô nương...

Lão vừa nói mấy tiếng bỗng đỏ bừng mặt lên vì lão cảm thấy hai chữ Tiền Bối này đồng âm tiền bối là người vai trên thì biết ngay là tên giả để chiếm phần tiện nghi.

Lão là người có địa vị tôn cao mà kêu cô bé bằng Tiên Bối để cho câu chuyện bật cười này đồn đại ra ngoài, tất cả người thiên hạ phải cười thầm.

Vì vậy Đổng Công Xuyên lấy làm tức giận. Lão bật lên tiếng cười gằn, ngấm ngầm đề tụ công lực để chuẩn bị thi triển Thất Tinh chưởng lực, một thứ chưởng lực tiếng tăm lừng lẫy vô lâm.

Cô bé bật cười lớn tiếng hỏi :

- Lão tiên sinh! Tiểu nữ cứ nói một câu này ra là lửa giận của tiên sinh phải tiêu tan hết, tiên sinh có chịu nghe không?

Thanh âm cô uyển chuyển lọt tai. Đổng Công Xuyên đang cười khẩy mà không át đi được, khiến mọi người đều nghe rõ, đủ tỏ nội công cô rất thâm hậu chứ không phải tầm thường.

Đổng Công Xuyên thấy cô bé lộ ra thủ đoạn này thì trong lòng đề cao cảnh giác, không dám hành động thô lỗ. Lão liền giục :

- Cô thử nói đi, nói đi!...

Cô gái nói :

- Lúc tiểu nữ báo danh tên họ bao nhiêu người trong nhà ai cũng nhìn tiểu nữ miệng lẩm nhẩm tên họ của tiểu nữ. Vì lẽ đó lão gia mà mắc hợm thì cả bao nhiêu người cũng mắc hợm. Sao một mình lão gia lại tỏ tức giận khiến mọi người đều trông vào lão gia ra tay để cho họ hả giận.

Câu nói này hợp tình hợp lý chứ không phải nói cối nói chầy.

Đổng Công Xuyên cười lạt hỏi :

- Lão phu để cô chiếm phần tiện nghi nhưng cái đó cũng chẳng lợi gì cho cô. Vậy tên họ thật của cô là gì?

Cô gái đáp :

- Bây giờ tiểu nữ không dám lừa gạt lão gia nữa. Tiểu nữ họ Ấu Dương tên gọi là Ấu Dương Tinh ngoại hiệu là Linh Côn Tiên Nữ.

Cô nói ngoại hiệu ra rồi lấy làm đắc ý cười ngật nghéo.

Mọi người cũng mỉm cười vì thanh âm cô rất dễ nghe và khiến cho người ta không khỏi tưởng đến nhà Ấu Dương ở Ký Bắc.

A Liệt trần trần ngó cô gái rồi lại đưa mắt nhìn mọi người. Gã phát giác nét mặt ai nấy đều biến đổi thì biết là có duyên cớ gì đây, gã không hiểu tên họ cô bé sao lại khiến cho mọi người xúc động? Hoặc vì ngoại hiệu của cô có điều chi khác thường. Có điều gã cảm thấy cả tên họ lẫn ngoại hiệu cô rất hay họ Rồi gã lẩm bẫm :

- Bọn người này đều có vẻ hung thần ác sát khác với người thường mà cô bé làm cho bọn họ phải kính hãi thì tất nhiên cô không phải hạng tầm thường...

Đoạn gã quyết định :

- Khi gặp cơ hội ta phải hỏi lại cô xem vì lẽ gì mà bọn này phải sợ cô và ta sẽ nghĩ cách học hỏi cô mấy điều...

Một người trong Bắc Mang Tam Xà là Kỳ Kinh cất tiếng hỏi :

- Ấu Dương cô nương! Vị nhân huynh ở ngoài kia bị cô nương làm gì hấn rồi?

Kỳ Kinh mang ngoại hiệu là Xích Luyện Xà, tâm địa và thủ đoạn hấn rất ác độc. Hấn hỏi câu này là có ý lòi cuốn Đổng Công Xuyên ở Thất Tinh môn vào vụ đó để lão phải đương đầu. Giả tỷ Ấu Dương Tinh có là người nhà họ Ấu Dương ở Ký Bắc mà lão trừng trị cô thì mối hậu họa ghê gớm sẽ trút lên đầu lão.

Ấu Dương Tinh tuy là người thông minh lanh lợi nhưng hiểu đâu được đến chỗ dụng tâm thâm độc của Kỳ Kinh. Cô cười đáp :

- Tiểu nữ không làm gì hấn cả.

Kỳ Kinh vừa nghe cô đáp đã hiểu ngay liền hỏi tiếp :

- Phải rồi ! Chính ra cô nương không động thủ nhưng đã có chuyện gì xảy ra tới hần?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Hần đánh một chưởng trúng vào vai tiểu nữ, nhưng dưới làn áo tiểu nữ có miếng bá vai mỏng mảnh. Chưởng lực hần càng mạnh thì những mũi kim nhỏ trên bá vai càng đâm vào sâu. Bàn tay ai bị mũi kim đâm vào sâu quá thì nhất định phải chết. Tiểu nữ không hiểu gã vận dụng nội lực đến mức độ nào và hần đã chết chưa, tiểu nữ cũng không hay.

Kỳ Kinh la lên :

- Trời ơi ! Té ra Ấu Dương cô nương mặc tấm bá vai dày đặc mũi kim sắc nhọn! Dĩ nhiên cái đó chỉ cốt để phòng bị kẻ nào lấn át mình. Nhưng nếu cô nương đặt tấm bá vai đó bên ngoài áo thì người ta chẳng đại gì mà phát chưởng đánh vào cho rắc rối, có đúng như thế không?

Kỳ Kinh nói câu này là cố ý đổ tội cho Ấu dương Tinh giấu tấm bá vai dưới áo là để đặt cạm bẫy. Thế thì tuy kẻ khác đánh cô, cô không thể hết trách nhiệm đi được.

Dĩ nhiên mục đích cốt yếu của Kỳ Kinh là nêu ra những điều bất hợp lý của cả hai bên mới xảy chuyện xung đột.

Đồng Công Xuyên toan mở miệng thì A Liệt đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Nếu kẻ khác không phụ cô thì làm sao lại phóng chưởng đánh vào vai để bị kim đâm?

Mọi người chẳng ai ngờ một thằng nhỏ mặt búng da vàng lại lên tiếng bênh vực Ấu Dương Tinh. đều lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã.

Kỳ Kinh cười rồi nói :

- Người nói đúng đó. Ta coi bản sắc người, thật đứa nhỏ tầm thường không thể

bì kịp.

Hắn nói câu này ra tự nhiên khiến cho mọi người nghĩ ngay tới A Liệt rất có thể liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà gã lại tỏ ra khác hẳn với những đứa nhỏ tầm thường. Một mai mà võ công gã thành tựu đến trình độ cao siêu, há chẳng là mối lo lớn cho mọi người ư?

Ai là người không nghĩ đến câu "Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc" để tuyệt mối lo về sau, nên quần hùng lộ vẻ khác trước nhiều. Chỉ có Ấu Dương Tinh đứng ngoài cửa hờn hờ tươi cười hỏi :

- Người đã biết nói binh ta thì nhất định là người tốt rồi. Tên họ người là chi?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ họ Tra, tên gọi Tư Liệt.

Ấu Dương Tinh sừng sốt hỏi :

- Người họ Tra! Thế thì có liên quan gì đến họ Tra ở Hóa Huyết môn không?

A Liệt ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao lại liên quan?

Ấu Dương Tinh cũng rất tế nhị. Chẳng những cô không trả lời mà còn hỏi lại :

- Sao lại không là liên quan?

A Liệt ngơ ngác đáp :

- Tiểu đệ không biết.

Ấu Dương Tinh cười hỏi :

- Chú gốc kia! Chú cũng họ Tra mà ở Hóa Huyết môn cũng có họ Tra, nếu không phải sự trùng hợp thì dĩ nhiên có liên quan với nhau. Chỉ có vậy mà chú cũng

không hiểu ư?

Mọi người nghe hai đứa nhỏ đối thoại, tuy họ đều là những tay lão luyện giang hồ mà cũng không hiểu được ý tứ của chúng.

Bồng A Liệt như người tỉnh ngộ gật đầu đáp :

- Đúng rồi ! Té ra là thế.

Gã dương to cặp mắt nhìn Ấu Dương Tinh từ trên xuống dưới rồi nói tiếp :

- Có điều tiểu đệ không phải chú ngọc đậu. Mấy năm nay Trần lão phu tử bảo tiểu đệ có phúc phận nhiều lắm, thường khoe tiểu đệ thông minh. Tuy tiểu đệ không theo kịp cô nương nhưng quyết không chịu là chú ngọc.

Ấu Dương Tinh cười nói :

- Ta đã thông minh hơn người thì ta có thể gọi người là chú ngọc thì kẻ khác không bằng người sẽ bị người kêu là chú ngọc. Lý lẽ này người có hiểu không?

A Liệt không đáp thế nào được nữa. Cặp lông mày nhăn tít lại nhưng không tỏ vẻ gì giận dữ.

Ngoài cổng bỗng có thanh âm ồn ồn nói vọng vào :

- Đông sư bá! Lý Thất đã tắt hơi chết rồi!

Đông Công Xuyên nghe nói đã toan nổi hung. Râu tóc dựng đứng cả lên, không gió mà cũng rung động.

Ấu Dương Tinh thấy thế la lên một tiếng úi chà rồi nói :

- Hảo công phu! Tiểu nữ thường nghe thăm thăm nói : Người trong Thất Tinh môn đã luyện đến trình độ vận khí ra cả râu tóc thì chưởng lực họ đứng xa bảy bước còn giết người được.

Đông Công Xuyên lớn tiếng :

- Kế ra người cũng có nhân lực đó. Lão phu không sợ nhà Ấu Dương người ở Kỳ Bắc đâu. Có điều lão phu nghĩ tới người nhỏ tuổi chưa biết gì, nếu người tuân mệnh bó tay chịu trói thì lão phu tạm thời không hại người để chờ người lớn trong nhà người đến sẽ lý luận.

Ấu Dương Tinh nói :

- Úi chà! Chẳng thà tiểu nữ chịu chết dưới bàn tay của lão gia còn hơn là lão kêu người lớn đến đây.

A Liệt đã được mắt thấy tai nghe biết Đông Công Xuyên là tay lợi hai không vờ. Lão chỉ ra tay một cái là cô bé xinh đẹp này phải uống mạng ngay vì thế nên tuy gã có ý bất mãn với cô, nhưng sinh tử là việc lớn há vì chuyện nhỏ mà toạ thị điềm nhiên?

Gã không có võ công mà lại nhỏ tuổi, tính mạng mình còn lo giữ chưa xong thì làm sao mà giúp Ấu Dương Tinh được. Nhưng nói cho đúng thì gã cũng có biện pháp của gã. Gã liền lớn tiếng hỏi :

- Ấu Dương cô nương! Nhân mạng chú trọng há phải trò đùa. Người kia đã bị thương cô nên ra coi xem còn cách nào cứu được cũng chưa biết chừng?

Gã nói vậy là có ý xúi Ấu Dương Tinh đi ra ngoài. Nếu Lý Thất chết thật rồi liệu chừng mà chuồn. Đó là kế hoạch duy nhất mà gã có thể ám trợ Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh lắc đầu đáp :

- Người thật là chú ngọc! Người ta đang cố ý tìm cách động thủ với bản cô nương thì gã Lý Thất kia chết đi là hợp với ý muốn của họ. Khi nào họ còn cho ta ra để cứu sống? Họ cho ta há chẳng tự làm mất cái mà họ ý định mượn cố sinh sự?

A Liệt chường hững đáp :

- Nếu thế thì quả tiểu đệ không hiểu tâm họ được quả là chú ngọc thực.

Đông Công Xuyên tức giận quát hỏi :

- Tụi bây nói càn nói bậy gì thế? Thất Tinh môn ta đây trước nay hành động quang minh chánh đại. Nếu môn phái ta muốn gây hấn với nhà Ấu Dương thì cứ đường hoàng mà làm việc gì phải hy sinh tính mạng một tên đệ tử?

Ấu Dương Tinh cười đáp :

- Hoặc giả lão nhân gia có ý nghĩ thế thật, nhưng kẻ khác thì khó nói lắm. Tỷ như...

Cô đưa mắt nhìn qua mặt Kỳ Kinh rồi tiếp :

- Vị này dường như là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà tiếng tăm lừng lẫy, có đúng thế không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Bản nhân họ Kỳ tên Kinh. Ngoại hiệu là Xích Luyện Xà.

Ấu Dương Tinh lại chuyển động mục quang nhìn lão già râu đen áo xám sắc diện lạnh lẽo âm trầm, lưng dầy một đôi hộ thủ câu. Cô hỏi :

- Đây phải chăng là một vị cao thủ ở phái Phụng Dương Thần không?

Lão râu đen đáp :

- Nhân lực cô nương thật không phải tầm thường. Quả không hổ đã xuất thân từ một thế gia danh môn. Lão phu họ Phàm tên Phiếm. Cô nương có điều chi dạy bảo.

Ấu Dương Tinh bật lên tiếng "Úi chà" rồi đáp :

- Té ra đúng là Phàm lão sư! Tiểu nữ từng được nghe tuyệt kỹ Hồi Hoàn Thất Câu của quý môn rất tinh thâm, đánh đâu được đó.

Phàm Phiếm vuốt râu nói :

- Cô nương nói vậy mà thôi. Những câu đồn đại có dễ tin đến thế?

Tuy lão nói vậy nhưng vẻ mặt không khỏi ra chiều đắc ý.

Ấu Dương Tinh lại ngó qua Bất Sân đại sư ở phái Thiếu Lâm và Nhất Trần chân nhân phái Nga Mi, nhưng mục quang cô dừng lại ở người thấp lùn béo y đứng tuổi. Lưng gã đeo một thanh trường đao lại dắt lưới gươm thủy thủ. Cô hỏi :

- Vị này phải chăng là Hứa tam gia. Hứa Thái Bình ở hội Thanh Long?

Gã trung niên thấp lùn béo mập hỏi :

- Sao cô nương lại biết tại hạ?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Tiểu nữ nhận ra cây Huyền Xương đoản đao của tam gia.

Hứa Thái Bình ồ lên một tiếng rồi nói :

- Kiến văn cô nương quả là bao la bát ngát. Những điều nhỏ nhặt trên chốn giang hồ mà cô cũng thấy rõ bàn tay để trước mắt. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Ấu Dương Tinh lại cười hích hích nói :

- Lạ thật! Sao lại có cả cao nhân phái Hoa Sơn hiện diện tại đây?

Trong phòng bỗng có tiếng Mai am chủ hỏi vọng ra :

- Bần ni là thuộc hạ phái Hoa Sơn đây. Cô nương có điều chi dạy bảo?

Ấu Dương Tinh tiến đến cửa phòng đưa mắt nhìn vào trong rồi hỏi :

- Té ra là Mai am chủ ở Kinh Sơn. Tiểu nữ cam bẽ thất kính.

Phái Hoa Sơn gồm toàn nữ nhi rải rác trên khắp các am chiền mọi nơi. Mai am chủ là người ở Kinh Sơn tỉnh Hồ Bắc, nhưng cũng là tay cao thủ trứ danh của phái Hoa Sơn.

Mai am chủ nói :

- Cô nương xuất thân từ một nhà thế gia nay đi ngao du giang hồ, người võ lâm chẳng ai là không ngưỡng mộ thanh danh quý phủ và muốn hết lòng tiếp đãi. Nhưng cô lại dẫn mình vào trường ân oán thị phi này thì là bất trí. Nếu cô ngẫu nhiên qua đây thì bản ni sẽ có lời thỉnh quý vị đây để cô nương được trở về.

Ấu Dương Tinh vừa nghe lời Mai am chủ vừa chú ý đến bệnh phụ nằm trên giường. Cô nghĩ thầm :

Không hiểu bệnh nhân này là ai? Hiện giờ tuy bà ta hình dong tiêu tụy song về người đoan chính, nước da trắng mịn. Chắc trước là một giai nhân khuynh quốc.

Mai am chủ vừa dứt lời thì Đông Công Xuyên ở nhà ngoài hắng giọng một tiếng để nhắc nhủ am chủ đừng quên Thất Tinh môn nhà lão chủ đã có người bị uống mạng vì cô gái này.

Ấu Dương Tinh thè lưỡi nheo mắt nói :

- Mai am chủ! Am Chủ là cao nhân chính phái, đức cao vọng trọng khiến cho văn bối kính ngưỡng vô cùng. Nhưng văn bối đã gây thành đại họa thì làm thế nào mà đời khỏi căn nhà này một cách bình yên được.

Mai am chủ đáp :

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi. Chẳng ai có ý làm khó dễ cô đâu... Giả tỷ cô nương ra tay giải cứu cho Trần thí chủ {tức Trần Thất} ở Thất Tinh môn thì ai cũng vui mừng. Ý cô nghĩ như thế nào?

Đông Công Xuyên ngồi ở nhà ngoài nghe nói Trần Thất có thể cứu được liền không hần giọng nữa.

Mai am chủ lại nói :

- Quý phủ nổi tiếng về môn ám khí có chất độc. Nếu cô mà không chịu ra tay giải cứu thì người ngoài đành chịu chẳng ai làm gì được. Theo ý bản ni thì hay hơn

hết là cô nương cứu trị cho y để khỏi tổn thương hòa khí đôi bên.

Ấu Dương Tinh đáp :

- Am Chủ đã dạy thế khi nào vẫn bối lại dám trái lệnh.

Cô lấy một gói nhỏ ra , bước vào phòng trao cho Mai am chủ nói tiếp :

- Người ta nhất định không tin vẫn bối. Thuốc giải đây rồi, phân lượng rất ít chỉ xoa vào lỗ mũi một chút là người đó lập tức sống lại ngay.

Mai am chủ đón lấy gói thuốc, không khỏi ngần ngại nghĩ thầm :

- Nếu đây là thuốc giải thì chẳng nói làm chi và mình cũng có chút thể diện. Bằng nó không phải là thuốc giải thì con nhỏ này lại thừa cơ mình ra ngoài, phá cửa sổ trốn đi thì mình biết trả lời Đổng Công Xuyên thế nào?

Mai am chủ tuy lòng dạ từ bi chỉ mong cho mọi người được an ninh, bà cũng không muốn nhìn thấy võ lâm gây cừu hận với nhà Ấu Dương ở Ký Bắc từng nổi tiếng. Bà muốn cởi mở và ngăn ngừa mối cừu hận có thể xảy ra giữa Thất Tinh môn và Ấu Dương gia, nên cố sức tìm cách điều giải. Nhưng bà là một tay lão luyện giang hồ, đầy đủ kinh nghiệm, chẳng lẽ lại nhẹ dạ tin lời cô bé này ngay. Vạn nhất mà Ấu Dương Tinh cố ý lừa gạt thì bà làm tổn hại đến thanh danh cả phái Hoa Sơn.

Mai am chủ tuy trong lòng suy nghĩ nhiều nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Bà khê nấp gói giấy thì quả nhiên là một chút thuốc tán. Bây giờ chỉ còn cách ủy thác cho người khác cầm thuốc ra cứu trị và dĩ nhiên người đó chẳng ai hơn Đổng Công Xuyên được.

Ấu Dương Tinh rất đổi tinh ranh, cười khanh khách nói :

- Mai am chủ ! Vẫn bối ngưỡng mộ đức cao vọng trọng của am chủ từ lâu. Nếu am chủ không tin được vẫn bối thì xin trả lại gói thuốc giải này cho vẫn bối.

Mai am chủ trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm :

- Con nhỏ này lão luyện giang hồ và là tay đao để. Thì ra còn muốn thử thách cả mình nữa. Nhưng đây là một vấn đề khó khăn. Nếu mình quá tin thì một cách khinh suất dễ bị thị lừa gạt rồi thừa cơ trốn đi. Vậy mình bỏ đây ra ngoài không được. Bằng không tin thì mà trả thuốc cũng không ổn vì nếu là thuốc thật, thì đem thuốc ra giải cứu được Trần Thất dưới con mắt của bao người thì mình cũng phải mất mặt.

Bà xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp rồi tìm ra được quyết định tùm tùm cười nói :

- Phúc đức thay! Phúc đức thay! Cứu sống một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ. Có lý đâu bần ni lại nghi ngờ Ấu Dương cô nương? Vậy bần ni hãy cảm ơn cô nương trước.

Bà nói xong cất bước ra khỏi phòng.

Những người ở nhà ngoài không nhìn rõ sự ngoắt ngoéo trong vụ này nên đều nhìn Mai am chủ bằng cặp mắt hào hứng. Nhưng trong lòng họ cũng khâm phục sự quyết định của lão nhị Bà là một vị am chủ hay nói một cách khác là con người xuất gia thì chỉ có việc cứu người làm trọng còn những mối lo khác hãy xếp xuống hàng thứ hai.

Ấu Dương Tinh tiến vào bên giường dịu dàng hỏi bệnh nhân :

- Đại thẩm ơi! Chắc lúc bình yên đại thẩm đẹp lắm phải không?

Thiếu phụ nhăn nhó cười đáp :

- Cô nương khéo nói giỡn... Chính cô nương mới là bậc giai nhân nguyệt thẹn hoa nhường.

Ấu Dương Tinh cúi thấp người xuống khẽ nói :

- Văn bối nghe nói Tra đại thiếu gia ở Hóa Huyết môn là một mỹ nam tử nổi tiếng ở võ lâm, chẳng kém gì Phan An Tống Ngọc, mà bản tính lại phong lưu đàng điếm. Đại thiếu gia đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Đại thẩm dung nhan khuynh

quốc thì mười sáu năm trước đây lọt vào mắt xanh y cũng chẳng có chi là lạ.

Thiếu phụ ra chiều nhọc mệt nhắm mắt lại thung thảng đáp :

- Cô nương nói chuyện chi Tiểu phụ chẳng hiểu chi cả...

Cặp mắt Ấu Dương Tinh chiếu ra những tia sắc bén nhìn chăm chặp vào người thiếu phụ bệnh hoạn. Nhưng cô chẳng phát giác ra được chỗ nào sơ hở rồi khẽ thờ phào một cái đứng dậy đi ra.

Mai am chủ vừa trở vào tới nơi đã nói ngay :

- Đổng lão thí chủ! Đệ tử quý phái đã hồi tỉnh rồi. Chắc y có thể hồi phục nguyên công lực ngay được.

Đổng công Xuyên chấp tay nói :

- Thật làm nhọc lòng Mai am chủ phải một phen điều giải. Lão phu xin đa tạ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Huyết Vũ Thư Từ Đâu Xuất Phát

Mọi người di chuyển mục quang nhìn thẳng vào mặt Ấu Dương Tinh đứng ở cửa phòng thì thấy cô lộ vẻ trầm tư Nhưng chỉ trong chớp mắt cô đã khôi phục lại thái độ hoạt bát, lanh lợi. Cô lớn tiếng :

- Văn bối tin rằng người nhà này không liên quan gì đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn.

Câu này cô nói trống không chẳng chỉ rõ với ai cả.

Bất Sân đại sư phái Thiếu Lâm liền xen vào :

- Cô nương nói vậy chắc là có đủ bằng chứng. Bần tăng muốn được nghe lời cao luận.

Ấu Dương Tinh đáp :

- Đại sư dạy quá lời! Theo ngu kiến của văn bối thì có bốn điểm đáng để ý.

Vậy xin trình bày và mong các vị chỉ giáo thêm.

Cô nói bằng một giọng rất khiêm cung, nhưng cô ra tay lại cực kỳ lợi hại. Mọi người coi cô là một tay đối thủ đáng sợ. Vì thế nên tuy họ đều là những tay cao thủ các phái lớn mà đối với một cô bé xinh đẹp này không dám coi thường. Ai nấy lắng tai nghe thử xem cô đưa ra những lý do gì để chứng minh mẹ con A Liệt không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Ấu Dương Tinh nói tiếp :

- Điểm thứ nhất : Ta hãy coi Tra đại thẩm vừa nghèo vừa ốm kia! Về bệnh hoạn

chẳng có chi kỳ lạ, nhưng nghèo túng thì không hợp lý chút nào! Vì lẽ Tra gia ở Hóa Huyết môn nổi tiếng giàu có, vậy bất cứ người đàn bà nào đã lọt vào mắt xanh của Tra đại thiếu gia tất không thiếu gì tiền rủng rỉnh tiền biển bạc, suốt đời cơm no áo ấm là điều khỏi nói.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi xen vào :

- Sự việc chỉ cách mười năm là có thể thay đổi hết, huống chi chuyện này xảy ra từ mười sáu năm trước thì giàu sang biết thành nghèo hàn có chi là lạ?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Lý lẽ đó khi nào tiểu nữ không nghĩ đến, nhưng tiểu nữ trước hết quan sát từ căn nhà này, nhận ra Tra đại thẩm đã cư trú đến mười mấy năm. Nếu bà giàu có thì việc đổi nhà dễ như trở bàn tay. Sau nữa tiểu nữ lại coi chân tay Tra đại thẩm thô kệch cứng cõi, nhất định là một người làm ăn vất vả suốt đời cho đến ngày nay.

Phàm Phiếm vuốt râu nói :

- Ấu Dương cô nương đã quan sát rất tỷ mỉ, quả là người có kiến thức.

Ấu Dương Tin ngó lời cảm ơn lão Phàm rồi tiếp :

- Điểm thứ hai : Tra đại thẩm thuộc giới nữ lưu, kiến thức có hạn. Nếu bà dấu điểm chân tình thì làm sao thoát được pháp nhãn của các vị tiên bối đây? Huống chi khi tiểu nữ nhắc tới Tra đại thiếu gia bà tuyệt không có phản ứng chi hết. Hai người cách biệt đã mười sáu năm Tra đại thiếu gia tuyệt vô âm tin, nay đột nhiên có kẻ nhắc tới thì dù người kín đáo đến đâu cũng không khỏi lộ vẻ sừng sốt. Đây là một nhược điểm của loài người. Những nhân vật giàu kinh nghiệm chẳng ai không biết luận cứ này rất chân thiết.

Ấu Dương Tinh đảo mắt nhìn mọi người thấy ai cũng yên lặng. Trên môi cô bất giác thoáng qua một nụ cười đắc thắng, rồi cô thủng thẳng nói tiếp :

- Điểm thứ ba : Tra đại thiếu gia hồi sinh tiền là một mỹ nam tử nổi tiếng trong võ lâm lại có tính phong lưu đàng điếm, đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Nhân

phẩm con người đã thế lại giàu có không kém bậc vương hầu thì trên tình trường còn có chỗ nào bất lợi? Thế mà chú ngọc này...

Cô trở vào Tra Tư Liệt nói tiếp :

- Nếu quả là giòng dõi Tra đại thiếu gia thì tiểu nữ khó mà tin được. Các vị tiền bối coi lại mà coi : Gã có điểm nào giống phụ thân không? Người ta thường nói : "Cha hùm chẳng sinh con chó" Tra đại thiếu gia là một nhân vật như vậy, có lý nào lại sinh cậu con cục mịch thế này?

Mọi người nhìn kỹ lại A Liệt thì thấy gã trán hẹp, mũi nhọn, môi mỏng, nước da vàng ửng, thực chẳng khác con nhà dân dã nghèo nàn chút nào.

Luận cứ này có tin hay không là một chuyện khác nhưng chẳng một ai lên tiếng bài bác nên thành sự thực.

Ấu Dương Tinh càng tăng thêm phần tự tin, cô tủm tủm cười nói :

- Còn điểm thứ tư : Giả tử chú nhỏ này là giòng dõi Tra gia ở Hóa Huyết môn thì dù có gặp thời cơ bất hạnh chưa được rèn Hóa Huyết thần công thì ít ra cũng biết chút võ học mới phải, mà gã chẳng hiểu tý gì.

Kỳ Kinh lên tiếng bài bác :

- Trường hợp thằng nhỏ này sinh vào thời kỳ Hóa Huyết môn đã bị tiêu diệt thì gã không biết chút võ công nào chẳng có chi là lạ.

Ấu Dương Tinh không ngần ngại gì đáp ngay :

- Đó là các hạ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Nếu nhà này có liên quan đến Hóa Huyết môn thì Tra đại thiếu gia dù ẩn cư kín đáo đến đâu cũng có người ở Hóa Huyết môn lọt lưới tìm tới nơi được. Khi Hóa Huyết môn đã có người tìm đến thì chú nhỏ này là giọt máu duy nhất còn lại, dĩ nhiên đã được truyền thụ võ công và trải bấy nhiêu năm tất gã có căn bản khá rồi. Trái lại điểm thứ tư phải liên quan đến ba điểm trên. Chú nhỏ này chẳng hiểu chút võ công nào đủ chứng minh Tra đại thiếu không nói điều gì trá ngụy.

Mọi người dương mắt lên nhìn Ấu Dương Tinh không nói câu gì. Chẳng ai ngờ một vị tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy mà lý luận đã đến chỗ cực kỳ tinh tế, bất giác đều đem lòng tin tưởng cô.

Giữa lúc ấy tên thủ đồ của Đổng Công Xuyên vào phúc đáp căn cứ theo sự điều tra thì người đàn ông nhà họ Tra ở đây qua đời chưa mười năm. Có người bảo Tra Tư Liệt năm nay mười ba tuổi, lại có người nói gã đã mười bốn. Tài liệu này cũng chứng tỏ mẹ con Tra Tư Liệt hoàn toàn không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Mai am chủ nói :

- Ấu Dương cô nương thật là thông minh tài trí trên đời hiếm thấy. Cổ nhân đã có câu : Sông Trường Giang đọt sau xô đọt trước, lớp người mới thay đổi lớp, người xưa thật là đúng lý. Bần ni tuổi già tối tăm không ăn thua gì nữa rồi.

Đổng Công Xuyên nổi lên trận cười hào hứng hỏi :

- Mai am chủ sao lại nói thế? Ấu Dương cô nương quả là một kỳ tài thật, nhưng Mai am chủ vẫn là một cây cột đã trồng giữa giòng sông vô lâm. Nếu am chủ tự cho mình là già nua tuổi tác thì tiểu đệ đây đáng chui xuống lỗ rồi hay sao?

Xích Luyện Xà Kỳ Kinh đưa cặp mắt gà chọi ngó qua ngó lại, không hiểu là hẩn nhìn ai mà cũng chẳng ai biết bụng hẩn đang nghĩ gì.

Trình Nhất Trần đạo nhân ở phái Nga Mi lên tiếng :

- Cuộc hội hợp bữa nay cốt để trao đổi ý kiến về việc tình báo ngờ đâu...

Lão nói tới đây chợt cảnh giác liền dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh quả là người tinh khôn. Cô hiểu ngay bọn họ vẫn ty hiềm về sự hiện diện của mình, liền bụng bảo dạ :

"Bọn họ đi đâu bàn soạn thì ta cũng ngấm ngấm theo dõi xem họ nói gì?"

Cô mỉm cười bước ra ngoài cửa đoạn quay vào ngó lời từ biệt mọi người rồi mới băng mình đi.

Mọi người ngó Tra Tư Liệt đang ôm xác con mèo ra chiều ngơ ngác nên chẳng ai để ý gì đến gã nữa.

Trình Nhất Trân đạo nhân lại nói tiếp :

- Không ai ngờ Huyết Vũ thư lại phát sinh tại chốn này. Dường như cái đó có liên quan đến cuộc tụ hội giữa chúng ta.

Tam gia Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội cười ha hả hỏi :

- Dù cho năm tro tàn của Tra gia ở Hóa Huyết môn có cháy trở lại thì chúng ta đã sợ cóc gì?

Mai am chủ nhíu cặp lông mày nghĩ bụng :

- Hứa Thái Bình chưa nói đã cười mà giọng lưỡi đặng đặng sát khí. Thật là một nhân vật rất nguy hiểm.

Bà chưa lên tiếng thì Kỳ Kinh đã cất giọng âm trầm :

- Theo lẽ ra thì Hóa Huyết môn chẳng thể nào khôi phục lại được nữa. Chính tiểu đệ đã tham dự vào vụ án ngày trước. Khi xong việc rồi cũng do tiểu đệ kiểm điểm số người chết thì Hóa Huyết môn từ trên xuống dưới, từ lớn chí nhỏ, cả lão bộc nô tỳ cho đến bọn đầu bếp nấu ăn đều đủ mặt hết, chẳng sót một ai.

Hắn nhắc tới việc giết tróc năm trước, trong lòng hứng khởi lại nói tiếp :

- Khi đó tiểu đệ chỉ sợ Tra gia có người lọt lưới, nhưng nay hồi tưởng lại thì thấy mình xử trí vụ này hơi quá đáng.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Mai am chủ không nhịn được cất giọng trào phúng hỏi :

- Sao? Kỳ thí chủ cũng cảm thấy thủ đoạn của mình quá tàn nhẫn ư? Cái đó khiến cho người ta khó mà tin được.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Bình sinh tiểu đệ chẳng bao giờ đeo bộ mặt giả nhân nghĩa. Hóa Huyết thần công khắp thiên hạ còn ai không sợ? Vì thế mà nhổ cỏ phải trừ gốc. Lúc đương thời thật cần làm như vậy. Bây giờ hồi tưởng lại thì thù xưa đã trả, nhưng còn "món" này? Chúng ta chẳng ai có thể tìm ra được vật đã mất, phải vậy không? Giả tỷ bọn họ còn người sống sót thì việc tìm chỗ giấu của báu chẳng khó khăn gì.

Phàm Phiến lại vuốt râu lớn tiếng :

- Kỳ huynh nói rất có lý! Mười sáu năm nay chúng ta đều đã phế bỏ ý nghĩ tìm lại vật mất tích. Nhưng gần đây Huyết Vũ thư xuất hiện hai lần là chuyện thế nào?

Bất Sân đại sư đáp :

- Hóa Huyết chân kinh đã sao thành bảy bản, mỗi phái giữ một bản.

Nhà sư chưa dứt lời thì Kỳ Kinh đã hỏi ngay :

- Đại sư nói câu này là có ý gì?

Bất Sân đại sư sa xâm nét mặt xẵng giọng đáp :

- Bần tăng muốn nhắc các vị tình thế bữa này phức tạp hơn mười sáu năm trước nhiều.

Mọi người nghe Bất Sân đại sư nói vậy khác nào bị điện giật. Ai nấy đều sững sốt, biến đổi sắc mặt.

Bất Sân đại sư dương cặp mắt to hơn lúc bình thời nhiều đảo nhìn mọi người, trầm giọng nói tiếp :

- Các vị đều lộ vẻ nghiêm trọng đủ chứng tỏ lời nói của bần tăng đã khiến các vị nghĩ tới rồi, có điều ai đều giấu tận đáy lòng chẳng chịu nói ra trước mà thôi.

Người khác giữ kín thì chẳng có chi kỳ lạ, nhưng Xích Luyện Xà Kỳ Kinh vẫn lặng thinh khiến cho bầu không khí trở nên khẩn trương khác thường.

Bất Sân đại sư ngó qua vẻ mặt mọi người nói tiếp :

- Từ mười sáu năm cho đến ngày nay, Tra gia ở Hóa Huyết môn đã không còn người nào sống sót ở thế gian. Trái lại bảy môn phái đều giữ Hóa Huyết chân kinh. Theo chỗ bản tăng biết thì trang đầu chân kinh đó là tờ Huyết Vũ thư nói về bí quyết của đại pháp. Bản tăng tin rằng bây giờ đưa ra điểm này rất bổ ích cho việc trừu tượng tình thế mập mờ.

Mai am chủ nói :

- Bất Sân đạo hữu nên biết vụ này chỉ có đạo hữu hoặc Trình đạo hữu nói ra là được, còn người khác dù trong lòng có ý nghi ngờ cũng không dám đề cập tới.

Trình Nhất Trần gật đầu ngắt lời :

- Mai am chủ nói đúng đó! Hiện nay chỉ có đệ tử phái Thiếu Lâm và tệt phái bị ngộ hại, vậy người ngoài dĩ nhiên có điều khó nói.

Bây giờ Kỳ Kinh mới cười khàn khàn lên tiếng :

- Ngay đến môn phái có người bị hại cũng chẳng thể ngờ vực hoàn toàn. Tiểu đệ chắc điểm này cũng được nhiều vị đồng ý.

Trình Nhất Trần mặt lạnh như tiền đáp :

- Kỳ huynh nói câu này e rằng còn thiếu sự suy nghĩ.

Kỳ Kinh nói :

- Dĩ nhiên tiểu đệ có chút kiến cơ mới dám nói vậy.

Trình Nhất Trần đề tụ công lực để bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay được rồi cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Thế thì hay lắm! Kỳ huynh đã phát hiện điều chi?

Kỳ Kinh đưa đi đưa lại cặp mắt gà chọi khiến mọi người không biết hẳn nhìn ai rồi đáp :

- Trình chân nhân đã có lòng hạ vấn, tiểu đệ đành phải nói trắng ra. Theo chỗ tiểu đệ biết thì bên quý phái cũng có những tay cao thủ ngang hàng với chân nhân hiện ở trong thành Khai Phong, có đúng thế không?

Mọi người liền đưa mục quang ngó Trình Nhất Trần nhưng không thấy lão lộ vẻ kinh ngạc. Mọi người chỉ muốn biết Trình Nhất Trần có phản ứng gì không, hoặc nghe lão đối đáp thế nào.

Trình Nhất Trần thoáng lộ vẻ bẽn lễn rồi thản nhiên đáp :

- Đúng thế! Sư đệ của bản đạo là Lục Nhất Siêu cũng đến đây nhưng vụ đó lấy chi làm bằng cứ?

Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ chỉ muốn nói là Trình chân nhân không phải đến đây một mình, chứ chẳng có dụng ý gì khác... Ha... Ha...

Mọi người đều biết Kỳ Kinh muốn dẫn chứng để ngấm ngấm nói lên phái Nga Mi đã có những tay cao thủ tới phủ Khai Phong thì vụ án "Huyết Vũ thư phái" này không thể lảng ra ngoài được mà cũng là một phần tử đáng nghi.

Mai am chủ xuất hiện ở cửa phòng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Còn Kỳ thí chủ thì sao? Những cao thủ quý phái đều ở nhà cả ử? Hay cũng còn người khác đã đến Khai Phong?

Kỳ Kinh bật tiếng cười khô khan. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, hẳn tự hỏi :

- Mục lão nhi này chắc cũng biết nhiều chuyện đấy. Ta thử phủ nhận xem mục

bảo sao?

Hắn tính vậy rồi lựa lời ướm hỏi :

- Am chủ thử đoán coi được không?

Mai am chủ đáp :

- Bần ni chẳng cần phải đoán cũng biết quý phái có một vị trong ba tay đại cao thủ là Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kính cũng ở trong khu vực Khai Phong.

Kỳ Kinh cười ruồi nói :

- Mai am chủ có người tin thông thạo quá!

Lúc này mọi người đều nhận ra trong bảy phái thì hai phái Hoa Sơn và Nga Mi đã có thái độ mặc nhiên thừa nhận.

Kỳ Kinh ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Mai am chủ! Tin tức này do am chủ tự mình thám thính được hay còn cao nhân nào giúp đỡ?

Mai am chủ đáp :

- Bần ni đến phủ Khai Phong, nghỉ ở am Pháp Hoa. Am này cũng do người đồng môn thì cái đó không còn là chuyện bí mật, bắt tất phải nói nhiều làm chi.

Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội lên tiếng :

- Đại danh của Tuệ sư thái ở am Pháp Hoa còn ai không biết?

Lão cười nửa miệng đưa mắt nhìn mọi người lớn tiếng :

- Chúng ta chẳng phải người vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, vậy những việc gì vô ích đừng nhắc tới nữa. Tỷ như hiện giờ các phái đều có những tay cao thủ nằm vùng trong thành Khai Phong là một điều mọi người ai cũng biết rồi.

Lão ngừng lại một chút thì Đồng Công Xuyên lên tiếng hỏi :

- Hứa huynh còn điều chi chỉ giáo?

Hứa Thái Bình lắc lư tấm thân lùn tịt vào béo y đáp :

- Không dám! Tiểu đệ chỉ nhận thấy là các phái đều có cao thủ nằm vùng ở đây, còn vụ Huyết Vũ thư thì không hiểu chi hết.

Bất Sân đại sư hỏi :

- Về Huyết Vũ thư đại pháp, nếu là người công lực không đủ thâm hậu thì chẳng thể thi triển được, sao Hứa thí chủ lại bảo hoàn toàn không hiểu?

Hứa Thái Bình đáp :

- Nếu chúng ta đi về nẻo đường này thì tại hạ xin hỏi đại sư một câu là cử động đó có lợi cho ai?

Phàm Phiếm ở Phong Dương Thần Câu môn nói theo :

- Phải rồi! Động cơ này ở đâu?

Bất Sân đại sư không trả lời, chỉ ngửa mặt lên trời cười lạt.

Phàm Phiếm đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người đều có ý trào phúng mình thì biết rằng mình đã lỡ lời liền hất hàm râu lên nói :

- Nếu các vị không trả lời được thì tiểu đệ có cách gần giống như "Tùng nhân thị thính", tức là trước hết hãy giả định Huyết Vũ thư đó không phải của dư đảng nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn bày đặt thì người ra tay là ai? Dĩ nhiên bày môn phái chúng ta đây đều đáng hoài nghi, nhưng trước khi chưa tìm được chứng cứ ai nấy đều phải nín nhịn không dám nói ra...

Đồng Công Xuyên nóng tính không nhịn được, ngắt lời :

- Câu nói của Phàm huynh dường như chẳng có chi là lạ. Nói lui nói tới chẳng

qua là ám thị về việc liên quan đến bảy bản Hóa Huyết chân kinh chứ gì?

Phàm Phiếm vuốt râu cười đáp :

- Giả tử còn có người hạ thủ vì mục đích khiến cho bảy môn phái chúng ta nghi kỵ lẫn nhau. Hoặc giả có người muốn xen vào môn phái lớn để nhảy lên ngôi bảo tọa làm lãnh tụ võ lâm.

Phàm Phiếm nói mấy câu này khiến cho mọi người đều kinh ngạc, ra chiều nghĩ ngợi.

Sau một lúc, Kỳ Kinh cất giọng âm trầm :

- Câu nói của Phàm huynh mới nghe tưởng là có lý, nhưng chính phái lớn trong võ lâm hiện nay đã thành định cục. Sáu bảy chục năm trời chưa từng xảy chuyện các phái lớn tranh dành thứ bậc. Tiểu đệ nhận thấy là quá lo xa.

Hứa Thái Bình đưa mắt nhìn Bất Sân đại sư mỉm cười hỏi :

- Trong chín môn phái lớn có Võ Đương và Thiên Thai là hai phái không tham dự vào vụ công án tại nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Phái Thiên Thai chẳng kể làm chi, nhưng phái Võ Đương thực lực hùng hậu lại nổi tiếng lớn. Nếu trong chín phái mà lên ngôi lãnh tụ thì dĩ nhiên không có phái nào khác ngoài phái Võ Đương. Đại sư tính có đúng không?

Lão tỏ ra rất quan tâm đến phái Thiếu Lâm vì phái này cũng phái Võ Đương thực lực ngang nhau, hơn hẳn những phái khác.

Bất Sân đại sư cười thâm nghĩ bụng :

- Bọn này có ý muốn gây trò ly gián cho bản phái cùng Võ Đương xung đột để hao tổn lực lượng. Có thể thì bảy phái kia mới nổi lên thành thế quân bình được. Chà chà! Thật là mưu sâu kế độc! Nhưng khi nào lại mắc bẫy họ?

Nhà sư liền giả bộ suy nghĩ rất nghiêm trọng và lẩm nhẩm gật đầu.

Tra đại thẩm bị bệnh nằm trong phòng. Bà lấy khăn đắp lên đầu nhưng ngấm ngấm hé mở để lắng tai nghe cuộc đối thoại giữa những người ở nhà ngoài. Bồng bà thấy Mai am chủ đột nhiên xoay mình đi vào, liền trần người nằm quay mặt vào phía trong và chòm chặn kín lại. Từ lúc này nhà ngoài nói gì không nghe rõ nữa.

Tra Tư Liệt ngồi co ro trong góc nhà ôm xác con mèo đen. tuy gã nghe rõ hết cuộc đối thoại giữa mọi người không sao hiểu được nội dung câu chuyện của họ. Mặt gã lộ vẻ bi thảm vì cái chết của con mèo yêu dấu.

Những tay cao thủ bảy môn phái chẳng ai chú ý đến gã kể cả Kỳ Kinh.

Bồng Đồng Công Xuyên lớn tiếng :

- Theo quy củ của Hóa Huyết môn thì Huyết Vũ thư xuất hiện ở đâu là đêm hôm ấy họ sẽ giết cả nhà, gà chó cũng không bỏ sót. Chúng ta chờ hết đêm nay xem tình hình xảy ra, nếu giống như ở phái Nga Mi, một nhà bị hại hết cả thì nhất định là dư đảng của Tra gia hạ thủ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lão dứt lời đưa mắt nhìn mọi người không thấy ai phản đối thuyết của mình liền hỏi tiếp :

- Ở đây không phải là chỗ nói chuyện lâu dài. Mời các vị dời gót đến tề xá nên chăng.

A Liệt nghe tới đây biết là chẳng còn gì đáng để ý nữa, đầu óc gã liền nghĩ sang chuyện khác. Gã sức nhớ tới con người mặt trái soan mắt lớn là Ấu Dương Tinh.

Bồng trong phòng có tiếng Tra thị la gọi : gã mới phát giác trong nhà không còn bóng người nào nữa, liền hạ xác con mèo xuống, chạy vào phòng hỏi :

- Má má! má má kêu hài nhi có chuyện chi?

Tra thị đã ngồi dậy, mục quang rất sắc bén, không có vẻ bệnh hoạn gì nữa. A Liệt thấy vậy không khỏi sững sốt, gã hoan hỉ hỏi :

- Ủa! Má má khỏi bệnh rồi ư?

Mẫu thân gã trên môi thoáng lộ một nụ cười kỳ dị, nói :

- Bọn người đó đi cả rồi. Người thử theo dõi coi!

A Liệt liền chạy ra. Chỉ trong khoảnh khắc gã trở về báo :

- Họ đi hết cả rồi.

Tra thị thở phào nói :

- Tạ Ôn trời đất! Bây giờ người kể lại những câu họ nói với nhau từ đầu đến cuối cho ta nghe.

A Liệt hỏi :

- Bọn họ nói chuyện rất kỳ! Hàì nhi chẳng hiểu gì ráo. Má má có hiểu không?

Tra thị giục :

- Người đừng hỏi nữa! Hãy nói lại cho ta nghe!

A Liệt kể lại từ đầu đến cuối không sót câu nào mà cả thứ tự trước sau của từng người cũng không sai trật hay sơ sót một chữ nào.

Tra thị nghe xong gật đầu nói :

- Hay lắm! Lúc đó ta nghĩ nhiều chuyện quá thành ra bỏ sót mất mấy chỗ không nghe rõ.

A Liệt ngơ ngác hỏi :

- Họ nói chuyện gì vậy?

Tra thị đáp :

- Bọn họ nói chuyện nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn...

Đột nhiên bà dừng lại ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ta đã nghĩ kỹ mà chưa hiểu có nên nói cho người biết không?

A Liệt nói :

- Má má! Ba bốn năm nay má má có điều chi cũng thương lượng với hài nhi Cả cô bác hàng xóm cũng khen hài nhi hiểu việc và bảo hài nhi thông thạo bằng đứa nhỏ mười sáu mười bảy tuổi.

Tra thị vuốt má con tỏ vẻ rất thương yêu nói :

- Phải rồi! người quả là một đứa nhỏ hiểu việc.

A Liệt hỏi :

- Thế thì má má còn chờ gì mà không đem chuyện tâm sự nói cho hài nhi biết?

Tra thị lắc đầu đáp :

- Không được đâu! Để ta suy nghĩ lại đã.

A Liệt nóng nảy hỏi :

- Trước nay má má có thể này đâu? Sao nay lại kỳ lạ thế?

Tra thị nói :

- Hoặc giả sau này người sẽ biết rõ nguyên nhân. Còn bây giờ thì người nên nhớ đừng nhắc chuyện này với ai...

Bỗng ngoài cửa có tiếng gọi làm đứt đoạn câu chuyện giữa hai mẹ con.

Tra thị vội nằm xuống kéo chăn bông trùm lên đầu.

A Liệt chạy ra nhà ngoài, đưa tay lên kéo then mở cửa, gã ngần ngừ một chút rồi mới mở cánh cửa gỗ ra.

Bên ngoài ánh dương quang sáng lạn khiến cho người ta cảm thấy thế giới thực

hiện chứ không phải là mộng ảo.

Một đại hán đứng ngoài cửa lưng đeo đoản đao. Vừa trông đã biết ngay là một nhân vật giang hồ đã từng luyện tập võ công.

A Liệt ngó đối phương bằng con mắt khiếp sợ, nhưng sau gã thấy vẻ mặt đại hán hiền lành mới yên tâm được phần nào.

Đại hán nhìn A Liệt gật mím cười nói :

- Hài tử! Đây là thang thuốc của Mai lão sư thái bảo ta đưa cho mẫu thân người uống là khỏi bệnh. Sư thái còn gửi cho ít tiền để mẹ con người độ nhật.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thấp Cơ Thua Trí Ác Nhân Chuẩn

A Liệt nói :

- Tiểu đệ thường nghe Vương lão phu tử dạy : Không có công thì đừng hưởng lộc. Hào ý của lão sư thái, mẹ con tiểu đệ cảm ơn vô cùng! Nhưng...

Đại hán xua tay để ngắt lời A Liệt rồi bước vào nhà. Y để gói thuốc và một cái bao nhỏ lên trên ghế gỗ, nói :

- Lão sư thái có lòng dạ Bồ Tát, thiên hạ đều biết tiếng. Người hốt thuốc chữa bệnh người ốm và giúp tiền gạo cho kẻ nghèo nàn là sự thường.

Y vừa nói vừa đảo mắt ngó xung quanh trong nhà. Y để ý cả đến gian phòng một lượt rồi trở gót ra cửa nói :

- Chỗ tường thủng kia nên tìm người tu bổ lại ngay đi!

A Liệt cất tiếng gọi :

- Đại ca!...

Nhưng đại hán đã dong tuốt rồi. A Liệt chạy vào phòng thì thấy Tra thị đã tung chăn ngồi dậy. Bà ho mấy tiếng đoạn bảo cậu con :

- Đại hán vừa rồi nói phải đó. Người hãy đi mời Lý đại thúc vá chỗ tường bị thủng đó cho kín lại. Người lại mua một cân thịt bò để biếu Lý đại thúc một nửa là được.

A Liệt đáp :

- Được rồi! Hải nhi nấu thuốc cho má uống xong sẽ đi ngay.

Tra thị chờ A Liệt nấu được thuốc rồi giục gã đi luôn.

Vào lúc hoàng hôn, chỗ tường thủng giống hình người đã vá lại xong. Hôm nay A Liệt được ăn một bữa cơm nọ Gã ngồi trên ngưỡng cửa nhìn ra phương trời xa thẳm, nghĩ lại những biến cố ly kỳ rồn rập xảy ra bữa nay. Gã ngấm ngấm nhận thấy giữa mình và nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn dường như có mối liên quan. Đồng thời gã liên tưởng đến mẫu thân vốn là người đàn bà yếu đuối mà hành động cùng về mặt của bà bữa nay thật khác lúc bình thời. Gã biết chắc mấy câu chuyện của nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn đã kích thích mẫu thân thành như vậy.

A Liệt còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì đột nhiên trước mắt gã tối sầm lại. Rõ ràng một người nhảy vọt lên không tựa hồ đặng vân giá vũ lao vào trong nhà.

Người mới đến chân vừa chấm đất, bỗng bật lửa lên sáng lòe. Hắn cúi đầu nhìn khắp bốn mặt tìm thấy một cái đèn dầu để dưới gầm ghế, liền thắp lửa vào đèn rồi tiến đến trước mặt A Liệt.

Bây giờ A Liệt mới nhìn rõ người này là ai. Bất giác gã hít một hơi khí lạnh.

Gã dương mắt lên ngó người đứng tuổi gầy nhom, mặt lạnh như tiền có cặp mắt gà chọi.

Hắn chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong Bắc Mang Tam Xà. Hắn hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Chỗ tường lũng tu bố mau quá nhỉ? Thế là hay lắm! Vì lúc ta động thủ không thể để hàng xóm ngó thấy...

A Liệt đã chán ghét Kỳ Kinh, bây giờ càng tức giận hơn. Gã vượt qua cơn khiếp sợ, trở lại bình tĩnh. Gã nghĩ ngợi một chút rồi hỏi bằng một giọng có ý kháng cự :

- Các hạ đến đây làm chi Mẹ con tiểu tử có chuyện gì đặc tội với các hạ đâu?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Dường như người không biết sợ chết là gì. Cái đó kêu bằng ghê mới sinh chưa hiểu hùm là dữ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người nói đúng lắm! Mẹ con người quả không có chỗ nào đặc tội với ta, nhưng ta theo thường lệ đã định giết ai thì giết. Bữa nay ta quyết ý hạ sát cái mạng nhỏ xíu của người, nên bây giờ ta trở lại động thủ.

A Liệt cảm hận đến cực điểm. Gã không biết sợ là gì nữa, nhưng cũng không biết làm thế nào hay ăn nói làm sao cho phải.

Bồng Kỳ Kinh lắng tai nghe rồi ngạc nhiên hỏi :

- Lạ thật! Sao mẫu thân người lại không khiếp sợ kêu thét lên?

A Liệt nghiêng răng đáp :

- Mẫu thân tiểu tử ngủ rồi.

Kỳ Kinh đáp :

- Ủa! Đó là kết quả sau khi mục uống thuốc của Mai am chủ. Đã vậy ta không giết mục nữa. Hà hà...

Hắn cười lạt hai tiếng rồi nói :

- Ta cứ tưởng mục sợ quá la làng thì bắt buộc ta phải hạ thủ giết người ngay, đồng thời giết cả mục nữa.

A Liệt trợn mắt ngó đối phương. Gã nghe Kỳ Kinh nói vậy lại sợ mẫu thân tỉnh dậy và bị giết về tay ác tặc. Bất giác gã cúi đầu xuống, tự nhủ :

- Tên ác tặc kia! Người giết ta lẹ đi rồi rút cho mau!

Kỳ Kinh lạnh lùng hỏi :

- Ô! Người sợ rồi phải không?

A Liệt muốn trợn mắt lên mà thóa mạ nhưng gã sợ làm kinh động cho mẫu thân tinh dậy, nên gã phải cố nhịn cơn xúc động trong lòng, mà chỉ mắng thầm :

- Thằng quý sứ chết bầm này! Ta không sợ mi đâu!

Kỳ Kinh làm gì hiểu được gã tiểu tử rửa ngấm. Hắn nói :

- Người đã khiếp sợ thì lão gia còn có cơ để người sống sót...

A Liệt cúi xuống nhưng tai vẫn để ý nghe xem đối phương nói gì.

Kỳ Kinh lại nói tiếp :

- Sau khi bọn ta đi rồi lại nhận được báo cáo là có người vào trong nhà này hành động. Nếu người chịu nói rõ thực tình đừng giấu giếm một tý gì thì ta tha mạng cho.

Giả tử A Liệt là tay lão luyện giang hồ thì có khi gã nghĩ ra được đối phương nói câu này là để lừa gạt. Nhưng đứng trước sự huy hiếp của tử thần, gã khó lòng đấu diêm nổi chân tình, huống chi gã còn là trẻ nít thì đâu làm sao được? Gã tự nhủ :

- Bọn họ đã biết có người đến hành động thì mình có nói ra cũng vậy mà thôi.

Kỳ Kinh biết thủ đoạn của mình có thể điều tra được chân tình, liền nhìn A Liệt chăm chăm, chờ gã phúc đáp. Hắn định bụng khi biết rõ tường tình rồi bất chấp A Liệt có liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn hay không cũng giết gã đi để trừ mối lo về sau.

A Liệt thủng thẳng đáp :

- Lúc ấy tiểu tử đang ở trong phòng, bỗng nghe tiếng động, liền thò đầu nhìn ra thì thấy một đại hán cao thủ lớn tiến vào nhà. Hình dạng đại hán này trông mà phát khiếp.

Đây là gã thuật lại người bị hại là một đệ tử phái Thiếu Lâm nhưng Kỳ Kinh chưa hiểu đầu đuôi đã xen vào :

- Ô! Đúng rồi! Lời báo cũng nói là một hán tử cao lớn.

A Liệt ngấm ngầm sừng sốt nói tiếp :

- Phía sau đại hán còn có một người đi theo...

Gã cố dừng lại thì Kỳ Kinh bỗng lên tiếng :

- Đó là người bị hại, ta đã biết rồi, bất tất phải nói nhiều.

Đừng nói A Liệt là đứa nhỏ thông minh, mà ngay kẻ tầm thường cũng hiểu Kỳ Kinh đã nhận được báo cáo không đúng sự thật hoàn toàn. Vì người chủ động là một phụ nữ người nhỏ nhắn, búi tóc cao lên đỉnh đầu, khác hẳn lời báo cáo cho Kỳ Kinh.

A Liệt ngậm ngừng rồi tiếp :

- Tiểu tử thấy đại hán cao lớn liền sợ hết hồn, vội chui vào bên giường mẫu thân. Sau một lát, bên ngoài lại có tiếng động... tức là các vị kéo đến.

Kỳ Kinh ra vẻ trầm ngâm. Đoạn hăn hất hàm hỏi :

- Người thấy hăn rồi hăn có nói gì không? Hăn đối thoại với người đến sau thế nào?

A Liệt đáp :

- Không có đâu. Nếu bên ngoài không có tiếng động cửa thì tiểu tử cũng chẳng biết là có người mới đến.

Kỳ Kinh sừng sốt nói :

- Ta hỏi người một câu nữa, nếu người không trả lời được là ta giết người lập tức.

Giọng nói cùng vẻ mặt hần biến thành hung dữ đáng sợ.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi. Gã biết chắc có chỗ nào không ổn rồi mà chẳng sao nghĩ ra được.

Kỳ Kinh vươn tay túm lấy ngực A Liệt, xẵng giọng cất vấn :

- Chuyện này giản dị lắm mà tại sao lúc ban ngày ngươi thà chịu chết chứ không chịu nói ra?

A Liệt ấp úng :

- Tiểu tử... tiểu tử... sợ quá...

Kỳ Kinh tức giận văng tục :

- Sợ cái cứt! Đến lão gia đây mà ngươi còn không sợ...

A Liệt nhìn vào mắt đối phương mà không hiểu cặp mắt gà chọi của hần ngó về phương nào. Đột nhiên gã cảm thấy rất tức cười mà phải mím môi để khỏi cười lên tiếng. Bây giờ thần kinh gã không đến nỗi căng thẳng nữa. Gã trấn tĩnh tâm thần đáp :

- Tiểu tử muốn nói ra nhưng trong đầu óc vẫn phảng phất thấy hình dáng đại hán nên sợ quá.

Kỳ Kinh chuyển động cặp mắt gà chọi ra vẻ hơi tin, hần nói :

- Người nhà họ Tra khi vận Hóa Huyết thần công, quả nhiên tỏ ra hung dữ khác thường, ngươi sợ là phải. Sao bây giờ ngươi lại dám nói?

A Liệt đang nghĩ cách trả lời thì Kỳ Kinh lại hăm :

- Câu này mà ngươi đáp không trôi là hết đời đó!

A Liệt thủng thảng đáp :

- Má má tiểu tử... đặng tiểu tử... không nên nói dối các vi...

Kỳ Kinh nghe câu này chẳng thể không tin được hẳn buông tay ra hỏi :

- Đại hán đó tướng mạo thế nào? Già hay trẻ? Có râu chưa?

A Liệt thuận miệng đáp ngay :

- Có! Hẳn râu ria sòm soàm. Cặp lông mày rậm mà đen sì. Mắt lấp loáng ánh hào quang...

Lúc gã tả hình dung đại hán liền nghĩ ngay tới một pho tượng hộ pháp trong chùa rồi tiếp tục miêu tả cách ăn mặc của đại hán.

A Liệt là một đứa nhỏ rất tinh khôn. Khi nói tới cách ăn mặc của đại hán, gã liền nhớ ngay đến những nhân vật võ lâm bữa nay mà chế tạo. Thế là gã đã lừa được con cáo già Kỳ Kinh.

Kỳ Kinh tin là thằng nhỏ nói câu nào cũng thật hết, chứ không phải giả trá.

Cuộc tra hỏi thế là xong. Kỳ Kinh chỉ còn việc hạ sát A Liệt rồi bỏ đi. Đối với hẳn việc giết người là chuyện quá tầm thường. Nếu không thế thì sao hẳn nổi danh trên chốn giang hồ với ngoại hiệu là Xích Luyện Xà được?

Nguyên trong lòng Kỳ Kinh vốn coi A Liệt là một đứa trẻ nít chớ không phải người lớn chẳng có chi đáng ngại. Hẳn lại nghĩ cử động của mình chẳng một ai hay thì cần chi phải thủ tín, hẳn lạnh lùng nhìn A Liệt thì thấy ngũ quan gã có phần thanh tú, nhưng thân thể gầy còm, nước da vàng ửng. Vừa ngó đến đã biết ngay gã xuất thân ở trong một gia đình nghèo nàn không đủ dinh dưỡng.

A Liệt cảm thấy đối phương có ý bất nhân thì lửa hận trong lòng lại bốc lên, nhưng chẳng có sức lực nào để kháng cự, đành bó tay đợi chết. Thậm chí gã còn e sợ làm kinh động mẫu thân tình lại, nên chỉ hy vọng đối phương động thủ thật mau lẹ để mình khỏi bật tiếng la hoảng.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa lớn có tiếng cười "Hích hích" vọng vào. Tiếp theo là

thanh âm trong tréo vang lên :

- Kỳ Kinh! Đêm nay các hạ sát hại một đứa nhỏ không biết võ công. Vụ này tiểu nữ chẳng những đem tố cáo với Mai am chủ mà còn đồn đại ra ngoài giang hồ nữa.

A Liệt nghe thanh âm này, trong đầu óc gã lại hiện lên hình dáng cô bé xinh đẹp mặt trái xoan tên gọi Ấu Dương Tinh khiến gã vừa xúc động vừa cảm kích.

Kỳ Kinh quả nhiên đâm ra ngần ngại không quyết định. Bàn tay hăn lăm le muốn phóng chưởng rồi lại không dám, vì hăn đoán là Ấu Dương Tinh đã đứng ngoài dòm ngó từ lâu những động tác cùng vẻ mặt của hăn.

Bỗng nghe Ấu Dương Tinh nói tiếp :

- Giả tử các hạ buông tha hai mẹ con nhà này mà không sợ mai hậu thằng nhỏ nó lớn lên sẽ kiếm các hạ để báo thù thì tiểu nữ xin hứa là giữ kín câu chuyện, vĩnh viễn không bao giờ tiết lộ vụ này với một người thứ ba nào khác.

Cô nghĩ rằng mình có hứa lời như vậy thì đối phương mới chịu suy tính thiệt hơn và tha mẹ con Tra thị được chăng? Bằng cô cầm đầu bỏ đi, tất Kỳ Kinh thấy hành động của hăn đã bị tiết lộ, tư nhiên hăn sẽ cứ liều lĩnh giết người rồi sẽ liệu sau.

Quả nhiên Kỳ Kinh thâm chường về lùi lại hai bước. Hăn ngẫm ngẫm tính toán quảng cách và nghĩ thầm :

- Nếu mình không giết chết con nha đầu kia thì câu chuyện đêm nay phải đi đến chỗ buông tha cả hai mẹ con họ Tra.

Hăn liền hỏi :

- Có phải Ấu Dương cô nương ở ngoài đó không?

Ấu Dương Tinh đáp vọng vào :

- Hai chữ "cô nương" không xứng đáng. Tiểu nữ chả dám nhận. Các hạ cứ kêu bằng "con nha đầu" là được.

Kỳ Kinh không trả lời, ngấm ngấm đề tụ công lực rồi hỏi :

- Cô đến đây một mình hay đi với người khác?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nữ đi có một mình. Tuy tiểu nữ đã đoán ra các hạ đêm nay tất đến đây để hạ sát mẹ con Tra thị, nhưng cũng không thông báo với Mai am chủ để cùng tới đây.

Kỳ Kinh sinh lòng úy kỵ nghĩ thầm :

- Con lời này là người họ Ấu Dương mà nhà thị chuyện dùng thủ đoạn âm độc kỳ bí, tất thị cũng là một đứa nham hiểm, ta không thể bảo thị là đứa con nít mà coi thường được. Vạn nhất ta trúng phải ám khí kịch độc thì chẳng những khó lòng chữa khỏi được mà thanh danh một đời của ta cũng bị trôi theo dòng nước.

Nên biết Kỳ Kinh là người bụng dạ thâm trầm, tâm kế sâu xa hẳn vừa nghe Ấu Dương Tinh nói đã hiểu được chỗ dụng tâm của hẳn, liền phát giác ra cô thông tuệ khác thường. Vì thế mà hẳn không dám động thủ một cách khinh xuất.

Bỗng nghe Kỳ Kinh buông tiếng cười khô khan nói :

- Bản thân ta không muốn giết người. Nếu cô không tin thì ta bỏ đi ngay nhưng, ngày sau nếu mẹ con gã xảy ra chuyện bất trắc thì cô đừng đổ trách nhiệm lên đầu ta.

Ấu Dương Tinh hỏi :

- Không được! Nếu bọn họ xảy chuyện bất trắc thì tiểu nữ cả quyết đó là hành vi của các hạ. Chà! Bây giờ các hạ bỏ đi rồi mấy ngày sẽ quay lại động thủ chứ gì?

Nếu là người già dặn trên đường đời thì lúc này không nên bức bách Kỳ Kinh

quá đáng nữa, hãy cứ để hấn tạm thời rời khỏi nơi đây, rồi qua đêm nay sẽ tính. Ấu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính, cô buộc cho Kỳ Kinh phải chịu lấy trách nhiệm về sự an nguy của mẹ con Tra thị.

Chính ra Kỳ Kinh không muốn gây sự nữa, nhưng lúc này hấn bị Ấu Dương Tinh làm cho tức bực. Lửa giận nổi lên, hấn gầm bầm :

- Mi muốn rêu rao thì cứ việc rêu rao. Lão gia hãy giết mẹ con Tra thị trước, sau sẽ tính đến con nha đầu, rồi muốn ra sao thì ra.

Cặp mắt gà chọi của hấn chiếu ra những tia sáng hung dữ. A Liệt không hiểu hấn nói gì nên sợ hãi. Gã có biết đâu tình thế lúc này rất nguy hiểm cho gã.

Đột nhiên cánh cửa hé mở. Một bóng người nhỏ bé, nhẹ nhàng né mình lách vào. Dưới ánh đèn sáng, rõ ràng là Ấu Dương Tinh. Cô nhấp nháy cặp mắt thao thức lạnh lùng đáp :

- Chẳng phải tiểu nữ không thích sống nữa mà tự chui đầu vào cạm. Tiểu nữ đã thấy bọn Mai am chủ, Đông tiên bối và Bát Sơn đại sư cùng mấy người đang đi về phía này. Tiểu nữ còn ở đây khiến cho các hạ phải làm lạ. Nhưng các hạ ưng chịu điều kiện thì cứ chuồn cửa sổ phía sau mà ra, tiểu nữ sẽ bảo đảm gã nhỏ này không nhắc tới các hạ nữa.

Lúc này Kỳ Kinh dường như không lựa chọn được đường lối nào khác liền bước ngay vào phòng trong, chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Ấu Dương Tinh ngó theo rồi quay lại nói :

- Hấn đi rồi! Nhưng ngươi nhớ đừng nhắc tới việc hấn mới chuồn đi. Nếu không thế thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đấy.

A Liệt gật đầu, nhưng trong lòng gã nghĩ thầm :

- Cô này cứ kêu mình bằng "thằng nhỏ" và cô ta chẳng hơn mình mấy tuổi. Thế có tức cười không?

Chỉ trong nháy mắt, chỉ có tiếng chân bước nhẹ nhàng đến cửa rồi có tiếng gõ "cạch cạch".

Ấu Dương Tinh nói :

- Xin mời quý vị vào đây!

Giọng lười cô chẳng khác chi cô chính là người trong nhà này.

Cánh cửa mở ra. Mấy người tiến vào là Mai am chủ ở Kinh Sơn, Bất Sơn đại sư ở phái Thiếu Lâm, Trình Nhất Trần phái Nga Mi và Đồng Công Xuyên ở phái Thất Tinh môn. Cả thầy bốn người.

Bọn này lúc còn ở đằng xa đã thấy Ấu Dương Tinh đi vào nên sự hiện diện của cô không làm cho họ ngạc nhiên.

Mai am chủ hỏi A Liệt :

- Tiểu tử! Mẫu thân ngươi thế nào?

A Liệt đối với bà đã có lòng cảm kích, liền cung kính đáp :

- Thưa sư thái! Mẫu thân tiểu tử hiện nay đang ngủ say.

Đồng Công Xuyên nói theo :

- Gia cảnh ngươi không được dư giả mà việc trị bệnh chẳng phải dễ dàng. Lão phu sẽ phái người sang giúp cho ít tiền gạo.

A Liệt không đáp vì gã chẳng hiểu nên nhả nhận hỏi :

- Ấu Dương cô nương! Chắc cô nương đã phát hiện ra điều gì nên mới trở lại chốn này?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Cũng chẳng có chi quan trọng. Tiểu nữ chỉ nghe nói một hán tử râu ria sòm

soàm đã hạ thủ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Ấu Dương Tinh lại nói tiếp :

- Đó là theo lời người hàng xóm. Tiểu nữ không tin rằng chính mắt gã trông thấy.

Cô nổi lòng trẻ nít liền đem câu chuyện nghe lỏm được ở miệng A Liệt nói với Kỳ Kinh, làm bộ bí mật thốt ra. Cô đưa mắt nhìn A Liệt khiến cho gã bối rối. Mai am chủ ngó A Liệt bằng con mắt dịu dàng, chậm rãi hỏi :

- Người có nhìn thấy không?

A Liệt tự giác không nên lừa dối lão ni từ bi này. Gã liền gật đầu. Sắc diện mọi người biến thành lạnh lẽo.

Mai am chủ lại lên giọng nghiêm nghị hỏi :

- Thế mà sao lúc ban ngày người không chịu nói?

A Liệt kinh hãi, nhưng gã thấy bọn này lúc hỷ lúc nộ thì trong lòng lại nổi cơn tức giận, ngần ngừ không muốn trả lời. Sau gã đem những lời giả dối đã nói với Kỳ Kinh vừa rồi, phúc đáp bọn họ.

Mọi người suy nghĩ kỹ, nhìn nhận là đúng sự thực như lời A Liệt đã nói : hán tử kia râu ria sồm soàm, cặp mắt hung dữ trông rất đáng sợ. Ai nấy đều nhận định đây là Hóa Huyết thần công đúng như ý nghĩ của Kỳ Kinh.

Quần hùng đã đi đến kết luận sai trật. Trong nhà này chỉ có một mình A Liệt biết rõ hung thủ chẳng phải là đại hán râu sồm hung dữ, mà là một phụ nữ búi tóc cao trên đỉnh đầu. Chính gã cũng tiếc rằng không được nhìn rõ tướng mạo phụ nhân này.

Bọn Mai am chủ lại hấp tấp ra đi, chẳng ai buồn để mắt ngó tới mẫu thân A Liệt

lần nào. Trong nhà chỉ còn lại A Liệt và Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh nổi lên tràng cười "khanh khách" không ngớt.

A Liệt rất lấy làm kỳ đưa mắt nhìn sang thì thấy cô ngửa mặt trông lên nóc nhà ôm bụng mà cười. Gã chờ đến lúc cô ngừng cơn cười mới hỏi :

- Cô nương cười gì vậy?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Người coi bọn giang hồ đó có thiên cận không? Trời ơi thật tức cười đến chết!

A Liệt kinh hãi tự hỏi :

- Chẳng lẽ con nha đầu này thấy rõ chỗ mình nói dối, nên ả cười bọn giang hồ lão luyện bị lừa gạt?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng gã cố nín, lẳng lặng không nói gì.

Ấu Dương Tinh lại cười thêm mấy tiếng nữa rồi nói :

- Bọn này đều là những nhân vật lừng lẫy, tiếng tăm, chẳng một ai không lão luyện giang hồ. Nhưng bộ mặt giả đạo đức của họ đã lộ nguyên hình.

A Liệt bây giờ mới hiểu Ấu Dương Tinh bật cười về chuyện này gã mới yên dạ, lăm lăm gật đầu nói :

- Phải rồi, tiểu đệ vốn một lòng kính cẩn và cảm kích họ, mà bây giờ lại không biết nghĩ thế nào cho phải?

Ấu Dương Tinh nheo mắt nhìn gã lên giọng người lớn :

- Người hãy nghe ta nói : Ở trên cõi đời này trong muôn người chưa chắc đã nhìn thấy một người tốt. Nếu kẻ nào tử tế với người là trong bụng họ nhất định có mưu đồ gì khác, chỉ chờ cơ hội lợi dụng người. Vậy người đừng tin ai cả. Có thể thì vào chốn giang hồ mới khỏi bị mắc lừa.

A Liệt băng khuâng nghĩ bụng :

- Vương lão phu tử đã dạy : Con người ta lúc mới sinh ra bản tính từ thiện. Thế mà cô này bảo hiểm có người tử tế, nhưng xem ra cô nói cũng có lý. Mình biết ai nói đúng?

Gã nghĩ thế rồi đầu óc hoang mang, lòng dạ rối bời.

Ấu Dương Tinh nói bằng giọng kiêu ngạo :

- Người còn nhỏ tuổi quá không thể hiểu được những đạo lý này. Nhưng người cứ ghi nhớ cho kỹ những lời ta dặn, quyết không làm được.

A Liệt nghe lời nói và coi sắc mặt quyết đoán của cô Đột nhiên gã tỉnh ngộ : Đây là những lời của người lớn trong nhà đã giáo huấn cô.

Gã liền hỏi :

- Có phải người lớn bảo vậy không?

Ấu Dương Tinh bị gã nói khích, quả nhiên lớn tiếng :

- Còn phải ai nữa? Chính gia gia ta thường khuyên ta như vậy.

A Liệt cười thầm trong bụng, nhưng không dám nói ra. Gã gật đầu đáp :

- Nếu gia gia cô đã bảo thế thì nhất định đúng rồi.

Ấu Dương Tinh thấy gã sùng thượng phụ thân thì trong lòng hơn hờ nét vui tươi lộ ra ngoài mặt.

A Liệt nhân lúc cô cao hứng liền hỏi :

- Chắc lệnh tôn là người bản lãnh cao thâm? Nhà cô ở đâu?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Nhà ta ở Hắc Cốc quan tại Ký Bắc, cách đây chừng mấy chục dặm. Bản lãnh gia gia ta không phải tầm thường. Người võ lâm thường khen lão gia là trong vòng trăm bước, điều thú mất tích, răn rết cũng không còn. Người thử nghĩ coi gia gia ta có lợi hại không?

A Liệt chẳng hiểu gì cả. Gã dưng mắt lên hỏi :

- Tại sao trong vòng trăm bước điều thú mất tích răn rết cũng không còn?

Ấu Dương Tin bị cụt hứng, trợn mắt lên hỏi lại :

- Sao mà người ngu thế! Có vậy cũng không hiểu thật ư?

A Liệt cảm thấy mình kém thật, vì theo giọng lưỡi Ấu Dương Tinh thì dường như một đứa con nít cũng hiểu được những câu đó.

Gã bẽn lễn cười đáp :

- Xin lỗi cô! Tiểu đệ đọc sách rất ít, nhưng cuốn sách tiểu đệ đã học không nói đến chỗ đó, nên tiểu đệ chẳng hiểu ra sao?

Ấu Dương Tinh không nhịn được. Cô xua tay lia lia, lên giọng dạy đời :

- Người đã ngu thế thì ta phải cắt nghĩa cho người nghe. Hễ gia gia ta đi đến đâu là các giống điều thú đều phải lẩn tránh, cả răn rết sâu bọ cũng dùng hông sống.

A Liệt giật mình kinh hãi dưng mắt lên hỏi :

- Thế thì lệnh tôn không có lấy một người bạn hay sao? Lão nhân gia đã đáng sợ như vậy thì ai còn dám đến gần nữa.

Ấu Dương Tinh đáp :

- Không hẳn như vậy. Gia gia ta tuy ít bạn thật, nhưng đó là gia gia ta không thích kết bạn mà thôi, chứ không phải hễ người nào đến gần đều bị chết hết. Có điều ta thừa nhận một điểm là người nào đến gần gia gia ta cũng lo sợ như bị tử thần ám ảnh.

A Liệt nói :

- Trời ơi! Bản lãnh lệnh tôn như vậy thì ghê gớm thiệt! Thảo nào lúc ban ngày những người kia đề cập tới nhà Ấu Dương ở Ký Bắc đều lộ vẻ khiếp sợ.

Ấu Dương Tinh nói :

- Nếu vậy ta dẫn người về làm môn hạ gia gia ta để rèn luyện tuyệt nghệ thì người không còn sợ gì người giang hồ không còn khinh khi người nữa.

A Liệt trong lòng không thích, nghĩ thầm :

- Bản lãnh gia gia cô độc như vậy thì ta học làm chỉ Huống chi đến gần lão học nghệ chưa thành mà người đã chết rồi cũng chưa biết chừng.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ai Là Hung Thủ Giết Tra Nương

Tuy trong lòng A Liệt không thích nhưng cũng không tiện cự tuyệt. Gã còn đang tìm cách chối từ thì Ấu Dương Tinh lại nói :

- Ồ! Không được! Không được!

A Liệt mừng thầm trong bụng nhưng ngoài mắt lại giả vờ thất vọng hỏi :

- Tại sao cô nương đột nhiên thay đổi ý kiến?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Không phải ta thay đổi chủ ý một cách đột ngột, nhưng ta nghĩ tới hai điều biết là không được rồi.

A Liệt liền hỏi :

- Hai điều gì?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Điều thứ nhất là bí kỹ truyền gia của nhà ta không truyền thụ cho người ngoài. Hai là gia gia ta ngẫu nhiên cao hứng đã từng thu nạp đồ đệ, nhưng về sau bọn chúng cũng không sống nổi. Vì thế mà người không thể bá gia gia ta làm sư phụ được.

Cô nói tới đây chợt động tâm cơ, cười khanh khách tiếp :

- Tuy gia gia không thể thu người làm đệ tử, nhưng ta có thể thu người làm môn hạ được.

A Liệt bất giác nhăn tít cặp lông mày. Ấu Dương Tinh thấy vậy càng nổi nóng muốn bắt A Liệt bái mình làm sư phụ ngay.

A Liệt bị cô bức bách không sao được, phải cất tiếng gọi :

- Sư phụ!

Nhưng Ấu Dương Tinh chưa chịu buông ta, bắt gã phải thi hành đại lễ bái sư :
Ba lần quỳ gối chín lần khấu đầu.

A Liệt đã biết rõ đối phương võ công cao cường. Nếu chàng không chịu tuân theo tất bị nhừ đòn. Gã đành theo lời hành lễ, miệng kêu "Sư phụ!".

Ấu Dương Tinh thích quá cười khanh khách thò tay vào bọc sờ soạng hồi lâu rồi nói :

- Hồng mất rồi! Ta có mấy thứ đồ chơi nhưng toàn là những vật để thăng địch, giết người, kể ra không thể cho người được, song ta đã là sư phụ người thì cũng phải thưởng người cái gì cho xứng đáng.

Cô móc ra một chiếc kim nguyên bảo đặt vào lòng bàn tay cười nói :

- Kể ra không nên ban cho người vàng bạc, nhưng ngoài món này ra ta chẳng có vật gì khác.

A Liệt vội nói :

- Bất tất phải thế! Cô nương để vàng lại mà dùng.

Ấu Dương Tinh tức giận hỏi :

- Sao người lại xưng hô như vậy? Ta là sư phụ người, người cần phải nhớ kỹ.

A Liệt thấy cô nổi nóng liền đáp :

- Phải rồi ! Thừa sư phụ!

Cô cầm kim nguyên bảo đưa đến trước mặt A Liệt. Gã đón lấy thật lạ không dám chối từ. Gã nhắc thấy khá nặng thì biết vòng vàng này nặng đến trên năm lạng.

A Liệt chưa từng thấy vàng bạc bao giờ, nay gã được số vàng lớn xuýt nữa ngắt xỉu.

Ấu Dương Tinh bảo gã cất đi, rồi nói :

- Bây giờ trước hết ta hãy truyền dạy cho người một chút công phụ Người để ta nghĩ coi nên truyền món gì cho người trước.

Cô trầm ngâm hồi lâu vẫn nghĩ không ra nên bắt đầu truyền thụ môn nào. Nguyên cô từ thuở nhỏ chưa biết gì đã được huấn luyện những môn tuyệt học truyền gia. Vì thế mà võ công của cô tựa hồ thành tựu một cách thiên nhiên. Về sau cô chỉ tu luyện những chỗ cao thâm áo diệu. Bao nhiêu món sơ học cô đều không hiểu.

Cô xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Bây giờ muộn quá rồi. Để một hai ngày nữa ta sẽ truyền võ công cho Người hãy ngủ một mạch cho đến sáng.

Cô cao hứng bỏ đi chỉ còn lại một mình A Liệt và ngọn đèn dầu lập loè sắp tắt.

Gã ngồi ngơ ngẩn xuất thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. A Liệt vào phòng nhìn mẫu thân thì thấy bà vẫn ngủ say chưa tỉnh.

A Liệt còn là đứa trẻ nít. Gã ngồi xuống cuối giường rồi chẳng bao lâu nằm phía dưới chân mẫu thân mà ngủ khoè.

Lúc gã tỉnh dậy thì ánh sáng mặt trời đã xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Gã dụi mắt hồi tưởng lại câu chuyện hôm qua chẳng khác chi một giấc mộng.

Tra nương đã thức giấc từ trước, bà sợ làm kinh động đến cậu con cưng nên vẫn

nằm yên. Bây giờ bà mới lên tiếng :

- A Liệt! Người ngủ đã no mắt chưa?

Gã gật đầu hỏi lại :

- Má má thấy trong người thế nào?

Tra nường đáp :

- Ta đã khá nhiều. Linh dược của lão sư thái hiệu nghiệm.

A Liệt liền đem việc đêm qua nhất nhất thuật lại. Gã thấy mẫu thân đang chìm đắm trong những ý nghĩ trầm lắng, thì cảm thấy có điều gì khác lạ. Gã ngừng lại một lúc rồi khẽ hỏi :

- Má má! Giữa chúng ta và Hóa Huyết môn có mối liên hệ gì không?

Tra nường lộ vẻ kinh hãi. Bà định thần lại hồi lâu mới đáp :

- Ta cũng không biết. Người chẳng nên hỏi gì đến chuyện đó.

A Liệt nhún vai hỏi :

- Hài nhi còn biết là mình không phải mười ba tuổi mà thôi. Hời ơi! Giả tỷ chúng ta có liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn thì sao? Má dẫu làm chi không nói cho hài nhi biết?

Tra thị lắc đầu đáp :

- Chẳng có liên quan chi hết. Người vẫn ở đây từ thừa nhỏ cho đến khi khôn lớn.

A Liệt ngật ngừng :

- Hài nhi cũng biết vậy. Nhưng...

Gã thấy mẫu thân đột nhiên lộ vẻ giận dữ, gã đành im miệng.

Hồi lâu không nhận được, gã hỏi :

- Hài nhi nấu chút gì cho má má ăn nhé? Hôm qua hãy còn canh miến, hài nhi hâm nóng lại được không?

Tra nường gật đầu.

A Liệt liền đi xuống bếp, lòng gã rất là trầm trọng. Gã cảm thấy trong túi áo có vật nặng chũu lại càng rồi loạn tâm thần.

Cả ngày hôm ấy Ấu Dương Tinh không đến. Hôm sau Tra nường dường như lại khá hơn một chút, song cặp mắt bà mơ màng không hiểu nghĩ chuyện gì?

Trời đã xế chiều, A Liệt ngồi ở mép giường, tay gã nắn lấy chiếc kim nguyên bảo trong túi, dường như có điều chi nghĩ ngợi. Tra nường cũng có tâm sự riêng. Hai người ngồi đối diện nhau ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên A Liệt bị mẫu thân đẩy một cái. Gã giật mình tỉnh táo lại, ngừng đầu nhìn lên thì thấy mẫu thân có điều khác lạ liền ấp úng hỏi :

- Má má! Điều chi vậy?

Tra thị ngân ngữ một chút rồi hỏi lại :

- Người còn nhớ được gia gia đã chết rồi không?

A Liệt gật đầu.

Tra nường lại nói :

- Y không phải là gia gia người mà cũng chưa chết đâu.

A Liệt kinh hãi, mắt tròn xoe hỏi :

- Y không phải là gia gia hài nhi mà cũng chưa chết ư? Vậy y là ai ? Hiện giờ ở

đâu?

Tra nương đáp :

- Hiện giờ y ở Hứa Xương mở một tiệm tạp hóa tên hiệu là Hằng Xương. Y họ Lương tên gọi Lương đại thúc...

Bà vừa nói tới đây thì thanh âm Ấu Dương Tinh đã từ ngoài vọng vào. Cô lớn tiếng gọi :

- Đồ đệ! Đồ đệ! Người ra đây mà coi cái này.

A Liệt tuy nóng lòng muốn biết đầu đuôi câu chuyện của mẫu thân đang nói dở dang, nhưng Ấu Dương Tinh lại tới nơi, gã liền đứng dậy đi ra.

Dưới ánh đèn ảm đạm, gã thấy Ấu Dương Tinh ôm một cái bọc đi vào đặt lên bàn. Cô miệng cười hỉ hả lại càng tăng thêm vẻ đẹp.

A Liệt tuy tâm sự chông chất mà cũng bị sắc đẹp của cô làm cho rung động, bất giác gã đứng thộn mặt ra.

Ấu Dương Tinh vẫy tay nói :

- Sao không lại mà coi còn ngớ ngẩn gì thế?

A Liệt lại gần nhìn thì thấy trong bọc ngoài y phục giầy dép chẳng thiếu thứ gì, lại có cả đồ vật dụng linh tinh nữa, gã ngăn người ra hỏi :

- Cô nương... Sư phụ mua những thứ này làm gì?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Chú cóc kia! Những thứ này để cho người và mẫu thân người dùng đó.

A Liệt hỏi :

- Để cho mẹ con đệ tử dùng ư?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Phải rồi ta muốn truyền thụ võ cho người, nhưng nghĩ lui nghĩ tới thì võ công của ta toàn là những môn rất tin diệu sâu xa, cần phải cầu đến gia gia ta dạy người mới được.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Võ công của lão nhân gia chẳng lẽ không bằng sư phụ ư?

Ấu Dương Tinh tặc lưỡi đáp :

- Người nói trắng nói cuội gì vậy? Công phu của gia gia ta đương nhiên phải cao cường hơn ta, ngoài ra lão gia còn hiểu cả những môn khai tâm, mà ta không biết, nên phải cầu đến lão gia mới được.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiện đây ta nhắc người một câu là người phải ghi nhớ ta đã thu người làm môn hạ. Đừng có xưng hô bừa bãi.

A Liệt đáp :

- Đệ tử nhớ rồi!

Ấu Dương Tinh hơi nhíu cặp lông mày nhưng không giải thích gì nữa, cô nói ngay sang chuyện khác :

- Ta đã nói với Tuệ sư thái để má má người đến ở đó.

A Liệt trong lòng rất hoang mang hỏi :

- Còn đệ tử đi đâu?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Người theo ta đến bái kiến gia phụ cầu người chỉ điểm cho đường lối võ lòng.

A Liệt không biết đáp thế nào cho phải.

Ấu Dương Tinh bản tính cố chấp, cô đã bảo gì ai nghe hay không cũng chẳng cần rồi cứ thế mà làm.

Đoạn cô giục :

- Những quần áo này người cầm vào trong phòng để mẹ con thay đổi. Sáng mai là ngày khởi hành đó!

Cô lại gật đầu nói :

- Ta đã nghĩ kỹ rồi mẹ con người đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm mà có hai địch nhân là đáng sợ nhất. Một là đại hán râu sồm đã phát Huyết Vũ thư ra. Theo quy củ của Hóa Huyết môn thì Huyết Vũ thư tới đâu là người chết tới đó, cả gà chó cũng không còn. Như vậy thì mẹ con người khó lòng sống nổi. Tên địch thủ thứ hai là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh ở núi Bắc Mang. Tạm thời hẳn chưa động đến, nhưng chẳng sớm thì muộn hẳn sẽ ra tay giết người đó!

A Liệt nhớ tới người đàn bà búi tóc cao trên đỉnh đầu đã phát Huyết Vũ thư ra mà ớn lạnh xương sống. Hơn nữa Kỳ Kinh quả nhiên là một tên ác ôn ghê gớm đã nói rõ muốn giết mẹ con gã càng khiến gã không khỏi run sợ.

Ấu Dương Tinh lại nói :

- Thực tình không phải chỉ có hai tên địch đó mà thôi, thậm chí người sáu phái kia cũng đều có thể ám sát mẹ con người được.

A Liệt hỏi :

- Tại sao bọn họ lại muốn ám hại mẹ con đệ tử?

Ấu Dương Tinh dương to cặp mắt lên đáp :

- Đồ ngu ngốc! Cái đó kêu bằng chặt cỏ trừ gốc. Bất chấp người có phải là người Tra gia ở Hóa Huyết môn hay không, họ chỉ chém một đao cho người chết là

không sợ hậu họa. Mặt khác Huyết Vũ thư dù có phải từ một trong bảy môn phái lớn tung ra, họ cũng khiến cho người khác tin rằng đó là hành vi theo quy củ của Tra gia ở Hóa Huyết môn. Vì lẽ đó chẳng những phái Bắc Mang mà cả sáu phái khác cũng có thể ám sát mẹ con người.

A Liệt trợn mắt lên không nói gì. Gã không hiểu tại sao lại có nhiều người muốn giết mẹ con mình. Mặt khác, Ấu Dương Tinh nói chắc như đinh đóng cột và rất có lý khiến gã chẳng thể không tin được. Đáng thương gã đã từng kinh nghiệm mấy lần biến cố nên gã sợ quá đứng thộn mặt ra không biết làm thế nào cho phải.

Chính ra A Liệt chẳng quan tâm đến mình mà chỉ lo mẫu thân không được an toàn.

Nên biết hai mẹ con A Liệt nương tựa vào nhau mà sống đã lâu năm và gã lại là đứa con hiếu thảo. Lúc này gã hoang mang là tại gã lo cho thân mẫu nhiều hơn là lo cho mình.

Sau một lúc A Liệt trấn tĩnh tâm thần lại, nghĩ bụng :

- Theo lời mẫu thân thì rõ ràng mẹ con mình có liên quan đến Tra gia ở Hóa Huyết môn mà người có ý e ngại không nói ra. Chi bằng nhân cơ hội này ta thử hỏi lại sư phụ cho biết rõ.

Gã liền hỏi :

- Sư phụ! Vụ Huyết Vũ thư kia ra làm sao?

Ấu Dương Tinh nghiêm nhiên lên mặt sư phụ đáp :

- Ta nói cho người hay : Huyết Vũ thư đó là lá bùa đòi mạng của Tra gia ở Hóa Huyết môn báo cho kẻ đối đầu hay Tỷ như Tra gia có thù với phái Thiếu Lâm, quyết định triệt hạ phái này thì trước hết tìm đến một đệ tử phái đó. Tên đệ tử đó mà là người bản tự Ở núi Tung Sơn thì Tra gia liền tìm lên chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn để trả thù. Tra gia thi triển độc môn pháp thủ trên người gã đó khiến cho gã mất hết thần trí chạy bổ nhào bổ nhào lên chùa Thiếu Lâm, đừng ai hòng ngăn trở được

gã về thẳng tới chùa Thiếu Lâm mới dừng bước. Khi đó ngũ quan thất khiếu chẳng những ứa máu mà khắp mình mồ hôi toát ra cũng là máu cả. Vì thế mà người võ lâm kêu bằng Huyết Vũ thư.

A Liệt lắc đầu nói :

- Nếu vậy thì Tra gia ở Hóa Huyết môn quả là tàn ác, trách gì họ chẳng lăm kẻ cự thù.

Ấu Dương Tinh nói :

- Cái đó khó nói lắm : Họ Tra ở Hóa Huyết môn đời trước vốn là danh tướng. Theo lời đồn thì họ được dị nhân truyền thụ võ công độc đáo. Một lần họ bị hãm trong vòng vây trùng điệp của địch nhân không tài nào đưa tin ra ngoài để cầu viện được liền thi triển thuật này cho gia tướng xông đột ra ngoài. Vì thế mà được giải vây chuyển bại thành thắng.

A Liệt dương mắt lên nói :

- Té ra là thế! Nếu vậy thì bí thuật về Huyết Vũ thư quả nhiên khó phân biệt được là tốt hay xấu.

Ấu Dương Tinh nói :

- Việc đời thật nhiều khi khó mà xác định được hay hay dở. Tỷ như chất tỳ sương có thể làm thuốc cứu mạng cho người mà cũng có thể giết người.

Phải coi cách dùng mới phân được là xấu hay tốt.

A Liệt gật đầu tỏ vẻ rất kính phục.

Ấu Dương Tinh hý hứng nói tiếp :

- Theo chỗ ta biết thì Tra gia ở Hóa Huyết môn tuy ít đi lại với đồng đạo võ lâm, đồng thời họ luyện công phu ác độc như Huyết Vũ thư, song cũng không có tiếng tăm gì là tàn ác. Không hiểu sao đột nhiên Hóa Huyết môn lại bị bảy môn phái lớn

liên thủ tiêu diệt. Cho đến bây giờ trong võ lâm vẫn nhắc nhở tới và nhiều tin đồn đại phân vân, còn duyên cớ xác thực, bảy môn phái lớn vẫn chưa công bố.

A Liệt hỏi :

- Thế thì bảy môn phái lớn cứ việc tùy ý giết người hay sao?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Những chuyện ý mạnh hiệp yếu là thường, chẳng có chi quái lạ. Nhưng tiêu diệt một môn phái là việc lớn làm chấn động giang hồ. Có điều bảy môn phái lớn đã liên thủ hiệp lực mà hành động thì ai cũng tin là có lý do đích đáng.

A Liệt hỏi :

- Đã là lý do đích đáng mà chẳng một ai hay, há không phải chuyện kỳ dị ư?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Người bảy môn phái lớn đã bưng kín miệng mình thì còn ai muốn dây vào thế lớn của họ nữa. Vì thế mà họ đã không nói ra cũng chẳng ai dám ý mạnh chất vấn.

A Liệt hỏi :

- Chẳng lẽ Tra gia ở Hóa Huyết môn lại không có lấy một vài bạn hữu hay sao?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Có thì đã làm gì ? Nếu gây sự với bảy môn phái lớn mà mình thế cô là dại. Dù họ có giết mình nữa phần phái vẫn về họ. Tỷ như người mà có liên quan đến Tra gia đành câm miệng, phải vậy không?

A Liệt mắt chiếu ra những tia quật cường nói :

- Cái đó không nhất định. Đệ tử biết mình không làm gì được bọn họ đành phải im hơi. Nhưng khi lớn lên đệ tử sẽ luyện võ công rồi tìm họ giết cho kỳ hết để rửa hận.

Ấu Dương Tinh nói :

- Đừng rườm lời nữa! Người mà lớn lên có luyện được mấy năm công phu thì cũng chẳng thể so với lực lượng hùng hậu của họ. Người ta số đông thế lớn thì một mình người làm cóc gì được!

A Liệt hỏi :

- Chẳng lẽ võ công đệ tử vĩnh viễn kém bọn họ chẳng?

Ấu Dương Tinh cười đáp :

- Chà chà! Người nói coi bộ dễ dàng lắm, nhưng có biết gì về đường lối võ công đâu. Nguyên việc luyện hòa hầu đã tốn rất nhiều công phu và thời gian, lại còn phải có danh sư chỉ điểm. Nói tóm lại người muốn cho bản lãnh vượt lên trên hàng cao thủ của bảy môn phái lớn là một việc chẳng bao giờ làm được.

A Liệt nói :

- Đệ tử không tin như vậy. Hoặc giả sư phụ còn có điều chưa rõ mà thôi.

Ấu Dương Tinh lộ vẻ tức giận, những muốn nổi nóng.

A Liệt lại nói :

- Giả tỷ chúng ta thỉnh giáo lệnh tôn thì lão nhân gia nhất định sẽ có kế hoạch.

Ấu Dương Tinh nghe gã nói vậy bất giác lửa giận giảm đi rất nhiều. Cô nói :

- Lời người chẳng phải là vô lý. Gia gia ta biết nhiều hiểu rộng, dĩ nhiên người có biện pháp. À phải rồi! Ta nghe lão nhân gia nói Tra gia ở Hóa Huyết môn có bộ Hóa Huyết chân kinh là võ lâm chi bảo. Nếu quả lấy được cho pho kinh này thì có thể tung hoành thiên hạ...

Cô chưa dứt lời đã nhăn tít cặp lông mày tỏ ra trong lòng rất đỗi hoài nghi Cô nói tiếp :

- Thế thì làm sao Tra gia lại bị bảy môn phái hủy diệt? Nếu Hóa Huyết chân kinh thần diệu vô song thì chủ nhân Tra gia phải phá được vòng vây ra mới đúng.

A Liệt nói :

- Người ngựa bảy môn phái lớn đông quá, nên Tra gia ít người không địch nổi thì cũng chẳng có chi là lạ.

Ấu Dương Tinh tức mình xẵng giọng :

- Người biết cóc gì mà nói? Nếu chủ nhân Tra gia bản lãnh siêu quần thì tuy y không đánh lui được cường địch, nhưng việc phá vòng vây bỏ chạy thì tình thế dễ hơn nhiều, y phải trốn thoát mới đúng.

A Liệt nghĩ bụng :

- Cô mắng ta không hiểu gì thì chẳng sao, nhưng chính cô hiểu cóc gì đâu.

Tuy gã trong bụng nghĩ vậy mà phải mỉm cười vì biết cô nóng nảy cao ngạo. Nhưng đối với gã rất tốt, hưởng chi cô lại rất xinh đẹp với bộ mặt hình trái xoan trắng nõn nà, cặp mắt tròn và đen láy trong suốt như hai viên ngọc. Hai lý do đó khiến A Liệt không muốn làm tổn thương đến lòng tự tôn của Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh trầm ngâm một lúc rồi trở lại vấn đề cũ. Cô nói :

- Người phải biết việc tìm được minh sư là khó khăn vô cùng! Dù người hiểu được ai là minh sư rồi nhưng đến cửa quy đầu, vị tất người ta đã chịu thu nạp. Nhất là người hoàn toàn chưa có chút căn cơ nào hết, nhất thiết đi từ số không thì việc truyền dạy lại càng chật vật. Người ta đã hiểu đâu là người có nghị lực hay không? Đồng thời chẳng biết tư chất luyện võ của người thế nào? Vì vậy mà dù người ta có lòng muốn thu người làm đồ đệ, cũng còn phải thử thách chán. Tỷ như Hoàng Thạch Công bắt Trương Lương lượm giầy ở Di Kiêu. Giả tỷ là người khác thì đã tức giận bỏ đi rồi.

Ấu Dương Tinh thuyết một hồi khiến cho A Liệt ghi vào tâm khảm suốt đời không quên.

Cô thúc giục A Liệt lên đường. Gã nói :

- Vụ này đệ tử còn thương lượng với gia mẫu đã.

Ấu Dương Tinh có ý không bằng lòng nghĩ thầm :

- Ta mất bao nhiêu hơi sức mới an bài cho hai mẹ con gã được yên ổn đâu vào đấy. Đáng lẽ gã nên cảm ơn ta mà thương lộ ngay, còn phải thương lượng cái gì?

Cô nghĩ vậy nhưng không lên tiếng đưa mắt nhìn A Liệt chạy vào phòng.

Chỉ trong khoảnh khắc, bỗng thấy A Liệt rú lên một tiếng thê thảm rồi té huych xuống đất.

Ấu Dương Tinh kinh hãi vô cùng, vội nhảy vào phòng. Cô đưa mắt nhìn quanh thì thấy cửa sổ bỏ ngỏ. A Liệt nằm thẳng cẳng dưới đất bên cạnh cái giường.

Trên giường, Tra nương hai mắt nhắm nghiền. Dưới ánh đèn sáng mà căn phòng bao phủ một luồng không khí chết chóc.

Ấu Dương Tinh chạy lại sờ vào người Tra nương thì thấy còn hơi nóng, nhưng kinh mạch đã ngừng, hô hấp cũng không còn nữa. Cô biết bà ta ngộ nạn vừa xong.

Ấu Dương Tinh lại sờ vào người A Liệt thì gã vẫn còn hơi thở đều đặn liền biết ngay gã phát giác ra cái chết của mẫu thân mà bi thương quá độ đến ngất xỉu.

Cô liền đập vào huyệt đạo trước ngực A Liệt ba cái. A Liệt run hăn người rồi mở bừng mắt ra. Gã nhớ ngay tới việc mẫu thân ngộ hại liền khóc òa lên.

Ấu Dương Tinh nắm lấy bả vai A Liệt, nắm ngón tay cô như cây kim sắt bóp mạnh vào khiến cho gã đau đớn không chịu nổi.

Cô trầm giọng hỏi :

- Người đừng loạn động trong căn phòng này, làm mất dấu vết cần cho công cuộc điều tra Người có nghe rõ không?

A Liệt nuốt lệ gật đầu. Ấu Dương Tinh buông tay ra nói :

- Bây giờ người phải tìm ra hung thủ để báo mối thù này rồi hãy khóc cũng chưa muộn. Ta nói vậy có phải hay không?

A Liệt lại gật đầu.

Ấu Dương Tinh nói tiếp :

- Ta lên nóc nhà để kêu người điều tra bốn mặt. Người đừng sợ chi hết, đã có ta ở trên nóc nhà.

A Liệt đáp :

- Đệ tử không sợ đâu. Sư phụ cứ đi đi!

Ấu Dương Tinh luồn qua cửa sổ phía sau ra ngoài. A Liệt định thần nhìn lại mẩu thân thì thấy vẻ mặt bà rất bình tĩnh, chẳng ra chiêu đau đớn chi hết, coi bà chẳng khác người đang ngủ say.

Nhưng A Liệt biết là vĩnh viễn là không hồi tỉnh lại nữa và từ đâu mẹ con cùng nhau vĩnh biệt. Còn đâu những ngày mẹ con trò chuyện? Còn đâu người mẹ hiền thổi cơm cho gã ăn hoặc may vá quần áo cho gã mặc?

A Liệt không ngờ mẩu thân bỏ gã ra đi chẳng kịp một lời trời trần đã vĩnh viễn xa gã. Hai mẹ con nương nhau mà sống. Bà ly khai rồi không biết mình đi về phương nào?

A Liệt bất giác đưa tay ra sờ mặt mẩu thân thì thấy hơi giá lạnh khác hẳn ngày thường.

Ấu Dương Tinh ở trên nói nhà gọi âm lên. Chỉ nháy mắt ngoài cửa lớn đã có tiếng người hỏi vọng vào :

- Việc chi vậy?

Đó là thanh âm một lão già.

Ấu Dương Tinh hỏi :

- Tứ thúc! Tứ thúc có thấy người dạ hành nào không?

Tứ thúc đáp :

- Ta vẫn ngồi trên xe chẳng thấy gì khả nghi hết. Sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ấu Dương Tinh nói :

- Tiểu nữ đang nói chuyện cùng A Liệt thì có người lên vào phòng trong ám sát mẫu thân gã. Tứ thúc thử điều tra xem hung thủ còn quanh đây không?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thiếu Phụ Đi Giầy Thêu Lại Xuất Hiện

Nàng liền theo vào phòng thì thấy A Liệt đang đưa tay ra vuốt má mẫu thân cũng cảm thấy bụi ngùi trong dạ. Trước cảnh tượng thê lương thảm đạm này, nàng không khỏi đồng tình sa lệ.

A Liệt trái lại vẫn yên lặng phóng lên tiếng khóc. Bỗng chàng ngừng đầu lên nhìn Âu Dương Tinh một cái rồi lùi lại hai bước, lặng lẽ nhìn cái xác không hồn nằm trên giường.

Âu Dương Tinh lau mắt nói :

- A Liệt! Ta có mấy lời rất trọng yếu muốn nói cho người biết.

A Liệt nghiêng răng, đưa mắt nhìn nàng.

Âu Dương Tinh nói :

- Bây giờ tuy người rất đổi bi thương, nhưng chẳng phải là lúc khó lóc rên rĩ. Người hãy chạy mau đi để khỏi bị hung thủ gia hại.

A Liệt trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Liệu hung thủ còn trở lại không?

Âu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên hẳn sẽ trở lại. Có chặt cỏ trừ rễ thì hẳn mới yên tâm được.

A Liệt nói :

- Nếu vậy thì tiểu đệ quyết chẳng đi đâu, cứ chờ hẳn đến để liều mạng với hẳn.

Đoạn chàng chạy vào góc phòng mở cái rương gỗ đã vỡ nát lấy lưỡi đao trủy thủ dài chừng 7, 8 tấc còn cả vỏ thủ bào trong bọc. Rồi chàng nói :

- Tiểu đệ dùng lưỡi đao nhỏ này để đâm chết hẳn.

Âu Dương Tinh chau mày nói :

- Không được đâu! Lưỡi đao trủy thủ này ngắn quá.

A Liệt nói :

- Được! Thanh đao này rất sắc bén, có thể đâm thủng cả áo dạ Trước nay gia mẫu không cho tiểu đệ động đến nó bao giờ.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói :

- Người hãy nghe lời tạ Lưỡi đao này tuy sắc bén, nhưng tên hung thủ kia tinh thông võ nghệ, người không thể đến gần hẳn được. Thôi bây giờ đành thế này vậy. Người làm mọi nhử hung thủ đến rồi ta giúp người giết hẳn cho.

A Liệt rất lấy làm cảm kích. Song chàng nghĩ tới chuyện này cực nguy hiểm liền lắc đầu hỏi :

- Giả tử hung thủ là một tay cực kỳ lợi hại. Như vậy há chẳng để lụy cho cô nương ư?

Âu Dương Tinh nói :

- Ta có thể kêu Tứ thúc trợ lực chọ Võ công lão rất cao cường. Trong võ lâm ít người địch nổi lão...

A Liệt cúi đầu ngẫm nghĩ. Sau một lúc, một lão già áo xanh vọt vào trong phòng không một tiếng động. A Liệt vừa thấy bóng người liền nhảy số lại.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh hỏi ngay :

- Tứ thúc! Bên ngoài có gì khác lạ không?

Lão già áo xanh đáp :

- Không thấy chi hết.

Lão đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn trong phòng một lượt. Lúc lướt qua A Liệt, mục quang vẫn không dừng lại.

Lão bảo Âu Dương Tinh :

- Tinh thư nhi! Chúng ta về nhà quách!

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Sao! Về nhà ư? Chẳng lẽ bỏ mặc gã hay sao?

Lão già áo xanh vẻ mặt vẫn lạnh lùng đáp :

- Giữa gã và chúng ta đã không thân tình cũng không giao kết thì dính vào thế nào được? Nếu Tinh thu nhi nghĩ đến chỗ quen biết thì không nên bỏ mặc gã, song chỉ giúp gã ít tiền bạc thế là nhân nghĩa lắm rồi! Chẳng còn ai trách cô không biết điều nữa.

Âu Dương Tinh nói :

- Nhưng gã là đồ đệ của tiểu diệt...

Nàng chưa dứt lời, lão áo xanh đã chẹn họng :

- Nếu Tinh thu nhi thu gã làm đồ đệ đưa về nhà thì nhất định lão gia không chịu đâu. Cô thử nghĩ xem có đúng thế không?

Âu Dương Tinh hỏi lại :

- Vậy diệt nữ không cho gia gia hay thì còn có chuyện gì nữa?

Lão áo xanh hỏi :

- Đến việc này mà cô cũng dám đối lão gia ư?

Âu Dương Tinh hiển nhiên rất sợ phụ thân nàng. Bỗng nàng ra chiều khó nghĩ.

A Liệt đột nhiên lên tiếng :

- Cô nương về đi thôi không nên dính vào công việc của tiểu đệ nữa.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu chúng ta bỏ đi, nhất định hung thủ sẽ xuất hiện ngay tức khắc.

A Liệt cất giọng kiên quyết :

- Tiểu đệ đã nói là không sợ hấn kia mà.

Âu Dương Tinh đưa mắt nhìn lão gia áo xanh nói :

- Chúng ta giả vờ bỏ đi rồi núp vào chỗ kín, chắc là sẽ bắt được hung thủ, nếu hấn dám trở lại hạ thủ A Liệt.

Lão áo xanh hững hờ đáp :

- Giả tử hung thủ gia hại thằng nhỏ này sớm hơn một chút thì chúng ta có bắt được hung thủ cũng chẳng ích gì. Hơn nữa tội gì lại rước lấy sự phiền não vào mình? Lão gia mà hay biết, nhất định người bực tức lắm đó.

Âu Dương Tinh dậm chân hỏi :

- Thế thì chúng ta bỏ mặc cho hung thủ giết gã hay sao?

Lão áo xanh đáp :

- Nếu cô chỉ muốn giữ cho gã được toàn mạng thì ta có một cách rất giản dị.

A Liệt nghe lão nói vậy, nghĩ thầm :

- Nếu lão này bảo ta trốn đi thì ta quyết không nghe.

Âu Dương Tinh vội hỏi kể gì thì lão áo xanh đáp :

- Giản dị lắm! Chúng ta thông báo cho người trong bầy phái là tự nhiên họ phải cao thủ đến đây tra xét Tra phu nhân kia chết về cái gì, thì có hy vọng kiếm ra manh mối. Khi đó chúng ta sẽ thành thơi chẳng lo gì thằng nhỏ này không người chiếu cố.

Âu Dương Tinh nói :

- Kế ấy rất tuyệt diệu! Đại khái trong quãng thời gian ngắn, gã chưa việc gì ngay đâu. Chờ khi an táng nạn nhân xong, gã có thể tùy cơ lén đi ẩn ở địa phương nào khác. Có khi Mai am chủ sẽ giúp gã trong lúc hoang mang này cũng chưa biết đâu chừng.

Lão áo xanh nói :

- Vậy bây giờ ta báo tin đi cho họ.

Âu Dương Tinh nghĩ tới A Liệt ở trước tình trạng thê thảm này khó lòng chịu được lâu, nàng đâm ra e ngại, vội nói :

- Không cần đến Tứ Thúc. Để tiểu nữ đi dò tin cũng được.

Dứt lời nàng chạy đi ngay.

Lão áo xanh lớn tiếng dặn :

- Cô phải cẩn thận đó! Nhất là đừng có động thủ với ai!

A Liệt trong lòng rất cảm xúc, miệng lẩm bẩm :

- Vị Tứ thúc này đối với ta lạnh nhạt vô tình, nhưng nàng lại rất quan tâm đến tạ Hời ơi!

Lão già áo xanh đứng trơ ra bên cửa sổ như pho tượng đá. Nhưng cặp mắt sắc như đao vẫn đảo qua đảo lại nhìn vào trong phòng.

Sau một lúc, đột nhiên lão hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Hải tử! Người ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Vậy người chạy sớm đi may ra còn có thể bảo toàn được tính mạng.

A Liệt không lý gì đến lão. Chàng tiến lại hai bước tựa vào thành giường từ từ đưa tay vuốt ve da mặt mầu thân ra chiều rất thương mến.

Động tác này của chàng khiến cho người lão áo xanh cực kỳ chấn động. Mặt lão thay đổi kịch liệt. Lão ngoảnh đầu ra chỗ khác tựa hồ không muốn nhìn vào.

Sau một lúc lão áo xanh cất bước tiến lại bên A Liệt, hạ thấp giọng xuống nói :

- Hải tử! người mất mầu thân mà nín nhịn không khóc, dù rõ người quyết chí báo thù. Có đúng thế không? Nếu ta đoán trúng thì có hai điều rất quan hệ đến cuộc trả thù muốn nói cho người hay.

A Liệt rút tay về ngừng đầu trông lão.

Lão áo xanh lại nói tiếp vẫn bằng một giọng rất khẽ :

- Điều thứ nhất là người nên hạ táng mầu thân cho mau lẹ. Khi có người bầy phái đến tra xét hung thủ, người liệu tìm cơ hội lén đi. Dù đến chỗ khác mà phải ăn xin mà sống còn hơn là ở lại đây để bị hung thủ giết chết. Người mà chết đi thì mối thù sâu tựa biển này vĩnh viễn không còn ai trả nữa.

A Liệt gật đầu đáp :

- Tại hạ nhớ rồi!

Lão áo xanh lại nói :

- Còn điều thứ hai là thấy người bầy phái tới người phải khóc rống lên đừng để cho ai nhìn thấy gan ruột người quyết chí báo thù.

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Chí báo thù của người một khi mọi người đã biết thì hung thủ cũng biết. Hẳn sẽ hết sức đề phòng và người sẽ chẳng còn hy vọng nào trốn thoát được.

A Liệt nghe lão nói rất hợp ý chàng chẳng thể không tin. Đồng thời tâm tình chàng biến đổi thành cảm kích. Chàng liền nhìn lão gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng ghi nhớ rồi.

Lão áo xanh đột nhiên cất giọng lạnh lùng nghiêm khắc nói :

- Nhưng rồi đây ngươi không được đến nhà Âu Dương ở Ký Bắc, cũng không được đề cập đến tên họ tiểu thư nhà ta ra với bất cứ ai.

Dứt lời lão lui ra đến bên cửa sổ và trở lại bộ mặt lạnh như tiền.

Lòng cảm kích của A Liệt đối với lão áo xanh bây giờ lại mất hết.

Sau một lúc bên ngoài có tiếng bước chân nhộn nhịp. Chớp mắt đã có ba người chạy vào. Người đi trước là Âu Dương Tinh, Mai am chủ và Bất Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm theo sau nàng.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt vẫn quỳ phục bên giường, chưa xảy gì bất trắc. Nàng thở phào một cái nói :

- A Liệt! Mai am chủ đã phái người thông tri đi khắp nơi rồi!

A Liệt sực nhớ tới lời lão áo xanh vội cả tiếng khóc rầm. Lòng chàng chứa đầy nỗi đau khổ, chàng không cần giả vờ cũng nổi lên được nhưng tiếng khóc thiên sâu địa thảm.

Mai am chủ cùng Bất Sơn đại sư lúc vào phòng đều chú ý nhìn lão áo xanh thì thất lão cực kỳ lạnh lẽo không muốn chào hỏi nói năng với ai nên hai vị cứ đi thẳng vào đến bên giường. Mấy vị coi kẻ bị nạn rồi lại đi vòng quanh nhà để xem xét mọi chỗ.

Chỉ trong khoảng khắc Đồng Công Xuyên ở Thất Tinh môn, Trịnh Nhất Trần ở phái Nga Mi, Phàn Phiếm ở Phong Dương Thần Câu môn, Hứa Thái Bình ở hội Thanh Long đều đến đủ. Sau cùng là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh ở phái Bắc Mang

cũng tới nơi.

Mọi người vào tra xét tình hình trong phòng rồi, Đồng Công Xuyên hỏi :

- Bà họ Tra này bị chết tuy chẳng lấy chi làm kỳ, nhưng chúng ta cũng cần phán đoán xem có phải là hành vi của người ở Hóa Huyết môn không?

Lão đảo mắt ngó Bất Sân đại sư hỏi :

- Đại sư có cao kiến gì không?

Bất Sân đại sư đáp :

- Đồng lão thí chủ đã hạ vấn, bản tăng chẳng thể không trình bày được. Theo nhận xét của bản tăng thì bà họ Tra này bị thương ở huyết Liêm Toàn trong cổ họng. Đó là một tử huyết. Hơn nữa kẻ hạ thủ đã dùng chỉ lực thông thường, vì thế mà muốn tìm ra manh mối ở thương thế thì chẳng khác gì mò cá trên ngọn cây. Thật không hy vọng.

Đồng Công Xuyên lại hỏi mọi người thì ai nấy đều giải thích như vậy.

Lão chau mày hỏi tiếp :

- Nếu thế thì chúng ta chẳng những không thể đo lường được võ công của hung thủ sâu nông thế nào mà hơn nữa lúc đó họ có giết cả thằng nhỏ này không biết đường nào mà mò. Giả tử không có Âu Dương cô nương ở đây, liệu hung thủ có dừng tay hay tiến thêm bước nữa là giết cả thằng nhỏ rồi.

Hứa Thái Bình đáp :

- Có phải Đồng huynh nhận thấy trên quảng cửa còn có vết đất hiển nhiên là hung thủ đặt chân mà rằng võ công hung thủ rất tầm thường, nên họ không dám kinh động Âu Dương cô nương chứ gì?

Đồng Công Xuyên đáp :

- Ngoài các đó còn một điểm nữa. Nếu hung thủ là người Hóa Huyết môn thì

nhất định họ đã thi triển thủ pháp độc môn của họ. Chỉ sợ chúng ta nhận không ra, nên không có cách nào đoán được lai lịch hung thủ. Vì thế lúc đó hung thủ không giết thẳng nhỏ này khiến cho mọi người không biết đầu mà lờng.

Kỳ Kinh cười lại hỏi :

- Nói như vậy thì người Hóa Huyết môn ra, cả đến chúng ta cũng có thể là hung thủ chẳng?

Trình Nhất Trần chau mày nói :

- Bần đạo không dám ăn nói cầu thả như Kỳ huynh.

Mai am chủ, Bất Sân đại sư cũng buông tiếng cười lạt tỏ vẻ đồng ý với Trình Nhất Trần.

Kỳ Kinh nói :

- Các vị muốn nghĩ thế thì cứ việc mà nghĩ, nhưng tại hạ không sợ thừa nhận có mối hiềm nghi này. Có điều tại hạ không động thủ là sự thực.

Trình Nhất Trần nói :

- Kỳ huynh nói thì tựa hồ bức bách mọi người phải mặc nhiên thừa nhận. Thật không thông rồi!

Âu Dương Tinh không nhịn được nói :

- Nếu hung thủ không phải là người ở Hóa Huyết môn thì dĩ nhiên bất cứ ai cũng có thể bị hiềm nghi.

Mai Am Chủ ngắt lời :

- Âu Dương cô nương không nên xen vào.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi :

- Thực ra cả y cũng đáng hiềm nghi, vì tại hạ nghĩ không ra được vì lẽ gì mà hung thủ không dám kinh động đến y?

Âu Dương Tinh tức giận hỏi lại :

- Các hạ dám nói càn đến thế ư?

Kỳ Kinh hững hờ đáp :

- Tuy cô còn nhỏ tuổi, nhưng nếu miệng cô không sạch sẽ thì ta cũng không nề đâu.

Lão già áo xanh vẫn đứng yên trong góc nhà từ trước, bây giờ mới lên tiếng :

- Chà chà! Ai dám bất lịch sự với tiểu thư nhà là gặp chuyện xúi quẩy rồi đó.

Mọi người liền đưa mắt nhìn lão.

Kỳ Kinh lớn tiếng hỏi :

- Lão là ai?

Lão già áo xanh lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Âu Dương Vô Cự. Bình sinh trong mắt tại hạ chỉ kính trọng có một mình gia chủ.

Cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh chớp nhấp nhoáng lộ vẻ bất mãn nhưng trong bụng mừng thầm. Hẳn trở giọng hỏi :

- Kỳ mỗi thường nghe trong nhà Âu Dương có ba tên danh tướng võ công cao cường. Lão tất là một trong ba tên này? Theo lời lão nói thì ngoài Kỳ mỗi, không còn ai đáng để vào mắt phải không?

Âu Dương Vô Cự đáp :

- Đúng thế!

Vẻ mặt mọi người từ chỗ không bằng lòng biến thành phần nộ miêng lăm lăm :

- Ngay chủ nhân của người gặp chúng ta cũng còn phải khép nép mà người dám cuồng vọng tự đại như vậy ư?

Kỳ Kinh muốn chọc giận mọi người rồi lấy danh nghĩa bầy phái ra tay đánh lão này thì dù có gây mối cừu hận, chắc nhà Âu Dương cũng đành nuốt giận im tiếng.

Hắn thấy mọi người đã lộ vẻ phần nộ liền lớn tiếng hỏi :

- Ở đây là những người trong bầy phái, và đều là những nhân vật có danh tiếng, há để cho người ngông cuồng đến thế ư? Kỳ mỡ hãy thay mặt mọi người cho tên cuồng đồ một bài học.

Hắn vừa quát vừa tiến lại gần đối phương vung chưởng đánh ra. Chưởng lực của hắn đã cực kỳ mãnh liệt mà thủ pháp lại kỳ bí ác độc phi thường. Ngoài ra năm đầu ngón tay của hắn nổi lên màu sắc xanh đen, vừa trông đã biết là hắn từng luyện công phu kỳ độc.

Âu Dương Vô Cự vội né người đi vung chưởng nghênh địch.

Hai chưởng đụng nhau nổ lên một tiếng "sầm" rùng rợn.

Hai bên mới giao nhau một chưởng mà lập tức luồng cường phong nổi lên khiến mọi người phải chấn động tâm thần.

Hai người đều lùi lại phía sau. Âu Dương Vô Cự lùi lại nhiều hơn Kỳ Kinh một bước.

Mọi người đều kinh hãi nghĩ bụng :

- Kỳ Kinh là một trong ba tay đại cao thủ phái Bắc Mang, hiện nay trên đời ít có người địch thủ. Thế mà một tên gia tướng của nhà Âu Dương có thể đón tiếp thì đủ biết công lực lão thâm hậu cũng vào hàng cao thủ bậc nhất. Gia tướng còn như vậy thì chủ nhân không cần nói cũng hiểu là nhân vật thế nào.

Âu Dương Tinh hét lên lanh lảnh :

- Tứ thúc! Tứ thúc không nên động thủ với y.

Hiển nhiên nàng thấy bản lãnh Kỳ Kinh ghê gớm nên đã sinh lòng khiếp sợ.

Âu Dương Vô Cự trừng mắt lên ngó Kỳ Kinh nói :

- Theo địa vị của ta, dĩ nhiên trong con mắt ta chỉ coi chủ nhân là trọng. Thế mà người mượn cơ hội này để chọc giận người ngoài rồi động thủ với tạ Thật đáng tức cười.

Âu Dương Vô Cự cũng là tay lão luyện giang hồ. Lão biết rõ đối phương lợi dụng câu nói của mình để chọc giận mọi người, nhưng lão cũng cố ý không muốn giải thích.

Mãi đến bây giờ lão đã thử công lực đối phương liền biết là những người kia cũng danh bất hư truyền, lão mới đưa lời biện bạch để phá thế liên thủ bảy phái của đối phương.

Âu Dương Vô Cự đảo mắt nhìn mọi người nhận thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, liền nói tiếp :

- Vụ hung án đêm nay, tiểu thư nhà ta hoàn toàn không dính líu vào. Thế mà người khinh y nhỏ tuổi khoác mỗi hoài nghi vào thì ta e rằng anh hùng thiên hạ phải cười đến trọ quai hàm.

Tuy lão vẫn đã kích Kỳ Kinh nhưng đã bớt phần kích, không đến nỗi bắt buộc Kỳ Kinh phải động thủ.

Kỳ Kinh đã cân nhắc lợi hại, hẳn cũng nhận thấy không nên gây thù địch với nhà Âu Dương liền lạnh lùng hỏi :

- Người nói thế là đủ chính người có hạ thủ giết người cũng không liên can gì đến tiểu thư của nhà người phải không?

Âu Dương Vô Cự bản tính cương nghị mà lạnh lùng, không thích tranh hơi với người, lão chỉ đáp gọn một câu :

- Đúng thế!

Kỳ Kinh lại đảo cặp mắt gà chọi cười lạt nói :

- Thế thì bất luận Âu Dương cô nương không liên can gì đến hay không nhưng vụ hung án bữa nay các người cũng phải chịu một phần hiềm nghi.

Âu Dương Vô Cự biết rằng nếu còn giải thích thì cả là một thiên nghị luận dài dòng, lão cũng không buồn lên tiếng nữa.

Âu Dương Tinh tức mình hỏi vặn :

- Vì lẽ gì Tứ thúc ta lại giết Tra đại thẩm?

Kỳ Kinh đáp :

- Những mối ân tình khác thì ta không hiểu rõ nhưng giả tỷ cô nương và lão đời khỏi nơi đây từ trước thì chẳng ai sinh lòng ngờ vực, nhưng vụ Huyết Vũ thư này có dính líu đến các vị thì việc hạ thủ giết người có thể là các vị cũng nên.

Mọi người không ai lên tiếng. Tuy ai cũng có cảm giác là lý do của Kỳ Kinh đưa ra có vẻ miễn cưỡng, nhưng nhà Âu Dương ở Ký Bắc từng nổi danh về môn âm độc kỳ bí thì ai mà hiểu được nó có mối liên quan ẩn bí nào với Hóa Huyết môn? Vì vậy việc giết Tra thị có thể do nhà Âu Dương gây ra.

Thế là vụ án mạng đã biến thành trăm đầu mối, như cá hóa rồng khiến người ta phải suy nghĩ đến nhức đầu mắt hoa.

Đồng Công Xuyên là nhân vật địa chủ vùng này, sau khi mở cuộc điều tra, liền báo cáo với mọi người những điểm sau đây :

Điểm thứ nhất : Án mạng phát sinh vào lúc đêm tối trong khi đó Âu Dương Tinh và Tra Tư Liệt đang trò chuyện với nhau.

Điểm thứ hai : Ở ngoài cổng, Âu Dương Vô Cự vẫn ngồi trước cỗ xe ngựa không thấy một người dạ hành nào ra vào.

Điểm thứ ba : Tra thị bị tử thương vì một thủ pháp điểm huyết rất thông thường và trên khung cửa sổ hãy còn vết đất dặt chân lên, dường như bản lãnh hung thủ rất tầm thường.

Điểm thứ tư : Án mạng xảy ra ngay trước khi định đưa Tra thị đến cư trú tại am Pháp Hoa núi Hoa Sơn, điểm này tỏ ra hung thủ đã giết Tra thị vào cơ hội cùng mà cũng ám chỉ hung thủ đã hiểu việc Tra thị sắp di cư.

Sự thực thì ý nghĩa về điểm này chẳng có chi đáng kể vì những tay cao thủ phái Hoa Sơn cũng như Mai am chủ núi Kinh Sơn đã đem tin này truyền đi cho sáu phái kia.

Điểm thứ năm : Đồng Công Xuyên đã phái người kiểm tra thuốc thang của Mai am chủ đưa tới thì thấy là dược vật rất thông thường. Đã xét nghiệm cả bã thuốc cũng không có gì đáng ngờ.

Còn điểm sau cùng là : Người các phái đã tới Khai Phong. Ngoài bọn này còn một số hành tung chưa rõ. Cũng vì lý do trên mà mọi người chưa chịu thuyết minh.

Đồng Công Xuyên báo cáo xong quay lại nhìn Tư Liệt nói :

- Nếu người đồng ý thì lão phu sẽ phái người làm và giúp người hết những phí khoản về mộ phần, quan tài, pháp sư cùng mọi chi phí về mai táng không phải lo gì hết. Sáng mai có thể cử hành cuộc xuất thành.

A Liệt vừa bi thương vừa bối rối, chàng chẳng biết trả lời ra sao? Thậm chí bọn người này ra đi từ lúc nào chàng cũng không hay.

Canh khuya tịch mịch, chỉ còn nghe tiếng khóc nghẹn ngào của A Liệt thêm phần tê lương áo não. Ngọn đèn đã khô dầu nên lửa cũng tắt phụt :

Một bóng người từ trên nóc nhà mau lẹ đi xuống. Thoáng cái đã đến cửa sổ phía sau.

Người này chưa đứng vững thì đột nhiên trượt chân té xuống đánh "huych" một tiếng.

Người dạ hành vừa té nhào thì bóng hai đạo nhân đã vọt xuống theo đến bên người kia. Một đạo nhân cúi xuống cặp người bị té chạy đi rất mau. Còn lại một người thân hình thấp bé như con nít đứng ngoài cửa sổ nhòm vào rồi cũng len lén rút lui biến vào trong bóng tối.

A Liệt không biết gì về biến diễn xảy ra.

Sáng sớm hôm sau quan tài cùng đồ khâm liệm đưa đến đầy đủ.

Tiếp theo bọn Bất Sơn đại sư và những người trong bảy phái lớn lục đục kéo đến. Ngoài ra còn những người hàng xóm tới giúp việc. Gian nhà hủ lậu chật ních những người. Bọn cao thủ võ lâm tuy không có dây dưa gì với nhà họ Tra, song cũng vào làm lễ trước linh cữu.

A Liệt nằm phục bên quan tài. Chàng khóc đã khan cả tiếng.

Nhưng hễ có người hành lễ là chàng lại giữ địa vị hiếu tử đáp lại. Vụ này có Lý đại thẩm ở nhà mé hữu nhắc nhở nếu không thì chàng cũng chẳng biết có ai vào hành lễ điếu tể.

A Liệt nước mắt đầm đìa khấu đầu đáp tạ; bỗng thấy một người đi giày thêu mà đôi tất cũng diêm dúa đi vào.

Ban đầu chàng không biết nên chấn động tâm thần. Chàng còn nhớ người đàn bà búi tóc cao đã phát Huyết Vũ thư, nhưng lại không rõ dung mạo vì lẽ lúc đó mù đứng xoay lưng vào không nhìn thấy mặt. Nhưng chàng nhớ rõ là mù đi đôi giày thêu vì mù giẫm lên con mèo đen bị nó cào một cái rồi mù tức giận đá chết con vật.

Sự việc này đã in sâu vào óc A Liệt. Vì mắt nhìn thấy đôi giày thêu nên chàng ngừng đầu lên góc xem người đó là ai.

Người đàn bà này thân hình nhỏ bé tóc dài bỏ xõa xuống. Mụ bịt đầu bằng một tấm khăn đen và phía trước cũng che lấp nửa mặt.

A Liệt chỉ ngó thất cặp mắt và tình trạng này chàng cũng chỉ có một ấn tượng mơ hồ về thiếu phụ như bữa trước chứ không được rõ rệt.

Thiếu phụ không chú ý đến động tác cùng mục quang của A Liệt. Nhưng lúc mặt trở gót thì ngừng thần nhìn chàng một lúc.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tiểu A Liệt Lên Đường Lánh Nạn

Lúc này A Liệt đã quỳ phục xuống đất không ngừng đầu lên. Nhưng chàng vẫn ngấm ngấm lưu ý tới đôi giày thêu. Vừa thấy thiếu phụ ra ngoài, chàng vội ngừng đầu lên nhìn mọi người trong nhà để xem có Ấu Dương Tinh không. Chàng định kiểm nàng để hỏi xem thiếu phụ là ai, nhưng chẳng thấy nàng đâu cả khiến chàng rất là thất vọng.

Những tay cao thủ trong bảy môn phái lớn đều ở cả đây, nhưng chẳng ai nói chuyện với ai, khiến cho người ta có cảm giác là giữa họ với nhau cũng đầy mỗi nghi ngờ.

Nguyên những người ở bảy phái lớn có liên quan với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn từ đêm qua cho đến bữa nay cách xử trí đối với A Liệt vẫn còn chia rẽ chưa giải quyết được.

Nên biết vụ án Huyết Vũ thư chỉ có một mình A Liệt là người được mục kích rồi xảy chuyện mẫu thân chàng bị chết càng tỏ ra hung thủ muốn giết mẹ con chàng để bịt miệng.

Bảy môn phái lớn bảo vệ an toàn cho A Liệt để đến khi tra xét ra hung thủ cần phải chàng nhận diện xong mới có thể bỏ mặc chàng muốn đi đâu thì đi.

Ban đầu người bảy môn phái lớn đều muốn nắm A Liệt trong tay nên đã bảo chàng đi theo để tìm nơi an trí. Nhưng mọi người lại phát giác ra trách nhiệm này cực kỳ gian nan, chẳng những khó mà bảo toàn tính mạng cho A Liệt mà còn làm tổn thương đến thanh danh đảng phái. Đồng thời có thể vì thằng nhỏ đó mà xảy chuyện hung hiểm. Nói một cách khác thì sau khi bọn họ tranh luận đều nhận rõ là A Liệt là cái mầm họa rất lớn.

Trường hợp này khiến mọi người đều muốn đem mầm họa gieo vào giữa môn phái mà họ Oán hận.

Dĩ nhiên việc này phải mưu mô kín đáo không để lộ dấu ra ngoài. Vì thế từ đêm qua đến giờ mọi người phải nghỉ ngơi mệt nhọc để tìm lời lẽ kín đáo đặng chối từ mầm họa đó.

Sáng sớm hôm nay ai cũng lộ vẻ nhọc mệt.

Xích Luyện Xà Kỳ Kinh để ý dò xét thái độ của mọi người, nhất là Mai am chủ thường thường nói chuyện với người các phái khác. Hắn ngấm ngầm nghi hoặc trong lòng. Không hiểu bà ta nói gì với những người kia. Trong đầu óc hắn thỉnh thoảng lại hiện ra cảnh tượng lúc bàn chuyện từ đêm qua cho đến sáng nay.

Trong tòa nhà đại sảnh rộng lớn đó, đèn nến sáng trưng như ban ngày. Thỉnh thoảng bọn nô bộc lại đưa nước trà nóng và đồ điểm tâm vào. Cách phục thị thật là chu đáo.

Nhưng bảy người ngồi trong đại sảnh đều chẳng thư thái chút nào chỉ vì việc an trí A Liệt. Mọi người thảo luận mãi mà không tìm ra được kết luận vì người này đều muốn đùn trách nhiệm cho người kia.

Kỳ Kinh nhớ lại lúc đó đột nhiên hắn đưa ra đề nghị là dùng A Liệt làm mồi để dẫn dụ hung thủ bằng đường lối khác.

Đầu tiên Mai am chủ phản đối đề nghị này. Rồi sau những người những người khác cũng có điều dị nghị, khiến cho Kỳ Kinh rất khó chịu, tựa hồ họ có ý để hung thủ giết chết cả A Liệt. Đồng thời hắn bị hiềm nghi nhiều nhất.

Sau Đồng Công Xuyên lại lên tiếng :

- Theo sự phỏng đoán của tiểu đệ thì người phát giác ra Huyết Vũ thư là dư nghiệt của Hóa Huyết môn. Họ muốn cho thế cục rối loạn thêm nên cố ý gia hại Tra thị mà không dùng thủ pháp của Hóa Huyết môn.

Về điểm này mọi người cũng đã nghĩ tới nên chẳng lấy chi làm kinh dị.

Đổng Công Xuyên dừng lại một chút rồi nói :

- Nếu giả thuyết này mà đúng sự thực thì chúng ta phải tìm cách bắt hung thủ để thăng nhỏ đó xác nhận rồi điều tra xem cuốn bí lục Phân Quang Kiếm của Hóa Huyết môn lạc lỏng nơi đâu.

Trình Nhất Trần ở phái Nga Mi ngấm ngấm bất mãn liền nói :

- Tệ phái không thèm thường bí bảo Phân Quang Kiếm, song nếu bắt được hung thủ thì tệ phái cũng trả được mỗi huyết cừu cho những người bị hại nên tệ phái rất quan tâm.

Lời nói của lão còn có ý ngấm ngấm chê Đổng Công Xuyên không nghĩ tới người hai phái bị hại.

Đổng Công Xuyên hiểu ngay liền nói :

- Đó dĩ nhiên là phần trong yếu : Tiểu đệ cũng không dòm ngó bí bảo của Hóa Huyết môn mà chỉ sợ chúng ta không kiếm ra được thanh bảo đao có quan hệ với Hóa Huyết chân kinh thì sớm muộn gì tất cũng sinh trường đại họa.

Phàm Phiếm hất chòm râu đen nói :

- Việc này cách đây đã mười sáu năm. Những dư đảng của Hóa Huyết môn mà tụ tập được công phu này thì họ đã tái xuất giang hồ. Ngày nay chúng ta có nóng nảy cũng chẳng ích gì.

Bất Sân đại sư nói :

- Bần tăng nhận thấy lời Đổng huynh nói rất có lý. Pho Hóa Huyết chân kinh đó là vật chí bảo võ lâm, dĩ nhiên nội dung rất tinh thâm kỳ ảo, nếu lọt vào tay người tư chất tầm thường thì dù có rèn luyện cũng chẳng ích gì. Vì thế mà mười sáu năm nay, Hóa Huyết môn không có người ra để trả thù cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều pho kinh đó mà còn ở trong tay họ ngày nào là chúng ta chưa hết mối lo ngày ấy. Vậy phải diệt trừ người đó đi thì mới tiêu trừ được mọi sự lo âu.

Hứa Thái Bình xen vào :

- Như vậy thì Tra Tư Liệt là người duy nhất để nhận biết hung thủ, gã là nhân vật trọng yếu đối với chúng ta.

Bất Sân đại sư nói :

- Hứa thí chủ nói phải đấy. Thằng nhỏ đó quả nhiên trọng yếu vô cùng!

Kỳ Kinh nói :

- Đã vậy thì nên đem thằng nhỏ an trí tại chùa Thiếu Lâm là nơi an toàn nhất.

Bất Sân đại sư nói :

- Tệ tự là nơi tịnh địa của Phật. Ai ai cũng có thể vào lễ chùa không ngăn cấm được. Vậy nơi đó không ổn chút nào.

Nhà sư đã công khai cự tuyệt việc thu nhận A Liệt, nên không tiện nhắc đến nữa.

Kỳ Kinh hồi tưởng đến câu chuyện bữa nay đột nhiên chấn động tâm thần.

Hắn đưa mục quang chú ý nhìn vào bọn cao thủ các phái đi về phía hắn. Bọn này bao vây Kỳ Kinh vào giữa.

Mai am chủ lên tiếng trước :

- Mọi người đều có ý kiến mong rằng Kỳ huynh đem thằng nhỏ đi.

Kỳ Kinh hỏi :

- Thế là vì duyên cớ gì?

Mai Am Chủ hỏi lại :

- Kỳ huynh còn nhớ đã đưa ra đề nghị đem thằng nhỏ này làm mồi không?

Kỳ Kinh đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhớ lắm.

Mai Am Chủ nói :

- Chúng ta nên dùng kế hoạch đó. Theo lẽ ra Kỳ huynh nên bảo vệ cho gã. Còn bọn ta ở trong bóng tối để tiếp ứng để xem hung thủ có vào bẫy không?

Kỳ Kinh nghĩ bụng :

- Vụ này chỉ có tội chứ không có công. Trừ phi ta mắc bệnh khùng thì mới vui vẻ hứng lấy.

Hắn liền đáp :

- Tiểu đệ chỉ lo không đương nổi trách nhiệm đó.

Phàm Phiếm xen vào :

- Kỳ huynh có chỗ nào khó khăn thì cứ nói cho mọi người nghe cũng không hề gì.

Kỳ Kinh trừng mắt nhìn Phàm Phiếm, nhưng Phàm Phiếm không biết. Vì cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh nhìn về phương nào người ta không thấy rõ được.

Hắn lẩm bẩm :

- Chỗ khó nói của lão gia dĩ nhiên là nhiều lắm! Tỷ như lão gia bản tâm muốn giết thẳng nhãi kia mà nay lại biến thành bảo vệ cho gã. Cái đó cũng đủ mệt rồi. Huống chi đối phó với người Hóa Huyết môn há phải chuyện dễ dàng? Bọn người ở trong bóng tối, lão gia ở ngoài ánh sáng thành mục tiêu cho đối phương theo dõi, có khi chết về tay đối phương thì thật là oan uổng?

Những chỗ khổ tâm này thật khó nói ra. Hắn hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Kể ra cái đó cũng không phải là chỗ khổ tâm.

Hứa Thái Bình nói :

- Vậy Kỳ huynh nên vì toàn thể mọi người đã yêu cầu cố nhận lấy mà làm.

Bất Sân đại sư nói theo :

- Tài năng của Kỳ huynh mà không đương nổi thì đừng nói tới người ngoài nữa.

Kỳ Kinh mắng thầm :

- Lão trọc chết đâm này! Những lời thỉnh phờ của người lão gia không nghe đâu.

Trình Nhất Trần nói :

- Bất Sân đại sư nói phải lắm! Nếu Kỳ huynh không có chỗ nào khó nghĩ thì cứ tiếp tục như vậy. Bảy phái chúng ta lại phải liên thủ để đối phó với Hóa Huyết môn.

Kỳ Kinh không chịu cũng không được. Hơn nữa câu nói sau khiến cho hấn nghĩ ngợi :

- Bảy môn phái lớn há phải chuyện đùa. Dù dư đảng của Hóa Huyết môn có lợi hại đến đâu, ta cũng chẳng sợ cóc gì.

Đột nhiên một thanh âm trong trề cất lên hỏi :

- Chắc các vị tiền bối đã đoán ra hung thủ là ai rồi?

Câu hỏi này khiến mọi người giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn ra thì thấy Ấu Dương Tinh đứng bên cửa lớn, trên môi thoáng lộ nụ cười bí ẩn.

Đồng Công Xuyên lớn tiếng hỏi :

- Hung thủ là ai?

Ấu Dương Tinh chau mày hỏi lại :

- Lão nói ta chẳng?

Mai am chủ vội dịu giọng :

- Ấu Dương cô nương đừng hiểu lầm. Cô thử nghĩ coi còn ai là không nóng muốn biết hung thủ nữa?

Ấu Dương Tinh đáp :

- Am chủ nói vậy là đúng. Nhưng làm sao tiểu nữ có thể nói cho các vị hay được? Hiện giờ tiểu nữ chưa biết hung thủ là ai.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi :

- Phải chăng người muốn tìm trò cười ở nơi bọn ta?

Mọi người kể cả A Liệt đều lộ vẻ không bằng lòng. Nhưng Ấu Dương Tinh vẫn ung dung đáp :

- Tuy tiểu nữ chưa biết rõ hung thủ là ai, nhưng cũng có được manh mối để các vị theo dõi điều tra. Như vậy còn chưa đủ ư?

A Liệt dương cặp mắt tháo láo lên nhìn Ấu Dương Tinh.

Bỗng chàng ngó về phía đó mé bên tả ngoài cửa lộ ra một bóng người. Cứ trông y phục mà nhận định thì chính là thiếu phụ đi giày thêu. Chàng kinh hãi trống ngực đánh thành thịch. Vì hiển nhiên thiếu phụ thần bí kia sẽ nghe rõ câu nói của Ấu Dương Tinh mà mụ ẩn nấp một bên tức là có ý chờ cơ hội để tính toán.

Tuy nhiên, A Liệt không đủ dũng khí để lên tiếng cảnh cáo Ấu Dương Tinh, vì chàng sợ thiếu phụ càng oán ghét mình thêm.

Bỗng thấy thiếu phụ ăn mặc diêm dúa thoảng cái đã lánh đi và một người khác đứng vào vị trí của mụ.

A Liệt vừa ngó đã biết ngay người này là một trong ba tên gia tướng của nhà Ấu Dương Tinh tên gọi Ấu Dương Vô Cự đi tới, nên mụ lánh mặt.

Tâm thần A Liệt bị những biến diễn này làm cho lúc cõi mở, lúc hoang mang, rồi chàng đâm ra mỗi mệt.

Bỗng nghe Ấu Dương Tinh lại cười khanh khách nói :

- Nếu các vị không coi tiểu nữ là đứa nhỏ vô dụng thì tiểu nữ sẽ đưa manh mối đó ra cho các vị coi. Tứ thúc! Tứ thúc hãy đem cái đó vào đây!

Nàng vừa hô hoán một tiếng liền thấy lão áo xanh xuất hiện. Lão cắp một người đi vào nhà rồi liệng xuống đất đánh "phịch" một tiếng.

Bao nhiêu mục quang đều đổ dồn ngó vào người nằm dưới đất thì thấy hằn mặt áo dạ hành màu đen, lưng đeo đao trường. Hai mắt nhắm ghiền. Không biết còn sống hay đã chết rồi.

Ấu Dương Tinh nói :

- Mặt trước mặt sau nhà này, tiểu nữ đã bố trí rất nhiều cơ quan mai phục. Không hiểu tên này lai lịch thế nào mà giữa lúc canh khuya thấy trong nhà tắt đèn liền nhảy tới cửa sổ mặt sau, có ý muốn vào nhà. Không ngờ con bọ ngựa định bắt con ve sầu thì có con chim sẻ vàng đứng ở sau lưng. Hẳn trúng vào mai phục của tiểu nữ và bị bắt rồi.

Giọng nói và thái độ nàng ra chiều đắc ý, xem chừng nàng rất kiêu ngạo về việc này. Nhưng Ấu Dương Vô Cự vẫn mặt lạnh như tiền không lộ vẻ gì.

Mấy người trong bọn cao thủ các môn phái lớn đều lộ vẻ khác lạ. Ấu Dương Tinh cho là bọn họ bị chấn động tâm thần về hành động của mình và càng đắc ý nói :

- Các vị thử điều tra lai lịch người đó không?

Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ biết y.

Ấu Dương Tinh cười hì hì nhìn người kia.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Kỳ huynh có thể cho mọi người nghe lai lịch y được chăng?

Kỳ Kinh đáp :

- Sao lại không được? Y là đệ tử dưới trướng phái Thiếu Lâm.

Câu này vừa nói ra, dĩ nhiên Ấu Dương Tinh kinh ngạc vô cùng. Cả Phàm Phiếm, Hứa Thái Bình và mấy người kia cũng không khỏi ngơ ngác, bất giác đưa mắt ngó Bất Sân đái. sư thử xem lão có lộ vẻ gì không.

Bất Sân đái sư mặt lạnh như tiền, hững hờ hỏi :

- Phải rồi! Người này là đệ tử bản phái. Y làm sao?

Kỳ Kinh ngửa mặt lên trời cười lạt mấy tiếng rồi hỏi :

- Sao Đồng huynh lại chẳng nói gì?

Đồng Công Xuyên liền lên tiếng :

- Vị này là Trần huynh ở phái Thiếu Lâm, sở trường về thuật ẩn tích tiềm tàng. Vì lẽ đó mà phiến y đứng trong bóng tối để giám thị. Vụ này còn có Mai am chủ và Trình đạo trưởng cũng biết. Ấu Dương cô nương làm mất rồi.

Lời kết luận của Đồng Công Xuyên khiến cho Ấu Dương Tinh hổ thẹn vô cùng, mặt cô đỏ bừng lên.

Bỗng nhiên Ấu Dương Vô Cự nói :

- Tiểu thư! Tại hạ đã nói trước là chúng ta không nên dính vào chuyện người ngoài, nhất là ở trong căn nhà này vị nào cũng là cao thủ nổi danh đương thế lại nhiều kinh nghiệm. Vậy tính mạng thẳng nhỏ kia hà tất chúng ta phải quan tâm?

Lão đem chuyện lỗi lầm của Ấu Dương Tinh nói ra trước mặt mọi người khiến cho vị tiểu cô nương xinh đẹp cơ hồ không còn đất để dung thân. Nàng giẫm mạnh chân một cái rồi trở gót chạy ra ngoài.

Ấu Dương Vô Cự thờ dài rồi nhìn Bất Sân đại sư chấp tay nói :

- Bọn tại hạ có nhiều chỗ lầm lỗi mong đại sư lượng thứ cho.

Lão dứt lời khom lưng sờ mình người nằm dưới đất một cái rồi lập tức trở gót rượt theo Ấu Dương Tinh.

Người nằm dưới đất ứ ơ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy.

Mai am chủ nói :

- Hành động vừa rồi khiến cho vị tiểu cô nương kia tức mình bỏ đi là một việc rất bổ ích.

Kỳ Kinh trợn mắt nhìn bóng sau lưng Ấu Dương Vô Cự nghĩ bụng :

- Thăng cha này xem chừng rất xảo quyệt, hẳn cố ý đổ trách nhiệm lên đầu Ấu Dương Tinh khiến cho phái Thiếu Lâm không lẽ lại phiền trách lỗi lầm của cô bé. Mình định làm cho phái Thiếu Lâm gây thù oán với nhà Ấu Dương mà bị lão xảo quyệt đó phá tan mất rồi.

Đống Công Xuyên đã sai người động thủ khiêng linh cữu Tra thị mai táng ở ngoài mộ địa.

Vào khoảng giữa giờ Ngọ thì mọi việc đều xong xuôi.

A Liệt đứng trước mộ khóc lóc rất thảm thiết, tưởng chừng tan nát ruột gan, tâm trí bàng hoàng.

Chàng khóc không biết đã bao lâu, bỗng có người đến vỗ vai. Chàng ngừng đầu nhìn lên thì chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, người đã từng thốt ra lời định sát hại chàng.

Ở chốn hoang lương này chẳng một bóng người lại thấy một mình hăn đến A Liệt không khỏi sững sốt, vội ngừng tiếng khóc đảo mắt nhìn hăn.

Cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh long lên mà không biết nhìn về phương nào.

Hăn hỏi :

- Người khóc đã đủ chưa? Lão gia chờ mãi không chịu được nữa rồi.

Cặp mắt A Liệt sững húp mà đỏ sừng. Chàng đưa tay áo lên lau mắt hỏi :

- Các hạ định làm gì tại hạ?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Ta đưa người đến một chỗ để người khỏi bị hung thủ giết chết.

A Liệt tưởng mình nghe lộn, tự hỏi :

- Thăng cha ác ôn này sao lại biến thành người có hảo tâm?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Xin đa tạ các hạ. Tại hạ không sợ đâu.

Kỳ Kinh ra chiều tức giận hỏi :

- Có phải người không muốn sống nữa chẳng?

A Liệt đáp :

- Đúng thế! Tại hạ muốn để hung thủ giết đi để cùng xuống âm cung với mẫu thân hay hơn.

Kỳ Kinh tuy là người lòng dạ độc ác như rắn rết, song nghe lời nói hiếu thảo của A Liệt cũng không khỏi cảm động, liền dụ khuyên chàng :

- Dù mẫu thân người chẳng bị hại thì y cũng không sống được mấy nổi nữa.

Bây giờ việc an táng xong rồi người nên theo ta là hơn.

Sở dĩ A Liệt không muốn đi theo Kỳ Kinh vì lòng chàng rất chán ghét hẳn.

Nhưng bây giờ Kỳ Kinh khuyên giải bằng vẻ mặt hiền từ chàng không tiện cự tuyệt liền hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Kỳ Kinh đáp :

- Tạm thời chưa quyết định được. Chúng ta cứ lên đường và xem chừng lúc nào không bị hung thủ theo dõi sẽ đem người an trí vào một nơi yên ổn.

A Liệt có ý muốn chạy đến nhà Lương đại thúc ở Hứa Xương vì ngày nhỏ phụ thân chàng ở đó lâu, thì tất đại thúc chàng biết được nhiều điều bí mật. Nhưng chàng không dám nói ra cho Kỳ Kinh biết.

Chàng lừ thừ đứng lên vừa đi theo Kỳ Kinh vừa nghĩ :

- Mối thù của mẫu thân chưa trả thì ta chẳng thể nào chết đi cho được.

Lòng chàng nổi lên ý niệm trả thù, chàng phấn khởi tinh thần tăng gia cước độ rượt theo Kỳ Kinh.

Ra đến đường lớn. Kỳ Kinh vào trong bụi rậm dắt ra hai con ngựa. Hắn đưa cho A Liệt một con và hỏi chàng :

- Người có biết cưỡi ngựa không?

A Liệt gật đầu trèo lên lưng ngựa. Tuy chàng không lành nghề kỵ mã, nhưng có thể ngồi vững không đến nổi té xuống. Hai con ngựa từ từ đi về phía Tây.

Tối hôm ấy hai người đến Trịnh huyện thì vào quán trọ.

Kỳ Kinh tỏ ra bảo vệ và chiếu cố cho A Liệt một cách rất chu đáo. Hắn bảo người lấy nước nóng cho chàng tắm rửa. Chàng nằm xuống giường rồi hẳn lại nấn

huyệt đạo và các khớp xương cho chàng, khiến cho khôi nhọc mệt. Rồi hẳn điếm vào huyệt cho chàng ngủ một giấc thật say.

Hôm sau lúc A Liệt tỉnh giấc thì vầng thái dương đã chui quá cửa sổ chiếu ánh sáng vào nhà.

Kỳ Kinh thấy chàng vừa mở mắt liền giục chàng dậy ra đường tìm chỗ điếm tâm rồi lại tiếp tục đi về phía Tây.

Kỳ Kinh thay đổi thái độ với A Liệt, nhưng chàng vẫn còn cảm giác chán ghét hẳn chưa tiêu tan hết. Vì chàng nghĩ rằng tuy ngoài mặt Kỳ Kinh như vậy mà thực ra không phải hẳn có lòng tốt với chàng. Những ấn tượng về khía cạnh không hay đối với hẳn đã in sâu vào tâm khảm chàng.

Vào khoảng giữa giờ Ngọ, Kỳ Kinh dừng ngựa ngoảnh nhìn bốn mặt. Lúc này mặt trời đang nắng dữ. Trên đường cát vàng mờ mịt ít người qua lại. Hẳn nhìn A Liệt hỏi :

- Ta nhớ phía trước cách đây không xa có một tòa thị trấn. Chúng ta tới đó sẽ nghỉ ngơi ăn uống. Người có mệt lắm không?

A Liệt đáp :

- Tại hạ chưa thấy mệt.

Hai người lại giục ngựa chạy nhanh. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy thị trấn, nhà đây như bát úp. Nơi này vừa giữa đường thông lộ, đã tưởng thị trấn này tất là phồn thịnh.

Ngờ đâu hai người vừa đặt chân vào thị trấn liền cảm thấy tình trạng không ổn.

Mọi tiệm buôn hai bên đường lớn đóng cửa chặt, cả những đường hẹp cũng không một bóng người.

Kỳ Kinh trong ngờ vực, ngo ngác nhìn bốn phía, bỗng nghe A Liệt cất tiếng hỏi :

- Kỳ đại thúc! Những người trong thị trấn đi đâu hết rồi?

Kỳ Kinh đáp :

- Nếu ta biết thì còn gì nói nữa. Thôi chúng ta đừng dính đến chuyện đời thì hay hơn.

Kỳ Kinh giữ mình như một kẻ qua đường muốn bỏ đi ngay. Hãn đã bôn tẩu giang hồ, đi suốt từ Nam chí Bắc nên biết nhiều hiểu rộng.

Tình thế trước mắt khiến cho hãn nghĩ ra sắp có đại đội quan binh tới nơi, mà không thì cũng có một thế lực khá mạnh nào của các bang phái trên chốn giang hồ sắp gây chuyện tác chiến.

Nếu là đại đội quan binh tới nơi thì chỉ trông thoáng một cái là biết ngay. Hiện giờ bốn bề im lặng như tờ, người nào cũng sợ rước vạ vào mình thì tất là cuộc hỏa chiến của bang phái. Một bang phái nào đó có mối quan hệ với thị trấn này nên người địa phương nghe tin liền đóng cửa để tránh nạn.

Kỳ Kinh muốn đi cho mau để khỏi vướng vào vòng thị phi, sẽ rắc rối cho mình.

Kể ra trước nay Kỳ Kinh vẫn không sợ điều gì rắc rối cho hãn miễn là việc đó không dính líu đến Huyết Vũ thụ. Bây giờ hãn đang gánh trách nhiệm một việc lớn có liên quan đến Huyết Vũ thụ, hãn lại càng muốn tránh mọi sự phiền phức.

Hai người không được nghỉ chân ăn uống, lật đật rời khỏi thị trấn.

Đột nhiên A Liệt cất tiếng hỏi :

- Kỳ đại thúc! Đại thúc sợ rồi ư?

Kỳ Kinh trợn mắt lên hỏi lại :

- Sợ cái gì?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Diễn Biến Ly Kỳ Trong Tiệm Thuốc

A Liệt đáp :

- Có một lần tiêu cục ở Tây Đại Nhai bị kẻ thù kéo đến đòi nợ máu. Hôm ấy tình trạng đường phố cũng như thế này. Bao nhiêu cửa tiệm đều đóng. Những người ẩn bên trong nhìn qua khe cửa ra ngoài. Sau quả nhiên thấy đại đội nhân mã kéo đến. Trong tiêu cục cũng có nhiều người cầm đao kiếm chiến đấu với họ. Tên đạn bắn như mưa. Người chết vô số. Vì thế mà tiểu đệ vừa trông đã biết ngay. Đây nhất định có cũng như đến tiêu cục báo thù.

Kỳ Kinh nói :

- Ta không ngờ cái bị thịt như người mà cũng có đôi chút kiến thức. Đúng rồi! Nơi đây sắp có chuyện rắc rối, nhưng ta chẳng để ý đến làm quái gì.

A Liệt hỏi :

- Sao chúng ta không ở lại coi một chút?

Kỳ Kinh ra chiều suy nghĩ. Hắn cho rằng nếu mình cự tuyệt tất bị thẳng nhỏ khinh mình nhút nhát.

Hắn liền gật đầu bắt ngựa cho chạy trở lại.

A Liệt theo sau không hiểu Kỳ Kinh định đi đâu

Bỗng thấy Kỳ Kinh ruỗi ngựa cho chạy đến trước một tòa nhà rộng lớn trong thị trấn rồi dừng lại.

Căn nhà rộng lớn này cũng cửa đóng then cài.

Kỳ Kinh quay lại nhấp nháy cặp mắt hỏi :

- Muốn coi nhiệt não thì phải đến tận nơi xảy chuyện nhiệt não mới coi được rõ. Có đúng thế không?

A Liệt kinh hãi đưa mắt nhìn vào tòa nhà hỏi lại :

- Sao Kỳ đại thúc lại biết là có chuyện ở địa phương này?

Kỳ Kinh hỏi :

- Trên cửa lớn chẳng có tiêu ký là gì đây kia?

A Liệt định thần nhìn kỹ rồi hỏi :

- Có phải hình chiếc giầy dường như dùng sắt nung áp vào đó không?

Kỳ Kinh đáp :

- Phải rồi ! Đây là ám ký của bang Thiết Hải mới nổi tiếng mấy năm nay.

Bang Thiết Hải là một gia phái hung dữ trong phe Hắc đạo. Khi gây nên án mạng họ thường giết người đem đi. Ta đã nghe danh Tam Hùng ở bang Thiết Hải từ lâu mà chưa có cơ duyên gặp mặt. Đây cũng là một cơ hội tốt để chạm trán với họ.

A Liệt buột miệng hỏi :

- Thế ra cả bang này toàn là hạng người bất hảo ư?

Kỳ Kinh vừa đưa mắt quan sát hình thể tòa nhà vừa gật đầu đáp :

- Họ đều là những hạng người không tốt.

A Liệt nói :

- Nếu thế thì những người trong tòa nhà này nhất định là hảo nhân phải không?

Kỳ Kinh đáp :

- Không phải chuyện ta chịu hay không chịu mà là người ta có vui lòng hay là không vui lòng để ta giúp đỡ. Những mối ân thù trên chốn giang hồ thường khi rất phức tạp người khó mà hiểu được.

Hắn dứt lời và dường như đã quan sát đầy đủ, liền xuống ngựa trước. Hắn chờ A Liệt xuống ngựa rồi đưa dây cương cho chàng nói :

- Nếu người ta không cho mình vào thì khó mà coi được vụ náo nhiệt này.

A Liệt nói :

- Nếu nhà họ có việc thì dĩ nhiên không cho chúng ta tiến vào.

Kỳ Kinh nói :

- Người nói cũng có lý, nhưng nhãn lực người hãy còn tầm thường lắm! Tòa nhà này coi bề ngoài tuy có vẻ khác thường nhưng thực ra cũng chỉ là một tiệm buôn. Người thử đoán coi họ buôn bán gì?

A Liệt làm gì có nhãn lực sắc bén đến thế. Chàng dương mắt lên coi hồi lâu vẫn không trả lời được.

Kỳ Kinh nói :

- Ta cho người hay : Nhà này bán thuốc mà quy mô khá rộng lớn.

A Liệt hỏi :

- Bán thuốc sao lại không treo biển.

Kỳ Kinh đáp :

- Nhất định là cái biển cũ quá rồi họ sợ những người phá hủy nên cất đi.

Hắn nở một nụ cười kỳ quái nói tiếp :

- Giả tỷ đây là tiệm bán thuốc mà chúng ta gõ cửa mua được liệu họ có mở cửa

chăng?

A Liệt đáp :

- Theo luật lệ của nhà bán thuốc thì dù nửa đêm có người kêu cửa cũng phải mở.

Kỳ Kinh nói :

- Như thế là phải. Người hãy coi đây!

Hắn tiến đến gần tòa nhà trèo lên đến bậc đá nắm lấy chiếc vòng giật luôn mấy cái. Tiếng chuông "kinh keng" vang lên phá tan bầu không khí tịch mịch trong thị trấn.

Thực ra hẳn chẳng cần giựt chuông thì trong nhà cũng có người trông thấy rồi. Lập tức một người xuất hiện trước cái lỗ vuông đưa mắt nhìn ra.

Kỳ Kinh nói :

- Mở cửa cho tạt hạ mua thuốc.

Người kia hăng đặng một tiếng rồi đáp :

- Bên kia cũng có một tiệm thuốc. Lão huynh qua đó mà mua.

Kỳ Kinh nói :

- Đừng rườm lời! Kêu chủ ra đây nói chuyện. Nếu chống cự thì đại gia hãy phong tỏa cửa tiệm này trước.

Cặp mắt gà chọi của hắn đưa đi đưa lại, thái độ coi rất cổ quái.

Người kia không hiểu lai lịch hắn, trầm ngâm một lúc rồi quả nhiên rút lui.

Chủ tiệm không ra nhưng cửa lớn đã mở rồi.

Kỳ Kinh quay lại bảo A Liệt :

- Người hãy cột ngựa vào cửa rồi lại đây.

A Liệt nghe lời buộc ngựa xong bước lên thêm đi vào.

Phía trong cửa tiệm này rất rộng. Có ba người ngồi sau quầy bán hàng. Mùi thuốc thơm ngát xông vào mũi.

Lúc Kỳ Kinh vào tiệm đã nhìn rõ bốn mặt quanh nhà đều có bố trí những gia nhân.

Ba người đứng sau quầy hẳn vừa trông đã biết ngay là người làm ăn buôn bán không cần phải để ý. Giữa tiệm buôn rộng rãi có đặt tấm bình phong để ngăn cách căn phòng thành hai. Phía trước tấm bình phong cảnh tượng thế nào thì không hiểu.

Kỳ Kinh lạnh lùng nói :

- Tại hạ muốn hỏi một tể Rể Minh tán, một liều Vạn Kim cao, một thang Đường Quý, một gói Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàng, một liều Tiếp Cốt đan.

Hắn nói một hơi năm thứ Cao Đơn Hoàn Tán và toàn là dược liệu chữa thương thế vì ấu đã gây nên. Một người cầm bút ghi lấy vì sợ quên không nhớ hết.

Kỳ Kinh còn đọc tiếp mấy tên thang thuốc nổi danh nữa..

Một người biên xong giấy rồi mở sách ra coi theo đó hết thuốc.

Hai người kia lấy dược liệu ra hoặc sao hoặc tán. Tiếng chày giã thuốc bập bính vang lên không ngớt.

Kỳ Kinh cùng A Liệt ngồi xuống ghế đợi chờ.

Sau một lúc đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới rồi dừng lại ở trước cửa tiệm thuốc.

Đoàn kỵ mã này có đến mười lăm mười sáu người. Khách kỵ mã toàn là hán tử

võ phục. Người nào cũng có vẻ kiêu dũng. Sau lưng họ và bên yên ngựa đều cài khí giới. Hiển nhiên toán người ngựa này bất luân bộ chiến hay mã chiến đều thông thạo.

Giữa toán kỵ mã là một hán tử người cao lớn như tượng hộ pháp nước da đen thui, tướng mạo cực kỳ hung ác. Ai vừa trông thấy cũng đều tưởng hẳn là lãnh tụ.

Ngờ đâu người lên tiếng chỉ huy lại là hán tử đứng bên tướng mạo tầm thường.

Người đó lớn tiếng quát hỏi :

- Chỗ này người ta còn mua bán cái gì?

Trong tiệm không ai đáp lại. Ba người đứng trong quầy đều cúi đầu cặm cụi hốt thuốc. Người nào cũng run bần bật, hiển nhiên khiếp sợ họ vô cùng!

Toán người kỵ mã đứng một lúc rồi tới tấp xuống ngựa.

Theo lệnh của tướng chỉ huy, bốn đại hán cầm đao mạnh ra phía sau tiệm. Còn sáu người nữa lấy cung tên ở bên yên ngựa rồi cũng tản mát đi mọi chỗ.

A Liệt đang để ý nhìn cử động của bọn này, bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên ở phía đối diện bên kia đường vọng lại.

Chàng đảo mắt nhìn qua thì thấy phía trong cửa sổ đã mở ra một nửa. Một người trước ngực bị cắm một mũi tên dài. Dĩ nhiên người này mở cửa sổ dòm trộm rồi bị ác nhân bắn chết.

Kỳ Kinh khẽ nói :

- Tiễn pháp hay tuyệt! Đáng là tay xạ thủ bậc nhất.

A Liệt vừa kinh hãi vừa tức giận nghĩ thầm :

- Một người dân lương thiện bị quân ác ôn bắn chết. Kỳ Kinh đã chẳng thương tình lại còn khen tiễn pháp của chúng.

Lúc này một người bước vào trong tiếm. Gã là một tên đại hán vâng lệnh chủ tướng tiến vào.

Gã liếc mắt lạnh lùng ngó Kỳ Kinh cùng A Liệt một cái rồi tiến thẳng vào. Gã tới bên tấm bình phong dừng bước, lớn tiếng hỏi :

- Tệ bang chúa muốn hỏi cái vật đó hiện ở đâu?

Đột nhiên phía sau bình phong có thanh âm của một lão già cất giọng khàn khàn hỏi lại :

- Người mắt chưa mù, chân chưa cụt, sao không tiến vào mà coi?

Đại hán ngần ngợ một chút rồi cất bước tiến vào phía trong tấm bình phong.

Bỗng nghe mất tiếng khẽ rên ư ư? rồi không thấy động tĩnh chi nữa.

Bốn người đứng ngoài chờ một hồi rồi đại hán đen thui cao lớn đặc biệt thò tay rút thanh đao lưỡi răng cưa, lớn tiếng hỏi :

- Đại ca! Chúng ta tiến vào chứ?

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt :

- Người này là đệ nhị vị trong Thiết Hải bang Tam Hùng. Y họ Trần tên Quy, ngoại hiệu là Tang Môn Thân. Người mà y kêu bằng đại ca là Kiến Lưu Ôn Hồng Vân.

Kiến Lưu Ôn Hồng Vân là thủ lĩnh trong toán nhân mã đáp :

- Tiến vào thì chẳng khó gì nhưng ta nghĩ rằng trở ra cũng không phải dễ.

Trần Quy hỏi lại :

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây thế này mãi hay sao?

Hồng Vân nở nụ cười âm thầm hỏi :

- Coi kìa! Người ta còn mua bán lấy tiền đó. Lão đệ có thấy không?

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt :

- Người này không trả lời vào câu hỏi thì chắc là y có âm mưu gì khác.

A Liệt hỏi :

- Còn âm mưu gì nữa?

Kỳ Kinh đáp :

- Ta cũng không rõ. Giả tỷ mình biết thân thể chủ nhân tiệm thuốc này thì hoặc giả có thể đoán được.

A Liệt hỏi :

- Không hiểu người vừa tiến vào đã gặp chuyện gì?

Kỳ Kinh hững hờ đáp :

- Dĩ nhiên gã chết rồi. Nhưng không biết họ dùng thủ đoạn gì để sát nhân. Đó là một điểm mà ta cũng nóng lòng muốn biết.

Tóm lại, Kỳ Kinh cũng chưa hiểu rõ người ở phía sau bình phong là ai! Họ đã thi triển thủ pháp ác độc gì để hạ sát đại hán một cách êm ru như vậy?

Trong tiệm thuốc vẫn không yên lặng. Chưởng quỹ và hai tên gia nhân bận giã cân thuốc, sào thuốc hoặc giã thuốc rất nhộn nhịp.

Tang Môn Thần Trần Quý cất tiếng hung dữ nói :

- Đại ca! Để tiểu đệ bắt lấy tên tài công này ra mà cắt đầu từng tên một.

Chưởng quỹ và hai tên tài công kinh hãi toàn thân bủn rủn đứng ngậy người ra, không tiếp tục cân thuốc nữa.

Kỳ Kinh nổi lên tràng cười the thé nói :

- Ô hay ! Hốt thuốc lẹ lên chứ! Chúng ta còn phải thượng lộ.

Hắn vừa lên tiếng đã khiến cho bọn người đứng ngoài cửa đều chú ý.

Tang Môn Thần Trần Quỳnh sừng sực bước vào trợn mắt lên nhìn. Những tia hung quang chiếu ra bốn phía.

Kỳ Kinh ngoảnh mặt đi. Hiển nhiên hắn không muốn nhìn Trần Quỳnh. Nhưng cặp mắt gà chọi của hắn lóe lên khiến cho đối phương tưởng hắn đang liếc nhìn mình. Về mặt Trần Quỳnh càng hung dữ hơn.

A Liệt tuy là đứa nhỏ tương đương mặt lớn, nhưng chàng thấy Trần Quỳnh thân thể cao lớn chẳng khác một vị hung thần ác sát, nên chàng không khỏi xao xuyến trong lòng, bất giác cũng lên tiếng :

- Đại thúc! Chúng ta đi thôi! Những tể thuốc này sau sẽ trở lại lấy.

Kỳ Kinh gắt lên :

- Nói bậy! Những thứ thuốc này rất cần dùng ngay tức khắc.

Kiến Lưu Ôn Hồng Vân tiến vào kéo Trần Quỳnh lùi lại. Hắn chăm chú ngó Kỳ Kinh cùng A Liệt từ đầu xuống tới gót chân.

Kỳ Kinh nhìn A Liệt nói :

- Chúng ta là người ngẫu nhiên tới đây. Việc gì không liên quan đến mình, mình chẳng để tâm làm gì vô ích. Dĩ nhiên mình không muốn gây chuyện rắc rối. Vậy người nên ít mồm ít miệng, đừng đắc tội với ai thì chẳng có chuyện chi hết.

Hồng Vân nghe Kỳ Kinh nói vậy liền hiểu ý tứ, gật đầu hỏi :

- Phải lắm ! Phải lắm! Huynh đài đây quý tính là gì?

Kỳ Kinh đáp :

- Tại hạ họ Kỳ. Kỳ là kỳ quái.

Nguyên chữ Kỳ đồng âm với kỳ quái. Giả tử hần không giải thích thì Hồng Vân nhất định hiểu ngay là chữ Kỳ kia. Nhưng Kỳ Kinh lại giải thích như vậy thành ra cố ý buột miệng nói càn.

Bỗng thanh âm khàn khàn ở phía sau bình phong cất lên :

- Hồng đại gia và Trần nhi gia cùng vì Kỳ quái nhân huynh kia! Sao các vị không vào đây nói chuyện?

Kỳ Kinh cất tiếng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã nói vụ này không liên quan gì đến mình thì chẳng để tâm làm chi Ai mà không sợ rắc rối thì cứ vào đây vào tại hạ thử coi.

Hồng Vân nghe con người có cặp mắt gà chọi nói vậy hiểu ngay hần không có liên quan gì với người đối đầu, liền lên tiếng :

- Kỳ huynh nói phải lắm! Hừ! Chắc lão thất phu không dám gây sự với Kỳ huynh đâu.

Kỳ Kinh bỗng cất giọng lạnh lùng ngắt lời :

- Y dám hay không dám gây sự với tại hạ đó là việc của y, người ngoài bất tất chõ miệng vào.

Hần nói như vậy tỏ ra chẳng thiên vị bên nào thì dù lời nói có cứng cỏi cũng không sợ hai mặt thù nghịch.

Hồng Vân là tay lão luyện và giáo hoạt trên chốn giang hồ, giọng lưỡi Kỳ Kinh biết ngay không phải hạng tầm thường, không nên dây vào là hơn. Hần liền ngửa mặt lên trời lớn tiếng nói :

- Kỳ lão huynh thật là người mau mắn, thẳng thắn!

Rồi hần quay lại hô :

- Mã Kiện Dân! Người vào coi đi, nhưng đừng vượt qua tấm bình phong.

Một đại hán tay cầm đại đao cất bước vào nhà. Gã đứng lên tấm bình phong thò đầu nhìn vào. Dường như gã nhìn thấy sự vật gì rất kỳ quái, ngây người ra một chút rồi rú lên một tiếng thê thảm. Hắn buông đại đao xuống loạng choạng lùi ra. Hai tay bưng lấy mắt mà máu tươi vẫn rớt qua khe ngón tay chảy xuống.

Trần Qùy lớn tiếng hỏi :

- Tiểu mã! Người ngó thấy gì vậy?

Hồng Vân xua tay nói :

- Hai mắt đã bị thương rồi, đau không nhìn được. Có chuyện gì rồi sau sẽ hỏi.

Miệng hắn nói, người hắn tiến đến gần Mã Kiện Dân. Đột nhiên hắn dương tay điểm huyết cho gã, đồng thời nắm lấy vạt áo trước ngực.

Mã Kiện Dân đã mất tri giác. Hai tay mềm rũ thõng xuống. Cặp mắt hắn vẫn ứa máu tươi, không hiểu gã bị thương bằng cách nào.

Hồng Vân vẫy tay một cái. Một tên thủ hạ liền tiến vào đem Mã Kiện Dân ra.

Hắn lại lớn tiếng gọi :

- Hà Dũng! Người vào coi đi!

Một đại hán đeo kiếm chạy vào. Gã tuốt kiếm cầm tay toan tiến lên thì Hồng Vân ngăn lại :

- Hãy khoan! Người hãy đeo cái này vào.

Hắn vừa dứt lời thì bất thành linh nhảy số về phía trước nhanh như điện chớp đứng bên tấm bình phong thò đầu ngó vào trong. Tiếp theo hắn nhảy lộn ngược trở về chỗ cũ liền. Tiến đã mau mà thoái lại mau hơn.

Kỳ Kinh nghĩ thầm trong bụng :

- Cha này xảo trá phi thường, tài trí hơn đời. Không trách hẳn mới sáng lập bang Thiết Hải được mấy năm đã nổi tiếng lớn.

Hồng Vân đảo mắt nhìn Kỳ Kinh hỏi :

- Kỳ lão huynh! Lão huynh thử đoán coi phía sau bình phong cảnh tượng gì?

Kỳ Kinh đáp :

- Bất tất phải phỏng đoán. Nếu các hạ muốn nói cho tiêu đệ nghe chơi thì cũng thú.

Hồng Vân nói :

- Hồng mỗ vừa ngó vào thì thấy đủ màu sắc xanh đỏ trắng đen dáng gầy mỏng béo. Dĩ nhiên có bốn năm cô gái nhỏ tuổi.

Kỳ Kinh nói :

- Diệu tuyệt! Những vị nữ lang đó nhất định đều là nhân vật cao minh.

Hồng Vân nói :

- Cái đó Hồng mỗ không biết được, nhưng chợt tình ngộ là tên bộ thuộc Mã Kiên Dân vì sao bị ám toán.

Kỳ Kinh hỏi :

- Mấy cô đó dùng thủ pháp gì để ám toán Mã Kiên Dân?

Hồng Vân đáp :

- Phía sau bình phong rất sáng sủa, vừa ngó vào là thấy mọi vật. Mấy cô gái nhỏ tuổi cô nào cũng lỏa lồ thân thể.

Kỳ Kinh khen rằng :

- Thật là thủ đoạn cao minh kỳ diệu! Chắc Mã Kiện Dân thấy nữ lang lửa lò thân thể tất phải ngẩn người. Đó là thường tình, chẳng có chi kỳ dị. Nhưng vừa ngẩn người ra là đã mất trông mắt rồi.

Thủ đoạn tàn khốc kỳ bí này A Liệt tuy chưa có kinh nghiệm giang hồ, nhưng mới nghe cũng biết không phải là hạng chính phái thì trong lòng ngấm ngấm bất mãn.

Kỳ Kinh lại hỏi :

- Thế thì chắc các hạ cũng đã nhìn thấy người bộ thuộc vào đầu tiên. Bây giờ y thế nào? Sao không thấy trở ra nữa?

Hồng Vân nhún vai đáp :

- Không thấy y đâu. Hồng mỗ chắc là A Ninh bị thảm sát rồi.

Kỳ Kinh cười lạt nói :

- Các hạ có người dưới trướng bị hại liên tiếp mà vẫn tâm giữ bình khí hòa. Thật là hiếm có.

Thanh âm khàn khàn phía sau bình phong lại cất lên hỏi :

- Kỳ tiên sinh khêu gợi hãn như vậy, không hiểu có dụng tâm gì?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Hai chữ khêu gợi, tiểu đệ không dám nhận.

Người phía sau bình phong hỏi :

- Tiên sinh dùng lời nói khích mà không phải là khêu gợi ư?

Hồng Vân nghĩ bụng :

- Phải rồi! Cha này hình tích kỳ dị, lòng dạ không lường được. Hãn muốn chọc giận ta để gây thành cuộc bạo động không hiểu vì duyên cớ gì? Chi bằng ta hãy hợp lực đối phó với con người không rõ lai lịch này trước rồi sẽ tính sau.

Hãn nghĩ vậy liền nói :

- Nhất định Kỳ huynh đã có chủ kiến.

Kỳ Kinh đáp :

- Đúng thế! Tại hạ thử hỏi bữa nay Hồng huynh thấy tình trạng này mà tại hạ không lên tiếng thì liệu hai bên có chịu bỏ đi không. Vì thế mà tại hạ chỉ nên ngồi yên không cử động. Sớm muộn gì rồi các vị cũng đi đến chỗ tranh đấu gắt gao hơn, hà tất phải đưa lời khêu gợi?

Hãn nói câu này thật không còn đánh vào đâu được nữa. Hồng Vân tuy mang ngoại hiệu là Kiến Lưu Ôn nghe hãn nói cũng đành trợn mắt cứng họng không bài bác vào đâu được.

Trong tiệm ngoài tiếng giả thuốc "kinh khoang", không ai nói gì.

Sau một lúc người phía sau bình phong mới lên tiếng :

- Bất luận Kỳ huynh giải thích thế nào, nhưng lần này đột nhiên dính vào chuyện người thì chỗ dụng tâm khó mà lường. Hồng đại gia nghĩ thế nào?

Kỳ Kinh hiểu rõ người phía sau bình phong nói câu này để thử xem có thể liên minh được không. Nếu Hồng Vân mà đồng ý thì hai phe sẽ hợp lực để đối phó với hãn.

Hãn tự nhủ :

- Tuy ta chẳng sợ gì họ. Nhưng hiện giờ còn đem theo thằng nhỏ A Liệt. Nếu không bảo vệ chu đáo được cho gã thì lấy gì phúc đáp với những người ở sáu phái lớn kia.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Kỳ Kinh lên tiếng trước :

- Thanh danh của bang Thiết Hải từng vang động võ lâm, tiểu đệ đã biết rồi. Nhưng mặt khác là những nhân vật nào thì đến nay vẫn còn chưa hiểu. Bởi lẽ đó tiểu đệ muốn dò cho biết gốc ngọn nên mới dính vào chuyện thị phi này.

Người phía sau bình phong nói :

- Nếu Kỳ huynh đối với việc bữa nay là hoàn toàn không biết tí nào thì nó chẳng liên quan gì đến Kỳ huynh. Sao Kỳ huynh không rút lui để hai bên chúng ta sinh lòng đổ kỵ chẳng thể yên tâm mà làm.

Kỳ Kinh nghĩ bụng :

- Người này đối đáp mau lẹ và tâm tư kín đáo. Xem chừng tài trí và lịch duyệt của y có phần hơn Hồng Vân.

Hắn cảm thấy hứng thú, khi nào lại chịu rút lui.

Hắn đưa mắt nhấp nháy ngó Hồng Vân nói :

- Giả tử Hồng đại gia cũng có ý nghĩ như vậy thì tiểu đệ đương nhiên tuân lệnh đời khỏi nơi đây.

Hồng Vân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vậy Kỳ huynh rút lui là hơn.

Câu này ra ngoài sự tiên liệu của Kỳ Kinh. Hắn đã tưởng Hồng Vân sẽ lưu hắn lại để trợ lực. Nguyên một điểm này đủ khiến cho Kỳ Kinh tỉnh ngộ và hiểu rằng Hồng Vân quả là tài trí hơn người, nhất định không dám cùng đối phương của hắn là người ở phía sau bình phong.

Kỳ Kinh thấy tình trạng này biết mình hẳn đang đứng đối diện với hai thực lực tương đương mà lại là những nhân vật thâm mưu kỳ bí nữa.

Nhưng hắn cũng tự cho là lời nói của mình phải là lời đáng kể.

Kỳ Kinh nghĩ vậy liền nói :

- Được rồi! Để tiểu đệ lấy thuốc xong lập tức dời khỏi nơi đây.

Người phía sau bình phong nói :

- Nếu Kỳ tiên sinh có nhã ý như vậy thì mấy thang thuốc nhỏ mọn đó tiểu đệ xin kính tặng, không lấy một đồng. Bữa nay mà tiểu đệ không bị bang Thiết Hải san thành bình địa thì rất hoan nghênh Kỳ tiên sinh khi nào có dịp trở lại trò chuyện. Tiểu đệ chờ đợi để nghênh giá.

Bấm nút Bàn phím để chuyển trang. Bấm F11 để bật tắt chế độ xem to

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vào Phòng Trong A Liệt Bị Tóm

Hồng Vân cười khàn khạch nói :

- Lão kê gia nhân làm lẹ lên để Kỳ huynh còn lên đường.

Người sau bình phong ngắt lời :

- Tiểu điếm mở ra đã mấy chục năm, làm ăn thành thực. Bất luận tình thế bữa nay ra sao vẫn không thể làm đổi đã để hồng việc lớn của người. Hồng Đại gia hãy nán lòng chờ đợi một chút. Máy liều thuốc này sớm muộn gì cũng làm xong.

Bên ngoài bỗng có tiếng xe ngựa đôn dập vọng lại.

Trần Quý lộ vẻ vui mừng kéo Hồng Vân một cái.

Nhưng Hồng Vân ra chiều ngần ngại, cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiếng bánh xe lọc cọc đã gần tới nơi. Đột nhiên hăn quay lại hô :

- Bảo bọn họ hãy dừng lại ở ngoài một lúc.

Một cỗ xe đi đến ngoài cửa tiệm thì dừng lại. Ngoài cỗ xe còn có năm người kỵ mã hộ tống.

Kỳ Kinh vốt là tay lão luyện tinh tế. Hăn vừa ngó thấy cỗ xe ngựa rèm buông kín mít mà lại có năm người kỵ mã áp giải, ngoài ra còn hai con tuấn mã yên cương đầy đủ, liền nghĩ thầm :

- Sao lại có hai con ngựa không tới đây, vậy hai người cười đi đâu? Chắc họ ở cả trên xe. Một tên tạm quyền chức ngự xa, còn một tên ẩn mình trong xe. Nếu vậy thì cỗ xe này không phải là của bang Thiết Hải.

Hắn là người kinh nghiệm phong phú, tài trí hơn đời, vừa ngó tình thế đã đoán ra bấy nhiêu lý lẽ, thật là hiếm có.

Tuy nhiên hắn không sao đoán được tình hình trong xe mà chỉ phỏng định những vật chứa trong xe có liên quan đến cục diện bữa nay.

Ngoài ra Kỳ Kinh còn hiểu rõ vì lẽ gì bang Thiết Hải không phát động thế công ngay tức khắc mà chỉ sai hai tên thủ hạ kẻ trước người sau tiến vào dòm ngó.

Dụng ý của họ chắc để kéo dài thời gian đợi chờ cỗ xe ngựa tới nơi.

Bỗng nghe trường quỹ lên tiếng :

- Kỳ tiên sinh! Thuốc đã làm xong và gói ghém đâu vào đó.

Tiếng gã run run ra chiều khiếp sợ.

Kỳ Kinh hỏi :

- Bao nhiêu tiền cả thấy?

Tên chưởng quỹ đáp :

- Tệ chủ nhân đã nói là đê tặng tiên sinh, vậy tiểu nhân không dám lấy một đồng nào hết.

Kỳ Kinh nói :

- Có lý nào thế được! Nếu không thu tiền thì tại hạ không lấy thuốc nữa.

Người sau bình phong lên tiếng :

- Lý chưởng quỹ! Đã thế thì chưởng quỹ lấy một chút cũng được.

Kỳ Kinh rất lấy là kỳ tự hỏi :

- Lúc cỗ xe đến. Trần Qùy lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ thẳng cha ngồi phía sau

bình phong cũng trông thấy chẳng? Dĩ nhiên là lão đã trông thấy và hẳn lão còn biết cỗ xe ngựa kia nhất định sẽ về phe với bang Thiết Hải. Nếu sự tình như vậy thì người ngồi phía sau bình phong nên tìm cách kéo dài thời gian đặng tiện bề đối phó mới phải. Sao lão lại muốn cho ta chóng rời khỏi nơi đây?

Kỳ Kinh cảm thấy câu chuyện bữa nay có nhiều trạng thái khác biệt với những vụ thù hằn thông thường trên chốn giang hồ, mà nhân vật đầu não cả hai bên đều không phải hạng tầm thường. Hẳn nhận ra vụ này có nhiều hứng thú, nên rất muốn ở lại coi cho biết rõ ngọn ngành.

Lý chưởng quỹ dạ một tiếng rồi quay sang bảo Kỳ Kinh :

- Đã thế thì chỗ thuốc này xin tính năm đồng cân bạc.

Kỳ Kinh hỏi :

- Tính như vậy chẳng là rẻ quá ư?

Lý chưởng quỹ cười đáp :

- Được tiên sinh chiếu cố từu điểm là một điều vinh hạnh. Dĩ nhiên phải có chỗ khác người.

Kỳ Kinh nghiêm nghị nói :

- Không được! Tại hạ há phải là người tham rẻ? Vậy chưởng quỹ cứ tính cho đúng giá một cách thành thực.

Kỳ Kinh vẫn không chịu, hỏi :

- Sao lại thế? Tại hạ có đi lượm được tiền của ai mà tùy tiện thưởng cho chưởng quỹ? Bây giờ chưởng quỹ đặt bàn toán tính từng vạt một. Nhiều hơn không được mà ít quá cũng không xong. Phải tính cho đúng.

Lý chưởng quỹ đưa mắt nhìn mười mấy bọc thuốc lớn. Trong mỗi bọc lại rất nhiều gói nhỏ. Nếu tính từng vạt một phải mất nhiều thì giờ. Bất giác y ngăn người

ra. Nhưng y cũng cầm lấy bàn toán và bắt đầu gầy lách cách.

Hồng Vân thấy Kỳ Kinh không chịu đi ngay thì nghĩ bụng :

- Ta cứ bỏ mặc cho thằng cha này dùng dằng chẳng can thiệp vào làm chi, mà phải dùng thủ đoạn khác để tiến hành công việc theo như kế hoạch đã định trước.

Hắn liền lớn tiếng gọi :

- Phùng lão thất phu! Người sang đoạt đồ vật của bản bang có trả lại hay không thì nói dứt khoát đi!

Người phía sau bình phong lạnh lùng hỏi lại :

- Trả thì sao mà không trả thì sao?

Hồng Vân cười lạt đáp :

- Nếu trả lại bản bang thì rồi trên chốn giang hồ tất ức người biết vụ này và hiểu cho bang Thiết Hải ta đoạt lại được thể diện. Còn câu chuyện giữa chúng ta đến đây là chấm dứt.

Người sau bình phong hỏi lại :

- Cả hai người bị chết bị thương vừa rồi cũng bỏ đi chứ?

Hồng Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi! Cũng coi như xong cả.

Người sau bình phong lại hỏi :

- Giả tử không trả lại thì sao?

Mắt Hồng Vân chiếu ra những tia tức giận. Hắn đáp :

- Thế thì còn nói gì nữa? Chúng ta phải ra tay quyết một trận sống mái.

Người phía sau bình phong ngắt lời :

- Con đường này cũng chẳng rộng rãi gì mà lại có quý bang xuất hiện, tại hạ không tiện dấn thân vào. Vì thế chúng ta nên tỵ đầu một phen, ai mạnh thì sống, ai yếu thì chết. Như vậy hay hơn.

Hồng Vân nói :

- Đã thế thì lão Phùng đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Kỳ Kinh tủm tủm cười nói :

- Té ra tiệm thuốc này là của : Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông chuyên dùng thuốc độc và ám khí mở ra. Tiểu đệ thất kính mất rồi! Dám đến vuốt râu hùm.

Đột nhiên Kỳ Kinh đổi giọng kiêu cung, dường như hẳn tự biết không thể dây vào Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông, nên vội tỏ thái độ nhũn nhặn để tiện việc rút lui.

Nên biết trong võ lâm ở mặt Bắc Phùng Thông là tay độc hành đại đạo lừng danh một vùng. Có điều trước nay không ai điều tra được chỗ ở của lão. Nay bang Thiết Hải tìm được đến nhà cũng là một tuyệt tác khiến cho người ta phải hoan nghênh rồi.

Hồng Vân trừng mắt nhìn Kỳ Kinh nhưng không nổi nóng, rồi quay lại lớn tiếng hô :

- Lão Tam! Lai. đây!

Rèm xe ngựa hất lên, một gã thiếu niên anh tuấn ôm một cái bọc dài bước xuống đi lẹ vào tiệm.

Cặp mắt gã thiếu niên lấp lánh ánh hung quang. Vai bên trái chàng đeo một cây cung sắc vàng lưng giắt đoản kiếm.

Kỳ Kinh coi bộ dạng gã này biết ngay là người em út trong bọn Tam Hùng ở bang Thiết Hải tên gọi là Từ Mẫn, ngoại hiệu là Kim Cung Tam Lang. Gã là chàng

đẹp trai nổi tiếng.

Từ Mẫn đưa mắt ngó Kỳ Kinh, gã đã được nghe thủ hạ báo cáo không hỏi gì nữa, quay lại nói với Hồng Vân :

- May mà tiểu đệ không đến nổi nhục mạng.

Hồng Vân lớn tiếng hỏi :

- Tam đệ làm được vậy là hay lắm. Tình hình thế nào?

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn ngạo nghễ đáp :

- Tiểu đệ dùng trái đạn từ đằng xa bắn tới, phong tỏa huyết đạo thị rồi, công việc tiến hành thuận lợi.

Hồng Vân hỏi :

- Lão Phùng! Lão có biết người trong bọn này là ai không?

Phùng Phong ở phía sau bình phong hỏi vọng ra :

- Ai vậy?

Hồng Vân kéo cái bọc để dờ ra một nửa, lộ cái đầu người, tóc mây rồi tung.

Té ra là một cô gái vào hai chục tuổi. Tuy hai mắt nàng nhắm chặt nhưng nhan sắc vẫn khiến cho người ta phải động tâm.

Phùng Thông thủng thẳng hỏi :

- Ta không cần coi cũng biết cô gái này rồi. Phải vậy không?

Hồng Vân nghe giọng lão nhạt phèo mà thái độ càng ra chiều lãnh đạm liền biết ngay là không ổn. Nhưng hắn vẫn thản nhiên đáp :

- Phải rồi!

Phùng Thông hỏi :

Hồng Vân đáp :

- Nếu y là lệnh tiểu thư thì tại hạ chẳng cảm thấy chi là kinh dị.

Phùng Thông hỏi :

- Các hạ nói vậy cũng phải. Nhưng ta đoán rằng giả tử ta bảo y không phải là con gái ta thì các vị lại giật mình kinh hãi và không tin phải không?

Hồng Vân đáp :

- Có khi vì tình thế bức bách mà phải làm bộ lạnh nhạt. Thủ đoạn đó chẳng có chi kỳ lạ.

Phùng Thông nói :

- Trái lại, lúc này ta chỉ hy vọng các vị chém một đao giết chết y đi để chứng minh lời ta nói không phải là gian trá. Nhưng ta không hiểu các vị có dõm lược giết chết đứa con gái này không?

Những người trong tiệm khá nhiều, nhưng không một ai kinh hãi bằng A Liệt.

Chàng lớn tiếng la :

- Phùng lão bá! Lão bá đừng nói vậy, bọn họ đã giết mấy người vô tội. Có lý nào lại không dám hạ sát đại thư đây?

Hồng Vân cười khàn khạch nói :

- Tiểu huynh đệ nói đúng đó. Chúng ta giết người đã nhiều, thì bây giờ có giết thêm một vài kẻ cũng chẳng có chi đáng kể.

Phùng Thông lạnh lùng nói :

- Nếu các vị tin chắc đứa nhỏ này là con gái ta thì hạ thủ giết chết y đi! Ô hay!

Thế này thì thật là kỳ! Sao các vị còn chưa động thủ? Chẳng lẽ các vị lại náy lòng lương thiện? Hay là vì đứa con gái này xinh đẹp nên không nỡ hạ độc thủ bẻ hoa? Ha ha...

Lão nói mấy câu này dường như cố ý khích động cho đối phương hạ thủ giết thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng điểm này khiến cho Hồng Vân cảm thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Hắn nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ. Một mặt hắn đưa tay ra ngăn cản con người nóng nảy là Tang Môn Thần Trần Quỷ.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói :

- Lão Phùng! Câu nói sau cùng của lão trùng với ý nghĩ của tại hạ. Nữ lang đây người đã xinh đẹp lại đang tuổi xuân sanh hơi hướm, võ công cũng không đến nỗi kém cỏi. Giả tỷ bữa nay chúng ta không biến thành thể nước lửa thì sớm muộn gì tại hạ cũng cho người đề nghị hôn sự.

Nghe giọng nói của gã có vẻ rất chân thành, nhưng trên gương mặt thoáng lộ nụ cười bí hiểm, chỉ trông qua cũng biết không phải thực lòng chỉ là câu nói khách sáo.

Kỳ Kinh vỗ vai A Liệt nói :

- Người bắt tất phải quan tâm. Cô gái này không chết được đâu.

Mọi người đảo mắt nhìn hắn.

A Liệt vội hỏi :

- Tại sao vậy?

Kỳ Kinh không trả lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Phùng Thông ở sau bình phong nói vọng ra :

- Lời cao luận của Kỳ tiên sinh khiến cho tiểu đệ rất lấy làm bội phục.

A Liệt lại hỏi :

- Kỳ đại thúc! Tại sao vậy?

Kỳ Kinh đáp :

- Võ công cô đã không phải tầm thường thì tự nhiên cô có đủ năng lực để bảo vệ tính mệnh cho mình.

Phùng Thông nói :

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đứa con gái này hiện giờ đã mất hết tri giác và bị bọn họ kiềm chế. Dù thị có võ công cũng bằng vô dụng. Vì thế tiểu đệ cho là họ không giết thị vì không đủ đờm lượng, chứ chẳng liên quan gì đến võ công.

Kỳ Kinh nhìn A Liệt nói :

- Người đừng nghe giọng ma quỷ của lão. Ta nói cho người hay lần nữa :

Thiếu nữ kia không chết hoàn toàn vì võ công của cô.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói :

- Đáng tiếc là tiểu đệ chẳng thể không bắt sống cô để thí nghiệm. Nếu không thể thì làm cho huynh đài biết ngay là mình lầm.

Hồng Vân cũng hỏi :

- Tại sao Kỳ huynh lại kiên quyết giữ ý kiến đó?

Kỳ Kinh đáp :

- Kỳ mỗ tưởng Hồng huynh biết thành tâm rồi không muốn hỏi nên Kỳ mỗ cũng không muốn nói nhiều. Bây giờ Hồng huynh đã mở miệng, vậy Kỳ mỗ xin hỏi lại : Thiếu nữ này võ công không đến nỗi kém cỏi thì chắc các vị đã hiểu y là người ở môn phái nào?

Hồng Vân đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ điều tra thì thiếu nữ là hòn ngọc trên tay của lão Phùng tên gọi Thúy Lam. Còn về võ công thì dĩ nhiên là môn võ gia truyền của nhà cô.

Kỳ Kinh hỏi :

- Từ Mẫn huynh đã thấy võ công của y, có đúng như vậy không?

Kim Cung Tam Lang ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Kiểm pháp của y giống như gia số ở núi Thái Bạch.

Hồng Vân chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Giả tử con nhỏ này đúng không phải là con Phùng Thông mà là người của Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch thì bản bang bữa nay mà giết chết y là gây ra mối họa tiêu diệt bang phái. Thảo nào Phùng Thông cố ý khiêu khích để ta hạ thủ giết thị.

Dĩ nhiên A Liệt không hiểu được những nỗi bí hiểm trong vụ này chàng vội nói :

- Kỳ đại thúc! Vị tử tử này đã mất hết tri giác thì dù bản lãnh y có cao cường đến đâu cũng bằng vô dụng.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Đó là việc riêng của bọn họ, chúng ta quan tâm làm quái gì?

A Liệt lớn tiếng :

- Nhân mạng là việc tày đình. Tại hạ xem ý mấy vị đại thúc đây chẳng qua là muốn đòi lại vật đã mất đi mà thôi. Trên đời còn có vật gì là quý hơn mạng người nữa?

Câu nói của chàng thật là đúng chân lý mà chàng lại tỏ ra là người bạo dạn nữa.

Chàng đứng thẳng người lên nói tiếp :

- Để tiểu đệ vào coi Phùng lão bá, hoặc giả có khuyên người được chăng..

Hồng Vân mừng thầm trong bụng đáp ngay :

- Tiểu huynh đệ đã nói thế thì chúng ta phải nể lời. Chúng ta hãy chờ tiểu huynh đệ vào coi xem sao.

A Liệt rảo bước tiến đến bên tấm bình phong. Chàng thấy chỉ còn cách đầu tường kia chừng hơn trượng mà bên trong còn có một tấm bình phong nữa che mất thị tuyến. Như vậy nếu không tiến vào phía sau bình phong thì chẳng thể nào nhìn rõ sự vật bên trong được.

A Liệt vừa đi tới cửa, Kỳ Kinh bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- A Liệt! Nếu người ta làm cho người phải đui mắt thì người tính sao?

A Liệt bất giác dừng bước lại hỏi :

- Tiểu đệ vì tính mạng của tỷ tỷ đây mà hành động. Tỷ tỷ lại là ái nữ của Phùng lão bá thì sao người lại gia hại tiểu đệ?

Kỳ Kinh đáp :

- Người chưa luyện qua võ công một ngày nào, tuyệt không có sức hộ thân. Nếu người gặp chuyện bất trắc thì đừng oán ta.

A Liệt lắc đầu nói :

- Không có chuyện đó đâu. Đại thúc cứ yên tâm.

Dứt lời chàng cất bước tiến vào.

Chàng đảo mắt nhìn ra thì nửa căn nhà trong rất rộng rãi song ánh sáng lờ mờ, chứ không sáng sủa như lời Hồng Vân. Chàng cũng chẳng thấy một vị nữ lang lỏa thể nào hết.

A Liệt định thần nhìn lại mới phát giác ra căn phòng này trống rỗng. Chính giữa đặt một cái rương gỗ hình vuông, thể tích khá lớn.

Ngoài ra trong góc nhà còn có một người áo đen ngồi xếp bằng. Vì không đủ ánh sáng nên chàng không nhìn rõ diện mạo người đó, chàng chỉ thấy lơ mờ mái tóc lão đã bạc trắng.

Mọi người ở ngoài bỗng nghe Tra Tư Liệt lớn tiếng hỏi :

- Lão nhân gia có phải là Phùng lão báo đấy không?

Thanh âm khàn khàn của một lão già đáp lại :

- Lão phu là Phùng Thông. Người hãy vào đây nói chuyện.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ bụng :

- Nếu ta không nói huỵch toẹt ra trước là thằng nhỏ này không hiểu võ công, thì e rằng người đã bị Nhiếp Hồn ra đánh tan xác rồi.

Hắn đang xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên :

- Gia gia! Gia gia đừng hại thằng nhỏ đó.

Chính là tiếng thiếu nữ xinh đẹp mà Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn đang ôm ở trong lòng.

Một tay lão luyện giang hồ như Kỳ Kinh thấy thế cũng không khỏi giật mình. Hắn đảo mắt nhìn ra lại càng kinh hãi.

Nguyên tình hình lúc này đột nhiên biến đổi. Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn đã bắt được nàng mà bây giờ gã lại bị nàng xoay tay lại nắm giữ. Từ Mẫn chưa mất trí giác nhưng nét mặt lại lộ vẻ rất đau đớn.

Thiếu nữ hào khí bỗng bật lại càng thêm vẻ thanh xuân tươi đẹp cơ hồ khiến cho người ta phải diên đảo thần hồn. Tay mặt nàng rút thanh bội kiếm ở sau lưng Từ

Mẫn ra. Kiểm quang lấp loáng. Nàng lại lớn tiếng :

- Gia gia ! Hải nhi đã kiếm chế được Kim Cung Tam Lang rồi.

Biến diễn kịch liệt này khiến cho một tay nhiều cơ trí như Hồng Vân cũng phải tâm thần rối loạn, không nghĩ ra được cách nào để ứng phó.

Kỳ Kinh lớn tiếng quát :

- Phùng Thông! Lão mà gia hại thằng nhỏ đó thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chờ đợi bầy môn phái lớn hưng binh vấn tội.

Hắn biết lúc này nguy hiểm vô cùng và xem chừng Phùng Thông hiển nhiên đang tính toán gia hại A Liệt mà hắn không kịp sẵn vào giải cứu. Vì thế hắn đành đưa ra cái chiêu bài bầy phái lớn ra để trấn áp lão.

Lúc này A Liệt đã đi gần tới rường đặt ở giữa phòng. Chàng phải đi qua các rường này mới tới được lão già áo đen ngồi ở góc phòng.

Bỗng thấy lão áo đen vẩy tay một cái. Một luồng tiêm lực xô ra khiến A Liệt đứng không vững phải lùi lại đến sáu bảy bước liền.

Thiếu nữ xinh đẹp kiền chế Từ Mẫn, lớn tiếng hỏi :

- Gia gia! Thằng nhỏ đó đã chết chưa?

Câu hỏi chưa dứt, ánh hàn quang lấp loáng, những đóa kiếm hoa nhắm Hồng Vân đánh tới.

Hồng Vân thấy Từ Mẫn bị thiếu nữ nắm giữ nên không dám phản kích, cứ phải né tránh. Thiếu chút nữa hắn bị thương về lưỡi kiếm của nàng. Hắn sợ thoát mồ hôi lạnh ngắt.

Trường hợp này đã đưa Hồng Vân vào tình trạng không còn kế nào để đối phó.

Trần Quý bản tính thô bạo, gầm lên một tiếng thát to cơ hồ làm thủng lá nhĩ mọi người. Bỗng thấy hắn vung lưỡi đao răng cửa lên nhằm chém thiếu nữ rất hung

mãnh.

Thiếu nữ cười lạt một tiếng rồi xoay mình đi. Thoáng cái đã thay Từ Mẫn đứng vào vị trí của nàng. Vì thế mà lưỡi đao của Trần Quỳnh xuyết nữa chém vào cổ Từ Mẫn.

Trần Quỳnh tuy tánh tình hung bạo nhưng võ công không phải hồ đồ. Hắn xoay cổ tay một cái dừng lưỡi đao lại được ngay, lưỡi đao chỉ còn cách trái tai Từ Mẫn không đầy nửa tấc. Giả tỷ hắn không dừng đao lại kịp thì cái đầu của Từ Mẫn nhất định đã bị hốt mất một nửa.

Trần Quỳnh sợ toát mồ hôi, vội nhảy lùi lại.

Kỳ Kinh đứng ngoài bàng quan, lạnh lùng hỏi :

- Không hiểu cô nương cô phải là người ở Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch hay không? Có điều nhất định cô là con gái Phùng Thông tên gọi Phùng Thúy Lam. Phải vậy chăng?

Thiếu nữ xinh đẹp đảo mắt trong suốt liếc nhìn Kỳ Kinh đáp :

- Phải rồi! Nếu sự việc bữa nay không liên quan gì đến các hạ thì mong rằng các hạ nên dắt thẳng nhỏ kia dời khỏi nơi đây ngay tức khắc.

Kỳ Kinh nói :

- Bình sinh Kỳ mỗ làm việc gì không chịu lời chỉ thị bất cứ là của ai. Khi người ta giục Kỳ mỗ đi thì Kỳ mỗ lại nhất định không đi.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Giọng lưỡi các hạ có vẻ rất quật cường, nhưng hành vi lại khác hẳn. Nếu không thế thì các hạ cần gì phải đưa chiêu bài bảy môn phái lớn ra để hăm người? Hơn nữa tại hạ chỉ nghe nói đến chín môn phái lớn. Không hiểu bảy môn phái này là tổ chức nào? Có tự bao giờ?

Kỳ Kinh hỏi lại :

- Nếu ta nói là chín môn phái lớn thì cô nương có tin không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Cái đó cũng còn tùy..

Kỳ Kinh ngắt lời :

- Nếu ta bảo là thằng nhỏ này được chín môn phái lớn bảo vệ chắc cô cũng chẳng chịu tin nào.

Phùng Thúy Lam gật đầu hỏi :

- Dĩ nhiên tại hạ không tin. Nhưng các hạ nói là bảy môn phái lớn chẳng lẽ khiến cho tại hạ tin được chẳng?

Kỳ Kinh đáp :

- Nói thế thì ít ra là cô nương còn phải ngẫm nghĩ. Đúng vậy không?

Đột nhiên hắt quay vào phía bình phong lớn tiếng quát :

- Lão Phùng! Hãy khoan rồi sẽ hạ thủ.

A Liệt nhìn rõ thấy lão già áo đen vừa đứng dậy quả nhiên có hình tích muốn động thủ. Kỳ Kinh quát lên vừa đúng lúc, tựa hồ như hắt nhìn rõ hành động của lão già, khiến cho A Liệt kính phục vô cùng.

Kỳ Kinh lại nói tiếp :

- Về việc bảy môn phái lớn, chúng ta hãy tạm thời gác lại, mà chỉ nói đến chuyện trước mắt. Lão Phùng! Không phải tại hạ nói đùa đâu. Nếu bây giờ lão hạ thử thằng nhỏ này thì tại hạ không còn cách nào giải thích với bạn hữu. Vậy tại hạ đành giết lệnh ái để đổi mạng. Lão thử tính kỹ xem, đừng có hạ thủ một cách lỗ mãng.

Phùng Thúy Lam tức giận hỏi :

- Hừ! Liệu người có làm gì được ta không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Kẻ khác còn vì cô nằm được con tin trong tay mới không dám trang cường. Ta cùng gã chẳng phải thân tình, cũng không giao kết. Nếu xảy động thủ thì cô giết Từ Mẫn hay là tha gã?

Phùng Thúy Lam nghĩ bụng :

- Phải rồi! Lúc hấn ra tay với mình thì mình tha người hay là giết người? Nếu tha gã thì thực lực của đối phương càng mạnh thêm. Bằng giết gã thì đối phương chẳng còn úy kỵ gì nữa, chỉ tăng thêm mối cừu hận, e rằng khó tìm lối thoát.

Thực ra những điều này chính nàng đã tự nhận thấy. Nàng không muốn giết Từ Mẫn, chắc còn có nguyên nhân nào khác.

Kỳ Kinh thấy Phùng Thúy Lam không trả lời liền lớn tiếng hô :

- A Liệt! Đi đi thôi!

A Liệt đưa mắt ngó lão già áo đen một lần nữa thì thấy lão không lộ vẻ gì.

Chàng liền xoay mình cất bước ra.

Ngờ đâu chàng mới đi được ba bước, bỗng bị người túm áo sau nhấc bổng lên.

Kỳ Kinh vừa nghe tiếng động đã ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Được lắm! Lão Phùng! Lão đã động thủ thì đừng oán ta thủ đoạn độc ác.

Lão già áo đen thấy Kỳ Kinh liệu việc rất chuẩn đích như người trong rõ thì không khỏi chấn động tâm thần, nhưng lão vẫn lạnh lùng đáp :

- Thăng nhỏ này tuy lọt vào tay ta nhưng không đến nỗi mất mạng trừ trường

họp lão huynh nhất định nhúng vào công việc bữa nay thì không kể.

Kỳ Kinh lớn tiếng :

- Thúi lắm! Lão gia muốn sao làm thế này cần gì phải người khuyển bảo.

Lão già áo đen cười khàn khạch nói :

- Lão huynh đừng quên rằng thằng nhỏ này còn ở trong tay ta.

Kỳ Kinh lên tiếng thách thức :

- Nếu lão không dám giết thằng nhỏ đó thì chỉ là hạng hèn nhất.

Kỳ Kinh nói vậy chẳng những lão già áo đen và Phùng Thúy Lam phải ngăn người ra mà cả bọn Hồng Vân cũng rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi :

- Phải chăng thằng cha này giận muốn điên rồi hay sao mà dám nói vậy?

Phùng Thúy Lam cất tiếng hỏi trước :

- Các hạ bảo sao? Các hạ muốn gia phụ giết thằng nhỏ kia ư?

Kỳ Kinh cười khẩy mấy tiếng đáp :

- Đúng thế! Nhưng ta e rằng lão gia nhà cô không dám hạ thủ.

Phùng Thúy Lam hiểu tâm tính phụ thân vội la lên :

- Gia gia ! Hãy khoan động thủ!

Rồi cô nghiêng răng nhìn Kỳ Kinh hỏi :

- Sao lúc ban đầu các hạ lại muốn bảo vệ cho thằng nhỏ đó kia mà?

Kỳ Kinh hỏi lại :

- Đúng thế thì sao?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Những Điều Bí Ẩn Trong Tiệm Thuốc

Phùng Thúy Lam nét mặt xinh đẹp lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Sao lại kỳ vậy? Các hạ đã có lòng bảo vệ cho gã mà bây giờ lại biến đổi ý kiến ghê gớm, muốn chọc giận gia phụ để người sát hại y là nghĩa làm sao?

Kỳ Kinh tiến gần lại hai bước, ngấm ngấm đề tụ công lực chuẩn bị động thủ, miệng hằn đáp :

- Ta nói rõ cho cô hay cũng chẳng hề gì. Nguyên trước ta muốn giết gã, nhưng sau vì nhiều nguyên nhân bất ngờ khiến ta phải bảo vệ gã.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Các hạ đã có lòng muốn giết gã rồi phải thay đổi lập trường, nhưng sao các hạ đột nhiên lại muốn phế bỏ trách nhiệm?

Kỳ Kinh đáp :

- Đột nhiên ta nghĩ đến nếu mượn tay người khác giết gã đi thì ta cũng chẳng mất mát gì. Trái lại ta còn khôi phục được tự do, không bị thăng lòi làm cho vướng chân bận tay nữa. Ta nói vậy cô tin hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Hắn đề tụ chân lực sẵn sàng để lúc nào muốn động thủ đánh chết thiếu nữ đẹp như hoa tựa ngọc kia chỉ cất tay một cái là xong.

Phùng Thúy Lam vội xoay Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn về phía trước để phòng đối phương có ra tay cũng không thể giết nàng được ngay.

Nàng cảm thấy A Liệt cảnh cáo mình bằng một tấm lòng tha thiết liền kêu gọi

phụ thân :

- Gia gia ơi! Nếu gia gia không buông tha chú em đó thì hài nhi bỏ đi đây, không can thiệp đến việc của gia gia nữa.

Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông hăn dặng một tiếng rồi thóa mạ :

- Con nha đầu chết đâm kia!

Nhưng lão cũng buông tay ra.

A Liệt vội chạy mau trở ra.

Kỳ Kinh cũng lui về ghế ngồi. Hăn tức giận lớn tiếng mắng :

- Quân tiểu súc sinh kia! Sao không ngồi xuống đây?

Phùng Thúy Lam nhìn A Liệt gật đầu như muốn gọi chàng lại, mà cũng tựa hồ tỏ vẻ cảm ơn. Đoạn nàng nhìn bọn Hồng Vân hỏi :

- Các vị muốn đòi vật kia lại hay là muốn tại hạ tha y?

Hồng Vân trầm ngâm một chút, hỏi lại :

- Muốn đòi vật lại thì sao? Muốn tha người thì thế nào?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Nếu đòi vật lại thì từ Tam gia bên quý bang ắt là phải chết rồi bọn tại hạ phóng tay chiến đấu. Bằng muốn tha người thì các hạ chỉ nói rõ là bỏ vật đó không đòi nữa, cũng không bao giờ trở lại tệt xá tâm cừu hay sinh sự, đồng thời không được đề cập đến cái rương sắt với người võ lâm. Nếu các hạ chịu những điều kiện này thì tại hạ tha người tức khắc.

Hồng Vân không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Được rồi! Chắc các vị đều nghe rõ Phùng cô nương nói đây. Tại hạ tuân giữ

điều kiện đó. Phùng cô nương! Cô nương hãy buông ta người anh của tại hạ ra!

Phùng Thúy Lam vừa ý gật đầu, cúi xuống nói nhỏ vào tai Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn :

- Nô gia có điều đặc tội với Tam gia. Mong rằng Tam gia đừng để lòng phần hận.

Đoạn nàng buông tay lùi lại mấy bước.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ thầm :

- Hồng Vân ưng chịu một cách nhanh chóng như vậy, dĩ nhiên vì đối phương đưa ra điều kiện có chỗ sơ hở. Biết đâu hẳn chẳng giảo hoạt lỗ miệng rồi vẫn tiếp tục tiến hành việc đoạt lại đồ vật bị mất. Nhưng lão Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông cũng là hạng thâm mưu ghê gớm, biết đâu lão chẳng còn nhiều cạm bẫy.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn co duỗi gân cốt mấy cái rồi đột nhiên dương dây cung vàng lên, tức giận nói :

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng đến thế? Mau mau đưa trả cái rương gỗ lớn cho bọn ta, nếu để kiếm khuyết mảy may thì sau có hối cũng không kịp nữa.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Ô hay! Tam gia không nghe thấy lời hứa của lão Đại ư?

Từ Mẫn lớn tiếng đáp :

- Công việc của tậ bang trước nay đều do cả ba anh em ta cộng đồng quyết định. Đại ca ta tuy đã hứa lời, nhưng ta cùng nhị ca phản đối thì sao? Nhị ca có đồng ý thế không?

Tang Môn Thần Trần Qùy đáp :

- Đúng thế! Chúng ta nhiều lời làm chi, cứ giết mẹ chúng nó đi! Cả một con gà con chó cũng đừng bỏ sót.

Hắn nói rồi sùng sục cất bước tiến vào bên bình phong.

Từ Mẫn lớn tiếng gọi :

- Nhị ca hãy khoan!

Trần Qùy dừng bước.

Từ Mẫn lại nói :

- Ban đầu anh em chúng ta kết nghĩa, khi uống máu ăn thề đã nói rõ cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Bữa nay chúng ta ra tay quyết đấu, dĩ nhiên đại ca chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Dù đại ca có phải phản bội lời ước cũng là trường hợp bất đắc dĩ. Nhị ca nghĩ xem có đúng thế không?

Trần Qùy đáp :

- Đúng lắm! Đúng lắm! Kẻ nào bảo không đúng thì lão gia chặt đầu nó.

Phùng Thúy Lam thóa mạ :

- Quân mặt dày kia!

Ánh hàn quang lấp loáng nàng đã rút trường kiếm ra.

Trần Qùy tức giận hỏi :

- Người mắng ai đó?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Dĩ nhiên là ta thóa mạ cả lũ người.

Trần Qùy vung đao lên chém.

Phùng Thúy Lan né mình tránh khỏi đồng thời vung kiếm phản kích.

Đoạn cả hai bên đột nhiên lùi ra không tiếp tục động thủ nữa.

Nguyên bọn họ vừa phát huy một chiêu để thử xem thực lực của đối phương, đều biết rằng đối thủ là hạng ghê gớm, nên sinh lòng úy kỵ không dám hành động lỗ mãng.

Kim Cung Tam Cang Từ Mẫn bỗng quát lên :

- Phùng cô nương! Chuyển này thử xem cô phá giải liên chân đạn của ta bằng cách nào?

Gã vừa dứt lời đã bật dây cung. Ba tiếng "veo véo" rít lên! Ánh ngân quang lấp lánh! Ba viên đạn bạc nhắm ra nhắm tập kích những đại huyết ở trước ngực Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam liền ra chiêu "Phi Bộc Thùy Giản". Thế kiếm từ trên quét xuống vạch thành một bức màn kiếm quang. Mấy tiếng leng keng vang lên.

Ba viên đạn đã bắn đi chẳng nào mất rồi.

Thủ pháp của nàng coi rất ung dung, nhưng nó cũng chứng minh tuyệt nghệ của nàng gạt đạn không phải tầm thường.

Theo lẽ thông thường mà nói thì người ta lúc ban đầu chỉ đưa ra những chiêu thức đơn giản, còn những môn tuyệt nghệ thường để về sau. Vì thế mà Phùng Thúy Lam lộ vẻ ngưng trọng khiến người ta khỏi lo thay cho nàng.

Từ Mẫn cười ha hả nói :

- Kiếm pháp tuyệt diệu! Nhưng ta khuyên cô đem trả cái rương gỗ đi là hơn.

Phùng Thúy Lam lớn tiếng :

- Đừng rườm rà! Các ngươi đã không thử tin, sao còn dám nhiều lời?

Từ Mẫn cười lạt đáp :

- Thật ra ta chẳng muốn đả thương cô, nếu không thì ta đã đem toàn lực ra mà hạ thủ rồi.

A Liệt thấy Phùng Thúy Lam lộ vẻ khẩn trương, không khỏi sinh lòng lân mẫn.

Chàng lại thấy cặp lông mày của Từ Mẫn dương lên mặt lộ sát khí thì càng kinh hãi, buộc miệng quát lên :

- Quân mặt dầy! Quân mặt dầy!

Từ Mẫn liếc ngó vào A Liệt chăm chặp xẵng giọng hỏi :

- Người thóa mạ ai?

Chàng đã nhỏ tuổi lại mặt mũi sáng sủa thành ra càng lên vẻ cao ngạo.

Kỳ Kinh cảm thấy Từ Mẫn không coi mình vào đâu cũng nổi giận nói :

- Thằng nhỏ này thấy các hạ khinh khi cô nương đây nên rất đỗi bất bình. Nếu các hạ quả là người hào kiệt không thêm bắt nạt hàng hậu bối nhỏ tuổi thì sao không ra tay đối phó với Phùng huynh kia?

Từ Mẫn đưa mắt nhìn Kỳ Kinh, trong lòng vừa nghi hoặc vừa tức giận, gã tự hỏi :

- Thằng cha này không hiểu lai lịch thế nào? Chẳng những hấn bướng bình ngời lại bàng quan mà còn đắc tội với cả hai bên nữa.

Gã không quyết định được là có nên động thủ với Kỳ Kinh chăng.

Trần Quý lại cho là Kỳ Kinh nói có lý. Hấn lớn tiếng đáp :

- Phải rồi! Ta phải kiếm lão gia nhà thị.

Hấn vừa nói vừa rảo bước tiến vào phía sau bình phong.

Hồng Vân trong lòng kinh hãi, vội ra ám hiệu cho Từ Mẫn yểm hộ Trần Quý.

Trần Quỳnh nhảy lẹ tới bên bình phong thò đầu ngó vào.

Phòng trong căn nhà rất rộng rãi. Chính giữa nhà đặt một cái rương gỗ lớn. Ngoài ra một lão già áo đen tóc bạc đứng trong góc về phía đối diện.

Trần Quỳnh lại rảo bước tiến về phía lão già áo đen. Nhưng hăn vừa đi tới gần cái rương gỗ dùng làm giới tuyến thì đột nhiên rên lên một tiếng, nhảy lùi lại. Có điều hăn cất bước chệnh choạng tựa hồ đã bị trúng ám toán.

Từ Mẫn toan dương cung bắn ra thì Phùng Thúy Lam quát lên :

- Nếu người dám động thủ thì đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình.

Nàng uy hiếp sau lưng Từ Mẫn. Nếu không có người ngăn chặn nàng thì dĩ nhiên Từ Mẫn chẳng có cách nào để đối phó với lão áo đen.

Hồng Vân chạy lại hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Trần Quỳnh đã lùi ra nhưng sắc mặt biến đổi. Cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều rất khó chịu.

Hồng Vân đã nhiều kinh nghiệm, lại nhỡn lực hơn người. Hăn vừa trông thấy đã giật mình hỏi :

- Lão nhị! Có phải lão nhị đã trúng độc rồi không?

Từ phía sau bình phong có tiếng cười khẩy vọng ra rồi tiếng người nói :

- Hồng đại gia quả không hổ là Kiến Lưu Ôn. Việc gì cũng đoán trúng. Phải rồi! Trần huynh trúng độc đó. Nếu không cứu trị kịp thời thì chỉ sống được ba ngày nữa.

Hồng Vân trước không nói gì hết lão bây giờ xem tình hình này mới lớn tiếng :

- Phùng huynh đã được Truyền Độc Sư Kim Thụ, truyền thụ bí nghệ, thật khiến cho tiểu đệ ngạc nhiên. Bữa nay dù chẳng muốn nhận thua cũng không thể được rồi.

Phùng Thông nói :

- Nhân lực của Hồng huynh thật là tuyệt diệu! Nếu Hồng huynh nhận lời không tìm đến trả thù thì tiểu đệ xin dâng thuốc giải.

Hồng Vân thấy đối phương trăm mưu nghìn kế mà mình tài trí lại kém người đành cúi đầu chịu thua Hãn liền hứa lời tuân giữ điều kiện mà Phùng Thúy Lam đã đưa ra.

Phùng Thúy Lam liền móc một cái bình thuốc nhỏ đưa cho Hồng Vân để hãn giải cứu đồng bạn rồi rút lui.

Kỳ Kinh thấy toàn thể bang Thiết Hải đã rút lui mà vẫn có ý không muốn đi.

Phùng Thúy Lam trò chuyện cùng A Liệt mấy câu, liền cảm thấy có điều khác lạ.

Bên ngoài có tiếng người đi bình bịch rồi dần dần có tiếng huyên náo.

A Liệt nói :

- Tiểu đệ thử ra coi!

Kỳ Kinh nói :

- Có gì hay mà coi? Bọn cường đồ chạy rồi thì thân nhân kẻ bị chết đến khóc lóc làm rùm chứ gì?

A Liệt lại ngồi yên nghĩ bụng :

- Cha này thật lòng lim dạ đá! Giả tử mình có bản lĩnh như hãn thì nhất định chẳng để cho bọn ác đồ bang Thiết Hải tự ý giết người.

Chàng nghĩ đến đây đột nhiên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Phải rồi! Ta cần phải học gấp cho thành người có bản lĩnh, một là để báo cừu huyết hận, hai là để giúp đỡ cho dân lương thiện, ngăn cản kẻ cường đồ không được

bạo hành.

Phùng Thúy Lam đã vào nhà trong bỗng lại trở ra. Tay cầm cái hộp gỗ, nàng tiến lại trước mặt Kỳ Kinh nói :

- Đây là chút lễ mọn mà gia phụ đưa ra kính tặng các hạ. Mong rằng các hạ vui lòng thu nhận và miễn thứ cho gia phụ không thể phân thân đón tiếp.

Kỳ Kinh liếc mắt nhìn chiếc hộp gỗ rồi đột nhiên vung chưởng đánh vào mặt Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam vội ngửa người về phía sau né tránh. Kỳ Kinh đã biến thế chưởng. Một luồng lực đạo đánh trúng vào cái hộp gỗ trong tay nàng. Lập tức cái hộp rớt xuống đất đánh "bình" một tiếng vỡ thành bốn năm mảnh. Những hạt châu phi thúy lăn ra đầy mặt đất.

Phùng Thúy Lam đã vung bàn tay thành đường vòng tròn đánh xéo vào cổ Kỳ Kinh. Kỳ Kinh vung tay đẩy lại. Hai tay đụng nhau bật lên một tiếng "chát" rùng rợn!

Kỳ Kinh bị chấn động loạn choạng người đi. Còn Phùng Thúy Lam phải lùi lại đến ba bốn bước.

Hai bên mới qua lại một chiêu. Phùng Thúy Lam đã biết ngay võ công Kỳ Kinh rất cao cường. Nàng không dám lỗ mãng, chỉ dậm chân hỏi :

- Các hạ làm thế là nghĩa gì? Cha con tại hạ đưa tặng hậu lễ, sao các hạ còn động thủ đánh người?

A Liệt cũng cảm thấy Kỳ Kinh càn rỡ, chàng thẹn đỏ mặt lên.

Nhưng Kỳ Kinh tuyệt không lộ vẻ gì áy nấy, hăn còn buông tiếng cười nhạt.

Hăn vừa thử một chiêu đã biết chưởng pháp của đối phương thần diệu mà nội lực cũng thâm hậu. Tuy so với hăn nội lực nàng vẫn còn sút kém, nhưng nếu thêm phụ thân nàng nữa thì khó mà đối phó được. Vì thế hăn không nói gì, đảo mắt nhìn

châu ngọc rớt dưới đất rồi hỏi :

- Hộp châu báu này giá trị không phải là nhỏ mà sao lệnh tôn lại tặng cho nhiều thế?

A Liệt lẩm bẫm :

- Dù hẳn có cho là chuyện lạ thì cũng không nên động thủ mới phải.

Phùng Thúy Lam tức giận nói :

- Nếu là đồ nhỏ mọn tầm thường thì còn đưa tặng làm chi Các hạ thật là vô lý!

Kỳ Kinh xua tay để ngắt lời nàng. Hẳn đảo mắt nhìn người chường quỹ vẫy tay nói :

- Này ông bạn! Hãy lại đây đã.

Người chường quỹ chẳng thể không tuân lời, đành rụt rè tiến lại.

Kỳ Kinh nói :

- Phiền ông bạn lượm những hạc châu này lên.

Phùng Thúy Lam cười lạt nói :

- Hừ! Té ra các hạ sợ trong hộp này có chất độc. Lý chường quỹ! Chường quỹ cứ lượm lên không sợ gì hết.

Lý chường quỹ khom lưng thò tay ra toan lượm thì đột nhiên phía sau bình phong có tiếng khàn khàn của lão già la lên :

- Chớ có đụng vào.

Lý chường quỹ vội rụt tay về. Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi :

- Sao? Có độc thật ư?

Bỗng thấy lão già cao lêu nghêu mà gầy khăng gầy kheo đi ra nhìn Kỳ Kinh chớp tay nói :

- Tại hạ ước lượng các hạ thấp quá! Thật đắ tội!

Kỳ Kinh lạnh lùng nói :

- Phùng huynh tài trí hơn người, tiểu đệ chính mắt đã trông thấy, nên trong lòng rất lấy làm bội phục.

Phùng Thúy Lam có vẻ khó chịu, dậm chân hỏi :

- Gia gia! Sao gia gia làm thế mà không bảo với hài nhi?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Việc này lệnh tôn cần dấu cả cô thì mới may gạt được tại hạ. Nếu cô biết tất lộ vẻ khác lạ thì còn che dấu làm sao được? Lệnh tôn cao minh chính là ở chỗ đó.

Lão già áo đen gật đầu lia lia rồi lại chớp tay thi lễ hỏi :

- Phùng Thông này muốn thỉnh giáo cao tính đại danh các hạ được chăng?

Xem chừng lão muốn giao kết.

A Liệt chỉ ngẩn ngẩn ngờ ngờ và cảm thấy bọn này cổ quái ly kỳ, dường như chưa phân rõ là bạn hay là thù.

Theo lẽ thường mà nói thì Kỳ Kinh đã mấy lần bất lịch sự với Phùng Thông. Bây giờ Phùng Thông lại hạ độc ám toán Kỳ Kinh, dĩ nhiên hai bên biến thành cừ địch mới phải. Hay ít ra không nhắc đến chuyện đã qua nữa rồi mỗi người đi một đường, mà sao xem ra họ lại có vẻ thân thiện?

Bỗng nghe Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ họ Kỳ tên Kinh là môn hạ phái Bắc Mang.

Hắn cũng đứng dậy tay đáp lễ.

Phùng Thông bỗng reo lên :

- Té ra Kỳ huynh là một trong Bắc Mang Tam Hiệp. Tiểu đệ nghe danh đã lâu. Bữa nay được đại hiệp giáng lâm hàn xá thật là hân hạnh vô cùng! Vậy tại hạ xin sửa chén rượu nhạt để nghênh tiếp quý khách.

A Liệt cũng nhớ được Kỳ Kinh là một trong Bắc Mang Tam Xà mà bây giờ lại nghe Phùng Thông đổi thành Tam Hiệp thì chẳng hiểu ra sao. Chàng có biết đâu trên xã hội này người ta thường tâng bốc nhau. Lòng chàng rất ghét liền quay đi chỗ khác không nhìn họ nữa.

Phùng Thúy Lam đã uống thuốc giải trước nên không sợ chất độc nàng cúi xuống lượm hạt châu. Khi nàng lượm tới một cành kim thoa giác ngọc phi thúy liền kêu A Liệt lại nhét vào trong bọc cho chàng nói :

- Tiểu huynh đệ! Cành thoa ngọc này là của ta tặng cho tiểu huynh đệ đừng sợ chi hết, ta đã dùng thuốc giải trừ chất độc rồi không làm tổn thương gì đến tiểu huynh đệ cả.

A Liệt lắc đầu đáp :

- Không! Đây chắc là một vật rất quý trọng tiểu đệ không thể dùng được.

Chàng toan móc ra trả thì Phùng Thúy Lam đã nắm tay rồi ghé sát vào tay chàng khẽ nói :

- Ta coi chừng Kỳ Kinh đối với tiểu huynh đệ không tốt đâu. Vậy tiểu huynh đệ giữ lấy vật này, ngày sau chẳng cần nương tựa vào y cũng không đến nỗi đói khát.

Câu nói này làm cho A Liệt rất xúc động. Chàng nghĩ thầm :

- Phải rồi! Giả tỷ ta muốn tìm thầy học nghệ thì phải đi nhiều nơi mà không tiền thì làm gì được?

Chàng liền đáp :

- Nếu vậy tiểu đệ xin tạ Ôn tỷ tỷ.

Phùng Thúy Lam gạt đi :

- Tiểu huynh đệ bất tất phải cảm ơn tạ Tiểu huynh đệ đã giúp ta thì ta cũng giúp lại. Cành thoa này ít ra đổi được hai chục lạng vàng. Tiểu huynh đệ tìm vào tiệm lớn mà bán mới khỏi bị mắc lừa.

Bỗng nghe Kỳ Kinh lớn tiếng gọi :

- A Liệt! Những mối liên quan giữa chúng ta cùng câu chuyện ngày trước người không được nói bừa bãi với người ngoài.

Phùng Thông nói :

- Tiểu nữ đã hiểu lẽ luật giang hồ, nhất định y không vặn hỏi việc riêng của người khác. Kỳ đại hiệp cứ yên tâm.

A Liệt cũng đáp :

- Tiểu diệt biết rồi.

Đoạn chàng đưa mắt cho Phùng Thúy Lam rồi cất bước ra khỏi điểm. Phùng Thúy Lam không hiểu chuyện gì cũng theo chàng ra ngoài.

Hai người ra ngoài rồi. A Liệt hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Phùng cô nương! Cô nương bản lĩnh cao cường thì chắc biết nhiều người giỏi võ. Tiểu đệ muốn học võ công mà không biết học ai?

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên. Cặp mắt xinh đẹp của nàng lộ vẻ nghi ngờ. A Liệt hỏi bằng một giọng rất khẩn thiết :

- Cô nương có thể trở cho tiểu đệ đường nào không?

Phùng Thúy Lam thủng thảng đáp :

- Kỳ đại thúc của tiểu huynh đệ cũng là một danh gia trong chốn võ lâm ngày nay đó.

A Liệt vội nói :

- Không được! Tiểu đệ muốn bản lãnh mình còn cao hơn y.

Phùng Thúy Lam lắc đầu nói :

- Tìm người võ công cao thâm hơn y không phải là chuyện dễ. Trong chín môn phái lớn, trừ phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Nga Mi, e rằng không còn ở đâu có võ công cao hơn họ được.

A Liệt nói :

- Tiểu đệ chỉ nghe nói đến bảy phái lớn chớ không có phái Võ Đang.

Phùng Thúy Lam nói :

- Trong chín môn phái lớn ở võ lâm thì đứng đầu là Thiếu Lâm và Võ Đang sao lại không có? Nhất định tiểu huynh đệ nghe trật rồi.

A Liệt liền hỏi thăm địa điểm phái Võ Đang và muốn lên đó bái sư học nghệ thì phải làm thế nào?

Phùng Thúy Lam cho chàng hay địa chỉ núi Võ Đang rồi tiếp :

- Phái này rất đông người, đa số là làm đạo sĩ. Cách thu đồ đệ rất nghiêm ngặt. Nếu tiểu huynh không có mối liên quan thì khó mà vào làm môn hạ phái Võ Đang được. Theo tình trạng hiện nay dù người ta có chịu thu tiểu huynh đệ làm môn đồ thì người làm sư phụ cũng chỉ là kẻ đồ đệ tầm thường của họ. Như vậy tiểu huynh đệ học được cái ích gì?

A Liệt đáp :

- Tại hạ nhớ Vương lão phu tử có nói : Hễ tâm thành là nên việc. Tỷ tỷ nghĩ có phải không?

Phùng thúy Lam không muốn chàng chán nản liền đáp :

- Cái đó rất có lý. Tiểu huynh đệ cứ ráng đi.

Bỗng một tên gia đồng ra mời hai người vào ăn cơm.

Phùng Thúy Lam dẫn A Liệt qua tiệm thuốc vào viện sau.

Rượu thịt đã bày ra trong nhà khách sảnh rất hoa lệ. Tuy chỉ có bốn người ăn mà gia đồng bợc phụ có đến bảy tám tên đứng hầu.

A Liệt bụng đã đói meo, trông thấy cỗ bàn thịnh soạn rất thèm thường, chẳng kể gì có độc hay không, cứ ăn cho kỳ thích.

Kỳ Kinh và Phùng Thông hai người cười nói rất vui vẻ tựa hồ đôi bạn lâu năm cách biệt nay mới được trùng hội.

Cơm rượu xong, mọi người lại qua gian khách sảnh khác ngồi chơi.

Phùng Thông lấy một chiếc hộp gỗ khác tặng Kỳ Kinh. Trong hộp đầu châu báu, trị giá ít ra hàng vạn lạng bạc.

Kỳ Kinh cũng từ chối lấy lệ mấy câu rồi thu nhận.

A Liệt cho là không còn việc gì nữa. Chàng đưa tay lên sờ càn thoa ngọc trong bọc và chỉ muốn cáo từ khởi hành.

Kỳ Kinh nói :

- Tiểu đệ đã được Phùng huynh cho ăn uống no say lại tặng đồ rất hậu. Mỗi giao tình này không phải tầm thường. Nếu Phùng huynh sau này có chỗ nào dùng đến tiểu đệ thì xin hết sức giúp.

Phùng Thông cả mừng nói :

- Kỳ đại hiệp dạy quá lời! Tại hạ được biết đại hiệp đã là một sự vinh hạnh lắm rồi, còn dám mong gì hơn nữa.

Kỳ Kinh hỏi :

- Trước khi tiểu đệ cáo từ muốn hỏi cho biết bang Thiết Hải đòi cái hộp sắt là vật gì vậy?

Phùng Thông cười ha hả đáp :

- Cái đó bất quá cũng là vật đáng tiền thôi.

Kỳ Kinh nói :

- Nếu chỉ là vật đáng tiền thì tiểu đệ quyết không muốn dây vào. Phùng huynh cho coi một chút được chăng?

Phùng Thông đáp :

- Sao lại không được? Để tiểu đệ lấy cho Kỳ huynh coi.

Kỳ Kinh lắc đầu nói :

- Tiểu đệ đâu dám phiền đại giá Phùng huynh? Xin cho người cầm ra là được.

Rồi hăn kêu một tên gia nhân lại bảo :

- Phiền anh bạn vào lấy cái hộp sắt ở trong rương gỗ lớn đem ra đây. Cái rương gỗ đặt ở trong góc nhà.

Phùng Thông sa sầm nét mặt hỏi :

- Kỳ đại hiệp làm thế là có ý gì?

Kỳ Kinh đảo cặp mắt gà chọi, mặt lạnh như tiền đáp :

- Không có ý gì hết. Bình sinh Kỳ mỗ tối kỵ nhất là bị lừa. Giả tử Phùng huynh

lấy cái hộp sắt khác đưa ra thì tiểu đệ bôn tẩu giang hồ bấy lâu chẳng là uống lắm ru?

Phòng khách lúc này lại bao phủ một làn không khí nghi ngờ lạnh lẽo.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hai người vừa tử tế với nhau mà bỗng trở mặt được ngay.

Phùng Thúy Lam cũng tức giận vô cùng. Nàng hắng dặng một tiếng toan nói thì Kỳ Kinh đã cướp lời :

- Giả tử Phùng huynh còn tiếc rẻ không chịu cho coi cái hộp sắt, như thế thì là chưa nên giao tình với nhau. Chẳng lẽ tiểu đệ lại chạy qua bên bang Thiết Hải để hỏi cho biết gốc ngọn!

Câu nói này rất có công hiệu. Phùng Thông giơ tay ra ngăn cản con gái không để nàng nổi nóng. Lão nghĩ thầm :

- Thăng cha Kỳ Kinh này là một tay cao thủ nổi danh đời nay. Hẳn lại có chỗ tựa rất cứng. Nếu hẳn giúp bang Thiết Hải thì mình tất lâm vào cảnh gia phá thân vong.

Lão cân nhắc lợi hại rồi đành chịu khuất phục, niềm nở hỏi :

- Kỳ đại hiệp! Đừng cho là chuyện thật. Chúng ta đã có cơ duyên giao du với nhau thì cái vật ngoại thân đó sao bằng tình bạn hữu được? Có điều tiểu đệ mong rằng Kỳ đại hiệp giữ bí mật cho, thì tiểu đệ cảm ơn lắm.

Lão sai con gái đi lấy hộp rồi nói :

- Trong hộp sắt là cuốn Đan Kinh của phủ Lang Nha.

A Liệt thấy hai người chột thù chột bạn, rất đổi thất thường thì trong lòng vừa chán ghét vừa khinh bỉ.

Giả tử vừa rồi Kỳ Kinh nghe nhắc đến năm chữ "Lang Nha phủ Đan Kinh" mà

không lộ vẻ kinh dị thì chàng cũng chẳng muốn nghe câu chuyện giữa hai người nữa.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thúy Lam Cải Dạng Trà Thù Cha

Kỳ Kinh liền hỏi ngay :

- Sao Phùng huynh lại biết đây là một trong những thứ bí bảo ở phủ Lang Nha?

Phùng Thông đáp :

- Vì tại hạ nhìn thấy trên mặt hộp sắt kia khắc năm chữ bằng lối cổ truyền "Lang Nha phủ Đan kinh" nên mới biết thế.

Kỳ Kinh trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi :

- Hơn hai trăm năm nay những cái bí mật tại phủ Lang Nha kế tiếp xuất hiện ở nhân gian. Đáng tiếc là những vật xuất hiện lần nào cũng hồ đồ, chỉ có Phùng huynh kiến văn quảng bác, nhãn lực cao thâm dĩ nhiên tìm được chứng cứ thì mới có thể tin là sự vật đến tay mình không phải là giả tạo. Có điều tiêu đề chưa hiểu Phùng huynh căn cứ vào điểm nào để phán đoán?

Phùng Thông nghe hẳn hỏi như vậy trong lòng không khỏi khâm phục, bụng bảo dạ :

- Thăng cha này quả là tay lão luyện giang hồ. Hẳn đã mở miệng hỏi là trúng ngay vào mấu chốt khẩn yếu.

Lão đáp :

- Tại hạ chỉ căn cứ vào một điểm là chiếc hộp sắt này không sao mở ra được mà tin là của thật.

Kỳ Kinh ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Phùng huynh có thấy lỗ chìa khóa không?

Phùng Thông đáp :

- Dĩ nhiên là có. Tại hạ chưa rảnh để kiểm tra cho kỹ được, nhưng cũng biết rằng khóa hộp không han rỉ, cũng chưa bị hủy hoại mà cách chế tạo khóa ngầm lại cực kỳ tinh xảo. Nếu không đúng chìa khóa của nó thì khó lòng mở ra được.

Kỳ Kinh gật đầu lia lịa nói :

- Phùng huynh đã nhiều kinh nghiệm lại thừa từng trải mà còn không mở được khóa thì dĩ nhiên nó là một cửa báu bí mật ở phủ Lang Nha rồi.

Hai người nói chuyện tới đây thì Phùng Thúy Lam đã quay về. Trong tay nàng cầm một chiếc hộp đẹp màu đen dài chừng thước rưỡi, rộng chừng 7, 8 tấc, cạnh dày 4 tấc.

Phùng Thúy Lam đưa cái hộp cho phụ thân.

Phùng Thông lại đưa cho Kỳ Kinh. Kỳ Kinh đón lấy, xoay đi xoay lại coi rất kỹ. Lúc chuyển động, cái hộp quả nhiên có đựng vật gì nhưng nghe thanh âm không tài nào đoán ra được.

Kỳ Kinh coi một lúc rồi hỏi :

- Phùng huynh đã thử dùng toàn lực để mở khóa ra bao giờ chưa.

Phùng Thông đáp :

- Tại hạ đã phí nửa ngày trời và mất bao nhiêu tâm lực mà vẫn thất bại. Chẳng phải tại hạ nói khoát đâu : Nếu là thứ khóa thông thường thì tại hạ quyết mở được chẳng khó khăn gì.

Kỳ Kinh đáp :

- Phùng huynh nói thế là không sai rồi. Bây giờ chỉ còn cách đi kiếm những người thợ danh tiếng hoặc giả có thể mở ra được.

Phùng Thông hỏi :

- Ý kiến đó rất hay! Nhưng không hiểu ở đâu có thợ giỏi?

Kỳ Kinh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Về chuyện này tiểu đệ cô lậu không hiểu mấy, nhưng theo tình lý mà nói thì e rằng chỉ có cách mang hộp đến kinh sư mới mong tìm được thợ khéo.

Phùng Thông ngỏ lời cảm ơn.

Kỳ Kinh lộ vẻ không để ý dòm dò đến cái hộp liền cáo từ thượng lộ.

Hắn cùng A Liệt ra đường lớn rồi cho ngựa đi song song không mau mà cũng không chậm.

A Liệt không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Kỳ đại thúc! Cái hộp sắt đó liệu có đáng khiến cho mọi người đem tính mạng ra mà tranh đoạt không?

Kỳ Kinh đáp :

- Nếu nó đúng là của báu bí mật ở phủ Lang Nha thì dĩ nhiên đáng lắm.

A Liệt lại hỏi :

- Phủ Lang Nha ở đâu?

Kỳ Kinh đáp :

- Phủ Lang Nha ở Chư Thành tỉnh Sơn Đông. Nhưng đó là việc từ 200 năm trước đây, chứ bây giờ không còn di tích gì nữa.

A Liệt hỏi :

- Theo nhận xét của Kỳ đại thúc thì cái hộp đó có phải là của thật không?

Kỳ Kinh đáp :

- Theo nhận xét của ta thì mười phần có đến tám là thật. Phùng Thông chỉ nói về một điểm là khóa hộp rất tinh xảo khó lòng mở ra được, nhưng ta còn phát giác ra cái hộp sắt này so với hộp sắt thường cùng một thể tích thì nó nặng hơn nhiều. Như vậy đủ tỏ hộp sắt này có điều khác lạ không phải là việc thông thường.

A Liệt liền hỏi đến chỗ hoài nghi tối hậu :

- Vậy sao Kỳ đại thúc lại không đoạt lấy?

Kỳ Kinh chỉ tùm tùm cười, vẻ mặt rất thần bí, chứ không trả lời.

Trời xế chiều hai người vừa tới Lạc Dương. Kỳ Kinh vào thành mua cho chàng một cái rương dài hai thước và một ít quần áo bỏ vào đó.

A Liệt ăn cơm chiều xong, tắm rửa thay áo rồi lên giường ngủ ngay vì chàng đi đường nhọc mệt.

Vào khoảng nửa đêm không hiểu vì sao chàng đột nhiên thức giấc. Chàng dương mắt lên nhìn thấy ánh đèn chiếu vào tường vách liền nhớ ra đây là một khách sạn. Chàng liền nổi lòng nhớ mền quê hương cùng là tưởng niệm mẫu thân bị thảm tử rồi trắng trọc không ngủ nữa được.

Đột nhiên có tiếng người nói chuyện rất khẽ lọt vào tai. Chàng liền chú ý lắng tai nghe thì thanh âm rất quen thuộc của Kỳ Kinh.

Bỗng nghe hẵn khẽ nói :

- Không cần đâu! Thằng nhỏ này mới ra khỏi nhà lần đầu mà bị một phen mệt muốn chết, nó ngủ say chẳng khi nào tỉnh giấc đâu.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Lần này hẵn đoán trật rồi. Ngờ đâu ta lại thức giấc vào đúng lúc này. Vậy ta phải lắng lắng nghe xem hẵn cùng ai bàn chuyện gì?

Một người khác hỏi lại :

- Người có nhận kỹ đó là cái hộp sắt thật không?

Thanh âm này lạ lắm. A Liệt chưa từng nghe thấy bao giờ.

Kỳ Kinh đáp :

- Nhất định không sai rồi. Đại ca thử nghĩ coi cái hộp này, trên khắc năm chữ cổ truyền "Lan Nha phủ Đan kinh". Cái đó thì không sai rồi. Tiểu đệ chỉ muốn biết lúc các vị đại ca hạ thủ tình hình ra sao?

A Liệt nghĩ thầm trong bụng :

- Người mà hãn kê bằng đại ca kia chắc là anh cả trong Bắc Mang Tam Xà. Ta nhớ rõ bọn chúng đã nhắc tới hãn tên là Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kính. Cái ngoại hiệu này nghe còn khủng khiếp hơn cả Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, không phải hành động một mình thì người đàn bà tất là Đệ nhị độc xà.

Chàng không biết trong Bắc Mang Tam Xà lão nhị tên là gì mà chỉ gọi là Đệ nhị độc xà.

Bỗng nghe Đồ Đại Kính nói :

- Ta cùng lão nhị theo sự phỏng đoán của người đến đón ở con đường tắt trên núi thì quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của người, Phùng Thông đi rất gấp. Chúng ta cướp được hộp rồi toan đến Bảo Phong ngay để kiếm một tay thợ khóa lành nghề là Trịnh Khánh mở hộp cho.

Kỳ Kinh nói :

- Ý kiến này rất hay, sao đại ca lại không đi ngay? Sau này chúng ta mới kiếm y thì khó lòng che mắt được kẻ khác.

Đồ Đại Kính đáp :

- Cái đó lẽ nào ta không nghĩ tới? Nhưng lúc bọn ta ra tay tập kích Phùng

Thông thì đột nhiên có người đi qua Dù chúng ta đã cải trang và che mặt nhưng cũng không dám coi thường, phai? chia nhau mỗi người chạy một ngã.

Kỳ Kinh hỏi :

- Người qua đường đó phải chăng là một kẻ sĩ nổi danh trong võ lâm? Nếu không thế thì dù các vị có gặp rút chạy trốn, e rằng cũng bị lộ tẩy mất.

Đồ Đại Kính đáp :

- Đúng thế! Nhưng người khó mà đoán được người đó là ai? Y chính là Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đương.

Kỳ Kinh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Thiệt tiểu đệ không đoán ra được! Các vị có giao đấu với y không?

Đồ Đại Kính đáp :

- Lão nhị đấu với y được 5, 6 hiệp. Lúc đó tuy ta thừa thì giờ để giết người cướp của báu vật, nhưng ta không đánh chết Phùng Thông ngay đường trường mà chỉ điểm vào kỳ kinh đại huyết của hắn để hắn rên rỉ nằm đó rồi ta kêu lão nhị cùng chạy trốn.

Kỳ Kinh nói :

- Hành động của đại ca như vậy thật là cao minh. Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo là một tay đại hiệp đương thời, dĩ nhiên y lấy việc cứu người làm trọng mà tất phải bỏ qua các vị để cứu người trước. Khi y đã hiểu ra tình trạng của Phùng Thông biết là không còn cách nào cứu trị được thì hai vị đã xa chạy cao bay rồi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng phái Võ Đương rất nhiều kỹ thuật bí hiểm lại có linh dược thần diệu vô

cùng. Giả tử họ cứu sống được Phùng Thông thì e rằng vụ anh em chúng ta cướp báu vật này sẽ đồn đại ra khắp giang hồ rất mau chóng.

Đồ Đại Kính trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không có đâu. Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo mà cứu sống được Phùng Thông thì chúng ta chỉ còn nước là ẩn lánh suốt đời.

Kỳ Kinh nói :

- Tiểu đệ cũng lo xa như vậy mà thôi. Có điều lúc đó mà gặp Thạch Hòa kiếm khách Hà Huyền Thức thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường.

Đồ Đại Kính nói :

- Chúng ta mới lần đầu qua lại mấy chiêu với tay cao thủ phái Võ Dương, nhưng cũng nhận ra bọn Phong Hỏa Song Kiếm quả là danh hư bất hư truyền. Nếu lấy một chọi một nhất định chúng ta sẽ bị thất bại. Sau này mình có chạm trán bọn họ phải cẩn thận lắm mới được. Hay hơn hết là chúng ta đừng động thủ với họ.

Kỳ Kinh nói :

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Đồ Đại Kính lại nói :

- Lão nhị đã qua lại mấy chiêu với Trình Huyền Đạo, chắc y không hiểu được lai lịch bọn ta. Có điều bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận. Ta phải nghe ngóng tình hình xem sao đã rồi sẽ xử trí báu vật của phủ Lang Nha cũng chưa muộn.

Kỳ Kinh hỏi :

- Đại ca định đem cất dấu vật đó vào đâu?

Đồ Đại Kính đáp :

- Ta đã nghĩ kỹ thì vật báu này phải tìm một nơi rất ổn thỏa mà lúc nào muốn

lấy là được ngay mới xong. Theo ta nghĩ thì cứ để nó bên mình thằng nhỏ kia là ổn hơn hết.

A Liệt trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Cái hộp sắt đó khá lớn mà để trong mình ta tất bị người ngoài trông thấy. Nếu họ tưởng ta đánh cắp thì làm thế nào?

Đồng thời chàng nhớ tới Phùng Thúy Lam, nàng thiếu nữ xinh đẹp mà đối với chàng rất tử tế. Nay nàng đã mất phụ thân thì lâm vào tình trạng rất đáng sợ.

Kỳ Kinh bỗng bật tiếng cười khiến chàng lại chú ý lắng tai nghe thì thấy hẳn bảo :

- Tiểu đệ đã nghĩ tới điểm này, nên lúc vào thành mua cho thằng nhỏ một cái rương bé và đã thu xếp đâu vào đó rồi. Đáy rương có hai tầng. Tầng dưới để hộp thì vĩnh viễn gã cũng không biết.

A Liệt lẩm bẩm :

- Các người cứ việc mà đặc ý đi! Hiện giờ ta đã biết hết rồi. Hừ! Sớm muộn gì rồi ta sẽ quăng cái rương đó xuống sông Hoàng Hà thử xem bọn người còn kiếm lại được chăng?

Bỗng nghe Đồ Đại Kính nói :

- Nếu thế thì hay tuyệt! Thằng nhỏ này hiện nay có người bảy môn phái lớn ngấm ngầm hộ vệ. Thật là chẳng có chỗ nào ổn định hơn được.

Bọn chúng mở rương cất hộp sắt vào.

Đồ Đại Kính lại nói :

- Dọc đường ta cùng lão nhị ngấm ngầm chiếu cố, vậy người cứ yên lòng.

Lát sau đèn lửa vụt tắt. A Liệt biết là Đồ Đại Kính đã len lén rút đi rồi, nhưng làn sóng tư tưởng của chàng không ngớt nhô lên hụp xuống trong cõi lòng.

Chàng nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Từ hôm đó chàng giả vờ chẳng để ý gì đến cái rương kia.

Kỳ Kinh cột rương lên yên cho chàng một cách rất chắc chắn. Giả tử nửa đêm hôm đó mà chàng không thức giấc nghe lỏm được câu chuyện bí mật kia thì nhất định cho là Kỳ Kinh rất quan tâm đến mình, trông nom cho từng ly từng tý.

Bọn họ nhắm về phía Tây mà đi. Đến ngày thứ tư thì đến một tòa cổ thành.

Đọc đường A Liệt vẫn lưu tâm xem có cơ hội nào là liệng rương xuống sông Hồng Hà, nhưng chẳng có dịp nào cả. Chàng cũng không nghe họ nói chuyện gì liên quan tới Phùng Thông nữa.

Ở lại thành Tây An một ngày. A Liệt nghe Vương lão phu tử nói cổ đô Hàm Dương có nhiều nơi cổ tích danh thắng, chàng rất muốn đi coi, nhưng Kỳ Kinh không cho chàng ra khỏi cửa một mình, nên chàng rất lấy làm thất vọng.

Sáng sớm hôm sau. A Liệt dùng điếm tâm rồi quay ra nói chuyện với một tên điếm tiểu nhị về những nơi cổ tích trong khu vực này, thì nơi nào tiểu nhị cũng biết hết và nói cho chàng nghe.

Kỳ Kinh cũng ngồi đó nghe một lúc rồi đứng dậy ra chỗ khác.

Gã tiểu nhị liền có thái độ úp mở nói :

- Tiểu gia có một vị khách quan ở viện phía đông đang chờ đó.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy?

Tiểu nhị đáp :

- Y cũng là một vị thiếu gia rất diêm dúa tính tình khoan đạt. Công tử qua đó coi sẽ biết.

A Liệt càng kinh dị hơn, tự hỏi :

- Bình sinh ta là một đứa nhỏ nghèo nàn khổ sở, có quen biết vị thiếu gia sang trọng nào bao giờ đâu?

Chàng liền đáp :

- Thế thì y nhận làm người đó.

Tiểu nhị vội nói :

- Không phải! Không phải! Y bảo rõ ràng công tử cứ gặp y là sẽ biết ngay. Vậy công tử hãy qua đó coi xem có mất mát gì đâu.

A Liệt nổi tính hiếu kỳ, ý niệm này vượt lên trên nỗi nguy nan, liền cất bước đi ngay. Khi chàng khoa chân bước vào cửa viện, sức nhớ tới vụ mẫu thân bị thảm tử mà tên hung thủ kia, theo những tin tức nhận được, còn muốn sát hại cả chàng nữa, nên chàng đi gặp người lạ mặt không khỏi e dè. Biết đâu vị thiếu gia nào đó chẳng phải là hung thủ giả trang. Khi tới nơi sẽ đối phó bằng cách nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì cả chân thứ hai cũng đã bước vào viện. Lúc này chàng muốn rút lui cho lẹ thì một bàn tay ở bên cạnh vươn ra nắm lấy chàng. Chàng bị bóp mạnh quá cơ hồ gãy xương cánh tay, đau điếng cả người. Miệng há hốc mà không kêu thành tiếng được. Chàng bị kéo tuột vào trong, người bên ngoài không trông thấy nữa.

Thế đã hết đâu! A Liệt tưởng chừng như đang đăng vân giá vũ rồi được đem vào một gian phòng. Đến bây giờ mà chàng vẫn chưa biết mặt mũi người ám toán mình.

A Liệt la thảm trong bụng :

- Cuộc đời của ta đến đây là hết!

Chàng chỉ còn chờ đao phủ đến chặt đầu.

Dè đầu luồng lực đạo nắm lấy tay chàng đột nhiên biến mất. Nỗi đau khổ cũng không còn. Bất giác chàng hít mạnh một hơi rồi ngoảnh đầu nhìn ra.

Giữa lúc ấy trước mắt chàng hiện ra một lưỡi dao trủy thủ, hàn quang lấp lánh. Mũi dao nhọn từ từ đưa tới gần chí vào cổ họng chàng rồi dừng lại không cử động.

Tình trạng này khiến cho chàng bỏ vía, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Chàng tự hỏi :

- Quả nhiên người này định giết ta, nhưng không biết họ là ai.

Chàng lại nhớ tới cái chết của mẫu thân rồi cho người này là tên hung thủ đó không còn nghi ngờ gì nữa. Bất giác chàng lăm bắm một mình :

- Chẳng lẽ ta lại chết dưới lưỡi dao oan nghiệt của hung thủ một cách mờ ám thế này? Làm sao hung thủ sắp hạ sát mà không cho ta thấy mặt một lần.

Lừa cừu hận kích động dùng khí chàng bốc lên ầm ầm. Đột nhiên chàng ngoảnh đầu trông ra thì thấy đối phương đứng đó. Chàng coi rất rõ ràng quả nhiên tiểu nhị không nói dối. Đối phương là một chàng trẻ tuổi diêm dúa, quần áo rất hoa lệ trông chẳng khác một vị thiếu gia giàu sang.

Mặt mũi đối phương chàng coi rất quen thuộc nhưng trong lúc thảng thốt chàng nghĩ không ra là đã gặp y ở đâu?

A Liệt nghiêng răng hỏi :

- Người là ai? Mẫu thân ta cũng bị người hạ sát phải không?

Gã thiếu niên xinh đẹp kia dương cặp mắt thao láo ra rồi lắc đầu quày quay, hạ thấp giọng xuống đáp :

- Việc giết mẫu thân người không liên quan gì đến tạ Ta chỉ định giết người mà thôi.

A Liệt hậm hực nói :

- Đồ hèn nhát! Không dám nói thiệt.

Thiếu niên xinh đẹp chau mày đáp :

- Nếu quả thật ta giết mẫu thân ngươi thì khi nào lại không dám nhận? Chẳng lẽ ta nói ra còn sợ ngươi làm gì được ta chẳng? Thật là tức cười!

A Liệt nói :

- Dĩ nhiên là ngươi sợ hãi, nên sát nhân rồi không dám thừa nhận.

Thiếu niên xinh đẹp hỏi :

- Việc gì ta phải sợ ngươi?

A Liệt đáp :

- Những người bày môn phái lớn kiếm được ngươi hay không ta chẳng cần biết, nhưng ngươi sợ thừa nhận rồi ta đây sẽ biến thành lệ quỷ đến kiếm ngươi để xử trí.

Thiếu niên xinh đẹp trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Thôi đừng nói trắng nói cuội nữa! Ngươi có nhận được ta là ai không?

A Liệt trừng mắt lên nhìn đối phương một lúc rồi lắc đầu đáp :

- Ta trông quen lắm, nhưng không nhớ được đã gặp ngươi ở đâu.

Thiếu niên xinh đẹp dùng thanh âm thường nhật của mình hỏi lại :

- Ngươi không nhận được ta thật ư?

A Liệt sửng sốt la lên :

- Ủa! Té ra là cô!

Nguyên thiếu niên xinh đẹp này thanh âm rất lọt tai. Y là một cô gái. Bây giờ A

Liệt mới nhận ra là Phùng Thúy Lam đã cải dạng nam trang. Bất giác chàng run sợ nên nghĩ bụng :

- May mà là nàng, chứ nếu mù đàn bà búi tóc cao thì cái mạng ta xong đời rồi.

Nhưng chàng lạc quang không khỏi có chút quá sớm, vì lưỡi đao trủy thủ của Phùng Thúy Lam vẫn chỉ vào nơi yếu hại trên cổ họng chàng. Mũi đao sắc nhọn, chàng cảm thấy lạnh buốt và hơi đau.

Phùng Thúy Lam nói :

- Hay lắm! Bây giờ người đã nhận ra ta, vậy ta muốn giết người.

A Liệt kinh ngạc hỏi :

- Tại sao vậy?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ta tự biết mình không địch nổi Kỳ Kinh nên phải tìm người để làm một tên tử quỷ thay hẳn.

A Liệt nói :

- Té ra là thế! Nhưng ta với hẳn.

Chàng vừa nói tới đây bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vọng lại. A Liệt cảm thấy dưới nách bị tê chồn. Miệng chàng không phát thanh được nữa.

Tiếng bước chân đi khỏi rồi, Phùng Thúy Lam mới lạnh lùng nói :

- Tuy ta không muốn đối phó với người bằng cách này, nhưng vì mối thù của phụ thân bắt buộc ta phải xử trí như vậy mới xong.

Thanh âm nàng cực kỳ lạnh lẽo tỏ ra sát khí rất mãnh liệt.

A Liệt nghe xong người run bần bật, nhưng khổ ở chỗ nói không ra tiếng.

Chàng la thăm :

- Trời ơi! Ta thật chết oan rồi. Nhưng Phùng cô nương biết nội tình nên trút hận lên đầu tạ Ta chẳng thể trách nàng được.

Chàng thất đối phương đây lửa hận thù phát ra giọng nói biết là mình sẽ bị chết uổng trong nháy mắt. Nàng chỉ khê chỉ mũi đao thêm một cái là sinh mạng chàng không còn nữa.

Giữa lúc cái sống và cái chết chỉ khê chừng sợi tóc, chàng phát giác tuy mình không lên tiếng được nhưng đầu mày khoé mắt vẫn còn chuyển động.

Phùng Thúy Lam phát giác ra A Liệt có vẻ quái dị, tỷ như chàng nhú cặp lông mày. Tròng mắt đưa lên đưa xuống hoặc liếc ngang liếc dọc. Nàng không khỏi lấy làm kỳ, chú ý nhìn xem thì thấy tròng mắt chuyển càng mau, trán toát mồ hôi.

Phùng Thúy Lam nhú cặp lông mày, giơ tay ra vỗ một cái, miệng khê quát hỏi :

- Người có điều chi muốn nói phải không?

A Liệt thở một hơi thấy đã có thể thốt nên lời, liền nói ngay :

- Trời ơi! Xuýt nữa thì cô nương giết lầm người, cô có biết không?

Phùng Thúy Lam hỏi lại :

- Sao lại lầm được? Người không phải là A Liệt chẳng?

A Liệt đáp :

- Tại hạ là A Liệt. Nhưng...

Chàng chưa nói hết thì đột nhiên một luồng cương khí nổi lên dứt lấy cổ họng không thốt ra lời được nữa.

Phùng Thúy Lam cười lạt nói :

- Người là A Liệt thì được rồi! Người có điều chi xuống dưới Diêm vương mà nói.

A Liệt không ngờ vừa ra khỏi Quỷ môn quan được hai bước lại bị kéo vào, mà lần này không còn cách nào thoát nữa. Lòng chàng chán nản, nhắm mắt lại, chẳng buồn nghĩ gì đến nàng nữa.

Giả tử chàng lại dương mắt liếc mày thì Phùng Thúy Lam nhất định không chịu buông thả Nhưng chàng đột nhiên nhắm mắt chờ chết lại khiến cho nàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Gã không sợ chết chẳng? Hay còn nguyên nhân nào khác?

Nàng liền đưa ngón tay ngọc giải khai huyết đạo cho A Liệt và trầm giọng hỏi :

- Người có biết bọn Kỳ Kinh đã làm việc gì không?

A Liệt chỉ lắc đầu, chàng cũng không mở mắt nữa. Chẳng phải chàng phủ nhận vụ bọn anh em Kỳ Kinh giết chết Phùng Thông mà chỉ tỏ ra không lý gì đến nàng nữa.

Phùng Thúy Lam phát giác ra A Liệt có vẻ oán hận thì vừa tức mình vừa nghi ngờ, xẵng giọng nói :

- Dù người không biết nhưng người cũng đồng đảng với chúng thì ta giết người cũng như chặt chân tay chúng.

A Liệt không nhịn được nữa dương cặp mắt tức giận lên hỏi :

- Ai là đồng đảng với bọn ác nhân đó? Chính hãn đã mấy lần chực hạ sát ta mà chưa có cơ hội. Hừ! Giả tử ta có võ công cao cường thì ta quyết tìm hãn để rửa hận.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trình Huyền Đạo Đại Chiến Kỳ Kinh

Phùng Thúy Lam chợt tỉnh ngộ hỏi :

- Bữa trước người có nói muốn báỉ một người võ công so với Kỳ Kinh còn cao thâm hơn làm sư phụ học nghề phải chăng là để trả thù hắỉ?

A Liệt đáp :

- Hắỉ khinh khi tại hạ hay đánh đập, tại hạ còn chịu được, nhưng mỗi thù sát hại mẫu thân thì nhất định phải trả, vì thế mà cần võ công cao hơn bọn hắỉ mới được.

Giọng nói của chàng đầy vẻ cừu hận, quyết không phải là lời gian trá.

Phùng Thúy Lam mười phần đã tin đến tám, nàng liền hỏi :

- Người nói "bọn hắỉ", vậy ngoài Kỳ Kinh còn ai nữa?

A Liệt đáp :

- Bọn người bảy môn phái lớn đều có dự phần.

Rồi chàng kể luôn tên họ những tay cao thủ trong bảy phái lớn ra cho Phùng Thúy Lam nghe. Sau chàng nói tiếp :

- Hiện giờ tại hạ chưa biết rõ hung thủ là ai. Hoặỉ giả không phải bọn này mà là người khác cũng chưa biết chừng.

Phùng Thúy Lam nghe những tên chàng kể rồi lắc đầu nói :

- Đã đành mỗi thù giết hại song thân là mỗi thù chẳng đội trời chung, nhưng

những người đó đều là nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay. Ta nhận thấy trong thiên hạ chưa một ai dám nói là thắng nổi bọn họ, vì thế ta khuyên người nên dẹp bỏ ý định đó đi.

A Liệt nghiêng răng nói :

- Không được! Tại hạ dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết không thay đổi chí nguyện báo thù.

Phùng Thúy Lam thu đao trụ thủ về nói :

- Dù người có luyện được võ công đến trình độ tối cao thì ít ra là phải vài ba chục năm nữa. Khi ấy những người kia dù chưa chết thì họ cũng biến thành những đại trưởng lão các phái. Nếu người kiếm họ trả thù tức là gây chiến với cả môn phái họ, nên ta dám nói là người chẳng có chút hy vọng gì thành công được.

A Liệt ngắt lời :

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Tại hạ mà võ công thâm hậu thì trừ phi bọn họ giết chết ngay tại hạ, bằng không tại hạ tin rằng có chí thì nên.

Phùng Thúy Lam lại hỏi :

- Người đã đọc sách chưa?

A Liệt đáp :

- Tại hạ nhờ Vương lão phu tử ngày ngày giảng giải nên có biết được đôi chút ít.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Bọn người bảy môn phái lớn tìm đến nhà người làm chi?

A Liệt đáp :

- Đây thật là cơn tai bay vạ gió.

Rồi chàng lược thuật chuyện Huyết Vũ thư cho Phùng Thúy Lam nghe. Song cái chết của mẫu thân chàng tại sao lại có liên quan đến những người đó thì nàng không hiểu rõ.

Nhưng nàng có biết một việc liền hỏi A Liệt :

- Hiện giờ ngươi ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Kỳ Kinh bề ngoài ra mặt bảo vệ ngươi, đồng thời lại còn những tay cao thủ khác phái khác ám trợ tựa hồ không sơ hở chút nào, mà thật ra bọn họ dùng ngươi làm cái mồi câu để rình xem ai hạ thủ ngươi đó. Ngươi có hiểu không?

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Giả tử hung thủ là một người trong những phái này thì tất nhiên họ chẳng dám ra tay gia hại tại hạ.

Phùng Thúy Lam nói :

- Ngươi nghĩ thế thì lầm lắm! Bọn họ muốn ám sát ngươi thật dễ như trở bàn tay mà họ vẫn bố trí như người ngoài hạ thủ. Ngươi có chết cũng chỉ toi mạng mà thôi.

A Liệt thấy Phùng Thúy Lam nói có lý liền hỏi :

- Vậy thì tại hạ nên làm thế nào cho được?

Phùng Thúy Lam trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Trước nay ngươi chưa từng lộ ý muốn thì chắc là họ không ngờ và đồng thời việc đề phòng cũng sơ hở. Vì lẽ đó ngươi có thể tìm cơ hội tẩu thoát.

Nàng thấy A Liệt ra chiều khó nghĩ liền nói tiếp :

- Ngươi đừng lo! Ở Tây An Phủ đây, gia phụ có một căn phòng dùng làm nơi bí mật, lại có mấy tên tỳ bộc có thể tin cậy được. Nếu ngươi muốn tới đó ẩn lánh trong vòng bảy, tám tháng hay một vài năm cho vụ này lắng xuống rồi hãy tìm thầy học

nghề thì ta quyết bảo đảm bảy môn phái lớn không tìm đến người được.

A Liệt nghe Phùng Thúy Lam bày kế cho mình thì trong lòng rất cảm kích nhưng chàng chưa hết dạ hoài nghi, tự hỏi :

- Tại sao y lại tử tế với ta như thế này?

Nên biết chàng từ thừa nhỏ ở vào cảnh nghèo nàn, hiểu rõ đời sống rất khó khăn và đã bị người ta đả kích khinh bỉ nhiều rồi. Vì thế nên so với những đứa nhỏ cùng tuổi là con nhà no ấm thì chàng hiểu việc hơn nhiều. Huống chi những chuyện xảy ra gần đây khiến chàng có ấn tượng xấu xa đối với người đời.

Do đó chàng nghĩ tới mình đã không có chỗ nào để người lợi dụng thì sao Phùng Thúy Lam đối với mình lại tử tế đến thế? Chẳng lẽ những hành vi của nàng đều có dạ đồng tình với chàng? Dù sao chàng cũng cảm thấy cần ra thoát khỏi bàn tay Kỳ Kinh là hay hơn hết. Còn kết quả sau này bất luận đi tới đâu chàng cũng vui lòng mạo hiểm.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Nếu tại hạ quả có nơi ẩn mình thuận lợi thì nhất định cả bảy phái lớn phải cố gắng đuổi. Nhất là Kỳ Kinh sẽ tức đến chết người vì mất mặt. Có đúng thế không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Cái đó lẽ là còn phải nói? Có điều vụ này không phải chuyện chơi. Người ẩn lánh nên cẩn thận lắm mới được, nếu không có ngày kia bị chúng bắt về, thì nhất định người phải chết.

A Liệt nghĩ thầm :

- Nếu thế này thì mình hoàn toàn bị cô này nắm giữ không phản kháng chút nào.

Nhưng sau khi cảnh giác chàng vẫn nguyện ý thà chịu nằm trong tay Phùng

Thúy Lam còn hơn là ở với Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. Vì thế chàng cả quyết chịu lời trốn đi.

Phùng Thúy Lam bèn nghĩ cách giúp chàng đào tẩu. Còn A Liệt đầu óc vẫn hoang mang, chàng lo vật báu phủ Lang Nha sẽ ra sao?

Phùng Thúy Lam nghĩ ra được biện pháp rồi nói :

- Người hãy chú ý nghe ta nói. Tối nay lúc các người ăn cơm xong mà vẫn còn ở khách sạn này thì ta ra cửa sau chờ đợi. Người giả vờ đau bụng tìm ra cầu tiêu để trốn chạy. Nếu Kỳ Kinh chú ý đến người thì người chớ có vọng động. Phải chờ lúc về quán trọ rồi đang đi đường phố lớn ở mé Nam hay mé Tây, nhân lúc đông người người chạy thẳng ra mé Tây. Ta sẽ ngấm ngấm theo dõi. Trường hợp mà không có người chú ý đến người thì ta kêu người ngay về địa phương đó. Nếu tình thế không thuận tiện thì ta không ra nữa và người giả vờ mãi xem phong cảnh nào nhiệt rồi đi lầm đường.

A Liệt gật đầu lia lịa đáp :

- Tại hạ nhớ rồi.

Phùng Thúy Lam có vẻ bất mãn nói :

- Vụ này là một chuyện tầy đình có liên quan đến sự sinh tử của người. Nếu người nhớ trật một điểm thì hậu quả khó mà lường được chứ chẳng phải chuyện chơi mà nhận bừa được?

A Liệt đáp :

- Tại hạ nhớ kỹ thật rồi. Cô nương chưa biết tại hạ từ thừa nhỏ đã có trí nhớ dai đặc biệt. Bất luận ai nói câu chuyện gì, tại hạ chỉ nghe qua rồi sau bao lâu vẫn kể lại được không sai một chữ. Hai ba năm trước tức là lúc còn nhỏ hơn ngày nay, nhiều câu chuyện tại hạ không hiểu nhưng cũng kể lại được.

Phùng Thúy Lam nửa tin nửa ngờ nguýt chàng nói :

- Lần này ta hy vọng người còn giữ bản lĩnh đó thì hay lắm!

A Liệt nói :

- Cô nương cứ yên lòng. Nhưng tại hạ trốn rồi còn cái rương của tại hạ thì sao?

Phùng Thúy Lam có vẻ không bằng lòng hỏi lại :

- Cái rương của người giá đáng bao nhiêu? Sau này sẽ mua không được hay sao?

A Liệt không nói đến chuyện bí mật về "Lang Nha phủ Đan kinh" chàng còn đợi xem hễ Phùng Thúy Lam thật dạ không có chỗ dụng tâm nào khác sẽ đem vật kia trả lại cho nàng.

Chàng liềm hăm hờ đáp :

- Cái rương thì vật thử có là mấy? Nhưng quần áo trong rương đều do chính tay tiên mẫu may cho, tại hạ không nỡ dời bỏ.

A Liệt nhắc tới mẫu thân lại động lòng trẻ thơ, đột nhiên hai hàng nước mắt trào ra.

Phùng Thúy Lam thấy thế không khỏi ngăn người rồi nàng rất cảm động, đưa tay ra vỗ vai chàng dịu dàng nói :

- Thôi được! Bây giờ không phải là lúc để cho người phiền lòng. Ta sẽ tính lại coi.

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Thôi đành thế này vậy. Ta dùng nhiều tiền để đút lót cho tên trà phòng, bảo gã chờ lúc người ra khỏi phòng sẽ ăn cắp cái rương đó và ta sẽ phái người khác mang rương đi cho.

A Liệt lau nước mắt hỏi :

- Cách đó liệu làm được không?

Phùng Thúy Lam cười đáp :

- Chính kẻ coi đồ ăn cắp thì ai mà đề phòng cho được?

A Liệt hỏi :

- Nếu bọn họ có chút mối nghi ngờ lên đầu tên trà phòng và đánh đập tra tấn bắt gã khai ra hết thì làm sao?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Người ta ai mà đại thế? Chẳng lẽ gã không biết xin phép mấy giờ để lánh đi một nơi, chờ đến đêm tối sẽ quay về điểm hạ thủ thì còn ai nghĩ gã nữa?

A Liệt gật đầu lia lịa đáp :

- Trường hợp này tất bọn Kỳ Kinh sẽ đoán ra có người ngoài giúp cho tại hạ trốn chạy.

Phùng Thúy Lam cười đáp :

- Ta e rằng họ không nghĩ vậy mà thôi. Bọn họ rất đông người bàn đi tán lại thì càng có lợi cho chúng ta.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi đã đem rương quần áo đi rồi thì người phải trốn ra ngay đêm mới được. Bằng không sẽ bị lộ tẩy và tính mạng người cũng khó lòng an toàn được.

Dứt lời nàng giục A Liệt trở về phòng.

A Liệt từ giả còn hỏi phòng nàng ở đâu rồi mới lật đật trở về phòng mình.

Lúc này Kỳ Kinh đã ngủ một giấc rồi. A Liệt cố ý nhìn hẩn hỏi :

- Kỳ đại thúc. Đại thúc không cho tiểu điệt ra ngoài thành coi những nơi danh thắng. Trong thành này cũng có nhiều cổ tích. Đại thúc có cho đi coi không?

Kỳ Kinh đáp :

- Chờ hai bữa nữa sẽ tính.

Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- Thăng lời này chắc là nghe tên trà phòng nói huênh hoang khiến gã động lòng.

Giữa hai người chả có chuyện gì mà nói nữa. Kỳ Kinh toan ngồi luyện công thì đột nhiên một tên trà phòng gõ cửa vào đưa cho hắn một tấm danh thiếp.

A Liệt đảo mắt nhìn thấy trên tấm thiếp đề tên "Luyện sĩ Trình Huyền Đạo ở phái Võ Đương"

Lòng chàng khấp khởi mừng thầm vì chàng đã nghe nói Thiên Phong kiếm hiệp Trình Huyền Đạo là một trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đương và là một trong những người có thể thắng được Bắc Mang Tam Xà.

Chàng đã có ý bái Trình Huyền Đạo làm sư phụ thì đây là cơ hội để chàng được gặp lão, trách nào chàng chẳng vui mừng.

Kỳ Kinh lớn tiếng nói :

- Đại giá Trình chân nhân đã tới! Tiểu nhị đâu? Mau mau dẫn ta nghinh tiếp.

Bỗng ngoài phòng có tiếng lão già quắc thước cất lên :

- Kỳ huynh dậy quá lời! Bần đạo được ra mắt Kỳ huynh đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Thanh âm vừa dứt, một người quyền môn võ sĩ đã đứng ở trước cửa. Lão vào khoảng năm sáu chục tuổi, mặt mũi tuấn tú khí vũ hiên ngang mà lại có vẻ phong lưu tiêu sái. Tay lão cầm một cây thất trần chuỗi bằng bạch ngọc. Lão không đeo kiếm bên mình.

A Liệt vừa ngó thấy đã đem lòng sùng kính.

Kỳ Kinh tiến lại thi lễ. Hai người hàn huyên mấy câu rồi ngồi xuống.

Thiên Phong kiểm khách Trình Huyền Đạo đảo mắt nhìn A Liệt hỏi :

- Thăng nhỏ này phải chăng là một tên có liên quan với Huyết Vũ thư?

Kỳ Kinh đáp :

- Chính là gã. A Liệt! Vị này là đại kiểm khách Trình chân nhân ở trong võ lâm hiện nay. Người lại mà thi lễ đi!

A Liệt lẳng lặng tiến ra thi lễ rồi lùi lại ngay. Cử động này của chàng là dụng tâm để Trình Huyền Đạo chú ý đến mình.

Nguyên chàng nghe Vương lão phu tử kể cho nghe thiên cổ sự về một người văn sĩ biết hành động khiến người chú ý rồi được nổi danh. Vì thế mà chàng không nói một câu gì khiến Trình Huyền Đạo động tính hiếu kỳ và có ấn tượng sâu xa về con người chàng đề sau này có gặp mặt sẽ dễ bề nói chuyện.

Trình Huyền Đạo quả nhiên nhìn kỹ chàng một lúc rồi nói :

- Thăng nhỏ này tuy tướng mạo không xinh đẹp, thân thể lại bạc nhược, nhưng bàn về căn cốt luyện võ trời phú cho thì trên đời cũng không được mấy người như gã.

Kỳ Kinh cười lạt. Nhưng lòng hăn cũng có ý muốn thu chàng làm đệ đệ.

Hăn liền hỏi sang chuyện khác :

- Trình chân nhân đột nhiên qua đây có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo thủng thẳng đáp :

- Bần đạo là kẻ xuất gia, không tiện nói quanh cọ Bần đạo đến đây là vì vụ Đan

kinh của phủ Lang Nha Chắc Kỳ huynh cũng hiểu ý tứ của bản đạo.

Kỳ Kinh làm bộ ngạc nhiên hỏi :

- Trình chân nhân được tin tức về vụ này ra sao?

Trình Huyền Đạo đáp :

- Chúng ta nên bớt những lời lẽ khách sáo vô vị. Bí bảo này đã lọt vào tay quý phái. Bản đạo nhân không kiếm thấy Đồ Đại Kính huynh, nên tìm tới Kỳ huynh để nói chuyện.

Kỳ Kinh nói :

- Nghe giọng chân nhân thì dường như Phùng Thông đã mất bảo vật đó mà chân nhân tưởng người tệt phái lấy được. Nhưng tiểu đệ chưa được tin gì hết, nên thực tình không biết gì về vụ này.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vụ này tệt đồng môn đã biết rõ thì đúng là sự thực, chẳng giấu diếm chân nhân làm chi nữa. Nhưng không hiểu tại sao chân nhân lại nghi ngờ cho tệt phái? Cứ địa vị và danh vọng của chân nhân thì dĩ nhiên chân nhân đã nắm được bằng chứng mới tới hỏi tiểu đệ. Vậy tiểu đệ muốn hỏi cho biết rõ.

Hắn không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Thậm chí hắn nói :

- Vụ này đã bí mật cáo tri cho đồng môn. Vì thế mà Trình Huyền Đạo càng sinh có lòng hoài nghi Nhưng nếu Trình Huyền Đạo mà không đưa được chứng cứ ra thì hắn có thể chê cười lão được. Thủ đoạn xảo nguyệt man trá của hắn thật là cao minh ít người bì kịp.

Trình Huyền Đạo chẳng lộ vẻ gì băn khoăn. Lão thủng thẳng đáp :

- Hoặc giả Kỳ huynh có điều chưa rõ. Trong những bậc tiên tổ ở phủ Lang Nha có một vị rất nổi danh về môn học tiên đạo. Bản Đan kinh này là một bí lục để

luyện đan, tu đạo. Người ngoài bắt được thì hoàn toàn vô dụng. Nhưng người trong Huyền môn mà được pho kinh này lại rất có ích lợi.

Kỳ Kinh gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Vì thế mà hôm đó không có ý dòm dỏ. Dù trong bản Đan kinh này chép cả những bí thuật về võ học thượng thặng của phủ Lang Nha thì tiểu đệ có lấy được cũng bằng vô dụng. Chẳng lẽ tiểu đệ đã từng này tuổi đầu còn phế bỏ cơ sở trước kia để học lấy cái mới? Chân nhân nghĩ xem có đúng thế không?

Hắn nói câu này không có chỗ nào sơ hở để đối phương đánh vào được.

Trình Huyền Đạo gật đầu lia lịa đáp :

- Bần đạo cũng nghĩ thế. Có điều bữa trước giữa lúc Phùng Thông bị cướp, bần đạo cùng đi qua đó. Thấy hai bên đang liều mạng chiến đấu, bần đạo có ra tay điều giải. Sau nghe từ miệng Phùng Thông nói ra cho biết rõ đầu đuôi. Đồng thời bần đạo lại quan sát theo thủ pháp võ công thì hiểu ngay đối phương là các vị đồng môn với Kỳ huynh. Kỳ huynh đã không biết rõ nội vụ. Vậy bần đạo không dám làm phiền.

Lão nói mấy câu rất khiêm cung lịch sự. Kỳ Kinh dĩ nhiên rất đỗi ngạc nhiên, mà A Liệt cũng lấy làm thất vọng, bụng bảo dạ.

- Lão Thiên Phong kiếm khách này đối với người cũng thế, không muốn đắc tội cùng phái Bắc Mang, chứ chẳng phải là một tay hiệp khách chủ trương chính nghĩa.

Thiếu chút nữa chàng lộ vẻ buồn rầu, tức bực. Còn Kỳ Kinh lại mừng rỡ nói :

- Chân nhận dạy quá lời! Tiểu đệ mà nhận được thông báo tất xin trình bày hết gốc ngọn để đáp lại mối thịnh tình của chân nhân đối với tiểu đệ.

Trình Huyền Đạo cũng ngỏ lời cảm ơn, thái độ vẫn thản nhiên, lão ngồi nói chuyện với Kỳ Kinh một lúc về việc khác. Khi đề cập tới chuyện võ công, lão làm như sức nhớ ra điều gì liền nói :

- Quý phái dùng đao pháp độc bộ theo hình con rắn để hơn thiên hạ. Bần đạo tuy có lòng hâm mộ từ lâu, nhưng trước nay chưa có cơ hội chiêm ngưỡng món tuyệt nghệ này. Nếu Kỳ huynh tha cho tội đường đột thì bần đạo rất mong được thỉnh giáo mấy chiêu để làm kỷ niệm cho cuộc gặp gỡ của chúng ta hôm nay và để chứng minh xem nhận xét của bần đạo có lầm lẫn không.

Kỳ Kinh vui vẻ chịu lời. Hãn nghĩ bụng :

- Đồ lão đại đã nói hôm ấy có đấu với lão mấy chiêu thì trước tình thế lúc ấy tất bọn họ hết sức dấu diếm võ công bản môn. Lần này lão đối chiêu để kiểm lại thì có lợi cho mình chứ không có hại. Nếu lão chứng nghiệm, không phải người bản môn tranh đoạt báu vật với Phùng Thông thì vụ công án này không đổ lên đầu bản phái nữa.

Hãn liền với lấy thanh đao treo trên vách và rút ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Thanh kiếm phóng ra khí lạnh ghê người.

Trình Huyền Đạo không đeo kiếm. Lão khoa cây phát trần lên để tỏ ra dùng cái đó làm binh khí.

Hai người lại nói mấy câu khách sáo. Bồng Trình Huyền Đạo hô lên :

- Bần đạo đành đắc tội!

Chân bước theo đường cửu cung, lão tiến về phía Kỳ Kinh. Tay cầm cây phát trần đâm thẳng tới trước mặt đối phương.

Cây phát trần này biến thành cứng như thanh kiếm rít lên veo veo, đủ tỏ công lực của Trình Huyền Đạo cực kỳ thâm hậu. Nhất là về kiếm thuật lão càng cao thâm khôn lường. Vì thế lão dùng vật khác thay kiếm cũng có uy lực như cầm kiếm thật sự.

Thanh trường đao của Kỳ Kinh vòng vèo phóng ra. Chiêu thức cũng bất kỳ ảo ác độc. Nội lực vận đủ mười thành vào thanh đao, quả nhiên hãn có phong độ một danh gia.

Chiêu này hai bên thử công lực của nhau rồi lập tức biến đổi cấp bách.

Bỗng thấy hai người ở trong phạm vi 7, 8 thước vuông qua lại thấy thoáng. Thân pháp đều mau lẹ khiến người coi trong hoa cả mắt.

Cả hai bên cùng thi triển mấy chiêu thủ pháp đánh xáp lá cà, vừa hung hiểm vừa ngoạn mục.

Trình Huyền Đạo tưởng chừng muốn hạ sát đối phương ngay. Cây phát trần của lão không rời những yếu huyệt của Kỳ Kinh.

Mới qua lại hơn chục chiêu, Kỳ Kinh rất đỗi hoang mang vì biết là đối phương chẳng tử tế gì. Nếu mình lỡ tay một chút là mất mạng ngay đường trường.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận. Thanh trường đao cầm trong tay vững vận dụng toàn lực để thi triển đao pháp bí truyền cực kỳ hiểm độc liều mạng phản kích.

Hắn đã định bụng dù bữa nay hắn không địch nổi mà phải chết cũng phải để chút kỷ niệm gì cho đối phương.

Con người khi chủ ý đánh liều mạng thì kiêu dũng phi thường. Cuộc chiến đấu vô cùng nguy hiểm. Nhưng một là Trình Huyền Đạo tấn công trước đã chiếm được tiên cơ Hai là công lực lão còn thâm hậu hơn Kỳ Kinh, vì thế mà Kỳ Kinh lâm vào tình trạng dữ nhiều lành ít. Còn Trình Huyền Đạo thì hiển nhiên có vẻ ung dung hơn.

Sau khi chiếu đấu hồi lâu và đã qua lại ngoài trăm chiêu. Trình Huyền Đạo vẫn dai sức. Nội lực mỗi lúc một mạnh thêm chứ không giảm sút.

Kỳ Kinh càng đánh lâu càng giảm chí phấn đấu. Trừ khi hắn thi triển những chiêu liều mạng đưa đến thế hai bên cùng chết thì mới có hy vọng đả thương được đối phương. Nhưng đến bây giờ thì e rằng đã chậm mất rồi.

Nên biết tuy Kỳ Kinh đã có ý liều mạng. Nhưng "liều mạng" với "hai bên cùng chết" còn cách nhau một khoảng xạ Hai bên cùng chết tức là không kể gì đến chiêu thức của đối phương, cứ vung đao phản kích. Phép đánh này trừ khi đối phương võ

công cao hơn rất nhiều, còn bằng vuốt soát nhau thì chỉ trong vòng năm ba chiêu là đi đến kết quả.

A Liệt coi hai bên chiến đấu hoa cả mắt, nhưng chàng cũng nhìn ra là Trình Huyền Đạo rất thẳng thắn thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết. Chàng phải cố nín nhịn không thì đã bật lên tiếng reo hò.

Khấp gian phòng, chỗ nào cũng có những luồng kinh phong quét tới. A Liệt bị luồng đại lực xô đẩy cứ phải lùi dần. Lúc này chàng co vào góc nhà. Thịnh thoảng chàng cảm thấy như bị nghẹt thở.

Hai người đang kịch đấu đột nhiên lùi ra.

A Liệt không bị những luồng kinh lực vô hình xô đẩy nữa. Nhưng lòng chàng lại nổi lên bao niềm thất vọng vì thấy Thiên Phong kiếm khách nhảy ra ngoài vòng chiến rồi không động thủ nữa, mà Kỳ Kinh vẫn đứng trơ đó, trong người hẳn chẳng bị thương tích chi hết.

Trình Huyền Đạo cúi đầu nói :

- Dao pháp của Kỳ huynh thực là tuyệt thiên hạ. Càng đánh càng mạnh. Bàn đạo rất lấy làm bội phục. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin Kỳ huynh lượng thứ.

Kỳ Kinh lửa giận bốc lên âm âm, hận mình không thể một đao chém chết tươi lão đạo này, vì hẳn tự biết mình không địch nổi lão.

Hắn cố ý làm bộ ung dung chấp tay nói :

- Chân nhân quá khen rồi! Học nghệ của tiểu đệ chưa được tinh thâm, tự lấy làm xấu hổ không thể tới chỗ tâm pháp của sư môn. Xin chân nhân phê bình chỉ giáo. Giả tử gặp sư huynh đệ Ở đây thì may ra chân nhân mới được vừa ý.

Hắn biết rõ đối phương có ý muốn giết mình, nhất là môn nội gia kiếm pháp của lão mà xử tới chỗ tinh vi thì địch thủ khó mà chuyển bước.

Cuộc chiến đấu diễn ra trong căn nhà nhỏ bé. Trình Huyền Đạo đã chiếm được

nhiều tiện nghi Giả tỷ lão có ý giết người thì chỉ đấu thêm trăm chiêu nữa là được như ý. Nhưng lão lại định thủ bãi chiến. Đó là một điểm đáng ngờ, lại khiến cho Kỳ Kinh cảm thấy một điều rất may mắn cho mình. Dĩ nhiên hẳn không dám đắc tội với đối phương. Hơn nữa trong lòng hẳn vẫn ghi nhớ lời cảnh giới của Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kinh là không được vọng động.

Trình Huyền Đạo cười khà khà nói :

- Bần đạo đã làm mất nhiều thì giờ của Kỳ huynh vậy xin cáo biệt.

Tay đại kiếm khách phái Võ Dương đi khỏi rồi, Kỳ Kinh chìm đắm vào trong mối trầm tư mặc tưởng.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghe Lỏm Chuyện A Liệt Kinh Hồn

A Liệt thất vọng ngồi co ro trong góc nhà không biết đã bao lâu. Bỗng nghe Kỳ Kinh nói :

- A Liệt! Lão mũi trâu đó muốn giết ta.

A Liệt trong lòng rất mong có người giết chết Kỳ Kinh, nhưng chàng phản ứng mau lẹ, làm bộ kinh ngạc hỏi :

- Thật thế ư? Sao đại thúc còn để lão đi.

Kỳ Kinh dương cặp mắt gà chọi tựa hồ nhìn ra chỗ khác mà kỳ thực hẳn chú ý quan sát về mặt A Liệt đáp :

- Hẳn không giết được ta mà ta cũng không thắng nổi hẳn.

A Liệt nói :

- Vậy đại thúc mau kiếm người giúp đỡ. Chắc lão đạo đó còn trở lại.

Kỳ Kinh nói :

- Đối phó với lão còn là việc thứ yếu. Ta hỏi ngươi : Vừa rồi chúng ta động thủ, ngươi coi tình hình ra sao?

Hắn vừa hỏi vừa nghĩ bụng :

- Nếu gã nhìn thấy ta không thắng nổi Trình Huyền Đạo thì khi nào gã chịu bái ta làm sư phụ.

A Liệt khôn ngoan né tránh cạm bẫy, liền đáp :

- Tiểu đệ không hiểu. Vừa rồi tiểu đệ mắt hoa và cảm thấy mùi miệng cơ hồ nghẹt thở.

Kỳ Kinh nghe chàng nói vậy thì tin là thật. Hắn nói :

- Lão mũi trâu đó là tay đại kiếm khách toàn quốc đều biết tiếng. Nhưng hắn muốn thắng ta không phải chuyện dễ dàng.

A Liệt không hiểu hắn khoác lác và có dụng ý gì, nhưng chàng cũng theo lời phụ họa cho xuôi chuyện.

Kỳ Kinh lại nói :

- Mấy bữa nay ta coi tư cách người tuy nhỏ mật, nhưng nhân phẩm khá lắm. Già tử người không muốn bị người khác khinh khi thì cần học lấy chút võ nghệ để phòng thân. Hoặc giả ta có thể truyền thụ cho người mấy món quyền cước. Vậy người thử nghĩ coi.

A Liệt chấn động tâm thần, tự nhủ :

- Té ra hắn muốn thu ta làm đồ đệ. Chà chà! Chẳng thà ta là kẻ không biết võ công, quyết không khi nào chịu tôn kẻ ác lên làm sư phụ.

Nguyên chàng thù hắn đến cực điểm nên nghĩ vậy chẳng có chi là lạ.

Kỳ Kinh để cho A Liệt thủng thảng ngẫm nghĩ chứ không thúc giục chàng trả lời. Vì thế mà đến lúc ra khỏi quán trọ tìm chỗ ăn cơm tối chàng vẫn chưa trả lời.

Nguyên A Liệt đã nghĩ tới kế hoạch chạy trốn, chàng chỉ mong bỏ đi cho xong, nên không muốn trả lời.

Nhưng lúc hai người ra khỏi quán, Kỳ Kinh lại nhắc tới vấn đề kia. Hắn tỏ ra rất ôn hòa hỏi :

- A Liệt! Người đã nghĩ tới vụ dùng võ chưa?

Đột nhiên hắn biến thành con người ôn hòa, đủ biết lúc ở trong nhà hắn đã nghĩ

kỹ và quyết tâm thu A Liệt làm đồ đệ.

A Liệt không ngần ngại gì đáp ngay :

- Hay lắm! Nếu tiểu điệt mà học thì không lo gì bị người ta khinh rẻ, chà đạp.

Kỳ Kinh nói :

- Đúng thế! Vậy người bái ta làm thầy, ta sẽ bảo đảm từ nay người qua lại giang hồ, không để bất cứ một ai khi phụ người nữa.

A Liệt lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Như vậy thì kẻ hung thủ ở Hóa Huyết môn gì đó mà muốn giết tiểu điệt, liệu tiểu điệt học võ rồi có đánh được hãn không?

Kỳ Kinh bật cười. Cặp mắt gà chọi của hãn chiếu ra những tia sáng xảo quyết, đáp :

- Chỉ cần học hết tâm pháp của phái Bắc Mang ta thì dù có gặp tay cao thủ ở Hóa Huyết môn cũng không đáng ngại. Có điều cần biết là thời gian ngắn nhất cũng phải mất ít nhất bốn năm mới thành công được.

A Liệt hỏi :

- Nếu vậy thì tiểu điệt đến già mới qua lại giang hồ hay sao?

Kỳ Kinh đáp :

- Ta đã nghĩ vấn đề đó cho người. Tên hung thủ ở Hóa Huyết môn tuy đã gặp người nhưng trong vòng bốn năm hay sáu năm người lớn lên ăn mặc cho hoàn toàn cải tiến, chẳng còn ai nhận ra được. Có đúng thế không?

A Liệt nói :

- Phải rồi! Tiểu đệ không nghĩ tới điểm này.

Kỳ Kinh nói :

- Khi đó bản lãnh người tuy không bằng đối phương, nhưng mình ở trong bóng tối mà địch ở ngoài sáng, rất có thể dùng nhiều phương pháp giết chết hẳn, đáng báo thù cho mẫu thân người.

A Liệt đầu nóng lên suýt nữa chàng sụp lạy Kỳ Kinh làm thầy. Nhưng chàng định thần lại, không xúc động nữa liền nói :

- Tiểu điệt e rằng biển người mờ mịt, không biết đâu mà tìm cho được tông tích tên ác nhân kia.

Kỳ Kinh nói :

- Trừ khi hẳn vĩnh viễn không lộ mặt ra ngoài giang hồ chẳng nói làm chị Hãn mà còn qua lại võ lâm thì thế nào cũng gặp. Huống chi phái Bắc Mang chúng ta thế lực khá lớn, rất nhiều tai mắt. Chính ta sẽ thân hành giúp người việc này thì nhất định phải bắt cho được tên hung thủ.

A Liệt nghĩ thầm :

- Ta không thể vì việc báo thù mà quên nghĩ cách thoát ra khỏi chỗ dụng tâm của hẳn.

Chàng liền nói :

- Những môn phái khác đều muốn tìm ra tên ác ma kia, lo gì chẳng có người giúp đỡ.

Kỳ Kinh đáp :

- Không được! Nếu chúng ta tìm ra tên ác hán thì đừng để cho các phái khác hay biết. Vì lẽ gì thì ta sẽ cho người biết sau.

A Liệt rất lấy làm thất vọng. Chàng còn phải chờ một lúc nữa mới có cơ hội chạy trốn. Nếu bây giờ không do thám nội tình thì sau này khó có dịp nào nữa.

Chàng liền hỏi ngay :

- Tại sao lại không thể để người ngoài biết được?

Kỳ Kinh đáp :

- Chờ người lớn lên rồi ta sẽ cho hay cũng chưa muộn.

A Liệt phưỡn ngực ra nói :

- Bây giờ tiêu diệt cũng không phải bé nhỏ nữa rồi.

Kỳ Kinh cười nói :

- Ta cho người biết khi chúng ta kiếm được tên ác hán đó, ngoài việc trả thù cho người còn có thể tra hỏi Hóa Huyết chân kinh lạc lỏng nơi đâu. Báu vật đó mà lọt vào tay chúng ta thì phái Bắc Mang chỉ trong vòng hai mươi năm sẽ trở thành môn phái lớn nhất trong võ lâm, cả Thiếu Lâm, Võ Đang cũng phải cúi đầu thần phục.

A Liệt lập tức phát giác ra chỗ sơ hở liền hỏi :

- Thế sao nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn trước kia lại không thành một môn phái lớn nhất trong thiên hạ?

Kỳ Kinh thấy chàng hỏi vậy biết là mình đã tiết lộ thêm một điều bí mật, liền đáp :

- Vì nhà họ Tra trước này đời họ truyền sang đời kia một cách rất bí mật, vĩnh viễn không truyền ra họ ngoài nên không thể mở rộng môn phái được. Ngày trước bảy môn phái lớn hợp lực tiêu diệt nhà họ Tra đã đính ước với nhau một điều kiện là sau khi thành công và tìm ra được Hóa Huyết chân kinh phải chia làm bảy phần để phái nào cũng có môn võ công này, phái họ không thể hơn phái kia được.

A Liệt nói :

- Té ra là thế?

Chàng nghĩ bụng :

- Hôm trước Ấu Dương Tinh đã đề cập đến Hóa Huyết chân kinh. Nàng nói là theo lời gia gia thì Hóa Huyết chân kinh là vật báu vô lâm, ai lấy được kinh đó có thể thành bá chủ thiên hạ. Nàng tỏ ra không hiểu ở chỗ chủ nhân nhà họ Tra tuy ít người không đủ địch lại số đông mà vẫn có thể phá vòng vây trốn thoát. Ấu là đem vấn đề này ra hỏi Kỳ Kinh.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi :

- Nếu Hóa huyết chân kinh quả cao minh như vậy thì làm sao ngày trước các vị lại giết được chủ nhân nhà họ Tra?

Kỳ Kinh đáp :

- Ái chà! Đầu óc người quả nhiên không phải tầm thường. Ta cho người hay là một điều rất bí mật. Người nên nhớ là không tiết lộ ra ngoài,

Hắn tưởng coi A Liệt như đồ đệ và chịu nói ra chuyện bí mật tất chàng ưng thuận ngay, nên hăn lắng tai nghe xem chàng phản ứng thế nào. Hồi lâu hăn không thấy chàng đáp liền tiếp :

- Vụ này nói ra thật là kỳ lạ! Mấy đời nhà họ Tra chỉ truyền cho một người và đời nào cũng chỉ có một đứa con. Mười sáu năm trước đây lão chủ nhân nhà họ Tra là người phong lưu, đàng điếm đi tới đâu là để duyên nợ tới đó. Khi lão bị trọng bệnh nguy kịch đến nơi thì đại thiếu gia nhà này tư chất bình thường, chưa từng luyện được tâm pháp gia truyền.

A Liệt ngắt lời :

- Đại thúc vừa nói là nhà họ Tra truyền thụ võ công một cách rất bí mật thì người ngoài làm sao hiểu đại thiếu gia nhà ấy võ công tầm thường?

Kỳ Kinh vỗ vai A Liệt đáp :

- Khá khen cho người tư chất thông minh ra ngoài sự tiên liên của tạ Tuy vị đại

thiếu gia đó là Tra Nhược Ẩn không tự miệng nói ra cho mọi người nghe, nhưng y ham mê nữ sắc. Hễ người đàn bà có nhan sắc thì bất luận lai lịch thế nào, y cũng dẫn dụ chơi bời. Vì thế mà y gây nên thù hận với nhiều người. Bảy môn phái lớn cũng nhân lý do đó mà thù oán y.

Kỳ Kinh thấy A Liệt mở miệng toan nói, vội giơ tay ngăn lại rồi tiếp :

- Ta đã biết trong lòng ngươi lại nảy ra nghi vấn gì rồi. Đó là ngươi nghĩ đến đệ tử phái Thiếu Lâm toàn thể là nhà sư mà phái Nga Mi đều là đạo sĩ thì sao lại dính líu tới chuyện đàn bà? Có đúng thế không? Nhưng ngươi có chưa hiểu là người hai phái này tuy bản thân không lấy vợ song thiếu gì chị em hay cháu gái các đệ tử tục gia. Tra Nhược Vân dan díu với bọn này, họ ngấm ngấm nhin nhục không nói ra. Trong số đó nhiều người không chịu ô nhục được mà tự sát. Mỗi cừu hận dù là kẻ xuất gia cũng không nhin được.

A Liệt tỉnh ngộ nói :

- Té ra là thế!

Kỳ Kinh hậm hực nói :

- Tra Nhược Vân tội đáng phanh thây. Thường thường có người kiếm hãn để báo thù mà không làm gì được, nhưng cũng phát giác ra võ công hãn chưa đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Có điều người đương thời đều úy kỵ lão chủ nhân nhà họ Tra vì ai cũng công nhận lão là một tay cao thủ thiên hạ vô địch, nên chẳng ai dám tìm đến tận nhà để báo thù. Mãi tới khi lão chủ nhân mắc bệnh nặng lâm nguy, bảy môn phái lớn mới liên hiệp lại, phát động Thanh Long Lệnh, điều động mấy chục tay cao thủ đến giết hết nhà họ Tra trong một đêm.

A Liệt lẳng lặng không nói gì, Kỳ Kinh lại tiếp :

- Khi ấy vừa đúng lúc lão chủ nhân nhà họ Tra tắt thở. Tra Nhược Vân cũng là một tên tiểu tử. Hãn khóc lóc ngắt đi từng hồi, thần trí mê man. Do đó phe mình hành động càng thuận lợi. Sau khi xong việc, kiếm người bị giết thì đúng với số mục đã điều tra từ trước. Ai cũng tin rằng mối hậu hoạn đã bị tiêu diệt.

A Liệt gật đầu hỏi :

- Phải rồi! Nhưng đã bảo không còn mối hậu hoạn thì sao lại còn kẻ lọt lưới?

Kỳ Kinh cười lạt đáp :

- Cho đến bây giờ ta vẫn chưa tin. Nên biết trong bảy môn phái lớn đầu sao được một bản Hóa Huyết chân kinh. Đoạn đầu là bài "Huyết Vũ hịch" Thật là một thủ pháp kỳ công. Ngày ấy pho chân kinh này được Hoa Quang trưởng lão chùa Thiếu Lâm giám định. Chiếu theo quy định lão chỉ cho coi tiết thứ nhất, nên chưa thể phát giác ra những tiết sau đều là ngụy tạo. Có điều "Huyết Vũ hịch" là sự thực và bảy môn phái lớn đều có thể thi triển thủ pháp này.

Kỳ Kinh ngửa mặt lên ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Vì duyên cớ kể trên mà việc mới xảy ra gần đây biến thành phúc tạp vô cùng! Cổ nhiên nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn đã không còn mối lo gì nữa, nhưng việc đời thật khó nói! Không chừng sự thật có kẻ lọt lưới. Nhất là người đã nhìn thấy tên ác hán kia, bề ngoài rất giống người ở Hóa Huyết môn. Nếu chúng ta theo manh mối này lấy được Hóa Huyết chân kinh thì phái Bắc Mang ta cao trội hơn hết sẽ đứng làm lãnh tụ chín môn phái lớn, ban lệnh cho thiên hạ, còn ai dám chẳng tuân theo.

A Liệt nghĩ thầm :

- Nếu vậy thì nay ta có quy hàng làm môn hạ chín phái lớn cũng nghĩ tới thân thể mình. Có thể chàng dính líu tới nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn.

Chàng sực nhớ tới hôm trước mẫu thân chàng đang nhắc đến chuyện Lương đại thúc thì bị Ấu Dương Tinh tới nơi cắt đứt câu chuyện. Kể đó mẫu thân chàng bị hại. Vụ vụ bí mật này chỉ hỏi được Lương đại thúc mới biết rõ.

Chàng tự nhủ :

- Giả tử mình có liên quan với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn thì mình tìm học võ công gia truyền đó là việc danh chính ngôn thuận mà còn có thể trả mối thù cả nhà bị trừ diệt.

Bỗng nghe Kỳ Kinh nói :

- Chúng ta đi thôi! Trời tối rồi, chúng ta hãy đến phạm điểm ăn cơm đã.

Hai người đi trên đường phố, chỗ nào cũng đèn lửa sáng trưng người qua lại rất đông đảo.

Vào phạm điểm rồi, A Liệt nhân lúc Kỳ Kinh gọi lấy đồ ăn liền đứng dậy.

Kỳ Kinh khẽ quát :

- Ngồi xuống đi.

A Liệt kinh hãi tự hỏi :

- Chẳng lẽ hẳn đã nhìn thấy mình có ý muốn chống đối?

Chàng liền riu rú ngồi xuống.

Kỳ Kinh gọi tiểu nhị lấy món ăn. Tiểu nhị đi rồi, hẳn hỏi :

- Người định đi đâu?

A Liệt đánh bạo đáp :

- Tiểu diệt thấy bụng đau cần phải đi tiêu.

Kỳ Kinh nói :

- Không được! Người chớ rời khỏi nơi đây một bước.

A Liệt không dám nói gì nữa. Chàng không ngớt chau mày ra chiều nóng nảy.

Sau một lúc Kỳ Kinh bảo chàng :

- Nếu người không nín được thì ta phải đi theo người.

Hắn nói rồi đứng dậy. A Liệt thấy thế không đi không được.

Trong cầu tiêu vừa tối tăm lại vừa hôi thúi. A Liệt vào ngồi một lúc. Kỳ Kinh đứng ngoài bỗng lên tiếng :

- Lúc chúng ta ở nhà trọ tới đây, dường như có người theo dõi, nên không thể để người đi một mình, sợ xảy chuyện bất trắc. Người đã hiểu ý ta chưa?

A Liệt đáp :

- Tiểu điệt hiểu rồi!

Trong lòng chàng ngấm ngấm hồi hộp vì Phùng Thúy Lam chờ chàng ở cửa ngoài nhất định đang bồn chồn. Chàng nghĩ bụng :

- May ta còn hai cơ hội để tẩu thoát là sau khi ăn cơm và lúc trở về khách điếm.

Rồi chàng phấn khởi tinh thần chuẩn bị đào tẩu.

Lúc ra khỏi phạm điếm Kỳ Kinh vẫn theo sát A Liệt. Gặp chỗ đông người, hẩn giục chàng đi lên trước để đề phòng có người ra tay đánh lén, hẩn kịp bảo vệ.

A Liệt cả kinh nghĩ thầm :

- Giả tử hẩn cứ chú ý đến mình không còn cơ hội thoát thân thì sau khi về quán trọ, hẩn phát giác chiếc rương bị mất tất phanh phui ra vụ mình dự bị chạy trốn và sẽ mắc vào độc thủ của hẩn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ thì đi tới phố lớn ở mé tây và mé nam giao nhau. Chàng dừng bước trước cửa một tiệm hàng ngó lui ngó tới, đồng thời chú ý xem Kỳ Kinh có phát giác ra điều gì không?

Nhưng chàng vừa dừng bước thì Kỳ Kinh đã nắm tay chàng kéo đi và nhìn chàng nói :

- Chỗ này đông người rất là nguy hiểm, cần đi mau để tránh xa.

A Liệt tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống vì chàng đã mất cơ hội để trốn thoát. Có điều chàng vẫn đề cao cảnh giác, không dám lộ ra điều gì khả nghi.

Chàng đi tới trước cửa quán trọ để Kỳ Kinh bước vào quán trước cố ý đi chậm lại.

Kỳ Kinh đột nhiên quay lại nắm lấy tay chàng kéo vào trong quán. Hắn tỏ vẻ không bằng lòng đáp :

- Sao mà ngươi vô ý thế? Người ta chỉ liệng một viên đá nhỏ xíu là đủ biết ngươi. Mau về phòng đi thôi!

A Liệt kinh tâm động phách, cùng Kỳ Kinh đi vào phòng. Chàng đưa mắt nhìn xuống gầm giường quả nhiên không thấy chiếc rương nữa, thì ớn lạnh xương sống nằm xuống giường ngay mong Kỳ Kinh không chú ý tới gầm giường.

Kỳ Kinh lộ vẻ quan tâm hỏi :

- Ngươi làm sao thế?

A Liệt đáp :

- Tiểu diệt thấy trong người khó chịu.

Kỳ Kinh lại sờ trán chàng hỏi :

- Nét mặt ngươi xanh lợt, hay là lại đau bụng? Nhưng không sao đâu, cứ ngủ đi một giấc là khỏi.

A Liệt nhắm mắt giả vờ ngủ. Lúc này chàng khác nào con chim trong lồng, con cá mắc lưới, đành chờ vận mệnh an bài. Chàng không dám nhìn sự thực nguy hiểm nữa, vùi đầu trong chăn nhắm mắt lại, để mặc số phận run rủi muốn ra sao thì ra, không nghĩ tới nữa.

Bỗng chàng nghe tiếng bước chân của Kỳ Kinh, dường như hắn đang đi vòng quanh trong phòng. Đó là một điều chàng chưa từng thấy bao giờ.

A Liệt còn cảm thấy Kỳ Kinh thỉnh thoảng lại ngó xuống gầm giường và chàng tự hỏi :

- Bây giờ chắc hẳn đã phát giác cái rương mất tích mà sao chưa thấy động thủ hại mình?

A Liệt chuyển động thân hình thò tay vào bọc lấy ra một con dao mũi nhọn, chàng định bụng :

- Nếu hẳn hạ độc thủ đánh đập hay giết mình thì mình đâm cổ tự sát còn hay hơn.

Đột nhiên chàng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng gõ lách cách.

Tiếp theo Kỳ Kinh trầm giọng nói :

- Vào đi!

Cửa sổ kẹt mở. Kỳ Kinh lại nói :

- Đại ca! Tiểu đệ bất đắc dĩ mà phải để đại ca mạo hiểm xuất hiện. Đại ca hãy coi.

Có tiếng người "Ồ" lên rồi hỏi :

- Không thấy rõ rồi ư?

Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ đã tra xét khắp nơi thì không thấy vết tích gì. Chắc đây là một hành vi của một tay cao thủ.

A Liệt nhận ra âm thanh người kia là Đồ Đại Kính mà chàng đã gặp lúc ban chiều.

Đồ Đại Kính lại hỏi :

- Thăng nhỏ kia ngủ rồi ư? Chúng ta nói chuyện cần phải coi chừng.

Kỳ Kinh đáp :

- Gã khó chịu trong người, đã cảm thấy đau bụng ngay lúc còn ở quán cơm, chắc không có chuyện gì lạ. Bây giờ gã ngủ rồi.

Đồ Đại Kính hỏi :

- Sao cái rương đó lại mất rồi? Theo lẽ thì trong rương chỉ có mấy bộ quần áo cùng vài thứ cần dùng chẳng đáng gì. Trừ phi họ đã biết chuyện bí mật của chúng ta.

Hai người lẳng lặng không nói gì. Hiển nhiên chúng đang suy nghĩ về chuyện bí mật.

Sau một lúc Kỳ Kinh lại lên tiếng :

- Tiểu đệ chưa dám đoán chắc các vị có lấy đi hay không. Bây giờ mới biết là không phải các vị. Vậy có hai trường hợp khả nghi : một là người nhà họ Phùng, hai là người phái Võ Đang.

Đồ Đại Kính hỏi :

- Vấn đề không còn ở chỗ ai đã hành động, mà là tại sao đối phương lại hiểu chuyện bí mật của chúng ta Có lẽ hồi chiều lúc chúng ta thương nghị bị kẻ nghe trộm. Lúc đó chỉ có mình thằng nhỏ này phải không?

A Liệt nghe nói tới đây cực kỳ kinh hãi, trán toát mồ hôi.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ dường như để hồi tưởng lại những tình trạng đêm trước. Sau một lúc hẳn mới đáp :

- Tiểu đệ còn nhớ được là đêm hôm ấy đại ca đã ngăn trở không để tiểu đệ ra tay điểm huyết gã vì đại ca cho là thằng nhỏ này đã ngủ say rồi không lo gì gã nghe lỏm nữa.

Đồ Đại Kính vừa gật đầu vừa cất bước đi tới bên giường. Cặp mắt hẳn chiếu ra

những tia hào quang để tra xét tình hình A Liệt.

Đột nhiên Đồ Đại Kính vươn tay ra đập xuống đầu A Liệt.

Kỳ Kinh giật mình hỏi :

- Đại ca! Đại ca làm gì vậy?

Đồ Đại Kính đáp :

- Không phải ta giết gã mà muốn coi xem vì lẽ gì trán gã toát mồ hôi?

Kỳ Kinh "Ồ" lên một tiếng.

Đồ Đại Kính sờ lên trán A Liệt. Chàng than thầm :

- Phen này chắc chết.

Chàng không dám mở mắt, nhưng không nhịn được hơi thở trầm trọng.

A Liệt tưởng hành tung của mình đã bị bại lộ, chắc không còn cách nào thoát khỏi độc thủ.

Bỗng nghe Kỳ Kinh hỏi :

- Thế nào?

Đồ Đại Kính hăng dặng một tiếng rồi đáp :

- Người gã phát nhiệt nhưng không sao.

Nguyên A Liệt đã nín hơi mà người lại trùm chăn nên nhiệt độ trong mình lên cao. Đồ Đại Kính thấy người chàng nóng thì không nghi ngờ gì nữa.

Hắn quay lại thương nghị với Kỳ Kinh, đi đến kết quả nhận định là vụ này liên quan đến Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo phái Võ Đương.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu đây là hành vi của Trình Huyền Đạo thì hẳn quả là một tay thâm độc. Chúng ta đã nói không hiểu Đan kinh lạc lỏng nơi đâu, thì nay chẳng thể ra mặt cướp lại. Hơn nữa thế lực phái Võ Đường rất lớn, chúng ta không nên trở mặt với họ. Đại ca nghĩ có phải không?

Đồ Đại Kính đáp :

- Chúng ta ở ngoài ánh sáng không làm gì được thì lui vào bóng tối theo dõi. Để ta nghĩ coi lão đạo này có chỗ yếu điểm nào không?

Kỳ Kinh nói :

- Thăng cha mũi trâu đó nổi tiếng hào hiệp, lại là người xuất gia rất mực thước thì làm thế nào tìm ra nhược điểm của hắn được?

Đồ Đại Kính ngửa mặt lên ngắm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão đạo này tuy coi bước đường công danh như mây trôi, coi giàu sang như cỏ rác. Xiềng xích danh lợi không ràng buộc được hắn. Nhưng hắn cũng còn có chỗ bị thiếu.

Kỳ Kinh nói :

- Tiểu đệ còn nhớ Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo dường như nổi tiếng chơi hoa. Nhưng thị hiếu đó là điều phong nhã e rằng không lợi dụng được.

Đồ Đại Kính nói :

- Chẳng những hắn thích chơi hoa mà mê nhất là mẫu đơn. Nếu chúng ta kiếm được một chậu mẫu đơn rất quý cho lão thấy thì nhất định lão cố tìm cách lấy cho bằng được.

Kỳ Kinh nói :

- Vụ này có thể làm được. Chỉ cần cho hắn mê man, say sưa. Nếu hắn không chịu trao đổi thì chúng ta có thể mời hắn ngoạn thưởng mà ngắm ngẫm ám toán.

Một khi bắt được hãn rồi thì lo gì phái Võ Dương không đem bí bảo đưa cho chúng ta.

Đồ Đại Kính nói :

- Chính là thế đó! Hiện giờ ở Tây Kinh có một khu vườn gọi là Hàm Hương Điêu, nổi tiếng trồng nhiều hoa lạ thứ nhất thiên hạ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Huyền Thức Lo Mưu Cứu A Liệt

Kỳ Kinh nói :

- Nếu Trình lão đạo là người trong đường lối này, tất hẳn nhận ra. Chúng ta lấy ở Hàm Hương Viên. Vậy chúng ta phải kiếm người ra mặt đối phó với hắn.

Đồ Đại Kính nói :

- Đó là chi tiết nhỏ mọn có thể giải quyết như trở bàn tay. Chừng ta chỉ quan tâm ở chỗ lão đạo kia có đi vào chỗ say mê hay không? Nếu không thì chẳng làm gì được lão. Tối nay không có cách nào tới Hàm Hương Viên để lấy hoa được, đành chờ đến tối mai và ngày mốt là biết rõ.

Lão lại thảo luận với Kỳ Kinh mấy câu nữa rồi bỏ đi.

Suốt sáng hôm sau Kỳ Kinh không có động tĩnh gì. Đến chiều đột nhiên hẳn bảo A Liệt :

- Người đã thích thường ngoạn những nơi cổ tích danh thắng bây giờ chúng ta đi chơi một chuyến.

A Liệt gật đầu. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ra đi du ngoạn càng đem lại nhiều cơ hội bỏ trốn. Còn điều mình khó mà biết được có thể liên lạc kịp thời với Phùng cô nương không.

Trước hết hai người đến chùa Từ Ân. Chùa này có tháp Đại Nhạc. Những tiền sĩ đời nhà Đường đều đề tên vào nên nó thành một nơi trú danh để điểm số. Những người đọc sách trong thiên hạ ai cũng muốn đến coi. A Liệt đã được theo học Phương lão phu tử mấy năm, dĩ nhiên chàng cũng nghe nói tới.

Tháp Đại nhạc hình vuông có bảy tầng là một tòa cổ tháp trang nghiêm. A Liệt tới nơi mãi mê thưởng ngoạn, quên cả chuyện đào tẩu.

Hôm nay đẹp trời, du khách rất nhiều, dĩ nhiên số đông là văn nhân.

Kỳ Kinh vốn chẳng ưa gì thường ngoạn danh thắng cùng cổ tích, nhưng hẳn nghe A Liệt nói thao thao bất tuyệt, nên cũng lắng tai nghe. Sau hẳn thấy bọn văn sĩ tử hợp bạn kéo về phía Đông Nam liền hỏi :

- Nẻo đó mình đã đi qua chả thấy có gì hay đẹp, không hiểu tại sao bọn người kia lại ra chiều thích thú đi về nẻo đường đó.

A Liệt đáp :

- Cách đây chừng hai dặm có ao Khúc Trì nổi danh, đời Đường những tân khoa tiến sĩ đều tới đó xem sao.

Khi tới nơi chỉ thấy đồn điền bát ngát, lúa mạch xanh om, chẳng có sông ngòi đầm ao chi hết.

Kỳ Kinh ngấm nghĩa một lúc rồi chau mày hỏi :

- Có phải chỗ này không?

A Liệt đáp :

- Đúng rồi tiểu diệt còn nhớ trong sách có nói vua Đường Huyền Tôn mở rộng ao này chu vi tới bảy dặm và trồng toàn hoa lạ, lại dựng rất nhiều lâu đài.

Kỳ Kinh nói :

- Nhưng bây giờ.

A Liệt lắc đầu ngắt lời :

- Đại thúc không nên nói tới nữa.

Bọn văn nhân sĩ tử đều tỏ vẻ trầm ngâm ra chiều luyến tiếc phong cảnh ngày xưa mà cảm khái cho cuộc tang thương biến ảo. Người nào cũng lắc đầu lắc cổ đi tới chỗ nền lát đá vuông, chắc là di tích còn sót lại của lâu đài ngày trước. Họ bảo tiểu đồng lấy rượu thịt ra ngồi ăn uống và bày giấy bút ý chừng để vịnh thơ hoài cổ.

A Liệt dừng bước nhìn đám sĩ tử.

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt :

- Người hãy ở đây trà trộn với họ một lúc. Ta phải đi có việc một lát sẽ trở lại. Người cần nhớ kỹ đừng có rời xa, lỡ gặp hung thủ thì nguy đấy.

A Liệt biết là hẳn đã nhận được tin gì của đồng môn phải đi gặp họ. Chàng liền vâng lời cất bước tiến vào đám thư sinh nhỏ tuổi. Chàng áo quần sạch sẽ mà lại nhỏ tuổi nên không ai để ý.

Kỳ Kinh lật đật chạy đi. Chỉ trong chớp mắt thân hình hẳn bị bóng cây che khuất.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một chàng sĩ tử thanh niên dẫn một tên thư đồng trắng trẻo xinh xắn từ phía đường lớn chạy tới.

A Liệt nhìn rõ diện mạo thanh niên này thì trống ngực đánh thành thịch. Chàng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm : Nguyên chàng sĩ tử này chính là Phùng Thúy Lam. Hiển nhiên nàng đã nhìn thấy A Liệt mà vẫn lờ đi như không biết.

A Liệt cũng tinh quái, không để ý nhìn nàng.

Phùng Thúy Lam mặt hướng về trái núi khẽ hỏi :

- A Liệt! Người không có việc gì ư?

A Liệt cũng nhìn ra chỗ khác đáp :

- Tại hạ chẳng còn chuyện gì cả. "Ông bạn" có biết Hàm Hương Viên ở chỗ nào không?

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên đáp :

- Ở bên cạnh nhà chúng ta chỉ các có một bức tường.

A Liệt nói :

- Bọn họ muốn lấy cặp thứ mẫu đơn quý giá nhất tại Hàm Hương Viên để đánh bắt Trình chân nhân ở phái Võ Dương. Chúng bảo Trình chân nhân rất thích mẫu đơn.

Phùng Thúy Lam khẽ nói :

- Biết rồi! Từ nay trở đi người ăn cơm tối rồi, nếu trong quán có cửa sau mà người gặp cơ hội thì cứ lên ra. Ta đón người ở đó.

Nàng dặn xong liền dẫn tên thư đồng từ từ bước đi. Dù là người đứng gần cũng không tài nào phát giác ra hai người đứng quay lưng vào nhau đã trao đổi tin tức cho nhau.

Giữa lúc ấy Kỳ Kinh trở về, hăn nói :

- Chúng ta về thành ăn cơm đi! Ở đây không ai bán thực vật cả.

Hăn nói câu này tỏ ra khinh bỉ bọn người đi coi thẳng cảnh toàn là đồ ngọc.

Lên đường lớn rồi Kỳ Kinh hỏi A Liệt :

- Trên đường lớn này còn nhiều danh thắng hơn chỗ đó, người có biết không?

Dĩ nhiên câu này hăn muốn nói đùa, nhưng A Liệt thân nhiên đáp :

- Trong bài sử tứ của Lý Thái Bạch có nói đến cảnh thu trên Lạc Du Nguyên, từng ca tụng những cổ đạo ở thành Hàm Dương. Nơi đây chính là Lạc Du Nguyên mà con đường này chính là cổ đạo ở Hàm Dương. Nơi đây đã có từ đời Tần Hán, dĩ nhiên còn cổ kính hơn Khúc Giang Trì.

Kỳ Kinh thấy chàng diễn giải theo sách thì ngạc nhiên nói :

- Người mới 13 tuổi mà đã biết nhiều hiểu rộng. Đáng là thần đồng.

A Liệt nghĩ bụng :

- Ta đã 15 tuổi rồi chứ đâu phải 13.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Hai người về thành ăn uống xong lại về quán trọ nghỉ ngơi.

A Liệt biết Kỳ Kinh còn chờ tin tức của bọn Đồ Đại Kính, chàng cũng không xin đi đâu. Đến tối, Kỳ Kinh theo một người đi ra ngoài một lúc lại trở về dẫn A Liệt đi ăn cơm. Lần này hai người đến đường lớn ở phía Đông vào ăn ở một tiệm bán thịt dê.

A Liệt đã ăn qua hai lần. Lần này chàng vẫn ăn nhiều, bụng chướng lên phải đưa tay xoa không ngớt.

Kỳ Kinh bật cười nói :

- Thịt dê không ăn nhiều để nó chướng bụng lên thì khó chịu lắm.

A Liệt nói :

- Trời ơi! Bụng tiêu diệt phình ra muốn chết luôn.

Chàng muốn mượn cơ hội này để đi rửa tay, nhưng quán bán thịt dê cửa sau trông rất rõ không che mắt Kỳ Kinh được, nên chàng đành bỏ ý nghĩ đó.

Chiều hôm sau Kỳ Kinh đưa A Liệt đến rừng Du Bài. Nơi đây sĩ tử càng nhiều hơn.

A Liệt chỉ quanh quẩn ở chỗ người ta bán bìa và bán thiệp. Chàng vừa coi vừa để ý nghe người giảng lấy làm thích thú vô cùng.

Giữa lúc ấy một văn sĩ đứng tuổi cầm lấy một năm thiệp coi rồi lắc đầu nói :

- Không phải! Tại hạ muốn mua tấm thiếp có bốn chữ "Không vương khả thác".

Chủ tiệm đáp :

- Có... có...

Rồi y lấy một tấm đưa cho văn sĩ nói :

- Lão gia quả là tay sành sỏi nhưng tấm này giá tiền hơi đắt.

Văn sĩ trung niên đón lấy coi, hỏi giá rồi trả tiền ngay. Bỗng hấn đưa mắt nhìn A Liệt.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi la thầm :

- Nguy rồi!

Nguyên mục quan văn sĩ này rất sắc bén. Gần đây A Liệt đã nhìn quen những tay cao thủ võ lâm nên vừa coi người này đã biết ngay là một tay nội công rất tinh thâm, chứ không phải người đọc sách.

Chàng vừa lảng ra chỗ khác thì văn sĩ cất tiếng hỏi :

- Tiểu bảng hữu! Có phải ngươi là Tra Tư Liệt không?

A Liệt không nhận không được. Chàng đưa mắt nhìn thì không thấy Kỳ Kinh ở trong quán nữa. Trông ngược đánh thành thành, chàng tự hỏi :

- Phải chăng người này là hung thủ đã sát hại mẫu thân ta. Bây giờ chắc hẳn lại muốn giết ta.

Văn sĩ trung niên nói :

- Ngươi hãy theo ta!

Rồi hấn cất bước tiến đến chỗ có hai giá lớn bày đầy những tấm thiếp. Thanh âm người này có một lực lượng khiến cho A Liệt phải đi theo liền.

Văn sĩ trung niên nói :

- Người cứ tự tiện vừa lấy thiếp coi vừa nói chuyện. Có thể thì lúc Kỳ Kinh trở lại mới không phát giác ra được chúng ta đã trò chuyện với nhau.

A Liệt nghe văn sĩ nói vậy, chàng trấn tĩnh lại, vừa cầm thiếp coi vừa hỏi :

- Các hạ là ai? Sao lại biết tên tiểu tử?

Văn sĩ trung niên đáp :

- Ta họ Hà tên gọi Huyền Thức. Chắc người chưa từng nghe thấy ai nói tới.

A Liệt ngạc nhiên nhìn văn sĩ hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thạch Hỏa kiếm khách trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đang? Tiểu tử đã nghe bọn họ nói tới.

Hà Huyền Thức ra chiều an ủi gật đầu nói :

- Chính là tại hạ. Phùng cô nương đã nói chuyện của chú với tạ. Vì thế mà ta tìm cách nói chuyện với chú. Lúc này chắc Kỳ Kinh ra ngoài lấy tin tức. Hôm nay có người đã ước hẹn với tậ sư huynh là Trình Huyền Đạo đi coi mẫu đơn. Bọn ta đã được tin rồi, nên tậ sư huynh sẽ dùng kế phá kế của họ.

Đột nhiên văn sĩ hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Chú có biết bọn họ cất giấu mẫu đơn ở đâu không?

A Liệt muốn nói cho văn sĩ hay mà không hiểu tại sao miệng chàng không thốt ra lời, chỉ lắc đầu quày quật.

Hà Huyền Thức trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thế này thì thật là kỳ!... Không hiểu sao.

A Liệt lại cất tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn nói thứ bí bảo ở phủ Lang Nha?

Hà Huyền Thức vội đáp :

- Đúng rồi! Chú có biết họ để đâu không?

A Liệt nói :

- Các hạ cứ hỏi Phùng cô nương sẽ biết.

Hà Huyền Thức ngó A Liệt rồi hỏi :

- Y đã mất bảo vật này rồi, chú không biết hay sao?

A Liệt nói :

- Mấy bữa trước tiểu tử còn thấy ở trong nhà cô. Bây giờ mất thật rồi ư?

Hà Huyền Thức nói :

- Theo chỗ ta biết thì báu vật đó đã bị bọn Kỳ Kinh đoạt mất rồi.

A Liệt hỏi :

- Vậy để tiểu tử ngấm ngầm tìm kiếm. Nếu thấy sẽ trả lại cho Phùng cô nương. Vì cái đó là của nhà cô, phải vậy không?

Hà Huyền Thức đáp :

- Nếu chú mà kiếm được thì giao cho ta cũng thể. Phùng cô nương có lấy vật này cũng bằng vô dụng. Ta mà được báu vật này thì chú muốn điều chi ta cũng ứng ngay.

A Liệt xúc động hỏi :

- Tiểu tử muốn học võ nghệ được chăng?

Hà Huyền Thức sững sờ một chút rồi đáp :

- Được rồi! Ta sẽ giới thiệu một nơi để chú báai sư học nghệ.

A Liệt nói :

- Không được! Tiểu tử nhất định được các hạ hoặc Trình chân nhân truyền thụ mới xong, vì bản lãnh của các vị cao thâm hơn người khác.

Hà Huyền Thức chau mày ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Hay lắm! Vụ này tuy hơi phiền một chút, nhưng cốt cách của người khá lắm, chắc Trình sư huynh sẽ đồng ý.

Văn sĩ đảo mắt nhìn quanh không thấy ai chú ý tới mình liền hỏi tiếp :

- A Liệt! Người định học võ công làm chi?

A Liệt đáp :

- Gia mẫu bị người giết chết. Tiểu tử cần phải trả thù.

Hà Huyền Thức hỏi :

- Người có biết hung thủ là ai không?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử không biết, nhưng nghe người ta nói thì có thể là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn, không thì là người trong bảy môn phái lớn.

Hà Huyền Thức nói :

- Nếu là một tay cao thủ trong bảy môn phái lớn thì việc báo thù sẽ gây nên cuộc tranh chấp giữa các môn phái, vì thế nên điều này bị cấm ngặt. Ta cần nói rõ cho người biết trước để sau này người đừng oán hận ta.

A Liệt ngừng đầu nhìn lên, thấy văn sĩ phong tư tuấn tú, lộ vẻ thành khẩn. Tình trạng này khiến cho A Liệt ngần ngừ, tự hỏi :

- Giả tỷ ta bị cấm không được trả thù thì học võ công để làm gì?

Hà Huyền Thức nói tiếp :

- Người hãy nghĩ kỹ đi, mấy ngày nữa sẽ trả lời cũng được.

A Liệt đột nhiên quyết định chủ ý nói :

- Nếu tiểu tử không trả được oán thù vì bảy môn phái là hung thủ thì tiểu tử không bái sư học nghệ nữa.

Hà Huyền Thức hỏi :

- Ngoài chuyện này, chúng ta còn có thể giúp người được điều gì nữa không?

A Liệt đột nhiên nghĩ tới chuyện chạy trốn liền hỏi lại :

- Tiểu tử muốn ngấm ngầm trốn đi, không ở với Kỳ đại thúc nữa, các hạ có thể giúp tiểu tử được không?

Hà Huyền Thức trầm ngâm nghĩ bụng :

- Vụ này tuy gây ra nhiều chuyện phiền phức, nhưng nếu bọn ta không ứng lời tất bị thằng nhỏ coi thường, cho là phái Võ Đương mình nhát gan, việc gì cũng sợ.

Y nghĩ vậy liền đáp :

- Được rồi! Nhưng sau khi trốn thoát người định làm gì? Bọn họ ghê gớm lắm! Trừ phi người lên ẩn mình trên núi Võ Đương của chúng ta còn ngoài ra bất cứ người tới đâu cũng bị họ điều tra đến đó được.

A Liệt nói :

- Tiểu tử đã có cách lánh mình không để họ tìm tới nơi.

Hà Huyền Thức thấy A Liệt không muốn nói rõ cũng không hỏi nữa, gật đầu hỏi :

- Được rồi! Ta đến đón người vào lúc nào?

Y đã tưởng nhất định A Liệt hẹn mình vào khoảng nửa đêm sẽ đến đón chàng đi trốn. Ngờ đâu chàng đáp :

- Tiểu tử định vào lúc ăn cơm tối sẽ tùy cơ chạy trốn và cần chờ các hạ giúp đỡ. Hễ khi nào y không để ý là tiểu tử đi ngay.

Hà Huyền Thức kinh ngạc nghĩ thầm :

- Té ra gã đã có kế hoạch từ trước. Ta e rằng thời gian quá ngắn gã khó mà đi được tới nơi ẩn lánh.

Bất giác lão lẩm bẩm :

- À phải rồi! Chắc gã chỉ ẩn lánh quanh quần trong thành này. Đây là thành thị to lớn thì trong vòng một năm y cứ ở trong nhà không bước chân ra khỏi cửa, quả khó lòng tìm thấy gã.

Lão liền gật đầu đáp :

- Được rồi! Ta sẽ tùy cơ hành động.

Lão nói rồi đi lảng ra.

A Liệt bỗng gọi giật lại :

- Hà tiên sinh!...

Hà Huyền Thức quay lại hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

A Liệt hỏi :

- Tiểu tử xin hỏi tiên sinh một câu nữa : Trong thiên hạ liệu còn nhân vật nào bản lĩnh cũng cao thâm như tiên sinh không?

Hà Huyền Thức cười đáp :

- Trong thiên hạ thiếu gì cao nhân hiệp sĩ. Ngay trong võ lâm cũng chẳng thiếu gì tay bản lĩnh cao thâm hơn bọn ta nhiều.

A Liệt nói :

- Tiểu tử nghe nói phái Võ Đương các vị là lợi hại hơn hết.

Hà Huyền Thức nói :

- Cái đó khó mà tin được, nhân số phái Võ Đương ta rất nhiều, khắp thiên hạ đâu đâu cũng có. Hiện nay những tay kỳ cựu hơn ta còn nhiều, nhưng các vị tuổi già cân lực suy yếu không qua lại giang hồ nữa. Có vị nghiên cứu đạo pháp, có người muốn thanh tĩnh, chẳng chịu để người đời biết đến. Còn anh em ta có công việc phải qua lại giang hồ, nhiều người quen biết nói vậy mà thôi. Trừ những bậc lão thành, ngay bọn thiếu niên hậu tiến, tài ba lỗi lạc, không chứng bản lĩnh kiếm thuật cao hơn chúng ta nhiều, nhưng chưa gặp cơ hội phô trương tài nghệ. Chúng ta còn chưa biết thì người ngoài hiểu thế nào được?

A Liệt nói :

- Té ra là thế!...

Hà Huyền Thức lật đật bỏ đi,

Lát sau Kỳ Kinh đến bên A Liệt hỏi :

- A Liệt! Người muốn gì thì cứ bảo ta.

A Liệt nghĩ bụng :

- Mình không muốn chịu ơn huệ của hắn nữa.

Chàng liền lắc đầu đáp :

- Để tiểu diệt quay về hỏi Vương lão phu tử mới biết được.

Kỳ Kinh cười nói :

- Ngươi ngu quá! Đường xá xa xôi như vậy há phải mỗi lúc chạy đi chạy về được? Người tùy thích lựa lấy một vài chục tấm mà mua.

A Liệt sợ hãi sinh lòng ngờ vực, liền làm bộ sung sướng mua một tấm Trạch sơn vi, một cuốn Thiên tự văn bằng chữ Triện, cùng mấy cuốn tập để học viết thư bút thiếp của Đỗ Thống, chữ Triện của Đặng Thạch Nhựt Sau đó hai người đi ăn cơm. Thế là lại mất một ngày nữa.

Kỳ Kinh dẫn A Liệt đến quán cơm mọi ngày. A Liệt vừa mừng thầm vừa hồi hộp. Lúc chàng gặp mấy miếng thịt dê lớn nướng mà ăn, bỗng cả thấy Kỳ Kinh vẻ mặt có chiều khác lạ. Chàng ngừng đầu trông ra thì thấy bốn đại hán võ phục rảo bước tiến vào trong quán.

Bốn đại hán la gọi lấy rượu thịt om sòm, chúng ngồi xuống bàn bên cạnh và nói chuyện oang oang.

A Liệt chú ý lắng tai nghe thì thỉnh thoảng thấy chúng lại nhắc tới tên Kỳ Kinh.

Chàng động tâm nghĩ thầm :

- Nhất định mấy người này của Hà tiên sinh phái đến.

Chàng liền đặt đũa xuống nhìn Kỳ Kinh nói :

- Kỳ đại thúc! Tiểu diệt lại thấy bụng nôn nao, cần ra sau một chút.

Kỳ Kinh hừ một tiếng rồi đáp :

- Đi lẹ lên rồi ra ngay.

A Liệt vừa đứng lên, tai còn nghe một đại hán cười hổ hổ nói :

- Con mẹ gã Kỳ Kinh chó chết!

Lại một người khác nói :

- Bọn Bắc Mang chỉ có hư danh mà thôi.

A Liệt đi ra đằng sau, Kỳ Kinh chất vấn bọn chúng :

- Này! Các ông bạn đã biết Kỳ Kinh rồi ư?

Một đại hán đáp :

- Biết rồi thằng cha đó ngoại hiệu là Xích Luyện Xà, khét tiếng là tay anh chị. Ngờ đâu chỉ là cái bị thọt. Ha ha!...

Kỳ Kinh đảo mắt nhìn bọn này rồi hỏi :

- Tiểu đệ cũng là người luyện võ, xem chừng lão ca đã luyện thủ pháp Ưng Trảo công, có đúng thế không?

Đại hán kia đáp :

- Tôn giá quả là tay có nhãn lực phi thường!

Kỳ Kinh sà sầm nét mặt nói :

- Mắt tiểu đệ tuy lờ mờ nhưng còn dùng được.

Đại hán kia nói ngay :

- Tôn giá đừng hiểu lầm. Tiểu đệ muốn nói là tôn giá mới trông bề ngoài đã biết công phu của tiểu đệ. Ưng Trảo công quả là một công phu rất cao minh.

Kỳ Kinh hững hờ nói :

- Bây giờ tiểu đệ cũng dùng thủ pháp Ưng Trảo công để bóp cổ ông bạn. Ông bạn hãy coi. Nó thế này đây.

Hắn vừa đứng lên, nhòai người vươn tay từ từ chụp vào cổ họng đại hán. Đại hán muốn ra tay đỡ gạt, nhưng năm ngón tay của Kỳ Kinh biến ảo phi thường. Đối phương đỡ gạt cách nào cũng bị kiềm chế.

Đại hán thấy mình không phát chiêu được, thành ra ngơ ngẩn để cho địch thủ áp bức đến gần. Người ngoài coi thấy đại hán vươn cổ rao tựa hồ để chờ đối phương chụp tới đều chẳng hiểu ra sao, nhưng bọn họ cũng không tiện dúng tay vào.

Chỉ trong chớp mắt, thủ thế của Kỳ Kinh biến thành mau lẹ, chụp cổ họng đối phương như chớp.

Đại hán không nhúc nhích được, cặp mắt trắng dã, mũi thở khình khịt.

Kỳ Kinh cất giọng lạnh như băng nói :

- Tên tiểu tử ngu ngốc này! Mở mắt to ra mà coi. Lão gia chính là Kỳ Kinh, đệ tử phái Bắc Mang đây!

Hắn nói câu này khiến cho mọi người đều kinh dị, không thốt nên lời.

Kỳ Kinh buông tay ra. Đại hán kia vừa thở hồng hộc vừa giơ tay lên nắn bóp cổ họng.

Kỳ Kinh dương cặp mắt nhìn bọn này, nhưng cặp mắt gà chọi của hắn không ai nhận ra được là hắn nhìn người nào nên nó mất hết hiệu lực uy hiếp.

Đại hán mé tả nói :

- Các hạ là Kỳ tiền bối thì ra hồi trưa bọn tại hạ gặp phải một tên đã giả mạo đại danh. Nếu tiền bối miễn trách cho thì tại hạ muốn được coi môn "Giáo Chiếu thập thức" lừng thiên hạ của quý phái. Chẳng hiểu tiền bối có chịu cho bọn tại hạ biết một vài chiêu chẳng?

Kỳ Kinh hăng đặng một tiếng, ngồi xuống ghế đáp :

- Được lắm! Ông bạn đứng lên ra tay đi.

Đại hán kia ngần ngừ đáp :

- Nếu tiền bối có lòng chỉ giáo, tại hạ tưởng phải ra ngoài chỗ rộng rãi và vắng người mới được.

- Thủ pháp này của bản môn dù toàn thân bị trói, chỉ còn một cánh tay cử động cũng có thể khác địch chế thắng. Hà tất phải tìm nơi khác?

Đại hán bị Kỳ Kinh tỏ ý khinh khi thì lửa giận bốc lên, đứng phắt dậy nói :

- Tiền bối hãy coi chừng!

Đại hán hít một hơi chân khí đột nhiên vung quyền đánh tới trước mặt Kỳ Kinh. Thôi quyền này lực lượng rất hùng hậu. Tiếng gió rít lên vù vù. Hiển nhiên là một nhân vật sở trường về quyền cước, rèn luyện cả nội công lẫn ngoại công.

Kỳ Kinh thấy quyền lực của đối phương trầm trọng, thủ pháp lại kỳ diệu thì trong lòng ngấm ngấm hồi hận, vì hẳn biết đại hán này quả là môn hạ danh gia, bản lĩnh không phải tầm thường. Nếu hẳn chỉ sơ ý lỡ tay một chút thì thanh danh một đời tất phải trôi theo giòng nước. Nhưng hiện đã thành thế cười hổ hẳn đưa tay trái ra chụp tới một cách rất thần tốc. Động tác của hẳn nhanh như chớp nhoáng, mà cánh tay tỏ ra mềm mại, kinh lực nhu hòa.

Đại hán phải rụt tay về, nhưng lại tiến thêm một bước. Gã biến quyền thành chưởng chém xéo tới. Phát chưởng này vừa phóng ra liền cảm thấy không có chỗ nào đánh vào được.

Đại hán thay đổi phương vị đồng thời biến cải thế chưởng thành phép cầm nã.

Đại hán một hơi dùng ba loại thủ pháp biến hóa thành sáu bảy chiêu vẫn chưa thủ thắng, nhưng cũng không bị năm ngón tay của Kỳ Kinh chụp vào cổ được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cách Chữa Bệnh Công Phu Của Lão Ngôn

Người chung quanh náo loạn một hồi. Đại hán vẫn để hết tinh thần tỷ đấu với Kỳ Kinh. Đột nhiên gã vung chưởng đánh xuống đầu đối phương rất mau lẹ. Không ngờ Kỳ Kinh còn mau lẹ hơn. Năm ngón tay của hắn đã chụp được cổ tay đại hán. Hắn lạnh lùng quát :

- Cút đi!

Rồi hất tay mạnh một cái, đại hán bị đẩy ra đụng vào ba, bốn cái bàn. Chén bát rớt xuống đất vỡ loảng choảng.

Kỳ Kinh đã ra chiêu "Trần Diên Trích Quả" trong Giáo Chiếu thập thức kiếm chế được đại hán và hất gã lăn đi. Ba đại hán kia cả kinh thất sắc, vực đồng bạn lên rồi xin lỗi Kỳ Kinh và xin bồi thường tổn hại cho chủ quán, đoạn kéo nhau lật đật đi ngay.

Bọn đại hán đã bị mất mặt, dĩ nhiên không thể ngồi lại tiếp tục ăn uống là lẽ thường. Những Kỳ Kinh chờ hồi lâu không thấy A Liệt trở ra thì trong lòng biết là có chuyện.

Hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên. Khẽ bảo tiểu nhị ra đằng sau coi thì quả nhiên không thấy A Liệt đâu nữa.

Hắn cười lạt nghĩ thầm :

- Bốn gã đại hán này hiển nhiên đã có dự mưu từ trước. Chúng làm cho mình chú ý vào bọn chúng để thừa cơ cướp A Liệt đem đi. Giả tử A Liệt không đi tiêu thì bọn chúng cũng tìm cách khiêu khích cho mình ra khỏi quán để đồng đảng của chúng cướp người. Nhưng A Liệt lại đi tiêu khiến bọn chúng gặp được cơ hội rất may.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc, trong lòng hẩn không nóng nảy hoang mang. Hẩn biết rằng đám cướp nào cũng có động cơ. Vậy phải theo đầu mối mà điều tra mới ra được. Huống chi phía sau hẩn còn có bảy môn phái ủng hộ thì bọn kia khó mà làm gì được A Liệt. Giả tỷ Kỳ Kinh không nóng lòng thu A Liệt làm đồ đệ thì chắc hẩn chẳng để ý điều tra ra làm chị Ngờ đầu vụ công án này lại rất bí mật. Mấy bữa sau những tay cao thủ trong bảy phái lớn đều mở cuộc điều tra mà không được manh mối chi hết.

Tối hôm ấy A Liệt được đưa đến chỗ bí mật của Phùng Thúy Lam. Chàng ăn luôn ba, bốn ngày, nhưng từ tối hôm ấy chàng cũng chẳng thấy Phùng Thúy Lam đâu nữa.

A Liệt chỉ muốn đem chuyện bí mật trong rừng nói cho Phùng Thúy Lam hay nhưng không thấy nàng trở lại. Chàng ngồi buồn không có việc gì. Hàng ngày chàng chỉ ra vườn hoa phơi nắng, tập tước hao để tiêu diệt thời giờ.

Người nhà trong Phùng phủ thường ngay chiều cố cho A Liệt rất chu đáo. Trong đời chàng, đây là những ngày thư thái nhất. Ban đầu chàng cảm thấy bịn rịn nóng lòng, hàng ngày tiêu khiển ở vườn hoa. Sau bảy, tám ngày chàng cũng quen đi.

Một hôm chàng đang ở trong vườn hoa tia khóm Hải Đường thì đột nhiên ngoài tường có người thò đầu vào kêu chàng một tiếng.

A Liệt ngừng đầu nhìn lên, khi nhận ra người đó, chàng giật mình kinh hãi khôn xiết!

Nguyên Phùng Thúy Lam lúc ra đi đã căn dặn chàng đừng bao giờ để người ngoài nhìn thấy. Nàng không nói đến chuyện giao tiếp với họ, nhưng đã không được chạm mặt người lạ, thì dĩ nhiên không thể nói với họ được.

A Liệt khiếp quá, hai mắt trợn lên như con thỏ phải tên.

Người ngoài tươi cười nói :

- Hải tử! Đừng sợ chi hết! Ta là người hàng xóm, họ Ngôn.

A Liệt định thần thấy người này đầu tóc bạc phơ, nét mặt hiền hoà vui vẻ, nhưng cặp mắt chiếu ra những tia sắc bén khác hẳn với lão già bình thường.

A Liệt đành phải mở miệng đáp :

- Tiểu tử là A Liệt. Ngôn lão bá! Bên lão bá có vườn hoa không?

Lão Ngôn vui vẻ đáp :

- Té ra người cũng biết rồi. Ta thấy người ngày ngày ở trong vườn chắc là thích hoa lắm.

A Liệt chỉ vâng dạ cho xuôi chuyện.

Lão Ngôn nói :

- Bên ta có rất nhiều phẩm vật trân quý, người có muốn coi thì sang đây.

Lão nói bằng một giọng rất thành khẩn.

A Liệt nghĩ bụng :

- Nếu ta cố ý khước từ tất lão sinh lòng ngờ vực. Do đó lão sẽ đem chuyện này nói với người khác thì việc mình ẩn lánh trong này sẽ bị bại lộ.

Chàng liền thẳng thắn đáp :

- Tiểu tử đa tạ lão bá.

Rồi chàng chui giậu sang ngay. Chàng thấy vườn hoa bên nhà lão rất tươi và rộng lớn. Tuy chàng không hiểu về hoa cỏ và cách trồng tía, nhưng trong lòng cũng nảy ra ấn tượng tao nhã.

Lão Ngôn người cao mà gầy. Lưng vẫn thẳng. Lão tùm tùm cười hỏi :

- Không ngờ bữa nay lão phu lại được giao kết với chú bạn nhỏ. Chú thấy bên này ra sao?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử không hiểu chi hết. Xin lão bá nói lại.

Lão Ngôn mỉm cười.

A Liệt không nhịn được nói tiếp :

- Nhưng tiểu tử cũng biết phong cảnh bên lão bá rất u nhã, khiến cho người ta khoan khoái trong lòng.

Lão Ngôn không cười đáp :

- Không dám! Đây là duyên phận. Trên đời biết bao nhiêu người phải khổ công tìm tòi mới hiểu nhau được. Nguyên một điểm này, chúng ta đã thành đôi bạn rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phu không để tâm nghiên cứu về cách sắp đặt viện đình mà bình sinh chỉ ưa hoa cỏ. Vì thế mới sưu tầm kỳ hoa dị thảo nhất thiên hạ đem về đây trồng.

Lão dắt tay A Liệt cất bước nhảy qua bờ tường thấp lên một nơi rộng chừng một mẫu. Nơi đây hoa đẹp như gấm, phô trương vẻ thắm.

Trong biển hoa này. Có thứ trồng trong chậu. Có thứ trồng xuống đất. A Liệt nhìn kỹ thấy rất nhiều loại không sao đếm xiết.

Lòng chàng nảy mối hoài nghi cất tiếng hỏi :

- Trong những thứ hoa này có nhiều thứ không phải thời tiết sao lão bá cũng làm cho trở bông được?

Lão Ngôn đáp :

- Câu hỏi của người thật là có lý. Vụ này giản dị lắm. Vì lão phu đã đặt biệt nghĩ ra toà nhà ấm áp và bón cho nó bằng được vật rất tốt nên có thể biến đổi thời thiết. Chỗ này có nhiều chậu hoa mà khi nắng mặt trời không đủ, cần phải đem vào trong toà nhà ấm áp kia.

A Liệt đứng trước phong cảnh kỳ dị, liền sinh lòng kính trọng lão Ngôn. Chàng coi một hồi nữa, lão lại dẫn chàng vào trong thất. Nơi đây chàng phát giác ngoài chỗ vườn hoa này, nơi khác tuy đất rộng mà không thấy nhiều hoa cỏ.

Hai người vào ôn thất coi cách trang bị một lúc rồi lại ra vườn.

Bắt đầu từ hôm ấy, ngày nào A Liệt cũng qua Hàm Hương Viên để nghe lão Ngôn giảng giải về cách trồng hoa.

Sau mười mấy bữa, A Liệt được rỗng thêm phần kiến thức nhờ ở tư chất thông tuệ và trí nhớ cường kiện. Tuy có chỗ chàng không hiểu song những câu lão Ngôn nói chàng cũng ghi được hết vào lòng.

Một hôm A Liệt đang thung thăng đi lại trong Hàm Hương Viên, vô tình chàng đi tới một nơi bỗng dừng chân lại. Chàng ngừng đầu nhìn ra thì đó là một toà viện bên ngoài toà viện, chẳng còn gì khác lạ, các ôn Thất và khắp nơi trong Hàm Hương Viên đều có vết chân chàng. Chỉ có toà viện này là chưa vào bao giờ, nên chàng dừng bước.

Lão Ngôn cũng chưa hề cập tới quang cảnh trong viện. Cổng viện đóng kín nên không rõ tình hình bên trong. Chàng nghĩ ngay đến viện này tất có điều chi bí mật.

A Liệt ngần ngừ không dám tiện sấn vào. Chàng còn đang ngơ ngác, bỗng thấy một đàn chim màu lông sặc sỡ không hiểu từ đâu bay đến sà xuống.

Trong đàn chim này có một con đứng trên bờ tường. A Liệt mới nhìn tưởng là con Anh Vũ, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải. Con chim màu sắc rực rỡ đi gần lại. Lông đuôi nó xòe dài chừng nửa thước. Tuy lông nó không sặc sỡ bằng con công, nhưng có nhiều điểm tương tự. Lông đuôi nó xòe ra cụp vào bật lên những tiếng lách cách. Đàn chim đã sà xuống viện bây giờ lại bay lên liệng vòng tròn ở không

gian.

A Liệt rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Con chim sặc sỡ này lúc xòe đuôi và cụp lại bật lên tiếng lách cách, phải chăng đó là ám hiệu để kêu đồng bọn trốn đi. Vụ này thật là kỳ dị! Không hiểu chim này là loại gì?

Con chim đứng trên mặt tường sù lông cổ, kêu quác quác tựa hồ nó tức giận điều chi.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Mình không dại mà dây dưa với nó, biết đâu nó không mổ mắt cho mình đi nữa. Coi hình tích đàn chim này rất khả nghi, dường như muốn đánh cắp vật gì. Chắc trước nó đã đến đây và bị Ngôn lão bá đánh đuổi, nên bây giờ nó phải e dè.

Rồi chàng tự nhủ :

- Ta không thể bỏ qua vụ này, vì Ngôn lão bá đối với ta vừa là thầy trò, vừa là bạn hữu. Ta đã đến đây mà để đàn chim ăn cắp thức vật gì quý trọng thực là không phải đạo.

Chàng liền đẩy cổng viện, nhưng trong cổng cài then, chàng không biết phải làm thế nào để mở ra.

Đàn chim vẫn bay liệng trên không dường như để chờ chàng bỏ đi rồi chúng mới sà xuống.

Chàng cho là việc quái dị, nhất định theo dõi đến cùng để xem cứu cánh.

Chàng tìm tới góc tường trèo lên ngoảnh đầu trông vào thì trong sân viện cỏ mọc xanh ngắt, cao tới một thước, coi rất ngoạn mục.

A Liệt nghĩ tới lão Ngôn bảo vệ đám cỏ công phu như vậy, tất nó không phải thứ cỏ tầm thường. Chàng kiếm một cây gậy chống vào tường để trèo vào trong.

Vạn nhất đàn chim sà xuống mổ thì trong tay cầm gạch liệng có phần chắc ăn hơn.

A Liệt tiến gần vào đám cỏ, chàng phát giác ra hai điểm là trong làn cỏ có dựng những phiến đá để bước chân đi vào khỏi giẫm lên cỏ. Hai là đám cỏ này đã kết rất nhiều trái mà vẫn xanh nên đứng ngoài nhìn không rõ.

A Liệt chau mày ngó con chim trên tường vung gậy lên quát :

- Phải chăng bọn mi muốn ăn cắp những trái cỏ này?

Con chim quay lại ngó chàng. Đám lông ở cổ lúc sù ra lúc cụp lại không hiểu nó mừng hay nó giận.

A Liệt thấy con chim không dám sà xuống mới hơi yên dạ. Chàng cúi xuống ngó đám cỏ thì thấy hình như chưa bị chim xéo lên cho gãy nát.

Chàng liền bước lên những phiến đá đi nhìn khắp đám cỏ một lượt.

Bỗng nghe chim vỗ cánh phành phạch, chàng ngừng đầu trông thì thấy con chim ở trên tường đã sà xuống đám cỏ mổ lấy một trái rồi lập tức bay về mặt tường.

A Liệt nổi giận vung gậy quát mắng :

- Mi mà còn ăn cắp lần nữa là ta không tha đâu.

Lạ thay! Con chim đứng ở đầu tường kêu lên một tiếng như tiếng chuông đồng nghe rất lọt tai. Nhưng nó vỗ cánh bay đi không thấy đâu nữa. Đàn chim kia cũng bay theo rồi mất hút vào phương trời xa tắp.

A Liệt ngăn người ra, miệng lẩm bẩm :

- Giống chim này thật là kỳ! Tiếng hót rất lọt tai, dường như không phải loại ác điểu.

Chàng từ từ lui ra khỏi đám cỏ đứng nhìn một lúc nữa.

Đột nhiên cánh cổng kety mở, lão Ngôn lật đật chạy vào. Bữa nay về mặt lão

trong rất khó coi. Lão sừng sực đến gần trợn mắt lên nhìn chàng.

A Liệt thấy vẻ mặt lão hung hăng thì kinh hãi vô cùng. Chàng vội giải thích :

- Xin lỗi lão bá! Tiểu tử đã vô tình tiến vào đây.

Lão Ngôn kịt mũi mấy tiếng rồi ngừng đầu nhìn bốn phía.

A Liệt cả kinh nghĩ thầm :

- Té ra lão bá thích đàn chim kia mà bị ta đuổi đi hết rồi.

Vòm trời xanh ngắt cao xa muôn dặm, lão Ngôn đoái trông bốn phía mà bầy chim sặc sỡ đã biệt tích. Lão quay lại ngó A Liệt bằng cặp mắt hăn học.

A Liệt tuy rất đổi băn khoăn, nhưng chàng chẳng thể im tiếng liền nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiểu tử thấy trong viện này trồng toàn cỏ lạ và đã kết trái. Tiểu tử nghĩ rằng đó là vật trân quý vô cùng của lão bá, chỉ sợ bầy chim sà xuống ăn hết, nên vượt tường vào đây.

Lão Ngôn tức quá chỉ lắc đầu quây quây.

A Liệt lại nói tiếp :

- Giả tỷ tiểu tử biết lão bá mong bầy chim này đến ăn trái cỏ thì dù lớn mật đến đâu cũng không dám quấy nhiễu.

Nét mặt chàng lộ vẻ vừa khiếp sợ vừa thành thực hối hận. Lão Ngôn thấy vậy cũng bớt giận được vài phần, gục gặt cái đầu buông tiếng thở dài, hồi lâu mới lên tiếng :

- Bầy chim này màu sắc khác thường là loại chim sinh sản ở miền Đông Hải, ít khi chúng bay vào cõi nhân hàn. Trong cổ thư chép chúng là thứ Thái Vân, bản tính thông linh, lại hiểu tiếng người.

A Liệt ò lên một tiếng ngắt lời :

- Té ra chúng hiểu tiếng người, nên nghe tiểu tử quát mắng mà bay đi.

Lão Ngôn nói :

- Dĩ nhiên là thế! Chim Thái Vân cực kỳ lợi hại. Bách điều đều sợ chúng. Người mà vác gạch liệng chúng thì nhất định chúng mổ lòi con mắt ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ta đã coi biết bao nhiêu kinh điển mới hiểu giống cò Bích Chi có thể khiến cho loài chim Thái Vân từ ngoài ngàn dặm bay vào lấy trái ăn. Đó là nguyên nhân đã khiến ta kiếm cò Bích Chi về đây trồng.

A Liệt đỏ mặt lên nói :

- Xin lỗi lão bá! Xin lỗi lão bá!

Chàng biết vụ này nghiêm trọng không phải chỉ nói câu xin lỗi là xong, nhưng chàng không biết làm thế nào đành lên tiếng xin lỗi để tỏ lòng hối hận.

Lão Ngôn đột nhiên mỉm cười nói :

- Được rồi! Đây là ý trời. Người tính không bằng trời định. Ta chẳng thể trách người được.

Lão đảo mắt nhìn đám cò rồi tiếp :

- Bầy chim Thái Vân thật là rui quá! Chúng từ cõi xa xăm bay tới mà không kiếm được bữa ăn.

A Liệt sợ hãi khép nép hỏi :

- Liệu bọn chúng còn trở lại nữa không?

Lão Ngôn đáp :

- Giống Thái Vân một khi đã bay đi vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa.

Lão vỗ vai A Liệt, an ủi chàng :

- Sự thực thì chim Thái Vân bay tới đây, nhưng nguyện vọng của ta vẫn không chắc có đạt được. Vậy người cũng đừng băn khoăn về vụ này.

A Liệt hỏi :

- Bọn chúng đã bay tới mà sao nguyện vọng của lão bá lại chưa chắc đã đạt được?

Lão Ngôn đáp :

- Theo chỗ ta biết thì dù chim Thái Vân bay tới đây, nhưng còn trong vào khí vận có tuyệt hảo thì mới đạt nguyện vọng. Người nên biết không phải ta mong chúng bay đến để coi loại chim kỳ di, mà ta mong lợi dụng chúng nên mới trông thứ cỏ lạ này.

A Liệt hỏi :

- Lão bá muốn lợi dụng chúng điều gì?

Lão Ngôn đáp :

- Ta có trồng một thứ cây kỳ dị là Ngũ Sắc Tiên Đàm. Mấy trăm năm nay đã nhiều bậc tiên bối trồng thử mà đều thất bại. Vậy lần này ta vẫn năm phần thất bại nhiều hơn là thành công.

A Liệt hỏi :

- Phải chăng thứ Ngũ Sắc Tiên Đàm cần có chim Thái Vân bay tới mới trồng được?

Lão Ngôn đáp :

- Không phải thế! Trồng cây thì không phải là một chuyện khó, nhưng muốn

cho Ngũ Sắc Tiên Đàm nở hoa, cần phải có một thứ của chim Thái Vân.

A Liệt hỏi :

- Vậy lão bá cần bắt một con hay sao?

Lão Ngôn lắc đầu đáp :

- Thái Vân là một thứ chim tinh khôn phi thường. Bất cứ cạm lưới hay tường đồng vách sắt không giữ được nó. Người đời đừng hòng cạm bẫy giống chim này.

A Liệt không hiểu lại hỏi :

- Nếu lão bá không bắt được thì làm sao lấy được vật gì trong mình nó? Có phải lão bá định bắn chết nó chăng?

Lão Ngôn đáp :

- Cũng không phải. Một là không ai giết chết được giống chim này. Hai là nó chết rồi sẽ thành vô dụng. Ta cho người hay là ta chỉ mong nó ăn trái cỏ Bích Chi rồi là sẽ ra phân. Phân chim này là một thứ đồ bón rất tốt cho Ngũ Sắc Tiên Đàm và có thể khiến cho cây trở bông.

A Liệt gật đầu nói :

- Té ra là thế! Thảo nào khi giết chết nó thành vô dụng.

Lão Ngôn lại nói tiếp :

- Nếu Ngũ Sắc Tiên Đàm trở bông thì may ra có thể chữa bệnh cho ta khỏi chết và người cũng có thể nhân cơ duyên này mà thoát thai hoá cốt . Hỡi ơi!...

A Liệt nhảy lên hỏi :

- Lão bá bảo sao?

Lão Ngôn đáp :

- Người có biết vì lẽ gì ta đã đem hết những điều sở học truyền thụ cho người không? Chính vì lẽ ta tự biết mình không thể sống qua năm nay mà ta không muốn để những điều mình đã học được bị thất truyền, nên ta làm ra sách vở, đồng thời lựa người truyền thụ. Dĩ nhiên khi Ngũ Sắc Tiên Đàm trở bông cũng cần có người hiểu biết ở bên giúp đỡ và người là người hợp tư cách nhất.

A Liệt cả kinh hỏi :

- Hiện nay thân thể lão bá vẫn bình yên, sao lão bá lại thốt ra những lời bất tường?

Lão Ngôn đáp :

- Đáng lý ta phải chết trước đây hai chục năm rồi, nhưng nhờ ở tinh thông nghề thuốc và kiếm hàng trăm thứ kỳ hoa dị thảo về trồng mới kéo dài thọ mạng được đến ngày nay.

A Liệt hỏi :

- Lão bá mắc chứng bệnh gì?

Lão Ngôn trầm lặng một lúc rồi đáp :

- Hai chục năm trước ta tự chẩn mạch nhận ra trong phổi mọc mụn. Mụn nhọt này bất luận thuốc gì cũng không trừ được. Nếu không biết cách kiềm chế cho nó ở nguyên tình trạng cố định thì phải uống mạng.

Lão thở dài nói tiếp :

- Từ ngày ấy ta phải đem hết tinh lực nghiên cứu cách đối phó với mụn nhọt trong phổi rồi một phần nhờ thuốc, một phần nhờ hương vị của các loại kỳ hoa dị thảo mới kéo dài được mạng sống cho tới bây giờ.

A Liệt lúc trước mặt đỏ vì hối hận bẽ bàng, bây giờ biến thành xám ngắt.

Chàng sợ hãi hỏi :

- Lão bá có biết liệu còn thọ được bao lâu nữa không?

Lão Ngôn đáp :

- Ta đã gần 70 tuổi, kể ra chẳng còn non yếu gì nữa. Vậy người bất tất phải quan tâm đến chuyện bữa nay. Nhưng người hỏi thì ta cũng nói cho người hay là tánh mạng ta nguy ngập bất thành linh. Bất cứ lúc nào cũng có thể lăn đùng ra chết.

Lão nhẹ buông tiếng thở dài cầm tay A Liệt dẫn chàng qua dãy hành lang, đẩy cửa gian phòng nói :

- Đây là Ngũ Sắc Tiên Đàm.

Trong phòng này mùi thơm đưa lên sức mức khiến người hít vào tâm thần khoan khoái.

A Liệt nhìn lên giá gỗ vuông thấy có đặt một chiếc chậu lớn bằng kim thuộc loại trồng hoa. Chậu này đường kính chừng hai thước. Trong chậu chứa đầy đất cát, trồng một thứ cây màu xanh biếc, hình dạng giống cây hoa Đàm thông thường, nhưng nhìn kỹ thì cây hoa Đàm này màu xanh như ngọc phỉ thúy. Lá nó tỏa ra một mùi hương thanh nhã, ai ngửi vào cũng biết ngay là vật trân quý phi thường.

A Liệt đảo mắt nhìn bên cửa sổ thấy hai giá sách dài. Ngoài sách vở giấy bút còn có một cái rương trổ chạm rất tinh vi để ở mé tả.

- Đây toàn là những sách về y dược.

Lão cầm lấy một cuốn ở khoảng giữa nói tiếp :

- Cuốn này ta đã sưu tầm thành một bí lục nói về chim Thái Vân và cây Ngũ Sắc Tiên Đàm. Người có cao hứng thì mở mà coi.

A Liệt đón lấy sách đang mở coi lão Ngôn lại hỏi :

- Chắc người không thể đoán được trong cái rương kia có những vật gì?

A Liệt bâng khuâng lắc đầu hỏi lại :

- Phải chăng đó là những thứ dược vật trân quý?

Lão Ngôn đáp :

- Không phải! Đây toàn là dao kéo, kim móc mà ta đã tốn công chế tạo.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Lão bá lại thích nghề may cắt y phục chẳng?

Lão Ngôn đáp :

- Dĩ nhiên không phải. Những dụng cụ này định dùng vào việc mổ bụng cắt phổi đi trừ bỏ mụn nhọt đi.

A Liệt nghe nói, rùng mình hỏi :

- Có thể mổ bụng vào đến phế phủ được ư?

Lão Ngôn đáp :

- Ta nhận ra có thể làm được, nhưng đáng tiếc là mình chưa gặp cơ hội nào để thí nghiệm thử.

A Liệt kinh hãi vô cùng nghĩ bụng :

- Nếu lão bá không thể chính tay mình động thủ mà bảo ta làm việc này thì thật rắc rối.

Chàng run rẩy hỏi :

- Lão bá tự cầm dao mổ ngực mình được chẳng?

Lão Ngôn đáp :

- Dĩ nhiên không được.

A Liệt trống ngực đánh thành thịch lấm bấm :

- Bất luân lão bá muốn nói thế nào thì nói, ta quyết không vâng lời lão được.

Chàng nhìn lão Ngôn ấp úng hỏi :

- Lão bá mà không tự mình ra tay động thủ thì chế tạo món dụng cụ này để làm gì?

Lão Ngôn đáp :

- Ta mong có người được ta truyền thụ y dược rồi ta sẽ truyền luôn cả bí thuật giải phẫu cho y. Như vậy sao lại chẳng có người mổ dùm ta?

A Liệt rất sợ lão nói câu này. Chàng giật bản người lên, mặt xám như tro tàn.

Lão Ngôn thấy vậy không khỏi quan tâm lão hỏi :

- A Liệt! Người có việc gì không? Ta coi vẻ mặt người đã thất sắc.

A Liệt đáp :

- Tiểu tử vẫn bình yên, có điều trong lòng sợ hãi quá mà thôi.

Lão Ngôn nói :

- Ha Ha! Có phải người sợ ta bảo người động thủ không? Nhưng ta nói cho người hay đó chỉ là ý nghĩ ngày trước của ta mà thôi. Nay ta đã tuổi già mà không sống được khỏe mạnh thì cũng chẳng tiếc gì đời nữa, nên ta quyết không yêu cầu người động thủ đâu.

A Liệt nghe lão nói vậy mới thở phào một cái. Mặt chàng bây giờ mới có chút huyết sắc. Nhưng chàng lại rất quan tâm đến sự yên nguy của đối phương liền hỏi :

- Nhưng nếu không mổ thì e rằng lão bá không sống thêm được nữa, biết làm thế nào?

Lão Ngôn đáp :

- Ngoài ra chẳng có biện pháp nào khác, vả lại ta đã nói nay mình đã già rồi thì sống thêm mấy tuổi nữa hay chết trước mười năm cũng vậy mà thôi, chẳng có gì đáng tiếc.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phùng Thúy Lam Xuất Hiện Đột Ngột

A Liệt ngần ngừ một lúc, bỗng chàng buột miệng hỏi :

- Tiểu tử có thể khai đao được không?

Lão Ngôn lộ vẻ cảm động đáp :

- Người quả là người có nghĩa khí. Có lý đâu ta lại cô phụ tấm lòng tốt của người.

A Liệt lúc này không thể hồi hận được nữa, vì chàng rất sợ phải cầm đao mổ bụng lão Ngôn. Chàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan muốn chết ngay mà không được.

Lão Ngôn mở rương gỗ ra thì thấy những dụng cụ toàn chế bằng thép nguyên chất. Nguyên dao sắc đã đến mười con lớn nhỏ đủ cỡ, ngoài ra nào kìm, nào cặp, nào kim khâu, hàn quang chói mắt.

Lão Ngôn giải thích cách dùng từng thứ một, miệng nói thao thao bất tuyệt. A Liệt sợ quá mà không biết nói thế nào, đứng ngẩn người ra.

Lúc chàng tỉnh táo thì trong phòng chỉ còn có một mình, không hiểu lão Ngôn đã bỏ đi từ hồi nào.

Dao kéo kìm cặp còn bày đầy ra trước mắt, A Liệt vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Chàng không dám nghĩ đến chuyện khai đao, liền mở cuốn sách trong tay ra coi để giết thì giờ.

Chàng mở đúng tới chỗ bí lục về chim Thái Vân bỗng giật nảy mình. Bất giác chàng ngưng thần đọc sách.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, đột nhiên tiếng ho hen làm chàng kinh động. Cơn ho kịch liệt từ phía ngoài vọng vào.

A Liệt đặt sách xuống ra bên cửa nhìn thì thấy lão Ngôn đang đứng ngoài sân cúi xuống ho rũ đi không ngớt.

A Liệt vội chạy ra đấm lưng cho lão một hồi, lão mới dừng lại. Chàng đỡ lão vào thềm nhà đặt ngồi xuống rồi hỏi :

- Lão bá làm sao thế?

Lão Ngôn đáp :

- Đây là một triệu chứng rất nguy hiểm. Nếu nổi cơn ho lần nữa là phải chết đứt.

Thanh âm lão lúc này rất yếu ớt khác nào ngọn đèn tàn trước gió.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cứ tình hình hiện tại thì lúc này mà mổ bụng là ta phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Vậy vụ mổ bụng đành bỏ không nghĩ tới nữa.

A Liệt lớn tiếng :

- Ngôn lão bá! Lão bá phấn khởi lên! May còn có thể cứu được.

Lão Ngôn thều thào hỏi :

- Người nói vậy có nghĩa làm sao?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử vừa được coi bản thảo của lão bá mới biết là nếu nghe được tiếng chim Thái Vân hót thì đó là triệu chứng nó đã ra phân.

Lão Ngôn phấn khởi tinh thần ngừng đầu lên hỏi :

- Phải rồi! Có phải lúc này nó đã hót một tiếng không?

A Liệt đáp :

- Con chim hót đó dường như là lãnh tụ, cứ đứng trên bờ tường để phòng bị. Sau nó sà xuống sân ăn một trái cỏ rồi lại vọt lên tường đứng nghỉ một lúc. Cuối cùng nó vỗ cánh bay lên đồng thời khát ra tiếng kêu.

Lão Ngôn nói :

- Không chừng nó đã ỉa cục phân trên đầu tường. Người thử ra coi, nếu thấy cục phân ngũ sắc là của nó đó.

A Liệt liền chạy ra trèo lên bờ tường dòm. Bỗng chàng lớn tiếng gọi :

- Ngôn lão bá! Ở đây quả có cục phân. Lão bá có thể sống được rồi.

Dưới sự chỉ huy của lão Ngôn. A Liệt gắp cục phân của con Thái Vân đem bỏ vào chậu vàng, trát lên góc cây Ngũ Sắc Tiên Đàm.

Bây giờ hai người chỉ còn việc yên lặng ngồi chờ Ngũ Sắc Tiên Đàm nở hoa.

Theo sách vở ghi chép thì trường hợp này chỉ trong vòng hai giờ là thấy hiệu quả.

Lão Ngôn lấy trong rương gỗ ra hai cái ống nhỏ bằng bạc. Lão giữ một cái còn một cái đưa cho A Liệt nói :

- Lúc hoa nở sẽ tiết ra một thứ sương. Sương này là tinh hoa của trời đất. Mụn nhọt trong phổi ta tuy đáng sợ, nhưng chỉ uống nước sương hoa Tiên Đàm là có thể khỏi ngay tức khắc.

A Liệt nói :

- Chỉ mong sao chữa bệnh được cho lão bá, còn tiểu diệt thì không cần.

Lão Ngôn cười nói :

- Hoa Đằm hai lần tiết ra tiên lộ. Ta hút một lần rồi ngủ say liền. Tiên lộ tiết ra lần thứ hai thì ta không biết gì nữa, người không hút lấy tiên lộ cũng uống.

A Liệt gật đầu đáp :

- Nếu vậy tiểu diệt xin nghe lời lão bá.

Lão Ngôn nói :

- Sau khi người uống nước sương hoa Tiên Đằm là lập tức thoát thai hoá cốt, chẳng những sức mạnh vô cùng mà người lại nhẹ như chim ém có thể lướt nhanh trên không. Hơn nữa cánh hoa Tiên Đằm lại có công hiệu trừ mọi độc. Trong mình người mang báu vật này có thể thành tẩm thân bất tử.

A Liệt trong lòng sung sướng nghĩ thầm :

- Sau khi ta có sức mạnh và tẩm thân nhẹ nhàng thì còn sợ gì những người ở bảy phái lớn.

Đột nhiên một mùi hương kỳ dị tỏa ra khắp gian phòng. Lá Đằm bật lên tiếng ve ve nhỏ nhẹ.

Lão Ngôn cùng A Liệt nhìn cây Tiên Đằm thì thấy mép lá nảy mầm non màu hồng. Chiếc mầm non này sinh trưởng rất mau lẹ. Người ta trông thấy nó phá kẽ lá trôi ra.

Tiếng vo ve tức là mầm non phá kẽ lá chui lên. Cảnh tượng kỳ dị này khiến cho A Liệt đem lòng rất tin tưởng vào cây Tiên Đằm.

Lão Ngôn vừa quan sát, vừa khẽ bảo A Liệt :

- Hải tử! Đây là một kỳ cảnh ngàn năm một thuở. Chúng ta được hưởng một phần hạnh phúc này là chuyện hiếm có ở đời.

Lão nói bằng một giọng rất thành kính.

A Liệt cũng nghiêm nghị ra chiều cảm kích.

Cái mầm non theo kẽ lá trời lên rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã lên cao nửa thước và vẫn tiếp tục dài ra.

A Liệt trợn mắt lên nói :

- Tiểu diệt thật không ngờ giống Tiên Đàm này lại nảy mầm lạ đến thế!

Lão Ngôn đáp :

- Cổ nhân có nói hoa đàm nở ra rồi tàn tạ ngay và đem vụ này hình dung những chuyện mau lẹ phi thường. Hoa Đàm nở vào lúc nửa đêm và sau hai giờ nó đã tàn rồi. Còn giống Ngũ Sắc Tiên Đàm này thời gian càng rút ngắn hơn nhiều. Người phải ghi nhớ đừng có đụng tay vào mà phải dùng chiếc ống bạc để hút sương hoa. Nếu hoa Tiên Đàm vừa nở mà tay người đụng vào là héo ngay lập tức.

A Liệt đáp :

- Tiểu diệt nhớ rồi!

Chiếc mầm non vẫn tiếp tục lên cao và đầu nó đã thành nhị. Tiếng vo ve khẽ vang lên không ngắt. Nhị hoa mỗi lúc một phình ra.

Nhị hoa lên cao đến nửa thước. A liệt lẩm bẩm.

- Lúc hoa Đàm nở chắc phải lớn tới một thước. Đây chắc là một buồng hoa lớn mà suốt đời mình chưa bao giờ được trông thấy.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn chung trà nóng. A Liệt khẽ reo lên :

- Coi kìa! Hoa Đàm bắt đầu nở.

Lão Ngôn gật đầu nói :

- Lạ thật! Lúc này ta bắt đầu cảm thấy khí huyết trong người lưu thông một cách thuận lợi. Chắc mùi hoa thơm đã thấm vào phủ tạng.

A Liệt nói :

- Thế thì hay quá!

Nhị hoa dần dần nở ra. Cánh hoa đầu nhọn rung đôn trông tuyệt đẹp. Khi đó nở hết tất khiến cho người ta phải say sưa không biết đến thế nào mà nói.

Hoa Ngũ Sắc Tiên Đàm tỏa mùi hương thấm vào lòng người nảy ra một cảm giác khôn tả và khiến người ta xúc động những muốn quỳ xuống mà lạy trước hoa, dù có phải chết cũng lấy làm mãn nguyện.

A Liệt đưa mắt nhìn lão Ngôn, thấ lão chấp tay lại mà ngời vẻ mặt như ngây như dại. Đầu lão cúi thấp gần xuống để ngửi mùi hoa.

Nguyên A Liệt có một trí nhớ rất cường kiện. Chàng nhớ lại lời lão Ngôn vừa dặn là không được đụng vào hoa. Bây giờ chính lão lại mê mẩn tâm thần đưa gần mũi vào, chàng sợ lão vô tình chạm vào bông hoa liền cất tiếng gọi :

- Ngôn lão bá!... Ngôn lão bá!!...

Lão Ngôn dường như không nghe tiếng mà cúi gần mãi vào.

A Liệt thấy vẻ mặt lão như ngây như dại từ hồ đang đi vào giấc mê ly Chàng vội thò tay ra nắm lấy vai lão hỏi :

- Ngôn lão bá! Lão bá làm gì vậy?

Lão Ngôn giật mình choàng tỉnh giấc quay lại bảo A Liệt :

- Úi chào! Thật là nguy quá! Xuýt nữa ta bị mùi hương làm mê mẩn đụng đầu vào hoa thì hỏng bét. Trường hợp này mà xảy ra thì chúng ta không được hút tiên lộ nữa.

A Liệt nói :

- Tiểu diệt cũng muốn dính mũi vào để ngửi hương, nhưng nhớ lời lão bá nên không dám.

Lão Ngôn vỗ vai chàng ngắt lời :

- Bữa nay ta qua được "cửa ải" này là hoàn toàn trông vào người.

Đột nhiên mùi thơm càng sức nức xông vào mũi hai người. Lão Ngôn hỏi :

- A Liệt! Người có ngửi thấy không?

A Liệt đáp :

- Có! Tiểu diệt cảm thấy đầu óc rất minh mẫn và khoan khoái.

Lão Ngôn nói :

- Đó là mùi hương của tiên lộ.

A Liệt nói :

- Tiên lộ đã tiết ra vậy lão bá hãy động thủ đi thôi.

Lão Ngôn miệng ngậm ống bạc kề vào bông hoa một cách rất thận trọng.

Lúc này hoa Tiên Đàm đã nở thật lớn, lớn hơn cả mặt lão, khiến cho người ta nghĩ ngay đến chuyện ong bướm hút mật hoa.

Lão Ngôn đứng dậy sau khi hút rồi, lão bỏ ống bạc xuống nói :

- Tiểu bằng hữu! Người phải lưu ý chờ cho Tiên Đàm tiết sương ra lần thứ hai mà hút lấy. E rằng ta không kịp nhắc người đâu.

Dứt lời lão mở miệng ngáp dài đi lại góc tường vớ lấy chần chiếu giải ra nằm xuống.

Lão nói tiếp :

- Uống xong tiên lộ nằm ngủ một lúc rồi khi tỉnh lại người sẽ biến thành người khác.

A Liệt nói :

- Giả tử tiểu diệt mà chống được thì chạy về bên nhà ngủ để người nhà khỏi lo lắng bỏ đi tìm kiếm.

Chàng chưa dứt lời đã thấy lão Ngôn nhắm mắt lại, vẻ mặt rất hòa, hơi thở đều đặn. Hiển nhiên lão đã đi vào giấc ngủ say sưa.

A Liệt mỉm cười gục gặc cái đầu rồi quay lại để ý nhìn đón hoa Tiên Đàm.

Chàng cũng cảm thấy mùi hương làm cho ngây ngất.

Chàng vẫn định ninh nhớ lời dặn của lão Ngôn không dám cúi gần vào sợ lúc mê đi da thịt sẽ đụng vào hoa.

Sau chừng nửa giờ, mùi hương sức nức hơn xông vào mũi. A Liệt biết sương hoa đã tiết ra lần thứ hai. Chàng liền ngậm ống bạc đặt cẩn thận vào lòng hoa nhẹ nhàng hút lấy. Lập tức chàng cảm thấy mùi thanh hương qua miệng vào trước ngực rồi xuống huyết đan điền.

Chàng nó lại thấy sương hoa đã hút sạch liền bỏ ống bạc xuống.

Bông hoa lớn tươi đẹp kỳ tuyệt đã bắt đầu thất sắc để đi vào chỗ tàn tạ khiến cho lòng chàng luyến tiếc vô cùng và không sao vãn hồi được.

Bông Tiên Đàm tiếp tục teo lại rồi nhỏ xíu.

A Liệt buông tiếng thở dài. Chàng ngừng đầu trông vào vách tường thấy lão Ngôn vẫn ngủ say sưa không nhúc nhích.

Chỉ trong chớp mắt chàng cũng cảm thấy người mình mỏi mệt, mí mắt trầm trọng. Chàng phải cố gắng phấn khởi tinh thần chạy ra ngoài viện xoay tay khép cửa lại rồi chạy về nhà.

Vừa vào phòng, mắt chàng dịp lại, chàng không kịp cởi giày nằm ngả xuống giường ngủ ngay.

Khi chàng tỉnh dậy, mặt trời đã mọc cao chiếu ánh vào qua cửa sổ. Chàng ngồi dậy thì thấy giày chưa cởi liền nhớ lại chuyện kỳ ngộ hôm trước và biết rằng mình đã ngủ một ngày một đêm liền.

A Liệt muốn bước xuống, bỗng cảm thấy toàn thân cứng nhắc, hai chân đau ê ẩm thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng cúi xuống nhìn liền phát giác ra đôi giày bị căng thẳng. Hiển nhiên hai chân chàng mới qua một đêm đã lớn lên nhiều. Đồng thời quần áo trong mình cũng vậy.

A Liệt tùm tùm cười, bụng bảo dạ :

- Ngôn lão bá đã nói là sương hoa có công phu thoát thai hoá cốt. Cái đó chưa biết như thế nào, nhưng hiện giờ thân thể ta cao lớn rất mau thật là một điều quái dị, ta có nói với người ngoài cũng chẳng ai tin.

Chàng vừa nghĩ vừa đưa tay tụt giày, nhưng tay vừa sờ vào thì đôi giày liền rách tan tữa như đồ mục nát. Chàng lại ngả lưng nằm xuống thì các khớp xương khắp trong mình chuyển rắc lắn vời tiếng quần áo rách sột sạt.

A Liệt cảm thấy tinh thần và khí lực trong người khác trước nhiều. Chàng xiết nỗi vui mừng!

Đột nhiên chàng phát giác ra quần áo bị rách tứ tung thì trong lòng kinh hãi.

Sau chàng hiểu ngay vì người mình to lớn mau lẹ quá chừng nên quần áo chật hẹp không chịu được mà phải rách tan.

A Liệt vứt bỏ những quần áo bị rách chỉ còn lại chiếc quần đùi. Chàng đến bên cửa sổ hít mạnh một hơi chân khí rồi nhìn đến thân thể thì thấy bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, gân xương cứng cáp, chứ không phải là đứa nhỏ gầy còm như bữa trước.

A Liệt lại thò tay với lấy bình trà dốc vào miệng uống. Đột nhiên tay chàng bóp mạnh một chút thì chiếc bình trà vỡ tan.

Bây giờ A Liệt mới biết lão Ngôn bảo chàng biến thành người sức mạnh vô cùng là đúng sự thực, vì cái bình sành mà chàng còn bóp vỡ được.

A Liệt thấy mình cần đi lại thì rất đổi hoang mang. Chàng quay vào mở rương lấy quần áo, song chàng không khỏi thất vọng vì những quần áo trong rương này vừa ngắn vừa chật không còn cái nào mặc vừa mình được.

A Liệt còn đang ngơ ngác không biết lấy đâu ra quần áo mặc chẳng lẽ mình trần như nhộng mà gặp người trông thấy thì sao cho tiện?

Giữa lúc ấy có tiếng bước chân vọng lại. A Liệt ngừng đầu nhìn ra thì thấy lão bộc A Phúc Bá.

A Liệt đánh bạo nói :

- A Phúc Bá! Áo quần của tiểu tử.

A Phúc Bá dương mắt lên ngó chàng giật mình kinh hãi ngắt lời :

- Trời ơi! Công tử làm sao vậy? Bữa nay tuy trời không lạnh nhưng công tử cũng không nên cởi trần.

A Liệt nhăn nhó cười đáp :

- Những quần áo đây không mặc được nữa.

A Phúc Bá cũng la hoảng :

- Úi chà! Lão nô đang định hỏi công tử cũng hồng hào khàc hôm qua nhiều. Lão nô đã từng này tuổi đầu chưa từng thấy ai lớn mau như vậy.

A Liệt nói :

- Tiểu tử ngủ một giấc rồi lúc tỉnh lại liền thấy thế này. E rằng đây là pháp thuật của tiên gia cũng chưa biết chừng.

A Phúc Bá cho là chàng nói có lý, liền đem lòng kính trọng đáp :

- Nhất định là diệu thuật của tiên gia rồi. Nếu không thì sao lại biến hóa mau lẹ đến thế được? Lão nô đi kiếm quần áo để cho công tử mặc.

Ba ngày liền, người A Liệt cao lớn rất nhiều, mỗi ngày phải thay đổi một cỡ áo. Chàng lại ăn uống rất nhiều. Mỗi bữa ngoài cá thịt, chàng còn ăn hết một bát cơm rất lớn. Nô bộc trong nhà thấy tình trạng này cũng đều nhận định chàng là quyền thuộc của tiên gia nên đem lòng cung kính.

Đến ngày thứ tư, A Liệt chạy nhảy ngoài vườn thấy sinh lực toàn thân đầy rẫy, nhảy một cái xa đến hai trượng. Người chàng lại nhẹ như chim én.

A Liệt thung thăng trong vườn hoa nhưng không thấy lão Ngôn xuất hiện như trước thì lòng chàng không khỏi buồn rầu.

A Liệt trở về phòng mình. A Thúc thấy chàng bữa nay giữ mực hôm qua không cao lớn một cách đột ngột như mấy bữa qua, lão mới yên tâm thở phào một cái, rồi lui ra nói chuyện với mọi người.

A Liệt ngồi một mình ở trong phòng, chàng chợt để mắt đến cái rương gỗ và nhớ tới một vật giấu ở dưới tầng đáy thứ hai, bồng chàng động tâm.

A Liệt ngơ ngẩn một hồi rồi chạy lại mở rương quần áo ra. Chàng nạy lên đáy giá, nhìn cái hộp bằng sắt đen sì.

Chàng nghĩ bụng :

- Những tay võ công ghê gớm như Bộc Hành Đại Đạo Phùng Không cùng Bắc Mang Tam Xà còn chẳng mở được hộp sắt này huống chi là ta.

Nhưng chàng động tính hiếu kỳ cầm cái hộp xoay đi xoay lại ngắm nghía hồi lâu mà chẳng thấy có chỗ nào để tra chìa khóa, cả kẻ hờ cũng không có.

Chàng muốn mở mà không biết bấm móng tay vào đâu?

Lúc chàng nghiêng hộp đi nhìn thấy có ánh sáng chiếu vào, chàng pháp giác ra một kẻ rất nhỏ trông bằng sợi tóc. Mực lực chàng nay đã hơn người nên mới nhìn thấy.

A Liệt ngó quanh thấy không có ai liền cầm chiếc hộp sắt đến bên cửa sổ để xét

nghiệm. Lúc này chàng đã nhìn rõ thấy đường dây nhét vào kẽ hở đường như có thể kéo ra được. Ngoài đường dây còn có một lỗ tròn cũng nhỏ quá cơ hồ trông không rõ.

A Liệt lấy tay sờ thì toàn thể cái hộp chỗ nào cũng nhẵn thín.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu sức nhớ tới hộp dụng cụ của lão Ngôn thì dường như trong đó có lưỡi dao rất nhỏ và mỏng dính. Chàng liền đẩy rương cẩn thận lại chạy sang phòng lão Ngôn.

A Liệt vào phòng thì không thấy chậu Ngũ Sắc Tiên Đàm đâu nữa. Trên bàn có đặt một phong thơ và một cái hộp bằng bạc hình dẹp.

Ngoài phong thơ chữ rõ : " A Liệt tiểu hử mở coi"

A Liệt bó thơ ra thì chỉ thấy thảo mấy lời nói là sau khi hút hương hoa, mụn nhọt trong phổi đã tan đi có thể thoát chết. Nhưng lão không muốn ở lại hồng trần và bỏ mà đi tu đạo. Trong thơ lão còn dặn mấy cánh hoa đàm đặt ở trong hộp bạc là để tặng chàng. Những cánh hoa này ngăn được bách độc. Cách dùng thế nào, lão cũng nói rõ.

A Liệt ngơ ngẩn một hồi rồi mở cái hộp dụng cụ cũng đặt ở trên bàn ra. Chàng lấy dao nhỏ vạch vào đường tơ ba lần thì kẽ hở lõm xuống biến thành một lỗ nhỏ.

A Liệt trong bụng mừng thầm. Chàng liền cầm chiếc dùi nhỏ mũi nhọn cắm vào lỗ nạy nắp hộp cho bật ra.

A Liệt mở được hộp rồi thấy trong đựng cuốn sách mỏng trên đề chữ đỏ "Kim Đan thần công bí bản". Chàng thấy hình thù bản này khác hẳn vở bản " Kim Đan thần công"

A Liệt mở bản Lang Nha Đan kinh ra đọc trang đầu thì toàn nói về thuật luyện đan, khiến cho chàng đầu như mất hoa.

Chàng lật trang cuối cùng có một thiên nói rõ bản kinh này nguyên của một đạo gia và cách tham luyện kinh như thế nào.

A Liệt lắc đầu thất vọng đặt sách xuống một bên. Chàng lại cầm cuốn "Kim Đan thần công" lên nói. Trang đầu là một bài tựa nói : Đây là một thứ nội công thượng thượng. Nếu người luyện môn này mà thiên tư đặc biệt lại thân thể thuần dương thì chỉ trong vòng trăm ngày có thể thành tựu.

A Liệt trong lòng phấn khởi hít mạnh một hơi chân khí rồi coi tiếp :

Bài tựa Kim đan Thần Công còn nói rõ quá trăm ngày thì luồng chân khí hộ thân khiến cho đao kiếm không đả thương được. Về sau công lực càng luyện càng thâm hậu có thể đi tới chỗ sắt thép chém không vào. Nhưng nếu không phải đồng thân thì cuộc thành tựu kém hẳn.

A Liệt thấy mình còn là đồng thân liền coi tiếp xuống dưới. Cuối cùng bài tựa có ghi rõ là của Ngọc Đồng Tử soạn ra vào năm Hồng Võ thứ bọ Chàng mới biết bản bí lục nội công này là do một cao nhân hồi sơ diệp nhà Minh truyền lại.

A Liệt quyết định lấy bản này. Chàng để bản lang nha đan kinh vào hộp rồi đập nắp lại như cũ. Bất luận là ai nếu không biết cách cũng không thể mở ra được.

A Liệt đặt cái hộp sắt vào đáy rương như cũ bỏ cuốn Kim Đan thần công vào bọc rồi len lén chạy về phòng mình.

Chàng đặt cái hộp sắt vào đáy rương chỗ cũ để người khác có kiếm ra hoặc bọn Kỳ Kinh có đoạt lại thì chàng cũng chỉ mất cuốn bí điển của đạo gia mà thôi.

Bắt đầu từ hôm ấy, A Liệt không đi đâu bắt đầu dụng tâm nghiên cứu Kim Đan thần công. Chàng cố gắng tu luyện. Về môn nội công này phải ngoài những buổi tu luyện sáng, trưa chiều tối, còn có ngoài công. Ngay tức lúc ngủ cũng tiếp tục rèn luyện không để gián đoạn.

A Liệt luyện công phát giác ra mỗi ngày một tiến bộ thì trong lòng phấn khởi không biết mỗi mệ là gì nữa.

Quan âm thắm thoát bao lâu đã hết trăm ngày. Gặp buổi trong mùa đông, bên ngoài tiết trời rét lạnh mà A Liệt chỉ mặc một manh áo cũng không thấy giá lạnh chi

hết.

Chẳng những A Liệt không sợ giá lạnh mà thỉnh thoảng còn cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyết đan điền bốc lên. Luồng nhiệt khí này tùy theo ý muốn chu lưu khắp các bộ phận trong thân thể.

A Liệt biết đó là luồng chân khí nói ở trong sách. Nếu đúng như lời trong sách thì đao kiếm không thể đả thương được chàng nữa.

A Liệt không dám tin như vậy. Chàng liền lấy mũi trủy thủ đâm vào vẫn thấy sứt da chảy máu, chàng biết là công phu mình luyện chưa thành.

Một hôm A Liệt đang ở trong buồng chạy đi chạy lại luyện tập gân cốt, bỗng một luồng kinh phong thổi vào mặt. Chàng ngẩn đầu nhìn ra thì thấy một khối tuyết lớn bằng nắm tay bay tới.

Khối tuyết bay rất nhanh đập vào mặt chàng đánh "bốp" một cái rồi bắn xuống đầy người chàng.

A Liệt đã nhìn thấy người liệng tuyết ẩn ở phí sau gốc cây cách đó chừng hai trượng. Ban đầu chàng tức giận vô cùng, nhưng chàng nghĩ đây bất quá là người ta muốn trêu chọc chàng, vả lại nắm tuyết nhỏ bé không làm cho chàng đau đớn chi hết, nên lửa giận tiêu tan ngay. Có điều chàng muốn biết người liệng tuyết tới là ai, liền rảo bước tiến lại.

A Liệt quanh đến sau gốc cây lại thấy tiếng gió rít lên. Một nắm tuyết nữa liệng trúng mặt. Lần này chàng cũng thấy đau đớn, nhưng luồng lực đạo so với trước còn mạnh hơn nhiều.

A Liệt lại nổi cơn tức giận. Chàng thấy bóng người thấp thoáng lù lại gốc cây cách đó chừng hơn trượng. Chàng liền nhảy vọt lại nhanh như điện chớp.

Sau gốc cây thấp thoáng bóng người đưa chân ra móc. A Liệt vọt đi nhanh quá vướng phải chân người kia liền lăn đi một vòng té xuống.

A Liệt nằm dưới đất không đứng dậy tựa hồ người đã bị thương không bò dậy

được.

Cặp mắt chàng như đôi nhạc đồng tợn lên nhìn người vừa khều chân cho mình té xuống. Bỗng chàng lộ vẻ kinh nghi, vì người này chính là Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam tuy cải dạng nam trang, nhưng A Liệt đã thấy qua, nên vừa nhìn liền nhận ra ngay. Sở dĩ chàng sinh nghi là vì chàng không hiểu tại sao nàng lại trêu chọc mình? Nhất là nét mặt nàng lúc này sa sầm, mắt lộ hung quang, dường như có ý bất lợi cho chàng.

A Liệt đoán đã không lầm. Phùng Thúy Lam đột nhiên rút trường kiếm đâm vào trước ngực A Liệt.

A Liệt rất lấy làm kỳ quên cả né tránh. Chàng thấy mũi kiếm phóng tới la lên một tiếng :

- Phùng cô nương!

Mũi kiếm đã đụng vào người chàng.

May mà Phùng Thúy Lam không có ý hạ sát nên thế kiếm đột nhiên dừng lại. Phùng Thúy Lam chau mày hỏi :

- Người là ai?

A Liệt vội đáp :

- Tại hạ là A Liệt. Cô nương không nhận ra ư?

Phùng Thúy Lam lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Sao ? Người là A Liệt? Người nói nhăng rồi!...

A Liệt đáp :

- Tại hạ đúng là A Liệt. Cô nương quên rồi chăng?

Phùng Thúy Lam trở lại thái độ bình thường mim cười hỏi :

- Người hãy đứng dậy đi!

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phùng Thúy Lam Thổ Lộ Chân Tình

A Liệt lóp ngóp đứng dậy. Phùng Thúy Lam đột nhiên vung tay tát chàng đánh "bốp" một cái.

A Liệt chẳng hiểu ra sao toan lên tiếng chất vấn thì má bên phải lại trúng một cái tát nữa. Phát tát thứ hai này khiến chàng phải lùi lại sáu, bảy bước. Chân bước loạng choạng cơ hồ muốn té.

A Liệt hai tay bưng mặt kêu rầm lên :

- Phùng cô nương! Sao cô lại đánh tại hạ?

Phùng Thúy Lam nhảy vọt về phía trước, đứng cách A Liệt chừng ba thước.

Mắt lộ hung quang nàng lạnh lùng đáp :

- Người muốn lừa gạt ta, ta đánh người không được ư?

A Liệt không nói gì nữa vì chàng cho là do câu chuyện Lang Nha Đan kinh.

Đáng lý chàng phải nói trước cho nàng hay.

Phùng Thúy Lam xích gần lại nữa bước hỏi :

- Sao? Người không cãi được nữa rồi chứ?

Ánh hàn quang lóe lên. Nàng lại vung trường kiếm chỉ ào cổ họng A Liệt. Nàng nói :

- Bây giờ ta chưa giết chết người ngay mà cần hỏi cho biết đã xảy chuyện gì?

A Liệt ấp úng :

- Tại hạ. tại hạ.

Chàng không biết nói thế nào cho phải, nhất là lúc này nàng đang nóng giận khiến lòng chàng hồi hộp.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Người muốn sống hay là muốn chết?

A Liệt buột miệng đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ muốn sống.

Phùng Thúy Lam nói :

- Vậy người giơ tay lên để ta khỏi hoài nghi là người có ý phản kháng. Không thì ta có thể lỡ tay đâm chết người đó.

A Liệt khi nào dám phản đối. Chàng vội giơ tay thẳng lên.

Phùng Thúy Lam nói :

- Tham sống sợ chết là thường tình của con người. Ta lo gì người không trả lời.

Nàng ngó A Liệt bằng cặp mắt lạnh lùng rất sắc bén. A Liệt nhìn nàng bất giác run sợ.

Cho đến bây giờ A Liệt vẫn chưa hay tại sao Phùng Thúy Lam trở mặt với mình. Bất giác chàng ngấm ngấm sinh lòng ngờ vực và coi nàng cũng là hạng như Kỳ Kinh.

Phùng Thúy Lam khẽ đưa mũi kiếm về phía trước. A Liệt ngửa đầu về phía sau.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Bây giờ ta bắt đầu hỏi người. Người không được giả dối. Đã nghe rõ chưa?

A Liệt đáp :

- Nghe rõ rồi!

Phùng Thúy Lam nói :

- Trước hết người hãy báo tên họ đi!

A Liệt đáp ngay :

- Tại hạ họ Tra tên gọi Tư Liệt.

Phùng Thúy Lam hắng dặng một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Quê quán người ở đâu?

A Liệt đáp :

- Tại hạ quê ở Phủ Khai Phong tỉnh Hà Nam.

Phùng Thúy Lam hỏi tới :

- Năm nay người bao nhiêu tuổi?

A Liệt đáp :

- Tại hạ 13 tuổi.

Phùng Thúy Lam bữu môi cất tiếng mắng :

- Thất là nói trắng nói cuội! Người mới 13 tuổi thôi ư? Người nói láo như vậy mà mong có người tin được sao?

A Liệt không nói gì nữa vì thật sự chàng đã 16 tuổi. Nhưng đó là điều bí mật phải giữ kín không thể tiết lộ với ai được. Cả Phùng Thúy Lam chàng cũng không dám để nàng biết điều đó.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi :

- Hay lắm! Hãy cứ kể người đứng tên là Tra Tư Liệt, quê ở Phủ Khai Phong và năm nay 13 tuổi. Bây giờ ta hỏi người đến đây làm chi.

A Liệt không cần nghĩ ngợi gì, chàng đem những chuyện đã xảy ra kể hết lại.

Thậm chí chàng vào ở đây bao nhiêu ngày cũng nói rất chính xác. Cách trả lời này quả nhiên Phùng Thúy Lam không bắt bẻ vào đâu được. Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì liền hỏi :

- Câu chuyện này ai đã nói cho người hay?

A Liệt như người ngủ mới tỉnh giấc. Chàng hỏi lại :

- Phùng cô nương! Phải chăng cô không tin tại hạ là A Liệt?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Đúng thế! Tuy người đối đáp trôi chảy. Nhưng đó có thể là người đã nghe ở miệng A Liệt chân chính thuật lại nên biết hết mọi chi tiết..

A Liệt nói :

- Tại sao cô nương lại không tin tại hạ là A Liệt mà tai. hạ vẫn nhận ra cô?

Phùng Thúy Lam nghiêng răng xẵng giọng :

- Người là một tên ác đồ, một kẻ đốn mạt. Người tưởng ta không giết người chẳng?

A Liệt kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm, vì mũi kiếm của Phùng Thúy Lam tỳ vào dưới cằm chàng. Nàng chỉ đâm thêm một chút là vào sau chỗ thịt mềm nhũn và làm chàng chết ngay được. Trách nào chàng bỏ vía.

Phùng Thúy Lam lại nói :

- Bình sinh ta mới gặp một tên lừa gạt lớn mật như người lần này là lần đầu. Không trách cổ nhân có câu : "Bầu trời bao la bát ngát, trong thiên hạ chẳng thiếu một chuyện lạ nào là không có".

A Liệt kiễng chân lên cho mũi kiếm khời tỳ mạnh vào dưới cằm mới thốt ra lời được. Chàng hỏi :

- Phùng cô nương!... Tại hạ không hiểu vì lẽ gì mà cô nương lại không nhận ra tại hạ được? Phải chăng vì tại hạ vừa cao vừa lớn hơn ít ngày trước đây rất nhiều.

Phùng Thúy Lam trợn mắt lên đáp :

- Há phải chỉ cao lớn hơn trước mà thôi? Thân thể người cường tráng, phong tư người anh tuấn có thể khiến cho nhiều cô gái thấy người phải xiêu lòng. Nhưng.

Nhưng làm sao nàng không nói nữa. Nàng chỉ thêm mũi kiếm một chút dè tỏ ra nàng không siêu lòng mà còn muốn giết chàng nữa.

A Liệt bị mũi kiếm đưa tới, không nghề cổ cao lên được nữa. Nếu chàng cất tiếng, hàm dưới cử động là bị mũi kiếm đâm vào da thịt.

Lúc này A Liệt chỉ còn khò khè lỗ mũi chứ không dám nói.

Phùng Thúy Lam lẳng lặng ngó A Liệt một hồi. Bỗng nàng hạ thấp thanh trường kiếm trong tay xuống một chút.

A Liệt liền đứng ngay đầu lại như thường.

Bất thành linh Phùng Thúy Lam điểm ngón tay vào dưới cạnh sườn A Liệt. A Liệt thấy nửa người hoàn toàn tê dại. Cả đầu lưỡi cũng cứng đờ không cử động được.

Lúc này A Liệt dĩ nhiên không mở miệng lên tiếng. Phùng Thúy Lam ngó chàng bằng cặp mắt lạnh như băng. Tiếp theo nàng kịt mũi mấy tiếng tỏ ra trong lòng đã nảy ác ý.

A Liệt lộ vẻ khùng khiếp ra khoe mắt. Chàng dăm dăm ngó vị nữ lang xinh đẹp.

A Liệt đau khổ nhất ở chỗ Phùng Thúy Lam không cho chàng mở miệng để giải thích.

Phùng Thúy Lam tự nói một mình

- Gã này thật là đáng chết! Nhưng nếu ta đâm một kiếm cho gã chết ngay, há chẳng là chuyện làm phúc cho gã? Không được! Ta phải nghĩ cách khác thu thập gã mới xong.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Hay lắm! Ta đã có cách này là cầm mớ lửa đốt chết người. Hiện nay giá trời tiết lạnh. Vậy ta muốn cho người được ném mùi ấm áp.

Lúc cô nó đến câu "Tiết trời giá lạnh", đột nhiên nàng chú ý tới đối phương chỉ mặc một tấm áo đơn thì rất lấy làm kinh ngạc.

Nàng nghĩ thầm :

- Bữa nay trời rét, người thường mặc áo da áo bông hãy còn thấy rét. Vậy mà thằng lỏi này chỉ mặc một mảnh áo đơn vẫn chịu đựng được thì đủ biết nội công gã cao thâm khôn lường. Có điều sao gã lại hoàn toàn không ra sức phản kháng. Thậm chí vừa rồi ta chỉ đưa chân ra khiến cho gã phải té nhào, người lảo đảo.

Phùng Thúy Lam mỗi lúc một đi vào chỗ mờ mịt không hiểu, nên nàng cần thận hơn.

Phùng Thúy Lam bây giờ mới để ý nhìn kỹ thấy chàng trán rộng mặt vuông, mũi thẳng. Ánh mắt chàng lộ vẻ nội công rất tinh thâm. Chàng còn là một gã bánh trai hiếm có ở đời.

Phùng Thúy Lam động tâm nghĩ thầm :

- Nếu ta gặp gã không phải ở trong tình trạng này thì ta bất tất phải đoái hoài

đến gã nữa.

Rút lại bây giờ nàng không thể giết A Liệt một cách hồ đồ, mà cần phải điều tra cho rõ.

Nàng đập gã một cái.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí. Chàng cảm thấy tuy chưa hoạt động được nhưng đầu lưỡi đã cởi mở có thể nói nên lời rồi. Gã liền cất tiếng :

- Phùng cô nương! Tiểu đệ đúng là A Liệt đây mà.

Phùng Thúy Lam nói :

- Người mới 13 tuổi vốn thấp hơn ta nhiều mà sao mới cách trong vòng ba tháng, người đã cao hơn ta một cái đầu, hầu như biến đổi thành người khác.

Chàng nói :

- Cái đó... là vì tiểu đệ đã uống nước sương trong hoa Tiên Đàm.

Rồi chàng kể thao thao bất tuyệt những chuyện đã xảy ra. Sau cùng chàng nói :

- Nếu tỷ tỷ không tin thì cứ hỏi người trong nhà sẽ biết. Mấy bữa nay tiểu đệ cao lớn lên nhiều lắm. Mỗi ngày họ phải mua áo mới cho tiểu đệ mặc.

Phùng Thúy Lam vẫn chưa tin. Sau nàng hỏi rõ mới biết Ngôn lão bá ở Hàm Hương Viên ngay bên cạnh đã qui y đầu Phật. Nàng liền nói :

- Để ta đi hỏi người nhà xem sao.

Nàng bỏ đi một lúc rồi trở lại giải khai huyết đạo cho A Liệt, đổi giọng nói :

- Quả nhiên đúng thật. Hỡi ơi! Suýt nữa ta giết lầm người.

A Liệt đáp :

- Cái đó không thể trách tỷ tỷ được vì tiểu đệ đã hoàn toàn khác trước.

Phùng Thúy Lam cười đáp :

- Hay lắm! Đến ta còn không nhận ra người thì dĩ nhiên người khác không biết được. Bây giờ người có ra đường cũng không lo bọn họ tìm đến bắt bớ nữa.

A Liệt phấn khởi tinh thần nói :

- Ủa! Tiểu đệ lại chưa nghĩ tới điểm này.

Phùng Thúy Lam nói :

- Nhưng ta nói cho người hay là người cần mua một bộ áo da mà mặc, để người ngoài trông thấy người khỏi nhận ra là con người đã tu luyện cả nội ngoại công, người ta mà biết điểm này là phiền cho người lắm đó.

A Liệt hớn hở vui mừng đáp :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Phùng Thúy Lam ngừng đầu trông gã, lắc đầu nói :

- Hỡi ơi! Thật là khó tin quá! Người cao hơn ta nhiều quá! Đúng là một người lớn.

Nàng cùng A Liệt trở về phòng. A Liệt mấy lần đo đũa đoan đem chuyện Lang Nha Đan kinh nói cho Phùng Thúy Lam nghe thì nàng đã lên tiếng :

- Bên ngoài gần đây lại xảy ra những chuyện trời long đất lở. Huyết Vũ thư lại xuất hiện thêm hai lần. Hiện giờ những môn phái lớn nghe nhắc tới chuyện Huyết Vũ bí thư đều cả kinh thất sắc.

A Liệt chưa kịp mở miệng thì Phùng Thúy Lam lại nói tiếp :

- Còn một điểm nữa chắc làm cho người hứng thú là người ta đồn rằng những vụ huyết án này có liên quan đến người, vì thế nên người đột nhiên mất tích. Chỉ có

mình ta là biết người trong sạch và vô tội. Nhưng ta biết hay không cũng chẳng ích gì. Vì lời của một mình ta thì bọn người võ lâm quyết chẳng tin vào. Huống chi người lại được uống linh dược, cả con người đã thoát thai hoá cốt. Không ai có thể tưởng tượng mới trong một thời gian ngắn ngủi vài ba tháng đã xảy ra nhiều chuyện lạ như vậy.

A Liệt trợn mắt líu lưỡi hồi lâu mới nói :

- Nếu vậy tiểu đệ đã thành người mà võ lâm cố tình bắt cho bằng được mới cam tâm. Hỡi ơi! Thật là mối oan động trời.

Phùng Thúy Lam nói :

- Hiện giờ nhà họ Tra có liên quan đến Hóa Huyết môn tất cả bảy nhà thì năm nhà điều gặp nạn Huyết Vũ thụ Nên bảy nhà này rất đổi hoang mang. Cả những gia phái khác trong võ lâm cũng cực kỳ xao xuyên. Tình thế vô cùng hỗn loạn. Nói một cách khác thì hiện nay giang hồ rất khẩn trương, hễ thấy ai có vẻ khả nghi là họ theo dõi một cách rất gắt gao.

A Liệt liếc mắt nhìn Phùng Thúy Lam nói :

- Cô nương cải dạng nam trang qua lại giang hồ e rằng có điều bất tiện.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Người bất tất phải nhọc lòng lo lắng cho tạ Ma Nữ kiếm phái ta cũng có chút thế lực trên chốn giang hồ. Ngoại trừ một khu đặc biệt ở miệt Giang Nam, còn chẳng ai dám dây dưa với bọn ta.

A Liệt hỏi lại :

- Địa. khu nào ở mặt Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ta cho người hay cũng chẳng hề chi Địa khu đó tại Giang Nam phía Tây từ

Lư Châu, Tuyên Thành, phía Nam đến Hàng Châu. Mặt dòng đến bờ biển. Trong giải đất mấy trăm dặm vuông này ngoài Ma Nữ kiếm phái ta không dám tự tiện tiến vào.

A Liệt nghe nàng nói thấy địa khu này rất rộng bao quát cả miền Kim Lăng mà bọn Phùng Thúy Lam không dám tới nơi, gã chợt động tính hiếu kỳ liền thận trọng ước hỏi :

- Về vụ gia phái của tỷ tỷ không dám tiến vào địa khu đó có ai, biết rõ nguyên nhân không?

Phùng Thúy Lam mỉm cười đáp :

- Những người có chút địa vị trong võ lâm điều hiểu hết, nếu không thì ta chẳng nói với người. Có điều người cũng nên giữ gìn không nên đề cập tới chuyện này với người khác là hơn.

A Liệt vội hỏi :

- Dĩ nhiên là thế! Nhưng tỷ tỷ sợ gì vậy?

Phùng Thúy Lam nói :

- Trong địa khu đó có rất nhiều danh thủ võ lâm của hầu hết các gia phái, và lực lượng mạnh nhất là Cái bang. Sự thực thì hiện nay thế lực Cái bang đã phát triển khắp các nơi trên hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang, chứ không phải chỉ hạn chế trong một khu vực mà ta vừa nói. Bảy, tám chục năm trước, Ma Nữ kiếm phái ta đã gây cừu hận cùng Cái bang. May ở chỗ hai bên cách nhau xa nên ít khi đụng chạm nhau.

A Liệt nói :

- Té ra là thế, nhưng cừu hận từ bảy chục năm trước tất bây giờ đã phai lạt đi nhiều. Và lại hai bên ít đụng đầu nhau thì cũng không thành vấn đề nữa.

Phùng Thúy Lam nói :

- Nếu dễ dàng như vậy thì ta chẳng úy kỵ làm chỉ Sự thực Ma Nữ kiểm phái ta cứ cách bảy, tám hay mười năm lại có cao nhân xuất hiện. Những nhân vật này luyện được kiếm thuật rồi lại đến Giang Nam đối phó với Cái bang.

A Liệt nghĩ bụng :

- Thế là bọn tở tở gây sự với người ta chứ không phải người ta gây sự với mình. Tở tở chuyên đi tìm người để rắc rối.

Phùng Thúy Lam lại nói :

- Trong mấy chục năm, trước sau có năm người đến Giang Nam báo thù rửa hận thì chỉ thấy hai người còn sống trở về còn ba người nữa không hiểu sống chết thế nào.

A Liệt kinh hãi hỏi :

- Té ra là thế. Nếu vậy bọn Cái bang thủ đoạn quá tàn nhẫn và mối thù mỗi ngày một sâu cay.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ba người đó sống chết không hay đã đành. Đáng cảm hận hơn hết là hai người còn sống trở về đều bị độc thủ hành hạ tàn nhẫn, bị cướp trình tiết. Chân nguyên âm đã mất không thể luyện Ma Nữ kiếm đến hạng thượng thừa được nữa. Đồng thời tâm thần bị thương tổn rồi biến thành tính tình cổ quái. Sau này muốn trở lại báo thù cho cũng không được nữa.

A Liệt nói :

- Đã có năm vị cao thủ tuyệt thế đi báo thù mà đều bị thất bại thì tất võ công của Cái bang phái cực kỳ cao minh và nhân tài rất nhiều vậy các vị còn tiếp tục tính chuyện báo thù làm chi nữa?

Phùng Thúy Lam biến sắc tỏ vẻ không bằng lòng đáp :

- Theo chỗ ta biết thì bọn Cái bang không phải là nhiều kỳ nhân dị sĩ mà vì bọn chúng thủ đoạn đê hèn, đã lợi dụng vật chí bảo Ma Nữ kiếm phá, khiến bọn ta không còn sức tranh đấu.

A Liệt dương cặp mắt thao láo, đẩy vẻ hồ nghi ra chiều không hiểu.

Phùng Thúy Lam liền giải thích cái đó kêu bằng "Tru Tâm diệu kiếm", một vật báu chí bảo để trấn sơn. Hình thù nói cũng như thanh kiếm thông thường, nhưng nó có ba thứ đặc biệt là mùi hương kỳ lạ, âm kỳ lạ và ánh sáng kỳ lạ. Tỷ như khi nó đụng vào khí giới của bên địch liền tiết ra mùi hương kỳ dị làm giao động tâm khí đối phương. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ, ánh sáng ngũ sắc loé lên cũng làm cho tâm thần bên địch phải lung lay.

A Liệt hỏi :

- Sao báu vật đó lại lọt vào tay người Cái bang.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Câu chuyện rất dài nhưng tóm lại chỉ vì nó mà bản phái cùng Cái bang kết mối thâm thù. Báu vật này lọt vào tay Cái bang 35 năm trước đây. Sau 30 năm bên ta đã có hai tay cao thủ đến trả thù và mong đoạt lại vật báu của sư môn. Một người không biết lạc lõng nơi đâu. Còn một người trở về thì tình hình cũng bi thảm như mấy người trước.

Bây giờ A Liệt mới hiểu nội dung câu chuyện, bụng bảo dạ :

- Thanh Tru Tâm diệu kiếm ban đầu nhất định là báu vật của mình. Thế rồi trước đây 30 măn thanh bảo kiếm này bị Cái bang cướp lấy. Vậy những chuyện ân oán thị phi giữa hai phe này không ai biết mà phê bình cho đúng.

Đột nhiên gã giật mình kinh hãi, trợn mắt lên nhìn Phùng Thúy Lam hỏi :

- Phùng cô nương! Cô nương không đi Giang Nam để báo thù và lấy lại bảo kiếm ư?

Phùng Thúy Lam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Ta biết người thật khó lòng quan tâm đến ta, nên ta không lừa dối người làm chi. Ta đã được lựa chọn vào công việc đó. Trong ba tháng nay ta hết sức luyện kiếm pháp tinh diệu của bản môn cùng vì nhiệm vụ khó khăn này. Nếu không thì gia gia ta đã già chồng rồi.

A Liệt lắc đầu hỏi :

- Công việc này khó lòng quá! Cô nương không đi nữa là hơn, hoặc kiếm người khác đi thay.

Phùng Thúy Lam nói :

- Không được! Vụ này là một hành động bí mật của bản phái, hai là nguy hiểm vô cùng, mất mạng như chơi. Vậy người khác còn ai muốn bán mạng thay mình?

A Liệt hỏi :

- Theo lời cô nương thì dường như hiện nay thế lực Cái bang rất mạnh. Sao cô không chờ khi họ suy vi sẽ hành động?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp :

- Chờ cho Cái bang suy yếu thì có khác gì ôm cây đợi thỏ. Ta đã nghĩ kỹ rồi. Bước đầu tiên là ta hãy tìm cách đâm chết bang chúa Cái bang là Lục Minh Vũ. Cái bang mất người cầm đầu thì bất luận họ có bao nhiêu trường lão cùng cao thủ cũng lâm vào cảnh suy đồi trong một thời gian. Bước thứ hai ta mới đem toàn lực ra để đoạt bảo kiếm về. Bước thứ ba là ta nhờ Trụ Tâm diệu kiếm mà giết chết bốn tay đại trường lão nổi tiếng ở Cái bang. Sau cùng sẽ phân phát lại những tay cao thủ tuổi trẻ đi các nơi. Có thể thì cái bang mới vĩnh viễn không ngóc đầu dậy.

Đột nhiên nàng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi :

- Những điều ta cho người biết đây, người không được tiết lộ với bất cứ ai. Nếu trên chốn giang hồ có người hay biết thì ta cứ người mà truy vấn.

A Liệt nói :

- Phùng cô nương! Cô bắt tất phải quan tâm. Nếu tiểu đệ tiết lộ chuyện bí mật của cô nương, hay nói câu gì có hại đến cô thì gương kẻ cổ tiểu đệ cũng chẳng hờ môi.

Gã còn lộ vẻ không bằng lòng vì Phùng Thúy Lam còn có ý hoài nghi Thái độ này có sức mạnh hơn là thiên ngôn vạn ngữ. Phùng thúy Lam không nghi ngờ gì nữa, ra chiêu ấy nấy nói :

- Chẳng phải ta nghi ngờ người có ý hại ta, mà ta chỉ e người không hiểu vụ này quan trọng đến thế nào, rồi có khi lỡ lời nói ra. Nếu ta không tin người thì đã chẳng nói cho người hay.

A Liệt như người được an ủi, nét mặt trở lại bình thường. Gã hỏi :

- Cô nương có biết sào huyệt Cái bang ở đâu không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Tổng đàn công khai của bọn họ Ở Kim Lăng, nhưng sào huyệt bí mật di chuyển luôn. Gần đây bọn ta có tin báo là ở Vu Hồ.

A Liệt hỏi :

- Chừng nào cô nương sẽ khởi hành xuống Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Người đừng hỏi đến hành động của ta là hơn.

A Liệt hỏi :

- Cô nương không tin được tiểu đệ hay sao?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Chẳng phải ta không tin người, nhưng ta thấy người có biết cũng bằng vô dụng chẳng lợi ích gì.

A Liệt nói :

- Có khi tiểu đệ cũng đến Giang Nam mà trùng hợp vào lúc hành động của cô nương thì tiểu đệ sẽ vì cô ra sức.

Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi :

- Người cũng đến Giang Nam ừ?

A Liệt đáp :

- Hiện giờ tiểu đệ chưa có ý định đó, nhưng việc đời biết đâu mà lường được.

Phùng Thúy Lam nói :

- Người nói vậy cũng có lý. Đáng tiếc là hiện giờ ta chưa biết lúc nào sẽ hành động.

Cô ngừng một chút rồi hỏi :

- Người có muốn đi không?

A Liệt gật đầu đáp :

- Bây giờ tiểu đệ không đến nỗi gầy yếu bất lực như trước, nên vẫn muốn đi cầu danh thủ truyền nghệ. May ở chỗ đến cô nương còn không nhận ra tiểu đệ. Thì dĩ nhiên người khác chẳng thể phát giác được.

Phùng Thúy Lam nói :

- Ta luyện môn kiếm thuật cần phải giữ vững chân nguyên âm nên chẳng thể giúp người. Người cầu danh sư là phải. Nhưng người nên nhớ trên chốn giang hồ, lòng người giả dối không lường nhất là người võ lâm càng bụng dạ hẹp hòi, khi nào có truyền tuyệt kỹ bản môn cho kẻ khác. Người ta còn tưởng người là người phải

khác đến học lỏm tuyệt nghệ của họ, có khi nuôi hại sát thân. Vì vậy người phải cẩn thận lắm mới được.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- À phải rồi! Gia gia ta có mấy bộ áo da, chắc người mặc vừa đấy. Người lựa lấy một bộ mà mặc để cho người ta khỏi thấy trời rét mà người vẫn không lạnh. Đó cũng là một điều khiến kẻ tò mò chú ý.

Nàng nói rồi chạy đi liền.

A Liệt ngồi một mình chờ đợi. Chàng muốn chờ Phùng Thúy Lam trở ra để đem việc Lang Nha Đan kinh nói cho nàng nghe.

Sau một lúc Phùng Thúy Lam cầm tấm áo bào da đưa cho A Liệt mặc vào.

Chàng bỗng biến thành một chàng phong lưu công tử trong cõi đời ô trọc, chứ không còn là một tên tiểu đồng ốm o như ngày trước nữa.

A Liệt thay áo rồi. Những tấm áo gã cởi ra gói lại thành một bộ.

Chàng trở cái rương gỗ trong góc nhà nói :

- Trong rương này.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trong Đường Hàm Đồi Bạn Chia Tay

A Liệt chưa dứt lời bất thành linh có hai tiếng nhạc không biết từ đâu vọng lại.

Phùng Thúy Lam cả kinh thất sắc giật nảy mình lên nói:

- Đây là tiếng nhạc cảnh cáo có người lợi hại lên vào. Chúng ta phải chia nhau rời khỏi nơi đây và từ rày vĩnh viễn đừng trở lại chỗ này.

A Liệt trong lòng cực kỳ xao xuyến. Chàng thấy Phùng Thúy Lam đẩy cái cột sang một bên. Phía sau hở một cái cửa Nàng quay lại nói:

- Chúng ta qua cửa này, phía trong có hai nẻo đường ra thoát được bọn người ngoài bao vây.

Nàng chưa dứt lời đã khoa chân bước vào.

A Liệt vội hỏi:

- Sau này tiểu đệ đến đâu để kiếm cô nương?

Phùng Thúy Lam quay lại thò tay ra nắm lấy cổ tay chàng kéo mạnh vào rồi đặt cây cột lại nguyên chỗ để che lấp cửa ngầm.

Nàng xoay mình thì đụng vào ngực A Liệt.

A Liệt vội ôm lấy nàng hỏi:

- Chúng ta gặp nhau ở đâu?

Phùng Thúy Lam không trả lời. Tắm thân mềm mại tựa vào người chàng.

Ban đầu A Liệt chưa thấy gì. Nhưng sau cả người nàng cùng đầu tóc tiết ra mùi hương xông vào mũi khiến cho chàng chợt nhớ tới người thiếu nữ xinh đẹp và phát sinh phản ứng tự nhiên của người khác giới. Tâm thần chàng bị dao động, bất giác chàng ôm nàng chặt hơn.

Phùng Thúy Lam chìa cặp môi vào gần. Lòng gã buâng khuâng cảm thấy mùi vị khôn tả, Phùng Thúy Lam tựa ra khỏi bàn tay gã khẽ nói:

- Chạy mau đi! Cái cửa ngầm này bọn chúng có thể tìm ra được ngay.

Rồi nàng dắt tay A Liệt theo đường tối tăm mà đi. Đi chừag được hai trượng thì tới bực đá. Xuống hơn mười bậc hiển nhiên đã vào đường hầm.

Phùng Thúy Lam dừng bước đưa tay ra sờ khuôn mặt A Liệt khẽ bảo chàng:

- Người theo mé tả mà đi. Cửa ra bước lên khu vườn hoang rồi trượt qua góc trong ở mé tây bắc, qua ngõ hẻm để ra đường phố.

A Liệt cảm thấy ngón tay nhỏ nhắn và mềm mại chuyển động trên mặt mình, trong lòng rất khoan khoái. Ngoài mối tình êm dịu, chàng còn cảm thấy niềm từ bi của người mẹ đối với con.

Biến diễn này khiến gã cảm động ứa ra mấy hạt lệ.

Bỗng nghe Phùng Thúy Lam khẽ nói:

- Bị người theo dõi hành tung. Ta ra khỏi đây phải tìm cách ẩn lánh. Người khó mà gặp được ta, nhưng cũng nên ghi nhớ, hễ khi nào nào thấy đồ hình tam giác bên trong vẽ thanh kiếm nhỏ thì đó là tiêu chí của ta. Mũi kiếm trở về mé nào là ta ẩn thân ở phía đó. Nhưng người chớ có kiếm ta mà chỉ vạch một chữ thập vào dưới đồ hình là ta biết rồi. Người ở đâu đến đêm ta sẽ tìm tới.

A Liệt ghi nhớ vào lòng. Phùng Thúy Lam lại nói:

- Dường như ta còn nhiều điều muốn nói với người. Nhưng thời giờ cấp bách quá rồi.

Người chạy đi thôi!

Nàng đẩy A Liệt về mé tả. A Liệt chào một tiếng xong rảo bước đi ngay. Phùng Thúy Lam dừng lại một chút rồi mới leo vào đường mé hữu mà đi.

Phùng Thúy Lam vừa đi được bảy tám bước, bỗng nghe tiếng rú "úi chao".
Nàng lảo bẫm:

- Hồng hét! Ta quên dặn gã đừng đến thăm phần mộ mẫu thân nữa, vì chỗ đó nhất định có người đang nấp .. A Liệt lúc này đã chạy xa. Chàng bao lâu gã ra khỏi khu vườn hoang đón đường phố.

Chàng nhìn lại cái bọc trong tay, sực nhớ tới mình chưa đem cái rương đi theo mà cũng chưa kịp đem chuyện Lang Nha đàn kinh nói cho Phùng Thúy Lam nghe. Chàng cũng không hối hận gì, lắc đầu mấy cái ra chiều phể bỏ việc đó rồi tiếp bước.

Hiện giờ chàng không phải là thằng nhỏ cùng khổ như mấy tháng trước. Nhất là về đường kinh nghiệm chàng đã từng trải hơn nhiều.

A Liệt mượn một cỗ xe lớn để đi đến Đồng Quan.

Lúc ngồi trên xe chàng lảng lảng suy tính đường lối hành động thì nhận ra rằng mình phải xa chạy cao bay đồng thời để tìm kiếm danh sư. Chuyển này chàng đi không biết bao giờ mới trở lại Bắc Phương. Dĩ nhiên chàng nhớ ngay tới việc đến trước phần mộ mẫu thân để bái biệt.

Bước đầu chàng chỉ nghĩ đến việc bái mộ và bỏ mọi chuyện khác.

Chàng lấy cuốn sách trong túi ra coi.

Nên biết mấy tháng nay tuy A Liệt đã theo cuốn Kim đan thần công bí lục để tu luyện chân khí, nhưng nghi ngờ khôn ngoan là đến trình độ nào thì nóng lạnh không thể xâm nhập vào người và đao kiếm cũng không hại mình được nữa.

Sự thực lưỡi trùy thủ trong bọc đã xiên rách da chàng thì luồng chân khí kia tựa hồ chưa có tác dụng gì, nên chàng mở xem đoạn văn này cho kỹ lại.

Tuy chàng đã thuộc lòng mà vẫn bấn khoăn, phải mở sách coi lại.

Cỗ xe lúc lắc, nếu là người thường, thì khó lòng chuyên tâm coi sách được, hoặc gắng gượng coi tất phải váng đầu hoa mắt.

Ban đầu A liệt cũng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng chỉ sau một lúc hai tay chàng chỉ khẽ động tác cũng làm tiêu tan được sự chấn động trong xe.

Nguyên chàng là người cảm giác linh mẫn, hễ cỗ xe lúc lắc là chàng di động khuỷu tay để khắc chế lực lượng bên ngoài, và tay chàng cầm sách vẫn ổn định.

A Liệt coi động tác ở tay mình một lát liền hiểu ngay. Hễ lúc nào phân tâm suy nghĩ, dừng tay lại là xe lại lúc lắc. Vì thế mà chàng trút bỏ tạp niệm, chỉ để tâm vào bi lục.

A Liệt đọc từng chữ, đồng thời chàng hồi tưởng lại tình hình lúc luyện công và phát giác ra những hiện tượng cùng cảm giác qua từng giai đoạn thì đều thấy rất đúng chẳng sai trật chữ nào. Đáng lý tấm thân chàng hiện nay đao thương không vào mới phải, vậy mà sao lại không chống nổi lưỡi đao trụ thủ.

A Liệt nghĩ mãi không tìm ra được đáp án. Chàng tự hỏi:

- Nếu bí lục này để lừa gạt người thì tất cả mọi điều không linh nghiệm mới phải. Sao ta lại đạt tới trình độ phát huy chân khí từ huyết đan điền, cùng là nóng lạnh không thấm vào người được?

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu cho đến khi ăn cơm trưa vẫn không tìm ra được manh mối.

Lòng chàng không khỏi bồn chồn vì theo lời chỉ thị của Phùng Thúy Lam, tuy chàng đã nội lực thâm hậu, thân thể nhẹ nhàng khác với người thường, nhưng nếu chạm trán với kẻ địch vũ công cao cường thì tất nhiên sẽ bị thất bại. Như vậy công việc cấp bách là chàng phải có tấm thân đao thương chém không vào, hay ít ra bớt được mối lo bị người sát hại. Còn về chiêu số võ công phu thì rồi thủng thảng sẽ tìm danh sư truyền thụ cũng không muộn.

Sau một hồi lao tâm khổ tứ, chàng trút bỏ tạp niệm nhắm mắt điều dưỡng, luyện công.

Khi cỗ xe dừng lại, A Liệt mới mở mắt ra. Người dong xe cho chàng hay là đã đến quán trọ cần nghỉ lại qua đêm rồi sáng mai sẽ thượng lộ.

A Liệt toan xuống xe, bỗng nghe một âm thanh nhỏ bé lọt vào tai. Khẩu âm của một lão già cất lên hỏi :

- Lão Chu muốn thuê phòng cho ai vậy?

Lão Chu (tức người đánh xe) hỏi lại:

- Phải? rồi ! Nhưng lão hỏi làm chi vậy?

A Liệt nghe hai bên đối đáp không khỏi chấn động tâm thần. Chàng chưa xuống xe vội, chú ý lắng tai nghe.

Tiếng lão già lại cất lên :

- Hình dạng y thế nào? Y chừng bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?

Lão chu hỏi lại :

- Ông bạn hỏi làm gì?

Tiếng lão già đáp :

- Lão chu cho ta hay. Nếu là người đem rắc rối thì đi kiếm nơi khác mà trọ. Chúng ta không muốn có chuyện lôi thôi.

Lão Chu đáp :

Sao lại kỳ vậy? Lão đã mở tiệm thì dù giặc cướp cũng phải đón tiếp. Huống chi khách hàng không có chuyện gì rắc rối cho lão đâu, A Liệt bụng bảo dạ :

- Té ra lão già kia là chủ quán. Lão chu nói rất phải:

những điều chủ quán hỏi thật vô lý.

Bỗng nghe chủ quán nói:

- Trong vòng hai tháng nay, bản quán đã xảy hai chuyện rắc rối to. Xuýt nữa cả cái mạng già này cũng toi rồi. Sao lão chu lại bảo không rắc rối đến ta? Lão hãy cho ta biết ngay bộ dạng người khách đó thế nào.

Lão Chu đáp :

- Y là người có học. Coi cách ăn mặc dường như là tay có tiền. Chuyến này y đi tới Đồng quan và đem theo mấy bộ quần áo, dường như để tìm bạn. Chắc lão cũng biết những chàng đọc sách tính giao du với bạn.

Chủ quán hỏi :

- Y chừng bao nhiêu tuổi? Tướng mạo thế nào ?

Lão chu đáp :

Y vào trạc , tướng mạo rất tình tứ. Đáng tiếc Hoàng lão không phải đàn bà, không thì cũng mê tít. Ha hạ..

Chủ quán họ Hoàng gạt di :

- Đừng nói giỡn nữa! Y có đàn bà đi theo không?

Lão Chu đáp :

- Chẳng có. Chẳng có ai hết, chỉ có y coi bộ rất hùng tráng.

Chủ quán thở phào một cái nói :

- Vậy thì được rồi! Hai phe rắc rối đều là thanh niên có đàn bà đi kèm mà xảy ra. Nửa đêm không hiểu ở đâu tới bọn người trên tường vượt nóc lao vào khiến Hoàng mỗ xuýt bị toi mạng.

A Liệt nghe tới đây trong lòng đã hiểu rõ nội vụ. Chàng vừa xuống xe vừa lăm lăm bầm :

- Té ra bằng người kia đang lùng Phùng cô nương. Chắc là bọn Kỳ Hình ở phái Bắc mang chứ không còn ai.

Nghĩ tới đây A Liệt trong lòng muốn chạm trán Kỳ Kinh để xem hẳn có nhận ra được chàng không.

Đêm hôm ấy quả nhiên có việc xảy ra. A Liệt đang ngủ say đột nhiên thức giấc. Tai chàng nghe trên mái ngói có tiếng bước chân rất khê và bên ngoài phòng nghỉ của chàng có tiếng bước chân người tiến lại. chàng nghe rõ, trong lòng không khỏi kinh ngạc tự hỏi:

- Thính giác của ta ghê gớm đến thế này ư?

Người đến bên cửa rồi đứng yên không nhúc nhích.

A Liệt cố ý ngáy đều như người đang ngủ say.

Chỉ trong khoảnh khắc cửa phòng mở ra, gió lạnh ùa vào xuyt làm tắt cả ngọn đèn trên bàn.

Sau đó đèn lửa sáng rực. Một người đến đẩy A Liệt. Gã mở bừng mắt ra làm bộ ngỡ ngác.

Hai người đứng ở bên giường một cao một thấp đều khoác áo đen đầu đội mũ da rộng vành. Có nét mặt phỏng đoán thì người cao vào trạc tuổi, phong tư tuấn nhã, khí vũ hiên ngang.

Người lùn da mặt dãn deo tuổi ngoại lục tuần. Nhưng cặp mắt ti hí của lão chiếu ra những tia hàn quang lạnh người. Mới coi đã biết ngay là con người xảo quyệt mưu kế sâu xa.

Người cao ồ lên một tiếng. A Liệt toan ngồi dậy thì thấy đối phương tay cầm đơn đao trở vào trước ngực chàng. Động tác của người này mau lẹ khôn tả.

Lão già vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nói :

- Hay hơn hết là người đừng tính đường vọng đông. Bọn ta không phải là giặc cướp, chỉ muốn hỏi người mấy câu mà thôi.

A Liệt hỏi lại:

- Các hạ có điều chi muốn hỏi để đến sáng mai có được không? Sao lại hỏi ngay bây giờ?

Lão thấp lùn buông tiếng cười lạt, nhe bộ răng vàng khè đáp :

- Tuy người có vẻ kinh hãi nhưng nghe giọng nói không phải là người nhút nhát. Xuýt nữa thì bọn ta mắc lừa. Bây giờ người hãy lắng tai mà nghe ta hỏi một câu thì người đáp một câu. Nếu người nói dối là ngược người bị thủng đó.

A Liệt chau mày hỏi :

- Nếu tại hạ không trả lời thì sao?

Người cao biển sắc hỏi lại :

- Người dám bướng ư?

A Liệt đáp :

Các hạ đừng nổi nóng. Không phải tại hạ có ý chọc giận mà chỉ nghĩ rằng mình nói trạt một câu có thể mất mạng, nên không muốn nói.

Kể ra câu này cũng không hợp lý, nhưng thần sắc A Liệt khiến cho đối phương nhận ra là chàng có lý. Quả nhiên người cao bớt giận không nói gì nữa. Lão lùn hỏi :

- Người họ tên gì ? Quê quán ở đâu? Có hiểu võ nghệ không ?

A Liệt đã nghĩ từ trước về câu hỏi này liền đáp ngay:

- Tại hạ họ Bạch tên gọi Chi phố. Nguyên quán ở gần Khai phong...

Gã ngừng lại nốt chút roi tiếp Võ nghệ cũng biết đôi chút. Từ thuở nhỏ đã học môn quyền cước Hai năm trước đây lại được dị nhân truyền thụ cách hô hấp nên thân thể cường kiện.

Lão lùn hắng dặng một tràng rồi nói:

- Giả tử người trả lời là hoàn toàn không hiểu võ nghệ thì ta cắt lưỡi người ngay.

Người cao cũng nói theo :

- Xem chừng gã này không có gì đáng hoài nghi.

Lão lùn nói :

- Bọn ta đã thấy gã thì không được buông tha gã một cách khinh xuất. Người hãy sục tìm trong bọc gã xem.

Lão vừa nói vừa tự tay mình cởi áo A Liệt.

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ thầm:

- Nếu họ lục thấy pho Kim đan thần công bí lục tất họ lấy mất mà mình còn khó lòng tránh khỏi vạ sát thân.

Nhưng hai người trong tay đều cầm binh khí nên gã không dám động thủ, chỉ dương cặp mắt lên nhìn và để họ muốn làm gì thì làm.

Người cao lật cái bọc lên đảo mắt nhìn qua rồi nói:

- Đây toàn quần áo và đồ dùng của đàn ông mà lại không phải toàn đồ mới.

Lão lùn thò tay vào sờ soạng chứ không lật túi áo ra. Lão nói :

- Gã có một đĩnh bạc và một càn kim thoa nạm hạt châu.

Lão rút tay về lạnh lùng hỏi:

- Người là đàn ông sao lại dùng cành hoa này?

A Liệt thử lay động cánh tay không thấy lão ngăn cản liền móc cành kim thoa dát ngọc phi thúy đưa ra cho lão coi rồi nói :

- Cành thoa này đáng giá hai chục lạng vàng trở lên. Tại hạ đem theo bên mình để phòng khi hết tiền xài sẽ bán nó đi chi dụng chứ không có ý gì khác.

Lão lừa đưa mắt ngó chưa kịp nói gì thì người cao đã lên tiếng :

- Vật này là đồ dùng của đàn bà. Hiển nhiên người đã nói nhăng.

A Liệt hỏi :

- Phải chăng các hạ tưởng tại hạ là đàn bà?

Lão lùn nói:

- Người cất cái đó đi. Đừng cãi lời chúng ta nữa....

Lão lùn lại hai bước tựa hồ muốn rút lui.

Người cao hỏi :

Ừ! Chúng ta buông tha gã hay sao?

Lão lùn đáp :

- Ta coi gã không còn có lý do gì đáng ngờ nữa.

Người cao hỏi :

- Thế còn cành thoa này....

Lão lùn ngắt lời :

- Cành thoa đó rất đắt, bất luận người con gái nào ra cửa cũng không dùng đồ vật quý trọng đó, nên ta tin rằng đúng là gã đem đi để phòng khi thiếu tiền.

Người cao nói:

- Tại hạ thấy có điều chưa được ổn lắm.

Lão lùn vừa trở gót bước đi vừa nói :

- Nếu ông bạn không tin thì sao chẳng sờ tay mó vào người gã để biết chân giả?

Người cao quả nhiên thò tay vào trong chăn sờ hạ bộ A Liệt rồi không nói gì nữa cũng xoay mình ra đi.

A Liệt cầm cành kim thoa lại nhớ tới Phùng Thúy Lam. Chàng còn liên tưởng tới đối phương có cử động này thì rõ ràng họ nghi ngờ mình là Phùng Thúy Lam đã cải dạng nam trang.

Chàng không ngờ đối phương lại bỏ đi ngay. Nhưng vụ này có liên quan đến Phùng Thúy Lam, chẳng lẽ chàng lại làm ngơ.

A Liệt liền lớn tiếng gọi :

Hai vị khoan rồi hãy đi !

Cả lão lùn cùng người cao cùng dừng bước. Người cao quay lại hỏi :

- Sao l Phải chẳng người không phục, muốn tỷ đấu mấy chiêu?

A Liệt vội đáp:

Không phải đâu! Tại hạ thấy hai vị giữa lúc đêm tối mà đi lại như không, trong lòng rất lấy làm bội phục nên muốn thỉnh giáo cao tính đại danh hai vị để sau này có gặp ngoài đường biết mà chào hỏi.

Lão lùn trước không quay đầu lại, bây giờ bỗng trở gót đi vào bên cạnh giường, mắt sắc như kiếm ngó A Liệt chăm chặt, không hiểu lão có điều chi ngờ vực.

Người cao nói :

- Đi thôi ! Cháng ta có rảnh đâu mà lằng nhằng với gã.

Lão lùn chậm rãi đáp :

- Thăng cha này có điều ngoắt ngoéo. Mười phần có đến tám là gã quen biết ở kia nên mới hỏi họ tên chúng ta.

A Liệt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Thảo nào lúc họ nói với nhau không kêu tên tuổi, khiến mình không biết đâu mà lần.

Nếu chúng kêu tên gọi họ nhau thì ít khi mình cũng nắm được đôi phần cùng mối liên quan giữa bọn chúng.

Không những A Liệt suy nghĩ về điểm đó, đồng thời chàng cảm thấy những nhân vật này đều lão luyện giang hồ ăn nói rất ý tứ.

Người cao lại nói tiếp :

- Câu này chỉ đoán mò nhưng cũng có lý. Hay hơn hết chúng ta cứ bắt gã đem đi là yên chuyện.

Lão lùn đáp:

- Bắt gã đem đi dĩ nhiên là biện pháp an toàn nhất, nhưng chúng ta hành động sai trật để lỡ việc người ta rồi câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ thì còn chi là thể diện?

A Liệt có ý tức mình nghĩ bụng :

- Bọn này chỉ nghĩ đến thể diện chúng mà không xin lỗi mình. Xem chừng họ cũng chẳng tử tế gì hơn Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. Đều là phường tư lợi.

Người cao đáp :

- Chắc vụ này không đồn đại ra ngoài võ lâm đâu mà ngại.

Lão lùn trầm ngâm chưa nói gì thì A Liệt đứng phắt dậy cướp lời.

- Được lắm! Để tại hạ đi theo quý vị.

Giọng nói của chàng có ý thách thức xem bọn kia làm gì.

Người cao tức giận hỏi :

- Thằng nhãi con giỏi lắm ! Người tưởng bọn ta không dám ư ?

Lão lùn nói :

- Bắt gã này đem đi làm chi vô dụng !

Tuy miệng lão nói ra chẳng muốn bắt A Liệt mà cặp mắt điều hâu của lão theo dõi từng cử động của A Liệt.

A Liệt đứng dậy mặc quần áo vào.

Lão lùn hỏi :

- Hãy khoan! Ta hỏi người câu nữa:

Người có phải là người võ lâm không?

A Liệt đáp :

- Không phải.

Lão lùn cười lạt nói :

- Ta coi lúc người tung chần ngồi dậy, trời lạnh thế này mà người không biết rất tỏ ra nội công người cực kỳ thâm hậu.

A Liệt hối hận nghĩ thầm :

- Mình thật là khờ để chi tiết nhỏ nhặt sơ hở đến nổi lọt vào mắt chúng. Lão già kia rất quý quái. Chẳng sớm thì muộn mình cũng bị hấn phát giác ra nhiều chỗ sơ hở khác. Đáng lo nhất là pho bí lục không khéo bị hấn đoạt mất.

Nhưng chàng hối hận thì đã chậm mất rồi. Lão lùn đột nhiên phóng tay điểm vào huyệt thiên b nh trong người chàng.

A Liệt chưa kịp la lên thì người đã cứng đơ như cây gỗ, không nhúc nhích được nữa.

Lão gạt đầu ra hiệu cho người cao. Còn chính lão thu lượm quần áo của A Liệt.

Người cao buộc A Liệt lên vai rồi rảo bước ra đi.

Bên ngoài trời vẫn tối đen, nhưng A Liệt cũng nhìn rõ. Đáng tiếc chàng không cúi đầu xuống được mà cũng không thể ngảnh đầu hai bên.

Chàng chỉ biết chẳng bao lâu hai người đã đem mình ra ngoài thành đến một nơi hoang dã hẻo lánh.

Sau một lúc chúng đi vào trong một căn nhà. A Liệt trong lòng nghi hoặc tự hỏi :

- Sao ta không nghe tiếng kẹt cửa hay đây là căn nhà bỏ trống? Nếu ta đoán không lầm thì đây là căn nhà hoang.

Người cao đem A Liệt đặt xuống góc nhà. Bỗng A Liệt thấy trước mắt tối sầm lại chẳng nhìn rõ chi tiết. Chàng chắc đối phương đã lấy tấm áo đen phủ lên đầu chàng.

A Liệt nghe rõ đối phương ngồi xuống ghế và tiếng nhắc chậu trà lên nhưng không nghe thấy tiếng thắp đèn lửa Trong lòng rất lấy làm kinh dị, gã nghĩ thầm:

- Nếu chúng không thắp đèn thì hành tung chúng rất bí mật. Không hiểu lai lịch chúng thế nào ?

Lát sau bỗng nghe lão lùn cất tiếng :

- Hay lắm! Mọi người đều đã về đến. Bữa nay thì ta động tính hiếu kỳ nên đem gã này về đây để các vị coi xem.

Một thanh âm lạ tai cất lên:

- Đã vậy mở áo choàng để bọn ta coi thử.

Lại một người khác nói:

- Không cần. Không cần ! Bọn ta chưa điều tra ra gốc gác gã mà lại để gã khám phá ra lai lịch bọn mình chẳng là thua lựa ư. Bây giờ hãy đem gã vào góc nhà bắt quay mặt vào tường rồi hãy mở áo ra. Người nào muốn coi gã phải bịt mắt lại. Có thể thì gã chỉ trông thấy góc nhà hay nhiều lắm là ngó thấy một người mà thôi.

Đề nghị này được thông qua. Một người kéo A Liệt vào góc nhà để chàng quay mặt vào tường rồi mới mở áo choàng ra.

Nếu là người thường thì trong chỗ tối mò đã chẳng nhìn thấy gì. Nhưng A Liệt trông rõ hai bức tường lâu ngày hư nát, cát vữa rớt hết, trông rõ gạch xây.

Một người tiến lại góc nhà nhưng che mặt bằng tấm khăn đen và cả thân mình cũng có áo choàng phủ kín nên A Liệt không trông rõ phục sức của đối phương. Điều này làm cho chàng thất vọng, vì chàng định coi cách ăn mặc và hy vọng tìm ra được manh mối gì chẳng.

Người kia giơ cao chiếc đèn ló. Một tia sáng vàng chiếu vào mặt A Liệt, người ngoài trông chàng rất rõ mà chàng không nhìn thấy đối phương.

Người này coi một hồi không nói câu gì bỏ ra chỗ khác. Đến lượt mấy người kia cũng vậy. Thế là ngoài người cao và lão lùn còn bốn người nữa.

Cả bọn kéo ra ngoài nhà thì thầm bàn nhau.

Trước tình hình này, A Liệt cũng khám phá ra một điều là người đến coi chàng

sau cùng là đàn bà, vì tóc y có bôi dầu thơm nên chàng ngửi thấy.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn người lại tiến vào. Lão lùn khẽ nói bằng một giọng nghiêm khắc:

- Bạch Chi Phổ ! Bọn ta đều nhận thấy ngươi không phải là một nhân vật võ lâm từng qua lại giang hồ. Vậy ngươi có thể nào mau mau nói thực đi! Bây giờ ta giải khai huyết đạo cho ngươi. Nếu ngươi không muốn trả lời thì cứ việc xông ra khỏi căn nhà này. Bọn ta tuyệt không làm khó dễ gì ngươi. Ngươi nên nhớ lúc phá vòng vây phải cẩn thận một chút. Đao thương không có mắt, vạn nhất ngươi bị giết chết thì đừng oán trách bọn ta lòng dạ độc ác.

Lão lùn nói xong đập tay vào lưng A Liệt, giải khai huyết đạo cho chàng rồi hỏi :

- Ngươi là người môn phái nào? Nói mau đi !

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trong Đền Hoang Cặp Gái Cường Dâm

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí, chàng phát giác mở miệng nói năng được liền hỏi :

- Nếu tại hạ không nói rõ người ở gia phái nào thì các vị nhất định không chịu buông tha:

phải vậy không?

Lão lùn đáp :

- Dĩ nhiên là thế.

A Liệt nói :

- Vậy các vị muốn tại hạ Ở gia phái nào thì cứ kể như tiểu đệ Ở gia phái ấy.

Người cao tức giận văng tục :

Mẹ kiếp! Thằng lỏi này láo thật!

Hắn giơ tay lên tát A Liệt một cái.

Lão lùn nói :

Đừng nổi nóng! Gã có vẻ tức giận mà nói vậy, sự thực gã đáp rất hợp lý chứ không phải cố ý trêu chọc chúng ta....

Người cao ngắt lời :

- Dù gã không muốn chọc giận chúng ta nhưng hiện gã đã bị lọt vào tay mnh,

chàng lẽ còn để gã nhe nanh múa vuốt.

A Liệt chợt động tâm linh, lên tiếng kháng cự:

- Kẻ sĩ thân chết chứ không chịu nhục. Đừng nói vồn vện đứng trước mấy kẻ cường nhân mà ngay dưới kim loan điện, trước mặt đấng Vạn Thắng chí Tôn, tại hạ cũng thẳng thắn tâu bày.

Chàng đánh bạo hy sinh cả tính mạng đề tỏ ra là con người có học tận trung với nước vì chàng nghĩ rằng :

- Lão già này là một nhân vật giang hồ đã có chút động tâm mà không coi mình vào hạng võ công bậc nhất thì mình nói vậy chắc lão thêm phần tin tưởng không còn nghi ngờ gì nữa.

Bầu không khí yên tĩnh lại một lúc. A Liệt bỗng cảm thấy người bị thọc ngón tay vào sau lưng. lập tức toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích.

Mọi người chạy ra bên ngoài thì thầm thương nghị hồi lâu. Sau lão lùn lên tiếng :

- Được rồi ! Chúng ta hãy giữ người ở đây để coi tình trạng thế nào rồi sẽ liệu.

Kế đó bốn bề yên lặng. Dường như bọn người kia đã giải tán, nhưng không hiểu bọn chúng đi đâu.

A Liệt quay mặt vào góc nhà, trông như một lão tăng nhập định.

Sau một lúc lâu, A Liệt nghĩ quanh, nghĩ quẩn. Đột nhiên chàng nhớ tới cuốn bí lục ở trong bọc rồi tự nhủ:

- Chuyển này ta mà khôi phục lại được tự do thì ta phải cất dấu ngay cuốn bí lục để phòng khi có gặp trường hợp này không sợ lọt vào tay kẻ khác.

Nhớ tới bí lục, chàng liền tưởng tới luồng chân khí. Theo lời ghi trên bí lục thì chỉ việc vận động chân khí là giải khai được những huyệt đạo kiềm chế.

Trước nay gã chưa hiểu huyết đạo kiềm chế là thế nào. Bây giờ gã mới tỉnh ngộ liền theo đúng pháp môn để tụ chân khí vào huyết đan điền.

Ban đầu chàng cảm thấy luồng chân khí đi đặng nào mất, không câu lưu theo ý định của mình. Nếu là lúc bình thời thì không chừng chàng đã vứt bỏ ý nghĩ này. Nhưng hiện giờ chàng chẳng có việc gì nên tiếp tục vận động theo đúng phương pháp.

Sau một lúc lâu đột nhiên một luồng nhiệt lưu từ huyết đan điền ở bụng dưới bốc lên rồi chu lưu ra hết các kinh mạch trong người.

Quả nhiên chàng cảm thấy mình đã khôi phục lại được tự do. Nhưng chàng rất cẩn thận không cử động chân tay để thí nghiệm mà vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Giữa lúc tịch mịch bỗng nghe có tiếng hô hấp ở phía sau vọng lại rất khẽ. A Liệt lắng tai nghe một lúc rồi trong khóe mắt lộ ra một tia mỉm cười, bụng bảo dạ :

- Phải rồi! Lúc này huyết đạo ta bị kiềm chế thành ra thính giác cũng bị ảnh hưởng nên lúc trước không nghe tiếng hô hấp bé nhỏ. Không hiểu người này là ai. Họ đã ở phía sau để giám thị mình mà mình cử động tất bị phát giác và họ sẽ động thủ bắt mình...

Bên ngoài nhà gió bắc réo lên vù vù thổi vào trong nhà từng cơn lạnh buốt. Thỉnh thoảng lại có mấy mảng tuyết theo gió bay vào rớt xuống đầu, xuống mặt A Liệt.

Tiếng hô hấp ở phía sau dần dần biến thành trầm trọng và chuyển động như gần như xa. A Liệt chỉ muốn quay đầu lại coi, chàng tưởng chừng người giám thị là một cô gái.

Trong đầu óc đã có ba cô không lúc nào chàng quên được. Đầu tiên là Phùng Thúy Lam. Thứ nhì là Âu Dương Tinh, thứ ba là thiếu phụ có búi tóc cao, tức con người đã khiến cho cuộc sống của chàng phát sinh nhiều biến cố trọng đại. Mẹ cũng là người đã thi triển Huyết Vũ bí công làm náo loạn thiên hạ.

A Liệt càng nghĩ tới thiếu phụ bao nhiêu càng nóng lòng muốn coi xem người giám thị mình phải chăng là mẹ.

Sau cùng những bước chân rất khễ nổi lên. Người giám thị A Liệt đã ra ngoài nhà.

A Liệt quay đầu nhìn ngoài cửa vừa thấy bóng người thấp thoáng rồi mất hút. Chàng chưa kịp nhìn rõ thân thể cùng y phục người đó.

A Liệt đã biết rõ căn nhà này là một ngôi đền cũ kỹ bỏ hoang phế từ lâu, không còn cổng ngõ chi hết.

A Liệt đứng lên cử động. Gã nghĩ thầm :

- Bọn người này đã mượn ngôi đền làm nơi tụ hội thì chắc một số ở quanh đây. Gần ngôi đền này hẳn có nhà cửa. Thế thì lai lịch bọn họ nhất định tương hợp với ngôi đền.

Chung quanh toàn người thôn quê. Dầu ban ngày có trông thấy cũng không lấy gì làm lạ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lập tức chàng đoán ra rất nhiều manh mối.

Chàng nghĩ ngay tới bọn đối đầu với Phùng Thúy Lam liền cho đây là bọn Cái Bang.

Hơn nữa ngôi đền này có liên quan với họ. Vì họ là người Cái Bang, nên dân quê không chú ý.

A Liệt cho là mình đoán trúng. Ngờ đâu sự thực chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Chàng gặp phải bọn người có mối ân oán với Phùng Thúy Lam nên suy luận thừa thãi. Còn sự phỏng đoán có đúng hay không phải chờ sự thực chứng minh.

Bên ngoài gió reo tuyết bay. Khí lạnh ùa vào trong đền. A Liệt nhìn thấy những dấu chân còn in lại trên mặt tuyết rất rõ. Vết chân này quanh ra mé hữu mà đi. Nhưng vết chân rất lớn dường như không phải đàn bà lưu lại.

A Liệt rất là thất vọng. Bỗng nghe có tiếng động, gã vội trở về chỗ cũ ngồi quay vào như trước.

Chớp mắt có người tiến vào đèn và tiếng sột soạt tựa hồ giảm lên cò khô. Tiếng bước chân dường như lại bước xuống đất rồi đi đến sau lưng A Liệt. Người kia nắm lấy hai khuỷu tay chàng xách ra đặt xuống đám cỏ dầy mềm mại.

Người kia lại phóng chường đập vào sau lưng A Liệt ba cái, chàng vẫn không nhúc nhích. Người kia bật tiếng kinh ngạc tự hỏi:

- Lạ thật ! Chẳng lẽ gã bị lạnh cứng đờ người ra rồi !

Tiếp theo một bàn tay sờ vào mặt chàng. Bàn tay này rất mềm mại lại có mùi thơm.

Đúng là tay đàn bà.

Người đàn bà tự nói một mình:

- Không phải gã bị rét cứng. Thế mà gã không cử động mới thật là kỳ.

A Liệt bay giờ mới đoán ra là người này đập vào lưng để giải khai huyết đạo cho mình.

Chàng liền đánh bạo, bất luận đoán có trúng hay không, để người nhũn ra rồi nằm xuống.

Bây giờ A Liệt nhìn rõ người đứng bên mình là đàn bà. Người này mặc ít quần áo trông rõ cả tấm thân mảnh dẻ.

A Liệt thở phào một cái. Lòng chàng được an ủi phần nào, nhưng vẫn không khỏi thất vọng. Vì lẽ người này là một thiếu phụ xinh đẹp nhưng không phải con người đã gây náo loạn giang hồ đến trời long đất lở.

Thiếu phụ xinh đẹp giương mắt lên nhìn A Liệt, dường như trong đèn tối quá, mục không nhìn rõ lắm. Nhưng A Liệt coi rõ như ban ngày. Gương mặt mục hoàn

toàn lọt vào mắt chàng.

Thoạt trông thiếu phụ xinh đẹp có vẻ rất trang nghiêm, nhưng nhìn kỹ thì trong khóe mắt mục đã ẩn dấu tính tình phóng đãng lá lơi. Làn da trắng mịn của mục có lộ gân xanh khác với người thông thường. Đó là tướng đào hoa. A Liệt chưa hiểu gì vụ xuân tình cũng biết là người đàn bà khác thường.

Thiếu phụ xinh đẹp nghiêng đầu phía trước chăm chú ngó A Liệt cất giọng ôn nhu nói:

- Chỉ cần người không phải là người mà bọn họ tìm kiếm là không việc gì. Người bất tất phải sợ hãi.

Mục nói câu này vẻ mặt không cười mà tựa hồ như người đang cười, để hở hai hàm răng đều đặn trắng bóng. Mục có vẻ đẹp tiêu hồn.

A Liệt hỏi :

- Tôn giá cùng đi với họ mà không phải cùng một phe ư?

Thiếu phụ nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Trước kia thì không phải một đường, nhưng hiện giờ chẳng thể không thừa nhận là cùng phe với họ.

Miệng mục thở hơi thơm ngát vào mặt A Liệt.

A Liệt cũng khôn ngoan giả vờ không ngó thấy mục, mặt gã lộ vẻ băng khuâng.

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi :

- Người có lạnh không? Ta có thể kiếm cho người một cái chăn...

A Liệt ngắt lời :

- Tại hạ không lạnh.

Lòng gã cực kỳ kinh ngạc về thái độ thân thiện của đối phương.

Thiếu phụ cúi xuống nói A Liệt một lúc rồi nói:

- Chắc người lấy làm kỳ tại sao ta lại đối đãi thân thiết với người. Người nghĩ rằng đây có thể là một cạm bẫy để lừa gạt người phải thổ lộ chân tình.

A Liệt quả nghĩ như vậy, nên chàng không phủ nhận.

Thiếu phụ lại nói tiếp :

- Sự thực không phải thế đâu. Nếu người muốn ta giải thích thì ta có thể nói vắn tắt với người là ta cũng coi bọn chúng như quân thù nghịch nên ta có chỗ đồng tình với người. Bất luận người có đối nghịch với họ hay không ta đều cảm thấy có chỗ gần gũi người được.

Mụ nói câu này khiến A Liệt lại càng hồ đồ. Bỗng mụ ngồi xuống đồng cỏ bên A Liệt.

Mông mụ sát vào người chàng khiến chàng phát sinh cảm giác khác lạ. Thiếu phụ lại nói:

- Nội tình vụ này có nhiều điều ngoắt ngoéo phức tạp, người bất tất phải hỏi làm chi.

Hiện giờ chỉ có một nguyên nhân là bọn chúng đi cả rồi, lưu một mình ta lại coi giữ người.

Đêm dài hiu quạnh không khỏi có điều tịch tịch.

A Liệt tự hỏi :

- Cử động táo tợn của mụ phải chăng là có tình ý gì? Chắc mụ cũng ngờ ta không phải đàn ông nên mới lần lừa thế này.

Nên biết A Liệt hãy còn nhỏ tuổi. Năm nay chàng mới mà cơ quan phát dục mau lẹ thành một người lớn. Hơn nữa chàng trải qua bao nhiêu lần tai nạn, gặp bao

nhiều chuyện khó khăn, nên kiến thức cũng như trí tuệ đi xa trước tuổi của chàng nhiều.

Về mối tình nam nữ, chàng tựa hồ đã hiểu đôi chút mà giống như không hiểu. Bất luận là ai cơ quan phát dục đã đến trình độ người lớn thì đối với phái khác kể cận tất nhiên phát sinh phản ứng.

Thiếu phụ xinh đẹp, hơi thở như lan lại ngồi sát vào A Liệt. Con người phốp pháp của nụ cười như có chút phát xạ, khiến mạch máu A Liệt chạy rần rần, sóng lòng dào dạt.

Chàng cảm thấy như bị hấp lực thu hút. Giả tỷ vào lúc bình thường thì trước hoàn cảnh này, A Liệt tất có cử động khó mà lường được. Nhưng hiện giờ chàng đang ở trong vòng nguy ngập không dám có ý nghĩ phóng túng. Chàng chỉ mong sao được bình yên và thoát khỏi tay người này.

Đột nhiên bàn tay của thiếu phụ đưa lên vuốt má A Liệt, cười khanh khách nói:

- Người chưa mọc râu mà trông đã giống người lớn.

A Liệt đáp :

- Tại hạ trời sinh không mọc râu mà thôi, chứ không phải vì còn nhỏ tuổi.

Thiếu phụ liền hỏi :

- Người bao nhiêu tuổi rồi? hay ?

A Liệt đáp :

- Đâu phải còn nhỏ như vậy. Năm nay tại hạ đã.

Thiếu phụ Ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Thật khó đoán đúng tuổi người được. Có lẽ người thật. Không hiểu người đã lấy vợ chưa ?

A Liệt nghĩ thầm:

- Chàng trai tuổi nếu là nhà phú quý thì cơ nghiệp đầy đàn chẳng nói làm chi. Còn người thường cũng ít khi chưa thành gia thất.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, miệng chàng đáp :

- Cổ nhân đã có câu "Chưa diệt xong bên địch, sao đã tính bề gia thất". Tại hạ không phải là người có hào khí như cổ nhân, nhưng chưa lập được công danh, quyết chẳng nghĩ đến chuyện lập gia đình. Vì vậy nên đến nay vẫn chưa lấy vợ.

Thiếu phụ đưa tay sờ mũi chàng nói :

- Quả nhiên người còn là "xử nam." Dứt lời mũi nổi lên tròng cười khanh khách.

A Liệt nghe mũi nói suồng sã như vậy, bất giác thẹn đỏ mặt lên. Chàng toan hỏi vì lẽ gì mà sờ mũi cũng hiểu là xử nam. Nhưng chàng cảm thấy có vẻ thô tục chỉ tiện nói ra trên đường hoa nguyệt nên không hỏi nữa.

A Liệt lại cảm thấy bàn tay đối phương đưa lên vuốt mặt chàng bằng cử động rất ôn nhu khiến cho người ta sinh lòng ham muốn. Chàng liền tỏ ra có điều úy kỵ cất giọng hỏi :

- Bọn họ đã sắp về chưa?

Thiếu phụ đáp :

- Tùy người muốn kêu ta là Tô đại thư hay Lục phu nhân cũng được.

A Liệt giật mình kinh hãi. Câu chuyện của Thúy Lam lại hiện lên trong đầu óc chàng Nàng đã bảo cho chàng hay bang chúa Cái Bang hiện nay là Lục Minh Vũ, một nhân vật có hùng tâm đại lượng, trùng hưng bang phái, đồng thời trong Ma nữ kiếm phái có người xuống Giang Nam kiếm kẻ thù rồi không trở về. Cứ tình hình này thì chắc Tô đại thư là người Ma nữ kiếm phái xuống Giang Nam tìm cừu rồi bị Lục Minh Vũ bắt sống và biến thành Lục phu nhân.

A Liệt muốn hỏi mẹ cho biết rõ nhưng bản tính cẩn thận không dám mạo muội. Đồng thời cử động của Tô đại thư khiến tâm thần chàng phải phân tán.

Tô đại thư đột nhiên nắm kềm ra song song với A Liệt. Chẳng những thân thể mẹ đụng vào người gã. Đồng thời mẹ còn vươn cánh tay ôm chặt lấy đối phương khẽ nói :

- Nếu người không cởi tấm áo trường bào bằng da con điếu làm chần đấp thì dễ chịu hơn...

A Liệt không hiểu sao mẹ đã cởi được áo trường bào của chàng ra đắp lên mình, và mẹ cũng chui vào trong tấm chăn này. Chàng cũng không hiểu mẹ đã cởi áo ngoài từ lúc nào.

Tấm thân đầy nhựa sống tựa quây trong lòng chàng khiến lửa dục cháy bùng lên.

Tô đại thư toàn thân nóng hổi như hòn than. Mẹ sờ soạng tấm thân cường kiện của A Liệt. Miệng mẹ cắn vào bả vai cùng cánh tay chàng.

A Liệt nói qua kẽ răng:

- Tô đại thư! Đại thư là người đàn bà có chồng. Chúng ta làm thế này coi không được.

Tô đại thư hỏi lại :

- Ai bảo ta là gái có chồng?

Mẹ không chờ đã mở miệng. Cặp môi nóng bỏng đã phong tỏa miệng chàng.

A Liệt phải vất vả mới thốt ra lời :

- Đại thư đã nói ra là Lục phu nhân.

Tô đại thư đáp :

- Cái đó chỉ là cách xưng hô thông thường của người Cái Bang. Đến tư cách làm cơ thiếp của hãn cũng không danh chính ngôn thuận, nên ta chẳng cần bọn chúng nghĩ sao thì nghĩ, kêu bằng gì thì kêu.

A Liệt lại hỏi:

- Lão ho Lục giữ địa vị gì ở Cát Bang?

Tô đại thư đáp :

- Người hỏi đến hãn làm chi ? Ta dính vào hãn rồi, hãn còn có vẻ quyến luyến mà chẳng cho ta chút địa vị gì.

A Liệt nói :

- Thì ra là thế ! Thảo nào đại thư tức bực lão.

Tô đại thư nói:

- Không phải đâu. Trái lại, ta vẫn yêu hãn .. Hỡi ơi ! Bây giờ không nói chuyện đó nữa.

Mũi khác nào con rắn quấn quại trong lòng A Liệt. Chính A Liệt cũng bị biến dục lút đầu, chàng chỉ còn trông thấy mảnh gỗ bình bông ở chỗ mũi là gái có chồng để níu lấy mà ngồi lên. Ngờ đâu mảnh gỗ cũng chỉ là ảo ảnh, tay gã chụp vào khoảng không. Gã chìm đắm đến nơi rồi.

A Liệt cố nén lòng hỏi:

- Trên đời này thiếu chi người mà đại thư phải tìm đến tại hạ?

Tô Đại Thư cười khúc khích vẻ phong tình. Mụ đáp:

- Ta phải kiếm người hơn hãn. Nhưng vòm trời bát ngát vẫn khó kiếm được người hợp ý.

Người là kẻ thứ chín lọt vào mắt ta, nhưng ta chỉ mong cuộc gặp gỡ này không

phải hảo huyền là đủ rồi.

A Liệt giật mình kinh hãi. Chàng nghe giọng lưỡi mù nhận ra hai điểm rõ rệt. Một là mù phi thường thâm đặng. Hai là mù muốn kiếm người thay việc lão họ Lục. Nếu chàng được coi là trúng tuyển sẽ bị mù quăn quýt suốt đời chẳng bao giờ thoát thân được.

Chàng còn hiểu có muốn hỏi dò cũng chẳng được mù nói thật nào. Chàng liền giả vờ vô tình hỏi :

- Tỷ như có người hơn được lão họ Lục, nhưng Đại Thư đã yêu lão rồi thì chắc gì Đại Thư chịu lìa bỏ lão ?

Tô Đại Thư đáp :

- Quả có thể thật. Có điều người nào hơn được hẳn thì sau này hoặc giả ta không quyết tâm với hẳn nữa, để khỏi bất cứ việc gì cũng phải phục tùng hẳn.

A Liệt đụng vào da thịt mù. Phần thì lửa dục cháy bùng, phần thì động tính hiếu kỳ, nên chàng chẳng nghĩ gì nữa, để mình chìm đắm vào cơn phượng đảo loạn điên.

Ngoài đên vẫn gió may mưa tuyết rét lạnh thấu xương, mà trong đên xuân mộng triền miên.

Sau khi lửa lòng bình tĩnh lại, Tô đại nương khẽ nói :

- Mặc quần áo vào lẹ đi ! Bọn chúng sắp về rồi đó !

A Liệt vừa mặc áo vừa hỏi :

- Bọn chúng là ai ? Phải chăng là người Cái Bang ?

Tô Đại Thư đáp :

Hẳn thế ! Trong bọn này có hai người là trưởng lão, oai quyền rất lớn. Nếu họ biết chúng ta làm chuyện này là giết chết ngay đó.

A Liệt tặc lưỡi nói :

- Nếu vậy phải dậy cho mau. Trời ơi ! Tai hạ biết đại thư là người không nên đụng vào.

Tô Đại Thư cười hỏi :

- Người hối hận rồi chẳng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ trên còn cha mẹ, dưới có vợ con. Nếu bỏ xác nơi đây, há chẳng♦ Tô đại nương khê tát gã một cái ngắt lời :

- Người nói những gì thế ? Hiển nhiên người là tấm thân đồng nam. Người tưởng ta không khám phá ra được hay sao !

A Liệt mặc quần áo rồi lại nằm xuống đóng cò. Còn Tô Đại Thư thì ra ngồi trên chiếc ghế gỗ vỡ nát. Mặt mũi nhơn nhơn đặc ý. Mắt chiếu ra những tia thỏa mãn.

A Liệt không cần hỏi cũng biết mặt thỏa mãn thú tính hơn là với lão họ Lục. Nhưng chàng cũng chẳng quan tâm. Điều chàng muốn biết là bọn này sẽ xử trí với chàng bằng cách nào.

Tô đại thư lắng tai nghe hồi lâu rồi cất tiếng hỏi :

- Tiểu Bạch! Người có biết bọn chúng định phát lạc người bằng cách nào không?

A Liệt đáp :

- Tại hạ không biết, đang định hỏi đại thư về vụ này.

Tô đại thư nói :

- Nếu giữa người và ta vừa rồi không thành hảo sự thì bọn chúng đối phó với người bằng một trong hai cách. Một là buông tha người. Hai là chôn sống người.

A Liệt chẳng những không kinh hãi mà còn tức giận, hỏi :

- Sao lại thế được ? Bọn chúng căn cứ vào điều chi mà gia hại tại hạ ? Chẳng lẽ Cái Bang cũng chỉ là một bọn cường đạo ư ?

Tô đại thư đáp :

- Người đừng nổi nóng. Nên biết chuyện này bọn chúng lên mặt đeo sứ mạng rất nặng nề. Vì muốn giữ cho câu chuyện hoàn toàn bí mật nên bất đắc dĩ phải giết người.

A Liệt hỏi :

- Bọn chúng tưởng tại hạ tiết lộ bí mật hay sao?

Tô đại thư đáp :

- Không phải bọn chúng mà là ta đây. Nếu người không thành hảo sự với ta thì ta nhất định trở người làm tiết lộ bí mật để bọn chúng hạ sát người.

A Liệt trong lòng rất lấy làm bất mãn, nói thầm :

- Thật là một con dâm phụ độc ác.

Bỗng chàng cảm thấy thẹn thùng vì đã để cho một người đàn bà mê hoặc. Đáng tiếc bây giờ chàng mới biết ngoài tính dâm đãng, lòng dạ mù còn độc ác. Nếu chàng biết trước thì đã không đụng độ với mù.

Tô đại thư không hiểu A Liệt này lòng khinh bỉ. Mù cười khanh khách nói :

- Bây giờ người cứ yên tâm! Ta nhất định sẽ can thiệp cho người được buông tha.

A Liệt trong lòng rất là khó chịu. Sau chàng quyết định lợi dụng mối liên quan để dò hỏi xem Cái Bang có mưu đồ gì.

Chàng liền hỏi :

- Tại hạ nghe nói thực lực Cái Bang rất lớn mà sao họ lại nhát gan như vậy ? Đã làm việc gì còn sợ mưu cơ bại lộ.

Tô đại thư đáp :

- Người hiểu thế nào được ! Thực lực Cái Bang lớn thật nhưng chỉ trong phạm vi hai mặt nam bắc sông Đại Giang mà thôi. Từ lưu vực sông Hoàng Hà ngược lên là ra ngoài phạm vi thế lực. Bọn chúng muốn đuổi cho xa hoặc giết chết một người con gái để mưu đồ cuộc yên tĩnh trong vòng mười năm. Nếu để tiết lộ cơ quan khiến cho các phái võ lâm hiểu biết thì khó mà hạ thủ được.

A Liệt hỏi :

- Người con gái đó là ai ? Có phải y vẫn cải dạng nam trang ?

Tô đại thư đáp :

- Thị là...

Rồi mụ dừng lại, lắc đầu nói tiếp :

- Bất tất phải nói đến tên thị. Người có biết cũng chẳng ích gì. Không phải lúc nào thị cũng giả dạng nam trang mà là mới gần đây thị muốn xuống Giang Nam để đối phó với Cái Bang, nên thị chuẩn bị luyện tập cử chỉ của đàn ông.

A Liệt hỏi :

- Sao bọn chúng lại biết là gần đây thị mới hóa trang làm đàn ông ?

Tô đại thư đáp :

- Mấy tháng trước trên chốn giang hồ xảy vụ Bang Thiết Hải động thủ cùng người phe Hắc Đạo có dính líu đến võ công của gia phái thị nên mới khám phá ra.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lão Giang Hồ Lo Mư Thiết Kế

A Liệt nghe nói tới việc Bang Thiết Hải, chàng đã đích thân dính vào trong cuộc này nên hiểu rõ đầu đuôi. Vì vậy mà Tô đại thư nhắc tới thiếu nữ chàng hiểu ngay là Phùng Thúy Lam.

Ngoài ra còn chứng cứ khác là mới đây Phùng Thúy Lam cải dạng nam trang và nàng đã nói là muốn đi tìm Cái Bang để báo thù cùng đoạt lại báu vật.

Bề ngoài chàng giả vờ như không biết gì, lại hỏi :

- Tại hạ càng nghe càng hồ đồ. Vì lẽ gì mà Cái bang lại lượm được tin tức từ nơi khác mới biết ra người con gái đó? Phải chăng song phương đều có mối thù cừu hận chua cay?

Tô đại thư đáp :

- Con nhỏ đó xuất thân từ một gia phái trong võ lâm. Kiếm thuật của thị cực kỳ cao thâm. Những năm gần đây phái đó ra tay một cách tàn độc mà hành tung lại không nhất định.

Thanh danh họ chấn động cả miền bắc võ lâm. Huống chi họ phải đề phòng Cái Bang hạ thủ nên việc thu nạp nhân tài kiệt sĩ họ giữ rất bí mật. Cả Cái Bang cũng khó lòng thám thính ra được.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Cái Bang gia tâm phòng phạm rất gắt gao. Mỗi khi do thám ra được một nhân vật hậu bối mà tài ba xuất chúng là nhất định trừ khử cho bằng được bất cứ với một thủ đoạn nào.

Thiếu nữ kia tuy hiện giờ còn lọt lưới, nhưng chỉ trong thời gian ngắn là Cái Bang sẽ điều động mấy chục tay cao thủ lòng bắt tới cùng để giết đi. Nói cách khác là thị chẳng thể nào sống sót được.

A Liệt liếc mắt nhìn xuống đất thấy người mù đẩy đà, chàng không khỏi nghĩ tới khoảnh khắc đê mê vừa qua. Nhưng chàng không có tình yêu mà mù này bản tính dâm dăng, nên lòng chàng càng nguội ngắt. Mù lại còn thêm hành động thất đức phản bội sư môn mà chàng đều biết cả. Nếu không thế thì con người xinh đẹp đã có một giai đoạn ái ân với chàng trai nào là chàng trai đó ghi một mối tình cảm sâu xa vào trong đầu óc.

A Liệt cảm thấy mình chẳng thể nào yêu mù được, bất giác chàng hồi hận lắc đầu hỏi :

- Tại hạ coi đại thư kiểu cách như vậy thì làm sao hợp với nhân cách người Cái Bang.

Tô đại thư ban đầu sừng sốt, nhưng rồi mù nhăn nhó cười đáp :

- Dĩ nhiên ta không phải là người Cái Bang. Con người ta thế này mà bảo ta đi xin cơm để sinh sống được ư ? Hỡi ơi.

Mù buông tiếng thở dài rồi không nói nữa.

A Liệt thoáng lộ một tia hy vọng. Chàng nghĩ rằng giả tử mình tìm cách khích cho mù hồi hận rút lui khỏi giang hồ cũng đủ khiến cho mù có cảm giác biến đổi tâm tính.

Chàng liền hỏi :

- Đại thư ! Đại thư đã không phải là người Cái Bang, lại cũng chẳng có danh phận gì thì còn theo họ làm chi ?

Tô đại thư đáp :

- Ta đã nói là không thể bỏ được lão oan gia họ Lục.

Mụ nhìn A Liệt bằng con mắt lãnh đạm đáp :

- Ta cũng biết người quyết chẳng chủ ý lấy ta làm vợ. Mà dù người có chí muốn lấy ta thật, ta cũng không chịu.

A Liệt hỏi :

- Đại thư nói vậy thì tại hạ không bằng lão hay sao ?

Tô đại thư đáp :

Cũng không phải thế. Nên biết hiện tại chẳng có gì quý bằng thanh xuân mà không có gì vô tình bằng thời giờ. Thanh xuân ta đã qua rồi, thời giờ không lưu lại được. Người còn nhỏ tuổi thì sánh duyên với ta thế nào được. Huống chi người xuất thân ở một nhà thế gia thì không hợp với hạng vợ con như ta. Vì thế ta quyết không có ý niệm thành vợ chồng với người.

Mụ nói rất hợp tình hợp lý, nên A Liệt chẳng còn ý kiến gì nữa.

Chàng lẳng lặng không nói gì. Tô đại thư bảo chàng :

- Người hãy nằm yên một lúc. Ta cũng ngồi nghỉ dưỡng thần...

A Liệt nhắm mắt lại điều hòa chân khí theo phép rèn luyện Kim đan thần công, Gả cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyết đan điền bốc lên như ngày thường rồi chu lưu khắp thân thể, không có sự gì khác.

Trong lúc yên lặng A Liệt bỗng nghe thấy tiếng chân người từ đằng xa vọng lại. Tiếng bước chân người đi đầu rất nhàn và đều đặn. Quả nhiên chẳng bao lâu có người tiến vào đền nói chuyện với Tô đại thư.

A Liệt chú ý lắng tai. Chàng nghe rõ tiếng ba người đang nói chuyện với Tô đại thư.

Tiếp theo lại một người nữa tiến vào. Tiếng bước chân người thứ năm lại giống người vào đầu tiên.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Người đầu trên là lão già gầy nhom và thấp lùn bắt ta hôm trước. Theo lẽ thường mà đoán thì võ công lão này còn thâm hậu hơn những người kia. Chắc lão là một vị trưởng lão mà Tô đại thư đã đề cập đến. Còn người thứ năm võ công cũng tương đương. Hiên nhiên hẳn cũng là trưởng lão. Có điều khẩu âm hẳn chưa phải là người già..... Trong đền đã thấp đèn sáng. Năm người đàn ông và Tô đại thư nài chuyện với nhau rất khế. A Liệt chú ý lắng tai nghe không sót câu nào. Chàng biết bọn chúng có rất nhiều tai mắt. Sau một đêm thu nhận những tin tình báo, họ cùng nhau tham khảo nghiên cứu.

Theo kết luận của bọn họ thì Phùng Thúy Lam đã lọt vào mắt chúng, chàng đi trốn về phía đông.

Sau cùng lão già lên tiếng :

- Thị mà đi về phía đông là chạm trán với bọn người mà chúng ta triệu về. Chỉ lát nữa là họ sẽ cấp báo cho ta hay là họ đã giăng lưới quyết thị không thể thoát được.

Tô đại thư đột nhiên xen vào :

- Giả tỷ thị được tin tức lạ hơn chúng ta mà chạy trước rồi, thì thị còn cơ hội khác.

Lão lùn nói :

- Không được đâu. Cách truyền tin của bản bang còn lạ hơn cả những nhà quân dịch cấp báo. Thị làm sao mà biết trước được.

Một tên trong bọn hỏi :

- Vậy bây giờ chúng ta phát lạc gã Tiểu Bạch này bằng cách nào ?

A Liệt thấy gã nói tới vận mệnh mình cũng chú ý lắng tai nghe.

Một người khác đáp :

- Chúng ta cần phải đề phòng đừng để tin tức lọt ra ngoài là hơn.

Lại một người nữa nói :

- Nếu vậy chỉ có cách xử tử là yên hơn hết.

A Liệt nghe người nói câu này đúng là người thứ năm mà võ công cao thâm hơn hết.

Bất giác lòng chàng nổi lên mối thù nghịch khôn tả. Chàng nghĩ rằng nếu bọn này thông qua vụ giết chàng để bịt miệng thì dù không có sức chống cự cũng thử liều mạng chạy trốn, chẳng lẽ cứ bó tay chịu chết.

Bỗng thanh âm của Tô đại thư vang lên :

- Việc gì mà các vị phải hết hoảng lo sợ ? Thằng lỏi này còn có đáng để chúng ta phải quan tâm không ?

Lão lùn trịnh trọng hỏi :

- Lục phu nhân có cao kiến gì xin nói cho nghe?

Tô đại thư đáp :

- Một khi chúng ta đã phóng tin ra là lập tức tiến về phía đông thành thế tiền hậu giáp công. Vậy cứ bỏ thằng lỏi này lại đây, bất luận gã dùng cách gì đưa tin được đến nơi thì chúng ta cũng đã xong việc trở về rồi. Có đúng thế không? Huống chi ta lại không biết gốc gác gã và gã cũng không hiểu lai lịch cùng mục đích của chúng ta. Vậy dù gã có truyền tin ra chốn giang hồ thì cũng chẳng gì đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Lão lùn trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lời Lục phu nhân rất có lý. Chúng ta nên theo phu nhân mà làm.

Những người kia không ai phản ứng.

Tô đại thư lại lên tiếng :

- Huỳnh trưởng lão ! Việc này không nên chậm trễ mà phải lên đường ngay tức khắc.

A Liệt muốn trở mặt ra coi đề ghi nhớ lấy tướng mạo năm người mới trở về. Nhưng lại nghĩ rằng cử động này có thể làm cho mình thêm rắc rối, có khi còn phải uống mạng cũng chưa biết chừng. Vì thế mà chàng giả vờ ngủ say nằm yên không nhúc nhích. Tới chừng nghe bước chân quanh trở lại mà đúng là tiếng bước chân của người thứ năm.

A Liệt thấy bước chân người này nhẹ nhàng như tiếng mèo đi. Hắn tiến gần lại tự hỏi :

- Thằng cha này bề ngoài có ý nghe theo lời Huỳnh trưởng lão mà sao lại còn ngấm ngấm quay trở lại ? Phải chăng hắn có ý muốn gia hại ta ?

Nên biết A Liệt đã biết qua những nhân vật giang hồ thường có thủ đoạn cực kỳ lợi hại, vì thế mà chàng không muốn giây vào. Bọn chúng giết người như một trò đùa.

Tiếng bước chân tiến đến gần A Liệt thì dừng lại rồi không thấy động tĩnh gì nữa, tựa hồ hắn đứng lại mà cũng giống như hắn bỏ đi rồi:

A Liệt không dám nhúc nhích. Thực ra trong mình chàng đã không có võ công tuyệt kỹ để chống cự thì chỉ còn cách lẳng lặng để coi diễn biến muốn ra sao thì ra.

Sau một lúc tiếng bước chân lại vang lên đi lẹ ra cửa đền.

A Liệt thở phào một cái nghĩ bụng :

- Thằng cha này cũng không động thủ đụng vào mình ta. Thế thì hắn quay lại làm chi ?

Thật khó mà lường được...

Bỗng chàng ngồi bật dậy đảo mắt nhìn quanh thấy bọc áo của mình vẫn còn đó.

Chàng liền lượm lấy rồi chạy ra ngoài cửa.

A Liệt sức nhớ tới Phùng Thúy Lam hiện đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, chàng nóng lòng chạy đi báo tin cho nàng hay nên không nghĩ gì sự an nguy cho mình.

Dè đâu chàng không biết hiện thời mình ở chỗ nào, cứ cắm đầu chạy về phía trước cho tới trời sáng. Sau chàng hỏi thăm người qua đường mới biết là mình đi lạc phương hướng và hiểu rằng đã lọt vào phía sau bọn Cái Bang. Nhưng chàng chẳng làm thế nào hơn được, đành gắng sức tìm đường mà đi.

Hôm sau vào khoảng giờ Ngọ, A Liệt đi tới tỉnh Lạc Dương. Lúc này người chàng nhuộm đầy gió bụi biến thành đen sì. Gương mặt chàng già đi bằng người hơn hai chục tuổi.

A Liệt vào thành lật đật tìm chỗ ăn trưa rồi ra khỏi? thành Lạc Dương nhằm phía đông mà đi. Chàng đi trên đường lớn thấy xe ngựa qua lại đông như mắc cửi chứ không thưa thớt như ở miền tây bắc.

A Liệt đi chừng hai giờ, bỗng thấy bên đường có một dãy cây cổ thụ. Dưới bóng cây một lá cờ bán rượu bay phất phới.

Nơi đây còn có rất nhiều xe ngựa đỗ lại. A Liệt thả bước từ từ đến bên đoàn xe ngựa thì dừng lại để quan sát địa hình những nơi phụ cận.

Bên kia đường có bốn năm căn nhà thông thường. Chỉ có hai gian thông nhau là quán rượu, còn ngoài ra toàn hàng tạp hóa. Phía sau những cửa tiệm dường như cũng có phòng ốc.

A Liệt không để ý đến những gian phòng phía sau mà chỉ nhìn vào từ quán thì thấy đã có mười mấy người đang ngồi uống rượu. Trong bọn này có mấy người ăn mặc ra kiểu giang hồ, còn toàn là dân quê hoặc khách buôn qua đường vào ăn uống.

A Liệt biết những nơi này rất dễ nghe tin tức. Chàng ngó lui ngó tới một lúc rồi vào hàng để nghe ngóng. Chàng phát giác ra trong quán rượu số người không nhiều mà cũng không ít. Cứ coi những cỗ xe ngựa ở gốc cây thì ngoài những người nhà quê và một ít khách bộ hành chàng xác định còn hai con ngựa và một cỗ xe chưa thấy chủ đâu.

A Liệt còn hiểu khách giang hồ khi ra cửa có nhiều qui củ. Trên xe đóng cửa mà người không xuống hết là xe chở nhiều người. Còn ngựa đóng đủ yên cương thì dĩ nhiên có người cưỡi đến không sai.

A Liệt coi một lúc bất giác sinh lòng nghi hoặc. Ánh trăng soi tới ba cỗ xe, chàng phát giác trong một cỗ hầy còn có người. Điều này thực là khó hiểu vì sao họ không vào quán ăn uống lại ngồi ở trên xe. Nhưng rềm xe buông rù chàng không nhìn rõ là hạng người thế nào.

A Liệt cũng không tiết lộ vết tích gì. Chàng cứ ngồi yên ra chiều mệt nhọc, dựa lưng vào gốc cây mà nhắm mắt lại.

Chỉ trong khoảnh khắc lòng chàng bình tĩnh lại. Đột nhiên chàng phát giác trong quán có tiếng người.

Quán này cách xa chỗ gã chừng năm, sáu trượng, nhưng người trong quán nói gì chàng đều nghe rõ hết.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trong Phá Miếu Âu Dương Tinh Xuất Hiện

A Liệt nghe câu chuyện giang hồ ra chiều thú vị. Nhưng không bao lâu chàng lại nghe tiếng người nói thì thào. Thanh âm đã nhỏ bé mà lời nói lại nửa kín nửa hở không sao hiểu được. Chàng cũng không biết từ phía nào vọng lại tiếng người đề cập đến mình, chàng bỏ hết chuyện khác, ngưng thần lắng tai nghe câu chuyện có liên quan đến mình.

Tuy chàng chỉ nghe lờ mờ được mấy câu mà cũng biết người đó đề cập đến việc chàng xuất thân ở đâu, lai lịch thế nào? Nhưng là câu chuyện có lợi cho chàng vì họ đoán chắc chàng không phải là người giang hồ.

A Liệt nghe tiếng hai người này đã quen tai, nhưng đáng tiếc lời nói rất hời hợt nên chàng cố ý lắng tai mà cũng không nhận ra được phương vị.

Bỗng nghe một người nói:

- Chúng ta hãy chờ một lúc nếu tề sư đệ không rượt tới nơi thì ta cứ để ám kỹ lại rồi đánh xe đi.

Người khác đáp:

- Vậy là được rồi! Bất luận trường hợp nào cũng phải điều tra cho ra một chút manh mối mới xong.

Người trước lại nói:

- Số đông nhận thấy nên phong tỏa phủ Khai Phong chu vi trong vòng trăm dặm.

Nhưng ta tưởng cho ra một đạo kỳ binh để đối phương nghi ngờ chúng ta đang

tra xét vùng Hứa Xương.

Người kia nói:

- Ý kiến đó rất hay! Sao không làm như vậy? Có ai hạn chế đâu bạn mình đâu.

Người nhất đáp:

- Ta cũng đã nghĩ kỹ rồi và lại được coi tên ma đầu kia nhiều lần ra tay. Ta đã điều tra tỉ mỉ thì phát giác ra được tên ma đầu đó tâm tư rất kín đáo thủ đoạn rất độc ác khiến người ta khôn biết được mà lường. Vì thế chúng ta phải hành động cẩn thận để hấn không thừa cơ được.

Người thứ hai "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Phóng tầm mắt nhìn khắp võ lâm hiện nay thì ai là người làm gì được Trình Chân Nhân Người thứ nhất đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy! Đại sư đã không phải là người ngoài bần đạo có thể nói thẳng không cần dấu diếm. Hiện giờ các gia các phái trong võ lâm rất phức tạp. Bần đạo cho là ngoài việc phòng ngừa bọn Ma đầu còn phải để tâm đề phòng những người đồng đạo nữa.

Người thứ hai nói:

- Bần ni cũng có cảm giác như vậy mà chỉ để trong lòng không nói ra miệng.

A Liệt nghe tới đây giật mình tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Phải rồi hai người này là Trình Huyền Đạo chân nhân ở phái Võ Đương và một người nữa là Mai Am chủ ở Kinh Sơn, một tay cao thủ ở phái Hoa Sơn. Không hiểu họ Ở chỗ nào mà lại nhìn thấy mình Trong lúc ấy A Liệt đã đoán ra hai tay cao thủ đương thời hiện ẩn trong xe bàn nhỏ với nhau. Sự thực cỗ xe cách chừng hơn trượng mà không hiểu vì lẽ gì thanh âm lại chập chờn như gần như xa, khiến người ta khó mà tìm ra được địa điểm.

A Liệt vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thực tình những luồng tư tưởng trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn.

Điều khiến cho chàng xúc động nhất là bọn kia đã nhìn thấy chàng. Dĩ nhiên mấy tháng trước chàng chỉ là đứa nhỏ thì bây giờ họ khó mà xác định được.

Hơn nữa con người mà họ muốn đuổi bắt là kẻ đã thi triển Huyết Vũ thần công làm náo loạn thiên hạ. Người đó bất luận thế nào cũng có liên quan với nhà họ Tra ở Hoá Huyết Môn. Vì thế, A Liệt đối với con người cao thâm khôn lường này nảy ra mối cảm tình muốn thân cận với họ.

Theo đúng lý mà nói thì hiện nay A Liệt phải phiêu bạt giang hồ, từ mẩu bị thảm tử cũng hoàn toàn do người thiếu phụ có búi cao đã thi triển Huyết Vũ thần công mà ra. Đáng lẽ chàng căm hận mụ mới đúng mà trái lại chàng nảy mối đồng tình thân thiết thì đây là một điều khó hiểu.

Còn một ý niệm khác luôn xoay chuyển trong đầu óc chàng là cuộc đối thoại giữa Trình Chân Nhân và Mai Am chủ sao lại lững lờ vô định. Người họ Ở gần trong gang tấc mà vì lẽ gì thanh âm lại tựa hồ ở nơi xa vọng tới?

Điểm này khiến cho chàng phải suy nghĩ mà chàng lại cảm thấy hứng thú. Chàng nghĩ đi nghĩ lại và chắc là có chuyện bí ẩn gì đây. Không chừng nhờ ở chỗ khác thường này mà tìm được ra manh mối.

A Liệt ngáp dài, đảo mắt vươn vai làm bộ ngồi ở gốc cây không được khoan khoái bước tới gốc cây khác cách đó chừng bảy tám thước.

Chàng thay đổi chỗ ngồi như thế bốn năm lần mà dù xa dù gần hiện trạng vẫn y nguyên. Lần nào chàng cũng tự tin là mình thay đổi vị trí như vậy tất có thể phán đoán ra được phương hướng và khoảng cách.

A Liệt lại nghĩ rằng Trình Chân Nhân và Mai Am chủ tựa hồ đạ dùng phép truyền thanh làm cho thính giác của chàng phải kinh ngạc.

Chính vì khi người ta vận nội công cho thanh âm nhỏ nhẹ mà thành ra tiếng nói

lững lờ không nhất định.

Trong khi vô tình A Liệt đã vận dụng trí tuệ để tìm ra đáp án về bí quyết này mà chàng thu lượm được kết quả bất ngờ.

Giữa lúc A Liệt đang nhắm mắt giả vờ ngủ, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa đi tới. Sau cùng họ đến trước mặt chàng thì dừng lại.

A Liệt giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng bọn người Cái Bang đã tới?

Chàng liền dương mắt lên nhìn người mới đến. Gã vừa thấy hăn liền giật mình kinh hãi.

Nguyên người này là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong bọn Bắc Mang Tam Xà. Kỳ Kinh dừng ngựa trước mặt A Liệt, nhưng cặp mắt gà chọi của hăn lại không ngò vào người chàng.

A Liệt vội kiểm chế mỗi xúc động trong lòng để giữ vẻ thản nhiên không ra chiều kinh ngạc.

Giữa lúc Kỳ Kinh cúi đầu xuống. Tuy bốn mắt chạm nhau nhưng chỉ có cặp mắt A Liệt là nhìn thẳng vào gã còn cặp mắt Kỳ Kinh bề ngoài như nhìn vào đối phương nhưng thực ra lại nhòm qua phía khác.

May mà A Liệt đã hiểu cặp mắt gà chọi kia nhìn về phương nào nên chàng hết sức giữ gìn không để lộ vẻ gì kinh ngạc. Chàng đưa mắt ngó ra chỗ khác một cách rất tự nhiên, nhưng như thâm trong bụng.

- Phải chăng Kỳ Kinh không nhận ra được ta? Người khác không nhận ra là thường, nhưng hăn mà không nhận ra được thì khắp thiên hạ chẳng còn có ai biết được thân thể ta nữa.

Khoảng thời gian chớp nhoáng này A Liệt tưởng chừng như đã lâu lắm. Sau cùng Kỳ Kinh chuyển động mục quang, cặp môi mấp má nhưng không phát ra

thanh âm.

A Liệt nhắm mắt lại, ngưng thần suy nghĩ. Bỗng chàng nghe như tiếng muỗi vo ve lọt vào tai. Đó chỉ là tiếng của Kỳ Kinh. Hắn hỏi Trình Chân Nhân:

- Trình Chân Nhân và Mai Am Chủ! Có phải hai vị Ở trong xe không?

Thanh âm của hai vị Trình, Mai từ trong xe vọng ra.

Kỳ Kinh lại nói:

- Hiện giờ chúng ta thu hẹp vòng vây lại. Trừ phi tên đó từ nay mai danh ẩn tích, không thì nhất định bị chúng ta bắt được.

Trình Chân Nhân hỏi:

- Kỳ huynh đã điều tra được tướng mạo chân thực của người đó chẳng?

Kỳ Kinh hỏi lại:

- Trình Chân Nhân có được manh mối nào khác lạ không? Những đầu mối từ trước đến giờ có điều khả nghi.

Trình Chân Nhân đáp:

- Bần đạo không được manh mối chi hết. Một điều rất kỳ quái là hung thủ đã lộ diện hẳn hoi mà lực lượng của chúng bao nhiêu người sao không điều tra ra được một chút manh mối nào hết?

Kỳ Kinh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Theo cao kiến của Trình Chân Nhân thì vì duyên cớ gì mà có tình trạng này?

Trình Chân Nhân đáp:

- Hoặc giả hung thủ đã thay hình đổi dạng. Có khi những vụ tình báo từ trước đến nay hoàn toàn thất thiệt cũng chưa biết chừng.

Kỳ Kinh nói :

- Trình Chân Nhân nói vậy thật là có lý. Tại hạ đã nghiên cứu tỉ mỉ chứ hiện tình mà nói thì hung thủ gây ra hai vụ huyết án gần đây đã bị chúng ta nghiêm mật phong tỏa các đường yếu đạo trong vòng ngàn dặm vuông. Bây giờ chúng ta quyết định thu hẹp lại đến đất Khai Phong và điều tra ráo riết. Nếu không thu lượm được kết quả nào thì đành phải thay đổi đường lối mới được.

Trình Chân Nhân nói :

- Đó cũng là một biện pháp để khảo nghiệm chân giả.

Mai Am Chủ nói :

- Bất luận cách khảo nghiệm nào mà từ đây trở đi hung thủ tuyệt tích, song những vụ huyết án còn tiếp diễn thì đúng là hung thủ đã thay hình đổi dạng hoàn toàn, do đó bất cứ cách gì cũng không tìm ra được manh mối.

A Liệt nghe tới đây ngấm ngầm kinh hãi, vì bọn lão giang hồ này thật là lợi hại. Chúng có thể theo đường rẽ rồi quay trở lại. Giả tỷ thiếu phụ có búi tóc cao vẫn tiếp tục gây ra huyết án thì lần này khó lòng thoát khỏi con mắt ghê gớm của những nhân vật lão luyện giang hồ này.

Kỳ Kinh hỏi:

- Tại hạ tiếp tục liên lạc với phía trước, còn hai vi có chương trình hành động gì không?

Trình Chân Nhân thủng thẳng đáp:

- Bần đạo vừa thương nghị với Mai Am Chủ thì Mai Am Chủ nên lưu lại đây. Còn một mình bần đạo chuyển qua Hứa Xương hoặc giả có được tin tức gì chẳng?

Kỳ Kinh ngạc nhiên hỏi :

- Trình Chân Nhân chuyển qua Hứa Xương thật là một hành động đột ngột

khiến tại hạ không sao hiểu được. Liệu Chân nhân có thể cho biết thêm được một vài điều chăng?

Trình Chân nhân đáp :

- Cái đó cũng không có chi là lạ. Bần đạo định đến Hứa Xương để nhắc nhở Ưng Trảo Môn kêu lão thí chủ kia về. Bần đạo nghĩ rằng chuyến này mình đi tới nơi e cũng chậm mất rồi.

Kỳ Kinh sững sốt nói:

- Trình Chân Nhân nghĩ vậy kể cũng đột ngột. Ưng Trảo Môn đã suy vi hai chục năm nay, nhân tài kém cõi phiêu lưu. Thậm chí số đông bọn ta không nghĩ tới phái này nữa.

Trình Chân Nhân chậm rãi nói:

- Kỳ huynh chưa cho biết chỗ cao kiến. Bần đạo mong rằng Kỳ huynh nói rõ những điều phỏng đoán hơn một chút.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu việc khác thì tiểu đệ nhất định không khi nào phản đối cao kiến của Chân Nhân, nhưng vụ này không phải tầm thường. Nếu mà chụp được hung thủ thì khi đó tất gây ra một trường huyết chiến khốc liệt. Lúc đó chân nhân không ở đây thì bọn ta thực lực kém đi rất nhiều.

Mai Am Chủ nói:

- Bần ni cũng đã khuyên Trình Chân Nhân như vậy, nhưng Trình Chân Nhân lại kiên quyết định đi Hứa Xương, Chân Nhân cho là cuộc dò xét ở đây không tìm được hung thủ.

oo Kỳ Kinh nói:

- Đã vậy thì chúng ta bắt tất phải nói nhiều. Hay hơn hết là cần lưu lại một cách

thông tin mau lẹ đề phòng khi cần đến là thông tri cho Chân Nhân được ngay để cấp tốc trở về.

Trình Chân Nhân đáp :

- Cái đó chẳng khó khăn gì. Trước kia bần đạo trên núi nhân khi nhàn rỗi đã nuôi chim bồ câu làm vui và lâu ngày đã huấn luyện được một số có thể đưa thư. Bây giờ bần đạo gọi một tên đệ tử tới đây gặp Kỳ huynh. Hễ khi có việc, Kỳ huynh cứ bảo gã là bần đạo nhận được tin rất mau chóng.

Kỳ Kinh lập tức từ biệt mọi người rồi phóng ngựa đi ngay.

A Liệt cũng vỗ dít đứng dậy chạy ra đường lớn. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Kỳ Kinh vừa nói bọn họ phong tỏa chung quanh thành Khai Phong. Nếu ta tiếp tục tiến về phía trước tức là tự chui đầu vào cạm bẫy của chúng. Tuy bọn chúng không nhận ra được ta, nhưng giả tỷ bọn người Cái Bang giúp đỡ chúng thì lại có thể nhận ra lai lịch ta được. Chi bằng ta tránh cạm bẫy của chúng là hơn. Trước hết ta hãy đi Hứa Xương để xem Trình Chân Nhân hồi hã tới đó có việc chi? Đồng thời bọn Kỳ Kinh có tìm ra manh mối gì cũng đưa tới đó cho lão, ta cũng có thể biết được.

Ý kiến của chàng tuy rất hay nhưng trong lòng lúc nào cũng băn khoăn về Phùng Thúy Lam. Một mình nàng bị bao nhiêu tay cao thủ Cái Bang truy nã rất gắt. Chẳng hiểu nàng có tránh được nanh vuốt của bọn chúng không?

May ở chỗ hiện giờ bọn họ vẫn phải theo đường Khai Phong mà đi cho đến Trịnh Huyện mới rẽ qua phía nam để tới Hứa Xương được Dọc đường A Liệt không gặp một nhân vật nào khả nghi, vì thế mà chàng không hiểu họ đã giăng lưới phong tỏa bằng cách nào?

A Liệt vẫn theo dõi đối phương cách một quãng khá xa. Đến trưa, chàng tìm vào quán bán bánh ăn qua loa cho xong bữa rồi lại ra đi.

Vào khoảng giờ thân thì đến Trịnh Huyện.

Kỳ Kinh đi một lúc nữa thì trời đã gần tối. Dọc đường xe ngựa cùng khách bộ hành đều ra chiều mỗi mệt. Vừa trông đã biết là bọn này đi suốt ngày vất vả rắng đi cho chóng tới nơi ngủ trọ.

A Liệt cảm thấy phía sau có người theo dõi. Lúc gần đến Trịnh Huyện thì người rất đông. Nhưng từ Trịnh Huyện xuống phía nam người thưa thớt dần nên gã nhận rất dễ dàng có người theo dõi. A Liệt vừa đi vừa ngấm ngấm phỏng đoán những người theo dõi mình là ai?

Nhưng lúc chàng dừng bước quay đầu nhìn lại chẳng thấy gì. Chàng liền tiếp tục đi về phía trước.

Bức màn đêm đã buông xuống A Liệt đột nhiên phát giác ra có điều không ổn. Vì nếu chàng đi đường có mục đích thì phải lo tìm chỗ ngủ trọ. Bằng trái lại chàng đi vu vơ tất khiến người sinh lòng ngờ vực, tất bị kẻ truy tung tiến lại tra hỏi.

Ý nghĩ này khiến lòng chàng rất đổi băn khoăn. Bất giác chân chàng bước chậm lại.

Giữa lúc trời tối lại ở nơi hoang dã trên đường không người qua lại, chàng không để ý đến đường đi nên chân chàng thỉnh thoảng vấp phải mỏm đá, may là không đến nỗi ngã lăn xuống đất.

A Liệt đi một đoạn đường nữa, ngoảnh nhìn bốn phía càng thấy hoang vu tịch mịch.

Không hiểu nơi đây có thôn xóm hoặc thị trấn để ngủ trọ chẳng, chốc chốc chàng lại ngần ngừ liếc nhìn chung quanh tìm chỗ nghỉ chân.

Giữa lúc ấy đột nhiên người phía sau đuổi tới nơi. A Liệt vẫn băn khoăn từ trước, bây giờ chàng phát giác ra, cũng lờ đi như không thấy gì chớ không quay đầu nhìn lại.

Nhờ cảm giác linh mẫn báo cho chàng hay một người đến sát sau lưng chỉ còn cách chừng hai ba thước. Chàng giật mình kinh hãi la thảm:

- Nếu người này vung đao đâm một nhát là mình phải chết tức khắc.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ thì cảm thấy người phía sau vươn tay ra chụp lấy vai chàng.

A Liệt không quay đầu nhìn lại, chàng cũng không rõ tại sao cảm giác mình lại biết cả hành động của đối phương?

Quả nhiên bả vai chàng bị một bàn tay nắm lấy. Chàng giật mình kinh hãi dừng bước lại từ từ quay đầu nhìn vào bàn tay chụp trên vai thì thấy da bàn tay này răn răn reo, vừa trông đã biết ngay một ông già. Đồng thời chàng nhìn rõ là một người mặc áo màu xám, tay áo rộng thùng thình.

Người đi sau cất tiếng hỏi :

- Hài tử! Phải chăng người giật mình kinh hãi?

A Liệt nghe thanh âm hiền từ, cảm thấy trong lòng cởi mở liền quay đầu nhìn lại và gật đầu đáp:

- Đúng thế! Thiếu chút nữa thì tiểu tử sợ đến ngất đi.

Người này mình mặc áo đạo bào. Đầu tóc bạc phơ. Tướng mạo thanh cao. Tay cầm một cái bọc dài. Đại khái là một thanh trường kiếm.

A Liệt vừa nghe thanh âm đã biết ngay là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo.

một người trong Phong hỏa song kiếm ở phái Võ Đương.

Một là A Liệt đã biết những nhân vật phái Võ Đương hầu hết là người nghĩa hiệp chính phái, không giống như bọn Kỳ Kinh, lòng dạ đã hiểm sâu độc ác, tính tình lại tráo trở vô thường. Hai là Trình Chân Nhân đã nói đến Hứa Xương thì chàng gặp lão ở đây cũng chẳng có chi kỳ lạ.

Trình Huyền Đạo nhìn A Liệt tòm tòm cười hỏi:

- Trong một ngày trời mà người đi được từ Lạc Dương tới đây thì cước trình khá mau lẹ mà lòng nhẩn nại cũng kiên cường. Thật ít người được như người. Bần đạo họ Trình, hiệu Huyền Đạo. Còn quý tính đại danh thí chủ là gì?

A Liệt buột miệng đáp:

- Tiểu tử họ Bạch...

Đột nhiên chàng nhớ tới mình đã xưng danh với người Cái Bang bằng một ca l tên giả, thì bây giờ có đổi tên khác cũng chẳng sao.

Chàng liền nói tiếp:

- Tiệt danh là Phi Khanh. Lão tiên trưởng có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo thấy thí chủ chân bước chậm lại mà vấp luôn mấy cái đường như đã mỏi mệt.

Vậy thí chủ không thuộc đường thì nên tìm đến một nơi ăn uống và nghỉ trọ có phải hơn không?

A Liệt đáp :

- Lão tiên trưởng liệu việc như thần.

Trình Huyền Đạo cười nói :

- Bần đạo tuy từ núi Võ Dương tới đây, nhưng đường lối vùng này đều thuộc bết. Bần đạo biết gần đây không có nhà ở nhưng phía trước cách đây chừng hơn một dặm có một tòa miếu cũ. Tuy ngôi miếu đó hoang phế lâu ngày, song tựa hồ có đạo nhân giữ việc hương lửa. Vậy chúng ta tới đó nghỉ lại một đêm.

Hai người liền rảo bước tiến về phía trước chẳng mấy chốc đã đến tòa phá miếu.

Trong miếu tuy có đèn lửa nhưng chẳng có thức gì ăn, chỉ có nước uống.

Hai người tiến vào ngồi trong một căn nhà ở mé hữu đại viện, tường vách chưa sụp đổ.

Ngọn gió đêm thổi vù vù, khí hậu cực kỳ rét lạnh.

Trình Huyền Đạo lấy trong bọc ra một cái bình và mấy cánh trà để pha nước và lấy một chút lương khô chia cho A Liệt.

A Liệt từ thờ nhỏ đã quen sống trong cảnh thanh bần nên chỉ một chút lương khô và chung nước trà xanh cũng lấy làm ngon lành.

A Liệt uống nửa chung trà, đột nhiên phát giác ra nước trà rất trong mà lại có mùi thơm xông lên mũi khiến tâm thần rất khoan khoái.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiên trưởng! Trà gì vậy?

Trình Chân Nhân đáp:

- Đây là một thứ trà rất quý trồng tận trên Ngọn núi cao chót vót và phải gia tâm vun bón mới thành. Khi nó nảy búp là hái ngay để dùng. Thật là một thứ trà rất quý, Người trên thế gian dù là bậc đế vương công hầu cũng hiếm khi được nếm.

Lão tùm tùm cười nói tiếp:

- Bần đạo thỉnh thoảng có việc lại phải xuống núi hành động nhưng lòng người giang hồ nguy hiểm khôn lường, chẳng thiếu chi chuyện cổ quái. Họ thường hạ độc mưu hại, nên bần đạo bào chế thứ trà này bỏ thêm một ít hoa cỏ, chẳng những trà đặc biệt thơm ngon mà còn có chất tiêu giải độc vật nữa. Mỗi khi ra ngoài có người cho thực phẩm uống trà này trước rồi hãy ăn thì không lo gì nữa.

A Liệt nghe nói trợn mắt há miệng. Chàng gật đầu lia lịa, tán dương không ngớt.

Hai người uống trà rồi A Liệt ngồi tựa lưng vào tường nhắm mắt. Trình Huyền Đạo vẫn ngồi xếp bằng đều chuẩn bị qua một đêm giá lạnh.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Ban đầu A Liệt vẫn ngồi yên không mở mắt ra.

Lát sau, tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Trình Huyền Đạo cất tiếng gọi chàng.

A Liệt hỏi ngay:

- Lão tiên trưởng có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo đáp :

- Nơi đây phía trước chẳng có thôn trang, phía sau lại không có quán trọ. Trong đêm tối mà có người cưỡi ngựa chạy đến thì thật là kỳ. Chờ lát nữa nếu xảy ra chuyện gì thì hay hơn hết là tiểu thí chủ đừng lên tiếng.

Lão đảo mắt nhìn quanh nhà một lượt rồi tiếp:

- Nếu có chuyện xảy ra thì tiểu thí chủ ẩn mình vào phía sau cái quỳ vỡ nát kia.

A Liệt dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn vào mặt Trình Huyền Đạo nhưng lão lộ vẻ rất trang nghiêm, tựa hồ người ngựa tới đây lão chẳng lấy chi làm kỳ mà dường như lão còn có mối liên quan rất lớn với họ.

Chỉ trong khoảnh khắc người kỵ mã đã tới cửa miếu. Trình Huyền Đạo đứng lên còn dặn A Liệt:

- Bần đạo thử ra coi xem ai.

Dứt lời lão rảo bước chạy ra ngoài.

A Liệt cũng đứng lên dòm qua khe cửa sổ. Vì bị cửa che khuất nên chàng chỉ trông thấy một bên cửa điện. Lúc này tuy trời tối đen nhưng cũng không làm trở ngại nhãn tuyến của A Liệt, chàng vẫn trông rõ như ban ngày. Đó là nhờ ở chỗ đã

được uống nước sương của hoa Tiên Đàm nên cặp mắt tinh anh dị thường.

Tiếng vó ngựa vừa dừng, chớp mắt đã thấy một người đi vào.

Người mới đến là một thiếu nữ, mái tóc dài bỏ xõa xuống ngang vai. Thân hình cô mảnh dẻ. Đường như cô đã nhìn thấy vật gì nên đột nhiên dừng lại. Ánh mắt cô đung vào thị tuyến của A Liệt.

A Liệt chấn động tâm thần. Gã vừa ra chiều kinh ngạc vừa có ý mừng thầm. Cô gái này chính là Âu Dương Tinh trước kia đã giúp chàng rất nhiều.

Mấy tháng trời cách mặt, dường như bữa nay cô xinh đẹp hơn trước gấp mấy lần.

A Liệt thấy Âu Dương Tinh bất giác tim gã đập thình thình. Tình trạng kỳ dị này gã không hiểu duyên cớ vì đâu.

Âu Dương Tinh đảo cặp mắt to đen láy ngó quanh một lượt rồi chú ý nhìn thẳng vào chiếc bàn thờ đặt ở trước thần tượng.

A Liệt trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Trình chân nhân cũng đứng đó nhưng dường như hai người chưa nhìn thấy nhau. Bằng không sao họ lại chưa nói năng câu nào? Vậy Trình chân nhân đứng đó làm gì?

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ. Âu Dương Tinh đã "ò" lên một tiếng rất trong trẻo lọt vào tai chàng, khiến lòng chàng nổi lên một cảm giác quen thuộc và thân thiết.

Mắt Âu Dương Tinh chỉ nhìn thấy bóng sau lưng lão đạo đứng trước mặt. Sau khi cô đã xác nhận là bốn mặt không có điều gì khác lạ cô mới lên tiếng dường như để cho lão đạo quay đầu lại.

Trình Huyền Đạo cũng không ngờ người tới đã lại là một cô gái. Lão nghe khẩu âm cô đã thấy hãy còn nhỏ tuổi thì rất đỗi ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Trong thần điện rất tối tăm, Trình Huyền Đạo dường như chưa nhìn rõ đối phương. Lão thủng thẳng cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Âu Dương Tinh không trả lời, hỏi lại:

- Lão đạo trưởng! Lão đạo trưởng cũng ở đây ư?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Phải rồi! Cô nương là ai?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đạo trưởng có thấy người nào cưỡi con ngựa đen tới đây không?♦ Đột ngột cô dừng lại ra vẻ trầm ngâm.

Trình Huyền Đạo hỏi :

- Người đó tướng mạo thế nào?

Âu Dương Tinh xua tay nói:

- Thôi bỏ chuyện đó đi. Trong miếu này đạo trưởng có thấy người nào khác nữa không?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nhưng cô hỏi vậy kể ra cũng kỳ.

Âu Dương Tinh nói:

Tiểu nữ muốn ngủ lại đây một đêm để sáng mai lại lên đường.

Trình Huyền Đạo khêu cao ngọn đèn để trước thần tượng mà ánh sáng vẫn không đủ rõ. Quang cảnh trong điện chỉ thấy lờ mờ ảm đạm.

Lão giả vờ nhờ có ánh sáng đèn để đưa mắt ngó sang Âu Dương Tinh rồi nói:

- Toà miếu này ngoài điện thờ ra chỉ có hai gian tạm thời dung thân được. Nhưng một gian lão đạo và một tên nấu bếp ở rồi. Còn một gian nữa lại có chàng trai trẻ tuổi chiếm mất. Nếu cô nương muốn tạm nghỉ lại đây một đêm thì đành ở trong điện đường vậy.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Chàng thanh niên đó là ai?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Gã là điệt tử của bản đạo.

Âu Dương Tinh hăng dặng một tiếng ra vẻ không tin. Cô bắt đầu xục tìm căn nhà bên cạnh thì thấy A Liệt.

Dưới ánh lửa sáng, nguyên cô đã bật lửa lên, cô nhìn thấy A Liệt ngồi trên đống cỏ.

Tay cô có cầm ngọn nến nhưng chỉ là một khúc nhỏ bé và rất ngắn. Cô đặt ngọn nến lên mặt quỳ.

Ánh sáng yếu ớt nhưng cũng soi rõ khuôn mặt anh tuấn của A Liệt đang độ xuân xanh.

A Liệt dương cặp mắt thao láo lên nhìn Âu Dương Tinh, tuyệt không tỏ vẻ rụt rè lo sợ.

Sự thực Âu Dương Tinh là một cô nương rất xinh đẹp, chàng trai trông thấy chỉ đem lòng ái mộ chứ chẳng sợ hãi gì. Dù cho chàng không dám nhìn thẳng vào mặt cô, cũng bị tấm nhan sắc kiều diễm uy hiếp mà phải bẽn lẽn vô cùng.

A Liệt nghĩ thầm:

- Lạ thật! Mấy tháng trước đây ta đã thấy cô này xinh đẹp nhưng bữa nay ngoài

cái xinh đẹp, cô còn hấp dẫn khiến cho người ta phải mê man tâm thần, những muốn kể cận một cách tha thiết.

Âu Dương Tinh "chút" miệng một cái rồi hỏi:

- Sao người lại nhìn ta chòng chọc?

A Liệt vội cúi đầu xuống bụng bảo dạ:

- Nhất định không phải chỉ có mình ta nhìn, chính cô cũng nhìn ta mà sao cô lại có vẻ hung dữ thế?

Âu Dương Tinh lạnh lùng nói:

-Người hãy ngừng đầu lên!

A Liệt ngơ ngác ngừng đầu lên ngó Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh nói:

- Cặp mắt của người rất sắc sảo, nhất định không phải là người tốt.

A Liệt lắc đầu đáp:

-Sao cô nương lại xử nhục người ta. Tại hạ là kẻ đọc sách hiểu biết lễ nghĩa, đâu phải hạng gian tà?

Âu Dương Tinh nói:

- Người đọc sách giữ lễ gì ta không biết, nhưng ta coi bộ người thì chẳng thể nào tin người là người quân tử chân chính được.

A Liệt tủm tỉm cười nói:

Cô nương đã sẵn thành kiến trong lòng thành ra cố chấp. Dù tại hạ có trăm miệng cũng khó bề phân biện. Nhưng tại hạ trộm nghĩ con người đối với bất kỳ việc gì khi chưa đủ chứng cứ xác thực thì hay hơn hết là đừng buông lời vô đoán. Đức

Khổng Phu Tử đã nói:

Nếu coi mặt mà dùng người thì hãy lấy việc Tử Vũ làm gương. Sao cô nương lại nói một câu hời hợt đầy người đọc sách xuống lòng sông.

Âu Dương Tinh nói:

- Người chỉ là kẻ lém miệng. Ta e trong lúc công việc đáo đầu thì lời nói khác hẳn hành động. Gia gia ta thường bảo phàm con người nào ăn nói dễ nghe thường là kẻ rất đốn mạt.

A Liệt nói:

- Lệnh tôn dạy thế là chí lý. Thậm chí những người danh dự cao sang nổi tiếng mà tâm địa lại hoàn toàn khác hẳn.

Âu Dương Tinh nghe chàng tán thành lời nói của mình thì lòng tức giận lập tức tiêu tan.

A Liệt lại nói tiếp:

- Nhưng tại hạ không dám nói bao nhiêu người nổi tiếng đạo đức hoàn toàn là kẻ dê hèn.

Hai câu sau này đã đảo lộn lập luận trước. Âu Dương Tinh lại tức mình. Cô nghiến răng tỏ ra có hành động bất lợi cho chàng.

Lúc này Trình Huyền Đạo hắng đặng một tiếng rồi từ từ bước lại gần nói:

- Cô nương hãy uống một chén trà đã.

Âu Dương Tinh liền quên ngay việc đối phó với A Liệt quay lại hỏi:

- Hay quá! Đạo trưởng có trà ư?

A Liệt đứng lên rót trà hai tay bưng lại.

Âu Dương Tinh lườm chàng một cái muốn đón lấy chén trà nhưng rồi lại buông tay xuống.

A Liệt biết cô chưa hết giận, liền cười nói:

- Cô nương đừng nghi chi hết. Tại hạ đã rửa sạch chén rồi, không có chất độc đâu. Âu Dương Tinh nghe nói đến chất độc liền ngửa mặt lên trời cười khẩy đáp:

- Trên thế gian này khó mà tìm được chất độc làm cho ta chết. Nếu người có chất độc trong mình thì cứ lấy ra thử coi.

Trình Huyền Đạo vội giải hòa:

- Cô nương không nên nghe gã nói càng. Đây là cửa Thiền môn thanh tịnh làm gì có chất độc.

Âu Dương Tinh đón lấy chung trà nhấp một chút thấy mùi thơm đưa lên mũi mà nước trà lại nóng xua tan khí lạnh trong người. Cô liền uống từng hớp một. Chẳng bao lâu đã cạn chung.

A Liệt đón lấy chung, giật mình kinh hãi nói:

- Cô nương làm thế này là không được rồi.

Âu Dương Tinh sắc mặt hồng hào xinh đẹp bỗng biến thành lợt lạt. Cặp lông mày nhíu lại tựa hồ ra chiều rất đau khổ.

Trình Huyền Đạo giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao vậy? Thứ trà này của bản đạo có công hiệu trừ chướng giải độc mà sao cô nương lại cảm thấy có điều khó chịu?

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thôi chết rồi! Nguyên trà này có chất trừ độc. Mau lấy... cho ta một chén

nước trong...

A Liệt sùng sốt, chạy đi lấy nước.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Có người đến đây ư ?

A Liệt lắng tai nghe rồi đáp :

- Phải rồi! Có tiếng vó ngựa.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lẹ lên! Đó nhất định là kẻ thù của ta.

Cô hoang mang đảo mắt nhìn quanh tựa hồ muốn tìm nơi ẩn lánh.

A Liệt hỏi:

- Cô nương ẩn vào phía sau cái quỳ vỡ nát kia được không?

Âu Dương Tinh:

- Người đỡ ta vào đó lẹ lên.

A Liệt đặt chén nước xuống nắm lấy tay cô vừa đưa vào vừa hỏi:

- Cô còn dùng chén nước kia nữa không?

Âu Dương Tinh lấy một gói phấn nhỏ ra, ắp úng bảo chàng:

- Bỏ thuốc này vào nước cho ta uống...

A Liệt ôm lấy cô thấy tấm thân mềm mại mà lại có mùi thơm tho. Chàng không nỡ buông tay. Nhưng chàng gấp rút muốn cho cô giải trừ mối đau đớn nên phải đưa lẹ vào phía sau quỳ rồi một tay cầm lấy cái gói nhỏ.

Âu Dương Tinh lắp bắp:

- Hãy coi chừng!.... Thuốc này độc lắm!.... Đừng để nó dính vào tay.

A Liệt hấp tấp trút thuốc vào nước nóng rồi bưng lại cho Âu Dương Tinh.

Tiếng vó ngựa nghe đã gần kề.

Trình Huyền Đạo nói :

- Bần đạo ra ngoài xem sao, nếu đối phó được với người mới đến thì cô nương có thể yên tâm ngồi nghỉ.

Âu Dương Tinh lại lắp bắp:

- Mau! Thối tắt đèn đi!....

A Liệt lập tức thối tắt nến và cầm chén nước để lên mặt quỳ rồi mới quanh ra góc tường khẽ hỏi:

- Cô nương! Có phải bảo gói phấn đó là thuốc độc không?

Âu Dương Tinh thều thào đáp:

- Phải rồi.

A Liệt hỏi :

- Cô nương định uống hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Đưa cho ta! Đau đến chết mất...

A Liệt nói :

- Tưởng cô nương thà là chịu đau, còn hơn uống thuốc độc để chết người. Tại hạ quyết không lấy nước này cho cô uống...

Âu Dương Tinh tức giận quát lên :

- Cút đi.

Rồi cô vừa rên vừa nói:

- Đưa đây mau!.... Đưa đây mau!.... Ta hết hơi rồi!....

Tiếng vó ngựa đã vào đến cửa miếu. Âu Dương Tinh nghiêng răng khể nói:

- Đưa nước đây!.... Người cũng ần vào trong này.

A Liệt biết cô sợ người ngoài nghe tiếng nên gã cúi xuống đi vào bên cô khể nói:

- Đó là thuốc độc thì chẳng những tại hạ không lấy cho cô mà còn cản trở chẳng để cô uống.

Lúc này bên ngoài tiếng người đối đáp đã vọng vào. Người mới đến thanh âm không cao cũng không thấp. Tiếng nói đều đều, khiến người nghe không được rõ lắm.

A Liệt đoán người này nhất định mặt mũi đáng ghét không ai muốn đến gần. Nhưng chàng cũng không hiểu hẳn là ai mà khiế cho Đại tiểu thư nhà Âu Dương ở Ký Bắc phải sợ hãi đến thế.

Người kia đã dự bị đủ đèn lửa. Y tả hình dáng Âu Dương Tinh và cách phục sức của cô, y nói cô là diệt nữ vì bị nhà trách mắng nên cô bỏ nhà trốn đi.

Đại khái những người nghe họ nói lý do này đều tin là sự thực vì đã là người lớn trong nhà có trách nhiệm trông nom dạy bảo trẻ nhỏ thì nhất định họ nói thực. Âu Dương Tinh ở vào tình trạng này.

A Liệt khể hỏi:

- Y đúng là bá phụ của cô nương ư?

Chàng vừa dứt lời thì một bàn tay mềm mại đưa lên bịt lấy miệng chàng.

Mùi hương trong bàn tay nàng khiến cho A Liệt điên đảo thần hồn. Chàng lặng lẽ để hưởng thụ cảnh êm dịu.

Bỗng nhiên giọng nói ồm ồm của Trình Huyền Đạo.

- Bàn đạo không thấy cô nào đến đây cả. Hoặc giả đi rồi mà bàn đạo không để ý.

Thanh âm ào ào kia lại cất lên:

- Không phải đâu! Hiện giờ đêm tối mà lại gió lạnh tuyết rơi đến tạt hạ còn không chịu nổi thì tất y phải tìm nơi nghỉ chân. Gần đây không hiểu có thôn trang nào chăng?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Có có! Cách đây chừng ba dặm có một thôn trang.

Người kia nói:

- Hay lắm! Vậy tại hạ thử đi coi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bồi Liễu Phu Nhân Hựu Chiết Binh

A Liệt thở phào một cái miệng môi mấp máy nắm chặt lấy tay cô.

Đột nhiên chàng cảm thấy tấm thân mềm mại của cô ngã xuống người chàng.

A Liệt mừng quá nghiêng đầu lên hôn vào má cô. Được đăng chân lân đấng đầu, chàng lại tìm đến cặp môi thắm nhẹ nhàng đặt môi vào rồi hôn mạnh một cái.

Âu Dương Tinh tuy không dẫy dựa nhưng cô cũng không phản ứng. A Liệt trong lòng có ý hối hận nghĩ thầm:

- Lẽ dĩ nhiên nàng đau vì mất hết khí lực nên để ta muốn làm gì thì làm. Nhưng tình trạng này cũng chẳng có chi là thú. Hỡi ơi! Ta thật là một kẻ hành động lỗ mãng, lại tưởng là nàng xiêu lòng với mình.

Nguyên A Liệt rất tôn trọng nhân phẩm của con người mà cũng tự trọng mình. Khi chàng hối hận rồi liền nâng đỡ nàng dậy đặt nàng tựa vào tường. Vì người nàng mềm nhũn nên chàng muốn xếp đặt thế nào tùy ý. Chàng còn tưởng là nàng mất hết tri giác.

Bỗng giọng nói trầm trầm lại cất lên:

- Lão đạo! Phải chăng lão đạo chỉ qua đây mà thôi chứ không phải người coi giữ ngôi miếu này?

Trình Huyền Đạo kinh ngạc hỏi :

- Sao thí chủ lại biết rõ thế?

Thanh âm kia đáp:

- Giả tử lão đạo là người coi sóc miếu này thì vừa rồi nhất định đã nói rõ tên thôn trang kia là thôn gì. Hừ! Lão đừng tưởng bịt mắt ta. Ta cứ sục tìm là biết rõ hết.

Trịnh Huyền Đạo nói:

- Vậy mời thí chủ vào mà sục tìm.

Thanh âm kia nói:

- Cái đó đã hẳn. Nếu ta tìm ra được người thì ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của lão đó.

Người kia cất bước tiến vào. Ánh đèn lay động. Thoáng cái hẳn đã vào đến gian thiên phòng.

A Liệt không dám lên tiếng, chàng dương mắt nhìn lên ngọn đèn lồng.

Thanh âm đều đều lại vang lên:

- Lão đạo! Ta đã ngửi thấy mùi nến thắp rồi. Phải chăng ở đây có cây đèn cầy? Ta còn dám đánh cuộc là cây đèn cầy mới thối tắt đi.

A Liệt nghe đến đây đánh bạo từ sau quỳ nhảy ra cất tiếng hỏi:

- Bá phụ! Người đó là ai vậy?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn vào người kia.

Dưới ánh đèn càng trông rõ người này tầm thước vừa phải, không gầy không béo.

Quần áo hẳn cũng thông thường chẳng có chi đặc biệt. Về tướng mạo cũng như về y phục chẳng có chi kỳ lạ. Ngũ quan ngay thẳng, không có chỗ nào mé sứt. Tuy nhiên A Liệt vừa nhìn thấy đã cảm thấy chán ghét. Đó là một sự phản ứng rất kỳ quái. Người này đã chẳng có chỗ nào đặc biệt lại không đắc tội với chàng mà tại sao chàng lại nảy lòng chán ghét hẳn?

Người này vào trạc bốn, năm mươi tuổi, trẻ chưa qua già chưa tới lại không có chỗ nào đặc biệt mà khiến người ta ghét chỉ muốn lánh xa. Nguyên nhân này A Liệt không sao hiểu được.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Thí chủ đến đây để tìm một người. Người cứ việc nằm ngủ, đừng dính vào chuyện người ta.

A Liệt miễn cưỡng vâng lời lại chui vào nằm co ro trong quây.

Trình Huyền Đạo chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Gã thiếu niên này thật là trông minh. Gã biết lợi dụng động tác để giải thích vì lẽ gì gã nằm ẩn trong quây. Con người cấp trí như gã tưởng không phải hạng tầm thường.

Người trung niên kia cất tiếng hỏi:

- Hài tử! Người vào trong miếu này từ hồi nào?

A Liệt không trả lời vì thanh âm của gã tuy không lộ vẻ gì hách dịch mà càng khiến cho chàng rất chán ghét.

Người trung niên hỏi lại lần nữa. A Liệt tỏ vẻ không bằng lòng trợn mắt lên hỏi lại:

- Cái đó sao các hạ không hỏi ở nơi bá phụ tại hạ?

Người kia vẫn giữ giọng đều đều nói:

- Ta hỏi người thì người trả lời, ta không hỏi lão đạo.

A Liệt không lý gì đến hẳn. Chàng quay lại hỏi Trình Huyền Đạo.

- Đại bá phụ! Tiểu đệ có cần trả lời y không?

Trình Huyền Đạo cười mát nghĩ bụng:

- Thăng nhỏ này hay tuyệt! Gã muốn đưa cái việc vô vị này cho ta nhưng ta để mặc gã xem sao.

Lão liền hỏi lại:

- Tại sao ngươi không muốn trả lời?

A Liệt cười khì khì, nhe hai hàm răng trắng ờn rất đều đặn. Hàm răng này tỏ ra chàng là người trẻ tuổi nhanh nhẩu. Chàng lớn tiếng:

- Tiểu điệt không hiểu vì lẽ gì mà phát ngán không muốn trả lời y.

Trình Huyền Đạo khen thâm, bụng bảo dạ:

- Thăng nhỏ này đáo để thật! Lời nói của gã có vẻ gây sự nhưng ta đã nhận là bá phụ gã, lẽ nào không dây vào. Cứ tình trạng này thì gã đã biết rõ thân phận ta nên không sợ hãi gì mà còn có ý lật tẩy người kia nữa.

Trình Huyền Đạo tuy chẳng cam tâm để chàng thiếu niên lợi dụng. Nhưng hiện giờ nếu lão nói huých toẹt sự thực tức là phủ nhận mối quan hệ bác cháu với chàng. Ngoài cách đó lão cũng không còn có biện pháp nào để đổ trách nhiệm cho thoát lấy mình.

Nhưng lão lại là một người trong Võ Đương Song Kiếm tiếng tăm lừng lẫy thì làm thế coi sao cho tiện.

A Liệt thấy Trình Huyền Đạo chuyển động cặp mắt đã đoán ra ý nghĩ của lão. Chàng không nhịn được bất giác mỉm cười.

Người kia cũng bật lên mấy tiếng cười hô hố. Tiếng cười của hắn cũng đều một làn không cao không thấp và cũng khiến cho người ta phải chán ghét.

Hắn ngừng tiếng cười rồi nói:

- Tiểu tử! Ngươi nói kể ra cũng đúng đấy. Ta có cái ngoại hiệu khắp thiên hạ hể

đã nghe thấy là không một ai dị nghị, người có đoán ra được không ?

A Liệt lạnh lùng đáp:

- Nếu vậy để tại hạ nghĩ xem sao đã.

Người kia đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo hỏi:

- Cả lão đạo cũng đoán coi xem có được không?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo không muốn tổn thương cân não. Và lại những việc ngoài trần tục không liên quan gì đến bần đạo.

Người kia hỏi :

- Cái đó chưa chắc. Tỷ như tại hạ đánh thắng nhỏ này. Chẳng lẽ lão đạo lại không can thiệp?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo không nghĩ tới điểm này. Giả tỷ bần đạo trông thấy cũng chẳng làm gì được thì can thiệp hay không cũng vậy mà thôi....

Lão đáp câu này kể cũng hơi lạ mà cũng giống như chưa trả lời.

A Liệt bây giờ mới xen vào:

- Tại hạ chẳng có cách nào nghĩ ra được. Giả tỷ tự mình đặt ra cái ngoại hiệu thì e rằng làm cho các hạ phải nổi nóng. Chi bằng không nói nữa thì hơn.

Người kia nói :

- Người cứ việc nói thẳng ra không hề gì. Trong đời ta có chỗ sở trường đặc biệt là không nổi giận với ai bao giờ. Đó là chỗ yếu điểm của ta.

A Liệt nói:

- Các hạ đã không nóng giận thì tại hạ thử nói ra.

Người kia đáp:

- Hay lắm! Người thử nói nghe.

A Liệt hỏi:

- Có phải người ta kêu các hạ bằng Lão yếm vật không?

Người kia đáp:

- Không phải! Người chỉ nói trúng có một chữ.

A Liệt chững hững hỏi:

- Chữ trúng đó là chữ nào?

Người kia đáp:

- Ngoại hiệu của ta là:

"Quý yếm thần tăng" (Ma chê quý hờn) vậy người chỉ nói đúng có một chữ "yếm" nhưng kể ra cũng là khá rồi.

Hắn vẫn nói bằng một giọng đều đều như cũ nhưng tựa hồ lộ vẻ mừng vui. Song đó cũng là một điều làm cho A Liệt phải kinh ngạc không sao hiểu được.
Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này lại lấy chuyện người ta chán ghét mình làm hạnh diện?

Chàng cũng là tay lớn mặt chau mày nói:

- Hay lắm! Tại hạ nói thế là đủ rồi. Bây giờ đừng hòng tại hạ nói thêm nữa.

Trình Huyền Đạo ra điều trách móc:

- Sao ngươi vô lễ thế?

A Liệt đáp:

- Đại bá phụ! Tiểu diệt biết rằng trong lòng Đại bá phụ cũng chẳng ưa gì lão. Có điều Đại bá phụ không nói ra mà thôi. Còn tiểu diệt không nghĩ vậy. Đã chán ghét là chán ghét, hà tất phải nói dối.

Chàng nói đến đây đảo mắt nhìn người kia một cái rồi quay lại liếc nhìn ra chỗ khác, nét mặt lộ vẻ buồn thiu.

Người tự xưng là quý yếm thần tăng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã không thích nói dối. Vậy ngươi thử nói cho ta nghe có cô gái nào xinh đẹp đến đây không ?

A Liệt chấp tay xá dài nói:

- Tại hạ năn nỉ các hạ đừng hỏi tại hạ nữa.

Trình Huyền Đạo cười thầm trong bụng, nghĩ:

- Thăng nhỏ này khéo đây. Gã dùng cách này để khỏi trả lời. Nhưng thăng cha kia đã là kẻ ma chê quỷ hờn thì gã cũng khó lòng thoát thân được.

Rồi lão đứng thẳng người lên coi màn kịch, lẳng lặng không nói gì.

Quý yếm thần tăng lại hỏi:

- Tiểu tử! Nhà ngươi ở đâu?

A Liệt đáp:

- Dù các hạ có đánh chết tại hạ cũng không nói để khỏi phải đưa các hạ về nhà.

Quý yếm thần tăng nói:

- Người nói rất có lý. Nhưng người nên nhớ rằng ta cứ bám sát người. Sớm muộn gì người cũng phải về. Có đúng thế không?

A Liệt hỏi:

- Tại hạ tuy sợ các hạ nhưng tại hạ đã đi theo bá phụ thì các hạ chẳng thể ở trong miếu này mãi được.

Quý yếm thần tăng bật lên tiếng cười rất khả ố nói:

- Sao mà không được? Ta đã quyết định theo sát người thì e rằng người có chui xuống mười tám tầng địa ngục ta cũng không bỏ. Ta chính là một cô hồn đã quý bất cứ ở chỗ nào cũng lảng vảng tới.

Hai người quay ra đấu lý, mỗi lúc một nói nhiều. Sau A Liệt hỏi hận, ngậm miệng không nói gì nữa.

Trình Huyền Đạo ngồi xếp hàng xuống một bên nhắm hai mắt lại.

A Liệt quyết tâm dùng cách im lặng để đối phó với con người chán ghét kia. Ngờ đâu sau khoảng thời gian chàng uống cạn tuần trà, chàng biết mình không thể thành công được.

Nguyên Quý yếm thần tăng vẫn cất giọng nói đều đều hỏi hoài, hỏi mãi một vấn đề.

Miệng hăn dai như chảo khiến cho A Liệt phải buồn nôn. Chàng hận mình chẳng thể nhảy xổ đến mà tổng cổ hăn ra ngoài.

Quý yếm thần tăng hỏi đi hỏi lại câu:

- Có thấy Âu Dương Tinh đâu không?

A Liệt nghĩ rằng nếu không phản ứng tức là khuất phục là còn bị hăn hỏi lẳng nhăng mãi.

Chàng liền thở dài chau mày hỏi lại:

- Giả tử tại hạ trả lời các hạ về vấn đề này, các hạ có đi không?

Quý yếm thần tăng đáp:

- Tuy ta có cái ngoại hiệu "Ma chê qui hờn" nhưng ta cũng có điều tin cậy được. Vậy người hãy tin ta đi.

Hắn cầu nhàu nói mãi khiến cho A Liệt đã chán lại càng chán hơn. Chàng không có cách nào không nghe được. Tuy chàng là người thông minh mà cũng không dấu được vẻ mặt chán chường.

Quý Yếm thần tăng dường như ra chiều thoa? mãi liền đồng dạc nói một câu:

- Người mà nói thật là ta võ đít đi ngay.

A Liệt nhảy lên hỏi:

- Các hạ nói thật chẳng?

Quý Yếm thần tăng đáp :

- Dĩ nhiên là ta nói thật.

A Liệt bỗng lo thay cho Âu Dương Tinh. Chàng hỏi lại :

- Các hạ tìm đến cô ta để làm gì?

Quý yếm thần tăng cười hề hề đáp:

- Ta muốn thi triển tuyệt kỹ vào người thị.

A Liệt hỏi :

- Tuyệt kỹ gì?

Quý Yếm thần tăng đáp :

- Ta sợ người chán ghét nên ta muốn làm cho thị phải phiền não. Khi đó chỉ còn có cái tử thi không làm gì được nữa là ta bỏ đi.

A Liệt hằm hằm trợn mắt lên hỏi:

- Sao các hạ định hạ sát y?

Người kia lại cười hề hề hỏi lại:

- Ái chà! Phải chăng người coi thị đã vừa dạ?

A Liệt đáp:

- Thực ra tại hạ chẳng còn quan tâm đến y. Y nhất định còn có người nhà, có bạn hữu.

Các hạ mà làm cho y chết thì nhất định người nhà y cũng làm cho các hạ phải chết.

Chàng nói câu này bất giác nghiêng răng ken két và dường như đã trút được mỗi hận, nên cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Quý Yếm thần tăng nói:

- Người khéo nói giỡn hoài. Nếu Tăng lão tam này mà ai muốn đánh chết cũng được thì đã chết hàng trăm ngàn lần rồi. Con lỏi kia là Âu Dương Tinh ở Ký Bắc. Thị đã dùng mọi thủ đoạn với ta. Thậm chí thị đã hạ độc mà vẫn chẳng làm gì được ta. Ha ha ...

A Liệt nói:

- Dù các hạ có bản lĩnh cao thâm, nhưng y tìm nhiều viện thủ thì chắc lão cũng không địch nổi.

Tăng lão tam nói:

- Người cứ đi hỏi người ta coi. Quý Yếm thần tăng Tăng lão tam chẳng sợ ai bao giờ.

Chẳng một người nào trong nhà Âu Dương dám gây chuyện với ta. Thế mà đứa cháu gái nhà này chẳng biết trời cao đất dày lại hỗn láo với ta thì nhất định ta phải thu thập thị.

A Liệt nói:

- Các hạ là một người đã cao niên mà y là cô gái nhỏ tuổi thì chấp với y làm chi? Tưởng các hạ nên tha y quách.

Tăng lão tam đáp:

- Được rồi! Ta để cho người hai đường. Một là người chịu tội thay cho y. Còn đường thứ hai thì y phải bán ta làm cha nuôi, thị phụng ta trong vòng một năm hay dăm bảy tháng.

A Liệt kinh hãi la lên một tiếng rồi nói:

- Trời ơi! Bán các hạ làm cha nuôi để thị phụng một năm hay dăm bảy tháng ư? Nếu vậy thì thà chết đi còn hơn. Còn điều bảo tại hạ lãnh tội thay cho y thì tại hạ không đủ bản lĩnh.

Trình Huyền Đạo đột nhiên xen vào:

- Vô Lượng Thọ Phật! Cái đó kêu bằng tội chết dễ chịu hơn tội sống. Tăng thí chủ!

Sao thí chủ lại không buông tha thằng nhỏ này?

Tăng lão tam không ngoảnh đầu lại. Cặp mắt hẩn lấp loáng lộ vẻ cảnh giác.
Miệng hẩn đáp :

- Không được! Trừ phi gã chịu nói rõ con nhỏ kia lạc lõng nơi đâu?

Trình Huyền Đạo hăng đặng một tiếng rồi đáp:

- Chắc y về nhà rồi, sao thí chủ không đến đó mà kiếm? Tăng lão Tam đáp ; - Lão đạo nói giỡn rồi! Nhà thí Ở cách đây mấy ngàn dặm. Hiện giờ khi nào thí đã về tới nhà được? Nhưng lão đạo đã nói vậy thì chúng ta cùng đi một chuyến thử xem thí đã về được đến nhà chưa?

Rồi miệng lão làm nhảm tính lộ trình nói mãi không hết.

Thanh âm Tăng lão tam bây giờ lúc lên bổng lúc xuống trầm khiến người nghe lại càng chán tai chỉ muốn trốn chạy....

A Liệt lên tiếng:

- Đại bá phụ? Trong nhà này bứt rứt khó chịu quá. Tiểu điệt muốn bỏ đi.

Trình Huyền Đạo nói :

- Phải đấy! Người hãy ra ngoài tản bộ một lúc cũng được.

A Liệt đứng dậy ra cửa, Tăng lão tam đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo. Hắn không ngăn trở mà cũng không hỏi gì đến A Liệt nữa.

Trình Huyền Đạo vẫn nhắm mắt ngồi yên. Khi lão nghe tiếng bước chân A Liệt đã ra ngòai rồi mới lên tiếng:

- Tăng thí chủ! Bàn đạo là người trong cửa Huyền môn cần trấn tĩnh tâm thần, thả hồn vào cõi hư vô. Thí chủ có nói rách đầu lưỡi cũng bằng vô dụng.

Tăng lão tam nổi lên tràng cười lớn hồi lâu mới dừng lại hỏi:

- Lão đạo, phải chăng lão muốn khiêu chiến với ta?

Trình Huyền Đạo cười mát hỏi lại:

- Nếu thí chủ là yêu tinh quỷ quái thì bàn đạo triệu thỉnh Lôi thần đánh chết. Đáng tiếc thí chủ làm cho con người ta chán ghét lại không phải là tà ma quỷ quái thì bàn đạo đối với thí chủ thế nào cũng được.

Tăng lão tam đáp:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lời pháp giáo của lão đạo quả cao minh. Đạo hạnh của lão đạo cũng rất cao thâm. Vậy tại hạ đi kiếm thẳng cháu của lão đạo hay hơn.

Hắn vừa dứt lời thì có tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa đi tới.

Tăng lão tam nghe tiếng vó ngựa, lạng người đi một cái ra đến cửa miếu nhanh như điện chớp. Nhưng đột nhiên hắn đứng sững không nhúc nhích dương mắt lên nhìn Trình Huyền Đạo.

Chắc hẳn thấy tiếng vó ngựa chạy nhanh, tốc độ kinh người, tự biết không đuổi kịp, nên hắn đành bỏ để A Liệt đánh cắp ngựa của hắn mà cứ lẳng nhẳng với lão đạo để khỏi hỏng cả hai đường.

Trình Huyền Đạo mỉm cười nói :

- Tăng thí chủ quả là người lão luyện không trách nổi danh trên chốn giang hồ. Đáng tiếc bữa nay gặp phải lão đạo thành ra mất cả phu nhân lại hao binh tổn tướng. () () Thời Tam Quốc, Chu Du bố trí phục binh định ngăn cản không cho Tôn phu nhân qui Thục. Gia Cát Khổng Minh bày kế vừa rước được Tôn phu nhân về với Lưu Bị. Thế là Đông Ngô vừa mất Tôn phu nhân vừa bị thua phải hao binh tổn tướng. Nên quân Thục reo hò câu "Chu Du qui kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân hữu chiết binh" nghĩa là:

ngụy kế của Chu Du mong bình trị thiên hạ mà để mất phu nhân lại hao binh tổn tướng. Chu Du nghe lời hô hoán tức quá hộc máu ngắt đi.

Tăng lão tam hỏi:

- Lão đạo nói vậy là nghĩa làm sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Con ngựa của thí chủ để cho thẳng nhỏ đỡ mỗi chân có thể đi đường xa mà không khó nhọc gì. Còn bản đạo chẳng có điều chi sở trường nhưng cước lực đến

chỗ độc đáo, e rằng thí chủ theo được bản đạo không phải chuyện dễ dàng. Thí chủ có muốn thử coi không?

Tăng Lão Tam cười lên mấy tiếng cơ hồ khiến cho Âu Dương Tinh nằm trong găm quỳ phải bò ra.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Tăng thí chủ cười gì vậy?

Tăng lão tam đáp:

- Nếu lão đạo không tự lượng sức mình đốt lửa thiêu thân thì để tại hạ giải quyết cho.

Tại hạ chỉ tìm con nhỏ kia để trả hận chứ không ty thí cước trình với lão đạo đâu.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Bản đạo chỉ cần nghĩ cách chuồn đi là thí chủ chịu thua phải không?

Tăng lão tam đáp:

- Tuy lão nói vậy nhưng hành động này cũng không xong đâu. Ồ! Phải rồi! Lão đạo còn chưa cho tại hạ biết rõ lai lịch.

Thanh âm của hắn tuyệt không chút tình cảm mà giọng nói khiến người nghe cực kỳ chán ghét. Không trách người ta kêu lão bằng ma chê quỷ hờn vì nguyên một thanh âm lão cũng đủ khiến cho người ta muốn bưng tai lại rồi.

Trình Huyền Đạo nói:

- Khi nào bản đạo chịu nói rõ lai lịch để cho quý tìm đến nhà. Thí chủ hãy coi chừng bản đạo sắp chuồn đây.

Tăng lão tam nói:

- Được lắm! Xin lão đạo tùy tiện.

Trình Huyền Đạo giơ tay phải lên như lưỡi đao tựa hồ muốn chém xuống. Nhưng lão chưa ra chiêu mà đã khiến cho người ta phải rét run.

Tăng lão tam vội lùi lại. Tay phải hẩn rút đao ra khỏi vỏ nhanh như cắt. Đao quang lấp lánh, đột nhiên dừng lại. Cả gian phòng tối đen như mực. Nguyên ngọn đèn lồng cửa Tăng lão tam tự nhiên bị tắt phụt.

Đèn tắt rồi, tiếng gió còn phành phạch. Hiển nhiên có người nhảy ra ngoài cửa.

Tăng lão tam tuy biết vậy mà không dám rượt theo. Vì hẩn sợ đối phương nấp ngoài cửa để ám toán thì tất hẩn bị thất bại, có khi còn mất mạng nữa.

Bây giờ Tăng lão tam mới phát giác ra lão đạo này không phải nhân vật tầm thường.

Nhất là võ công Trình Huyền Đạo cao thâm như vậy, thật ra ngoài sự tiên liệu của hẩn.

Đồng thời tài trí của Trình Huyền Đạo cũng hơn người. Lão ngấm ngấm để những viên đá nhỏ dưới bàn chân tung vọt lên giả làm ám khí khiến cho đối phương phải phân tâm mà thật ra mục đích lão hất đá sỏi lên là để tắt đèn.

Tâm kế lão như vậy cố nhiên cao minh khôn lường. Nhưng nếu bản lãnh lão tầm thường thì cái đó cũng bằng vô dụng.

Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ tưởng cũng ít người dùng ngón chân mà phóng được ám khí.

Trình Huyền Đạo dừng lại một lúc rồi mới vận toàn lực vọt ra ngoài cửa.

Bốn bề tối đen như mực. Lão đạo đã mất hút chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa..

Tăng lão tam từ ngày ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên lão bị một võ cay. Hẩn càng uất ức vì bên địch có hai người thì một là thằng nhỏ chưa trải sự đời. Trước

tình hình này hẳn đã yên trí thừa sức đối phó không còn điều gì đáng ngại. Vậy mà lão đạo lại thốt ra câu "Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh" làm cho hẳn càng hổ thẹn, càng tức giận.

Âu Dương Tinh ẩn mình sau bức tường thở phào một cái. Tinh thần cô được cởi mở nhưng chưa dám đứng dậy mà cũng không dám lên tiếng.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, đột nhiên cô nghe tiếng bước chân nhẹ nhẹ đi vào trong phòng. Tiếng bước chân rất khẽ như mèo đi. Giả tỷ không là nơi tịch mịch mà cô không lắng tai chú ý thì không thể nghe thấy được.

Trong lòng lại khẩn trương cô nghĩ thầm:

- Nếu người tiến vào đây là Tăng lão tam, con người đáng buồn nôn kia phát giác ra mình thì thảm trạng không biết đến thế nào mà nói.

Âu Dương Tinh còn đang kinh nghi, bỗng nghe có tiếng người khẽ hỏi:

- Âu Dương Tinh! Cô còn ở đó không?

Cô nghe rõ là khẩu âm của Trình Huyền Đạo thì vui mừng khôn xiết nghiêng mình chuồn ra đáp:

- Tiểu nữ còn đây! Đạo trưởng trở lại thật là phước cho tiểu nữ.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo lo thằng nhỏ kia bị hẳn đuổi kịp. Thuật truy tung của hẳn thật là thiên hạ vô song. Nếu giữa ban ngày thì đến bần đạo cũng khó lòng chuồn thoát. Hỡi ơi! Thằng cha đó thật là đáng ngán. Bần đạo tưởng đến hàng trăm ngàn năm cũng chưa có người nào dai dẳng như hẳn.

Hai người đột nhiên dừng lại không nói nữa, chú ý lắng tai nghe. Nguyên bên ngoài bỗng có tiếng động khác lạ vọng vào. Dường như có người sắp tới nơi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cô Gái Ký Bắc, Con Người Khó Hiểu

Liên Thiên Phong Kiếm Trịnh Huyền Đạo là một nhân vật ghê gớm như vậy cũng không khỏi hoang mang, dự đoán theo tình lý thì người trở lại này ngoài Tăng Lão Tam không còn ai khác.

Hai người ở trong bóng tối đều vận công chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng khi cần đến là hành động được ngay. Hoặc phải ra tay nghinh địch hoặc thừa cơ chạy trốn, bất cứ gặp trường hợp nào cũng định đoạt ngay được.

Quả nhiên người kia đi gần tới cửa miếu liền dừng lại.

Trịnh Huyền Đạo cùng Âu Dương Tinh ở trong xá tối nhìn ra thấy bóng người đứng sững bên cửa không tiến vào mà cũng chẳng lùi lại.

Hai bên ở vào thế giằng co hồi lâu rồi người ngoài cửa mới lên tiếng :

- Úi chà! Té ra các vị Ở cả đây, thế mà khiến cho tại hạ sợ muốn chết.

Thanh âm vừa lọt vào tai hai người đã nhận ra ngay, đều thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nguyên người này chính là A Liệt chứ không phải Tăng Lão Tam.

Âu Dương Tinh trong lòng đang xao xuyến bỗng được cởi mở, nàng cảm thấy một nhòai hai chân nhũn ra rồi té nhào xuống. A Liệt vội chạy vào ôm nàng dậy.

Trịnh Huyền Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Sao lại kỳ thế được? Người đứng ngoài cửa nhìn vào trong bóng tối mà cũng phân biệt được mọi sự vật ở trong này ư?

Nguyên công lực chàng rất thâm hậu, nhất là cặp mắt lại được huấn luyện một cách đặc biệt. Vì trong phòng tối quá mắt chàng chỉ trông thấp thoáng thấy bóng người.

Hai người ở trong nhà trông ra ngoài cửa tương đối còn sáng hơn mà không nhận ra được A Liệt. Nhưng A Liệt lại nhận ra được hai người.

Lúc Âu Dương Tinh té xuống, A Liệt cũng nhìn thấy ngay. Chàng chạy ôm lấy nàng.

Trình Huyền Đạo tuy là tay lão luyện hơn đời mà cũng lấy làm kinh ngạc, nên mới hỏi vậy.

A Liệt đáp :

- Tiểu tử từ thuở nhỏ đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong đêm tối cho nên người ta kêu tiểu tử bằng Qui nhãn.

Trình Huyền Đạo nói :

- Giả tỷ thật tình trời sinh ra người đã thế thì phải kêu bằng Thần nhãn chứ không phải là Qui nhãn. Nhưng bần đạo xem ra thì không phải trời sinh người như vậy. Ta nhận thấy bước chân người rất hời hợt nhỏ nhẹ, tựa hồ là một nhân vật võ công cực kỳ cao minh.

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa vì đồng thời lão nhớ lại lúc A Liệt tới đây tiếng bước chân tuy nhẹ nhàng mà không được đều đặn. Hiển nhiên võ công chàng chưa đến trình độ xuất thần nhập hóa. Vì bước chân này hẳn còn lật đặt không thể che dấu người khác được.

A Liệt nói:

- Thật tình tiểu tử từ lúc trời sinh cũng đã như vậy.

Bỗng chàng ngó lại Âu Dương Tinh la lên :

- Trời ơi! Cô nương đây người run bần bật biết làm thế nào ?

Trình Huyền Đạo đáp :

- Người hãy thấp đèn lên để ta coi xem.

A Liệt bỗng nàng đặt xuống đồng cỏ khô rồi thấp đèn cầy lên cầm lại Nhờ ánh đèn sáng Trình Huyền Đạo nhìn kỹ tình trạng Âu Dương Tinh rồi đưa tay ra nắm lấy huyết mạch môn trong người nàng. Lão nhắm mắt chẩn mạch và nghe hơi thở.

Âu Dương Tinh miệng không ngớt rên la. Toàn thân nàng run bần bật khó lòng giữ cho mạch trái tim ổn định lại được.

Hồi lâu Trình Huyền Đạo phải khó nhọc mới tìm ra bệnh chứng của Âu Dương Tinh.

Đột nhiên ngoài cửa lại có thanh âm khàn khàn cất lên :

- Hay quá! Cả ba người đều ở đây. Tăng Lão Tam này còn hên vận.

Hắn vừa nói đã xuất hiện. Con người không có chỗ nào khác lạ mà khi hắn tiến vào trong nhà, lập tức bầu không khí trở nên nặng nề khó thở.

Tăng Lão Tam lại hỏi:

- Lạ thật! Lạ thật! Con tiểu yêu tinh chuyên nghề dùng độc mà sao chính thị cũng trúng độc.

A Liệt quay đầu nhìn ra. Chàng nhắm mắt lại không muốn ngó hắn nữa.

Trình Huyền Đạo ngấm ngấm vận công thủ thế để bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công bên địch. Công lực lão đã vào hạng nhất trên đời, nhất là về môn ám toán thì e rằng trong thiên hạ khó có người đỡ kịp.

Tăng Lão Tam không hiểu gì đến chuyện nguy hiểm đang rình rập. Hắn vừa cười vừa nói:

- Các vị liệu mà bỏ đi cho lẹ, giao con tiểu yêu tinh này lại cho lão. Hỡi ơi! Các vị làm hại Tăng mỗi phải chạy uống công mất mười dặm đường. Nhưng thôi, lão Tăng cũng chẳng nói đến nữa, miễn sao lấy được con nhỏ kia là xong hết.

Trình Huyền Đạo đã chuẩn bị sẵn sàng. Lão toan đứng dậy động thủ để trừ khử con người khả ố.

Ngờ đâu A Liệt đột nhiên đứng dậy khiến cho lão phải ngạc nhiên.

Chàng còn đứng án ngữ ngay trước mặt để cản trở lão không ra tay được.

A Liệt không nhìn Tăng Lão Tam cái nào. Chàng theo mé sau đi ra.

Tăng Lão Tam như bóng ma quỷ vọt theo A Liệt không một tiếng động.

Chắc hẳn đã biết A Liệt định làm gì rồi mà diễn biến này khiến cho Trình Huyền Đạo lỡ mất cơ hội tập kích đối phương để đả thương hẳn.

A Liệt muốn vươn tay ra toan lấy bát nước nhưng một cánh tay vươn ra cản trở động tác của chàng. Đồng thời một tràng cười khả ố lại vang lên bên tai.

A Liệt rất lấy làm khó chịu. Chàng vội tránh ra mấy bước và chau mày nhìn đối phương hỏi :

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Tăng Lão Tam đáp.

- Chẳng có ý gì cả. Tăng mỗi chạy lui chạy tới suốt một ngày đang khát nước lắm. Tăng mỗi không muốn người đưa cho, tự mình cầm lấy mà uống.

A Liệt lớn tiếng nói:

- Tại hạ lấy nước cho cô này uống chứ không phải lấy cho lão.

Tăng Lão Tam nói :

- Chính vì thế vừa rồi ta mới chịu để người đi. Giả tỷ người không đứng dậy ngăn trở lão đạo này khiến cho lão đánh lén ta được thì ta vẫn chưa chịu tin người đâu.

Trình Huyền Đạo sừng sốt nói :

- Nhân lực của Tăng thí chủ thực là cao minh.

Tăng Lão Tam nói:

- Lão đạo quá khen rồi. Nếu tại hạ không bắt được thằng nhỏ này thì lấy gì để làm con tin?

Trình Huyền Đạo nói :

- Bần đạo rất ngu muội nghĩ không ra được vì lẽ gì ?

Tăng Lão Tam đáp :

- Nói ra rất giản dị. Vì gã vốn không phải là cháu của lão.

Trình Huyền Đạo lúc này quả đem lòng bội phục nói:

- Không trách thí chủ ngang dọc giang hồ đã lâu năm, biết bao nhiêu người cầm gậy thí chủ thấu xương mà không làm gì được, chỉ vì nhân lực của thí chủ thật là ghê gớm, trông rõ cả chỗ bí ẩn của người ta. Bần đạo rất lấy làm kính phục.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Được lão tặng khen một câu khiến cho tại hạ sung sướng bằng kẻ khác ca tụng đến hàng vạn lời.

Lão bưng bát nước lên. A Liệt gật đầu nói:

- Để tại hạ lấy bát khác cho vì bát này đã nguội rồi.

Tăng Lão Tam nói:

- Nếu nước nóng quá thì con nhỏ kia không thể uống một hơi cạn hết được có đúng thế không? Người thật là cẩn thận quá chừng. Tăng Lão Tam này không thích uống nước nóng đâu.

Lão cầm bát nước để kề vào miệng. A Liệt không dấu nổi lòng chán ghét. Chàng trợn mắt lên mà ngó Tăng Lão Tam.

Tăng Lão Tam lại lấy thế làm khoan khoái, cười nói:

- Mỗi khi gặp người nào chán ghét ta là ta lại thấy hứng thú, vì ta chuyên làm cho kẻ khác chán ghét mình. Chắc người không nghĩ tới điều này.

A Liệt đáp :

- Lão muốn uống thì uống ngay mà không uống thì đổ đi, tại hạ không muốn nói gì với lão.

Tăng Lão Tam nói:

- Người nói câu này là ý kiến trái ngược. Hiển nhiên người muốn ta đừng uống để người đưa cho con nhỏ kia. Chà chà! Gã này thật khôn ngoan.

A Liệt bỗng dịu giọng nói:

- Bây giờ tại hạ muốn cho y uống trước một nửa được không?

Tăng Lão Tam hỏi:

- Thì chờ một lúc cũng không sao chết khát được. Hà tất người phải nóng nảy như vậy?

Muốn cho đối phương thêm nóng ruột, Tăng Lão Tam liền bắt đầu uống nước.

Tăng Lão Tam quả không hổ với cái tên ma chê quỷ hờn. Hắn vừa uống vừa ngó về mặt bồn chồn của A Liệt lấy làm thích thú. Sự đau khổ của người ta khiến cho hắn khoan khoái.

Hắn chờ A Liệt liếc mắt nhìn ra chỗ khác mới uống một hơi cạn sạch. Tiện tay hắn liệng cái bát vào tường đánh choang một tiếng, bát vỡ tan tành. Tiếp theo mảnh bát lả tả rớt xuống.

A Liệt kinh hãi muốn quay lại kêu Trình Huyền Đạo.

Trình Huyền Đạo từ từ đứng dậy nói:

- Phi Khanh! Người hãy chiếu cố cô bé này.

Tăng Lão Tam cười hỏi:

- Con nhỏ đó ư? Lão đừng nói giỡn. Một đôi nam nữ thanh niên kề cận nhau thì có khác gì để lửa gần rơm.

Hắn vừa nói vừa cười mà tiếng cười lại có vẻ quái dị. Nó vừa quái vừa vô duyên làm cho người ta càng thêm chán ghét.

A Liệt trong lòng đã biết rõ bát nước kia trong có chất độc và chất độc đã phát sinh hiệu lực. Ban đầu chàng làm bộ khiến cho đối phương thích thú khi trông thấy sự đau khổ của người. Có thể hắn mới ham uống bát nước độc. Bây giờ cơ hồ chàng không nén được nổi lòng vui sướng, bụng bảo dạ:

- Bát nước độc kia cực kỳ lợi hại. Âu Dương cô nương đã từng nhắc ta là đừng để dây ra tay. Chẳng cha khả ố này lại uống hết cả bát thử xem hắn có sống được không?

Giả tỷ không có Trình Huyền Đạo đứng bên thì A Liệt đã buông tiếng cười rộ rồi.

Nhưng chàng không muốn để lão Trình nghĩ mình là kẻ tàn nhẫn chỉ thích giết người nên chàng giữ kín trong lòng. Đồng thời chàng nâng đỡ Âu Dương Tinh để che dấu cho ý nghĩ khỏi lộ ra ngoài mặt.

Nhưng Trình Huyền Đạo lại nổi lên tràng cười đắc ý. Lão chú ý nhìn đối phương.

Chẳng những thế, mặt lão còn sát khí bừng bừng.

Tăng Lão Tam khi nào phát giác ra được đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm tấn công. Hắn tập trung toàn lực để chống cự chất kịch độc. Hắn ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Ở lại cũng dở mà bỏ đi cũng không được. Trước tình trạng này chắc hẳn phải hoang mang vô cùng.

Hắn cũng đã tự biết mình là một vật chướng tai gai mắt trong chốn giang hồ khác nào kẻ loạn thần ai cũng có quyền giết chết.

Trình Huyền Đạo nếu có cơ hội hạ sát hẳn được, thì bạn hữu võ lâm cũng vỗ tay hoan hô, chứ chẳng ai trách móc.

Trình Huyền Đạo bật lên tràng cười, nói:

- Phi Khanh ! Người thử trông lão này coi, dường như lão có bộ mặt sắp chết, dữ nhiều lành ít thì phải.

A Liệt ngừng đầu trông lên rồi gật đầu đáp!

- Phải rồi! Hiện giờ dường như lão không có vẻ khả ố như trước nữa chẳng hiểu vì duyên cớ gì?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Người khê động thủ một cái để lão ngã lăn ra là ta coi có thể biết được lão sống hay chết?

Tăng Lão Tam chớp mắt mấy cái nghĩ bụng:

- Té ra lão đạo này thi hành thủ đoạn thâm hiểm mà gã thiếu niên kia không hiểu. Ta lại tưởng gã cũng biết rồi mà chỉ giả vờ để lừa ta chui vào bẫy. Nếu gã thiếu niên mà biết thì thật là kẻ thâm mưu kinh người.

Hắn tự biết hẳn đang lâm vào tình trạng nguy hiểm. Nhất là chất kịch độc trong người hẳn cực kỳ lợi hại. Giả tử người khác trúng chất độc này thì tất phải đứt ruột

gan ra mà chết rồi.

Trình Huyền Đạo đề phòng Tăng Lão Tam lúc sắp chết còn phản kích được, nên lão dương mắt nhìn chăm chặt vào người hấn.

A Liệt cũng dương cặp mắt hiếu kỳ lên nhìn Tăng Lão Tam. Hai người bốn mắt chăm chú theo dõi diễn biến tuần tự của đối phương một cách rất rõ ràng.

Nét mặt Tăng Lão Tam mỗi lúc một trắng bợt. Nhãn thần của hấn cũng dần dần tối lại.

Nhưng tiếp theo, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra khiến cho Trình Huyền Đạo là tay biết nhiều hiểu rộng phải trợn mắt há miệng.

A Liệt mới bước chân vào chốn giang hồ nên không hiểu được.

Nguyên mí mắt Tăng Lão Tam đột nhiên có bao nhiêu lông mi rụng xuống là tả không còn một sợi.

Bộ mặt bình thường hiện ra một vẻ đặc biệt khiến cho người đã nhìn thấy không bao giờ quên được.

Lông mi trụi hết rồi, hai bên tóc mai cũng bắt đầu rơi rụng như mưa.

Chỉ trông khoanh khắc cả cái đầu lão biến thành trọc tếu.

Bộ mặt trắng bợt của hấn dưới cái đầu trọc lóc coi càng đáng sợ. Bất cứ ai trông vào cũng phát giác ra tử thần đã đứng liền bên cạnh, chỉ vươn tay ra là nắm lấy sinh mạng của hấn.

Trình Huyền Đạo niệm Phật hiệu rồi nói:

- Vô lượng thọ Phật! Người này tự làm nên tội nghiệp không thể sống được nữa. Phi Khanh! Người đem tiểu cô nương này ra ngoài rồi bần đạo cũng đi theo.

A Liệt không muốn nhìn Tăng Lão Tam ngã lăn ra. Nhứt là tướng mạo hấn đã đáng sợ thì lúc hấn té xuống hấn còn đáng sợ hơn.

Chàng liền ôm lấy Âu Dương Tinh. Mùi hương trong người nàng tiết ra khiến cho chàng thư thái trong lòng. Chàng cắp ngang Âu Dương Tinh lật đật chạy ra ngoài phòng.

Trong điện tối đen như mực nhưng trời cũng sắp sáng rồi.

Sau một lúc Âu Dương Tinh lại nghe tiếng rên rĩ thì biết là từ này tới giờ nàng cố nhịn đau khổ. Đồng thời chàng cũng nhận ra thần trí nàng vẫn còn tri giác.

Sau một lúc nàng hiểu biết những việc đã trải qua. Nàng gơ hai tay ôm lấy cổ A Liệt tựa hồ yêu cầu chàng chiếu cố cho mình.

A Liệt muốn cúi đầu xuống hôn nhưng ấn tượng rùng rợn của Tăng Lão Tam hãy còn vẫn vơ trong đầu óc, lòng chàng hãy còn sợ hãi, nên chưa nghĩ đến chuyện âu yếm.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh thều thào nói khẽ vào tai. Nàng ấp úng nói không ra hơi:

- Mau... mau chạy đi..Lão đạo kia.. sớm muộn gì rồi cũng thu thập được người đó♦ Chạy mau đi!

A Liệt giật mình kinh hãi nói:

- Không phải đâu! Đạo trưởng là người chính nhân quân tử...

Âu Dương Tinh ngắt lời :

- Lão muốn giết cả bọn ta để cho tiếng xấu khỏi đồn đại ngoài giang hồ.

A Liệt không tin hỏi:

- Hiện giờ lão ở trong ấy làm gì?

Âu Dương Tinh không trả lời lại giục chàng :

- Chạy lẹ đi. Nếu còn trùng trình thì không kịp nữa.

Mặt nàng chúm vào lòng A Liệt khiến chàng cực kỳ hồi hộp và không nỡ trái ý nàng.

Chàng liền chạy ra khỏi điện.

Nhân lúc đêm tối, A Liệt chạy thẳng ra ngoài nơi hoang dã. Nếu chàng không được uống sương hoa Tiên Đàm và đã thoát thai hoá cốt thì gặp buổi trời rét lạnh như đêm nay tất là khó chịu lắm. Và đường xá lại gặp ghềnh có lẽ cất chân không nổi.

A Liệt đi cho đến lúc trời sáng. Chàng dừng bước quay lại nói:

- Phía trước có tòa thôn trang chúng ta tìm vào đó nghỉ chân một chút, đồng thời tìm kiếm thứ gì ăn cho đỡ đói.

Âu Dương Tinh gạt đi :

- Không được đâu, mình mà tiến vào thôn trang là lập tức có tin đồn ra ngoài và lão đạo sẽ biết ngay.

A Liệt hỏi:

- Vậy biết làm thế nào? Bên kia thung lũng cũng có một gian lều cỏ, chúng ta qua đó được không?

Âu Dương Tinh đáp :

- Được rồi! Bây giờ đang gió lộng tuyết rơi, nhất định trong lều không có người.

Chúng ta vào đó tạm trú một lúc cũng không hề gì.

Hiện giờ nàng không có gì là đau khổ nữa nhưng vẫn để cho A Liệt bồng trên tay mà chạy chứ không chịu xuống đi bộ.

A Liệt vẫn còn dư sức. Chàng lại thích ôm người đẹp trong lòng.

Chi khoảnh khắc chàng đã chạy tới lều cỏ.

Trong lều quả nhiên không một bóng người. A Liệt tiến vào rồi giải đồng cỏ khô ra đặt Âu Dương Tinh nằm xuống rồi đóng tấm phên dùng làm cửa lại.

Chàng theo lời Âu Dương Tinh ngồi xuống bên nàng cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Cô nương thấy trong mình thế nào?

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Bây giờ đã khá lắm. Có thể đứng dậy giết người được rồi.

A Liệt chau mày nói :

- Cô nương nói chuyện giết người dường như không phải lúc.

Âu Dương Tinh đáp :

- Người đã không thích thế thì ta thu hồi câu đó vậy.

Nàng đảo mắt nhìn A Liệt mấy lần hỏi :

- Người không sợ ta ư ?

A Liệt hỏi lại:

- Tại sao tại hạ phải sợ cô?

Âu Dương Tinh đáp:

- Vì ta chuyên nghề dùng độc. Nếu ta tức mình một chút là giết người ngay, ta mà hại người cũng không có chi là lạ. Người là người thông minh chắc cũng đã biết tới điểm này rồi.

Nàng mỉm cười nói câu này tựa hồ là điều nói giỡn nhưng A Liệt đã từng thấy

những người ngoài miệng tươi cười mà vẫn có thể phóng dao hạ sát nên chàng không dám cho là câu nói đùa.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Hiện giờ chúng ta có hai kẻ địch. Nếu kể cả người thì là ba chứ không phải hai.

A Liệt đáp :

- Dù cô nương cũng là kẻ địch thật, tại hạ cũng có hai mới phải:

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người quên thẳng cha ma chê quỷ hờn Tăng Lão Tam rồi ư?

A Liệt kinh ngạc hỏi lại - Cô nương tưởng lão còn sống được ư?

Âu Dương Tinh đáp :

- Lần đầu ta bị hấn lừa gạt rồi. Nhưng bây giờ ta nghĩ ra thì lão thi triển đại Pháp "Kim thiên thoát xác" hấn để chất độc ở làn da ngoài rồi thoát ra được. Công lực hấn cực kỳ cao thâm mà lại rất nhiều quỷ kế. Thật là con người đáng sợ!

A Liệt nói :

- Nếu hấn mà không chết thật thì quả là điều đáng sợ. Còn như lão đạo trưởng kia chẳng hiểu đối với cô nương thế nào, nhưng tại hạ chắc hấn không có chuyện gì.

Âu Dương Tinh cười lạt nói:

- Ta không hiểu lão có làm phiền gì cho người không? Nhưng đối với ta thì không nhất định, trừ phi ta đem lòng yêu người, nhưng e rằng việc này không thể được.

A Liệt nhớ tới đã hôn nàng nên trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng vì chuyện đó mà nàng tức giận ta?

Âu Dương Tinh thấy chàng biến sắc liền cười khanh khách nói :

- Thế thì đúng rồi. Con người người có vẻ anh tuấn lại thông tuệ hơn đời, nhưng ta đã có ý trung nhân. Vậy người đừng hòng ta đem lòng quyến luyến người.

A Liệt thủng thẳng hỏi :

- Dù có thể nữa thì tại hạ cũng chẳng làm hại gì cho cô, sao cô lại muốn đối phó với tại hạ?

Âu Dương Tinh nói:

- Ta vì việc riêng của nhà mà phải hạ sát người rồi chôn giấu thi thể người mới được.

Khi đó Tăng Lão Tam cùng lão đạo kia đều nóng nảy tìm kiếm người, ta mới ung dung tự tại được.

A Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương nghĩ như vậy vị tất đã làm được. Hơn nữa chỗ dụng tâm của cô thật quá tàn độc. Không hiểu bao giờ cô mới định hạ thủ. Cô dùng đao hay dùng độc để giết tại hạ?

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Người hỏi cái đó làm chi? Phải chăng người muốn kháng cự?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nghĩ đến người đời sao lại lăm hạng lòng dạ hiểm sâu thủ đoạn độc ác đến thế? Chúng ta vốn không thù oán mà còn giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn nữa. Thế mà cô quay lại giết tại hạ ư? Hỡi ơi!

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Ta đem nguyên nhân chân chính nói cho ngươi hay. Sở dĩ ta phải giết ngươi là vì ta e rằng ta sẽ đem lòng yêu ngươi, mà đó là một điều tối kỵ không thể làm được.

A Liệt nghe nói rõ lý do chàng không khỏi kinh ngạc, bất giác chàng dương cặp mắt thao láo lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Tiểu muội nói là sợ mình sẽ đem lòng thương yêu Tiểu ca ca, liệu ca ca có tin được không?

A Liệt không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Tiểu huynh không thể tin được.

Chàng tự nhủ thầm trong bụng:

- Ta là một kẻ cô cút nghèo hèn lại lênh đênh trôi dạt mà không có một chút sở trường gì thì khi nào xứng đáng với một vị đại tiểu thư con nhà hiển hách võ lâm là nhà Âu Dương ở Ký Bắc ?

Âu Dương Tinh sa sầm nét mặt, ra chiều tức giận nói:

- Tiểu muội không ngờ ca ca lại là con người kiêu cách giả dối như vậy.

A Liệt đáp:

- Tại hạ là kẻ ngu muội, cả đến việc dối trá lừa bịp cũng không hiểu được. Cổ nường nói vậy thật là oan uổng cho tại hạ quá.

Âu Dương Tinh nói:

- Ca ca còn già mồm chối cãi phải không? Bất quá tiểu muội muốn nói chơi mấy câu để ca ca lấy làm vinh hạnh một cách hảo huyền mà thôi. Hừ hừ! Ta không mắc bẫy ca ca đâu.

Nàng thốt xong đứng dậy. A Liệt không sao được cũng chỉ lắc đầu dương mắt lên nhìn nàng chứ không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh lại càng tức giận hỏi :

- Sao? Người tưởng ta nói sai trật chẳng?

A Liệt đáp:

- Nếu cô nương cho phép tại hạ nói thật thì quả nhiên cô nương nghĩ sai rồi.

Âu Dương Tinh cho là A Liệt giả bộ như vậy khiến nàng càng thêm tức giận mơ hồ chịu không nổi, bụng bảo dạ:

- Âu là trước hết ta hãy làm cho mặt gã biến hình không phải là chàng trai anh tuấn nữa.

Nàng nghĩ tới đây liền co đầu gối cúi thấp người xuống rồi đập mạnh mình đánh "binh" một cái xuống người chàng.

A Liệt bị Âu Dương Tinh đụng trúng vào mặt lập tức ngã lộn về phía sau lăn lông lốc trên đồng cỏ khô. Chàng liền bò dậy. Nhưng chàng lại thấy một luồng kinh phong xô tới.

Mặt chàng bị một cái bạt tai.

A Liệt đang lồm cồm bò dậy, bị cái tát mắt nẩy đom đóm người chàng lại lăn đi mấy vòng.

A Liệt đang lồm cồm bò dậy lần thứ hai, nhưng mắt chàng bỗng ngó thấy ống quần nàng đứng ngay bên cạnh thì biết rằng nếu mình ngồi dậy tất bị chân nàng lại đá lộn đi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cuộc Đấu Trí Giữa Cô Gái Kỳ Bắc Và A Liệt

A Liệt thấy vậy liền dừng lại không đứng lên nữa và cứ ngồi cúi đầu xuống đất. Như vậy Âu Dương Tinh chỉ có thể đá vào lưng hay vào cạnh sườn chàng mà không đánh trúng mặt chàng được.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nổi lên một tràng cười dường như trong lòng rất khoan khoái. A Liệt bụng bảo dạ :

- Y vốn xuất thân ở một gia đình không thuộc hàng quý phái nên cử động thâm độc tàn nhẫn, lấy chuyện đả thương người làm thích thú.

Ý niệm này khiến chàng sinh lòng chán ghét Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Cô chờ một lúc nữa rồi ngồi xuống bên cạnh ra chiều đặc ý hỏi:

- Này! Bạch Phi Khanh! Sao ngươi không dám ngừng đầu lên? À! Ta biết rồi! Nhất định ngươi còn luyện tiếc nét mặt tuần nhã. Ngươi biết mặt mũi sưng vù xanh xám rất khó coi nên không dám nhìn ta. Có đúng thể không?

A Liệt đã nảy lòng phản kháng. Chàng cất giọng quật cường đáp :

- Không đúng!

Âu Dương Tinh không ngờ A Liệt dám buông lời phản kháng, cô sừng sốt hỏi :

- Ta nói không đúng ở chỗ nào?

A Liệt đáp :

- Bây giờ cô nương chỉ muốn moi móc tìm cớ đánh tại hạ, muốn buộc tội cho

tại thiếu gì cách. Huống chi cô bản lãnh cao cường, tại hạ địch không nổi, chẳng ngừng đầu lên làm gì nữa để tùy cô muốn đánh vào đâu thì đánh.

Âu Dương Tinh nói :

- Được lắm! Té ra người cố ý không để cho ta được như nguyện. Như vậy thì có khó gì!

Ta kéo đầu người lên đánh thêm mấy đòn, thử xem người làm sao?

A Liệt đáp :

- Cô đã là người giỏi võ thì muốn làm thế nào chẳng được. Có điều tại hạ không chịu tự động ngừng đầu lên để cho cô đánh. Hừ! Bản lãnh cô dù cao thâm đến đâu cũng chẳng thể bức bách tại hạ ngừng đầu lên để cho cô đánh.

Âu Dương Tinh ngửa mặt lên trời cười khẩy hỏi:

- Thực là người tự an ủi chớ gì? Dĩ nhiên ta không bắt người tự động ngừng đầu lên cho ta đánh. Nhưng cái đó cũng chẳng phải là người đã thắng lợi. Chà! Người thử nghĩ coi ý tưởng của người có đáng tức cười không?

A Liệt đáp:

- Cô nương đã thừa nhận giữa chúng ta không có thù oán gì. Cô nương muốn đánh tại hạ thì đã đánh rồi. Bây giờ cô nương để một mình tại hạ chạy đi được không?

Âu Dương Tinh nói:

- Người biến đổi câu chuyện rất mau chóng. Được rồi ! Người muốn tự động bỏ đi thì hãy cãi lẽ lúc nữa, kỳ cho đến khi lý do của ta không đứng vững được rồi người hãy đi.

A Liệt nói :

- Giả tử từ nay giữa chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau nữa thì còn điều chi mà

nói?

Âu Dương Tinh đáp :

- Người nói thú lắm! Người mà còn sống ở thế gian thì ta khó lòng không nghĩ tới người được. Dù người không luẩn quẩn bên ta thì cũng có lúc ta nghĩ tới người. Như vậy cũng đủ khiến cho việc luyện công của ta không thể thành tựu.

A Liệt hỏi :

- Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một điều:

Cô nương quyết định ở vậy suốt đời không đi lấy chồng hay sao?

Âu Dương Tinh hứ một tiếng rồi hỏi lại :

- Phải chăng người nguyên rủa ta cô độc đến già?

A Liệt đáp :

- Cô nương đừng hiểu lầm. Nếu cô nương lấy chồng thì việc luyện võ của cô nương không thành tựu được.

Âu Dương Tinh gắt lên :

- Người thì hiểu cóc gì mà nói. Ta lấy chồng là một chuyện, mà không động tình là chuyện khác. Ta có thể làm vợ chồng trên danh nghĩa nhưng vĩnh viễn không ở chung một phòng. Như vậy há chẳng vẹn hai bề ư?

A Liệt đáp :

- Phải rồi! Diệu pháp này tại hạ dù có ngủ mơ cũng không nghĩ tới được. Tại hạ rất khâm phục cô nương.

Âu Dương Tinh nói:

- Nói một cách khác thì người chết cũng nhắm mắt được rồi phải vậy không?

A Liệt thờ dài đáp:

- Tình thực mà nói thì tính mạng tại hạ có chết về tay cô nương cũng đành, nhưng nếu tâm nguyện chưa đạt thì chết vẫn không nhắm mắt.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó người chỉ nên tự trách mình số phận rủi ro. Ai bảo người gặp ta làm chi? Có điều tâm nguyện người thế nào hãy nói cho ta nghe. Nếu ta làm được sẽ thành toàn cho, ta chỉ e mình làm không nổi.

A Liệt kinh ngạc hỏi :

- Sao cô nương lại biết thế?

Âu Dương Tinh đáp:

Ta cũng lấy làm bất hạnh là gặp phải con người phạm tục như người. Tâm nguyện của người bất quá là công danh chưa đạt để mặc áo gấm về làng chớ gì? Dĩ nhiên ta không có cách nào mưu thủ công danh cho người được ?

A Liệt nói:

- Con người ta sinh ra ở đời bất luận là hề gì cần phải có ích cho người, để lại sự nghiệp bất hủ. Còn về công danh mà lo ích quốc lợi dân tưởng chẳng có gì phạm tục.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi :

- Tục lắm! Tục lắm! Ta tưởng mười năm ngồi bên cửa học hỏi để đổi lấy một bộn khom lưng vàng dạ mà bảo không tục sao được ?

A Liệt hỏi lại :

- Vậy thế nào mới là không tục? Tỷ như cô nương tiểu ngạo giang hồ, động một tý là giết người, còn chẳng làm việc gì hết mới là không tục hay sao?

Âu Dương Tinh bị dồn vào chỗ cứng lưỡi không thể trả lời được. Cô đảo mắt nhìn để tìm lời bài xích.

A Liệt lại nói tiếp :

- Theo ngu kiến của tại hạ thì thanh nhã hay phàm tục là ở lòng người mà ra. Con người kiến thức bao la chẳng chịu làm một việc gì thì gọi là thanh nhã cũng được hay phàm tục cũng được. Có điều người không làm việc gì tự cho là thanh nhã thì cái thanh nhã đó cũng chỉ là phù phiếm. Không hiểu cao kiến của cô nương thế nào.

Âu Dương Tinh đáp :

- Những lời biện bác của người thật hùng hồn. đáng tiếc người lại sắp chết đến nơi và chẳng bao lâu sẽ mục nát với cỏ cây.

Bây giờ A Liệt nổi lòng hào khí, chẳng quan tâm đến lời đe dọa của Âu Dương Tinh, chàng đồng dục nói :

- Tại hạ chỉ mong đạo lý của mình không sai lầm là đủ. Dù có mục nát với cỏ cây cũng hơn kẻ sống mà đần độn.

Chàng châm chọc khiến cho Âu Dương Tinh không biết đường nào mà trả lời. Chàng yên trí cô không nhẫn nại được tất nhiên phải động thủ. Bất giác chàng sờ tay vào chuôi đao truy thủ. Chàng chuẩn bị gặp lúc sống dở chết dở thì dùng lưỡi đao này để tự huỷ mình.

Lòng chàng nổi lên muôn vàn cảm khái và chàng cầm chuôi đao chuẩn bị tự sát không phải đây là lần đầu. Chàng lại nghĩ tới lúc phải họa sát thân thì cái gì cũng tan đi hết, chẳng còn chi là đạo lý để nói nữa.

Âu Dương Tinh vung quyền đánh trúng lưng A Liệt khiến người chàng lộn ra xa mấy thước và bây giờ chàng nằm ngửa mặt lên.

Thoi quyền của Âu Dương Tinh tuy mới dùng đến ba thành chân lực, nhưng người tầm thường cũng không chịu đựng nổi phải ngã xiêu có khi còn bị gãy xương

sườn nữa.

Nàng đứng ngẩn người ra tự hỏi :

- Lạ thiệt ! Sao ta không hạ độc thủ để đánh chết gã? Phải chăng ta đã đem lòng yêu gã? Cô nghĩ tới đây rồi không chạy về phía đối phương. Trái lại cô rời gót ngọc đến bên cửa sắp sửa bỏ đi.

A Liệt nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích. Chàng chờ cho Âu Dương Tinh mở cổng chợt nghe phía ngoài tiếng gió lạnh rít lên vù vù. Đột nhiên chàng nghĩ tới mình nên khuyên Âu Dương Tinh ở lại đừng ra đi giữa lúc gió lạnh này.

Chàng đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh chưa bước chân khỏi cửa và vừa gặp lúc cô quay đầu lại thành ra bốn mắt chạm nhau.

Trời đã sáng tỏ ở trong lều cỏ này, Âu Dương Tinh đã nhìn rõ mặt A Liệt thì chẳng thấy thương tích gì hết. Ngoài ra cặp mắt chàng vẫn loang loáng, tỏ ra thoi thuyề vừa rồi chưa đánh chàng bị nội thương.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm :

- Xuýt nữa ta sơ sót một điều là gã đã bôn tẩu từ trước khi trời tối mà chân bước không lật đặt. Đồng thời tay gã còn phải cặp ta đi theo chạy cho đến nửa đêm mà không lộ vẻ gì mệt thì gã thực không phải người tầm thường.

Trong lòng xoay chiều ý nghĩ, cô trở gót đi vào tiến về phía A Liệt.

A Liệt vội đứng lên không để cô quì gối xuống người chàng.

Động tác của chàng rất mau lẹ khiến cho cô không khỏi kinh hãi.

A Liệt đứng lên rồi, Âu Dương Tinh không dám động thủ một cách khinh xuất vì cũng sợ chàng phản kích. Nhưng cô vẫn sán gần lại lạnh lùng hỏi:

- Này! Người là ai vậy ?

A Liệt giật nảy mình lên tự hỏi :

- Chẳng lẽ thị đã nhận ra ta rồi?

Âu Dương Tinh nhắc lại câu hỏi lần nữa, chàng mới đáp:

- Cô nương tưởng tại hạ là ai?

Âu Dương Tinh nói :

- Người không phải là Bạch Phi Khanh.

A Liệt hỏi :

- Cô nương nhận ra tại hạ rồi chăng?

Âu Dương Tinh nghe chàng nói câu này thì hiển nhiên cô đã gặp chàng rồi, nhưng cô bối tìm trong ký ức tuyệt không thấy một ấn tượng gì.

A Liệt lại nói:

- Bên ngoài lạnh lắm. Cô nương hãy lưu lại đây được không?

Chàng toan nói thêm :

Để tại hạ đi trước. Nhưng chàng chưa kịp thốt ra lời thì Âu Dương Tinh đã tức giận vung chưởng tát "bốp" một cái vào mặt chàng.

A Liệt vội nói :

- Cô nương chớ hiểu lầm. Tại ha.....

Chàng vừa dứt lời thì cái tát thứ hai đã ngăn chặn lời chàng, không cho giải thích.

A Liệt đâu phải con người bằng đất. Huống chi chàng đang độ thanh xuân, huyết khí rất thịnh, chàng có nhẫn nại đến đâu cũng không nhịn được. Nhất là chàng đã vì hảo ý mà khuyên cô ở lại, ngờ đâu bị tát hai cái thì cô thật là người vô

lý.

Lửa giận bốc lên, A Liệt trợn mắt tròn xoe lớn tiếng hỏi:

- Sao cô lại đánh người ta? Nếu biết sớm...

Âu Dương Tinh đã vận dụng công lực toàn thân để chuẩn bị chống cự đối phương phản kích. Đồng thời cô ngắt lời:

- Bây giờ người có hối hận thì cũng không kịp nữa, có nói lắm cũng bằng vô dụng. Nếu người không nhận được thì ra tay đánh chết ta đi. Đó là cách làm cho hả giận.

A Liệt nghe Âu Dương Tinh nói vậy chợt nghĩ ra một điều là chàng không đối phó lại được với cô gái này. Chàng cũng ngấm ngầm xoay chuyển ý nghĩ :

- Ta không đánh nổi thị thì đừng hòng nói chuyện phải trái với thị. Chỉ có cách trốn đi mới tránh khỏi họa sát thân. Nhưng trốn bằng cách nào? Đó là một điều làm cho ta phải điên đầu.

Trong lúc chàng nghĩ kế hoạch, Âu Dương Tinh thấy chàng vẫn chưa nguôi giận mà còn lộ vẻ oai phong, nên nàng không dám khinh địch và không động thủ đánh chàng nữa, muốn đợi chàng động thủ trước để coi chiêu số cho biết lai lịch của chàng.

A Liệt sợ Âu Dương Tinh hạ độc thủ đột ngột liền trầm giọng nói:

- Âu Dương cô nương! Cô nương bức bách tại hạ hoài, tại hạ không thể lịch sự được nữa.

Chàng cố ý hư trương thanh thế để hăm dọa đối phương mà thực ra đó chỉ là kế hoãn binh.

Quả nhiên Âu Dương Tinh kinh hãi nghĩ bụng :

- Thăng cha này chịu nhục cho đến bây giờ mới quyết ý ra tay, dù tỏ gã rất thâm

trầm hiềm có ở đời. Do đó mà đoán biết gã là con người rất cao thâm. Ta chỉ sợ ý một chút là có thể mất mạng về tay gã.

Nét mặt và tiếng nói của A Liệt đã biến đổi rất nhiều, tựa hồ chàng là người mang tuyệt kỹ trong mình. Cái đó là vì chàng vừa buột miệng gọi tên đối phương muốn tự đề cao lên ngang hàng đối phương.

Nên biết ngày chàng mới gặp Âu Dương Tinh cô là tiểu thư một danh gia. Ngay ở trước mặt cao thủ các phái, cô cũng cười nói tự nhiên. Khi đó A Liệt còn là một thằng nhỏ ốm nhắt, nước da vàng ửng mà lại cô đơn nghèo nàn. Vì thế chàng đã có thành kiến là mình hèn kém hơn đối phương nhiều. Đồng thời không dám nghĩ đến chuyện đối địch, thậm chí đứng trước một cô bé dung nhan diễm lệ tóc xõa xuống vai như Âu Dương Tinh chàng không dám tươi cười chọc ghẹo.

A Liệt lại chậm rãi hỏi:

- Cô nương quả là người thông minh vừa nghe tại hạ toan động thủ đã lập tức đề tụ chân lực, chuẩn bị đối phó. Phải chăng cô nương đã biết tại hạ không phải hạng người tầm thường? Tại hạ có chỗ nào sơ hở để cô nương khám phá ra?

Âu Dương Tinh cười lạt đáp:

- Nếu người quả là người tầm thường mà chạy suốt nửa đêm tất phải mệt nhoài. Vậy mà người vẫn chưa thấy gì. Thậm chí người chạy trong đêm tối cũng không vấp ngã lần nào.

A Liệt nói:

- Cái đó là trời phú cho tại hạ có sức dẻo dai. Chẳng lẽ cô nương tưởng trên đời này không có ai như vậy?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhưng người còn chịu đựng được quyền đấm chân đá của ta. Mặt người bị tát cũng không sưng vù hay tím bầm lại, nếu chẳng phải là con người chân lực khác thường thì làm sao chịu đựng nổi? Trừ phi là người đã luyện võ công đến trình độ

cực cao mới vận chân khí để chống đỡ được quyền cước.

A Liệt gật đầu như người tỉnh ngộ. Chàng nghe Âu Dương Tinh nói câu vận khí hộ thân liền nhớ tới Kim đan thần công quả là có hiệu lực mà chân khí có chỗ diều dụng. Trước nay chàng vẫn không tin chân khí bảo vệ được thân mình vì chàng đã chích mũi dao vào da thì da rách máu chảy.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rất mau :

- Có thể chân khí không chống được đao kiếm mà chống được quyền cước.

Phải rồi!

Ta đã chịu đựng được khá nhiều. Dù bị hất ra xa vẫn không thấy đau đớn. Giả tỷ ta tận dụng khí lực thì không thể hất đi được.

Ý nghĩ như vậy chỉ thoáng qua, cũng muốn lưu lại để sau này sẽ rút kinh nghiệm. Hiện giờ chàng cần vận dụng tài trí để mưu đồ thoát thân. Chàng cười mát nói :

- Hay lắm! Có lẽ tại hạ ngu muội mà không nghĩ ra điểm này. Tại hạ đã đắc tội với Qui Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam để cứu cô nương, lại chịu nhục để cô đánh đấm mà không phản kích. những cái đó dĩ nhiên là có duyên cớ. Phải vậy không? Như cô nương cố ý bức bách tại hạ phải ra tay tức là tự tìm đường chết. Bữa nay cô nương có bị uống mạng nơi đây cũng không thể trách tại hạ được.

Chàng biết rằng càng nói đến việc hạ sát cô để trở bàn tay càng khiến cho cô sinh dạ hoài nghi mà không dám động thủ đánh chàng một cách khinh xuất.

Quả nhiên Âu Dương Tinh nhận thấy chàng là nhân vật không vừa, tựa hồ tay nắm quyền sinh sát cả một phái, khi nào còn dám khinh thị. Cô đáp :

- Người đừng khoác lác nữa. Như có bản lĩnh thì hạ thủ giết chết ta đi. Hừ! Ta chắc người còn nhỏ tuổi như vậy thì bản lĩnh cũng chỉ có chừng mà thôi.

A Liệt ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Còn cô nương thì sao? Cô chẳng đã tự phụ võ công cao cường là gì? Cả những tay cao thủ danh gia cô cũng không coi vào đâu. Người ta có thể nể vì thanh danh cùng thế lực của lệnh tôn mà không dám dây vào. Nhưng tại hạ biết cô là người khinh thế ngạo vật chẳng coi võ sĩ thiên hạ vào đâu.

Âu Dương Tinh không ngờ chàng nói câu này, dương mắt lên hỏi :

- Sao ngươi tại biết thế?

A Liệt đáp :

- Nhà Âu Dương ở Ký Bắc đã sản xuất những nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Cả ba tên đại tướng cũng không đi theo thị phụng cô nương, đủ tỏ cô nương tự tin mình độc lực có thể đối phó với bất cứ trường hợp nào, nên cô cho bọn họ rút lui cả.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Dường như ngươi biết khá nhiều về võ công của ta?

A Liệt đáp :

- Đúng thế! Tại hạ biết nhiều đến chỗ cô không thể tưởng tượng được.

Chàng nói tới đây, Âu Dương Tinh lộ vẻ nóng nảy ngắt lời :

- Được rồi! Đừng nói chuyện vu vơ nữa. Ta muốn động thủ rồi đây.

Tuy miệng cô nói vậy, nhưng thấy A Liệt vẫn đứng yên, tỏ ra phong độ một tay cao thủ tuyệt đỉnh bất cứ muốn tấn công lúc nào cũng được, lòng cô không khỏi hồi hộp, bất giác lùi lại hai bước.

A Liệt "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Xuýt nữa tại hạ quên khuấy đi mất là không nói cho cô hay vì lẽ gì tại hạ đã ngấm ngấm viện trợ cô nương. Bây giờ mà không nói ra thì e rằng không còn cơ hội nào nữa.

Âu Dương Tinh bĩu môi hỏi :

- Người định hạ sát ta chẳng?

A Liệt đáp :

- Tại hạ có giết được cô nương hay không chưa cần bàn tới nhưng cô nương mà nhất định giết tại hạ thì cô đã thử qua rồi và có đủ bằng chứng.

Âu Dương Tinh tuy biết A Liệt có điều khoa trương, nhưng thực ra trong mình chàng đã có luồng chân khí thần kỳ hộ vệ thì giết chàng không phải chuyện dễ. Cô liền hỏi lảng sang chuyện khác.

- Tại sao lúc trước người lại giúp ta?

A Liệt đáp:

- Tại hạ xin thanh minh trước không phải vì thấy cô xinh đẹp. Đối với cô nương tại hạ tuyệt không có chút tà tâm.

Âu Dương Tinh ra chiều khoan khoái hỏi :

- Người thấy ta dễ coi lắm sao?

A Liệt đáp :

- Dễ coi hay không cái đó không quan hệ. Chỉ vì tại hạ trả ơn thay cho một người.

Âu Dương Tinh càng sừng sốt hỏi:

- Trả ơn ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy?

Cô biết mình thường trêu chọc người, ít khi tính đến chuyện giúp đỡ ai. Cô nghĩ không ra nên càng kinh ngạc.

A Liệt luôn luôn vận động trí óc. Lúc nào chàng cũng nghĩ xem câu nói của

mình trúng hay trật, có cần phải sửa sai không.

Chàng chột động tâm linh đáp :

- Người đó là một thằng nhỏ rất đáng thương. Gã bị bệnh mà chết hơn tháng nay rồi.

Âu Dương Tinh la hoảng :

- Sao? Thằng nhỏ ư? Có phải gã họ Tra không?

A Liệt ra chiều đắc ý. Chàng cho là mình bịa chuyện này thật cao minh. Chàng liền đáp :

- Tại hạ không biết mà chỉ thấy người ta kêu gã bằng A Lực...

Chàng cố ý nói trịch chữ Liệt ra chữ Lực, để đối phương cho chàng là quả nhiên không biết rõ thằng nhỏ kia.

Đoạn chàng tiếp :

- Trước khi gã lâm tử có di ngôn là trên đời này chỉ có một người rất tử tế với gã khiến gã không bao giờ quên được. Người đó chính là cô nương.

Âu Dương Tinh la lên :

- Trời ơi! Té ra gã chết rồi. Thật là tội nghiệp! Chẳng hiểu gã còn di ngôn gì nữa không?

A Liệt đáp :

- Có! Gã ủy thác cho tại hạ quét mồ thắp hương cho vong mẫu của gã.

Chàng nói tới đây suýt nữa sa lộ, nhưng phải cố nén lòng để đối phương không khám phá ra được tông tích chàng. Có điều giọng nói chàng rất đồng tình với A Lực ai nghe cũng biết. Vì thế mà những mối nghi ngờ trong lòng Âu Dương Tinh đột nhiên biến mất, cô tự hỏi:

- Gã đồng tình với A Lực dĩ nhiên là chuyện thật. Nhưng dù mỗi đồng tình có mãi liệt đến đâu thì gã cũng chẳng chịu để ta làm nhục.

Sau khi Âu Dương Tinh đã tin, chàng còn bịa chuyện gặp A Lực trong một hang núi và phát giác ra gã nhất định phải chết không tài nào cứu trị được. Rồi gã chết thật.

A Liệt lại hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn biết lai lịch của tại hạ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Người ở môn phái nào?

A Liệt hỏi lại:

- Cô nương có nhận ra lão đạo trưởng trước đây là ai không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta có nghe nói đến tướng mạo và binh khí cùng cách phục sức thì lão là một cao thủ danh gia có liên quaa đến các phái võ lâm nhưng lão là ai thì ta không nhận ra được. Cứ coi tướng mạo thanh kỳ tao nhã thì ta tưởng lão là người thuộc phái Võ Đương. Nhưng lão lại không đeo thanh Tùng văn cổ kiếm lừng danh, hơn nữa lão lại không dám nhìn thẳng vào mặt Tăng Lão Tam, nên ta không dám phỏng đoán lão là một nhân vật trứ danh ở phái Võ Đương.

A Liệt thủng thẳng nói.

- Thực ra cô nương đoán không lầm. Lão nhân gia chính là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo sư bá.

Âu Dương Tinh liếc mắt ngó A Liệt, nói:

- Té ra người là đệ tử phái Võ Đương. Thảo nào về người phong nhã lại có chân khí hộ thân tuyệt diệu.

A Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương quá khen rồi! Kể ra đối với Quý yếm thần tăng Tăng Lão Tam bọn tại hạ chẳng sợ gì hã, nhưng không muốn để hã vương víu hoài vì bọn tại hạ còn có việc gấp phải làm nên mới khuyên cô nương đừng đi vội, tại hạ phải chạy theo Trình sư bá.

Âu Dương Tinh đỏ mặt lên la:

- Trời ơi! Vậy mà ta cứ tưởng người đối với ta chẳng tử tế gì nên ta tức muốn chết.

Giọng cô nói không còn có ý đối nghịch nữa.

A Liệt mừng thầm trong bụng nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, vì chàng phải làm bộ khẩn trương mới tránh khỏi cô khám phá ra câu chuyện bịa đặt.

Chàng chau mày ra chiều bức bối nói :

- Bây giờ cô mới nói là hiểu lầm tại hạ có điều phi lễ mà hung hăng muốn giết tại hạ, nhưng lúc ban đầu cô lại nói vì Tăng Lão Tam.

Chàng đã chắc chắn vấn đề này thì đối phương không trả lời được và đi đến hai giải pháp. Một là cúi đầu nhận lỗi xin mình lượng thứ cho. Kết quả như vậy thì thật là hay. Hai là cô thẹn quá hóa giận muốn liều mạng với chàng. Khi đó chàng không phải lựa chọn gì nữa, đột nhiên chạy trốn khiến cho cô phải ngạc nhiên. Khi cô tỉnh ngộ rượt theo thì chàng đã chạy xa rồi.

A Liệt chăm chú chờ đợi phản ứng của đối phương.

Âu Dương Tinh quả nhiên biến sắc lúc tỏ vẻ hung dữ lúc tỏ vẻ hòa hoãn.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đả Lão Tăng Giải Cứu Giai Nhân

Hồi lâu nàng mới nói:

- Được rồi! Người đã bắt buộc ta phải nói thì ta nói với người:

Lúc người còn ở trong miếu, người bỗng ta ẩn vào phía sau quây, nhân lúc toàn thân ta mất hết sức lực người đã làm gì? Hừ! Người tưởng ta không biết hay sao?

A Liệt chưng hửng. Người chàng rùn ra đáp:

- Hối ôi! Ai bảo cô nương xinh đẹp quá chừng khiến cho tại hạ không nhận được mối thân cận một chút. Đó cũng là thường tình.

Âu Dương Tinh nặng mặt sa mày trông rất hung dữ. Cô tức giận:

- Người đã chiếm phần tiện nghi mà còn bảo người ta lầm lỡ. Vậy chúng ta đi hỏi người khác coi.

Cô vừa dứt lời thì phía ngoài có người lên tiếng:

- Còn phải hỏi ai nữa? Lão Tăng là người trung gian không thiên lệch bên nào, xin đứng ra xử vụ này cho.

Âu Dương Tinh nghe giọng nói phát ngán, bỗng nàng thất sắc. Giả tử vừa rồi không có chuyện tranh chấp với A Liệt thì e rằng lúc ấy nàng phải ẩn nấp vào sau lưng chàng.

Tiếng kẹt cửa vang lên. Một người thò một chân vào rồi đứng yên không nhúc nhích.

Hắn không vào hẳn mà cũng không có ý lùi ra.

Từ lúc hấn xuất hiện, đây là lần đầu tiên có cử động quái gở. Còn trước kia thì hấn đi đứng cũng cứng nhắc chẳng có chi kỳ lạ đã đủ khiến cho người ta chán ghét rồi.

A Liệt nổi tính hiếu kỳ, chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Thăng cha này có lẽ vì phòng bị đánh lén mà cũng vì ngăn trở bọn mình đào tẩu nên mới có tư thế cổ quái này. Nhưng dù hấn cố tình làm cho người ta chán ghét mà chưa phải là tay cao thủ tuyệt đối, vẫn có thể đả kích được.

Dĩ nhiên chàng không nói ra mà chỉ thu hồi cặp mắt hiếu kỳ để lộ vẻ chán ghét. Chàng lớn tiếng:

- Tăng lão huynh! Lão quả là một oan hồn không tiêu tán mới tới được nơi đây.

Tăng lão Tam thấy chàng lộ vẻ chán ghét cùng sợ hãi thì lấy làm thích thú đáp:

- Người lại quá khen rồi, Lão Tăng này chẳng có chi sở trường, nhưng về công phu bói lông tìm vết và bảo vệ sinh mạng mình thật có chỗ độc đáo. Nếu người nguyện ý thì Lão Tăng thu người làm đồ đệ để truyền tuyệt kỹ cho.

Đây là hấn nói giỡn, chứ còn ai muốn sớm hôm nhìn mặt hấn để tự sát.

Âu Dương Tinh thét lên:

- Đừng nói càn. Y là một cao đồ của phái Võ Đương, có lý đầu còn bái lão làm thầy.

Tăng Lão Tam nói:

- Té ra gã là người trong Võ Đương. Nếu thế thì lão đạo lúc trước quả là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo. Thảo nào lão dám đắc tội với lão Tăng rồi cũng trốn thoát được.

Tăng Lão Tam còn một điều khiến cho người ta tức giận là khi hấn nhắc tới một việc kinh dị mà giọng nói cùng nét mặt hấn vẫn trở như gỗ.

A Liệt lẳng lẳng ngẫm nghĩ để tìm ra yếu điểm của hắn để phá tan vấn đề này. Chàng không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh thấy chàng không lên tiếng thì cho là chàng chẳng chịu giúp mình nữa, lòng cảm thấy cô đơn và sinh lòng khiếp nhược.

Trong căn nhà tranh trầm lặng hồi lâu, Âu Dương Tinh không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Người không giúp ta nữa phải chăng?

A Liệt hỏi lại:

- Về việc khác tại hạ có thể giúp cô được, nhưng đối với người này thuộc phạm vi câu chuyện chưa giải quyết xong. Khi nào tại hạ lại bỏ nữa chừng không hỏi đến nữa. Cô nương tính chúng ta phải đối phó với lão thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta hợp lực động thủ thì có thể giết hắn được.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão lẩn tránh tài lắm, e rằng khó hạ sát được.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta đã có biện pháp.

Cô chạy đến bên A Liệt rỉ tai khẽ nói:

- Người dùng chân khí hộ thân. Lúc giao thủ nhân khi bất ý cứ chịu đòn hắn rồi ôm chặt lấy là ta có thể thừa cơ giết hắn được.

A Liệt cả mừng nói:

- Kế ấy tuyệt diệu!

Cả hai cặp mắt cùng chú ý Tăng Lão Tam nhưng không thấy hấn lộ về gì hết. Nửa người hấn hơi ngửa về phía sau, dường như chuẩn bị lui ra ngoài nhà nếu phải động thủ.

Âu Dương Tinh lại bảo thêm A Liệt:

- Để ta nói dối hấn khiến hấn tưởng chúng ta không dám đánh hấn thật thì có hy vọng thành công.

A Liệt gật đầu, vẻ mặt nghiêm trang nói nhỏ với Âu Dương Tinh ?

- Tại hạ giả vờ không hiểu võ công mới tiện hành động.

Âu Dương Tinh gật đầu rồi lớn tiếng hỏi:

- Này Lão Tăng! Vị này là Bạch thiếu hiệp trong hàng hậu bối phái Võ Đương, thêm vào tuyệt kỹ độc môn của ta, bữa nay quyết định hạ sát lão. Nếu lão ưng chịu hai bên không xâm phạm nhau thì mọi việc đều buông trôi hết. Đường ai người nấy đi. Lão có chịu không ?

Tăng Lão Tam đáp:

- Biện pháp này kể ra rất hợp lý, nhưng ta chưa hiểu võ công gã thì ưng chịu thế nào được ?

Âu Dương Tinh lại lớn tiếng:

- Nếu đi đến chỗ động thủ thì sau lão muốn ưng thuận cũng không kịp nữa.

Tăng Lão Tam cười ha hả nói:

- Ta vốn là người cố chấp, chẳng thà chết thì chết cũng phải coi cho biết rõ mới cam tâm.

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Vậy chúng ta tỷ thí một phen.

Cô rút trong tay áo ra một cây ngân quân dài một thước lớn bằng ngón tay cái. Đầu ngân quân có một trái cầu nhỏ và tròn trông giống như đuôi trống. Cô đứng yên, vung tay ra. Cây ngân quân rít lên một tiếng phóng tới.

Tăng Lão Tam dựng thanh đao lên gạt. Âu Dương Tinh rút ngân quân về mấy thước rồi lại phóng ra.

Lúc này A Liệt mới trông rõ giữa trái ngân cầu và cây ngân quân có buộc bằng một sợi giây bạc rất nhỏ. Chàng chắc sợi giây đó chế bằng một chất gì kỳ lạ. Nếu không thế thì thanh đao của đối phương chi khều một cái là đứt.

A Liệt cảm thấy mình không động thủ không được. May chàng cũng biết được vài chiêu số của Ma Nữ kiếm phái. Đồng thời chàng còn nhớ ngày trước Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo đã dùng phát trần để đối phó với Kỳ Kinh. Chàng liền lượm một cành trúc trong góc nhà rồi chạy lại theo chiêu thức của Phùng Thúy Lam đâm tới.

Chiêu thức của chàng như đúng mà không phải đúng khiến cho Tăng Lão Tam chẳng hiểu sâu rộng thế nào. Hắn vội lùi ra ngoài cửa.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Quả nhiên hãn sợ ta rồi, chắc là chiêu thức của ta có chỗ hữu dụng thật sự.

Chàng liền nhảy xổ ra vung cành trúc đâm tới.

Lần này chàng thêm lòng tin tưởng, dùng cành trúc làm trường kiếm, hết sức phóng ra.

Nội lực chàng thâm hậu khiến cho cành trúc rít lên veo veo lợi hại kinh người.

Tăng lão Tam kinh hãi vội lạng người đi né tránh, lão nghĩ bụng:

- Thăng nhỏ này có thể ý vào thanh kiếm xưng hùng thiên hạ có lẽ còn hơn cả Võ Đường song kiếm.

Giả tử A Liệt thu tay về thì nhất định Tăng Lão Tam khiếp sợ phải bỏ chạy, vĩnh viễn không dám gây sự với chàng. Nhưng chàng chẳng hiểu gì, thấy đối phương né tránh liền vung tay quét ngang một cái.

Tăng Lão Tam vì tinh thể bắt buộc phải vung đao lên gạt.

Chát một tiếng! Cành trúc đụng phải cương đao bi hất ngược lên. Đầu cành bị lưỡi đao chặt đứt chừng hai tấc.

Tăng Lão Tam cười hô hố nói:

- Ta tưởng võ công ngươi đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Dè đâu chỉ có bề ngoài. Xuyết nữa lão Tăng này phải sờ hết hồn.

Nguyên chàng để cành trúc bị gãy là tỏ ra nội lực không đủ. Khi lâm trận dù là tay đại kiếm gia cũng không dám cố ý để đối phương chặt đứt cành trúc. Nói một cách khác chàng đã lộ bản tướng.

Không thấy Âu Dương Tinh tiến lên, A Liệt than thầm:

- Nguy to rồi!

Đoạn chàng bụng bảo dạ:

- Thị đã nhân cơ hội này bỏ trốn rồi chắc ? Ta mà chết về tay đối phương thì sự trường của ta nhất định không chịu bỏ qua. Hời ôi! Thị có biết đâu là ta đã mạo xưng như vậy.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì trái ngân cầu đã bay vèo tới. Chàng phấn khởi tinh thần vung cành trúc lên đâm nữa.

Chiêu này chẳng có pháp độ nào hết mà chàng cảm thấy đối phương dường như có chỗ sơ hở nên đâm bừa vào.

Ờ đâu chiêu thức của chàng lại gặp may. Đối phương không thể cứu vãn được chỗ sơ hở trí mạng.

Tăng lão Tam chấn động tâm thần, vội biến chiêu đỡ gạt. Lưỡi đao vừa đụng vào cành trúc lại chặt đứt thêm mấy khúc. Giả tử lúc này Tăng Lão Tam ra tay phản kích thì A Liệt nhất định bị trúng đao. May thay! Trái ngân cầu lấp lánh lại quần ngay vào đòn đao của địch nhân.

Âu Dương Tinh bỗng nhảy vọt ra vận dụng toàn thân công lực giựt mạnh thanh đơn đao của Tăng Lão Tam một cái.

Tăng Lão Tam không ngờ cô có cử động đột ngột này. Thế đao trượt ra ngoài bỏ trống môn hộ.

Nên biết cú đánh này của Âu Dương Tinh tuy kéo trệch thanh đao của địch nhân nhưng phạm vào một điều tối kỵ trong võ học. Đối phương chỉ cần hoãn lại một chút là có thể giữ cho binh khí khỏi trệch đi và đánh cô một đòn tri mạng.

A Liệt thấy thanh đao của địch nhân trệch đi chàng không sợ gì nữa, quát lên một tiếng thật to, bỏ cành trúc xuống nhảy xổ vào.

Tăng Lão Tam quát hỏi:

- Người muốn chết chẳng ?

Hắn vừa nói vừa phóng chưởng đánh ra.

Bình một tiếng vang lên. Phát chưởng đã đánh trúng trước ngực A Liệt.

Phát chưởng này không phải tầm thường, dù là tay cao thủ hạng nhất càng bị trọng thương nội phủ đến ngã lăn ra. Nhưng A Liệt chỉ thấy hơi rát, tâm trạng rung động một chút rồi không thấy gì khác lạ. Tiện đà chàng ôm chặt lấy đối phương vật xuống đất.

Tăng lão Tam cảm thấy nội lực của đối phương cương mãnh tuyệt luân, dường như chàng chưa bị thương. Hắn kinh hãi vô cùng. Rồi trong lúc luống cuống không biết dấy dựa cách nào.

Âu Dương Tinh nhảy xổ lại, đoạt lấy thanh đơn đao, miệng cười lạt hỏi:

- Người còn sống được nữa chăng ?

Nàng vừa quát vừa cầm đao đâm vào Tăng Lão Tam.

Tăng Lão Tam cố sức né tránh mà cũng bị mũi đao đâm vào bả vai, máu tươi vọt ra lênh láng. Hắn đau quá thét lên be be.

Âu Dương Tinh lại vung đao đâm tới.

Võ công Tăng Lão Tam nổi tiếng một thời mới có ngoại hiệu là Quỷ yếm thân tăng. Hắn hoành hành thiên hạ lâu năm, nếu bản lĩnh tầm thường thì đã bị loạn đao phân thân rồi.

Âu Dương Tinh nhắm yếu điểm đâm xuống. Đao phong rít lên veo veo.

Tăng Lão Tam không cần đưa mắt nhìn cũng biết cô nhắm vào bộ vị nào rồi và đường lực đao mạnh đến đâu.

Bỗng thấy hắn co chân lại chống xuống đất vận động kinh lực vật A Liệt lên, thành ra chàng nằm trên để làm mồi che thân cho lão.

Thế đao của Âu Dương Tinh vừa mau vừa mạnh. Chẳng những cô không kịp biến chiêu mà còn không kịp cảm giác nữa. Mũi đao đâm đúng trên lưng A Liệt.

Bất giác cô nhắm mắt lại không nỡ nhìn thấy A Liệt bất hạnh thảm tử.

Tăng lão Tam cười rộ ra chiêu đặc ý nói:

- Cô nương ơi! Đao pháp cô như thế thì hồng bút. Cô đâm xuống lưng gã rồi.

A Liệt cảm thấy mũi đao đâm trúng sau lưng, chàng không khỏi bở vía la thầm:

- Thì ra mạng ta hết rồi.

Chỉ trong nháy mắt tứ chi chàng trở nên bất lực chỉ còn đợi chết. Tăng Lão Tam hất A Liệt lên tung đi như một bó rơm cao khỏi mặt đất rồi rút xuống góc nhà tường chùng phá bể cả tường vách.

Đồng thời Tăng Lão Tam miệng cười ha hả không ngớt, nhảy vọt về phía Âu Dương Tinh.

Lúc này tuy hai lão tay không mà Âu Dương Tinh thì cầm đao, song dường như lão chẳng thèm để ý cứ xông thẳng tới.

Âu Dương Tinh khiếp sợ lùi lại , bước. Bây giờ cô đã tỉnh lại được một chút. Cô phần khởi tinh thần vung đao chống cự địch nhân.

Tăng Lão Tam nói:

- Hỡi ơi! Người thật không hiểu thời vụ. Biết điều thì trả đao lại cho ta. Hoặc giả ta có thể tha mạng cho người. Nếu không thể thì Tăng lão Tam này sẽ làm cho người sống không sống được, chết không chết cho.

Âu Dương Tinh nét mặt xám xanh đáp:

- Lão có bản lĩnh thì cứ việc động thủ đi.

Tuy nàng nói cứng nhưng thanh âm lộ ra rất khiếp sợ.

Tăng Lão Tam nói:

- Người vẫn u mê không tỉnh thì ta cũng không làm thế nào được. Bữa nay ta cho người được mở rộng tầm mắt. Chỉ trong vòng ba chiêu chẳng những ta có thể đoạt lại đơn đao mà có khi còn giết chết người nữa.

Hắn bật tràng cười khô khan nói tiếp:

- Đáng tiếc là đến lúc bấy giờ người muốn mở rộng tầm mắt cũng không còn cơ hội.

Âu Dương Tinh lại lùi thêm một bước, trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Tăng Lão Tam đột nhiên giơ thẳng hai tay lên như hai thanh trường đao veo veo đâm tới mấy chiêu.

Âu Dương Tính thấy hai tay đối phương ra chiêu rất lợi hại, lại sợ hấn đoạt mất trường đao nên không dám phản kích. Cô chỉ múa đao để bảo vệ thân mình.

Tăng Lão Tam lạng người tiến đánh sát gần vào bên cạnh. Hấn vẫn xoay tay định đoạt đao. Đồng thời ngấm ngầm chuẩn bị sát thủ để chờ cơ hội là đánh ra kiếm chế bên địch.

Bản lĩnh Âu Dương Tinh cũng vào hạng cao cường, nhưng cô không quen xử đao, lại vừa đề phòng đối phương cướp đao giết người thành ra võ công mười phần chỉ phát động được năm sáu.

Lúc này cô bị đối phương bức bách phải lùi dần. Sau cô phát giác ra lưng mình đã sắp chạm vào tường không còn đất lùi.

Tăng Lão Tam bỗng bỏ cử động đoạt đao, tấn công đối phương một cách đột ngột.

Chỉ trong nháy mắt không hiểu hấn làm thế nào mà điểm trúng ma huyết của Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh vừa thấy người tê chồn thì địch nhân đã giơ năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp trúng vào huyết mạch bả vai cô. Thế là cô không nhúc nhích được.

Âu Dương Tinh vừa phát giác ra mình đã lọt vào bàn tay đối phương thì trong lòng vừa khiếp sợ vừa bi phần khôn tả. Hai hàng lệ trào ra.

Năm ngón tay Tăng Lão Tam nắm lấy vai Âu Dương Tinh, dúi cô vào tường. Miệng lão phát ra tiếng cười cợt khả ố hồi lâu không ngớt.

Tiếng cười lão khác nào tiếng ruồi nhặng tung bay nhảy múa vo ve trên đầu và trước mặt cô khiến cô càng khó chịu.

Tăng Lão Tam cười hồi lâu rồi dừng lại hỏi:

- Người khóc làm chi vậy ? Tăng Lão Tam này có điều gì không tốt với người

đâu ?

Âu Dương Tinh dĩ nhiên không vì câu nói đó mà ngừng sa lệ. Tăng Lão Tam ngấm nghĩa cô một lúc rồi nói:

- Chà chà! Thật là một vị cô nương kiều diễm! Mặt tựa trái xoan, tóc dài như mây và đặc biệt là cặp mắt sáng ngời. Phải một tay danh họa mới vẽ nên được bức tranh mỹ nhân này.

Âu Dương Tinh kêu thét lên. Cô vừa sa lệ vừa la:

- Trời ơi! Người định làm gì ta ?

Tăng Lão Tam nói:

- Người bảo ta định làm gì ư ? Ta muốn nuốt người vào bụng.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu người dám có ý niệm cục xúc đụng đến mình ta thì nhất định gia gia ta sẽ hạ sát người.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Việc này hãy để đó. Chỉ mong sao chúng ta cùng mãn nguyện. Gạo đã thành cơm thì gia gia người có biết cũng không làm gì được. Phải vậy không ?

Âu Dương Tinh lại gằm thét như người điên, thân thể run bần bật. Trước đây cô vốn được nuông chiều, lớn mật không coi ai vào đâu mà bây giờ chẳng khác con gà bị con quạ vồ, coi thiệt đáng thương.

Tăng Lão Tam cười hi hi nói:

- Người nên biết vừa rồi ta đã nói chỉ trong vòng ba chiêu là đoạt được đao lại và có thể giết chết người. Thực ra khi nào ta nở hạ độc thủ bẻ hoa. Chỉ vì người gia tâm phòng bị đoạt đao mà đến nỗi không giữ mình được an toàn. Ha ha! Biện pháp này quả là hữu hiệu. Ta đã coi sổ mạng an bài là sẽ có người như người phải theo ta.

Âu Dương Tinh hét lên lanh lảnh:

- Thà rằng ta chết ngay tại đây, chứ không chịu theo người.

Tăng Lão Tam nói:

- Xin lỗi cô. Cô đã bị hãm vào tình trạng sống dở, chết dở. Ta đã bảo với cô như vậy rồi. Quả nhiên lời nói không sai.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói tiếp:

- Bây giờ dù có Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo một người trong Võ Dương song kiếm, đến đây cũng chẳng làm gì được nữa.

Lão chuyên động mục quang quay lại ngó Âu Dương Tinh. Nhưng nàng sợ hãi như rắn rết, quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Ngẫu nhiên, mục quang cô ngó vào người A Liệt nằm trong góc nhà, chàng vừa ngồi bật dậy khiến cô kinh hãi vô cùng.

Giữa lúc tình thế nguy cấp, cô chợt động tâm cơ, lớn tiếng:

- Nếu Thiên Phong kiếm khách mà đến đây thì người đến ngày mạt vận.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Làm gì mà mạt vận ? Người đừng nói chuyện người dui nữa.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm trong bụng:

- Bạch Phi Khanh trúng đao của ta mà vẫn không chết. Gã có thể giúp ta thoát nạn cũng chưa biết chừng.

Cô liền đáp:

- Hừ! Giả tử Thiên phong kiếm khách tới đây mà người không biết thì tiên sinh

phóng quyền đánh vào huyết đạo trọng yếu của người. Khi đó tất người phải hạ thấp khuỷu tay để chống đỡ, đồng thời lạng người sang bên né tránh. Tiên sinh sẽ nhân cơ hội đó nhằm đập vào cánh tay người, là người phải buông ta ra.

Tăng Lão Tâm cười hô hố nói:

- Người quả là một vị cô nương rất thông minh. Phải chăng cô muốn lợi dụng những mũi độc châm khoác trên vai để làm cho ta bị thương ? Nếu ta không chịu buông tay tất đưa bàn tay lên chụp lấy vai cô là mắc bẫy chứ gì ?

Hắn vừa dứt lời, Âu Dương Tinh hỏi ngay:

- Này! Chúng ta hãy thương lượng với nhau một điều kiện được chăng ?

Cô thấy A Liệt đã len lén đứng lên và cô biết võ công Tăng Lão Tam vào hạng trác tuyệt. Tai mắt hắn linh mãnh ít người bì kịp. Vì thế cô cần kiếm chuyện để hắn phân tâm giảm bớt tài lực cùng thính lực.

Thông thường thì người hỏi phải đợi đối phương đáp lại. Nhưng Âu Dương Tinh miệng không ngừng lời. Vừa hết câu nọ đã nối tiếp câu kia.

Cô nói:

- Dĩ nhiên điều kiện của ta đưa ra có thể tiếp thụ được. Nếu người không chịu thì ta chẳng nói làm chi cho phí lời. Đáng tiếc người là con người đáng chán ghét. Vì vậy ta không có cách nào nói trước được.

Lúc này A Liệt đã đến gần sau lưng Tăng Lão Tam. Chàng cử động rất cẩn thận. Hiển nhiên chàng cũng tự cảnh giác không dám để phát ra tiếng động cho đối phương nghe thấy mà kịp thời đề phòng.

Âu Dương Tinh lại nói luôn:

- Vụ này trên chồn giang hồ có nhiều người biết mà người không nhắc lại với ta thì thực chính người cũng chưa được nghe thấy. Người đã là hạng ma chê quỷ hờn thì còn ai muốn đem tin tức quan trọng nói cho người nghe nữa...

Tăng Lão Tam ngắt lời:

- Cô hiểu lắm chuyện hơn ta. Nhưng việc đó là việc gì ?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt chỉ còn cách sau lưng đối phương chừng vài bước. Đây là lúc quan trọng vô cùng. Cô bèn vận dụng thiên tài bịa chuyện nói ngay:

- Người không biết thật ư ? Đây là một chuyện có thể làm cho biến đổi bộ mặt võ lâm trong thiên hạ. Hiện giờ ai cũng biết rằng nếu muốn kiếm ra manh mối vụ này, không tìm đến ta không xong.

Cô nói tới đây thì A Liệt đã tới gần thêm có thể ra tay giải vây cho cô. Cô liền thở phào một cái đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Tăng Lão Tam ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Người muốn bịa chuyện chẳng ?

Hắn nói dứt câu này mà chưa thấy A Liệt động thủ.

Âu Dương Tinh kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

- Phải chăng gã đột nhiên nổi lòng cừu hận ta nên thay đổi chủ ý?

Bây giờ A Liệt là cứu tinh duy nhất của cô. Giả tỷ chàng không động thủ để lỡ cơ hội thì dù phụ thân cô có đến nơi một cách đột ngột cũng sợ ném chuột lo vỡ òa, chẳng làm gì được. Cô lại nghĩ:

- Nếu bị thằng cha khà ố này bắt đem đi và biến thành thê thiếp của hắn thì suốt ngày phải chạm mặt hắn là một điều đáng sợ nhất trên thế gian. Cô vừa sợ hãi vừa bồn chồn.

Đây là cơ hội duy nhất để thoát thân, nó chỉ diễn ra trong nháy mắt rồi vụt qua ngay. Bình sinh cô chưa từng thấy bao giờ khốn quẫn như lúc này.

Bất giác hai hàng châu lệ lại trào ra, cặp mắt đen láy trào lệ làm cho mờ đi, khiến cô càng đáng thương mà lại càng xinh đẹp.

A Liệt quả nhiên nghĩ tới cô cực kỳ lạnh nhạt với chàng, nên đến lúc tối hậu quan đầu, chàng nảy ra ý nghĩ muốn bỏ đi. Nhưng chàng thấy cô châu lệ đầm đìa thật đáng thương, tâm hồn chàng càng rung động, sinh lòng lân mẫn, thay đổi chủ ý.

A Liệt nhớ lại Âu Dương Tinh đã dạy cho chàng cách vận toàn thân công lực để uy hiếp nơi yếu hại trong mình Tăng Lão Tam.

Lúc chàng vung quyền ra theo đúng lời Âu Dương Tinh đập vào khuỷu tay hăn. Bình một tiếng! Thoi quyền của A Liệt đã đánh trúng Tăng Lão Tam. Tiếp theo con người ai cũng chán ghét bị bắn văng ra ra , thước nằm kèn dưới đất.

Lúc Tăng Lão Tam bị thoi quyền bắn văng đi, tay hăn bất giác hất Âu Dương Tinh té lăn xuống một bên. Vì lúc hăn trúng quyền, chỉ lực xiết chặt lại khiến cho Âu Dương Tinh sắc mặt lợt lạt. Cô không bò dậy được, miệng bật tiếng rên la.

A Liệt giật mình kinh hãi, vội thò tay ra bỗng cô lên thấy người cô run bần bật như người bị rét cóng, liền ấm cô vào lòng lấy nhiệt độ Ở trong mình làm cho cô ấm lại.

A Liệt đảo mắt ngó Tăng Lão Tam mới thấy hăn ngồi tựa vào tường sắc mặt xanh lợt thở hồng hộc. Hiên nhiên hăn trúng quyền đã bị trọng thương.

Hiện thời cả hai người dường như đều mất sức cử động.

A Liệt nghĩ thầm:

- Giả tỷ lúc này có Kỳ Kinh ở đây tất hăn nhân cơ hội này hạ thủ giết chết Tăng Lão Tam. Giữa mình với lão Tăng vốn không thù oán. Tuy hăn là người rất khả ố nhưng tội chưa đáng chết.

Chàng biết là nếu Tăng Lão Tam không thốt ra lời bất nhã muốn dầy vò Âu Dương Tinh thì thoi quyền của không cũng không đánh ra mạnh đến thế được.

Âu Dương Tinh cặp mắt đầy lệ lúc nhắm lúc mở thỉnh thoảng lại dương lên ngó A Liệt khiến lòng chàng rạo rức, tự hỏi:

- Bây giờ nàng ở trong tay ta, chẳng lẽ còn hung dữ được chăng ?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đuổi Lão Tăng Lạc Vào Đất Lạc

A Liệt nghĩ vậy rồi cúi đầu xuống hôn vào môi nàng.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn chàng, nhưng nàng bất lực không làm gì được. Hai má nàng ửng đỏ.

A Liệt không tiện khi phụ nàng nữa. Mùi hương ở môi nàng đủ khiến cho chàng mê mẩn tâm thần.

Trong căn nhà tranh yên lặng hồi lâu không một tiếng động.

Lúc này Tăng lão Tam hơi thở hồng hộc đã dần dần hạ xuống.

A Liệt cảm thấy Âu Dương Tinh tựa quây trong lòng. Chàng đưa mắt nhìn lại thấy nàng đang giương mắt lên nhìn chàng. Lúc mục quang chạm vào nhau, nét mặt Âu Dương Tinh tựa như cười mà không phải cười. Cặp môi tươi thắm bĩu ra.

A Liệt mừng thầm trong bụng tự nhủ:

- Chắc nàng muốn ta hôn nữa! Nếu vậy là một điểm phúc mong mọi không được. Chàng không ngần ngại liền đặt miệng vào môi son của nàng.

Ban đầu dường như nàng muốn cự cự rồi nàng ra vẻ hợp tác một cách nồng nhiệt.

Lưỡi nàng thè ra khiến A Liệt điên đảo thần hồn, không biết hiện mình ở đâu.

Hồi lâu A Liệt mới ngừng đầu lên. Âu Dương Tinh mặt thẹn đỏ bừng, hơi thở hồng hển lại khiến cho chàng say sưa ngây ngất.

A Liệt chú ý ngắm nghía người đẹp trong tình trạng này nghĩ bụng:

- Mấy tháng trước, ta còn là đứa nhỏ nghèo khổ, phải kêu nàng bằng sư phụ. Giờ đây bữa nay lại được ẵm nàng trong lòng hưởng thụ mùi hương ngây ngất.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, Âu Dương Tinh phải cố gắng mới thốt nên lời:

- Người lại giết Tăng Lão Tam ẹ đi!

A Liệt sừng sốt bụng bảo dạ:

- Lúc này và ở nơi đây mà nàng còn nói đến chuyện giết người, thì thật là một nữ sát tinh, chẳng có tình tứ gì.

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng vội đưa mắt nhìn Tăng Lão Tam, thấy hăn dương to cặp mắt ra chiều đã nghe rõ câu nói của Âu Dương Tinh.

Mục quang hai người vừa chạm nhau, A Liệt lại nhớ tới thủ đoạn hành động của Kỳ Kinh lúc giết người, chàng không muốn tha Tăng Lão Tam nữa vì thế mà mặt chàng lộ đầy sát khí.

Tăng Lão Tam giật mình kinh hãi hấp tấp đứng dậy. Nhưng người hăn lão đảo tựa hồ đứng không vững.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng hiểu hăn có té xuống không ?

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tăng Lão Tam đã co giò chạy tuốt như một dây khói ra khỏi lều gianh. Động tác cực kỳ thần tốc.

A Liệt vừa la lên một tràng "Úi chà" thì Tăng Lão Tam đã mất hút. Chàng đành ngồi xuống ngó Âu Dương Tinh nói:

- Hăn chạy trốn mất rồi!

Âu Dương Tinh hăn học trợn mắt nhìn chàng nói:

- Đồ ngu! Bữa nay người để hấn trốn thoát thì sau này đừng hòng có cơ hội nào nữa.

A Liệt nói:

- Tại hạ không sợ.

Nhưng chàng thấy Âu Dương Tinh nói năng khó nhọc thì trong lòng không nỡ liền nói tiếp:

- Bây giờ không nghĩ đến chuyện đó vội. Phải làm sao cho cô nương khôi phục lại sức khỏe là điều cần thiết.

Âu Dương Tinh nói:

- Người không sợ ư? Hừ! Chờ hấn điều dưỡng một lúc quay trở lại đây rồi người sẽ biết mùi. Hấn sẽ ngày đêm theo dõi người khác gì đĩa đồi không sao dứt ra được. Người đừng hòng làm việc gì nữa. Người thử tưởng tượng xem có đáng sợ hay không đáng sợ?

A Liệt chợt nhớ tới việc mình đi cầu thầy học nghệ. Nếu bị con người ma chề quỷ hờn đó theo dõi thì làm sao mà hành động bí mật để đạt mục đích được!

Chàng kinh hãi đáp:

- Như vậy quả nhiên đáng sợ thật.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu vậy người phải tìm cơ hội giết hấn đi. Không thế thì rồi đây chúng ta nhất định bị chết về tay lão ta.

A Liệt nói:

- Nhưng bây giờ hấn trốn biệt tích rồi.

Âu Dương Tinh nói:

- Không hề chi. Đó là hãn gắng gượng vận công chống đỡ thương thế tất chưa trốn xa được. Và lại hãn hao phí rất nhiều khí lực mới khôi phục được võ nghệ. Bây giờ chúng ta rượt theo ngay có thể đuổi kịp.

A Liệt hỏi:

- Cô nương có đi được không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Người công ta đi, ta sẽ chỉ điểm đường lối theo dõi.

A Liệt toan nói:

nếu để người ta coi thấy thì có điều bất tiện. Nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa. từ từ buông tay ra và bảo nàng:

- Cô nương đứng cho vững để tại hạ xoay mình lại.

A Liệt công Âu Dương Tinh lên chạy ra khỏi căn nhà gianh.

Bên ngoài đường ngang lối dọc. Phía trước chừng hơn mười trượng thấy bóng người thấp thoáng trong rừng cây. Ngoài ra không có gì đáng ngờ cả.

A Liệt chẳng chờ Âu Dương Tinh ra hiệu, phóng cước chạy tới. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chuyển qua khu rừng cây trước mặt, một khu đồng bằng không có chỗ nào ẩn nấp được.

Chàng ngẩng đầu trông vào rừng cây. Âu Dương Tinh nói:

- Đúng rồi! Chúng ta cứ vào rừng sẽ tìm thấy hãn.

A Liệt ôm lấy cặp đùi nàng, tuy cũng có mùi vị khác nhưng rất là bất tiện. Chàng ngần ngừ hỏi:

- Vạn nhất hãn ẩn trong rừng cây đột nhiên động thủ đánh lén thì làm thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Toàn thân người đao kiếm chạm không vào thì còn sợ gì nữa.

A Liệt thấy nàng nói như kẻ vô tình thì lòng chàng ớn lạnh, nhưng chàng cũng nói:

- Tại hạ sợ hấn đả thương cô nương.

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Người úy thủ úy vĩ như vậy thì còn làm gì được nữa ?

A Liệt chấn động tâm thần tự nhủ:

- Phải rồi! Con người sợ sệt mọi điều thì còn hành động thế nào được!

Bỗng sinh lòng giác ngộ, liền phóng chân chạy vào rừng. May ở chỗ khu rừng này không dầy cây cối đi lại rất dễ dàng.

Hai người nhìn tả ngó hữu chú ý tra xét.

Đi được một quãng, phần trong rừng cây dày hơn.

Âu Dương Tinh nói:

- Thì ra khu rừng này hình dải. Chúng ta cứ vào sâu nữa đi rồi chạy về phía trước. Khi tới tận đầu sẽ tính kế khác.

Hình thế khu rừng không đúng như sự tiên liệu của hai người, càng vào sâu càng dày đặc và tối tăm, cỏ dại mọc đầy, chông gai khắp chỗ mà địa thế rất thấp.

A Liệt muốn tiếp tục chạy nữa, nhưng Âu Dương Tinh cảm thấy có điều không ổn liền nói:

- Phi Khanh! Hãy chờ lại một chút.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Chuyện gì?

Miệng chàng hỏi, mắt chàng dòm ngó tình hình bốn mặt hy vọng tìm thấy tông tích Tăng lão Tam.

Trong lúc nhất thời chàng quên khuấy trên lưng mình cõng một cô gái, nhưng hiện giờ chàng cảm thấy ngực nằng nẩy lên và toàn thân cùng cặp giò nằng đều khiến chàng phải tiêu hồn như chạm vào điện.

Âu Dương Tinh kề miệng vào mắt chàng hỏi:

- Ta coi tình thế này có chỗ không đúng. Không hiểu có nên mạo hiểm vào sâu nữa chăng!

A Liệt ngây ngất hỏi:

- Điều chi không đúng ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Vừa rồi rừng còn thưa cây nhìn không rõ được. Bây giờ đã đến chỗ cỏ mọc chi chít, có thể nhìn thấy vết chân người đi. Người thử coi mé tả phải chăng có một lối đi nữa?

A Liệt đáp:

- Có thể là những người trong làng ở quanh đây vào đốn củi hoặc hái thuốc gì đó. Vậy thấy lối đi có gì là lạ ?

Đầu óc chàng chỉ có phân nửa nghĩ vào công việc, còn phân nửa tưởng đến sự cợt xát vào người nằng nẩy ra cảm giác khác lạ.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng càng vào sâu địa thế càng hiểm hóc. Những người

quanh đây không lọt vào làm chi.

A Liệt âm ừ một tiếng.

Âu Dương Tính lại hỏi:

- Ta nói người có nghe thấy không ?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi.

Âu Dương Tính hỏi:

- Có lúc ta thấy người dường như điên đảo thần hồn, người nghĩ gì vậy ?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không nghĩ gì hết. Nếu cô nương nhận thấy có điều không ổn thì chúng ta quay về thôi.

Dĩ nhiên chàng tự hiểu mình nghĩ gì, nhưng điều bí mật đó không thể thổ lộ ra được.

Âu Dương Tính trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhưng ta đã phát giác ra những cành cây vừa bị gãy, có thể Tăng Lão Tam hiện đang trốn lánh ngay phía trước mặt cũng chưa biết chừng. Nếu là lúc bình thường thì hẳn đi trước không để cành cây gãy. Bây giờ thương thế hẳn khá trầm trọng nên cử động không giữ gìn được. Bữa nay mà để hẳn chạy thoát thì không bao giờ gặp lại cơ hội này.

A Liệt chỉ âm ừ, chàng chẳng nghĩ gì đến chuyện rượt theo hay quay về. Âu Dương Tính quyết định thế nào là chàng làm theo như vậy vì tâm thần chàng tập trung vào những cảm giác khác lạ do sự đụng chạm phát ra.

Âu Dương Tính ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Chúng ta lại rượt theo một đoạn nữa được không?

A Liệt đáp:

- Được!

Đoạn chằng cịt bước, nhưng mới đi được mấy thước lại tìm ra được con đường nhỏ dễ đi hơn.

Hai người đi một lúc nữa, đột nhiên phía trước hiện ra một con đường rộng rãi bằng phẳng đầy đá vụn. Hai bên đường cổ thụ um tùm cao ngất, trái ngược với cảnh tượng đất thấp mọc đầy cỏ dại cùng gai góc vừa rồi.

A Liệt bất giác dừng bước lại đảo mắt nhìn bốn phía.

Âu Dương Tinh khẽ nói:

- Lạ thật? Sau khu rừng rậm sao lại có một chỗ thế này? Nơi đây tuy có vẻ hùng vĩ nhưng bao phủ một làn không khí âm u lạnh lẽo.

A Liệt tỏ vẻ đồng ý nói theo:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy có điều âm u đáng sợ, có thể nói là nguy hiểm nữa.

Chàng bước chân lên đường đá vụn tiến về phía trước, quanh qua góc rừng thì trông rõ một tòa nhà và là nơi tận cùng của con đường lớn.

Tòa nhà này bằng đá xanh xếp lên, hình thù cổ quái. Nó không giống đền chùa mà cũng không phải nhà ở.

Tòa nhà khá cao nhưng bị cổ thụ che lấp thành ra có vẻ âm u. Hơn nữa màu sắc đá khiến cho người ta phảng phất tưởng đây là ngôi nhà trong một thế giới khác.

Trước tòa nhà đá xanh này có bức tường vây cũng bằng đá thấp thế bao quanh một khu đất trống. Cỏ mọc trên khu đất này bằng phẳng như một tấm thảm xanh. Ngoài ra còn trồng những cây hoa đủ màu sắc. Lối đi ngang dọc mới trông dường

như rất tề chỉnh, nhưng nhìn kỹ lại thấy rối loạn vô cùng. Hơn nữa hoa cỏ nơi đây lại ít thấy ngoài đời, bề ngoài coi rất tươi đẹp mà trong lại có ẩn tượng không thích thú.

Nhận xét đầu tiên của hai người là từ bốn mặt cho đến tòa nhà đá xanh cùng hoa viên đều có một đặc tính khiến cho người ta khó hiểu. Trong cái đẹp có cái xấu. Trong cái tề chỉnh có cái rối loạn. Trong cái rộng lớn có cái âm u. Trong cái chân thật có cái huyền ảo.

Âu Dương Tinh khẽ la lên:

- Hỡi ôi! Đây là đâu? Tình thực mà nói thì ta cảm thấy có điều e sợ.

A Liệt hỏi:

- Trong căn nhà này nhất định có người ở phải không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nhưng chúng ta quay về thôi. Xem chừng chỗ này chẳng tử tế gì.

A Liệt đáp:

- Đến cô nương còn sợ thì chắc người trong nhà này đều là những tay bản lĩnh phi thường.

Âu Dương Tinh nói:

- Đây nhất định là kỳ nhân dị sĩ ẩn cư cách biệt với đời. Bản lĩnh họ cố nhiên ghê gớm, đồng thời tính tình cũng khác người thường. Thường khi chúng ta chẳng xâm phạm gì tới họ mà họ vẫn giết chúng ta cũng chưa biết chừng.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu quả là người có bản lĩnh mà không qua lại trên thế gian thì đúng với ý nghĩ của ta đi tìm sự phụ.

Chàng nghĩ vậy khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, liền nói:

- Cô nương đừng sợ. Để tại hạ một mình vào trước coi. Còn cô nương cứ ẩn ở ngoài này. Nếu tại hạ gặp điều bất hạnh thì cô nương trốn đi.

Âu Dương Tinh can chàng:

- Không vào được đâu. Ta nhất quyết nơi đây nguy hiểm muôn phần.

A Liệt nói:

- Cô nương vừa bảo con người mà úy thủ úy vĩ thì chẳng làm nên trò trống gì. Vì thế tại hạ nhất định tiến vào tới nơi. Cô nương để tại hạ đưa vào ẩn chỗ kín được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chúng ta đã ước hẹn với nhau mọi việc do ta quyết định. Vậy người phải theo ta trở ra cho lẹ.

A Liệt nói:

- Không được! Chúng ta đi xa quá rồi và đã vượt qua ước định. Bây giờ cô nương hãy nghe theo tại hạ.

Âu Dương Tinh tức quá trợn mắt lên nhưng A Liệt không lý gì đến nàng, cứ cõng bừa đến sau một gốc cây lớn rồi nói:

- Cô hãy ẩn phía sau gốc cây này để một mình tại hạ vào thăm dò.

Chàng đặt Âu Dương Tinh xuống rồi lại ãm nàng lên đặt xuống đám cỏ sau gốc cây.

Âu Dương Tinh không làm gì được đành phải giải thích:

- Hỡi ôi! Người không chịu nghe lời ta thì rồi người hối cũng không kịp nữa.

A Liệt đặt nàng xuống rồi mỉm cười nói:

- Chính cô nương cũng muốn giết tại hạ. Nếu tại hạ có chết ở trong căn nhà cổ quái kia là vừa ý cô phải chăng ?

Âu Dương Tinh trợn mắt lên nhìn chàng một cái, nhưng mục quang nàng biến thành hòa dịu ngay, nàng hỏi:

- Cái đó không biết chừng. Trước kia tuy ta muốn giết người thật nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý nghĩ. Người có tin như thế không ?

Âu Dương Tinh nói câu này rồi đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ cách A Liệt không đầy nửa thước.

A Liệt mỉm cười. Mắt chàng hoa lên tưởng chừng như trước mắt mình mới nở một bông hoa tươi thắm.

Chàng đáp:

- Tuy cô nương chẳng muốn giết tại hạ nữa, nhưng đối với tại hạ chẳng có chút tình cảm gì. Nói một cách khác thì tại hạ là người đứng ở trước mắt cô. Như vậy tại hạ sống hay chết cô cũng chẳng quan tâm làm quái gì.

Âu Dương Tinh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Ai bảo thế ?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt thêm về phía trước rồi cặp môi hai người dính liền vào nhau.

A Liệt chỉ xiết hai cánh tay một chút là ôm chặt lấy người nàng.

Tâm hồn chàng lúc này hoàn toàn mê ly vào cái hôn đắm thắm, dù cho có trời long đất lở chàng cũng không hay.

Cái hôn không biết kéo dài bao lâu. A Liệt bỗng mở bừng mắt ra thì thấy Âu Dương Tinh đang vịn vào một cành cây rủ xuống.

Đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân giá lạnh, chàng ngừng đầu lên nhìn cô gái đã khiến cho chàng điên đảo thần hồn.

Âu Dương Tinh chuyển động cặp mắt cười hỏi:

- Bây giờ người tin là ta quan tâm đến sự sinh tử của người rồi chứ ?

Trong đầu óc A Liệt lại hiện ra cảnh tượng một tay nàng mân mê cành lá thì lòng chàng không khỏi đau khổ. Tuy chàng chưa giàu kinh nghiệm về mối tình nam nữ, nhưng cứ phán đoán theo sự thường thức thì nàng đang ở trong cái hôn nồng nhiệt mà còn tinh nghịch cành cây đủ tỏ nàng chẳng say đắm gì trong cái hôn đó.

Do đó chàng đoán ra Âu Dương Tinh đã lợi dụng sắc đẹp và cái hôn nồng nhiệt để lừa chàng chui vào cạm bẫy. Nghe lời nàng nói mà suy luận thì khi đưa nàng ra khỏi khu rừng rồi, sau này nàng khôi phục lại võ công có thể trở mặt lăm. Từ tế thì nàng cũng lia bỏ mình mà tệ hại có thể đi đến chỗ hạ sát chàng.

A Liệt tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Chàng kiên quyết nói:

- Tại hạ nhất định nên vào một chuyến.

Âu Dương Tinh rất đổi ngạc nhiên, mỗi bất mãn lộ ra hai khóe mắt, nàng hỏi:

- Thì ra người định bỏ ta ở đây ư ? Nhưng ta chẳng tự mình đi được thì làm thế nào đây?

A Liệt đã buồn càng buồn thêm, bụng bảo dạ:

- Y đã thổ lộ chân tâm ra lời nói rồi. Y mà chạy nhảy được đã đá phốc mình đi ngay.

Chàng dậm chân kiên quyết đáp:

- Tại hạ nhất định tiến vào.

Âu Dương Tinh không sao được vội hỏi:

- Được rồi! Ta không ngờ người lại là con người cố chấp đến thế! Người đã nhất định đòi đi thì ta cũng đi theo.

Tuy ta làm cho cử động của người có điều trở ngại nhưng ta giàu kinh nghiệm giang hồ hơn và thông hiểu về độc vật. Hay dở ta cũng có thể giúp người một tay.

Câu nói này lại khiến cho A Liệt cảm thấy vui vui. Chính chàng cũng lấy làm lạ cho mình vì cảm giác đối với nàng sao lại biến hóa mau lẹ đến thế!

A Liệt đang trầm ngâm thì Âu Dương Tinh lại nói tiếp:

- Nếu người không đem ta đi theo, ta quyết chẳng buông tha để người đi một mình.

A Liệt không tiện trái ý nàng liền gật đầu rồi cũng nàng lên lưng.

Rời khỏi gốc cây, A Liệt tiến mau về phía tòa nhà đá xanh. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chạy đến bức tường vây thấp thê. Khoảng giữa có để cổng mà không đóng. Có đóng cũng bằng vô dụng vì bất cứ ai cũng có thể vượt qua tường vào trong được vì bức tường này cao không đầy ba thước.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy khoan một chút đã.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Để làm gì ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta cứ qua cổng này mà vào trong thì họ không cần động thủ, tự nhiên chúng ta cũng ngã lăn ra.

A Liệt trong lòng ngờ vực nhìn vào phía trong bức tường thì thấy đây là một

vườn hoa không có gì đáng ngờ.

Tòa nhà đá xanh ở phía trong có cửa lớn sơn đen đóng kín. Đứng xa trông vào thấy khung cửa có khảm một đôi vòng vàng như đập vào mắt.

A Liệt không hiểu liền hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đây là một điều chứng minh người đưa ta đi theo có lợi chứ chẳng hại gì.

Người coi lại mà coi:

Khu vườn hoa này đâu có thể bước chân vào một cách dễ dàng? Đầu tiên ta hãy nói ngay đến trong đám kỳ hoa dị thảo kia chẳng thiếu gì thứ có chất độc. Những hoa lạ ít có trên thế gian cũng là những thứ kịch độc nả mùi hương ra đủ làm cho bách vạn hùng binh phải ngã ra biển thành xương trắng, không một người sống sót...

A Liệt tỉnh ngộ ngắt lời:

- Phải rồi! Vườn hoa rực rỡ này mà không thấy một con ong con bướm lượn, thì tất nhiên phải có duyên cớ.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không ngờ người lại thông minh đến thế. Ta không nghĩ ra vườn hoa không có ong bướm tức là hoa độc. Sự thực ta chưa từng thấy qua những cây hoa kịch độc này, nhưng gia gia đã lấy họa đồ ra giảng giải, và trong người ta có đủ chất kháng độc, ta không sợ những thứ hoa cỏ độc ác này. Nhưng người thì không được. Hễ bước chân vào vườn là phải ưỡn mạng.

A Liệt nói:

- Dù nó không độc ghê gớm đến thế, nhưng mình đã hiểu rồi, dĩ nhiên đừng tiến

vào là hơn.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi:

- Sao lại không độc đến thế ? Ta nói cho người hay là một khi người té xuống rồi ta muốn cứu cũng không được nữa.

A Liệt nói:

- Tại hạ quen miệng nói vậy mà thôi, chứ chẳng phải không tin lời cô nương. Xin đừng hiểu lầm.

Âu Dương Tinh nghe chùng đã bốt giận đáp:

- Người nói thế thì còn nghe được. Bây giờ ta nói tới điểm thứ hai:

Ngoài hoa cỏ kịch độc, những luống hoa rối loạn kia là một kỳ môn trận pháp rất bí mật. Nếu người không hiểu về môn này mà cứ tiến vào thì không tìm được đường ra nữa. Người chạy chọt cho đến khi kiệt lực rồi nằm lăn ra mà chết. Thế là xong đời.

Âu Dương Tinh tưởng nói về kỳ môn trận pháp khó lòng khiến cho A Liệt tin được vì những luống hoa rất thấp. Cả một khu vực chẳng có gì che lấp thị tuyến thì dù là người không hiểu trận pháp nhưng mắt trông xa được thì sao lại không tìm thấy đường ra!

Ngờ đâu A Liệt chẳng những lộ vẻ tin ngay mà còn biến thành nét mặt nghiêm trọng nói:

- Kể ra môn học đó còn truyền lại ở thế gian. Đây chắc giống chuyện Gia Cát Võ Hầu đã lấy đá bày thành Bát trận đồ ở bến Ngự phúc đã khiến cho Lục Tồn ở Đông Ngô suýt nữa mất mạng.

Âu Dương Tinh nói:

- Người tin thế là hay, ta đỡ phải nói nhiều mà người cũng hiểu được.

A Liệt hỏi:

- Đã vậy thì không thể tiến vào được ư ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Tuy ta có cách chống độc, nhưng còn kỳ môn trận pháp e rằng tính lắm mà bị hãm vào.

A Liệt hỏi:

- Cô nương đã học qua môn đó rồi ư ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên ta đã học qua. Gia gia ta hiện là đệ nhất kỳ nhân đời nay. Điều gì cũng biết, điều gì cũng hiểu. Nhưng cái đó rắc rối lắm, ta nhìn vào là phải nhức đầu. Tuy ta quyết tâm ráng học mà chung qui không sao am hiểu được.

A Liệt đi theo bức tường vậy nói:

- Chúng ta thử quanh ra phía sau xem sao ?

Tòa nhà đá xanh hai bên đều có tường nhà, chớ không liên lạc. Nhưng tường cao đến ba trượng lại không có cửa sổ, cũng không có chỗ nào bầu vịu.

Phía sau không có vườn nhưng có cửa vào và cửa sổ. Những cây cổ thụ um tùm mọc sát cạnh nhà khiến cho thị tuyến đây ngăn trở, nhưng đây cũng là một điều giúp ích cho A Liệt.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hai Người Bị Hãm Kỳ Môn Trận

Nhờ những cây cổ thụ che lấp mà A Liệt cùng Âu Dương Tinh có thể ẩn nấp không sợ người trong nhà phát giác ra.

A Liệt đi vòng quanh nhà một lần rồi trở về phía sau khẽ hỏi:

- Cô nương có cao kiến gì không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chúng ta có hai cách vào nhà. Một là trèo lên cây đối diện với cửa sổ tìm cách mở cửa ra để chui vào. Còn một cách nữa là mở cổng lớn phía sau vào cũng được.

A Liệt nói:

- Tòa nhà này vừa cao vừa rộng mà chỉ có hai cửa vào, một ở phía trước một ở phía sau khiến cho người ta phát sợ. Bây giờ cô nương hãy ngồi đây một lúc để tại hạ đi coi tình hình cửa vào và cửa sổ. Phía trên ít ra là có đến mười mấy cửa sổ mà cửa nào cũng gắn cổ thụ. Vậy chúng ta điều tra cho biết rõ rồi hãy vào cũng chưa muộn.

Âu Dương Tinh gật đầu.

A Liệt liền bỏ nàng xuống. Đầu tiên chàng lại phía cửa sau. Đây là một khuôn cửa gỗ sơn đen. Chàng cẩn thận đưa tay ra đẩy. Ngón tay vừa đụng vào cửa, chàng giật mình vì thấy tay mát lạnh, mới biết đó là cửa sắt quét sơn đen, khiến người ta tưởng là cửa gỗ.

A Liệt định thần lại đây nữa. Cánh cửa chuyển động và hé ra chừng nửa thước. Chàng ngược mắt ngó vào phía trong là một lối đi. Chừng hơn trượng lối đi bắt

thành khúc quanh nên không nhìn rõ.

A Liệt không mở cửa rộng thêm nữa. Chàng trở ra trèo lên cây gần cửa sổ nhất. Chàng vươn tay khê đẩy, cửa sổ này cũng mở được ngay. Cũng dòm vào thì đây là một căn phòng nhỏ chứa đồ lặt vặt cùng bàn, ghế, tủ, rương. Nếu muốn biết thêm tình hình bên trong thì phải vào nhà.

A Liệt lại đi chỗ khác để xem xét thì cửa sổ thứ ba cũng mở ra được dễ dàng. Đây là một gian phòng bỏ trống.

A Liệt tiếp tục đi coi các cửa khác. Cả thảy mười hai khuôn cửa sổ thì có sáu khuôn đồng chất. Còn sáu cửa nữa mở ra coi thấy bốn phòng trống rỗng, một phòng chứa đồ vật và một phòng lớn hơn dùng làm phòng ngủ. Phòng này có giường chiếu và đồ cần thiết khác. Nhưng trên giường chẳng có chăn đệm chi hết. Hiển nhiên không có người.

A Liệt xem khắp mọi chỗ rồi lại cẩn thận bò xuống. Đột nhiên chàng dừng bước nhìn vào xà nhà rồi hai mắt trợn ngược không nhúc nhích nữa.

Âu Dương Tinh ngồi chờ đã lâu không thấy A Liệt trở lại thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Phải chăng gã đã gặp điều gì bất trắc ?

Nàng không nhìn được găng gượng đứng lên dò lần tiến về phía trước để tìm kiếm. Tuy hai chân bủn rủn khí huyết không lưu thông khoan khoái được, tưởng chừng cố sức cất bước thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngã đi. Nhưng nàng vẫn lần từng bước một đảo mắt nhìn quanh.

Âu Dương Tinh đi chừng hơn chục bước, đột nhiên có người từ trên cây nhảy xuống khiến nàng kinh hãi giật bản người lên. Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng nhận ra là A Liệt thì trong bụng mừng thầm. Tâm trí nàng hết căng thẳng, nàng lập tức té nhào. A Liệt vội ôm lấy nàng hỏi liền mấy câu:

- Cô nương làm sao vậy?

Âu Dương Tinh thở hồng hộc một hồi rồi đáp:

- Ta không sao cả. Có điều thấy người không việc gì. Tinh thần trở lại thoải mái thành ra kiệt lực không chống được nữa phải té nhào.

A Liệt tươi cười hỏi:

- Tại hạ khiến cho cô nương bồn chồn đến thế ư ?

Âu Dương Tinh tuy biết đây là tình thực, nhưng miệng nàng không chịu khiếm nhục liền đáp:

- Ta chỉ nghĩ cho ta. Giả tỷ người gặp chuyện bất trắc thì ta cũng khó lòng trốn khỏi nơi đây.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng, nàng cảm thấy hối hận.

A Liệt tựa hồ không quan tâm gì đến lời này nên không có phản ứng. Âu Dương Tinh thở phào một cái.

Sự thực làm gì A Liệt không nghe rõ. Câu nói của Âu Dương Tinh khiến chàng lấy làm khó chịu, nhưng chàng giả vờ như không để ý.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người điều tra thấy tình hình ra sao ?

A Liệt liền thuật lại những điều đã nhận xét.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu vậy chúng ta vào lối nào cũng được. Còn chuyện vào nhà rồi gặp nguy hiểm thì đi lối cửa vào hay chuồn qua cửa sổ cũng vậy mà thôi, bất tất phải nghiên cứu thêm nữa.

A Liệt lắc đầu nói:

- Tại hạ nhận thấy có điều không ổn chút nào. Chúng ta cứ lấy lễ thường mà phỏng đoán thì phía trước tòa nhà đã bố trí hung hiểm như vậy bước vào là chết, thì mặt sau không có lý nào lại sơ khoáng được.

Âu Dương Tinh nói.

- Cũng có thể hiện giờ sự đề phòng sơ hở nên mới như vậy. Nếu chúng ta định vào nhà thì nhất định phải vào lối cửa sau.

A Liệt nói:

- Cô nương nói trật rồi, tại hạ tưởng nên vào mặt trước mới phải.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Người dám đi qua vườn hoa đó chẳng ?

A Liệt đáp:

- Giả tử có một mình tại hạ thì dĩ nhiên không dám tiến vào.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta cũng không vào được.

A Liệt nói:

- Cô nương hãy nghe tại hạ nói. Vì lẽ gì mà ta nên vào mặt trước. Theo nhận xét của tại hạ thì những cửa vào cửa sổ phía sau họ cố ý bỏ ngõ để cho người vào một cách dễ dàng.

Chủ nhân này đã bố trí mặt trước ghê gớm thì dĩ nhiên những cửa vào phía sau họ bỏ ngõ cho mình tự chui đầu vào bấy...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chỗ dụng ý của chủ nhân như vậy đã rõ ràng lắm rồi. Mặt trước không những

có hoa độc cản đường lại còn bày kỳ môn trận pháp. Vậy những người muốn tiến vào trừ phi là hạng phàm tục ngu dốt, không thì đều có thể khám phá ra nếu vào tất bị uống mạng...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Người nói cũng có lý. Vườn hoa độc thì còn khó lòng phát giác, nhưng về kỳ môn thì cũng nhận ra được. Hoa độc khiến cho loài côn trùng phải xa lánh, những tay lão luyện giang hồ ngó thấy là biết. Và ai cũng tìm cách do thám cho ra.

A Liệt nói:

- Cô nương đã cho là tại hạ nói có lý thì chúng ta không nên theo mặt sau tiến vào.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người cho là chủ nhân tòa nhà này cố ý khiến cho người ta vào mặt sau chẳng ?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Tại hạ đoán là họ cố ý bắt sống địch. Phía trước thường có tân khách hoặc bạn hữu chúng ra vào luôn tất trong nhà không tiện đặt nhiều cơ quan bố trí nên dùng thủ đoạn độc ác đóng chặt lại. Khi có bạn hữu đến bái phỏng chỉ cần đi qua vườn hoa là không việc gì. Tại hạ muốn nói về kỳ môn trận pháp. Còn hoa độc thì chỉ cần chút thuốc giải là đi qua được.

Âu Dương Tinh khen:

- Ủ! Người nghĩ được nhiều điều có lý đấy!

A Liệt nói:

- Vì thế mà chúng ta phải nghĩ cách theo cửa trước mà vào. Vào được rồi sẽ tìm cách mở cửa lớn trong nhà.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Người hãy nghĩ cách qua vườn hoa trước rồi hãy tính chuyện mở cửa.

A Liệt nói:

- Cái đó không khó giải quyết vì chúng ta đã phá được phân nửa uy lực mà chỉ còn vấn đề trận pháp. Giá tỷ lý luận của tại hạ không trật thì tòa kỳ môn trận pháp kia cũng không nguy hiểm thái quá đâu.

Hai người lại quanh ra cửa trước. Âu Dương Tinh đưa cho A Liệt một viên thuốc nhét vào lỗ mũi rồi bảo chàng ãm mình lên đứng trên bức tường để quan sát các môn hộ trận pháp.

Nàng xem xét hồi lâu rồi thở phào một cái nói:

- Người đoán quả nhiên không sai chút nào. Chúng ta chỉ dùng một sợi dây làm công cụ là có thể đi qua kỳ trận này.

A Liệt hỏi:

- Trong mình chúng ta làm gì có dây ?

Âu Dương Tinh chau mày hỏi lại:

- Như vậy biết làm thế nào ?

A Liệt nói.

- Cô nương cần dây để cột cái gì thử nói cho nghe. Hoặc giả tại hạ có thể tìm cái khác thay vào.

Âu Dương Tinh nói:

- Chẳng buộc vào đâu cả. Mình kéo dây để phòng khi vào trận rồi bị mê man lạc lối thì theo đường dây để trở ra. Sau đó sẽ tính kế khác.

A Liệt nói:

- Nếu vậy sao không đem theo ít cành khô hay sỏi đá rắc ở dọc đường để làm ký hiệu?

Âu Dương Tinh đáp:

- Người tưởng người ta cũng ngu ngốc như người cả chẳng ? Ta cũng đã nghĩ tới biện pháp này rồi. Nhưng một khi đầu óc hôn mê trong trận, tai mắt không còn minh mẫn, trông chẳng thấy vật nghe không rõ tiếng thì những ký hiệu đó phỏng được ích gì ? Vì thế phải lần theo đường dây mà ra mới có hy vọng thoát thân.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Nhưng không hẳn là chẳng có cách nào giải quyết.

Chàng buột miệng nói câu này không cần nghĩ ngợi chi hết, dù có tâm tư rất khẩn trương.

Chàng nói tiếp:

- Tại hạ xé một mảnh vải rút những đường tơ ra nối lại với nhau muốn dài bao nhiêu cũng được. Có điều đường tơ dễ đứt chẳng thể kéo mạnh được.

Âu Dương Tinh tuy là một thiếu nữ, nhưng chẳng bao giờ sờ đến kim chỉ nên không nghĩ ra được biện pháp này. Trong lòng rất cảm phục trí thông minh của A Liệt nhưng miệng cũng trúng trắng nói:

- Đồ ngốc! Ai giật mạnh làm chi!

A Liệt cũng không nói gì nữa. Chàng xé tà áo lấy một mảnh rồi xé vụn thành nhiều đường dây. Âu Dương Tinh nối lại với nhau.

Hai người cùng ra tay, chỉ trong khoảnh khắc đã nối thành sợi dây dài mấy trượng.

Âu Dương Tinh nói:

- Được rồi, người vào trước đi coi. Nếu không đủ rồi sẽ nối thêm cũng được.

A Liệt buộc một đầu giây vào gốc cây còn một đầu cuộn lại thành trái châu, chỉ còn việc đi tới đâu rải ra tới đó.

Dưới sự chỉ huy của Âu Dương Tinh, A Liệt chạy vào khu giữa vườn hoa. Giả tỷ đi thẳng đường lớn thì giản dị hơn, nhưng đó là kỳ môn đạo trận nên phải đi quanh co. Hai người càng đi càng tới gần tòa nhà đá xanh, A Liệt không tiện nói nhiều, đảo mắt nhìn quanh, quan sát bốn mặt thì chẳng thấy triệu chứng gì kỳ lạ.

Đi một lúc nữa, bỗng Âu Dương Tinh khẽ nói:

- Hông rồi A Liệt dừng bước hỏi:

- Chuyện chi vậy ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hết cả dây rồi.

A Liệt thở phào một cái hỏi:

- Nối thêm vào không được ư ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ai không biết thế! Nhưng nối dài bao nhiêu cho đủ ?

Thanh âm nàng tỏ ra rất thiếu nã, chán nản.

A Liệt kinh ngạc dương mắt lên nhìn về phía trước thì chỉ thấy cách một luống hoa rộng chừng , thước là hoàn toàn thoát ra ngoài phạm vi kỳ môn đại trận.

Do đó chàng đi đến hai kết luận:

một là những cái gì mình nhìn thấy hoàn toàn là ảo ảnh. Hai là luống hoa này

tuy cách rất gần nhưng ở trong kỳ môn trận pháp nó có thể biến thành tường cao hào sâu không thể vượt qua được. Nếu cứ coi thường mà vượt qua tất gặp nạn lớn.

Chàng nghĩ vậy rồi rụt rè không dám loạn động. Vì chàng phải công Âu Dương Tinh trên lưng nên việc nối dây do nàng phụ trách.

Đột nhiên Âu Dương Tinh giật nảy mình lên nói:

- Nguy đến nơi rồi!

A Liệt kinh hãi hỏi:

- Việc gì mà nguy ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đầu dây rớt xuống đất mất rồi.

A Liệt nghe nàng nói vậy mới trấn tĩnh trở lại, lẩm bẩm:

- Cô này thật lắm chuyện! Đầu dây rớt xuống thì lượm lên chứ sao!

Nhưng chàng cũng không cười nàng, thản nhiên đáp:

- Để tại hạ kiếm cho.

Âu Dương Tinh vội nói:

- Coi chừng! Chớ có vọng động. Đầu dây không còn ở trong tay, di chuyển đi một chút là bị hãm vào tử địa.

A Liệt nghe nàng nói có vẻ nghiêm trọng không dám di chuyển thân hình. Chàng cúi đầu xuống ngó thấy đầu dây nằm dưới đất cách độ hai, ba bước, chỉ lùi lại một bước là lượm được. Chàng toan khom lưng nhoai người ra để lượm lên.

Nhưng có thể đây là cảnh tượng huyền ảo, không chừng đầu sợi dây thực ra nằm ngay dưới chân mà chàng hoa mắt coi như ở xa mấy thước. Nếu dời gót bước

đi là lập tức bị hãm vào trọng địa.

A Liệt hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm thế nào ?

Âu Dương Tinh buồn rầu đáp:

- Ta biết làm sao được!

A Liệt lên giọng trách móc:

- Cô thật chẳng cần thận chút nào. Điều quan trọng như vậy mà để tuột tay♦ Âu Dương Tinh tức giận ngắt lời:

- Ta đã không phải là người cần thận, sao người không làm lấy? Bây giờ còn mắng ai ?

A Liệt không muốn gây gỗ, đành nín nhịn nói:

- Không phải tại hạ mắng cô. Cô đừng buồn. Lúc trở ra tại hạ sẽ xin tạ tội.

Chàng lại cúi đầu nhìn xuống, nhận thấy đầu sợi dây dường như xa thêm mấy bước.

Trong lòng rất đổi kinh dị, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đầu dây bị gió thổi ra đó ? Nhưng hiển nhiên có gió máy gì đâu ? Đây nhất định là ảo tưởng rồi! May mà ta chưa rời bước bừa bãi. Nếu không thì hậu quả khó mà lường được.

Bên tai chàng nghe tiếng Âu Dương Tinh thở vù vù. Nàng tức giận nói:

- Thật là tức mình! Tại sao đầu dây lại rút xuống được ? Đây nhất định do lực lượng trận pháp đã gây ra.

A Liệt khuyên giải ; - Cô nương bất tất tự trách mình làm chi. Đầu dây nhỏ bé

ai cũng có thể lỡ tay được.

Âu Dương Tinh đáp:

- Người khác lỡ tay là chuyện thường, nhưng ta đã từng huấn luyện, nếu là lúc bình thời thì chẳng bao giờ để rớt được. Hỡi ôi! Đường như có người kéo cho đầu dây tuột khỏi tay ta!

A Liệt vội ngoảnh đầu trông lại. Chẳng hiểu vì lòng hoang mang hay vì lẽ gì, chàng thấp thoáng thấy ngoài vườn hoa dường như có người thấp thoáng.

Chàng hoang mang dưng mắt lên nghĩ thầm:

- Nếu có người thật thì nhất định họ nằm phục dưới chân bức tường thấp.

Nhưng rồi chàng nghĩ lại, tự trách thầm trong bụng:

- Ta còn điều tra làm chi. Hiển nhiên trước mắt mình toàn là ảo ảnh. Dù có nhìn thấy người hay thấy ra quỷ kỳ quái gì nữa cũng không nên hoang mang và đừng nhìn nữa là xong.

Âu Dương Tinh nói:

- Phi Khanh! Người cúi thấp mình xuống vườn tay ra chùng hai thước để sờ xem có thấy đầu dây không ?

A Liệt y lời cúi rạp xuống. Lúc này cả người Âu Dương Tinh đã nằm phục trên lưng chàng, nên chàng không cần phải giữ hai chân nàng, cứ việc vươn hai tay sờ dưới đất.

Tuy chàng trông thấy đầu dây mà nó cách xa chỗ chàng đứng mấy thước. Chàng vẫn mặc kệ, cẩn thận sờ lần từng tấc một. Chàng sờ mó một lúc chẳng thấy gì hết, liền hỏi Âu Dương Tinh:

- Cô nương có nhìn thấy đầu dây không ?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Cái đó lạ là người còn phải hỏi. Nếu ta nhìn thấy đã chẳng bảo người sờ soạng.

A Liệt không nhin cười được. Bây giờ chàng xác định mình trông thấy gì cũng là ảo ảnh. Chàng lâm bầm:

- Y đã không nhìn thấy thì đủ biết đây là chỗ diệu dụng của kỳ môn đại trận lừa gạt ta rồi gót lượm dây để ta bị hãm vào sâu trong trận không thoát ra được nữa.

Mục quang chàng lơ mờ nhìn qua luống hoa vào tới căn nhà đá xanh. Tuy chàng chẳng thấy gì là bị hãm vào trong trận nhưng chàng tự tin nếu mình cứ vượt qua luống hoa là nhất định bị lâm vào tình trạng nguy hiểm, khác nào rớt xuống vực thẳm không bò lên được.

Bỗng thấy cánh cửa đen sì mở hé mà bên trong thấp thoáng có bóng người.

A Liệt la thầm:

- Uy lực của kỳ môn đại trận đã bắt đầu phát động. Chắc còn xảy ra biến hóa để bọn mình mê man thần trí.

Chàng liếc mắt ngó qua đã nhìn thấy bóng người đàn bà mặc xiêm áo màu xanh. Hành động của người đàn bà này chập chờn như ma qui lướt sang mé hữu.

A Liệt tuy chăm chú ngó diện mạo người đó mà chỉ thấy lơ mờ màu xanh thấp thoáng, không trông rõ được mặt mũi, khiến chàng cảm thấy một cái gì huyền ảo khôn lường.

Khi người đàn bà lướt qua rất mau lẹ sang mé hữu rồi, A Liệt liền bỏ hình bóng này nhìn ra phía trái ngược, nghĩ thầm:

- Kế ra bên này cũng phải có hiện tượng gì quái đản xảy ra mới phải.

Nhưng cánh cửa bên trái hoàn toàn tịch mịch.

Nữ lang khi lướt sang mé hữu lại đi quanh tới gần vườn hoa. Khi còn cách

chùng hai, ba trượng, nữ lang lảng lạng dừng bước lại.

Mục quang A Liệt lướt nhìn nữ lang rồi không dừng lại, chàng giả vờ như chưa ngó thấy nữ lang đứng đó.

Âu Dương Tinh cũng liếc mắt nhìn quanh. Vẻ mặt thiếu não, nàng nói:

- Người đứng yên đừng quay đi quay lại có được không?

A Liệt lẩm bẩm:

- Phải rồi! Mình đã biết nhất thiết mọi cảnh tượng đều là ảo ảnh thì còn ngó làm chi nữa.

Đoạn chàng lên tiếng đáp:

- Những cử động của tại hạ hoàn toàn không có ý nghĩa gì, đó chỉ là thói quen nhìn ngang nhìn ngửa mà thôi. Cô nương có ngó thấy ảo tượng gì không? Tỷ như người đầu trâu mặt ngựa chẳng hạn.

Âu Dương Tinh người run bần bật. Hiển nhiên nàng sợ quá rồi! Bất giác nàng lại quay lại ngó quanh một lượt rồi gục mặt xuống vai A Liệt đáp:

- Không! Ta không nhìn thấy chi hết.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Y đã không trông thấy gì thì nữ lang áo xanh đứng ngoài ba trượng kia chỉ là một ảo ảnh, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng lại đưa mắt nhìn nữ lang áo xanh thì phát giác ra nữ lang này đã che mặt bằng tấm khăn sa mỏng. Có lẽ vì thế mà người đứng xa chỉ nhìn thấy lờ mờ không nhìn rõ tướng mạo chi hết.

Bất giác chàng cười thầm vì chàng nghĩ rằng đã là ảo ảnh thì không còn lý do để nhìn rõ cả mặt mũi được. Nhưng giả tỷ nữ lang này đột nhiên biến thành một người mặt xanh răng nõi, thất khiếu chảy máu thì khi đó sẽ giải thích ra sao?

A Liệt nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi không dám ngó về phía nữ lang nữa. Đồng thời hai tay chàng vẫn tiếp tục sờ soạng dưới đất, hy vọng tìm thấy đầu sợi dây để chuồn ra khỏi tòa kỳ môn đại trận này.

Âu Dương Tinh lẩm bẩm một mình:

- Giả tử chỉ có mình ta ở đây thì sợ đến chết mất.

A Liệt nói:

- Không ngờ cô nương lại nhát gan đến thế! Từ nay cô đừng hung hăng với người ta nữa là hay hơn.

Âu Dương Tính thở dài nói:

- Bản tính ta không muốn hung hăng với ai hết, nhất là đối với người. Nhưng cũng có lúc bực mình không chịu nổi.

A Liệt nói:

- Được rồi! Để sau khi thoát khỏi trận này rồi sẽ thảo luận về vấn đề đó. Không phải tại hạ có ý trêu tức cô, thật tình tại hạ không thấy sợ hãi chi hết. Cô nương bảo có lạ không ?

Chàng vừa nói vừa khẽ nhích người đi một chút để hai tay có thể sờ ra xa hơn.

Khoé mắt chàng vẫn còn thấy rõ nữ lang áo xanh đứng gần đó. Chàng vẫn thèm khát được ngó rõ diện mạo qua tấm sa xanh.

Âu Dương Tinh buồn bã thở dài hỏi:

- Người ta thường nói:

Học đến đâu lúc thực dụng cũng còn thấy ít, thật là phải lắm.

Hỡi ơi! Sao ta lại lạc lõng thế này!

A Liệt khuyên giải:

- Cô nương đừng sợ chi hết. Khu vực nhỏ bé này, chúng ta sờ lần mãi cũng ra khỏi được.

Chàng nói câu này cố ý cất cao giọng, nhưng không ngó về phía nữ lang.

Nguyên chàng chợt phát giác ra một ý nghĩ kỳ lạ, tự nhủ:

- Nữ lang áo xanh là ảo ảnh cũng được mà là người thật cũng mặc. Ta cứ giả vờ như không ngó thấy và chờ một lúc, nhất định lát sau sẽ có diễn biến.

Giả tử nữ lang này có là người thiệt thì chàng giả vờ không ngó thấy dĩ nhiên có lợi chứ chẳng hại gì. Bằng đó chỉ là ảo ảnh thì chàng không nhìn tới để khỏi thấy hình tượng biến hóa làm cho mê loạn tâm thần cũng hay hơn.

Lúc này, A Liệt còn phát giác ra một điều mới lạ là đầu dây bây giờ đã bắt đầu tụt lùi lại. Về điềm này chàng thấy khá rõ ràng. Không phải như lúc trước đầu dây chỉ cách chừng vài thước mà bây giờ nó di chuyển lùi dần rồi mất hút vừa trông đã biết ngay có người ở ngoài xa rút đi.

A Liệt cũng không ngừng mặt nhìn ra nữa, dù vừa rồi chàng đã nhìn thấy thấp thoáng bóng người.

Sau một lúc chàng cảm thấy về phía nữ lang áo xanh đứng có thêm một người.

Người mới đến sau cũng ăn mặc hoàn toàn giống người trước.

A Liệt giả vờ đưa cặp mắt băng khuâng liếc quanh bốn mặt. Mục quang chàng lướt qua bọn họ hai lần.

Ngoài mặt chàng giả vờ hoàn toàn không ngó thấy bọn nữ lang, thực ra chàng đã phân biệt được hai người đàn bà này có chỗ không giống nhau.

Nữ lang thứ nhất cổ tay đeo vòng vàng, người cao hơn. Nữ lang thứ nhì mái tóc rất đẹp dường như có cài trâm ngọc.

A Liệt xoay thiếu nữ trên lưng về phía trước, hai tay ôm lấy nàng bụng bảo dạ:

- Giả tử có người tập kích thì ta giơ lưng ra mà chịu đòn. Nếu để y trên lưng mà phía sau có người đánh lén, y có bị thương, thì mình cũng không hay.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thấy Tượng Thần Không Khỏi Bể Bàng

Đột nhiên A Liệt nghe tiếng hai nữ lang kia nói chuyện nhỏ với nhau.

Nữ lang người cao đeo vòng vàng nói:

- Chà! Thăng nhỏ này khí lực gớm lắm!

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Còn con bé nhỏ tuổi mà ốm nhách thì có gì đáng lo mà tỷ tỷ phải kinh hãi ?

Nữ lang đeo vòng vàng hăng dặng một tiếng rồi đáp:

- Người là kẻ có mắt không trông. Ta coi tình hình bọn họ, nhận ra thăng nhỏ công thị trên lưng và đã đi đường dài mà vẫn chẳng có vẻ chi nhọc mệt nên ta bảo khí lực gã ghê gớm.

A Liệt nghe tới đây, lập tức chàng nhận ra hai điểm:

Một là nhiều người đang theo dõi chàng nhận xét đến cả chỗ nhỏ bé và lý luận rất đúng. Vậy lúc phòng phạm phải coi chừng lắm mới được.

Điểm thứ hai là hai nữ lang đây không phải là ảo ảnh mà đúng là người thật. Nhưng chàng còn hoài nghi vì chưa được chỉ thị gì của Âu Dương Tinh. Đáng lẽ nàng cũng trông thấy rồi mới phải, hay ít ra nàng đã nghe tiếng hai người kia nói chuyện. Nếu nàng vẫn không nhìn thấy người hay nghe thấy tiếng thì hai nữ lang đó là ảo ảnh hay là người thật khó mà phân biệt.

Bỗng nghe nữ lang cài trâm ngọc cười nói:

- Được rồi! Bất luận khí lực gã ghê gớm đến đâu song đã lăn vào đây chẳng

sớm thì muộn cũng thành người của cung Ất Mộc.

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Cái đó đã hẳn. Theo chỗ ta biết thì những người đã vào đây không ai ra thoát. Bây giờ chúng ta thử qua bên kia xem ba người bạn thế nào rồi sẽ thu thập chúng cũng chưa muộn.

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Cái đó không được. Hiện giờ trong cung gặp lúc không người. Nếu chúng ta quay vào mặt sau tra xét, lỡ để bọn chúng trốn mất thì làm thế nào ?

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Giờn hoài! Ta chỉ lo người kia trốn chạy mà thôi. Còn nơi đây chẳng có chi đáng ngại.

Thế rồi hai cô trở gót bỏ đi mất hút vào phía trong cánh cửa đen.

A Liệt khẽ cất tiếng hỏi:

- Âu Dương Tinh cô nương! Cô có thấy cảnh tượng gì khác lạ không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta chỉ thấy một màu tối om. Chẳng lẽ người đã phát hiện ra điều chi ?

A Liệt nói:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy như bị nhốt vào đêm tối. Theo lời cô thì người nào đã bị mê man trong trận đều không nhìn thấy vật nữa hay sao ?

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Đừng rườm lời nữa! Đã mê man trong trận thì có nhìn thấy chi được ?

A Liệt nói:

- Cô nương đẹp lòng nóng nảy xuống được không ? Tại hạ chỉ muốn biết cô có thấy ảo ảnh gì kỳ dị không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hiện giờ thì chưa có. Nhưng khi chúng ta bị hãm vào cửa tử là những ảo ảnh sẽ tới tấp hiện ra theo như mường tượng trong đầu óc. Có điều chúng ta hãy còn nói chuyện với nhau được, điều đó chứng tỏ mình chưa bị hãm vào khu tử địa.

A Liệt nói:

- Nếu lời cô nương nói không sai thì để tại hạ thử coi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn thử cái gì?

A Liệt đáp:

-Tuy tại hạ phải nghe lệnh cô để di chuyển. Nhưng có một điều tại hạ thấy đích xác là hiện giờ chúng ta đang đứng ở tận phía trong vườn. Chỉ nhảy qua luống hoa này là có thể trông rõ những bậc thềm dưới khuôn cửa đen.

Âu Dương Tinh kinh hãi hỏi:

- Người nhìn rõ như vậy thật ư ? Nếu người nói không lầm thì có thể nhảy qua coi.

Đột nhiên A Liệt tung mình lên qua luống hoa thì chẳng thấy có gì trở ngại và vẫn bình yên đứng xuống.

Âu Dương Tinh ở trong lòng cũng run lên một hồi rồi cả mừng nói:

- Úi chà! Quả nhiên chúng ta nhảy ra ngoài trận pháp. Ta đã nhìn thấy rồi.

A Liệt nói:

- Cô nương đừng to tiếng. Theo lẽ thì chúng ta nên chạy trốn đi. Nhưng lỡ ra trong nhà này có người rượt theo thì trốn cũng không thoát. Chi bằng vào sâu hồ huyết để điều tra xem trong này có gì bí mật.

Âu Dương Tinh nói:

- Người bỗng trở nên con người gan dạ, thật là khiến ta không thể ngờ được.

A Liệt nói:

- Cái đó đã ăn thua gì!

Dứt lời chàng rào bước trèo bậc đi lên. Chớp mắt đã đến khuôn cửa. Hai cánh cửa khép hờ còn có một kẽ hở.

A Liệt nhìn qua kẽ hở vào trong thì đây là tòa sảnh đường cao lớn. Phía trong còn có một cái sân. Trong sân lại đặt tấm bình phong vừa cao vừa lớn che khuất thị tuyến.

A Liệt liền đẩy cửa bước vào. Âu Dương Tinh quay đầu nhìn lại một cái rồi nói:

- Úi chà! Chỗ này không tốt đâu, ta đang ngửi thấy mùi gì khác.

A Liệt hỏi:

- Đó là mùi hương mùi nến. Phải chăng phía trong có thờ thần linh gì?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Đúng là mùi hương nến. Nhưng tòa nhà này không phải đền chùa, sao lại có thờ thần linh ?

A Liệt nhớ lại hai người đàn bà vừa rồi đã nói tới đây là cung Ất Mộc thì nghĩ thầm:

- Tuy tòa nhà này bên ngoài không giống đền chùa, nhưng đã gọi là cung thì chắc có chỗ thờ thần thánh gì đó.

Chàng đi qua sân đến bên tấm bình phong, đưa mắt nhìn vào bất giác ngỡ người ra.

Nguyên đây là một nhà đại sảnh rộng rãi mà cao. Bốn vách đều treo màu sắc rực rỡ.

Dưới đất trải một tấm thảm màu xanh rất dày.

Trên nóc nhà có treo mấy ngọn đèn pha lê chiếu ánh sáng huyền ảo. Ai vừa trông thấy màu sắc rực rỡ cũng đủ biết là một chốn cực kỳ hào hoa.

Trên tường ở phía đối diện có treo một khám thờ hình cánh cung. Màn trướng buông rủ.

Phía dưới đặt một bàn thờ bằng gỗ đàn vừa dài vừa rộng. Trên bàn thờ bày mười mấy chậu hoa vừa lớn vừa nhỏ, hồng tía đang tươi coi rất đẹp mắt.

A Liệt dừng lại không tiến vào. Âu Dương Tinh lại nói:

- Nơi đây thật lắm điều kỳ ảo, không hiểu là địa phương nào? Cách trần thiết cũng đặc biệt hiếm thấy ở thế gian. Hỡi ơi! Thử vào coi xem trong khám thờ thần gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng đang muốn vào coi nhưng không dám lỗ mãng.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Vậy ta là người lỗ mãng hay sao ?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không có ý nói vậy. Cô nương đừng hiểu lầm. Giả tỷ chỉ có một mình

thì tại hạ đã chạy vào vén rèm lên để coi rồi...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Ủa! Thế ra ta đã làm phiền lụy cho người.

A Liệt hỏi:

- Cô nương đừng nói móc tại hạ được không? Bây giờ chúng ta đang ở nơi hiểm địa phải che chở đùm bọc nhau. Sao cô nương còn giận dỗi cho mất thì giờ?

Âu Dương Tinh hừ một tiếng rồi nói:

- Vừa rồi ta bảo người thấy mùi kỳ dị thì người nói đó bất quá là mùi hương nển. Bây giờ người lại bảo hiện đang hãm vào hiểm địa thì ra lại không phải là mùi hương nển nữa hay sao?

A Liệt đáp:

- Đó là lỗi tại hạ, cô đừng nói tới nữa được không?

Âu Dương Tinh hãnh học:

- Sao lại không nói?

A Liệt tức mình nói luôn:

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ lỗi lầm. Bây giờ cô nương có cao kiến gì không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Điều khẩn yếu trước tiên là coi xem nơi đây thờ thần gì. Do đó chúng ta mà phỏng đoán ra lai lịch nơi đây. Các hạ không phản đối tiện nhân này chứ?

A Liệt chẳng phải là không nghĩ tới điểm ấy, nhưng trước khi tiến vào chàng chưa nghĩ cách làm sao đừng lưu vết tích để người trong cung Ất Mộc khỏi nhận ra là chàng đã vào tới đây. Bây giờ bị thôi thúc chàng chợt động tâm linh, vội đặt Âu

Dương Tinh xuống rồi cởi giày ra nói:

- Phiên cô nương cầm giày dùm, chúng ta thử vào coi.

Âu Dương Tinh không sao được đành cầm đôi giày cho chàng, nhưng nàng nhăn mặt nói:

- Hôi quá!

A Liệt ôm Âu Dương Tinh đi vào. Chân chàng bước lên tấm thảm xanh rất dày cảm thấy êm ái dễ chịu.

Hai người đến trước bàn thờ được bình yên vô sự. A Liệt ôm Âu Dương Tinh một bên tay, còn một tay đưa ra vén màn.

Chàng nhìn thấy khám thờ thụt vào trong tường khá sâu rộng. Bên trên có ánh dương quang chiếu xuống nên nhìn càng rõ. Thần tượng trong khám chỉ liếc qua là thấy hết không sót một chút gì.

Hai người? vừa chú ý nhìn bỗng giật mình kinh hãi vội đưa mục quang ra chỗ khác.

Âu Dương Tinh tặc lưỡi hỏi:

- Thật chán quá! Thờ thần là thế này ư!

A Liệt chưa trả lời, mục quang chàng lại ngó thần tượng. Bỗng chàng giật mình kinh hãi vì phía ngoài có tiếng thét lạnh lạnh vọng vào và đúng là khẩu âm đàn bà.

Chàng không cần nghĩ ngợi gì cũng biết là tiếng hai cô gái áo xanh. Hai cô này ra phía trước phát giác trong trận không còn thấy người đầu nữa, rồi một trong hai cô bật tiếng la thất thanh.

Dĩ nhiên Âu Dương Tinh cũng nghe tiếng. Nàng nói:

- Úi chào! Phía ngoài có người đến.

A Liệt nói:

- Hồng hét! Chúng ta chưa tìm được chỗ ẩn thân.

Âu Dương Tinh nói:

- Mau ẩn vào trong khám.

Bồng nàng dừng lại đổi giọng:

- Không được. Chúng ta tìm nơi khác mà ẩn.

Nguyên trong khám sáng sủa này có hai pho thần tượng lớn bằng người thật. Hai pho tượng này bằng ngọc thạch màu trắng chạm trổ khá tinh vi. Những chỗ râu tóc mềm miệng có tô màu. Tóc đen môi hồng. Cặp mắt đen láy linh động như người sống.

Nguyên nhân khiến hai người kinh hãi muốn tránh là vì hai pho tượng bạch thạch này là một nam một nữ đều lỏa thể nửa ôm nửa giữ kiểu cách rất dâm ô.

Giả tử cảnh tượng này lọt vào những tay lão giang hồ lớn tuổi thì họ không kinh hãi mà còn chú ý nhìn ngắm thưởng ngoạn. Nhưng A Liệt và Âu Dương Tinh là đôi nam nữ nhỏ tuổi thì nhìn vào cảnh dâm đăng thế nào được! Vì thế chàng và nàng vừa ngó tới đều bẽ bàng nhìn ra chỗ khác.

Cũng vì thế Âu Dương Tinh nhận thấy ẩn ở trong này có điều bất tiện.

A Liệt cũng lấy làm phải đáp:

- Cô nương nói phải đó. Chúng ta tìm chỗ khác ẩn mình là hơn.

Chàng vừa dứt lời, bên ngoài bỗng có tiếng kẹt cửa vang lên. Chàng ngoảnh đầu trông ra nhận thấy không còn có cơ hội để lựa chọn nữa, vì chàng đi ra ngoài tầm bình phong là chạm trán người tiến vào.

A Liệt đành vận kinh nhảy lên bàn thờ rồi bước vào trong khám buông rèm xuống.

Chàng lại nhanh tay giữ lấy rèm không để rung động.

Chỉ trong chớp mắt hai nữ lang nói chuyện với nhau. A Liệt cùng Âu Dương Tinh đều nghe tiếng.

Một cô hỏi:

- Chẳng lẽ chúng dám sấn vào nội cung ?

Cô kia đáp:

- Đừng nói bậy! Ta nhận thấy bọn chúng không dám thì phải.

Nhưng chúng ta thử điều tra xem trên thảm có bụi bặm bùn đất gì không. Nếu không có dấu vết gì thì đi kiểm nơi khác.

Cô này hỏi:

- Sao trên thảm lại có đất cát ?

Cô kia đáp:

- Người thật là sơ tâm. Theo nội qui thì ai vào điện chiêu hồn phải đi chân không. Nếu bọn chúng đi giày tất tha cả đất cát vào làm dơ bẩn tấm thảm. Vậy trước hết chúng ta coi lại tấm thảm đã.

Cô kia nói:

- Tỷ tỷ nói phải đó. Chúng ta điều tra cẩn thận coi. Nếu không thấy vết tích gì thì có thể khẳng định là bọn chúng đã theo đường cũ trốn mất rồi.

Sau một lúc, một cô nói:

- Không có một chút bụi bặm hay một dấu tích chi hết.

Cô kia đồng ý nói:

- Phải rồi! Chúng ta đi lẹ lên! Hỡi ôi! Nhờ Hoan Hi tiên tử phù hộ cho đừng để chủ nhân đến ngay lúc này.

Cô này buồn rầu thở dài nói:

- E rằng chúng ta không còn đủ thì giờ để rượt theo.

Bên ngoài không có thanh âm gì nữa, A Liệt thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng vén rèm lên coi rõ ngoài không thấy bóng người liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Âu Dương cô nương! Chúng ta bỏ đi hay là tìm chỗ khác ẩn thân?

Âu Dương Tinh ngó hai pho tượng Hoan hi tiên nhân, nét mặt nàng thoáng hiện màu hồng. Cặp mắt to đột nhiên biến thành mơ màng. Nàng đáp:

- Ta cũng không biết nên làm cách nào!

Thanh âm nàng hồ đồ không rõ.

A Liệt thấy nàng như vậy, tâm thần không khỏi băng khuâng.

Nên biết chàng không phải là đứa con nít vô tri. Hai pho tượng khoa? thân đã khiến lửa đục bốc lên. Bất giác hai tay chàng ôm chặt lại.

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi nói:

- Úi chao! Ta nghệt thở mất rồi.

A Liệt đột nhiên tỉnh táo lại. Chàng gắng gượng thu thập lòng hươu dạ vượn, ngẫm nghĩ đến cục diện trước mặt một lúc rồi rói:

- Chúng ta đã không thể trốn khỏi nơi đây thì đành tìm chỗ khác trong tòa nhà này mà ẩn nấp. Vì theo lời bọn chúng nói thì chủ nhân bất chợt không biết về lúc nào. Nếu chúng ta ra đi e rằng sẽ bị chạm trán.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tòa nhà đá xanh này chiếm một khu khá rộng. Vậy chúng ta thử điều tra lại coi, nhất định còn có chỗ lẩn tránh. Thật chúng ta không nên ở lại trong điện Tiêu Hồn này nữa.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người biết đích xác căn nhà này còn có chỗ lẩn tránh ư ?

A Liệt đáp:

- Dù sao kiếm nơi khác cũng còn hơn ở ại đây.

Chàng vén rèm bước ra nhảy xuống đất.

Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay A Liệt ngó trộm bức rèm xanh còn lay động. Tuy nàng không nhìn thấy hai pho tượng tượng Hoan Hi tiên nhân nữa nhưng ấn tượng đã in sâu vào đầu óc vẫn hiển hiện lên trước mắt nàng.

A Liệt tiến ra phía trước vừa đi được năm, sáu bước bỗng dừng chân lại.

Nguyên chàng đã nghe thấy tiếng động bên tấm bình phong ngoài cửa. Cả hai cùng nhận ra là có mấy người tiến vào nên bước chân nhộp nhịp và tiếng nói chuyện lao xao.

A Liệt ngăn người một chút rồi lập tức xoay mình chạy lộn trở lại khám thờ.

Ngựa quen đường cũ. Chớp mắt chàng đã chuồn vào trong khám.

Âu Dương Tinh thò tay ra giữ cho bức rèm xanh khỏi lay động. Nàng vừa khẩn trương vừa cảm thấy nổi vui mừng thần bí, nhưng vì lẽ gì mà nàng có ý vui mừng thì chính nàng cũng không hiểu.

Tiếng người nói chuyển vào trong điện. Một người rõ ràng là thanh âm đàn ông chân khí đầy rẫy, giọng nói choang choang hỏi:

- Hiện giờ tình trạng bọn chúng ra sao ?

Thanh âm một người đàn bà đáp lại:

-Tuy chúng đã bị bắt giữ, nhưng chỉ có một tên bất lực không phản kháng được. Còn hai tên vẫn ngoan cố kháng cự.

Người đàn ông " ồ" lên một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Lai lịch của bọn chúng đã điều tra chưa ?

Người đàn bà đáp:

- Một tên là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo, một tên vào hàng hậu bối của Ưng Trảo môn họ Chiêu tên gọi Thế Ẩn hầy còn nhỏ tuổi. Tên thứ ba phong độ rất tầm thường, trong mình dường như bị nội thương. Hắn xưng ra họ Tăng nhưng chưa hiểu thuộc gia phái nào.

Người đàn ông trầm giọng hỏi:

- Sao các người không cất vấn vì lẽ gì chỉ có một tên là bất lực không kháng cự được.

Người đàn bà giọng nói ra chiều khiếp sợ đáp:

- Phải rồi! Vì hắn bị thương nên hoàn toàn bất lực. Bọn tiện thiếp thấy hắn tầm thường quá sinh lòng chán ghét và không biết tại sao chẳng muốn nói với hắn câu nào nữa.

Người đàn ông trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy chắc người đó là Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam, một nhân vật lừng danh trên chốn giang hồ. Thế thì không khỏi trách người được.

Người kia vừa nói ra đã đúng lai lịch của Tăng Lão Tam. Dù A Liệt là người chưa mấy từng trải giang hồ nhưng cũng biết hắn là một nhân vật không phải tầm thường.

Âu Dương Tinh bấm A Liệt để tỏ vẻ nàng rất lấy làm kinh dị.

A Liệt trong lòng khiếp sợ, vì chàng đang ở vào tình trạng nguy hiểm. Nghe thanh âm và lời phán đoán của người đàn ông thì hiển nhiên hẳn là một tay bản lãnh siêu quần. Nếu bọn chúng tiến lại mở màn thì rồi không hiểu sẽ ra sao.

Chàng quay đi ngó vào trong khám thì bỗng phát giác sau hai pho tượng dường như còn đất trống. Chàng liền chuyển động rất khẽ ra phía sau tượng đá.

Phía sau hai pho tượng so với mặt trước còn chật hẹp hơn nhiều. A Liệt đặt Âu Dương Tinh xuống rồi chàng cúi rạp chuồn vào. Pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân nửa nằm nửa ngồi. Phía dưới còn một khối đá hình như cái giường, nên hai người có thể tạm ẩn ở phía sau được một lúc.

Có điều ánh sáng trong khám thờ rõ quá. Nếu người ngoài vén rèm cao lên là phát giác ra một cách dễ dàng hoặc vì đầu tóc, hoặc vì tà áo chìa ra, và có thể bắt được ngay.

A Liệt chỉ mong họ đừng vén rèm lên. Đồng thời chàng chú ý lắng tai nghe câu chuyện của họ, nên không rảnh để coi sau lưng Hoa Hỷ tiên nhân.

Âu Dương Tinh không còn lực lượng để hành động, nàng đâm lỳ không quan tâm mấy đến tình thế an nguy nữa. Bỗng nàng để mắt nhìn tới hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân thì thấy thợ điêu khắc rất tinh vi. Da dẻ mỡ màng như người thiệt. Còn trình độ đâm ô cũng giảm bớt hơn ở phía trước nhiều vì đây chỉ là bối cảnh của hai người lỏa thể.

Tuy nhiên nàng không khỏi rạo rức tâm hồn. Trái tim đập nhộn lên tựa hồ không có chỗ để đặt nó yên lại. Đây là lần đầu trong đời nàng phát ra cảm giác kỳ dị. Trước kia nàng ngâm thơ chất phác, tuy nàng có hiểu đôi chút về tình nam nữ, nhưng không bao giờ trái tim xúc động như bữa nay.

Âu Dương Tinh cảm thấy nhiệt lực trong mình A Liệt, nhất là người chàng cơ hồ đè lên mình nàng, khiến nàng đỏ mặt lên, hơi thở hỗn hển.

A Liệt cũng cảm thấy tấm thân yêu kiều của Âu Dương Tinh dường như nóng

bông.

Nhưng câu chuyện của người ngoài khiến chàng để hết tâm thần chú ý. Nếu không thế thì chàng đã nhận ra Âu Dương Tinh lửa tình bốc lên như lửa và chàng chẳng thể trì thủ được nữa, làm chuyện náo loạn đến trời cũng không biết.

A Liệt lắng tai nghe thấy người đàn ông đoán ra Tăng Lão Tam rồi nói tiếp:

- Ưng Trảo môn suy vì đã lâu. Chưởng môn hiện nay là Chiêu Cầm tuổi tác già nua mà bản lãnh hãy còn cao minh. Gã Chiêu Thế Ẩn bị hãm ở hậu cung chắc là hậu bối của lão, có khi là con lão cũng nên.

Bây giờ lại có tiếng một người đàn ông khác đáp:

- Giáo chủ nói phải lắm! Chiêu Thế Ẩn con trai thứ ba của Chiêu Cầm. Hai người huynh trưởng của gã đã từ trần, nên tuy gã là thứ ba mà thực ra lại là con một. Ưng Trảo môn có bốn tên đệ tử đều do Chiêu Cầm chiêu nạp ngày trước, nhưng tư chất họ bình thường không có gì đáng kể Bốn tên đệ tử này đã lâu năm chuyên nghề nông và thương mại, chưa từng tham dự vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ.

Người này nói rất rõ ràng và đề cập chuyện Ưng Trảo môn như người trong nhà. Theo khẩu âm mà đoán thì hẳn là người Giang Nam vào cỡ bốn, năm chục tuổi.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Nhất định người này quen biết Chiêu gia.

Người đàn ông được kêu bằng giáo chủ lại hỏi:

- Võ công Chiêu Thế Ẩn ra sao ? Tướng mạo cùng căn cốt gã thế nào ?

Người kia đáp:

- Chiêu Thế Ẩn tu luyện cả nội ngoại công, bản lãnh cao cường. Gã có thể là

một nhân tài trung hưng môn phái này.

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ cất lên:

- Dư Thái lão! Lão còn chưa nói tới tướng mạo và căn cốt của Chiêu Thế Ẩn...

Dư Thái lão đáp:

- Ta chưa được gặp gã nhưng gã đã được cao nhân phái Võ Dương thu nạp truyền nội gia tâm pháp cho thì nhân phẩm cùng cốt cách gã nhất định có chỗ đặc biệt rồi.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Té ra hẳn chưa biết mặt Chiêu Thế Ẩn. Nếu vậy thì hẳn không quen thuộc gì mấy với nhà họ Chiêu.

áo chủ lại cất giọng oai nghiêm nói:

- Thái can huynh! Lát nữa can huynh phụ trách việc can thiệp thăm vấn. Nếu Trình Huyền Đạo và Chiêu Thế Ẩn không cố ý đến bản cung để do thám thì lập tức xử tử và mai táng ngay, đừng để lại dấu vết gì hết.

Dư thái can đáp:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Lại nghe thanh âm một người đàn ông lạ khác lên tiếng:

- Thái lão! Nên nhớ đừng để lộ chân tướng hay hơn.

Dư Thái Can cười đáp:

- Đại sư! Nói giỡn rồi! Có lý nào tại hạ vô ý đến thế?

Tiếng cô gái lại cất lên:

- Quán đại sư quả là người chi ly, nhưng cũng có lúc không khỏi tỏ ra nhu nhược.

Quán đại sư mỉm cười không nói nữa.

Dư Thái Can bày trò hỏi:

- Ủa! Liễu nương tử định mắng y là con người úy thủ úy vĩ không dám tỏ ra ân cần với nương tử chăng?

Liễu nương tử hừ một tiếng rồi nói:

- Tiện thiệp quý lão lắm hay sao ? Hãn đã chẳng phải mỹ nam tử nổi danh mà Liễu Phiêu Hương này coi người đời quá nhiều. Hãn đã ăn thua gì ?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lỡ Là Chức Phận Phải Chịu Thảm Hình

Liễu nương tử nói câu này khiến cho giáo chủ cũng phải phì cười.

A Liệt muốn mạo hiểm lồm cồm bò ra để nghe trộm bọn họ nói chuyện.

Ý niệm này vừa thoáng qua trong đầu óc chàng thì bức rèm phát ra tiếng động. Mắt chàng bỗng sáng lên. Nguyên bức rèm xanh treo trước cửa khám thờ đã mở rẽ sang hai bên.

A Liệt vội nằm phục xuống, khễ bẫm Âu Dương Tinh.

Mãi đến lúc này Âu Dương Tinh hãy còn rạo rức xuân tâm, nàng đột nhiên cảnh giác.

Hai người phải nín thở vì bên ngoài có người, chỉ hơi động một chút là họ biết ngay Bàu không khí đột nh lên biến thành yên tĩnh khiến hai người không hiểu tình thế ra sao, đều tự hỏi:

- Phải chăng bọn họ đang chiêm ngưỡng tư thế bí ối của Hoan Hỷ tiên nhân? Hay là họ phát giác trong khám có người mà mở rèm?

Sau một lúc, thanh âm giáo chủ lại vang lên:

- Chúng ta đã tham kiến tiên nhân. Theo lệ thường còn một chút nghi thức. Nhưng hiện giờ phải xử trí với bọn người xâm nhập bản cung, vậy tạm thời hãy hoãn việc làm theo nghi thức lại.

Dư Thái Can nói:

- Giáo chủ thật là người thần cơ diệu đoán, thiên hạ không ai bì kịp. Giáo chủ

đã nói vậy tất có thâm ý.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Giáo chủ! Xin giáo chủ đừng nói chuyện đường dài nữa. Việc đó là việc gì?

Giáo chủ thủng thẳng đáp:

- Nương tử cứ hỏi lại bọn thủ hạ sẽ rõ. Chắc chúng còn mãi vui thú chuyện gì nên chưa bẫm rõ.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc "ủa" lên một tiếng rồi hỏi:

- Sao? Hai con nha đầu đó lớn mật đến thế ư? Thanh Nang! Linh Chi! Lại đây nói rõ cho ta nghe. Hai thiếu nữ mặt bịt khăn sa đều khiếp sợ run lên quì mọp xuống đất.

Thiếu nữ cao hơn tên gọi Thanh Nang lên tiếng:

- Kính bẫm nương tử! Không phải tiểu tỳ lớn mật dấu diếm mà thực ra chưa có cơ hội trình lại.

Linh Chi cũng ấp úng:

- Bọn tiểu tỳ đâu dám lớn mật dấu diếm nương tử?

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói:

Các người hãy đem đầu đuôi mọi việc kể cho họn ta nghe.

Thanh Nang nói:

- Lúc trước có cặp thanh niên nam nữ nhỏ tuổi bị hãm vào Mê Hồn đại trận phía trước cửa cung. Nhân bọn tỳ tử vừa mới bắt được ba người phía sau, cặp nam nữ kia tai mắt đã mất phần linh mẫn mê man trong trận, nên chạy vào để coi ba người bị hãm phía sau cung xem thế nào. Ngờ đâu đến lúc trở ra thì cặp nam nữ kia đã mất hút.

Liễu Phiêu Hương hỏi:.

- Phải chăng bọn người đã phát giác cặp nam nữ thanh niên trốn chạy mà không rượt theo?

Thanh Nang đáp:.

- Sự thực thế vậy. Mong nương tử khoan dung cho bọn nô tỳ.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ta e rằng muốn khoan dung cũng không được.

Mụ lại cất vấn bọn nô tỳ cho biết rõ mặt mũi cùng y phục của A Liệt và Âu Dương Tinh, rồi buông tiếng cười lạt nói:

- Các người làm lám lỡ việc quân cơ rồi. Gia tử các người nói trước thì nhất định rượt theo bắt lại được một cách dễ dàng. Bây giờ hơi chậm thành ra mất nhiều công phu. Linh Chi và Thanh Nang khiếp sợ đến cùng cực, quì mọp dưới đất dập đầu lạy " binh bình " để xin tha mạng.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng lẽ vì chuyện con con này mà chúng cũng giết người?

Bầu không khí trong nhà đại đường biến thành trầm lặng. Ai cũng lắng tai nghe xem Liễu Phiêu Hương phát lạc hai tên nô tỳ bằng cách nào.

A Liệt rất tiếc! Đến bây giờ vẫn chưa nhìn rõ mặt Thanh Nang cùng Linh Chi. Chàng hy vọng một trong hai cô gái này là nhân vật đã thi triển huyết vũ bí công thì việc điều tra vụ nghi án của chàng rất dễ dàng. Chàng lăm lăm:

- Giả tử một trong hai tên nô tỳ kia đã thi triển huyết vũ bí công động thủ tàn nhẫn, thì chúng có bị Liễu Phiêu Hương xử tử cũng là đáng tội, chẳng nên thương tiếc.

Liễu Phiêu Hương đột nhiên lên tiếng phá tan bầu không khí trầm tịch. Mụ nói:

- Theo qui củ của bản cung mà chắc các người đã thuộc kỹ thì về vụ này các người đã phạm vào tội lơ là chức vụ. Thanh Nang! Trước đây người vốn thuộc luật lệ, vậy hãy đọc điều lệ lơ là chức vụ cho ta nghe.

Thanh Nang người run bần bật, cũng phải gượng gạo đáp:

- Người chủ sự trong bản cung mà lơ là chức vụ sẽ bị xử tử.

A Liệt nghĩ thầm:

- Luật lệ Ở đây nghiêm khắc quá!

Bỗng thấy Âu Dương Tinh kéo bàn tay chàng ra viết chữ vào:

- Dù là những ông vua bạo ngược ngày trước cũng không đến nỗi hung tàn như vậy.

A Liệt lẩm bẩm:

- Đúng thế! Lơ là chức vụ chia làm nhiều hạng. Nhưng bất luận trường hợp nào cũng không đến nỗi bị xử tử. Xem thế đủ biết cung Ất Mộc này là một tổ chức cực kỳ tà ác.

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng hỏi:

- Hay lắm! Người đã nhớ luật cũng hiểu rõ hình phạt nghiêm khắc mà sao còn dám lơ là?

Phải chăng các người không sợ chết?

Đã đến lúc sinh tử tối hậu, Thanh Nang đành liều giải thích:

- Bẩm nương tử! Lúc đó bọn nô tài đã khám xét cặp nam nữ thanh niên đó một cách rất thận trọng. Đúng là bọn chúng bị hãm vào trận pháp rồi mới dám bỏ đi.

Quản đại sư đột nhiên xen vào:

- Phải chăng các người muốn nói là tòa trận pháp kia mất hết hiệu lực nên bọn chúng ung dung trốn thoát?

Giọng nói của hắn ra chiều tức giận. A Liệt nghe hắn nói biết ngay trận pháp kia do hắn bố trí.

A Liệt vốn người lớn mật. Lúc này chàng không nhìn được nữa muốn ngó xem tình hình bọn họ thế nào. Chàng từ từ ngừng đầu lên.

Âu Dương Tinh nửa người bị chàng đè lên nên A Liệt có động tác gì nàng cũng biết ngay. Lúc này nàng khiếp sợ cơ hồ bẽ mặt. Vì bọn người kia nhất định là cao thủ hạng nhất hiện nay, chỉ hơi nhúc nhích một chút là bị phát giác. Chẳng những tiếng lịch kịch mới làm kinh động bọn họ mà chỉ một hơi thở cũng không thể qua tai mắt chúng được.

Ngoài ra Âu Dương Tinh lại biết nhiều hiểu rộng hơn A Liệt. Nàng mới nghe chúng nói thế cũng đoán ra chúng còn điều bí mật gì khác. Tỷ như giáo chủ phái Dư Thái Can đi thăm vấn Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo thì quản đại sư nhắc Dư đừng để lộ chân tướng.

Hơn nữa Âu Dương Tinh xuất thân dòng dõi thế gia mà chưa từng nghe nói tới trên chốn giang hồ có giáo phái nào kêu bằng Ất Mộc cung. Nàng kết luận bọn ma đầu này là những cao thủ nổi tiếng trong võ lâm nên bọn chúng giữ tuyệt đối bí mật mọi hành động. Bọn chúng đã cố ý giữ chuyện bí mật khỏi tiết lộ mà phát giác ra trong khám thờ còn có người nghe lỏm thì cách đối phó với những kẻ đó không cần hỏi cũng biết.

Âu Dương Tinh tuy biết cử động của A Liệt rất nguy hiểm mà nàng không dám lên tiếng cảnh chàng, chỉ bấm tay ra hiệu.

A Liệt không lý gì đến nàng cứ ngừng đầu lên, dòm qua khe hở hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân thì thấy khắp tòa đại điện đều giải thảm xanh. Mé bên hữu khám thờ cách chừng hơn trượng đặt sáu cỗ ghế Thái sư và một chiếc bàn bát tiên bằng gỗ hồng.

Cách bày sáu cỗ ghế cũng kì dị Một chiếc đặt tựa vào bên bàn lưng hướng về phía khám thờ. Người ngồi trên ghế đặt cánh tay lên mặt bàn.

Còn năm chiếc ghế kia đặt ở phía đối diện cách xa chừng sáu, thước bảy và thành hàng chữ nhất, hướng về phía khám thờ. Bắt đầu từ mé bên trái, ba ghế đã có người ngồi. Thế là còn hai ghế bỏ không.

Hai ả nữ tỳ Thanh Nang và Linh Chi quì mọp dưới đất ở mé bên trái cách đó vài thước.

Coi tình trạng chúng sợ sệt tưởng chừng muốn chui xuống đất.

A Liệt dĩ nhiên không trông rõ mặt người ngồi xây xường về phía khám thờ, nhưng cứ trông y quan thì rõ là một văn sĩ đứng tuổi.

Ba người quay mặt vào khám thờ, chàng coi thấy rõ. Người thứ nhất là Liễu Phiêu Hương.

Mụ mặt trắng môi hồng, cặp mắt đào hoa ướt rượt, dáng điệu rất lẳng lơ, cách ăn mặc cực kỳ lộng lẫy. Mặt không cười mà tựa như cười. Hiển nhiên là một phụ nhân thâm đẳng.

Coi bề ngoài mụ chỉ vào trạc trên hai chục tuổi. Nhưng tuổi của đàn bà không thể coi bề ngoài mà đoán trúng được.

Mé bên trái mụ là một vị đại hòa thượng khoác áo cà sa, lối bốn năm chục tuổi. Nhà sư này vừa gầy vừa cao.

Nhà sư đeo một tràng hạt ở cổ. Những hạt đen bóng không hiểu chế bằng chất gì.

Sau nữa là một lão già trạc ngoài. Ba chòm râu dài thông xuống ngực. Mình mặc áo thân sĩ. Má bên phải có một nốt ruồi. Nơi đây mọc ba sợi lông dài đen.

Tướng mạo lão này có chỗ đặc biệt khác người, mới trông đã biết ngay không phải hạng tầm thường. Lão chắc là Dư Thái Can.

Sau khi nhìn rõ mặt mấy người, A Liệt lại đảo mục quang ngó hai nữ lang qui mọp dưới đất, bụng bảo dạ:

- Không ngờ hai cô này vì sai lầm một chút mà sắp phải xử tử. Thật là đáng thương!

Liễu Phiêu Hương cười khanh khách hỏi:

- Quản đại sư! Sao đại sư lại chấp nhật với bọn nô tỳ Đại? sư nói vậy há chẳng chẹn họng bọn chúng?

Lúc mục nói câu này, A Liệt liếc mắt nhìn thấy mục lộ ra nụ cười thâm đặng khiêu gợi khiến chàng không khỏi ngẩn ngơ.

Quản đại sư đáp?

- Được rồi! Được rồi! Bản tăng không mở miệng nữa là xong.

Hai nữ tỳ ngừng đầu lên nói:

- Nô tỳ lãnh thụ gia pháp dù chết cũng chẳng dám oán hận, nhưng không hiểu cặp nam nữ kia mới trong một lát mà sao đã trốn thoát ra khỏi đại trận?

Liễu Phiêu Hương hỏi:.

- Bên ngoài trận có ai tiếp ứng dẫn đường cho chúng thoát thân không?

Thanh Nang đáp:

- Không có. Nô tỳ đã tra xét cẩn thận bốn mặt thì không thấy bè đảng của chúng mới yên tâm bỏ đi.

Liễu Phiêu Hương, ò lên một tiếng rồi nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ! Người hãy thuật lại đầu đuôi cho ta nghe!

Thanh Nang lập tức kể lại từ đuôi đến cuối. Do đó A Liệt mới hiểu người bị bắt

giữ là Chiêu Thế Ẩn đã vào đây trước ba hôm và bị hãm trong thạch thất. Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo bị khốn trước đây hai giờ. Còn Quỷ yếm thần tăng Tăng Thần Tăng vừa mới tới. Sau cùng là chàng và Âu Dương Tinh bị hãm trang đại trận.

Thanh lương còn nhấn mạnh:

- Trước khi bỏ đi, nô tỳ đã rút sợi dây trong tay thiếu nữ. Nhưng nô tỳ không kéo ra ngoài ngay mà còn để chúng nó thấy cúi xuống lượm. Nhưng gã trai hai tay sờ soạng dưới đất. Cặp mắt gã tuy thần quang sung túc mà không nhìn rõ.. A Liệt lẫn bầm:

- Ta trông thấy rõ ràng hai ả này, ta sợ ả dẫn dụ vào bẫy nên mới không vươn tay ra lượm đầu dây.

Thanh Nang lại nói tiếp:

- Tỳ tử đã dùng cách rút dây này thử hai lần. Lần thứ hai cố ý kéo xa đầu dây ra một chút. Hơn nữa Linh Chi cũng xuất hiện ngay trước mặt gã trai mà mục quang gã thủy chung không dừng lại ngó y. Hiển nhiên gã không nhìn rõ chi hết.

Liễu Phiêu Hương sẽ quát hỏi:

- Sao người chỉ nói đến gã trai? Chẳng lẽ ả kia chết rồi ư?

Thanh Nang đáp:

- Thiếu nữ mục quang hôn ám, mắt nhắm cày cạy tỏ ra bi trận pháp kiềm chế. Và lại thủy chung thị được gã trai công trên lưng, hiển nhiên thị đã bị thương không hành động được.

Chỉ có gã trai chân bước mau lẹ cặp mắt lấp loáng, nên bọn nô tỳ mới thử gã hai ba lần.

Thanh Nang thuật rõ tình hình xong rồi. Liễu Phiêu Hương dường như đắm chìm vào cơn suy nghĩ, lẳng lặng không nói gì.

Sau một lúc, Quán đại sư lên tiếng:

- Theo chỗ bần tăng nhận xét thì trận này tuy không lấy gì làm huyền diệu cho lắm, nhưng cũng đủ cản trở những tay cao thủ hạng nhất. Người bạn của gã trai đã bị kiềm chế thì gã cũng không ra ngoài thể lệ đó được.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Nhất định có người ngoài trận tiếp ứng chỉ dẫn bọn chúng ra khỏi hay sao? Theo chỗ bản toa. biết thì uy lực trận thế này khiến cho người bị hãm như bị lạc vào đám mây mù năm dậm, không nhìn được phương hướng nữa mà cũng không nhìn rõ cảnh vật dưới đất, nhưng người ngoài trận vẫn có thể nhìn rõ bọn họ mồn một.

Quán đại sư hỏi:

- Người ngoài trận có thể nhìn rõ thật, nhưng họ dùng cách gì để chỉ dẫn? Bần tăng tưởng ngoài cách phá trận xông vào không còn biện pháp nào khác.

Nhà sư dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đồng thời bần tăng lại nghĩ tới trong cặp nam nữ thanh niên đã một tên bị thương mà đến sau Tăng Lão Tam một chút thì bọn họ Ở dọc đường đã xảy chuyện gì. E rằng thương thế của họ có liên quan đến cả hai bên.

Dư Thái Can nói:

- Đúng rồi! Còn Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo không chừng cũng có mối liên quan với Chiêu Thế Ẩn. Như vậy thì họ là người ở bốn phe mà chia làm hai toán.

Nguyên lời phỏng đoán này đã đủ khiến cho A Liệt rất khâm phục bụng bảo dạ:

- Lão này không hiểu ở phe tà hay phe chính, nhưng tài trí lão thật hiếm có.

Bỗng nghe Dư Thái Can nói tiếp:

- Người bốn lộ chia làm hai toán. Do đó ta có thể đoán ra tình thế khá quan

trọng là Chiêu Thế Ẩn và Trình Huyền Đạo là một toán. Chúng đến đây để do thám bản cung trước.

Còn toán sau đều có người bị thương thì hoặc giả một bên chạy trốn một bên rượt theo rồi lằm đường lọt vào đây.

Bây giờ giáo chủ mới lên tiếng:

- Can thái huynh suy đoán rất tinh vi, quyết không cứng không lằm được.

Dường như hãn đưa mắt ngó Quán đại sư hỏi:

- Đại sư có cao kiến gì không?

Quán đại sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Dư thái lão suy luận quả nhiên rất cao hiệu. Bần đạo thiết nghĩ toán người này bất luận có ý do thám bản cung hay không cũng nên giết đi để bịt miệng. Bây giờ cần tra xét toán thứ nhất nếu chúng có ý do thám bản cung thì động cơ nó ở đâu?

Chúng đã theo đường lối nào mò tới đây?

Giáo chủ lẩm nhẩm gật đầu:

Liễu Phiêu Hương nói:

- Việc thẩm vấn còn thủng thẳng được. Điều khẩn yếu là phải bắt ại cặp nam nữ kia.

Mụ quay ra ngó hai nữ tỳ quì dưới đất hỏi:

- Dù các người không có thì giờ rượt theo nhưng cũng phải xục tìm khắp nơi bản cung này chớ?

Thanh Nang đáp:

- Nô tỳ đã điều tra khắp cả. Đầu tiên là điện Tiêu hồn. Nô tỳ khám xét kỹ lưỡng

mặt đất thì tuyệt không thấy chút bụi đất nào để lại mới yên tâm đi xục tìm phía sau.

A Liệt tự nói:

- Nghe giọng nói thì dường như trong cung này, nơi quan trọng nhất là điện Tiêu hồn, không hiểu vì lẽ gì?

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người bảo trên mặt đất không để chút vết bụi nào là nhất định không có người tiến vào rồi ư?

Thanh Nang kinh hãi ấp úng:

- Lúc đó♦ Nô tỳ nghĩ như vậy.

Liễu Phiêu Hương lại hỏi:

- Phạm vi kiểm tra của người rộng tới đâu?

Thanh Nang giơ cánh tay trở ra đáp:

- Khắp những chỗ này.

Mắt hơi sáng lên, Liễu Phiêu Hương nói:

- Vậy thì còn được. Nhưng người nên biết kẻ tới đây có thể hết sức tung mình nhảy vọt vào xa. Nếu các người không kiểm tra tới mà bây giờ mặt thảm bị gót giày của chúng ta làm thành vết nhơ thì chẳng thể nào đoán được bọn chúng có vào trong điện này hay không?

Mụ nói câu này không những khiến A Liệt khâm phục về điểm mụ tinh vi đồng thời nó nhắc chàng một điểm là những tên ma đầu ở đây coi điện Tiêu hồn như một nơi cấm điện, không để người ngoài bước chân vào.

Trong điện lại chỉ có hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân là đặc biệt. Chàng liền đoán ra sở dĩ bọn họ úy kỵ người khác tò mò ngó thấy chuyện bí mật của Hoan Hỷ

tiên nhân sẽ đồn ra ngoài, nên Chúng thấy người ngoài chưa bước vào trong điện đường như tỏ ra đã yên tâm được phần lớn.

Thanh Nang đột nhiên khẽ nói:

- Bẩm nương tử! Bọn nô tỳ xin nương tử cho lệnh rượt theo may ra bắt lại được chúng để đem công chuộc tội.

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Hà tất bọn người phải xuất mã? Đã có hai vị trong bản cung phong tỏa mọi ngõ đường vào đây. Bản tọa còn phái cao thủ rượt theo nữa. Trong vòng trăm dặm đã mở cuộc điều tra, chắc cặp nam nữ kia không thể thoát khỏi màng lưới của bản cung được.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nội qui của bản cung đã ra nghiêm lệnh cho mọi người khi phát giác điều khác lạ phải đến ngay cửa ải dựng tiêu chí để báo tin. Đồng thời các ngõ giao thông đều bố trí trận pháp. Ngoài ra còn có người tra xét trong vòng trăm dặm vuông để trừ hậu hoạn. Cứ thời gian mà tính thì cặp nam nữ kia dù cước trình mau lẹ đến đâu cũng chỉ ra tới bờ cõi bản cung là không thoát được.

Cuộc phòng thủ và điều tra của bọn này dĩ nhiên khiến cho người ta phải kinh hãi, nhưng Liễu Phiêu Hương càng khoe khoang, A Liệt càng cao ngạo, vì chàng đã quyết định ẩn vào trong điện. Quyết định này thật cao minh khôn lường!

Quản đại sư thủng thẳng nói:

- Chiêu Thế Ẩn đã bị giam hãm ba ngày, theo lẽ thì gã phải đói là người, sắp chết đến nơi, nhưng theo lời báo cáo của thị nữ thì dường như gã vẫn còn sung sức để phản kháng.

Nếu vậy nhất định gã đem theo lương khô, nước uống và linh dược mới có thể duy trì sức lực được. Điểm này có thể chứng thực là gã cố ý đến đây. Chắc gã cũng nghe tiếng đồn gần bản cung có rừng mê hồn và chuẩn bị đủ thức ăn cần dùng

phòng khi lạc đường phải mất đến nửa tháng hay mười ngày mới tìm ra lối thoát.

Dư Thái Can nói:

- Pháp nhân của đại sư sáng như đuốc soi rõ cả đến chỗ tối tăm. Tại hạ khâm phục vô cùng!

Liễu Phiêu Hương nói:

- Kỳ môn trận pháp của bản cung khiến cho rừng cây bốn mặt biến thành mê lâm, tiếng đồn ta ngoài thì thật là diệu kế. Nông dân quanh vùng này không dám thiện tiến vào.

Bản tòa hy vọng Mê lâm sẽ ngăn cản cặp nam nữ kia không trốn thoát được. Còn về Chiêu Thế Ẩn, bản tòa đề nghị Dư Thái lão mau mau mở cuộc thẩm vấn để còn quyết định cách đối phó.

Mụ đưa mắt nhìn giáo chủ thì thấy hẩn vẫn thản nhiên. Do đó Dư Thái Can không dám rời chỗ ngồi bỏ đi.

Quản đại sư nói:

- Chắc giáo chủ còn có diệu kế khác?

Giáo chủ thùng thảng đáp:

- Trước kia bản tòa định nhờ Dư Thái huynh thẩm vấn, thương tình thế bây giờ khác rồi.

Để Liễu nương tử dùng nhu chế cương hay hơn. Nên biết Chiêu Thế Ẩn tuy là kẻ thù dưới trướng, nhưng gã đã dám một mình phạm hiểm lại đem sẵn lương khô để duy trì sức lực thì đủ rõ là một hán tử trí dũng song toàn. Gã đã cứng cỏi lại có mưu trí thì không thể chỉ dùng lời nói khéo léo hoặc trọng hình thảm khốc để đi tới hiệu quả được. Vả lại một đấng hao phí sức lực, một đấng dùng thủ đoạn âm nhu bản tòa thiết tưởng nên dùng phương pháp mềm dẻo là hơn. Chúng ta vừa có thể hỏi ra chân tình, vừa có thể lợi dụng gà cũng chưa biết chừng. Các vị cung phụng nghĩ

sao?

Cả ba người đều thán phục.

A Liệt ẩn trong khám thờ cũng phục sát đất nghĩ thầm:

Lão giáo chủ này soi xét tâm lý người khác rất tinh vi. Đối với mỗi người hẳn dùng một thủ đoạn riêng. Thảo nào cung Ất Mộc này ở giữa thế gian mà chẳng ai hay.

Giáo chủ lại nói:

- Liệt nương tử có thể tìm cách đem Chiêu Thế Ẩn vào trong viện này. Chúng ta đứng ở kẽ vách để quan sát. Nếu có chỗ nào sơ hở sẽ dùng ám hiệu thông tri cho nương tử.

Ngoài việc này nương tử hãy phát lạc hai nữ tỳ dưới trướng cho xong đi!

Liễu Phiêu Hương nghiêm nghị đáp:

- Tệ tòa xin tuân mạng.

Hắn ngoảnh đầu nhìn hai tên nữ tỳ lạnh lùng nói:

- Các người ngừng đầu lên!

Thanh Nang và Linh Chi biết hắn sắp tuyên án, sợ quá toàn thân run bần bật, gắng gượng ngừng đầu lên.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Các người hãy bỏ tấm sa che mặt đi!

A Liệt nghe nói vậy chuẩn động tâm thần, chú ý nhìn ra.

Hai ả thị nữ kéo tấm sa xuống để lộ tướng mạo kiều diễm. Tuy mỗi người một vẻ nhưng xuân lan thu cúc mặn mà cả hai.

A Liệt định thần nhìn lại mà không nhận ra được đây có phải là phụ nhân đã thi triển Huyết vũ thần công hay không?

Bổng nghe Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói:

- Nhan sắc các người rất xinh đẹp và trước nay ta vẫn trọng đại. Nhưng vì người phạm luật mà đem xử tử thật cũng đáng tiếc.

Thanh Nang, Linh Chi không ngớt la lên:

- Xin nương tử rộng ơn cho!

Hai ả không biết nói câu gì thêm nữa.

Liễu Phiêu Hương lại tiếp:

- Đây là qui củ của bản cung. Trừ khi giáo chủ xuống dụ ân xá không thì các người phải chết.

Lúc暮 nói câu này đồng thời đưa mắt ra hiệu cho hai ả.

Hai tên thị nữ hiểu ý biết暮 xui mình năn nỉ giáo chủ, liền quì gối lê lại trước mặt giáo chủ dập đầu bình bình.

A Liệt thấy hai ả xinh đẹp như hoa mà lâm vào tình trạng nguy hiểm thì không khỏi nảy lòng thương hươg tiếc ngọc. Nhưng hiện chính thân chàng còn chưa giữ vững, nói chi đến chuyện giúp ai? Chàng tự nhủ:

- Gia tử ta có bản lãnh nghiêng trời thì gặp chuyện bất bình dĩ nhiên ra tay cứu giúp giải nguy cho chúng được. Phải rồi! Ta cần phải học võ ngay cho thành tài.

Bổng giáo chủ cất tiếng hỏi:

- Các vị cung phụng ở đây có ai binh vực chúng không?

Ý kiến của hắn đã rõ rệt:

Nếu không người năn nỉ tắt hẳn hạ sát. Bằng có lời xin cho thì hai ả mới thoát chết.

A Liệt ngó Quán đại sư và Dư Thái Can thấy chúng vẫn lãnh đạm, dường như chẳng quan tâm chi hết. Chàng không khỏi thất vọng nghĩ thầm:

- Bọn họ có năn nỉ cho chúng cũng chẳng mất mát gì. Vậy mà họ mặt sứa gan lim để đôi mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường biến thành con qui mất đầu.

Liều Phiêu Hương vỗ tay một cái. Một cô gái ăn mặc ra kiểu thị tỳ, cử chỉ thướt tha, khép nép hỏi:

- Nương tử có điều chi dạy bảo:

Liều Phiêu Hương lạnh lùng đáp:

- Người bảo bọn đao phủ chuẩn bị hành binh.

Thị nữ áo xanh " dạ " một tiếng rồi trở gót đi ngay. Vì thị bịt mặt bằng tấm sa nên không nhìn rõ tướng mạo và không hiểu vẻ mặt thế nào. Có điều chàng coi động tác và nghe thanh âm mà phỏng đoán thì dường như không lộ ra chút gì là thương xót hai người đồng bạn xấu số.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Liễu Phiêu Hương Trở Tài Quyển Rũ

Liệt lòng như se lại nghĩ thầm:

- Những người trong cung này đều lạnh lẽo vô tình tựa hồ ma quỷ. Nếu hai ả thị nữ kia cũng thế thì có chết cũng chẳng oan. Ta bất tất bận tâm đến chúng làm chi.

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng không khỏi sinh lòng lân tuất.

Quản đại sư bỗng lên tiếng:

- Năng lực của bản tăng chỉ có hạn, nên năn nỉ giáo chủ cho một trong hai người mà thôi.

Người lên tiếng đầu tiên lại là Quản đại sư khiến cho A Liệt rất đỗi ngạc nhiên. Vì lão đã xuất gia, lý đương nhiên chẳng có liên quan gì đến hai ả thị nữ. Coi tình hình này thì đây chỉ là một giáo phái dâm loạn. Giả tử Dư Thái Can đứng ra năn nỉ cho hai tên thị nữ thì là chuyện thường. Chàng yên trí nếu có người xin tha thì phải là họ Dư.

Giáo chủ đáp:

- Đại sư lại khách khí rồi. Lực lượng của đại sư dù có xin cả cho hai tên cũng thừa sức.

Nhưng đại sư đã quyết định như vậy thì bản toà cũng theo thế. Đại sư xin cho tên nào hãy nói ra đi để bản toà tha mạng cho thị.

- Quản đại sư đưa mắt nhìn hai cô, ngần ngừ không quyết.

A Liệt rất đỗi khẩn trương tự hỏi:

- Hỡi ơi! Không hiểu lão xin cho ai? Theo ý ta thì cả hai thị đều là hảo nhân.

Quản đại sư trở vào Linh Chi đáp:

- Bần tăng xin cho vị thí chủ này.

Linh Chi lộ vẻ vui mừng khôn xiết! Còn Thanh Nang mặt xám như tro tàn. Mí mắt rũ xuống. Toàn thân run bần bật. Tình trạng này dù là cô gái tầm thường cũng khiến cho người ta thương tiếc, huống chi là một thiếu nữ kiêu diễm.

A Liệt ngó tình trạng đau khổ của Thanh Nang, những muốn chạy ra xin dùm vì dong mạo thì chẳng kém gì Linh Chi mà thị còn nói năng hoạt bát hơn. Xuýt nữa chàng dậm chân thờ dài.

Linh Chi hướng về mọi người khấu đầu xong đứng dậy lùi lại đứng ở sau lưng Quản đại sư.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thanh Nang bị bỏ rơi không ai can thiệp thì tề tòa phải kêu người ra hành hình.

- Vừa dứt lời, Thanh Nang xuýt nữa ngất xỉu.

Dư Thái Can đột nhiên lên tiếng:

- Quản đại sư rất ít khi can thiệp đến người ngoài mà bữa nay đứng ra chịu lấy gánh nặng, nếu tại hạ không nói gì thì e bị người ta chê cười. Vì vậy tại hạ lớn mật xin giao chủ tha mạng cho cô gái kia:

Thanh Nang vừa nghe câu đó lập tức phấn khởi tinh thần. Lưng thị đã ngay lên.

Liễu Phiêu Hương cười nói:

- Thế mới phải chứ! Dư huynh với cô gái đó đã có mối duyên hương lửa mà không can thiệp càng tỏ ra thị không được một điểm gì. Con người đã vô dụng như thế thì đem xử tử là phải. Bây giờ Dư huynh đã xin tha mạng cho thị đủ tỏ thị cũng

có chỗ hơn người.

Mụ đã đem việc riêng của người ta ra nói công khai, còn bình luận thêm vào khiến A Liệt nghe càng chối tai. Ngoài ra chàng còn nghĩ tới giọng lưỡi họ xin tha mạng cho hai ả thị nữ là chuyện rất nhiều khê. Vì thế hai lão Quán, Dư quanh co mãi mới dám lên tiếng. Giả tỷ là việc dễ dàng thì họ đã chẳng cần suy nghĩ gì. Đã là đàn ông chẳng ai chê mỹ nữ trừ khi họ sợ phiền lụy đến mình.

Thực ra những người này tuy cùng trong một tập đoàn mà vẫn e dè nhau.

Bỗng nghe giáo chủ đáp:

- Hay lắm! Trước kia đã có trường hợp tương tự, bản giáo chủ nhường cho người bệnh vực thi hành. Hai tên thị nữ này đã lơ là chức vụ mà không trông trị thì tội trạng đổ sang người khác. Thế là không công bằng.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế mà bản tòa tiếp tục dùng biện pháp khác...

Hắn lại ngắt lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Giáo chủ để mấy người lộ vẻ khẩn trương mới nói tiếp:

- Bản tòa thi triển một loại thủ pháp tân kỳ phá hủy dung mạo của hai thị nữ và khiến cho toàn thân cùng mũi miệng chúng đều có mùi xú uế, nhưng hai vị cung phụng nên đồng tịch đồng sàng với chúng.

Mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi thất sắc.

Liễu Phiêu Hương đau lòng cho hai tên thủ hạ tâm phúc. Còn lão Quán, Dư vì sao mà tái mặt tưởng không cần phải giải thích.

Thanh Nang và Linh Chi cảm thấy hình phạt quá nặng sống không bằng chết. Dĩ nhiên chúng không dám lên tiếng vì buông lời phạm thượng vô lễ theo luật lệ bản cung phải chĩa thăm hình không ai chịu nổi.

Liễu Phiêu Hương bất đắc dĩ phải theo hùa:

- Tài trí của giáo chủ thật là quán thế nghĩ ra được biện pháp này đã giữ được công bằng mà còn khiến cho người năn nỉ cũng phải chia phần đau xót.

Giáo chủ nói:

- Bản toà chỉ nói đại khái, còn những chi tiết thực khiến cho người ta phải kinh dị. Các vị hãy lắng tai nghe, đừng có lầm lộn.

Lúc giáo chủ nói những câu này, A Liệt không nhìn rõ mặt hẳn nhưng chàng cũng đoán ra được là lão nở nụ cười tự mãn và tàn nhẫn.

Giáo chủ từ từ nói tiếp:

- Nghệ thuật phá hủy dung nhan của bản toà cổ kim chưa từng có. Đây không phải là phá hủy toàn thể dung nhan mà chỉ hủy phần nửa. Mùi xú uế cùng hơi thở cũng không nặng lắm.

trừ trường hợp giao hoan với đàn ông hay bị đàn ông ôm vào lòng mà ngủ mới thấy nặng mùi. Dĩ nhiên chỉ có một thời hạn mà thôi. Nếu không thì các vị suốt đời không chịu ngủ chung với chúng. Kỳ hạn này ít ra bảy ngày các vị cho biết một khoảng thời gian bao lâu để làm cho xong việc. Vậy kỳ hạn do các vị tự định lấy. Nếu ngắn quá thì e rằng sẽ bị thất bại mà lâu quá bản toà chưa chắc đã phê chuẩn.

- Quán, Dư đồng thời xin một thời hạn bảy ngày là đủ. Bọn họ đều là người quyết đoán.

Thà rằng cho công việc mau kết thúc còn hơn nếm mùi đau khổ lâu dài.

Đây thật là một chủ ý rất ghê gớm. Thanh Nang cùng Linh Chi nghĩ tới dong mạo bị phá hủy lại toàn thân tiết ra mùi ô uế khí đều hận mình chẳng được chết ngay đương trường.

Giáo chủ lấy hai viên thuốc cho hai ả thị nữ uống, lại vung chường đập vào mặt hai thị.

Chỉ trong chớp mắt mặt mũi chúng đều méo xệch, môi dày gập đôi. Thương thay cho những tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường biến thành cô gái cực kỳ xấu xa!

A Liệt vừa kinh hãi vừa thương xót bụng bảo dạ:

- Hiện giờ thế này cũng khó coi lắm rồi! Không hiểu dong mạo hoàn toàn bị phá hủy thì hình thù sẽ ra sao? Giả tử mình là một trong hai cô gái này thì quyết tự sát chứ chẳng sống làm chi nữa.

Bỗng nghe giáo chủ lớn tiếng:

- Hai vị cung phụng cần chú ý bọn chúng nãy ra ý định tự sát. Nếu các vị không đề phòng thì rồi đây phải lãnh lấy hậu quả.

A Liệt hần học lẩm bẩm:

- Không hiểu lão giáo chủ mặt mũi ra sao mà thủ đoạn tàn ác đến độ cả cấm người ta tự sát nữa.

Bỗng thấy Quản đại sư và Dư Thái Can phóng tay ra điếm huyết đạo hai á thị nữ rồi ra lệnh cho hai trằng hán vào ôm hai thị nữ ra ngoài.

Liễu Phiêu Hương đứng dậy nói:

- Bây giờ tệ tòa đem Chiêu Thế Ẩn vào đây.

Bỗng một đại hán áo xanh tiến vào khom lưng thi lễ nói lớn:

- Khải bẩm giáo chủ! Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được manh mối về hai người trốn chạy Quản đại sư hỏi ngay:

- Không hiểu chúng có ẩn nấp trong bản cung chẳng?

Đại hán áo xanh đáp:

- Đã xục tìm khắp nơi mà chẳng thấy gì.

Dư Thái Can nói:

- Thế thì chỉ còn điện Tiêu hồn này là chưa điều tra.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Cặp nam nữ đó không vào điện chẳng nói làm chi, nếu chúng vào đây tất đã ngó thấy Hoan Hỷ tiên nhân. Theo nhận xét của bản tòa thì chưa một ai qua được ài này. Nếu chúng ở trong điện giao hoan thì khi nào chúng ta lại không phát giác!

Dư Thái Can đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ tới điểm này nhưng sự thực bọn chúng tuyệt vô tông tích thì chẳng lẽ chúng đã mọc cánh bay lên trời rồi ư?

Giáo chủ nói:

- Người hạ lệnh tiếp tục cuộc điều tra.

Đại hán áo xanh khom lưng dạ một tiếng rồi chạy đi ngay.

Liễu Phiêu Hương cũng ra khỏi điện.

Giáo chủ đứng lên đi tới chân tường mé tả. Quán, Dư liền theo sau hẳn.

Bỗng thấy giáo chủ sờ tay vào tường. Bức tường liền hở ra một cửa. Nhưng hẳn chưa vào ngay, dừng lại hỏi:

- Hai vị cung phụng đã vì hai ả tỳ nữ hay vì sau khi xong việc được kề cận Liễu cung phụng một đêm mà đứng ra xin cho chúng? Nếu là trường hợp thứ hai, bản tòa chẳng lấy chi làm lạ vì Liễu Phiêu Hương là vưu vật nhất đời. Ai kề cận một phen là suốt đời không quên được?

Dư Thái Can mau miệng đáp ngay:

- Thực tình thuộc hạ đã vì Liễu Phiêu Hương là nguyên nhân chính. Hơn nữa Quán đại sư đã lên tiếng chẳng lẽ thuộc hạ lại im hơi thì mắt mặt.

Quản đại sư ngần ngừ một chút rồi nói:

- Lý luận của bản tăng khác với Dư huynh, nhưng xin giáo cùng Dư huynh đừng hiểu lầm cho là bản tăng có ý làm ra vẻ thanh cao. Lúc đó bản tăng không nghĩ tới vấn đề Liễu cô nương mà chỉ nghĩ về chuyện giáo chủ mở đường nếu ai cũng ngại ngùng không nói thì e rằng giáo chủ sẽ cảm thấy nuôi quân vô dụng. Vì vậy bản đạo phải lên tiếng gánh lầy.

Nhà sư dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bản tăng cũng không dấu giếm. Sau khi lên tiếng, bản tăng có nghĩ tới Liễu cô nương nên không hối hận chi nữa.

Giáo chủ cười mát nói:

- Bây giờ chúng ta hãy ẩn thân vào khe tường này để coi Liễu cung phụng thi triển tuyệt nghệ khiến thẳng lỏi kia cung khai chân tình.

Ba người vào khe tường rồi. Cửa đóng kín lại không để lộ vết tích gì.

A Liệt biết bọn họ còn trông rõ tình trạng trong điện, nhưng bây giờ chúng đã xa hơn và không nhìn thấy chàng nên nỗi uy hiếp giảm đi rất nhiều. Chàng mới phát giác ra xuyên năm đề lên Âu Dương Tinh.

Tư thế này và sự đụng chạm nhau khiến cho A Liệt khí huyết phương cương cảm thấy rạo rức mãnh liệt. Nhất là hai pho tượng Hoan Hỉ chân nhân, dù chỉ nhìn phía sau lưng cũng đủ khiến cho huyết dịch trong người chàng chạy rần rần. Lửa dục bốc lên cao độ.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí xích người lui ra một chút nhưng Âu Dương Tinh lại đưa hai tay ôm chặt lấy mình chàng.

A Liệt không thể nhịn được cuối thấp đầu xuống đặt lên môi nàng, một cái hôn nóng hổi.

Lúc này một cặp nam nữ thanh niên xinh đẹp lộ vẻ khẩn trương đi theo đường

hèm chạy vào. Bọn chúng chớp mắt đã qua sân phía trước. Người mỹ nữ cung trang đột nhiên dùng bước kéo tay gã trai trở về mé hữu ra hiệu.

Gã đưa mắt nhìn theo thì thấy tấm màn dây buông rũ, mới trông đã biết ngay là tòa đại sảnh ở phía trong bức màn Gã nghi ngờ hỏi:

- Đây là đâu?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Đây là cấm địa trong bản cung không ai được vào, trừ phi có lệnh của giáo chủ. Hiện giờ giáo chủ ở xa ngoài ngàn dặm, nhưng bọn cao thủ bản cung tuần phòng bốn mặt rất nghiêm mật.

Gã trai xinh đẹp hỏi:

- Phải chăng cô nương có ý muốn tạm thời dẫu tại hạ vào trong này?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Phải rồi! Công tử hãy ẩn vào đây để tiện tiếp do thám tình hình bên ngoài xem sao rồi sẽ quay về kiếm đường đưa công tử chạy trốn.

Gã trai gật đầu, đảo tia mắt sắc bén nhìn nữ lang một lượt. Mỹ nữ cung trang hai má ửng hồng ra chiều e lệ.

Nguyên mỹ nữ cung trang mặc áo quần mỏng như cánh chuồn, nên nhìn rõ da thịt.

Nữ lang ra chiều e thẹn vì đối phương ngó chăm chăm vào người mụ. Đối phương tuy không có lòng tiết mạn, nhưng nữ lang thức tỉnh gả đây là một vưu vật khiến gã phải rạo rức tâm hồn.

Mỹ nữ cung trang thoãn thoắt bước đi, những nét cong cớn trong người mụ nổi lên rất rõ. Gã trai ở đằng sau ngó càng rõ hơn. Hai người vén tấm rèm bằng vải dây lên ngó vào đại điện thấy không có một ai, mà còn ngửi thấy mùi hương ngào ngạt.

Dưới đất trải tấm thảm dày tinh mỹ vô cùng. Hơn nữa hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân ở trong khám thờ hợp lại thành một màn bí mật, kỳ dị và xúc động.

Hai người vào trong điện rồi, mỹ nữ cung trang nói:

- Trong này nhất định không có người, công tử cứ yên tâm ngồi chờ một lúc, tiện thiếp ra ngoài điều tra một lượt rồi trở vào ngay.

Gã thiếu niên anh tuấn đáp:

- Được rồi! Cô nương nên cẩn thận một chút.

Mỹ nữ cung trang liền lạng người bước ra ngoài.

Câu chuyện giữa hai người đã làm kinh động A Liệt. Chàng đang chìm đắm vào trong biển đục bỗng giật mình tỉnh lại.

A Liệt ngừng đầu ngó qua kê hờ, chàng nhìn rõ mặt gã trai anh tuấn vì gã nghiêng cổ lên ngó hai pho tượng nam nữ khóa thân linh động như người thật.

A Liệt nhìn rõ thiếu niên đã bị thần tượng làm cho mê mẩn không thể di chuyển mục quang ra chỗ khác được. Chàng nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này nhất định là Chiêu Thế Ẩn ở Ứng Trảo Môn rồi. Mụ Liễu Phiêu Hương thật là lợi hại, đã dẫn dụ được gã tới chốn này. Ta nghe giọng lưỡi giáo chủ thì dường như cặp Hoan Hỷ tiên nhân có một ma lực ghê gớm, khiến người nào ngó thấy là không giữ vàng định lực được nữa.

Chàng thấy Chiêu Thế Ẩn lộ vẻ mê man, cặp mắt chiếu ra những tia đục vọng ghê gớm, gã đứng yên không nhúc nhích.

Sau một lúc khá lâu có bóng người vén rèm tiến vào khẽ huýt lên một tiếng còi.

Chiêu Thế Ẩn giật mình quay đầu nhìn ra. Tia mắt gã vừa ngó thấy mỹ nữ cung trang đã rạo rực tâm thần. Gã liêu lĩnh, nhìn chăm chặp đối phương.

Liễu Phiêu Hương ra chiều e lệ hỏi:

- Trời ơi! Làm gì mà công tử ngó dừ vậy?

Chiêu Thế Ẩn thấy đối phương tỏ vẻ e lệ càng làm già nói:

- Cô nương thử nghĩ coi y phục của cô nương như vậy thì có khác gì không mặc quần áo.

Dù sắt đá cũng chẳng khỏi say sưa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thiếu gia đừng quên rằng thiếu gia đang ở hoàn cảnh nào. Hời ơi! Tiệp thiếp cũng muốn đi theo thiếu gia để thiếu gia muốn làm gì thì làm, nhưng chúng ta còn phải trốn thoát khỏi nơi đây!

Chiêu Thế Ẩn ngoan ngoãn đáp:

- Cô nương nói phải đó. Bây giờ đã có cơ hội chưa?

Liễu Phiêu Hương lắc đầu, chậm rãi nói:

- Chưa được! Tiệp thiếp đã thăm dò hai nẻo đường có thể đi được, thì đều bị những tay cao thủ rất tinh tế ở bản cung luân phiên canh gác. Tiệp thiếp không sợ gì nhưng e rằng chúng phát giác ra bọn ta, lập tức phát động trận pháp cùng cơ quan mai phục thì bản lãnh thiếu gia có cao minh đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi số kiếp♦ Mụ vừa nói vừa cất bước tiến lại, nét mặt ra chiều sợ hãi, bất giác đứng tựa vào người gã trai.

Chiêu Thế Ẩn làm bộ bảo vệ phía yếu liền dang tay ra ôm lấy mụ. Thế là toàn thân Liễu Phiêu Hương lọt vào trong lòng gã.

Bàn tay Chiêu Thế Ẩn đụng vào người mụ tuy cách lần áo mỏng mà cảm thấy như đụng vào da mụ.

Bất giác ôm chặt mụ hơn và hai cặp môi bám sát vào nhau như keo sơn. Tiếp theo bàn tay gã chuyển động khắp mình đối phương.

Lúc này có một điều khiến cho A Liệt không biết là Chiêu Thế Ẩn đã biết rõ nơi đây nguy cơ chồng chất mà sao đột nhiên gã hoàn toàn quên hết để cho lửa dục đốt mình?

Chỉ trong khoảnh khắc cặp nam nữ đã nằm lăn xuống tấm thảm dày. A Liệt bây giờ mới tỉnh ngộ thì ra cái thảm này còn dùng làm giường nằm nữa.

Chiêu Thế Ẩn toan cời y phục Liễu Phiêu Hương, nhưng may thay! Liễu Phiêu Hương nắm tay tay gã cản trở. Một mặt mục cựa mạnh cho cái đầu bị đối phương phong toả, thò được ra ngoài nói:

- Hãy khoan! Thiếu gia coi tiện thiếp tà hạng người nào? Chỉ vì tiện thiếp chẳng can tâm làm đồ chơi cho bọn trai, nên mới tìm đường rời khỏi chốn này♦ Chiêu Thế Ẩn như say sưa, như điên cuồng, ngắt lời:

- Tại hạ chưa có vợ con. Chúng ta trốn khỏi nơi đây rồi sẽ thành vợ chồng, sao bảo là làm đồ chơi?

Liễu Phiêu Hương hôn gã một cái nồng nhiệt rồi nói:

- Hay lắm! Thân này đã có nơi nương tựa, dù chết cũng không đáng tiếc. Nhưng lang quân tên họ là gì? nếu tiện thiếp không biết họ tên chồng há chẳng phải một trò cười?

Chiêu Thế Ẩn liền nói rõ họ tên.

Liễu Phiêu Hương cũng tự báo daah rồi hỏi:

- Hoặc giả đây là lòng trời xui khiến cho tiện thiếp được nương bóng tòng quân. Có điều tiện thiếp chưa hiểu lang quân tìm vào nơi hoang vắng này vì việc gì?

A Liệt bụng bảo dạ:

- Chiêu Thế Ẩn mà xưng danh, tất nhiên tính mạng khôn toàn. Hỡi ôi! Mục dùng kế mỹ nhân thật là lợi hại, so với biện pháp uy hiếp còn mạnh gấp trăm ngàn lần.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nhiên Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tại hạ vô tình lạc vào địa phương quái quái này.

Liễu Phiêu Hương cắn gã một cái rồi nói:

- Người ta bảo bản cung phòng vệ rất nghiêm mật và đặc biệt chú ý không để người ngoài xâm phạm vào đây được, nên tiện thiếp ở đây đã lâu năm mà chưa thấy ai xâm phạm vào đây cả. Chiêu Thế Ẩn "ồ" lên một tiếng ngừng đầu lên liếc nhìn bốn phía.

A Liệt chợt phác giác ra mục quang của Chiêu Thế Ẩn rất linh lợi sắc bén dường như thần trí gã đã tỉnh táo lại. Thảo nào gã không nói rõ nội tình. Nguyên một điểm này đã khiến cho chàng rất khâm phục, bụng bảo dạ:

- Gã đã qua được cửa ải mỹ nhân, thật đáng mặt anh hùng? Gia tử ta ở vào địa vị gã♦ Chàng không dám nghĩ thêm nữa. Giữa lúc này chàng đã phác giác ra Chiêu Thế Ẩn chú ý ngó vào khám thờ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, mục quang gã đang linh lợi bỗng biến thành lơ đãng khuâng.

A Liệt nhận thấy động tác của Chiêu Thế Ẩn liền chứng minh ngay được một điều là ma lực của hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân đã đưa gã vào tình trạng mơ màng này. Do đó Liễu Phiêu Hương dắt gã vào Tiêu hồn điện để đem thói quyến rũ.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Thiếu gia hãy nói cho tiện thiếp hay vì lẽ gì thiếu gia vào đây?

Những động tác tầm gửi lẫn cảnh của Chiêu Thế Ẩn bị mục cự tuyệt không được thóa? mãi. Chắc gã đã lâm vào bước đường không chịu đựng nổi những mối dẫn dụ mê hoặc mãnh liệt, gã đáp:

-Tại hạ không lừa gạt cô nương đâu. Tình thật lạc bước vào đây.

Liễu Phiêu Hương hờn mát hỏi:

- Tiện thiếp không tin như vậy. Phải chăng thiếu gia không tin tiện thiếp là người trong nhà.

Chiêu Thế Ẩn không sao được đành đáp:

- Tại hạ xin giải thích để cô nương hiểu. Sở dĩ tại hạ không dám vào khám xét chỉ đứng đằng xa dòm ngó và phát giác ra đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm. Mấy tháng nay tại hạ đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới dám trở lại.

Liễu Phiêu Hương mắt sáng lên hỏi:

- May mà thiếu gia còn trở lại. Bằng không thì kiếp này tiện thiếp đừng hòng ra khỏi nơi đây. Vậy lý do khiến cho thiếu gia trở lại cũng không ngoài vì tính hiếu kỳ phải chăng?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Đúng thế! Lần thứ nhất tại hạ đến đây là vì nhớ tới một người, tại hạ ngờ họ ở trong này mà chúa gặp nay tại hạ mới chuẩn bị đến điều tra lần thứ hai cho rõ ngọn ngành.

Gã nói câu này có phần chân thật mà cũng có phần giả dối. Liễu Phiêu Hương lộ vẻ nghi ngờ, trầm ngâm chưa biết nói thế nào.

Chiêu Thế Ẩn lại hoạt động phóng túng khêu gợi cuộc truy hoan, nhưng Liễu Phiêu Hương đột nhiên đẩy mạnh gã ra lớn tiếng:

- Đừng đụng vào người ta. Thiếu gia đến đây để kiếm ai?

Chiêu Thế Ẩn ngơ ngác hỏi lại:

- Tại hạ kiếm ai ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nhất định là thiếu gia kiếm một nữ nhân. Ha ha! Toàn bản cung chỉ có đàn bà con gái.

Thiếu gia muốn chối cũng không được đâu.

Chiêu Thế Ẩn thấy mặt nổi cơn ghen không khỏi phì cười nói:

- Đúng rồi! Không phải tại hạ đến kiếm một người đàn ông. Nhưng tại hạ kiếm người này có liên quan đến máu mủ dòng họ nên mới phải mạo hiểm. Cô nương đừng ăn dấm chua cho uống.

Liễu Phiêu Hương gạn hỏi người ấy là a mà lạ hỏi vòng quanh:

- Đã vậy chắc người nhà thiếu hiệp cũng biết thiếu gia tới đây rồi chứ?

Chiêu Thế Ẩn gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên y hiểu rồi.

Gã vừa dứt lời đột nhiên dưới nách tê chồn, toàn thân bủn rủn. Mỹ nhân lóa lờ đứng phắt dậy trước mặt gã. Mụ cúi xuống dòm gã.

Chiêu Thế Ẩn đột nhiên bị điểm huyết, gã mới tỉnh táo lại, lửa dục đều bị tiêu tan.

Nhưng đối phương vẫn là người diễm lệ với những đường cong rõ rệt. Những chỗ vi diệu trình bày hết ra trước mắt mà lòng gã không thấy rạo rực, chỉ tràn ngập những mối bẽ bàng bi phẫn.

Liễu Phiêu Hương đổi giọng nói:

- Chiêu Thế Ẩn! Người bất quá là thằng nhỏ miệng còn hôi sữa mà ta đây đã từng phen dâu biển. Có lý nào ta lại say đắm người được? Ta khuyên người đừng mơ tưởng hào huyền.

Hạng người như người đừng hòng chiếm được mình ta.

Chiêu Thế Ẩn tuy người không cử động được, song miệng vẫn có thể nói năng. Gã chau mày hỏi:

- Phải chăng đây là cung Ất Mộc của Cục Lạc giáo?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng rồi! Cục Lạc giáo chủ hiện đang ở đây. Đáng tiếc đạo hạnh của người hãy còn nông cạn, không thể gặp người được.

Chiêu Thế Ẩn lại hỏi:

- Y tên họ gì? Quê quán ở đâu?

Liễu Phiêu Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Giáo chủ đã chỉ thị có thể đem họ tên nói cho người biết vậy chắc chắn người phải chết. Lão nhân gia họ Lý tên húy là Thiên Đông. Còn quê quán lão nhân gia ở đâu thì ta cũng không rõ.

Chiêu Thế Ẩn nhắm đi nhắm lại mấy chục lần câu " Cục Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông " rồi nói:

- Tại hạ dẫu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng muốn cô nương gia ơn cho tại hạ được biết gia tử yên nguy thế nào? Lạc lõng nơi đâu? Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Tỷ tỷ người là ai? Trong bản cung không có người đàn bà nào họ Chiêu hết.

Mụ nói tới đây bỗng dừng lại. Đồng thời đưa tay ra hiệu cho đối phương im lặng. Dường như mụ lắng tai nghe một âm thanh không được rõ ràng.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chấn Mê Hồn Phá Kiếp Tu Hành

Sau một lúc Liễu Phiêu Hương lại cất tiếng hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì nhất định tỷ tỷ người là cô gái họ Yên ở Lâm Nhữ, tên gọi Song Ngọc, phải không?

Chiêu Thế Ẩn sừng sốt hỏi lại:

- Sao cô lại biết rõ thế?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Giáo chủ của chúng ta thần thông quảng đại. Câu chuyện nhỏ mọn này có chi đáng kể?

Chiêu Thế Ẩn cười khanh khách nói:

- Cái đó chưa chắc. Nếu y thần thông quảng đại đã chẳng dùng đến mỹ nhân kế để dụ dỗ hỏi khẩu cung ta. Trong con mắt ta, người bất quá là một tên kỹ nữ mà thôi.

Liễu Phiêu Hương tức giận nói:

- Câm miệng đi! Cái đó là tự người rước lấy đau khổ vào mình đừng trách ta nữa nhé.

Gương mặt anh tuấn của Chiêu Thế Ẩn thoáng lộ vẻ hối hận nói:

- Ta không sợ phải chịu đựng những nỗi đau khổ ê chề Có điều người xử đối với ta kể ra cũng tử tế. Thế mà ta nhục mạ người thì trong lòng không khỏi có một chút băn khoăn.

Nét mặt Liễu Phiêu Hương trở lại hoà hoãn bình thường.

A Liệt nghĩ thầm:

- Chiêu Thế Ẩn tuy còn ít tuổi mà cách ứng phó với người thật là lão luyện. Lúc trước gã nghe đối phương nói tên họ của tỷ tỷ mình ra đã lộ vẻ giật mình. Đây nhất định là một điều bí ẩn mà đối phương cũng biết khiến gã phải biến sắc. Dĩ nhiên cũng có thể gã cố ý dụ đối phương đi vào đường lầm lạc. Thực ra người đàn bà tên gọi Yên Song Ngọc gì đó chưa chắc đã phải là tỷ tỷ của gã...

Bỗng nghe Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Tình thực giả tỷ yên nguy thế nào? Sống chết ra sao? Người cho ta hay để ta yên tâm chờ chết.

Gã nhắc đến chữ chết, quả nhiên đối phương không dấu diếm nữa, đáp ngay:

- Thị đã qua bên thế giới Cực Lạc rồi.

Chiêu Thế Ẩn trợn mắt lên hỏi:

- Y chết rồi ư?

Thanh âm gã đượm màu đau khổ.

Bây giờ A Liệt mới khẳng định không phải gã cố ý bày ra nghi trận mà Yên Song Ngọc ở Nhữ Nam quả là chị ruột Chiêu Thế Ẩn.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng thế! Thị chết rồi! Ta nói rõ cho người hay thị chết đi còn hơn là sống. Vì thị vi phạm lẽ luật bản cung đã bị nghi xử đúng phép là biến thành người xấu hơn quỷ xứ. Suốt ngày phải làm công tác cực nhọc và bị đòn vọt đau đớn ê chề.

Chiêu Thế Ẩn nghiến răng hỏi:

- Vì lẽ gì y gặp điều bất hạnh như vậy?

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Luật lệ bản cung rất nghiêm ngặt. Hình phạt mà thị phải chịu đó chưa đến nỗi vào hàng cùng cực. Hiện giờ trong bản cung còn mấy chục nữ nô phạm luật, ngày đêm phải làm công việc đê tiện, lại bị đòn vọt nát thân. Nỗi đau khổ chưa biết đến năm nào tháng nào mới kết thúc.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Ta không tin như vậy. Nhân số trong cung Ất Mộc các người dường như chẳng có mấy.

Công việc vất như quét tước chẻ củi nấu ăn, mấy chục nô tỳ chỉ làm trong nháy mắt là xong, có chi là khổ?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đó là người chỉ xét bề ngoài, còn về thực tế thì nỗi đau khổ của bọn chúng không bút nào tả xiết. Tỷ như ra phía sau bản cung đẽo đá lấy ngọc thạch rồi lại nghiền cho nát vụn.

Nhiệm vụ này dù hàng mấy trăm người làm cả ngàn năm cũng không xong được.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Lấy ngọc thạch nghiền cho nát vụn để làm gì?

Liễu Phiêu Hương nở một nụ cười rất quyến rũ hỏi lại:

- Phải chăng người muốn khám xét những điều bí ẩn trong bản cung? Hơn nữa người chết trong sớm tối, còn hỏi làm chi?

Mụ không trả lời vấn đề này khiến A Liệt cũng ngửa ngáy trong lòng.

Bỗng chàng khê bấm Âu Dương Tinh một cái để ra hiệu cho chàng phải coi chừng, vì lúc này bọn Cục Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông, Dư Thái Can, Quản đại sư

ba người đã vén rèm lên nối đuôi nhau tiến vào.

Bọn chúng đều khoác áo choàng màu xanh. Phía trên cũng quấn vải đen che kín cả đầu, chỉ để hở hai con mắt. Vì vậy đừng nói đến chuyện không nhìn thấy mặt mũi chúng mà cả tâm vóc cũng không nhận ra được.

Liễu Phiêu Hương tuy thân thể lỏa lồ nhưng vẫn thản nhiên đi tới trước mặt Cực Lạc giáo chủ hỏi:

- Phải chăng sắp đem xử tử gã họ Chiêu này? Có thể mới khỏi phải trông coi gã?

A Liệt nhìn thấy tấm thân mỹ diệu của Liễu Phiêu Hương cũng không khỏi rạo rức trong người, nhưng mục tàn nhẫn vô tình khiến chàng lại thất vọng tự nhủ:

- Phía trong con người mỹ lệ kia chứa toàn lòng dạ cực kỳ hiểm độc đáng sợ. Trách nào Đức Khổng Phu Tử hai ngàn năm trước đây đã có lời cảnh cáo:

Chớ coi diện mạo khi dùng người. Hỡi ôi!♦ Chàng có ý luyện tiếc thay cho con người xinh đẹp mà tâm địa lại độc ác. Đồng thời chàng thấy Chiêu Thế Ẩn khó lòng thoát chết, nên chàng cũng bồn chồn thay cho gã, Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông lên tiếng:

- Lưu thằng nhỏ này lại quả phiền cho mình. Chỉ sợ ý một chút để gã trốn thoát là mầm họa lớn lao vô cùng! Ý kiến của Liễu Phiêu Hương rất thỏa đáng.

Dư Thái Can và Quán đại sư đứng bên đều dương cặp mắt lấp loáng cơ hồ nảy lửa ngó chăm chăm con người vưu vật. Đường như họ chẳng để ý gì đến cái sống chết của Chiêu Thế Ẩn.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Nhưng hiện giờ không nên quá gấp rút. Trước khi chúng ta rời khỏi nơi đây hãy đem gã thủ tiêu cũng được.

Liễu Phiêu Hương vỗ tay một cái. Lập tức một cô gái áo xanh chạy vào.

Cô này mặt không bị bằng tấm sa để lộ nhan sắc xinh đẹp một cách lờ mờ.

Liễu Phiêu Hương giơ tay ra hiệu. Mỹ nữ áo xanh ngấn người ra một chút rồi đáp:

- Xin tuân lệnh.

Đoạn thị cởi tấm áo xanh bên ngoài.

Trong đại điện lại thêm hai ả mỹ nữ mình trần tiến vào mà ả nào cũng dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, nước da trắng nõn, những đường cong rạo rức xuân tình khiến người nhìn không chán mắt.

Dư Thái Can cười hỏi:

- Liễu cô nương làm gì vậy? Phải chăng cô không mặc áo để cho bọn thuộc hạ đều được chiêm ngưỡng?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dư lão huynh dương cặp mắt lên nhìn sẽ rõ.

Dư Thái Can cất cao giọng cãi:

- Cặp mắt tại hạ hiện đã dương lên rồi.

Liễu Phiêu Hương mỉm cười rất quyến rũ, mũ lấy tấm áo xanh khoác vào mình để che đậy tấm thân khêu gợi.

Lúc này những tia mục quang lại chuyển sang ngó mấy ả mỹ nữ cởi trần, nhưng ai cũng cảm thấy kém phần rạo rức so với khi nhìn Liễu Phiêu Hương.

Sở dĩ Liễu Phiêu Hương ở cung Ất Mộc chiếm được địa vị kỳ cao trong võ lâm là nhờ ở tấm thân, nước da cùng những đường cong tuyệt mỹ. Hơn nữa dường như mục có một thứ ma lực rất hấp dẫn khác xa với những đàn bà thông thường. Mụ vừa che kín tấm thân nở nang đã khiến cho giáo chúng tưởng chừng vừa trải qua một cuộc tang thương biến cải.

Mụ nõg mấỵ tên thuộc hạ gậ đầu. Bõn mĩ nữ cõ trầ lập tức õm Chiều Thế Ẩn đi ra ngoài điệ.

Lý Thiên Đông thủng thẳg hỏi:

- Các vị cung phụng có cao kiến gì không?

Quản đại sư đắ:

- Lời của Chiều Thế Ẩn đã cho chúng ta biết rõ hành tung gã. Do đó vụ Thiên phong kiểm khách Trình Huyền Đạo ở phái Võ Đương cũg đến theo chàng có chỉ là lạ. Bản giáo chỉ cần điệ tra vụ này rồi sẽ hoặch điệng kế sách đối phó.

Dư Thái Can nói:

- Họ đã đến rồi thì chỉ có cách trừ điệ để bity miệng.

Liể Phiêu Hương đắ:

- Nhà họ Yên ở Lâm Nhữ đến mấỵ chục người điệ không hiể võ công. Vậ điệ trừ điệ để bity miệng chẳg khó khẳn gì Nhưng còn nhà họ Chiều của Ứng Trảo Môn ở Hứa Xương thì hiệ giờ tuy đã suy vi nhưng họ còn rất nhiều bạn hữu. Thật là một điệ đáng ngại.

Dư Thái Can nói:

- Đó là điệ không thể tránh đượ, chúng ta chỉ có cách làm cho hết sức.

Lý Thiên Đông quay lại hỏi Quản đại sư:

- Đại sư tính thế nào?

Quản đại sư trầ ngâm một chút rồi đắ:

- Trường hợ mà Thiên phong kiểm khách Trình Huyền Đạo tới đây đứg vì Chiều Thế Ẩn thì điệ này dễ lẳm. Trình Huyền Đạo là nhân vật có danh vộg, hành

động cực kỳ tinh tế.

Trước khi lão chưa điều tra rõ nội tình, quyết không nói với ai.

Mọi người lăm nhăm gật đầu tỏ ra khâm phục những lời phân tích của Quán đại sư.

Quán đại sư nói tiếp:

Tiến thêm bước nữa ta nhận thấy Chiêu Cầm ở Ứng Trảo Môn mời được Trình Huyền Đạo thân hành đến tra xét thì danh vọng của lão dĩ nhiên đủ làm cho Chiêu Cầm rất yên tâm.

Tất nhiên y chờ cho đến khi Trình Huyền Đạo bị thất bại rồi mới kiếm người khác giúp đỡ.

Mọi người gật đầu tỏ ý tán đồng những lời suy luận của Quán đại sư.

Quán đại sư lại nói tiếp:

- Vậy bây giờ chúng ta cần điều tra coi có phải Trình Huyền Đạo chịu lời ỷ thác của Chiêu gia mà tới đây không? Sau đó sẽ tính bề đối phó.

Liễu Phiêu Hương cất cao giọng nói:

- Phải rồi! Gia tử Trình Huyền Đạo là người mà Chiêu Cầm thỉnh đến thì bản cung nên hành động ngay đi, tức là huy diệt nhà họ Chiêu và nhà họ Yên khiến cho bao nhiêu manh mối đều bị cắt đứt.

Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông nói:

- Các vị nói đều đúng lý, nhưng phải dùng cách nào thật sâu độc khiến cho Trình Huyền Đạo xưng ra sự thực? Lão này không phải như bọn người tầm thường trên chốn giang hồ, lại là đệ tử Huyền môn. Bản toà nghe nói đạo hạnh của lão rất sâu rộng, e rằng mỹ nhân kế của Liễu cung phụng chẳng những khó thành công, còn khiên lão biết thêm phần bí mật của ta.

Liều Phiêu Hương có ý không phục, hăng dặng một tiếng rồi đáp:

- Quá lắm thì ta dùng đến bản cung tam bảo, tề tòa tin rằng lão không chịu nổi.

Quản đại sư chậm rãi nói:

- Liều cô nương! Lực lượng của bản cung tam bảo quả nhiên khiến lão phải nép mình dưới bóng quần hồng. Đừng nói tới phải dùng cả tam bảo là chỉ một chiếc chăn mê hồn, hoặc "Đoạt chí tủng tình tán" phối hợp với Hoan Hỷ tiên nhân là bản đạo chắc sẽ thành công.

Liều Phiêu Hương hỏi:

- Đã thế sao giáo chủ lại không ban lệnh thi hành!

Quản đại sư đáp:

- Nên biết đạo tâm của Trình Huyền Đạo rất thâm hậu, dù lão có bị sắc tướng của cô nương làm cho mê hoặc, nhưng lão đã tu luyện một điểm linh quang lâm năm vẫn có thể bảo hộ tâm thân, e rằng những điều cô nương muốn biết lão không chịu nói thật đâu.

Liều Phiêu Hương hỏi:

- Có chuyện đó ư? Tề tòa thử thí nghiệm coi.

A Liệt thấy Liều Phiêu Hương kiên quyết đòi làm theo ý mục, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Bất luận Trình chân nhân có thổ lộ chân tình hay không, nhưng đạo nhân bị nhờ nhuốc với mục yêu nữ này thì thật là điều đáng sợ.

Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông đưa ra kết luận:

- Bản toà tự có cách đo lường lời cung của Trình Huyền Đạo là chân hay giả. Liều cung phụng nếu không gặp cơ hội để thi triển tuyệt thế thần công chắc là còn thắc thỏm. Vậy Liều cung phụng cứ việc thi hành và đem sắc tướng bố thí đến trình

độ tối cao, cũng chẳng mất mát gì.

Dĩ nhiên Dư, Quản hai lão không thể phản đối được nữa.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Vụ này phải cử hành trong điện Tiêu hồn, còn Liễu cung phụng muốn xử dụng thủ đoạn gì thì cứ việc tùy tiện.

Hắn quay lại bảo Quản, Dư:

- Chúng ta hãy về phòng yên nghỉ một lúc, chờ cho Liễu cung phụng chuẩn bị xong đâu đấy rồi sẽ để khe vách để coi động tĩnh.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Tệ tòa muốn mượn sức chặn mê hồn, mà bản cung hiện giờ chỉ còn một tấm...

Lý Thiên Đông ngắt lời:

- Cái đó không quan hệ. Cung phụng cứ lấy mà dùng. Lát nữa Bản tòa hội kiến với Nghiêm cung phụng sẽ nghiên cứu xem phải mất bao nhiêu ngày giờ để chế tạo bảo vật đó.

Mấy người ra khỏi đại điện. Trước khi bỏ đi họ còn buông bức rèm xanh che trước khám thờ xuống.

Bây giờ A Liệt mới thờ phào một cái ngời ngay người dậy.

Chàng khẽ bấm Âu Dương Tinh một cái cho nàng ngừng đầu trông lên rồi mới mở hé tấm rèm một chút nhìn trộm ra ngoài. Động tác của chàng cực kỳ cẩn thận.

Chàng thấy Liễu Phiêu Hương đứng ngay trước cửa điện bất giác la thầm:

- May quá! Mình chỉ sợ một chút để phát ra một mảy tiếng động là bị mụ phát giác, rước lấy vạ lớn.

Bỗng thấy hai tên đại hán khiêng một cái giường lớn đi vào. Tiếp theo hai thiếu nữ áo xanh che mặt ôm chăn đệm tới. chúng giải đệm đầu giường rồi mới cùng hai tên đại hán lui ra.

A Liệt đã nhìn rõ hai tên đại hán mặt đầy sát sẹo, mũi huếch miệng lệch, xấu xa vô cùng, thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Hai ả Thanh Nang và Linh Chi phạm luật bị trừng phạt khiến cho mặt mũi biến thành quỷ sứ và trong người tiết ra mùi hôi thối đã đành, còn hai gã trai này chắc cũng không phải trời sinh xấu xa như vậy. Hay là chúng cũng phạm tội phải chịu hình phạt.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Liễu Phiêu Hương đi tới bên giường, đưa tay ra mân mê cái chăn dày, mặt lộ vẻ kỳ dị. Tâm hồn mục băng khuâng, trên môi thoáng qua nụ cười tươi thắm.

Liễu Phiêu Hương xoay mình tha thướt đi ra.

A Liệt tuy ngó trong điện không còn ai, nhưng trước chàng đã thấy bọn Lý Thiên Đông ẩn trong khe vách nên bây giờ chàng vẫn e dè. Chàng cầm tay Âu Dương Tinh viết một câu:

"Mụ sắp đối phó với Trình chân nhân." Âu Dương Tinh xoay lại viết lên bàn tay chàng để hỏi:

- Được lắm! Chúng ta thử coi định lực của lão đạo tới đâu?

A Liệt viết:

- Đối phương dùng chăn mê hồn, thủ đoạn rất thâm độc. Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên mà ngó hay sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Chẳng ngồi yên thì làm thế nào?

A Liệt viết:

- Dĩ nhiên tại hạ đành chịu rồi, nhưng cô là người nhà Âu Dương ở Ký Bắc, chẳng lẽ cũng thúc thủ vô sách hay sao?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt đề cập đến nhà Âu Dương, chẳng lẽ nàng chịu khuất nhục, ngừng thần ngẫm nghĩ hồi lâu mới viết:

- Ta nghĩ mãi thì chỉ có một cách, nhưng thật là mạo hiểm, cách này nhất định hiệu nghiệm. Song thực hành rất đối nguy nan.

A Liệt viết:

- Cô nương thử nói nghe.

Âu Dương Tinh viết:

- Ta đưa cho người một thứ thuốc, người xuống rắc vào chần đệm. Nếu không may mà người bị bắt thì chúng ta chỉ có đường chết. Dù người thành công, song thứ thuốc này chưa chắc đã thắng nổi mê lực về tám chần mê hồn của đối phương.

A Liệt viết:

- Cách dùng thuốc thế nào?

Âu Dương Tinh viết:

- Hễ nó dính vào người dù cách lem áo, cũng phát ngớt ghê gớm.

A Liệt không hiểu lại viết:

- Tại hạ tưởng thuốc này làm tiêu tan ma lực trong chần mê hồn. Nếu nó chỉ làm cho người ngứa ngứa thì ăn thua gì?

Âu Dương Tinh viết:

- Đồ ngốc! Con người đã bị ngứa ngứa khó chịu thì còn nổi dục niệm được

chăng?

A Liệt chột tỉnh ngộ gật đầu, nhưng rồi chàng lại viết:

- Nếu nó thông dích vào Trình chân nhân mà chỉ dích vào Liễu Phiêu Hương thì cứu cánh sẽ ra sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Đờ ngốc! Đờ ngốc!

A Liệt viết:

- Tại hạ ngốc thật, nếu không ngốc đã chẳng hỏi cô?

Âu Dương Tinh thấy chàng tự nhận mình là đờ ngốc đành viết:

- Nếu mù đã ngứa ngứa bồn chồn liệu còn dẫn dụ Trình chân nhân được chăng?

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc thấy hành động này cực kỳ mạo hiểm. Sau cùng gật đầu toan đứng dậy, Âu Dương Tinh nắm chàng lại lấy tay viết chữ:

- Ta bỗng nảy ra một chủ ý là giả tử người sợ đối phương thành công thì có thể đổi dùng một chất kịch độc khiến cho Trình chân nhân chết đi.

A Liệt giật mình kinh hãi, nhưng sau gật đầu viết:

- Đó cũng là một biện pháp. Chắc Trình chân nhân không muốn chết. Đáng tiếc mình không có cách nào để hỏi ý chân nhân.

Chàng nói rồi ngồi ngay người lên nhưng cũng bị Âu Dương Tinh nắm lại.

A Liệt tự hỏi:

- Cô này thật lắm mưu nhiều kế, không hiểu cô còn trò gì nữa?

Vẫn thấy Âu Dương Tinh cặp mắt lim dim dường như đang ngẫm nghĩ. Đoạn

nàng viết:

- Người phải cẩn thận lắm mới được.

A Liệt nhìn nàng mỉm cười lê ra bên rèm. Chàng để ý nhìn ra ngoài thấy vẫn yên lặng như tờ, liền đánh bạo vọt ra.

Chàng đi rất lẹ tới bên giường, mở gói giấy trong bàn tay ra vung lên một cái, một làn mù trắng rất mỏng bay ra rớt xuống tấm chăn mềm nhũn và rất dày.

Chàng đã gan liền nên không nghĩ gì đến sự yên nguy cho mình nữa. Cờ điều chàng sợ công việc sắp thành mà bị thất bại thì thành ra hy sinh vô ích. Vì thế trống ngực đánh thình thịch, chỉ sợ có người tiến vào một cách đột ngột.

Âu Dương Tinh vẫn nằm ngửa im lặng không nhúc nhích. Tuy nàng cũng cực kỳ khẩn trương, song thấy bên ngoài không có động tĩnh gì nàng chắc A Liệt sẽ an toàn vô sự. Có điều lòng nàng lúc này lại càng thêm phần hồi hộp.

Cặp mắt nàng long lên, chợt nhìn thấy phía trong dường như còn đất. Cuộc phát giác này khiến cho trống ngực nàng đập loạn lên.

Có thể khám thờ này phía sau còn đường bí mật dẫn tới Nếu vậy hai người rất hy vọng trốn khỏi nơi đây.

Do đó, bây giờ nàng càng lo âu A Liệt không quay trở lại được. Vì nếu không có chàng thì dù tìm được thông lộ cũng bằng uổng.

Xuýt nữa nàng buông tiếng thở dài. Trong lòng rất đổi hoang mang. Bỗng thấy tấm rèm rung động, nàng dương to cặp mắt tự hỏi:

- A Liệt bình yên trở về hay là người nào bắt gã đem vào?

Đến khi A Liệt lần tới trước mặt, nàng mới thở phào một cái, vội nắm tay tà chàng và trở về phía sau.

A Liệt ngó theo thủ thế thì thấy phía sau tuy rất chật hẹp nhưng có một đường

thông lộ. Song muốn chui vào phải cúi rạp người về phía trước.

Chàng không nói gì nữa bỗng ngay lấy Âu Dương Tinh dậy chuyển về phía thông đạo♦ Lúc tới gần chàng đột nhiên nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ta bỏ mặc Trình chân nhân ra đi? Hay gìở gì cũng phải coi cho biết rõ mới phải...

Nhưng trong thâm tâm chàng lại cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất. Vì đối phương đang chú trọng vào Trình chân nhân mà mình lẩn trốn thì càng tăng thêm phần hy vọng.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt dừng bước ngần ngừ, liền kéo tay chàng. A Liệt tỉnh táo lại tự nhủ:

- Ta chẳng thể chỉ nghĩ tới Trình chân nhân mà không lý gì đến sự yên nguy của cô này.

Muốn vẹn cả hai bề thì chỉ có cách là đưa cô tới một nơi an toàn rồi sẽ quay trở lại xem sao?

Quyết định rồi chàng không chần chừ nữa chuồn vào thông đạo dẫn về phía trước.

Lúc này cái rất phiền cho A Liệt là không biết bỗng Âu Dương Tinh cách nào vì chàng đã phải cúi khom khom thì chẳng thể bỗng nàng ngay người lên được vì đường bí đạo rất chật hẹp, mà muốn cặp ngang cũng không xong. Còn để nàng cõng lên lưng thì lúc cất bước tiến về phía trước tất khiến nàng bị thương vì người nàng ở trên sẽ đụng vào nóc đường hầm.

A Liệt đã cúi thấp đến cùng rồi, muốn cúi thêm cũng không được nữa Chàng liền đứng bước lại khẽ hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Âu Dương Tinh bị hai tay A Liệt ôm chặt cứng khiến tim nàng hồi hộp, người

nàng nhún ra.

Hai mắt nhắm lại để mặc A Liệt muốn làm sao thì làm. Nàng nghe A Liệt hỏi dặng uể oải đáp:

- Người liệu đấy làm sao được thì làm.

A Liệt lắc đầu nghĩ thầm:

- Có lẽ con đường hầm này họ làm ra để đối phó với mình.

Đó là một chuyện không có lý nhưng chàng nghĩ tới đây càng xao xuyến trong lòng, miệng lẩm bẩm:

- Đường lối gì mà vừa thấp vừa chật như vậy? Không chừng kiến trúc này chỉ để cho loài súc sanh qua lại.Ồ! Không xong rồi! Ta phải cẩn thận lắm mới được.

Chàng lâm vào tình trạng bắt buộc, đành nghiêng răng cắn rách vạt áo trước ngực để thò tay ra chống xuống đất. Còn một tay nữa phải ôm giữ lấy hai chân Âu Dương Tinh. Tư thế này khiến chàng không nhìn về phía trước được, đồng thời mặt chàng tựa chui vào trước ngực Âu Dương Tinh. Mùi u hương ngào ngạt xông lên lui khiến chàng như tỉnh như mê.

May mà A Liệt đã giải quyết được vấn đề bằng Âu Dương Tinh.

A Liệt tiến về phía trước khá lâu mới được hơn mười thước. Bốn bề tối đen như mực, đột nhiên chàng cảm thấy phía trước không có đường thông lộ. Âu Dương Tinh đụng đầu đánh "kịch" một tiếng.

A Liệt vội đặt nàng xuống, vươn tay ra sờ thì thấy phía trước vừa lạnh vừa cứng nhắc.

Nguyên đó là một cánh cửa thép chặn mất đường đi.

A Liệt sờ vào một lúc thấy bốn bề chẳng có kẻ hở nào thì rất nản lòng, khẽ nói:

Đường này bế tắc rồi chúng ta đành quay trở lại.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy chờ một chút để ta xem sao.

Nàng đưa tay ra sờ và di chuyển bàn tay ấn tường vách.

Bỗng nàng lên tiếng:

- Người thử lay tấm thiết bản xem sao?

A Liệt kinh dị vừa lay tấm thiết bản vừa nói:

- Sao cô nương lại sờ ra bên đó.

Âu Dương Tinh đáp:

- Loại cơ quan này ta đâu có chịu.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hai Người Ra Thoát Chốn Hang Hùm

A Liệt kéo tấm thiết bản lên, Âu Dương Tinh cố ngẩng đầu nhìn và bảo chàng:

- Tấm cửa thép đã lên cao hai tấc. Nội lực người có thể đẩy lên được rồi.

A Liệt liền vươn tay chuồn năm ngón qua kẽ hở hết sức đẩy mạnh. Cánh cửa quả nhiên từ từ lên cao đến hơn một thước. Bên kia đã có ánh sáng lọt ra.

A Liệt cuối rạp xuống nhìn vào phía trong. Đột nhiên chàng giật mình kinh hãi. Nguyên chỗ đó đặt một cái cũi, hai con kim tiền báo nằm trong góc, cách bên này chừng bốn trượng.

Cũi thú này khá lớn. Nhòm qua khe cũi sắt thấy bên ngoài là một toà viên lạc, cổ thụ cao lớn, cành lá rậm um. Phía ngoài tường là thế giới tự do.

Nếu không có đôi kim tiền báo cản đường thì A Liệt dĩ nhiên ra ngay được. Hiện giờ chàng không dám cử động vì chàng nghe nói báo là giống mãnh thú rất hung dữ, hung dữ hơn cả cọp cùng sư tử.

Ngoài cái sợ về đôi báo dữ tợn, chàng còn lo Âu Dương Tinh không hành động được, cần chàng bỗng đưa ra. Nếu báo nhảy lại vồ là phải chết.

Đôi kim tiền báo này ra chiều mệt mỏi.

A Liệt ngó một lúc rồi ghé miệng sát vào tai Âu Dương Tinh, nhưng nàng khẽ hỏi trước:

- Người nhìn thấy gì vậy?

A Liệt đáp:

- Phía trong có đôi kim tiền báo.

Âu Dương Tinh nói:

- Người ra đập chết chúng đi.

A Liệt ngật ngừng:

- Tại hạ nghe nói báo dữ lắm...

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người sợ ư? Minh người đao kiếm chém không vào thì con báo đã ăn thua gì?

A Liệt ngẫm nghĩ cũng cho là phải.

Nên biết chàng từ thuở nhỏ nghèo nàn bị người khinh mạn đã quen. Vì thế trong tâm lý chàng vẫn mặc cảm tự coi mình là hạng hèn kém. Hơn nữa việc đao kiếm không hại được chàng mới xảy ra hai ngày, chàng chưa quen nên không nhớ tới.

A Liệt đáp:

- Vậy tại hạ hãy ra giết đôi mãnh thú rồi sẽ quay vào đem cô ra.

Âu Dương Tinh thấy chàng có vẻ sợ sệt liền tìm lời cổ vũ:

- Người nhất định thành công. Có điều người nên nhớ đừng để móng chân báo chụp vào mắt là được.

A Liệt nói:

- Dĩ nhiên tại hạ phải chú ý về điểm này.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy khoan! Hay hơn hết là người cởi bỏ y phục cho khỏi bị báo cào, rách và để dấu vết lại.

A Liệt nhận thấy đề nghị của nàng rất hợp lý liền cởi áo ra. Vì một tay phải nằng đờ cánh cửa nên cử động chậm chạp.

Dĩ nhiên chàng không dám cởi bỏ hết quần áo, dù Âu Dương Tinh chẳng nói gì, nhưng như vậy cũng khó coi. Chàng vẫn để lại chiếc quần đùi mặc vào mình.

Âu Dương Tinh thò tay sờ lưng chàng nói:

- Người đừng sợ gì hết. Con kim tiền báo đó quyết không thể đã thương người được.

Bàn tay nhỏ nhắn của Âu Dương Tinh sờ vào khiến chàng nảy ra cảm giác êm dịu, dũng khí tăng lên rất nhiều, luồng máu nóng chạy rần rần.

A Liệt chui qua cửa rồi từ từ hạ cửa sắt xuống để khỏi phát ra thanh âm làm kinh động đến người trong cung Ất Mộc.

Đôi Kim tiền báo dường như đã phát giác có người tiến đến mà chúng vẫn nằm yên.

A Liệt đứng thẳng người lên tiến về phía đôi báo. Khi còn cách chúng chừng hai trượng mà chúng vẫn không nhúc nhích.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu đôi báo này đã già quá hoặc vì duyên cớ nào khác nó không đột kích loài người thì ta đỡ tốn hơi sức rất nhiều.

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng một con cử động.

Tiếp theo A Liệt chưa nhìn rõ thì con báo này đã nhảy vọt đến trước mặt chàng. Luồng gió hơi hám xông vào mũi.

A Liệt nhớ tới Âu Dương Tinh đã dặn đừng để móng báo chụp vào mắt. Chàng vội nhắm mắt lại, đồng thời vung quyền đánh ra.

Bình một tiếng vang lên! Thoi quyền của A Liệt đã đánh trúng đầu báo. Nhưng

mặt mũi và mấy nơi trong người chàng cũng bị móng báo bám lấy. Một luồng cường lực xung kích mãnh liệt vô cùng khiến chàng cơ hồ đứng không vững.

Dĩ nhiên lúc này A Liệt lão đảo người đi để rời khỏi móng báo. Đồng thời làm cho sức đẩy mạnh của báo cũng tiêu tan.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Nếu mình chỉ ý vào tư chất đặc biệt không sợ đao kiếm thì một khi chạm trán với người sức mạnh phi thường, họ đánh một quyền cho mình ngã lăn cũng là hỏng bét. Mình cần phải làm tiêu tan lực lượng xung kích của đối phương, mới được...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì con báo kia đã chụp trúng vào bụng. Chàng vừa lùi vừa đẩy lại thoát ra được, đồng thời làm cho mãnh lực của báo phải tiêu tan.

A Liệt ngoài cái may làm tiêu tan lực đạo của đối phương, chàng còn tỉnh ngộ một điều là giống báo quả nhiên hung dữ mà giáo quyết hơn các loài mãnh thú khác. Ban đầu chàng thấy chúng nằm ra chiều uể oải một nhọc mà đột nhiên lúc tập kích thì động tác nhanh như điện chớp.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi. A Liệt bị báo vừa chụp vừa cắn đến , lần. Thế công của chúng như gió táp mưa sa đủ khiến cho người ta kinh hồn táng đờm. Nhất là đôi báo này lại réo lên không ngớt. Tiếng reo của chúng chỉ gầm gừ trong miệng mà cũng khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Cặp mắt chàng nửa nhắm nửa mở vì chàng sợ động tác của chúng lẹ quá có thể khiến mắt chàng bị đui mù trong nháy mắt.

Trong chớp nhoáng, chàng lại bị báo cắn, chụp mấy lần. Sau không biết tại sao chàng ngó thấy một luồng ánh sáng rực rỡ như gấm đem theo mùi tanh hôi đập vào bụng chàng rồi ôm chặt lấy. Chàng đã bị con báo ôm chặt mà không biết làm cách nào cho nó chết được vì nó cựa.

rất mạnh. Bản năng phản ứng của chàng vật báo té xuống rồi đề lên trên. Chàng nắm một tai báo mà đập miệng mũi nó xuống đất. Sau một lúc con báo không cựa

cậy được nữa.

Nguyên khí lực của chàng cực kỳ hùng hậu đã bẻ gãy cổ báo. Đồng thời ấn đầu nó xuống đất cát. Thế là nó chết tươi.

Còn con kia đã ấn vào góc lường.

A Liệt nhảy lên, dùng khí phấn khởi. Chàng không sợ gì nữa rảo bước tiến lại.

Giả tử chàng không chuyên chú vào con báo thì chàng đã phát giác ra người chàng trần truồng không mặc một mảnh quần áo nào.

Nguyên lúc vật báo đã trệt mất cả quần đùi.

Con báo kia vào đến gốc tường hết đất lùi đành co mình lại.

Trong đầu óc A Liệt bỗng nhớ tới câu nói " con thú đến bước đường " là rất ghê gớm!

chàng tự hỏi:

- Giả tử lúc này mình chạy đi, chẳng hiểu con báo kia có rượt theo không?

Nghĩ thế rồi chàng dừng bước lại. Chàng thấy con kim tiền báo đã mất hết oai hùng, cúi đầu cụp đuôi lêu têu như chó mất chủ.

A Liệt gục gặc cái đầu trở gót toan đi thì đột nhiên sau gáy bị móng sắc đánh trúng.

Người chàng xiêu về phía trước, nhưng chàng mượn thế thúc khuỷu lay về đằng sau.

Huych một tiếng, con báo đã bay xa bốn thước rớt xuống đất.

Nộ khí bùng bột, A Liệt xoay mình nhảy xổ lại. Chàng nắm lấy đuôi nó vận kinh nhắc lên quật xuống như người đập lúa. Chàng cảm thấy dễ dàng chẳng nhọc nhặc gì, dù con báo này nặng đến hơn trăm cân.

Chàng quật bốn, năm cái liền. Những tiếng binh binh vang lên không ngừng.

Lúc A Liệt ngó lại thì đầu báo đã nát như bùn chết tươi rồi.

A Liệt liền nhớ ngay đến chuyện phải rời khỏi nơi đây lập tức, chàng liền chạy về phía cửa sắt, đẩy tấm cửa lên. Còn một tay thò vào cặp Âu Dương Tinh ra.

Nàng đã ôm quần áo cho chàng và thẹn thùng đứng đó.

Dưới ánh sáng mặt trời nàng thấy A Liệt toàn thân trần truồng thì đỏ mặt lên, tắc lưỡi một cái rồi cúi đầu xuống.

Nhưng khi cúi đầu mới phát giác ra là không ổn vội xoay lưng lại.

A Liệt tưởng nàng giận dữ điều chi liền nói:

- Nếu cô nương không đi được thì tại hạ lại bồng đi.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói:

- Trời ơi! Người chẳng khác gì một dã nhân. Chắc thường thường người không quen mặc áo.

A Liệt ngó lại mình Chàng thẹn quá mặt đỏ bừng lên, vội cầm lấy quần áo mặc vào.

Âu Dương Tinh chờ chàng mặc quần áo xong mới ngừng đầu nhìn quanh. Nàng vừa dòm thấy, bất giác khẽ la lên:

- Trời ơi! Đây là những con kim tiền báo, một giống mãnh thú lợi hại nhất. Dù ta chưa mất võ công cũng không dám đấu với chúng.

A Liệt nói:

- Chuyện này để về sau hãy nói. Bây giờ chúng ta phải đi cho lẹ.

Âu Dương Tinh nói:

- Không được! Trước hết người hãy lượm những mảnh quần đùi rách, đừng để sót một chút gì. Địa thế nơi đây vắng vẻ, chắc không có người đi tuần tới.

A Liệt biết Âu Dương Tinh rất giàu kinh nghiệm giang hồ, chàng liền làm theo.

Âu Dương Tinh chậm chạp bước tới cửa chuồng sắt đưa tay lên kéo then cửa mở ra.

Chẳng bao lâu, hai người đã đi đến bên tường. A Liệt bỗng Âu Dương Tinh nhảy vọt lên tường. Ngoài tường là một khi rừng hoang cỏ rậm. Nơi đây đã ra ngoài tệ cung Ất Mộc thần bí. Hai người nhảy xuống rồi, A Liệt chân không dừng bước chân thẳng vào rừng.

Âu Dương Tinh nói:

- Người phải coi chừng! Bọn họ đã bảo những rừng cây bốn mặt cung Ất Mộc đều bày trận pháp. Vậy người đừng để bị hãm vào trong trận...

A Liệt không lý gì đến nàng. Chàng nhận định phương hướng rồi chạy thẳng về phía trước.

Nên biết A Liệt là người thông minh tuyệt đỉnh. Tuy có lúc chàng tỏ ra ngớ ngẩn, nhưng đó chỉ là thiếu phần lịch duyệt giang hồ. Hơn nữa nhiều việc chàng chưa đủ tự tin nên không quyết định được mà thôi. Còn nói về trận pháp thì chàng đã nắm vững, vì lúc trước hai người bị hãm vào kỳ môn trận pháp ở mặt tiền cung Ất Mộc. Khi Âu Dương Tinh đã mê mẩn không biết đường mà chàng vẫn nhìn rõ mồn một. Do đó chàng nhận thấy về phương diện này chàng có đủ năng lực đối phó. Một khi A Liệt tự tin ở sức mình, chàng tỏ ra là người quyết đoán. Hiển nhiên tài trí chàng không phải tầm thường.

Âu Dương Tinh nhắc nhở mấy lần thấy chàng không thèm để ý, nàng cũng tức mình không nói nữa.

A Liệt phóng cước chạy như bay chừng một giờ thì ra khỏi khu rừng cỏ. Chàng đã thấy đồng nội bát ngát và ở phía xa xa những làn khói xanh trong thôn ồ bốc lên

cuồn cuộn.

Âu Dương Tinh reo lên:

- Ái chà! Ta tưởng chừng mới ra khỏi qui môn quay trở về dương thế.

A Liệt hỏi:

- Thế sao cô bảo tại hạ đừng chạy vào rừng?

Âu Dương Tinh trong lòng cao hứng nên không lúc giận. Nàng nói:

- Kìa! Người thử nhìn xem. Bên kia chân núi đã có thôn trang và người ở. Họ đang thổi cơm. Chúng ta tìm tới đó kiếm chút gì ăn cho đỡ đói.

A Liệt đáp:

- Hay lắm! Tại hạ đưa cô nướng tới đó tạm nghỉ, còn tại hạ không rảnh để bồi tiếp cô nướng được.

Âm Dương Tinh nói:

- Người nói thế nghĩa là làm sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không yên tâm về vụ Trình chân nhân phải trở lại xem thế nào.

Âu Dương Tinh nói:

- Người có mấy mạng mà dám trở lại cung Ất Mộc?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đành phải mạo hiểm may mà qua được tai mắt bọn chúng, thì còn định cứu cả Chiêu Thế Ẩn vì gã cũng là một trang hảo hán.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người có cứu thẳng cha ma chê qui hồn Tăng Lão Tam không?

A Liệt chiếu ý Âu Dương Tinh vừa công nàng lên ứng chạy về phía thôn trang vừa đáp.

- Dĩ nhiên cứu cả hần.

Âu Dương Tinh tức giận hỏi:

- Người cứu hần làm chi? Phải chăng để hần đến đây thu thập ta?

A Liệt cố ý trêu nàng, liền tìm lý do để bài bác. Chàng nghĩ được biện pháp xong liền đáp:

- Cô nương đừng vội nóng. Tại hạ xin hỏi bọn người trong cung Ất Mộc của Cực Lạc giáo là hạng người nào?

Âu Dương Tinh lớn tiếng:

- Bất luận bọn chúng là hạng người nào cũng không thể cứu Tăng Lão Tam được. Người đã nghe rõ chưa?

A Liệt đáp:

- Cô nương to tiếng như vậy, dĩ nhiên tại hạ nghe rõ rồi. Nhưng tại hạ nghĩ rằng:

Cực lạc giáo bí mật như vậy, tên nào cũng không để lộ chân tướng, ngoại trừ mấy người đàn bà. Do đó tại hạ đoán chắc bọn chúng sợ người ngoài biết rõ họ.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó đã hần. Nếu không thì việc gì họ thấy ai lầm đường lạc vào cung Ất Mộc là giết chết.

A Liệt nói:

- Nếu chúng ta không đem được Tăng Lão Tam ra thì không chừng hẳn bị chúng tra hỏi sẽ cung xưng cả họ tên chúng ta ra nữa.

Âu Dương Tinh cũng phải thừa nhận lời chàng có lý nên lặng im.

A Liệt lại hỏi:

- Lại còn Trình chân nhân cũng biết rõ chúng ta. Vậy thì dù cung Ất Mộc là nơi đầm rồng hang cọp, tại hạ cũng phải đi chuyển nữa. Có đúng thế không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không phản đối người về việc cứu Trình chân nhân, còn Tăng Lão Tam thì người cứ giết hẳn đi để bịt miệng là xong. Biện pháp này tuyệt diệu.

A Liệt đáp:

- Hay lắm! Cô nương nói rất hợp lý. Có điều tại hạ bình sinh chưa từng hạ sát ai bao giờ, chàng hiểu lúc đến việc có hạ thủ được hay không?

Âu Dương Tinh tức giận nói:

- Ta cậy người làm một việc mà người cứ chối bai bãi.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô này coi chuyện giết người là tầm thường, nhưng mình không thể làm được.

Chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra. Chẳng bao lâu chàng đã chạy gần đến thôn trang.

Hiện đang vào tháng trọng đông nên ngoài đồng ruộng không thấy có người canh tác.

Âu Dương Tinh nằm trên lưng A Liệt, đột nhiên nàng cắn vào tai chàng.

A Liệt vừa động tâm, lập tức một luồng nhiệt khí từ huyết đan điền đưa lên trái

tai và không thấy đau đớn gì nữa. Nhưng chàng không hiểu hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta tức giận người.

A Liệt giật mình hỏi:

- Tại hạ có chỗ nào không phải đâu mà cô hờn giận?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người nghĩ lại coi:

Có phải người đã khinh mạn ta không?

A Liệt nhớ lại lúc ở trong miếu không dẫn lòng được đã hôn lén nàng. Sau chàng lại thấy món tóc mai thỉnh thoảng chạm vào mặt, chàng còn ôm nàng vào lòng. Bây giờ nàng bảo chàng khinh mạn chắc là chuyện này.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Hãy dừng lại một chút.

A Liệt nghĩ thầm:

- Chắc cô này lại tìm cơ hội nổi nóng. Có điều bây giờ cô chưa cử động được như thường, không hiểu cô dùng thủ đoạn gì đối phó với mình?

A Liệt vừa dừng bước, Âu Dương Tinh hỏi:

- Thôn trang này chỉ cách cung Ất Mộc một khu rừng, khó mà qua được tai mắt bọn Cục Lạc Giáo. Nếu chúng ta vào thôn xóm tìm thức ăn há chẳng tự chui đầu vào bẫy?

A Liệt hỏi lại:

- Theo ý cô thì nên làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hãy tiến thêm về phía trước.

A Liệt thoạt nghe thấy nàng nói có lý, sau chàng chợt động tâm linh, liền nói:

- Theo ý cô thì phải tìm đến một bang hội nào mới được chứ gì?

Cực Lạc giáo cũng là một bang hội bí mật phi thường. Theo ý tại hạ thì chúng quyết không lưu lại ở khu phụ cận tòa bí cung kia một dấu vết nào vì như vậy dĩ nhiên có thể dò la được động tĩnh xung quanh, nhưng trái lại đó là một đầu mối để cho, đối thủ tinh minh theo dõi mà khám phá bí mật về Cực Lạc Giáo.

Âu Dương Tinh dương mắt lên đáp:

- Những lời người nói tuy không hợp với qui củ giang hồ, song cũng có lý. Té ra người giả vờ ngớ ngẩn mà thực ra giáo quyết hơn người.

A Liệt nói:

- Thật oan uổng cho tại hạ. Giả tử cô nương bảo tại hạ tinh minh thì còn nghe được nhưng nói là giáo quyết thì tại nhất định không chịu thừa nhận.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người có hiểu võ công không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đã học qua công phu hô hấp của nội gia. Còn võ công thực tình không hiểu chi hết. Có điều về những câu chuyện võ lâm, tại hạ cũng biết được khá.

Hai người đã vào đến đầu đường cạnh thôn xóm. A Liệt đặt Âu Dương Tinh

xuống hỏi:

- Cô nương có đi được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Cô thể gắng gượng đi được.

Nàng quay lại ngó A Liệt Mục quang dán vào bộ mắt tuần tú của chàng mà không hiểu lòng nàng nghĩ gì.

A Liệt phát ngượng hỏi:

- Cô nương ngó gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta coi bộ người dường như còn có phần thần bí hơn cả người Cực Lạc giáo. Có điều là chắc người không phải kẻ hư đồn.

A Liệt mở một nụ cười hân hạnh rồi cũng nhìn nàng chăm chăm.

Hai người nhìn nhau một lúc. Bỗng Âu Dương Tinh mặt ngọc đỏ bừng rồi cúi đầu nhìn xuống để tránh mục quang của đối phương.

Vẻ thẹn thùng này khiến cho phái nam rất động tâm mà cũng khiến họ nảy ra ý niệm muốn chụp lấy người phái yếu. A Liệt không hiểu định luật này đột nhiên chàng cũng giang hai tay ôm chặt nàng vào lòng.

Âu Dương Tinh không phản đối. Nàng nói:

- Hãy coi chừng! Trông thôn trang nhất định có người ngó thấy bọn ta.

A Liệt càng táo tợn hơn:

- Nếu không có người ngó thấy thì sao? Cô có bảo là tại hạ khinh mạn không?

Âu Dương Tinh không trả lời mà cũng không nổi nóng. Dĩ nhiên nàng đã biểu lộ đồng tình.

A Liệt cực kỳ cao hứng. Tuy chàng đang ở vào tình cảnh phiêu lưu nguy cơ trùng điệp mà những cái đó chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc khoái lạc của chàng.

Hai người đi vào thôn trang. Khi tới nơi thấy nhà cửa thấp thè, vừa trông đã biết ngay là thôn xóm nghèo nàn. Mọi người đều ngồi trong nhà để tỵ hàn. Thịnh thoàng mới có người ở bên ngoài, họ đều ngó A Liệt và Âu Dương Tinh bằng con mắt kinh dị.

Tuy nhiên không có ai ra hỏi han gì. Thậm chí lúc A Liệt quay lại nhìn họ thì họ lẩn tránh mục quang chàng.

Về điểm này chứng tỏ người thôn xóm đây thật thà chất phác.

A Liệt nói:

- Cô nương coi đó! Tại hạ đã đoán không lầm. Dân cư chôn xóm này đều chất phác.

Chúng ta vào nhà mé hữu kia để nghỉ chân một lúc.

Hai người tới nơi thì cửa nhà vừa mở. Một lão già bước ra.

A Liệt chấp tay nói:

- Thưa lão trưởng! Vợ chồng tại hạ có việc qua đây, muốn mua một chút gì ăn cho đỡ đói. Không hiểu lão trưởng có giúp được chăng?

Lão này tuy áo quần xoàng xĩnh, nhưng rất sạch sẽ gọn gàng. Mới trông đã biết là một bậc lão thành trong bản thôn.

Lão cúi xuống đáp lễ rồi ngó A Liệt và Âu Dương Tinh. Tuy lão tuổi già nhưng bị chàng trai tuấn tú và cô gái kiều diễm dòm ngó khiến lão biến thành ngơ ngẩn đáp:

- Thiếu gia dạy quá lời. Nếu hai vị đói bụng, xin mời vào tộ xá tùy tiện dùng cơm. Nhưng nơi đây quê mùa chỉ có cơm hẩm canh lạt, e rằng thiếu gia và phu nhân không quen dùng♦ Hai người nói mấy câu khách sáo rồi tiến vào nhà. Bên ngoài gió lạnh thấu xương, trong nhà ấm áp hơn nhiều.

Bọn A Liệt được mời vào ngồi bên bàn bát tiên. Chẳng bao lâu trên bàn bày ra mấy món canh rau thịt nướng. Lại có cả bánh bao và cơm gạo nhỏ hột hơi bốc lên nghi ngút khiến hai người thèm thuồng cơ hồ chảy nước miếng.

A Liệt ăn liên hồi một bữa thật no. Còn Âu Dương Tinh ăn uống nhỏ nhẹ.

Hai người hỏi mới biết lão trượng này họ Trương.

Lúc A Liệt đề cập tới cuộc tân hôn, Âu Dương Tinh ngấm ngấm bấm chàng. Nàng chờ cho Trương lão trượng ra ngoài rồi mới bữu môi hỏi:

- Sao người lẩn át ta hoài?

A Liệt nhún vai hỏi lại:

- Không nói thế thì nói sao cho ổn?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Sao người không kêu ta bằng cô cô và người tự xưng là điệt tử. Chẳng lẽ họ không tin hay sao?

A Liệt đáp:

- Được rồi! Lần sau tại hạ sẽ nói thế. Ở đây thì không đổi giọng được nữa rồi. Cô nương chịu khuất tất một chút, tạm thời nhận là vợ tại hạ và đừng quên là đối với tại hạ phải tỏ ra nồng nhiệt một chút.

Âu Dương Tinh ngoài mặt làm bộ dẫn đổi mà thật tình trong bụng mừng thầm.

Lập tức nàng phát giác ra phản ứng của mình rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Lạ thật! Ta đi khắp giang hồ thấy bao nhiêu anh hùng tuấn tú mà chưa một ai ta để ý.

Ngờ đâu lại nảy ra ý nghĩ làm vợ gã này mới thật là kỳ! Chẳng lẽ ta yêu gã rồi chẳng?

Nàng lòng tự hỏi lòng xong cơn hờn mát tựa hồ biến thành chuyện thật.

A Liệt giật mình kinh hãi. Trong lòng hối hận nghĩ thầm:

- Nàng xuất thân ở một thế gia thì khi nào lại bằng lòng ta? Hỡi ơi! Đáng lý ta không nên giỡn cợt kiểu này? Mình làm thế là tự rước lấy cái nhục vào mình.

Chàng nghĩ vậy càng kiên quyết trở lại cung Ất Mộc cứu người và chỉ mong được tránh xa nàng cho thật lẹ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: A Liệt Lại Vào Cung Ất Mộc

A Liệt hỏi về nội thương của Âu Dương Tinh mới biết là muốn cho hoàn toàn bình phục không phải chuyện dễ dàng và sau khi bình phục phải nghỉ ngơi một ngày hay ít ra là nửa ngày mới có thể hoạt động như trước.

Lúc Trương lão trở lại bên bàn chàng đưa ra lời thỉnh cầu muốn gửi Âu Dương Tinh tạm thời để chàng đi mượn xe.

Trương lão ưng ngay. A Liệt vẫn còn tự thẹn trong lòng, chàng hấp tấp không kịp tạ Ôn Trương lão, vội vã ra đi.

Chàng ra khỏi cửa quay đầu nhìn lại thấy Âu Dương Tinh đứng bên cửa, nét mặt còn ra chiều ai oán khiến chàng phải động tâm.

Dường như nàng có đến trăm ngàn câu muốn căn dặn, nhưng A Liệt đã nói đi mượn xe chứ không phải vĩnh biệt nên nàng rụt rè.

A Liệt cảm đầu đi. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã ra khỏi thôn trang. Đi được một đoạn, trong lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- Nàng lộ ra xúc động, nhưng ta không thể coi đó là vì nàng nghĩ tới sự yên nguy cho ta..

Rồi chàng rảo bước chạy mau.

A Liệt vượt qua khu đồng ruộng tiến vào vùng hoang dã đầy cỏ dại. Chàng đi một lúc nữa thì đến khu rừng rậm rạp mà người ta kêu bằng rừng Mê hồn.

A Liệt vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã xuyên qua khu rừng không biết bao nhiêu dặm đường. Đột nhiên chàng giật nảy mình lên, tự nghĩ:

- Không được rồi! Nếu hai con báo chết kia bị người Cực Lạc giáo phát giác lập tức họ đoán được có người trốn ra đường này. Dĩ nhiên họ phải nhiều người theo phương hướng mà truy tìm. Họ ra khỏi khu rừng rậm nhìn thấy thôn trang ở phía xa xa. Như vậy Âu Dương Tinh làm sao thoát được?

Bây giờ chàng mới nghĩ tới thì muộn mất rồi, vì đối phương chắc đã phát động cuộc truy nã. Những dấu vết mà hai người còn để lại tất bị đối phương tìm ra.

A Liệt chỉ còn chút by vọng duy nhất là đối phương chưa phát giác hai con báo bị đập chết. Chàng muốn tới nơi để nghĩ cách tiêu trừ mọi dấu vết hoặc bố trí cách nào để đánh lạc đường đối phương.

A Liệt ngẫm nghĩ không tìm ra được biện pháp nào khác, chàng đành liều mạng hiểm thử coi. Chẳng bao lâu đi hết khu rừng, chàng nhảy lên bờ tường đảo mắt nhìn vào thì thấy trong chuồng thú khá rộng, hai con kim tiền báo hãy còn nguyên chỗ, chưa ai đụng đến.

A Liệt nghĩ bụng:

- Bất luận đối phương cao minh đến đâu cũng quyết không nghĩ tới là ta còn trở lại chốn này. Vì thế bọn chúng dù có xét nghiệm xác chết hai con báo thì vị trí và tư thế nhật định đã thay đổi. Cứ tình hình này thì chưa ai phát giác. Nhưng trong chớp mắt không chừng có người tiến vào. Như vậy khi ta động thủ phải cho thiệt lẹ mới được.

A Liệt nghĩ thế nhưng không xuống ngay. Chàng ẩn nấp vào chỗ kín rồi nghĩ cách bố trí cho cẩn thận.

May ở chỗ A Liệt đã trải qua những cơn sóng gió và đã hiểu biết biết thủ đoạn trên chốn giang hồ, nên kế hoạch của chàng cao hơn người một bậc.

Thoạt tiên chàng thị sát chỗ mình đặt chân xuống xem gần đó có điều gì khác lạ không.

Lập tức chàng nhờ tia mắt sắc bén ngó thấy dấu vết mà người khác không thể

nhận ra được.

Trên đầu tượng rêu xanh bị mất đi một chút và cát đá còn vết tích chuyển động. Chàng không có cách nào để bổ xung vào chỗ đó, liền nghĩ tới biện pháp làm rối loạn tai mắt địch nhân.

Bỗng thấy A Liệt đứng lên cất bước lưu vết chân chii chít trên mặt tường một quãng dài hơn ba trượng rồi mới dừng lại.

Tiếp theo chàng ngẫm nghĩ cách đối phó với hai con báo rồi quyết tâm đem xác chúng ra chỗ khác. Nếu đối phương không kiếm thấy là tuyệt diệu, bằng kiếm thấy thì cũng phải nghi ngờ.

A Liệt nhảy xuống trong viện đi ẹ vào chuồng báo.

Lần đầu chàng đem xác một con dẫu vào bụi cỏ rậm trong rừng và hết sức giữ cho không để lại vết tích gì.

Xác con thứ hai chàng đem ra cũng toan làm như vậy. Bỗng chàng xoay chuyển ý nghĩ căn cứ vào lúc đến đây lần đầu, chàng đã có một ấn tượng đi quanh một vòng, chàng vội đến mặt sau cung Ất Mộc.

Mấy hồi trước đã nói mặt sau cung này có hai tầng lầu chia thành nhiều phòng và trở nhiều cửa sổ, mấy nơi cánh cửa nửa khép nửa mở có thể lên vào được.

Tầng lầu cao khó trèo chàng liền lựa một phòng ở dưới nhà. Khi gần tới nơi chàng thấy phòng này bỏ trống, dường như chẳng có điều chi khả nghi. Chàng không ngần ngại gì nữa, liệng con báo vào phòng đánh " huych " một tiếng.

A Liệt một mặt chú ý xem có ai bị kinh động không, một mặt khảo sát trong phòng xem có biến chuyển gì khác lạ.

Chỉ trong nháy mắt chàng phát giác ra vấn đề thứ hai. Phòng này đặc biệt ở chỗ ngoài cửa sổ có một làn mù rất mỏng cơ hồ không trông thấy phun ra.

Vì chàng thò đầu vào phòng nên gặp phải mùi hương thoang thoang xông vào

lỗi mũi, khiến chàng mê man xuýt nữa ngất đi.

A Liệt kinh hãi không biết đến thế nào mà nói. Bản năng thiên nhiên thúc đẩy luồng chân khí từ huyết đan điền xông lên. Chỉ trong chớp mắt luồng nhiệt khí đã chuyển đi khắp kinh mạch trong người, chàng tỉnh táo lại và cảm giác ngất xỉu cũng bị tiêu tan.

A Liệt kinh hãi thò tay vào túi lấy ra một vật. Đây là cánh hoa tiên đàm ngũ sắc. Theo lời Ngôn lão bá thì vật này có công hiệu giải được những chất kỳ độc trong thiên hạ.

Nhưng tiếp theo chàng bật cười cất cánh hoa đi, tự nhủ:

- Ta đã uống nước sương tiên đàn thì chẳng cần nhờ vật gì khác cũng đủ chống các chất độc rồi.

Bây giờ chàng càng hiểu rõ gian phòng trống không này là nơi bố trí mai phục rất ghê gớm.

Những luồng mù mỏng này có thể làm cho những tay cao thủ bất cứ hạng nào đều phải té xỉu. Giả tử chàng không có nhiệt lực tuyệt vời thì cũng không khám phá ra được cách bố trí lợi hại này.

A Liệt nhảy vào phòng ra cửa trông ra ngoài thấy có dãy hành lang mà trên đầu là lối lên tầng lầu hai.

Dãy hành lang men theo một cái sân hình vuông. Hai bên đều có cửa. Một bên chẳng hiểu tình hình ra sao, còn bên sân thì trăm hoa đua nở. Áp chân tường còn có những khóm cây rậm rạp. Phong cảnh coi rất ưà nhìn.

A Liệt tự nghĩ:

- Nơi đây vắng vẻ không người. Giả tử có địch nhân vào té xỉu trong phòng dễ thường cũng ít người biết. Nhưng không có lý. Cách trang trí trong phòng này đã cực kỳ tinh xảo thì đủ rõ mỗi phòng tuyến của đối phương đều mất nhiều công phu. Vậy khi có người bước chân vào phòng thì nhất định ai có trách nhiệm tuần phòng

nơi đây phải biết ngay♦ Ý nghi này vừa phát sinh, chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại mình mẫn đến thế được? Chàng lập tức coi lại xác con báo thì phát giác ra đây là con bị chàng ấn xuống đất nghẹt thở mà chết.

Trong mình nó chẳng có thương tích chi hết.

A Liệt vội lau những đất cát nơi mũi miệng con vật không để dấu vết nào rồi cũng lập tức chạy ra khỏi phòng, ẩn mình trong bụi cây đậm.

A Liệt vừa ẩn xong đã thấy hai ả thị nữ áo xanh chạy vào. Hai cô này cũng xinh đẹp phi thường mà đáng người tha thướt coi thật đáng yêu. Cả hai cô cùng đeo trường kiếm.

A Liệt bụng bảo dạ:

- May mà ta đã khám phá ra cơ quan kịp thời. Cứ xem chúng không ngờ ngác ngần chờ chạy thẳng ngay vào căn phòng kia thì đã biết chúng đã được tin cảnh cáo xác thực đúng căn phòng phát sinh diễn biến.

A Liệt khoan khoái vô cùng, nở một nụ cười rồi nghĩ tiếp:

- Giả tỷ ta chạm trán bọn họ mà họ vung kiếm giết ta ta cũng, chẳng thể đâm chết những cô gái tươi đẹp như thế này.

Hai mỹ nữ áo xanh phát giác ra điều kinh dị khê cất tiếng la vì hai cô đã nhìn thấy con kim tiền báo nằm úp sấp dưới đất không nhúc nhích.

Một cô hỏi:

- Lạ thiệt! Sao con báo này...

Cô kia ngắt lời:

- Trân châu! Người đi bẩm báo cùng Liễu tiên tử. Ta ở lại đây tra xét xem sao.

Trân Châu biu môi đáp:

- Sao tỷ tỷ không đi? Tiểu muội không biết bầm ở đâu.

Thị lùì ại mấy bước rồi nói tiếp:

- Mai Côi! Người quên còn một con nữa rồi ư? Thằng cha nào đó dử quá r Cả hai cô cùng lộ về úy kỵ.

Nguyên hai cô này đã được biết đôi kim tiền báo từng xé xác những tay võ lâm rất cao cường mà chính mắt các cô được ngó thấy. Các cô sợ hãi thất sắc.

Hai thiếu nữ đứng liền vào nhau ngó quanh tả hữu. Trân Châu nói:

- Được rồi! Để tiểu muội đi báo cáo Liễu tiên tử.

Mai Côi đáp:

- Không được! Người phải ở lại đây với ta.

Rồi hai cô đứng yên không cất bước. A Liệt thấy vậy rất đỗi hoài nghi chẳng hiểu ra thế nào?

Sau một lúc Trân Châu lại nói:

- Hỡi ôi! Tiểu muội tưởng chúng ta nên đi báo cáo với vị cung phụng nào khác. Hiện giờ Liễu tiên tử đang đối phó với lão đạo. Nghe nói lão đó đạo tâm rất kiên quyết, Liễu tiên tử không thắng được hẳn, tức muốn chết người.

Mai Côi nói:

- Chúng ta hãy vào thạch lao coi xem nếu lão đạo lại đem giam vào đó rồi thì Liễu tiên tử bây giờ nhàn rồi. Ta phải báo cáo với Liễu cung phụng mới được.

A Liệt bây giờ mới biết bọn chúng ngăn ngừa không hoạt động là vì lẽ đó. Chàng chờ cho bọn chúng đi rồi mới dời đi khỏi bụi cây chuyển vào một gian thạch thất cao lớn.

A Liệt ẩn ở bên ngoài tìm cách điều tra tình hình bên trong.

Chỉ trong khoảnh khắc hai tiểu nữ mặt buồn rười rượi trở ra đứng bên cửa thương nghị với nhau, Mai Cô nói:

- Không được rồi! Liễu tiên tử đang đối phó với lão đạo mà chúng ta đến gặp tiên tử la rước lấy cái đầu khổ vào mình...

Trần Châu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Không cần! Cùng lắm là tiên tử bắt chúng ta cho bọn ác hán hưởng thụ mấy ngày còn hơn là phạm tội để lỡ công việc.

A Liệt nghe rõ ràng, chàng hiểu câu chúng nói để cho bọn ác hán hưởng thụ, thì không khỏi sinh lòng lân tuất không muốn để mình ngọc cho ngâu vầy.

Mai Cô hỏi:

- Chúng ta làm gì nên tội? Hời ôi! Theo ý ta thì chẳng thà mình chịu tội còn hơn để lọt vào tay bọn ác hán.

Trần Châu nói:

- Tỷ tỷ chớ nói cứng. Tiểu muội e rằng đến lúc tối hậu tỷ tỷ lại tình nguyện muốn sống.

Mai Cô nói:

- Để cho bọn bọn ác hán dầm dặt thì còn chịu đựng nổi, nhưng nếu như bọn Linh Chi Thanh Nang chỉ trong một đêm mặt mũi biến thành xấu như quỷ sứ mà trong người lại tiết ra mùi hôi hám thì ta nhất định chết chứ không sống nữa.

Trần Châu thở dài nói:

- Dĩ nhiên là thế. Ai mà chịu nổi cực hình đó?

Đột nhiên cô kinh hãi nói tiếp:

- Không xong rồi chúng ta chẳng thể chần chờ được nữa, mau mau đi báo tin

cho tiên tử biết là hơn.

Hai cô lập tức chạy đi. A Liệt nhìn phương hướng đã biết rồi. Chàng liền mạo hiểm chuồn vào trong thạch thất, tìm chỗ ẩn thân.

Bỗng thấy bên trong là một tòa sảnh đường. Cách bố trí cực kỳ nghiêm ngặt chẳng khác gì tổ qui. Hai bên đều có đường thông đạo. A Liệt vừa trông đã biết ngay trong hai đường này tất có những phòng giam.

Một đại hán áo xanh hung dữ xấu xa chòng kiếm đứng đó. Ngẫu nhiên gã tiến ra trước thềm.

A Liệt tự hỏi:

- Có người canh gác ở đây, mình làm thế nào mà đi qua được?

Xem chừng chỉ có cách giết gã hay đánh cho ngất đi. Trước nay ta chưa từng động thủ đánh ai, chẳng hiểu có làm được không hay lại bị gã đánh té?

Đây là phản ứng về bản năng của chàng. Vì chàng mới biến thành người khác nên trong tiềm thức chưa thành tập quán. Ngoài ra chàng mới học được vài môn quyền thô sơ mà những người mắt thấy tai nghe lại toàn là những nhân vật ghê gớm, trách người nào chàng chẳng nảy ra cảm giác khó lòng địch nổi.

Sau chàng nhớ lại hồi trước một vị tiêu sư dạy quyền cho chàng có nói đến một thủ pháp đánh trúng sau gáy làm cho đối phương chết giấc.

Chàng liền nhận định địa thế chờ cơ hội. Ác hán vừa xoay mình chàng đã nhảy ra xô lại vung chưởng đánh vào sau gáy.

Động tác của chàng nhanh như điện chớp. Chưởng thế sắp hạ xuống dường như ác hán nghe thấy chưởng phong. Nhưng gã chưa kịp xoay mình lại đã rê lên một tiếng, chúm về phía trước, té huỵch xuống đất không nhúc nhích được nữa.

A Liệt vội cặp ác hán ra tựa vào ghế. Đầu ngửa về phía sau, tựa hồ người đang ngủ.

Sau đó chàng chạy lẹ vào mé hữu đường thông đạo.

Quả nhiên đúng như lời chàng đoán. Trong đường thông đạo này toàn những phòng giam, cửa sắt đen ngòm và tường là những phiến đá lớn xếp lên đến tận nóc, khiến người ta cơ hồ nghẹt thở.

Số phòng giam có đến tám căn, may mà cửa sắt còn có một lỗ vuông chừng một thước mới thở được. Lỗ vuông cũng có song sắt để tù phạm hết đường chui qua.

A Liệt coi gian thứ nhất thấy không có tù nhân, gian thứ hai có một người nằm trên ván cỏ.

A Liệt trông quần áo người này nhận ra chính là Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam. Sau Chàng lại trông thấy cái đầu trọc óc vì hăn đã uống nhầm thuốc độc, khi trực được chất độc ra, đầu tóc lại rụng hết. Người vào không biết đầu đuôi tường hăn hói đầu ngay từ thừa sơ sinh.

A Liệt đang lúc khẩn trương, trong đầu óc chợt thoáng qua một ý nghĩ:

- Giả tỷ ta muốn người khác khỏi nhận ra mình thì cứ coi bài học của lần này là làm cho tóc rụng hết đi. Ha ha!

Chàng vừa nghĩ vừa cúi đầu xuống nhìn cánh cửa thì thấy khóa chỉ móc vào nhưng chưa khóa lại.

Dĩ nhiên lão Tăng Lão Tam đang phải bệnh nặng sắp chết, nên họ không hề phòng cẩn mật.

Chàng lại nghiêng đầu nhìn vào qua lỗ vuông thì thấy Tăng Lão Tam nằm đờ người ra không nhúc nhích. Tuy trong phòng ánh sáng yếu ớt nhưng cũng nhìn thấy sắc mặt lão vàng lợt không còn chút sinh khí nào nữa.

A Liệt sửng sốt nghĩ thầm:

- Hăn chỉ còn thoi thóp thở, mình có nên hạ độc thủ nữa hay thôi? Mình mà không động thủ thì về trả lời Âu Dương Tinh thế nào? Bằng cứ hạ thủ trong trường

hợp này thì đâu phải là hành vi của anh hùng hào hán?

Chàng chưa biết tính thế nào. Sau khi ngẫm nghĩ một lúc chàng quyết lâm ròi khỏi căn phòng này tiến vào phía trong.

Bây giờ chàng muốn kiếm Chiêu Thế Ẩn vì gã có mối liên quan với Trình chân nhân.

Chàng cảm thấy cần phải cứu gã mới được.

Đi tới phòng thứ ba, A Liệt đã nhìn thấy Chiêu Thế Ẩn đầu tóc rối bời, áo quần nhiều chỗ rách nát để lộ những vết thương tím bầm. Khí sắc gã cực kỳ suy nhược.

A Liệt cả mừng cất tiếng gọi:

- Chiêu Thế Ẩn! Các hạ cảm thấy thế nào?

Nên biết A Liệt là người rất cẩn thận. Chàng đã tính toán trước nên kêu rõ danh tự để khỏi tiết lộ thân phận của mình.

Chiêu Thế Ẩn từ từ ngừng đầu lên nhìn nhưng không nói gì.

A Liệt lại nói:

- Các hạ đừng nghi ngờ gì nữa. Tại hạ là bạn với Hà huyền thúc tiên sinh.

Trong con mắt đối phương bỗng lộ ra một tia hy vọng, gã cất bước lại hỏi:

- Tôn tính đại danh là gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh. Trình chân nhân có quen tại hạ.

Chàng thò tay vào then cửa có đặt khóa rồi nói:

- Tại hạ tìm cách mở khóa này.

Chiêu Thế Ẩn ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Đây là nơi đầm rồng hang cọp mà y còn vào nổi thì cái khóa kia ngăn trở thế nào được?

Bỗng gã sinh nghi lạnh lùng hỏi:

- Bạch huynh làm sao tiến vào được? Bên ngoài không cõ người canh giữ ư?

A Liệt đáp:

- Có chứ! Tại hạ đánh gã té xỉu rồi♦ Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Trong mình gã không có chìa khóa hay sao?

A Liệt nghe âm thanh biết là gã sinh lòng nghi hoặc. Đó là cử động hợp ý. Một là gã đã bị gạt trước rồi. Hai là gã biết rõ đây là đầu. Mình đã tiến vào được thì đầu phải là người không có biện pháp mở cửa. Nhưng sự thực chàng không hiểu lẽ luật giang hồ nên không biết giải thích thế nào.

Đầu óc vừa thoáng qua một ý nghĩ, chàng đáp ngay:

- Không có đâu. Gã đó không đeo chìa khóa bên mình. Bây giờ ta làm thế nào?

Chiêu Thế Ẩn tuy còn nhỏ tuổi nhưng là tay cao thủ từng trải việc đời, đáp ngay:

- Thử bẻ tẹo cái khóa đi coi.

Gã nói câu này đã nghĩ ngay đến nếu ngón tay đối phương không luyện nội công thượng thặng thì chẳng thế nào bẻ được cái khóa to lớn đó.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì bên ngoài đã vang lên mấy tiếng " rắc rắc ". Tiếp theo then cửa lay động cửa sắt mở ra.

Chiêu Thế Ẩn trợn mắt lên ngăn người ra mà ngón tay chàng đang cầm cái khóa lớn đã bị bẻ cong. Chàng hỏi:

- Chiêu huynh có thể đi được không thì đi trước đi. Tại hạ vào trong xem còn ai nữa không?

Chàng nói tới đây rồi cất bước chạy vào.

Chiêu Thế Ẩn phấn khởi tinh thần gắng gượng nhịn đau chạy theo A Liệt. Gã hỏi:

- Bạch huynh có biết những người phía trong là ai không?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ không biết, nhưng tin chắc là bọn đối đầu với Cực Lạc giáo trong cung Ất Mộc, mình tha người ta ra là bất lợi cho chúng. Chiêu Thế Ẩn còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì A Liệt đã ngó được bốn gian không thấy ai. Y liền chạy vào nhìn gian thứ năm.

A Liệt điều tra đến gian thứ bảy vẫn không thấy tù nhân nào, Chiêu Thế Ẩn nóng ruột không nhịn được liền hỏi:

- Nếu những người bị cầm tù là người của cung Ất Mộc thì Bạch huynh tính sao?

A Liệt đáp ngay:

- Dĩ nhiên cũng buông tha.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Bọn chúng ra rồi tìm cách báo cáo đem công chuộc tội thì sao?

A Liệt chau mày hỏi lại:

- Bây giờ tiểu đệ để Chiêu huynh trốn ra trước được không?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Hiện giờ tay họ không có ai canh giữ khu này.

A Liệt nói:

- Bên kia còn một dãy nhà lao cũng giống bên này...

Chàng còn đang nói thì đã đi tới gian thứ tám mà là gian cuối cùng. Chàng liếc mắt trông vào rồi trầm giọng nói:

- Trong phòng này có một người.

Chiêu Thế Ẩn tự mắng thầm:

- Ta thật là ngu ngốc. Dĩ nhiên gã hiểu ở gian cuối cùng còn có người. Giả tử gã là của địch nhân phái đến thì ta nói gì cũng bằng thừa. Sao ta lại hấp tấp vội tin người quá thế?

A Liệt nhìn vào phía cửa phòng cất tiếng hỏi:

- Nay các hạ là ai? Người bị giam trong phòng râu tóc bù xù, áo quần rách tướng. Mùi hôi hám lọt qua lỗ vuông trên cửa đưa ra ngoài rất khó ngửi. Nguyên một luồng khí vị này cũng đủ biết người đó bị cầm tù nơi đây đã lâu ngày.

Chiêu Thế Ẩn liếc mắt nhìn vào thì vừa lúc người kia quay đầu ra. Mọc quang sắc bén của gã nhìn người kia một chút rồi lùi lại nói:

- Bạch huynh nói gì thì nói đi.

A Liệt đáp:

- Được rồi! Chiêu huynh đi trước đi!

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Còn Bạch huynh thì sao? Chúng ta không đi với nhau một lúc ư?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ có trốn được hay không cũng chưa biết. Chúng ta phải đi từng người một.

Sau này nếu còn cơ hội gặp nhau sẽ nói chuyện.

Chiêu Thế Ẩn thấy A Liệt nói vậy thì sinh lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- Gã mà không cùng đường với ta thì chẳng có chỗ nào lợi dụng ta được. Dù gã biết tên họ ta, nhưng tha ta đi trước thì có ngấm ngấm theo dõi cũng chẳng ích gì.

Gã quyết định rồi trở gót đi ngay.

A Liệt lại hỏi:

- Này! Các hạ là ai? Tại hạ không có nhiều thì giờ, xin trả lời mau.

Mắt mũi người kia đây lông lá lên không nhìn rõ tướng mạo, nhưng cặp mắt rất sắc bén.

A Liệt nghĩ thầm:

- Võ công người này chắc đã vào hàng cao thâm khôn lường, lên bị cầm tù lâu nay mà vẫn giữ được mục quang trong suốt và sắc bén! Người kia chú ý nhìn A Liệt, lạnh lùng đáp:

Nghe khẩu khí các hạ thì dường như có ý muốn giúp ta trốn thoát?

A Liệt lại hỏi:

- Tại hạ muốn biết trước các hạ là ai?

Người kia đáp:

- Bất luận các hạ không bị thật hay giả vờ không biết ta cũng nói rõ chẳng ngại gì. Ta họ Trác tên gọi Vân Trình. Người giang hồ thường kêu bằng Thần Ưng ! Vậy các hạ đã nghe thấy bao giờ chưa?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Cái tên này tại hạ nghe đã quen tai. Bây giờ các hạ có muốn ra hay không?

Trác Vân Trình hỏi lại:

- Tại sao các hạ lại nói ta có muốn ra hay không? Qui tích đại danh là gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh, người ở Lạc Dương.

Trác Vân Trình rảo bước đến bên cửa. A Liệt nắm lấy chiếc khóa.

Chàng đã có kinh nghiệm chi vặn mạnh một cái là mở ra được. Nhưng chàng sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

- Trác Vân Trình không vặn hỏi lai lịch cùng thân thế ta, bảo đi là đi chẳng úy kỵ gì. Tuy hẳn nóng lòng ra khỏi lao tù, nhưng chưa biết đầu đuôi thì bất cứ là ai cũng đáng nghi ngờ.

Chàng nghĩ thế rồi chưa bẻ khóa vội.

Trác Vân Trình hắng dặng một tiếng rồi giục:

- Mở cửa ra.

A Liệt nói:

- Cái khóa này chắc quá.

Chàng tự nhủ:

- Giả tử hãn là người ở cung Ất Mộc vì phạm tội mà bị cầm tù hay vì họ cố ý đả giam vào đây mà ta tha hãn, có thể hãn ra tay chụp lấy ta.

Chàng nghĩ vậy rất hợp lý rồi vừa đụng cho chiếc khóa kêu lách cách vừa hỏi:

- Tại sao các hạ bị cầm tù nơi đây?

Trắc Vân Trình đáp:

- Vì ta biết đây là một tổ chức tà giáo lại hiểu rõ thân phận một vị cung phụng trong giáo phái này.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vào Thủy Lao Giải Cứu Chân Nhân

A Liệt hỏi:

- Ai vậy? Các hạ có thể cho tại hạ biết được không?

Trác Vân Trình chăm chú nhìn chàng, nhe răng cười đáp:

- Không được. Vì ta bưng kín miệng bình mới sống được đến ngày nay.

A Liệt nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì thủ đoạn của bọn họ ghê gớm phi thường nhất là cạm bẫy nữ sắc còn đáng sợ hơn là chất độc. Vậy các hạ không nói cũng phải.

Trác Vân Trình thò đầu lưỡi liếm mép rồi hỏi:

- Những người đàn bà đó ư? Đúng thế thật. Nhất mục họ Liễu quả là một vưu vật ở nhân gian, chỉ vui thú một đêm là suốt đời không quên được. Ha ha! Nhưng bọn chúng đã thất bại rồi. Chúng cho ta hưởng thụ mấy đêm mà chẳng kéo lại được chút gì.

A Liệt hiểu ý mỉm cười nói:

- Cái đó phải coi chừng mới được không thì bọn chúng thẹn quá hóa giận là nguy đấy.

Trác Vân Trình nói:

- Dường như công tử đã hiểu được khá nhiều. Đúng thế! Bọn chúng thẹn quá hóa giận, nhưng ta đã có biện pháp hiểu được nơi đây, lại biết rõ thân phận một người trong này, cái đó chứng tỏ bọn chúng còn chỗ sơ hở cần tìm ra cho biết và lập

kín đi bất cứ bằng một giá nào. Hơn nữa bọn chúng còn muốn lợi dụng ta, lấy đời sống của ta uy hiếp bạn hữu ta không dám tiết lộ chuyện bí mật mà họ đã nghe được.

A Liệt băng khuâng hỏi:

- Nghe được chuyện gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Ta đã bố trí đâu vào đấy. Nếu trong ba tháng mà ta không lấy được tin tức gì cho bạn hữu thì họ sẽ đem điều bí mật mà ta ủy thác giao cho chưởng môn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang.

A Liệt hỏi:

- Nếu chúng bắt hết bạn hữu của các hạ thì chúng còn lo gì nữa?

Trác Vân Trình hỏi lại:

- Tỷ như ta đem điều bí mật giao cho một nhà buôn chính đáng hay một người bạn ở trong làng thì liệu chúng có thể bắt hết được không?

A Liệt gật đầu nói:

- Quả không được thật. Thảo nào bọn chúng không còn biện pháp nào khác.

Trác Vân Trình nói:

- Không hẳn như vậy. Bọn chúng cầm tù ta ở đây, chính ta mới không có biện pháp nào.

A Liệt nghĩ lui nghĩ tới thấy Trác Vân Trình ăn nói rất kín đáo không có chỗ nào sơ hở liền hỏi:

- Nếu tại hạ thả các hạ ra thì các hạ làm gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Cái đó còn phải coi tình hình xem sao đã. Nếu chạy được là hơn hết, bằng không thì cũng phải quyết một trận sinh tử để kiếm lấy một tên theo mình xuống châu Diêm Vương.

A Liệt lại hỏi:

- Trác tiên sinh! Nguyên trước tiên sinh làm nghề gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Ta làm nghề bảo tiêu.

A Liệt sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi:

- Thế thì không đúng rồi. Nếu tiên sinh làm nghề bảo tiêu thì sao lại lần mò tới đây để cho chúng bắt?

Trác Vân Trình sừng sốt hỏi lại:

- Ô hay! Người chỉ biết có vậy thật, hay là người giả vờ? Đây là một tà giáo, ngoài chuyện đâm dăng, họ còn cướp vàng bạc châu báu. Ta đoán đây là nơi bọn chúng tích tụ tài hóa. Ba năm trước ta đã bảo tiêu một món hàng châu báu đáng giá trên hai chục vạn lạng bị bọn chúng cướp mất.

A Liệt vận kinh vào ngón tay bẻ khóa đánh "rắc" một tiếng. Khóa gãy, cửa mở ra.

Chàng nói:

- Đã vậy xin mời tiên sinh!

Trác Vân Trình ra rồi coi lại cái khóa, giật mình hỏi:

- Chỉ lực của lão huynh mạnh đến thế ư? Lão huynh ở môn phái nào?

A Liệt không trả lời, giục:

- Tiên sinh đi đi thôi!

Đoạn chàng cất bước đi trước. Lúc chàng trở ra thấy Chiêu Thế Ẩn vẫn còn đứng ở cửa ngách chứ chưa đi. Chàng liền tới gần hỏi:

- Sao Chiêu huynh còn ở lại đây chưa đi?

Chiêu Thế Ẩn hỏi lại:

- Trong này còn một người nữa huynh đài có nhìn thấy không?

A Liệt gật đầu đáp:

- Nhìn thấy rồi. Nhưng chẳng biết hễ là ai nên không muốn cứu ra.

Chiêu Thế Ẩn nói:

- Huynh đệ nói vậy thì thật là kỳ!

A Liệt đáp:

- Tuy tiểu đệ chẳng cừ hận y, song y bị nội thương rất nặng cũng chẳng có cách nào chạy thoát được.

Chiêu Thế Ẩn ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế! Vậy chúng ta đi thôi.

Trác Vân Trình hỏi xen vào:

- Bạch huynh! Hễ là ai vậy?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không biết tên thật của y, chỉ nghe nói hễ là Tăng Lão Tam, ngoại hiệu là Qui yếm thần tăng.

Chiêu Thế Ẩn ủa lên một tiếng. Còn Trác Vân Trình cả kinh thất sắc nói!

- Trời ơi! Té ra là hãn. Chúng ta đi thôi.

A Liệt nói:

- Các vị hãy đi trước. Tại hạ còn muốn qua bên kia coi.

Trác Vân Trình nhún vai nói:

- Được rồi! Nhưng ta e rằng ra khỏi cửa này là có người xuất hiện ngay tức khắc.

Rồi hãn lại nghĩ rằng không thể thế, vì nếu bọn Cực Lạc giáo muốn thu tập hãn thì cần gì phải chờ lúc trốn đi mới bắt lại?

Đoạn hãn đổi giọng:

- Có thể họ bố trí cạm bẫy, nhưng ta cũng không sợ, nếu trốn chẳng thoát thì quay lại đây nằm một thời gian nữa là cùng.

A Liệt không lý gì đến Trác Vân Trình, chàng quay gót trở ra lối cửa ngạch. Đột nhiên có tiếng người hô hoán, khiến chàng phải dừng bước. Đó là thanh âm của Tăng Lão Tam. Hãn vào không lộ vẻ gì biến đổi và cũng không ra chiều tức tối, lạnh lùng nói:

- Bạch Phi Khanh! Nếu người mở cửa cho ta ra thì có ngày ta sẽ tạ Ôn.

A Liệt đáp:

- Không được! Một là ta không muốn giúp lão. Hai là lão không cử động được.

Trác Vân Trình và Chiêu Thế Ẩn cũng dừng chân lại để nghe cuộc đối thoại giữa hai người. Dĩ nhiên chúng muốn nghe ngóng để phán đoán xem A Liệt có đúng là người ở ngoài cứu chúng không? Hay đây chỉ là một vụ âm mưu nào của Bạch Độc giáo?

Lại nghe Tăng Lão Tam cất giọng khà ố:

- Ta vẫn cử động được, chẳng làm phiền đến người.

A Liệt hỏi:

- Thật thế không? Sao vừa rồi ta thấy lão nằm thẳng căng không cử động được.

Chàng ngó qua khe cửa vào trong thấy Tăng Lão Tam đã đứng thẳng lên rồi. Tuy hăn đầu trọc, khuôn mặt gầy nhom, lông mi trụi hết, trông thực khó coi, song cặp mắt lấp lánh tỏ ra hăn đã khử trừ chất kích độc và đã hết nội thương.

A Liệt giật mình nghĩ thầm:

- Thằng cha này quả nhiên lợi hại. Muốn hạ sát hăn không phải chuyện dễ.

Chàng lại nghĩ:

- Nếu không giết hăn để bịt miệng thì dĩ nhiên Cực Lạc Giáo sẽ biết gốc gác chàng và Âu Dương Tinh. Chàng còn sợ hơn nữa là Cực Lạc Giáo có thể lợi dụng hăn để đối phó với chàng. Vì thế chàng chẳng thể bỏ đi, nhưng vào đây để giết hăn thì là một thủ đoạn rất khôn nạn.

A Liệt lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Chàng ngẩn người không biết làm thế nào?

Chiêu Thế Ẩn trẻ tuổi nóng tính. Gã không nhịn được lớn tiếng hỏi:

- Bạch huynh! Bạch huynh làm gì đó?

A Liệt nghe tiếng gã gọi liền quay đầu nhìn lại, ngó thấy Trác Vân Trình. Chàng chợt động tâm linh, liền bảo Tăng Lão Tam:

- Ta tha cho cũng chẳng khó gì nhưng phải chịu theo ba điều kiện của ta. Một là sau khi lão khôi phục tự do không được quấy rầy thiếu nữ kia cùng Trình chân nhân.

Quý yếm thần tăng Tăng Lão Tam hỏi:

- Còn điều kiện thứ hai?

A Liệt đáp:

- Điều kiện thứ hai là lão phải hết sức đối phó với bọn Cực Lạc Giáo ở Cung Ất Mộc.

Giả tử lão làm cho bọn chúng hết đường thì khi đó mới có quyền đối phó với bọn ta.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Còn điều thứ ba?

Thanh âm hần vẫn trơ trẽn khiến người chán ghét mà cũng không dò xét được tâm tình hần ra sao?

A Liệt hỏi lại:

- Điều kiện thứ ba là bọn ta ngoài kia còn có hai người để làm chứng thì lão tính sao?

Tăng Lão Tam hăng dặng một tiếng, nghĩ thầm:

- Thăng lời này gớm thiệt, tinh quái hơn cả cáo già. Gã đưa ra hai người chứng là đẩy ta vào chỗ không thủ tín không xong. Nếu ta mà bội ước thì phải giải quyết xong hai chứng nhân kia đã.

Nhưng đã đến nước này, lão chẳng có cách nào hơn được, liền đáp:

- Được rồi. Hai người kia tên là gì?

A Liệt đáp:

- Một vị là Trác Vân Trình lão sư và một vị là Chiêu Thế Ân huynh đài. Hai vị

đó cũng bị bọn Cực Lạc giáo gia hại.

Chàng vừa nói vừa rút then cửa sắt.

Bốn người ra khỏi nhà lao đi vào sảnh đường. Trác Vân Trình nói:

- Tên canh giữ nơi đây đã bị chết rồi.

Tăng Lão Tam chạy lại ngó, không khỏi bật tiếng la hoảng.

A Liệt nghe tiếng động tâm liền hỏi:

- Tăng lão sư! Phải chăng lão đã nhận ra người đó?

Tăng Lão Tam đáp:

- Ta không quen biết gã.

A Liệt hỏi vặn:

- Thế thì sao lão lại hoang mang kinh ngạc?

Tăng Lão Tam hỏi lại:

- Người nhất định bắt ta phải trả lời chăng?

A Liệt đáp:

- Di nhiên là thế? Nếu lão không trả lời tức là muốn làm phiền cho tại hạ và có ý phản bội lời hứa.

Tăng Lão Tam tuy có cách giải thích, nhưng hiện giờ không phải là lúc nói nhiều, hấn liền đáp:

- Thiệt tình ta không nhận biết gã. Có điều ta trông bộ mặt gã liền hiểu ngay gã là chân tay của ai rồi.

A Liệt nói:

- Té ra là thế. Thảo nào người ta chỉ nghe trình báo về tướng mạo của thủ hạ liền lập tức nhận ra chủ nhân là ai.

Chiêu Thế Ẩn ngạc nhiên hỏi:

- Sao Bạch huynh lại biết rõ nhiều câu chuyện nơi đây như vậy?

A Liệt đáp:

- Vì tiểu đệ lúc đó ẩn ở trong Tiêu hồn điện nên nghe được khá nhiều chuyện bí mật.

Tăng Lão Tam đột nhiên biến sắc. A Liệt cũng nghe tiếng động. Lập tức chàng ra hiệu cho mọi người hay rồi chàng ẩn vào sau cánh cửa.

Chiêu Thế Ẩn và Trạc Văn Trình cũng tìm nơi ẩn nấp. Còn Tăng Lão Tam thì chạy ra nắm lấy xác chết của hán tử xấu xa cùng đem đi ẩn.

Hành động của Tăng Lão Tam, A Liệt nhìn rõ và trong lòng ngờ vực không hiểu.

Tiếng bước chân đã tới gần. Chỉ trong chớp mắt mấy người tiến lại là hai hán tử xấu xa nâng đỡ Trình Huyền Đạo cùng đi. Phía trước còn có một người che mặt mình mặc áo xanh.

A Liệt vừa trông thấy đã nhận ra hẳn là Dư Thái Can.

Bỗng một hán tử bật tiếng la:

- Ô hay! Lão Lý chạy đi đằng nào mất rồi?

Một tên khác đáp:

- Chắc hẳn vào trong lao kiểm tra tù phạm.

Dư Thái Can nói:

- Hãy đem lão đạo này giam vào thủy lao.

Đột nhiên A Liệt nghe thanh âm Tăng Lão Tam lọt vào tai:

- Người có dám mạo hiểm theo kế hoạch của ta thử ra tay không? Nếu làm được ổn thỏa thì có thể nhận rõ chân tướng người này và cũng làm cho Cực Lạc giáo phải nhụt nhuệ khí.

A Liệt biết rõ nếu muốn cứu Trình Chân Nhân, tất phải trông cậy vào lực lượng Tăng Lão Tam. Chàng nghe lão đề nghị như vậy thì trong lòng mừng rỡ vô cùng! Chàng không biết hiện giờ Tăng Lão Tam ẩn ở đâu nhưng đoán được là lão vẫn nhìn thấy mình, liền gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Tăng Lão Tam liền dùng phép truyền âm nói:

- Bước đầu tiên là chúng ta tìm cách bắt người ra hiệu lệnh giam vào trong lao. Bước thứ hai ta chỉ thi hành một thủ pháp đơn giản khiến hãn phái tự động bỏ tấm khăn đen che mặt xuống.

Bỗng thấy Dư Thái Can rẽ vào ngõ ngách mé hữu. Phía trong là những phòng giam, mà A Liệt vừa cứu mấy người ra.

Tăng Lão Tam liền cất giọng khản ố bằng phép truyền âm:

- Tiểu Bạch! Bản lãnh thẳng cha này rất cao minh. Tăng mõ không dám tự khoe là thẳng được hãn, nên cần phải có người giúp đỡ mới bắt hãn giam lại. được. Người phải để ý coi chừng chờ hãn tiến vào phòng giam thứ nhất, hãn phát giác ra điều khác lạ tất mò vào điều tra. Nhiệm vụ của người là đóng chặt cửa sắt phòng lao, ta sẽ yểm trợ người và bức bách hãn phải lui vào. Vụ này mà chỉ có một người thì chẳng thể đồng thời làm hai việc.

A Liệt nghĩ tới Tăng Lão Tam có thể bán rẻ chàng, bày ra cạm bẫy này để cho Dư Thái Can bắt chàng, đặng hãn thừa cơ tẩu thoát.

Nhưng Tăng Lão Tam vừa dứt lời thì Dư Thái Can đã đi tới cửa phòng giam thứ nhất, hãn ngó vào trong.

Bỗng thấy Dư Thái Can đứng ngoài cửa ngõ ngác một chút rồi đẩy cửa sắt mở ra. Đây là cơ hội chớp nhoáng. A Liệt lập tức nhảy xổ lại bằng mình vào ngõ gạch.

Tăng Lão Tam cũng hành động mau lẹ như A Liệt. Lúc chàng vào đến cửa phòng thò tay ra giữ cửa sắt thì một luồng kinh phong tập kích vào Thiên linh cái chàng.

Vì lúc này A Liệt đứng khom lưng nên thiên linh cái chàng cúi xuống hướng vào trong lao thì vừa gặp đối phương phản kích.

Đầu là nơi yếu hại của con người nên ai bị tập kích cũng phải né tránh mà địch nhân ra tay không cần tìm được bộ vị nào khác.

Nhưng A Liệt nhất quyết chịu đòn để giữ chặt cửa sắt phòng lao. Thiên linh cái chàng bị một đòn nặng đánh hất lùi lại mà tay chàng vẫn không buông, hấp tấp cài then ngoài.

"Cách" một tiếng vang lên! Chàng đã cài then và khóa cửa rồi.

Bấy nhiêu động tác A Liệt đã nhờ Tăng Lão Tam giúp được phần lớn. Hăn liệng ám khí ra khiến Dư Thái Can vừa đánh một đòn lập tức phải lùi lại. Lúc chàng đóng cửa sắt, Lão Tam đứng bên cài then. Động tác của hai người đồng thời diễn biến.

Giả tử Tăng Lão Tam không phóng ám khí thì Dư Thái Can sau khi đánh một đòn còn có thể dùng thân pháp mau lẹ đẩy cửa mở ra, hay ít nhất cũng không để cho hai người kịp cài then. Bây giờ quả đúng như lời Tăng Lão Tam, Dư Thái Can bị giam trong lao rồi.

Tăng Lão Tam nắm tay A Liệt hỏi:

- Người có bị thương không?

A Liệt đáp:

- Không hề gì!

Tăng Lão Tam nói:

- Nếu vậy thì mau điếm huyết hai thẳng lỏi kia đi. Bên này không còn gì. Đến ta còn không ra được thì dĩ nhiên kẻ khác chẳng thể trốn thoát.

A Liệt cùng Tăng Lão Tam chạy vội ra, nhưng hai hán tử xấu xa đã áp giải Trình Huyền Đạo tiến vào ngạch mé tả, nên lúc hai người nhảy ra thì không thấy bọn chúng đâu nữa.

Lúc hai tên hán tử đi vào ngạch mé tả thì Chiêu Thế Ẩn và Trác Vân Trình lặng người ra. Tăng Lão Tam bảo hai người chặn đường rút lui của chúng rồi nói:

- Có khi chúng ta tha ra từng tên một, vậy các vị nhân lúc bất ngờ mà tập kích thì dễ dàng hơn.

Hắn nói thế rồi không chờ Trác, Chiêu trả lời đã kéo A Liệt tiến vào. Vừa vào tới gian đầu đã thấy cửa sắt mở toang, một hán tử áo xanh đứng bên cửa, còn tên nữa không thấy đâu. Dĩ nhiên gã áp giải Trình chân nhân tiến vào lao rồi.

Tăng Lão Tam cùng A Liệt động tác đà mau lẹ lại không một tiếng động nên vào đến cửa lao mà hán tử vẫn chưa phát giác.

Tăng Lão Tam nhìn A Liệt đưa tay ra hiệu. A Liệt liền nhảy xổ lại dang hai tay ra ôm lấy hán tử. Chàng ý mình đao thương chém không vào mới dám có cử động như vậy để bắt sống địch nhân. Nhưng giả tử Tăng Lão Tam thi triển công phu điếm huyết cho đối phương té nhào há chẳng hay hơn?

A Liệt cũng có ý hoài nghi, song vẫn ra tay ôm chặt lấy hán tử áo xanh. Nhưng chính chàng cũng bị khuỷu tay địch nhân thúc vào trước ngực. Dù là con người có tấm thân sắt thép chém không vào, cũng khó chịu nổi cái thúc này. Nếu chàng là người đã được huấn luyện võ công tự nhiên né tránh, chẳng dễ đối phương đánh trúng và như vậy thì không ôm chặt đối phương được nữa.

Hán tử áo xanh kinh hãi la lên làm kinh động mọi người trong lao.

Gian thủy lao này chưa có nước. Vào qua cửa đến một đường bậc đá chừng bảy,

tám bậc. Trình Huyền Đạo cùng một tên hán tử áo xanh khác đi xuống.

Giữa phòng có một cái cột đá lớn vuông vắn chừng hai thước. Trên cột có gắn vòng sắt. Mới trông đã biết ngay là để khóa tù phạm.

Lúc này Trình Huyền Đạo chưa bị khóa vào cột. Đại hán áo xanh kia quay lại nhìn thấy tình trạng ngoài cửa, vẫn phản ứng chậm chạp ra ngoài sự tiên liệu của A Liệt.

Nguyên đại hán kia đã không sợ hãi trốn chạy mà trái lại gã cứ ôm Trình Huyền Đạo xoay lại dừng ở phía sau. Gã dùng Trình Huyền Đạo làm lá chắn để người ngoài không dám dùng ám khí phản kích.

Giữa lúc ấy hán tử áo xanh rút một thanh đoản đao mũi nhọn hoắt chĩa vào cổ Trình Huyền Đạo. Gã chỉ đâm khẽ một nhát là cổ họng Chân nhân bị đứt lìa.

A Liệt giật mình nói:

- Tăng lão sư chó vội hoang mang.

Tăng Lão Tam đáp:

- Dĩ nhiên ta không hoang mang chút nào vì lão mũi trâu này không phải là bạn hữu với ta.

Hán tử áo xanh lớn tiếng:

- Đừng hòng ném cát vào mặt bọn quang côn. Các người vào đây nhất định vì mục đích cứu lão đạo này. Vậy các người có nói đến hàng ngàn hàng vạn câu xảo trá cũng bằng vô dụng. Bây giờ các người nên rút đi cho lẹ.

Tăng Lão Tam lạnh lùng đáp:

- Không ăn thua đâu. Lão gia đây cũng chính là một người bị hãm hại, người không nhận ra ư? Nói một cách khác ta vào đây không phải chỉ vì mục đích để cứu lão đạo kia. Có đúng thế không?

Hán tử áo xanh tuy trong lòng đã nhận thấy Tăng Lão Tam nói câu này không phải là giả dối, nhưng gã chẳng có cách nào làm khác được liền lớn tiếng quát:

- Các người hãy tránh ra!

Tăng Lão Tam nói:

- Đâu có thể dễ dàng thế được? Người buông tha lão đạo này, hoặc giả ta có thể tha mạng cho người.

Hán tử áo xanh nghiêng răng. Mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Gã đẩy Trình Chân nhân treo bạc đá đi xuống. Coi thái độ gã hiển nhiên quyết chí liều mạng. Nếu bọn A Liệt không chịu tránh, chắc gã giết chết Trình Huyền Đạo trước.

A Liệt giật mình kinh hãi. Tăng Lão Tam cũng ngần ngại một chút rồi lùi lại.

Cửa buồng không có người ngăn chặn. Đại hán áo xanh đánh bạo ra được ngoài cửa.

A Liệt và Tăng Lão Tam đều đứng ở phía trong đường thông đạo nhưng không về bên phía cửa này.

Hán tử nhìn ra cửa không có địch nhân rồi lùi trở lại đối với bọn Tăng Lão Tam. Gã vẫn ôm chặt Trình Huyền Đạo để làm tấm bình phong.

Trước cục diện này nếu hán tử lui ra thì hai người mai phục bên ngoài là Chiêu Thế Ẩn và Trác Vân Trình dĩ nhiên có thể ám toán, nhưng Trình Huyền Đạo vẫn bị nguy đến tánh mạng.

Đang lúc nguy cấp, A Liệt bỗng nghe tiếng Tăng Lão Tam.

Đột nhiên hán tử áo xanh ở trong tay chàng cự thoát ra được. Chàng vội níu lấy gã rồi cả hai người xô đẩy cùng ngã lăn xuống đất.

Tăng Lão Tam đang lúc lùi ra đường ngách vội chạy lại giúp A Liệt kiềm chế gã áo xanh. Hán tử áo xanh đành bỏ Trình Huyền Đạo để chạy thoát thân.

Dè đầu gã vừa chạy ra cửa thì hai bên đều có bóng người xuất hiện tập kích.

Hán tử áo xanh chỉ kịp ối lên nửa tiếng đã bị Chiêu Thế Ẩn nắm lấy cổ họng. Đây là môn Ưng Trảo tuyệt kỹ cực kỳ lợi hại. Luồng lực đạo vừa phát ra đã làm gãy xương cổ đối phương chết ngay đương trường.

Chiêu Thế Ẩn liền chạy lại ôm lấy Trình Huyền Đạo thì thấy cặp mắt lão mơ màng, thần trí không tỉnh táo. Gã không hiểu vì duyên cớ gì nhưng may ở chỗ chưa bị dao cắt họng.

Bên này Tăng Lão Tam đã phóng chỉ điểm vào tử huyệt của hán tử thứ hai làm cho gã chết ngoè.

A Liệt sừng sốt nghĩ bụng:

- Lão này thật là tàn độc, vừa ra tay đã giết chết mạng người.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận. Chàng nhảy lên nói:

- Hú vía! May mà lão bảo ta buông tay để gã kia cực thoát.

Tăng Lão Tam nói:

- Đó là chỗ nhược điểm của con người. Gã thấy mình đã đối phó với người kia nên chỉ nghĩ cách thoát thân cho lẹ. Cách này mình làm trăm lần trúng cả trăm, không còn nghi ngờ gì nữa.

Mấy người chạy đến bên Trình Huyền Đạo. A Liệt nghĩ tới việc vừa rồi lại hỏi Tăng Lão Tam:

- Có phải vừa rồi lão đã liệu trước tất gã uy hiếp cách đó mới bảo ta ôm chặt lấy gã phải không?

Tăng Lão Tam đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Đối phương thấy trong tay bọn mình đã nắm được người của bọn chúng thì dù chúng lạnh lẽo đến đâu cũng không gia hại người của bọn mình để

khỏi xảy chuyện báo thù. Đó là phản ứng tất nhiên của con người.

Hắn ngó Trình Huyền Đạo rồi nói tiếp:

- Đối phương bị hai đường giáp công mà biến thành thế này. Một là lão mũi trâu bị người ta điếm huyết. Hai là trúng phải chất độc gì đó.

A Liệt nói:

- Có cách nào giải cứu được không?

Tăng Lão Tam vạch mắt Trình Huyền Đạo ra nhìn rồi đáp:

- Phép giải trừ rất giản dị. Chỉ cần khai thông huyết đạo là xong. Nhưng thủ pháp điếm huyết này ta chưa được thấy qua mà chỉ biết huyết Đại thần và huyết Chương môn bị bế tắc nên khí huyết không lưu thông được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Dùng Y Thuật Giải Cứu Hai Người

A Liệt lại hỏi:

- Tại sao cứ giải khai huyết đạo cho Trình chân nhân là y không việc gì nữa?

Tăng Lão Tam đáp:

- Vì lão bị chất độc không mãnh liệt chỉ có tác dụng chậm chạp khiến cho Trình chân nhân bị hôn mê không tỉnh mà thôi, phải lâu ngày mới chết được. Công lực lão rất thâm hậu, sau khi lão khôi phục được tự do là sức đề phòng trong người tự nhiên phản ứng và chẳng bao lâu lão sẽ tỉnh lại. Khi đó lão vận Huyền công có thể tiêu trừ chất độc hay ít ra làm cho nó tự vào một chỗ rồi từ từ tìm phương giải cứu.

A Liệt thấy Tăng Lão Tam sắp bỏ đi liền hỏi:

- Lão đi đâu bây giờ?

Tăng Lão Tam đáp:

- Ta đi coi xem thằng cha kia là ai?

A Liệt nói:

- Hẳn tên gọi là Dư Thái Can, một tên cung phụng ở trong cung này.

Tăng Lão Tam sừng sốt nói:

- Lạ thật! Sao người biết nhiều chuyện thế?

A Liệt không trả lời đi theo hẳn vào những phòng giam ở mé hữu.

Khi đến gian phòng thứ nhất, Tăng Lão Tam giơ tay lên liệng một vật vào trong. Chỉ trong khoảnh khắc dưới đất bốc lửa cháy. Bầu không khí nóng như thiêu đốt, thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Dư Thái Can ẩn trong góc nhà ngó thấy trong biển lửa, Tăng Lão Tam vẫn qua lại được.

Bỗng Lão Tăng cười nói:

- Lão Dư! Đây bất quá Tăng Tam Lão này mới làm lễ kiến diện mà thôi. Nếu Tăng mỗ muốn cho lão bị thương thì lập tức toàn thân không còn một miếng da nào khiến lão biến thành sống dờ chết dờ. Lão có tin như vậy không?

Dư Thái Can ở trong phòng nghe giọng khả ố biết hẳn là Quỷ yểm thần tăng Tăng Lão Tam liền hỏi Lại:

- Tin thì sao mà không tin thì sao?

Tăng Lão Tam đáp:

- Nếu tin thì bỏ tấm khăn che mặt để ta coi chân tướng. Dù ta không tha lão nhưng cũng không gia hại. Bằng lão chẳng tin thì ha hạ.. Ta sẽ cung hỷ cho lão.

Dư Thái Can và A Liệt nghe Lão Tam nói đều mờ mịt chẳng hiểu gì hết. Dư Thái Can hỏi:

- Có gì mà cung hỷ?

Tăng Lão Tam đáp:

- Lúc đó lão cháy thành than, không ai nhận diện được nữa, như vậy là lão thỏa chí, không phải lộ chân tướng. Há chẳng dám mừng ru?

Bản tính Tăng Lão Tam vẫn ưa rắc rối sinh sự với người. Dư Thái Can nghe giọng lười hãn phải buồn nôn, lắc đầu hỏi:

- Ta chưa muốn chết. Lão có gì bảo đảm là không gia hại ta?

Tăng Lão Tam đáp:

- Một lời của bậc đại trượng phu giá đáng ngàn vàng. Chúng ta đã là người giang hồ trọng nhất là chữ tín. Tăng Lão Tam này ai không biết tiếng. Chẳng lẽ đã hứa lời còn chưa đủ ư?

Dư Thái Can chán ngáy giọng nói của Lão Tăng, sợ hãi ba hoa nửa liền đáp:

- Được lắm! Quân tử nhất ngôn. Đây lão huynh coi đi.

Dư vừa nói vừa bỏ tấm khăn che mặt. Tăng Lão Tam định thần nhìn lại rồi la lên:

- Trời ơi! Té ra là lão!

Dư Thái Can nói:

- Nếu lão huynh giữ bí mật cho tiêu đệ thì ơn đức này vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Tăng Lão Tam nói:

- Cái đó sẽ nói chuyện sau. Bây giờ phải gấp tìm cách thoát khỏi nơi đăm rờng hang cộp này. Nếu lão tin là ta có thể trốn ra được tất không để ta coi chân tướng một cách chóng vánh như vậy!

Dư Thái Can nghe tới đây phải đưa hai tay lên bịt tai lại. Nhưng Tăng Lão Tam vẫn lải nhải nói tiếp:

- Nếu ta giữ bí mật thì lão có chịu chỉ điểm bến mê không? Thời giờ rất cần kíp, lão trả lời ngay đi, không thì ta trở gót.

A Liệt cười khúc khích hỏi:

- Tăng lão sư! Lão nói câu ấy chẳng là thừa ư? Hẳn đang mong lão đi cho lẹ. Và lại người ta bịt tai lại rồi thì lão còn nói làm chi nữa?

Tăng lão Tam đáp:

- Ta đã dùng nội lực thúc đẩy thanh âm thì dù hẳn có dùng tảng đá ngàn cân bịt lấy lỗ tai cũng chẳng thể không nghe được.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Vậy bây giờ lão đi hay là không đi?

Tăng Lão Tam đáp:

- Cái đó còn phải chờ nơi lão Dư, xem lão có mạo hiểm không đã rồi mới quyết định được?

Dư Thái Can đáp:

- Xin miễn thứ cho ta không thể chỉ điểm đường lối được.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Vậy thì khi ta trốn khỏi nơi đây sẽ tuyên dương việc lão đầu hàng gia nhập Cực Lạc giáo với bạn hữu giang hồ, lão có sợ không?

Dư Thái Can nhăn nhó cười đáp:

- Đó là một việc ta chẳng có cách nào làm được. Nếu ta chỉ điểm đường lối cho lão trốn thoát thì lúc quay lại không toàn mạng nữa.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Phải chăng lúc đó Cực Lạc giáo chủ sẽ hạ sát lão?

Dư Thái Can đáp:.

- Đúng thế!

Dư Thái Can rất khó chịu phải nghe đối phương nói. Lão đã buồn nôn mà vẫn

phải nghe. Hơn nữa còn phải trả lời mới thật là đau khổ.

Tăng Lão Tam đột nhiên đổi giọng hỏi:

- Sự thực lão là ai?

Dư Thái Can hỏi lại:

- Sao? Lão còn chưa biết ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Vừa rồi ta coi tôn dung thì rõ ràng là Phân Kim Thủ Du Nhất Phong. Chẳng hiểu có đúng không?

Dư Thái Can nói:

- Đúng hay không ta cũng chẳng biết.

Tăng Lão Tam lên giọng hách dịch:

- Đừng có nói bướng! Ở trước mặt Tăng Lão Tam này, lão còn kém xa lắm. Lão nên biết ta rất quen thuộc với Du Nhất Phong.

Dư Thái Can nói:

- Lão đã muốn dằng dai câu chuyện thì cứ việc mà nói!

Tăng Lão Tam nói:

- Ha ha! Lão tưởng ta nói dối chẳng? Ta nói thật cho lão hay Du Nhất Phong đã biết rõ ta có bản lĩnh bắt buộc người phải nghe chuyện. Thế mà lão ngây ngô giờ trò bưng tai. Ta vừa coi đã biết ngay là lão giả mạo.

Rồi hăn nhờn nhờn đặc ý ngó A Liệt nói tiếp:

- Chắc lão đã đề phòng từ trước là có khi bị lộ mặt nạ, nữa nên sau tấm khăn

che mặt còn có một bộ mặt giả nữa. Kế hoạch đó kể ra đã cao thâm, nhưng gặp phải ta thì nguy kể này không hiệu nghiệm đâu.

A Liệt nóng ruột khẽ nói:

- Chúng ta không thể chần chờ được nữa.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Lạ nhỉ! Người dám đi liền với ta ư?

A Liệt vội đáp:

- Không phải thế! Chúng ta chia nhau mỗi người đi một ngả. Đó là ta nhắc lão mà thôi.

Bây giờ ta hãy đi trước.

Tăng Lão Tam nói:

- Được rồi! Ta đốt cháy lão này đã rồi sẽ tìm đường trốn ra.

Người bắt tất phải lo cho ta.

A Liệt mắng thầm:

- Quỉ nó lo cho sự sống chết của người. Có điều ta sợ bọn Cực Lạc giáo bắt được cái quái vật này thì ta cùng Âu Dương Tinh phải bại lộ hành tung, nên ta mới mong cho người trốn thoát mà thôi.

Chàng chợt nghĩ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Sao mà ta ngộ thế? Người ta đã đoán ra mình với Tăng Lão Tam là cùng một đường đi. Thế thì dù lão có trốn thoát mà sau này bọn Cực Lạc giáo kiếm được hãn cũng sẽ tra hỏi cho ra lai lịch của mình cùng A Tinh.

Câu chuyện giữa hai người dĩ nhiên Dư Thái Can ở trong phòng lao cũng nghe

rõ. Vì thế lúc Tăng Lão Tam uy hiếp hẳn, hẳn liền ngoan ngoãn bỏ tấm khăn che mặt để lộ chân tướng khác.

A Liệt đứng ở đằng sau Tăng Lão Tam mà trong phòng lao ánh sáng lờ mờ, nếu là người khác thì không trông rõ mặt Dư Thái Can được. Nhưng mục lục của chàng có thể nhìn qua đám mây mù, trong đêm tối cũng như ban ngày, nên chàng nhìn rất rõ. Chàng giả vờ hỏi:

- Sao? Lão đã bỏ tấm khăn che mặt rồi ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Chẳng lẽ còn chưa ư? Dĩ nhiên lão muốn sống lâu mà sợ ta đốt chết.

A Liệt cười thầm nói:

- Đã thế thì tại hạ đi trước. Sau đây chúng ta còn cơ hội gặp nhau, lão tam sẽ nói cho tại hạ hay cũng chưa muộn.

Rồi chàng băng mình vọt đi, nghĩ thầm trong bụng:

- Tăng Lão Tam vẫn chưa chịu nói thực. Chắc lão đã biết Dư Thái Can là ai rồi, vì thế lão không sợ đối phương hạ thủ.

A Liệt ra đến bên ngoài thì chỉ thấy Chiêu Thế Ẩn đang nâng đỡ Trịnh Chân Nhân.

Còn Trắc Vân Trinh không biết đi đâu rồi.

Chiêu Thế Ẩn thấy chàng trở ra, lộ vẻ bồn chồn hỏi:

- Trắc Vân Trinh bỏ đi rồi. Chẳng hiểu hẳn có phải gian tế không?

A Liệt đáp:

- Không phải đâu!

Chàng chưa dứt lời thì Tăng Lão Tam đột nhiên xuất hiện khẽ hỏi hai người:

- Các người còn chưa đi ư?

A Liệt nghĩ thầm:

- Ta hiểu rồi! Lão này muốn dùng kế nghi binh như Trác Vân Trình. Gia tử lão quá vật bị bọn Cực Lạc giáo bắt được, hẳn sẽ nói là giao mật thư vào tay ta. Sau một thời gian ước định không thấy bản trở ra hãy mở thư coi, và sẽ đem lai lịch nhân chính của Dư Thái Can công bố với thiên hạ.

Bụng chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng. Chàng giúp Chiêu Thế Ẩn để gã công Trình Chân Nhân lên lưng rồi lạt đặt chạy đi.

Tăng Lão Tam quả nhiên đưa ra đến ngoài cửa. A Liệt đã liệu trước như vậy, vì muốn viết một phong thư phải cần một đoạn thời gian.

A Liệt cầm đầu chạy đi, chớp mắt đã đến toà nhà phía sau.

Lúc hai người xuyên nhà vượt viện chẳng thấy bóng một địch nhân nào, liền đi thẳng vào trong một căn phòng ở tòa nhà lầu phía sau. Hai người chỉ còn việc chuồn qua cửa sổ vượt qua vườn loa nữa là ra khỏi cung Ất Mộc.

Chiêu Thế Ẩn đứng bên cửa sổ nhìn ra nói:

- May quá! Bên ngoài không có bóng địch nhân.

A Liệt kéo tay gã lộ vẻ suy nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Lúc tại hạ vào đây, trong nhà này thường thấy bóng người thì đủ biết trong cung Ất Mộc này không thiếu thủ hạ. Chúng ta vừa gây náo loạn bên kia, dù không dám kinh động đối phương nhưng chắc họ cũng biết rồi.

Chiêu Thế Ẩn cười lạt hỏi:

- Dĩ nhiên có thể như vậy. Nhưng nếu chúng ta bị bại lộ hành tung thì sao đối phương chưa vây bắt? Chẳng lẽ họ cố nín để cho chúng ta trốn ra ngoài ư?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng ngờ như vậy. Nếu quả đối phương ý có lực lượng hùng mạnh thì dĩ nhiên họ cố ý buông tha chúng ta đi rồi ngấm ngấm theo hút, một là để điều tra nẻo đường chạy trốn của bọn ta, hai là nếu mình có vây cánh họ sẽ quăng một mẻ lưới là quét hết.

Châu Thế Ẩn tỉnh ngộ nói:

- Rất có lý! Chúng ta phải coi chừng. Nhưng...

A Liệt nói bằng một giọng cả quyết:

- Tại hạ tin rằng hiện giờ chúng ta đang ở trong vòng giám thị của địch nhân. Chúng ta đừng đi nữa để xem họ ứng phó cách nào?

Châu Thế Ẩn giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Không đi thì ở lại đây ư?

A Liệt thò cổ ra ngoài cửa sổ nhìn quanh rồi đáp:

- Phải rồi! Ngoài chuyện đó, có thể địch nhân không tiên liệu đến cách hành động này của chúng ta.

Mục quang chàng bỗng chú ý đến một bụi hoa rậm trước mặt, chàng nói tiếp:

- Vừa rồi Tăng Lão Tăng bảo:

Cần giải khai huyết đạo cho Trình Chân nhân mới có thể tiêu trừ chất độc trong người lão gia phải không?

Châu Thế Ẩn đáp:

- Đúng thế!

Đột nhiên gã chau mày tựa hồ ngẫu nhiên gặp cơn đau khổ A Liệt vừa quay đầu lại nhìn thấy liền hỏi:

- Chiêu huynh làm sao thế?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tiểu đệ không sao cả! Chỉ bị thương một chút thành ra thũng thòang tưởng chừng mũi kim đâm vào làm cho đau nhói. Cốt sao ra khỏi nơi đây uống vài thang thuốc là khỏi.

A Liệt gật đầu nói:

- Chiêu huynh bị thương ở Thái âm phế kinh nên có hiện tượng như vậy. Tuy hiện giờ chưa có gì nghiêm trọng, nhưng nếu phải động thủ chiến đấu thì lúc lúc để tụ chân khí bị ảnh hưởng rất nhiều.

Chàng nói nguyên lý này là theo y thuật của Ngôn lão bá đã truyền thụ cho và chàng đã tiến hơn một bước đi vào phương diện võ công.

Chiêu Thế Ẩn rất khâm phục nói:.

- Đúng lắm! Tiểu đệ bị thương ở huyết khúc trạch. Bạch huynh vừa nghe nói đã hiểu ngay là đụng vào Thái âm phế kinh, thực đáng mặt y thần.

A Liệt mừng thầm trong bụng, khiêm tốn đáp:

- Tại hạ chẳng biết gì mấy. Đó là buột miệng đoán càn. Có điều tại hạ thử một phen xem có chữa được nội thương cho Chiêu huynh chăng?

Chàng nhảy vọt ra ngoài cửa sổ hái bốn thứ hoa cỏ đem vào. Chàng lựa ba thứ vò vào với nhau đưa cho Chiêu Thế Ẩn và bảo gã:

- Nơi đây không có ấm nồi để nấu thuốc mà cũng không có chày giã để vắt nước. Vậy Chiêu huynh đành nhai cho thật nát rồi nuốt vào vậy.

Chiêu Thế Ẩn không lẽ chối từ, đón lấy nắm thuốc nghĩ bụng:

- Đây một là phước hai là họa. Nếu là họa cũng chẳng thể tránh được. Mình đã theo gã từ nhà tù trốn ra thì hoài nghi gã cũng bằng vô dụng.

Chiêu Thế Ẩn nghĩ vậy bỏ nắm hoa cỏ vào miệng mà nhai thật kỹ thì thấy nó vừa ngọt vừa đắng lại cay sè nữa. Lạ thay! Gã nuốt nước vào bụng chẳng bao lâu rồi nuốt luôn cả bã.

A Liệt nói:

- Chiêu huynh hãy chờ một chút để cảm thấy trong ngực có luồng nhiệt khí lưu chuyển thì đó là được lực phát sinh hiệu nghiệm. Chiêu huynh có thể yên tâm là thương thế sẽ khỏi ngay.

Trong tay chàng còn một nắm cỏ lẫn với mấy bông hoa nhỏ màu xanh lợt. Chàng lấy chiếc khăn tay bỏ vào rồi vo tròn lại.

Lát sau quả nhiên Ch Thế Ẩn lên tiếng:

- Trong ngực tiểu đệ đã thấy có một luồng nhiệt khí bốc lên A Liệt nói:

- Như thế chứng tỏ tại hạ đoán không lầm. Vậy bây giờ Chiêu huynh hãy động thủ giải cứu cho Trình đạo trưởng. Nếu đạo trưởng tiêu trừ được chất độc, khôi phục được thần trí thì may ra có thể giải khai được huyệt đạo.

Chàng đặt đạo trưởng ngồi xuống ngựa cổ lên rồi vắt nước hoa cỏ cho nhỏ vào miệng Trình Huyền Đạo.

Chỉ trong khoảnh khắc, Trình Huyền Đạo mở bừng mắt nhìn quanh bốn mặt tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc.

Trình Huyền Đạo vừa ngó thấy A Liệt đã "ủa" lên một tiếng. Khi lão nhìn rõ Chiêu Thế Ẩn càng ngạc nhiên hơn. A Liệt liền đem những việc đã xảy ra thuật lại cho Trình Huyền Đạo nghe. Trình Huyền Đạo chột tỉnh ngộ hỏi:

- Phải chăng hiện giờ chúng ta đang bị hãm mình ở nơi hiểm địa? Hỡi ơi! Ta

cần khôi phục lại sức lực ngay mới có thể xông ra khỏi chốn đầm rỗng hang cộp.

A Liệt đột nhiên hỏi lại:

- Trình đạo trưởng! Văn bối đã hiểu việc Liễu Phiêu Hương thi triển môn bảo bối và lấy sắc dục quyến rũ người. Nhưng về sau thế nào văn bối không hiểu. Đạo trưởng có thể nói cho nghe được chăng?

Trình Huyền Đạo chú ý nhìn chàng đáp:

- Những tin tức mà thí chủ lượm được rất đúng. Mụ đã dùng nữ sắc để mê hoặc bản đạo, nhưng không thấy có bảo bối gì hết. Sao thí chủ lại biết rõ?

A Liệt đáp:

- Lúc đó văn bối ẩn ở phía sau tượng thần Hoan Hỷ tiên nhân và nghe rõ Cực Lạc giáo chủ bảo Liễu Phiêu Hương dùng chăn mê hồn, một trong ba thứ bảo bối của cung Ất Mộc để đối phó với đạo trưởng. Lúc bọn họ đi rồi, A Tinh bàn định với văn bối rồi cô đưa cho văn bối một loại thuốc bột tung vào chăn mê hồn. Thuốc này hễ dính vào da một chút là ngứa không chịu được. Theo lời A Tinh thì chất đó có thể phá được độc kế của bên địch.

Trình Huyền Đạo cả kinh nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy thì thí chủ cùng Âu Dương cô nương đều là ân nhân cứu mạng cho bản đạo. Phải rồi! Lúc đó quả nhiên bản đạo bị ngứa kịch liệt mà lại không gãi được, đành vận công khắc cự. Nổi đau khổ kể sao cho xiết! Có điều bản đạo trong lòng cũng hiểu nhờ cơn ngứa kỳ quái này mà tâm thần phân tán, nếu không thì mấy chục năm dầy công cắm giới nhất định trôi theo dòng nước.

A Liệt nghe lão nói nhận thấy ngay là nhân vật chính phái có sao nói vậy, dù là vụ này cũng không phủ nhận.

A Liệt hỏi sang chuyện khác:

- Liệu Chân nhân có tự giải khai huyết đạo được chăng?

Trình Huyền Đạo lắc đầu đáp:

- Không được! Cần phải có ngoại lực giúp đỡ thì mới đả thông được huyết đạo bị phong toa? Lão đưa mắt nhìn Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Hiền điệt thử giúp ta xem thế nào?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tiểu điệt rất vui lòng ra sức, nhưng không hiểu hạ thủ vào đâu.

Trình Huyền Đạo liền bảo gã vận công lực ra đầu ngón tay trước hết đánh vào huyết Tương đài rồi theo đường kinh mạch đi tới chỗ bế tắc.

Chiêu Thế Ẩn không dám chần chừ, ngưng thần để tụ chân lực. Trong lúc gã vận công quả nhiên phát giác ra nội thương trong mình đã khỏi hẳn. Bất giác gã sinh lòng kinh ngưỡng A Liệt là tay học rộng tài cao.

Trình Huyền Đạo ngồi xếp bằng. Chiêu Thế Ẩn chuyển qua sau lưng lão chỉ đầu ngón tay vào huyết Tương đài Chân nhân.

Đầu ngón tay vừa đụng vào, Trình Huyền Đạo khê la gọi:

- Hãy khoan!

Chiêu Thế Ẩn rút tay về hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Trình Huyền Đạo thở dài đáp:

- Công lực của người tuy thâm hậu nhưng theo đường cương mãnh không hợp với đường lối của ta.

Chiêu Thế Ẩn biết ngay là Trình Huyền Đạo đã đoán ra công lực của gã chưa tinh thâm. Lão nói vậy là để gỡ thế diện cho gã. Gã đưa mắt nhìn A Liệt tự hỏi:

- Không hiểu công lực anh chàng này ra sao?

Nhưng trong con mắt gã thì chàng là một nhân vật trẻ tuổi hơn gã nhiều và cũng là một nhân vật hiếm có trong võ lâm hiện nay. Nếu A Liệt không giúp được thì thật khó lòng.

A Liệt ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Văn bối muốn thử coi được chăng?

Trình Huyền Đạo cũng nghĩ như Chiêu Thế Ẩn:

Vụ này cần phải dùng đến công lực, chứ trí thông minh không làm gì được. Nhưng lão không tiện cự tuyệt liền đáp:

- Nếu vậy lại phiền thí chủ giúp cho, bằng lộ số không hợp, bản đạo sẽ nói với thí chủ.

A Liệt vận động thần công. Đầu ngón tay chàng nóng kinh người.

Chính chàng cũng cảm thấy nhiệt độ lên cao vô cùng. Chàng không hiểu huyết Tương đài ở chỗ nào quay lại hỏi Chiêu Thế Ẩn.

Chiêu Thế Ẩn rất lấy làm kỳ nhưng cũng trở cho chàng biết.

A Liệt định thần chỉ ngón tay vào Trình Huyền Đạo liền cảm thấy một luồng nhiệt khí mãnh liệt từ huyết đạo thấu vào kinh mạch. Chỉ trong khoảnh khắc huyết Đại cực bị bế tắc được nhiệt lực tấn công đến nơi.

Huyết Đại cực thuộc về Thái âm phế kinh ở một bên bụng dưới. Trình Huyền Đạo cảm thấy luồng nhiệt khí thúc vào kinh mạch, huyết đạo liền được đả thông. Lão mừng quá nhưng đang lúc khẩn yếu không dám lộ vẻ vui mừng. Lão toàn thần chú ý tự đề tụ chân khí bản thân để tiếp với luồng lực đạo bên ngoài.. Hiện chỉ còn huyết hương môn bị bế tắc, có đả thông được hết mới khôi phục sức lực như thường.

Lão cảm thấy luồng nhiệt khí xuyên qua mấy huyết đạo rồi dừng lại không tiến nữa thì trong lòng rất lấy làm kỳ, không hiểu vì lẽ gì A Liệt đột nhiên án binh bất động.

Nếu lão không phải để tụ chân khí thì đã mở miệng hỏi chàng.

Bây giờ mà lão mở miệng phân tâm thì có thể bị giảm sút mấy thành công lực. Vì thế lão cứ phải nhắm mắt tĩnh tọa. Còn A Liệt cũng thấy lòng dạ bối rối, vì chàng phát giác ra rất nhiều thông lộ mà không biết chỉ huy luồng chân khí của mình thúc vào nẻo nào cho đúng.

Chàng thấy Trình Chân nhân nhắm mắt không nói gì, vẻ mặt ra chiều nghiêm trọng, chàng cũng sợ mình lên tiếng làm cho lão phân tâm nên không dám hỏi.

Sau một lúc A Liệt bồn chồn, mồ hôi trán toát ra đầm đìa mà không biết làm thế nào cho phải.

Nên biết luồng Kim đan chân khí của chàng thuộc về chân khí tiên thiên không giống luồng chân lực nội gia của mọi người. Vì thế chàng đã thông huyết Đại cự một cách dễ dàng. Nhưng cũng vì luồng chân khí mãnh liệt phá vỡ cả những vật cứng rắn, nên bao nhiêu huyết mạch trong người Trình Huyền Đạo không ngăn trở được. Do đó chàng cảm thấy mất căn cứ về đường tiến không biết thúc đẩy chân khí vào đâu cho phải.

Chiêu Thế Ẩn thấy A Liệt trán toát mồ hôi, bắt giác cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm:

- Nhất định khí lực y bị kiệt quệ mới thành hiện tượng này. Nếu vậy thì Trình Chân nhân vẫn mang bệnh mà cả y cũng mất sức.

Gã vội chụp lấy ngón tay A Liệt hy vọng chàng kịp thời thu về một ít nguyên khí. Ngờ đâu tay gã vừa đụng vào thì một luồng nhiệt khí rất mãnh liệt đang bùng bùng muốn nhảy vọt lên.

Chiêu Thế Ẩn rất đổi kinh nghi. Gã quyết định do thám cho ra cứu cánh, liền ngấm ngấm để tụ nội lực cho luồng chân khí từ bàn tay tể ra.

Luồng chân khí của gã như con thuyền trên mặy nước, nó đi theo luồng nhiệt lưu vào đến huyết Đại cự không bị ngăn trở chi hết. Sau lã thám ra luồng nhiệt lưu dừng lại ở gần huyết Chương môn. Chỉ cần đã thông huyết đạo này nữa là xong việc.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trong Rừng Rậm Lắng Nghe Động Tĩnh

Chiêu Thế Ẩn chợt tỉnh ngộ nghĩ bụng:

- Té ra huyết Chương môn khó đã thông hơn huyết Đại cự, nên Bạch huynh không hoàn thành được. Âu là ta phải giúp y một tay.

Gã liền dẫn đường cho luồng chân khí của A Liệt xông vào huyết Chương môn một cách rất dễ dàng.

Trình Huyền Đạo đã để tụ được chân khí rồi. A Liệt tự nhiên thu chân lực về nhìn Chiêu Thế Ẩn cười nói:

- Đa tạ Chiêu huynh.

Chiêu Thế Ẩn được an ủi rất nhiều vì gã đã đưa một phần lực lượng vào. Gã nói:

- Sao Bạch huynh lại nói thế? Bạch huynh hao tổn chân lực rất nhiều, cần điều dưỡng một lúc mới được.

Lúc A Liệt nói câu trước chàng đã vận khí hành công khắp các kinh mạch trong toàn thân thấy không có gì khác lạ, liền đáp:

- Tiểu đệ không có gì đáng ngại. Không hiểu Trình Chân nhân đã bình phục chưa?

Trình Huyền Đạo dương mắt lên đáp:

- Hay lắm! Bạch thí chủ thần công tuyệt thế! Bần đạo tuy đã khổ luyện lâu năm mà nội lực còn kém tôn giá rất xa nên khâm phục thí chủ vô cùng!

Chiêu Thế Ẩn nghe Trình Huyền Đạo tỏ vẻ khâm phục A Liệt thái quá thì có ý không chịu liên hỏi:

- Trình Chân nhân! Chân nhân thử nghĩ coi Bạch huynh có cần điều dưỡng một lúc không? Vừa rồi y toát mồ hôi rất nhiều.

Trình Huyền Đạo hoài nghi lắc đầu đáp:

- Thật là kỳ quái! Thần công của Bạch thí chủ như vậy mà vừa rồi sao lại đình trệ lâu thế?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không hiểu đường lối kinh mạch. Lúc đó cảm thấy trong mình Chân nhân rất nhiều lỗ lẽ mà tại hạ không biết dẫn chân khí theo đường nào nên trong lòng nóng nảy vô cùng, sợ toát mồ hôi.

Chiêu Thế Ẩn nghe thấy ngẩn người ra.

A Liệt lại nói tiếp:

- May mà được Chiêu huynh kịp thời giúp đỡ chỉ dẫn đường lối:

Nếu không thì tại hạ luống cuống chẳng biết làm thế nào.

Chàng nói bằng một giọng nói rất thành thật, ai nghe cũng phải tin.

Chiêu Thế Ẩn bây giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra mình đã lầm to. Mình tưởng công lực y kiệt quệ phải ra tay viện trợ. Giá tỷ mình sớm biết vậy thì chỉ cần dùng lời rồi giải thích cho y là đủ mà khỏi phí mất gần hai giờ.

Vì gã có ý tưởng lầm lẫn nên không khỏi bẽ bàng.

Trình Huyền Đạo nhìn A Liệt hỏi:

- Hiện giờ thần công của thí chủ trong thiên hạ ít người bì kịp mà sao thí chủ chưa hiểu các huyết mạch trong người.

A Liệt trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Một đấng chàng muốn thổ lộ chân tình để xin Trình Huyền Đạo truyền thụ võ học cho. Một đấng chàng lo tiết lộ lai lịch là một điều bất lợi.

Sau chàng tỉnh ngộ tự nhủ:

- Bữa trước Hà Huyền thúc tiền bối đã nói là vì e ngại gây nên mối tranh chấp trong môn phái nên không dám truyền thụ Võ đương bí thuật cho mình. Trình Chân nhân đây tất cũng có điều úy kỵ đó. Vậy ta tội gì mà tiết lộ những bí mật một cách vô ích?

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Từ thuở nhỏ vẫn bồi được một dị nhân truyền thụ nội công, nhưng từ đó tới nay vẫn chưa thấy dị nhân xuất hiện lần thứ hai, nên chỉ biết có vậy mà thôi. Còn ngoài ra chẳng hiểu chi hết.

Trình Huyền Đạo tuy đã biết nhiều chuyện kỳ cổ quái, nhưng trường hợp của A Liệt, lão chưa được nghe qua nên rất lấy làm hứng thú. Lão hỏi:

- Bậc dị nhân đó là ai?

A Liệt đáp:

- Văn bối cũng không biết.

Trình Huyền Đạo lại hỏi:

- Hình dạng người đó thế nào?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Y người thấp lùn thùn mà gầy khăng gầy kheo. Mày râu bạc trắng... Hỡi ơi! Văn bối không nhớ rõ nữa rồi.

Trình Huyền Đạo dương mắt lên ngắm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Có phải lão để bộ râu dê mà giọng nói khem khép như tiếng vịt đực không?

A Liệt đáp:

- Hầu giống như thế!

Trình Huyền Đạo chau mày nói:

- Không thể là lão được. Lão ma đó mà có thu đồ đệ chẳng nữa cũng chẳng chịu để thí chủ ở nhà.

Chân nhân ngó A Liệt một cái rồi đáp:

- Bần đạo hoài nghi y là Ma Sa Thiên Hoàn:

Nhưng lão một là chưa từng thu đồ đệ, hai là đường lối không giống thí chủ.

Đoạn lão hỏi thêm một câu:

- Thí chủ có nhớ y thấp lùn ốm o như thế nào không?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Vãn bối không nhớ rõ được..., bây giờ hồi tưởng lại thì dường như tướng mạo lão biến đổi luôn.

Chàng nói một cách hồ đồ cho xong chuyện. Ngờ đâu Trình Huyền Đạo lại vỗ đùi đánh "đét" một cái nói:

- Bần đạo biết rồi. Nhất định là Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh. Lão đùa cợt ở nhân gian mấy chục năm, tướng mạo thường biến đổi. Cho đến nay không một ai hay chân tướng của lão. Nhất định là lão rồi. Nếu không phải lão thì còn ai có môn thần công vô thượng như vậy nữa?

A Liệt hỏi:

- Bản lĩnh của lão nhân gia cao minh lắm ư? So với Chân nhân thế nào?

Trình Huyền Đạo cười đáp:

- Bần đạo dĩ nhiên còn kém lão xa.

Chiêu Thế Ẩn xen vào:

- Nhưng gia phụ thường nói trên đời hiện nay chỉ có Trình Chân nhân sánh kịp Tiêu lão.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Đó là lệnh tôn quá khen mà thôi. Những người đạo hạnh tâm thường như bần đạo bây giờ có hàng mấy chục người.

Đây là một điều mà A Liệt rất quan tâm. Chàng vẫn nuôi hy vọng kiếm được một tay võ hiệp danh gia để bá sứ học thành võ công đặng báo cừu tuyệt hận.

Vì thế chàng chẳng bỏ qua cơ hội nào để hiểu biết gốc ngọn những tay cao thủ tuyệt đỉnh hiện nay. Chàng nghe Trình Huyền Đạo nói vậy thì trong lòng rất lấy làm thất vọng, buột miệng hỏi:

- Chân nhân nói vậy thì ra trăm cay nghìn đắng luyện thành bản lĩnh như Chân nhân vẫn chưa xứng hùng thiên hạ được hay sao? Hỡi ôi! Nếu vậy thì vẫn bối chẳng cầu sứ học nghệ làm chi nữa.

Trình Huyền Đạo không hiểu rõ lai lịch chàng thiếu niên này. Bây giờ gặp cơ hội lão muốn thám thính cho ra liền hỏi:

- Nếu mục đích học võ chỉ để tự vệ thì thần công của Bạch thí chủ là khá lắm rồi! Hà tất phải bôn tẩu giang hồ cầu sứ học nghệ làm chi nữa?

A Liệt đột nhiên tỉnh ngộ liền đổi giọng nói:

- Giả tử vãn bối gặp được cơ hội để xưng hùng thiên hạ thì cũng không đến nỗi uổng phí một đời. Cái đó kêu bằng tham vọng của con người muốn với cao cũng như nước chì len lõi chảy xuống chỗ thấp. Xin Chân nhân chớ cười...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vãn bối rất muốn tìm kiếm dị nhân kia để cầu lão nhân gia truyền thụ võ công nên bỏ cửa nhà đi xa muôn dặm. Không ngờ dọc đường gặp nhiều sóng gió. Hèn chi cố nhân có câu "sầy nhà ra thất nghiệp" thật là đúng lắm.

Trình Huyền Đạo gật đầu nói:

- Ra cửa là chịu đựng gian nan. Xưa đã thế mà nay vẫn thế. nhưng Bạch thí chủ đã bị lôi cuốn vào trong võ lâm thì cần phải hiểu biết nhiều chuyện bí ẩn.

A Liệt hỏi:

- Giáo chủ Cực Lạc giáo trong cung Ất Mộc là ai? Chân nhân có nghe ai nói đến chưa?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Bần đạo chưa biết gì về giáo phái này? Cả mục yêu phụ kia cũng chưa từng nghe ai đề cập tới. Nếu không vì chuyện Chiêu hiền diệt thì bần đạo quyết chẳng đến đây mà những sự bí mật về tà giáo này đã làm bao nhiêu tội ác bấy giờ người đời mới biết tới.

A Liệt nghe giọng lười Trình Huyền Đạo biết lão căm hận tà giáo này đến cực điểm liền đem những chuyện mình đã mắt thấy tai nghe thuật lại. Chàng nói cả đến câu chuyện giữa Tăng Lão Tam và Dư Thái Can cho Trinh Chân nhân biết.

Trình Huyền Đạo nghe rồi trầm ngâm một lúc mới hỏi:

- Ban đầu bần đạo nghe lời nói và cử động của Liễu Phiêu Hương đoạn mục ra tay điểm huyết cùng những sự bố trí trong đại điện mới nhận ra đây là một tà giáo bí mật đáng sợ mà võ công họ lại cao cường, e rằng chẳng kém gì những nhân vật

lừng danh trong võ lâm. Theo những tài liệu của Bạch thí chủ bổ sung mà xét đoán thì đây là nơi rất tà ác. Vậy giáo chủ Cực Lạc giáo nhất định là tên ác ma vào bậc nhất.

Lão buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Giáo chủ Cực Lạc giáo hành động kỳ bí như vậy tức là một nhân vật nổi danh trong võ lâm. Cả những tên cung phụng dưới trướng hẳn đa số cũng là những tay cao thủ khét tiếng không còn nghi ngờ gì nữa. Hẳn sáng lập ra tà giáo này thì những người đã gia nhập cố nhiên suốt đời bị kiểm chế không dám phản bậy. Vụ này đồn đại ra ngoài giang hồ tất ai cũng nghe cũng phải kinh hãi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Những quân tà ác trong thiên hạ đại khái đều thế cả. Sao Trình Chân nhân riêng đối với tà giáo này lại sợ hãi hơn hết?

Trình Huyền Đạo thấy câu hỏi có ý nhị liền ngoảnh mặt một cái rồi đáp:

- Bạch thí chủ! Thí chủ một mình qua lại giang hồ nên chẳng có điều chi úy kỵ. Còn bản đạo đã ở trong môn phái, nhân số rất nhiều, khó lòng tránh khỏi có kẻ hay người dở. Ké nào tâm thuật bất chính rất dễ bị lôi cuốn vào đường tội lỗi mà biến thành một phần tử trong tà giáo. Vì thế bản đạo lòng nóng như lửa đốt.

A Liệt nghe lão nói có lý liền hỏi:

- Nếu vậy thì các gia phái khác đều có điều úy kỵ đó chẳng?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Đúng thế! Nếu tin tức này mà đồn đại ra ngoài giang hồ thì võ lâm còn nổi nhiều trận phong ba chẳng kém gì vụ Huyết vũ bí thư.

A Liệt là người thông minh Chàng biết rằng nếu mình hỏi thêm về vụ Huyết Vũ thần công nhất định sẽ khiến lão đạo sinh lòng ngờ vực. Chàng hỏi phớt qua về vụ này Trình Chân nhân cũng không chịu nói nhiều. Lão chỉ cho chàng hay đây là một

vụ đại án rất lớn trong võ lâm, nội tình rất phức tạp. Khi nào có cơ hội lão sẽ kể tường tận cho chàng nghe.

Hai người lại trở về câu chuyện Cực Lạc giáo.

Chiêu Thế Ẩn kể cho Trình Huyền Đạo nghe vì gã có người biểu muội mất tích phải ra sức điều tra. Gã đã trải qua rất nhiều chi tiết rồi mới đi tới cung Ất Mộc này.

A Liệt cũng nói thêm trong cung này có nhiều thiếu nữ xinh đẹp và theo điều lệ nghiêm khắc của bản cung, tất nhiên cô đã bị hại. Chiêu Thế Ẩn lặng lẽ không nói gì nữa nhưng mắt gã chiếu ra những tia cừu hận ghê gớm.

A Liệt liền thức tỉnh bọn họ:

- Hiện chúng ta còn ở trong phạm vi thế lực của địch nhân. Bây giờ dùng cách gì đã trốn ra được, xin Trình Chân nhân chỉ điểm cho.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Cho đến bây giờ mà địch nhân chưa tìm tới đây thì thật ra ngoài tình lý:

Bạch thí chủ nói rất đúng. Chúng ta bị con mắt của họ giám thị rồi. Bọn họ mà để chúng ta trốn chạy là có ý do thám dư đảng để tung một mẻ lưới quét hết.

Chiêu Thế Ẩn tức khí lòng lên tận cổ đứng dậy nói:

- Tiểu điệt xông vào liều mạng với bọn họ còn rảnh Chân nhân cùng Bạch huynh nên thừa cơ trốn đi..

A Liệt vội nắm lấy tay gã.

Trình Huyền Đạo cũng nói:

- Hiền điệt không nên nóng nảy. Địch mạnh ta yếu. Địch trong bóng tối mà ta lộ ra ánh sáng. Trước tình thế này không thể tranh phong được. Công việc trọng yếu của chúng ta là hủy diệt Cực Lạc Giáo đến tận cội rễ, chứ không phải chỉ mong trốn thoát mà thôi.

A Liệt cũng nói theo:

- Đúng thế! Chiêu huynh ơi! Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Trình Chân nhân nhất định không chịu ngồi nhìn bọn ma tà tác ác.

Chiêu Thế Ẩn tuy nghiêng răng căm hận, nhưng không làm sao được, đành hỏi lại:

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ ẩn núp ở đây hoài?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bọn Cực Lạc giáo chẳng những có cao thủ võ lâm mà còn nhiều kỳ nhân dị sĩ trợ lực.

Cứ coi kỹ môn trận pháp ở ngoài? cửa trước và những kỳ hoa dị thảo trong viện là đủ chứng minh vụ này.

Đột nhiên lão tùm tùm cười nói tiếp:

- Bọn kỳ nhân dị sĩ đã biến cái chốn này thành nơi nguy hiểm, nhưng cái đó có lợi mà cũng có hại.

Chiêu Thế Ẩn kinh ngạc hỏi:

- Tiểu điệt chưa hiểu có hại ở chỗ nào?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì những nhân vật đó trên đời làm gì có nhiều, nên việc điều tra cũng dễ.

A Liệt cả mừng nói:

- Phải rồi! Có điều chúng ta phải trốn thoát đã rồi mới bắt tay vào cuộc điều tra.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bây giờ chúng ta tương kế cự kế. Chiêu hiền điệt giả vờ bị thương trầm trọng. Bần đạo vẫn hôn mê bất tỉnh nhân sự. Chúng ta chờ đến lúc trời tối, Bạch thí chủ công bần đạo và dắt Chiêu hiền điệt thì bọn chúng không nghi ngờ gì nữa và cho là chúng ta phải ở lại trong này một ngày là chuyện hợp lý. Khi chúng ta ra đến khu rừng rậm rạp sẽ chia đường mà chạy trốn. Đối phương trở tay không kịp, có bắt cũng chẳng bắt được hết, nói một cách khác là bọn ta còn có người ra thoát.

A Liệt hỏi ngay:

- Chúng ta trốn ra rồi tập hợp ở đâu? Theo ý văn bối thì tin tức này cần đưa ra ngoài nhưng đưa cho ai?

Trình Huyền Đạo buột miệng đáp:

- Thí chủ ứng biến rất mau lẹ. Với tài trí này mà thí chủ lại luyện thành võ công tất trở nên một nhân vật thiên hạ vô song. Bần đạo chúc cho thí chủ tái ngộ dị nhân kia để người truyền thụ võ học.

Lão nói bằng một giọng rất thành khẩn nên A Liệt tin ngay là lão có chân tâm cầu cho mình được toại nguyện. Do đó chàng nhìn ra những lão nhân chính phái khí độ khác người, không đem lòng ghen tỵ với ai.

Trình Chân nhân trầm ngâm một lúc rồi lấy trong bọc ra một tấm ngọc phù giao cho A Liệt nói:

- Đây là vật tùy thân của bần đạo. Thí chủ cầm đưa đến cho tể sư đệ là Hà Huyền Thúc và thuật rõ tình hình với y, tất y sẽ biết cách hành động.

A Liệt cất cẩn thận tấm ngọc phù vào bọc. Trình Huyền Đạo lại dặn:

- Thí chủ qua lại giang hồ chớ có tiết lộ những chuyện bữa nay vì Cực Lạc giáo là một tổ chức kỳ bí khôn lường. Không hiểu họ có bao nhiêu cao thủ nổi danh tham gia vào giáo phái này. Nếu thí chủ gặp đâu nói đấy tất bị bọ ám toán.

Lão quay lại dặn Chiêu Thế Ân:

- Nếu hiền điệt trốn thoát được khỏi nơi đây thì chi ngấm ngầm tìm cách báo cho lệnh tôn biết là hiền điệt vẫn bình yên. Hiền điệt chớ có về nhà khiến toàn gia sẽ bị liên lụy.

A Liệt và Chiêu Thế Ẩn đều cảm thấy vụ này rất nghiêm trọng nên lộ vẻ lo âu.

Mãi đến bây giờ A Liệt mới nói chỗ Âu Dương Tinh ẩn mình cho hai người hay. Chàng mà ra thoát thì việc đầu tiên là đi kiếm cô.

Trình Huyền Đạo hỏi về tình hình Âu Dương Tinh rồi bảo A Liệt:

- Bần đạo chủ trương ba người chúng ta đừng đi về phía Âu Dương cô nương để tránh con mắt theo dõi cửa địch nhân. Ứớ tình hình hiện tại mà phán đoán thì một là cô đã phục hồi nguyên lực và bỏ đi rồi. Hai là chúng ta chưa chắc phá được vòng vây của địch mà đề cô biết hết những điều bí mật về Cực Lạc giáo thì cô trở nên một con cờ tất trọng yếu.

A Liệt không đồng ý với Trình Huyền Đạo về điểm này nhưng chàng cũng không bài bác mà chỉ hàm hồ gật đầu.

Ba người bàn định tìm phương hướng chạy trốn A Liệt đi về phía đông mà Âu Dương Tinh ở phía tây tức là đi về phương hướng trái ngược.

Nhưng sau Trình Huyền Đạo ngẫm nghĩ một lúc lại nói:

- Bần đạo nhận thấy đường lối như vậy không ổn. Bạch thí chủ đi về phía tây nam hay hơn. Còn Chiêu hiền điệt đi về ngả đông mới đúng.

A Liệt mừng thầm trong bụng vì nẻo đường này chàng có thể rẽ vào kiếm Âu Dương Tinh.

Nhưng chàng cố ý hỏi:

- Tại sao vậy?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì thành Hứa Xương ở về phía tây nam. Nếu Chiêu hiền điệt đi về ngã đó thì địch nhân đoán ngay được y không về nhà, nên phải đi về hướng trái ngược, địch nhân sẽ đoán là y cố đánh lạc đườn bọn chúng mà thật ra y đi đường quanh để trở về Hứa Xương, nọ sẽ đem lực lượng để chặn đường này.

A Liệt và Chiêu Thế Ẩn đều khen Trình Chân Nhân là mưu thâm. Mọi người liền vận công đều tức để phục hồi sức lực đặng phá vòng vây trốn đi.

Trời nhá nhem tối, Trình Chân nhân nói:

- Chỉ lát nữa là chúng ta sẽ biết phải chăng đối phương cố ý tha cho bọn mình trốn chạy để tiện bề quăng lưới bắt một mẻ. Nếu chúng có ý như vậy thì bọn ta thế nào cũng có một hai người trốn thoát được.

Lão đảo cặp mắt lấp lánh chăm chú nhìn hai chàng thiếu niên, càng tăng thêm phần tin cậy.

Nguyên Trình Huyền Đạo phát giác ra ở hai chàng thiếu niên tướng mạo rất hay, không đến nỗi bị chết bất đắc kỳ tử. Do đó lão chứa chan hy vọng là kế hoạch của mình sẽ thành công.

Trình Huyền Đạo hạ thấp giọng xuống nói:

- Bây giờ chúng ta nên khởi hành ngay.

Lão nói bằng một giọng lạc quan và kiên quyết khiến hai chàng thiếu niên tăng thêm dũng khí.

A Liệt theo kế công Trình Huyền Đạo lên lưng, còn một tay nâng đỡ Chiêu Thế Ẩn chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Ba người vượt qua khu đất trống không có gì yếm hộ một cách rất mau lẹ rồi nấp vào trong bụi cây rậm.

Chiêu Thế Ẩn chân bước loạng choạng, biểu diễn người bị thương rất khéo.

Cả ba người trong lòng đều rất đỗi khẩn trương vì bây giờ là lúc tối hậu quan đầu.

Giả tử bọn địch nhân xuất hiệu cả đại đội thì nhất định không thể thoát được theo như lời phỏng đoán của Trình Chân nhân.

Ba người dừng chân một lúc trong bụi rậm rồi lại ra đi nhằm chạy về phía rừng cây rậm rạp. Đoạn đường này ba người vượt qua một cách bình yên, tiến vào rừng cây.

Chiêu Thế Ẩn thỉnh thoảng lại đụng người vào thân cây, chân gã bước trầm trọng.

A Liệt nói khẽ để cố vũ cho gã hăng hái lên.

Quả nhiên vừa vào rừng được mấy trượng thì mười mấy cặp mắt ở trong bóng tối theo dõi bọn họ. Giả tử Chiêu Thế Ẩn mà không giả vờ bị thương thì địch thân tất ra lệnh cho người bốn mặt đổ tới để tấn công. Trình Huyền Đạo đã tính toán rất chuẩn đích về điểm này.

Ba người dắt dúm nhau đi trong rừng cây được hơn mười trượng thì nhỡn quang mỗi lúc một tối đen lại. Trình Huyền Đạo đột nhiên phát ám hiệu, ba người đột nhiên biến thành u linh quỷ mỹ, chia đường chạy trốn. Chớp mắt đã không thấy bóng đầu nữa.

Phía sau cách chừng ba, bốn trượng, bất thành linh nổi hiệu còi rất cấp bách. Chẳng cần nói cũng biết đây là tín hiệu của Cực Lạc giáo thông báo cho mọi người chia nhau đuổi bắt.

A Liệt nhờ có thị lực trông qua được mây mù, nên tuy ban đêm ở trong rừng cây mà chàng vẫn thấy rõ sự vật như giữa ban ngày.

Khinh công chàng cũng tuyệt xảo, không bước lên những lá khô nên không phát ra những tiếng sột soạt.

Thỉnh thoảng A Liệt quay đầu nhìn lại vẫn thấy rõ bóng người chuyển động

nhưng chàng tin chắc họ chưa nhìn thấy chàng mà cũng chưa nghe thấy tiếng bước chân của chàng.

A Liệt tiến về phía trước rất lẹ mà không hấp tấp. Chàng nhận định phương hướng rồi chạy về phía Âu Dương Tinh ẩn thân.

A Liệt sắp ra khỏi khu rừng bỗng thấy phía trước có bóng người lố nhố chàng liền thả bước chậm lại. Chàng đi quanh sau mấy cây lớn quả nhiên thấy giữa lùm cây rậm có bóng người ngồi. Thanh trường đao cắm xuống đất ngay bên cạnh đờ tùy tiện lúc nào rút lấy cũng được.

Chàng đảo mắt nhìn quanh lại thấy một người ngồi trên cành cây cao chừng một trượng. Vừa ngó cách ăn mặc và diện mạo xấu xa chàng nhận được ngay là bọn Cực Lạc giáo.

A Liệt trong lòng rất xao xuyến tự hỏi:

- Phải chăng bọn chúng đã điều tra ra chỗ A Tinh nên có người đợi mình ở đây? Hông rồi! Nhất định A Tinh bị họ bắt đem đi. Bọn này còn chờ mình tự chui đầu vào bẫy.

Giữa lúc kinh hãi nóng nảy, chàng động tâm linh nghĩ ra một kế. Chàng lượm một viên đá nhỏ nhắm rất trúng đích liệng tới.

Viên đá rớt xuống trước mắt hai người cách chừng một trượng đánh "cạch" một tiếng.

Hai người kia liền chú ý tra xét. Sau một lúc chúng không thấy gì khác lạ một đại hán khẽ hỏi:

- Này Trần Tam! Người có nghe thấy thanh âm gì không?

Đại hán trên cây đáp:

- Nghe thấy rồi, nhưng không thìn thấy một bóng ma nào Đại hán dưới đất nói:

- Chúng ta không thấy là hay hơn. Con nhỏ đã bị bắt. Còn thằng lỏi nếu cũng bị bắt nốt thì chúng ta chẳng lo gì nữa.

Gã Trần Tam ở trên cây " hừ " một tiếng rồi nói:

- Lý Tôn! Ngày trước ta coi người cũng à một nhân vật số một mà bây giờ thấy người nhút nhát quá.

Lý Tôn gạt đi:

- Đừng nhắc tới chuyện cũ nữa. Bây giờ qua được ngày nào biết ngày nấy. Chi cần sao có gái đẹp để vui thú. Còn ngoài ra không thiết gì.

Trần Tam nói:

- Con nhỏ vừa rồi cũng đẹp đấy chứ! Chắc bây giờ thị Ở trong lòng giáo chủ và giáo chủ đang hưởng thụ cuộc vui lớn nhất ở dương gian.

Lý Tôn nuốt nước miếng nói:

- Cái đó lọ là còn phải nói? Cục Lạc giáo chủ của chúng ta dĩ nhiên phải có chỗ đặc biệt mới khỏi uống phí làm giáo chủ. Bất cứ cô ả nào đã vào tay người là suốt đời quyến luyến, tình nguyện vĩnh viễn làm đồ chơi cho lão nhân gia. Có đúng thế không?

A Liệt nghe tới đây máu trong huyết quản chạy rần rần. Lửa giận bốc lên ngàn ngút.

Chàng muốn chạy tới đập chết hai gã đại hán này Nhưng chàng cố nhẫn nại, bụng bảo dạ:

- Thế này là A Tinh bị con qui háo sắc bắt rồi. Không hiểu nàng bị bắt từ lúc nào? Nếu nàng bị bắt từ lúc ban ngày thì đến bây giờ đã lâu quá rồi. Dĩ nhiên nàng chẳng thể giữ được tấm thân trinh bạch nữa.

Chàng nghiêng răng dẫn nỗi đau khổ trong lòng, tự nhủ:

- Nếu nàng vừa bị bắt thì giữa lúc chúng ta chạy trốn, chẳng lẽ Cực Lạc giáo chủ lại không đốc xuất mọi việc? Sau một giờ ba khắc ta chưa gặp A Tinh thì bây giờ cũng không nên hành động nóng nảy, phải tìm cách nghe ngóng xem sao rồi sẽ tính.

Chàng nghĩ vậy liền để ý nghe câu chuyện giữa hai đại hán.

Lúc này hai tên đều lặng lẽ không nói gì nữa. Chắc chúng chờ nghe động tĩnh.

A Liệt lại lượm một viên đá, buông tiếng cười lạt trong bóng tối rồi liệng đá ra.

Viên đá lại rớt xuống chỗ cũ. Cả hai đại hán đều dương tai trở mắt mà nhìn nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Trần Tam cất tiếng hỏi:

- Lý Tôn! Người có thấy gì không?

Lý Tôn đáp:

- Có nghe tiếng động nhưng không thấy bóng người.

Trần Tam " hứ " một tiếng rồi nói:

- Đừng nói chuyện ma quỷ nữa. Dường như có tiếng bước chân lên lá cây sột soạt.

Lý Tôn nói:

- Kệ họ! Ta chỉ nghĩ đến con nhỏ bị bắt đem đi, chắc lúc này đang ở trong lòng giáo chủ và thành tiên rồi.

Trần Tam nói:

- Cái đó đã hẳn. Người còn nói làm chi?

Lúc này A Liệt không căm hận nữa mà lòng chàng nảy ra không biết bao nhiêu là mối hoài nghi.

Chàng tự hỏi:

- Vụ này thật là kỳ! Sao hai tên đại hán còn nói lại lần thứ hai những câu chúng đã nói trước? Nghe bọn chúng tưởng chừng như đứa con nít đọc đi đọc lại một bài trong sách.

Bỗng mắt chàng sáng lên miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Đây là một câu sáo ngữ. Tất có người cố ý dạy chúng lặp đi lặp lại. Mỗi khi chúng nghe thấy tiếng động khả nghi mà không thấy hành tung địch nhân là lại nhắc lại mấy câu vừa rồi. Nhưng bọn chúng làm thế là có dụng ý gì?

A Liệt đã sinh dạ hoài nghi không hành động hấp tấp nữa.

Trong bóng đêm đen tối Trần Tam và Lý Tôn ẩn mình nguyên chỗ cũ và dừng lại không nói chuyện nữa.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Diệt Kế Ác Ma Lừa Thiếu Hiệp

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc chợt tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Bọn chúng nói vậy là có dụng ý về hai điểm. Một là dụ ta lập tức trở lại cung Ất Mộc. Hai là nếu ta không tin chúng cũng vào trong thôn xóm nằm vùng để do thám. Dĩ nhiên bọn Cực Lạc giáo đã bố trí cạm bẫy ở hai nơi này để ta tự chui đầu vào.

Chàng lại cười thầm trong bụng rồi tự hỏi:

- Ta vừa trốn ra khỏi cung Ất Mộc. Nơi đó có đáng kể là đầm rồng hang cọp không?

Chàng đã ra chiều khinh thị Cực Lạc giáo. Nhưng rồi chàng lại xao xuyến trong lòng, nghĩ bụng:

- Không phải! Giả tỷ lần này ta trở vào cung Ất Mộc thì nhất định mò tới chỗ bí mật để kiếm A Tinh và như vậy tình thế sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

Hiện giờ chàng chỉ có hai đường, một là mạo hiểm vào cứu Âu Dương Tinh, hai là trốn khỏi nơi đây.

Muốn cứu Âu Dương Tinh thì A Liệt cần phải võ công tinh thâm, nhưng chàng chỉ có sức mạnh và thân thể nhẹ nhàng cùng mục lực hơn người mà thôi. Chỗ sở trường của chàng không thể tác dụng để đối phó với những tay cao thủ.

Bỏ mặc Âu Dương Tinh, chẳng quản đến sự yên nguy của nàng hòng thoát thân lấy mình là hành động hèn nhát không thể làm được, huống chi chàng cảm thấy Âu Dương Tinh có tình ý với mình và chàng cũng phát sinh lòng quyến luyến. Trước tình trạng này, chẳng khi nào chàng tìm cách để tự yên thân lấy một mình.

Trên nguyên tắc, A Liệt nhất định đến cứu Âu Dương Tinh, vấn đề là ở chỗ dùng biện pháp gì mới có thể thành công được?

Chàng không muốn rút giây động rừng, nên lén lén lủi lại ẩn mình trên cành cây rậm rạp.

A Liệt vừa ngẫm nghĩ vừa đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên thấy một bóng người lướt nhanh như điện chớp, hạ xuống chỗ bụi cây chúng ẩn trước.

A Liệt lâm bâm:

- May quá! Vừa rồi nếu mình không sớm rời khỏi chỗ đó thì đã bị người kia phát giác ra rồi.

Bóng người ra vào bụi cây chàng không nhìn rõ mặt và y phục. Trng lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ thầm:

- Lạ thật! Mình đã tưởng người này cũng là một tay cao thủ trong Cực Lạc giáo, vì mình liệng hai viên đá phát ra tiếng động tưởng họ đến xục tìm nhưng bây giờ coi ra thì lại không phải người Cực Lạc giáo.

Nhưng trong đầu óc chàng đã có một ấn tượng là người đó lúc nhảy vào lùm cây bằng một tư thế hung mãnh tựa chim ưng vỗ thỏ.

Người kia ẩn vào bụi cây một lát rồi cũng lượm một viên đá liệng tới trước mặt bọn Trần Tam như A Liệt lúc này.

Trần Tam và Lý Tôn ngơ ngác ngó quanh, đồng thời đối đáp với nhau mấy câu, nội dung cũng tương tự như lúc trước, tỏ ra chúng đã học lại những câu này của chủ nhân chúng.

Bóng người trong lùm cây nhẹ nhàng và mau lẹ vọt tới, chẳng khác người lướt trên ngọn cỏ không phát ra một tiếng động.

Chỉ trong chớp mắt người đó đã lướt tới phía sau Lý Tôn rồi nhảy vọt lên trên cây chỗ Trần Tam nhanh như điện chớp. Tiếp theo người đó chụp được Trần Tam

nhảy xuống.

Lạ Ở chỗ Trần Tam không động tĩnh gì mà cả Lý Tôn ở dưới đất cũng chưa kêu la.

A Liệt tuy bị cành lá che lấp thị tuyến không nhìn được rõ lắm, nhưng cũng có thể ý hội người kia lúc phát động thế công để kiếm chế Lý Tôn. Thân thủ người đó khiến cho A Liệt phải trợn mắt há miệng. Chàng khâm phục vô cùng nghĩ thầm:

- Võ công người này có lẽ còn cao thâm hơn cả Trình Chân Nhân.

Bỗng thấy người kia lôi Trần Tam lui về bụi cây vừa ẩn nấp khẽ quát hỏi:

- Người muốn sống hay là muốn chết?

Trần Tam cất tiếng run run đáp:

- Dĩ nhiên♦ tiểu nhân muốn sống.

Người kia lạnh lùng nói:

- Như vậy người biết chuyện gì phải nói cho hết. Đầu tiên là câu chuyện có liên quan đến con nhỏ ở trong thôn xóm.

Trần Tam lắp bắp đáp:

- Tiểu nhân nhất định..., cứ thực cung khai...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cô này đang nằm trên giường bệnh, nên người tặc cung tới nơi là bắt được ngay chẳng khó khăn gì.

Người kia hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bọn người chuyên khinh khi kẻ yếu ớt. Ta hãy hỏi người họ tên cô bé đó đã điều tra chưa?

Trần Tam đập:

- Nghe nói cô là người họ Âu Dương gì đó. Tệ cung đã có người nhận ra cô, không cần tra hỏi nhiều.

Người kia lại hỏi:

- Ủa! té ra là người nhà Âu Dương ở Ký Bắc. Nếu vậy y là Âu Dương Tinh rồi. Lạ thiệt!

Sao y lại tới đây? Y mắc bệnh thế nào?

Trần Tam ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão gia cũng cùng đường lối với vị cô nương kia chăng?

Người kia lạnh lùng xẵng giọng:

- Phải rồi! Ta hãy hỏi ngươi:

Hiện giờ Âu Dương cô nương ở đâu?

Trần Tam đáp:.

- Y♦còn ở trong thôn kia.

Người kia hỏi:

- Nói láo. Sao y lại còn ở trong thôn?

Trần Tam vội đáp:

- Tiểu nhân xin thề là đúng như vậy. Đó là mệnh lệnh của tề chủ nhân. Người nhận thấy trong cung bố trí nghiêm mật quá chừng địch nhân không dám mạo hiểm, nên để cô ta ở lại trong thôn khiến cho cá dễ mắc câu.

Người kia hỏi:

- Người nói vậy có lý. Người có biết ta muốn làm gì không?

Trần Tam kinh hãi đáp:

- Tiểu nhân... không biết.

Người kia nói:

- Nếu người chịu giúp ta thì ta không làm khó dễ gì người hết.

Trần Tam nài ngay:

- Xin lão gia cứ sai bảo.

Người kia hỏi:

- Ta muốn phái người đem tin này đến báo cho nhà Âu Dương ở Ký Bắc. Còn ta hết sức giải cứu Âu Dương Tinh. Như vậy nếu ta không may bị hại, trên đời còn người khác biết.

Phải vậy không?

Trần Tam vội đáp:

- Dạ, đúng thế!

Người kia cười lạt, tiếng cười chứa đầy sát khí rùng rợn, khiến ai nghe cũng bỏ vía.

Người lại cất giọng hung dữ nói:

- Nhưng ta không tin người được. Chỉ có cách cho người cùng đồng bạn đưa nhau xuống châu Diêm Vương.

Trần Tam chỉ kịp la lên một tiếng xin tha mạng thì chưởng thế của người kia đã đánh xuống sau lưng gã. Thế là gã im bật.

Người kia đứng lên. Bây giờ A Liệt mới trông rõ y mặc áo dạ hành nai nịt rất gọn gàng, lưng đeo trường kiếm, tuổi ngoài tứ tuần, mặt mũi thanh tú.

Thử đoán của người kia cực kỳ tàn độc khiến A Liệt không hiểu nên bội phục hay là nên chê trách?

Có điều chàng đã biết người đó không phải cùng phe Cực Lạc giáo và có lòng muốn cứu Âu Dương Tinh. Đó là mấy điều rất trọng yếu.

A Liệt nhảy xuống đất nói:

- Xin tiên bối đừng hiểu lầm mà động thủ.

Người kia hơi chấn động, quay đầu lại nhìn A Liệt. Vì thị tuyến tối quá nên y phải dương to cặp mắt mà tựa hồ chỉ nhìn thấy lờ mờ.

A Liệt nói:

- Thấy lời nói và hành động của tiên bối hiển nhiên đối đầu với cung Ất Mộc, tại hạ mới dám lộ diện.

Người kia tiến gần thêm mấy bước ngó chằm chập vào mặt A Liệt lạnh lùng hỏi:

- Người là ai? Sao người biết ta không phải ở Cực Lạc giáo?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh. Chính là nhân vật mà bọn Cực Lạc giáo đang bố trí cuộc vây bắt. Vì cô nương trong thôn xóm kia là người cùng đi với tại hạ.

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Gia tử người là người Cực Lạc giáo mà mạo xưng kẻ khác cũng có thể được. Tình thực mà nói thì ta chưa được yên tâm. Nhưng thái độ người khiến cho ta tin được đôi phần.. A Liệt nói:

- Tiên bối tin cũng phải mà không tin cũng phải. Chúng ta không đi một đường thì chẳng có điều gì đáng ngại. Giả tử tại hạ không chịu xuất hiện thì tiên bối cũng chẳng thể nào phát giác được. Có đúng thế không?

Người kia đáp:

- Đó chính là điểm ta vừa nghĩ tới. Nếu không thế thì khi nào ta có thể tin người được một phần. Người đã lộ diện tất là có điều muốn nói với. Ta đoán có đúng không?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Về điểm thứ nhất, tại hạ xin thỉnh giáo cách xưng hô tiên bối.

Người kia ngần ngừ một chút rồi nói:

- Ta họ Hạ tên Vĩ. Người đã nghe thấy danh tính của ta bao giờ chưa?

A Liệt gượng cười đáp:

- Thực ra tại hạ chưa phải là người trong võ lâm, kiến văn rất hủ lậu nên chưa được nghe danh Hạ tiên bối.

Hạ Vĩ nói:

- Cái đó cũng có chi là lạ. Tuy ta là người phái Thiếu Lâm, nhưng chưa đáng kể là nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

A Liệt sinh lòng kính cẩn đáp:

- Té ra Hạ tiên bối ở phái Thiếu Lâm. Thảo nào hai tên thủ vệ không chịu nổi một đòn của tiên bối.

Hạ Vĩ nở nụ cười ngạo nghễ nói:

- Bọn chúng bất quá là lũ chuột nhắt. Việc thu thập chúng phỏng có chi đáng kể?

Tuy miệng y nói vậy, nhưng A Liệt cũng cảm thấy trong lòng y lộ vẻ vui mừng.

Hiện nay A Liệt đã khác ngày trước xa lắm. Về sự quan sát hình sắc và nhân tâm người đời chàng hiểu khá nhiều. Vì thế chàng coi giá trị tay cao thủ phái Thiếu Lâm này kém đi mấy phần. Chàng nghĩ bụng:

- Gia tử ta hỏi câu này với Trình Chân Nhân thì nhất định Chân Nhân không giở giọng lưỡi kêu ngạo như vậy.

Bỗng nghe Hạ Vĩ hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Người có tính toán gì về vụ cô bé kia không?

A Liệt đáp:

- Đó chính là điểm thứ hai mà tại hạ muốn thỉnh giáo tiền bối. Tại hạ ra khỏi nhà chưa được bao lâu, ít hiểu việc giang hồ. Vì vậy mà không sao đoán được bọn Cực Lạc giáo sẽ đối phó với cô thế nào!

Hạ Vĩ hỏi:

- Người có biết tên họ y không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết lắm. Y là Âu Dương Tinh.

Hạ Vĩ hỏi:

- Sao các người lại đi đôi với nhau? Phải chăng là bạn hữu?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên gặp cô ở dọc đường, vì lúc đó có một người kêu bằng "Ma chê qui hồn" toan hại cô. Tại hạ ngấm ngầm giúp cô ẩn lánh, nhưng sau vẫn bị Tăng Lão Tam tìm ra được. Thế rồi cả hai người cùng bị thương, theo đuổi nhau, bất giác lạc vào địa phương khùng khiếm này.

Hạ Vĩ hỏi:

- Ủa! Té ra là thế. Nếu vậy thì võ công người nhất định rất tinh thâm. Ai đã truyền thụ tuyệt nghệ cho người?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không hiểu võ công. Tiền bối tin như vậy chẳng?

Dĩ nhiên Hạ Vĩ không tin. A Liệt liền nói tiếp:

- Kể ra tại hạ có sức mạch và tấm thân nhẹ nhàng hơn người thường, nhãn lực cũng khá lắm, nên chạy trốn mà kẻ khác không đuổi kịp.

Bây giờ Hạ Vĩ mới hơi tin nói:

- Nếu quả đúng thế thì thật là một kỳ văn hiếm có.

Y ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Ta tưởng bây giờ địch nhân chưa phát giác mấy tên này đã chết nghèo, nên vào thôn xóm ngay. Nếu cứu được Âu Dương Tinh thì lập tức phải xa chạy cao bay.

A Liệt nói:

- Biện pháp này đấy! Nhưng...

Chàng muốn hỏi Hạ Vĩ chàng có nhiệm vụ gì khác nữa không? Theo lẽ ra thì y xuất hiện nơi đây nhất định phải có nguyên nhân, nên chàng sợ lỡ công việc của y.

Hạ Vĩ ngắt lời:

- Phải chẳng người sợ gặp nguy hiểm? Cái đó người khỏi lo, ta không coi bọn Cực Lạc giáo vào đâu.

Y ngạo nghễ sờ thanh trường đao ở sau lưng nói tiếp:

- Thanh thần đao của ta có tuyệt nghệ vô địch. Cho đến nay ta chưa gặp một địch thủ nào. Nếu bọn họ có nhân vật chiến đấu được với ta thì cũng là một điều ta rất mong mỏi.

Trong lòng A Liệt nổi lên cảm giác khó tin tưởng. Chàng tự nghĩ:

- Đến Trình Chân nhân lưng lầy tiếng tăm là thế mà còn sợ bọn Cực Lạc giáo, cần thận từng bước. Chẳng lẽ lão này lại giỏi hơn Trình Chân nhân:

Dĩ nhiên chàng chỉ nghĩ vậy trang lòng, chứ không tiết lộ ra ngoài mặt. Chàng đáp:

- Nếu được Hạ tiền bối giúp đỡ thì còn gì hay hơn nữa.

Hai người liền nhắm phía thôn xóm chạy tới. Ban đầu A Liệt đi trước. Chàng vừa đi vừa nhìn tả ngó hữu chỉ sợ đụng phải cạm bẫy địch nhân. Nhưng sau Hạ Vĩ vọt lên trước, y cất bước chạy rất mau lẹ chẳng sợ sệt gì hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã vào đến thôn xóm. Bây giờ Hạ Vĩ mới cảnh giới lún thấp người xuống mà đi vào. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới phía ngoài căn nhà Âu Dương Tinh ở đậu.

Y quay lại chờ A Liệt tới gần khẽ hỏi:

- Có phải thị ở trong phòng kia tại tòa nhà này không?

A Liệt gật đầu đáp:

-Phải rồi! Sao tiền bối lại biết được?

Hạ Vĩ cười nói:

- Những người giang hồ kinh nghiệm phong phú, nhiều việc chỉ ngó qua là biết. Cái đó có chi là lạ?

A Liệt nói:

- Nếu tại hạ có bản lĩnh như vậy thì hay biết chừng nào! Chàng tiến lại đẩy cửa. Hạ Vĩ xua tay ngăn lại rồi vọt lên nóc nhà như một giây khói.

A Liệt cũng nhảy lên một cách dễ dàng. Chàng theo sát Hạ Vĩ.

Hạ Vĩ ở trong bóng tối chau mày trợn mắt lên nhìn chàng một cái rồi mới nhẹ nhàng nhảy xuống.

Thái độ của Hạ Vĩ đã lọt vào mắt A Liệt.

Hai người nhảy xuống rồi, A Liệt chuyển đến cửa phòng. Lòng chàng vừa phấn khởi lại vừa khẩn trương. Chàng đưa tay đẩy cửa thì cửa phòng lập tức mở ra không một tiếng động.

Trong phòng có thấp đèn dầu sáng sủa. Một người đàn bà nằm trên giường mặt hướng ra ngoài.

A Liệt và Âu Dương Tinh vừa nhìn thấy nhau chàng nhảy xổ vào đứng trước đầu giường mừng rỡ khôn xiết, đưa tay ra sờ má nàng hỏi:

- A Tinh! Cô còn ở đây ư? Thương thế cô đã khá chưa?

Âu Dương Tinh trở mặt ra nhìn tựa hồ không thể tin được A Liệt lai. tới đây. Nàng đưa bàn tay ngọc nắm lấy cổ tay chàng nói:

- Ái chà! Người làm ta nóng ruột muốn chết. Ta tưởng người♦ Đột nhiên nàng dừng lại tựa hồ bị người bịt lấy miệng.

A Liệt trông vẻ mặt nàng biết ngay là vì nàng đã ngó thấy Hạ Vĩ theo sau mình.

Chàng liền nói:

- Cô nương đừng sợ. Đây là Hạ Vĩ tiên bối ở phái Thiếu Lâm. Hạ tiên bối đã giúp tại hạ đến đây cứu cô.

Mục quang của Âu Dương Tinh chuyển qua ngó Hạ Vĩ. Nàng vẫn lộ vẻ khiếp sợ.

A Liệt vươn tay ôm nàng dậy. Chàng đã nhiều kinh nghiệm về chuyện này nên đưa chuyển nàng lên lưng một cách rất mau lẹ.

A Liệt cử động rất thần tốc cho khỏi mất thì giờ nên chàng chưa quay lại lần nào. Bây giờ chàng công Âu Dương Tinh lên rồi xoay mình lại dương mắt lên mới hiểu vì lẽ gì mà Âu Dương Tinh khiếp sợ đến thế. Nguyên Hạ Vĩ cầm ngay thanh đao đứng đó tựa hồ có ý ngăn cản, vẻ mặt lại tỏ ra chẳng tử tế gì. Hơn nửa phía ngoài cửa sổ, cửa phòng, dường như đều có bóng người.. A Liệt kinh ngạc hỏi:

- Hạ tiền bối! Tiền bối làm sao vậy?

Hạ Vĩ cười đáp:

- Ta vẫn mạnh giỏi, không sao cả.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy chúng ta đi thôi chứ?

Âu Dương Tinh bây giờ mới la lên:

- Hẳn là người ở Cực Lạc giáo. Vừa rồi ta đã thấy hẳn tới đây.

A Liệt sùng sốt:

- Không phải đâu? Chính mắt tại hạ đã trông thấy Hạ tiền bối ra tay giết chết người Cực Lạc giáo kia mà?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người đã kiểm điểm chắc chưa?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không kiểm điểm, vì mắt tại hạ đã ngó thấy.

Âu Dương Tinh la lên:

- Trời ơi! Sao mà người ngốc thế! Đáng lẽ người đừng tới đây nữa, mới phải. Bọn chúng hóa trang cả đấy.

A Liệt lộ vẻ tức giận nhìn Hạ Vĩ bỏi:

- Y nói vậy có thật không?

Hạ Vĩ hỏi lại:

- Thật thì sao mà giả thì sao?

Â Liệt không trả lời, vẫn đầy vẻ tức giận lại hỏi:

- Vậy tiền bối có phải là người phái Thiếu Lâm thật không?

Hạ Vĩ đáp:

- Thật thật, giả giả, khó mà biết được.

A Liệt hỏi Âu Dương Tinh:

- A Tinh! Cô có biết phải chăng hẳn là người phái Thiếu Lâm?

Âu Dương Tinh đáp:

- Coi kiểu cách cầm đao của hẳn thì tựa hồ là một tay cao thủ phái thiếu Lâm.

A Liệt quay lại ngó rồi hỏi:

- Nếu vậy thì Cực Lạc giáo chủ cũng đến đây rồi. Có đúng thế không?

Hạ Vĩ cười lạt đáp:

- Người hỏi nhiều quá. Nhưng ta nói cho người hay cũng chẳng hề chi. Giáo chủ còn có việc trọng đại khác, ngài chưa tới. Nhưng nơi đây chẳng thiếu gì cao thủ. Đừng nói bọn trẻ nít các người mà ngay những nhân vật vào cỡ Trình Huyền

Đạo đến thì được nhưng đi thì không xong.

A Liệt trợn mắt lên thoá mạ:

- Cái đó chưa chắc! Trình Chân nhân là một nhân vật rất cao minh ở phái Võ Đương.

Bụng dạ quảng bác, đâu có ti tiện vô liêm sỉ như người?

Chàng mở đầu bằng câu này rồi tiếp tục thoá mạ liên hồi mười mấy câu mới dừng lại.

Hạ Vĩ hững hờ đáp:

- Người bất quá là đứa con nít vô tri. Bây giờ người tha hồ thoá mạ cho sướng miệng lát nữa đại giá giáo chủ tới đây, người sẽ hiểu bản giáo lợi hại thế nào.

Hắn chưa dứt lời, đột nhiên A Liệt nhảy xò lại vung quyền đánh tới nhanh như điện chớp.

Động tác của chàng đã vô cùng mau lẹ lại đột ngột phi thường. Đồng thời chàng chẳng để ý gì đến sự an nguy của thân mình, đem toàn lực đánh một đòn khùng khiếp.

Đòn đánh trên đời hiếm có này, nay Hạ Vĩ mới gặp là lần thứ nhất. Hạ Vĩ vung đao chém vào cánh tay đối phương. Ngược hẳn trúng quyền của A Liệt mà thoi quyền này lại ở cánh tay kia phóng.

Hạ Vĩ tuy võ công tinh thâm đến trình độ người thường cảm thiết trùy giáng xuống hẳn cũng chịu được, người vẫn đứng trơ như đá, vững như đồng. Nhưng lần này thật là quái lạ! A Liệt đánh một quyền làm cho cả người hắn bị hất tung lên khỏi mặt đất, đập vào tường đánh " binh " một tiếng rồi mới té huych xuống đất.

Cánh tay A Liệt vẫn không việc gì. Chàng tung mình xông ra ngoài cửa.

Bỗng một lưỡi dao nhằm bổ xuống đầu chàng. Mé bên lại có một cây thương

đâm xéo tới. Tiếng gió rít lên vù vù nhằm đâm vào bụng dưới A Liệt.

Cả hai cây khí giới đánh tới rất nguy hiểm. Đừng nói A Liệt à người không hiểu võ công, mà cả nhân vật bản lãnh phi thường cũng phải ghê cho đối phương đều là cao thủ hạng nhất.

Người chàng đang xông thẳng về phía trước thì đồng thời một đao một thương nhằm đánh vào mình.

Gia tử hai cây binh khí này phát huy toàn lực và không bị A Liệt vươn tay cướp khí giới cứ để đánh trúng thực sự vào người chàng thì luồng chân khí trong mình có chống được hay không cũng chưa biết. Nhưng hiện giờ không ai ngờ chàng xông ra cửa một cách đột ngột. Địch nhân ra chiêu trong lúc thắng thốt, lại thấy chàng vươn hai tay đoạt đao thương, khiến cho chiêu thức phải trệch đi. Biến thế này dĩ nhiên làm cho đòn đánh giảm sức khá nhiều.

Đầu A Liệt chịu đựng một đao, bụng chàng chịu đựng một thương, mà chàng chẳng những không té xuống, lại còn tăng gia tốc độ chạy nhanh hơn. Đồng thời chàng tiện tay đoạt được thanh trường đao rồi vọt ra khỏi nhà.

Lúc này A Liệt không ân mình nữa mà ra sức chạy cho mau. Trong đêm tối bóng chàng như một cơn gió thoảng, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Trong nhà lại thêm năm, sáu bóng người ào ạt nhảy ra rượt theo. Nhưng chàng bao lâu một hồi còi lanh lánh thét lên từ trong xóm vọng ra miền khoáng.

Lát sau trong gian nhà kia đèn lửa sáng chưng. Người đến tụ tập rất đông đảo. Trừ hai mỹ nữ áo xanh và hai hán tử xấu xa là để lộ chân tướng, còn ngoài ra mọi người đều mặc áo trường bào chùng đến gót chân và che cả đầu lẫn mặt.

Một người che mặt đảo mắt nhìn quanh, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Được lắm! Các người về hết cả rồi. Chuyện này là thế nào?

Một người che mặt khác tiến lên một bước khom lưng đáp:

- Vụ này nói ra e rằng giáo chủ khó mà tin được. Thằng lỏi đó công Âu Dương Tinh xông ra khỏi căn nhà này còn đả thương cung phụng, lại đoạt mất trường đao của Lương cung phụng.

Cực Lão giáo chủ tay trái nâng bông mai vàng trước ngực, khịt mũi cười lạt.

Mọi người không ai dám hở miệng. Sau một lúc, Liễu Phiêu Hương đứng bên giáo chủ cất tiếng hỏi:

- Nghiêm cung phụng! gã ở gia phái nào? Có bị thương không?

Nghiêm cung phụng đáp:

- Thủ pháp gã không vào chương pháp nào hết, thật không thể hiểu rõ gia phái gã.

Điều đáng sợ nhất là dường như gã đã luyện tẩm thân sắt thép chém không vào.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Âu Dương Tinh Phục Tài Hào Kiệt

Nghiêm Cung Phụng ngừng một chút rồi đem tinh hình vừa qua thuật rõ lại.

Cực Lạc giáo chủ buông tay rời khỏi bông mai vàng hỏi:

- Nếu vậy thì quả nhiên đao thương chém không vào người gã. Nhưng khắp gầm trời dường như chưa ai luyện được trình độ này, huống chi là gã thiếu niên. Phải chăng ở trong còn có điều ngoắt ngoéo?

Liễu Phiêu Hương hỏi lại:

- Theo nhận xét của giáo chủ thì gã kia có báu vật gì hộ thân nên đao thương chém không vào phải không?

Cực Lạc giáo chủ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều bất luận gã nhân có bảo vật gì hộ thân mà trốn thoát ta cũng không nên coi thường gã. Vì cước trình gã mau lẹ đến trình độ chớp mắt đã mất hút, là võ công gã nhất định rất cao thâm.

Hắn ngửa mặt lên ngắm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Hiện giờ là lúc bản giáo đang hưng thịnh, thế lực rất lớn, đột nhiên xảy ra biến cố đưa cường địch tới. Đó là ý trời muốn chúng ta phải rèn luyện thêm. Nếu chúng ta không dẹp được những trận sóng gió này, thì bản giáo tự nhiên không còn đất đứng.

Mọi người không ai dám nói gì. Chúng biết tác phong của giáo chủ là trước khi tuyên bố điều gì trọng đại, cũng đưa ra một thiên luận thuyết hùng hồn.

Quả nhiên Cực Lạc giáo chủ nói tiếp:

- Bàn cung trước nay quyết định cử hành đại hội đồng mỗi năm hai kỳ. Đây là thịnh điển duy nhất của bản cung. Nhưng lần này tạm phải thủ tiêu.

Liễu Phiêu Hương la lên:

- Ủa! Nếu vậy thật mất hết hứng thú! Mỗi năm chúng ta chỉ có hai đại hội...

Cực Lạc giáo chủ xoa tay ngắt lời:

- Lần này nhất định phải hoãn cuộc đại hội. Đồng thời hết thấy mọi người phải tập trung hành động vào công cuộc tiêu diệt hết địch nhân mới được.

Nghiêm cung phụng hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì cả những người phụ trách công việc trong cung cũng phải điều động ra ngoài cả hay sao?

Cực Lạc giáo chủ đáp:

- Phải rồi! Tạm thời bản cung hãy đóng cửa. Đại bản doanh đem đi thiết lập nơi khác.

Bản tọa trịnh trọng tuyên bố:

Bất luận vị cung phụng nào mà bắt sống hoặc giết được Bạch Phi Khanh sẽ lập tức thăng lên chức phó giáo chủ. Nếu người lập được công này là cấp dưới thì lập tức lên chức cung phụng và được bản tọa truyền thụ bí nghệ.....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngoài ra ai bắt tay giết được bọn Trình Huyền Đạo, bản tọa cũng đặc biệt trọng thưởng. Công việc của chúng ta hiện nay là truy sát hết mọi người đã biết được những điều bí mật của bản cung.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Việc khẩn cấp hiện nay đại khái là chúng ta phải hợp lực đuổi bắt Bạch Phi Khanh cùng Âu Dương Tinh, có đúng thế không?

Cực Lực giáo chủ đáp:

- Đúng thế! Bản tọa đã sắp đặt kế hoạch cứ theo thứ tự thi hành. Việc trước mắt là phải đem toàn lực để giải quyết cho xong gã Bạch Phi Khanh.

Đèn lửa trong nhà sau đó tắt phụt. Quần ma ở trong bóng tối len lén rút lui.

Nhắc lại A Liệt công Âu Dương Tinh chạy như bay. Chàng chạy liền một mạch cho đến lúc trời sáng thì đã đi trên đường lớn được đến trăm dặm. Chàng dừng chân lại trong một cái quán nghỉ mát, định hạ Âu Dương Tinh xuống.

Âu Dương Tinh vội nói:

- Chúng ta không nên dừng lại ở đây vì mình đã để dấu vết cho bọn địch nhân theo dõi.

A Liệt lại lật đật ra đi. Chàng vừa rẽ vào đường nhỏ vừa hỏi:

- Không hiểu hiện giờ chúng ta ở địa phương nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Theo ta phỏng đoán thì đại khái gần tới Hứa Xương. Nếu cứ tiếp tục chạy về phía trước thì vào trong thành nghỉ ngơi.

A Liệt nói:

- Té ra chúng ta đã chạy quanh một vòng tròn. Thế là hỏng bét! Nếu cô nương đoán trúng thì bọn Cực Lạc giáo có thể đuổi kịp chúng ta một cách dễ dàng.. Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Bọn ma quỷ này rất đáng sợ. Tên nào cũng che mặt không ai nhận được chúng. Khi chúng ra ngoài, chỉ cần để lộ chân tướng là biến thành những nhân vật thanh danh tốt đẹp. Cài đồ nghề là bọn địch khiến ta không biết đường đề

phòng. Người đã bỏ thanh đao đó đi chưa?

A Liệt hỏi lại:

- Tại hạ vẫn còn giữ. Phải chăng thanh đao này cũng là một dấu vết của bọn chúng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Té ra người đã nghĩ tới điều đó. Nếu vậy người thông minh thật đấy chứ không phải ta thổi người lên đầu. Bây giờ người thử coi xem có ra manh mối gì không?

A Liệt chạy vào trong bụi cỏ tại một gốc cây lớn đặt Âu Dương Tinh xuống. Miệng chàng đáp:

- Tại hạ chẳng hiểu chi hết. Cô nương thử coi xem.

Âu Dương Tinh đón lấy binh đao xoay xở ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Về thước tắc cùng hình thức thì thanh trường đao này rất giống đao thường, chẳng có chi đặc biệt. Nếu là người kiến văn hẹp hòi thì dù có coi đến mấy ngày cũng chẳng ra được manh mối gì.

A Liệt hỏi:

- Theo lời cô nương thì dường như kẻ khác không coi ra được mà cô nương đã nhận thấy có điều khác lạ phải không?

Âu Dương Tinh nở nụ cười ngạo nghễ đáp:

- Đúng thế! Ta có thể tự hào gia học thâm uyên. Vì nhà Âu Dương đã thu thập rất nhiều cuốn sách nói về binh khí nên ta hiểu cả đến thứ binh khí giá trị vô cùng. Hàng ngày ta nghe những người trong nhà nghiên cứu, lý luận mới thành tay sành sỏi.

Nàng cầm trường đao trả lại cho A Liệt nói tiếp:

- Thoạt đầu ta coi thanh đao này thấy vết tay cầm đã phát giác ra chủ nhân của nó dùng nó làm vật hộ thân quý báu. Sau nữa nó là một thứ binh khí trầm trọng của sư môn truyền lại. Như vậy đã đủ tỏ những người rèn luyện bằng đao này là những tay tuyệt nghệ không còn nghi ngờ gì nữa.

A Liệt hỏi:

- Nhưng cô lương nói vậy thì vẫn chưa đoán ra được chủ nhân của nó là ai?

Âu Dương Tinh lờm chàng:

- Người đừng vội tự khoe mình thông minh. Dĩ nhiên ta còn phải lý luận trước đã.

Nàng lên mặt nghiêm nghị như một vị lão phu tử giảng sách cho đồ đệ. Điệu bộ này khiến cho A Liệt nhớ lại ngày trước Âu Dương Tinh đã ép buộc chàng kêu nàng bằng sư phụ thì không khỏi mỉm cười.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên ngó chàng nói:

- Thanh đao này vừa cầm nào trong tay đã cảm thấy nó nặng hơn đao thường nhiều thì biết rằng có chứa thép nguyên chất và đã được những tay thợ lành nghề đúc nên. Người thợ này muốn nó thành một thanh đao quý tất họ nghĩ cách khiến cho hình thù có chỗ đặc biệt khác với đao thường. Đai đao nào của phái Cửu cung lưu truyền lại có ba thanh nổi tiếng và hình thù đều giống như vậy.

A Liệt "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Té ra là thế! Nếu vậy người sử dụng đao này nhất định có mối liên quan với phái Cửu cung hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Há phải chỉ liên quan mà thôi. Chắc hẳn là một tay cao thủ trong phái đó, không còn nghi ngờ gì nữa.

A Liệt thấy nàng hào khí bùng bột, muốn làm cho tỏa nhuộm một phen để nàng thay đổi thái độ. Chàng liền chộp lấy cơ hội hất hàm cãi lại:

- Cái đó chưa chắc. Dù thanh đao này có phải là một danh phẩm của phái Cửu Cung, nhưng biết đâu nó đã chẳng lọt vào tay người khác? Bởi vậy tại hạ chỉ nói người sử dụng nó có mối liên quan với phái đó chứ không dám khẳng định:

Có đúng thế không?

Âu Dương Tinh chưng hửng. Tuy trong lòng nàng biết chàng nói có lý song ngoài miệng vẫn chẳng chịu thua, liền cãi lại:

- Nếu thanh đao này lọt vào tay kẻ khác thì nó chẳng có liên quan gì với phái Cửu Cung.

A Liệt lại cười nói:

- Xét theo tình lí thì người phái Cửu Cung rất trân quý đồ dùng của sư môn, quyết chẳng khi nào bị người lấy cắp mà không phát giác. Vì vậy cứ kiếm được kẻ cầm đao này bất luận họ cưỡng đoạt hay lấy được bằng cách nào thì người phái Cửu Cung cũng biết rồi và nhất định có mối liên quan hoặc ân oán gì với nhau. Tại hạ tưởng chúng ta hãy thám thính phái Cửu Cung hoặc giả tìm ra được manh mối.

Chàng ngừng lại một chút rồi đổi giọng ôn hoà nói:

- Chúng ta bất tất phải tranh biện nữa. Hiện giờ thanh đao này đối với chúng ta đã thành vật vô dụng.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

A Liệt đáp:

- Một là ta nó không hợp với cách sử dụng của mình lại khiến cho người ngoài chú ý.

Hai là đối phương thấy chúng ta giữ đao này tất nhiên úy kỵ mà khó bề điều tra ra người sử dụng.

Âu Dương Tinh thấy chàng nói rất có lý nhưng trong lúc nhất thời nàng chưa nghĩ ra được nên xử trí bằng cách nào, bất giác cất tiếng hỏi:

- Vậy nên làm thế nào?

A Liệt đáp:

- Chúng ta đành phứt bỏ thanh đao này nhưng đừng để đối phương kiếm thấy. Có thể mới được hai điều lợi.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Có điều gì lợi?

A Liệt đáp:

- Điều thứ nhất là chủ nhân mất thứ binh khí chuyên dùng thành thuộc, do đó võ công phải kém sút. Điều thứ hai là khiến đối phương sinh lòng ngờ vực, không hiểu được bọn ta đã biết được những điểm nào? Cất thanh đao ở đâu? Như vậy là chúng ta thắng đối phương về đường tâm chế.

Âu Dương Tinh nói:

- Phải lắm! Người chôn thanh đao này xuống đất rồi làm ký hiệu để nhớ lấy là được.

A Liệt đáp:

- Cô nương nói vậy rất có lý.

Đoạn chàng lập tức đi chôn đao. Sau một lát lại trở về bên mình nàng.

Âu Dương Tinh nói:

- Theo chỗ ta biết thì người phái Cửu Cung hiện thời lưu lạc tản mát không còn mấy.

Tứ hai ba chục năm trước họ đã gia nhập vào Thanh Long hội. Vậy người sử đao này chắc là một nhân vật có địa vị khá lớn ở hội Thanh Long.

A Liệt đối với một bang hội lớn là hội Thanh Long đã có một ấn tượng sâu xa, vì nó là một trong bảy môn phái lớn đã tham dự vào việc tiêu diệt nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn.

Chàng đã được gặp Tam đương gia Hứa Thái Bình ở bang hội này. Nhưng chàng không dám nói ra để Âu Dương Tinh nhận thấy mình hiểu biết nhiều mà sinh dạ hoài nghi. Chàng nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Tại hạ dường như đã nghe có người nói đến Thanh Long hội, nhưng không hiểu những tay cao thủ ở phái này có bao nhiêu người sử đao?

Âu Dương Tinh từ từ trở lại thái độ nghiêm nghị đáp:

- Ta cho người hay:

Thanh Long hội vốn không phải là một môn phái võ lâm mà là một bang hội do nhiều tay cao thủ võ lâm cùng nhau tổ chức. Nếu miễn cưỡng coi đó là một môn phái thì mấy chục năm nay nó đã sản xuất ra rất nhiều cao thủ. Lớp người dựng ra tổ chức này hoặc đã chết già, hoặc đã qui ẩn gần hết rồi. Theo chỗ ta biết thì những tay cao thủ nổi danh ở Thanh Long hội hiện còn hai người.

Một là Tam đương gia Hứa Thái Bình và một người nữa là Ngũ đương gia Lôì Đồng. Cả hai người này đều là nhân vật vào hàng nhị đại trong bang hội đó, nên không hiểu người nào thuộc phái Cửu Cung. Không phải ta nói khoe:

hiện giờ số người giang hồ biết rõ nội tình phái Cửu Cung lèo tèo chẳng có mấy.

A Liệt chau mày một mặt để đối phó với thái độ bác bặc của Âu Dương Tinh bằng cách tỏ vẻ bất mãn, một mặt vì nội vụ phức tạp khiến chàng phải nhức đầu.

Chàng nói:

- Cô nương bảo phái Cửu Cung có ba thanh đao nổi tiếng này và hai người sử dụng loại đó là Hứa Thái Bình và Lôi Đồng cũng chẳng có chi là lạ. Suy xét sau hơn một bước thì ba thanh đao mới mất có một vậy còn những hai. Ta phải tìm cách nào lấy được một thanh nữa mới có thể điều tra cho biết manh mối. Như vậy bất luận mình đoán trúng về khía cạnh nào cũng chưa đủ để tìm ra được ngay người bí mật gia nhập Cực Lạc giáo kia là ai? Hỡi ơi!

Đây quả là một vấn đề khó giải quyết!

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Gã này quả nhiên không phải tầm thường mới suy tưởng ra được nhiều đạo lý như vậy. Nàng liền hỏi:

- Theo người tính toán thì liệu chúng ta có hy vọng điều tra ra được chủ nhân thanh đao này là ai không?

A Liệt đáp:

- Nếu chúng ta hên vận thì tuy vụ này lắm điều rắc rối, vẫn có thể tra ra được.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Có điều tại hạ chưa rõ là Hạ Vĩ tự xưng ở phái Thiếu Lâm, chẳng hiểu có đúng không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dù ta mới coi qua một chiêu đao pháp cũng nhận ra khí thế và thủ thức hẳn rất giống đệ tử Thiếu Lâm. Còn hẳn có phái là Hạ Vĩ thật không thì ta chưa rõ?

A Liệt lại hỏi:

- Phái Thiếu Lâm quả có người tên là Hạ Vĩ ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Hạ Vĩ là một nhân vật có danh vọng ta tưởng hẳn không đến nỗi bị thương về thoi quyền đầu tiên của người mới phải. Có khi hẳn là một tên đồ đệ nào khác ở phái Thiếu Lâm mạo danh Hạ Vĩ cũng chưa biết chừng A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nhất định hẳn là Hạ Vĩ rồi. Nếu hẳn không phải là một tay cao thủ thì quyết nhiên Cực Lạc giáo không để hẳn phụ trách việc dụ địch trọng yếu này. Hẳn cô nương còn nhớ lúc cô nói huých toẹt hẳn là địch nhân, hẳn vẫn thản nhiên và coi bọn mình là cá mắc lưới rồi. Nếu Hạ Vĩ là tay cao thủ võ lâm thì đúng hẳn đấy.

Những lời phán đoán này rất tinh tế khiến Âu Dương Tinh chẳng thể không phục. Nàng nói:

- Hay lắm! Dù hẳn đúng là Hạ Vĩ nhưng người đã bị trọng thương thì chẳng thể phụ trách công việc trọng đại trong Cực Lạc giáo được và đối với chúng ta không còn có chỗ nào để lợi dụng.

A Liệt lộ vẻ suy nghĩ mong lung chậm rãi nói:

- Cái đó còn tùy ở nơi chúng ta có biện pháp hay không. Tỷ như ta lợi dụng con cờ Hạ Vĩ để lôi cuốn phái Thiếu Lâm vào phe chống đối Cực Lạc giáo thì dĩ nhiên rất bổ ích.

Lúc này trời đã sáng rõ. Trên đường quan lộ tiếng xe ngựa nhộn nhịp vang lên.

A Liệt ẩn ở gần bên đường dòm ngó một lúc rồi quay lại bảo Âu Dương Tinh:

- Thương thế của cô nương còn phải điều trị cho lẹ. Nếu không thì chúng ta chỉ có phần chịu đòn chứ không đủ sức phản kích.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta cũng nghĩ đến phải mau phục hồi nguyên khí.

A Liệt nói:

- Giả tỳ là người khác thì tại hạ có cách giúp được. Nhưng thể chất của cô nương khác với người thường, tại hạ e làm hại cho cô.

Âu Dương Tinh không hiểu hỏi lại:

- Người nói vậy là nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ thông hiểu về tính chất hoa cỏ, và biết đường chữa bệnh. Dù là nội thương tại hạ cũng chữa được dễ dàng. Nhưng lần trước thấy cô nương chỉ vì uống một chung trà có thuốc giải độc mà cô đau đớn cơ hồ không chịu nổi nên tại hạ sợ thể chất cô khác người thường mà không dám ra tay điều trị.

Âu Dương Tinh nói:

- Miễn là thuốc của người đừng có tính chất giải độc là chẳng có điều chi đáng ngại.

A Liệt nói:

- Vậy cô nương có muốn thử một lần coi? Tại hạ vừa thấy mấy thứ hoa cỏ có thể dùng vào việc trị nội thương cho cô.

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên ta muốn thử lắm! Nhưng ở đây không có nồi niêu cùng bếp lò thì nấu thuốc làm sao được?

A Liệt đáp:

- Không cần! Chỉ việc lấy một chút nước là được.

Dứt lời chàng xoay mình chạy đi. Lần sau cùng trở về với hai thứ thực vật!

Âu Dương Tinh xé một mảnh áo. A Liệt dùng mảnh áo bọc nắm hoa cỏ rồi vụn thật mạnh cho chảy nước ra nhỏ vào miệng Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh nuốt nước cỏ, sau một lúc mặt nàng trắng bệch các giọng yếu ớt nói:

- Hồng bét! Ta cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thân thể nhu nhược. Trái tim đập loạn lên:

A Liệt giật mình kinh hãi. Bây giờ chàng càng hiểu rõ thể chất nàng hoàn toàn khác người. Hiện trạng nàng càng suy nhược và biến thành nguy ngập.

Âu Dương Tinh người mệt lử nằm lẩn vào lòng A Liệt, thều thào nói:

- Tạ.. e rằng...nguy mất.

A Liệt giật mình kinh hãi ôm chặt lấy nàng, giải thích:

- Không sao đâu! Mấy thứ hoa cỏ này không làm chết người được. Dù thể chất cô không giống người thường thì cũng chỉ khó chịu một lúc mà thôi, chứ chẳng hề xảy chuyện bất trắc.

Âu Dương Tinh nói:

- Trái tim ta dường như sắp ngừng đập. Người thử nghe coi.

A Liệt trong lòng cực kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tự tin đáp:

- Đâu có chuyện đó được. Để tại hạ thử nghe coi.

Chàng cúi xuống trước ngực để nghe trái tim nàng đập thì thấy tâm trạng bình thường chẳng có chi kỳ quái. Chàng thử phào một cái nhẹ nhõm.

Gặp lúc thần kinh không căng thẳng, A Liệt liền cảm thấy ngực của cô gái khác với đàn ông, nảy ên bồng bồng, khiến chàng úp mặt vào sâu hơn. Đồng thời trên xiêm áo nàng cũng tỏa một mùi hương đưa vào mũi.

Ban đầu bao nhiêu tâm lý chàng chú ý hết vào trái tim đập của Âu Dương Tinh vì chuyện này có liên quan đến sự sinh tử tồn vong nên đầu óc khẩn trương không nghĩ đến chuyện khác, còn bây giờ chàng yên tâm lại thì mới cảm giác đê mê khiến trái tim chàng đập mạnh hơn, tâm hồn say sưa ngây ngất.

Nên biết A Liệt không phải là người xa lạ với mối quan hệ nam nữ, nên sự tiếp xúc với người khác phải thức tỉnh những kinh nghiệm quá khứ khiến lòng chàng rạo rức.

Âu Dương Tinh cất tiếng hỏi:

- Phi Khanh! Phải chăng có điều không ổn?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Tại hạ vẫn không thấy gì khác lạ.

Chàng miễn cưỡng ngừng đầu lên liếc mắt nhìn tấm thân Âu Dương Tinh phô bày một cách quyến rũ đến điên đảo tâm hồn. Nhưng chàng lại cảm thấy mục quang của nàng có ẩn dấu một ý nghĩa khôn tả.

A Liệt đột nhiên phát sinh cảnh giác tự hỏi:

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi. Cặp mắt trong sáng của Âu Dương Tinh dường như choáng lộ vẻ trào lộng giảo hoạt.

A Liệt chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng nàng đã biết vừa rồi ta đối với nàng có ý niệm ngoắt ngoéo nên nàng ngấm ngấm chê cười? Không chừng nàng cố ý lừa gạt để ta làm như vậy cho bại lộ chỗ xấu xa của mình?

Tuy nhiên về giảo hoạt trào lộng của Âu Dương Tinh chỉ là bản năng của một cô gái, chứ không phải do tâm cơ nguy kế phát ra, nhưng cái đó cũng làm cho A

Liệt cực kỳ bẽn lễn, chàng khác kẻ làm điều tội lỗi ngấm ngấm bị người khác bắt gặp.

Chàng liền cất tiếng để che lấp:

- Tâm trạng cô nương có việc gì đâu?

Âu Dương Tinh sắc mặt xanh lợt thoáng lộ nụ cười, nhưng không nói gì. A Liệt không hiểu nguyên nhân cái cười của nàng. Chàng không nhịn được hỏi:

- Cô cười gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu người không tức giận thì ta sẽ nói cho người nghe.

A Liệt nghĩ bụng:

- Nàng bắt đầu chế giễu ta rồi đây.

Miệng chàng đáp:

- Được rồi! Nhất định tại hạ không tức giận chi hết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Dường như người cũng hơi biết về y đạo. Có đúng thế không?

A Liệt thầy nàng nói vậy không khỏi ngạc nhiên, gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại có biết sơ qua về y đạo.

Âu Dương Tinh nói:

- Theo chỗ ta biết thì lúc thầy lang xem mạch bệnh nhân không ngoài mắt trông, tai nghe, miệng hỏi. Nhưng người còn thêm một yếu quyết nữa. Ai đã dạy người điều đó?

A Liệt hơi đỏ mặt lên đáp:

- Cái đó có phải bí quyết gì đâu.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Thế là phải lắm. Nếu đó là một bí quyết thì nên đem ông thầy đó mà giết đi. Theo chỗ ta biết thì trong cung cấm hoặc ở nhà quyền quý cao sang, nữ quyến có mời thầy thuốc chẩn mạch chỉ dùng một sợi dây buộc vào cổ tay nữ bệnh nhân, còn một đầu thò ra ngoài trướng Thầy lang cầm đầu giây chẩn mạch, không được nhìn thấy mặt cùng sờ vào cổ tay bệnh nhân. Khi nào họ để cho thầy lang cúi xuống trước ngực mà nghe tim đập?

A Liệt nghe nàng nói tới đây, thẹn quá mặt đỏ đến mang tai.

Chàng bị cặp mắt trong suốt của đối phương nhìn chằm chặp thành ra chân tay luống cuống. Không kịp nghĩ gì nữa, chàng ập ứng đáp:

- Tại hạ nhất quyết không có lòng khinh bạc mà vì lúc bồn chồn trong dạ không kịp suy nghĩ kỹ càng.

Âu Dương Tinh mỉm cười nói:

- Người nói vậy thì có khác gì tên hung thủ nói nhân lúc phấn khích quá độ giết người để mong quan toà xử cho vô tội?

Tuy nàng vẫn trảo lộng không chịu buông tha mà thái độ rất ôn hòa. A Liệt không có đường đón đỡ được liền phát sinh ý niệm phản kháng.

Chàng lắc đầu đáp:

- Sao cô lại tỷ dụ một cách kỳ cục như vậy? Giết người là hủy diệt, người chết không sống lại được. Còn cử động của tại hạ vì trong lòng nóng nảy cứu người, bất quá chỉ ra ngoài lễ giáo một chút, phạm vào câu nam nữ thọ thọ bất thân, một câu sáo ngữ để phòng ngừa bọn nam nữ không giữ mình nghiêm cẩn.

Âu Dương Tinh gật đầu nói:

- Người nói cũng có lý. Gặp trường hợp nguy nan, dĩ nhiên không hề câu nệ lễ pháp thông thường, tỷ như một người đàn ông nắm tay một cô gái ở dưới nước kéo lên cho khỏi chết đuối. Nhưng nếu người đàn ông lại nhân cơ hội đó mà nảy ý niệm thâm hương thì không được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cánh Hoa Đàm Cứu Người Trúng Độc

Âu Dương Tinh có ý chê vạ A Liệt gặp nàng ở trong miếu chàng đã nhân lúc nguy nan gây ra bởi Qui yếm thần tăng Tăng Lão Tam mà hôn lén nàng. Chàng lên bển nghĩ thầm:

- Hiển nhiên nàng khó chịu với ta. Hay là bây giờ ta không lý gì đến nàng nữa♦ Vừa nghĩ đến đây, chàng buông tay ra đáp:

- Cô nương nói vậy là nhận xét tại hạ có lòng khinh bạc. Nếu cô nương đã ghét cay ghét đắng tại hạ thì chúng xa rời nhau là hơn.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt thao láo chiếu ra những tia sợ hãi rồi nàng chau mày.

Thái độ này khiến cho người sanh lòng lân tuất, nhưng mặt khác nó tỏ cho đối phương biết là không chịu bỏ qua.

A Liệt cũng nghĩ tới điểm sau, chàng khẽ đẩy nàng ra muốn để nàng ngồi dậy. Chàng nói:

- Chẳng phải tại hạ không muốn giúp đỡ cô nương mà cảm thấy chúng ta ở một chỗ với nhau không còn ý nghĩa nữa, nên tại hạ ra đi. Vòm trời bát ngát, biển trời mờ mịt. Từ đây khó lòng gặp nhau. Mong rằng cô nương quên hết chuyện này đi.

Âu Dương Tinh không ngồi dậy, nàng tựa đầu vào vai A Liệt. Mớ tóc quây quệt cả vào mặt vào cổ chàng.

Nàng khẽ nói:

- Ủa! Thực ra ta không nên nói nhiều làm cho người bực tức. Phải chăng trong

thâm tâm người đang thóa mạ ta?

A Liệt nhớ đến lời hứa nhất quyết không nổi lòng bực tức, chàng đâm ra ngượng mặt vì bậc đại trượng phu mà lại không thủ tín với một cô gái.

Chàng vội chữa:

- Đây là tại hạ nói chuyện đời. Cô nương thử nghĩ coi bây giờ tại hạ đã nên đi chưa?

Âu Dương Tinh thều thào đáp:

- Nếu quả người võ dít ra đi thì ta cũng chẳng làm thế nào được. Người định bỏ ta ở đây chẳng? Tuy ta đã luyện võ công, nhưng bây giờ mạng sống còn chưa biết có giữ được không, lấy đâu ra lực lượng để tự bảo vệ cho mình? Dù là người tầm thường muốn khinh khi ta cũng chịu.

A Liệt nói:

- Trong mình tại hạ còn có việc trọng yếu phải làm, nên mới nóng lòng ra đi, chứ không phải có ý bỏ mặc cô nương chẳng nhìn gì đến.

Lý do chàng nói đây ai nghe cũng biết là miễn cưỡng. Nhưng Âu Dương Tinh không trêu chọc chàng nữa, nàng nói:

- Nếu quả người có việc trọng yếu thì cứ việc đi đi. Ta nằm đây một lúc, may ra khôi phục được chút lực lượng rồi tự mình dò lần vào Hứa Xương tìm nơi nghỉ ngơi cũng được.

A Liệt nói:

- Bây giờ mà cô gặp người Cực Lạc giáo thì chẳng khác gì con cá trên thớt để cho người muốn băm vằm mổ xẻ thế nào cũng được.

Âu Dương Tinh đáp:

- Bọn Cực Lạc giáo tuy cục xúc hèn hạ, hành động vô pháp vô biên, nhưng dù

sao họ cũng còn úy kỵ Oai danh của gia phụ, chắc chẳng dám làm gì ta.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô nói thế thì lạ thật! Bọn họ là những nhân vật tà giáo, hành tung bí mật, thiên hạ ít người biết tới. Đến lúc phụ thân cô mà được tin cô bị hại thì đã mây tan khói tỏa, chẳng còn chứng cứ gì, có muốn báo thù cũng khó lòng. Khi nào chúng lại không dám?

Dĩ nhiên chàng cũng hiểu cô lấy cách thoái để mà tiến, cố ý nói ra không cần gì, nhưng kỳ thực trong lòng cô không nghĩ thế.

Chàng liền nói:

- Nếu cô không phản đối thì tại hạ chờ đến lúc cô phục hồi sức khỏe sẽ xa rời.

Chàng dừng lại không thấy đối phương tỏ ý phản đối, liền nói tiếp:

- Tại hạ muốn trông vào thời vận, đi tìm một căn nhà cô đơn mà chủ nhân chịu giữ bí mật cho thì chúng ta tới đó ở trọ năm ba ngày.

Lúc chàng nói tới đây, bất giác nghĩ tới Phùng Thúy Lam đang bị bọn Cái Bang truy tìm, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Chàng cần phải tìm đến nàng cho kịp, đưa tin cho nàng hay để biết đường mà trốn tránh. Chàng lo lắng sau năm ba ngày mới đi báo tin thì chậm mất rồi.

Vì vậy chàng vừa lo thay cho Phùng Thúy Lam, vừa tự thẹn với lòng mình.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh vui vẻ đáp:

- Nếu chúng ta tìm được căn nhà phong cảnh u nhã để trọ mấy ngày cho khoan khoái thì hay biết chừng nào!

A Liệt gật đầu. Chàng cầm lấy bàn tay ngọc để chẩn mạch thì cảm thấy dường như bệnh trạng nàng khá lắm. Nhưng thực ra về đường chẩn mạch chàng mới học được ở lão Ngôn trong thời gian ngắn ngủi, chứ chưa kinh nghiệm lần nào, nên tuy

chàng nhận tay Âu Dương Tinh không có điều gì đáng ngại mà chàng không dám nói quyết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người thấy thế nào?

A Liệt đáp:

- Chung quanh bụng dưới cô còn hơi đau phải không? Nếu tại hạ đoán không lầm thì cô cần nghỉ năm ba ngày mới bình phục được.

Âu Dương Tinh nói ngay:

- Người nói đúng lắm. Y đạo người rất cao minh.

A Liệt gượng cười đáp:

- Tại hạ chưa biết gì mấy, đâu có thể nhận là cao minh được?

Chàng nghĩ thầm:

- Mình bịa chuyện như vậy để thử cô mà cô cũng thừa nhận, đủ tỏ cô đã dối mình.

Tuy A Liệt phát giác Âu Dương Tinh giả vờ mang bệnh, nhưng thủy chung không dám nhất quyết, chàng phải nín nhịn không nói huỵch toẹt ra để thử lại lần nữa.

Chàng liền nói:

- Cô hãy nằm yên đây đừng có cử động nào khác. Tại hạ đi kiếm một nơi yên nghĩ cho vừa ý. Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta đi với người không được hay sao?

A Liệt đáp:

- Chẳng phải là không được, nhưng làm thế khiến người ta chú ý và sinh lòng ngờ vực. Có khi họ sợ làm phiền mà không chịu cho mình ở đậu.

Âu Dương Tinh thấy chàng nói có lý liền giục?

- Vậy người đi lẹ lên!

A Liệt dừng dậy cất bước. Chàng vừa trở gót, bỗng dừng chân quay lại hỏi:

- Cô ở đây một mình có sợ không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không sợ. Người cứ yên tâm mà đi.

A Liệt cố ý làm ra bộ cao hứng, hỏi:

- Sao cô lại không sợ? Nếu có kẻ thấy cô xinh đẹp lại nãm một mình mà không sức kháng cự, họ đem lòng khinh mạn thì làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta làm gì mà họ khinh mạn ta? Nếu họ trêu chọc, ta đã có cách để họ chỉ đụng vào người ta một chút là chết nhăn thân tức khắc. Bằng không thế ta chỉ kề miệng vào miệng họ là họ phải trúng độc chết tươi.

Nguyên nàng xuất thân ở một thế gia chuyên dùng độc. Nàng nói câu này là đúng sự thực, A Liệt bất giác thè lưỡi ra nói:

- Giỏi quá! Hôn người để mà giết thì thật là một thủ đoạn khủng khiếp!

Âu Dương Tinh cười nói:

- Người bất tất phải sợ hãi. Chẳng phải suốt ngày suốt đêm lúc nào ta cũng nãm chất độc. Chỉ khi nào gặp cơn nguy cấp mới phải làm như vậy mà thôi.

A Liệt lắc đầu nói:

- Đó là một điều đại bí mật, tưởng cô không nên nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người là kẻ nhất gan, có cho hay cũng chẳng hề chi. Chẳng lẽ người lại dám hôn ầu ta ư?

A Liệt đáp:

- Không phải câu chuyện như vậy. Tinh thực mà nói thì mối tình của con người có lúc cầm lòng không đậu. Thế mà cô nương lại nói rõ điều bí mật không ngậm độc suốt ngày thì là bất tri.

Âu Dương Tinh nở một nụ cười say đắm nói:

- Ý ta muốn tìm cách cho người hiểu ngầm, nhưng người ngốc quá mà không thì cũng là hạng ngây ngô chất phác.

Phải chăng câu này cô có ý ngầm ngầm chỉ thị A Liệt? Hay là cô muốn trêu chọc chàng đã hôn cô bữa trước.

A Liệt bị Âu Dương Tinh làm cho hổ thẹn, vừa hứng khởi, vừa lo âu.

A Liệt nghiêng rặng quay đầu chạy đi, tựa hồ gạt bỏ mọi chuyện trong đầu óc.

Chàng đi được mấy dặm thì thấy bốn mặt hoang lương. Trên sườn đồi ở phía xa xa có một toà phòng ốc, xung quanh bao bọc lũy tre. Cảnh trí rất thanh nhã tĩnh mịch.

A Liệt cả mừng nghĩ bụng:

- Nơi đây rất quạnh hiu. Phía sau phía trước đều không có nhà ở. Hoặc giả bên kia mới có thôn xóm nhỏ. Căn nhà này tựa hồ cách biệt thế gian. Ta thử lại đó coi, nếu chủ nhân chịu cho ở đậu thì dù có phải trả ít tiền cũng chả sao.

Chàng nghĩ vậy liền chạy tới. Khi đến gần mới phát giác ra phía trước căn nhà có một con đường vòng vèo trên sườn núi mà không hiểu thông tới đâu. Con đường

này đã cỏ dại mọc đầy, tựa hồ không may khi có người qua lại.

A Liệtt quan sát hoa cỏ đã quen. Chàng vừa trông liền biết ngay những cỏ dại trên đường dường như vừa bị bánh xe lướt qua.

A Liệt đứng trước đậu cây cao tới ngực ngó vào phía trong thì thấy tòa nhà khá rộng và kiên cố. Bên cạnh nhà này lại có tầu ngựa và buồng để xe. Một cỗ xe ngựa hiện đậu lại đó.

Căn nhà ở bên sườn núi, coi bề ngoài cách trang trí rất thanh nhã, phòng ốc kiên cố tỏ ra là một nhà quý phái. Như vậy trong nhà có xe có ngựa là sự thường nhưng A Liệt cảm thấy có điều không ổn.

Ban đầu chàng không thấy điều chi khác lạ. Sau một lúc nhận xét kỹ càng mới khám phá ra chuyện bất thường.

Nguyên con ngựa trong tầu không ngớt thở phì phì. Vó ngựa đập xuống ván gỗ bật lên tiếng thình thình.

Chàng định tiến vào xem vì lẽ gì con ngựa. có trạng thái như vậy. Không hiểu nó mắc bệnh hay nó đói khát?

Chàng còn lấy làm lạ hơn là con ngựa đã không ngớt có cử động bất thường mà sao người trong nhà lại không trông nom tới?

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ người nhà này đi vắng hết nếu không ai chiếu cố cho con vật?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Trong nhà có ai không?

Chàng hỏi liền bốn, năm câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại liền đẩy cổng tiến vào. Vào đến cửa, chàng giơ tay lên khe đẩy thì cánh cửa mở ra liền.

Nguyên cửa này bên trong không cài then.

A Liệt chẳng phải là phường vô lại, thấy chủ không ở nhà, chàng không tiện sấn vào.

Nhưng phía trong cửa có người nằm sóng sượt khiến A Liệt vừa nhìn thấy đã giật nảy mình lên. Chàng cúi xuống điều tra thì thấy người này tóc đã hoa râu. Quần áo mặc trong mình may bằng tơ lụa rất đẹp. Vừa trông đã biết ngay là người giàu có.

Người này nằm úp sấp dưới sàn nhà. Một tay vươn ra phía trước. Cái tư thế tựa hồ đang định lấy vật gì nhưng chưa với được đã té xuống.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Y muốn mở cửa đi ra, nhưng không hiểu vì lẽ gì vừa rút then cài liền té xuống. Chẳng hiểu họ còn sống hay đã chết rồi?

Kế ra gặp án mạng này chẳng ai muốn rước lấy phiền lụy vào thân, vì sợ động đến quan nha. Không khéo mình là người ngay mà bị vướng vào vòng tội lỗi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sợ Người Đẹp Thử Lòng Không Dám Lăn Khôn

A Liệt một là tuổi nhỏ tính nóng hai là thấy tình trạng con ngựa mà phán đoán nhận ra vụ này mới phát sinh, nếu không thì con vật đã đói quá tất phải thét lên be be.

Chàng thò tay sờ mạch thì thấy người giá lạnh tựa hồ chết rồi nhưng chàng chưa chịu bỏ, tiếp tục chẩn mạch vì chàng nghĩ rằng dù là người mạnh khỏe đặt tay xuống đất một lúc cũng thành giá lạnh, huống chi người đã mất hết tri giác. A Liệt nghe rõ mạch còn chạy dù là chạy rất yếu ớt, Chàng thấy người còn sống thì trong bụng cả mừng, thầm nghĩ:

- Mình còn dừng lại là phải. Nếu đi rồi thành lỡ cơ hội.

Chàng liền bước vào ôm xốc người kia chạy vào căn phòng né bên.

A Liệt không rảnh để chú ý đến cách trần thiết trong phòng rất hoa lệ, chàng đặt người kia xung giường có giải đệm dày rồi mới ngó lại bệnh nhân.

Người này vào trạc ngũ tuần, tướng mạo quê mùa hủ hậu. nhưng có vẻ thực thà trung hậu. Da mặt xám đen, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

A Liệt vạch mí mắt lên coi thì lão này trúng độc. Chàng liền ung dung bước ra ngoài dòm ngó hoa cỏ trong vườn, nhưng không thấy thứ nào dùng để chữa bệnh được, liền tự nhủ :

- Ta đành phải dùng cánh hoa Tiên Đàm để giải độc. Lão này đang lúc hôn mê không biết ta dùng thuốc gì thì chàng thè đem vật chí bảo này đồn đại ra ngoài giang hồ.

Nên biết cánh hoa Tiên Đàm là một vật dùng để cứu mạng quý báu vô cùng !

Chẳng những nó giải được bất cứ chất độc gì trên thế gian mà còn có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Nếu vật đồ truyền ra ngoài là lập tức không biết bao nhiêu người tham tâm tìm cách tranh cướp. Hơn nữa hoa Tiên Đàm phải dùng rất hạn chế. Theo lời lão Ngôn nói trong thư thì mỗi cánh chỉ dùng được ba lần là bỏ.

Vì thế A Liệt chỉ dùng vào những trường hợp khẩn trương tối hậu, còn gặp trường hợp bình thường quyết chẳng chịu sử dụng.

A Liệt mở cuốn Kim đan thần công bên trong có cài hai cánh hoa. Chàng lấy một cánh xé làm ba, cầm một phần nhét vào miệng lão kia.

Chỉ trong khoảnh khắc màu xám đen trên mặt lão biến hết, da thịt trở lại hồng hào.

Bổng lão thở phào một cái, nói :

- Buồn đến chết người !

Lão dương mắt lên nhìn thấy A Liệt, thì lộ vẻ ngạc nhiên. Đồng thời lão cảm thấy trong miệng có vật gì, liền nhổ ra coi nhưng cũng không hiểu.

A Liệt lên tiếng :

- Đây là dược vật. Tại hạ thấy các hạ nằm chết giắc liền dùng thuốc này để giải độc.

Cao tính đại danh các hạ là gì ? Tại sao có một mình ở đây? Và đã trúng độc hôn mê trong trường hợp nào ?

Nét mặt trung hậu của người kia lộ vẻ ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ cũng không rõ duyên cớ vì đâu?

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Tại hạ họ Khương tên Trạch, người Khương gia tập, cách đây mấy dặm về phía tây bắc. Ngày trước tại hạ có học được một ít chữ nghĩa, thích vào chốn lâm tuyền ẩn dật, nên xa lánh chỗ phồn hoa đô hội, đến đây dựng tòa biệt dã...

Lão ngừng lại ngẫm nghĩ, A Liệt biết rằng lão chợt nhớ tới điều chi cổ quái, chàng không lên tiếng đề khởi cắt đứt luồng tư tưởng của lão.

Sau một lúc Khương Trạch lại nói tiếp :

- Tại hạ đi cùng người tiểu thiếp tới đây. Vì nay là sinh nhật, y muốn tại hạ bầu bạn suốt ngày hôm nay. Hiện giờ là giờ gì ? Có phải trời đã xế chiều ?

A Liệt đáp :

- Không phải ! Hiện còn là buổi sáng.

Khương Trạch kinh hãi hỏi :

- Nếu vậy thì đã sang ngày thứ hai rồi. Tại sao không thấy bóng người tiểu thiếp của tại hạ ?

A Liệt đáp :

- Hoặc giả y có việc phải đi đâu, hay y về nhà cũng chưa biết chừng.

Khương Trạch hỏi:

- Sao y lại bỏ tại hạ Ở đây, một mình ra về ?

A Liệt dĩ nhiên không thể trả lời những vấn đề này. Ngày trước mà gặp trường hợp tương tự thì chàng chẳng thể nào nghĩ thêm được gì nữa, nhưng hiện nay chàng đã rút được kinh nghiệm khá nhiều về trò đời và biết lòng người ác độc, man trá, có thể làm hết mọi việc tử như Tổ đại thư tức Lục Minh Vũ phu nhân, bang chúa Cái Bang. Mụ đã yêu Lục Minh Vũ mà vẫn còn đi tìm cuộc vui mới lạ. Do đó chàng nghĩ ngay đến có thể là ái thiếp của Khương Trạch đã mưu hại lão.

Chàng liền hỏi :

- Khương lão tiên sinh ! Vị phu nhân đó là người ở đâu, độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp :

- Y là người ở thôn xóm bên cạnh. Tại hạ kêu y bằng Lý Cơ, năm nay mới tuổi. Y chưa hiểu việc đời. Chắc y sợ quá nên bỏ chạy.

A Liệt nghĩ thầm :

- Lão tiên sinh này trung hậu quá chừng, lại còn nghĩ dùm lý do cho Lý Cơ. Chà chà !

Thị mới tuổi, đang độ xuân xanh hơ hớ. Nếu thị có ngoại tình thì việc mưu sát lão cũng chẳng có chi là lạ.

Bỗng nghe Khương Trạch hỏi :

- Giả tử tại hạ có hôn mê thì qua một ngày một đêm rồi đáng lý phải có gia nhân tìm tới đây. Hay là Lý Cơ không về nhà, nên họ tưởng hai người vẫn ở đây. Vậy thì Lý Cơ đi đâu ?

Hay y gặp việc gì bất trắc ?

A Liệt cười thầm trong bụng, tự nghĩ :

- Lão này không nghĩ đến chuyện mình bị mưu sát thì thật là ngớ ngẩn đáng thương.

Chàng bảo lão:

- Khương lão tiên sinh ! Tiên sinh thử về nhà coi sẽ rõ, hà tất phải ngồi đây phỏng đoán ?

Khương Trạch đáp :

- Phải phải ! Tại hạ về mới được. Nhưng chưa hiểu cao tính đại danh ân công là

gì ? Liệu có thể cho biết được chăng?

A Liệt đưa ra một tên giả rồi giục :

- Tiên sinh nên về coi xem là biết rõ đầu đuôi.

Khương Trạch vẫn không hiểu ý câu nói của A Liệt. Lão đáp:

- Phải rồi ! Vậy mời ân công cùng đi. Tại hạ thành tâm muốn khoản đãi ân công một phen để tạ Ôn.

A Liệt đi với lão ra ngoài thì thấy lão chân bước mau lẹ. Chàng nghĩ bụng :

- Cánh hoa Tiên Đàm thật là vật báu hi hữu, linh nghiệm phi thường !

Chàng nói :

- Tại hạ không đi nữa. Ngẫu nhiên ta gặp nhau, giúp nhau một chút là thường, có chi đáng gọi là ân huệ ?

Khương Trạch nói :

- Thế nào cũng mời ân công đến tộ xá chơi một chuyến. Nếu không thì tại hạ rất áy náy.

Đột nhiên lão giật mình kinh hãi, ngừng lại không nói nữa, trợn mắt nhìn vào tàu ngựa.

A Liệt tưởng Lý Cơ trơ lại, chàng quay đầu nhìn vào, nhưng trong tàu ngựa chẳng thấy bóng một người nào hết.

Khương Trạch lại nói :

- Lạ thật ! Xe ngựa còn để cả đây, Lý Cơ đi bằng gì? Chẳng lẽ y đi chân về nhà ?

Không phải rồi ! Chân y đúng là gót sen ba tấc thì sao đi nổi quãng đường dài ?

A Liệt nghĩ thầm :

- Nếu thị có gian phu tiếp ứng thì dĩ nhiên chẳng phải đi chân. Đáp án này rất giản dị mà lão cũng không nghĩ ra mới thật là đần độn.

Khương Trạch quay lại khần khoản mời A Liệt cùng về nhà. Chàng hỏi cho biết rõ vị trí Khương gia tập rồi hỏi :

- Trong nhà tiên sinh còn có bao nhiêu người?

Khương Trạch đáp :

- Trong nhà tại hạ còn Khâu thị là vợ nguyên phối, hai đứa con dâu, ba đứa cháu và Lý Cơ. Hai thằng con trai hiện đi làm quan, không ở nhà.

A Liệt nói :

- Vậy tiên sinh là lão thái gia ở Khương gia tập rồi.

Khương Trạch đáp :

- Tại hạ nhờ tổ ấm, gia đình sung túc. Nhưng hương thân trong trấn tập đều kêu bằng Viên ngoại.

A Liệt lại hỏi :

- Không hiểu trong nhà Khương Viên ngoại có bao nhiêu tỳ bộc?

Khương Trạch không hiểu vì lẽ gì A Liệt lại hỏi kẻ tót chân tư như vậy. Nhưng càng hỏi câu gì, lão cũng trả lời câu đó. Lão đáp :

- Hàn gia có mười hai nam bộc, và mười lăm, mười sáu nữ bộc, kể cả già lẫn trẻ.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi lại hỏi :

- Trong nhà tiên sinh còn có thầy dạy học hoặc quản lý nào không ?

Khương Trạch đáp :

- Trước kia có một ông thầy dạy trẻ đọc sách, nhưng năm nay tuổi già ông nghỉ rồi.

Bây giờ việc dạy dỗ đàn trẻ tạm giao cho một người thân thích. Ngoài ra còn , người giúp việc nhưng chỉ có một lão già ở hàn gia, còn ngoài ra chúng về nhà riêng.

A Liệt gật đầu nghĩ thầm :

- Thế thì chắc là người thầy dạy học trong nhà lão đã gây ra vụ này.

Chàng đoán theo lẽ thường. Thầy đồ tương đối có địa vị đặc biệt, lại trông nom dạy dỗ con trẻ, có nhiều cơ hội tiếp cận nội quyển.

Nhà Khương Viên ngoại tuy là hàn gia nhưng ở chốn hương thôn, cách phòng ngừa trong ngoài không nghiêm mật như những nhà phiệt duyệt chốn kinh sư. A Liệt phỏng đoán theo tình lý thông thường rồi hỏi :

- Thầy dạy trong quý phủ năm nay độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp :

- Đại khái y mới , tuổi. Tuy y trẻ người non dạ, nhưng học vấn khá làm. Đường công danh mai hậu có cơ hiển đạt.

A Liệt lại hỏi :

- Tại hạ không muốn quấy nhiễu quý phủ, chỉ yêu cầu Viên ngoại một điều không hiểu viên ngoại có chịu giúp chăng ?

Khương viên ngoại đáp ngay :

- Nếu sức tại hạ có thể làm được nhất định sẽ làm cho ân công được thỏa mãn.

Lão chắc chàng muốn mượn tiền bạc nên trả lời một cách chống vánh, vì

chuyện này đối với lão chẳng khó khăn gì.

A Liệt nói :

- Tại hạ xin Viên ngoại cho mượn ngôi biệt thự để tạm trú trong , bữa.

Khương Trạch không ngờ chàng yêu cầu điều này, liền hỏi lại ngay. Có vậy thôi ư ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế ! Lại còn thêm một điều kiện trọng yếu là Viên ngoại tuyệt đối đừng để cho ai biết. Những người thân cận ở quý phủ cũng giữ kín được càng hay. Tại hạ chỉ ở đậu ba, bốn ngày rồi tạt lên đường.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Nguyên nhân khiến cho tại hạ không để người khác hay biết là vì còn một vị cô nương đi theo. Y không được mạnh khỏe còn phải nhờ quý viện điều dưỡng mấy ngày.

Vì chàng muốn đề phòng Khương Trạch trở về nhà rồi không thấy Lý Cơ đâu sau nghe tin có đàn bà con gái ở nơi này khỏi xảy chuyện hiểu lầm, nên chàng phải nói trước.

Khương Trạch dương mắt lên hỏi :

- Còn vị cô nương nữa ư ?

Lão thở một hơi rồi lắc đầu nói tiếp :

- Coi tình hình này thì ân công tất có điều bí ẩn khó nói.

Tại hạ xin hết lòng giúp đỡ song nếu có điều gì trái với lương tâm đạo đức thì ân công nên quả quyết hồi đầu là hay.

Lão tỏ vẻ thành khẩn khiến A Liệt tuyệt không phát sinh phản cảm.

A Liệt thủng thẳng đáp :

- Tại hạ thay việc nghĩa là làm, mục đích chỉ vì muốn cứu một vị cô nương mà thôi. Hiện giờ cô đang bị rất nhiều ác nhân theo dõi hành tung mà cô ta bị nội thương không thể đối phó với bọn địch, nên mới mượn biệt thự của Viên ngoại. Giữa tại hạ và cô ta cũng chỉ có mối quan hệ như giữa chúng ta mà thôi. Giả tỷ ở với nhau lâu ngày gây nên mối đồng tình thì đó là chuyện ngẫu nhiên, chứ chẳng có chỗ nào trái lương tâm cả. Hào ý của viên ngoại khiến cho tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Khương Trạch chăm chú nhìn A Liệt một hồi rồi hỏi :

- Lời nói của ân công đủ khiến cho tại hạ tin lòng. Tại hạ xin cáo từ về nhà. Không hiểu ân công có cần thứ gì nữa chẳng, như thực vật chẳng hạn ?

Rồi lão bật cười nói tiếp :

- Tại hạ hồ đồ mất rồi. Trong nhà còn có gạo nước, dưới bếp còn có thức ăn tầm thường. Nếu ân công chỉ ở đây ba, bốn ngày thì bấy nhiêu cũng dư dưng. Như vậy hai vị bất tất phải vào thì trấn sấm sửa.

A Liệt nói :

- Thế thì hay lắm ! Có điều nếu phu nhân chưa trở về, tất kinh động quan nha. Nếu có trường hợp nào xảy ra, mong rằng ân công tìm cách thông báo trước để bọn tại hạ kịp lánh đi. Tại hạ chắc rằng quan nha sẽ đến đây mở cuộc điều tra.

Khương Trạch đáp :

- Ân công bất tất phải lo ngại điều đó.

Lão đóng ngựa vào xe rồi cùng A Liệt rời khỏi biệt thự.

A Liệt về thẳng chỗ Âu Dương Tinh để đưa nàng đến Cô Sơn biệt thự. Khi chàng gần tới nơi liền đi rón rén cho khỏi phát ra tiếng động rồi ẩn vào nơi phụ cận chỗ nàng nằm.

Chàng vạch cành lá nhìn thấy Âu Dương Tinh liền dừng bước, không một tiếng động.

Như vậy mà không giấu được tai mắt nàng thì cũng đành chịu.

Bỗng thấy Âu Dương Tinh nằm ngửa trên đám cỏ, vẻ mặt ra chiều khẩn trương, tựa hồ nóng ruột chờ chàng.

Trên đường quan lộ, tiếng xe ngựa vang lại tới nơi khiến cho người ta có cảm giác chỗ này chẳng lấy gì làm hiu quạnh cho lắm. Sở dĩ nàng nóng ruột chỉ vì lý do trông ngóng A Liệt.

Âu Dương Tinh mỗi lúc một thêm lộ vẻ bồn chồn. Sắc mặt nàng lợt lạt mà lại nằm thẳng căng không nhúc nhích coi rất đáng thương.

A Liệt vẫn thi gan không xuất hiện vội.

Sau khoảng thời gian khá lâu chừng cháy tàn nén hương, chàng thấy nàng từ từ ngồi nhồm đậy. Lúc này sắc mặt nàng không lợt lạt nữa. Cặp mắt xinh đẹp loang loáng đầy đủ tinh thần. Chàng giật mình kinh hãi, tự nhủ :

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của ta. Chẳng phải nàng đã mất hết năng lực hành động. Tại sao nàng cố ý làm ra như vậy ? Giả tỷ nàng không bắt ta công trên lưng thì đã trốn được xa hơn nhiều rồi.

Âu Dương Tinh còn đứng thẳng người lên. Động tác của nàng khẩn trương gấp gáp.

A Liệt đã dự định từ trước. Chàng giơ tay mặt lên. Một viên đá bay đi rớt xuống cách chỗ bụi cây chừng vài trượng phát ra tiếng động.

Âu Dương Tinh lập tức nằm ngay xuống. Sắc diện nàng khôi phục lại vẻ lợt lạt tiêu tụy.

A Liệt lắc đầu quỳ quỵ nghĩ thầm :

- Mình vẫn hoài nghi cô ả giả vờ, nên mới thử coi. Chắc cô chưa biết mình về ngồi đây.

Lúc mình chân mạch cho cô đã sinh lòng ngờ vực. Huống chi chất nước vắt mấy vị hoa cỏ ra cho cô uống, tuyệt chẳng thể nào gây nên hậu quả này.

Chàng lại cố ý làm cho phát ra một chút tiếng động rồi mới rời khỏi nơi ẩn nấp tiến đến bên nàng, cất tiếng hỏi:

- Bây giờ cô nương thấy thế nào ?

Âu Dương Tinh thều thào hỏi lại :

- Chẳng lẽ lại khác trước rồi hay sao ? Sao người đi lâu thế ? Làm cho ta nóng ruột muốn chết.

A Liệt đáp :

- Vì tại hạ gặp phải vụ án mưu sát.

Đoạn chàng đem kể câu chuyện vừa xảy ra ở Cô Sơn biệt thự.

Âu Dương Tinh nói :

- Người đoán trúng đó. Vụ này nhất định là ông thầy dạy học tác quái. Đôi gian phu dâm phụ kia nếu còn ở Khương gia mà thấy Khương Trạch trở về tất phải sợ bỏ vía. Nhưng ta tin chắc con dâm phu biệt tích rồi.

A Liệt hỏi :

- Sao cô lại đoán chắc thế ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Giả tử thị trở về nhà, người khác thấy chủ nhân chưa về, nhất định sinh lòng ngờ vực.

Hơn nữa thị chẳng có cách gì để rửa sạch mối hiềm nghi nên ta dám đánh cuộc với người là gian phu dâm phụ đã xa chạy cao bay.

A Liệt nói :

- Tuy cô không cử động được, nhưng đầu óc vẫn sáng suốt như trước. Đáng tiếc là cô chưa phục hồi sức lực, không thì đêm nay chúng ta lên đến Khương phủ để coi cho biết rõ ngọn ngành.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Như dâm phụ đi rồi thì còn coi cái gì ?

A Liệt đáp :

- Nếu gian phu đem Lý Cơ đi dấu một nơi rồi trở về Khương phủ làm bộ ngay tình để khỏi bị quan nha họa đồ hình truy nã thì tối nay nhất định có màn kịch rất hay. Tên hung thủ kia chắc còn trở lại tìm cách mưu hại lão Viên ngoại ngậy ngô chất phác.

A Liệt lý luận quả nhiên khiến Âu Dương Tinh ngửa ngáy, nàng đáp :

- Không chừng tối nay thế lực ta phục hồi cũng nên. Bây giờ chúng ta hãy đến Cô Sơn biệt thự trước.

A Liệt cười thầm trong bụng tự nhủ :

- Rồi ta phải lừa ả một phen khiến cho ả đêm nay tự động khôi phục khí lực. Có thế ta mới rời ả để đi làm công việc của mình được.

Đoạn chàng bỗng con người xinh đẹp tóc dài, mắt to, cất bước tiến về phía trước.

Đồng thời chàng nói :

- Trong biệt thự có đủ thực vật. Tại hạ cần ngủ một giấc, không thì cũng mệt quá. Tại hạ chỉ sợ mình đang ngủ, Thượng Viên ngoại đưa tin có quan nha đến mở

cuộc điều tra mà mình chưa tinh thì thật rầy rà.

Âu Dương Tinh nói :

- Lúc đó ta sẽ đánh thức người. Hỡi ơi ! Nếu người không có công lực tinh thâm, tư chất hơn người, thì hai ngày vất vả th ể này tất người phải mệt nhoài.

Thanh âm nàng lộ vẻ rất quan tâm đến A Liệt.

A Liệt sùng sốt hỏi :

- Đường như cô nương đối với tại hạ đã có chiều biến cải?

Âu Dương Tinh ôm chặt lấy cổ chàng đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Trái tim ta cũng bằng thịt, người vì ta mà phải gian lao cực nhọc, chẳng lẽ lòng ta lại không có chút cảm động hay sao ?

A Liệt cả gan nhìn chăm chặp vào mắt nàng hỏi :

- Liệu chúng ta có thể ở với nhau một cách hòa bình được chẳng ?

Âu Dương Tinh hỏi lại :

- Người hỏi thế là nghĩa làm sao ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ còn nhớ trước kia cô nương đã nói trong lòng có đối tượng rồi. Ngoài ra cô còn bảo muốn thái nhỏ tại hạ ra vì cô sợ phát sinh tình cảm với tại hạ. Tại hạ nói có đúng không ? Nếu đúng thì dĩ nhiên tại hạ chỉ sợ cô nương khôi phục lại võ công.

Âu Dương Tinh nở nụ cười rất ý nhị đáp :

- Người hiểu lầm rồi. Ta muốn giết người thì giết lúc nào không được.

A liệt cười thâm trong bụng, lẩm bẩm :

- Cô tưởng ta chưa biết chuyện cô đã phục hồi sức lực, nên nói một cách ăn chắc như vậy. Chà ! Cô á này tâm địa giáo quyệt khó mà dò được. Không hiểu cô muốn giở trò gì? Ta cần phải điều tra cho rõ mới được.

Chàng lại lắc đầu quây quây nói :

- Nếu cô chưa khôi phục võ công thì cô muốn hư trương thanh thế hăm dọa cách nào, tại hạ cũng không sợ đâu.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt tròn xoe nhìn A Liệt chăm chăm hỏi :

- Nếu ta khôi phục nguyên lực thì người bỏ đi cho lẹ. Có đúng thế không ?

A Liệt đáp :

- Cái đó chưa chưa hẳn thế. Có điều khi ấy tại hạ nhất định phải coi chừng cô nương.

Đột nhiên nàng cúi xuống cắn vào vai chàng. A Liệt tuy cũng cảm giác được nhưng không thấy đau. Chàng hỏi:

- Sao ? Cô ngứa răng ngứa lợi hay là cô đói bụng mà muốn ăn cả thịt người ?

Âu Dương Tinh hậm hực hỏi :

- Người đừng nói những lời đa tình không được hay sao?

A Liệt cúi đầu nhìn nàng đáp :

- Cái đó cô nương phải dạy tại hạ mới được. Tại hạ tự biết mình trước nay chưa từng có nghiệm nghiệm đó.

Âu Dương Tinh chụt miệng nói :

- Nói bậy ! Người nhiều kinh nghiệm đối với đàn bà con gái rồi. Trước nay

những gã trai chạm trán ta đều chân tay luống cuống. có khi họ càn lớn tuổi hơn người mà rất ít kẻ dám nhìn thẳng vào mặt ta. Còn người...

A Liệt hỏi :

- Tại hạ làm sao ?

Thanh âm chàng dường như lộ vẻ vui mừng.

Âu Dương Tinh ngập ngừng đáp :

- Người hư đồn lắm ! Lần đầu gặp ta trong tòa phá miếu người đã♦ đã♦ ta rồi♦ A Liệt liền hỏi vặn :

- Tại hạ làm gì cô ?

Dĩ nhiên chàng biết cô muốn nói:

"người đã hôn lén ta". Nhưng chàng cố ý hỏi vặn để miệng nàng tự nói ra.

Âu Dương Tinh dẫn dỗi :

- Người đừng giả vờ ngốc dại. Ta nhất định người là một tay đao để trong nghề ghẹo gái.

A Liệt cười hề hề hỏi :

- Cô quả khoa trương tại hạ mà thôi. Tại hạ chỉ là một gã thư sinh chẳng có chỗ nào hơn người, lại chưa thành sự nghiệp thì làm gì mà có tư cách chọc gái được.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn A Liệt bỗng nàng buông tiếng thở dài tựa đầu vào vai chàng, hai tay ôm chặt lấy cổ chàng.

Tại sao Âu Dương Tinh trở nên nhu nhược tựa hồ để chàng muốn làm gì thì làm ?

A Liệt không sao đoán ra được điểm này thì mặt nàng tựa như ghé vào bên

miệng chàng. Mái tóc nàng tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Cả hơi thở nàng chàng cũng cảm giác rõ rệt. Vì thế chàng không nhin được nghiêng đầu hôn vào má nàng.

Bộ má nhẵn nhụi khiến cho cặp môi chàng có cảm giác dễ chịu khác thường.

Ngoài ra, chẳng những nàng không phản đối mà cặp mắt lim dim như muốn nhắm lại. Tình trạng này cảm dỗ A Liệt rất mãnh liệt. Chàng không nhin được để cho cặp môi trượt xuống đôi môi hồng của đối phương rồi bất giác dừng lại, liêu lĩnh hôn nàng một hồi rất nồng nhiệt.

Không biết thời gian trai qua đã bao lâu. Hai cặp môi mới rời nhau.

A Liệt đảo mắt nhìn ra không nhớ mình dừng bước lúc nào, bật cười nói :

- Trời ơi ! Sao chúng ta lại không đến Cô Sơn biệt thự? Cứ đứng đây để ai ngó thấy thì thẹn chết !

Âu Dương Tinh cặp mắt hé mở như người mơ mộng về mặt say sưa. Mặt ngọc môi son lộ lộ, khiến người ngó thì phải tiêu hồn.

A Liệt nghiêng răng cố nhin nỗi lòng rạo rức, chỉ muốn lại hôn nàng. Chàng cất bước chạy nhanh cho quên hết mọi sự.

Chỉ trong khoảnh khắc A Liệt đã chạy tới sườn núi gần Cô Sơn biệt thự. Chàng xuyên qua khu vườn muốn đẩy cửa đi vào, Âu Dương Tinh bỗng la lên :

- Không ! Không ! Ta không thể vào được.

A Liệt không hiểu chuyện gì xảy ra. Chàng giật bản người lên, dừng bước lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Người đã tệt hại lại liêu lĩnh. Ta sợ người lắm !

A Liệt bây giờ mới hiểu chuyện, chàng hỏi :

- Làm sao cô nương phải sợ hãi ? Tại hạ có ăn thịt người đâu ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Không ! Ta sợ lắm rồi ! Người còn hung dữ hơn hổ đói. Nếu vào trong phòng kia một trai một gái nhất định sẽ xảy ra nhưng việc khủng khiếp hơn cả ăn thịt.

A Liệt tự hỏi :

- Có lúc nào ta nãy dự niệm đâu ?

Nhưng miệng chàng nói :

- Cái đó chưa chắc. Chúng ta không ở trong bóng tối, hưởng chi cô nương đã không đồng ý...

Chàng nghĩ rằng chuyện này như cả hai bên nam nữ mà không đều bằng lòng thì làm thế nào được ? Giả tỷ ta chưa biết võ công nàng đã khôi phục có khi còn nghĩ đến thủ đoạn cường áp Nhưng nàng đã đầy đủ võ lực thì chuyện áp bức không xong rồi nên thực tâm ta không nghĩ tới.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Hỡi ơi ! Tứ chi ta đã bất lực thì người muốn cắt muốn mổ thế nào là tùy ý người chứ ta còn chống cự thế nào được.

Nàng nói câu này có khác gì ngấm ngấm bảo A Liệt:

"người cứ làm tới đi !" A Liệt sửng sốt, dương mắt lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Người tẻ lắm ! Ta biết rằng nhất định không tránh khỏi tai nạn này rồi.

A Liệt nghĩ thầm :

- Hiển nhiên thị giả vờ, nhưng cũng không nên vũ nhục ta. Được lắm ! Đã vậy ta cố ý giả vờ thử xem cô giữ trò gì ?

Rồi chàng đẩy cửa tiến vào, xoay tay cài then lại, ôm nàng thẳng vào phòng đặt xuống giường.

Âu Dương Tinh hai má đỏ hồng. Cặp mắt nàng nửa nhắm nửa mở mà nhìn rõ ướt rượt như người say sưa. Nàng tỏ ra hoàn toàn bất lực nằm nhún xuống giường.

A Liệt ngồi xuống bên nhìn nàng. Bỗng chàng cảm thấy khóe mắt rất quen thuộc dường như đã nhìn thấy ở đâu, nên chàng cứ ngó hoài.

Khoảnh khắc, trong đầu óc chàng hiện lên hình bóng một người đàn bà mà là một người đàn bà rất xinh đẹp. Chính là Lục phu nhân lúc chui vào tấm áo da của chàng. Mụ đã tự xưng là Tô Đại Đờm.

Người đàn bà lẳng lơ kia đã khiến chàng từ thằng nhỏ vô tri biến thành người lớn. Mắt Âu Dương Tinh lúc này cũng như mặt Lục phu nhân lúc đó.

A Liệt phát giác ra tình trạng này, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng :

- Tại sao mắt hai người đột nhiên biến thành giống nhau như vậy ? Khiến cho ta bất giác nhớ tới Lục phu nhân.

Chàng hãy còn ít kinh nghiệm nên không hiểu được lý do cặp mắt của hai người đàn bà có chỗ tương đồng. Cái đó chỉ vì tâm trạng hai người giống nhau.

Giả tử chàng là người giàu kinh nghiệm thì chàng cần ngăn ngừa gì nữa, muốn làm gì cũng không thành vấn đề.

Nhưng A Liệt cảm thấy ở trước mặt Âu Dương Tinh mà lại nghĩ tới người đàn bà khác là một chuyện vũ nhục nàng một cách quá đáng. Vì thế chàng ngồi ngay người lại giả vờ đảo mắt nhìn khắp mọi chỗ trong phòng. Chàng định thân lại cúi đầu nhìn nàng, thì nàng vội nhắm mắt lại.

A Liệt lại cúi xuống hôn nàng, nhưng chàng chợt nhớ tới chuyện nàng giả trang

liền nói:

- Cô nương nói đúng lắm ! Một trai một gái ở chỗ này thật khó mà kiếm chế được nổi lòng.

Rồi chàng động thủ cởi áo. Âu Dương Tinh miệng ú ớ:

- Không... không...

Nhưng hai tay nàng không có động tác phản kháng.

Chẳng bao lâu chàng cởi được áo ngoài Âu Dương Tinh ra rồi, thìn rõ hai cánh tay và cặp đùi lồ lộ trắng như tuyết.

Tình trạng quyến rũ này khiến chàng rạo rức vô cùng. May ở chỗ chàng nhớ lại những chuyện cũ, nên dè ép lòng dục được.

A Liệt lại thò tay cởi áo trong Âu Dương Tinh. Đồng thời miệng hăm dọa :

- Bây giờ tại hạ phải bóc trần cô nương mới được.

Âu Dương Tinh không lên tiếng không chống cự, cũng không mở mắt.

A Liệt lại hỏi :

- Cô đã nghe thấy chưa ? Tại hạ muốn bóc trần cô nương.

Bây giờ Âu Dương Tinh mới thở dài tựa hồ như để mắng chàng :

- Đồ ngốc !

Cho đến bây giờ Âu Dương Tinh vẫn chưa lộ vẻ kháng cự. A Liệt lửa dục bốc cháy âm ỉm. Chàng gắng gượng hỏi :

- A Tinh ! Sao cô không thử nói một câu.

Bây giờ Âu Dương Tinh mới mở mắt ra khẽ hỏi :

- Người muốn ta nói gì ?

A Liệt đáp :

- Tùy cô muốn nói gì cũng được.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Ta đã nói rồi đấy không phải ư ?

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí đáp :

- Phải lắm ! Bây giờ tại hạ mới nhớ ra. Giả tỷ cô không mang bệnh hoạn thì e rằng tại hạ đã làm một việc đáng sợ. Nhưng bây giờ thì không sợ rồi. Một là tại hạ không dám khinh khi.

Hai là thân cô rất quan trọng. Tại hạ phải đi kiếm cái gì cho cô ăn đã.

Chàng nói rồi trở gót đi ra. Thái độ rất kiên quyết không quay đầu lại.

Âu Dương Tinh gọi luôn mấy câu, chàng cũng không dừng bước.

Chẳng bao lâu dưới bếp mùi cơm canh bốc lên.

Âu Dương Tinh hăn học dương mắt nhìn trên không, nhưng nàng không quên mặc áo chỉnh tề lại. Vì lòng tự tôn, nàng quyết không để A Liệt tưởng nàng cảm dỗ chàng. Nàng còn muốn cho chàng hay là chàng phải cầu đến nàng.

Lúc ăn cơm, mặt nàng vẫn lầm lỳ, nhưng mùi cơm canh thơm ngon khiến nộ khí của nàng tiêu tan rất mau. Rồi nàng cùng A Liệt cười nói như thường.

Đến lúc trời tối, hai người đều cảm thấy trong mình nhẹ nhõm, nót nói cười cười.

Âu Dương Tinh kể cho A Liệt nghe nàng mới ở nhà ra đi. Vì phụ thân nàng đóng cửa luyện phép, không ai quản thúc nên nàng được tự do đi đây đi đó. Tiệm đường nàng điều tra về vụ "Huyết vũ thư" Bất ngờ giữa đường gặp Tăng Lão Tam.

Nàng đắc tội với hắn, bị hắn rượt theo nên nàng phải chạy trốn, ngựa không dừng bước, rồi gặp A Liệt trong tòa phá miếu.

Nhắc tới Quỷ yểm thần tăng Tăng Lão Tam, nàng chưa hết sợ, bình luận :

- Hỡi ơi ! Thăng cha đó quả là một người chớ nên dây vào. Ta xui quá mà gặp phải hắn.

Rồi đây không biết dùng cách gì để thoát hẳn được.

A Liệt cười nói :

- Cô nương đừng sợ. Hễ cô không có điều gì đắc tội với tại hạ thì từ nay tại hạ xin giữ cho cô được vô sự. Vì hắn đã hứa hẹn với tại hạ không bao giờ kiếm cô để quấy rầy. Dĩ nhiên tại hạ có thể thủ tiêu lời hứa hẹn của hắn, cô nương nghĩ có đúng không ?

Âu Dương Tinh lộ vẻ khâm phục, chăm chú nhìn A Liệt đáp :

- Người đã biết Tăng Lão Tam nổi tiếng từ lâu, lan chưa ngán ai bao giờ. Hắn đã tuyên bố đối phó với ai là thu thập được người đó làm cho sống giờ chết giờ rồi sau mới tùy tình trạng nặng hay nhẹ, hoặc là xử tử, hoặc bắt chịu điều kiện mới buông tha. Vậy mà hắn hứa lời với người buông tha ta thì thật là một kỳ văn trong thiên hạ.

A Liệt nói :

- Tại hạ xem ra người đó tuy đáng ngán như cái ngoại hiệu của hắn nhưng thật ra không phải hoàn toàn đốn mạt, hắn cũng còn có điều ân nghĩa minh. Vì cô khiếp sợ hắn quá mà coi hắn tệ hại một cách bất công.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt xinh đẹp ra chiều kinh nghiệm nói :

- Trời ơi ! Thật là những lời nghị luận kinh người. Khắp thiên hạ chưa một ai bảo Tăng Lão Tam là người không tệ hại. A Liệt xua tay nói :

- Cô nương hể động một cái là lấy làm to chuyện. Bây giờ tại hạ muốn đến Khương gia tập ngay để coi tình hình Khương Trạch thế nào ?

Âu Dương Tinh lộ vẻ vui mừng nói :

- Theo lời người thì ái thiếp của lão là Lý Cơ đã về nhà rồi mới không có người đến đây tra xét. Con yêu phụ đó ở nhà thấy Khương Trạch còn sống, có thể lại thi hành độc thủ. Có phải người đoán như vậy không ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế !

Âu Dương Tinh hỏi :

- Không hiểu đêm nay có xảy cuộc động thủ chăng ? Ta e rằng chẳng có chuyện mau lẹ thế được.

A Liệt đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Người xưa đã có câu "tối độc phụ nhân tâm" thì đã cả gan hạ độc thủ lần thứ nhất thì có thể dám ra tay lần thứ hai.

Âu Dương Tinh nói :

- Người nói vậy là vợ dũa cả năm. Nhưng ta không muốn tranh biện với người về vấn đề này. Nếu con yêu nữ lại hạ thủ ngay đêm nay ta cũng muốn đi coi để mở rộng tầm mắt.

A Liệt nghĩ bụng :

- Cô à không già? vờ được nữa rồi.

Chàng liền đáp :

- Nếu cô đi được thì tại hạ rất vui lòng cùng đi một chuyến, vì chúng ta chưa biết rõ gian phụ là ai. Huống chi thị còn có thể tìm cách nào để đổ trách nhiệm cũng

chưa biết chừng. Tại hạ rất muốn biết rõ về điểm này.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Người thử đoán coi nếu Lý Cơ lại toan việc mưu sát Khương Trạch thì thị dùng thử pháp gì ?

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ không thể biết được. Nhưng nhất định là một cách rất tự nhiên, tở như sập tường đè chết người, hoặc xây chân rớt xuống Kim ngư trì...

Âu Dương Tinh nói :

- Đây cho sập tường há phải chuyện dễ dàng ? Chắc là dùng cách sến chân ngã xuống ao chết chìm hay hơn.

A Liệt nói :

- Dường như cô nương đặc biệt thích coi cách hạ thủ của Lý Cơ. Giả tỷ cô nương chưa có bản lĩnh thì tại hạ đến phải hiểu lầm là cô học trước cách mưu sát thân phu.

Âu Dương Tinh bĩu môi nói :

- Người cứ yên tâm ta không lấy ai đâu.

A Liệt rất tinh khôn, chàng lảng sang chuyện khác :

- Chúng ta hãy nằm nghỉ một lúc cho khỏe tinh thần để rồi còn thượng lộ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gái Lãng Loàn Toan Hại Thân Phu

Âu Dương Tinh cũng đồng ý về điểm này rồi cô nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khoảng thời gian chừng hơn một giờ, cô đứng dậy bước xuống thấy A Liệt nằm ngủ trưa ghé liền đánh thức chàng dậy nói :

- Thực ta không nở khua người tỉnh dậy, nhưng bây giờ đêm đã khuya rồi, nếu muốn đến Khương gia tập thì nên lên đường thật.

A Liệt đứng phắt dậy đáp :

- Hỡi ơi ? Tại hạ chỉ muốn nằm ngủ một chút thành ra chậm trễ. Không chừng gian phu dâm phụ đã thành sự rồi thì thật là một đêm hối hận suốt đời. Bây giờ phải đi ngay không trùng trình một phút nào nữa.

Hai người chạy trên đường, A Liệt giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Lạ thật ! Cô nương hoàn toàn bình phục rồi ư ? Lát nữa có thể trông cậy vào cô nương để thu thập con dâm phụ khà ố kia.

Âu Dương Tinh nở một nụ cười thần bí nói :

- Ta đã nghĩ lại thì Lý Cơ chưa chắc đã có lòng ám toán Khương Trạch. Mục thấy lão trúng độc ngã lăn xuống đất sợ quá, bỏ trốn về nhà.

A Liệt nói :

- Lý thuyết của cô khác nào để trống trên đỉnh núi cho lăn xuống.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Để trống trên núi cho lăn xuống nghĩa là làm sao ?

A Liệt đáp :

- Cô thử đặt cái trống trên núi cao cho nó lăn xuống, nó sẽ bật thành những tiếng "Không thông, không thông"... Tại hạ nói thế nghĩa là cô nói chẳng thông chút nào.

Âu Dương Tinh chỉ bật cười chứ không tức giận, cô hỏi:

- Ta nói không thông ở chỗ nào ?

A Liệt đáp :

- Cô bảo Lý Cơ thấy Khương Trạch té xỉu rồi kinh hãi một mình trốn về nhà. Nhưng đã trải qua một ngày một đêm chẳng lẽ mục còn chưa bình tĩnh lại được ư ? Mục đã không bảo người đến xem xét tức là mục có dạ bất lương. Vấn đề này dù mục có dùng cách nào cũng không thoát khỏi mối liên can.

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ rồi nói :

- Khương Trạch đột nhiên bị trúng độc lăn ra chết. Lão chết vì trúng độc thì bất luận Lý Cơ chối cãi cách nào cũng khó thoát khỏi mối liên can. Ta nhận thấy trong vụ này còn có điều phức tạp, tỷ như mục bị kẻ khác khoác vạ vào mình. Ta nói như vậy không phải là để trống trên ngọn núi cho lăn xuống.

A Liệt nói :

- Cô phỏng đoán như vậy thì còn nghe được, nhưng tại hạ vẫn hoài nghi Lý Cơ là kẻ chủ mưu. Có điều tại hạ không hiểu mục sẽ dùng cách gì để thoát khỏi mối liên can, và kẻ đứng sau lưng chống đỡ cho mục là ai ?

Hai người chạy mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy phía trước thấp thoáng có ánh đèn lửa.

Hai người đi đến sát thị trấn, A Liệt mới dừng chân lại nói :

- Khương viên ngoại đã nói thị trấn này là nơi mấu chốt giao thông, rất nhộn nhịp.

Hiện giờ đã nửa đêm mà còn đèn lửa sáng rực thì đúng là chuyện thật.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Thị trấn này lớn hay nhỏ, thịnh vượng hay không thì có liên quan gì đến hành động của chúng ta ?

A Liệt đáp :

- Coi bề ngoài chẳng có gì quan hệ, nhưng nghĩ kỹ lại không phải thế vì lẽ khu vực thì trấn rộng rãi, dân cư trù mật, làm ăn nhộn nhịp thì không giống như thị trấn thông thường, mọi người đều quen biết nhau. Nói một cách khác nơi đây có đủ mặt tứ chiếng giang hồ. Cô nương nghĩ có phải không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Tuy người nói vậy mà ta vẫn chưa nhận ra chỗ nào liên quan đến hành động của mình.

A Liệt đáp :

- Tỷ như Lý Cơ có quen biết người ngoài tất là một nhân vật giang hồ ở nơi khắ đến.

Hơn nữa nơi đây còn thuộc phạm vi thế lực cung Ất Mộc mà Khương viên ngoại là nhà phú hộ nổi tiếng, thì người Cực Lạc giáo muốn cướp đoạt tài sản của lão không phải là chuyện lạ.

Âu Dương Tinh nói :

- Nếu Cực Lạc giáo mà dính líu đến chuyện này thì thật là đáng sợ. Bất cứ việc trọng đại gì cũng có thể xảy ra, vụ án giết một người chẳng có chi đáng kể.

A Liệt nói :

- Chính vì thế mà tại hạ muốn nhắc cô nương nên coi chừng, đừng can thiệp vào việc không đâu để mắc bẫy bọn Cực Lạc giáo. Hai người đi quanh thị trấn một lúc liền ngó thấy mấy toà nhà cao lớn.

A Liệt khẽ nói :

- Chúng ta dò phía sau tòa nhà này tiến vào. Bây giờ chia nhau mỗi người đi một ngã để coi rõ hình thế rồi hội họp ở đằng sau. Tại hạ tính rằng phải đi cách nào để vào ngay được phòng ngủ của Lý Cơ.

Âu Dương Tinh kéo tay chàng nói :

- Người phải cẩn thận lắm mới được.

A Liệt vỗ vào tay cô đáp :

- Nhất định tại hạ không lỗ mãng rồi. Cô nương cũng nên coi chừng.

Hai người chia hai ngã mà đi.

Âu Dương Tinh quả nhiên hành động cực kỳ thận trọng. Cô chú ý nhìn kỹ không thấy người lạ nào ẩn hiện. Thân pháp cô đã mau lẹ lại giàu kinh nghiệm về chuyện đi đêm. Cô không làm kinh động đến con chó trong nhà.

Chẳng bao lâu cô đã quanh ra đến mặt sau. Không thấy A Liệt tới cô hồi hộp trong lòng.

Âu Dương Tinh chạy một lúc trong bóng tối. Bỗng cô phì cười nghĩ thầm :

- Khinh công gã rất kỳ diệu mà toàn thân đao thương chém không vào thì ta còn lo gì nữa. Huống chi gã có xây chuyện gì cũng chẳng liên can tới ta, hà tất ta phải quan tâm cho mệt trí ?

Sự thực trong thâm tâm cô đã yêu chàng thanh niên anh tuấn và thông minh này rồi, chỉ vì lòng tự tôn mà cô không chịu thừa nhận, cô cũng không dám nghĩ tới nữa.

Thời gian lúc này dường như chậm lại. Âu Dương Tinh mới chờ A Liệt một lúc mà cô tưởng chừng đã lâu lắm. Sau thấy bóng người thấp thoáng từ trong bóng tối bên kia chạy tới. Cô thở phào một cái nhẹ nhõm. Bóng người kia đi rất mau chớp mắt đã tới gần.

Âu Dương Tinh nhìn rõ A Liệt mới ở trong bóng tối chuồn ra.

A Liệt khẽ nói :

- Người trong Khương phủ rất đông, đại khái đều ở khu này.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Ta cũng nghĩ thế. Không hiểu sao người phải phí một quãng thời gian khá lâu mới quanh ra tới đây?

A Liệt đáp :

- Tại hạ còn quan sát tình hình trong nhà. Nhất là nơi tàu ngựa có mấy con ngựa rất tốt.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Khương viên ngoại là nhà giàu có thì mấy con ngựa tất có chi là lạ ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ quan sát kỹ càng thì trong đám tuần mã có hai con mình ướt đầm mồ hôi, dường như vừa mới rong ruổi một quãng đường trường. Vì thế mà tại hạ đến chậm một lúc. Nhưng kết quả thu lượm cũng không ít. Chúng ta đã hiểu có người vừa về, đồng thời lại cỡi ngựa tốt thì không phải hạng thấp kém.

Âu Dương tinh hỏi :

- Trong huyện thanh Khương gia cũng có người làm ăn buôn bán thì người đi lại có chi là lạ ?

A Liệt cười đáp :

- Nếu cô nương biết được tại hạ đã phát giác ra hai con ngựa không phải là của nhà họ Khương thì tất cô không coi thường tại hạ nữa. Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Sao người biết hai con ngựa đó không phải là ngựa của nhà họ Khương ? Dù những con vật có ký hiệu khắc trên mình cũng chưa đủ bằng chứng.

A Liệt nói :

- Về điểm này là một chứng cứ. Thoạt tiên tại hạ tra xét những con ngựa khác đều thấy có tiêu ký của Thương gia. Chỉ hai con này là không mà thôi. Vì thế tại hạ nhận định thêm một bước nữa.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ vào tìm gian phòng trong tàu ngựa thấy có nhiều giá đặt yên cương cả thấy hơn hai chục bộ. Tại hạ xem xét kỹ lại thì bao nhiêu yên cương nhà họ Khương đều do một nơi cung cấp và đều có tiêu ký. Chỉ có hai bộ do một tiệm ở Lạc Dương chế ra là chẳng có tiêu ký của Khương gia.

Âu Dương Tinh nghe tới đây tắc họng không nói được nữa, cô hỏi :

- Hai con ngựa tất mới đến kia đúng là có ngoại khách rồi. Chúng ta phải điều tra xem sao chứ ?

A Liệt đáp :

- Hai cỗ yên cương chế tạo ở Lạc Dương hãy còn ướt đầm mồ hôi, nên tại hạ có thể khẳng định vừa tháo ở đôi ngựa kia xuống. Thế rồi tại hạ điều tra kỹ càng hơn xem có tìm ra được manh mối gì nữa chăng ?

Âu Dương Tinh hỏi :

- Người có điều tra thêm được điều gì không ?

A Liệt đáp :

- Có chứ ! Điểm thứ nhất là bên trên có dấu vết đường như bị vật gì cứng rắn cọ sát vào. Do đó tại hạ không cần nghĩ nhiều cũng biết hai con ngựa kia lúc ở nhà rời đi có đeo đao kiếm vào hai bên.

Âu Dương Tinh nói :

- Nếu thế thì hai người kỵ mã không phải hạng tầm thường mà nhất định là nhân vật võ lâm.

A Liệt nói :

- Cái đó nhất định rồi. Ngoài ra tại hạ sờ vào túi yên còn thấy một vật cần phải cô giám định mới biết rõ lai lịch.

Chàng đưa một vật bằng kim thuộc cho Âu Dương Tinh. Cô cúi xuống nhìn thì một mũi ngân tiêu, nhưng nhỏ hơn tiêu thường nhiều.

Âu Dương Tinh khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta vừa trông đã biết ngay là Thất Tinh tiêu, độc môn ám khí của Thất Tinh môn.

A Liệt ồ một tràng rồi nói :

- Nếu vậy người tới đây là người ở Thất Tinh môn rồi, như là người môn phái khác thì họ thấy Thất Tinh tiêu, có nhiều uy lực nên theo đó mà chế ra để sử dụng.

Âu Dương Tinh xùy một tiếng rồi nói :

- Người nói thế là trật rồi. Mũi tiêu đã nhỏ, phân lạng lại nhẹ. Lúc sử dụng không bắn đi xa được, lực lượng cũng rất hạn chế. Trừ phi tay cao thủ của Thất Tinh Môn đã được chân truyền mới có thủ pháp đặc biệt phóng đi xa được mà uy lực cũng mãnh liệt. Người tưởng ai cũng sử dụng được Thất Tinh tiêu chăng ?

A Liệt nhún vai nói :

- Té ra là thế. Tại hạ cứ tưởng nhân vật nào võ công cao mình là có thể phát huy chân lực nội gia phóng tiêu này ra vừa đi xa vừa mãnh liệt.

Âu Dương Tinh nói :

- Đâu có phải chuyện thế. Người có chân lực tuyệt cao có thể phóng tiêu đi xa nhưng chưa chắc đã trúng đích. Ta nói cho người hay :

Đại phạm những ám khí độc môn là có quan hệ đặc biệt với nội công phái đó. Người phái khác chẳng tội gì lãng phí thời giờ học ám khí của phái khác. Họ để thì giờ đó luyện thủ pháp phóng ám khí của bản môn.

A Liệt nói :

- Mấy câu sau mới là mấu chốt. Tại hạ hiểu rồi. Thế ra thủ pháp võ công của các phái cũng đi đôi với ám khí. Vì vậy mà trên đời chia thành nhiều môn phái phải không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Đúng là thế đó. Người muốn biết những chỗ sở trường về võ công của các phái, cùng lai lịch, nguồn gốc của họ chừ một ngày kia ta sẽ nói kỹ cho người nghe chứ không phải bây giờ.

Liệt dắt Âu Dương Tinh nói :

- Cô nương hãy đi theo tại hạ.

Trong đêm tối, A Liệt cũng trông rõ sự vật như ban ngày. Hơn nữa thân pháp chàng lẹ như chim én. Chàng trèo tường vượt nóc chung khác gì đi trên đất bằng.

Liệt vượt qua mấy căn nhà thì đến một tha viện lạc. Chàng khẽ nói :

- Trên thượng phòng kia là nhà ở của vợ lớn Thương Trạch. Lý Cơ ở trong tòa thạch lâu hai tầng cách đó một viện.

Âu Dương Tinh liếc mắt nhìn ra rồi nói :

- Đèn lửa trên thượng phòng đã tắt hết, chắc người ta ngủ cả rồi. Chúng ta qua lầu bên kia coi.

A Liệt nói :

- Tại hạ cho rằng Khương viên ngoại không ở đó, nhưng người Thất Tinh môn không lộ tông tích, tại hạ muốn coi xem để biết đích thực lão có ở trong phòng không?

Âu Dương Tinh mỉm cười nói :

- Người nên vào mở màn ra coi hay sao? Như vậy chồng người ta đang trần như nhộng♦ A Liệt lắc đầu ngắt lời :

- Một là tại hạ không mở màn lên coi. Hai là dù họ có cởi bỏ xiêm y nhưng trời lạnh tất phải đắp chăn thì cũng chẳng nhìn thấy gì.

Âu Dương Tinh vừa cười vừa đẩy A Liệt nói :

- Được rồi ! Người vào coi đi.

A liệt đi tới dưới cửa sổ tìm một khe hở nhìn vào rồi quay ra nói :

- Khương viên ngoại quả nhiên không ở trong này. Hỡi ơi! Nếu lão ham mê luyện sắc đêm nay còn chung chăn gối với Lý Cơ là tự rước lấy họa diệt thân.

Âu Dương Tinh nói :

- Đừng nghi luận tràng giang đại hải nữa. Đến nơi coi sẽ rõ. Sao người biết Khương viên ngoại không ở trong phòng?

A Liệt đáp :

- Theo lý mà đoán là biết. Nếu viên ngoại ngủ ở phòng này thì trước giường nhất định có giày đàn ông. Tại hạ ngó vào trong phòng chỉ thấy đôi nữ hài nên dám

chắc lão không ở trên giường.

Âu Dương Tinh nói :

- Người có vẻ là người tinh khôn chẳng khác một nhân vật lâu ngày bôn tẩu giang hồ.

Nhưng sự thực lại không đúng thế. Nếu người thông minh tài trí mà nghĩ ra được thì thật đáng phục.

A Liệt nói :

- Cô nương quá khen rồi ! Nếu tại hạ là người thông minh thì trong lòng đã không phiền não. Đi thôi! Chúng ta sang bên kia coi.

Hai người vượt qua bức tường đến một hoa viên cảnh vật rất trang nhã. Đúng là khí tượng một nhà giàu sang.

Ngoài hai trượng có tòa thạch lâu hai tầng cao ngất giữa đám hoa cỏ xinh tươi.

Hai người tiến về phía trước điều tra các nơi không thấy có bóng người nào.

Âu Dương Tinh còn đang xem xét. Bỗng A Liệt hỏi:

- Lạ thật ! Khắp các nơi trong vườn đều không có bóng người chẳng lẽ họ mai phục cả ở trên nóc nhà ? Hay là họ vào nhà lâu rồi ?

Nguyên trong gian dưới thạch lâu còn ánh đèn chiếu ra ngoài cửa. Hiển nhiên người trong nhà chưa đi ngủ.

Âu Dương Tinh nói :

- Hãy coi chừng ! Hoa cỏ nơi đây rất rậm rạp. Nếu họ ẩn nấp bên trong thì khó lòng nhìn thấy được ngay.

A Liệt cười hỏi :

- Cô nương điều tra kỹ lại coi ! Để mình tại hạ đến xem quang cảnh trong nhà được không ?

Đoạn chàng không chờ Âu Dương Tinh trả lời đã chạy đi liền.

Âu Dương Tinh mắng thầm một câu :

- Thật là con quý mạo hiểm !

Cô tiếp tục điều tra ngoài vườn.

A Liệt chạy đến chỗ cửa sổ gần nhất. Chàng cẩn thận lợi dụng cây cột hành lang cùng hoa cỏ để che kín thân hình.

Chàng đưa mục quang dòm qua cánh cửa khép hờ liền phát giác đây là một gian cảnh đường có bày tiệc rượu. Ba người ngồi quanh một cái bàn tròn.

Khương Trạch ngồi chủ vị. Nét mặt xấn xa mà trung hậu của lão ra chiều rất phiến não.

Bên trái lão là một nữ lang ít tuổi, tóc búi cao lên. Mặt tô son điểm phấn, quần áo diêm dúa. Tuy chàng chỉ nhìn thấy mé hữu cũng biết là một người xinh đẹp lẳng lơ. Chàng đoán chắc mục là Lý Cơ.

Mé hữu Khương Trạch là một tên tráng hán ngoài tuổi cao lớn mặt đen thui, lưng cài trường đao. Gã ngồi phưỡn ngực ra vẻ cuồng ngạo.

A Liệt mới ngó đã biết là người lạ chưa từng gặp qua. Chàng chú ý lắng tai nghe.

Bỗng Khương Trạch lên tiếng :

- Hỡi ơi ! Thế thì các vị quá lắm ! Đã mưu giết ta bây giờ lại yêu sách một món tiền lớn, thì ra các vị không coi vương pháp vào đâu. Các vị biết điều thì mau mau rời khỏi nơi đây, ta cũng không muốn đa sự, bỏ qua việc trước không nói đến.

A Liệt sùng sốt nghĩ thầm :

- Lão nói vậy nghĩa là làm sao ? Lão không truy cứu việc mưu sát đã đành, chẳng lẽ lại còn đưa dâm phụ cho gian phu. Thế này thì khiếp nhục quá !

Lại nghe Lý Cơ cất giọng âm trầm nói :

- Khương lão gia ! Chúng ta đã nói nhiều rồi, nếu lão gia còn kiên trì giữ ý kiến của mình thì nô gia không can thiệp vào việc của các vị nữa. E rằng khi đó có hối cũng không kịp.

Tên tráng hán đứng dậy đẩy đổ cái ghế phát ra thanh âm chát chúa.

A Liệt nhìn rõ Khương Trạch người run bần bật. Lão nguyên là một nhà phú hào trung hậu quê mùa mà bị nhân vật giang hồ hung dữ hăm dọa, trách nào chẳng khiếp vía.

Lão nhìn đại hán lấp bắp :

- Tổng...Tổng nhị ca ! Nhị ca có điều gì cứ từ từ mà nói đừng làm kinh động người bên cạnh.

Hán tử kêu bằng Tổng nhị ca thân hình to lớn, mặt mũi hung dữ. Gã lạnh lùng đáp :

- Đừng nói nữa ! Câu chuyện đêm nay đến đây là hết. Người chưa nhìn thấy quan tài nên không sa lệ! Lão gia phải xẻo thịt người để người đừng nói lời thối nữa.

Đột nhiên đại hán trông ra ngoài quát hỏi :

- Ai đó ?

Hắn nhảy vọt ra ngoài cửa sổ rồi tung mình lên nóc nhà.

A Liệt ẩn ở bên cột hành lang thấy Tổng nhị quanh ra phía sau rồi nhảy xuống đất.

Đoạn gã từ của số phía bên nhảy vào sảnh đường.

A Liệt coi động tác của đại hán hiển nhiên không phải xục tìm người mà gã đã phát giác.

Trong lòng A Liệt còn đang kinh ngạc thì thấy Tống nhị vào sảnh đường tay cầm thanh đơn đao sáng loáng, ánh đèn chiếu vào càng rực rỡ làm cho loá mắt.

Khương Trạch sợ quá năn nỉ :

- Được rồi ! Được rồi ! Tống nhị gia dạy thế nào, tại hạ xin tuân theo như vậy.

A Liệt đột nhiên tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Thăng cha này thái độ hung ác lại có tài trèo tường vượt nóc chẳng khác một tên giang dương đại đạo. Đến mình ở địa vị thượng viên ngoại cũng phải khiếp sợ. Tống nhị đã có lòng bất lương mà lão nhà giàu lại sợ chết không dám báo quan e xảy chuyện trả thù.

Hỡi ơi ! Nếu không có người bênh vực thì nhất định Khương Trạch bị gã uy hiếp suốt đời.

A Liệt vốn ghét cay ghét đắng những kẻ ỷ vào bạo lực để lấn át người thiện lương.

Huống chi Tống nhị chẳng những lấn át Khương Trạch còn cường đoạt ái thiếp, sách thủ tiền tài thì chàng còn chịu làm sao được ?

A Liệt bưng bưng nổi giận toan nhảy vào sảnh đường thì đột nhiên bên ngoài có thanh âm trong trẻo rót vào tai:

- Chớ có động nộ ! Người này không phải tầm thường. Hay hơn hết là hiện giờ chúng ta giữ mình đừng để họ phát giác.

Hiển nhiên là thanh âm của Âu Dương Tinh. A Liệt trước đã được nghe Vô Vãng lão ni nói chuyện với Trình Huyền Đạo Chân Nhân, nên chàng phán đoán ra

được thanh âm từ phía nào đưa tới.

Chàng liếc mắt nhìn ra quả nhiên thấy Âu Dương Tinh ẩn mình trong bóng tối ở phía sau cửa sổ bên kia.

Nàng ngưng tụ mục quang, cặp lông mày nhăn tít lại Vẻ mặt trầm trọng tỏ ra cô đang suy nghĩ, phỏng đoán xem Tổng nhị còn nguy kể gì khác hoặc có nhân vật đứng sau bức màn.

A Liệt cố nén lại giận trong lòng, châu ngọc vào sảnh đường thì thấy Tổng nhị ngửa mặt lên trời cười ha hả ra chiều cuồng vọng. Thái độ tiểu nhân đặc ý của gã khiến cho A Liệt càng căm phẫn. Dù gã có quỳ xuống vũng máu mà năn nỉ, chàng cũng không nẩy lòng thương xót.

Tổng nhị dùng tiếng cười vẫy tay ra hiệu cho Khương Trạch ra ngoài.

Bây giờ Khương Trạch mới dám cất bước rời khỏi nhà đại sảnh.

Lão vừa khoa chân bước qua cửa thì đột nhiên có người túm lấy cổ không sao nhúc nhích được nữa.

Người nắm Khương Trạch là Tổng nhị. Gã nở nụ cười danh ác ghé vào tai lão nói :

- Khương lão đầu ! Nếu lão không muốn sống nữa thì cứ việc đi cáo giác quan nha hay kêu gọi người khác. Lão nhớ cho kỹ câu gì ta đã nói với lão.

Tổng nhị buông Khương Trạch ra rồi lão thở phào một cái, nhưng mặt lão lại buồn thiu, thở dài sườn sượt.

A Liệt chưa biết nên đi theo Khương Trạch hay tiếp tục theo dõi Tổng nhị thì giữa lúc ấy thanh âm của Âu Dương Tinh lại lọt vào tai :

Phi Khanh ! Người ở lại đây, để ta theo dõi Khương Trạch xem đêm nay nghi chỗ nào đặt bảo vệ cho lão.

A Liệt quay đầu nhìn ra thấy Âu Dương Tinh đã vọt người đi như con chim én.

Chàng lại đảo mắt nhìn vào sảnh đường thấy Tống nhị Ôm lấy Lý Cơ mà hôn. Dưới ánh đèn sáng mà chúng mặt dầy dằm giờ trò bi ối thì thật là khả ố khiến A Liệt cơ hồ chịu không nổi. Nhưng chàng theo ý kiến của Âu Dương Tinh là ở lại theo dõi Tống nhị xem gã còn giữ những trò gì, nên vẫn đứng yên.

Sau một lúc đôi gian phu dâm phụ rời nhau ra. Lý Cơ nhõng nhẹo hỏi :

- Nhị ca ! Nhị ca để mặc lão quỷ về phòng mà yên tâm được ư ?

Tống nhị cười lại đáp :

- Chắc lão không dám giờ trò gì đâu.

Lý Cơ nói :

- Theo ý tiểu muội thì nên giết quách lão đi. Tiểu muội theo nhị ca đến ở nơi nào xa lạ cho yên ổn hơn.

Tống nhị nói :

- Như thế không được. Nếu lão mà chết trong biệt thự đúng theo kế hoạch của chúng ta, thì muội muội mới được chia nửa sản nghiệp. Nhưng nếu ta giết lão thì việc đoạt sản nghiệp khó trôi lằm, nên chúng ta đành dùng kế thứ hai này là cưỡng bách lão phải nộp tiền bạc.

Lý Cơ nói :

- Nhưng tiểu muội cảm thấy bản khoản trong dạ. Vạn nhất mà lão đi kêu người đến thì dù bản lãnh đại ca cao thâm đến đâu càng không địch nổi số đông.

Tống nhị vỗ ngực nói :

- Cái đó thì không sợ rồi. Dù lão có kêu đến năm ba chục người gia đình cùng đánh, ta cũng không sợ. Nếu lão kêu người biết võ công đến thì ta còn có một tay giúp sức, khi đó y mới xuất đầu lộ diện.

Lý Cơ nói :

- Nhi ca nói thế nào thì tiểu muội cũng tin như vậy Bây giờ tiểu muội yên tâm rồi. Nhi ca thử sờ mà coi :

trái tim của tiểu muội không đập mình nữa.

Tống nhị híp mắt lại cười đáp :

- Được lắm ! Để ta thử sờ coi.

Gã đưa tay chuồn qua cổ áo sờ soạng một lúc rồi cũng cười khanh khách. Thái độ là lơ đãng rất khả ố.

A Liệt ngấm ngấm lắc đầu. Đột nhiên chàng nghe có tiếng động khác lạ, vội quay đầu nhìn ra thì phát giác trên đầu tường ngoài vườn cách đó chừng vài trượng thấp thoáng có bóng người. Chàng giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Phải chăng đây là đồng bọn với Tống nhị ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lại thấy bóng người kia xuất hiện toàn thân đi về phía chàng. Chàng nhận ra chính là Âu Dương Tinh mới yên dạ.

Âu Dương Tinh đến bên A Liệt vừa liếc mắt nhìn vào sảnh đường, vừa ghé tai bảo nhỏ chàng :

- Khương Trạch chuồn vào một gian nhà khách. Chắc lão không dám lên thượng phòng ngủ...

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Giúp Khương Trạch Bày Mưu Kế

Bồng Âu Dương Tinh khẽ la lên :

- Trời ơi ! Chúng làm gì thế kia ?

A Liệt cũng nhìn theo. Tống nhị đã cời ảo Lý Cơ để hở ngực ra.

A Liệt ôm lấy lưng Âu Dương Tinh tựa hồ cũng muốn làm thế.

Âu Dương Tinh vội đẩy chàng ra khẽ hỏi :

- Người làm gì thế này ? Không định thu thập bọn chúng hay sao ?

A Liệt không phải có ý như vậy. Chàng dừng tay lại, nói khẽ vào tai cô :

- Vừa rồi cô đoán trúng đó. Chúng ta không nên đụng vào gã vì gã còn một tên đồng đảng... Nghe giọng lưỡi gã thì tên đồng đảng dường như võ công cao thâm khôn lường!

Âu Dương Tinh đặc ý cười nói :

- Ta đoán có sai đâu ?

Trong sảnh đường đôi nam nữ nổi lên tràng cười dâm dăng. Hai người chú ý nhìn vào thì thấy Lý Cơ đã ngồi lên đầu gối Tống nhị. Rồi thì không ngớt ồng ọ, làm nũng.

A Liệt nói :

- Thật đáng giết !

Âu Dương Tinh nói theo :

- Trên đời này lắm kẻ khẩu thị tâm phi, lên mặt đạo mạo mà trong bóng tối toan điều trộm chó bắt gà chẳng khiêng nề điều gì. Dĩ nhiên không phải ta nói người mà nhắc cho người trên đời rất nhiều nguy quân tử.

A Liệt lẳng lẳng không nói. Trong đầu ắp chàng hiện lên vẻ mặt cùng nụ cười của Lục phu nhân, lòng chàng không khỏi rạo rức, tự nhủ :

- Cô này nói đúng lắm ! Hôm đó ta không chịu được để mỹ sắc quyến rũ cùng Tô đại phu làm chuyện cầu thả. Giả tử chuyện đó mà lọt vào mắt người nào có liên quan đến Lục bang chúa thì tất trong lòng họ tất cũng nghi như ta lúc này. Họ cho ta là kẻ hiếu sắc ham dâm, chাম mút cả người đàn bà có chồng, dù chết đến trăm lần cũng không đủ để che hết tội lỗi.

Tâm tình chàng lúc này thật là thiêu não. Chàng cảm thấy mình không đủ tư cách để phê phán con người ở trong sảnh đường, vì chính chàng cũng là kẻ phạm tội, mà tội chàng e còn có phần nặng hơn Tống nhị.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nói :

- Gia gia ta thường khuyên dạy ta những điều này, ta tưởng lão nhân gia nói quá cỡ.

Nhưng bây giờ thấy rõ sự tình mới biết lời cảnh cáo của lão nhân gia thật hữu lí.

A Liệt bỗng đưa ra câu hỏi rất sắc bén :

- Thế lệnh tôn không làm chuyện bại hoại hay sao ? Lão nhân gia bảo người đời đa số khẩu thị tâm phi, vậy lão nhân gia thì sao ? Lão có bịa chuyện bịp người bao giờ không ?

Âu Dương Tinh tức giận hỏi lại :

- Sao người lại nói đến gia gia ta ? Ta có gây chuyện với người đâu ?

A Liệt tự biết bản thân mình quá kịch liệt. Nhưng thực ra không phải chàng có ý công kích phụ thân cô. Chàng vội xin lỗi :

- Tại hạ có điề không phải và xin cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ chỉ có ý nhắc tới lời nói và việc làm của lệnh tôn để giúp mình giải quyết một vấn đề khó khăn mà thôi.

Lúc này trong sảnh đường đôi gian phụ dâm phụ Ôm chặt lấy nhau cười đùa rộn rọc. Vì thế mà A Liệt cùng Âu Dương Tinh tạm thời không chú ý đến.

Âu Dương Tinh thấy thái độ A Liệt tỏ ra rất thành thực nên lửa giận đã tiêu tan quá nửa, cô hỏi :

- Người có vấn đề gì khó giải quyết ?

A Liệt bụng bảo dạ :

- Vụ xấu xa của ta sao kể cho cô nghe được.

Chàng liền đáp cho xuôi chuyện :

- Tại hạ đang nghĩ đến chính mình cũng là người khẩu thị tâm phi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Người làm sao ? Ta vẫn chưa thấy người mất khí phách của con người nghĩa hiệp. Thỉnh thoảng lại vì việc của kẻ khác mà không tiếc mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Ngoài ra người còn biết thủ lễ và ta càng khâm phục người về điểm này.

A Liệt lắc đầu nghĩ thầm :

- Ta đã xâm phạm vào người đàn bà có chủ thì đâu phải là hạng quân tử thủ lễ ?
Hỡi ơi ♦ Âu Dương Tinh lại nói :

- Ta nghĩ rằng con người đã biết thủ lễ và trọng nghĩa là đủ đáng kính rồi.

A Liệt âm ừ đáp :

- Cô nương nói rất đúng.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó không phải tự ta phát minh mà là do gia gia dạy bảo.

A Liệt nói :

- Nếu vậy lệnh tôn là một nhân vật rất thông tình đạt lý tất nhiều học vấn nữa.

Âu Dương Tinh không ngần ngại gì nói ngay :

- Cái đó đã hãn ! Lão nhân gia chẳng có điều gì là không biết, nên người thiên hạ không dám gây sự với lão nhân gia.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhưng điểm thứ nhất là Quý Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam dám gây với lão nhân gia.

Điểm thứ hai là cô nương không chịu tuân lời lão gia thỉnh thoảng lại lén đi chơi. Về hai điều này cô nương giải thích thế nào ?

Chàng nói những câu này bằng vẻ mặt nghiêm trang, giọng nói chàng chân thành khiến người nghe biết ngay chẳng phải chàng có ý công kích.

Âu Dương Tinh nhún vai đáp :

- Tăng lão Tam bản lĩnh rất cao minh, ta chịu thừa nhận điểm này. Nhưng nếu có gia tướng đi theo thì vị tất hãn đã dám trêu vào ta. Bằng gia gia ta ở đây thì chắc hãn sẽ còn sợ nữa.

A liệt nói :

- Cái đó chưa chắc. Có khi lệnh tôn không chịu gây chuyện với hãn.

Âu Dương Tinh gật đầu nói :

- Đại khái là như vậy, vì họ đều là những nhân vật oai danh chấn động võ lâm. Nếu xảy cuộc tương tranh thì đôi cạp tất có một con bị thương.

A Liệt lại hỏi :

- Thế còn cô thì sao ? Lệnh tôn không cai quản nổi cô ư ?

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Xưa nay ta làm việc gì là cứ ý mình. Trước kia thì không sao, nhưng bây giờ không khỏi có lúc nổi hận về việc mình đã làm. Nhưng ai bảo lão nhân gia cứ đóng cửa luyện công ?

A Liệt hỏi :

- Trong nhà cô còn có ai không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Kể ra thì nhiều người, nhưng không ai hợp với ta. Ta còn kế mẫu và ba thằng em, nhưng ta không ưa họ.

A Liệt gật đầu nói :

- Té ra là thế.

Chàng chuyển động mục quang thấy Lý Cơ đã ngồi ngay người dậy, vạt áo trước ngực hầy còn trễ xuống.

Tống nhị chăm chú nhìn vào trước ngực mụ hỏi :

- Muội muội làm gì mà vộ thế ?

Lý Cơ đáp :

- Lát nữa Sầm đại gia tới đây để y trông thấy thì khó coi quá.

Tống Nhị nói :

- Cần cóc gì ? Y cũng thích món này. Hai con nha đầu của muội muội làm cho y mê mẩn tâm thần không muốn bỏ đi nữa. Y bảo hai con nha đầu đó tuyệt diệu hết chỗ nói. Ta cười y là anh chàng quê mùa lóa mắt trước ánh sáng kinh thành.

Lý Cơ nói :

- Sao nhị ca không thử xem có tốt không ?

Tống nhị nheo mắt, cười lẳng lơ hỏi :

- Tốt thì tốt rồi. Nhưng muội muội có chịu để ta thử chẳng ?

Lý Cơ thò tay ra chỉ vào mũi gã nói :

- Hừ ! Thử lòng một chút quả nhiên lộ nguyên hình. Nếu nhị gia dờ trò khi với hai con nha đầu thì đối với muội muội ra làm sao ? Đối với Sầm Đại gia còn ra thế nào ?

Tống nhị trợn mắt lên hỏi lại :

- Hay lắm ! Muội muội muốn thay đổi món ăn phải không ? Con tiểu dâm phụ này bất cứ gã trai nào cũng muốn chớp.

Lý Cơ cười ngật nghẹo. Thanh âm cực kỳ dâm đãng, chẳng úy kỵ chi hết.

Tống nhị hừ một tiếng rồi nói :

- Ta cùng Sầm lão đại nói to một tiếng, thay đổi nhau chơi.

Lý Cơ đang cười thì bên ngoài có tiếng ho hắng.

Tống nhị hỏi :

- Ai đó ! Có phải Sầm lão đại không ?

Một người bước vào. Thân thể gầy nhom, vào trạc tứ tuần. Mũi hăn như mũi chim Ưng, còn đôi mắt xảo quyệt như mắt điều hâu.

Người này hành động mau lẹ, toàn thân đầy kinh lực, hăn hỏi :

- Lão quý kia bây giờ ra làm sao ?

Hăn vừa nói vừa đưa cặp mắt sắc bén nhìn vào trước ngực Lý Cơ chưa cài cúc hăn. Hăn quanh quẩn không muốn bỏ đi. Lý Cơ lại có ý cựa quậy cho bộ ngực lộ thêm ra.

Tống Nhị cười ha hả nói :

- Còn sợ lão không khuất phục chăng ? Lão này há phải là người khó đối phó ?

Gã ngừng lại một chút xem chừng đối phương rất khoái Lý Cơ liền nói tiếp :

- Sầm Du huynh ! Tiểu đệ muốn ra ngoài một chút phiên lão ca tạm thời chiếu cố cho nương tử để khỏi xảy chuyện bất ngờ.

Sầm Du gật đầu đáp :

- Hiện chúng ta đã điều tra rất kỹ thị trấn này không có nhân vật võ lâm mà Khương gia trước nay không quen biết người giang hồ.

Vì thế chúng ta có thể thoải mái được. Nhưng bất luận thế nào cũng phải giữ nguyên tắc đừng kêu tên họ để khỏi vì bất cẩn mà gây nên tai vạ.

Tống Nhị cười khanh khách nói :

- Tưởng hai người chúng ta ở đây thì dù có nhân vật giang hồ cũng chẳng đáng quan tâm. Có điều Sầm huynh đã nói, tiểu đệ cũng xin ghi nhớ.

Gã giơ tay từ biệt rào bước đi ra. Gã vừa khoa chân bước qua cửa lớn, đột nhiên dừng ngay lại quay vào nói :

- Phải rồi ! Chúng ta không phải là hạng người mới bước chân vào chốn giang

hồ. Vậy mà lão qui kia hiển nhiên đã té xiu sao lại hồi tỉnh được ? Đó là một điều rất khả nghi, chúng ta quên chưa hỏi vặn lão.

Sâm Du trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chờ đến sáng mai sẽ hỏi lại. Cần phải cho lão nếm mùi đau khổ để biết đích xác vì lý do gì lão hồi tỉnh.

Tống Nhị đi rồi, Âu Dương Tinh để A Liệt ngấm ngầm giám thị Sâm Du. Còn cô đi theo dõi hành tung Tống Nhị.

Sâm Du chưa có động tác gì thì Lý Cơ đã đóng cửa sảnh đường lại lôi Sâm Du vào phòng.

A Liệt đã hiểu thế sự, chàng biết đôi nam nữ này sắp làm việc khó coi, nên trong phòng tuy có ánh đèn sáng chàng cũng không dòm trộm.

A Liệt đến bên cửa sổ chia một phần tinh thần nghe tiếng động trong phòng để xác định Sâm Du cùng Lý Cơ còn đủ đôi là không cần lưu ý đến bọn chúng làm gì.

Nhưng chàng cũng nghe thấy Lý Cơ đến dụ Sâm Du. Sau cùng mục nói trắng với Sâm Du là đã bàn với Tống Nhị đổi bạn.

Sâm Du nghe nói vậy chịu liền.

A Liệt nghĩ thầm :

- Bọn này chỉ ham mùi khoái lạc. Chúng không còn biết lễ nghĩa liêm sỉ là gì. Giả tử Sâm Du không phải là đứa dâm tà thì dù Lý Cơ nói vậy hẳn cũng không chịu làm việc cầu thả mới đúng.

Đó là chỗ phân biệt kẻ thiện người ác, kẻ chính người tà. Nếu A Liệt chưa gặp kinh nghiệm thảm hại thì chàng cũng chẳng nghĩ tới vấn đề này.

Trong phòng vọng ra tiếng mưa gió dầm dề, nhưng A Liệt vẫn bình tĩnh ngồi yên, tâm trí không bị ảnh hưởng chút nào, vì chàng đã phát giác chuyện thứ dục như

vậy cũng có ý vị gì chi thoa? mẫn mỗi kích thích trong một lúc mà thôi. Sau cuộc mây mưa nó khiến cho người ta hối hận trong lòng.

Cảm giác này khiến A Liệt đi vào một cảnh giới khác thường. Bất giác luồng chân khí từ huyệt Đan điền nổi lên vận ra toàn thân khiến chàng tự mẫn, không bị ảnh hưởng vì ngoại cảnh. Thính giác và thần giác của chàng dường như hợp với xúc giác và khứu giác.

Đột nhiên chàng cảm giác những động tĩnh chung quanh như mắt nhìn thấy rõ.

Chàng không biểu môn Kim đan thần công đã tiến bộ một bước dài. Sương hoa tiên đàm ngày trước phát sinh hiệu nghiệm khiến chàng luyện mau thành chân khí. Luồng chân khí này tuy có thể chống lại được với đao thương quyền chưởng đánh tới, nhưng đó chỉ là một lực lượng bên ngoài mà thôi.

Hiện giờ A Liệt đã bước vào lãnh vực khác. Luồng chân khí kết hợp với tâm trạng thành một thứ lực lượng nội ngoại đồng nhất. Đây là môn võ học thượng thừa tiến đến phạm vi "Tiên thiên chân khí".

Trên đời thường xảy ra những vụ trâm quý phi thường hoặc vô cùng khổ nạn tựa hồ ngẫu nhiên mà gặp. Bề ngoài dường như chẳng một chút công phu, nhưng thực ra nó tiềm tàng đầy đủ điều kiện từ bao giờ.

A Liệt hiểu mình đã tiến vào một lĩnh vực khác. Cảm giác của chàng rất sắc bén bao quanh một phạm vi khá rộng. Chàng lặng lặng giữ nguyên trạng thái này. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng phát giác Âu Dương Tinh trở lại.

Thực ra Âu Dương Tinh còn ở xa đến, thượng mà hai người lúc này cách nhau mấy lớp phòng ốc ngăn trở. Chân Âu Dương Tinh cất bước lại không phát ra tiếng động.

A Liệt thấy cô len lén chạy đến, nét mặt có điều kỳ dị khiến chàng biết trong lòng cô rất hồi hộp.

Chàng không hiểu tại sao cô lại biến thành trạng thái như vậy. Nhất là lúc cô đi

tới bức tường ngăn cách ngoại viện, cô dừng bước lại để thở một hồi rồi mới chạy về.

A Liệt cũng không lên tiếng. Âu Dương Tinh giơ tay ra hiệu.

A Liệt biết cô có ý muốn chàng qua bên đó liền tiến về phía Âu Dương Tinh.

Hiện giờ chàng có tài trèo tường vượt nóc như đi trên đường lớn rất êm ái nhẹ nhàng tuyệt không phát ra tiếng động. Cả tiếng gió lay động tà áo cũng không nổi.

Chàng tự nhủ:

Cứ tình hình này thì ta chỉ cần trèo thanh tạ niệm giữ cho tâm cảnh trống rỗng là có thể ngự trị trên vạn vật tương hợp với sự hỗn nhiên của trời đất.

Hai người vượt qua một tòa viên lạc. Âu Dương Tinh dừng bước nhưng A Liệt lại kéo cô đi thêm mấy trượng đến cha ló tối mới nói khẽ :

- Trong phòng kia vừa rồi có người đàn bà trở dậy. Nếu y dòm qua khe cửa thấy chúng ta tất là khiếp sợ kêu thét lên làm kinh động cả nhà.

Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Đừng nói nhảm. Người chưa tra xét sao biết có người dậy rồi. Nếu người biết thì hình dạng người đàn bà đó thế nào ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ cảm thấy như vậy, bất luận có đúng hay không, chúng ta cũng nên cẩn thận là hơn.

Âu Dương Tinh lặng người đi như một dây khói hạ mình xuống ngoài cửa sổ căn phòng, chú ý dòm vào.

Dĩ nhiên kỹ thuật dòm trộm của cô rất tinh diệu không để người trong phòng phát giác. Nếu không thế thì sao đáng kể là nhân vật đã giàu kinh nghiệm giang hồ ?

Cô thấy đèn vện rất nhỏ. Quả nhiên một nữ nhân vén rèm bước xuống đất.

Cô chẳng thể không phục A Liệt nhảy về góc sân hỏi:

- Người cảm giác rất đúng. Có điều ta chưa hiểu người có cảm giác này từ hồi nào ?

A Liệt đáp :

- Cái đó vừa mới phát sinh. Chuyện không cần hãy để đó. Cô nương đã phát giác ra điều chi mà cõ về hồi hộp như vậy?

Âu Dương Tinh sững sốt đáp :

Chẳng có chuyện gì cả, người đừng hỏi nữa được không?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên là được. Nhưng cô đã nhận rõ Tống Nhị đi đâu chưa ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhận rõ rồi.

Mặt cô ửng hồng khiến cô càng khả ái.

A Liệt vuốt má cô nói :

- Cô nương đẹp quá !

Âu Dương Tinh nghiêng người về phía trước tựa vào ngực A Liệt. Cô làm như chàng có lực lượng lớn lao bảo vệ cho cô.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn A Liệt hỏi :

- Người muốn nghe ta nói đã gặp chuyện gì hay sao?

A Liệt đáp :

- Phải rồi ! Cô nương nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh nói :

- Tống Nhị đến một tòa viện lạc, tiến vào một căn phòng không một tiếng động. Gã khêu đèn cho thật sáng. Lúc đó trên một chiếc giường lớn, mùng đã móc lên, ta trông rõ hai cô gái nằm đắp chăn.

Cô hít một hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Tống Nhị đứng ở bên giường. Hai ả gương mặt lên, nhìn mà chẳng có vẻ sợ hãi chi hết.

Chúng còn cười khanh khách. Tống Nhị liền mở chăn ra. Thật là một sự bất ngờ. Hai cô kia đều trần như nhộng♦A Liệt quàng tay ra ôm lấy lưng... Âu Dương Tinh nói :

- Bọn chúng chỉ ưa dâm loạn nên mới làm những việc thương thiên bại lý không biết xấu hổ. Thăng cha Sầm Du cũng vậy. Thật loài vô si đê hạ. Chàng nói bằng một giọng bình thản dường như chuyện đó không đáng đề cập đến.

Âu Dương Tinh đang rạo rức xuân tình nghe chàng nói vậy cũng bình tĩnh lại khá nhiều.

Cô hít một hơi chân khí rồi người không run rẩy nữa.

Cô hỏi :

- Sầm Du cũng làm điều vô lễ với Lý Cơ rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Phải rồi ! Bọn chúng gian dâm vợ con người ta thật là đáng giết. Huống chi chúng còn muốn giết người cướp của. Tại hạ nhận thấy chúng đáng chết lắm. Vậy thì lúc hạ thủ không còn ngần ngại chi nữa.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Người đừng tưởng chuyện dễ. Hai người đó đều là cao thủ Thất Tinh Môn nổi tiếng giang hồ, Sầm Du được chân truyền về phép phóng Thất tinh ngân tiêu không trật bao giờ.

A Liệt nhớ lại một nhân vật khác ở Thất Tinh Môn râu tóc bạc phơ mà tính nóng như lửa. Lão là Đồng Công Xuyên, oai phong lẫm liệt. Ngày ở phủ khai phong, Âu Dương Tinh xuất hiện lần đầu đã đả thương người Thất Tinh Môn.

Coi Đồng Công Xuyên có vẻ là người chính phái. Không ngờ Sầm Du lại là hạng tồi bại, tàn ác bất nhân.

Chàng liền hỏi :

- Phải chăng Sầm Du là một nhân vật cao thâm nhất Thất Tinh Môn ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhân tài Thất Tinh Môn rất đông. Cả già lẫn trẻ có đến hơn hai chục người nổi tiếng trong võ lâm. Sầm Du cũng là một tên trong bọn đó. Tuy hắn là người Thất Tinh Môn nhưng trước nay chuyên bôn tẩu miệt Giang Nam, thường đi lại với tụi quan trường cùng đám bảo tiêu. Ta nghe nói bản lãnh hắn không phải tầm thường. Từ ngày hắn ra đời đến nay đã được mười mấy năm, trải qua không giết bao phen chiến đấu mà hắn chưa từng thất bại.

A Liệt nói :

- Té ra là thế.

Chàng buồn bực nghĩ thầm :

- Thất Tinh Môn còn nhiều tay cao thủ. Nếu mình giết Sầm Du là kết oán với Thất Tinh Môn, há chẳng phát sinh biết bao nhiêu hoạn nạn cho mình ?

Âu Dương Tinh lại nói :

- Tống Nhị là một tay cao thủ ở Thanh Long hội. Trong hội này người rất phức tạp, số cao thủ cũng chẳng kém gì Thất Tinh Môn. Tống Nhị nổi tiếng là con người tàn bạo ở hội đó.

A Liệt đáp :

- Nếu chúng ta giết chết hai người này thì không khỏi kết mối thâm cừu với hai phái đó.

E rằng có điều không ổn.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Người sợ rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Cô nương đừng nói khích tại hạ. Đó là sự thực, có đúng thế không ?

Âu Dương Tinh hỏi :

- Được lắm ! Ta thừa nhận người nói có lý. Nhưng chẳng lẽ đến đây lại buông tha chúng ư ?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên không tha được, trừ khi chúng ta chỉ dương mắt lên nhìn bọn chúng cướp bóc ra đi.

Âu Dương Tinh nói :

- Giết chúng thì sợ gây thù oán, mà không giết cũng chẳng đành lòng. Ta không có cách nào làm quân sư về vụ này, người đi tìm kẻ khác cao minh hơn.

A Liệt chợt động tâm cơ như người tỉnh ngộ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- A Tinh !Ta có một kế không hiểu có thông chăng?

Rồi chàng đưa kế hoạch của mình ra.

Âu Dương Tinh nghe xong hớn hờ đáp :

- Thế thì thú lắm !

Hai người liền y kế thi hành, cùng nhau vượt cửa sổ liền vào trong phòng Khương Trạch nói với lão một hồi.

Khương Trạch thấy hai người có tài trèo tường vượt nóc mà kế hoạch có lợi cho lão, dĩ nhiên lão chịu ngay.

Hành động của Khương Trạch là sáng sớm hôm sau giăng lưới, sắp sẵn năm vạn lạng bạc để đưa cho Tống Nhị, Sầm Du. Nhưng lúc lão thấy Tống nhị, Sầm Du định đưa ra điều kiện thì ngoài hai gã Tống, Sầm còn có mục Lý Cơ dâm dăng cũng ở đó.

Khương Trạch yêu cầu nói chuyện riêng với hai gã Tống, Sầm. Lý Cơ cũng chịu lui ra ngoài.

Khương Trạch nói :

- Lão phu đã chuẩn bị đầy đủ khoản tiền kia còn tình nguyện dâng cả Lý Cơ và hai tên nha hoàn, cho hai vị đại gia.

Sầm Du chuyển động cặp mắt lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Đột nhiên sao lão lại rộng lượng đến thế ?

Tống Vĩnh Thăng (tức Tống Nhị) cười rộ hỏi :

- Lão dám trở mặt chăng ? Lão kia ! Ta cho lão hay. Nếu lão rộng rãi như vậy thì bọn ta không gia hại lão nữa.

Sầm Du lắc đầu nói :

- Trong vụ này ít có điều chi quái lạ.

Tống Vĩnh Thăng lớn tiếng :

- Lão dám thế chẳng ? Hừ ! Chúng ta giết lão chẳng qua như giết một con kiến.

Khương Trạch vội nói :

- Hai vị bất tất phải đa nghi. Đây chẳng qua là lão phu tính đường như vậy. Nếu hai vị đồng ý thì ta cứ thế. Bằng hai vị không đồng ý thì coi như lão phu không đưa ra đề nghị này.

Tống Vĩnh Thăng hỏi :

- Sao lão lại đưa ra đề nghị đó.

Khương Trạch đáp :

- Lão phu nhận thấy Lý Cơ tính tình thâm đặng. Thị là con tiện nhân ai cũng làm chồng được. Còn đi với hai vị thì thị bất quá là tham lam của mới, và muốn đòi món mà thôi.

Sầm Du nghĩ tới chuyện chẵn gối đêm qua không khỏi chau mày, Tống Vĩnh Thăng lại cười ha hả, không hiểu bụng hẩn nghĩ sao ?

Khương Trạch cười hỏi :

Thị đối với các vị cũng chẳng khác gì đối với lão phu. Các vị có đồng ý không ?

Tống Vĩnh Thăng bực mình đáp :

- Lão đã già nua, mặt mũi khó coi, cân lực suy yếu, bì với bọn ta thế nào được ?
Chà !

Té ra lão không biết tự lượng.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vào Thị Trấn Tìm Lương Đại Thúc

Khương Trạch nói :

- Không phải thế. Trong con mắt thị thì hai vị với lão phu chẳng có gì hơn kém.

Bất quá thị muốn đùa với các vị và kiếm thêm ít tiền. Nếu Tống gia không tin lão phu có cách chứng minh.

Sâm Du hỏi :

- Lão chứng minh bằng cách nào ?

Khương Trạch đáp :

- Hai vị đưa khoản tiền đó giao vào tay thị lão phu dám bảo đảm chỉ trong vòng mười ngày là thị nhất định tìm cách nuốt món tiền đó.

Tống Vĩnh Thăng kịt mũi nói :

- Thị không bội phản bọn ta đâu. Dù cho thị muốn thế cũng chẳng tài nào thoát được khỏi bàn tay chúng ta.

Khương Trạch nói :

- Vậy các vị cứ thử coi.

Tống Vĩnh Thăng hỏi :

- Thử thì thử chứ sao. Nhưng chẳng lẽ chúng ta còn trở lại đây báo cáo kết quả cho lão hay ?

Khương Trạch đáp :

- Hai vị không trở lại thì lão phu biết thế nào được?

Sâm Du cười lạt nói :

- Phải rồi lão nói lui nói tới là có dụng ý muốn cho bọn ta trở lại.

Tống Vĩnh Thăng hỏi :

- Nếu chúng ta trở lại thì lão làm gì ?

Sâm Du đáp :

- Lão chưa hiểu bản lĩnh chúng ta thế nào ? Lão cho là mấy tên quyền sư thông thường hoặc mấy tên bộ khoái chốn công môn đủ chế phục bọn ta. Lão có biết đâu chính ta không sợ.

Tống Vĩnh Thăng nói :

- Vậy chúng ta trở lại cho lão coi.

Sâm Du nói :

- Bất tất phải thế. Bọn bộ khoái ở công môn tuy chẳng có bản lĩnh gì nhưng nếu bị chúng ta lỡ tay giết chết cũng rắc rối cho mình, phải vậy không ?

Khương Trạch ra chiều thất vọng.

Tống Vĩnh Thăng cười ha hả thu lấy số bạc rồi vẫy tay nói :

- Lão già kia ! Bước đi ! Đêm nay bọn ta tha mạng cho lão là nghĩ tới lão còn có tính chất phác. Nhưng nếu lão ăn nói lời thô tiết lộ ra ngoài thì lão già giết chết đó.

Khương Trạch kinh hãi lui ra. Tuy lão là người trung hậu sợ sệt nhưng vụ cướp đoạt tỳ thiếp, sách thủ tiền tài này khiến lão căm hận vô cùng. Vì thế lão diễn màn

kịch này không phải chuyện dễ dàng. Lão cố nén lòng mới diễn xong vai trò không đến nỗi lộ liễu.

Lão yên tâm là từ đây hai người này không sinh sự mà cũng không trở lại nữa. Vạn nhất bọn A Liệt làm được là hay. Bằng không lão cũng hết nỗi lo âu.

Trong nhà chỉ còn lại hai gã Tống, Sầm. Tống Vĩnh Thăng nói:

- Sầm huynh ! Chúng ta đi thôi !

Sầm Du nói :

- Lão già kia nói không sai đâu. Mục Lý Cơ này đối với hạng trai đều coi như nhau.

Tống Vĩnh Thăng đáp :

- Tiểu đệ nhận thấy y đối với chúng ta không có gì làm lỗi. Lão già kia bì với chúng ta thế nào được ?

Sầm Du trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu chúng ta đem khoản tiền lớn này đưa cả cho thị thì liệu thị còn giữ tấm lòng đó nữa không ?

Tống Vĩnh Thăng hỏi lại :

- Chẳng lẽ y ôm bạc chạy trốn chẳng ?

Sầm Du đáp :

- Cái đó chưa thể biết được. Nếu thị không có ngoại viện thì dĩ nhiên không dám.

Tống Vĩnh Thăng cười nói :

- Té ra Sầm huynh ngờ y có nhân tình.

Sầm huynh nói :

- Thị có nhân tình chẳng phải là chuyện lạ. Theo ý ta thì nên thử thị xem sao ? Nếu thị không có nhân tình chúng ta mới có thể đưa thị đi. Còn thị có nhân tình thì sau này họ tìm đến sào huyệt của chúng ta há chẳng rắc rối ư ?

Tống Vĩnh Thăng đáp :

- Như vậy cũng hay. Chúng ta cứ thử đi.

Gã kêu Lý Cơ vào nhà cầm số bạc bỏ vào trong cái hộp nhỏ giao cho Lý Cơ và dặn thị giữ lấy.

Lý Cơ ngó số bạc mắt sáng rực lên. Hai gã Sầm, Tống đều nhìn rõ. Vì thế mà lúc thị cầm cái hộp bỏ vào trong rương lớn của thị. Tống Vĩnh Thăng không nhận được nói :

- Tiểu bảo bối ! Cô giữ món bạc này cho cẩn thận và đừng thấy của tối mắt toan bài nuốt trôi đấy nhé.

Lý Cơ làm mặt giận hỏi :

- Tiểu muội không rời xa nhị ca thì nuốt trôi làm sao được ?

Tống Vĩnh Thăng làm bộ nhăn nhó đáp :

- Biết đâu lúc cô coi kẻ khác hay mắt lại không cuốn gói chạy theo?

Lý Cơ vùng vằng nhõng nhẽo :

- Nói bậy ! Nói bậy ! Lòng tiểu muội chỉ hướng về nhị ca còn ai hơn nhị ca được ?

Thị nói câu này thực hay đối là chuyện khác. Nhưng Tống Vĩnh Thăng nghe rất lọt tai.

Gã khoái trí nổi lên tràng cười khanh khách.

Giữa lúc ấy thị lại đưa mắt rất nhanh cho Sầm Du.

Sầm Du thấy thị nhìn mình rất lảng lơ lại nhớ tới cuộc vui đêm qua bất giác nghĩ thầm trong bụng :

- Thị vẫn có tình ý nhiều hơn với Tống nhị. Cái đưa mắt này để ta khỏi tức mình mà thôi.

Hừ ! Đêm qua thị cùng ta phượng đảo loan diên, giả tử Tống nhị mà ngó thấy thì nhất định gã bảo thị yêu ta chứ không phải yêu gã.

Hắn đáp lại bằng cái mỉm cười.

Mọi người lên đường. Sầm, Tống cười ngựa riêng của mình. Còn Lý Cơ và hai ả nữ tỳ đi chung một xe ra khỏi Khương gia tập.

Trên đường lớn ngoài tòa thị trấn đoàn xe ngựa đi được một lúc thì A Liệt chạy theo đến nơi. Nhưng chàng lại không nhằm thẳng hướng xe ngựa mà rượt, chàng đã vào nơi hoang dã.

A Liệt cùng Âu Dương Tinh ngồi dưới một gốc cây lớn. Âu Dương Tinh nói :

- Hán tử dong xe hiển nhiên không phải là mã phu thông thường cứ coi thủ pháp cùng cách ăn mặc của gã là đủ biết.

A Liệt hỏi :

- Vậy gã là thủ hạ của bọn Sầm, Tống hay sao ?

Âu Dương Tinh gật đầu nói lại :

- Người ẩn cách nhà đại sảnh đến năm sáu trượng có nghe thấy gì không ?

Giọng nói của cô ra chiều nghi hoặc. Cô cho là A Liệt cách đối phương khá xa thì chàng thế nào nghe rõ thanh âm được.

A Liệt chỉ mỉm cười. Chàng cảm thấy không nên giải thích nhiều liền đáp :

- Sau tại hạ chuyển đến gần, may không bị bọn chúng phát giác nên đã nghe rõ được hết.

Chàng liền đem tình hình trong nhà đại sảnh từ lúc có mặt Khương Trạch cho đến lúc Lý Cơ thu món tiền lớn để lên đường thuật lại cho cô nghe.

Chàng lại nói :

- Mưu kế của chúng ta có thể thành công. Nếu chúng ta mà có biện pháp làm cho Lý Cơ thất tung một cách êm thấm thì hai gã Sâm, Tống trước hết còn xảy chuyện nghi ngờ đâm đá lẫn nhau chí mạng cũng không điều tra rõ vụ này được.

Âu Dương Tinh nói :

- Thế thì hay lắm ! Bọn chúng đánh chết nhau, thủ hạ trở về báo cáo thì người Cực Lạc giáo sẽ tìm cách làm cho mai một dấu vết. Như vậy bọn Thất Tinh Môn và Thanh Long Hội không tìm đến chúng ta nữa.

A Liệt gật đầu hỏi :

- Nghe giọng lưỡi cô nương thì dường như muốn thừa cơ hạ thủ bắt Lý Cơ biến bọn chúng liều mạng với nhau có đúng thế không ? Kế đó rất diệu, nhưng thực hành bằng cách nào cho được việc ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta sẽ có biện pháp. Bây giờ chúng ta hãy tính coi xem đêm nay chúng trọ Ở đâu.

Phải chăng chúng sẽ đến Hứa Xương tìm chỗ ngủ ?

A Liệt gật đầu hỏi :

- Đúng rồi ! Chúng ta cùng đến Hứa Xương hay sao ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên. Bước thứ nhất người phụ trách công việc làm cho Lý Cơ mất tích. Ta khiến bọn Sầm, Tống đánh chết nhau. Việc làm cho Lý Cơ mất tích là chuyện riêng của người không cần hỏi đến ta.

Trong lúc nhất thời A Liệt tuy chưa nghĩ ra được kế gì. Nhưng chàng lại nóng lòng đi tìm Lương đại thúc để hỏi cho biết rõ thân thế mình.

Nhân đó chàng nghĩ được mưu kế nhưng làm bộ tức mình nói :

- Được lắm ! Chúng ta ai nấy trở tài chia nhau mà làm. Tại hạ vào Hứa Xương trước rồi cô đi sau để người ta khỏi biết mình là một nhóm.

Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Người không vui lòng hay sao ?

A Liệt lắc đầu, Âu Dương Tinh lại nói :

- Nếu người không vui lòng thì chúng ta thương nghị lại.

Đột nhiên cô biến thành ôn nhu khiến A Liệt cảm thấy cô rất khả ái nhưng trong lòng chàng còn chỗ lo buồn khác, nên phải bỏ một cơ hội êm ái này.

Chàng kiên quyết đáp :

- Không phải ! Tại hạ nhận thấy chúng ta chia đường vào thành mới ổn, vì bọn người Cực Lạc giáo đã biết cô bị thương. Trong vòng , ngày họ chắc cô chưa hành động được.

Chúng không ngờ cô đã bình phục như thường và nhất định cô không đi một mình được. Họ chỉ chú ý đến một đôi nam nữ. Bây giờ chúng ta phân làm hai mới thu được hiệu quả.

Âu Dương Tinh nói :

- Người nói rất có lý. Vậy người đi trước đi !

A Liệt nói :

- Không nên hoang mang. Chúng ta còn phải nhờ đến Khương viên ngoại giúp cho mới được.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Cầu lão giúp ư ? Lão có bản lĩnh gì ?

A Liệt đáp :

- Tuy lão không có bản lĩnh nhưng là đại thân sĩ một phương, quen thuộc nhiều người.

Chúng ta cần lão giới thiệu với mấy ông bạn lão để yểm hộ cho chúng ta thay đổi hình dạng.

Âu Dương Tinh nói :

- Phải đấy ! Ở Hứa Xương cũng cần cô chỗ trú chân để tiện việc hành động.

- Việc này chẳng khó khăn gì. Khương Trạch chỉ viết mấy phong thơ giao cho hai người.

A Liệt cùng Âu Dương Tinh lên đường theo lời chỉ điểm của Khương Trạch đi tắt vào khu hoang dã thẳng đến Hứa Xương, một là để đuổi kịp bọn Sầm, Tống, hai là để khỏi lộ hình tích trên đường lớn.

Hai người còn cách Hứa Xương chừng vài dặm liền vào một thôn trang tìm đến nhà họ Chu là bạn hữu của Khương Trạch. Mọi việc đều ổn thỏa và giữ rất bí mật.

Chẳng bao lâu A Liệt đã biến thành một kẻ nông dân cùng một lão già nữa đánh xe vào thành.

Bao nhiêu đồ vật cùng quần áo của chàng đều gói lại thành một bọc gác lên xe.

Chàng ngồi trên một cái xe bò bỏ trống bốn mặt. Tuy xe lúc lắc rất mạnh mà

chàng vẫn ngồi trên cao, cốt không cần che dấu hành tàng. Lòng chàng rất vui sướng. Nhưng chàng cũng không quên thứ ánh mắt sáng ngời. Về điểm này Âu Dương Tinh đã nhắc chàng.

Xe tiến vào cửa thành, chàng đã gặp trên đường lớn khá nhiều nhân vật võ lâm. Tuy mỗi tốp chỉ hai ba người, nhưng trước tình thế này chàng cũng biết được là lời phỏng đoán của Trình Huyền Đạo rất đúng. Bọn Cực Lạc giáo đã canh giữ những mấu chốt giao thông để ngăn chặn Chiêu Thế Ẩn trở về Hứa Xương.

Chàng còn hiểu nếu không được Khương Trạch giúp đỡ thì khó lòng phá nổi một tấm lưới vây bọc một cách bình yên. Hơn nữa chàng tăng thêm phần tự tin ở tài mình.

A Liệt đành hoảng vào thành. Người đi đường đều tưởng đây là hai cha con một nhà nông thôn, tuyệt đối không nghĩ tới chuyện giả mạo.

Cỗ xe bò đi quanh hết các đường phố trong thành Hứa Xương thì trời vừa tối.

A Liệt dẫn lão già đến trọ một nơi đã chỉ định trước. Đó là một tiệm có liên quan tới nhà họ Chu. Còn chàng cầm lấy bọc áo đi ra cửa A Liệt đi tới một cửa tiệm tạp hóa ngừng đầu lên nhìn thấy tấm biển đề ba chữ "Hiệu Hằng Xương" Tiệm tạp hóa này hiện đã lên đèn và rất ít khách, vì bây giờ đã qua thời gian mua hàng.

A Liệt trái tim đập mạnh hơn. Chàng nghĩ tới thân thế mịt mù của mình sắp được phanh phui, không hiểu mùi vị sẽ ra sao ?

Chàng trấn tĩnh tinh thần khoa chân bước vào cửa tiệm. Cách ăn mặc của chàng không ai chú ý đến.

Phía sau quầy bán hàng, một lão già tóc bạc đang chăm chú gầy bàn tính dưới ánh đèn. Những con toán phát ra tiếng lách cách.

Ngoài lão già còn một thằng nhỏ, nét mặt gầy nhom, cặp mắt vô thần.

A Liệt ngó thấy thằng nhỏ lại nhớ tới mình nửa năm trước cũng vậy. Bức giác chàng sinh lòng lân mẫn và nảy ra ý nghĩ vô cùng cảm khái.

Thằng nhỏ chạy lại đưa mắt nhìn A Liệt. Chàng cười nói :

- Ta muốn gặp chủ nhân của người.

Thằng nhỏ ưỡ ỏi đáp :

- Ông ấy đó.

Gã vừa nói vừa trở vào lão già ngồi sau quây.

A Liệt cất bước tiến lại trước quây. Lão già đang cúi xuống tính toán nên không nhìn rõ mặt.

Dưới ánh đèn, A Liệt bỗng nảy ra một mối hoài cảm ngày xưa. Hồi chàng còn nhỏ vẫn kêu lão bằng phụ thân mà bây giờ lão biến thành lão già cô độc trong tay lão nắm một vụ rất bí mật.

A Liệt còn đang bâng khuâng ngẫm nghĩ, lão già vẫn chưa ngừng đầu lên tựa hồ không biết chàng đã tới.

Tuy nhiên A Liệt cũng cảm thấy mọi động tác của lão già có vẻ chậm chạp ngớ ngẩn.

Chàng rút được nhiều kinh nghiệm mới đây và hiện lão đang phân tâm không thể chuyên chú vào công tác tính toán.

Chàng tự hỏi :

- Phải chăng lão đã ngó thấy mình đứng trước quây ? Nhưng sao lão không ngừng đầu lên nhìn mình mà làm bộ như chưa thấy gì ?

A Liệt đứng lảng lạng một lúc nữa. Lão già mới dừng tay lại ngừng đầu lên nhìn. Lão chớp mắt mấy cái rồi hỏi :

- Chú nhỏ muốn mua gì ?

A Liệt giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Ô hay ! Lão không phải là Lương đại thúc ư ?

Ngoài mặc chàng vẫn thản nhiên đáp :

Xin hỏi lão bá một câu :

Ở đây có vị nào họ Lương mà vẫn kêu là Lương đại thúc không ?

Lão già chau mày hỏi lại :

- Ai ?

A Liệt nhắc lại câu hỏi lần nữa. Lão kia đáp :

- Ở đây không có ai họ Lương hết.

Giả tử là ngày trước thì chàng đã hỏi dồn và nói rất nhiều. Nhưng hiện nay chàng đã khác hẳn, chỉ gật đầu xin lỗi :

- Nếu vậy thì tại hạ nhận lầm. Hoặc giả còn có tiệm tạp hóa khác cũng mang hiệu Hằng Xương. Tại hạ lại đi kiểm nếu kiểm không thấy thì đành chịu.

Chàng trở gót đi mấy bước. đột nhiên quay lại hỏi :

- Có người nhờ tại hạ đưa tin muốn nói cho lão trượng nghe được chăng ?

Lão già lắc đầu đáp :

- Không cần ! Cứ đi kiểm nơi khác coi.

A Liệt nói :

- Thế cũng được. Tại hạ đoán chừng tin này chỉ là câu chuyện nói chơi. Bà ta lúc lâm tử, thần trí không tỉnh táo mà dặn lầm. Nhưng bất luận trường hợp nào, số bạc kia lại không phải là giả.

Mắt lão già sáng lên tựa hồ chấn động tâm thần.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Câu nói của ta chỉ có chữ "lâm tử" làm cho lão chú ý. Nếu quả lão giả vờ không biết Lương đại thúc thì nghe tin chết người dĩ nhiên cũng phả giật mình.

Chàng lại xoay mình bước ra cửa tiệm.

Lão già gọi giật lại :

- Này này ! Chú vừa nói gì vậy ?

A Liệt dừng bước quay lại lớn tiếng :

- Có phải lão trượng muốn biết tin đó không ? Nếu lão muốn nghe thì tại hạ mới nói.

Lão già với chàng lại bảo :

- Chú nói nhỏ cho ta nghe cũng được.

A Liệt nói :

- Một người đàn bà dặn tại hạ đưa tin cho Lương đại thúc.

Lão già hỏi :

- Tin gì ?

A Liệt hỏi lại :

- Dường như lão trượng biết Lương đại thúc thì phải Lão già đáp :

- Chú có vẻ thông minh khác hẳn với bề ngoài.

A Liệt mỉm cười nói :

- Phải rồi ! Tại hạ cũng giống hệt lão trượng.

Lão già chau mày hỏi :

- Giống hệt cái gì ?

A Liệt đáp :

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thực. Chúng ta đều giả trang cả. Lão trượng chính là Lương đại thúc mà tại hạ không phải là kẻ đưa tin.

Lão già cười nói ?

- Người nói cái gì ? Ta nghe không hiểu.

A Liệt tiến lại thêm chút nữa chỉ cách lão không đầy hai thước. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia hàn quang làm chấn động tâm thần đối phương. Chàng hỏi bằng một giọng kiên quyết :

- Lão đúng là Lương đại thúc phải không ?

Lão già hỏi lại :

- Người nhất định tìm đến lão ư ?

A Liệt đáp :

- Cái đó đã hẳn. Tại hạ nhìn kỹ lại mấy lần đã nhận ra gương mặt lão trượng. Phải rồi lão trượng chính là người mà tại hạ hc nhỏ tuổi thường kêu bằng gia gia.

Lão già chấn động tâm thần, chậm rãi hỏi :

- Người tên họ là chi ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ họ Tra tên gọi Tư Liệt, thường kêu bằng A Liệt.

Lão già thở dài nói :

- Ta sống đã bằng này tuổi đầu mà còn gặp quái sự. Người đi đi ! Ta hoàn toàn chẳng hiểu gì ráo.

A Liệt chưng hửng im tiếng. Chàng đã tưởng mình nói tên họ là lão lập tức thay đổi thái độ đưa vào hậu đường nói hết sự thực nhưng phản ứng của lão đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Đồng thời lão giục chàng đi bằng một giọng rất kiên quyết.

Vụ này là thế nào ? Phải chăng lão không đúng là Lương đại thúc ?

Nhưng A Liệt lại nhận ra lão chính là Lương đại thúc. Tuy lão đã đầu bạc, mặt mũi dẫn đeo mà chàng vẫn nhận ra được. Ký ức của chàng rất dai dẳng. Chỉ trong giây lát là bao nhiêu chuyện ngày trước chàng nhớ ra hết.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tại hạ tuy nghĩ không thông nhưng cũng nói cho lão nghe. Gia mẫu bị hại rồi.

Chàng vừa nhắc tới mẫu thân nước mắt chảy ra đầm đìa. Về bị thương thống thiết này không thể nào giả trang được.

Lão già hỏi :

- Y bị hại rồi ư ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Gia mẫu bị hại chỉ vì vụ Huyết vũ thư.

Lão già nói :

- Tuy ta nghe không hiểu nhưng cũng biết là người nói thật.

Lão đứng lên lão đảo bước ra cửa ngõ tình hình trên đường phố rồi quay vào bảo A Liệt :

- Người hay theo ta.

A Liệt theo ão vào nhà trong đến một gian phòng rộng lớn.

Lão già mời chàng ngồi và rót nước chàng uống rồi nói :

- Ta đứng ở họ Lương. Nhưng người người muốn kiếm là đệ đệ của ta. Người muốn nói gì với y thì cứ dặn ta cũng được.

A Liệt đáp :

- Lão trượng nói vậy tuy có lý, nhưng tại hạ lại nhận ra lão trượng chính là Lương đại thúc.

Lão già nhìn kỹ A Liệt một hồi, khóe miệng khẽ nở một nụ cười khó hiểu hỏi :

- Được rồi ! Cứ kể ta là Lương đại thúc đi. Người có điều chi.

A Liệt cất giọng thành thực :

- Nếu quả lão trượng là Lương đại thúc thì là thân nhân duy nhất của tại hạ. Lão không nên lạnh nhạt như vậy.

Mặt chàng đầy nước mắt khiến cho lão không khỏi cảm động.

Lão già trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lạ thật ! Ta vốn là người lắm mưu nhiều kế, tự kiềm chế được mình. Nhưng lời nói và nét mặt của người khiến ta không thể bình tĩnh được. Hỡi ơi ! Thật là một việc khó hiểu.

A Liệt nói ngay :

- Lương đại thúc ! Tiểu tử đúng là A Liệt. Giả tử đại thúc gặp tiểu tử nửa năm trước thì không nghi ngờ gì nữa, vì khi đó tiểu tử vẫn là đứa nhỏ ốm nhom. Nhưng nửa năm nay thay đổi rất nhiều. Tiểu tử biến ra người lớn và cũng do đó nóng lòng tìm cho được đại thúc.

Lão già hỏi :

- Mọi trong vòng nửa năm mà con người biến đổi ghê gớm đến thế ư ?

A Liệt đáp :

- Đại thúc hãy để tiểu tử nói rõ nội tình sẽ biết. Tiểu tử không thể chần chờ lâu được, vì hiện giờ của có vị tiểu thư nhân Âu Dương ở Ký Bắc đi theo. Dĩ nhiên cô không biết lai lịch tiểu tử. Thực ra trước kia đã gặp tiểu tử ở phủ Khai Phong mà bây giờ cũng không nhận ra tiểu tử nữa.

Lão già hỏi :

- Người càng giải thích ta càng hồ đồ. Chẳng lẽ ta đã già lẫn kinh khủng đến thế ư ?

A Liệt tùm tùm cười. Chàng liền thuật chuyện từ vụ án Huyết vũ thư cho đến chỗ uống sương hoa tiên đàm, thoát cân dịch cốt. Chàng lại kể cả chuyện lạc vào Cái Bang và gặp ma nữ kiếm phái ở núi Thái Bạch. Sau cùng đến vụ Cực Lạc giáo cực kỳ bí hiểm.

Tuy chàng rút ngắn câu chuyện mà cũng mất khá nhiều thì giờ. Lúc chàng kể đến chỗ mâu thân bị thảm tử, nước mắt lại trào ra.

Lão già nghe chàng thuật chuyện, nét mặt vẫn không lộ vẻ gì khiến người ta khó mà đoán được lão có hiểu hay không ? Dù lão hiểu chưa chắc lão đã tin là sự thực.

Trong lòng yên lặng như tờ. A Liệt nóng lòng trầm giọng hỏi :

- Lương đại thúc ! Đại thúc còn chưa tin tiểu tử hay sao ?

Lão già chấn động đáp :

- Hỡi ơi ! Dong mạo người cũng giống công tử ngày trước và giọng nói cũng chẳng khác gì.

A Liệt dương mắt lên hỏi :

- Vị công tử nào ? Phải chăng y là phụ thân của tiểu tử ?

Lão già không trả lời, ngừng đầu trông lên mái ngói đen sì.

A Liệt đột nhiên kinh hãi nghĩ thầm :

- Nếu lão này là nhân vật nào khác trong võ lâm đã gia hại Lương đại thúc chân chính rồi ở đây chờ những kẻ có liên quan đến Hóa Huyết môn cũng ở họ Tra thì ta mắc bẫy họ rồi.

Chàng nghĩ tới đây, nhưng sự thực trong lòng không thể tin là có việc đó.

Dù sao chàng cũng ngấm ngấm phòng bị. Chàng định thần đề tụ chân khí vào huyết Đan điền rồi phát huy ra toàn thân. Hiện giờ chẳng những chàng có thể chống cự với bất cứ cuộc tập kích nào, mà chàng còn có thể tùy thời tấn công. Chàng còn nghe được tiếng động chung quanh trong vòng mấy trượng.

Lão già trông lên mái ngói, A Liệt thấy cặp mắt lão lấp lánh hàn quang, nước mắt trào ra. Lão đã tuổi già như vậy mà còn sa lệ dĩ nhiên là lão bị xúc động đến cực điểm.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bắt Dâm Phụ, Đại Thúc Lo Mưu

A Liệt thờ phào một cái. Chàng cảm động cất giọng ôn nhu hoà :

- Lương đại thúc ! Đại thúc làm sao thế ?

Lão già đứng ngay lên rồi đột nhiên quì xuống nói :

- Tiểu nhân là Lương Trung Sơn, xin tham kiến Tra công tử.

A Liệt chân tay luống cuống. Chàng muốn dắt lão đứng lên nhưng không nổi cũng quì xuống nói :

- Lương đại thúc không nên làm thế.

Lương Trung Sơn gạt nước mắt đáp:

- Công tử có điều chưa hiểu. Tiểu nhân rất lấy làm hối hận vì Tra gia ở Hóa Huyết Môn chỉ còn một giọt máu để lại chính là công tử. Thế mà tiểu nhân lại tham sống sợ chết không đem tuyệt kỹ của Tra gia truyền cho công tử, bỏ mặc mẹ con công tử chịu đau khổ trong sự nghèo nàn. Nay chữ mẫu gặp họa bất ngờ. Hỡi ơi ! Tội lỗi của tiểu nhân trọng đại không biết đến thế nào mà kể !

Nước mắt lão lại chan hòa.

A Liệt nói :

- Lương đại thúc bất tất phải tự trách mình. Đại thúc phải làm như vậy nhất định bởi một lý do nào đó.

Lương Trung Sơn nói :

- Tiểu nhân dám tự khoe mình là lắm mưu nhiều kế. Ngày ấy tiểu nhân lo nghĩ suốt ba ngày ba đêm rồi quyết định rút lui khỏi giang hồ, chỉ cốt sao bảo tồn được giọt máu của Tra gia. Vì thế tiểu nhân bắt đầu kế hoạch bằng cách làm cho tiêu tan hết mọi vết tích. Chủ mẫu đi vào cảnh bần hàn cũng là một điều trong kế hoạch đó.

A Liệt xen vào :

- Phải rồi ! Bọn họ điều tra cũng nhận rằng nhà ta cũng nghèo khổ không thể là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn được.

Chàng vừa nói câu này vừa kéo Lương đại thúc đứng dậy rồi hai người ngồi xuống ghế.

Lương Trung Sơn nói :

- May mà kế hoạch của tiểu nhân bố trí không đến nỗi uổng công. Rút cuộc thu được hiệu quả rất lớn. Nếu không thế thì các vị chịu khổ vô ích. Ngoài ra tiểu nhân không đem công phu của Hóa Huyết môn truyền thụ cho công tử cũng vì mục đích làm tiêu tan dấu vết.

Bây giờ lão nói một cách dễ dàng mà thực ra đã hao tổn rất nhiều tâm huyết.

A Liệt nghe nói rất lấy làm bội phục.

Lương Trung Sơn lại nói :

- Hiện giờ dong nhạo thiếu gia giống hệt chủ nhân ngày trước. Tiểu nhân vừa ngó thấy đã sững sốt, nhưng không dám tin ngay vì sợ kẻ thù cố ý thám thính những điều bí mật, dĩ nhiên họ phải kiếm người hao hao giống chủ nhân. Có điều thái độ và thanh âm thì dĩ nhiên họ không thể mô phỏng được. Do đó thiếu gia nói câu sau cùng tiểu nhân hoàn toàn tin ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão đưa mắt đảo nhìn khắp căn phòng một lượt rồi nói tiếp :

- Thiếu gia đã thấy chưa ? Tiểu nhân chôn dấu hỏa dược trong căn phòng này. Nếu thiếu gia là kẻ giả mạo thì tiểu nhân chỉ cất tay một cái là đôi ta cùng chết.

A Liệt cười nói :

- Nhưng Lương đại thúc chưa chắc đã chụp được cơ hội, vì đại thúc muốn đợi kẻ thù đến đây càng nhiều càng hay. Lòng tham đó có thể làm lỡ cơ hội.

Lương Trung Sơn ngạc nhiên nói :

- Thiếu gia nói rất đúng. Hỡi ơi ! Tài trí của thiếu gia vượt mức, trên đời hiếm có. Tiểu nhân không lo gì nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều thiếu gia hãy còn quên một điểm là tiểu nhân ở trong Hóa Huyết môn, tuy công phu không được bao nhiêu, nhưng võ công của môn phái ta đã nổi tiếng thiên hạ vô song. Tiểu nhân mới luyện chút võ ngoài cũng có thể chống đối được năm bảy chục chiêu với bất luận tay cao thủ nào trên chốn giang hồ, chứ chẳng chịu thua ngay.

A Liệt cả mừng nói :

- Nếu vậy tiểu tử bất tất phải đi kiếm danh sư nào nữa mà chỉ sử dụng môn võ gia truyền. Như thế là danh chính môn thuận. Đại thúc định đến bao giờ mới dạy tiểu tử ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Thiếu gia để tiểu nhân tính lại coi, vì thiếu gia khác với người thường. Khi thiếu gia sử dụng tuyệt nghệ của Hóa Huyết môn là chỉ có phần thắng chứ không thất bại. Thiếu gia tự liệu nội lực đã đủ chiến đấu với mọi người trong thiên hạ mà không ai địch nổi chưa ? Có thể mới sử dụng được võ công gia truyền dụng được võ công gia truyền.

A Liệt gật đầu nói :

.

- Đúng thế ! Nếu tuyệt nghệ không tinh mà tin tức đã đồn đại ngoài là tự rước họa vào mình.

Lương Trung Sơn nói :

- Võ công của Hoa Huyết môn có thể nói là thiên hạ vô song. Nó tuyệt diệu ở chỗ tinh hoa hoàn toàn trông vào nội công. Người ta kêu bằng Hóa Huyết thần công nên phải luyện thành căn bản công phu này mới sử dụng được. Lúc ra trận động thủ hoàn toàn trông vào nội công cao hay thấp để phân biệt mạnh hay yếu. Tiểu nhân mới luyện được ba bậc, luồng lực đạo ở quyền chưởng sử ra được ba thành. Lão chủ nhân luyện đến bậc là tối cao.

Trong Hóa Huyết chân kinh nói là tầng trời. Khi lão chủ nhân ra tay, lực lượng vô cùng vô tận, khác nào núi lở trời long, hiểm người đủ sức chống đỡ.

A Liệt giác ngộ nói :

- Thế là đã đến trình độ dung hợp với điểm tối cao của trời đất không hiểu tiên phụ ngày trước luyện được đến bậc nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Võ công của chủ nhân so với lão chủ nhân hãy còn kém xa. Theo lời đồn thì chủ nhân bị phiền lụy về nữ sắc tiểu nhân tưởng chủ nhân đại khái mới luyện được chừng bậc.

A Liệt nói :

- Thế thì trách nào Tra gia không bị họa diệt tộc. Nếu gia gia cũng luyện bằng được nội tổ đến bậc thứ trong thiên hạ không ai địch nổi thì khi nào tan tát cả gia phái ?

Lương Trung Sơn gật đầu. Lão rất trưng thành với chủ nhân nên không muốn bàn nhiều về những sở đoán của y.

A Liệt lại nói :

- Cảnh tao ngộ của tiên phụ là tấm gương cho tiểu tử. Từ nay tiểu tử không dám gần nữ sắc.

Lương Trung Sơn vội nói :

- Thiếu gia đừng khắc kỷ quá độ. Chủ nhân vì quá mê nữ sắc mà trở nải luyện công. Nếu giữ được chừng mực thì kẻ cận nữ nhân cũng chẳng hại gì. Lão chủ nhân ngày trước có kiêng kỵ nữ sắc đâu ? Trong phủ ba phòng cơ thiếp mà vẫn là một nhân vật võ công cao thâm nhất thiên hạ.

Lão biết vấn đề này rất nghiêm trọng nếu không nói rõ, A Liệt vì việc luyện võ công, bất cận nữ nhân để đến nỗi tuyệt tự lại càng nguy nữa. Vì thế lão phải trình bày thêm chỗ sở đoán của chủ nhân.

Lương Trung Sơn lại nói tiếp :

- Chủ nhân được sung sướng từ thừa nhỏ lại được nuông chiều, thành ra không chuyên tâm luyện võ. Hơn nữa chủ nhân tướng mạo thanh tú, tiền nhiều thế lớn nên lão gia đã yêu cô nào là thỏa mãn được ngay. Suốt đời chủ nhân chìm đắm vào vòng tửu sắc mới đến nỗi thế. Thiếu gia chỉ cần giữ mình đừng quá độ là đủ.

A Liệt nói :

- Thế là theo đạo trung dung của Đức Khổng Tử. Thái quá cũng như bất cập đều không được cả.

Lương Trung Sơn nói :

- Đúng lắm ! Đúng lắm !

A Liệt đột nhiên nói :

- Nghe nói họ Tra chúng ta lúc gặp nạn, bọn cừu gia đã kiếm điểm di hài, cả những nha hoàn nô bộc trong nhà không thiếu một ai, - Sao đại thúc lại lọt lưới ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Về điểm này tiểu nhân có thể giải thích được ngay. Nên biết những người làm việc trong nhà rất nhiều. Từ trên xuống dưới đều có công tác riêng biệt. Tiểu nhân là kẻ hầu cận chủ nhân mà cũng là gia tướng, nên đã học qua võ công. Những vấn đề thông thường đều do tiểu nhân phát lạc Lão nghĩ một chút rồi thở dài nói :

- Chủ nhân là người phong lưu suốt đời. Những đàn bà giao thiệp với chủ nhân có cả hàng trăm hàng ngàn, đều do tiểu nhân chu cấp. Về sau bao nhiêu công chuyện đối với bọn phụ nữ đều do tiểu nhân trù liệu, nên tiểu nhân thường ở bên ngoài, hoặc ngấm ngấm đưa tiền bạc, hoặc thu xếp những việc vặt.

A Liệt bây giờ càng hiểu rõ. Lương đại thúc đã cùng mẫu thân chàng giả vờ làm vợ chồng lâu năm. Về điểm này tuy chàng không muốn quan tâm nhưng trong tiềm thức chàng cũng hy vọng hiểu biết lý do.

Lại nghe Lương Trung Sơn nói :

- Có lẽ chủ nhân đã phiền trách chủ nhân về tội chơi bời quá độ làm như nhuốc vợ con người ta, nên tiểu nhân hành động phải giữ cực kỳ bí mật. Bọn đàn bà con gái kia phần lớn không biết rõ thân thế cùng lai lịch của chủ nhân. Khi nào sinh nở mới đưa cả mẹ con về trong phủ.

A Liệt gật đầu nói :

- Nếu vậy thì tiểu tử có rất nhiều anh chị bị ngộ hại phải không ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Thiếu gia có năm vị ca ca và ba vị tỷ tỷ đều bị hại cả. Lúc đó tiểu nhân ở ngoài và do người khác thay vào nên trong phủ vẫn đầy đủ nhân số. Căn cứ vào danh sách mà điểm thì không sót một ai.

A Liệt nói :

- Té ra là thế. Phải chăng đại thúc được phát đi đem mẹ con tiểu tử về phủ ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Tiền nhân vâng mệnh ngấm ngầm đi đưa tiền và khám phá ra sắp đến ngày chủ mẫu khai hoa, chưa kịp về báo thì ở nhà phát sinh đại họa.

A Liệt nói :

- Được rồi ! Những chi tiết nhỏ nhặt khác sau này sẽ nói. Hiện giờ hãy bàn về võ công.

Tiểu tử tuy đã luyện thành tám thân đao thương chém không vào, nhưng lúc động thủ không thành pháp độ, vẫn là chưa được.

Lương Trung Sơn đáp :

- Tiểu nhân đã được lão chủ nhân lựa lấy chiêu tâm pháp truyền thụ cho. Tư cách của tiểu thân nhân chỉ học được đến thế. Ngoài ra tiểu nhân tuy đã coi thuộc lòng, nhưng nếu không có Hóa Huyết chân kinh cũng chẳng làm gì được. Hiện giờ tiểu nhân chỉ có thể truyền lại cho thiếu gia về Hóa Huyết thần công và chiêu thủ pháp mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu nhân đã biết chỗ để Hóa Huyết chân kinh. Nếu tìm thấy mới có hy vọng.

Bây giờ lão đứng ngay người, ánh mắt sáng ngời không có vẻ già nua lụ khụ như vừa rồi nữa.

A Liệt cả mừng nói :

- Hóa Huyết chân kinh tuy chia làm phần nhưng chỉ có chương nói về Huyết vũ thư là quan trọng hơn hết. Nếu chúng ta tìm được bí lục đó thì dù phải luyện đến O năm mới thành. tiểu tử cũng không quản ngại.

Lương Trung Sơn đáp :

- Trước hết thiếu gia hãy tu luyện môn Hóa Huyết thành công. Bằng không thì lúc ra tay chẳng có uy lực gì đáng kể. Đó là phép đánh vào các bộ phận theo những

huyết mạch độc môn về Hóa Huyết thần công. Muốn đả thương địch nhân phải luyện thần công của bản môn mà luyện đến trình độ như lão chủ nhân. Địch nhân bị đả thương rồi lực phủ ngũ tạng đều hóa ra máu mà chết. Nếu không có thần công đúng mức thì dù học được thủ pháp cũng bằng vô dụng, vì đánh trúng địch nhân mà không đủ uy lực hóa huyết.

A Liệt gật đầu nói :

- Tiểu tử hiểu rõ điểm này rồi.

Lương Trung Sơn lại nói :

- Võ công các gia phái khác nhau ở chỗ tu luyện nội công không giống nhau. Do đó sự chú trọng về bổ vị mỗi người một cách. Tỷ như huyết Phong thị bên đời chỉ là một huyết đạo bình thường thuộc Túc thiếu dương bàng kinh, chẳng gia phái nào để ý đến, nhưng theo thủ pháp Hóa Huyết môn chúng ta lại có thể khiến cho huyết đạo này biến thành tử huyết. Nếu thiếu gia chưa luyện được Hóa Huyết thần công thì dù chiêu số kỳ diệu của bản môn có đánh trúng vào huyết đạo của địch nhân cũng không làm họ bị thương đến nội tạng được.

A Liệt tỉnh ngộ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Vậy ra thủ pháp của bản môn phần nhiều đánh vào những huyết đạo mà người ta không để ý đến ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Phải rồi ! Các phái trong thiên hạ nhất định phòng bị cẩn thận mấy huyết đạo trọng yếu mà họ coi thường những huyết đạo bên ngoài.

A Liệt nói :

- Nhưng gia phái khác tất cũng có thủ pháp độc môn chuyên đả thương vào những huyết đạo mà người khác không chú ý.

Lương Trung Sơn đáp :

- Có chứ ! Nhưng chỉ khác nhau ở chỗ uy lực mạch hay yếu. Tỷ như phái Thiếu Lâm có tuyệt chiêu "Kim ty chiền uyển" là một thủ pháp rất thông thường, gia phái nào cũng sử dụng được, nhưng chỉ có môn hạ phái Thiếu Lâm đánh trúng là địch nhân té liền. Chưởng lực "Tiểu thiên tinh" của phái Thiếu Lâm khiến cho địch nhân không thể điều hòa chân khí mà thành nội thương.

Lão đưa ra tỷ dụ rất dễ hiểu, chẳng những A Liệt nhìn thấy ngay chàng còn thấu triệt rất nhiều đạo lý. Chàng lại hỏi :

- Tiểu tử hỏi đại thúc câu nữa :

Nhưng tay đại hành gia lại có thể trông chỗ bị thương mà biết được do gia phái nào hạ thủ. Tỷ như tiểu tử sử dụng chiêu thức "Kim ty chiền uyển" đánh ngã địch nhân, đại hành gia ngó thấy cũng biết là chẳng phải đệ tử của Phái Thiếu Lâm. Có đúng thế không ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Nhưng cái đó không có mấy. Giả tỷ thiếu gia không hiểu chưởng lực Tiểu thiên tinh thì thường thường thiếu gia không sử dụng chiêu này.

A Liệt nói :

- Tiểu tử muốn nói là mình chỉ học thủ pháp về chiêu thức của bản môn nhưng chưa luyện thành môn Hóa Huyết thần công thì đã có sử dụng chiêu thức của bản môn cũng không đến nỗi bại lộ hình tích.

Lương Trung Sơn trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thông thường thì người ta không nhận ra được, trừ phi gặp phải tay cao thủ hạng nhất biết nhiều hiểu rộng mới biết mà thôi.

A Liệt nói :

- Dù họ có nhận ra được cũng chẳng cần gì, vì người bị tiểu tử đánh trúng, thương thế không hiện ra tình trạng của Hóa Huyết thần công. Khi đó họ cho là

người nào có thủ pháp tương tự như Hóa Huyết công mà thôi.

Lương Trung Sơn vừa ngạc nhiên vừa bội phục nói :

- Thiếu gia quả là tinh tế !

A Liệt nói :

- Đại thúc ở võ lâm lâu ngày có nghe nói đến Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh bao giờ chưa?

Lương Trung Sơn ngạc nhiên đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nhân nghe thấy rồi. Lão được thiên hạ công nhận là người duy nhất có thể so bì với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Nhưng hành tung lão không nhất định, lão tiêu dao ngày tháng ở những nơi núi to sông lớn, không hỏi gì đến thế sự.....

A Liệt xoa tay ngắt lời, hỏi xen vào :

- Tiểu tử muốn đại thúc nói thật cho hay :

Tiêu Dao lão nhân đã tỷ đấu với Tra gia lần nào chưa ?

Lương Trung Sơn cười đáp :

- Thiếu gia hỏi câu này hay quá. Thiếu gia thử đoán coi lão đã đến đây bao giờ chưa.

A Liệt đáp :

- Tiểu tử đoán là nhất định lão đã tới đây.

Lương Trung Sơn nói :

- Đó là một điều rất bí mật trong võ lâm chưa ai biết cả. Tuy tiểu nhân được biết nhưng chủ nhân đã căn dặn nên trước nay không dám tiết lộ.

A Liệt hỏi :

- Phải chăng nội tổ đã thua lão một chút ?

Lương Tnlag Sơn đáp :

- Đúng thế ! Việc này đã xảy ra ngoài năm chục năm về trước. Khi đó Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh mới vào quăng tuổi. Ngày lão đến Tra phủ chủ nhân còn là cái bào thai mà tiểu nhân mới lên một lên hai gì đó. Nghe nói lão chủ nhân cùng Tiêu lão nói chuyện rất vui vẻ và mền tài nhau. Hai vị chơi với nhau đến quá nửa tháng mới tỷ thí võ công.

A Liệt nói :

- Tất nhiên hai vị không làm việc gì vô ý nghĩa, nên mới chuyện trò với nhau nửa tháng trời. Trong vụ này hẳn có chỗ tác dụng thác. Lương Trưng Sơn khâm phục vô cùng đáp :

- Trời ơi ! Thiếu gia thật là sáng suốt trông rõ cả mấu chốt bên trong. Quả nhiên hai vị quan sát lẫn nhau từ lời nói đến cử chỉ hăng ngày cũng là sinh hoạt tập quán hết mọi khía cạnh. Các vị dò dẫm tính tình đối phương để tìm ra nhược điểm. Theo lời chủ nhân thì lão chủ nhân và Tiêu Lão nhân đều kính phục nhau hết chỗ nói. Mỗi tình hữu nghị này trải bao lâu cũng không quên được.

A Liệt lại hỏi :

- Rồi sau sao nữa ?

Lương Trưng Sơn đáp :

- Sau hai vị chọn ngày tỷ thí võ công. Cá hai cùng chuẩn bị ráo riết để lúc diễn xuất còn có thể vượt qua mức độ đã ấn định.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai vị đã là những tay cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ, kể ra chẳng cần động thủ,

chỉ tỷ võ bằng miệng cũng đủ rồi.

A Liệt thở dài nói :

- Đại thúc nói nội tổ bị thất bại thật là một việc khó mà tưởng tượng.

Lương Trung Sơn không lộ vẻ gì buồn bã. Lão nói :

- Đó là một điều không sao tránh được. Hai tay cao thủ trùm đời đã đấu võ miệng suốt ba ngày ba đêm không lúc nào dừng lại, tính ra có đến mấy ngàn chiêu.

A Liệt ngấn mặt lên cười hỏi :

- Chà ! Phải chăng đại thúc muốn đổi tiểu tử ? Một là nội tổ không thất bại. Hai là các vị làm sao lại tỷ đấu đến mấy ngàn chiêu được ? Dù kể cả lên trời xuống đất, lăn mình dưới nước cũng chẳng lấy đâu ra được mấy ngàn chiêu thức.

Lương Trung Sơn đáp :

- Hai vị tuy tỷ đấu mấy ngàn chiêu, đó là kể cả bộ pháp cùng tư thức không giống nhau.

Một chiêu sử dụng rồi. ại sử dụng lần thứ hai, nó chỉ khác nhau ở chỗ hoặc đánh vào phía trước, phía sau hay hai bên, hoặc ở trên cao hay ở dưới thấp, chỉ thay đổi một chút, đánh đi đánh lại thành ra đến mấy ngàn chiêu.

Bồng lão vui cười hỏi :

- Còn vấn đề thắng phụ thì thiếu gia đoán thế nào ?

A Liệt đáp :

- Đại thúc là người trung trình như vậy nếu nội tổ mà thua thì sao đại thúc không lộ vẻ buồn bã nên tiểu tử nhận thấy nội tình còn có điều khác lạ.

Lương Trung Sơn nói :

- Thiếu gia quan sát lòng người một cách rất sắc bén, chẳng những tiểu nhân vui mừng và khâm phục, mà còn dám nói trong thiên hạ ít có người bì kịp thiếu gia.

Lão tán dương rồi trở lại chính đề :

- Cuộc đấu này lão chủ nhân quả thực thua một chiêu. Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh rất lấy làm đắc ý lúc ra đi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Lão đi thật ư ? Nhất định lão còn quay lại mới phải.

Lương Trung Sơn nói :

- Phải rồi ! Nửa tháng sau lão trở lại. Vừa trông thấy lão chủ nhân, lão đã chấp tay nhận thua.

Lúc này đã bàn tới chỗ tinh vi về võ công. A Liệt dù thông minh đến đâu cũng không nghĩ ra được chỗ huyền diệu.

Chàng lại hỏi :

- Không hiểu nội tổ đã thắng trong trường hợp nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Lần này hai người không động thủ.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ quái là ở chỗ đó. Lão vừa đến đã nhận thua ngay tin chắc rằng trong vòng nửa tháng lão đã phát giác ra chỗ thắng bại của vấn đề. Nhưng sao lúc tỷ đấu hai vị lại không phát giác ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Theo chỗ tiểu nhân biết thì lão chủ nhân rất lịch sự không chịu thừa nhận là

mình thắng nhưng thực ra lão gia thắng tất có duyên có mà thủy chung tiểu nhân không hiểu rõ được.

A Liệt gật đầu. Trong đầu óc chàng hiện lên oai phong lẫm liệt của nội tổ bất giác chàng ngơ ngẩn xuất thần hồi lâu.

Đột nhiên chàng giật mình nói :

- Chết chưa ! Tiểu tử còn phải làm việc theo lời ước hẹn là đi bắt phụ nhân kia.

Lương Trung sơn kinh hãi hỏi :

- Phụ nhân nào ?

A Liệt đầu óc đang mãi suy nghĩ cách hạ thủ không để ý đến vẻ mặt kinh hãi của Lương Trung Sơn. Chàng đáp :

- Phụ nhân này còn trẻ tuổi nhưng cực kỳ dâm dăng.

Lương Trung Sơn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, bụng bảo dạ :

- Hồng bét ! Thiếu gia này cũng đam mê nữ sắc như chủ nhân ngày trước.

A Liệt lại nói :

- Ngoài ra còn món tiền lớn phải cướp được vào tay mới xong.

Lương Trung Sơn lẩm bẫm :

- Thế thì càng nguy ! Ngày trước chủ nhân chỉ mê nữ sắc chớ không tham tiền bạc. Còn thiếu gia đã ham tài lại hiếu sắc.

Trong lòng cực kỳ thất vọng, lão không nói gì nữa, tưởng chừng như mất hết khí lực, ngồi tựa xuống ghế.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc. Chàng tính rằng hạ thủ bắt Lý Cơ bất luận là làm cho mù hôn mê hay không cũng được, nhưng khó mà giữ cho khỏi để dấu vết lại.

Vấn đề là ở chỗ làm sao cho người Cực lạc giáo điều tra nhận thấy sự nhất tưng của Lý Cơ hợp tình hợp lý rồi họ không truy cứu nữa.

Dù sao chàng cũng là người nhỏ tuổi chưa hiểu sâu thế cố, nên nghĩ mãi vẫn không tìm ra được quyết định. Chàng thấy thời gian không còn sớm nữa nên càng nóng ruột.

A Liệt quay lại thấy Lương Trung Sơn ngồi thừ người ra về mặt có chiều khác lạ, chàng không khỏi băn khoăn cất tiếng hỏi :

- Đại thúc khó ở hay sao ?

Lương Trung Sơn lắc đầu. Hồi lâu lão gượng cười hỏi :

- Phu nhân đó là ai ? Xinh đẹp lắm phải không ? Mụ giàu có lắm hay sao ?

Nếu lão không hỏi, A Liệt không hiểu được tâm sự lão. Bây giờ chàng tỉnh ngộ biết là lão tưởng chàng đi vào con đường tội lỗi thì cười thầm trong bụng tự nhủ :

- Cái đó không thể trách lão được. Ai bảo tiên phụ mình là giống Phong lưu đa tình.

Chàng liền đem đoạn cuối cùng câu chuyện về việc gặp Khương Trạch, Lý Cơ, Tống Vĩnh Thắng, Sầm Du cùng những tay cao thủ Cực lạc giáo kể lại cho lão nghe. Đồng thời chàng nói rõ mình đã lập mưu thế nào để giết Tống, Sầm cho hợp lý không để bọn Cực Lạc giáo hoài nghi thì Khương Trạch mới tránh được hậu hoạn. Lương Trung Sơn nghe chàng kể chuyện mới yên tâm. Lão là tay lão luyện giang hồ, trí kế hơn đời. Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Vụ cướp Lý Cơ mà muốn không để vết tích đáng tránh tai vạ cho Khương Trạch thiệt không phải chuyện dễ dàng. Nhưng tiểu nhân có một kế.

A Liệt cả mừng hỏi :

- Đại thúc có diệu kế gì ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Tiểu nhân nói ra không đủ mà phải thực hành nữa. Nữ nhân đó để tiểu nhân xử lý. Chờ bao giờ Âu Dương cô nương giết chết được hai gã Tống, Sâm, thiếu gia giả làm đại hán dong xe. Âu Dương cô nương hóa trang làm Lý Cơ. Thế rồi hai người ruồi xe rời khỏi Hứa Xương. Sau một hai ngày công việc mới phát giác thì các vị đã đi rồi, chỉ cần bỏ lại xe ngựa mà đi là xong.

A Liệt nói :

- Tuyệt diệu ! Nhất định họ cho là người Cực lạc giáo đã ruồi xe đi ăn cướp thu.á tiền tài cùng phụ nữ. Dĩ nhiên họ bỏ mặc không đuổi xe nữa, chia ra một phần nhân lực để điều tra tên bạn đồng. Như thế chúng ta còn có thể ngấm ngấm khám phá ra những điều bí mật và thân thế của địch nhân...

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Xông Mê Hương Hạ Lũ Gian Nhân

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Nhưng vấn đề này cóa ba điểm. Một là tiểu tử không giống gã dong xe thì làm thế nào để giả mạo gã được ? Còn A Tinh giả làm Lý Cơ thì không thành vấn đề.Hai là tên dong xe tiểu tử xem chừng không phải hạng tầm thường. Ngoài ra còn Lý Cơ, đại thúc tính nên xử trí thế nào ?

Lương Trung Sơn cười đáp :

- Tiểu nhân sợ nói ra làm cho thiếu gia phải kinh hãi :

A Liệt nói :

- Không cần ! Tiểu tử không phải là hạng nhát gan.

Lương trung Sơn nói :

- Nhát gan còn vào hạng thứ hai, tiểu nhân e rằng thiếu gia cho tiểu nhân thủ đoạn quá tàn độc mà ngán cản. Còn vấn đề thứ hai thì tiểu nhân đã có cách giải quyết.

A Liệt hỏi :

- Phải chăng đại thúc định giết bọn chúng ?

Lương Trung Sơn gật đầu đáp :

- Sau căn phòng này là khu vườn rau đã có sẵn bốn cái huyệt đào sâu đất bỏ lên thành đống một bên, chỉ bỏ xác chúng xuống lấp đi là xong. Công việc dễ như trở bàn tay và vĩnh viễn không bại lộ.

A Liệt nói :

- Hay lắm ! Lý Cơ là con tiện nhân thâm ác, muôn thác cũng không đủ đền tội. Còn tên dong xe là người Cực Lạc giẹo, giết chết đi cũng chẳng oan gì.

Lương Trung Sơn nói :

- Công tử tán thành đề nghị của tiểu nhân là hay lắm. Có khi mình gặp phải những kẻ bại hoại, không thể nói tay được. Nếu khoan dung cho họ là bị chúng gia bại. Vấn đề thứ nhất thì tiểu nhân biết cách thay đổi một bộ mặt dù là người trong quán cũng không phát giác ra được.

Quyết định kế hoạch rồi A Liệt trở về nhà kia để hội kiến với Âu Dương Tinh.

A Cô thấy chàng trở về thì vừa vui mừng lại vừa tức giận. Mừng vì chàng trai tuấn tú không mắc mưu chuyện gì, giận vì chàng trở lại chậm trễ.

Âu Dương Tinh trách móc A Liệt mấy câu, nhưng khi nghe chàng đưa ra kế hoạch, cô rất đổi kinh dị nói :

- Kế ấy tuyệt diệu. Cháng ta chỉ chan nhờ đến đêm khuya lã tới khách sạn. Ta sẽ thi triển công phu gia truyền đánh thuốc độc cho cả tụi đũa nam nữ đó ngã hết.

A Liệt không nhắc tới Lương Trung Sơn, Âu Dương Tinh cũng không hiểu chàng có người giúp đỡ.

Hai người mượn một gian phòng riêng để tạm trú và ăn uống. Sau bữa cơm tối, ai nấy ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Đến nửa đêm hai người chuẩn bị động thân. A Liệt chợt nhớ ra điều gì, bất giác chau mày khẽ nói :

- Hồng bát ! Hồng bát ! Trong kế hoạch này còn có chỗ sơ hở rất lớn.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Chỗ nào sơ hở ?

A Liệt đáp :

- Cô nương bảo định thuốc độc bạ bợn người đó, mà cô lại muốn cho kẻ khác tin tưởng bọn chúng đánh lẫn nhau rồi bị thiệt mạng, nhưng khi người ta khám nghiệm thấy bọn chúng trúng độc thì làm gì chẳng lộ ra chỗ sơ hở ?

Âu Dương Tinh cười đáp :

- Cái đó người khỏi lo. Chất độc của ta phải sau một tháng mới xét nghiệm ra được. Khi đó đã chôn cất rồi thì còn khám phá thế nào được ? Bọn chúng chỉ có ngoại thương bất cứ ai cũng định chịu bó tay.

A Liệt yên tâm nói :

- Nếu vậy nên tiến hành ngay.

Hai người đi trên đường phố vắng tanh vẫn tối mịt. Nhà nào nhà nấy cửa đóng cài then ngủ hết rồi.

Trong lòng A Liệt nói lên một cảm giác như lạc vào một thế giới khác. Chàng đảo mắt nhìn quanh tựa hồ để nhớ kỹ cảnh tượng bốn mặt.

Âu Dương Tinh thấy thế giật nảy người lên. Cô vội đưa mắt nhìn theo mà chẳng thấy gì liền hỏi :

- Người đã phát giác ra điều chi ?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Tại hạ chỉ cảm thấy lúc mình hành động ban ngày với biện giờ thật khác nhau xa, tưởng chừng như mình đi vào một thế giới mới mẻ. Chẳng hay cô nương có cảm giác như vậy không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta không thấy gì hết. Có điều lời người nói Cũng đúng. Ban đêm là thế giới

của khách giang hồ, người thường có muốn tiến vào dòm ngó cũng chẳng thấy gì.

Cô mỉm cười nói tiếp :

- Chà ! Không ngờ người thật là con người đa cảm đến thế. Thông thường kẻ sĩ luyện võ công không có cảm giác như người.

A Liệt không trả lời mấy câu trào phúng của âu Dương Tinh, chúng tiếp tục chạy về phía trước. Chàng mới chạy được mấy trượng thì Âu Dương Tinh vượt lên ngăn chàng lại, đồng thời đẩy chàng vào bóng tối.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương phát giác ra có người chẳng ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Người vẫn là người thông minh tài trí mà còn đòi ta giải thích nữa chẳng ? Người hành động như vậy thì đừng nói đến tay lão luyện giang hồ mà ngay kẻ phàm phu tục tử cũng nhận ra người một cách dễ dàng.

A Liệt tủm tỉm cười nghĩ bụng :

- Cô này không biết thính thị của ta linh mẫn khác thường. Trong vòng mấy trượng ta đều ngạc nhiên động tĩnh. Vì thế mà ta cứ dè dặt hoang cảnh bước. Khi gặp người, lập tức ta sẽ ẩn thân kịp thời.

Rồi chàng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :

- Bản lãnh của ta là do trong tâm linh phát ra một năng lực phi thường, khó lòng giải thích cho rõ. Hơn nữa khó làm cho cô tin được, chi bằng kín tiếng là hơn.

Chàng liền không giải thích chi hết chỉ gật đầu đáp :

- Vậy bây giờ tại hạ đi theo cô nương là xong.

Âu Dương Tinh nói :

- Trong võ học có mấy loại công phu thượng thặng về ẩn tích tiềm tung, tỷ như Mộc Thạch tiềm tung, Ngũ Hành độn pháp của đạo gia hay Ẩn Hình thần thông của nhà Phật chẳng hạn. Ngoài ra các gia phái đều coi thuật dạ hành rất quan trọng, khảo cứu cách đi vào bóng tối, tránh chỗ ánh sáng, cùng cách dùng địa hình để ẩn thân. Những cái đó phối hợp với thân pháp đặc biệt ngõ hầu khi hành động ban đêm bỗng để người vô tình ngó thấy. Cách chạy nhảy của người về mặt kinh thể hải tặc thì có thừa, xong về mặt ẩn tích tiềm tung còn chưa đủ.

A Liệt đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ chưa từng luyện võ công làm sao hiểu được nhiều bí quyết như vậy ?

Có điều tại hạ nghĩ rằng những độn pháp cùng thuật tàng hình gì gì nhiều khi cũng thành vô dụng...

Âu Dương Tinh lắc đầu ngắt lại :

- Trước nay ta chưa từng nghe ai nói câu này. Phải chăng người muốn bảo người thông minh thường bị cái thông minh làm cho lằm lằm ?

A Liệt đáp :

- Có thể như vậy. Nói tóm lại những công phu kia có lúc dùng được mà cũng có lúc hoàn toàn vô dụng. Việc thiên hạ đại khái là như vậy.

Chàng đưa ra những triết lý cực kỳ ảo diệu, vì trên đời chẳng có chi là tuyệt đối. Có điều lý luận này quá trừu tượng, không phải ai cũng lĩnh hội được. Và lại trong hiện thực lý luận vẫn là lý luận, nên Âu Dương Tinh chỉ cười mát hỏi :

- Không biết người còn đưa lý thuyết của người tới đâu ? Thôi ! Chúng ta hãy tiến về phía trước.

Hai người vượt qua bao nhiêu phòng ốc trong đêm tối. Chẳng mấy chốc đã thấy trên đường phố, trước mặt, trên cửa một căn tiệm mé hữu còn thắp đèn lồng ngoài viết chữ "điểm" thật lớn.

Đó chính là khách sạn mà hai người muốn tìm đến. Âu Dương Tinh biết A Liệt chưa thám thính ra bọn Tống, Sầm ở phòng nào trong khách sạn, cô liền quanh ra mé bên định vượt tường vào điều tra cho biết.

Hai người đi tới chân tường mé hữu, A Liệt vươn tay ra ôm lấy lưng Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh không nhảy lên được, khẽ cựa quậy hỏi:

- Có phải chúng ta đến đây để giỡn đâu ? Người giữ ta là có ý gì ?

A Liệt kề môi vào má cô nói :

- Chà Chà ! Thơm quá !

Âu Dương Tinh dừng lại rồi tựa vào lòng chàng hỏi :

- Trời ơi ! Đừng giỡn nữa ? Chúng ta phải hành động thôi chứ ! Người quên rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ không quên đâu. Phải chăng cô muốn vượt tường vào trong ?

Âu Dương Tinh hỏi lại :

- Nếu không vào điều tra thì làm sao mà biết được phòng ngủ của bọn chúng ?

A Liệt khẽ đáp :

- Không vào bên này đtrợc, người ta có thể phát giác ra ngay.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Nói nhảm ! Ai phát giác được ?

Sau một lúc lâu, Âu Dương Tinh không nhẫn nại được nữa hỏi :

- Gia tử người mà gã chờ đến sáng mới tới thì chúng ta đành bỏ lỡ cơ hội không hạ thủ nữa hay sao ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế !

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ đoán là không có ai đến. Nếu cô muốn hạ thủ thì hiện giờ có cơ hội đó.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Người căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?

A Liệt đáp :

- Sầm Du đã lên giường và sắp ngủ say. Vậy cô nương hạ thủ là đúng lúc lắm. Gã đi ngủ đủ tỏ ra người hẳn chờ đã quá thời gian chắc là không tới.

Âu Dương Tinh theo li lại dòm vào quả nhiên trong phòng đèn lửa đã tắt hết. Bên cửa sổ dường như không còn người đứng.

Cô giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Không ngờ thằng cha này thần thông quảng đại đến thế ! Dường như việc gì gã cũng biết trước. Nhưng bây giờ tạm gác chuyện này lại, ta hãy hạ thủ xong rồi sẽ tính.

Cô nghĩ vậy rồi tung mình nhảy vào trong viện. A Liệt cũng vào theo để giúp cô tìm những gian phòng có người khác ở. May ở chỗ cùng một dãy nhà nên việc tìm kiếm rất mau chóng.

Âu Dương Tinh thi triển kỹ thuật gia truyền. Cô ngắm nghía tình hình trong phòng thì gian ngoài bỏ trống. Tuy có giường phản, nhưng mọi người ngủ cả ở gian trong.

Cô bỏ một vật gì vào qua khe cửa sổ rồi mới lấy ra một cái chậu sắt nhỏ, hai đầu đều có một cái ống.

A Liệt thấy thế mà không hiểu cô làm trò gì ?

- Bỗng thấy Âu Dương Tinh kéo một cái ống dài ra đến hơn thước. Cô xoay ống vào trong cửa sổ. Miệng cô ngậm vào đầu ống kia khẽ thổi mấy cái.

Chỉ trong khoảnh khắc mùi hương lọt vào phòng, A Liệt cũng ngửi thấy. Chàng tự biết mình không sợ chất độc nên không phong tỏa đường hô hấp. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu cô mà dùng thứ này để đối phó với mình tất cô sẽ bị thảm bại.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, Âu Dương Tinh làm như bất cần để phát ra tiếng động bên cửa sổ.

A Liệt giật mình kinh hãi kéo cô xuống. Chàng lộ vẻ hoang mang tựa hồ đã xảy ra biến cố.

Nguyên thần kinh thị thính của chàng linh mẫn vô cùng, đã tiếp nhận được cảnh báo.

Chàng hiểu rõ trong phòng có người trở dậy và len lén đi ra. Vì trong phòng tối quá, nên chàng không rõ ai.

Người kia ra ngoài, Âu Dương Tinh cũng đã đình chỉ động tác thổi hơi vào phòng. Cô rút đầu về mà tay trái vẫn còn giữ cái chậu thò ống vào trong cửa sổ.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng ! A Liệt với cặp nhãn thần đã nhìn rõ là một mũi ám khí nhỏ như mũi kim xuyên qua lớp giấy dán cửa bắn ra ngoài.

Giả tử Âu Dương Tinh còn đứng đó thồ bọt vo thì nhất định bị ám khí bắn trúng mặt.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Âu Dương Tinh sử dụng độc khí mà vltl không làm ngã được đối phương là nghĩa làm sao ? Liệt có tránh khỏi một cuộc ác chiến không ?

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc, bỗng thấy Âu Dương Tinh thu chậu sắt về rồi chân cô trượt đánh bình" một tiếng.

A Liệt tuy là người thông minh nhưng lúc này đầu óc chàng đang suy nghĩ mung lung, không hiểu cô muốn giở trò gì. Có điều chàng cũng biết rõ một điểm là Âu Dương Tinh đã cảm giác được bên đối phương có người trở dậy, vì thế nên chàng vẫn yên lòng.

Trong đầu óc A Liệt cảm giác người kia đã nhẩy tới bên cửa thi không cần hỏi cũng biết họ muốn mở cửa ra ngoài để kiểm địch nhân phóng hơi độc.

Chàng ngấm ngấm để tụ công lực chuẩn bị ra tay.

Ngờ đâu cửa phòng chưa thấy động tĩnh gì thì người kia té huych xuống đất.

Âu Dương Tinh khê bật cười. Cô cũng không đẩy cửa phòng coi xem, lại nhẩy qua phòng bên cạnh và làm như trước. Sau cô đến phòng thứ ba. Phòng này chỉ có một buồng là chỗ chứa xe của Tống, Sầm.

Lần này Âu Dương Tinh thay đổi lấy ra chiếc chậu đồng. Đồng thời cô không bỏ một vật gì vào trước.

Âu Dương Tinh lập tức trở lại gian phòng thứ nhất. A Liệt đi theo cô thì thấy cô đẩy cửa, nhưng phát giác ra bên trong cài then. Cô liền lấy trong túi ra mật đồ vật cắm vào khe cửa nậu mẩy cái. Cánh cửa liền bật ra.

Ngay bên cửa phòng có người nằm đó y phục khá chỉnh tề.

A Liệt không cần đèn lửa cũng nhìn rõ được gã này chính là Sầm Du với cái mũi khoằm khoằm, thân hình gầy nhom rất dễ nhận.

Ngoài ra chàng còn trông thấy dưới đất bên khoé cửa rất nhiều mũi châm kỳ dị.

Mũi nào cũng hướng lên trên dài chừng nửa thước.

Về điểm này chàng rất nghi ngờ không hiểu, nghĩ thầm:

- A Tinh lợi dụng năm độc châm này bày ra làm cạm bẫy và cố ý phát lên tiếng động cho địch nhân phát giác chạy ra coi rồi ngộ nạn. Kế này thật cao minh. Bất luận là ai khi phát giác có người sử dụng mê hương vì bản lãnh kém cao thâm để phát ra tiếng động, nhất định họ không lên tiếng lên lán đi ra để bắt người ám toán. Như vậy tuyệt nhiên họ không làm kinh động đến kẻ khác.

A Liệt nghĩ tới đây, vẻ mặt chàng càng thêm nghi hoặc, bụng bảo dạ :

- Nhưng cô làm thế nào để đặt hàng trăm mũi châm, mũi nhọn đều hướng lên trên được ?

Đừng nói cô đã bỏ qua số, mà ngay bày ra dưới đất ở trước mặt cũng rất khó lòng.

A Liệt khoa chân bước vào. Âu Dương Tinh giật mình cản lại nói ?

- Hãy khoan ! Để ta dẹp hết chỗ này rồi người hãy vào.

A Liệt cười nói :

- Tại hạ đã nhìn thấy những mũi kim nhỏ trên mặt đất rồi, định tiến vào coi thủ pháp của cô ra sao mà mũi kim nào cũng chống ngược lên.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói :

- Nhân lực của người thật là lợi hại khiến người ta khó mà tin được.

A Liệt đã khoa chân bước vào. Trước khi đặt chân xuống đất, chàng vừa gạt những mũi châm nhỏ vừa đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì số người nhìn rõ trong đêm tối cũng chẳng hiếm gì, có chi là lạ?

Âu Dương Tinh nói :

- Sao người biết đây là độc châm của ta ? Những độc châm này lại quét sơn cho đen lại, rắc xuống đất ngay giữa ban ngày cũng khó lòng nhìn thấy. Còn trong bóng đêm thì nhãn lực ai cao thâm đến đâu cũng chẳng tài nào nhìn rõ được.

A Liệt lượm lấy một mũi nhìn kỹ lại thì thấy kim rất nhỏ, một đầu thô và sần. Vì lẽ đó rắc kim ra đầu lớn hạ xuống, mũi nhọn chổng lên. Nói ra tuy dễ dàng, nhưng cách chế tạo thật vất vả vô cùng.

Âu Dương Tinh cảnh cáo chàng :

- Coi chừng ! Chỉ sát da một chút là chất độc thấm vào trong được.

A Liệt mỉm cười trả lại độc châm nói :

- Cô hãy cẩn thận lấy mình cô, bất tất phải lo cho tại hạ.

Âu Dương Tinh nói :

- Tay ta đã mặc một lần bao có tẩm thuốc phòng ngừa chẳng còn lo gì nữa. Bây giờ ta vào giết con dâm phụ đang nằm mê man trên giường.

A Liệt gật đầu. Chàng nhìn cô tiến vào phòng trong, nghĩ bụng :

- Cô này nói chuyện giết người một cách rất ung dung tựa hồ đi rửa mặt hay ăn cơm thì thật là đáng sợ. Đại khái gia thế cô như vậy đã quen rồi.

Chàng nghĩ tới đây , bất giác cúi đầu xuống ngó thi thể Sâm Du. Đột nhiên chàng cảm thấy buồn nôn muốn ói mửa.

Chàng đảo mắt nhìn lại thấy Âu Dương Tinh đã trở ra. Tuy trong bóng tối mà chàng cũng nhìn thấy vẻ mặt cô buồn rười rượi.

A Liệt đã tưởng cô hạ thủ giết người lòng dạ vẫn thản nhiên. Huống chi đêm nay lại hạ sát những kẻ tội ác ngập đầu thì còn phản cảm gì nữa ? Chàng thấy cô buồn rầu tựa hồ phải làm một việc bất như ý thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Chàng liền nghĩ ngay đến tất là mấy ả thị nữ thân thể trần truồng khó coi khiến cho cô bức mình.

Rồi chàng lại đoán cô đã thất vọng vì trên giường chẳng có ai và cô chưa hoàn thành sứ mạng.

Chàng vội hỏi ngay :

- Sao ? Đã xảy chuyện gì rồi ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Hỡi ơi ! Nói ra thật không tiện. Ta không thể nào hạ thủ giết chết bọn chúng được.

A Liệt nghe cô nói vậy rất đối ngạc nhiên, nhưng mừng thầm trong bụng. Chàng hiểu rõ một điều là cô đã có lòng trắc ẩn từ thiện, nhưng không tiện tấu dương ngay bây giờ, vì chốn giang hồ nham hiểm đáng sợ này mà còn có cái nhân nghĩa của đàn bà là mối họa rất lớn có thể đưa đến chỗ bị địch nhân ám toán.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bọn phụ đó tội đáng chết lắm. Có điều cô nương đã không quen thì để tại hạ nghĩ cách, nhưng tại hạ không hiểu chừng nào bọn chúng sẽ tỉnh lại ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Đại khái là ba giờ trở lên. Huống chi ta đã điếm huyết chúng. Hỡi ơi ! Ta thật không hiểu vì lẽ gì mình không hạ thủ được ? Nhưng lúc ta thả độc chậm và sau cùng đối phó với tên dong xe ta đã dùng độc hương mà chẳng ngần ngại gì. Phải chăng ta đối phó với bọn đàn ông dễ dàng hơn nhiều ?

A Liệt đáp :

- Tình thực mà nói thì tại hạ ngó thấy thi thể ở đây, trong bụng phải buồn nôn. Giả tỷ tại hạ đi giết mấy cô gái lại không đến nỗi khó chịu bằng.

Sự thực chàng đã nghĩ tới người lão bộc Lương Trung Sơn nói mới dám mạnh dạn chịu lời. Chàng nói :

- Tại hạ đem bọn nam nữ này chuyển vận đến một địa phương rất ổn thỏa đã lựa chọn từ ban ngày. Tại hạ hóa trang xong là lập tức trở lại đây. Cô nương cũng tìm lấy tấm áo ngoài của Lý Cơ mà mặc. Chúng ta rời khỏi nơi đây vào lúc tờ mờ sáng.

Chàng chạy vào buồng trong cặp hai cô gái lên thấy thân thể chúng đầy ã mà khắp mình không còn manh áo nên cảm thấy nóng hổi.

Chàng liền dùng tấm áo ngoài quần người hai ả lại cặp sang phòng bên.

Lúc này Âu Dương Tinh đã thu độc châm lại và đá xác Tống Vinh Thăng ra chỗ khác.

A Liệt tiến vào gian trong mở cửa lên thấy Lý Cơ ngủ mê như người chết. Mục cũng thân thể lỏa lồ để lộ nước da trắng bạch và những nét cong nhô lên thụt xuống, trông tới phải mê hồn.

Chàng thấy Lý Cơ tuổi chưa đầy hai mươi. Thật là cảnh đào mơn mớn, hoa xuân đương độ. Người thị lại chắc nịch, da trắng nõn nà thì lòng băng khuâng rung động sao được ?

A Liệt trong lòng chưa chất bao nhiêu sát khí, nhưng lúc lâm sự chàng không khỏi sinh ra ngần ngại, chưa biết làm thế nào.

Trong lòng xao xuyến, chàng nghĩ thầm :

- Người đẹp như thế này mà giết chết thì không khỏi có điều tàn nhẫn. Ta chẳng thể không có một chút lòng thương hương tiếc ngọc. Biết làm sao bây giờ ? Buông tha bỏ thì nhất định không yên dạ. Đem thị giao cho lão Lương đại thúc thì lão tuyệt đối không thương đến cỏ nội hoa hèn, bọn chúng nhất định phải chết.

May mà lúc ấy Âu Dương Tinh đã qua bên kia để coi tình trạng đại hán dong xe

nên cô không nhìn thấy chàng đã do dự.

Lúc Âu Dương Tinh trở lại thấy A Liệt đã ra khỏi phòng. Trên vai chàng vắt ba cái bọc dài dài mà chỉ dùng áo ngoài che phủ.

Mỗi cơn gió thổi, tấm áo tung bay, để lộ mấy chiếc đùi non trắng hớ.

Cô chau mày nói :

- Nếu người đi đường mà bị người ta dòm thấy thì chắc xảy nhiều chuyện rắc rối. Chỉ trong ba ngày là mười ba tỉnh nam bắc sông Đại Giang họ sẽ biết hết.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Trung Sơn Bày Kế Cứu Phùng Nương

A Liệt nhìn mấy chiếc đuôi thông xuống trước ngực, cũng thừa nhận :

- Đây quả là một việc khiến ai ngó thấy cũng phải kinh hãi. Nhưng vụ này giản dị lắm, chỉ cần người ta không trông thấy là xong. Đường của cô nương xa hơn, cách chuyển vận mất nhiều thì giờ. Cô bất tất phải lo cho tại hạ, chỉ cần nghĩ đến việc riêng của cô là được.

Âu Dương Tinh tức mình nói :

- Ta có lòng tốt thức tỉnh ngươi, mà ngươi còn làm bộ.

A Liệt đáp :

- Tại hạ biết rồi. Cô cứ yên tâm mà đi.

Trong lòng vẫn áy náy, Âu Dương Tinh trở gót chạy vào phòng kéo Sầm Du ra thì A Liệt đã đi mất hút. A Liệt vượt tường ra khỏi khách sạn chạy thẳng về nẻo hoang dã ngoài thành đã lựa chọn từ lúc ban ngày A Liệt về gần tới tiệm tạp hóa. Đột nhiên chàng dừng bước tự hỏi:

- Hỡi ơi ! Chẳng lẽ ta để Lý Cơ chết thật ư ?

Rồi chàng lại nghĩ :

- Ắ mà không chết, nhất định bị bọn Cực Lạc giáo điều tra ra gốc ngọn là đại sự hồng bát.

Chàng nghĩ vậy tưởng đã yên tâm để cho mục chết, nhưng một ý niệm khác lại nổi lên:

- Nhan sắc thì thật khiến người ta phải rung động. Con người đẹp đang độ thanh xuân mà phải thiệt mạng thì thật là đúng với câu hồng nhan bạc mệnh. Than ôi! Tỷ như ta đem dẫu thì một nơi làm người bạn tình bí mật thì sao? Thị là một vưu vật của trời sinh. Gã trai nào chiếm được thị, thật khoái lạc vô cùng..

Ý nghĩ trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn, lớp này chưa qua thì lớp khác đã xô đến.

Nên biết đây là thiên tính của nam nhân, nhất là gặp được cô gái vô chủ như liễu rũ bên đường, ai vin cành cũng được. Đồng thời nhan sắc thị làm mê mẩn lòng người thì chẳng có lý do nào ngăn cản dục niệm của chàng trai, trừ phi chàng bất lực mới ra ngoài thông lệ này.

Như vậy dục niệm cùng lý tính giao chiến trong lòng A Liệt là một chuyện rất chùng với nhân tình, không thể trách chàng được.

Ngày sau nếu chàng tín ngưỡng một loại triết học hoặc tôn giáo nào mà nhận ra rằng ý nghĩ bữa nay của mình không được chính đáng thì đó lại là chuyện khác. Còn bây giờ chàng chưa hiểu đạo lý hay tín ngưỡng đó thì không thể nghiêm cấm chàng được.

Đột nhiên bỗng có người trước xa sau gần rón rén đi tới còn cách chỗ A Liệt chừng một trượng, chàng mới phát giác. Chàng giật mình kinh hãi vội quay đầu nhìn lại.

Dù trong đêm tối chàng cũng nhìn rõ người này râu tóc nửa đen nửa trắng, mình mặc áo trường bào, lưng thắt đai vải.

Lão chính là Lương Đại thúc. Cặp mắt lão lấp loáng chòng chọc nhìn A Liệt. Tất nhiên lão cũng ngó thấy mấy cái đùi nõn nà làm cho mắt về nhả nhận.

Lương đại thúc vội nói :

- Thiếu gia ! Thiếu gia hãy vào nhà cho lạ.

Dứt lời lão xoay mình chạy trước vượt qua bốn, năm tòa nhà về đến tiệm tạp

hóa.

Trong căn phòng ở phía sau , A Liệt đặt ba ả xuống áo ngoài mở ra thân thể lỏa lồ trước ánh đèn sáng một màu tuyết trắng hiện ra lóa mắt.

A Liệt thờ dài than thầm :

- Ta bỏ chúng thế nào được ?

Lương đại thúc ngó chàng bằng cặp mắt sâu thẳm rồi cúi xuống nhìn ba cô gái, lão còn kéo từng cô một ra để nhìn cho rõ gương mặt.

Sau lão trở vào cô nằm giữa hỏi :

- Phải chăng ả này là Lý Cơ? Quả nhiên thị đẹp lắm khiến chàng trai nào cũng phải động tâm.

A Liệt buồn bã gật đầu không nói gì.

Lương đại thúc lại gần chàng hỏi:

-Thiếu gia ! Thiếu gia có tâm sự gì vậy ?

A Liệt lắc đầu nhưng rồi chàng lộ vẻ hoan hỷ đáp :

- Lương đại thúc ! Tiểu tử muốn đem mối nghi ngờ đưa ra nhờ đại thúc chỉ giáo:

Lương đại thúc nghiêm nghị nói :

- Tiểu chủ nói đi ! lão nô nghe đây.

A Liệt nói :

- Tiểu tử không nhẫn tâm hạ sát Lý Cơ mà muốn đem thị dẫu một nơi để làm tình nhân.

Nghĩ như vậy có đáng sợ không?

Lương đại thúc đáp :

- Cái đó chẳng có chi đáng sợ !

A Liệt nhún vai. Lương đại thúc lại hỏi :

- Nhất định tiểu chủ có điều chi cảm xúc mới cho là đáng sợ.

A Liệt đáp :

- Tiểu tử muốn hỏi có nên hay không. Tỷ như vừa rồi trong lòng tiểu tử rối loạn, đại thúc đến sau lưng cơ hồ cũng không phát giác, há chẳng là điều đáng sợ ?

Lương đại thúc hỏi :

- Nữ sắc làm cho người ta mê mết đều như thế cả. Tỷ như người đàn bà này có thể khiến cho tiểu chủ làm việc tồi bại hoặc tiêu tan chí báo thù thì tiểu chủ có muốn dung nạp thị hay không ?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên không thể bao dung thị được.

Lương đại thúc nói :

- Vậy tiểu chủ nên ghi nhớ ở đây tính tình dâm dăng, bản tính vô lương, bán rẻ chủ nhân, cùng người cầu hợp. Hạng đàn bà như vậy phỏng có khác gì liễu ngô hoa tường mà đáng cho mình mạo hiểm để tiết lộ cơ quan. Tình thực mà nói thì chỉ tha mạng cho thị thì nguy cơ còn hạn định ở chỗ bọn Cực lạc giáo điều tra ra nội tình chân thực. Bằng thu thị làm tình nhân thì thân thể tiểu chủ chẳng sớm thì muộn cũng bị bại lộ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn nói về việc thị làm cho tiểu chủ rối loạn tâm thần, lão nô đến gần cũng

chưa phát giác, tưởng tiểu chủ bất tất phải lo lắng về điểm này. Lão nô xuất thân ở Hóa Huyết môn, khinh công rất cao minh thế mà còn ở ngoài một trượng tiểu chủ đã phát giác tất cơ cảnh hơn nhiều người lắm rồi.

Lão có biết đâu đây chính là một điểm mà A liệt sợ nhất. Nguyên chàng có thể thấy rõ mọi việc trong vòng mười trượng. Cảm giác của chàng đã dung hợp với tâm linh mới tới được trình độ này, nhưng chàng phải giữ tâm linh cho yên lặng. Vụ Lý Cơ làm giảm bớt năng lực trách nào chàng chẳng kinh tâm động phách.

A Liệt đã tiếp thụ được một bài học là nhất thiết phải giữ tâm hồn cho thoải mái, không để sắc dục quấy rối, nhất là chàng phải giữ được tâm trạng cảnh giác, nếu sóng lòng dào dạt có khi mang họa sát thân.

A Liệt nghe Lương Trung Sơn thuyết một hồi tuy trong lòng còn vướng víu nhưng không nói ra miệng, đành dương mắt nhìn lão cặp ba cô gái ra vườn sau.

Chàng trở lại khách sạn đem thi thể tên phu xe đến. Lương Trung Sơn lật mặt gã này coi thật kỹ rồi đem ra vườn sau.

Lão về phòng mở túi da lấy ra một gói nhỏ rộng bằng bàn tay dài chừng gấp đôi.

Lão mở bao lấy năm cái hộp tròn lớn bằng đồng tiền mà mỏng dính.

A Liệt nhìn những vật này bằng cặp mắt hiếu kỳ.

Lương Trung Sơn nói :

- Bộ mặt này so với chân tay của tiểu chủ còn đen hơn nhiều, cần phải làm cho đen thêm mới được. Đó là một yếu quyết thứ nhất trong thuật hóa trang.

Trong những hộp nhỏ đựng màu sắc đủ loại, vàng có, đỏ có.

A Liệt chờ Lương Trung Sơn bôi mặt cho mình, hỏi :

- Tỷ như muốn hóa trang làm người da trắng thì chẳng có cách nào phải không

?

Lương Trung Sơn đáp :

- Nhà họ Tra chúng ta rất cao thâm về thuật hóa trang. Đó chỉ là vấn đề khó khăn với những người khác, còn với chúng ta là thường lắm.

Lão mở túi móc một ít màng trắng ra. Vật này mỏng như cánh ve sâu không hiểu nó là cái gì.

Lương Trưng Sơn trở vào những màng trắng đó ngạo nghễ nói :

- Đây là một tấm mặt nạ, cách bào chế rất tinh diệu. Đeo nó vào mặt, ngũ quan vẫn giữ nguyên hình dạng không thay đổi, nhưng nước da biến thành trắng bạch. Dù đến gần chú ý nhìn cũng khó lòng nhận ra được là mình đeo mặt nạ. Trên đời có nhiều mặt nạ đeo vào rồi mắt mũi biến hình da thịt cứng đờ không lộ vẻ gì, mới trông qua cũng nhận ra có điều khác lạ.

A Liệt hỏi :

- Đây thật là một vụ tiểu tử chưa từng được nghe. Giá tỷ tiểu tử đeo mặt nạ vào rồi thì dù là người quen thuộc cũng không nhìn ra được chỗ sơ hở mà chỉ thấy sắc mặt biến thành trắng bạch thôi phải không ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Vì vậy nếu chủ muốn hóa trang làm người mặt trắng thì đeo tấm mặt nạ này vào rồi sẽ hạ thủ vẽ lông mày, lại lợi dụng bóng đen thẳm hay lạt để làm cho bộ mặt thành có chỗ lồi chỗ lõm.

Lão vừa nói vừa bịt mặt nạ, vẽ lông mày và sau cùng gắn một bộ râu giả cho chàng.

Lương Trung Sơn đưa gương cho chàng soi. A Liệt trông vào gương rồi cười nói :

- Quả nhiên rất giống gã phu xe. Đại thúc thật là tài tình! Khi nào rảnh tiểu tử nhất định xin đại thúc dạy tuyệt kỹ này cho.

Lương Trung Sơn nói :

- Dĩ nhiên tiểu nhân truyền cái trò chơi đó cho tiểu chủ. Chỉ mấy ngày là làm được mấy tấm da mặt để mà dùng.

A Liệt kinh hãi hỏi :

- Sao ? Đại thúc dám tính chuyện lấy da mặt của bọn Lý Cơ để chế tạo ư? Thế thì đáng sợ thật. Nếu tiểu tử đeo vào tất là khó chịu vô cùng.

Lương Trung Sơn cười hỏi lại :

- Tiểu chủ thấy nó đáng sợ Ở chỗ nào ?

A Liệt đáp :

- Đại thúc thử nghĩ coi. Bọn chúng là những cô gái đẹp nhưng lột da ra máu chảy đầm đìa thì ai mà không sợ? Chẳng lẽ đại thúc không thấy thế ư ?

Lương Trung Sơn nói :

- Tình thực tiểu nhân không thấy chi hết. Có điều tiểu chủ cứ yên tâm, vì tấm da hiện tại không phải là bóc ở da mặt họ ra.

A Liệt ngắt lời :

- Chuyện này hãy để đó. Bây giờ tiểu tử phải trở về khách sạn. Sau này chúng ta muốn gặp nhau thì làm thế nào?

Lương Trung Sơn đáp :

- Nếu hai vị Ở với nhau thì thực tình tiểu nhân không tiện lộ diện.

A Liệt nói :

- Tiểu tử ra khỏi thành này rồi bỏ xe lại sẽ cùng Âu Dương cô nương chia tay mỗi người một ngã.

Lương Trung Sơn đáp :

- Như vậy thì hay lắm ! Tiểu nhân lập tức dẫn tiểu chủ đến một nơi để tìm kiếm bí lục về Hóa Huyết thần công.

Lão ngấm lại A Liệt từ đầu xuống đến gót chân một hồi rồi nói :

- Tiểu nhân còn có vấn đề cần phải nghiên cứu với tiểu chủ, nhưng bây giờ chưa tới lúc, đành chờ sau này tái hội sẽ bàn.

A Liệt nói :

- Tiểu tử cũng không vội lắm, đến sáng hãy trở về khách sạn. Trước hết tiểu tử muốn biết rõ bộ bí lục đó hiện ở địa phương nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Tiểu nhân cũng chưa thấy qua cuốn bí lục này, nhưng chủ nhân đặc biệt tín nhiệm đã được nghe lão nhân gia nhắc tới. Cuốn bí lục này không hiểu làm bằng chất gì, lại mỏng như cánh ve sâu. Tuy có nhiều trang nhưng cuộn lại chỉ bằng đầu ngón tay và nhét vào trong chuôi một thanh bảo kiếm truyền đời của nhà họ Tra kêu bằng Phân quang kiếm.

A Liệt hỏi :

- Kích thước cuốn bí lục đó bé thôi phải không ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Đại khái độ , tắc. Tiểu nhân cũng không biết rõ.

A Liệt hít một hơi khí lạnh hỏi :

- Đại thúc có biết nó bằng chất gì không ?

Lương Trung Sơn hỏi lại :

- Tiểu chủ biết nó làm bằng gì ư ?

A Liệt đáp :

- Nhất định nó chế bằng da người.

Lương Trung Sơn ngấn người cười nói :

- Tiểu chủ đoán như vậy cũng có lý vì Hóa Huyết môn chúng ta có thuật chế luyện da người hay nhất thiên hạ thì quả nhiên cuốn sách này có thể chế bằng da người.

A Liệt lắc đầu hỏi :

- Không hiểu phải mất bao nhiêu da người ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Ngoại trừ bộ mặt con người, còn da ngực, da chân đều dùng được hết. Muốn hoàn thành pho bí lục chỉ cần da mấy người là đủ.

A Liệt lại lắc đầu nghĩ thầm :

"Lương đại thúc nói đến chuyện này mà giọng lưỡi hơi hợt như không thì ra đại thúc coi nhân mạng rất tầm thường. Nếu vậy họ Tra nhà mình không phải là chính phái." Chàng nghĩ tới điểm này trong lòng cực kỳ buồn bã không dám nghĩ hơn nữa, vì nếu quả họ Tra ở Hóa Huyết môn không phải là chính phái thì sát nghiệp thâm trọng. Hơn nữa phụ thân chàng là Tra Nhược Vân đi tới đâu gian dâm phụ nữ nhà người ta đến đấy thì có bị trừng phạt diệt tộc cũng là đáng tội." Lương Trung Sơn cũng trong lòng cảm khái vì thấy tiểu chủ tuy là người rất thông minh cơ cảnh chẳng thẹn là dòng dõi hổ môn, nhưng lại không có tính cách anh hùng hảo hán mà lại nhất gan. Lão cho là tính tình con người như chàng không đủ làm cho oai danh chấn động giang hồ.

Hai bên mỗi người đi theo một ý nghĩ riêng nhưng không lộ ra ngoài mặt. A Liệt hỏi sang chuyện khác :

- Thanh Phân quang kiếm hình thù thế nào ? Nó đặc biệt ở điểm gì ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Tiểu nhân nghe nói thanh kiếm này sắc bén nhất thiên hạ, trong vũ trụ này không còn thứ khí giới nào bì kịp. Nhưng hình thù nó ra sao tiểu nhân cũng không biết.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Vậy chúng ta đi kiếm nó ở địa phương nào?

Lương Trung Sơn đáp :

- Trong tòa Tra gia của chúng ta có một cái kho bí mật, bọn đối đầu nhất định không tìm thấy. Tiểu chủ mà mở được kho bí mật đó ra sẽ trở nên người giàu có thứ nhất địa phương này. Tiền của tha hồ xài không hết. Dĩ nhiên Phân quang kiếm và bí lục thân công đều ở trong kho.

A Liệt nghe lão nói vậy rất lấy làm cảm động đáp :

- Đại thúc là người trung hậu khác thường, không lấy tài vật trong kho bí mật làm của riêng mình.

Lương Trung Sơn mỉm cười đáp :

- Tiểu nhân làm gì có phúc phận đó. Tiểu nhân đoán rằng trong kho bí mật kia nhất định còn nhiều sự vật kỳ lạ khó mà tưởng tượng được. Đây là tiểu nhân ngẫu nhiên được nghe người nói tới mà suy đoán ra.

Đột nhiên lão lộ vẻ hứng khởi. Nguyên lúc lão nói đến chuyện mình phán đoán chợt nhớ ra trong nhà họ Tra có một môn kỳ được bí truyền. Ai uống thuốc đó vào rồi dù nhút nhát đến đâu cũng biến thành lớn mật giết người không ớn tay. Thứ

thuốc này rất cần dùng cho A Liệt.

Lão được an ủi vô cùng, tự nhủ :

- Chỉ cần sao tiểu chủ thay đổi lòng dạ cho thật tàn độc là đủ, vì thân thể chàng đã thoát thai hoá cốt. Nếu chàng luyện thành công tuyệt kỹ của bản môn thì lo gì không hoành hành thiên hạ để khôi phục oai danh chấn động của Hóa Huyết môn.

A Liệt thấy vẻ mặt lão hứng khởi hỏi lão đã nghĩ gì thì lão chỉ ậm ừ chứ không nói rõ cho chàng biết.

A Liệt cũng không hỏi nữa, chàng nói :

- Tiểu tử định rời khỏi thành Hứa Xương chừng mấy chục dặm là bỏ xe ngựa lại cùng Âu Dương Tinh chia tay. Tiểu tử đến thành Khai Phong tế mộ gia mẫu, vì sau này e rằng ít có thì giờ rảnh đến đó tế điện. .. Chàng nói tới đây động mối thương tâm. Hàng châu lã chã khôn cầm.

Lương Trung Sơn trong lòng áy náy nhưng thấy chàng đang lúc thương tâm, không tiện ngăn trở, đành gật đầu hỏi :

- Vậy bao giờ chúng ta mới lại gặp nhau ?

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp :

- Đến Chu Tiên trấn được chăng ? Âu Dương Tính có qua nơi đó không ?

A Liệt đáp :

- Tiểu tử cũng không rõ. Chúng ta đến Khai Phong hay hơn, vì đại thúc còn phải giúp tiểu tử một việc.

Lương Trung Sơn ngẫm ngẫm kinh dị vì lão tưởng A Liệt hãy còn tấm thân cô độc thì sao lại nhiều việc thế ?

A Liệt đem vụ Phùng Thúy Lam vẫn tắt thuật lại.

Đoạn chàng nói :

- Hiện giờ Cái Bang đã giăng lưới, một mặt họ dùng cách phi báo độc môn thông tri cho mười mấy tay cao thủ từ hai miền nam bắc chuyển qua hướng tây vừa đi vừa điều tra.

Còn năm, sáu người nhắm hướng đông mà rượt theo thành thế tiền hậu giáp công. Giả như thông báo cho nàng biết trước thì may ra nàng thoát được đại nạn.

Lương Trung Sơn nói :

- Phùng cô nương đã có ơn cứu mạng tiểu chủ thì bất luận trường hợp nào chúng ta cũng phải giúp đỡ cô.

Lão nhắm mắt lại ngẫm nghĩ một lúc rồi mở mắt ra nói :

- Tình hình Phùng cô nương thật nguy nan đến tột độ vì theo sự phỏng đoán của tiểu nhân thì nơi hội họp của Cái Bang chắc là ở thành Khai Phong. Đồng thời bảy môn phái lớn truy nã người giả làm Hóa Huyết môn cũng lấy Khai Phong làm trung tâm điểm. Họ bố trí cạm bẫy rồi thắt nhỏ dần dần vòng vây lại. Gia dĩ bọn Cực Lạc giáo có khi cũng đi về phía đông kéo đến Khai Phong. Thế là ba lộ quân này cùng bất lợi phi thường cho Phùng cô nương.

Trừ lộ quân Cái Bang không kể đến, lộ quân của bảy môn phái lớn hẳn phát giác ra người khả nghi là động thủ tước nã, Phùng cô nương dù có được giải thích cặn kẽ nhưng tung tích cô đã bị bại lộ thì nguy hiểm không biết đến thế nào mà nói ! Còn bọn Cực Lạc giáo, ngoài chuyện hiểu lầm, chúng lại có hành động dâm dục tội tàn.

Lương Trung Sơn phân tích như vậy, hiển nhiên Phùng Thúy Lam đang bị hãm vào mấy tầng nguy cơ.

A Liệt cấp bách nhảy bổ lên hỏi :

- Thế thì làm thế nào cho được ?

Lương Truns Sơn mặt lạnh như băng nhắm mắt ngẫm nghĩ một lúc rồi nhếch

một nụ cười, mở mắt ra nói :

- Tiểu nhân có kế này để tạm giải mối nguy cho Phùng cô nương và có lợi cho chúng ta. Nhưng không hiểu có làm được chăng ?

A Liệt vội hỏi :

- Đại thúc có diệu kế gì? Nói mau đi!

Lương Trung Sơn đáp :

- Lộ nhân mã Cái Bang hãy tạm thời gác sang một bên, hãy nói đến hai lộ là môn phái lớn và Cực Lạc giáo, muốn làm cho họ rối loạn cũng chẳng khó gì. Chúng ta chia nhau ra mà động thủ phát tín hiệu báo thù ở những nơi khá xa quanh thành Khai Pllong. Hai lộ nhân mã kia bị dẫn dụ chuyển hướng đi nơi khác. Cử động này còn có chỗ hay nữa là con người giả mạo bản môn cũng phải kinh hãi, họ sẽ hết sức điều tra. Động tác của họ thế nào cũng lộ manh mối. Hơn nữa địch nhân càng rối loạn thì cuộc mưu đồ của chúng ta càng có lợi.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Sự thực Hóa Huyết môn chúng ta đang chuẩn bị trả thù nên nhân cơ hội này tiêu diệt bớt một phần tay chân của Cực Lạc giáo cũng là hay lắm.

A Liệt nói :

- Tiểu tử rất tán thành điều này.

Lương Trung Sơn nói :

- Bây giờ tiểu nhân lập tức đem bí quyết về việc truyền huyết vũ thư dạy cho tiểu chủ để tiểu chủ đối phó với Cực Lạc giáo.

A Liệt nói :

- Trong phái lớn thì tiểu tử cảm hận nhất là phát Bắc Mang cùng Thanh Long Hội. Nhờ đại thúc hạ thủ hai phái đó.

Lương Trung Sơn đáp :

- Được rồi ! Chúng ta chia nhau phát Huyết Vũ thư. Nếu dọc đường quả thấy ám ký của Phùng cô nương thì tự nhiên phải thông tri cho cô biết ngay. Nhưng tiểu chủ cần chấp thuận một điều của tiểu nhân.

A Liệt hỏi :

- Điều gì ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Trước khi chúng ta chưa hội diện được, tiểu chủ đã đến phủ Khai Phong thì hãy tế mộ trước đi, chờ tiểu nhân tới nơi sẽ cùng nhau hành động.

A Liệt nói :

- Hay lắm !

Lương Trung Sơn nói :

- Tiểu nhân thường qua lại với một nhà buôn bán ở Khai Phong, vậy tiểu nhân viết thư giới thiệu, tiểu chủ đến đó tạm trú. Ngoài ra nếu tiểu chủ muốn thay đổi sắc mặt thì đem đi một bình rượu là được.

A Liệt cầm lấy phong thư trở về đến khách sạn thì trời đã gần sáng.

Âu Dương Tinh thấy chàng về lại trách móc chàng đi lâu quá.

Một lúc sau trời sáng rõ, A Liệt mặc bộ áo của người phu xe vào tàu ngựa chuẩn bị đóng xe rồi trở ra trả tiền cho chủ quán. Đoạn chàng đưa Lý Cơ giả (tức Âu Dương Tinh) lên xe đi ngay.

Nhà quán tuy thấy số người ít đi nhưng cũng không dám hỏi vì họ sợ nhất là những nhân vật giang hồ đeo đao kiếm bên mình.

Ra khỏi thành, A Liệt vừa gia roi cho ngựa chạy vừa hỏi :

- A Tinh ! Cô định đi về phương nào ?

Âu Dương Tinh lặng lẽ một lúc rồi hỏi lại :

- Người có việc gấp phải làm hay sao ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế !

Âu Dương Tinh nói :

- Ta biết người không phải hạng tầm thường vì thuật cải trang của người đủ khiến cho ta ngạc nhiên nhiều lắm.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Đây đúng là một điều sơ hở rất lớn. Nếu cô này biết mình là người Hóa Huyết môn thì hỏng bét.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh cười khanh khách hỏi :

- Ta đã nghiên cứu thì những lời người nói cũng có ít nhiều sự thực!

A Liệt hỏi :

- Kết quả cuộc nghiên cứu của cô thế nào ?

Âu Dương Tinh không trả lời, dường như cô đắm chìm vào trong dòng tư tưởng mông lung.

A Liệt cũng không tiện nói nhiều, giục ngựa ruổi xe, chẳng mấy chốc đã đi được ngoài hai mươi dặm. Chàng trấn tĩnh tâm thần, tự nghĩ :

"Ta phải bỏ đi mới được. Cỗ xe này để lại nhiều vết tích, nên hủy đi là hơn. Và

lại ta cần hành động đơn độc." Không còn đang ngắm nghĩ toan lên tiếng thì đột nhiên phía trước mặt gần đó có hai con trâu đang húc nhau trên đường. Hai gã mục đồng chạy ra quát tháo mà không phân khai hai con vật được.

Bị hai con trâu cản đường, cỗ xe ngựa không đường vượt qua.

A Liệt đành kìm ngựa lại chờ cho bọn mục đồng đuổi hai con trâu.

Chỉ trong nháy mắt hai đầu đường lớn bao nhiêu xe ngựa đều bị ngăn chặn. Chẳng ai dám đến gần.

Trong bọn khách đi đường, một người lớn tiếng chỉ dẫn cho hai tên mục đồng làm theo.

Sau một lúc nhốn nháo. A Liệt liếc mắt nhìn thấy bên cỗ xe có bốn, năm người đứng.

Trong đám này có một lão ăn xin người cao mà gầy, mặt đen thui lại nhiều vết nhăn.

Cái đó chẳng có chi là lạ, nhưng A Liệt động tâm tự hỏi :

- "Phải chăng lão là người Cái Bang?" Trước đây chưa bao lâu chàng bị người Cái Bang bắt đem đi. Cảnh tượng đó lại hiện ra trong đầu óc. Không hiểu chàng cảm hận hay có tâm sự gì ?

Chàng tự nhủ :

- Bất luận lão này có phải người Cái Bang hay không, mình cũng phải điều tra cho biết, đêm nay không hiểu nên đối phó với lão thế nào ?

Hiện giờ chàng đã hóa trang, nếu không thì chàng đã bị bại lộ hành tung.

A Liệt liền nhảy xuống xe, chàng xem lại con ngựa rồi quanh đến bên lão cái hết sức đổi thành giọng ồm ồm hỏi :

- Phải chăng lão trượng vừa ở Hứa Xương tới đây ?

Chàng hỏi một cách đột ngột dường như để chờ đối phương trả lời rồi sẽ hỏi tiếp về nội dung câu chuyện.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cặp Ống Nhòm Xong Lại Đốt Xe

Lão cái nheo mắt nhìn chàng đáp :

- Không phải...

A Liệt nhún vai nói :

- Tại hạ coi lầm người rồi.

Lão cái lạnh lùng hỏi :

-Coi lầm người nào?

A Liệt trừng mắt lên hỏi lại :

- Coi lầm người nào mà không được?

Lão cái lẳng lẳng lẳng ra chỗ khác.

A Liệt cười thầm trong bụng tự nghĩ :

- Cha này muốn giả mạo khẩu âm người phương bắc nhưng vừa nghe đã biết ngay là một tên trong bọn tối hôm qua và bọn chúng kêu bằng Huỳnh trưởng lão. Hừ ? Bây giờ lão còn phải giữ qui củ Cái Bang không dám sinh sự gây lộn với người thường. Ấu là ta nhân cơ hội này nhục mạ lão một phen cho hả giận. May ở chỗ chẳng bao lâu ta trở lại chân tướng, hình dạng này không còn tồn tại nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thấy lão Cái đã lẳng ra xa ba thước, liền lớn - tiếng quát :

- Đây ! Hãy đứng lại!

Mấy người hành khách đứng quanh đó đều quay đầu nhìn lại quả thấy lão Cái dừng bước, hỏi :

- Chuyện gì vậy?

A Liệt liền chạy tạt gờ đầu ngón tay ra như muốn đâm vào mũi lão. Chàng làm mặt -giận nói :

- Lão quý này muốn làm trò gì ? Vừa rồi ở trong thành chính lão đã gây sự rắc rối.

Lão cái sừng sốt. Chính lão cũng chẳng hiểu mình đã gây ra việc gì ♦ Lão liền hỏi :

- Việc gì mới được chứ?

A Liệt quay lại hỏi Âu Dương Tinh :

- Đại tiểu thư ! Có phải lão khiêu hóa này không?

Âu Dương Tmh ngồi trong xe vén rèm hé mở ra đáp :

- Phải rồi ! Chính lão đó.

Sự thực cô cũng không hiểu A Liệt muốn giở trò gì mà chỉ biết theo hùa giúp chàng cho nên việc.

A Liệt quắc mắt nhìn lão Cái hằm hằm quát mắng :

- Lão con khi này muốn chết chẳng ? Lão đã vén rèm lên để ngó trộm gì?

Mọi người chột tình ngộ cho là lão Cái dòm trộm xe của người ta. Hành vi này chắc để ăn cắp vặt gì chứ không còn sai nữa..

Vì thế mọi người đối với lão Cái đều lộ vẻ khinh bi chán ghét. Dù A Liệt có động thủ đánh lão, cũng chẳng ai can thiệp. Lão Cái chau mày hỏi lại :

- Thế này thì kỳ thật ! Lão hóa tử chưa từng bước vào tinh Hứa Xương thì làm sao lại có hành động đó được?

A Liệt nắm tay khoa lên trước mặt lão hai lần lớn tiếng quát :

- Lão gia coi bộ lão rụt đầu rụt cổ, đúng không phải người lương thiện. Lão gia muốn nện cho lão một quyền, nhưng chỉ sợ lão già suy nhược chẳng chịu nổi.

Chàng nói phun cả nước bọt bắn vào mặt Lão Cái, thật khiến cho người ta khó chịu.

Nhưng chàng đã coi đúng lão là một tay cao thủ giữ địa vị trường lão Cái Bang nên lão phải gìn giữ lễ luật, không dám động thủ một cách khinh xuất, đành lùi lại mấy bước liền.

A Liệt còn liên hồi thóa mạ lão con khỉ, lão phải gió, lão chó má rồi mới trở về lên xe.

Chàng cầm roi ngựa còn trợn mắt nhìn lão một lần ra chiều rất phẫn nộ.

Sau một lúc lâu, hai con trâu rời nhau ra rồi, đường lối đã qua lại được. A Liệt gia roi cho ngựa chạy. Vó ngựa đập xuống đường cuốn lên một vùng cát bụi.

Xe đi được chừng bốn, năm dặm, A Liệt nói :

- A Tinh ! Chúng ta nên bỏ xe thôi.

Âu Dương Tinh nói :

- Người hãy thử coi chừng xem sao ?

A Liệt hỏi :

- Theo ý cô nương thì liệu lão Cái có theo dõi chúng ta không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Cái đó đã hẳn. Bây giờ nhất cử nhất động ở cỗ xe này đều trong vòng giám thị của họ.

A Liệt hỏi :

- Tại hạ quan sát không biết ai là người giám thị ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Hẳn thế ! Người ta ở ngoài xa giám thị chứ khi nào họ tới gần.

A Liệt hỏi :

- Sao cô nương biết rõ thế ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Giả tử người biết lão Khiếu Hóa đó lai lịch thế nào, chắc người không vũ nhục lão đến thế !

Câu này tựa hồ là một câu cảnh cáo mà thực ra cô có ý ám thi chàng :

Nếu chàng không nói vì duyên cớ gì thì cô cũng không cho chàng hay bất cứ chuyện gì.

A Liệt nói :

- Bất chấp lai lịch lão thế nào, lão cũng chỉ là người xin cơm.

Âu Dương Tinh đáp :

- Đã thế ta không nói nhiều nữa.

A Liệt hỏi :

- Sự thực cô đã biết những gì ?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người không mắc bệnh thần kinh thì sao vô duyên vô cố lại nhục mạ người ta làm chi ?

A Liệt nói :

- Tại hạ cố ý lưu lại một ấn tượng sâu xa vào đầu óc người ta. Có làm thế thì mọi người mới biết là cỗ xe này đã qua đây.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Rồi sao nữa ?

A Liệt đáp :

- Rồi cô nương đến Tôn giả tập, tại hạ đi làm việc của tại hạ.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó là tùy người. Nhưng ta nói cho người hay :

Hễ bỏ xe là có người chặn đường chặt vãn liền.

A Liệt nghĩ thầm ; - Cô không chịu nói thì ta không hỏi nữa.

Rồi chàng nói :

- Vậy bây giờ hãy thử xem lời nói của cô nương có ứng nghiệm không ?

Hai bên đã găng nhau rồi. Âu Dương Tinh cũng biết thế. Theo bản tính của cô thì bất luận trường hợp nào cô cũng không chịu nhượng bộ, nhưng lúc này lòng cô nhũn ra, muốn thi gan không được.

Bỗng cô thờ dãi nói :

- Người cũng biết lão Khiếu Hóa là một tay cao thủ Cái Bang rồi phải không?

Theo lẽ người nên biết nghệ thuật bí mật của Cái Bang một chút. Nhất là nghệ thuật "Thập lý tiềm khuy" càng nên hiểu rõ. Vậy người mà bỏ xe thì làm sao che mắt được bọn đối phương.

A Quệt lên tiếng :

- A Tinh ! Tin hay không là ở nơi cô. Sự thực tại hạ không hiểu gì về nghệ thuật của Cái Bang. Nhưng tại hạ thừa nhận có biết Cái Bang và lão Khiếu hóa đó là Huỳnh trưởng lão.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ nghe người ta nói thì Cái Bang không cho đệ tử gây sự trước mặt người thường, nên tại hạ mới vũ nhục lão trước mặt khách qua đường.

Chàng càng nói càng ra chiều cứng cỏi thì Âu Dương Tinh càng nghe càng cảm thấy mình mềm yếu không dám chọc giận chàng, cô nhỏ nhẹ đáp :

- Thế ra người không hiểu, vậy ta không thể trách người chỉ bàn đến chuyện bỏ xe.

Thuật "Thập lý tiềm khuy" theo chỗ ta biết là một công cụ chế ra bằng một cái ống tre nhét pha lê vào để trông thấy cảnh vật ở xa vượt hơn cặp mắt thịt đến mấy lần. Nhưng ta đã theo kiểu làm một cái mà hoàn toàn vô dụng.

A Liệt nói :

- Đó chắc chỉ là lời đồn không đúng sự thực.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó khó mà biết được, nhưng nhiều người liên thủ với Cái Bang để đối phó với kẻ thù đã xác nhận họ sử dụng thứ ống nhòm kỳ dị này và quả nhiên có thể trông thấy cảnh vật ở xa như gần trước mắt. Những người nói chuyện này đều là hạng có danh vọng, tuyệt đối không phải họ bịa chuyện.

A Liệt hỏi :

- Bây giờ hãy tin là chuyện đó có thật. Chờ chúng ta hoặc ăn cắp hoặc đoạt được một ông về coi là biết chân giả ngay.

Âu Dương Tinh nói :

- Ăn cắp thì nhất định không được rồi. Còn dùng cách cưỡng đoạt thì một là đối phương không phải hạng dễ chơi. Hai là không nên gây thù oán với Cái Bang. Có phải thế không ?

A Liệt gật đầu khen phải. Thực ra trong thâm tâm chàng đã có chủ ý đối với việc này.

Bây giờ đã không nên bỏ xe, A Liệt phải suy nghĩ cách nào giải quyết mối nguy cơ do cỗ xe này đem lại.

Chẳng bao lâu mặt trời đóng ngọ. A Liệt cho xe đi vào thị trấn dừng lại trước cửa tiệm bán mì. Lúc này trong tiệm rất đông khách. A Liệt liền xuống xe quanh ra mé bên làm bộ cung kính nói :

-A Tinh ! Người ta thấy tại hạ hình dáng thế này, nhất định đoán cô nương là chủ nhân.

Âu Dương Tinh nói :

- Người nói nhỏ một chút đừng để người nghe tiếng.

A Liệt nói :

- Tại hạ đi mua một bát mì cho cô nương.

Âu Dương Tinh nói :

- Đừng lấy mì. Chỉ cần một ít thịt bò khô và mấy tấm bánh là đủ rồi.

A Liệt khom lưng dạ một tiếng rồi rảo bước chạy vào điểm mua thịt bò cùng

bánh mì đưa lên xe. Đoạn chàng lại trở vào điểm đảo mắt nhìn quanh một lượt. Quả nhiên chàng phát giác ra con người chàng muốn kiếm ngồi bên cái bàn nhỏ trong góc phòng. Đại hán này ăn mặc theo kiểu phu khuân vác đang ngồi ăn mì. May các bàn khác ăn đều đông cả, chàng liền lại ngồi đối diện với hán tử.

Hán tử chỉ ngó A Liệt một cái rồi không chú ý đến chàng nữa.

A Liệt đoán chắc hán tử này là người chỉ làm ăn bằng tay chân, còn đầu óc già giản dị lắm.

Chàng liền nói:

- Nay chú ! Nếu chú giúp ta một chút thì ta cố cơ hội làm tiền và thù lao cho chú mấy lạng bạc.

Mấy lạng bạc thời bấy giờ đối với một người phu khuân vác là một món tiền lớn. Vì thế đại hán ngạc nhiên ngừng đầu nhìn chòng chọc vào mặt A Liệt. A Liệt hỏi ngay :

- Ngoài kia có cỗ xe ngựa, chú có đánh xe được không ?

Đại hán đáp :

- Đó là nghề nghiệp của tiểu nhân, sao lại không được?

A Liệt nói :

- Thế thì hay lắm ! Chú hãy nghe cho kỹ. Dọc đường ta còn phải chạy đi làm một việc, nhưng không muốn cho tiểu thư ngồi trong xe hay biết. Nếu ta bỏ xe đi lúc trở về nhà tất bị lão gia nghiêm trách. Vậy lúc ấy chú ngồi cầm roi ngựa thay ta một đoạn đường. Ta chạy đi một lúc xong việc rồi trở về len lén thay đổi vào chỗ chú. Chú có hiểu không ?

Đại hán đáp :

- Cái đó dễ quá rồi. Nhưng lúc tiểu thư hỏi tiểu nhân điều gì thì làm thế nào?

A Liệt cười đáp :

- Tiểu thư vừa ăn xong bao giờ cũng nằm ngủ, chẳng hỏi gì đâu. Ta biết chắc như vậy.

Đại hán thấy A liệt thấy ra một đỉnh bạc nặng tới , lạng rồi úp bát che đi đẩy tới trước mặt mình thì trong lòng mừng rỡ không biết đến thế nào ma nói.

Bỗng nghe A Liệt bảo :

- Xong việc rồi ta còn tặng cho chú một đỉnh bạc nữa. Bây giờ chú hãy thu lấy số bạc này và nghe ta dặn. Trước hết chú ra tiệm đầu tóc bảo họ làm cho bộ râu giả rồi ra đầu thị trấn đến khúc quanh có cây lớn, chú ở đó chờ xe ta đi qua, ta sẽ quăng cho chú một bọc áo. Chú thay áo rồi lại theo đường nhỏ tiến về phía trước. Chú thấy chỗ nào chuyển vào rừng cây thì ẩn trong đó mà đợi.

Đại hán đáp :

- Ra khỏi trấn này chừng dặm tới quán lương đình, lại đi thêm mấy chục bước là đến một khu rừng. Nhiều người không muốn đi đường vòng cho xa thường xuyên tắt qua khu rừng này.

A Liệt cả mừng nói :

- Thế thì tuyệt diệu ! Chúng ta đổi người ở đó. Nhưng đến chỗ nào sẽ quay trở lại?

Đại ián ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Đi chừng , dặm là đến chỗ ngã ba thông tới Thạch Kiều. Từ ngã ba đường rẽ vào chừng hơn hai chục bước có tòa miếu Thổ Địa. Tôn giá ẩn ở phía sau miếu. Tiểu nhân giả vờ đi tiểu để tôn giá lên xe trở lại.

A Liệt nghĩ thầm :

- Gã này rất thuộc đường đất dù tỏ gã là người địa phương này không còn sai

nữa.

A Liệt giục đại hán ăn uống, đồng thời hỏi tên họ gã. Gã cho hay tên là Trương Phát.

Trương Phát ra khỏi quán trước để chuẩn bị bộ râu giả. A Liệt ăn xong cũng đứng lên thủng thẳng lên xe cho đi thông thả để chờ Trương Phát.

Xe tới quán Lương đình, A Liệt theo lời Trương Phát dặn, cho xe xuyên qua khu rừng.

Khi cỗ xe ngựa ra khỏi khu rừng thì người ngồi trong xe là Trương Phát.

A Liệt nhảy lên cây chuyền tới ven rừng, ẩn vào trong đám cành lá rậm rạp nhìn ra ngoài.

Mục lực của chàng khác với người thường. Quả nhiên cũng nhìn thấy trên sườn núi cách đó chừng dặm thấp thoáng có bóng người đứng dưới gốc cây. Người này lại dùng chỗ cỏ mọc cao để ẩn mình. Mục lực chàng không phải hạng tầm thường mới nhìn rõ được.

Chẳng bao lâu chàng đã đi quanh đến chỗ sườn núi đó. Bây giờ chàng nhìn rõ mặt nhân vật khả nghi ở dưới gốc cây rồi thì thấy hắn ăn mặc theo kiểu khất cái, tay cầm ống trúc dài hơn thước. Hắn để đầu ống trúc vào mắt mà nhìn ra xa. A Liệt cười thầm trong bụng, đảo mắt nhìn xuống theo chiều hướng ống trúc thì thấy rõ khu đồng ruộng bát ngát có đường lớn ngoằn ngoèo chạy qua. Khách bộ hành cùng xe ngựa đông như kiến bầy ra trước mắt.

Chàng thấy cỗ xe của mình đã ở ngoài xa mấy dặm, nghĩ bụng :

- "Chỉ cần nhãn lực mình mắt là trông xa cũng rõ, hà tất phải dùng ống nhòm" Nhưng rồi chàng lại xoay chuyển ý nghĩ :

- "A ! Ta hiểu rồi ! Bọn người Cái Bang quả nhiên lão luyện và cẩn thận. Nếu họ không có ống nhòm thì chẳng thể nào nhìn rõ mặt mũi người trên xe được." Chàng nghĩ tới đây lập tức sinh lòng kính phục người Cái Bang hơn trước nhiều.

Chàng nhớ lại lời Âu Dương Tinh nói nhân vật sử dụng ống nhòm tất là tay cao thủ, nên không dám liều lĩnh hấp tấp. Chàng vắt óc để nghĩ biện pháp lấy cho bằng được cái ống trúc kia.

A Liệt chờ một lúc bỗng thấy người khất cái đứng dậy vươn vai rời cái ống trúc khỏi tầm mắt, Chàng biết vì hấn ngưng thần chú ý đã lâu nên mỗi mắt cần phải nghỉ ngơi.

A Liệt đảo mắt nhìn lẹ xuống phía dưới thì thấy cỗ xe ngựa của mình đi tới đoạn đường giữa khoảng bình nguyên, bốn mặt bát ngát, không có thứ gì che lấp thị tuyến.

Chàng lăm bẫm :

- Thảo nào thằng cha này bỏ ống nhòm không cần dùng nữa.

Người khất cái đó lối tuổi, mới nhìn đã biết ngay người Giang Nam. Hấn đặt ống nhòm xuống phiến đá rồi đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

A Liệt mừng thầm nghĩ bụng :

- Nếu hấn đi giải hay đi tiểu lúc này thì thật là một cơ hội rất tốt cho ta hạ thủ.

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc, A Liệt liền chạy như bay lướt tới mau lẹ vô cùng.

Lúc này tên khất cái đã đi vào lùm cây rậm cách đó chừng hơn trượng. A Liệt quyết tâm tự nhủ :

- Dù gã khất cái phát giác cũng đành, ta phải đoạt lấy ống nhòm kia mới xong.

Chàng lướt tới không một tiếng động mà thần tốc phi thường.

Quãng cách vài trượng chớp mắt đã tới, A Liệt chẳng kể gì đối phương có phát giác ra mình hay không, chàng vươn tay chụp lấy ống trúc rồi trở gót chạy về lối cũ.

Chàng không thấy sau lưng có tiếng động thì đoán chắc là mình đã đắc thủ một

cách bình yên. Chàng liền chạy theo đường vòng quanh thật lẹ xuống núi, chân không dừng bước.

Đọc đường dĩ nhiên thỉnh thoảng chàng quay đầu nhìn lại vẫn không thấy người đuổi theo. Chàng liền chạy một mạch theo đường chính cung đến chỗ hẹn cách đó chừng hơn mười dặm.

A Liệt ẩn sau miếu thổ địa một lúc lâu mới thấy cỗ xe ngựa đi tới. Trương Phát dừng xe chạy đến phía trước miếu để cùng A Liệt hội diện.

A Liệt đưa cho gã một đỉnh bạc. Gã cởi bỏ áo ngoài tháo chòm râu giả gói cả vào với quần áo không để rớt một sợi nào xuống đất.

Trương Phát lại theo rừng cây chạy đi. Còn A Liệt trở về ngồi trên xe. Tiện tay chàng nhét bọc quần áo vào trong thùng xe rồi quay lại bảo Âu Dương Tinh :

- Cô nương lưu tâm kiểm tra lại một lần coi, nhưng đừng để lộ ra vết tích gì mới được.

Âu Dương Tinh đã biết A Liệt bỏ đi một lúc, cô đang hồi hộp trong lòng vì sợ chàng đi biệt tích, nhưng vì muốn giữ thể diện, cô vẫn kín tiếng.

Âu Dương Tinh theo lời A Liệt kiểm tra lại, phát giác ra chiếc ống trúc thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lúc cô ngẩng đầu nhìn lên thấy A Liệt đã ruổi xe trở ra đến đường lớn liền dùng phép truyền thanh hỏi :

- Người làm sao lấy được cái đó ?

A Liệt không hiểu cách truyền thanh, đành lẳng lặng không nói gì.

Âu Dương Tinh lại phát giác ra gói râu giả liền hiểu ý A Liệt, nàng không dám để vương vãi, gói cẩn thận lại.

Đoạn cô dùng phép truyền thanh nhìn A Liệt nói :

- Bọn Cái Bang mất cái này tất chúng tìm đến bọn ta.

A Liệt vẫn không trả lời, Âu Dương Tinh bấy giờ mới tỉnh ngộ. Cô nói khẽ :

- Có khi họ chưa phác giác được ngay vì họ chưa hay biết việc thay người. Họ cho rằng chúng ta hiện ở dưới tầm mắt giám thị của họ và chẳng có cách nào hành động được.

Nhưng sau cùng không tìm được manh mối gì họ sẽ thử lần mò đến chỗ chúng ta.

A Liệt ngồi đằng trước gạt đầu tỏ ý tán đồng giả thuyết của cô.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Ta không hiểu người tìm cách lấy cho bằng được cái này để làm gì ? Ta nhận thấy đó là mầm hoa, sát thân. Một ngày kia Cái Bang điều tra ra vụ này, nhất định sẽ đem toàn lực đối phó với chúng ta.

A Liệt khẽ nói :

- Bây giờ người cưỡi ngựa đã đi qua rồi, tại hạ có thể lên tiếng. Cô nương nhắc tới mầm họa sát thân là một điều cảnh cáo rất đích đáng.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Khi bọn người Cái Bang không tìm ra được manh mối nào khác nhất định họ sẽ nêu ra giả thuyết chúng ta là một đoàn thể nào đó như mỗi dẫn dụ cho họ theo dõi để thừa cơ đánh cắp ống trúc. Chúng ta cần chuẩn bị cách đối phó mới được.

A Liệt hỏi :

- Cô nương tính chúng ta nên làm thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta cũng không biết..

A Liệt nói :

-Hiện giờ việc cần kíp là phải tiêu hủy cỗ xe này, nhưng mình hiện đang ở dưới tầm mắt giám thị của Cái Bang thật khó mà thi hành được.

Âu Dương Tinh nói :

- Nếu dùng thủ pháp của người Hắc Đạo thì cũng không lấy gì làm khó lắm.

A Liệt hỏi :

- Theo phương pháp của người Hắc Đạo thì làm thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Họ sẽ tìm cách giết chết một người đặt vào trong xe. Người chờ cho ta đi khỏi rồi hãy phóng hỏa đốt xe và trốn đi. Trong đồng tro ta còn lại xác chết nhưng không chứng minh được hài cốt đó có phải của ta hay không.

A Liệt nói :

- Biện pháp đó hay lắm. Chúng ta có thể dùng được.

Âu Dương Tinh nói :

- Gã thay người vừa rồi đúng là nhân vật hy sinh hay nhất vì cử động này bịt miệng gã nữa. Thật là nhất cử lưỡng đắc.

A Liệt nói :

- Cái đó không nên. Gã không có tội, sao mình lại tùy tiện hạ sát gã được!

Âu Dương Tinh nói :

- Nếu vậy thì người còn biện pháp nào khác?

A Liệt nói :

- Tại hạ đã có biện pháp. Kia kia ! Phía trước có một cây cổ thụ bóng che rợp cả

đường cái, cô có trông thấy không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta thấy rồi. Người tính sao ?

A Liệt nói :

- Lúc xe ngựa qua đó cô nhảy lên cành cây mà ngồi. Dĩ nhiên cô đem cả mọi vật tùy thân mới được. Thế rồi xe chạy khỏi một quãng xa cô nhảy xuống đi làm việc của cô.

Chúng ta sẽ gặp nhau ở Phủ Khai Phong được không ?

Âu Dương Tinh hỏi :

- Ta có đem cái ống trúc kia đi không ?

A Liệt đáp :

- Không được ! Tại hạ còn muốn lợi dụng nó.

Cổ xe đi qua cây cổ thụ rồi, A Liệt liền cho xe chạy mỗi lúc một nhanh hơn, xe đi chừng được hơn hai chục dặm thì gần đến bờ sông. A Liệt bỏ đường lớn, cho xe chạy rẽ ngang theo bờ sông, chứ không xuống bến đò. Xe chạy đến một khu đất cao thì dừng lại.

A Liệt châm lửa đốt xe ngựa. Chành dẫu cái ống nhòm của Cái Bang vào trong mình.

Chờ cho khói bốc lên mù mịt chành thả ngựa đi rồi đẩy xe đến tận bờ sông. Lửa cháy bốc lên ùn ùn rồi rớt xuống sông vỡ tan tành.

Dĩ nhiên A Liệt làm cách này thì không còn ai có thể kiểm tra một cách tử mỹ cỗ xe này được nữa. Chành vỗ hai tay rồi đường hoàng trở lại đường lớn đi xuống bến đò.

A Liệt không cho làm thế là tránh được thị tuyển của Cái Bang trái lại chàng nhận thấy cử động của mình đã hoàn toàn lọt vào mắt họ.

Bây giờ chàng muốn coi xem người Cái Bang đối phó với mình bằng cách vào ? Chàng lý luận là giả tử người Cái Bang phải vận dụng một số lớn nhân vật để đối phó với mình thì tự nhiên lực lượng đối phó với Phùng Thúy Lam sẽ giảm bớt. Do đó mà nàng thoát khỏi đại nạn cũng chưa biết chừng.

A Liệt đi xuống bến đò chờ một lúc thấy ba người nữa lục tục đi tới cộng tám người đang chờ thuyền qua sông. Chàng ngó trong đám người này không có một tên khất cái nào

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Những Cuộc Theo Dõi Như Đèn Kéo Quân

A Liệt trong lòng kinh nghi tự hỏi :

- Phải chăng bọn Cái Bang đã bỏ băng mình rồi ? Phải chăng họ huy động số đông nhân lực vào việc tìm kiếm kẻ đánh cắp ống nhôm nên không rảnh chú ý đến ta ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì con thuyền đã chèo tới.

A Liệt không chú ý nhìn những người này nữa. Chàng ngẫm ngẫm quan sát thấy trong bọn có hai tên ra vẻ dũng mãnh, đúng là người võ lâm.

Thuyền đến gần. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Chớp mắt hai người kỵ mã tới nơi.

A Liệt liếc mắt nhìn, mừng thầm trong dạ, miệng lầm bầm :

- Tam Xích Luyện xà kỳ Kinh và Tam đương gia ở Thanh Long hội là Hứa Thái Bình. Đã có hai lão này tới đây chắc bọn người Cái Bang không động thủ với mình.

Chớp mắt thuyền ghé vào bến. Bao nhiêu hành khách lục tục lên bờ.

Bây giờ A Liệt mới nhìn lại trong bọn khách qua đò có ba tên tiểu hóa tử , chàng chấn động tâm thần tự nghĩ :

- Phải rồi ! Té ra bọn họ không để người bờ bên này mà thực ra họ đã phái người xuống thuyền trước từ bờ bên kia để mình không lưu ý đặt bao vây mình một cách dễ dàng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã lướt qua bên mình Kỳ Kinh.

Ba tên khất cái đều cúi đầu xuống mà đi.

Con thuyền ra khỏi bờ, A Liệt nghe tiếng Kỳ Kinh nói rất nhỏ hỏi Hứa Thái Bình :

- Chắc Hứa huynh cũng nhận thấy rồi, không hiểu bọn cao thủ Cái Bang lục tục kéo lên miền Bắc làm gì nhiều thế ?

Hứa Thái Bình cũng hạ thấp giọng xuống đáp :

- Chính tiểu đệ đang muốn thỉnh giáo Kỳ huynh về vụ này.

Kỳ Kinh nói :

- Hiện nay thế lực Cái Bang rất lớn, biệt lập thành một tổ chức ra ngoài chín phái lớn.

Vì địa khu rải rác khắp nơi, nên những cao thủ trong bang ít khi đi vu vơ, thường thường mang theo trách nhiệm bên mình.

Hứa Thái Bình nói :

- Kỳ huynh nói rất đúng. Tệ hội tuy rất lưu tâm đến công việc giang hồ, mà đối với vụ Cái Bang phái cao thủ ngược lên phía bắc, tuyệt không hiểu gì hết, nên rất lấy làm kỳ.

Kỳ Kinh hăng dặng một tiếng rồi nói :

- Không chừng vụ này có liên quan tới chúng ta.

Hứa Thái Bình nói :

- Cái đó không thể biết được. Nhưng vạn nhất mà có dính líu đến chúng ta thì việc mình đối phó với họ không phải dễ dàng.

Kỳ Kinh gật đầu ngẫm nghĩ không nói gì nữa.

A Liệt chột động linh cơ nghĩ bụng :

- Ta lấy cái ống nhôm chỉ cốt giá họa cho kẻ khác. Kỳ Kinh làm ác đã nhiều chết cũng đáng kiếp. Cái bẫy ta nhét vật này vào người hắn. Giả tử người Cái Bang giết chết hắn đi thì vụ này nhốn nháo còn lâu.

Quyết định rồi, chàng chau mày nghĩ kế hoạch. Chàng thấy thuyền đã gần tới bờ đối diện, nước sông cạn rồi, liền lập tức hành động.

Đột nhiên một chàng trai la thất thanh rồi ngã tòm xuống nước.

Mọi người bất giác chú ý nhìn xuống sông, chỉ có A Liệt không để ý chàng ẩn vào phía sau người khác rồi chuồn ống nhôm vào trong cặp đeo bên yên ngựa Kỳ linh.

Gã trai kia do A Liệt ngấm ngầm đẩy xuống sông. Vì thế chàng chẳng cần nhìn theo.

Có điều chàng biết, quanh mình toàn những tay giàu kinh nghiệm giang hồ, nên không để họ phát giác ra thái độ của mình khác với mọi người. Sau khi hành động xong, chàng trà trộn vào đám đông thò cổ ra nhìn xuống sông.

Một khách quá giang hào tâm kéo chàng vào nói :

- Ông bạn hãy coi chừng kéo rớt xuống nước.

Câu này khiến cho Kỳ Kinh cùng Hứa Thái Bình liếc mắt nhìn lại một cái rồi chúng khôi phục vẻ thản nhiên. Đó là thái độ thường xuyên của những tay lão luyện giang hồ.

Chỗ này nước cạn, người bị té xuống sông đi vào bờ được, không đến nỗi chết chìm.

Thuyền vừa vào bờ, người đó đã theo sau tới nơi.

Gã nổi giận đùng đùng muốn tìm cho ra kẻ đã chèn ép mình rớt xuống nước.

Nhưng lúc này người ở dưới thuyền lên xen lẫn người ở trên bờ lên xuống nhộn nhịp, gã chẳng có cách nào hỏi cho ra được, đành ngoác miệng chửi trừ mấy câu.

A Liệt lên bờ rồi nghĩ bụng :

"Nếu ta đi theo sát Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình thì bọn Cái Bang chẳng làm gì ta được" Kể ra chàng rất có thể tìm một nơi hẻo lánh, vứt bỏ đồ hóa trang thì dễ lắm. Nhưng vấn đề khó khăn là ở chỗ chàng đã bị cao thủ Cái Bang bắt một lần, nếu nay lại để lộ chân tướng tất nhiên họ nghi ngờ. Huống chi chàng chạm trán Kỳ Kinh. Hẳn là một nhân vật lão luyện nhất định nhận ra được.

Còn một điểm nữa là chàng rất lo nghĩ về vấn đề Cực Lạc Giáo.

Nếu chàng lộ nguyên hình thì giáo phái này sẽ huy động toàn lực đối phó với chàng.

Vì thế sau một hồi suy đi tính lại chàng đành để nguyên bộ mặt giả tiến đến Khai Phong.

Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình lên ngựa rồi nhưng không đi mau.

A Liệt thấy vậy mừng thầm trong bụng. Chàng liền theo dõi. Chàng đi được mấy trượng thấy bên đường có một cái quán nhỏ, trong quán đã có hai tên khất cái.

A Liệt ngưng thần lắng tai thấy Kỳ, Hứa hai người dường như đang nói chuyện rất khẽ nhưng họ chỉ hạ thấp giọng chứ không dùng thuật truyền thanh nên A Liệt chẳng cần mất chút hơi sức nào cũng nghe rõ.

Kỳ Kinh nhìn Hứa Thái Bình nói :

- Thái Bình huynh ! Xem chừng nơi đây xung khắc với đại danh của lão huynh.

Đại ý hẳn bảo nơi đây chẳng được thái bình chút nào.

Hứa Thái Bình nói :

- Tai mắt chúng ta chẳng phải là kém cỏi gì, mà vụ Cái Bang đột nhiên phải

nhiều người lên miền Bắc, trong đó có cả bọn trưởng lão thì thật là chuyện lạ mà chúng ta không ai hiểu được mục đích của họ thế nào ?

Kỳ Kinh nói :

- Thế lực Cái Bang ngày thêm hưng thịnh. Nghe nói họ định khuếch trương lên miền Bắc sông Đại Giang, tựa hồ không coi bạn hữu phương Bắc vào đâu !

A Liệt cười thầm trong bụng vì chàng hiểu sâu xa tâm tính Kỳ Kinh, hãnh thích gây chuyện rắc rối và khêu gợi mối ly tán. Hãnh nói mấy câu này không có chuyện gì thì chẳng sao, nhưng nếu đúng chỗ là gieo được mầm tranh chấp giữa Thanh Long hội cùng Cái Bang.

Hứa Thái Bình trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hành động bí ẩn của Cái Bang dường như không phải để khuếch trương phạm vi thế lực.

Kỳ Kinh nói :

- Được vậy là may. Nếu không thì Kỳ mỗi cũng phải ngấm ngấm tranh đấu với bọn họ.

Hứa Thái Bình nói :

- Như chúng ta chịu khó bí mật điều tra tất phát giác ra được nhiều chuyện hứng thú.

Kỳ Kinh nói :

- Thái Bình huynh vốn thận trọng lời nói mà đã phát ngôn như vậy tất nhiên đã tìm ra được ít nhiều manh mối hoặc đã được nghe lời đồn của bạn hữu giang hồ. Trường hợp mà Thái Bình huynh quả đã bắt được đầu mối, tiểu đệ xin đi theo để coi náo nhiệt cũng vui.

Hứa Thái Bình nói :

- Chẳng dấu gì Kỳ huynh. Đây bất quá là ý nghĩ lâm thời của tiểu đệ chứ chưa có vết tích gì đáng kể. Tiểu đệ chợt nghĩ tới kẻ công địch của chúng đã thần bí như vậy đến nay vẫn chưa được manh mối gì, thì sao chúng ta không thay đổi địa phương để điều tra một chuyến.

Kỳ Kinh trầm ngâm đáp :

- May ở chỗ chỉ có hai người chúng ta, nói thật cũng chẳng hề chi. Nếu chúng ta chuyển hướng dò xét Cái Bang, không khéo lại gây nên sóng gió.

Hứa Thái Bình nói :

- Đã vậy thì làm thế nào ?

Kỳ Kinh đáp :

- Không phải tiểu đệ sợ việc mà chỉ muốn nói rõ trước là chúng ta không nên để việc này cho người thứ ba nào hay biết mới được.

Thái Bình trịnh trọng nói :

- Dĩ nhiên là thế ! Việc này phải giữ tuyệt đối bí mật. Chúng ta có thể bắt một hai người để thẩm vấn.

Kỳ Kinh giật mình nghĩ bụng :

- Thế là chơi nhau với Cái Bang rồi. Chà ! Nhất định lão này có mưu đồ chuyện gì.

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng liền đáp :

- Được đấy. Nhưng tiểu đệ xin nói trước hình dung tiểu đệ mọi người đều nhận biết nên không thể ra mặt được.

Hứa Thái Bình nói :

- Cái đó không thành vấn đề. Chúng ta đã bôn tẩu giang hồ bấy nhiêu năm,

chẳng lẽ không có cách nào che dấu ư ?

Trên đường lớn khách bộ hành và xe ngựa đi lại đông đảo. Chu Tiên Trấn ở phía trước không còn xa mấy.

Hứa Thái Bình lại nói :

- Kỳ huynh. Chúng ta chưa đến tìm họ thì họ đã nhìn thấy mình Kỳ Kinh nói :

- Phải đấy ! Hai tên khất cái này đã chờ ở bến đò từ trước. Không hiểu có phải chúng đón bọn ta chăng?

A Liệt nghe Kỳ Kinh nói câu này lại cười thầm trong bụng.

Hứa Thái Bình yên lặng một lúc rồi lại lên tiếng :

- Cái đó khó nói lắm. Có thể chúng theo dõi gã dong xe đi sau chúng ta cũng chưa biết chừng.

A Liệt chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Bọn họ quả là những nhân vật rất lão luyện và tinh tế.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ. Hứa Thái Bình đã nói tiếp :

- Tiểu đệ đã hoài nghi gã từ trước rồi vì có người khác chăm chú theo dõi gã.

Kỳ Kinh đáp :

- Gã đó tuy giả làm người gánh vác, mà bề ngoài không có chỗ nào sơ hở. Nhưng gã chăm chú giám thị tên dong xe lại quên mất có kẻ khác đã khám phá ra động tác của gã đang theo dõi người khác.

Hứa Thái Bình nói :

- Những hạng này là hạng vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ không đáng để ta quan tâm.

Kỳ Kinh nói :

- Vô công bọn chúng tầm thường là chuyện không sai rồi. Chỉ nghe tiếng bước chân của tên dong xe nặng nhẹ không đều, thước tấc cũng khác là đủ biết. Tên phu gánh bước chân cát bụi bay lên mà gã quảy gánh đồ cũng chẳng có chi nặng nhọc đủ tỏ bản lĩnh cũng kém cỏi. Có điều hành vi của chúng không phải như hạng giang hồ tầm thường♦ Hẳn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Theo lẽ ra oai danh của Thái Bình huynh rất hiển hách trong những khu phụ cận lưu vực sông Hoàng Hà. Nguyên một tiêu chí trên yên ngựa của Thái Bình huynh cũng đủ khiến cho bạn hữu giang hồ xa lánh. Vậy mà hai người đó vẫn nghiễm nhiên đủ hiểu nội tình không phải giản đơn.

Kỳ Kinh lý luận xác đáng khiến A Liệt cũng phải thán phục.

Hứa Thái Bình đáp :

- Bạn hữu giang hồ không nhất định là ai cũng biết ám ký của tệt hội.

Kỳ Kinh cười nói :

- Đừng nói giỡn ! Đã không biết tiêu ký của Thanh Long hội thì còn bôn tẩu giang hồ thế nào được ? Hừ ! Tiểu đệ xem chừng hai người này lai lịch khá lớn. Tên giám thị người dong xe thì chưa đáng kể, nhưng tên phu gánh nhất định không phải hạng tầm thường ít ra là hẳn có thể lực khá lớn hậu thuẫn cho.

Hứa Thái Bình nói :

- Mặc kệ hănn. Chúng ta vào thị trấn tìm cách bắt một tên khất cái để tra hỏi nên chăng ?

Kỳ Kinh đáp :

- Lão huynh đi tới đâu là có biện pháp tới đó. Tiểu đệ tin rằng về nhân lực đối với lão huynh không thành vấn đề.

A Liệt vừa chú ý nghe vừa nghĩ thầm :

- Ban đầu Hứa Thái Bình không hiểu vô tình hay hữu ý nói tên phu gánh kia không đáng coi trọng mà bây giờ câu chuyện xoay ra thế khác. Phải chăng người kia với lão có mối liên quan. Ái chà ! Nếu Hứa Thái Bình cũng là người Cực Lạc giáo, thì lai lịch tên phu gánh không cần hỏi cũng biết, mà lão ngấm ngấm hộ vệ gã. Giải thích như vậy nghe cũng được lắm.

Hiệp tại A Liệt đang bị hai từng giám thi, nhưng không hiểu Hứa Thái Bình chuyển hướng đối phó với Cái Bang là có dụng ý gì?

Chàng chỉ khẳng định được một điểm là người Cái Bang không tham gia vào Cực Lạc Giáo. Nếu Hứa Thái Bình đã là một phần tử của Cực Lạc Giáo mà lão lại còn có mối liên quan với Cái Bang tất không tùy tiện bắt người để thẩm vấn. Bỗng nghe Hứa Thái Bình nói :

- Tiểu đệ còn có cách khiến cho người Cái Bang không hiểu là ai đã thẩm vấn bọn họ.

Kỳ Kinh hỏi :

- Thái Bình huynh có biện pháp gì ?

Hứa Thái Bình cười mát đáp :

- Đem họ đến công đình mà khảo vấn. Tiếp theo lại cho vào phòng kín tra hỏi thì còn sợ gì không tra ra được lời chân thực của chúng.

Kỳ Kinh nói :

- Như vậy thật là tuyệt diệu ! Lão huynh cứ thế mà làm.

Hai lão nài chuyện rất nhỏ, những người ở gần còn khó nghe thấy, huống chi A Liệt cách xa hơn trượng. Thế mới biết tuy chúng là những người cẩn thận phi thường mà chỉ vì sơ tâm một chút để cho câu chuyện của chúng lại lọt vào tai chàng hết.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ, chàng xúc động tâm linh, lập tức rào bước đi mau. Chàng mấy chốc chàng đã vượt qua Hứa Thái Bình và Kỳ Kinh để đi lên trước.

Tên phu gánh lát sau cũng vượt qua Kỳ Kinh. Chỉ còn hai tên khất cái là lọt lại sau A Liệt vừa chạy vừa tính toán. Chàng đi chừng ngoài ba chục trượng mới trông thấy phòng ốc ở Chu Tiên Trấn.

Chàng càng tới gần Chu Tiên Trấn càng dăm chiêu suy nghĩ vì dọc đường chàng đã để ý mà không thấy chỗ nào có thể động thủ được.

Chàng lại không gặp nhân vật mà chàng dự đoán trong lòng.

A Liệt đi trên đường lớn lúc chuyển vào rừng mới thở phào một cái. Chàng thấy con đường này quanh co chỉ trong vài trượng là không nhìn rõ cảnh vật, bất luận ở phía trước hay phía sau. Tên phu gánh ở phía sau chàng không xa mấy mà không nhìn thấy nhau.

Bên đường lớn có một người áo quần lam lũ đang đứng tựa vào thân cây.

A Liệt tự nhủ :

"Ta đoán quả đã không sai. Khi nào Cái Bang lại không đặt người coi giữ nơi đây" Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi đột nhiên phóng bộ chạy vào rừng cây tưởng chừng chàng cảnh giác người Cái Bang này bất lợi cho mình nên phải trốn lánh.

Người đứng dưới gốc cây thấy động tác của A Liệt không khỏi sửng sốt. Gã cũng lướt người đi chừng hai trượng đến chỗ A Liệt chuyển vào rừng cây. Gã lớn tiếng gọi :

- Này ông bạn ! Đừng chạy nữa !

A Liệt dĩ nhiên không lý gì đến gã chạy vội vào rừng. Sự thực chàng chỉ vận dụng nửa phần tốc độ. Vì chàng mà chạy hết sức thì nhất định đối phương đành bỏ không chịu rượt theo.

Lúc này tên phu gánh cũng chuyển tới đường lớn vừa trông rõ và nghe rõ người

rượt theo A Liệt vào rừng là một lão cái đầu tóc bù xù, áo rách tả tơi.

Gã không khỏi sùng sốt một chút, nhưng rồi cũng co chân chạy thật lẹ. Gã trông ra thì bóng người trong rừng không thấy đâu nữa.

Gã còn đang ngần ngừ không biết có nên vào rừng coi thử hay không ♦ Bỗng trong rừng có tiếng thê thảm vọng ra cách đó chừng , trượng. Vì muốn biết rõ duyên do, gã phu gánh không ngần ngừ gì nữa, đặt gánh xuống, xông vào rừng liền.

Nhưng gã điều tra bốn mặt chừng mười mấy đến hai mươi trượng không phát giác ra được manh mối gì đành lùi trở ra khỏi khu rừng. Ngoài rừng hai người kỳ mã đã đứng ở bên đường, mắt như cú vọ nhìn gã chăm chặp.

Tên phu gánh ngừng đầu lên thấy một người có cặp mắt gà chọi, gà không nhìn ra được người này đang nhìn về phương nào thì trong lòng tức cười mà không dám cười lên tiếng. Gã cúi đầu xuống muốn chạy đi ♦ Người có cặp mắt gà chọi chính là Kỳ Kinh lạnh lùng quát :

- Đứng lại !

Người phu gánh quả nhiên dừng bước dương mắt lên nhìn lão hỏi :

- Chuyện gì ?

Kỳ Kinh đáp :

- Người bỏ quên gánh đồ rồi.

Gã phu gánh chau mày hỏi :

- Ta có quên đâu. Ta đi kiếm một vật rồi trở lại lấy không được hay sao ?

Kỳ Kinh nói :

- Té ra là thế ! Người là một nhân tài lại nói năng hoạt bát mà làm nghề bán hơi sức này há chẳng đáng tiếc lắm ru ? Ta muốn tìm đường khác cho người được chẳng ?

Gã phu gánh dương mắt lên hỏi lại :

- Quý tính đại danh là gì ?

Kỳ Kinh chưa kịp trả lời thì Hứa Thái Bình đứng bên đã lên tiếng :

- Vị này là một cao nhân trữ danh ở phái Bắc Mang tên gọi Kỳ Kinh chắc người đã nghe tiếng. Còn cách xưng hô người làm sao, hay hành động ở đường nào?

Hứa Thái Bình là một nhân vật cao cấp ở Thanh Long, lão biết gần hết mọi bang phái trong võ lâm, nên vừa mở miệng đã dùng giọng lưỡi giang hồ tỏ cho đối phương biết người này không phải là phu gánh vác thật sự thì cái đó chẳng có chi là lạ. Tuy Kỳ Kinh đã hiểu rồi, nhưng hăn giả vờ ngờ ngẩn cho đối phương khoái chí. Hăn thấy Hứa Thái Bình nói huỵch toẹt ra chưa rõ vì mục đích gì ?

Bỗng thấy tên phu gánh lập tức lộ vẻ cung kính nhìn Kỳ Kinh thi lễ nói :

- Tiểu nhân có mắt mà không biết núi Thái Sơn. Kỳ tiên sinh là một cao nhân có danh tiếng. Tiểu nhân tên gọi Lý Sơ đệ tử Thất Tinh môn.

Gã đưa mắt nhìn Hứa Thái Bình hỏi :

- Còn vị này phải chăng là Hứa đại gia ?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp :

- Không dám ! Chính là tại hạ.

Bấy giờ Kỳ Kinh chẳng thể không phục Hứa Thái Bình có con mắt tinh đời. Vì lão đã khám phá ra đối phương xuất thân ở nơi nào, nên tự giới thiệu lai lịch của mình để khỏi có sự hiểu lầm và gây ra xích mích.

Hứa Thái Bình lại hỏi :

- Lý huynh theo dõi gã dong xe làm chi ? Gã là ai vậy ?

Lý Sơ đáp :

- Hành tung người đó rất khả nghi. Tiểu nhân vâng lệnh trên theo dõi y từ Hứa Xương nhưng gã đắc tội với Cái Bang, vừa bị một lão khất cái ngăn chặn và rượt theo vào rừng rồi phát ra tiếng rú thê thảm. Chắc gã bị lão cái bắt đem đi rồi. Còn gã là ai hiện giờ tiểu nhân cũng chưa biết.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Lý huynh có nhìn rõ tướng mạo lão cái đó không ?

Lý Sơ đáp :

- Tuy tiểu nhân chỉ ngó một bên mặt, nhưng mũi lão như mỏ chim Ưng, cặp mắt sâu hoắm, tướng mạo rất dễ nhận.

Hứa Thái Bình ngó Kỳ Kinh hỏi :

- Kỳ huynh có biết người đó là ai không ?

Kỳ Kinh đáp :

- Có lẽ là Dạ Ưng Nghệ Dương.

Hứa Thái Bình nói :

- Tiểu đệ cũng đoán là lão. Vị trưởng lão Cái Bang này thân hành lộ diện đi lên phương bắc, thật khiến người ta khó hiểu. Với bản lãnh của lão thì việc bắt tên dong xe dĩ nhiên chẳng khó khăn gì.

Hứa Thái Bình và Kỳ Kinh lại nói mấy câu khách sáo với Lý Sơ rồi giục ngựa lên đường.

Lý Sơ chờ một lúc lâu đoạn trở gót quay về đường cũ. Khi gã sắp ra khỏi rừng cây thì thấy một đại hán trung niên cười lừa, trên lưng tải hai bì rượu từ từ chuyển vào rừng. Lý Sơ tiến lại hỏi :

- Lão huynh ! Có bán rượu không ?

Đại hán không trả lời tiếp tục cất bước.

Lý Sơ tức giận hỏi :

- Không bán thì thôi sao lại làm phách ?

Đại hán kia dừng bước lại hỏi :

- Tiểu đệ là Hoàng Cửu. Còn lão huynh ?

Lý Sơ trở lại nét mặt tươi cười đáp :

- Tại hạ là Lý Sơ, phiên Hoàng huynh mau mau về báo thượng cấp là gã đó đã bị Dạ Ưng Nghê Dương, trưởng lão Cái Bang bắt đem đi rồi.

Đoạn gã hạ thấp giọng xuống kể lại tình hình vừa qua. Gã nói :

- Tiểu đệ không biết người mắt gà chọi đó chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. May mà có Hứa Cung Phụng đứng bên ra ám hiệu, nói rõ thân phận cùng họ tên Kỳ Kinh mới không đến nỗi lỡ việc.

Hoàng Cửu nói :

- Té ra Tam đường gia Hứa Thái Bình ở Thanh Long Hội lại là cung phụng ở Cực Lạc giáo chúng ta. Được rồi ! Tiểu đệ sẽ báo về thượng cấp.

Hai bên từ biệt nhau rồi cùng thượng lộ.

Sau khi hai gã đi rồi, một người ở sau gốc cây chuồn ra. Chính là A Liệt. Bây giờ chàng đã khôi phục lại chân tướng, mình mặc bào da coi rất phong lưu nho nhã, bất cứ ai cũng không thể ngờ chính gã dong xe lúc nãy.

A Liệt cất bước lên đường vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Hiện giờ tình thế đúng như ta phỏng đoán :

Cái Bang bị Cực Lạc giáo theo dõi, tất còn xảy nhiều chuyện phiền phức. May nhất ở chỗ ta đã hiểu rõ Hứa Thái Bình là cung phụng của Cực Lạc giáo. Từ nay ta cứ nhè lão mà tìm ra manh mối.

Hiện giờ chàng chỉ ngại chạm trán với mấy người Cái Bang mà nguy nhất là họ nhận ra chàng, còn chàng lại không nhận được họ.

Chẳng mấy chốc A Liệt đã tiến vào Chu Tiên trấn. Trong trấn ngoài trấn thỉnh thoảng lại gặp những nhân vật võ lâm võ phục áo ngắn qua lại. Dĩ nhiên còn một số ẩn vào xó xỉnh để dòm dò khách qua đường.

A Liệt đi nhanh vào một phạn điểm, vì chàng nhận ra người Cái Bang bất luận địa vị cao cả đến đâu cũng không vào tiệm ăn cơm, vậy tiệm cơm hiện giờ tương đối là khu vực an toàn cho chàng. Còn việc người ta ở ngoài hay tiến vào tiệm điều tra thì lại là chuyện khác.

Chàng theo tập quán gần đây đảo mắt để ý điều tra khắp nơi như trên cửa sổ, trên tường vách xem có ám hiệu của Phùng Thúy Lam lưu lại không ?

Ngoài ra chàng chú ý đến những người có thể nhìn rõ mặt. Đột nhiên chàng phát giác ra một điều làm cho chàng ngơ ngác.

Nguyên ở góc tường mé tả có vạch một hình tam giác, trong hình tam giác là hình một thanh kiếm.

Dưới tiêu ký này còn có hình chữ thập. Đó chính là ký hiệu mà Phùng Thúy Lam đã ước hẹn với chàng. Hình tam giác cùng thanh tiểu kiếm chỉ thị phương hướng nàng ẩn mình. Còn chữ thập ở dưới là của người khác phúc đáp. Nàng ngó thấy như vậy liền biết A Liệt đã tới và sẽ cùng nhau hội kiến đêm nay.

Theo lời dặn của Phùng Thúy Lam mũi kiếm trở về phương nào thì mé hữu nó là nơi ẩn thân của nàng. Hiện giờ mũi kiếm trở xuống, mé hữu là phương đông. Vậy nàng ở một nơi về hướng đông.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Giả Tiểu Nhị Dò La Khách Sạn

Vấn đề là ở chỗ ngoài A Liệt chỉ có một mình Lương đại thúc hiểu biết ám hiệu này.

Hiện giờ Lương đại thúc chưa rời khỏi Hứa Xương. Vậy ai đã gạch chữ thập vào dưới tiêu ký để phúc đáp Phùng Thúy Lam ?

A Liệt đứng ngăn người ngắm nghĩ một lúc rồi nhất định người phúc đáp là Lương đại thúc, vì Lương đại thúc đã ước hẹn cùng chàng gặp mặt ở Khai Phong. Có thể lão nóng ruột đến Khai Phong sớm hơn và nhìn thấy tiêu ký này.

Ban đầu chàng lo hiện giờ rất nhiều người Cái Bang ở gần đây, Phùng Thúy Lam có thể gặp nạn, nhưng sau chàng nghĩ ngay tới nếu nàng đã lọt vào tay Cái Bang thì những toán khất cái này tất giải tán rồi, chứ chẳng lưu lại đây làm gì nhiều thế.

Bây giờ chỉ còn lại một điểm cần điều tra là thời gian lưu tiêu ký mới đây hay từ lâu rồi.

Nếu nó đã có từ cách nay mấy tháng trước thì bây giờ hoàn toàn vô dụng. Giả tỷ Lương đại thúc mới động thân đêm qua thì nhanh nhất là sáng nay qua đây. Trường hợp mà dấu đáp phúc là của lão thì cuộc tương hội sẽ diễn ra đêm nay. Do đó chàng lộ vẻ vui mừng. Chàng ăn qua loa rồi hỏi thăm tiểu nhị biết rằng ở trần này có hai khách sạn nhỏ. Chàng liền hỏi rõ địa điểm. Khi trả tiền hàng chàng còn thưởng cho tiểu nhị ít tiền.

Tiểu nhị vui vẻ nói :

- Đa tạ thiếu gia. Bữa nay tiểu nhân hên vận quá. Chắc là còn phát tài nữa..

A Liệt vô tình hỏi :

- Hên vận thì sao?

Tiểu nhị cười hì hì đáp :

- Trưa nay có vị tân khách cũng vào hỏi thăm mấy câu rồi thường cho khá nhiều tiền.

Bây giờ đến thiếu gia là người thứ hai rồi.

A Liệt động tâm, làm bộ hững hờ nói :

- Té ra còn người lười hơn ta. Giữa trưa đã đi tìm chỗ ngủ. Vị khách đó chắc là thân thể mắc bệnh nên kiếm phòng nghỉ.

Tiểu nhị đáp :

- Bà ta hai má đỏ hồng, tinh thần rất cường kiện có yếu đau gì đâu ?

A Liệt "ủa" lên một tiếng rồi hỏi :

- Bà đến có một mình hay sao ?

Tiểu nhị đáp :

- Dĩ nhiên không phải một mình mà đi với một nhân tài đẹp dễ tương tự như thiếu gia.

Có điều y nhiều tuổi hơn một chút mà tính nết trầm tĩnh.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bà khách tuy ăn xài rộng rãi mà đại gia kia lại mặc áo bào trên vai vá một miếng nhỏ mới thật là kỳ ?

A Liệt trống ngực đánh thình thình khẽ hỏi :

- Bà khách người có đẹp lắm không ?

Tiểu nhị nheo mắt cười đáp :

- Đẹp lắm ! Như tiểu nhân là vị đại gia đó thì dù giữa ban ngày cũng ngủ thêm mấy giờ nữa. Ha ha..

A Liệt cũng cười nhưng trong lòng kinh hãi tự hỏi :

- Phải chăng mụ là phu nhân của Lục bang chúa ?

Thật ra A Liệt giật mình kinh hãi vì nghe nói có cặp vợ chồng này đến. Phùng Thúy Lam đã để tiêu ký lại trong nhà khách sạn, ám ký này nàng cho chàng hay vào lúc gặp tình thế cấp bách, nó có thể là ám ký của Ma nữ kiếm phái ở núi Thái Bạch. Lục bang chúa phu nhân Tô đại thư cũng là người của Ma nữ kiếm phái nên nhận được ám hiệu của bản môn. Vậy dấu hiệu phúc đáp rất có thể là do Tô đại thư để lại.

May mà tiêu ký này mới để trưa hôm nay thì còn có cơ cứu vãn được Nhưng cứu vãn bằng cách nào? Đó mới là vấn đề làm cho chàng phải điên đầu.

Nên biết Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ mà đến đây thì số đông cao thủ cũng ở vùng này. Vì thế đêm nay nhất định họ bày thiên la địa võng rất nghiêm mật để phòng ngừa Phùng Thúy Lam lọt lưới. Dĩ nhiên tình thế bữa nay nguy hiểm trăm phần.

A Liệt tính toán một hồi thấy tình thế dữ nhiều lành ít, bất giác cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiểu nhị bỏ đi một lúc rồi đến bên chàng khẽ nói :

- Thiếu gia bất tất phải nghĩ ngợi nhiều cho mệt. Thái độ những người này không phải hạng tầm thường. Cứ coi vẻ uy nghiêm của họ, tiểu nhân đoán chắc họ là một nhà quan.

A Liệt cười dở khóc dở. Chàng biết gã tiểu nhị tưởng mình đang nghĩ đến Tô

đại thư.

Chàng lắc đầu rồi buông tiếng thở dài. Tiểu nhị lại nói :

- Thị trấn này không phải nhỏ bé, còn nhiều nhân vật xuất sắc, thiếu gia cứ đi coi chắc là sẽ được như ý.

A Liệt lại lắc đầu.

Tiểu nhị định bỏ đi. Đột nhiên chàng xúc động tâm cơ nghĩ thầm :

"Ít ra ta chưa biết cặp vợ chồng này là ai. Ta cứ ở trong điểm chờ coi một cách công nhiên." Chàng liền vẫy tiểu nhị lại, lấy ra một đỉnh bạc năm lạng để lên bàn hỏi:

- Đây là bạc ròng không thể hư giả được. Chẳng hiểu người có thích không ?

Tiểu nhị hít một hơi khí lạnh, ngăn người ra hồi lâu rồi hỏi :

- Trời ơi ! Phải chăng tiểu nhân đã đến ngày khá giả ?

A Liệt nói :

- Ta chỉ muốn được coi bà khách đó!

Tiểu nhị hít mạnh một hơi hỏi lại :

- Thiếu gia xài nhiều tiền như vậy mà chỉ muốn coi bà một cái thôi ư ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Ta phải cái tánh dờ hơi như vậy.

Tiểu nhị lăm bắm :

- Cái tánh dờ hơi này hay lắm. Hàng ngày tiểu nhân muốn đi kiếm đàn bà cho thiếu gia coi.

A Liệt hỏi :

- Liệu người có làm được không?

Tiểu nhị chau mày hỏi lại :

- Người ta không ra khỏi phòng thì làm thế nào ?

A Liệt đáp :

- Ta biết bảo người làm cách nào bây giờ ?

Tiểu nhị thè lưỡi ra nói :

- Tiền bạc này khó nuốt đây. Được rồi ! Để tiểu nhân nghĩ lại coi.

Quả nhiên gã nghĩ được kế hoạch. Lát sau A Liệt đã đi tới tiểu khách sạn vào trong một gian phòng đứng đối diện với đôi nam nữ.

Tay chàng bưng một cái mâm có bốn món ăn nhỏ bốc hơi nghi ngút. Từ lúc chàng đẩy cửa vào phòng cho tới khi bày xong đồ ăn lên bàn, chàng chưa ngó nữ khách lần nào.

Nhưng người đàn ông chàng đã nhìn rõ. Y là một hán tử lối ba bốn chục tuổi, mình mặc áo bào da bên ngoài bằng đoạn màu lam. Thân thể cao lớn, tướng mạo oai nghiêm.

Giả tử người này đúng là Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang thì A Liệt cũng không thất vọng, vì Lục Minh Vũ có một địa vị tôn cao phong độ như vậy là phải. Bằng tướng mạo hãn xấu xa thì dĩ nhiên không có cách nào giữ cho Tô đại thư nhất tâm với y được.

Hai người này dường như không chú ý gì đến A Liệt. Khi chàng bày thức ăn xong rồi theo lệ thường mời khách ăn uống. Người đàn ông lạnh lùng ngó chàng một cái, nói :

- Được rồi ! Người hãy lui ra..

A Liệt trở gót đi ngay.

Lúc chàng xoay mình liền thừa cơ ngó nhanh nữ khách một cái. Bất giác chàng chấn động tâm thần vì mục chính là Tô đại thư, người đã cùng chàng bướm lá ong lơ.

Tô đại thư không chú ý đến A Liệt khiến chàng thở phào một cái bước lẹ ra khỏi cửa phòng. Đột nhiên người đàn ông cất tiếng gọi :

- Tiểu nhị !

A Liệt liền dừng bước quay đầu lại thì thầy lương nhớn quang uy nghiêm của y bao trùm lấy người chàng.

A Liệt trong lòng kinh hãi hơi lộ vẻ luống cuống.

Chàng tự cảm thấy thẹn thùng, tự hỏi :

- Tại sao người ta trông mình một cái mà mình đã hoảng hốt ?

Chàng không cam tâm để khí thế đối phương lấn át, vì như thế bị chạm đến lòng tự tôn. Chàng liền nghếch mắt phưỡn bụng, tỏ ra không sợ hãi.

Ngờ đâu đối phương đột nhiên cười mát nói :

- Người hãy chờ ở ngoài cửa. Không chừng chúng ta còn muốn uống rượu!

Câu này thức tỉnh A Liệt về địa vị của chàng. Hiện giờ chàng đã thành tên tiểu nhị trong một toà tiểu khách sạn thì dĩ nhiên phải chịu khuất phục trước bang chúa Cái Bang.

Nếu không thể tắt người ta sinh lòng ngờ vực.

Chàng liền khom lưng vâng dạ bước ra, cẩn thận khép cửa phòng lại rồi đứng chờ ngoài hành lang.

Tuy A Liệt biểu diễn thân phận tiểu nhị khá lắm; nhưng trong lòng chàng hổ thẹn phi thường, vì chàng tự hiểu hiện giờ chàng không lo về vai trò mình đóng mà hiển nhiên vì oai phong của đối phương làm cho lòng chàng xao xuyến.

A Liệt thấy lòng tự tôn bị tổn thương, nghĩ thầm :

- Bây giờ mình không phải là đứa con nít mà sao khi gặp nhân vật cao cả lại lộ bản tướng dê hèn.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Tô đại thư cất tiếng oanh có thể làm cho người đàn ông phải mạch máu căng thẳng, thần hồn phiêu đảng. Phá lên tiếng cười khanh khách, Lục phu nhân hỏi :

- Minh Vũ ! Chàng hù dọa tên tiểu nhị làm chi ?

Lục Minh Vũ thủng thẳng hỏi :

- Chúng ta ăn chút gì đây ?

Tô đại thư làm nũng đáp :

- Không ! Chàng chưa trả lời tiện thiếp.

Lục Minh Vũ cười đáp :

- Muốn quan sát một người thì tốt nhất là lúc họ hoàn toàn không phòng bị mới thấy rõ chân tướng. Giả tửu gã đó mà có ý giả mạo thì ta vừa trợn mắt lên nhất định gã phản ứng rồi.

Đó là bản năng thiên bẩm của con người.

Tô đại thư nói :

- Té ra là thế. Có điều sự thực khi chàng trợn mắt, tiện thiếp nhận thấy chẳng mấy người là không sợ Oai phong, nên dù gã là kẻ hữu tâm cũng sợ sệt thực sự.

A Liệt ngấm ngấm kinh hãi mắng thầm :

- Mụ đàn bà này thật là khả ố ! Mụ lảm miêng làm gì vậy ?

Lục Minh Vũ lại nói :

- Nếu gã sợ thật thì chi là hạng tầm thường chẳng có chi đáng kể, mình bận tâm làm quái gì?

Tô đại thư đáp :

- Nhiệm vụ của gã bất quá là thám thính bọn ta, thì cần gì phải hạng lớn hay hạng nhỏ, miễn sao hẳn đạt được mục đích thám thính là đủ, tưởng chàng nên cẩn thận hơn một chút.

Lục Minh Vũ nói :

- Phu nhân nói cũng phải. Có điều ta chỉ dùng thần quang đôi mắt thử gã một chút để xem chỗ dụng ý của gã thâm thiến thế nào mà thôi, còn việc có phải gã thám thính bọn mình hay không đã có người khác điều tra. Hiện giờ đệ tử bản bang đang tra xét gã, nếu lai lịch gã không rõ ràng thì đệ tử bản bang sẽ bắt gã ngay. Vì thế ta đã quyết định mình bất tất phải ra tay. Phu nhân hiểu chưa ?

Tô đại thư tình ngộ đáp :

-Té ra là thế. Có điều tiện thiếp mới nhận thấy cách thám sát của chàng vẫn còn sơ hở, tỷ như võ công gã cao cường, nhưng không đảm lược nên vừa thấy hào mục của chàng mà phát khiếp cũng không có chi là lạ.

Lục Minh Vũ nói :

- Phu Nhân chỉ biết một điều chớ chưa biết hai. Đại phàm người đã luyện võ đến trình độ cao thâm lại phải qua một thời gian tu luyện Tọa công. Tọa công đã thành tựu thì tâm tính của con người đều đã qua thời kỳ mài rũa vả khi chạm phải mục quang của ta tự nhiên nảy ra sức phản kháng.

Y dừng lại một chút rồi giải thích thêm :

- Công phu tĩnh tọa mà thành tựu, tâm linh khí phách tự nhiên kiên cường hơn người thường nhiều. Thế thì dù tâm linh già không địch nổi mục quang của ta, vẫn phát sinh kháng lực đến một trình độ nào mới phải. Ta quan sát kháng lực mạnh hay yếu có thể đo lường được bản lãnh họ đến trình độ nào.

Tô đại thư cười khàn khạch đáp :

- Bây giờ tiện thiếp hiểu rồi. Không trách ai cũng bảo chàng là người giám định lực lượng kẻ khác trùm đời hiện nay, thì ra môn học vấn này cũng lớn lắm.

A Liệt nghe tới đây, chàng đang tựa cột hành lang bỗng cảm thấy tâm tình khoan khoái. Một là chàng trà trộn vào đây phải trải qua sự an bài của chủ nhân, lal lịch đã có căn cứ. Người Cái Bang chẳng phải là thổ công trong nhà thì điều tra làm sao được ? Hai là lòng tự tôn bị khuấy nhục không lấy làm đau đớn nữa, vì đời phương đã sử dụng kỳ thủy công tâm mà chàng chưa tu luyện tâm linh thì bị áp chế là đáng. Sau hết chàng liên tưởng đến bước đường luyện công của mình sau này phải coi trọng về đường tâm linh mà gia tâm huấn luyện thì lúc lâm địch động thủ mới khỏi bị đối phương lấn át.

Lại nghe Tô đại thư nổi lên tràng cười rồi kêu lấy thêm thức ăn.

Bỗng mục ngừng lại nói :

- Lạ thật, dường như tiện thiếp có quen gã này.

Lục Minh Vũ hỏi ngay :

- Phu nhân thấy gã giống ai ?

Tô đại thư đáp :

- Gã rất giống một thanh niên trước đây tiện thiếp cùng Huỳnh trưởng lão và Lý trưởng lão đã bắt được. Sau vì gã không có liên quan gì đến ta nên buông tha ra.

Lục Minh Vũ "ồ" lên một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân có muốn coi lại gã lần nữa không ?

Tô đại thư đáp :

- Không cần! Thực ra tướng mạo gã không giống lắm. Gã thiếu niên kia mặt mũi trắng trẻo hồng hào, còn gã này nước da vàng ửng mà cặp lông mày rậm hơn nhiều. Có thể nói là hoàn toàn không giống, song tiện thiếp cảm thấy khuôn mặt hao hao, thái độ tương tự. Đó chẳng qua là mắt mình quen như vậy.

Lục Minh Vũ nói :

- Trên đời người hao hao giống nhau là thường. Nhưng gã này khiến cho phu nhân nhớ đến một người khác thì gã thiếu niên kia đã có ở trong đầu óc phu nhân một ấn tượng sâu xa.

Tô đại thư cười khanh khách đáp :

- Bây giờ tiện thiếp nói cho chàng hay. Tiện thiếp♦ A Liệt trởng ngực đập hơn trống làng, tự hỏi :

- Chẳng lẽ mù đem thực tình kể hết ra mà Lục Minh Vũ cũng không phản ứng chẳng? Y không phải là người chịu đựng được tất cả mọi sự Ô nhục.

Tô đại thư đột nhiên dừng lại khiến cho A Liệt càng khó hiểu. Chàng chú ý lắng tai bỗng phát giác ra trong phòng có tiếng bước chân thêm một người nữa. Chàng liền tỉnh ngộ mừng thầm, bụng bảo dạ :

- May có người vào phòng vừa kịp cắt đứt câu chuyện của mù.

Sự thực Lục Minh Vũ và Tô đại thư nói chuyện với nhau bằng thanh âm nhỏ nhẹ. Giả tỷ có người đứng ngoài cửa cũng khó lòng nghe rõ, huống chi A Liệt đứng tựa cột hành lang cách xa đến hơn trượng.

Ngoài ra tiếng bước chân người mới vào phòng cũng hời hợt như không, nếu thính giác của A Liệt không kỳ dị đặc biệt cũng đừng hòng nghe rõ.

Người đó vào phòng không nói câu nào chỉ dừng lại một phút rồi vượt cửa sổ ra ngoài.

A Liệt còn đang kinh ngạc, lại nghe Tô đại thư nói tiếp :

- Chàng quả coi đã không lầm. Tên tiểu nhị đó lai lịch không có chỗ nào khả nghi.

Lục Minh Vũ buông tiếng cười ngạo nghễ hỏi :

- Phu thân với gã thiếu niên đó làm sao ?

Tô đại thư đáp :

- Chẳng có chuyện gì cả. Tiện thiếp không lý gì đến gã. Gã bất quá như một tên sĩ tử đi khảo thí mà thôi.

Lục Minh Vũ thở phào một cái nói :

- Phu nhân cũng nên trở lại bình thường, đừng có động một chút đã giật gân. Phu nhân nên biết ta vì nàng mà phải giết người.

Tô đại thư trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chàng nói thể nghĩa là đã không đếm xỉa đến việc tiện thiếp "trộm người" chẳng ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Đếm xỉa hay không đếm xỉa là chuyện khác. Nhẫn nại được hay không nhẫn nại được cũng là một vấn đề khác. Ta chỉ nói cho phu nhân rõ là ta không muốn nhẫn nại về tính dâm dăng của phu nhân nữa.

Tô đại thư chẳng sợ hãi gì. Mụ nổi lên tràng cười lẳng lơ nói :

- Trước kia chàng được kích thích rất lấy làm thú vị nhưng bây giờ chán rồi. Trước kia chàng đã thả lỏng tiện thiếp và ngắm ngàng cổ võ cho tiện thiếp làm như

vậy. Tiệp thiệp quen nết mất rồi, chẳng có cách nào thay đổi được thì biết tính sao bây giờ ?

Lục Minh Vũ cười mát đáp :

- Ta hiểu lòng nàng muốn đổi phò với ta một cách kịch liệt, nhưng nàng hiểu lầm rồi. Ta định chính thức lấy nàng làm phu nhân nên từ đây nàng không được vượt ra ngoài qui củ.

Tô đại thư kinh hãi la lên một tràng, hỏi :

- Tai thiệp nghe lầm chẳng ?

Lục Minh Vũ hỏi lại :

- Ta lấy nàng làm vợ chẳng lẽ không danh chính ngôn thuận hay sao ?

Tô đại thư thở dài đáp :

- Nếu sớm biết chàng chân tâm như vậy thì tiệp thiệp đã không làm loạn. Hỡi ơi ! Những lỗi lầm trước kia không thể vẫn hồi được nữa.

Lục Minh Vũ nói :

- Thôi đừng nghĩ vợ nghĩ vẫn nữa, hãy ăn cơm xong đi rồi nghỉ một lúc.

Tô đại thư hỏi :

- Tiệp thiệp biến thành người cao quý từ hồi nào ?

Lục Minh Vũ cười khanh khách đáp :

- Nàng quên rằng ta tinh thông cả y đạo ư ? Nàng mới mang thai được hơn mười ngày, nhưng ta cũng biết rồi.

Tô đại thư "ồ" một tiếng rồi hỏi :

- Chàng vì thế mà quyết định chính thức thành hôn với tiện thiếp ư?

Lục Minh Vũ đáp :

- Mọi người bản bang đều tôn xưng nàng làm phu nhân, còn ta há lại không muốn mình định danh phận phụ mẫu trước khi đưa nhỏ ra đời ?

Lúc này vẻ mặt Tô đại thư thế nào, A Liệt không nhìn thấy, chàng cũng chẳng buồn nghĩ tới, vì đầu óc chàng như bị sét đánh làm cho choáng váng. Bao nhiêu huyết dịch trong người chạy ngược lên đầu.

Nên biết chàng chẳng phải là người ngốc. Việc Tô đại thư có con dĩ nhiên chàng cũng tính ngày thì đưa nhỏ kia có thể thụ thai do cuộc đụng chạm bữa trước giữa chàng với mẹ.

Dĩ nhiên đưa nhỏ có thể là con Lục Minh Vũ hay người đàn ông nào khác. Tô đại thư đã là người phong lưu thâm đặng sau cuộc truy hoan trong tòa phá miếu với A Liệt, biết đâu mẹ chẳng đi kiếm người đàn ông khác ?

Dù sao đi nữa thì việc phỏng đoán bước đầu đưa nhỏ này là dòng máu của A Liệt cũng chiếm phần hơn, nên chàng đầu nhức mắt hoa, ruột rối tơ vò. Một bàn tay to tướng không biết đưa ra đặt vào vai chàng từ hồi nào. Chàng vừa phát giác liền giựt nảy mình lên.

A Liệt quay đầu nhìn lại thì thấy người này thân thể to lớn, mình mặc võ phục, lưng cài trường đao. Tuy mặt y nở nụ cười mà vẫn giữ vẻ kiêu hãnh. Người đó nói :

- Đừng sợ gì hết. Ta muốn biết trong gian phòng kia có ai trú ngụ.

A Liệt ấp úng đáp :

- Cái đó các hạ phải hỏi chưởng quỹ mới biết.

Dĩ nhiên đó là câu nói cho xuôi chuyện. Theo lẽ luật chàng là một tên tiểu nhị không nên phúc đáp câu hỏi này.

Đại hán trợn mắt lên trầm giọng hỏi :

- Có phải một nam một nữ không ?

A Liệt vội gật đầu.

Đại hán lại hỏi :

- Người nam vào hàng đứng tuổi, thái độ Oai nghiêm phải không ?

A Liệt lại gật đầu. Chàng lăm lăm :

- Thăng lời con đừng làm dữ. Lát nữa người biết là Lục Minh Vũ thì biến thành một đứa con cháu của hãn.

Đại hán ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa mắt nhìn chàng lạnh lùng hỏi :

- Người đứng đây làm chi ?

A Liệt đáp :

- Vị khách quan đó bảo tiểu nhân chờ đây, không chừng hai vị còn kêu lấy rượu.

Đại hán cất bước tiến lại cửa phòng gõ cửa.

Bên trong có người hỏi vọng ra :

- Ai đó Đại hán đáp :

- Nếu Lục bang chúa vui lòng tiếp khách bất thường thì tiểu đệ sẽ báo danh!

Cửa phòng mở, Lục Minh Vũ đứng cách đối phương chừng bốn, năm thước. Hai người nhìn nhau từ đầu xuống đến gót chân. A Liệt thấy đại hán kia vẫn không có vẻ gì khiếp sợ thì không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm :

- Không hiểu người này là ai mà đối với một nhân vật hiển hách như bang chúa

Cái Bang vẫn không lộ vẻ sợ hãi. Đờm lược y đã vậy thì tất nhiên không phải hạng tầm thường Lục Minh Vũ chấp tay nói :

- Bỉ nhân chính là Lục Minh Vũ!

Đại hán trầm giọng nói :

- Tiểu đệ họ Cao tên gọi Thanh Vân. Tiểu đệ từng nghe oai danh của Lục bang chúa đến nay được hội diện thật là may mắn.

Lục Minh Vũ niềm nở đáp :

- Té ra là Cao Thanh Vân huynh, một bông hoa lạ Ở phái Thiên Thai. Thảo nào cốt cách hơn đời phong độ siêu phàm thoát tục.

Cao Thanh Vân nói :

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ bất quá là một tên đệ tử bất tiểu ở phái Thiên Thai, chỉ làm điểm nhục danh dự sư môn, không dám nhận là hoa thơm, sao sáng như ngài bang chúa vừa nói.

Lục Minh Vũ ung dung cười đáp :

- Chắc Cao huynh vì đoạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách (Thích khách giữa ban ngày) mà lúc nào cũng bận tâm. Thực ra đó chỉ là ý kiến của người thế tục. Còn tại hạ hâm mộ phi thường chỉ hận mình vô duyên chưa được hội ngộ.

Hắn tùm tùm cười nói tiếp :

- Tại hạ không nhận được câu nói thực :

Nếu Cao huynh không phải là nhân vật phi thường thì làm sao tới đây mà không phát ra một tiếng động ♦Ha ha ♦ Lục Minh Vũ nói câu này đã rõ lắm rồi :

Không thiếu gì cao thủ Cái Bang coi giữ ở đây, nếu chẳng phải Bạch Nhật Thích Khách có thân thủ tuyệt vời thì tự nhiên đã làm kinh động kẻ khác và chẳng thể tới gần Lục Minh Vũ được.

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Gã Cao Thanh Vân này quả là lợi hại ! Lúc này tuy tâm thần ta bị dao động, nhưng tai mắt so với người thường vẫn còn minh mẫn hơn. Thế mà gã đến vỗ vai ta mới phát giác. Vậy gã đạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách thật là đáng lắm.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lục Minh Vũ Thuê Người Giết Vợ

Cao Thanh Vân dương cặp mắt điều hâu lên nhìn đối phương. Vẻ mặt gã dần dần biến thành lạnh lẽo nghiêm trọng nói :

- Lục bang chúa quá khen rồi ! Tiểu đệ tuy không mất nhiều tâm lực mà đến được trước cửa phòng, nhưng tiểu đệ sinh nhai bằng nghề hành thích không phải học một sáng một chiều mà được, thật ra phải có chút kinh nghiệm. Tiểu đệ đã quan sát thấy dường như bang chúa cố ý sơ hở để chờ một người nào tới đây. Dĩ nhiên người mà bang chúa chờ đợi chẳng phải là tiểu đệ. Còn tiểu đệ bất quá may gặp cơ hội này lợi dụng cho mình thành ra không làm kinh động đến người quý bang mà thôi.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ không muốn hỏi đến công việc của quý bang, vậy không cần biết người khách sắp tới là ai, chỉ xin Lục bang chúa cho biết là tiểu đệ hãy chờ lại hoặc có thể nói chuyện ngay?

Gã là người chóng vánh mau lẹ, lại có lực lượng uy hiếp người.

Coi đó đủ biết lúc gã ra tay hành thích, nhất định làm rất nhanh nhẹn không để chút dấu vết nào.

Lục Minh Vũ cười mát đáp :

- Không cần! Cao huynh có điều chi dạy báo xin cứ nói ngay bây giờ!

Cao Thanh Vân gật đầu lớn tiếng hô :

- Tiểu nhị ! Ra đi !

A Liệt dạ một tiếng rồi xoay mình đi ra.

Những tay cao thủ thông thường dùng cách nhau chừng bốn trượng là không nghe lõm được gì hết nhưng A Liệt có thể nghe rõ mồn một.

Cao Thanh Vân nhìn Lục Minh Vũ nói :

- Cuộc đàm thoại giữa chúng ta hay hơn hết là đừng quấy rối cô nương ở trong phòng.

Lục Minh Vũ đáp.

- Không sao đâu. Tại hạ không ngờ Cao huynh lại là người cẩn thận đến thế!

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ bất quá không muốn để lụy đến người vô tội mà thôi. Con người hùng tài đại lược, thủ đoạn ghê gớm như bang chúa chẳng nói làm chi. Còn để người khác nghe tiếng há chẳng gieo họa sát thân cho họ ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cao huynh nói vậy cũng có lý..

Bây giờ A Liệt mới biết Cao Thanh Vân hô mình lui ra là để cho mình khỏi uổng mạng, bất giác chàng sinh ngay lòng hảo cảm với đại hán kiêu hãnh kia. Đồng thời chàng sinh lòng chán ghét bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân chậm rãi hỏi :

- Đi vào chính đề ngay, tiểu đệ xin hỏi Lục Bang chúa :

Những vụ án hành thích giữa ban ngày mới phát sinh trong vòng gần năm nay ở bốn nơi Kim Lăng, Hàng Châu, Hán Dương, Nam Xương, phải chăng là kiệt tác của bang chúa ?

Lục Minh Vũ hỏi lại :

- Cao huynh đã điều tra ra được nhiều hay ít ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nhiều hay ít cái đó không quan hệ. Tiểu đệ xin bang chúa trả lời một câu :

có phải là hành vi của bang chúa hay không mà thôi ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải trả lời vấn đề này. Nhưng chẳng lẽ Cao huynh đi đường xa muôn dặm vào đến Trung Nguyên chỉ để hỏi tại hạ một câu này thôi ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Việc về sau để sau này hãy nhớ tới. Tiểu đệ thích làm việc từng bước một.

Lục Minh Vũ nói :

- Được rồi ! Nếu tại hạ không trả lời dứt khoát, tất Cao huynh không vui lòng. Vậy tại hạ trả lời một tiếng "phải". Dĩ nhiên nội vụ còn nhiều điều ngoắt ngoéo. Nếu Cao huynh muốn nghe tại hạ sẽ nói tiếp.

Cao Thanh Vân gật đầu ra chiều thỏa mãn đáp :

- Mấy vụ đó rõ ràng quá rồi. Nếu không phải là nhân vật như bang chúa thì người khác làm không nổi. Bây giờ tiểu đệ cũng vui lòng trả lời những câu bang chúa hỏi.

Lục Minh Vũ hỏi thử :

- Thế thì Cao huynh rời khỏi nơi đây không truy cứu nữa hay sao ?

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười đáp :

- Lục bang chúa hiện nay là một lãnh tụ một bang hội lớn, thế lực hùng hậu. Còn tiểu đệ tuy là con người kiêu ngạo bất thuận, nhưng không đến nỗi chẳng biết

tự lượng, đòi hỏi bang chúa đến trình độ quá đáng.

Lục Minh Vũ hỏi :

- Cao huynh đã coi trọng tại hạ như vậy, thì chúng ta thương lượng cùng nhau được chăng? Nếu Cao huynh coi là chuyện giao dịch cũng phải.

Cao Thanh Vân cặp mắt chiếu ra những tia sáng tham lam, hoan hỉ. Tuy nhiên gã vẫn chưa trả lời ngay.

Lục Minh Vũ nhẫn nại chờ một lúc. Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Giao dịch thế nào ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cao huynh mà ưng thuận thì tại hạ mời Cao huynh thi triển tuyệt kỹ Cao Thanh Vân nói :

- Lục bang chúa đừng tìm cách làm vui lòng tiểu đệ. Trong thiên hạ còn có người nào mà bang chúa muốn giết không được ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Dĩ nhiên là có. Nếu không thì tại hạ tội gì phí thì giờ nhiều như vậy? Chờ đằng đằng một năm trời mới thấy Cao huynh tới đây.

Cao Thanh Vân nửa tin nửa ngờ giục :

- Vậy bang chúa thử nói nghe.

Lục Minh Vũ nói :

- Cao huynh làm xong vụ này có thể rửa tay qui ẩn để hưởng phúc lành. Vì tại hạ đã quyết chí làm cho bằng được, dù phải trả giá đắt cũng vui lòng...

Cao Thanh Vân xua tay ngắt lời :

- Hy khoan !Có hai việc tiểu đệ không hiểu, trong lòng vẫn còn thắc mắc. Điều thứ nhất là trong võ lâm còn ai có thể khiến cho bang chúa thúc thủ vô sách không? Điều thứ hai bang chúa đã nói rõ bất cứ phải trả bằng một giá nào thì ra cổ võ cho tiểu đệ đòi thật nhiều. Cái đó phản lại thường tình. Hai chỗ nghi ngờ khiến tiểu đệ nhận thấy cuộc mua bán này không thể tiếp thụ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ nói :

- Cái đó không có chi kỳ lạ. Về điều thứ nhất vì có người tại hạ không muốn ra tay hạ sát, cũng có người không thể tự mình động thủ. Còn điều thứ hai tại hạ nhận thấy nếu mình nói tên ra, dĩ nhiên Cao huynh mặc cả lời thôi. Chi bằng nói phô sóng ra trước là tại hạ đã quyết tâm thì không hà tiện trong việc đền đáp.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút. Đột nhiên gã lạng người nhanh như điện chớp.

Thoáng cái thanh trường đao ở sau lưng đã cầm tay chém lẹ xuống đối phương.

Lục Minh Vũ tay cầm trượng trúc quét một cái cũng thần tốc phi thường, dường như đã tính trước đối phương động thủ vào phút này, nên vung trượng thủ thế vừa đúng lúc.

Choang một tiếng ! Thanh trường đao của Cao Thanh Vân bị cây trượng trúc của đối phương gạt trệch đi.

Bỗng thấy Lục Minh Vũ vung ngón tay trái ra điểm. Cao Thanh Vân quạt ngang bàn tay vừa đủ gạt chiêu thức của đối phương.

Hai bên đứng nhìn nhau một lúc. Cao Thanh Vân bỗng lùi lại.

Thế lùi lại của gã dĩ nhiên cũng tính toán kỹ lắm, nên bức bách Lục Minh Vũ phải đi theo.

Hai người thoáng cái đã tới giữa viện. Lục Minh Vũ lạnh lùng nói :

- Cao huynh đừng động thủ hay hơn.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ quyết ý thỉnh giáo cao chiêu của bang chúa, mong bang chúa chỉ giáo cho đừng hà tiện nữa.

Vừa dứt lời, gã đã vung trường đao một cái. Bóng đao trùng điệp tấn công rất rát.

Lục Minh Vũ cũng vung trường đoản kiếm lên phòng thủ nghiêm mật.

Trận đấu này cả hai bên cùng thi triển kỳ công tuyệt nghệ ảo ảnh đồn dập liên miên không ngớt. Sự thực lúc này cả tòa khách sạn lọt vào mắt giám thị của tay cao thủ. Bất luận người nào ra vào cũng chẳng qua mắt họ được.

A Liệt nghe tiếng đao trường nổi lên vi vút thì biết là cuộc chiến đấu đã khai diễn.

Chàng còn biết nếu mình đi dòm trộm thì dù có che được mắt hai người đang giao thủ, nhưng không tránh khỏi mục quang những tay cao thủ giám thị, nên chàng không dám mạo muội.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- Hai tay cao thủ như Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân tỷ đấu đối với mình là kẻ chưa được sư thừa chân chính truyền thụ võ công coi thấy lại càng bổ ích.

Huống chi A Liệt không muốn bỏ qua cuộc kịch đấu thần diệu này. Chàng đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra được chân tường có lỗ chó chui, liền di chuyển thân mình rất lẹ về phía đó, nhìn qua lỗ chó chui vào phòng.

Qua nhiên hai người Lục, Cao không phát giác ra vì họ đang phóng tay đối phó với địch nhân.

Hai bên kịch đấu ngoài năm chục chiêu, tay trái Lục Minh Vũ bắt đầu hoạt động thỉnh thoảng lại điểm cách không. Chỉ lực bắn ra ve ve. Trong khoảnh khắc, mười phần Lục Minh Vũ đã chiếm được thế công đến tám. Cao Thanh Vân miễn

cường chống được hơn bốn chục chiêu, xem chừng tình thế bất lợi, liền cất tiếng hỏi :

- Lực bang chúa quên chuyện giao dịch rồi chăng ?

Lục Minh Vũ là nhân vật như vậy làm gì chẳng hiểu đối phương có ý nhận thua. Y liền nhảy ra khỏi vòng chiến mỉm cười đáp :

- Đạo pháp nội gia chính tông của Cao huynh thực khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt.

Cao Thanh Vân hít liền mấy hơi chân khí mới điều hòa hơi thở được. Gã nói :

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ tuy vui đầu khổ luyện mấy năm trời, ai ngờ hãy còn thua bang chúa xa lắm. Nếu không khổ luyện thêm hai năm thì không phải là đối thủ của bang chúa.

Lục Minh Vũ "ồ" lên một tiếng rồi nói :

- Té ra hai năm nay Cao huynh biệt tích vì ẩn mình tu luyện võ công tâm pháp. Thật là đáng kính.

Cao Thanh Vân nói :

- Xin bang chúa thứ tội cho tiểu đệ đã mạo phạm hổ oai. Nên biết tiểu đệ mà không thử sức để hiểu rõ thực lực của bang chúa thì chẳng có cách nào mặc cả được. Hiện giờ đã biết rõ bang chúa bản lãnh còn cao hơn tiểu đệ một bậc thì chuyện giao dịch cũng khó mà tiếp thụ được, vì cái việc bang chúa muốn tiểu đệ đại lao thật khó khăn và phí khoản tất nhiên cao lắm.

Lục Minh Vũ cười đáp :

- Cao huynh đừng khinh thường tại hạ là một tên khiêu hóa. Nói về tiền bạc, e rằng trên đời khó có người so bì được với tại hạ.

A Liệt coi đấu võ đã ngăn người, bây giờ nghe họ nói chuyện lại càng ngỡ ngác.

Vừa rồi hai bên chuyển động thân hình, đao qua trượng lại kịch đấu chàng đã coi rõ mồn một. Kể ra chiêu thức nhanh như gió, dữ như sấm sét đã khiến chàng phát sợ. Nhưng sự thực chàng cũng cảm thấy thủ pháp của hai bên phóng ra những chiêu thức chưa được nghiêm mật cho lắm. Nói một cách khác tức là chàng vẫn cảm thấy còn chỗ sơ hở có thể công kích được. Nhưng lúc chàng nhập trận có lợi dụng được những chỗ sơ hở đó hay không còn là nghi vấn.

Ngoài ra Lục Minh Vũ thẳng đối phương mà lại đem việc trọng đại phi thường giao cho Cao Thanh Vân mới là chuyện chàng nghĩ điên đầu không ra duyên cớ.

Cao Thanh Vân cười khanh khách nói :

- Hay lắm ! Lục bang chúa đã không tiếc tiền thì tiểu đệ có thể bán cho được.

Lục Minh Vũ quay đầu nhìn vào phòng thấy có đèn lửa ánh ra ngoài nhưng không một bóng người. Y liền hạ thấp giọng xuống nói :

- Cao huynh cứ tùy tiện ra giá đi ! Tại hạ muốn đặt giá nhờ Cao huynh làm ba vụ án.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Việc thứ nhất là nữ nhân trong phòng này. Mụ họ Tô tên gọi Ngọc Quyên, phiến Cao huynh hạ sát mụ.

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp :

- Được lắm ! Chỉ cần bang chúa cho biết giá tiền.

Câu này gã nói rất khẽ. Dù có người đứng bên cũng không nghe thấy nhưng A Liệt vẫn nghe rõ mồn một.

Lục Minh Vũ hỏi rất khẽ :

-Việc hạ sát mụ này không khó gì. Tại hạ định trả giá một vạn lượng được chăng ?

Cao Thanh Vân đáp.:

- Nếu hạ sát chẳng khó khăn gì thì hợp với công việc chuyên môn của tiểu đệ, mà có lẽ nó còn là việc đáng trả giá cao nhất. Được rồi ! Tiểu đệ xin tiếp nhận. Có điều Lục bang chúa cần xét nghiệm lại tử thi hay không ?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp lẹ :

- Không cần. Cao huynh là cao thủ đệ nhất về nghề này. Phiền Cao huynh tiêu tan thi thể đừng để lại vết tích gì. Tại hạ chỉ cần một lời hứa của Cao huynh là đủ yên tâm rồi.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ tính dụ mụ ra ngoài rồi hãy hạ thủ, bang chúa tính sao ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Vậy thì hay lắm. Nhưng cần sao mụ ra đi trước nửa đêm để khỏi phương hại đến kế hoạch của tại hạ.

Cao Thanh Vân vỗ ngực nói :

- Xin bang chúa cứ tin vào tại hạ.

Gã giơ tay làm hiệu rồi la lên một tiếng "ái chà" Lục Minh Vũ hiểu ý cười ha hả lớn tiếng nói :

- Cao huynh thùng thảng ra về, miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Bất cứ ai nghe nói vậy cũng tưởng Cao Thanh Vân thất bại bị thương trốn đi, còn Lục Minh Vũ ra điều chế nhạo.

Lục Minh Vũ lập tức trở gót vào phòng.

A Liệt ngồi dưới đất nhòm thấy Cao Thanh Vân ẩn mình trong bóng tối. Ngoài ra những tay cao thủ Cái Bang bốn mặt đều triệt thoái hết.

Lòng chàng thắc mắc không yên. Một mặt chàng tức giận Lục Minh Vũ là con người lạnh nhạt vô tình. Mặt khác chàng lo thay cho Tô đại thư nhất là mẹ đang mang thai. Cái bào thai đó có thể là của Lục Minh Vũ mà sao y lại nhẫn tâm rời tay thích khách đệ nhất để hạ sát hai mẹ con mẹ.

A Liệt càng nghĩ càng tức giận. Sau một lúc chàng yên tĩnh trở lại định thần nhìn ra thì thấy Cao Thanh Vân ngồi xếp bằng trong góc nhà tựa hồ đang vận công điều tức. Nhưng sắc mặt gã không ngọt thay đổi hiển nhiên tâm tình gã đang bối rối chẳng hiểu vì chuyện gì.

A Liệt lắng tai nghe. Trong thượng phòng có tiếng nói rất khẽ vọng ra Lục Minh Vũ nói :

- Con nữ tặc họ Phùng đó đến nửa đêm mới xuất hiện, ta muốn nhân cơ hội này thương nghị với người bản bang về việc làm hôn thú với nàng.

Tô đại thư hoan hỉ đáp :

- Hay lắm ! Bang chúa đi lẹ lên.

A Liệt trong lòng đã hiểu rõ Lục Minh Vũ nói vậy để rời khỏi Tô đại thư, cho Cao Thanh Vân thừa cơ hạ thủ.

Trống ngực đánh thành thành, A Liệt nghĩ ngay tới Cao Thanh Vân sắp đến hạ thủ. Gã thích khách kia đã lừng danh thiên hạ giết người không gớm tay, dĩ nhiên chẳng thương tiếc gì Ngọc Quyên mà buông tha mẹ. Vậy chàng làm thế nào? Tự thủ bàng quan chẳng ? Dĩ nhiên chàng không muốn thế, nhưng chẳng có biện pháp nào cứu vãn.

Nên biết Cao Thanh Vân không phải là nhân vật tầm thường. A Liệt tuy tự tin ở luồng chân khí hộ thân, nhưng đụng phải tay cao thủ tuyệt đích này dĩ nhiên chàng phải tính khác.

A Liệt muốn nhân lúc đối phương nhắm mắt ngồi yên, len lén đi tời dùng thanh trụ thủ vẫn đeo luôn bên mình để đâm chết gã nhưng chàng không làm, vì một là

dù chàng thành công thì Lục Minh Vũ cũng dùng cách khác để giết Tô Ngọc Quyên, hai là chàng có cảm giác Cao Thanh Vân không phải là người tồi bại nhưng chàng không hiểu vì lý do gì, nên chàng cũng không muốn sát hại gã.

Tại sao chàng biết Cao Thanh Vân không phải người tồi bại ? Cái đó chàng không lý luận được. Có thể vì gã hô chàng lui ra cho khỏi bị Lục Minh Vũ giết chết để bịt miệng. Có thể vì tư cách Cao Thanh Vân làm chàng cảm thấy gã không phải là người hèn mạt.

Cao Thanh Vân đột nhiên đứng dậy. Trước hết gã rũ áo, vuốt lại cho thẳng thăn rồi sờ thanh trường đao cài ở sau lưng. Gã ngang nhiên bước lên bậc đá tiến lại cửa phòng.

Trong phòng hãy còn thắp đèn. Cao Thanh Vân đến cửa, gã không ngần ngại gì giơ tay lên khẽ gõ hai cái.

Giữa lúc đêm tối, cảnh vật im lìm. Hai tiếng gõ cửa lách cách nghe càng rõ hơn.

Tô Đại thư ở trong phòng giật mình kinh hãi. lát sau mục cất tiếng hỏi :

- Ai gõ cửa đó ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Cao Thanh Vân đây mà !

Tô Đại thư nghe tiếng báo danh, tuy âm thanh lạnh lẽo nhưng cũng yên tâm được một phần. Mục đưa tay lên kéo then mở cửa. Mục quang mục đụng ngay vào cặp mắt Cao Thanh Vân chứa đầy sát khí.

Mục run lên một cái rồi đứng thẳng người, phưỡn ngực, ra chiều không sợ hãi gì. Mục nói :

- Ta không nhận ra người! Hừ ! Tuy tiếng gõ cửa của người có điều quái dị nhưng ta chẳng phải là kẻ ai cũng hăm dọa được.

A Liệt nghe mụ nói vậy mới tỉnh ngộ. Hai tiếng gõ cửa vừa rồi quả nhiên lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải kinh hãi và biết ngay chẳng tử tế gì.

Còn Cao Thanh Vân gõ cửa làm sao lại biểu lộ sát khí trong lòng gã ra được thì thật khiến người ta không hiểu thấu.

Cao Thanh Vân ngăm ngía Tô Ngọc Quyên từ đầu xuống đến gót chân.

A Liệt đứng ở phía sau nhìn thấy động tác của gã cũng cảm giác được mục quang gã không chút cảm tình. Tình trạng này giống như một động vật nhìn một động vật khác không còn sinh mạng, hay hơn nữa một tên đồ tể ngăm ngía con vật đem ra hạ sát xem nên xuống đao vào cho nào cho phải.

Tô đại thư nhún vai nói :

- Người là một người lạ mà sao kỳ quái như vậy ? Đáng lẽ ta phải cảnh cáo người, nhưng bữa nay ta không muốn rắc rối. Vậy người nên đi đi.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Người đã biết rõ lời nói của mình không thu được hiệu quả thì còn nói ra làm chi ?

Tô đại thư đáp :

- Phải rồi ! Chắc người đã nhầm đúng cơ hội mới tìm đến đây phải không ? Hời ơi ! Ta cũng không hiểu tại sao mình lại biến thành ân từ đến thế ?

Cao Thanh Vân nói :

- Có thể là vì ruột gan người quá mềm nhũn.

Tô đại thư lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Ta có thể giết người không gớm tay.

Cao Thanh Vân nói :

- Hoặc giả tướng mạo ta khiến người nghĩ đến người nào đó mà sinh lòng bất nhẫn.

Tôi đại thư đáp :

- Cũng không phải. Ta chẳng quen người một nét nào.

Đột nhiên mù như người tỉnh giấc, giậm chân nói tiếp :

- Lòng dạ ta bữa nay sao lại bối rối đi nói với người những câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Chẳng lẽ người không có một điểm nào khiến cho người khác yêu như tính tình hiếu thuận, hòa ái còn kiêu. .. Tôi đại thư trợn mắt lên xẵng giọng :

- Người nói vậy là nghĩa làm sao ? Ta phải tống cổ người đi mới được Cao Thanh Vân nói :

- Đừng có lỗ mãng. Người đã không sợ ta thì nói thêm mấy câu nữa cũng chẳng ăn nhằm gì. Ta không thích đứng ngoài cửa nói chuyện.

Dứt lời gã khoa chân bước qua ngưỡng cửa Lạ thay ! Tôi đại thư thấy thế lùi lại nhường chỗ cho đối phương bước vào phòng.

A Liệt để tỵ chân khí. Người chàng lẹ như chim én liệng tới bên cửa.

Lúc này hai cánh cửa khép lại nhưng còn kẽ hở, nên chàng dòm vào rất rõ.

Cao Thanh Vân ngồi ngất ngưỡng trên ghế. Gã còn ra hiệu cho đối phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tôi đại thư ngần ngừ một chút rồi mù chau mày trở gót đi vào phòng trong. Phòng ngoài chỉ còn lại một mình Cao Thanh Vân. Gã vẫn ngồi ngay như cũ, tựa hồ biết chắc Tô Ngọc Quyên chẳng những không bỏ trốn mà còn tự động trở ra.

Quả nhiên gã tiên liệu rất đúng. Tấm rèm vén lên, Tô Ngọc Quyên lại đi ra, Nhưng lúc này tay mù cầm trường kiếm chưa rút khỏi vỏ. Mắt lộ sát khí.

Cao Thanh Vân nói :

- Người chưa hỏi rõ lai lịch và mục đích ta đến đây là quyết chưa động thủ. Vậy ta khuyên người đừng làm bộ tịch nữa, hãy ngoan ngoãn ngồi xuống đây hỏi cho biết rõ rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cao Thanh Vân nói vậy rất hợp tình hợp lý. Tô Ngọc Quyên không ngờ đối phương đưa ra đòn này, bất giác mù ngăn người không biết trả lời thế nào.

Tuy nhiên không phải mù hoàn toàn bất lực, dám ngồi đối diện với người đàn ông thô hào hung hãn. Mù nói :

- Ta cũng khuyên người một câu là đừng ước lượng ta quá thấp. Bọn đàn ông các người thường coi nữ nhân không vào đâu tưởng mình nắm trọn quyền sinh sát trong tay. Nhưng ta không phải hạng đàn bà đó đâu Cao Thanh Vân nói :

- Người lầm rồi ! Nếu người chỉ là người đàn bà thông thường thì đã không hiểu đến cái nguy hiểm bữa nay. Bây giờ người rất quan tâm đến điều bất hạnh của mình Tô Ngọc Quyên thực ra cũng kinh hãi nghi ngờ nhưng lòng nhẫn nại chỉ có hạn, bây giờ mù muốn nổi nóng. Bỗng nghe Cao Thanh Vân đổi giọng hỏi :

- Tại hạ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Không hiểu cô nương đã nghe ai nói đến bao giờ chưa ?

Tô Ngọc Quyên ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao ? Các hạ là Bạch Nhật Thích Khách chuyên môn đâm thuê chém mướn ?

Quả nhiên mù bị Cao Thanh Vân hỏi một câu hời hợt làm cho tiêu bớt tính nóng đến phân nữa.

Cao Thanh Vân đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ được ai thuê mượn đến đối phó với cô nương chắc cô nương muốn nghe lắm, chứ không cự tuyệt tại hạ nữa.

Tô Ngọc Quyên hoàn toàn thủ tiêu ý nghĩ nổi nóng. Mụ vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, chăm chú ngó đối phương. Nụ cười quyến rũ trên môi mọi ngày bữa nay hoàn toàn mất biến.

Mụ hỏi :

- Các hạ chịu nói cho tiện thiếp hay ư ?

Cao Thanh Vân đáp. :

- Dĩ nhiên tại hạ cho cô nương hay nhưng cô nương hãy chờ tại hạ quyết định có hạ sát bay không đã. Nói một cách khác :

Bất luận tại hạ động thủ hay không động thủ thì khi có quyết định rồi cũng nói thật cho cô hay.

Tô Ngọc Quyên hỏi :

- Các hạ làm thế nào để quyết định hạ thủ hay không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Giản dị lắm ! Tại hạ chỉ cần coi cô nương có cùng một loại người như tại hạ không. Nếu cô đồng loại với tại hạ thì dĩ nhiên tại hạ không giết cô, cô hiểu rồi chứ

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Giả Tiểu Nhị Lên Tiếng Cứu Lục Phu Nhân

Tô Ngọc Quyên ngập ngừng đáp :

- Hiểu thì hiểu rồi nhưng...

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Đã hiểu là được, không còn nhưng gì nữa. Muốn biết cô có phải là người đúng loại với tại hạ hay không, câu chuyện giản dị lắm. Tại hạ hỏi cô mấy vấn đề cô chỉ thành thật trả lời là tại hạ biết kết quả ngay. Chẳng hiểu Tô cô nương có vui lòng phúc đáp chăng ?

Tô Ngọc Quyên chau mày ngẫm nghĩ. Giả tử đối phương dùng võ lực uy hiếp thì dù hiển nhiên không địch nổi, mạng cũng chịu chết chứ không trả lời song tình hình hiện giờ lại khác hẳn.

Vấn đề là ở chỗ Cao Thanh Vân đem người sai khiến mình ra làm mồi chứ không phải ở chỗ gã có giết chết được mạng hay không. Mạng không còn bị mất mặt nữa. Đây là một cuộc trao đổi thuận tụy.

Dĩ nhiên Tô Ngọc Quyên nóng lòng muốn biết ai là kẻ thuê mướn hung thủ. Còn mạng bị giết hay không là vấn đề thứ hai.

Mụ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Trước hết tiện thiếp muốn hiểu rõ các hạ có giữ lời hứa hay không ? Khi tiện thiếp trả lời các hạ rồi, các hạ nhất định cho tiện thiếp hay kẻ nào chỉ sử vụ này chứ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tuy tại hạ mang tiếng là người hung ác không tử tế gì nhưng bình sinh coi trọng nhất là chữ tín. Một khi đã hứa với ai điều gì quyết chẳng sai lời.

Tô Ngọc Quyên bắt giác mỉm cười hỏi :

- Hay lắm ! Tiệp thiếp tin ở các hạ. Nếu các hạ không phải là người thủ tín thì còn ai dám mượn các hạ giết người , có đúng thế không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cô nương đã đồng ý, vậy tại hạ xin hỏi :

Cô nương có phải là người lòng dạ lạnh lùng, tính tình độc ác không ?

Tô Ngọc Quyên xoay chuyển ý nghĩ rất mau :

- Hẳn chuyên nghề đâm thuê chém mượn, dĩ nhiên thủ đoạn tàn ác lòng dạ lạnh lùng.

Vậy ta nói thẳng ra mới là người đồng loại với hẳn.

Mụ liền đáp :

- Đúng thế !

Cao Thanh Vân không lộ vẻ gì lại hỏi :

- Vậy cô nương đã làm việc nào thương thiên bại lý, mất cả nhân tính chưa ?

Tô Ngọc Quyên gật đầu đáp :

- Có rồi Trong đầu óc mụ liền nhớ lại mụ đã phản bội sư môn, tàn sát đồng đạo.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Cô nương có phải là người phóng đảng không ?

Tô Ngọc Quyên cười đáp :

- Các hạ thử coi sẽ rõ.

Cao Thanh Vân chẳng những không thích gì nụ cười của mụ, hẳn còn lộ vẻ nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ không dám. Cô nương là người xinh đẹp như vậy, tấm thân lại cực kỳ khêu gợi, nếu tại hạ thử thách tất khó lòng tránh khỏi sa vào chạm bẫy ôn nhu. Đây là một cấm giới nghiêm ngặt nhất đối với người hành nghề như tại hạ.

Tô Ngọc Quyên thân nhiên cười hỏi :

- Cái đó là tùy tâm các hạ. Các hạ còn hỏi gì nữa không ?

Cao Thanh Vân hỏi :

- Những lời phúc đáp của cô nương khiến cho tại hạ vô cùng thỏa mãn. Bây giờ chỉ còn vấn đề làm thế nào để chứng minh những lời cô hoàn toàn đúng sự thực thì tại hạ mới tin được.

Hắn nói vậy rất là hợp lý. Tô Ngọc Quyên đáp :

- Tiệp thiệp nói cho các hạ hay là tiệp thiệp đã phản bội sư môn còn trợ giúp đối phương giết chết khá nhiều đồng môn. Hiện giờ cũng đang tiến hành việc hạ sát một tiểu sư muội.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Hay lắm ! Tại hạ quyết định xong rồi.

Tô Ngọc Quyên giục :

- Vậy các hạ nói mau. Tiệp thiệp nóng lòng muốn biết.

Cao Thanh Vân ngập ngừng đáp :

- Tuy tại hạ làm thích khách để lấy tiền, hay gọi là hung thủ cũng thế, nhưng cũng có điều cấm kỵ nhất là không hạ sát người tử tế. Nếu cô nương quá là hảo

nhân thì tại hạ quyết chẳng ra tay. Đó chính là nguyên nhân khiến cho tại hạ đã phí nước bọt và mất thì giờ.

Tô Ngọc Quyên biến sắc hỏi :

- Các hạ cũng là bạo đồ của phái Thiên Thai, còn nói chuyện xấu tốt gì nữa ?

Cao Thanh Vân mặt lạnh như tiền đáp :

- Đó chỉ là bề ngoài mà thôi! Sự thực tại hạ không thừa nhận.

Tô Ngọc Quyên hỏi :

- Chà chà ! Việc đó mà các hạ còn phủ nhận được ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó là việc riêng của tại hạ, cô nương bất tất phải nhọc lòng. Bây giờ cô nương muốn biết ai đã muốn tại hạ giết cô phải không ?

Tô Ngọc Quyên hần học đáp :

- Nói đi ! Các hạ nói xong là tiện thiếp ra tay hạ sát các hạ.

Cao Thanh Vân nói :

- Hai năm nay tại hạ khổ công luyện môn " Tam tài nhất thức" của tề phái đến trình độ xuất thần nhập hóa. Chiêu thực này gồm ba chiêu thiên địa nhân dung hợp vào một đao phóng ra. Khắp thiên hạ không còn ai là địch thủ. Chờ lát nữa chúng ta động thủ, cô nương chỉ cần coi tại hạ phóng ra một đao là đánh rơi được kiếm trong tay cô nương. Khi đó cô nương phải nhắm mắt chờ chết.

Tô Ngọc Quyên nửa tin nửa ngờ. Mụ đứng đây vung cước đá về phía sau. Cái ghế ngồi bay ra hơn trượng đánh "binb" một tiếng.

Động tác của mụ mau đến nỗi không thể hình dung được. Lúc này mụ đã rút kiếm ra khỏi vỏ, ngưng thần để chờ đối phương động thủ. Mụ nói :

- Đùng khoác lác nữa. Ta chưa từng nghe nói đến tuyệt nghệ "tam tài nhất thức" của phái Thiên Thai thì nó không thể là một môn thiên hạ vô địch.

Cao Thanh Vân đứng dậy nói :

- Đêm nay thế nào cô cũng phải chết nên tại hạ không sợ tiết lộ bí mật. "Tam tài nhất thức" tuy là môn võ của phái Thiên Thai do ba đại tuyệt chiêu Thiên, Địa, Nhân hợp lại mà thành, nhưng nó lại do đệ nhất cao thủ Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh lão tiền bối truyền thụ.

Lão hãy còn sống ở thế gian nên tại hạ chưa thành thiên hạ vô địch.

Tô Ngọc Quyên lộ vẻ khiếp sợ hỏi :

- Cái đó có thật do Tiêu Dao lão nhân truyền cho người không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bản lãnh lão nhân gia đã đến trình độ siêu phàm nhập thánh. Lão nhân gia qua lại giang hồ gặp người có duyên là chỉ điểm cho. Tại hạ may có cơ duyên được lão nhân gia chỉ điểm. Sau khi thành tuyệt nghệ mới dám trở lại giang hồ.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Nếu tại hạ không nắm vững được phần thắng đối với anh hùng thiên hạ thì khi nào dám xuống núi ?

Tô Ngọc Quyên khẽ cắn môi, lộ vẻ sợ hãi, tuy không phải là thái độ xin tha mạng, ả cũng khiến cho người ta mềm lòng khó bề hạ thủ.

Cao Thanh Vân lại nói.

-Sau khi tại hạ luyện thành tuyệt nghệ, cô nương là người đầu tiên được nhìn thấy chiêu này. Vì thế mà tại hạ nói rõ cho cô hay nếu tại hạ đánh một đòn không trúng đích thì từ nay quyết không đem ra thi triển với một tay cao thủ hạng nhất nào khác.

Tô Ngọc Quyên chẳng còn điều gì mà nói. Mụ chau mày hỏi :

- Người bất quá chỉ là một kẻ khinh khi người lương thiện sợ hãi kẻ hung ác, có chi đáng kể là tài ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dù có thế nữa cũng không sao. Tiêu dao tiền bối đã nói nếu không giàu kinh nghiệm thì cũng khó mà thi triển được chiêu dao này vì một đòn không trúng là khi đó ít ra là có đến bảy chỗ sơ hở để địch nhân phản kích làm cho toi mạng. Bởi thế mà cho đến nay, tại hạ chưa từng dùng đến chiêu đó.

Tô Ngọc Quyên hỏi :

- Ai đã mượn người làm việc này ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Tô Ngọc Quyên sắc mặt lợt lạt cơ hồ ngắt xiu. Mực quang thất thần, mụ nhìn đối phương lâm bâm :

- Ta không tin♦ không thể tin được... Ta đã mang thai với y♦ khi nào y lại giết ta ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Tình trạng của cô đúng là kết quả do nội công tâm pháp của chúng ta đã thu hoạch được. Tại hạ đưa ra tay là có thể nhân yếu điểm mà hạ sát cô được ngay.

Tô Ngọc Quyên thở phào một cái nói :

- Người nói thế thì ra chỉ có đòn cân não chứ không phải sự thực hay sao ? Người thuê mượn người không phải là Lục Minh Vũ, có đúng thế không ?

Tô Ngọc Quyên nói đến đây, A Liệt cảm thấy khó chịu, dù mụ chẳng tử tế gì,

đã là phản đồ, lại tính tình dâm dăng, nhưng mụ đối với con người có mối liên quan mật thiết vẫn đem lòng tin cẩn.

Chàng thấy mụ hoang mang cũng đem lòng thương xót. Hơn nữa lúc mụ bướm là ong lơ với chàng, mụ cũng nói rõ có mối thâm tình với Lục Minh Vũ. Đó là chân tâm chứ không phải giả dối.

Về điểm này Cao Thanh Vân cũng nhận thấy, nhưng gã cứ tình thật bảo mụ :

-Tại hạ không nói dối cô đâu. Quả là Lục Minh Vũ đã mượn tại hạ giết cô đó.

Tô Ngọc Quyên mặt xám như tro tàn hỏi :

- Hỡi ơi ! Làm sao mà ta có thể tin được ♦ Y muốn giết ta thật ư ?

Cao Thanh Vân chờ một lúc cho mụ yên tĩnh lại rồi nói :

- Tại hạ nhận thấy cô nương tính tình phóng dăng, thì Lục Minh Vũ có tâm địa như vậy bất quá chỉ làm cho cô thất vọng hay khủng khiếp là cùng. Sao cô lại đau đớn buồn phiền như vậy ?

Tô Ngọc Quyên thở dài đáp :

- Ta cũng không hiểu nữa. Có thể vì ta yêu y quá...

Cao Thanh Vân chặn lời :

- Nói bậy ! Nếu vì lý do nào khác may ra tại hạ còn có thể nghe được. Còn cô nói là chân tâm yêu y thì sao cô lại.. đi tư thông với kẻ khác?

Tô Ngọc Quyên lắc đầu vè mặt chán nản thành ra cái đẹp đáng thương. Mụ nói :

- Người không thể hiểu được. Ta làm việc tội lỗi, lòng ta tuy khổ. Nhưng ta thích tự hành hạ mình và định hành hạ cả y nữa.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được ! Tại hạ cũng không muốn hiểu nữa.

Tô Ngọc Quyên vẻ mặt bơ phờ, hiển nhiên không phòng bị gì hết.

Cao Thanh Vân khôi phục lại vẻ lạnh nhạt nói :

- Chúng ta nói chuyện nhiều rồi. Vấn đề trọng yếu là tại hạ đã quyết định cô nương đáng chết. Vậy tại hạ sẵn ra tay đây. Nếu cô không kháng cự cũng chết. Muốn cho công bằng, tại hạ đặc biệt thức tỉnh cô để cô có cơ hội phản kháng.

Gã nói bằng một giọng phi thường kiên quyết. Thanh đao trong tay gã thấp thoáng ánh hàn quang khiến cho cả gian phòng dàn dựa sát khí thật là ghê rợn !

A Liệt cũng hiểu Cao Thanh Vân không thể kéo dài thì giờ hơn được nữa. Tuy gã không thay đổi chủ ý buông tha Tô Ngọc Quyên mà chàng vẫn đem lòng kính phục con người hung dữ mang ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách.

Nhân cơ hội này A Liệt đã nhận thấy Cao Thanh Vân quả là người lỗi lạc. Sở dĩ gã nói nhiều như vậy chỉ vì mục đích muốn hỏi cho ra đối phương là người thế nào. Hẳn cần tìm được lý do đáng chết của mụ rồi mới hạ thủ.

Nói một cách khác thì giả tử đối phương là hảo nhân, nhất định gã không giết chết.

A Liệt chẳng còn thì giờ nghĩ thêm được nữa, chàng lên tiếng :

- Cao Thanh Vân ! Các hạ hãy giết tại hạ đi rồi hãy hạ sát người đàn bà yếu ớt đó cũng chưa muộn.

Khi nói câu này, chàng đã vận hết khí lực, chỉ còn chờ đối phương cử động là chàng sẽ phản ứng. Trường hợp mà Cao Thanh Vân chưa giết Tô Ngọc Quyên vọt lại bắt chàng thì chàng chạy trốn. Bằng gã hạ thủ bất lợi cho Tô Ngọc Quyên chàng đành xông vào phòng để cứu cấp. Chàng cũng chưa nghĩ đến giải cứu bằng cách nào.

Hai người trong phòng đều kinh ngạc. Cao Thanh Vân kinh ngạc vì có người

nghe lỏm hết chuyện mà gã không biết. Còn Tô Ngọc Quyên lại kinh ngạc vì mục nghe rõ khẩu âm của Bạch Phi Khanh, con người đã có cơ duyên đụng chạm với mục.

Đèn lửa trong phòng đột nhiên tắt hết. Cửa phòng vừa đánh "bình" một tiếng đã mở ra liền. Đồng thời cửa sau cũng vang lên tiếng kẹt, ngoài sân thêm một bóng người đứng sững.

Người này chính là Cao Thanh Vân. Ngoài động tác thần tốc phi thường gã càng tỏ ra có bản sắc là tên thích khách lợi hại. Gã vừa tắt đèn vừa đóng cửa vừa phá cửa sổ mà đối phương không nhìn được rõ gã chuồn ra sân theo cửa phòng hay cửa sổ.

Cao Thanh Vân vừa hạ mình xuống đất đã thấy bóng người thấp thoáng bên cửa tò vò đầu dây lạnh lang.

Cùng trong lúc chớp nhoáng này, Cao Thanh Vân đã nhìn rõ bóng sau lưng đối phương và màu sắc quần áo.

Cao Thanh Vân trải qua sóng gió đã nhiều hiểu biết đủ loại nhân vật mà lúc này cũng phải ngẩn người ra tự hỏi :

- Té ra là tên tiểu nhị lúc trước, chẳng những mắt ta lằm mà đường đường Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ cũng bị gã lừa gạt ư ? Gã là ai vậy ?

Nên biết Cao Thanh Vân bề ngoài tuy hung hãn thô hào mà trong lòng cực kỳ tinh tế.

Đường lịch duyệt cũng cao hơn người một bậc. Như không thế thì sao gã thành một tay thích khách lợi hại trong võ lâm được ?

Còn Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang, đã chấn động giang hồ là tay hùng tâm đại lược, thị tuyến cùng nhĩ lực hơn đời thì dĩ nhiên chẳng để con người khả nghi trà trộn đến bên mình. Cao Thanh Vân an trí như vậy nên không gia tâm quan sát A Liệt.

Về phương diện Lục Minh Vũ lúc này y rất nhiều tâm sự và tin ở bọn thủ hạ phòng phạm nghiêm mật nên cũng bớt phần xét nét.

Cao Thanh Vân vận nội lực nhìn về phía bóng người mất hút lên tiếng :

- Đừng chạy gấp quá mà té đấy !

Gã vừa dứt lời đã nhảy qua đầu tường. Thân hình gã lướt trên không gian tựa hồ con chim khổng lồ. Hai lần nhô lên núp xuống gã đã vượt qua hai nóc nhà hạ mình xuống chân tường.

Mé tả Cao Thanh Vân cách đó chừng hơn trượng là một khuôn cửa. Chỗ A Liệt đứng là một đường hầm khá rộng.

Cao Thanh Vân vừa đứng vững thì phía trong cửa có bóng người vọt ra, động tác rất mau lẹ. Người này ăn mặc như kiểu tiểu nhị. Hai người vừa chạm mặt nhau đều ngăn người ra.

Cao Thanh Vân cười thầm nghĩ bụng :

- Thân thủ gã này tuy mau lẹ nhưng tư cách chưa có một chút căn bản nào nên những nét bối rối lộ ra ngoài mặt.

Người bị Cao Thanh Vân ngăn chặn chính là A Liệt. Chàng tự hỏi:

- Mình đã chạy lẹ đến thế mà sao thằng cha này đã đến chặn trước mặt mình được ?

Cao Thanh Vân nói :

- Tôn giá đừng chạy nữa. Chúng ta hãy nói mấy câu đã.

A Liệt thừa nhận nếu mình còn trốn chạy thì thật là ngớ ngẩn. Chàng liền gật đầu nói :

- Cao huynh có điều chi dạy bảo ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tôn giá biết họ tên tiểu đệ mà tiểu đệ chưa thỉnh giáo quý tính cao danh thì thật là vô lễ. Tôn giá cho nghe được chăng ?

A Liệt đáp :

- Thực tình tiểu đệ không tiện trình bày.

Cao Thanh Vân lắc đầu hỏi :

- Phải chăng tôn giá coi thường tiểu đệ ?

A Liệt vội phủ nhận đáp :

- Nguyên một thân thủ của Cao huynh, tiểu đệ đã kính phục vô cùng. Khi nào còn dám coi thường.

Cao Thanh Vân nói :

- Cử động ngăn chặn tôn giá kịp thời bất quá là một tiểu kỹ. Nếu không thế thì mang danh Bạch Nhật Thích Khách thế nào được?

A Liệt hỏi :

- Cao huynh có chịu cho tiểu đệ biết cách thi triển thân pháp đó chăng ?

Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân đáp :

- Lúc tại hạ vào đây đã coi địa hình tổng quát. Trừ phi tại hạ muốn buông tha, bằng không tôn giá chẳng thể nào trốn khỏi bàn tay tại hạ.

A Liệt trong lòng kinh hãi. Nếu chàng không đích thân kinh nghiệm thì chẳng thể tin được đối phương lợi hại đến thế!

Bây giờ chàng hiểu rõ bản lĩnh Cao Thanh Vân đã đến độ thần sầu quỷ khốc. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lăm lăm :

- Nguy to ! Xem chừng ta chẳng thể nào trốn thoát được nữa rồi.

Đầu óc chàng nghĩ tới mấy vấn đề. Một là không hiểu lúc này Tô Ngọc Quyên đã trốn chạy chưa? Hai là sau khi thân hình chàng bị lộ tất bị Lục Minh Vũ phát giác. Ba là vấn đề chủ yếu liên quan đến sự yên nguy của Phùng Thúy Lam. Nếu chàng không đến gặp nàng trước thì e rằng nàng sẽ bị lọt vào tay Lục Minh Vũ.

Vi những nguyên nhân trên nên A Liệt không thể để cho Cao Thanh Vân bắt giữ.

Chàng cũng hiểu rõ mình ngoài nhỡn lực và khinh công, chàng chẳng có môn gì để đối phó với Cao Thanh Vân được. Sự thực e rằng chân chàng cũng không mau lẹ bằng đối phương, còn nội lực thì chưa hiểu ra sao.

Lâm vào tình trạng cấp bách A Liệt không muốn nói nhiều nữa chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí vào tay mắt. Bất thình lình chàng tiến lên một bước vung quyền đánh xuống trước ngực Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân thấy quyền phong rít lên, kinh lực mãnh liệt, gã không dám trực tiếp hứng lấy thoi quyền của A Liệt. Gã xoè tay để đỡ gạt.

Lúc này A Liệt muốn thu quyền về cũng không được nữa, quyền chưởng hai bên đụng nhau, A Liệt cảm thấy bàn tay đối phương mềm như bún không có chút lực lượng nào. Vậy mà quyền lực của chàng bị chưởng phong của đối phương hóa giải hết.

Lại thấy Cao Thanh Vân mượn thế quyền của A Liệt đẩy người gã bay lên như điều giấy đứt dây ra xa đến hai trượng.

A Liệt mừng thầm tự nhủ :

- Té ra gã không chịu nổi rồi.

Chàng có biết đâu Cao Thanh Vân làm thế là để hóa giải quyền lực của chàng. Chàng lại thấy người Cao Thanh Vân khác nào một dãy khói xanh xoay chuyển trên không rất nhẹ nhàng hạ xuống như chiếc lá rụng.

A Liệt rất lấy làm kỳ. Chàng định thần nhìn lại đã thấy Cao Thanh Vân đứng vững như núi. Bây giờ chàng mới biết nội lực gã cũng ghê gớm vô cùng. Có đánh nhau cũng không thắng nổi gã.

Cặp mắt Cao Thanh Vân chiếu hàn quang bốn mặt vây lấy A Liệt. Gã lạnh lùng nói :

- Tôn giá nên thủ tiêu ý nghĩ phản kháng đi là hơn.

A Liệt đột nhiên xoay mình co giò chạy ngay. Chớp mắt chàng đã biến thành dầy khói bay trên mặt tường.

Bên cạnh bức tường có một cái giàn dây leo. Dưới gầm giàn là lối đi thông ra viện trước. A Liệt muốn chạy ra đó vì nơi đây có đông khách thì Cao Thanh Vân không tiện động thủ.

Chàng liền vận kinh lực vào hai chân lao về phía trước, bỗng nghe phía trên giàn dây leo có tiếng động nhỏ, đồng thời một bóng người rớt xuống vừa đứng trước mặt chàng để chặn đường.

A Liệt vội dừng bước liền bị người kia phóng chưởng đánh trúng vai. Tai chàng nghe gã khẽ quát :

- Này !

A Liệt tưởng chừng phát chưởng của đối phương trầm trọng như một chùy sắt đánh vào, chàng liền té xuống.

Cao Thanh Vân tức giận vì A Liệt mấy lần chạy trốn, nên gã vận toàn lực để phóng chưởng. Gã thấy A Liệt lăn người đi rồi động dậy. Mặt chàng ngoài vẻ đau đớn, sợ sệt, không tỏ ra bị thương.

Cao Thanh Vân rung động hai vai. Gã nhảy tới trước mặt A Liệt khẽ hú lên một tiếng.

Gã xoay tay một cái thanh trường đao thấp thoáng ánh xanh lè nhắm hốt đầu

vai A Liệt.

A Liệt vội né mình. Lưỡi đao lướt qua bên người chàng.

Cao Thanh Vân lại vung thanh trường đao phát ra một luồng kỳ quang..

A Liệt thấy ánh sáng xanh lè lạnh ngắt thì không khỏi run lên. Kế ra sau khi chàng uống nước sương hoa Tiên đàm là không sợ gì đao kiếm, nhưng lúc này chàng cảm thấy không thể chịu nổi lưỡi đao của đối phương, nhất là đao quang lạnh buốt xối tới người chàng, chàng cảm thấy lông tóc đứng dựng cả lên. Tinh thần đã bị uy hiếp, chàng không dám đem thân mình thử với lưỡi đao ác liệt kia.

Bị đao quang của Cao Thanh Vân uy hiếp, A Liệt lần đầu tiên trong lòng khủng khiếp.

Người chàng né tả tránh hữu không vào chương pháp nào hết. May mà Cao Thanh Vân chỉ cho lưỡi đao lướt qua bên mình và cái đó cũng đủ làm cho chàng bỏ vía.

Sau năm chiêu đao như vậy, A Liệt toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng chợt hiểu Cao Thanh Vân thực tình không muốn hạ thủ giết chàng. Nếu không thì đao pháp tinh diệu biến ảo của gã đã hạ chàng rồi.

Ý niệm này xúc động tới linh cảm như một tia chớp loá lên trong đầu óc A Liệt. Chàng liền đứng yên lại không nhảy nhót né tránh nữa.

Lưỡi đao của Cao Thanh Vân lướt qua trước mặt chàng đánh "véo" một tiếng tưởng chừng như đã hớt đứt mũi chàng Cao Thanh Vân thấy A Liệt đứng yên không nhúc nhích ra vẻ coi chết như vẻ thì trong lòng rất ngạc nhiên. Gã kề đao vào cổ chàng, chỉ cần hớt một cái là chàng nằm lan trong vũng máu.

Giả tỷ lúc này A Liệt lộ vẻ sợ sệt thì e rằng khó lòng tránh khỏi lưỡi đao chặt cổ. Cao Thanh Vân dương cặp mắt sáng như điện nhìn thấu tâm can chàng thì dù chàng có bộ mặt trá ngụy cũng không thể dấu diếm được.

Cao Thanh Vân thấy A Liệt không máy may sợ hãi, liền cười hỏi :

- Người không sợ chết thật ư ?

A Liệt nhăn nhó cười đáp :

- Đạo pháp của Cao huynh lợi hại quá chừng ! Tiểu đệ né tránh không được thì thà rằng đưa cổ ra chịu chặt còn hay hơn.

Cao Thanh Vân lớn tiếng hỏi :

- Tên họ người là chi ?

A Liệt đảo mắt nhìn gã đáp :

- Bạch Phi Khanh.

Cao Thanh Vân ngăm ngúa A Liệt mấy lần thấy chàng tuy ăn mặc theo kiểu tiểu nhị, nhưng có phong độ khác thường thì tự hỏi :

- Con người khí phách thế này có lý đầu lại làm tên tiểu nhị hầu hạ thực khách trong khách sạn ? Nhất định gã không phải làm nghề nghiệp này.

A Liệt thấy Cao Thanh Vân ngần ngừ thì biết đối phương đang dò xét mình. Chàng cho là nếu mình cứ ngơ ngẩn hoài, đối phương không nhịn được sẽ chém mình một đao là hết đời. Chàng toan lên tiếng, bỗng nghe Cao Thanh Vân xẵng giọng hỏi.

- Phải chăng người tưởng là nhất định ta không hạ sát người ? Nếu thế thì người lắm rồi.

A Liệt quay mặt vào phía trong. Lúc này mắt chàng dòm thấy một bóng người lướt qua góc lầu thoáng cái đã mất hút.

Chàng đứng cách xa song nhờ cặp mắt rất minh mẫn trông rõ sự vật trong bóng tối mới dòm thấy một chút, chứ kẻ khác thì không tài nào phát giác ra được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Trong Ngõ Hẻm Oan Gia Chạm Trán

A Liệt thờ phào một cái vì chàng coi bóng dáng cũng đủ đoán chắc người đó là Tô Ngọc Quyên. Như vậy chàng liều mạng cứu nậu không đến nỗi uống Công. Bây giờ chàng chỉ còn lo rồi đây không biết Tô Ngọc Quyên có trốn thoát khỏi tay Lục Minh Vũ hay không mà thôi.

Chàng yên tâm hít mạnh một hơi chân khí, nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

- Cao huynh ! Mời cao huynh động thủ đi thôi.

Cao Thanh Vân Chau mày. Thanh đao rung động, hàn quang lấp lánh. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Thanh đao đã tra vào vỏ.

A Liệt nói :

- Hay lắm ! Tiểu đệ biết Cao huynh không muốn hạ thủ.

Cao Thanh Vân cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại sao vậy ?

A Liệt đáp:

Vì vừa rồi tiểu đệ nghe được cuộc đối thoại giữa Cao huynh với Lục phu nhân. Tuy Cao huynh manh ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách nhưng không phải hạ thủ giết người một cách dễ dàng. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân cười nhạt:

- Cái đó cũng không nhất định.

A Liệt nói:

- Tiểu đệ vì không nỡ nhìn thấy Lục phu nhân chết về lưỡi đao của Cao huynh mà lên tiếng cảnh giới, thực không có ý đối nghịch Cao huynh. Xin Cao huynh bớt giận.

Cao Thanh Vân hững hờ đáp:

- Ai hơi? đâu mà đếm xỉa đến ý nghĩ của người? Cao mỗ đã nói là làm....
Huống chi giết mẹ đàn bà kia là lãnh được một vạn lạng bạc của họ Lục, như vậy là đáng lắm.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bạch Phi Khanh ! Sự thực người là ai?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ muốn nói rõ cho Cao huynh hay, nhưng biết rằng cái đó khiến cho Cao huynh không hạ thủ giết tiểu đệ nữa. Vậy xin Cao huynh miễn thứ, tiểu đệ không muốn trình bày...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy có người đi nhanh tới.

Chàng vừa phát giác thì Cao Thanh Vân đã sấn đến gần. Hai tay vung ra nhanh như điện chớp nắm lấy hai vai A Liệt. Gã chí đầu ngón chân vọt người lên cao rồi hạ mình xuống bên hòn non bộ Ở mé hữu.

Cử động của Cao Thanh Vân nhanh như chớp. Gã vừa buông tay đã phóng chỉ điểm vào huyệt Khí hải ở bụng dưới A Liệt.

A Liệt cảm thấy người tê dại rồi đứng ngay đơ như tượng gỗ, không nhúc nhích được.

Cao Thanh Vân liền vọt người về chỗ cũ. Mấy động tác của gã liên tục như nước chảy mây trôi, vừa mau lẹ vừa thận trọng.

Cao Thanh Vân vừa dừng thì một tiếng "sột soạt" vang lên trên giàn dưa. Một người như chim én liệng mình hạ xuống. Người này vừa xuất hiện, A Liệt bắt giác run lên nghĩ bụng:

- Thật là một phen hú vía.

Nguyên người này chính là bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ. Cặp mắt hấn lấp lánh trong đêm tối.

Chàng biết sở dĩ Cao Thanh Vân điểm huyết và để chàng đây không phải vì ác ý mà là để che dấu hành động.

A Liệt có năng lực tự mình hóa giải được huyết đạo bị phong tỏa nên chàng chẳng quan tâm gì cho lắm, chàng ngấm ngấm ngưng thần để khí đồng thời không bỏ qua một câu nào giữa cuộc đối thoại của hai người kia.

Bỗng nghe Cao Thanh Vân hỏi :

- Lục bang chúa về mau quá nhỉ?

Giọng nói gã có vẻ không bằng lòng.

Lục Minh Vũ lạnh lùng hỏi:

- Dường như Cao huynh chưa làm xong nhiệm vụ phải không?

Cao Thanh Vân trầm giọng đáp:

- Lục bang chúa cứ yên lòng! Cao mỗ đã nhận làm việc gì, chưa sai hện bao giờ!

Lục Minh Vũ hỏi:

- Cao huynh dám nói vậy thì ra đã liệu lý đầu vào đó cả rồi ư ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tạm thời để y sống thêm một lúc, Lục bang chúa bất tất phải thúc giục.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ tin là Cao huynh sẽ xử lý vụ này được ổn thỏa.

Lúc y nói câu này thì hai bóng người vọt tới. Đó là hai lão hóa tử áo quần lam lũ.

Lục Minh Vũ vội chạy lại đón hai người kia rồi ba người thì thầm một lúc.

Lúc này A Liệt đã đề tụ chân khí vào huyết đan điền. Luồng chân khí này theo huyết mạch chu lưu khắp huyết đạo trong toàn thân để tự giải khai huyết đạo. Chàng biết lúc này mà không chạy trốn thì không còn cơ hội nào nữa.

Thế là chàng không rảnh để dò xét mấy người kia. Chàng đi quanh hòn non bộ chạy về phía viện trước.

Khách sạn này có hai tòa viện rất rộng lớn. Bây giờ mắt chàng đã nhìn thấy một lão cái ngồi trên trường kỷ bằng gỗ. Chàng vội cúi đầu xuống vì lúc chàng giả làm người đánh xe đã nhục mạ chính lão này. Nếu đối phương phát giác ra chàng, dĩ nhiên chẳng chịu buông tha.

Lão hóa tử gác một chân lên ghế. Trước mặt bày một gói đậu phộng và một bình rượu.

Lão đang khề khà uống từng hớp một.

A Liệt thấy cảnh tiêu dao tự tại của lão mà thèm, nhưng chàng vội cúi đầu lướt đi.

Chàng hy vọng lão hóa tử chăm chú uống rượu đừng phát giác ra mình. Ngờ đâu lão hóa tử, ngoảnh đầu ra gọi :

- Ô kìa, ông bạn !

A Liệt lờ đi như không nghe tiếng, vẫn bước đều.

Lão hóa tử sấn lên một bước, vỗ vai chàng nói :

- Đứng lại đã!

A Liệt không thể giả vờ được nữa, đành liêu đứng lại ngơ ngác hỏi :

- Lão kêu tại hạ phải chăng ?

Lão hóa tử quắc cặp mắt đầy dây máu tức giận đáp :

- Con mẹ nó ! Chả kêu người thì kêu ai ? Thằng lỏi này có điếc tai đâu !

A Liệt tự nghĩ :

- Bây giờ chi có hai đường :

một là nhanh chân chạy trốn, hai là đánh liêu một trận chẳng nghĩ gì nữa.

Chàng tính vậy rồi quyết định phẫn đấu và nhận thấy có thể đột kích đối phương may ra không kinh động đến người khác.

Nên biết Cái Bang rất nhiều cao thủ tụ tập trong khách sạn này. Dù A Liệt không sợ.

lão thì cũng phải úy kỵ bao nhiêu người khác, nhất là bang chúa Lục Minh Vũ. Huống chi còn thêm Cao Thanh Vân nữa. Những người này không thể dây vào được.

A Liệt từ từ quay lại. Chàng vẫn cúi đầu.

Lão hóa tử nhảy lên hỏi :

- Mẹ kiếp ! Mi đã là một đứa quật cường còn sợ ai nữa.

A Liệt đoán đối phương chưa nhận ra mình, chàng phóng tâm được một phần, ngừng đầu lên cười hỏi :

- Lão gia tha lỗi cho ! Tiểu nhân ra ngoài mua đồ cho khách quan. Lão gia có chuyện gì, tiểu nhân sẽ quay lại bàn tính được không ?

Chàng nói mấy câu này kể ra cũng hợp lý và không kém gì giọng lưỡi bọn phong trần.

Nhưng lão hóa tử đảo lộn cặp mắt đỏ ngầu cười lạt nói :

- Không được ! Người làm việc cho ta trước, ta chờ người hăng nửa ngày rồi.

Lão hóa tử móc trong tay áo ra một đĩnh bạc nặng đến năm lượng lớn tiếng thóa mạ:

- Con bà nó ! Quần áo mình rách rưới thật, nhưng trong lưng còn có tiền. Người gọi chường quĩ ra đây.

A Liệt không khỏ la thâm vì chàng đã mạo xưng tiểu nhị. Nếu đi kiếm chường quĩ há chẳng lộ tẩy ư.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người tiến vào. A Liệt vừa kinh hãi vừa mừng thâm nghĩ bụng :

- Có khi đây là cứu tinh cho mình cũng chưa biết chừng.

Chàng đảo mắt nhìn ra thì thấy một lão hóa đầu bạc và một tên hóa tử thấp lùn, tóc ngắn.

Hai tên khiêu hóa này vừa trông cũng biết ngay là những nhân vật có địa vị khá trong Cái Bang. áo quần tuy rách rưới mà rất sạch sẽ. Thái độ trầm lặng.

Hai tên khất cái thấy lão hóa tử kia đức lác liền dừng bước lại. Gã thấp lùn chau mày lên tiếng :

- Hứa lão thất !...

Lão hóa tử tóc bạc kéo gã nói :

- Mặc kệ họ, chúng ta đi làm việc của mình đã.

Thế là hai người bỏ đi. Bao nhiêu hy vọng của A Liệt lại tan mất. Lòng chàng rất xao xuyến nhưng chàng biết mình càng phải cẩn thận đối phó với tình trạng trước mắt, liền cười nói :

- Lão gia sao lại nói vậy ? Tiểu nhân có mấy cái đầu mà dám coi thường Thất gia.

Chàng vừa được nghe hai tên khất cái nói ra lão này họ Hứa, ở hàng thứ bảy, liền gia?

làm người nhà kêu bằng Thất gia.

Lão hóa tử đảo cặp mắt đỏ ngầu "hừ" một tiếng rồi hỏi :

- Thăng lôi này còn có chút nhân lực. Thất gia chỉ bảo mi làm việc chứ có bảo mi giải thích đâu.

Lão hóa tử nói tới đây hai tay khẽ vịn một cái. Đinh bạc liền bể thành hai phần to bé không đều. Lão nhét khối bạc nhỏ vào tay A Liệt nói :

- Người hãy thu lấy cái này đã !

A Liệt đón lấy bạc khom lưng đáp :

- Đa tạ Thất gia ! Đây là Thất gia...

Lão hóa tử đảo cặp mắt đỏ ngầu nhìn hai bên rồi cất giọng lè nè hỏi :

- Con nhãi ở khách sảnh mé tây tên là gì vậy ?

A Liệt hiểu ngay liền cười đáp :

- Ủa ! Té ra Thất gia hỏi vụ này. Vị Cô nương đó là Phấn Cúc Hoa. Thất gia hỏi Cô làm chi ?

Lão hóa lử mặt nổi gân xanh, toét miệng cười đáp :

- Ta thích y.

A Liệt ngật ngừng :

- Lão gia có ý...

Lão hóa tử cười hềnh hếch võ lũng A Liệt nói :

- Bữa nay Hứa lão thất đại khai sắc giới. Người làm cho ta một cái phòng rồi kêu.... ha ha.... Phấn Cúc Hoa đến cho ta.

A Liệt gật đầu đáp :

- Được rồi !

Lão hóa tử cười khanh khách nói :

- Chỉ có vậy thôi. Việc này người phải giữ kín cho ta không được bép xép. Người mà hót lẻo là ta rạch miệng ra đó.

A Liệt tức giận muốn vugn quyền đấm vào mặt lão, chỉ sợ lão già say hét rùm. Chàng liền đẩy lão ngồi xuống nói :

- Lão tiên sinh ngồi nghỉ đây một chút để tiểu nhân vào trong coi rồi sẽ dẫn y tới xem có được không ? Thất gia mà uy hiếp là khó lòng lắm đấy.

Lão hóa tử cười ha hả nói :

- Cái đó lão gia biết rồi. Người làm thành sự cho ta, còn có thưởng nữa.

A Liệt hăng dặng một tiếng lùì khỏi tay lão, chàng trở gót giả vờ chạy đi gọi gái.

A Liệt tiến về phía trước vài bước thấy mấy khóm trúc gió thổi vang lên những tiếng kêu kẹt. Chàng mượn bụi trúc che khuất mình khỏi thị tuyến của lão hóa tử rồi

cúi thấp người xuống, chờ lâu không chú ý là chạy trốn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy hai người từ trong bóng tối đi quạ Chàng ẩn mình sau bụi trúc không sợ bị phát giác mà chàng trông rõ đối phương.

Hai người nào phải ai xa lạ . Chính là Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ và Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân.

Hai người bước lẹ về phía cửa ngoài. Bỗng nghe Lục bang chúa cười lạt nói :

- Nếu để mục đàn bà đó chạy mất thì Cao huynh phí Công quá!

Cao Thanh Vân đáp :

- Lục bang chúa bất tất phải quan tâm. Bang chúa cứ làm việc của mình đi !

Lục Minh Vũ cười lạt nói :

- Cao huynh hãy dừng bước. Sau khi xong việc này tại hạ còn trọng thác việc khác.

Khi đó chúng ta sẽ nói chuyện.

Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Xin bang chúa tùy tiện.

Lục Minh Vũ đi lẹ ra ngoài cửa lớn rồi biến vào trong bóng đêm.

Cao Thanh Vân đứng ở trước cửa, nghiêng đầu ngó lão hóa tử một cái rồi xoay mình đi vào phía sương phòng.

Trăng mờ gió lộng. Trên không lèo tèo mấy chòm sao. Con chó vàng cất tiếng sủa gâu gâu. Lục Minh Vũ lẹ bước đi tới. Con chó không sủa nữa. Nó nhìn Lục Minh Vũ một cái rồi cúp đuôi bỏ đi.

Lục Minh Vũ cũng không quay đầu lại. Hẩn đi vào ngõ hẻm.

Phía chính diện đã trông thấy bức tường phạn điểm kia. Bỗng hấn dừng bước, cười lạt một tiếng rồi rảo bước tiến về phía trước.

Dưới chân tường một vị Cô nương đứng đó. Lưng Cô đeo trường kiếm, đầu bít khăn đen. Cô giương cặp lông mày ra chiều tức giận, dường như đã phải chờ một lúc khá lâu.

Lục Minh Vũ đi tới còn cách Cô chừng một trượng thì đứng lại lên tiếng:

- Hay quá ! Cô nương đã đến đây trước !

Cô kia ra chiều khiếp sợ đáp:

- Phải rồi ! Tiện thiếp hậu giá từ lâu.

Lục Minh Vũ mục quang lấp loáng nhìn thẳng vào mắt của nữ lang kia hỏi ngay:

- Phùng Thúy Lam ! Cô nương chờ tại hạ ư ?

Phùng Thúy Lam đứng thẳng người, giơ bàn tay ngọc lên. Một thanh bảo kiếm lấp loáng có ánh sáng đã rút ra khỏi vỏ. Nàng tiến lại một bước nói :

- Lục Bang chúa ! Đừng rườm lời nữa ! Có phải bang chúa tìm bản nhân hoai ? Bữa nay bản nhân đã tới đây, Bang chúa có bản lãnh thì ra tay luôn đi. Bản nhân đánh không lại thì chết chẳng có chí đáng tiếc.

Lục Minh Vũ lùi lại một bước. Mặt hấn lộ vẻ trầm tư, nhưng chỉ thoáng cái đã mất tiêu.

Hấn ra chiều tình ngộ, bỗng nghiêng người chăm chú nhìn lên tầng lầu cách đó chừng ba trượng. Cặp lông mày dài nhăn tít lại, lớn tiếng gọi :

- Tô Ngọc Quyên ! Nàng có thể xuống đi.

Tòa lầu này bỏ lâu ngày không sửa chữa, tường vách xiêu vẹo.

Lục Minh Vũ đứng lại một lúc, quả thấy trên lầu có bóng người xuất hiện rồi nhẩy le.

xuống. Chính là Tô Ngọc Quyên.

Giữa lúc ấy ở góc đông bắc tối đen, cặp mắt A Liệt lấp loáng ánh hàn quang. Chàng phát giác ra Tô Ngọc Quyên thì không khỏi kinh nghi mà nghĩ mãi không sao hiểu được.

Tô Ngọc Quyên đứng vững rồi lớn tiếng hỏi :

- Tiện thiếp ra rồi thì bang chúa làm gì ?

Lục Minh Vũ cười khảnh khách hỏi lại :

- Nàng theo ta đã bấy lâu tưởng hiểu rõ ta rồi. Sao còn hỏi câu này?

Tô Ngọc Quyên run lên. Hai hàm răng mục cắn chặt lại. Cặp mắt vô cùng phần nộ lại ra chiều kinh hãi. Hồi lâu mục mới nói :

- Lục Minh Vũ ! Lòng dạ ngươi thật là độc địa ! Bây giờ ta đã ra đây, ngươi muốn giết thì giết đi, sao còn mượn tay kẻ khác?

Lục Minh Vũ cũng lộ vẻ tức giận, cười lạt một tiếng rồi lùi lại nửa bước không nói câu gì.

Tô Ngọc Quyên biến sắc. Dường như mục phát giác ra điều gì ghê gớm trong thái độ.

lạnh nhạt căng trì của Lục Minh Vũ, đột nhiên mục lùi lại hai bước.

Lục Minh Vũ đảo cặp mắt sắc bén nhìn qua hai bên. Lập tức hai bóng người nhẩy ra đứng cạnh hẳn.

Hai người này một cao, một lùn. Chính là hai vị trưởng lão địa vị khá cao trong Cái Bang. Người cao thân thể ốm nhách tóc bạc rử xuống vai, mày dài mắt thỏ hai tai vành rộng.

Người lùn tóc ngắn mới để râu mép.

Hai người này tuổi ngoại lục tuần. Chính là hai lão cái mà A Liệt vừa gặp trong khách sạn. Chúng vừa xuất hiện đã chia hai ngả tiến từng bước một về phía Tô Ngọc Quyên.

Tô Ngọc Quyên sắc mặt đã lợt lạt, lúc này càng lợt lạt hơn. Mụ rút kiếm ra hỏi :

- Tô trưởng lão ! Các vị muốn làm gì ?

Lão cái tóc bạc đáp :

- Bản Tô vâng lệnh bang chúa bắt giữ Lục phu nhân.

Thanh âm lão lạnh như đồng không lộ vẻ gì xúc động.

Trưởng lão thấp lùn cũng lạnh lùng nói tiếp :

- Lục phu nhân! Những năm trước phu nhân ý mình được bang chúa sủng ái, làm càn làm bậy, dâm dăng thất đức. Cái Bang ta vì phu nhân mà mất mặt.

A Liệt ẩn mình trong bóng tối nhìn ra, thấy khí thế Cái Bang ghê gớm, chàng cũng hồi hộp trong lòng thì đủ biết Tô Ngọc Quyên xao xuyên đến chừng nào !

A Liệt nhờ có thị lực đặc biệt nên nhìn rõ cả vẻ khiếp sợ của Tô Ngọc Quyên. Chàng không sao hiểu sự tình phát triển ra sao mà chỉ lăm le toan xông lại ngăn chặn hai tên trưởng lão Cái Bang.

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng thấy Tô Ngọc Quyên vung trường kiếm lên đánh véo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực lão họ Tô tóc bạc. Chiêu kiếm phóng ra nhanh như điện chớp.

Tô trưởng lão không nói gì, hai chân nhảy lên một cái, nhoai mình như con vượn. Hắn ta ôm đầu gối trông người tròn ủng như quả cầu lăn đi một cái ra xa ngoài tám thước. Hai tay lão đã cầm đôi trùy thủ dài chừng hơn thước.

Tô Ngọc Quyên hai mặt thụ địch. Thân pháp mục cực kỳ linh hoạt.

Người mục xoay chuyển như bướm xuyên hoa. Mục đã bay lại bên lão thấp lùn tóc ngắn, hơi kiếm ra chiêu trường hồng quán nhật lấp loáng ánh kỳ quang, nhằm bổ xuống vai Tần trường lão (tức lão thấp lùn).

Tần trường lão vung tay áo một cái. Tay lão cầm một thứ khí giới đen sì dài chừng hơn thước đưa lên gạt trường kiếm của Tô Ngọc Quyên. Bỗng nghe một tiếng choảng vang lên.

Tô Ngọc Quyên theo đà kiếm nhảy lên cao hơn trượng.

Thân pháp của mục coi rất ngoạn mục, chẳng khác con én lướt mình trên không.

Nhưng Tô trường lão từ phương hướng đối diện vọt lên. Tay lão cầm thanh trùy thu?

hình con rắn quét ngang một cái bật lên tiếng choảng choảng.

Tiếp theo Tô trường lão quát to một tiếng. Hai người còn chơi vơi trên không đụng vào nhau rồi lại phân khai hạ mình xuống.

Tô trường lão vừa hạ mình xuống đất thì thanh trùy thủ hình rắn cầm trong tay đã không thấy nữa. Không hiểu lão dùng thủ pháp gì cất trùy thủ vào trong đầu gối.

Bên kia Tô Ngọc Quyên cũng hạ mình xuống nhưng thân pháp mục không được linh hoạt như trước. Chân mục vừa chắm đất đã lão đảo người đi. Miệng khẽ bật tiếng rên lạ Mu.

phải chống thanh kiếm xuống đất để miễn cưỡng đứng lại. Sắc mặt lợt lạt mồ hôi ứa ra.

Tay trái mục giữ lấy trước ngực. Máu tươi theo kẽ ngón tay nhỏ xuống.

A Liệt ở trong bóng tối và Phùng Thúy Lam ở ngoài trường thấy thế không khỏi giật mình kinh hãi vì Tô Ngọc Quyên bị thương ở trước ngực thì e rằng khó lòng

sống được.

A Liệt run bắn người lên. Chàng nghiêng rặng toan nhảy ra, bỗng tai nghe Tô Ngọc Quyên nổi lên tràng cười rộ rất thâm. Bất giác chàng dừng chân lại.

Lại thấy Tô Ngọc Quyên lúc này xõa tóc chống kiếm, sắc mặt xanh lợt. Một tay vẫn nắm chỗ bị thương. Chân mụ loạng choạng cất bước.

Mụ từ từ giơ thanh kiếm lên trở vào mặt Lục Minh Vũ thét lên :

- Lục Minh Vũ ! Thủ đoạn của ngươi thật là độc ác !

Lục Minh Vũ nét mặt vẫn thản nhiên, người vẫn đứng nguyên như cũ lạnh lùng bởi :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa không ?

Tuy chỉ vền vền mấy tiếng nhưng từ miệng bang chúa Cái Bang thốt ra thì có uy lực tôn nghiêm vô cùng !

Tô Ngọc Quyên run lên một cái rồi trầm giọng đáp :

- Bây giờ ta hiểu rồi. Ngươi đã sắp đặt vụ này từ trước. Lòng dạ ngươi thật là hung dữ !

Lục Minh Vũ là người hung tàn bụng dạ thâm hiểm mà nghe câu này cũng phải chấn động, dù tỏ lời nói của Tô Ngọc Quyên có ẩn ý sâu xa.

Phùng Thúy Lam lớn tiếng :

- Lục bang chúa ! Bang chúa nhất định giết y để bịt miệng cho khỏi tiết lộ tình hình phía trong bức màn phải không?

Lục Minh Vũ là nhân vật ghê gớm có lý đầu để Phùng Thúy Lam nói mấy câu hời hợt mà chịu chùn nhụt.

Lúc này vừa trong bóng tối vừa ngoài ánh sáng cả thầy mười con mắt chăm chú

nhìn vào thái độ ung dung của bang chúa Cái Bang.

Tô Ngọc Quyên cũng hiểu nếu Lục Minh Vũ mà không muốn để mẹ nói thêm thì dù mẹ.

cố cướp lời cũng bằng vô dụng. Mẹ chỉ nói được vài ba câu là đã chết về tay hai tên trưởng lão Tô, Tần. Vì thế mẹ chờ xem Lục Minh Vũ bảo sao.

Lục Minh Vũ lạnh lùng hỏi :

- Tô Ngọc Quyên! Hẳn người đã rõ lực lượng bản bang và thân thù của hai vị trưởng lão Tô Tần chỉ trong nháy mắt đã hạ sát xong người. Có đúng thế không ?

Đột nhiên y lảng sang chuyện khác khiến người ta không sao hiểu được.

Tô Ngọc Quyên bất giác gật đầu.

Lục Minh Vũ lại hỏi tiếp :

- Đã thế người cũng hiểu ta đây chẳng phải là người để kẻ khác đưa vào thế bí một cách dễ dàng. Có đúng hay không ?

Y nói câu này để biểu thị rõ ràng là mẹ không còn cơ hội giải thích.

Tô Ngọc Quyên tức giận nói :

- Sau khi ta chết rồi nhất định sẽ biến thành lệ quỷ để trả thù.

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp :

- Con người chết rồi thành quỷ hay không hãy tạm để đó. Vừa rồi ta đã nói rõ là định làm việc gì thì không chịu ảnh hưởng của người khác. Bây giờ trong lòng người còn điều chi nữa thì nói ra đi !

Y quyết định như vậy khiến cho bao nhiêu người trong trường phải điên đầu cũng không đoán ra được tâm lý của y.

Phùng Thúy Lam cất cao giọng hỏi :

- Tô thư thư ! Thư thư còn chống chọi được để nói hết lời không ?

Tô Ngọc Quyên gật đầu. Phùng Thúy Lam hỏi :

- Thế thì kỳ thiệt! Hẳn đã coi rõ thư thư không chống nổi nữa mới để thư thư lên tiếng kia mà !

Tô Ngọc Quyên đáp :

- Cái đó ta cũng không rõ.

Mụ chợt nhớ ra điều gì, nghĩ thầm :

- Hẳn vẫn không tin ta đã khám phá ra âm mưu của hẳn nên cho ta nói để tiện chứng thực. Hừ! Lục Minh Vũ ! Người coi Tô Ngọc Quyên này thường quá !

Nên biết Tô Ngọc Quyên suy luận rất hợp lý. Đại khái những bậc trí giả thường tự phụ.

khi mình đã bố trí âm mưu gì không để kẻ khác khám phá ra được. Lục Minh Vũ cũng quan niệm như vậy mới để Tô Ngọc Quyên nói ra.

Tô Ngọc Quyên hít một hơi chân khí, cầm cự với thương thế, lên tiếng :

- Lục Minh Vũ ! Một phương diện người lợi dụng ta để đối phó với người sư môn, mặt khác người lại tùy thời muốn giết ta lúc nào cũng được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phùng Thúy Lam Đả Tử Thần Cái

Phùng Thúy Lam bỗng xen vào :

- Hãn muốn giết thư thư sao lại phải giăng lưới ghê gớm thế này ?

Tô Ngọc Quyên đáp :

- Dĩ nhiên việc gì cũng phải có nguyên nhân. Hãn là bang chúa Cái Bang thì nhất cư?

nhất động đều được đệ tử toàn bang theo dõi. Hãn muốn giết một vị phu nhân như ta phải có lý do đầy đủ mới khỏi mất uy tín.

Mụ thờ hồng học mấy tiếng rồi tiếp :

- Hãn đã có bản tính tàn ác lại thêm vào thủ đoạn thâm độc. Còn ta bất giác mang tiếng là phụ nhân dâm đảng.

Đột nhiên mụ xúc động phi thường, lớn tiếng la :

- Lục Minh Vũ ! Bữa nay tuy ta chết về tay ngươi . Nhưng ngươi đừng tưởng lấy được thanh Tru tiên kiếm kia về. Ha ha...

Mụ thổ ra một búng máu tươi.

Tuy nhiên mụ vẫn không ngăn nổi mối phẫn kích trong lòng, hết sức la lên :

- Ai cũng có thể thóa mạ Tô Ngọc Quyên này là kẻ dâm đảng đê hèn nhưng chỉ có mình Lục Minh Vũ nhà ngươi là không đáng. Ngươi không đáng...

Mụ lại phun máu tươi ra. Người mụ lão đảo coi chừng sắp té.

Mọi người trong trường ai cũng kinh hãi, chỉ có Lục Minh Vũ vẫn thản nhiên. Cặp mắt hần lấp lánh oai nghiêm đầy sát khí, lạnh lùng hỏi :

- Tô, Tần nhị vị trưởng lão ! Các vị còn do dự gì nữa ! Phải chăng muốn chờ bản tòa thân hành động thủ.

Hai tên trưởng lão Tô Tần đột nhiên tinh táo lại kính cẩn chấp tay nói :

- Xin tuân lệnh !

Hai vị trưởng lão xoay mình toan nhảy xổ tới.

Lúc này Phùng Thủy Lam tay sờ vào chuôi kiếm. A Liệt cũng muốn nhảy ra. Hai cặp mắt cơ hồ tóe lửa.

Trong bóng tối đột nhiên có tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng bước chân trầm trọng vọng lên. Một người từ từ tiến vào trường.

Tiếng bước chân thành thịch phối hợp với tư thức trầm trọng thành một khí thế kiên cường tựa hồ không ai ngăn cản được.

Hai vị trưởng lão cũng hơi ngạc nhiên, bất giác lùi một bước. Người kia tiến lại thì hai lão lùi thêm một bước, hai bước...

Mọi người? sợ uy thế không dám thờ mặt. Sau đó người đó dừng bước lại bên mình Tô Ngọc Quyên, xoay tay ôm lấy mũ khi người mũ sắp té xuống.

A Liệt đã nhận ra người này, chàng la thăm trong bụng :

- Cao Thanh Vân!

Lòng chàng khích động suýt nữa bật tiếng hô hoán.

Người đó xuất hiện cắp lấy Tô Ngọc Quyên rồi thì ai cũng cho là trừ phi Lục Minh Vũ giết người đó trước, không thì chẳng có cách nào hạ sát Tô Ngọc Quyên được.

Tôn trưởng lão lớn tiếng quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Tôn trưởng lão trấn tĩnh tâm thần nói theo :

- Các hạ đã to gan dám nhúng tay vào việc của Cái Bang thì tất nhiên không phải hạng vô danh.

Cao Thanh Vân không nhìn gì đến bọn này. Cặp mắt sắc bén của gã từ lúc mới đến chỉ?

chăm chú nhìn Lục Minh Vũ. Gã lạnh lùng hỏi:

- Sao Lục bang chúa đã nói ra lời còn phản tại ?

Lục Minh Vũ tức giận hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu Lục bang chúa tiếc một vạn lượng bạc thì tại hạ dừng tay cũng không sao.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô Ngọc Quyên rồi gật đầu nói :

- Con đàn bà này thuộc về các hạ cũng được.

Cao Thanh Vân xoay mình cắp Tô Ngọc Quyên bước đi. Tiếng bước chân trầm trọng bật lên thanh âm làm chấn động tâm thần mọi người đứng đó. Chỉ trong khoảnh khắc không thấy bóng gã đâu nữa. Tiếng bước chân cũng im bật.

Hai tên trưởng lão đều xoay mình lại. Lão hóa tử tóc bạc, mắt lộ vẻ nghi ngờ

hỏi:

- Bang chúa ! Người đó là ai? Ty tòa có nên theo dõi không ?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp :

- Không cần.

Lão hóa tử tóc bạc không dám nói gì nữa lẳng lặng rút lui.

Lục Minh Vũ lại đưa mắt nhìn Phùng Thủy Lam đứng ở dưới chân tường. Nàng lên tiếng trước :

- Lục Bang Chúa ! Phải chăng bây giờ đến lượt chúng ta ?

Lục Minh Vũ gật đầu đáp :

Tại hạ tán thưởng gan dạ của cô nương.

Phùng Thúy Lam lộ vẻ nghi ngờ ra khóe mắt hỏi :

- Trước khi động thủ, tiện thiếp có hai điểm nghi vấn muốn thỉnh giáo bang chúa được chăng?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cô nương thử nói nghe.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Tại sao Lục Bang chúa lại biết Tô Ngọc Quyên ẩn mình trên tiểu lâu?

Lục Minh Vũ cười đáp :

- Vấn đề cô nương hỏi rất thiện cận.

Phùng Thúy Lam chau mày lạnh lùng không nói gì nữa.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp:

- Lục mỗ tuy chẳng có ba đầu sáu tay nhưng làm chủ một bang thì đừng nói đối phó với một người cô thân như cô nương mà bất cứ với một vị chưởng môn nào trong chín phái lớn hiện nay, Lục mỗ cũng dám quyết một trận tử chiến...

Hắn ngừng tạt một chút rồi lạnh lùng tiếp :

- Thế mà cô nương không lộ vẻ gì sợ hãi. Dù cho cô đã gác hẳn sự sinh tử ra ngoài cũng không thể thế được. Nguyên một điểm này cũng đủ trả lời câu hỏi của cô nương.

Phùng Thúy Lam chau mày hỏi :

- Nhưng cái đó chưa thuyết minh được tại sao Tô Ngọc Quyên ở chỗ này ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Tại hạ biết rằng cô nương đã khổ tâm rèn luyện võ công để đối phó với kiếm pháp của tại hạ. Cô nương chỉ có mối sợ duy nhất là tại hạ dùng Tru tiên kiếm để đối phó với cộ Trong tay tại hạ mà không có thanh kiếm này, cô cho là một cơ hội có thể?

quyết đấu được. Vì thế mà cô đứng sững không sợ hãi gì. Thanh Tru tiên kiếm là Tô Ngọc Quyên cất dấu đã lâu năm. Dĩ nhiên thị đã nói chuyện này cho cô hay, nên cô càng yên tâm, chuẩn bị xử dụng bí luyện kiếm pháp để quyết chiến với tại hạ. Cứ trông vẻ mặt cô cũng hiểu ngay rằng vì lý do Tô Ngọc Quyên ở gần đâu đây.

Những lý do Lục Minh Vũ suy luận nói ra hàng tràng, nhưng nó bất quá chỉ là một câu chuyện ngẩn ngui trong nháy mắt.

Phùng Thúy Lam cúi đầu ngẫm nghĩ, nàng thấy Lục Minh Vũ là tay mưu trí hơn đời thì trong lòng không khỏi khâm phục.

Lục Minh Vũ lại mỉm cười nói :

- Nếu cô chỉ trông vào mấy chiêu kiếm pháp mà muốn tranh hơn thua với Lục mỗ thì e rằng cô nương không biết tự lượng.

Phùng Thúy Lam tức giận nói :

- Lục bang chúa là người soi xét tỷ mỹ, quả không hổ làm chúa tể một bang. Có điều bang chúa tự đề cao mình thái quá thì khó lòng tránh khỏi lầm lỡ. Tưởng bang chúa nên chín chắn hơn một chút là hay.

Lục Minh Vũ lại hỏi :

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Vấn đề này chắc bang chúa khó lòng giải đáp. Xin hỏi người áo đen vừa rồi là ai ? Tại sao Lục bang chúa lại để y cướp Tô Ngọc Quyên đem đi ?

Lục Minh Vũ không muốn bàn về việc này, song hiện tình không trả lời không được.

Hắn đáp :

- Người đó họ Cao tên gọi Thanh Vân. Cô nương đã nghe ai nói tới bao giờ chưa?

Mọi người đều giật mình kinh hãi, vì họ đều nghe danh Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân từ lâu rồi.

Phùng Thúy Lam nói :

- Người này là Bạch Nhật thích khách thì thật không ngờ. Té ra chẳng những y hành thích ban ngày mà cả ban đêm cũng không được rảnh. Lục bang chúa có một tay viện thu?

như vậy, trách nào chẳng coi ai vào đâu.

Lục Minh Vu lạnh lùng đáp :

- Cao Thanh Vân đã chịu lời ủy thác của ai là quyết giữ lời hứa. Tô Ngọc Quyên để y xử lý là đúng lắm.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi :

- Người ủy thác cho gã phải chăng là Lục bang chúa?

Lục Minh Vũ đáp.

- Phải rồi!

Hắn nhìn Phùng Thúy Lam bằng cặp mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp :

- Hết rồi.

Nàng vươn tay rút trường kiếm ra.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô trưởng lão ở mé tả. Tô trưởng lão lập tức tiến ra, đồng dặc nói :

- Vén vén một cô gái, việc gì đến bang chúa phải động thủ !

Lục Minh Vũ gật đầu đáp :

- Tô trưởng lão ra tay là hay lắm rồi ! Có điều cô nương đây tuy còn nhỏ tuổi song võ công không phải tầm thường, nhất là Ma Nữ kiếm pháp của cô lại càng lợi hại, chứ không phải như Tô Ngọc Quyên đâu.

Tô trưởng lão đáp :

- Xin bang chúa cứ yên lòng.

Lục Minh Vũ lùi lại hai bước đứng ra ngoài.

Tô trường lão tiến về phía Phùng Thúy Lam còn cách chừng , thước thì dừng lại.

Phùng Thúy Lam đảo cặp mắt sắc như nước chằm chú nhìn đối phương, lạnh lùng hỏi :

- Tên họ các hạ là gì ?

Tô trường lão đáp :

- Lão phu là Tô Tử Kiến. Người ta kêu bằng Bạch Phát Thần Cái chắc cô nương cũng nghe nói rồi.

Phùng Thúy Lam nghĩ thầm trong bụng :

- Hóa ra lão này là Bạch Phát Thần Cái. Ta đã nghe nói từ lâu lão là một người trong Lục Đại Kim Cương của Cái Bang. Võ công lão rất ghê gớm ! Ta phải cẩn thận mới được.

Cặp mắt bộc lộ sát khí, nàng lạnh lùng đáp :

- Hay lắm ! Ta hãy bắt Bạch phát Thần Cái trước để tế kiếm.

Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương.

Lục Minh Vũ đứng ngoài, khóe miệng thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười lạt không hiểu trong óc hẳn nghĩ gì.

Bạch Phát Thần Cái cất chân nhẹ nhàng tiến lên một bước. Thanh gươm truy thủ lão đã cầm tay Cặp mắt lấp loáng đảo sùng sục nhằm chỗ hờ đối phương đề hạ thủ.

Phùng Thúy Lam vung trường kiếm lên chú ý nhìn động tác của đối phương, nàng cũng ung dung chứ không nóng nảy.

Tô Tử Kiến lại khoa chân tiến bước theo bộ vị trung cung. Đó là triệu chứng

sắp ra tay. Quả nhiên lão xoay bước chân, hai tay cầm hai thanh trủy thủ một trên một dưới nhằm đâm vào ngực và bụng Phùng Thúy Lam.

Đối với phụ nữ nhất là một vị cô nương thì khi động thủ ra chiêu, kỵ nhất là trước ngực, vì đó là nơi phát dục. Dù không có sách vở nào ấn định, nhưng người võ lâm đã thành tập quán coi là một nguyên tắc cần tuân giữ.

Bạch Phát Thần Cái vừa ra tay, Phùng Thúy Lam đã không nén được cơn giận lớn tiếng quát :

- Thật là một tên cuồng đồ !

Nàng vung kiếm lên gạt phát ra một luồng bạch quang. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Khí giới chạm nhau rùng rợn ! Hai người hợp rồi lại phân.

Tô Tử Kiến hăng dặng một tiếng tiến vào lần thứ hai. Khí giới trong tay lão phóng ra một chiêu cực kỳ tàn độc.

A Liệt đứng trong bóng tối thấy thế lo thay cho Phùng Thúy Lam. Khấp mình chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Nhưng Phùng Thúy Lam trong bụng đã sẵn thành kiến nên nàng vẫn không hoang mang.

Nàng quát lên một tiếng rồi tấ thân lả lướt lật ngửa về phía sau tựa hồ muốn gián xuống đất. Bỗng nàng xoay mình một cái. Thanh trường kiếm của nàng thi triển tuyệt chiêu "Nộ kiếm cuồng hoa" mà nàng đã dày công rèn luyện. Kiếm quang lấp lánh loé ra một bông kiếm hoa. Trong vầng kiếm hoa biến ảo thành vô số mũi kiếm nhằm đâm tới ngũ quan trên mặt Tô Tử Kiến.

Tô Tử Kiến giật mình kinh hãi vì trong bài học về binh khí đã nói "dài một tấc, mạnh một phần. Ngắn một tấc là nguy hiểm hơn một bậc". Đôi trủy thủ hình rắn của lão chỉ phát huy được khi nào đánh xáp lá cà với địch nhân. Bây giờ Phùng Thúy Lam chuyển động thân hình qua mé tả đối phương. Nàng huy động trường kiếm uy hiếp lão ở ngoài ba thước.

Chiêu kiếm này của Phùng Thúy Lam làm cho Tô Tử Kiến kinh hồn vì lão mới

thấy đây là lần đầu. Lão không biết kiếm thức phát ra từ phương nào. Lão hoang mang vội sử bô.

pháp Đào thái liên chi lùi lại.

Kiểm quang lấp loáng phát ra một tiếng véo rất khê. Trên không bóng trắng tỏa ra như muôn ngàn sợi tơ bạc bay xuống.

Tô trường lão đảo mắt nhìn ra thấy mớ tóc dài trên đầu mình đã bị đối phương hốt mất. Chỉ còn cách mấy phân là cái mạng già khó nổi bảo toàn. Lão khiếp vía không biết đến thế nào mà kể.

Lục Minh Vũ thấy thế vội lớn tiếng hô :

- Tô trường lão tuổi đã già rồi. Lùi lại đi để bản tòa đối phó với thị.

Tô Tử Kiến lắc đầu đáp :

- Chưa phân sống mái, bang chúa bất tất phải bõn chồn.

Lão chí đầu ngón chân xuống nhảy vọt lại.

Vị trường lão Cái bang mang ngoại hiệu Bạch Phát Thần Cái quả nhiên thân pháp không phải tầm thường. Lúc lão vọt người lên không thì chân tay và mình lão co lại một rúm như đứa con nít ba thước, tức là nó ngăn chùn ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Đột nhiên lão ruỗi hai chân nhắm đá vào vai Phùng Thúy Lam.

Còn tay lão cầm đôi trùy thủ một trên một dưới chụp xuống. Toàn thân Phùng Thúy Lam tựa hồ bị đặt vào trong lồng của cặp khí giới kia. Nếu nó đụng vào người là nhất định nàng phải chết.

A Liệt đứng trong góc tường ngó thấy tâm thần chấn động, xuýt bật tiếng lạ Chàng có muốn nhảy xổ lại cứu cũng chậm mất rồi:

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, A Liệt sợ quá không dám nhìn nữa.

Chàng chưa kịp nhắm mắt lại thì Phùng Thúy Lam đã ra tay chống chọi. Cả người lẫn kiếm bay vọt lên nghênh tiếp Tô trường lão. Một làn kiếm quang lóa mắt lơ lửng trên không đụng vào đối phương.

Phùng Thúy Lam đã thi triển môn võ bí truyền "Trảm hồn thất kiếm" chuyên môn đề?

đối phó với Cái Bang.

Bỗng nghe khí giới chạm nhau bật tiếng "choang" rùng rợn. Tiếp theo Tô trường lão rên lên một tràng. Bóng người phân ra rồi rớt xuống.

Phùng Thúy Lam nhẹ nhàng như chim én hạ mình xuống một bên.

Tô trường lão hạ xuống sân loạng choạng như người say rượu, lão đảo bước đi.

Bỗng thấy hai mắt lão lồi ra, hô hấp cấp bách. Bên cổ lão thủng một lỗ lớn bằng miệng chén. Máu tươi phun ra ồng ộc.

Lão bước tới trước mặt Lục Minh Vũ mở miệng nói được một tiếng :

- Bang chúa !...

Rồi té huych xuống đất. Hai thanh trùy thủ vẫn nắm chặt trong tay nhưng đâm sâu xuống đất.

Trường đấu dàn dựa máu tanh coi rất khủng khiếp.

Tần trường lão chạy lại lật người Tô trường lão lên, miệng lắp bắp :

- Chết.... rồi !

Hắn dương cặp mắt khiếp sợ ngừng đầu nhìn Lục Minh Vũ không thốt nên lời.

Lục Minh Vũ không lộ vẻ gì, tiến lại mấy bước cúi xuống dòm thấy Tô trường lão chết thật rồi liền lạnh lùng nói :

- Tô trưởng lão không nghe lời bản tòa khuyên can nên đi vào kết quả này.

Hắn quay lại nhìn Tần trưởng lão nói:

- Kêu người đem thi thể Tô trưởng lão kiếm nơi mai táng ở gần đây.

Phùng Thúy Lam giết được một tay cao thủ trứ danh của Cái Bang, lòng tự tin tăng lên rất nhiều. Nàng lớn tiếng khiêu chiến :

- Còn vị nào muốn tứ giáo xin mời ra đây.

Tần trưởng lão đưa mắt nhìn Lục Minh Vũ toan đánh bạo tiến ra.

Lục Minh Vũ giơ tay ngăn lại nói :

- Để bản tòa đối phó với y.

Hắn đứng đĩnh bước ra cười lạt nói :

- Phùng cô nương ! Tháo nào cô dám đồng dục khiêu chiến. Quả nhiên võ công cô không phải tầm thường. Tô trưởng lão khinh địch tự rước lấy bại vong. Bản tòa không phiến trách cô...

Phùng Thúy Lam chống trường kiếm ngắt lời :

- Qui bang thiếu gì nhân vật ! Mới chết một người đã đáng kể vào đâu ! Có điều thái độ của các hạ đối với Tô Tử Kiến như vậy thì hơi lạnh nhạt.

Lục Minh Vũ gật đầu đáp.

- Có nương nói đúng. Cái chết của Tô trưởng lão một phần vì bản lãnh kém cỏi, còn một phần do chỗ an bài của bản tòa.

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên:

- Tiểu nữ không hiểu chỗ dụng ý của các hạ.

Lục Minh Vũ bật lên tiếng cười lạt, mắt chiếu ra những tia lạnh lẽo đáp :

- Cô nương không hiểu thì bản tòa có thể nói cho hay :

Tô trưởng lão ở Cái Bang tính nết cương cường lại tự phụ quá đỗi. Có khi y dám bán cả bản tòa. Vì thế mà bản tòa mượn tay cô nương trừ khử mối lo tâm phúc đó đi . Cô đã hiểu ý bản tòa chưa ?

A Liệt nghe hẳn nói vậy thì không khỏi run lên nghĩ thầm :

- Thăng cha Lục Minh Vũ này quả nhiên lợi hại!

Rồi chàng đối với hẳn thêm phần chán ghét. Nhưng về phương diện khác thì Lục Minh Vũ mưu kế sâu xa, tâm cơ xảo quyết lại khiến cho chàng tâm phục. Chàng chăm chú nhìn ra chiến trường, lòng tự hỏi lòng :

- Không hiểu Phùng Thúy Lam có địch nổi Lục Minh Vũ chăng?

Chàng đã nhận thấy Lục Minh Vũ là tay nham hiểm trầm mặc thì không khỏi lo thay cho nàng đến mướt mồ hôi.

Giữa lúc ấy một bóng người di chuyển đến bên chàng không một tiếng động.

A Liệt đột nhiên nghiêng mình. Người kia cũng giật mình kinh hãi dừng bước lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. A Liệt nhận ra người này chính là Bạch Nhật Thích khách Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân đảo mục quang sắc bèn qua mặt chàng một vòng rồi đưa ngón tay tro?

lên môi.

A Liệt hiểu ngay y ra hiệu cho mình đừng lên tiếng. Chàng liền gật đầu để đáp lại.

Trước tình hình này dĩ nhiên hai người không nói chuyện gì với nhau. Nhất là cả hai cùng đang quan tâm đến cuộc đấu giữa Phùng Thúy Lam và Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân và A Liệt đảo mắt nhìn ra không trường. Bỗng nghe Lục Minh Vũ cười nói :

- Lục mỗ bất tài. Đêm nay muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của Phùng cô nương. Xin cô nương đừng khách khí, cứ trở hết công phu kiếm pháp xem có thể làm gì được Lục mỗ chăng?

Phùng Thúy Lam lạnh lùng đáp :

- Được lắm.

Nàng tấn công trước. Đột nhiên tiến ra mấy thước, nàng trở mũi kiếm chênh chếch vào đỉnh đầu Lục Minh Vũ và nhảy số lại.

Lục Minh Vũ liền ra tay nghênh địch. Hấn phất tay áo rộng thùng thình quét tới thanh kiếm của Phùng Thúy Lam.

Hai bên chưa đụng nhau đã phân khai.

A Liệt ít lâu nay qua lại giang hồ, tầm mắt đã rộng, không đến nỗi ngây ngô như trước.

Lúc này chàng thấy hai bên động chủ phóng chiêu thứ nhất liền đoán là họ đang thăm dò thực lực đối phương. Còn những chiêu quyết đấu sẽ diễn ra sau.

Quả nhiên A Liệt đoán trúng. Bỗng thấy Lục Minh Vũ di chuyển thân hình như nước chảy mây trôi đến sau lưng Phùng Thúy Lam.

A Liệt khẽ la lên :

- Coi chừng !

Lại thấy Lục Minh Vũ xòe mười đầu ngón tay nhắm chụp xuống hai vai Phùng Thúy Lam. A Liệt tuy không hiểu rõ những chỗ biến hóa vi diệu về chiêu thức,

nhưng chàng cũng biết nếu hai vai bị bóp trúng huyết thì người đầu đòn không thể hiểu được.

Không biết tại sao lúc này chàng lại đưa mắt ngó lẹ Cao Thanh Vân một cái nhưng thấy thần sắc đối phương chẳng mấy may biến đổi. Hẳn để hết tinh thần vào cuộc đấu ngoài trường.

Mục quang của A Liệt lại di chuyển ngó ra trường đấu. Chàng không hiểu Phùng Thúy Lam đã dùng thân pháp gì tránh khỏi đòn tập kích của đối phương. Lúc này hai người đã khai diễn cuộc đấu.

Kiểm quang lấp loáng, quyền phong vi vút. Thật là một trường ác chiến.

Phùng Thúy Lam tuy tay cầm trường kiếm nhưng không chiếm được phần tiện nghi nào.

Trái lại Lục Minh Vũ bóng người thấp thoáng huy động hai tay, lúc thành quyền lúc là chưởng nào điểm nào đánh biến hóa ly kỳ.

A Liệt lại liếc mắt nhìn Cao Thanh Vân thì thấy gã tùm tùm cười lạt, dường như đã thấy rõ cuộc thắng phụ và trong lòng đã có định kiến.

Bất thành linh thanh trường kiếm vọt lên không như sông Ngân Hà treo ngược rồi bay đi rớt xuống ngoài mấy trượng đánh "choang" một tiếng.

Phùng Thúy Lam la lên :

- Úi chao !

Nàng nhảy sang bên để tránh. Thanh trường kiếm trong tay nàng đã bị tay áo của đối phương cuốn mất.

Lục Minh Vũ buông tiếng cười rộ rồi nhảy xô tới.

Lúc này A Liệt không còn úy kỵ gì nữa. Chàng toan nhảy vọt ra thì đột nhiên cổ tay bị.

nắm chặt. Chàng đã bị Cao Thanh Vân giữ lại.

Cao Thanh Vân vẻ mặt rất trấn tĩnh khẽ nói :

- Không được loạn động.

A Liệt ngăn người ra. Cao Thanh Vân lại nói:

Yên tâm! Y không chết đâu.

A Liệt vội ngó ra trường đấu thì lúc này Phùng Thúy Lam đang đưa hai tay không chiến đấu với Lục Minh Vũ. Nàng ra tay nhanh như điện chớp nhận chiêu nã huyết cực kỳ linh hoạt, A Liệt rất lấy làm bội phục, nhưng chàng chưa hết lo vì nàng gặp phải đối thủ quá lợi hại.

Trong trường hai người đã trao đổi mấy chục chiêu. Phùng Thúy Lam đầu tóc bơ phờ, thỉnh thoảng lại phát ho.

Ngọn gió đêm thổi rì rào, tiết trời càng lạnh. Tàn trường lão đứng bên lạng lẽ quan chiến, nét mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đột nhiên Lục Minh Vũ nắm được cổ tay Phùng Thúy Lam, nhưng Phùng Thúy Lam xoay chuyển thân mình vung tay mặt đánh Lục Minh Vũ một chưởng.

Đáng tiếc là cường lực của nàng yếu quá, người Lục Minh Vũ chỉ hơi xiêu đi một chút.

Chẳng những hấn không buông tay mà còn ra chiêu rất thần tốc đâm vào cạnh sườn mé hữu Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam lão đảo người đi rồi té xuống.

A Liệt khích động vô cùng, nhưng cổ tay chàng bị nắm chặt như đóng đai sắt. Không cần hỏi cũng biết Cao Thanh Vân kiên quyết ngăn cản không để chàng xông ra. Đầu óc chàng rộn lên rất nhiều nghi vấn :

- Gã này là người tốt hay người xấu ? Gã về phe với Lục Minh Vũ hay ngược

lại? Có một điều chắc chắn là dường như gã không có ác ý với chàng. Nếu không thì gã đã hạ thu?

trước rồi và nhất định chàng không thể trốn thoát.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kết Quả Thê Lương Của Lục Phu Nhân

Tần trưởng lão đưa cặp mắt sắc bén nhìn chăm chặp Lục bang chúa, chỉ chờ hắt ra lệnh một tiếng là lập tức kết liễu tính mạng của Phùng Thúy Lam.

Lục Minh Vũ nét mặt vẫn thản nhiên khiến mọi người không ai đoán được trong lòng hắt nghĩ gì.

Bầu không khí trong trường lặng lẽ hồi lâu. Tần trưởng lão thấy bang chúa ngần ngừ không quyết định, liền lớn tiếng :

- Bang chúa ! Con nhỏ đó nhất định không nên lưu lại.

Lục Minh Vũ hững hờ đáp :

- Bản tòa tự có chủ trương.

Hắt ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tần trưởng lão ? Phải chăng trưởng lão tưởng bản tòa buông tha thị một cách khinh suất?

Tần trưởng lão khom lưng đáp :

- Tệ ty không dám đoán càn.

Lục Minh Vũ nói :

- Bên ta bắt được con nhỏ đó chẳng khác gì đã nắm được thanh Tru tiên kiếm vào tay.

Vì thế hiện giờ chẳng thể giết thị được. Bản tòa đem thị đi trước. Trưởng lão ở

lại đây thanh lý mọi việc xong rồi lập tức đến hội họp với bản tòa.

Tần trưởng lão đáp :

- Ty tòa xin tuân lệnh.

Lục Minh Vũ cặp Phùng Thúy Lam lên cất bước.

A Liệt bỗng cảm thấy cổ tay mình được buông ra. Chàng quay lại ngó thì thấy Cao Thanh Vân đã nhảy ra xa hơn trượng và đang nhìn chàng vẫy tay.

A Liệt biết là có chuyện nên len lén tiến về phía Cao Thanh Vân.

Đoạn hai người xuyên qua một đường phố lớn.

Bỗng Cao Thanh Vân dừng bước dưới chân một bức tường cao.

A Liệt trong lòng hồi hộp hỏi :

- Cao đại ca có điều chi dạy bảo ?

Cao Thanh Vân ngó chàng đáp :

- Người tự giải khai được huyết đạo thì ta không thể coi thường người được.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng lẽ hãn muốn đổi phỏ với mình !

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi :

- Nhưng chuyện gì cũng gác lại. Bây giờ ta có một việc muốn nhờ người, người có chịu giúp ta không ?

A Liệt nghe giọng nói và trông ánh mắt kiên quyết của đối phương thì nghĩ ngay đến ý muốn ra lệnh cho mình mà sao còn trưng cầu ý kiến.

Cao Thanh Vân thấy chàng do dự không đáp liền tỏ vẻ bức mình nói :

- Vụ này không cần người suy nghĩ gì nữa, nhất định phải ứng thuận. Nếu không thì ta bắt người giao cho Lục Minh Vũ.

Y nói câu này, vẻ mặt rất hung dữ, đúng không phải trò đùa. A Liệt tuy biết y lợi hại thế nào rồi, nhưng chàng hiểu rõ tình thế lúc này liền mỉm cười hỏi :

- Việc gì? Xin Cao huynh nói ra, bất tất phải hăm dọa tiểu đệ nữa.

Cao Thanh Vân bất giác ngẩn người ra hỏi lại :

- Người bảo ta hăm dọa người ư ?

A Liệt đáp:

- Nếu Cao huynh định bắt tiểu đệ đưa cho Lục Minh Vũ thì đã chẳng đợi đến bây giờ.

Cao huynh tuy bề ngoài coi có vẻ ghê gớm mà thực ra không phải con người hung dữ. Cao huynh nghĩ gì tiểu đệ không hay. Có điều tại hạ biết Cao huynh không đứng về phe Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân ngó chàng bằng con mắt kinh dị lạnh lùng nói :

- Đó là theo ý nghĩ của người, bây giờ ta không rỗi để bàn đến chuyện đó, ta chỉ yêu cầu người chiếu cố cho một người.

A Liệt còn đang ngỡ ngác thì Cao Thanh Vân lại nói tiếp :

- Người đó là Tô Ngọc Quyên. Chắc người mong mỏi như vậy.

A Liệt giật mình kinh hãi trợn mắt lên hỏi :

- Y còn sống ư ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại :

- Sao ? Người mong cho mục chết chẳng ?

A Liệt đỏ mặt lên lắc đầu.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Người đừng nói nhiều nữa. Mụ không sống được đâu, nhưng bây giờ mụ đã chết chưa ta cũng không hay. Nói cho cùng thì mụ sống hay chết đều là việc của người.

A Liệt gật đầu ấp úng hỏi :

Hiện giờ y ở đâu?

Cao Thanh Vân trở về phía bắc đáp :

- Đi thẳng lối này tới một lò gạch rồi rẽ sang mé tả, đi chừng hơn dặm nữa là đến một căn nhà gianh. Căn nhà này là nơi người ta chắt rơm ra. cùng cũi khộ Tô Ngọc Quyên ở?

trong đó. Thôi người đi đi.

A Liệt gật đầu nhưng chàng không nhin được hỏi :

- Tại sao Cao huynh lại bảo tiểu đệ tới đó ? Nếu y chết rồi thì tại hạ phải làm gì ?

Cao Thanh Vân ngó chàng lạnh lùng đáp :

- Bạch Phi Khanh ! Hiện giờ y đang hấp hối.

Rồi hăn nói tiếp:

- Con người lúc sắp chết nói câu gì cũng phải. Tô Ngọc Quyên trước kia dù có nhiều điều tội lỗi, nhưng lúc này mụ thật đáng thương. Mụ đang mong có người quan tâm đến mụ.

Vậy người đi đi !

Hắn nói tới đây, rung mình một cái rồi biến vào trong bóng đêm.

A Liệt định thần nghĩ bụng :

- Chắc Tô đại thư đã nói nhiều điều với Cao Thanh Vân rồi.

Đoạn chàng tự nhủ :

- Nhưng Cao Thanh Vân vốn không phải là kẻ vô tình bạc nghĩa.

Cơn gió lạnh thổi qua A Liệt nắm chặt hai bàn tay. Lúc này trong đầu óc chàng nổi lên hình ảnh thâm trầm của Tô Ngọc Quyên. Thậm chí chàng tưởng chừng nghe tiếng mưa rên la đau khổ. Bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục, chàng cất bước chạy liền. A Liệt đi chừng được hơn dặm quả nhiên trông thấy lò gạch, lửa cháy bùng bùng, khói bốc lên cao thành một đống đen lù lù giữa lúc đêm tối yên lặng.

A Liệt vẫn không dừng bước. Trong bóng tối phát ra những tiếng lạo xạo dường như giẫm phải vật gì cứng rắn. Đồng thời phía sau có tiếng người hô hoán :

- Mẹ kiếp ! Mắt để đâu không nhìn ? Cứ chạy như người đến chỗ đưa ma !

Lúc này A Liệt đã chạy xa mấy trượng. Chàng nghe tiếng người hô hoán mới quay đầu nhìn lại thì thấy một đống gạch ngói đổ xuống. Bây giờ chàng mới biết là mình đã chạy vội xô đổ đống gạch của họ.

Chàng biết mình có lỗi, không thể trách người được, nhưng hán tử vừa nói câu chạy đến chỗ đưa ma chàng cảm thấy câu nói là điềm bất tường Lập tức bụng xúc động mỗi thương cảm. Trong lòng nóng nảy, chàng lại hối hả chạy đi.

Chàng chạy chưa được hơn dặm đường thì trước mắt hiện ra khu đất bằng phẳng, khô khan. Bốn mặt trồng toàn lúa ngô. Gió thổi qua lá ngô đung vào nhau sột soạt.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trong lòng A Liệt xúc động vô cùng ! Chàng tưởng chừng có điều cần kíp phải gặp Tô Ngọc Quyên ngay tức khắc.

Trong khu ruộng đã bẻ ngô rồi, nổi lên một căn nhà gianh nhỏ bé lụp xụp. A Liệt lẩm bẩm :

- Nhất định ở trong kia rồi!

Chàng chạy đến trước nhà đưa tay đẩy tấm cửa phen xông vào trong.

Một điều ra ngoài sự tiên liệu của chàng đã xuất hiện :

Trong phòng có một ngọn đèn dầu đang cháy bốc khói đen lên. Ánh sáng vàng khè leo lét, tưởng chừng có thể tắt lúc nào không biết.

Trong căn nhà này chứa mọi thứ lương thảo, nào lúa mạch, nào lúa ngô Lại có đồng co?

khô lớn chắc là để nuôi trâu bò. A Liệt đảo mắt nhìn quanh không thấy Tô Ngọc Quyên đâu.

Chàng bồn chồn trong dạ, buột miệng hô :

- Đại thư!

Tiếng chàng hơi run run. Trước ngọn đèn leo lét, chàng cảm thấy có điều rùng rợn, đồng thời bao nhiêu nỗi thất vọng, cừu hận xâm chiếm tâm hồn chàng. Đột nhiên hai chân chàng nhún ra, chàng không tự chủ được ngồi phệt xuống đất, tự hỏi :

- Tại sao Tô đại thư không ở đây ? Phải chăng có người phát giác ra và đem y đi rồi ?

Có thể y đã từ trần.

Đồng cỏ khô bỗng nhiên động dậy. Chiếc giày thêu của người đàn bà thò ra, tiếp theo là tiếng rên rỉ.

A Liệt trấn tĩnh tâm thần, đứng phắt dậy hỏi :

- Có phải đại thư đấy không ?

Trong đồng cỏ có tiếng sột soạt. Một người đàn bà găng gượng ngồi dậy cất tiếng run run hỏi:

- Người.... người là ai ?

A Liệt vội chạy tới. Giả tử chàng chưa biết trước đó là Tô đại thư mà gặp nhau một cách đột ngột thì không thể nhận ra được nữa.

Người đàn bà trước mặt chàng, đầu tóc rối bù, sắc mặt lợt lạt. Khắp mình đầy huyết tích. Đầu mặt dính đầy rơm rác. Mụ ngồi tựa vào đồng cỏ. Một tay chống xuống đất. Ngực nhô ra hóp vào, coi kiểu cách thật là đáng sợ.

A Liệt cúi xuống nhìn. ánh đèn chiếu vào mặt mụ trông càng tiều tụy không giống ngày trước chút nào. Chỉ có cặp mắt trong sáng là A Liệt thấy còn quen thuộc.

Chàng nắm lấy hai tay mụ ngập ngừng đáp :

- Đại Thư! Tiểu đệ đây mà...

Hai giọt lệ trào rạ Tô Ngọc Quyên người run bần bật, miệng lắp bắp :

- Bạch Phi Khanh !.... Lạ thiệt !.... Ta vừa nghĩ tới người.... quả nhiên người đến thiệt.

Mụ nói mấy câu này tỏ ra rất xúc động và tổn rất nhiều hơi sức.

A Liệt vội ôm mụ vào lòng. Lúc tay chàng chạm vào, thấy toàn thân mụ nóng ran mà mồ hôi ướt đầm.

Tô Ngọc Quyên để chàng ôm lấy và toàn thân tựa vào lòng đối phương. Mụ thở phào một cái, ấp úng nói :

- Phi Khanh ! Sau hôm ấy rồi.... ta nhớ đến người hoài.... quả nhiên người đã trở lại...

nhưng.... chậm mất rồi.

A Liệt cắn chặt môi cơ hồ chảy máu.

Bống chàng đẩy mụ ra nói:

- Không chậm ! Để tiểu đệ coi đại thư xem.

Tô Ngọc Quyên khẽ rên một tiếng. Mụ bị A Liệt đẩy lăn xuống đống cỏ.

Lúc này mụ đau khổ vô cùng, song mụ gắng gượng nở một nụ cười duyên dáng. Nhãn quang mụ tựa hồ có vẻ thêm khát, chăm chú thìa nhìn A Liệt hỏi :

- Người.... còn hy vọng.... gì nữa ?

A Liệt đưa tay ra khẽ chắn mạch cho Tô Ngọc Quyên. Mụ nhăn nhó cười hỏi :

- Liệu còn cứu được không ?

Mụ vừa nói vừa đưa bàn tay đẩy vết máu lên sờ đầu A Liệt. Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu nhỏ bằng hạt đậu, tình trạng coi càng thảm hại.

A Liệt buông tay ra rồi cúi đầu xuống ngó cặp mắt mụ. Bống chàng ngơ ngác không nhúc nhích nữa.

Tô Ngọc Quyên nói :

- Phi Khanh ! Đừng sợ ! Người ta ai mà không chết . Lúc này người đến coi ta.... là ta mãn nguyện lắm rồi. Người.... hãy bồng ta lên...

A Liệt cảm thấy cặp mắt cay sè. Hai hàng lệ trào ra. Chàng ôm chặt Tô Ngọc Quyên vào lòng mà hôn vào mặt vào cổ, vào đầu tóc mụ như người phát điên . Đây là triệu chứng máu trong huyết quản chàng đang chảy mạnh vì mỗi cảm xúc đứng trước một người sắp chết.

Đột nhiên Tô Ngọc Quyên đẩy chàng ra. Dưới ánh đèn, sắc mặt mụ không lợt

lạt nữa biến thành hồng hào như bông hoa đào. Cặp mắt mù rất tình tứ ngó A Liệt.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Người ta thường nói lúc người sắp chết trở lại hồng hào như tàn rơm lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Phải chăng đại thư...

Chàng nghĩ tới đây bất giác run lên. Mỗi tiên cảm đấm ngọc chìm châu, mây tan khói lạnh nổi lên trong đầu óc.

Bỗng nghe Tô Ngọc Quyên cất tiếng quát gờng :

- Phi Khanh !.... Tỷ tỷ sắp đi đây.... Xuýt nữa ta quên chưa bảo người hai điều trọng yếu.... Người hãy lắng tai nghe.

Giọng nói mù tha thiết tựa hồ chị trời trăng cho em ruột. A Liệt chỉ ngậy người ra mà nhìn mù không dám nói gì mà cũng không nỡ trái ý mù.

Tô Ngọc Quyên khẽ ho mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Việc thứ nhất có liên quan đến thanh Tru liên kiếm.... hồi ơi.... Nếu nó còn ở trong tay Phùng Thúy Lam thì Lục Minh Vũ.... không địch nổi y.

A Liệt hỏi :

- Hiện giờ Phùng Thúy Lam đã lọt vào tay Lục Minh Vũ, không hiểu sống chết ra sao...

Tô Ngọc Quyên thều thào đáp :

- Người cứ yên tâm. Lục Minh Vũ là con qui.... háo sắc.... nên y không chết đâu. Bây giờ ta hãy nói về thanh kiếm kia.

Rồi mù bảo A Liệt :

- Người hãy lắng tai mà nghe ta dặn :

thanh Tru tiên kiếm là báu vật trấn sơn của Ma nữ kiếm phái.... Người võ lâm đều thèm chảy nước miếng.... nhất là Lục Minh Vũ.

Mụ ngừng lại thở rồi nói tiếp :

- Nếu hãn lấy được thanh kiếm này.... thì Ma nữ kiếm phái vĩnh viễn không còn ngày nào ngóc đầu lên được.... Bằng trái lại, thanh kiếm đó mà ở trong tay phái Ma nữ, nhất là ở nơi Phùng Thúy Lam.... Y đang luyện kiếm thuật chuyên để đối phó với võ công của Cái Bang...

Y mà cầm thanh kiếm đó trong tay thì Lục Minh Vũ nhất định phải chết.

A Liệt nghe mụ nói tới đây, chàng hiểu rõ được hai việc :

một là Phùng Thúy Lam nhờ thanh kiếm kia mà giết được Tô trưởng lão Cái Bang một cách dễ dàng. Hai là Lục Minh Vũ sở dĩ mượn tay Cao Thanh Vân hạ sát Tô Ngọc Quyên vì hãn vẫn úy kỵ thanh Tru tâm kiếm.

Hãn đem Tô Ngọc Quyên đến Bắc Phương rồi mới hạ thủ vì biết rõ trong mình Tô Ngọc Quyên không dắt thanh kiếm này.

Tô Ngọc Quyên lại nói tiếp :

- Ta dấu thanh bảo kiếm đó ở tầng thứ sáu trên cây tháp bảy tầng trong chùa Bạch Tháp tại Tây Hồ.... Trong phòng này có mười ba cỗ quan tài thì thanh Tru tâm kiếm đặt ở?

dưới đáy quan tài đá thứ chín.... trên mặt cỗ quan tài đó có khắc sáu chữ "Giang Nam Huỳnh thị Sáu Âu". Người đã nhớ chưa ?

Tô Ngọc Quyên nắm chặt lấy tay A Liệt hỏi lại :

- Người đã nhớ chưa ?

A Liệt gật đầu.

Tô Ngọc Quyên thở hắt ra nói :

- Còn việc thứ hai.... Mụ nói tới đây lại thờ dài, nước mắt tuôn ra như suối. Mụ nói tiếp :

- Đứa nhỏ trong bụng ta.... không phải của người.... vậy người yên tâm được rồi.

A Liệt người run bần bật. Chàng thấy Tô Ngọc Quyên nằm trên đống cỏ người mu.

càng run rẩy hơn. Mụ khẽ vuốt má chàng thều thào nói :

- Thật thế !.... Ta không lừa gạt người...

Bỗng tay mụ từ trên má chàng tuột xuống. Cặp mắt mụ như đóa hoa bách hợp từ từ nhắm lại.

A Liệt chấn động tâm thần la gọi :

- Đại thư! Đại thư!

Chàng đưa tay sờ vào mặt mụ thấy hơi nóng tiêu dần rồi biến thành lạnh ngắt.... Mặt mụ, lúc tắt thở, biến thành trắng như tuyết. Mái tóc dài đen xõa xuống trông càng hắc bạch phân minh.

A Liệt hít một hơi khí lạnh khẽ la lên :

- Đại thư ơi !

Rồi chàng quì xuống trước tử thi của Tô Ngọc Quyên. Trong lòng đau xót chàng nghẹn ngào:

- Đại thư ! Tiểu đệ còn có điều muốn nói cho thư thư hay nhưng chưa kịp thì đại thư đã chết rồi.... Đại thư đối với tiểu đệ bằng một mối chân tình như vậy mà tiểu đệ hã còn lừa dối đại thư.... thậm chí trước khi đại thư lâm tử cũng chưa biết tên thật của tiểu đệ.... Như vậy thật là bất công...

Chàng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài tỏ ra trong lòng đầy nỗi bi thương hối hận.

A Liệt ôm thi thể Tô Ngọc Quyên lên. Ngọn đèn dầu trong phòng dường như càng mờ ám hơn. Từ phía xa xa chàng nghe có tiếng người gõ mõ. A Liệt liền thổi tắt đèn đi, ôm tư?

thi Tô Ngọc quyên đứng trong bóng tối một lúc rồi uể oải cất bước ra khỏi lều tranh.

Trên trời chỉ lác đác có vài ngôi sao nhỏ nhấp nháy. Chó rừng thỉnh thoảng lại sủa lên một tiếng.

Một ngọn gió đêm thổi qua mặt khiến cho đầu óc A Liệt tỉnh táo. Chàng ôm chặt thi thể Tô Ngọc Quyên, than thầm :

- Thân thể y thật là đáng thương, chết còn phơi thây ở chốn tha hương. Ta phải mai táng cho y mới được.

Đoạn chàng cất bước đi ra mảnh ruộng khô Hai bên có rất nhiều cây hòe đang mùa nở hoa, trắng cả một vùng. Chàng đi thêm lúc nữa đến một nơi đất đầy cỏ mọc. Phía trước là mấy bụi trúc cành lá rườm rà. Nơi đây vừa rậm rạp vừa yên tĩnh.

A Liệt từ từ đặt thi thể Tô Ngọc Quyên xuống nghĩ bụng :

- Chỗ này được đây. Ta tạm thời an táng để y yên giấc ngàn thu.

Chàng liền rút dao ra khoét một cái huyệt. Đất chỗ này mềm và dễ đào nên chàng không tốn bao nhiêu khí lực đã đào xong A Liệt toan đặt thi thể Ngọc Quyên xuống huyệt. Bỗng lòng chàng nổi lên nỗi bi thương vô hạn.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài. Lúc này chàng nghĩ tới giấc mộng êm đềm trong tòa phá miếu ngày trước. Mụ đã nhìn chàng bằng cặp mắt đắm đuối và miệng mụ đã nói ra bao nhiêu câu tình tứ.

Ngọn gió đêm lay động mái tóc đen lác của người chết, nhưng thân thể lạnh

ngắt cứng đờ, sắc mặt xám xịt. Những cái đó khiến chàng cảm giác là mù chết thật rồi, vĩnh viễn từ giã cuộc đời.

Chàng toan đặt thi thể Tô Ngọc Quyên xuống huyết thì đột nhiên có người khẽ vỗ vai chàng rồi khẩu âm một phụ nhân la lên :

- Trời ơi !

A Liệt giật bắn người, quay phắt lại thì thấy phụ nhân mình mặc áo đen, thân hình nhỏ?

nhỏ, cử chỉ yếu điệu.

Phụ nhân kia thấy chàng quay lại cũng giật mình lùi về phía sau năm thước.

A Liệt nhìn rõ phụ nhân mặt mũi thanh tú, thân hình óng ả. Cặp mắt trong sáng lóe ra, cái nhìn thâm thúy. Phong độ hiển nhiên vào hàng quý phái.

A Liệt trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm :

- Một người đàn bà tư cách thượng lưu mà lại xuất hiện nơi đây vào giữa lúc này thì thật là kỳ!

Chàng từ từ đứng dậy ngập ngừng hỏi :

- Tôn giá là...

Phụ nhân đưa mắt ngó Tô Ngọc Quyên nằm dưới đất hỏi :

- Y là ai?

A Liệt cũng đưa mắt nhìn tử thi đáp :

- Y là một người bất hạnh.

Phụ nhân lại hỏi :

- Y chết trong trường hợp nào ? Tại sao lại chết ở đây ?

A Liệt khẽ buông tiếng thở dài đáp :

- Thân thể y thật là đáng thương ! Suốt đời chạy theo ảo mộng tươi đẹp không thành.

Rồi cuối cùng đi tới kết quả này.

Giọng chàng tỏ ra rất đỗi bi ai cảm khái mà không trả lời thẳng vào câu hỏi của phu.

nhân.

Phu nhân đưa mắt ngó lại người chàng. Thái độ hòa hoãn hơn trước, mụ hỏi :

- Người là ai?

A Liệt nghiêng mình đáp :

- Tiểu nhân là Bạch Phi Khanh. Còn tôn tính đại danh của phu nhân...

Phụ nhân mỉm cười ngắt lời :

- Người khoan rồi hãy hỏi tạ Giữa người và người bạc mệnh này có mối quan hệ thế nào ?

A Liệt đáp :

- Có thể nói là bạn hữu.

Phụ nhân đưa đẩy cặp thu ba hỏi:

- Chi là bạn thôi ư ? Sao ta coi người có vẻ thương tâm lắm.

A Liệt đưa mắt nhìn đối phương, trong lòng hơi bối rối, không muốn trả lời vấn đề này, nhưng thấy đối phương tỏ ra có lòng dạ quan hoài không tiện chối từ. Chàng

liền gật đầu đáp :

- Ngày trước tiểu nhân có nhờ ơn cô này cứu mạng, chứ mỗi giao tình không có gì đáng kể.

Phụ nhân gật đầu nói :

- Té ra là thế.

Mụ lại cười mát hỏi :

- Bạch Phi Khanh ! Ta coi người nói năng không đến nỗi phàm tục mà nhân phẩm cũng đường hoàng, không giống kẻ làm tôi mọi cho người, mà sao cách ăn mặc của người như vậy?

A Liệt hiểu ngay mụ thấy chàng ăn mặc quần áo tên điểm tiểu nhị, nhưng không tiện nói rõ, liền hàm hồ đáp :

- Vụ này dĩ nhiên có nguyên nhân, nhưng xin miễn thứ cho tiểu nhân không thể trình bày được.

Phụ nhân hỏi:

- Có điều chi khó nói ?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Không không ! Hỡi ơi! Để tiểu nhân mai táng cô này rồi sẽ nói chuyện.

Phụ nhân nói :

- Người hãy nói cho ta biết trước mới có thể mai táng được.

A Liệt lấy làm kỳ nhìn mụ hỏi:

- Tại sao vậy ?

Phụ nhân nghiêm nghị đáp :

- Mảnh đất này là của ta thì khi nào ta lại để người đem người chết đến chôn táng một cách hồ đồ ?

A Liệt cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được ! Phu nhân muốn hỏi gì thì hỏi đi !

Phụ nhân hỏi :

- Bây giờ bắt đầu từ cô này trước. Y chết trong trường hợp nào ? Ai đã giết y ?

A Liệt ngẫm nghĩ cho là có nói ra cũng chẳng hề gì. Chàng liền thẳng thắn đáp:

- Y bị bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ giết chết. Phu nhân có biết hãn không ?

Phụ nhân cặp mắt sáng lên đáp :

- Ta có nhận biết Lục Minh Vũ.

Mụ tiến lại nhìn kỹ thi thể Tô Ngọc Quyên rồi hỏi :

- Lục Minh Vũ là bang chúa Cái Bang, thế lực rất lớn. Tuy ta không quen thuộc hãn nhưng cũng biết hãn là người chính trực, võ công cao cường. Một nhân vật có địa vị như vậy sao lại hạ độc thủ giết một người đàn bà ?

A Liệt đưa mắt nhìn đối phương, nhả nhỏ cười đáp :

- Cái đó tiểu nhân cũng không rõ mà chỉ biết người đàn bà này là vợ Lục Minh Vũ.

Phụ nhân khẽ "ủa" lên một tiếng rồi nói :

- Như vậy cô này là Tô Ngọc Quyên mà người giang hồ thường đồn đại. Ta cũng có nghe tiếng cô.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Quần Hùng Thiết Kế Hạ Thanh Vân

A Liệt gật đầu nói :

- Đúng là Tô Ngọc Quyên.

Cặp mắt xinh đẹp của phụ nhân lộ tính hiếu kỳ, mục nhìn chàng hỏi :

- Người vừa nói Tô Ngọc Quyên đối với người có ơn cứu mạng, vậy y đã cứu người ở?

đâu?

A Liệt đáp :

- Ở trên đường Hàm Lạc.

Phụ nhân hỏi :

- Thế mà sao người lại gặp y ở đây và nhất là lúc y chết?

A Liệt thờ dãi đáp :

- Câu chuyện khá dài, phu nhân nhất định muốn biết ư?

Phụ nhân cười mát gật đầu. Tuy thái độ ung dung nhưng có vẻ oai nghiêm khiến cho người ta không dám trái ý.

A Liệt gật đầu nói tiếp :

- Được rồi ! Phu nhân hỏi câu gì tiểu nhân đáp câu ấy. Nhưng trước khi trả lời tiểu nhân muốn biết phu nhân là ai?

Phụ nhân hỏi lại :

- Người đã nghe ai nói đến Thần Câu môn ở Phụng Dương bao giờ chưa?

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Úi chà! Thì ra mụ là người ở Thần Câu Môn. May mình chưa nói tên họ thật cho mụ biết.

Chàng làm bộ ngoạo đầu suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Đường như tiểu nhân đã được nghe có người nói tới.

Phụ nhân nói :

- Ta chính là người ở môn phái đó. Bạn hữu giang hồ thường kêu ta bằng Bùi phu nhân.

Trượng phu ta là Bùi Khôn Lượng, chưởng môn Thần Câu Môn.

A Liệt chấp tay nghiêng mình nói :

- Té ra là Bùi Phu nhân! Tiểu nhân thật là thật kính !

Bùi phu nhân gật đầu đảo mắt nhìn A Liệt từ đầu xuống đến gót chân rồi nói :

- Ta xem người không phải là người hư đốn, trái lại rất có lòng trung hậu. Ta hỏi câu gì người phát nói thật và hỏi đâu nói đấy chứ đừng chẹn họng ta.

A Liệt cung kính đáp :

- Tiểu nhân đã biết lai lịch phu nhân, dĩ nhiên không dám dối trá.

Bùi phu nhân nói :

- Hay lắm! Ta muốn người đem trường hợp người gặp Tô Ngọc Quyên cùng mối dây liên hệ với Cái Bang nói cho ta biết.

A Liệt liền lược thuật chuyện gặp gỡ ngày trước ở trong tòa phá miếu trên đường Hàm Lạc, sau gặp Trình Chân Nhân và Qui Yếm thần tăng Tăng Lão Tam lược thuật một lượt.

Bùi phu nhân chú ý lắng tai nghe, bỗng hỏi xen vào :

- Nếu vậy thì giữa người và người Cái Bang đã thành thù nghịch hay sao? Và lại Tăng lão tam ta e rằng còn khó chịu hơn bọn Cái Bang. Người đắc tội với hẳn rồi sau xử trí ra sao?

A Liệt thở dài đáp :

- Vụ này thật khá ly kỳ♦ Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Phu nhân có biết một tổ chức trên chốn giang hồ kêu bằng Cực Lạc giáo không?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp :

- Ta chưa từng nghe ai nói tới Cực Lạc giáo cả.

A Liệt nói :

- Tiểu tử sở dĩ tới đây, nguyên nhân chính là bị Cực Lạc giáo bức bách. Giáo phái này là một tổ chức thâm tà ác độc, lợi hại vô cùng !

Bùi phu nhân đưa cặp mắt sắc bén nhìn chàng, nhưng không cắt ngang câu chuyện.

A Liệt liền đem chuyện mình cùng Âu Dương Tinh bị khốn trong Cực Lạc giáo lược thuật lại cho mẹ nghe. Trong vụ này dĩ nhiên chàng đề cập đến cả Trình Nhất Trần và Qui?

Yếm thần tăng Tăng Lão Tam.

Bùi phu nhân chờ cho A Liệt kể hết rồi lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Nghe người nói vậy thì vụ này dường như có thật. Nếu cả Trình chân nhân ở phái Võ Đang và Tăng Lão Tam cũng bị giam cầm ở đó thì Cực Lạc giáo quả nhiên có nhiều cao nhân rất lợi hại.

Mụ đưa cặp mắt trong suốt nhìn A Liệt hỏi tiếp :

- Nếu vậy thì người hiện giờ ở vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Cực lạc giáo tất truy tầm người để hạ sát phải không ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Vì thế mà tiểu tử phải tỵ nạn đến đây, hóa trang làm tên tiểu nhị. Ngờ đâu vẫn không thoát khỏi vòng ân oán.

Bùi phu nhân phân tích nội vụ hỏi :

- Sở dĩ Cực Lạc giáo mà muốn bắt người là vì nguyên nhân người đã biết nhiều chuyện bí mật của họ. Họ còn giết người đi để bịt miệng, có đúng thế không?

A Liệt gật đầu đáp :

- Đúng là thế đó.

Bùi phu nhân tủm tỉm cười nói :

- Việc này rất dễ giải quyết. Rồi đây ta phụ trách công việc đem Cực Lạc giáo báo cáo cho các phái lớn trên chốn giang hồ đều biết rõ. Như vậy thì cái nguyên nhân họ muốn giữ kín chuyện không còn ý nghĩa gì nữa. Và họ khỏi rượt theo để hạ sát người.

A Liệt chấp tay nói :

- Xin đa tạ phu nhân.

Bùi phu nhân nói :

- Ta còn một điểm nghi vấn muốn hỏi người.

A Liệt nghiêng mình đáp :

- Xin phu nhân cứ hỏi, tiểu tử mà biết xin đáp ngay.

Bùi phu nhân thủng thẳng hỏi :

- Theo chỗ ta biết thì vụ hạ sát Tô Ngọc Quyên họ không cần phải đem lên miền Bắc, mà sao y lại bị hạ sát ở đây?

A Liệt thấy Bùi phu nhân là người rất tinh tế thì sinh lòng bội phục. Chàng ngẫm - nghĩ một lúc rồi đáp :

- Theo chỗ tiểu tử biết thì Tô Ngọc Quyên xuất thân ở Ma nữ môn. Y có người sư muội tên gọi Phùng Thúy lam, dường như hai người vẫn ngầm ngầm thông tin cho nhau. Phùng Thúy Lam luyện Ma nữ kiếm pháp cực kỳ lợi hại, chuyên để đối phó với bọn Cái Bang.

Chuyến này Phùng Thúy Lam cũng đến Tru Tiên trấn. Còn việc Lục Minh Vũ tại sao lại sát hại Tô Ngọc Quyên thì dường như trong vụ này có mối liên quan đến tư nhân của bọn họ, tiểu tử không biết rõ.

Bùi phu nhân gật đầu hỏi :

- Hiện giờ Phùng Thúy Lam ở đâu ?

A Liệt đáp :

- Y bị Lục Minh Vũ bắt, chưa hiểu sống chết ra sao.

Bùi phu nhân ngửa mặt lên trời, sắc mặt lộ vẻ suy tư, nhưng A Liệt không hiểu mụ nghĩ gì.

Bỗng ngọn gió đêm thổi tới. Trong tiếng gió dường như có lẫn tiếng người vọng lại. Bùi phu nhân cùng A Liệt đều phát giác. Phu nhân liền bảo chàng :

- Ta có mấy vị bằng hữu tới nơi. Người không nên có mặt ở đây, vậy hãy tạm tránh đi.

Mụ vừa nói vừa giơ tay trở ngôi mộ cổ cách đấy chừng , trượng. Mụ lại dặn chàng:

- Người hãy ẩn thân vào sau tấm bia mộ kia, chớ có cử động chi hết. Người nên biết những người tới đây đều là tay cao thủ khét tiếng, người chỉ bất cần một chút liền bi ho.

phát giác và bị hiểu lầm là cố ý dòm trộm hay nghe trộm việc bí mật. Khi đó ta có muốn cứu người cũng không được. Dĩ nhiên người ở ngoài đó thì chẳng thể nghe thấy gì. Vậy người đi đi !

A Liệt vội ôm thi thể Tô Ngọc Quyên chạy đến phía sau ngôi mộ. Chàng vừa ẩn mình sau tấm bia liền thấy bóng người thấp thoáng. Lúc này ánh trăng sao lại sáng tỏ. A Liệt mục lực hơn người nên tuy chàng ở cách khá xa mà cũng trông rõ hình dáng một lão giá tóc đen mình mặc áo xám. Chàng tự hỏi :

- Lão này chẳng phải là Phàn Phiếm, một tay cao thủ trong Thần Câu môn tại Phụng Dương, thì còn ai vào đây?

Trí nhớ của A Liệt thật không phải tầm thường. Ngày trước lúc những tay cao thủ bảy môn phái lớn tụ họp ở nhà chàng, Âu Dương Tinh đã nói tên từng người cho chàng nghe.

Nhất nhất chàng ghi nhớ trong đầu óc. Vì thế mà bây giờ chàng vừa trông thấy Phàn Phiếm ở Thần Câu môn đã nhận ra ngay.

Phàn Phiếm vừa tới nơi liền chấp tay nhìn Bùi phu nhân thi lễ nói:

- Phiền Bùi phu nhân chờ đợi khá lâu.

Bùi phu nhân gật đầu hỏi :

- Phàn lão sư lại một phen nhọc mệt. Những người ước hẹn có đến hết không?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Họ đến đông đủ cả.

Hai người đối đáp với nhau thanh âm không lớn mấy. Theo lẽ thông thường thì người đứng gần cũng không nghe rõ, huống chi A Liệt cách xa chừng , trượng. Nhưng chàng gặp chuyện kỳ ngộ đặc biệt đã thoát thai hoá cốt, tai mắt linh mẫn dị thường. Chàng có thể nhìn rõ những cái mà người ta không ngó thấy, nghe rõ thanh âm mà người ta không nghe được. Vì thế nên cuộc đối thoại giữa Phàn Phiếm và Bùi Phu nhân đều lọt vào tai chàng.

Lúc này ở mé tả phía trước lại thêm hai người đi đến. Hai người này thân pháp mau lẹ di.

thường. Chớp mắt đã gần tới nơi. Khi họ đứng lại, A Liệt nhìn thấy một lão người cao nghều, ốm nhắt, mái tóc đốm bạc. Còn người kia là hán tử trung niên vừa lùn vừa mập, lưng cài đơn đao.

Hai người này A Liệt đều quen thuộc. Nhất là lão cao gầy đét. Chàng nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được thân hình, hẳn chẳng phải ai xa lạ mà chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong Bắc mang tam xà. Kỳ Kinh đặc biệt ở chỗ có cặp mắt gà chọi.

Còn người lưng cài đơn đao, cùng phe với Kỳ Kinh tên gọi Tam đương gia Hứa Thái Bìnhhờ Thanh Long Hội.

Trước kia hai người này đã có thái độ nấp lánh khiến cho A Liệt chú ý. Không ngờ bây giờ họ lại tụ tập ở đây. Chàng không hiểu bọn này sắp làm trò gì ?

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ thì lại một lão nữa đến. Lão này vào trạc lục tuần, người không cao mấy, dưới cằm để chòm râu dệ Sau lưng đeo một vật bọc bằng vải vàng. Chàng vừa trông đã biết ngay đó là một thứ binh khí. A Liệt chưa từng gặp lão bao giờ.

Bỗng thấy Phàn Phiếm chấp tay thi lễ hỏi :

- Phải chăng các hạ là Vương Đạo Toàn, môn hạ Thất Tinh môn? Nay được gặp

đây thật là hạnh hội!

Người mới đến gật đầu đáp :

- Chính là tại hạ. Chắc huynh đài là Phàn lão sư ở Thần Câu môn.Sao Lục huynh lại chưa thấy đến?

Phàn Phiếm đáp :

- Y cũng sắp đến đây. Tại hạ được nghe danh huynh đài từ lâu, vì vô duyên chưa được hội diện. Nhưng Đồng lão sư ở quý môn thì lại là chỗ bạn thân với tại hạ.

Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Chuyện này lúc sắp ra đi, Đồng sư huynh có gửi lời hỏi thăm các vị.

Lão quay sang nhìn Kỳ Kinh nói :

- Kỳ huynh! Đã lâu chúng ta chưa được gặp nhau..

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Vương huynh còn ở đẳng xa, tại hạ đã nhận ra rồi. Thân pháp của quý môn thật là tuyệt diệu! Lúc đi đường nửa người trên không cử động. Vừa rồi tại hạ coi thân pháp lão huynh nên biết ngay là công lực của lão huynh mấy năm gần đây đã tiến bộ rất nhiều.

Vương Đạo Toàn cười khanh khách nói :

- Công phu của bỉ nhân dù có giỏi đến đâu cũng không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Kỳ nhị gia.

Lão vừa nói vừa quay lại ngó Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội. Qua mấy lời hàn huyên với Hứa Thái Bình, Vương Đạo Toàn quay sang Bùi phu nhân nghiêng mình kính cẩn chào :

- Bùi phu nhân vẫn bình yên đấy à Bỉ nhân may được gặp đây!

Bùi phu nhân đáp lễ rồi hỏi :

- Vương lão sư có đi cùng Lục sư phó ở phái Nga Mi đến đây không?

Vương Đạo Toàn lắc đầu đáp :

- Không phải! Lục huynh chỉ đưa tin cho bỉ nhân hay đêm nay có cuộc hội họp với Phàn lão cạ Không ngờ Bùi phu nhân cũng tới đây!

Bùi phu nhân nói :

- Bản nhân ngẫu nhiên mà gặp.

Kỳ Kinh bỗng xen vào :

- Lục Nhất Điều huynh ở phái Nga My sao lại không tới ? Phàn huynh đã đưa tin cho y chưa ?

Bùi phu nhân đáp :

- Kỳ lão sư bất tất phải đa nghị Lục tiên sinh đến kia rồi !

Bỗng thấy một bóng người đang lao vùn vụt tới nơi. Chớp mắt đã đến gần.

A Liệt đứng đằng xa ngấm ngầm dòm ngó người mới đến thì thấy một hán tử lối o tuổi ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Người này lưng đeo trường kiếm, khí vũ không phải tầm thường.

Phàn Phiếm tiến ra lớn tiếng hỏi :

- Có phải Lục Nhất Điều huynh đây không ?

Người kia đứng lại đập :

- Xin lỗi Phàn huynh. Giữa đường tiểu đệ mắc chút công chuyện thành ra đến chậm một bước, để các vị phải chờ đợi.

Đoạn văn sĩ quay lại nhìn Bùi phu nhân nói :

- Đã mấy năm không được gặp đại tẩu mà phong độ vẫn y nguyên như trước, chắc đại tẩu giỏi thuật trụ nhan.

Bùi phu nhân tủm tủm cười hỏi lại :

- Lục tiên sinh thật khéo vẽ vờ! Trình chân nhân ở quý phái vẫn bình yên chứ?

Lục Nhất Điều vẻ mặt không được tự nhiên đáp :

- Vẫn như thường.

Kỳ Kinh đứng bên không nhẫn nại được, hỏi xen vào :

- Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, Phàn huynh nên cho hay dụng ý triệu bọn tại hạ.

đến đây có việc gì?

Phàn Phiếm mắt nhìn Bùi phu nhân đáp :

- Tiểu đệ mời các vị tới đây vì có một việc trọng yếu cầu phải thương nghị.

Lúc này mọi người đều ngồi xuống nên tiếng nói chuyện biến thành nhỏ đi. A Liệt ẩn trong bóng tối, nếu không chú ý lắng tai thì chẳng nghe thấy gì.

Bỗng nghe Phàn Phiếm lên tiếng :

- Đêm nay tiểu đệ mời các vị đến đây tụ hội là để thương nghị về vấn đề có liên quan đến thuyết vũ trụ.

Họ Phàn vừa nói câu này, mấy người đều lộ vẻ kinh dị, chú ý lắng tai nghe.

A Liệt nghe lỏm được càng kinh hãi, giật bắn người lên.

Phàn Phiếm hăng dặng một tiếng rồi nói tiếp :

- Người phát "Huyệt vũ thư" đã xuất hiện ở tệ xứ.

Lục Nhất Điều hỏi :

- Phàn huynh đã thấy mặt người đó rồi ư ?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Phải rồi!

Hứa Thái Bình chau mày lắc đầu nhưng không nói gì.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi :

- Phàn lão ca ! Tại hạ nhận thấy tin tức này của lão ca chưa chắc đã xác thực.
Người ấy là ai ?

Vương Đạo Toàn xen vào :

- Nếu nguồn tin này mà đúng sự thực thì người đó dĩ nhiên là một nhân vật rất lợi hại.

Phàn huynh có biết tên họ y không?

Phàn Phiếm đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi. Người này quả là một nhân vật lợi hại.

Mọi người đều yên lòng để chờ xem Phàn Phiếm nói tên họ người đó là ai ?

A Liệt lúc này trong lòng lại càng khẩn trương.

Phàn Phiếm đưa mục quang sắc bén nhìn thẳng vào mặt Kỳ Kinh nói tiếp :

- Trên chốn giang hồ có một tay cao thủ mà người ta kêu bằng Bạch Nhật Thích Khách.

Bạch Nhật Thích Khách hiện giờ ở đây.

Kỳ Kinh ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng Phàn lão huynh muốn nói Cao Thanh Vân ở phái Thiên Nhai ?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Chính hẳn !

Kỳ Kinh trầm ngâm hỏi :

Cao Thanh Vân.... là người phát "Huyết vũ thư" ư ?

Tiếp theo y ngó Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn hỏi :

- Vương huynh tưởng có thể thế được chăng ?

Wương Đạo Toàn thân nhiên đáp :

- Thực tình tại hạ không dám tin lắm...

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành im lặng.

A Liệt nghe bọn họ đối đáp bất giác cười thầm. Vì trên đời chỉ có chàng biết người phát "Huyết vũ thư" là một phụ nhân búi tóc cao lên đỉnh đầu.

Ý kiến của Phàn Phiếm dường như bị lật nhào. Bây giờ Bùi phu nhân mới đưa mắt nhìn Lục Nhất Điều hỏi :

- Lục tiên sinh có cao kiến gì không ?

Lục Nhất Điều đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì tin tức của Phàn huynh chưa chắc đã sai trật. Người phát "Huyết vũ thư" rất có thể đúng là Cao Thanh Vân.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Lục huynh căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Lục Nhất Điều đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng bao nhiêu người trong bọn chúng ta mất gần ba tháng trời điều tra mà không ai được tin tức gì có liên quan đến người đó thì đủ thấy y từ võ công đến tài trí hẳn không phải tầm thường. Vì thế mà tại hạ cho rằng chỉ Cao Thanh Vân mới có đủ tư cách như vậy.

Lục Nhất Điều đưa mắt nhìn Bùi phu nhân hỏi :

- Nhận xét của tại hạ phu nhân thấy thế nào?

Bùi phu nhân gật đầu đáp :

- Lục tiên sinh nói rất có lý.

Phàn Phiếm lại ngó Kỳ Kinh hỏi :

- Kỳ huynh bảo sao ?

Kỳ Kinh cũng gật đầu đáp :

- Lục huynh nói dường như có lý. Hứa huynh có ý kiến gì không?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp :

- Cao Thanh Vân quả có thân thủ như vậy, hẳn còn là một nhân vật thần bí khác thường.

Phàn Phiếm đưa ra kết luận :

- Các vị đều nhận là có lý thì tiểu đệ xin nói thực là hành tung của Cao Thanh Vân đã bị bọn tiểu đệ giám thị. Theo lời báo cáo thì hiện giờ công việc của Cao Thanh Vân ở đây dường như đã hoàn thành, chắc hẳn sắp đi nơi khác. Vì vậy mà chúng ta cần động thủ bắt hắn ngay lập tức.

Kỳ Kinh nói :

- Phải đấy ! Chúng ta nên hành động ngay bây giờ.

Vương Đạo Toàn nói :

- Theo ngu kiến của tại hạ thì sáu người bọn ta nên chia làm ba toán...

Kỳ Kinh đưa mắt nhìn Hứa Thái Bình, tính thầm trong bụng :

"Nếu chia làm ba toán thì thế nào cũng có một toán chạm trán Cao Thanh Vân trước.

Nói một cách khác toán nào đụng phải Cao Thanh Vân đầu tiên là gặp nguy hiểm nhiều hơn, theo chỗ ta biết Cao Thanh Vân đã mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách chắc vì hắn có tuyệt nghệ giết người nên kẻ động thủ trước nhất định phải thất bại. Trong bọn quần hào đây ta gần gũi Hứa Thái Bình hơn hết mà xem chừng y lại hung hãn thành ra mình không có tay nào trợ thủ đắc lực Hãn nghĩ tới đây liền nói :

- Tại hạ nghĩ rằng chúng ta nên tập trung lực lượng hay hơn!

Phàn Phiếm đưa mắt nhìn Bùi phu nhân hỏi :

- Phu nhân có ý kiến gì không ?

Bùi Phu nhân gật đầu đáp :

- Kỳ tiên sinh tính như vậy không phải là không có lý do...

Phàn Phiếm gật đầu ngắt lời :

- Được rồi ! Vậy chúng ta đi cả với nhau là xong.

Bùi phu nhân chợt nhớ tới điều gì liền nói :

- Trước khi phát động, bản nhân muốn cho các vị hay một việc.

Mọi người quay lại nhìn Bùi phu nhân, mặt lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Các vị có biết hay có nghe nói đến một tổ chức bí mật kêu bằng Cực Lạc giáo bao giờ chưa ?

Mọi người ngơ ngác lắc đầu. Hứa Thái Bình mắt chiếu ra những tia kỳ quang hỏi :

- Phu nhân lượm được tin tức này ở đâu ra thế ?

Bùi phu nhân thân nhiên đáp :

- Cực Lạc giáo là một tổ chức thâm tà rất bí mật. Theo lời đồn thì trong giáo phái này rất nhiều cao nhân. Bạn đồng đạo đã có người bị đau khổ rồi.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Có việc đó ư ? Nhưng ai đã bị đau khổ ?

Bùi phu nhân đáp :

- Trình Chân Nhân ở phái Võ Đương và Quỷ Yếm thần tăng Tăng Lão Tam đều là cao nhân cùng bị bọn Cực Lạc giáo giam hãm một thời kỳ, xuýt nữa phải bỏ mạng.

Hứa Thái Bình lại hỏi :

- Sao phu nhân biết việc đó?

Bùi phu nhân mỉm cười đáp :

- Dĩ nhiên phải có người ở trong ấy trốn thoát ra, không thì làm sao mà biết được?

Kỳ Kinh lão liêng cặp mắt gà chọi không biết hẩn nhìn ai, nhưng lời nói của hẩn đúng là đưa ra để hỏi Bùi phu nhân. Hẩn lên tiếng :

- Vụ này thật kỳ quái ! Đây là lần đầu tiên tại hạ mới nghe đến tên Cực Lạc giáo. Trên chốn giang hồ có tổ chức này từ bao giờ?

Lục Nhất Điều nói :

- Vụ này dĩ nhiên phải điều tra cho thật rõ. Nhưng hiện giờ việc đối phó với Cao Thanh Vân là cần kíp hơn.

Mọi người đều đứng dậy. Hứa Thái Bình nhìn Phàn Phiếm hỏi :

- Phàn huynh đã điều tra được chỗ cư ngụ của Cao Thanh Vân một cách xác thực chưa ?

Phàn Phiếm gật đầu kiên quyết đáp :

- Về điểm này các vị cứ yên tâm, thân tín của tiểu đệ đã theo dõi hẳn từng bước
Lục Nhất Điều nói :

- Vậy thì chúng ta đi thôi !

Phàn Phiếm nhìn Bùi phu nhân hỏi :

- Phu nhân còn có ý kiến gì nữa không ?

Bùi phu nhân chợt nhớ tới A Liệt, liền nói :

- Các vị hãy đi trước một bước, bản nhân lại đằng này một chút rồi trở lại ngay.

Phàn Phiếm xoay mình cất bước tiến về phía trước. Mọi người đều đi theo hẳn.

Bùi phu nhân chờ cho quần hào đi khá xa rồi mới xoay mình chạy đến bên tòa cổ mộ.

lớn. Mụ vừa dừng chân đã cất tiếng gọi :

- Bạch Phi Khanh ! Bây giờ người ra được rồi.

Mụ gọi luôn hai câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại. Mụ rất đỗi ngạc nhiên, đi vòng quanh ngôi cổ mộ xem xét một lượt nhưng chẳng thấy tông tích Bạch Phi Khanh đâu.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nghe Giọng Nói Sanh Lòng Ngờ Vực

Bùi phu nhân ngậm ngùi rồi tự nhủ :

- Gã Bạch Phi Khanh có nhiều hình tích rất khả nghi Tỷ như gã từ đường Hàm Lạc đi vòng thẳng đến Chu Tiên trấn. Trong khi đó gã trải qua nhiều cơn nguy biến ở Cái Bang và Cực Lạc giáo mà được vô sự. Dù cho gã có phúc tinh hộ vệ, nhưng chắc chắn võ công cũng phải tinh thâm mới được. Ta phải điều tra xem gã xuất thân ở môn phái nào ? Gã chen chân vào chốn giang hồ với mục đích gì ?

Trong đêm tối, ngôi cổ mộ quanh quẽ làn gió vi vu càng làm tăng vẻ thê lương.

Bạch Phi Khanh không còn ở đây, Bùi phu nhân vừa nóng nảy ra chiều nghi vấn, vừa buồn bực trong lòng mà không có cách nào tìm được đáp án.

Mụ xoay mình phóng cước chạy nhanh trông như một vì sao sa lướt trên không lao về phía trước ngôi chùa hoang.

Ngôi chùa hoang mà Cao Thanh Vân dùng làm chỗ tạm trú ở bên con đường nhỏ phía trước. A Liệt đang chạy thật nhanh về đó vì chàng nghe lỏm được câu chuyện ở miệng Phàn Phiếm nói với mọi người. Bây giờ chàng đối với Cao Thanh Vân chẳng những không có quan hệ cừ địch mà còn phát sinh mối tình thân thiết, cảm động. Về vụ "Huyết vũ thư" thì sự thực chỉ có mình chàng biết mà thôi. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân không phải là người phát "Huyết vũ thư" vì người đó là một phụ nhân.

Tại sao người ta đem vụ này trút lên đầu Cao Thanh Vân cũng chỉ có mình A Liệt hiểu, vì bữa trước chàng mô tả hung thủ, hình dáng bề ngoài giống hệt Cao Thanh Vân. Chàng tự.

nghĩ :

"Dù bản lĩnh Cao Thanh Vân có xuất qui nhập thần thì lấy sức một người chơi với bấy nhiêu tay cao thủ vẫn còn kém xạ" Vì thế chàng cần đến gặp họ Cao trước bọn kia để thông tri cho y biết mà đề phòng.

A Liệt thi triển khinh công đến tột độ chạy chùng được hơn mười dặm thì trước mặt hiện ra một ngôi chùa. Chàng thở phào một cái nhẹ vì biết mình đã đi đúng đường. Có điều lúc này chàng không dám chạy nhanh thêm nữa vì Phàn Phiếm nói là đã phái người ở trong bóng tối giám thị Cao Thanh Vân. Nếu chàng không cẩn thận thì e rằng làm kinh động đến bọn tai mắt của Phàn Phiếm.

A Liệt đến trước chùa liền dừng bước lại. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trong chùa tối om, dường như không có một đạo nhân nào.

Đột nhiên A Liệt nhảy qua bức tường vây đi thẳng vào phía sau ẩn mình.

Trong hậu điện có một thiền phòng hầy còn ánh đèn lọt qua khe cửa hắt ra ngoài. A Liệt nghĩ bụng :

"Nếu Cao Thanh Vân còn ở trong chùa thì nhất định trú nơi gian phòng kia" Chàng rón rén tiến về phía trước mấy bước rồi đột nhiên dừng chân. Trong đầu óc mình mẫn của chàng hiện ra mỗi cảnh giác, chàng nhìn về phía góc tường . Đột nhiên có tiếng cười lạt rồi tiếng người hỏi vọng ra :

- Người đến đây làm chi ?

A Liệt giật nẩy mình. Lúc chàng định thần nhìn lại thì thấy Cao Thanh Vân đã từ trong góc tường rảo bước ra, cặp mắt loang loáng của hắn trong bóng tối càng oai nghiêm trấn áp lòng người.

Cao Thanh Vân tiến đến trước mặt A Liệt nói :

- Thị giác và thính giác ngươi quả nhiên lợi hại mới biết ta ở chỗ này.

A Liệt hồi hả nói nhanh :

- Tiểu đệ đến kiếm Cao huynh.

Cao Thanh Vân trầm giọng hỏi :

- Người nói vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi sao ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Đã xảy ra việc rất quan trọng.

Cao Thanh Vân giục :

- Việc gì người hãy nói ra đi.

A Liệt càng lộ vẻ khẩn trương đáp :

- Tưởng chúng ta nên núp vào chỗ nào đã. Bằng không bọn chúng đến nơi nhìn thấy thì thật rầy rà.

Cao Thanh Vân nói :

- Không cần đâu, người hãy nói trước đi !

Dĩ nhiên Cao Thanh Vân lộ vẻ kiêu hãnh không sợ sệt gì khiến A Liệt tăng thêm dũng khí. Chàng liền đáp :

- Đó là việc có liên quan đến "Huyết vũ thư" Cao Thanh Vân chau mày hỏi :

- Huyết vũ thư ư ? Huyết vũ thư thì có liên quan gì đến ta ?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ cũng không rõ, nhưng bọn họ nhận định Cao huynh là người đã phát Huyết vũ thư. Hiện giờ mấy tay cao thủ hợp lực lại để đối phó với Cao huynh.

Cao Thanh Vân bây giờ đã cảm thấy việc này nghiêm trọng. Y nghe A Liệt nói bất giác lùi lại mấy bước đứng vào trong bóng tối ở bên tường.

A Liệt cũng theo y ẩn vào bóng tối.

Bỗng nghe Cao Thanh Vân hỏi :

- Những người tới đây là ai ?

Y lộ vẻ trầm trọng, cặp mắt càng sắc bén chăm chú ngó A Liệt dường như muốn nhìn thấu tâm trạng chàng.

A Liệt liền nói tên mấy người kia cho y nghe.

Cao Thanh Vân trầm ngâm, không nói gì.

A Liệt hoang mang hỏi :

- Sao Cao huynh không tránh đi ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại :

- Tại sao ta phải lẩn tránh ?

A Liệt lấy làm kỳ hỏi lại :

- Phải chăng một mình Cao huynh đủ đối phó với bọn họ ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Những người đó đều là cao thủ nổi danh. Nếu bọn họ liên thủ hiệp lực thì một mình ta làm sao chống nổi ?

A Liệt nói :

- Hỡi ơi ! Đã vậy thì Cao huynh nên lánh mình trước đi. Bây giờ Cao huynh không đi ngay thì chẳng còn có cơ hội nào nữa. Vì thế mà tiểu đệ đã phải lật đật đến đây để báo tin. Tiểu đệ nghĩ rằng khi đã chạm trán bọn họ là họ ra tay ác độc ngay chứ chẳng nể nang gì đâu.

Cao Thanh Vân bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Người đã quan tâm đến vụ này phải chẳng chính người có liên quan đến "Huyết vũ thư" ?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Cái đó không liên quan gì đến tiểu đệ!

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Không liên quan là hay lắm rồi. Bọn họ tuy đông người nhưng ta cần phanh phui cho ra vụ này, người hãy lánh đi. Dính vào vụ này thì e rằng mấy năm cũng chưa xong.

A Liệt phưỡn ngực ra đáp :

- Tiểu đệ cũng không sợ.

Cao Thanh Vân hơi ngạc nhiên nhìn chàng gật đầu mỉm cười, khiến chàng càng thêm vững dạ.

Cao Thanh Vân bỗng vươn tay ra nắm lấy vai A Liệt đẩy vào chỗ tối. Lúc này A Liệt đã nghe tiếng bước chân vọng lại từ bên này đi tới Cao Thanh Vân giờ tay ra hiệu cho A Liệt, chàng định ẩn thân vào trong bóng tối ở

góc tường.

Cao Thanh Vân đang hoảng tiến về phía trước và đứng ở giữa sân.

A Liệt thấy y có phong độ hiên ngang đúng là một bậc đại trượng phu càng sinh lòng kính phục.

Trước tình thế hiện thời, thực ra trong thâm tâm chàng lo lắng cho Cao Thanh Vân vì võ công y dù cao thâm đến bậc nào nhưng sức một người chẳng thể nào địch lại số đông cao thủ hạng nhất. Tiếng bước chân đã đến gần, tay mặt Cao Thanh Vân từ từ rút thanh bảo đao xanh lè, vẻ mặt y vẫn bình tĩnh.

Lúc này trên thiên điện trong chùa bỗng nghe đánh vào một tiếng. Một bóng

đen nhẹ nhàng hạ mình xuống mé đông trong sân.

Tiếp theo hai bóng người từ trên nóc nhà nhảy xuống hai bên hành lang.

A Liệt nhận ra người đầu tiên là Phàn Phiếm ở Thần Câu môn. Còn hai người nữa là Xích luyện xà Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình.

Ba người này cùng hạ mình xuống đất như đồng thời, từ ba phương hướng khác nhau tiến gần vào.

Bọn họ vừa xuất hiện đã nhìn thấy một người đứng ở giữa sân mà người đó chính là Cao Thanh Vân khiến họ không khỏi sửng sốt.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn ba người rồi chấp tay nói :

- Cao mỗ chờ các vị Ở đây đã lâu rồi.

Phàn Phiếm cười khanh khách nói :

- Cao Thanh Vân ! Chắc các hạ đã tự biết là bất luận trường hợp nào cũng không thể?

trốn qua được đêm nay.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng các hạ là Phàn lão sư ở Thần Câu môn ?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Chính thế !

Cao Thanh Vân lại đưa mắt nhìn Kỳ Kinh thấy hẳn đặc biệt có đôi mắt gà chọi, liền cười lạt nói :

- Phải chăng các hạ là Kỳ thị gia trong Bắc mang tam xà?

Kỳ Kinh gật đầu đáp :

- Chính tại hạ !

Cao Thanh Vân sau cùng nhìn Hứa Thái Bình. Hứa Thái Bình chấp tay nói :

- Tại hạ họ Hứa...

Cao Thanh Vân tiếp ngay :

- Chắc các hạ là Hứa Thái Bình ở Thăng Long hội ?

Cao Thanh Vân mới liếc mắt ngó qua ba người đã biết rõ lai lịch. Phàn Phiếm tiến lên mấy bước lạnh lùng hỏi :

- Cao huynh đã biết rõ bọn ta tất cũng hiểu chúng ta đến đây với mục đích gì ?

Cao Thanh Vân ngửa mặt trông lên nóc điện rồi đưa mắt ngó trên ngọn một cây lớn.

Cặp mắt y loang loáng có ánh sáng tỏ ra nội công tinh thâm và cơ trí hơn người. Y hững hờ đáp :

- Nếu Cao mỗ đoán không lầm thì dường như còn mấy vi bằng hữu chưa xuất hiện. Các vi đã giá lâm sao không ra đây để cùng nhau tương kiến ?

Trên nóc điện có tiếng cười lạt đáp :

- Cao huynh quả không hổ danh là người có ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách. Công phu thính thị thật có chỗ hơn người.

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện, chính là văn sĩ, người này lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt hiên ngang, khí vũ không phải tầm thường.

Cao Thanh Vân chưa kịp lên tiếng thì một người khác từ trên ngọn cây lớn tung mình nhảy xuống. Hai cái nhấp nhô, người đã đến trước mặt.

Cao Thanh Vân thấy người này là một lão già cảm để râu dệ Lão không chờ Cao Thanh Vân hỏi đã tự báo tên họ :

- Tại hạ là Vương Đạo Toàn.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Tiểu đệ chỉ nghe được danh chứ chưa từng biết mặt Vương huynh. Vương huynh là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Đoạn y đưa mắt nhìn hán tử ăn mặc ra kiểu văn sĩ nói :

- Vị này tất nhiên là Lục Nhất Điều lão sư ở phái Nga Mi ?

Lục Nhất Điều gật đầu không nói gì.

Năm người mười con mắt đều nhìn cả vào Cao Thanh Vân với một vẻ thâm trầm thù nghịch.

Lúc này cánh cửa gỗ bên ngoài tường bị đẩy ra, Bùi phu nhân đang thoăn thoắt tiến vào.

Bùi phu nhân còn cách Cao Thanh Vân chừng hơn trượng, dừng bước lại nói :

- Xin lỗi ! Bản nhân đến trễ một bước.

Mọi người liếc mắt ngó mục một cái rồi lại nhìn vào mình Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân chăm chú nhìn Bùi phu nhân, cặp lông mày nhíu lại. Phàn Phiếm liền giới thiệu :

- Vị này là Bùi phu nhân, nội tướng của chưởng môn tề phái.

Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Hân hạnh được hội kiến cùng phu nhân.

Bùi phu nhân cũng gật đầu nói :

- Chúng ta đã được nghe đại danh của Cao tiên sinh từ lâu, rất lấy làm ngưỡng mộ.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn mọi người, cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Các vị đều là hào kiệt nổi danh trên chốn giang hồ. Tại hạ không hiểu các vị liên hiệp ra mặt có điều chi dạy bảo ?

Phàn Phiếm hăng dặng một tiếng rồi đáp :

- Cao tiên sinh ! Bọn tại hạ xin nói thẳng là trong con mắt bọn quang côn cát bụi không lọt vào được. Cao bằng hữu , ông bạn không hiểu nguyên nhân bọn tại hạ đến đây thật ư ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết.

Kỳ Kinh bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Được rồi ! Các hạ đã không hiểu thì tại hạ xin nói huých toẹt một câu là bọn tại hạ.

tới đây vì vụ "Huyết vũ thư".

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Kỳ huynh nói câu này càng khiến Cao mỗ mù tịt.

Kỳ Kinh cười khanh khách nói :

- Cao bằng hữu ! ông bạn đừng giả vờ nữa. Vụ này Phàn huynh đã nắm được đây ư?

bằng chứng.

Hắn quay lại hỏi Phàn Phiếm :

- Phải vậy không Phàn huynh ?

Tuy hầu ngó Phàn Phiếm, nhưng cặp mắt gà chọi lại hướng về phía khác.

Phàn Phiếm hiểu ngay Kỳ Kinh có ý trút trách nhiệm lên đầu mình. Nhưng lúc này hắn đành liêu nhận lấy, liền gật đầu đáp :

- Đúng, tại hạ công nhận người đã phát Huyết vũ thư và giết chết phụ nhân họ Tra chính là các hạ.

Cao Thanh Vân tủm tỉm cười nói :

- Như thế thì thú thật.

Lục Nhất Điều lạnh lùng hỏi :

- Cao huynh tưởng chỉ cười xòa một cái là xong việc chăng ?

Vương Đạo Toàn cũng cười lạt nói :

- Đêm nay bọn tại hạ yêu cầu các hạ phúc đáp một cách hợp lý. Không thì hà hà... bọn tại hạ chẳng nề nang gì.

Kỳ Kinh mượn thanh thế mọi người lớn tiếng hỏi :

- Họ Cao kia ! Người còn chối được chăng ?

Cao Thanh Vân không trả lời. Trong đêm tối chỉ nghe tiếng gió lạnh hắt hiu khiến cho bầu không khí biến thành khẩn trương đến cực điểm. Bọn Bùi phu nhân gồm sáu tay cao thủ đều chú ý nhìn vào người thích khách khét tiếng trong võ lâm chăm chặp vừa để phòng ngừa hắn hại người một cách bất thành lình, vừa chuẩn bị cùng nhau tấn công.

A Liệt ngồi co ro sau bụi cây thấp. Chàng rất đổi hồi hộp không dám thở mạnh.

Tình thực mà nói nếu chàng sợ bọn cao thủ hạ sát thì chàng đã nhảy ra cáo tố người phát "Huyết vũ thư" không phải là Cao Thanh Vân.

Nên biết trường hợp mà chàng nói rõ nội vụ thì chính chàng lại rước lấy những sự rắc rối cùng nguy hiểm vào mình gấp mười hiện giờ.

Vấn đề trọng yếu còn ở chỗ bản lãnh Cao Thanh Vân tinh thâm quán thế, liệu sáu tay đại cao thủ có thể hạ sát được y không? Đó còn là một nghi vấn. Nếu chàng biết chắc Cao Thanh Vân tất bị hạ sát thì chắc chàng không chịu ngồi yên.

Cao Thanh Vân cúi mình thấp xuống, cầm ngang thanh đao đặt trước ngực. Đây là tư thế chuẩn bị cự địch hoặc tấn công. Theo võ học thì những người mã bộ càng thấp xuống bao nhiêu lúc chuyển động càng mau lẹ bấy nhiêu. Đúng là một tư thế cốt yếu để di chuyển thân hình mau chóng.

Bùi phu nhân hô :

- Nào các vị ! Động thủ đi thôi !

Mụ vừa dứt lời, tất cả sáu người bắt đầu cất bước vây quanh Cao Thanh Vân.

A Liệt chấn động tâm thần, suýt nữa chàng gây tiếng động thì thế nào cũng lọt vào tai bọn kia.

Chàng phải khó ngọc trấn tĩnh tinh thần rồi tự nghĩ :

"Trời ơi ! Thanh âm của Bùi phu nhân làm sao lại giống hệt người đàn bà có búi tóc cao đã phát "Huyết vũ thư"? Lại thực, trước kia lúc ta thấy người phụ nữ nào hiểu võ công ty?

như Tô đại thư liền để tâm dò xét, sao ta lại không hoài nghi Bùi phu nhân" Chàng mới gặp Bùi phu nhân lần đầu mà không nảy lòng ngờ vực thật đúng là một chuyện kỳ dị.

A Liệt hồi tưởng lại những chuyện đã qua từ lúc gặp Bùi phu nhân ở nơi khoảng đất.

Lúc ấy chàng đang sắp mai táng cho Tô Ngọc Quyên, trong lòng chứa đầy nỗi bi ai thống khổ. Chàng chợt tỉnh ngộ tự nhủ :

- Phải rồi ! Tuy phu nhân rất xinh đẹp nhưng tuổi đã vào hạng nạ dòng nên ta chẳng những không có quan niệm gì khác, mà thậm chí vừa trông thấy phu nhân liền nhớ tới má má.

Huống chi thanh âm của bà lại tỏ ra đồng tình với ta nên ta hoàn toàn không nghĩ tới bà là hung thủ.

Bên ngoài mọi người vẫn chuyển động chung quanh bao vây Cao Thanh Vân vào giữa.

Cục diện đã thành kiếm tuốt cung dương. Bầu không khí mỗi lúc một khẩn trương hơn. A Liệt lại nghĩ thầm :

"Lúc phu nhân hô mọi người động thủ, trong lòng bà nhất định chứa đầy sát khí, cũng giống như ngày trước bà muốn giết ta nên thanh âm mới phát ra như vậy. Có điều ta không hiểu những người đàn bà khác khi trong lòng họ chứa đầy sát khí, thanh âm ho.

có giống thế không" Trí nhớ chàng hơn người một bậc, chàng thấy rõ thanh âm người đàn bà có búi tóc cao giống hệt thanh âm Bùi phu nhân mà trong thâm tâm chàng lại không muốn xác nhận Bùi phu nhân là hung thủ đã phát huyết vũ thư.

Nên biết một ngày kia mà chàng xác định Bùi phu nhân đúng là hung thủ thì vấn đề này trở nên rộng lớn vô cùng. Trước hết chàng nghĩ đến mình bị cảnh nhà tan người chết phiêu lưu cô độc. Sau ..nữa nếu Bùi phu nhân là hung thủ sát hại mẫu thân chàng thì chàng phải giết mẹ. Mặt khác, vì Bùi phu nhân mà A Liệt nảy ra cảm giác nhớ tới mẫu thân, nên chàng rất hy vọng phu nhân không phải là hung thủ.

Bóng người vẫn chuyển động, ánh đao kiếm lấp lánh không ngừng. Hai tiếng choang choang vang lên phá tan bầu không khí trầm tịch lúc canh khuya.

Đó là Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình đồng thời phát động thế công.

Nhưng chiêu thức của họ đều bị Cao Thanh Vân đón đỡ bật lên thành tiếng quát chúa.

Sau đó lại khôi phục thể bao vây và cục diện thêm phần khẩn trương.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Bùi phu nhân ở địa vị phu nhân chưởng môn Thân Câu môn tại Phụng Dương thì sao bà lại phát Huyết vũ thư khiến cho mình trở nên hung thủ gây ra cuộc đại loạn làm khô?

thiên hạ?

Rồi chàng lại nghĩ :

Ta ngắm ngẫm quan sát thì hiển nhiên phu nhân là người đứng sau bức màn huy động mọi người đối phó với Cao Thanh Vân và đẩy y ra làm hung thủ. Điểm này chứng minh bà có dụng ý gì? Phải chăng mục đích bà muốn cho bảy môn phái lớn sau khi tìm ra hung thủ giả rồi không cần truy cứu đến chân hung nữa? Đồng thời cử động này còn có thể kéo một môn phái nữa xuống nước khiến cho cục diện thêm hỗn loạn.

Sau khi suy đi nghĩ lại thì mặt nào cũng có lý, A Liệt cảm thấy đau khổ vô cùng chi?

muốn la lên một tràng để triệt bỏ mối hận trong lòng.

Đột nhiên bên ngoài Cao Thanh Vân lớn tiếng hỏi :

- Giả tử tại hạ buông đao đầu hàng để chờ các vị điều tra cho rõ chân tướng thì các vị.

định đối phó với tại hạ ra sao ?

Cả mấy người đồng thanh đáp lại, nhưng thanh âm của Bùi phu nhân lạnh lẽo nhất, chói lói nhất lẫn át hết những tiếng người kia. Mụ nói :

- Trước hết bọn ta điểm huyết người, đem giam vào một nơi bí mật. Một mặt phái người điều tra cho rõ chân tướng.

Cao Thanh Vân hăng dạng một tiếng, chưa trả lời ngay.

A Liệt nấp sau bụi cây suýt nữa lên tiếng bảo Cao Thanh Vân ứng chịu đi và buông đao đầu hàng, vì chàng cảm thấy sáu tay đại ca thủ vây đánh, chàng ở ngoài cũng đã phát run. Do đó chàng biết Cao Thanh Vân ở vào hoàn cảnh nguy hiểm đến thế nào ! Mặt khác, Cao Thanh Vân không phải là hung thủ thì còn lo gì họ mở cuộc điều tra Như vậy là vện ca?

mọi bề.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Bản nhân từ ngày ra đời tiếng tăm còn kém xa các vị. Vậy mà đêm nay lại được sáu tay đại ca thủ phải hợp lực đối phó với một mình bản nhân, tưởng không còn gì vinh hạnh hơn nữa.

Bùi phu nhân nói :

- Bọn ta tuy nhân số rất đông, nhưng nếu người quá lại tu luyện võ công của Hoá huyết môn tất tình thế lại khác hẳn.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Võ công của Hóa huyết môn thì có gì đáng sợ ? Chẳng lẽ trong thiên hạ không còn thứ võ công nào bằng được Hóa huyết môn ư ?

Bùi phu nhân lạnh lùng đáp :

- Đêm nay bất luận người nói thế nào cũng mặc. Trừ phi người chịu tuân theo điều kiện của ta , buông đao đầu hàng chịu trói, còn không thì đừng hòng rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Bà nói câu này khiến cho Cao Thanh Vân không thể đề cập đến vấn đề võ công

được nữa. Vì nếu y còn nói tới tức là y sợ bọn họ mà tìm cách giải thích. Sự thực Cao Thanh Vân chỉ muốn nói mình là hóa danh đệ tử của Tiêu Dao lão nhân. Nếu y đưa được chứng cứ ra thì tình thế sẽ thay đổi.

Mắt A Liệt dương lên như hai ngọn đèn lồng. Không phải chàng quan tâm về câu trả lời của Cao Thanh Vân. Chàng dương mắt lên là để nhìn cặp giò chỉ cách chàng hơn trượng.

Đây đúng là hai chân của Bùi phu nhân. Phần thông xuống bị Ống quần che đi không nhìn thấy hở ra chút nào, nhất là trong đêm tối dù có để hở cả đùi thì người khác nhiều lắm cũng chỉ trông thấy màu trắng còn phải bổ túc thêm bằng óc tưởng tượng.

Nhưng thị lực của A Liệt linh mẫn hơn các cao thủ võ lâm rất nhiều. Chàng trông rõ mồn một hai chân của Bùi phu nhân như người thường coi thấy lúc ban ngày một vật cách xa chi?

bằng ba bốn thước.

A Liệt trông rõ cả Bùi phu nhân đi đôi giày thêu đỏ mềm tuy nó không có gì đặc biệt mà vẫn là đôi giày mù đi ngày trước. Đồng thời tư thế mù đúng có chỗ đặc biệt khiến A Liệt không quên được. Vì vậy mà chàng dương cặp mắt thật tọ Hiện giờ A Liệt có thể xác định người đã phát Huyết vũ thư đẩy võ lâm thiên hạ vào tình thế trời long đất lở và khiến chàng nhà tan người chết chính là người đàn bà này, là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Phụng Dương.

A Liệt ban đầu này ra ý niệm rất xúc động nhưng muốn thăm vấn ngay tước gốc ngọn của phu nhân, nhưng rồi chàng lại bị lý trí ngăn trở. Chàng nghĩ thầm :

"Chỉ cần biết là mù, rồi lo gì không có cơ hội ? Bây giờ nếu mình ra tay thì chẳng những không ích gì mà còn tự rước lấy cái thất bại chua cay♦"

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Hứa Thái Bình Bại Lộ Hành Tung

Cao Thanh Vân dường như lâm vào tình trạng càng thêm nguy cấp nhưng chí phấn đấu càng lộ ra mãnh liệt. Có điều ai cũng hiểu rằng người nào đã bị sáu tay cao thủ bậc nhất đương thời vây đánh thì không tài nào chống nổi, mặc dầu bao khí dũng mãnh chưa hề giảm sút.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi :

- Cao Thanh Vân ! Sao người chưa buông đao chịu trói để bọn ta điều tra cho rõ chân tướng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Một là tại hạ chưa tin được các vị, có thể dễ dàng bị chết oan. Hai là Cao mỗ hành tung bí mật trước nay không để lộ dấu vết gì thì các vị làm sao mà điều tra cho biết rõ chân tướng được ?

A Liệt nghe y nói vậy cảm thấy lý do đó rất xác đáng, không trách thà y thí mạng còn hơn buông đao chịu trói. Chàng xoay chuyển ý nghĩ hy vọng giúp y một cơ hội để phá vòng vây.

Nguyên chàng là người thông minh cơ cảnh. Chỉ trong chớp mắt chàng đã nhìn rõ muốn giúp Cao Thanh Vân xung đột trùng vi chỉ có hai phương pháp. Một là ra tay ám toán bất cứ một người nào trong bọn đối phương để y nhân chỗ sơ hở mà xông ra. Hai là phương pháp thanh đông kích vây chàng gây ra tiếng động ở chỗ khác khiến bọn đối phương phân tán tâm thần, Cao Thanh Vân cũng có thể thừa cơ đào tẩu.

Nhưng hai phương pháp này đều làm cho bộc lộ nhân hình. Trước chàng đã được Cao Thanh Vân giáo huấn và hiểu rằng đối phương tràn đầy kinh nghiệm

duyet lịch thì truy tìm ra chàng chẳng khó khăn gì. Vì thế nên chàng chưa dám mạo hiểm động thủ.

A Liệt thấy cơ hội tối hậu sắp tan mất, tức là sáu tay đại cao thủ khi phát động cuộc tấn công mãnh liệt thì dù chàng có liều lĩnh không úy kỵ gì nữa nhưng phát ra tiếng động cũng mất tác dụng giải vây rồi.

A Liệt thò tay vào túi sờ đến thanh đoản đao sắc bén phi thường, đột nhiên chàng nảy ra một ý niệm kỳ dị liền rút đao ra.

Bọn Bùi phu nhân sáu tay cao thủ bậc nhất toan phát động cuộc tấn công ráo riết đột nhiên Kỳ Kinh bật tiếng la thất thanh :

- Ô bầy !

Rồi lùi lại hai bước, mặt hơi ngửa lên.

Mọi người tuy không hiểu cặp mắt gà chọi của hắn đang nhìn về phương nào và đã thấy gì nhưng thấy hắn hơi ngửa mặt lên cũng đoán ra có chuyện xảy ra ở trên cao. Và lại hắn là người nhiều kinh nghiệm mà không thấy điều chi khác lạ thì đã chẳng lộ vẻ khẩn trương bật tiếng la hoảng. Thế rồi mọi người bất giác đảo mắt trông theo về phía đầu tường.

Quần hùng lướt mục quang đưa qua một lượt.

Nhưng trên đầu tường nào có gì đâu ? Ai cũng trông rõ chẳng có vật chi kỳ dị như đầu lâu chảy máu, hoặc xác người đàn bà khóa thân mà chỉ là một túm cây, gió thổi khiến cho cành lá lắc lư và bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống. Hiện trạng ấy còn tỏ ra túm cây đó không phải mọc ở đầu tường.

Nhãn lực của những tay cao thủ chỉ thoáng qua một cái là bao nhiêu sự thực chung quanh đã in vào đầu óc. Họ không cần suy xét cũng đoán ra ngay túm cây đó không bám rễ vào tường.

Giữa lúc quần hùng phân tán tâm thần trong chớp nhoáng thì một bóng người cắp đao từ giữa vòng vây bay vù một cái nhanh như chớp vọt lên nóc nhà.

Dĩ nhiên người này là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân đang bị bao vây nghiêm mật, y vọt lên nóc nhà rồi thi triển khinh công kinh thể hãi tục chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Sầu tay cao thủ không ai rượt theo, đều đứng trơ ra đó, tư thế cũng không thay đổi.

Bùi phu nhân trở lại thái độ ung dung trước tiên. Năm người kia cũng bình tĩnh thu khí giới về. Người thì lắc đầu, kẻ thì khẽ cất tiếng thóa mạ.

Kỳ Kinh nói :

- Các vị cũng không nên trách tiểu đệ đã làm rối loạn trong quân vì tiểu đệ ngộ thấy một túm cây bay lên đầu tường, bất giác giật mình rồi nghĩ rằng không chừng có người lợi dụng túm cây đó để che dấu thân hình...

Bùi phu nhân ngắt lời :

- Cái đó trách Kỳ tiên sinh thế nào được ! Bất cứ là ai gặp trường hợp này cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn ra. Có điều bản nhân rất khâm phục Cao Thanh Vân phản ứng mau lẹ kinh người. Minh mới sơ hở một chút mà hấn chụp ngay được cơ hội trốn thoát.

Lục Nhất Điều hỏi :

- Theo lời Kỳ huynh thì kẻ lợi dụng túm cây để phân tán tâm thần chúng ta, ngoài mục đích khiến bọn ta kinh ngạc, họ còn có ý che dấu thân hình nữa phải không ?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp :

- Lục huynh nói phải lắm ! Người kia tất có dụng ý như vậy.

Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn nhảy vọt lên tường vừa kịp giữ túm cây cho khỏi rớt xuống. Hắn cúi đầu nhìn dưới đất rồi lớn tiếng :

- Túm cây này mọc ở dưới đất vừa bị dao chặt đứt.

Mọi người đều chau mày. Nên biết bọn này đều là những tay từng trải giang hồ nên vừa nghe Vương Đạo Toàn nói vậy liền phát giác ra một điều là có người trong bóng tối đã nghĩ cách này để cứu Cao Thanh Vân. Người đó phải có thanh đao nhỏ sắc bén phi thường mới chặt cây được mà không phát ra tiếng động. Như không thể thì họ phải dùng chỉ lực để?

bẻ gãy cành cây cho được an thân hơn và khỏi làm kinh động quần hào.

Ngoài điểm này mọi người còn nghi hoặc tự hỏi :

- Kẻ ám trợ Cao Thanh Vân nhất định là chỗ bạn hữu với hắn và tất nhiên bản lãnh phi thường. Đã thế sao họ không lộ diện để giải thích cho họ Cao nghe nên đầu hàng để mơ?

cuộc điều tra Bằng như họ không muốn làm thế thì cứ việc nhảy lên đầu tường cũng thu được hiệu quả như vậy, tức là tạo cho Cao Thanh Vân một cơ hội đào tẩu, việc gì phải lẩn tránh ?

Kỳ Kinh hăng dặng một tiếng rồi la lên :

- Lục bang chúa ! Đúng rồi. Nhất định là Lục Minh Vũ.

Mọi người không cần giải thích cũng như Kỳ Kinh đã bảo người đứng trong bóng tối là Lục Minh Vũ tất nhiên hắn căn cứ vào lý do nào đó.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Phải chăng Kỳ huynh muốn nói Lục bang chúa ngầm ngầm ám trợ Cao Thanh Vân mà chẳng muốn bộc lộ thân hình ?

Kỳ Kinh thấy dường như bọn họ có ý bài xích ý kiến của mình thì nghĩ thầm trong bụng:

"Xem chừng Hứa Thái Bình o bế Lục Minh Vũ, không hiểu vì duyên cớ gì ?"

Vì giữa đám đông mà hẳn lại có mối giao tình với Hứa Thái Bình nên không tiện hỏi tội y. Không thì hẳn đã tìm cách làm cho y phải bẽ mặt.

Kỳ Kinh đáp bằng một giọng ôn hòa :

- Tiểu đệ quả có ý nghĩ như vậy.

Hứa Thái Bình hỏi :

- Nếu quả là Lục bang chúa thì y chẳng cần phải thận trọng. Trường hợp Cao Thanh Vân đúng là hung thủ thì Lục Bang chúa đã chẳng chịu giúp. Hẳn đã đắc tội với đồng đạo võ lâm. Bằng như Lục Bang chúa hiểu rõ Cao Thanh Vân không phải là hung thủ thì chẳng lẽ y còn chưa đủ tư cách ngăn cản chúng ta ? Việc gì y phải lén lút giúp cho Cao Thanh Vân chạy trốn ?

Hứa Thái Bình phân tích như vậy rất có lý. Kỳ Kinh chau mày toan bài bác nhưng rồi hẳn lại nín nhịn.

Bùi phu nhân bỗng lên tiếng :

- Ở đây không có ai là người ngoài, bản nhân nói câu này không phải là gây chuyện thi.

phi...

Mụ đưa mục quang hỏi ý kiến Hứa Thái Bình.

Hứa Thái Bình bèn gật đầu đáp :

- Xin Bùi phu nhân cứ nói. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Bùi phu nhân nói :

- Giả tử Lục bang chúa có việc trọng yếu ủy thác cho Cao Thanh Vân và chỉ có Cao Thanh Vân mới làm được ổn thỏa thì y hãy ngấm ngấm ám trợ hẳn một phen rồi sẽ tìm cách bổ cứu sau, tưởng cũng không phải là vô lý.

Vương Đạo Toàn phụ họa trước :

- Lời Bùi phu nhân rất có lý.

Hứa Thái Bình nói :

- Tại hạ cũng nhận thấy Bùi phu nhân nói đúng, nhưng lại nghĩ rằng lực lượng của Lục bang chúa hùng hậu như vậy thì còn việc gì làm không nổi? Nhất là Cao Thanh Vân chuyên đâm thuê chém mướn, Lục bang chúa có việc ủy thác cho hẳn cũng không ngoài chuyện giết người. Chẳng lẽ đường đường một vị bang chúa Cái Bang lại không giết nổi một người mà phải nhờ đến tay hắn.

Vương Đạo Toàn nói :

- Lời phân tích của Hứa huynh thật tinh vi khiến cho ai cũng phải bội phục.

Hắn vừa phụ họa với Bùi phu nhân, bây giờ lại thừa nhận Hứa Thái Bình nói có lý thì ra lão ba phải.

Bùi phu nhân không chịu kém, cãi lại :

- Giả tử Lục Minh Vũ phải mượn tay Cao Thanh Vân vì đối tượng là một nguyên nhân phức tạp khiến y không thể tự mình ra tay Và lại y làm chủ một bang thế lực phân chia đi bố trí khắp miền nam sông Đại giang mà việc y cần xử lý lại xảy ra rất cấp bách, y không thể sai người chạy bổ nhào bổ nhào tìm kiếm đệ tử. Có khi y định giết một người hành tung không nhất định mà cũng không thể do bọn đệ tử ra tay được thì tất phải mượn đến một nhân vật như Cao Thanh Vân.

Kỳ Kinh không nhịn được lên tiếng :

- Đúng thế ! Trên chốn giang hồ còn ai không biết Cao Thanh Vân là một tên đao phủ?

Có thể mua bằng tiền, lại khiến hắn giữ bí mật vĩnh viễn không xảy ra chuyện gì đáng ngại.

Hứa Thái Bình nói :

- Nếu vậy thì bọn chúng ta nhiều người, có thể cử đại biểu đến trực tiếp gặp Lục Minh Vũ hỏi rõ trắng đen, tội gì cứ đoán mò cho bận tâm.

Lục Nhất Điều lên tiếng :

- Ý kiến này hay lắm ! Nếu bây giờ không truy cứu cho ra gốc ngọn thì để lâu ngày càng khó việc điều tra.

Mọi người tán thành ý kiến của Hứa Thái Bình, chỉ còn Bùi phu nhân và Phàn Phiếm là số ít dĩ nhiên không thể phản đối.

Kỳ Kinh nói :

- Hiện giờ Lục bang chúa tạm trú ở trong thị trấn, việc tìm kiếm chẳng khó khăn gì.

Nhưng hành tung y nay đây mai đó, vì vậy mà chúng ta không kiếm y thì thôi, bằng muốn kiếm y thì nên hành động ngay bây giờ.

Hứa Thái Bình đáp :

- Dù y đã rời khỏi nơi đây mà chúng ta muốn rượt theo cũng chẳng khó gì.

Quần hùng không nhắc nhở gì đến vấn đề Cao Thanh Vân vì ba nguyên nhân. Một là hẳn đã lộ hành tung thì dù tài lẩn tránh đến đâu cũng luôn có mục tiêu theo dõi không phải chuyện đáy biển mò kim như trước kia. Hai là đã có người ám trợ Cao Thanh Vân thì vụ này trở nên phức tạp. Người ám trợ lại là Bang chúa Cái Bang, một nhân vật không phải tầm thường, nếu không phanh phui cho biết gốc ngọn thì e rằng rút dây động rừng làm cho mất mạng dễ như chơi. Ba là bọn nhận thấy Hứa Thái Bình cực lực muốn rửa tiếng cho Lục Minh Vũ thì rất lấy làm kỳ. Họ hy vọng lúc chạm trán Lục Minh Vũ có thể điều tra ra mối liên quan giữa Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ.

Ý kiến được số đông tán thành nên lập tức hành động. Chẳng mấy chốc đoàn

người đã về tới Thu tiên trấn.

Mấy nhà khách sạn chỉ một lúc là điều tra hết ngay, nhưng chẳng thấy Lục Minh Vũ đâu, khách sạn Lục Minh Vũ dùng làm nơi tạm trú cho quần hào hay rằng Lục Bang chúa đã trả tiền và ra đi rồi.

Bùi phu nhân đã được nghe A Liệt nhắc tới Phùng Thúy Lam thì nghĩ ngay đến y bắt nàng rồi trở về Giang Nam, nên mới chủ trương tạm thời đình việc rượt theo Lục bang chúa, yêu cầu quần hùng đuổi bắt Cao Thanh Vân trước.

Theo lẽ ra thì Hứa Thái Bình tán đồng ý kiến ấy mới phải. Đằng này y lại chẳng nói gì chỉ chờ người khác phát biểu đề nghị rồi mới lên tiếng phụ họa :

- Căn cứ vào kết quả cuộc điều tra mới rồi hiển nhiên nhân mã của Lục Bang chúa đã xảy chuyện gì. Nếu đúng vậy thì dĩ nhiên y không trú ngụ Ở đây nữa. Do đó chúng ta cứ đặt giả thuyết là y chưa rời khỏi thị trấn này. Vậy chúng ta chia nhau đi tìm kiếm các ngã. Thi.

trấn này tuy rộng nhưng chúng ta cũng chỉ điều tra trong một thời gian ngắn là biết ngay.

Mọi người đều đồng ý cả Bùi phu nhân cũng vậy; liền chia nhau đi tìm các ngã trong thị.

trấn.

Sự thực giữa lúc mọi người thương nghị, Bùi phu nhân đã dùng phép truyền âm hỏi ý kiến Vương Đạo Toàn và Lục Nhất Điều thì họ tán thành việc theo dõi Hứa Thái Bình.

Hứa Thái Bình phụ trách xục tìm khu Tây Bắc mà khu này chính y đã lựa chọn.

Hứa Thái Bình cứ chạy thẳng trên đường phố, chung quanh mấy khúc quanh rồi đi vào ngõ hẻm.

Ba người đi sau cách xa xa theo dõi hành tung. Tuy nhiên họ vẫn sợ mất hút. Vì

đối phương cũng là một tay cao thủ nổi tiếng cơ cảnh phi thường, nên không dám rượt mau.

Bọn họ thấy Hứa Thái Bình vào hẻm rồi mất hút.

Ba người lặng nhìn nhau thương nghị. Lục Nhất Điều hỏi trước :

- Hứa Thái Bình chạy đi ngay, không ngần ngại chi hết. Hiển nhiên y đã biết là cần đi đường này, nhất quyết y đến gặp Lục Minh Vũ.

Vương Đạo Toàn khẽ nói :

- Đường hẻm này khá dài mà hai dãy nhà hai bên đều có cửa hậu. Phía trong đều có vườn hoa. Nếu chúng ta cứ xục tìm ở cửa trước thì khó lòng kiểm thấy. Huống chi y lại cố tìm cố xuyên qua đường hẻm mà đi.

Bùi phu nhân đột nhiên nói :

- Không đâu. Bản nhân có biện pháp tìm thấy y ngay tức khắc.

Vương Đạo Toàn và Lục Nhất Điều ngạc nhiên quay lại nhìn phu nhân thấy bà đang đảo mắt nhìn quanh dường như tìm kiếm vật gì.

Đoạn mục nói rất khẽ :

- Xin hai vị theo bản nhân.

Rồi mục đi trước vượt qua đầu tường. Thân pháp mục vừa mau lẹ vừa ngoạn mục. Mu.

nhảy vọt lên ngọn cây cao.

Cây này cành lá rậm rạp, nếu tìm được chỗ đứng cho đúng vị thế có thể nhìn rõ động tĩnh trong cái hẻm dài này.

Vương, Lục hai người cũng nhảy theo lên cây hết sức giữ cho khỏi phát ra tiếng động để đến gần chỗ Bùi phu nhân.

Canh khuya tịch mịch, gió lạnh căm căm làm cóng cả hai tay.

Hai người đứng gần phu nhân. Thỉnh thoảng mùi thơm thoang thoang từ mái tóc đen láy và quần áo mũ tiết ra khiến hai người không tài nào quên được mũ là người đàn bà diễm lệ.

Hai tay cao thủ danh gia thần hồn không khỏi mơ màng. May mà chỉ trong khoảnh khắc, căn nhà thứ ba trong hẻm có một bóng người đi ra cửa vườn sau, khiến ai nấy đều chú ý nhìn họ.

Tuy chỉ cách chừng ba, bốn trượng, song vì đêm tối nên nhìn không rõ diện mạo người kia, coi y phục thì nhất định không phải Hứa Thái Bình.

Người này xuất hiện một cách bí mật mặc quần áo dạ hành cất bước không có ve?

chập choạng mà theo kiểu dạ hành chính tông, thỉnh thoảng lại che dấu thân hình.

Giả tử bọn Bùi phu nhân không ẩn mình trong bóng tối từ trước và ngồi trên cao dòm xuống thì khó lòng phát giác ra được người đó xuất hiện. Người dạ hành đi theo đường hẻm chọt tả chọt hữu nhảy vọt đi. Khi ra đến đầu hẻm hẳn còn quanh quẩn điều tra một lúc rồi mới trở về trong hẻm.

Bây giờ hẳn không giữ bí mật nữa đi thẳng đến cửa sau gian nhà thứ ba đẩy cửa đi vào.

Bọn Bùi phu nhân chờ người kia đi vào rồi mới đứng thẳng người lên vạch lá nhìn ra.

Vương Đạo Toàn khẽ nói trước :

- Bùi phu nhân ! Họ là người Cái Bang! Coi cách ăn mặc và thân thủ thì đúng là một tay cao thủ vào hàng trưởng lão không còn nghi ngờ gì nữa...

Bùi phu nhân đáp :

- Đúng rồi ! Ngoài Lục Minh Vũ thì còn ai sai khiến được những tay cao thủ vào địa vị trường lão đi ra ngoài tra xét tình hình.

Lục Nhất Điều nói :

- Vậy ra Bùi phu nhân đoán chắc Lục Minh Vũ không vững dạ nên phái người ra ngoài dò la xem có ai theo dõi hành tung Hứa Thái Bình không . Một nhân vật hùng tâm đại lực như Lục Minh Vũ tất nhiên có phản ứng. Vậy mà tại hạ không nghĩ ra, đủ tỏ Bùi phu nhân kiến thức cao hơn người một bậc.

Bùi phu nhân nói :

- Lục tiên sinh dạy quá lời. Sự thực bất quá bản nhân ngẫu nhiên cảm thấy có thể như vậy chứ không phải tâm kế chi hết. Bây giờ chúng ta làm thế nào ?

Vương Đạo Toàn đáp :

- Dĩ nhiên ta tiến vào xem sao.

Lục Nhất Điều nói :

- Lục Minh Vũ đã là người cơ tính cẩn thận, thì liệu chúng ta vào nhà có được không?

Bùi phu nhân nghĩ thế nào?

Bùi phu nhân gật đầu đáp :

- Đúng rồi ! Nhất định y đã phái nhiều cao thủ phòng ngừa trên lối đi vào nhà. Mình mà tiến vào thì họ Ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng là bất lợi. Nhưng dù sao mình cũng phải vào thám thính chứ ?

Vương Đạo Toàn nói :

- Hiện giờ tuy ta biết Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ ngầm ngầm thông tin cho nhau, nhưng cái đó cũng chẳng có tội gì vì mình không chứng minh được. Nhất định là phải tiến vào rồi, nhưng tiến vào bằng cách nào ? Xin Bùi phu nhân nhọc lòng

nghĩ biện pháp cho mới được.

Bùi phu nhân tự nhủ :

- Lục Nhất Điều đề cao mình thái quá là bất lợi cho mình, nhưng dù sao mình cũng phải có ý kiến đưa ra.

Mụ làm bộ trầm tư mà kỳ thực đã có định kiến. Mụ nói :

- Chúng ta đã không thể dùng kế diệu hổ ly sơn được thì chỉ còn đường hành động mạo hiểm một cách đột ngột. Giả tỷ chúng ta mà điều tra được hình thức kiến trúc của nhà này thì có thể đoán ra Lục Minh Vũ hiện trú ở chỗ nào. Sau đó chúng ta không đi trên nóc nhà mà nên qua cửa vượt viện đi như người thường, may ra đối phương lại không phát giác.

Lục Nhất Điều nói :

- Kế ấy hay lắm ! Có ai mà ngờ đến chúng ta lại đành hoàng đi dưới đất tiến vào bao giờ!

Vương Đạo Toàn nói :

- Chúng ta thử mạo hiểm cách này coi.

Ba người liền chia nhau đi điều tra và ước định gặp nhau ở cửa trước.

Khi ba người ra đến cửa trước đều nói sự dò xét của mình hợp vào nhau thì nhìn ra tòa nhà này có ba trang viện lớn. Tòa viện ở gần vườn hoa phía sau hình như là chỗ trú chân của Lục Minh Vũ.

Ba người liền vượt qua cửa trước đi vào, cứ theo hành lang rồi xuyên cửa qua viện trước tiến tới hậu viện. Dĩ nhiên bọn họ vừa đi vừa để phòng chớ không phải đường hoàng.

Ba người đã lý luận Lục Minh Vũ cùng bọn thủ hạ ra vào theo cửa sau, nếu do vườn hoa phía sau tiến vào tất gặp nhiều trở ngại hơn.

Ba người bước vào tiến về phía trước không phát ra tiếng động.

Xuyên qua hai tầng phòng ốc vẫn không thấy động tĩnh gì. Ai cũng hồi hộp trong lòng nhưng cho là có thể thành công được.

Ba người lầm lũi tới bên cửa hậu viện. Bùi phu nhân đưa tay ra ngăn cản Lục Nhất Điều vì hấn toan nhảy vào.

Vương Đạo Toàn tới nơi sau cùng, hấn vươn cổ ra nhìn nội tình phía trong.

Lục Nhất Điều bị kẹt vào giữa hai người một trước một sau nên không cử động gì được. Thực ra hấn cũng không muốn cử động vì Bùi phu nhân tựa sát vào lòng hấn. Đầu tóc mũ tiết ra mùi hương thoang thoảng. Da thịt mũ cọ sát vào người khiến cho tay cao thủ phái Nga Mi không khỏi nổi lòng hươu dạ vượn, lửa dục bốc lên ngàn ngọn.

Ba người đứng bên cửa một lúc, đột nhiên Bùi phu nhân thúc khuỷu tay vào bụng dưới Lục Nhất Điều. Cái thúc này tuy đường lực đạo rất nhẹ chẳng đau đớn gì, nhưng khiến cho Lục Nhất Điều như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Hấn tự thẹn với mình nghĩ bụng :

"Mình thế này thì tệ quá ! Mụ đã là gái có chồng mà trượng phu của mụ lại là chường môn Thân Câu môn ở Phụng Dương. Dù không phải thế nữa thì ta đã mang danh nhân vật trên đường nghĩa hiệp sao lại có ý đê hèn bi ối thế được ?" Hấn tỉnh tâm lại rồi nhìn vào trong viện thấy có ánh đèn lọt qua cửa từ một gian phòng chiếu ra ngoài, và có bóng người lay động, trên tường ở phía đối diện, một bóng người đứng sững không nhúc nhích. Giả tỷ bọn này cứ sấn vào trong viện hoặc vượt qua đầu tường tất bị người kia phát giác.

Lục Nhất Điều biết Bùi phu nhân huých khuỷu tay vào mình một là có ý để hỏi mình xem có kế hoạch gì vào được không, hai là để cảnh tỉnh đừng có ý nghĩ dâm tà.

Hấn ngẫm nghĩ một lúc mà chẳng có cách nào qua được tai mắt người đứng trên bờ tường, đành lấy khuỷu tay huých Vương Đạo Toàn.

Bùi phu nhân đột nhiên đưa cả tấm thân về phía sau. Cử động đó khiến Lục Nhất Điều lại nổi lòng phản ứng. Trước tình hình này hẳn không còn cách nào che dấu được. Dù hẳn lùi lại thì trong người cũng phát tình trạng khác lạ cũng chẳng dấu nổi Bùi phu nhân.

Giả tử Lục Nhất Điều là kẻ dâm tà thì trước tình hình này có thể đưa tay ra ôm ngang lưng Bùi phu nhân và thừa cơ sờ soạng một phen. Nhưng hẳn là người biết giữ thanh danh, trong lòng không khỏi hổ thẹn.

Bùi phu nhân chấn động thân hình, hiển nhiên mục cũng không ngờ phát sinh ra trạng thái này. Dù đối phương có ngửi mùi hương thì cũng phải kiềm chế trong lòng, sao dám vô lễ ?

Mụ là người xinh đẹp thân thể nở nang, không biết bao nhiêu đàn ông thèm đến chảy nước miếng. Hiện giờ mụ đang độ hoa niên, lòng xuân phơi phới. Sự kích thích bất ngờ khiến mụ phải rung động. Lúc này chỉ có Vương Đạo Toàn là tỉnh tâm, lòng không tạp niệm.

Hắn thấy cửa phòng đã mở ra. Bên cửa có hai người, đúng là Hứa Thái Bình và Cái Bang bang chủa Lục Minh Vũ.

Coi tình hình thì Hứa Thái Bình toan ra khỏi phòng nên mới mở cửa. Bùi phu nhân vừa rồi đã ngó thấy nên phải dựa người về phía sau. Không ngờ sự đụng chạm với Lục Nhất Điều đã khiến cho hai bên đều động lòng dục, thân hồn mê mẩn.

Giả tử lúc này Bùi phu nhân tránh về phía trước một chút. Lục Nhất điều lui về phía sau thì không có chuyện gì. Nhưng Bùi phu nhân lại không nhúc nhích, cũng không tỏ ra bất bình, cả cái huých khuỷu tay cũng không có.

Lục Nhất điều trong lòng không sao giải thoát được bèn thở mạnh một cái. Cánh tay hẳn bỗng thò ra ôm lấy Bùi phu nhân.

Hắn liền phát giác ra con người sắc đẹp mê hồn dường như toàn thân muốn nhũn ra để mặc cho hắn ôm lấy, nếu hẳn buông tay thì nhất định mụ té xuống đất phát ra tiếng động. Vì thế Lục Nhất Điều đành phải ôm chặt mụ.

Vương Đạo Toàn chú ý lắng tai mới nghe được câu Lục Minh Vũ bảo Hứa Thái Bình:

- Bản tòa đi ngay bây giờ. Nếu tiên smh có việc gì thì đến Bí Cung mà kiếm.

Vương Đạo Toàn kinh ngạc nghi thầm :

- Không hiểu Bí Cung ở chỗ nào? Mặt khác dù Lục Minh Vũ địa vị tối cao cũng không nên giờ giọng lưỡi này như có ý sai bảo Hứa Thái Bình.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đôi Hào Kiệt Thiết Kế Cứu Phùng Nương

Hứa Thái Bình khom lưng đáp:

- Dạ!

Lục Minh Vũ vỗ vai y cười nói :

- Tiên sinh nhất định đi chứ? Liễu Phiêu Hương cũng ở đó, có điều giờ đây tính nết mụ không được dễ chịu lắm.

Hứa Thái Bình cười đáp :

- Nếu vậy thì tộ tòa phải lánh xa hay hơn.

Y xoay mình bước đi, nhảy lên đầu tường ra hiệu cho người canh chừng rồi lẩn vào trong bóng đêm.

Cửa phòng vang lên một tiếng kẹt rồi đóng chặt lại.

Vương Đạo Toàn lùi lại một bước, tiện tay vỗ vai Lục Nhất Biều.

Lục Nhất Biều ôm Bùi phu nhân lùi lại nửa bước, quay đầu nhìn ra.

Vương Đạo Toàn giơ tay ra hiệu theo đường cũ rời khỏi đây. Lục Nhất Biều gạt đầu. Vương Đạo Toàn vọt đi trước. Lục Nhất Biều từ từ buông tay ra, nhưng Bùi phu nhân nghiêng mình đi móc lấy tay hắt.

Bộ ngực nở của mụ chạm vào cánh tay Lục Nhất Biều khiến hắt tưởng chừng bị điện giật.

Nhưng hiện giờ không thể lảng nhãng được nữa, vì nếu Vương đạo Toàn quay

đầu lại là phát giác thái độ khác lạ của hai người. Lục Nhất Biều đưa tay kia ra giữ lấy mặt mũi để rút cánh tay này về. Ba người đi trên hành lang rồi tìm chỗ tối dừng bước lại thương nghị.

Một mình Vương Đạo Toàn không bị lừa dục đốt cháy tâm can, nên vừa rồi nghe rõ câu chuyện giữa Lục Minh Vũ và Hứa Thái Bình. Y ngó hai người kia nói :

- Bùi phu nhân cùng Lục huynh hẳn đã nghe họ nói với nhau những gì rồi. Bây giờ chúng ta phải hành động tức khắc mới được.

Lục Nhất Biều hàm hồ đáp :

- Phải đấy! Chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Bùi phu nhân nói :

- Theo ý Vương lão sư thì.. Vương Đạo Toàn ngắt lời :

- Hứa Thái Bình cùng Lục Minh Vũ đã cấu kết với nhau thực sự bằng một mối quan hệ kỳ bí khác thường. Chúng ta phải theo dõi điều tra ngay cho biết rõ đầu đuôi. Không chừng Hứa Thái Bình lật đật ra đi cũng vì chuyện bí mật nào đó.

Y ngừng lại một chút thấy Lục Nhất Biều và Bùi phu nhân gật đầu lia lịa tỏ ý tán đồng ý kiến của y thì rất lấy làm sung sướng. Y có biết đâu hai người này vừa rồi tâm thần mê man chẳng để ý gì những câu chuyện giữa Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ. Họ đành nghĩ ra cách này để dò la biến diễn ở miệng Vương Đạo Toàn. Vương Đạo Toàn lại hỏi :

- Lục Minh Vũ nhắc tới một nơi gọi là Bí Cung, ở đó còn có một người đàn bà kêu bằng Liễu Phiêu Hương. Hai vị có cao kiến gì đối với vụ này không? Bùi phu nhân đáp:

- Vương lão sư bất tất phải khách sáo. Trong bụng lão sư đã có kế hoạch thì cứ đưa ra để cùng nhau thương lượng.

Wương đạo Toàn nói :

- Lục Minh Vũ đã cho Hứa Thái Bình hay là đêm này rời đến Bí Cung, tưởng chúng ta nên nhân cơ hội này ngắm ngắm theo dõi hành tung.. Bùi phu nhân nói :

- Kế ấy hay lắm! Chúng ta không làm thế không xong.

Vương Đạo Toàn được mục tâng bốc lại càng hứng chí nói tiếp :

- Nếu chờ sau này sẽ theo dõi Hứa Thái Bình thì e rằng chậm quá.

Lục Nhất Biểu đã hiểu Bùi phu nhân hết sức tâng bốc Vương Đạo Toàn liền nói :

- Theo dõi Lục Minh Vũ dĩ nhiên là hay tuyệt rồi! Nhưng chúng ta hành động cách nào, cần phải tính toán đã.

Bùi, Lục hai người vừa rồi chẳng hiểu gì ráo, chỉ có Vương Đạo Toàn lòng không tạp niệm nên mới nghe rõ. Hai người liền tìm cách thúc đẩy Vương nói ra.

Vương Đạo Toàn trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lục huynh nói chí lý. Nếu cả ba chúng ta đều không trở về tất Hứa Thái Bình sinh lòng ngờ vực và có thể điều tra ra được ngay công cuộc theo dõi hành tung Lục Minh Vũ của chúng ta.

Lục phu nhân hỏi:

- Theo lời Vương lão sư thì chúng ta chỉ nên lưu lại một người theo dõi Lục Minh Vũ thôi phải không?

Vương Đạo Toàn gật đầu đáp :

- Đúng thế! Còn hai người kia nên trở về tìm cách bưng bít, đừng để Hứa Thái Bình dạ hoài nghi.

Bùi phu nhân và Lục Nhất Biểu cùng nhau kẻ tung người hứng đưa đẩy cho Vương Đạo Toàn tự động nhận lấy trách nhiệm giám thị hành tung Lục Minh Vũ. Hai người liền theo lối cũ rời khỏi tòa nhà.

Ra ngoài rồi, hai người dừng bước lại trong bóng tối bên đường không nhìn nhau mà cũng không lên tiếng. Bầu không khí có vẻ bẽ bàng.

Nên biết hiện giờ hai người thần trí đã tỉnh táo lại và hiểu rõ thiện ác, phải quấy.

Vừa rồi lừa dục che lấp lý trí mà bị lỗi lầm. Nếu tình trạng đó tiếp tục phát triển thêm bước nữa thì nhưng điều phải quấy họ đều quên hết. Dĩ nhiên họ cũng hiểu rõ chuyện này không nên phát triển là hay. Nhưng lý trí là một việc, tình dục có ngăn được hay không là việc khác. Hiện giờ hai người tựa hồ đang đứng bên bờ vực thẳm, một là sảy chân, hai là quay đầu lại. Điều đó khó mà đoán trước. Người và thú vật phần cách nhau chỉ khe chừng sợi tóc.

Hai người lặng lẽ đứng trong bóng tối, không nhìn nhau, không mở miệng. Đó là một điều rất khó chịu. Vì hai bên đều muốn giữ cho tình thế cùng phát triển thêm, nhưng bảo họ cắt đứt cuộc tao ngộ kỳ khôi này thật cũng khó lòng. Do đó mà gây nên hiện trạng lặng lẽ ngần ngại.

Sau một hồi im lặng, bầu không khí bẽ bàng hoàn toàn tiêu tan.

Lục Nhất Biểu đột nhiên đưa tay ra ôm choàng lấy phu nhân vào lòng, rồi hôn hít mút. Mụ cũng phản ứng bằng những động tác nhiệt liệt.. Trời sắp sáng rồi. Khắp xa gần tiếng gà gáy nổi lên từng hồi báo hiệu canh tàn.

A Liệt đứng dưới gốc hòe nghĩ thầm :

- Chỉ trong chốc lát là ta không thể ẩn ở đây được nữa. Người qua đường bất cứ ai cũng nhìn thấy mình. Hỡi ơi! Không trách người giang hồ muốn đêm dài vĩnh viễn bất tuyệt là phải lắm.

Chàng đang bồn chồn trong dạ, bỗng thấy một bóng người từ trên nóc nhà sa xuống. A Liệt liền dương cặp lông mày lên bước ra nghênh tiếp.

Bóng người này chính là Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân. Y nắm lấy tay A Liệt nói :

- Tiểu huynh đệ! Ta vừa thám thính được nhiều chuyện hay, chắc người muốn nghe lắm.

Y nghiêng đầu ra hiệu rồi dẫn A Liệt rời khỏi? nơi đây.

Hai người chuồn vào một căn nhà đổ nát. Trong nhà chứa toàn rơm cỏ cùng dụng cụ về xe ngựa. Hai người ngồi xuống đồng cỏ khô vừa yên ổn vừa ấm áp.

A Liệt lên tiếng trước:

- Cao huynh! Tiểu đệ giám thị con đường này suốt đêm thì chẳng thấy một ai rời khỏi Tru tiên trấn.

Cao thanh Vân đáp:

- Nếu vậy càng hay! Họ mà bỏ đi thì bên ngoài trời cao biển rộng khiến mình tốn công tìm kiếm.

A Liệt nói:

- Người ta không có nhưng có người tiến vào mà tiểu đệ lại nhận biết.

Cao thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Lúc đó đã quá nửa đêm, còn ai đến nữa?

A Liệt đáp:

- Hẳn là Quý yếm thần tăng Tăng lão Tam.

Cao thanh Vân hỏi:

- Ủa! Hẳn ư?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ nhận biết hẳn trong trường hợp nào, phải nói lại từ đầu đến cuối Cao

huynh mới hiểu được.

Cao thanh Vân nói:

- Không cần. Trước nay bất cứ việc gì, ta cũng thích giản dị hóa. Hiện giờ có hai việc cần phải làm ngay. Một là tìm hiểu vì lẽ gì ta lại biến thành vật tể thần chịu tội thay cho kẻ phát Huyết vũ thư.

Việc thứ hai là điều tra cho biết rõ Lục Minh Vũ chui vào đâu để tiểu huynh đệ cứu Phùng thúy Lam.

A Liệt đáp:

- Vậy tiểu đệ không nói nữa. Cao huynh đã điều tra được những gì?

Cao thanh Vân đáp:

- Ta đã dò được hành tung Lục Minh Vũ. Hiện hẳn ở trong một phòng lớn mà người ta kê bằng Bí cung. Ta chưa tiến vào để coi tình hình trong đó được. Còn việc của ta thì lại chưa thấy manh mối gì.

A Liệt trợn mắt há miệng cho đến lúc Cao thanh Vân đẩy chànng một cái, chànng mới tỉnh táo lại hỏi:

- Cao huynh! Bí cung là hành cung bí mật của Cực lạc giáo. Trời ơi! Giáo chủ Cực lạc giáo mà là Cái bang bang chúa Lục Minh Vũ ư?

Cao thanh Vân cười đáp:

- Vì người có ít kiến thức nên cái gì cũng cho là quái lạ. Ta nghĩ rằng Lục Minh Vũ có làm giáo chủ Cực lạc giáo cũng là chuyện thường.

A Liệt hỏi:

- Tại sao vậy? Địa vị y đã làm đến Bang chúa Cái bang thì bao nhiêu sự vật trong thiên hạ, bất luận vàng bạc châu báu hay mỹ nữ yêu cơ, chỉ vờn tay ra là nắm được, còn lập ra giáo phái bí mật tà ác đó làm chi?

Cao thanh Vân đáp:

- Câu hỏi này tương đối khó mà giải thích được. Cái thị hiếu của con người nhiều lúc rất kỳ khôi. Tỷ như trên châu phải bỏ tiền ra mua, họ không quý bằng đi sang đoạt hoặc ăn cắp được. Một tỷ dụ khác như gái đẹp chẳng hạn, họ lấy được một cách chính đáng thì không mấy thích thú, nhưng nếu họ lừa gạt dụ dỗ mà lấy được thì cao hứng muôn phần. Mùi đời mỗi người ưa một vị. Người thường thì thế nào cũng được, nhưng người kỳ dị lại ham những chuyện oái oăm. Vì thế mà trên đời xuất hiện nhiều kỳ hình quái trạng.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện đây ta cho người biết một việc:

Bùi phu nhân không phải là người đứng đắn, mục đã tư thông với Lục nhất Biều ở phái Nga Mi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Bà ta đã là một vị phu nhân của chưởng môn Thần Câu môn mà còn quên phụ đạo ư?

Cao thanh Vân đáp:

- Mười năm trước mục nổi tiếng giang hồ là người kiêu diễm. Ai cũng bảo mục đẹp như đào lý, lạnh như băng sương. Sau khi mục lấy Bùi khôn Lượng rồi, đại khái chỉ giao du với Tra đại thiếu gia ở Hóa huyết môn.

A Liệt chấn động tâm thần, thiếu chút nữa mỗi xúc động lộ ra ngoài mặt. Chàng những muốn tự tát cho mình mấy cái vì đã quá ngu muội không nghĩ tới Bùi phu nhân có thể là người đã phát Huyết vũ thư và làm cho thiên hạ đại loạn chỉ vì mối tình năm trước.

Bùi phu nhân đã là người tình của phụ thân chàng mà nay đi thông gian với Lục nhất Biều là một điều khiến chàng khó chịu.

Dưới ánh sáng ban mai, Cao thanh Vân liếc nhìn chàng thiếu niên lai lịch thần bí dường như đã phát giác ra chàng có điều khác lạ. Bất giác y cười nói:

- Bạch huynh đệ! Nếu người coi người đàn bà đó vừa mắt thì chẳng có gì khó đâu, nhất định là thỏa mãn được. Có điều ta khuyên người đừng dính vào.

Dĩ nhiên A Liệt không dám dính vào mà cũng không nghĩ tới. Nhưng chàng không hiểu tại sao Cao thanh Vân lại bảo mình không nên dính vào. Chàng liền hỏi:

- Cao huynh đã có lời khuyên nhủ, tiểu đệ khi nào lại chẳng tuân theo, nhưng không hiểu Cao huynh có đạo lý gì?

Cao thanh Vân đáp:

- Giản dị lắm! Bùi phu nhân trước nay vẫn có thanh danh tử tế, nhưng bây giờ chính mắt ta thấy mục cùng Lục nhất Biều ở trong bóng tối ôm nhau hôn hít, sau lại đưa nhau vào một gian phòng trống là một điều có thực trăm phần trăm. Do đó ta nghĩ sâu xa hơn. Một là mục từ phương bắc xuống đây một mình, nổi cô đơn nơi đất khách đã ảnh hưởng đến tâm lý nên bỏ đi những thái độ ngày thường. Mục gặp Lục nhất Biều liền ưng ngay rồi sinh ra những mối gian tình. Hai là ta đoán Bùi phu nhân muốn nắm lấy một số cao thủ để tăng cường lực lượng cho mục ngõ hầu hoàn thành một công cuộc nào trong kế hoạch.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai nguyên nhân này có thể hợp vào làm một thúc đẩy mục tư thông với Lục nhất Biều một cách dễ dàng. Bạch huynh đệ là một trang thiếu niên anh tuấn lại sức lực hơn người, tất nhiên Bùi phu nhân muốn thu làm một kẻ bày tôi dưới bóng quần hồng. Có điều làm như vậy là người tự hãm mình vào trong bẫy nghiệt khó lòng thoát ra được.

A Liệt nghe nói sinh lòng kính trọng đáp:

- Tiểu đệ nhất định không liên quan gì đến Bùi phu nhân. Cao huynh có lời khuyên cáo, tiểu đệ rất cảm kích.

Cao thanh Vân nói:

- Bạch huynh đệ muốn cứu Phùng thúy Lam thì nên đến Bí cung trước. Ta sẽ gặp mặt Lục Minh Vũ bằng một phương pháp khác. Sự thực ta chẳng thể phân thân giúp người được. Một mình người đơn thương độc mã mà lần vào hang cọp đầm rồ thì thật vô cùng nguy hiểm.

A Liệt nói:

- Cao huynh! Sự thực đã rõ ràng. Nếu tiểu đệ không đi cứu nàng thì khi Lục Minh Vũ đã xếp đặt Bí cung xong xuôi rồi, Phùng thúy Lam cô nương đừng hòng giữ được tấm thân thanh bạch. Có đúng thế không?

Cao thanh Vân đáp:

- Sự tình tuy là thế, nhưng tiểu huynh đệ đi một mình, thật mạo hiểm vô cùng!

Đột nhiên dường như y tỉnh ngộ hỏi:

- Người coi Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam là người như thế nào? Hẳn có chịu giúp người không?

A Liệt giật mình kinh hãi đáp:

- Nhờ y giúp đỡ ư? Hỡi ơi! Không được đâu. Không được đâu!

Cao thanh Vân nói:

- Hẳn không chịu giúp đỡ là điều mình đã tiên liệu rồi. Hẳn tính tình rất cổ quái, thuộc vào loại người không có cách nào thương lượng được.

A Liệt ngắt lời:

- Không phải thế. Tiểu đệ tin rằng hẳn nhất định chịu giúp mình, nhưng tiểu đệ không dám nhờ đến hẳn.

Cao thanh Vân cười nói:

- Xin lỗi! Ta quên hẳn là con người đáng chán vô cùng. Vậy đành nghĩ biện pháp khác vậy.

A Liệt bỗng lộ vẻ trầm ngâm. Cao thanh Vân vừa nhìn đã biết chàng đang nghĩ chuyện gì, không khỏi lấy làm kinh dị, nắm lấy tay chàng thân thiết nói:

- Người bất tất phải miễn cưỡng. Theo chỗ ta biết thì chẳng ai đi với Tăng lão Tam mà không bị hấn làm cho buồn ruột muốn chết.

A Liệt hỏi:

- Hấn là người giúp việc rất đặc lực, có đúng thế không? Nhất là sau khi bị Cực lạc giáo cầm tù, hẳn đã nói ra miệng nhất quyết trả thù.

Cao thanh Vân đáp:

- Ta thừa nhận hẳn là tay viện thủ rất đặc lực. Nhất là dùng hẳn vào việc đánh trận đấu thì không còn lo gì nữa. Dù hẳn có lỡ tay bị bắt hẳn cũng không tiết lộ hành tung của người.

A Liệt không hiểu, hỏi lại:

- Tại sao thế?

Cao thanh Vân đáp:

- Ai cũng tin chắc chẳng có người nào kết bạn với Tăng lão Tam được. Vì thế mà hẳn có bị bắt, bên địch cũng quyết không chịu phí hơi sức đi sục tìm dư đảng. Người thử nghĩ xem có phải là tuyệt diệu không?

A Liệt nhảy lên nói:

- Cao huynh! Cao huynh buông ra để tiểu đệ đi tìm hẳn. Tiểu đệ biết rằng chuyến này đi cứu Phùng thúy Lam nhất định thành công. Chỉ còn những chi tiết nhỏ nhặt là chưa lo được xong xuôi.

Cao thanh Vân hỏi:

- Nếu người coi ta như tình bằng hữu thì hãy nói kế hoạch cho ta nghe. A Liệt đáp:

- Tiểu đệ mà tìm được Tăng lão Tam cầu hãn viện trợ là cố ý để đối phương bắt được hãn.

Đó là kế diệu hổ ly sơn tuyệt diệu. Tiểu đệ thừa cơ lúc hãn cùng những tay đầu não đối phương lằng nhằng với nhau để cứu Phùng thúy Lam chạy đi.

Cao thanh Vân gật đầu luôn mấy cái hỏi:

- Kế ấy quả nhiên tuyệt diệu, nhưng không hiểu người làm thế nào thuyết phục được Tăng lão Tam? Ngoài ra người phải nghĩ cách nào để bảo toàn tánh mạng cho hãn. Nếu không thì phải có biện pháp đủ bảo đảm hãn khỏi bị đối phương hạ sát. Không thể thì chẳng khi nào hãn chịu cố ý để đối phương bắt được.

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Chàng hãm vào luồng tư tưởng mông lung, cặp lông mày nhíu lại.

Sau một lúc trầm ngâm, chàng chuyển động cặp mắt nhìn Cao thanh Vân hỏi:

- Cao huynh biết nhiều hiểu rộng, trí mưu tuyệt thế, có cách gì chỉ điểm cho không?

Cao thanh Vân cười đáp:

- Ta không tính đến chuyện này, vì cảm thấy nó không thông, lo nghĩ làm gì cho mệt cân não?

A Liệt nói:

- Có điều quái lạ là trong lòng tiểu đệ ngấm ngấm cảm thấy đối phương không muốn hạ sát Tăng lão Tam, nhưng vì lẽ gì thì nghĩ mãi không ra.

Chàng nắm tay đắm vào đầu tỏ ra trí óc khôn quần phi thường.

Cao thanh Vân tỏ vẻ đồng tình nói:

- Người khổ não cũng bằng vô dụng. Nếu Lục Minh Vũ quả là Cực Lạc giáo chủ mà bị Tăng lão Tam phanh phui ra chuyện bí mật thì bất luận trường hợp nào Lục bang chúa cũng giết hẳn đi để bịt miệng, trừ phi hẳn không nhìn thấy chân tướng của Lục bang chúa. Hoặc giả vì một duyên cớ nào đó khiến cho đối phương không dám hạ sát hẳn. Nhưng cái đó chưa lấy gì làm chắc.

A Liệt đột nhiên giương cặp lông mày lên nói:

- Phải rồi! Nếu Tăng lão Tam mà nắm được một bí mật quan trọng đủ để làm cho Lục Minh Vũ phải chần động cần để hẳn sống để hỏi cho ra thì mới không hạ sát.

Cao thanh Vân hỏi:

- Điều bí mật gì mà Lục Minh Vũ coi trọng đến thế:

- Có, có! Đó là thanh Tru tiên kiếm, một vật chí bảo của Ma Nữ kiếm phái. Thanh bảo kiếm kia mà còn thì tính mạng Lục Minh Vũ có thể coi như đất cát, lúc nào cũng lo bị giết.

Cao thanh Vân nói:

- Ta cũng được nghe một vị lão tiên bối võ lâm nhắc tới thanh kiếm này. Theo lời lão nhân gia thì thanh kiếm đó kêu bằng Tru tâm hảo kiếm. Người nói còn thiếu chữ Ân hạo Ân chẳng hiểu có phải nó không?

A Liệt đáp:

- Chắc là đúng rồi. Cao huynh thử nghĩ coi điều bí mật đó thế nào? Có đủ khiến cho Lục Minh Vũ không dám hạ độc thủ không?

Cao thanh Vân đáp:

- Nếu báu vật đó có mối quan hệ trọng đại đến Lục Minh Vũ thì ta tin nó đủ uy hiếp y không dám hạ độc thủ. Có điều người nên nhớ kỹ phải cứu Phùng thúy Lam cho kịp thời. Điều đó còn quan hệ hơn cả Tru tâm hảo kiếm. Đồng thời Tăng lão Tam phải ám thị cho Lục Minh Vũ tin rằng Phùng thúy Lam cũng hiểu chỗ dấu bảo kiếm. Như vậy thì hẳn càng nóng nảy hơn.

A Liệt nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ đi kiếm Tăng lão Tam.

Cao thanh Vân nói:

- Nếu Tăng lão Tam không chịu giúp đỡ mà ta lại thoát khỏi bọn Bùi phu nhân rượt theo thì có thể giúp người được một tay.

A Liệt ngỏ lời cảm ơn một cách chân thành.

Nên biết Cao thanh Vân cùng A Liệt bất quá mới là tình bè nước gập nhau, ngoài mấy việc giúp đỡ lẫn nhau, chưa có mối quan hệ sâu xa. Thế thì Cao thanh Vân không chịu thẳng thắn đứng ra viện trợ cho A Liệt cũng chẳng có gì phi lý.

A Liệt chuồn ra khỏi căn nhà gỗ chạy thật lẹ, chớp mắt đã đến một căn nhà ở đầu thị trấn.

Đêm vừa qua chàng canh giữ ở đầu đường đã thấy Tăng lão Tam đi qua rồi tiến vào căn nhà này.

Chàng sợ bị địch nhân đi đường trông thấy, nên chẳng suy nghĩ gì nữa, nhảy vọt vào trong nhà.

Chân vừa chấm đất, chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt đã nhận ra đây là một căn nhà trống không có người ở. Chàng mở cửa sảnh đường trông vào thì nền nhà đầy cát bụi màng nhện chằng chịt khắp nơi. Tuy trong nhà cũng có mấy thứ đồ vật, nhưng đều cũ kỹ rách nát.

A Liệt định thần liền cảm giác mé tả cách chừng hơn trượng dường như có

người ẩn nấp.

Chàng liền chuyển mình chạy về phía đó thì thấy trong góc nhà xếp đồng mẩy cánh cửa mục nát cùng bình phong cũ. Nếu sau những vật này có người ẩn nấp thì chỉ là một đứa nhỏ chùng , tuổi, vì khoảng trống rất chật hẹp, không đủ chỗ cho người lớn ẩn thân.

A Liệt tự tin ở tai mình nghe không trật, chàng càng lấy làm kinh dị tự hỏi:

- Chẳng lẽ ai đem một đứa con nít bỏ vào đây?

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ thì một bóng người thấp thoáng từ phía sau món tạp vật vọt ra. Hẳn chính là Quỷ yểm thần tăng Tăng lão Tam mà người thiên hạ mới nghe danh đã sợ thất sắc.

A Liệt xiết nỗi vui mừng tiến lại nghênh tiếp nói:

- Quả nhiên tiền bối tạm trú ở đây.

Giọng nói chàng tỏ ra rất thân thiết thành thực.

Tăng lão Tam chấn động thân hình lùi lại hai bước cơ hồ gặp phải chuyện gì rất khủng khiếp.

A Liệt không khỏi sùng sốt, vội dừng bước lại hỏi:

- Sao? Diện mạo văn bối có gì kỳ lạ đâu?.. Tăng lão Tam ngắt lời:

- Không phải diện mạo mà là tâm tình. Tăng lão Tam này từ ngày ra đời đến nay chưa thấy một người nào gặp mình mà lại lộ vẻ cao hứng một cách thành thực bao giờ.. A Liệt thờ phào một cái hỏi:

- Dù có thể nữa tiền bối cũng bắt tất phải kinh hãi. Trái lại khi có người thấy tiền bối mà cao hứng thì người đó tất không có ác ý. Có đúng thế không?

Tăng lão Tam cười lạt đáp:

- Ta lại hoan nghênh những người có ác ý. Còn kẻ nào có thiện ý thì ta chịu không được. A Liệt nghe hẳn giải thích gặt đầu luôn mấy cái. Có điều thanh âm của hẳn lần này không đến nỗi đáng ghét lắm. Chàng muốn nói ra ngay đến đây với mục đích gì liền hô:

- Tăng tiền bồi!...

Tăng lão Tam xua tay ngắt lời:

- Nếu người không kêu ta bằng Tăng lão Tam thì ta không nói chuyện với người nữa!

A Liệt thấy hẳn nói một cách thành thật liền nói:

- Hay lắm! Cung kính không gì bằng tuân mệnh. Bây giờ tại hạ xin nói rõ đến đây với mục đích gì.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Tại hạ có người bạn lọt vào tay Cực lạc giáo chủ mà chỉ có một mình không đủ sức, nên phải đến cầu Lão Tam viện trợ cho.

Tăng lão Tam đáp:

- Người hãy trả lời cho ta ba vấn đề này rồi ta sẽ cho người biết có đi giúp người hay không!

A Liệt kinh ngạc không nói ra lời. Chàng nghĩ thầm:

- Tăng lão Tam quả là nhân vật rất lợi hại. Mình mới nói một câu hẳn đã đưa ra ba vấn đề.

Lại nghe Tăng lão Tam nói tiếp:

- Điều thứ nhất:

Bạn người là ai Điều thứ hai:

Giáo chủ Cực lạc giáo là ai? Điều thứ ba:

Tại sao người lại cầu ta giúp đỡ?

Mọi ngày hẩn vẫn dây cà dây muống mà bữa nay hẩn đặt ba câu hỏi rất gọn gàng. A Liệt thấy thế nhận ra được mấy ưu điểm của hẩn:

Quả quyết, cơ trí, mẫn tiệp và lão luyện. Những cái đó mới là duyên cớ để lão sống bình yên cho tới ngày nay. Nếu không có mấy điểm sở trường này thì võ công lão có cao đến đâu cũng không tránh khỏi bị người ám toán.

A Liệt đáp:

- Người bạn của tại hạ là Phùng thúy Lam.

Tăng lão Tam nói:

-Ồ, y là một người đàn bà. Ta không quen biết y.

A Liệt gật đầu đáp:

- Cực lạc giáo chủ là Cái bang bang chúa Lục minh Vũ.

Tăng lão Tam thờ phào một cái nói:

- Mẹ Oii! Là hẩn ư? Thăng lời này thủ đoạn tàn độc, lòng dạ hiểm sâu. Thật là một tay áo đố.

Ta chỉ biết giáo chủ Cực lạc giáo là một nhân vật không phải tầm thường, sau ta biết rõ y mà vẫn còn sợ. Chà! Lục Minh Vũ, thăng lời này.. A Liệt nói:

- Vấn đề thứ ba là tại hạ nhận thấy võ công và cơ trí của Lão Tam có thể yểm hộ cho tại hạ tiến vào cứu người. Bất cứ là ai cũng không ngờ Lão Tam còn có người cùng phe với mình.

Tăng lão Tam vỗ tay hoan hô:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Đó đúng là một điều không bao giờ đối phương nghĩ ra được.

Đột nhiên lão chau mày ngẫm nghĩ và nét mặt tỏ ra có ý muốn cự tuyệt không chịu giúp A Liệt.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Vào Bí Cung Đồ La Động Tĩnh

A Liệt hỏi:

- Sao? Lão Tam không xuất hiện thì e rằng không xong. Phải có lão gây hỗn loạn cho địch nhân chú ý ra chỗ khác thì tại hạ mới hạ thủ được.

Tăng lão Tam đáp:

- Vạn nhất ta lọt vào tay bọn cao thủ của hãn bao vây, nhất là chính Lục Minh Vũ thân hành ra tay, ta chẳng có cách gì để bảo vệ, thì ra người bảo ta đi chịu chết chẳng? Kế này không thông rồi. A Liệt nói:

- Tại hạ cũng biết có điều khó khăn. Tuy chàng nói vậy vẫn chưa chịu thôi mà còn cố gắng lần cuối cùng, chàng nói tiếp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhận rõ phải có một điều bí mật khiến Lục Minh Vũ không dám giết Lão Tam.

Tỷ như lão lộ ra có điều bí ẩn mà hãn muốn biết.

Tăng lão Tam hỏi:

- Điều gì bí mật đủ khiến cho con người kiêu hùng như Lục Minh Vũ cũng không dám hạ thủ?

A Liệt ngần ngại đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không chắc, nhưng tại hạ nhận ra là một điều rất quan trọng đối với hãn.

Tăng lão Tam cười mát hỏi:

- Những điều người nghi còn nhiều nhân tố chưa xác đáng thì làm sao mà nhất định thành công được?

A Liệt là người thiện lương thành thật. Chàng nghe Tăng lão Tam nói vậy bất giác mặt đỏ bừng lên.

Tăng lão Tam chăm chú nhìn chàng, đột nhiên hỏi:

- Tiểu Bạch! Ta giúp người vụ này, người thích lắm chứ?

A Liệt cả mừng hỏi lại:

- Có thật không?

Chàng ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp:

- Lão Tam muốn tại hạ báo đáp bằng cách nào?

Tăng lão Tam đáp:

- Trong đời ta từ trước đến giờ chưa gặp việc gì mà tự mình không đủ sức giải quyết, nên ta chưa thể cho người biết muốn người báo đáp bằng cách nào. Ta nguyện ý hãy lưu lại mỗi giao tình này, hoặc giả một ngày kia ta cần đến người giúp đỡ.

A Liệt vội nói:

- Chỉ mong lão có cơ hội dùng đến, tại hạ nhất định hết sức mà làm.

Tăng lão Tam nhún vai nói:

- Ta không cần người nói cũng biết rồi. Kẻ nào đáng tin cậy mà mình không hay là tự tìm lấy phiền não.

A Liệt không những là người lương thiện mà ý nghĩ chàng cũng thô sơ. Chàng còn thiếu cả kinh nghiệm về ưu điểm và khuyết điểm, nhưng chính những cái đó khiến cho người ta muốn thân cận.

Vì vậy mà Tăng lão Tam, một kẻ đáng chán ghét nhất thiên hạ cũng chịu kết bạn với chàng.

Hai người bàn định kế hoạch rồi lập tức phát động.

A Liệt đi tới phía sau tòa nhà lớn này. Chàng không ngờ nó lại sâu rộng đến thế. Hai người ước định là Tăng lão Tam xuất hiện ở cửa trước thi triển môn tuyệt kỹ làm cho tên giữ cửa giờ sống giờ chết để gây chuyệ.

Dĩ nhiên hẳn động thủ cốt để cho nhân vật cao cấp dây vào thì mới đến tai Lục Minh Vũ. Chỉ cần Lục Minh Vũ biết là Tăng lão Tam đến thì nhất định hẳn không ngờ đây là kế diệu hồ ly sơn. Vì Tăng lão Tam nổi tiếng giang hồ đã lâu năm, ai cũng biết lão chẳng có một người bạn hữu nào.

A Liệt đứng trước một tình trạng rất khó khăn là tòa nhà quá sâu rộng nên không nghe rõ được thanh âm từ cửa trước phát ra, dù là tiếng quát tháo cũng không nghe thấy.

Ngoài cổng sau là một khu đất hoang trồng mấy luống rau xanh. Ngoài nữa là những thứ cây phức tạp cao có thấp có.

A Liệt biết đối phương không phải là một môn phái võ lâm thông thường mà là một bang hội, cách tổ chức hiểm ác vượt lên trên một bậc. Vì vậy mà sự hành động cần phải phối hợp cho ăn khớp. Vào sớm hay hành động chậm một chút đều có thể mất mạng như chơi.

A Liệt rất đổi hoang mang, chàng vừa huy động cân não vừa ẩn sau bụi trúc khu đất hoang.

Nơi này quanh quẽ vô cùng. Mặt trời lên cao ba ngũ mà chung quanh vẫn chưa có bóng người.

A Liệt phát huy thính lực cùng thị lực siêu phàm để tra xét mà chàng đã nhận ra một người ở phía trong cửa tòa nhà mé hữu. Ngoài ra còn một người nữa ở trong tầng lầu căn nhà khác sâu hơn.

Chỉ người trên lầu mới nhìn thấy tình hình khu đất hoang. Còn người ở gần cổng hậu trong tòa nhà mé hữu thì thị tuyến lại bị ngăn trở, chỉ có thể giám thị cổng ngõ và hai bên tường vây.

A Liệt định thần nhìn về phía tòa lầu cách đó chừng hơn năm trượng thấy một đại hán ngồi tựa cửa sổ, nhưng mục quang người đó không hướng ra ngoài.

A Liệt toan nắm lấy cơ hội này để vượt qua khu đất hoang, nép mình vào chân tường bên cổng hậu, nhưng chàng chưa hành động, chỉ chú ý nhìn ra phía xa xa. Nếu là người khác thì chẳng thể nào nhìn thấy người phía trong cửa sổ trên lầu vì cách đó khá xa, mà ánh sáng trong nhà lại lờ mờ.

Đột nhiên đại hán kia ngồi thẳng người lên, mặt vẫn hướng về trong nhà tỏ ra đang nói gì với ai.

Tiếp theo đại hán ngẩng đầu nhìn ra, dường như để coi xem bên ngoài có động tĩnh gì không. Động tác của hắn có vẻ rất hoang mang.

A Liệt thở phào một cái nghĩ thầm:

- Có lẽ ta đoán trúng rồi. Quả nhiên người kia nghe cửa trước có kẻ đến quấy nhiễu nên lộ vẻ khẩn trương, nên quay ra dò xét khu đất hoang ở mặt sau.

Chàng vẫn nín thở, không cử động. lát sau đại hán kia lại quay vào. Người hắn hơi nghiêng về phía trước khôi phục lại kiểu cách ung dung.

A Liệt cả mừng lẩm bẩm:

- Bây giờ hắn đang nghe người đưa tin vào. Khách đến lại là một tay khét tiếng Quỷ yểm thân tăng Tăng lão Tam. Chắc chúng đang đàm luận về chuyện Tăng lão Tam tuyệt không có người bạn hữu nào và không hợp tác với ai, nên đã yên tâm trở lại.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng nhảy vọt ra rồi như một dây khói vượt qua khu đất hoang. Chàng đứng nép vào chân tường bên cửa sau lắng tai nghe ngóng một lúc rồi vọt mình qua đầu tường, hạ xuống bên trong.

Lúc người chàng hạ xuống đất liền nhìn thấy phía trong cửa sổ toà nhà mé hữu quả có bóng người chuyển động. Bên ngoài cũng có một người đứng ở dưới mái hiên chỗ miêng vào nói với người kia.

A Liệt phải nhân cơ hội này mọa hiểm vượt tường. Nếu chờ đến lúc bọn họ không nói với nhau nữa thì khó lòng vượt qua được cửa quan này.

Chân vừa chấm đất, chàng vội nằm phục xuống dưới cửa sổ thì dù người bên trong có nhìn ra cũng không thấy.

Dĩ nhiên người đứng ngoài hiên đang mãi nói chuyện nên không chú ý. Đồng thời từ đằng xa cũng có tiếng người vọng lại. Không hỏi cũng biết đó là tiếng quân canh đang nói chuyện với người ở trên lầu.

Quả nhiên họ bàn về chuyện Tăng lão Tam. Bỗng nghe hán tử đứng ngoài hiên nói:

- Chán quá! Phải đi báo cáo với Liễu Hương chủ mới được.

Người trong nhà tắc lưỡi hai tiếng đáp:

- Hào tiểu tử! Vụ này trút lên đầu ngươi là may cho ngươi đó. Không kể chuyện khác, chỉ được nhìn thấy người đẹp cũng đủ mê hồn.

Người đứng ngoài hiên cười nói:

- Lão huynh! Đừng đỏ mắt lên vội. Lão Triệu này đã bao lâu nay không có cơ hội gần mụ. Còn các vị đều được nếm mùi rồi. Hỡi ơi! Nói ra thật oan uổng cho tiểu đệ.

Người trong nhà cười hỏi:

- Ngươi bi bô gì thế? Ai bảo ngươi đến đây để giữ hành cung? Liễu Phiêu Hương chưa từng ngó thấy hình thù ngươi thì làm sao kéo ngươi đến hưởng những phút tiêu hồn được?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ là cơ hội của người đó! Đáng tiếc người báo cáo việc này thì e rằng mục không được vui lòng để cùng người thủ lạc.

Lão Triệu nói:

- Đúng quá! Mình thật xúi quá.

Người trong nhà nói:

- Cái đó chưa nhất định là xúi đâu. Người nên biết Liễu Phiêu Hương chủ chuyên về ÁThái bố đại pháp, người đàn ông nào gặp y rồi, sau khi xong việc cũng phải nằm dài năm ba ngày. Nên y kêu ai thì người đó vừa mừng vừa sợ.

Lão Triệu đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Này! Tiểu Cao! Người theo mục đã khá lâu, không hiểu giáo chủ của chúng ta có tiêu khiển với mục không?

Tiểu Cao đáp:

- Người hỏi câu này thật ngớ ngẩn! Mục là người được giáo chủ rất sủng ái sao lại chẳng cùng nhau vui thú?

Lão Triệu hỏi:

- Vậy giáo chủ có phải nằm mấy ngày không?

Tiểu Cao đáp:

- Giáo chủ là nhân vật thế nào, bản lãnh cao thâm tới đâu người còn chưa biết ư? Liễu Phiêu Hương đối với giáo chủ đã ăn thua gì?

Lão Triệu cười khúc khích nói:

- Phải có người kiềm chế được con hồ ly tinh chứ!

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Tiểu Cao! Người nghĩ gì vậy?

Tiểu Cao đáp:

- Người nhắc tới thì ta cũng không nghĩ đến chuyện này. Kể ra cũng kỳ thật! Liễu Phiêu Hương chỉ phải phục thị một mình giáo chủ, nhưng dường như ta chưa từng thấy hai người hành lạc.. Lão Triệu nói:

- Tuy chúng ta cùng là người trong bản giáo, nhưng ai ngó thấy cũng chẳng có chi ly kỳ. Còn địa vị giáo chủ thì khác hẳn, dĩ nhiên không để người ngoài dòm thấy.

Tiểu Cao nói:

- Giáo chủ không để ý đến chuyện đó đâu, nhưng thủy chung không giao hoan với Liễu Phiêu Hương mới thật là kỳ! Khi nào có cơ hội ta phải hỏi Liễu Phiêu Hương mới được!

Lão Triệu nói:

- Mụ chịu nói là hay rồi. Nhưng nếu mụ không cao hứng thì coi chừng cái đầu của người đó.

Tiểu Cao toét miệng cười nói:

- Ta đã bảo có cơ hội mới hỏi, quyết mụ không phẫn nộ đâu.

Hai gã này nói chuyện rông dài rồi cười với nhau.

Lão Triệu lại nói:

- Úi chà! Ta phải đi lẹ mới được. Không chừng mụ đang chinh con nhỏ Phùng thúy Lam nào đó.

Người thị cũng hay lắm. Ta đến coi xem mới được.

Tiểu Cao lớn tiếng:

- Mẹ Oi! Người làm ta động hỏa rồi. Ta phải cột thẳng lòi này lại để đi kiếm mụ.

Lão Triệu cả cười đáp:

- Con nhỏ đó nhất định là vừa non vừa trắng. Ta phải nghĩ cách mò vào thị mấy cái.

Tiếng bước chân vang lên trên dãy hành lang. A Liệt điều tra hình thế biết rằng chỉ cần chuồn qua cửa mà Tiểu Cao ở trong nhà không phát giác ra là có thể đi theo lão Triệu được.

Chàng cẩn thận đứng nép vào bên cửa sổ thò đầu nhìn vào thấy Tiểu Cao đang ngó ra ngoài cửa sổ. Chàng lập tức chuồn đi theo dãy hành lang.

Chớp mắt đã xuyên qua một tầng viện lạc, đột nhiên chàng thấy sáng lòa. Nguyên đây là một cái sân rộng, cỏ xanh phẳng lì.

Mé hữu sân cỏ này cây hoa tươi tốt. Có tiểu kê có cầu bắc ngang, lại có viên đình, núi giả.

Cảnh sắc thật trang nhã, như một nơi ngoài vòng trần tục.

Xa hơn chút nữa là một tòa lầu các dựng lên giữa đám hoa cỏ.

A Liệt đảo mục quang nhìn ra thấy bóng sau lưng lão Triệu thấp thoáng dưới rặng liễu. Chàng hít một hơi chân khí lướt thật nhanh qua khu vườn cỏ. Từ đây chàng không lo bị lộ tung tích nữa. A Liệt nhảy qua tiểu kê tiến đến tòa lầu hai tầng, ngược mắt nhìn lên thì thấy tòa lầu này kiến trúc bằng gạch và bằng cây trông rất xinh đẹp, chẳng khác gì Tiêu Sơn lầu các trong tranh vẽ.

Chàng không ngờ trong khu này lại có những cảnh vật ngoạn mục đến thế. Chàng tiếc cho tòa lầu kiến trúc công phu lại để dung nạp những bọn dâm tà.

A Liệt lại nghe tiếng bước chân người đang lên lầu. Dĩ nhiên là lão Triệu lên yết kiến Liễu Phiêu Hương.

Sảnh đường trên lầu rất rộng rãi. Ván gác trái một tấm thảm rất dày.

Chính giữa sảnh đường áp vách đó đặt khám thần, trước cửa khám buông rèm không nhìn vào trong được.

Các cửa sổ bốn mặt cũng đều che rèm vừa nhũn vừa dày. Vì thế trong sảnh đường phải thấp đến hơn hai chục ngọn đèn nến mới khỏi tối tăm.

Lão Triệu dừng bước ở trước cửa sảnh đường cũng có buông rèm.

Gã gõ cửa ba tiếng. Hai tiếng trước mau, còn tiếng sau chậm. A Liệt vừa nghe đã biết ngay đó là ám hiệu của chúng.

Phía trong sảnh đường có giọng nói yêu kiều vọng ra:

- Vào đi!

- Sự thực thì trước khi có thanh âm vọng ra, tấm rèm cửa đã mở một đường.

Lão Triệu hít mạnh một hơi chân khí rồi vén rèm đi vào.

Rèm cửa vào sảnh đường có tất cả bốn lần. Lão Triệu vén rèm từng tầng một tiến vào trong sảnh đường. Trước mặt gã có một mỹ nhân đứng đó.

Mỹ nữ tay cầm một cây ngọc xích dài ba thước. Vừa rồi thị đã dùng ngọc xích để vén bốn tầng rèm cửa thành một đường nhỏ. Không hiểu họ đặt nhiều tầng rèm như vậy là có ý gì.

Lão Triệu đưa mắt nhìn vào, bỗng hít một hơi khí lạnh rồi? đứng ngẩn người ra.

Nguyên trong sảnh đường ngoài những đồ bài trí rất xinh đẹp còn một bộ ghế nằm đặt ở dưới? chân giá đèn. Ánh đèn soi ra người nằm ở trên ghế.

Đó là một nữ nhân còn đẹp hơn cả thần tượng trong tranh vẽ. Nước da trắng

như tuyết dưới ánh đèn càn khiến cho bọn nam nhân phải điên cuồng.

Tuy người đàn bà có mặc tấm áo ngoài bằng sa mỏng, nhưng thân hình cũng bộc lộ rõ rệt.

Tấm thân dưới làn sa mỏng lại càng quyến rũ.

Lão Triệu đứng trước cảnh này trách nào gã chẳng ngăn người ra. May mà người đàn bà kia không trông đến gã, mù còn ngó người đàn ông khác.

Lão Triệu tuy đã luyện công phu bí truyền của Cực lạc giáo mà cũng không kiềm chế nổi mối rạo rức trong lòng.

Người đàn ông kia đứng cách Liễu Phiêu Hương chừng , thước. Hắn chăm chú để hết tinh thần thưởng ngoạn con người ngọc.

Lão Triệu thấy thế lửa hờn ghen bốc lên ngàn ngọn. Gã ngấm ngầm nghĩ rằng nghiêng lợi.

Trước mặt người đàn ông kia có đặt một cái bàn. Trên bàn giải một tấm lụa cùng những dụng cụ để vẽ. Ai nhìn tới cũng biết ngay hẳn là một tên họa sư, nhưng lão Triệu cũng ghen tức vô cùng, vì họa sư kia được quyền ngắm mục công khai và thường ngoạn những đường tuyệt mỹ. Đó là nhãn phúc của họa sĩ, không ai có thể dị nghị được.

Lão Triệu còn đang ngờ ngác thì đột nhiên bả vai đau nhói lên. Gã đảo mắt nhìn lại thì thấy tấm ngọc xích rụt về rồi.

Mỹ nữ đứng bên cửa hỏi :

- Người có việc gì sao chưa bẩm báo?

Lão Triệu như người trong mộng choàng tỉnh giấc, lớn tiếng hô:

- Khái bẩm Liễu Hương chủ! Hiện có địch nhân đang quấy nhiễu ở cửa trước.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc ngoảnh đầu ra ngó lão Triệu một cái.

Cái nhìn của mục có sức tiêu hồn khiến lão Triệu mê man tâm thần.

Liễu Phiêu Hương đã quen tình trạng này, nên không trách gã. Mục hỏi :

- Ai quấy nhiễu?

Lão Triệu đáp :

- Quỷ yểm thần tăng Tăng lão Tam.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Ủa! Tăng Lão Tam ư?

Lão Triệu đáp :

- Bang chúa chỉ sai thuộc hạ đến báo cáo với Hương chủ một tiếng mà thôi.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Đã thông tri cho trạm canh ở cửa hậu biết chưa?

Lão Triệu đáp :

- Thông tri rồi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng đây chỉ là theo thủ tục hiện hành. Theo ý bang chúa thì Tăng Lão Tam quyết chẳng có trợ thủ. Liễu Phiêu Hương cũng cười nói :

- Phải rồi! Tăng lão Tam thì còn ma nào trợ thủ cho lão!

Nụ cười của mục càng khiến cho lão như điên đảo thần hồn.

Liễu Phiêu Hương quay lại ngó họa sư.

Họa sư là một chàng trai thanh tú lối tuổi, mình mặc trường bào coi rất nho nhã.

Hắn thấy mục nhìn mình thì mặt đỏ lên như người say rượu. Bất cứ ai nhìn thấy tia mắt của mục, lửa đục cũng nổi lên bùng bùng. Liễu Phiêu Hương coi bộ dạng họa sư như vậy lại chuyển động cặp mắt. Trên môi bỗng hé một nụ cười rồi quay sang nhìn lão Triệu nói :

- Người bán bang đều là tân khách trong nhà của ta, nhưng người dường như ta chưa thấy mặt qua bao giờ. Lão Triệu tưởng chừng huyết mạch trong người đều căng thẳng.

Gã vội đáp :

- Thuộc hạ vâng lệnh trông coi hành cung.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Té ra là thế.

Lão Triệu không thể kiềm chế nổi lòng được nữa, đột nhiên chạy tới.

Tên thị nữ xinh đẹp đứng bên cửa chỉ cười khanh khách chứ không ngăn cản.

Lão Triệu chạy đến bên ghế Liễu Phiêu Hương quì xuống nói :

- Liễu Hương chủ! Xin tha thứ cho thuộc hạ càn rỡ.

Gã không chờ mục lên tiếng đã nhảy chồm lên, ôm lấy mục mà hôn.

Ả thị nữ tuy biết nhiều hiếu rộng cũng không khỏi ngăn người ra.

Chàng họa sư trẻ tuổi bỗng nhảy xổ tới, tức giận quát lên :

- Tránh ra!

Tiếng quát chưa dứt bỗng nghe đánh Âm binh Âm một tiếng. Họa sư bị đánh văng trở ra đến / thước ngã lăn xuống đất. Nguyên hắn bị lão Triệu phóng cước đá trúng bụng.

Ả thị nữ bất giác bật tiếng cười vội chạy đến bên họa sư.

Lúc này A Liệt đứng bên tấm rèm ở ngoài hành lang chú ý lắng tai nghe.

Chàng nhờ có thính giác siêu phàm, đã biết lão Triệu vào sảnh đường. Nhưng sau đó khác nào đá chìm đáy biển, không còn thấy tiếng tăm gì nữa.

A Liệt rất đỗi kinh ngạc, chàng quyết định mạo hiểm lên lầu thám thính.

Lên lầu rồi, chàng đứng sát bức rèm mà vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Bất đắc dĩ chàng phải thò tay từ từ hé mở tấm rèm thành một khe trống. Chàng phát giác bên trong còn từng rèm nữa.

Sau chàng khám phá ra tất cả có bốn lần rèm. Bây giờ thanh âm ở bên trong mới qua kẽ hở lọt ra ngoài được. Mặt khác chàng hiểu ngay vì lẽ gì lúc trước chàng không nghe tiếng động.

Té ra họ đặt bốn tầng rèm là để ngăn chặn thanh âm, đến không khí cũng chẳng lọt vào được, dĩ nhiên thanh âm bị chặn lại.

A Liệt chỉ nghe thấy thanh âm ả thị nữ hỏi han tên họa sư, ngoài ra là tiếng động ú ớ rất kỳ quái. Tiếng này khiến chàng nghĩ ngay tới Phùng Thúy Lam và cho là nàng đang bị một tên ác ma dày vò dâm dục.

Huyết mạch trong người chạy rần rần, chàng phẫn nộ không ngăn cản được nên chẳng nghĩ ngợi gì nữa toan sẵn vào.

Chàng vừa thò đầu qua rèm đã nhìn thấy lão Triệu đang đê một người đàn bà. Chàng nghiêng răng ken két.

Ngoài ra chàng thấy tên thị nữ xinh đẹp đang đỡ tên họa sư tuổi trẻ dậy.

Họa sư ôm bụng rên la không ngồi dậy được.

Ả thị nữ liền bảo hấn :

- Tiên sinh hãy nằm đây một lúc.

Họa sư lắc đầu. Đột nhiên hắn muốn nhảy xổ về phía ghế nằm. Tên thị nữ liền kéo hắn lại khê hỏi:

- Tiên sinh muốn chết hay sao?

A Liệt cũng xông vào sảnh đường. Chàng phát giác ra tình trạng khác lạ, bất giác chàng dừng bước.

Nguyên A Liệt đã ngó thấy hai gót chân đeo giày chuyền liền biết ngay là Liễu Phiêu Hương, nên chàng liền cảnh giác.

A Liệt ngó qua mé bên kia nhà đại sảnh thì thấy buồng màn hồng, che kín tường vách, chẳng hiểu để làm gì?

Ngoài ra trong sảnh đường tuy rất nhiều đồ dùng, nhưng không có chỗ nào ẩn thân được.

A Liệt toan lùi trở ra thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Không những A Liệt kinh hãi mà cả những người khác cũng giật mình.

A Liệt biết không thể lùi lại được liền nhảy đến chân tường.

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Coi xem ai đó!

Thanh âm mụ hồ đồ đủ hiểu mụ miễn cưỡng đẩy đối phương ra khỏi môi miệng để lên tiếng.

A Liệt đến chân tường liền giơ tay ra sờ vào bên trong tấm màn thì thấy trống không. Trong bụng mừng thầm, chàng khê la :

- Tạ Ôn Trời Đất.

Lúc này chàng không còn đủ thì giờ để tìm cửa màn vội nằm xuống lăn vào.

Lúc ả thị nữ xinh đẹp xoay mình đi thì A Liệt đã tràn vào phía sau tấm màn.

A Liệt phát giác ra phía sau tấm màn còn chỗ trống cách tường đến gần hai thước.

Ả thị nữ dùng ngọc xích thọc qua bức rèm cửa hỏi :

- Ai đó?

Người bên ngoài đáp :

- Thuộc hạ là Phùng Trân có việc bẩm báo.

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Việc gì?

Phùng Trân lớn tiếng đáp :

- Tăng lão Tam đã chạy trốn rồi.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ta biết.

Đột nhiên mục đẩy tay một cái. Lão Triệu nằm trên người mục bị hất ra xa mấy thước.

Liễu Phiêu Hương không có vẻ gì giận dữ. Mục cười nói :

- Hãy chờ đây một chút.

Lão Triệu đứng phắt dậy khom lưng đáp :

- Dạ dạ!...

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Quang Minh Thất Phùng Thị Hôn Mê

Liễu Phiêu Hương đảo mắt nhìn họa sư từ đầu đến chân một hồi rồi cất giọng ôn nhu hỏi :

- Sao? Có đau lắm không?

Họa sư gật đầu rồi lại lắc đầu. Về mặt hãn băng khuông ai trông hãn cũng biết Liễu Phiêu Hương làm cho mê man tâm thần, không còn chút sáng suốt nào nữa.

Liễu Phiêu Hương cười hỏi :

- Bây giờ chúng ta nói mấy câu chuyện đứng đắn được không?

Dĩ nhiên họa sư không dám phản đối, đáp ngay :

- Được lắm! Được lắm!

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Có phải ta đã hẹn cho ngươi ba ngày không?

Họa sư chấn động tâm thần, tỉnh táo lại ngay. Nguyên thời hạn ba ngày này có quan hệ đến sự sống chết của hãn. Bất cứ ai đã lâm vào tình trạng nguy hiểm đều bở vía và lửa dục bị tiêu diệt liền. Gã ấp úng đáp :

- Đúng thế. Nhưng.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời :

- Ngươi bất tất phải hoang mang. Ta không hạ lệnh giết ngươi đâu.

Họa sư thở phào một cái những muốn quì mọp ngay xuống.

Liễu Phiêu Hương lại nói :

- Có điều người sống chẳng ra sống. Để ta còn coi bản lĩnh của người. Bây giờ ta ra một đề mục để người họa, nếu vẽ không được thì đừng hòng sống.

Họa sư vội đáp :

- Cô nương đã sai bảo việc gì khi nào tiểu nhân dám chẳng hết lòng?

Liễu Phiêu Hương gật đầu hỏi :

- Vậy ta hỏi người:

Tại sao đã ba ngày trời mà người còn chưa hạ bút? Chẳng lẽ ta khó họa đến thế ư?

Họa sư khiếp sợ ấp úng :

- Cái đó.. cái đó.. Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Theo chỗ ta biết thì nghề họa của Kim Cung Hữu nhà người nổi tiếng lắm, nhất là họa người.

Vậy mà sao ba ngày trời người chưa vẽ xong đồ hình ta?

Kim Cung Hữu đáp :

- Tiểu nhân nói thực ra chỉ sợ cô nương nổi nóng.

Liễu Phiêu Hương trầm ngâm một lúc rồi thủng thẳng nói:

- Người thử nói nghe.

Kim Cung Hữu biết rằng không nói cũng không được liền đáp :

- Phương dung cùng da dẻ của cô nương là vật tuyệt mỹ trong thiên hạ. Tiểu nhân coi mỹ nữ đã nhiều nhưng không ai bì kịp cô nương.

Liều Phiêu Hương khoan khoái cười mê ly hỏi :

- Thế thì làm sao?

Kim Cung Hữu đáp :

- Sở dĩ tiểu nhân không hạ bút được là vì kiểu nắn của cô nương tự nhiên khiến cho người ta nổi dục vọng. Tuy tiểu nhân đã cố gắng mà không tài nào kiềm chế được cảm giác.

Liều Phiêu Hương cười rất tươi nói :

- Người nói nữa đi!

Kim Cung Hữu nói tiếp :

- Nếu tiểu nhân không trừng thanh được nổi rạo rức trong lòng thì dĩ nhiên không thể hạ bút được. Nếu vẽ miễn cưỡng.. Gã trầm ngâm không nói nữa. Liều Phiêu Hương hỏi:

- Miễn cưỡng thì làm sao?

Kim Cung Hữu đánh bạo đáp :

- Nếu cứ vẽ ầu tất thành đồ hình cực kỳ dâm dăng.

Liều Phiêu Hương cười rộ ra chiều rất thích thú.

A Liệt đứng sau tấm màn nghĩ bụng :

- Thăng cha Kim Cung Hữu này thật là một đứa ngu nhất thiên hạ. Mụ đã lấy việc dâm dăng làm vinh thì khi nào còn tức giận gã điều đó.

Lại nghe Liều Phiêu Hương nói tiếp:

- Thế thì tuyệt diệu. Nhưng hãy tạm gác chuyện này lại. Ta đưa ra mục khác, chờ người nộp quyển rồi lại đến đây vẽ hình ta.

Mụ quay ra bảo thị nữ:

- Đại Ngân! Người hãy mở Quang minh thất ra.

Thị nữ cất bước chạy về phía A Liệt khiến chàng giật mình kinh hãi.

May mà thị chỉ chạy tới góc nhà rồi kéo một sợi giây.

Bức màn che tường từ từ mở ra để hở một quãng trống chừng hơn trượng. Bên trong còn có bức màn màu vàng che lấp thị tuyến mọi người.

A Liệt cẩn thận dòm qua khe hở một bên. Hiện chàng đứng ngay bên cửa màn nên trông rõ cả bức màn vàng.

Đại Ngân lại kéo một sợi dây khác. Bức màn màu vàng cũng mở ra. Mọi người cả A Liệt bỗng thấy sáng lòa.

Liễu Phiêu Hương vừa bảo nơi đây kêu bằng Quang minh Thất vì chỗ này có ánh sáng. Đó là chuyện đương nhiên chẳng có chi kỳ lạ.

Nhưng gian nhà này không phân biệt được bên trong rộng hẹp thế nào mà chỉ thấy khá nhiều mỹ nữ khỏa thân nằm trên giường giải đệm trắng như tuyết.

Tình trạng này ra ngoài sự tiên liệu của Kim Cung Hữu, khiến hấn trợn mắt há miệng, định thần nhìn lại.

Những mỹ nữ khỏa thân đều nước da trắng nõn, trước ngực phập phồng. Đùi tròn mà dài.

Diện mạo rất kiều mỹ lại đang tuổi thanh xuân làm rạo rức lòng người.

Kim Cung Hữu hoa mắt lên, nhưng gã nhận ra rất mau lẹ, trong bao nhiêu mỹ nữ khỏa thân thực ra chỉ có một người. Vì gian phòng này bốn mặt và trên dưới đều có giáp những tấm gương to lớn phản chiếu lại một cũng hóa ra nhiều. Đồng thời còn khiến cho người ta không hiểu gian phòng rộng hẹp thế nào.

A Liệt vừa nhìn thấy mỹ nữ thân thể lồ lộ này đã nhận ngay ra được là Phùng

Thúy Lam.

Kim Cung Hữu hỏi :

- Có phải cô nương bảo tiểu nhân họa đồ cô này?

Liễu Phiêu Hương đứng dậy ông ọ cất bước. Dáng đi của mụ lay động tấm áo sa lộ hết đường cong càng khiến cho kẻ ngó thấy phải điên đảo thần hồn.

Lúc này trong sảnh đường có hai gã trai công khai lộ diện là họa sư Kim Cung Hữu và lão Triệu thủ hạ Cực Lạc giáo, Bọn chúng đứng trước cảnh tiêu hồn đến say sưa ngây ngất không biết làm thế nào. Mặt khác Phùng Thúy Lam ở trong Quang Minh thất cũng khiến hai gã nhìn không chớp mắt.

Nguyên Phùng Thúy Lam trong mình không còn một mảnh quần áo nào, mà dưới ánh gương phản chiếu, bọn chúng muốn thường ngoạn chỗ nào cũng thấy.

Liễu Phiêu Hương dừng bước ngay trước cửa Quang Minh thất. Bây giờ A Liệt ngó qua khe màn cũng nhìn thấy mụ.

A Liệt là chàng trai chẳng khác gì đời, nên lửa dục cũng nổi lên.

Chàng chăm chú nhìn mụ tựa hồ mới thấy mặt lần đầu.

Liễu Phiêu Hương cười hỏi :

- Kim họa sư! Người con gái kia hiện đang hôn mê, người đã nhìn thấy chưa?

Những chàng trai đều la thầm :

- Thật là bẽ bàng!

Liễu Phiêu Hương lại hỏi :

- Người thấy thị có thể vẽ không?

Kim Cung Hữu đáp ngay :

- Nếu đem so với Liễu cô nương thì không có chi là khó.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Người lắm rồi. Nếu người thu dục vọng lại sẽ hiểu là vẽ không dễ đâu.

Kim Cung Hữu nhìn Phùng Thúy Lam bằng cặp mắt chuyên nghiệp rồi đáp :

- Không khó! Nếu chỉ vẽ gương mặt xinh đẹp của y thì tiểu nhân nhất định là được.

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Cung Hữu đáp :

- Cô gái này tuổi mới , coi thái độ cùng các đường cong hiển nhiên còn là xử nữ. Đồng thời gương mặt cô lộ ra nếp sống trước nay vẫn nghiêm trang. Vì thế sau khi cô tỉnh lại mô hình sẽ khác hẳn.

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Mô hình gì?

Kim Cung Hữu đáp :

- Thuần khiết, cẩn thận, không muốn làm việc sai lầm.. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn họa hình cô chỉ cần biểu lộ cái đẹp trong sạch mà thôi, nên chẳng có gì khó khăn.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Đúng lắm! Người được người ta khen là thánh họa, quả nhiên rất xứng đáng. Nhưng.. Mụ nổi lên tràng cười rồi tiếp :

- Nhưng ta ra cho người vấn đề này không phải dễ dàng gì. Sự thực theo lời người chỉ cần họa một bức chân dung thuần khiết xinh đẹp tưởng cũng khó lắm mà người còn làm được. Vậy ta ra đề mục không phải như người tưởng đâu.

Hiện giờ Kim Cung Hữu để hết tâm thần vào họa đạo mà đối với một người đàn bà quý mị cũng cảm thấy người nóng bừng. Sự thực đây là lần đầu gã phải tập trung tư tưởng để đối phó với mẹ.

Mặt khác Kim Cung Hữu thấy Liễu Phiêu Hương thẩm mỹ một cách khác thường cũng làm cho gã thêm hứng thú và nhiệt tâm. Do đó gã giải thoát được lửa dục đốt cháy trong lòng.

Gã thủng thẳng hỏi :

- Chẳng lẽ Liễu cô nương lại ra một đề mục còn khó khăn hơn chuyện vừa rồi?

A Liệt vừa nghe vừa ngấm nghĩa những nét cong kích thích lòng người của mẹ.

Liễu Phiêu Hương lại nói :

- Ta muốn dùng thủ đoạn khiến cho con nhỏ này chấn động xuân tình, lửa dục bốc lên, rồi ta sai một gã trai vào khiêu khích thị.

A Liệt giật mình kinh hãi, không chú ý đến con người phốp pháp của mẹ nữa.

Kim Cung Hữu trầm ngâm đáp :

- Dù có thế nữa thì vẽ phóng lãng của cô cũng còn kém Liễu cô nương xa lắm, nên vẽ cô ta chẳng khó khăn gì.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Không phải ta bảo người vẽ những cái lãng mạn của thị Ở bên ngoài mà là vẽ chỗ nội tâm rạo rức của thị. Người nên biết trước khi thị đầu hàng gã trai thì trong nội tâm thị cũng nổi lên một trường chống đối kịch liệt. Ta chỉ cần người vẽ thái độ chộp nhoáng đó của thị là đủ.

Kim Cung Hữu thành thật cất tiếng khen :

- Liễu cô nương quả là cao minh vô cùng!

Mặt gã thoáng lộ một nụ cười dâm tà tỏ ra trong lòng rất dễ chịu. Đứng về phương diện đàn ông, ai cũng muốn coi tình trạng mê ly này.

Liễu Phiêu Hương lại nói :

- Ta cảnh cáo người trước, lần này chớ có thất bại.

Thanh âm mụ vô cùng nghiêm khắc, lạnh lẽo khiến cho Kim Cung Hữu bỏ vía, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Bây giờ A Liệt đã hiểu Liễu Phiêu Hương hơn. Tuy mụ là gái dâm tà nhưng trí óc mụ thật có chỗ tinh vi hơn người làm cho chúng sinh điên đảo. Ít ra sức tưởng tượng cũng như sự ném trái mỗi tình nam nữ của mụ cao hơn người một bậc.

Điều khiến cho A Liệt phải điên đầu là tuy chàng đã lấn vào một cách thuận lợi, nhưng gặp sự trạng này thì làm thế nào để cứu người cho được? Xem chừng chỉ có cách liều lĩnh chứ không còn biện pháp nào nữa.

Lại nghe Kim Cung Hữu nói:

- Liễu cô nương! Bao giờ sẽ động bút?

Liễu Phiêu Hương nghĩ một chút rồi đáp:

- Vẽ ngay bây giờ.

Mụ quay lại bảo lão Triệu:

- A Triệu! Ta giao vụ này cho người.

Lão Triệu mừng quá khom lưng đáp :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Cho người được tiện nghi con nhỏ này. Thị hãy còn là xử nữ.

Mụ đảo mắt nhìn thị nữ nói:

- Đại Ngân! Thắp Thôi tình hương!

Đại Ngân nghiêng mình vâng lời rồi trở gót chạy đi lấy lửa đốt hương.

Kim Cung Hữu hỏi :

- Tiểu nhân đứng ở chỗ này hay sao?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Không! Hãy khép màn lại đã. Chúng ta đứng sau màn dòm vào.

Chỉ trong chớp mắt Đại Ngân đã thắp hương đem tới.

Lập tức trong nhà tràn dụa mùi hương ngào ngạt xông vào mũi mọi người khiến cho tâm thần khoan khoái.

Nếu A Liệt không nghe Liễu Phiêu Hương nói đến tên thứ hương này thì cũng không nghĩ tới là nó có tác dụng thúc đẩy tình dục của con người! Chàng hít mạnh mấy hơi để ghi nhớ lấy mùi vị đặc biệt của nó.

Bức màn từ từ khép lại. Liễu Phiêu Hương và Kim Cung Hữu đứng ở trong khe tường khẽ vạch ra một kẽ hở để ngó vào trong Quang Minh thất.

Hay ở chỗ trong nhà giáp toàn gương lớn. Mực quang bất cứ ngó chỗ nào cũng trông thấy hết.

A Liệt nghiêng răng nghĩ thầm :

- Ta chỉ còn chờ cho Thúy Lam tỷ tỷ tỉnh lại là phải xông vào.

Bỗng thấy Đại Ngân lấy một chút thuốc tán khẽ quệt vào dưới mũi Phùng Thúy Lam rồi lui ra ngay.

Lão Triệu lạng mình tiến vào trong phòng. Gã cởi áo ngoài rất mau lẹ để lộ nửa người trên rất khỏe mạnh. Bắp thịt nổi lên cuộn cuộn. Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương nói :

- A Triệu! Khi thị mới tỉnh lại, người đừng dây với thị ngay, mà phải chờ thị hít tiên hương rồi, lòng xuân phát tác người hãy tiến vào. Bây giờ người tạm thời lui ra hay hơn.

Lão Triệu vội lui ra ngoài phòng. Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Kim họa sư! Người đừng nghĩ vào ta mà phân tán tâm thần!

Kim Cung Hữu sợ hãi đáp :

- Dạ dạ! Tiểu nhân.. Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói :

- Đáng lẽ ta không nên trách người, nhưng hiện giờ thì không được vì người còn công tác phải làm.

Mụ tỏ ra độ lượng như vậy khiến Kim Cung Hữu cảm kích vô cùng!

Ai biết đâu đây chỉ là thủ đoạn của mụ để làm mê hoặc đàn ông. Ngoài chuyện sắc tướng mụ còn đo lường được tâm lý phái nam thành ra mụ vừa diêm dúa vừa khả ái.

A Liệt đã quyết định dùng biện pháp mạnh nên chàng trấn tĩnh tâm thần. Chàng hiểu rõ chỗ dụng tâm của Liễu Phiêu Hương nên chỉ cười thầm.

Trên giường trong Quang Minh thất có tiếng động khẽ vọng ra.

Liễu Phiêu Hương nói nhỏ :

- Thị sắp tỉnh lại rồi. Kim họa sư! Coi chừng nghe!

Kim Cung Hữu vội đáp :

- Cô nương cứ yên tâm. Tiểu nhân nhất định làm cho hết sức.

Liễu Phiêu Hương cười nói :

- Ta muốn rằng người mô tả thái độ của thị. Dĩ nhiên trong bức họa phải có cả gã trai. Bức họa này ta sẽ cho thị coi rồi chuyển đến mọi người trong thiên hạ.

Kim Cung Hữu ngạc nhiên nói :

- Chuyển cho người thiên hạ coi để làm gì?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Một là để người thiên hạ được mở rộng tầm mắt về nét đan thanh tuyệt diệu ngũ hầu kỳ tài của người không đến nỗi mai một. Hai là khiến cho thị nhận thấy tuy thiên hạ bao la bát ngát mà không có lấy một chỗ để thị dung thân.

Kim Cung Hữu tỉnh ngộ Ồ lên một tiếng. Gã chưa ngờ ý tán thành hay phản đối thì Liễu Phiêu Hương đã nói tiếp :

- Được rồi! Ta tạm thời đi ra để người khỏi phân tâm.

A Liệt nghe mục nói vậy lại cảm thấy có tia hy vọng lóe sáng trước mắt.

Phùng Thúy Lam khẽ thở dài. A Liệt không nhìn nàng, tai mắt chàng chỉ chú ý vào hành động của Liễu Phiêu Hương thì nghe rõ mục ra khỏi sảnh đường, đem cả Đại Ngân đi theo.

Hiện giờ trong sảnh đường chỉ còn lại lão Triệu là người chàng phải đối phó. Vấn đề đã dễ dàng hơn nhiều.

Bỗng nghe Kim Cung Hữu lên tiếng :

- Lão Triệu! Người chờ lát nữa rồi tiến vào.

Lão Triệu đáp :

- Được rồi! Ta đang nóng lòng muốn chết.

Phùng Thúy Lam tiếp tục phát ra những tiếng ú ớ. Nàng vươn vai duỗi tay ông ẹo tằm thân mật cách vô ý thức. Thị giác của nàng tỏ ra rất quyến rũ đàn ông.

A Liệt chỉ ngó qua nàng một cái rồi để ý đến kẻ hở bức rèm, chàng từ từ tiến lại.

A Liệt đi chừng bốn thước thì nhìn thấy chân Kim Cung Hữu. Chàng rón rén đứng lên. Tuy trong bóng tối mà chàng vẫn trông rõ. Kim Cung Hữu đang nhìn qua khe màn, vẻ mặt rất chú ý.

A Liệt rất đổi ngạc nhiên nghĩ bụng :

- Ta đã tưởng gã đang ngơ ngẩn xuất thần, ngờ đâu lại không đúng thế.

Chớp mắt ý nghĩ thù nghịch của chàng đối với gã giảm đi rất nhiều.

Nên biết Kim Cung Hữu lúc này có một thái độ vượt lên trên mức bình thường để thăm mỷ sự vật. Trong người gã không còn chút tình dục nào nữa.

Đó là thái độ thường có của nghệ thuật gia. Họ để hết tâm linh cố tìm ra những cái đẹp trên thế gian, cùng là tính cách đặc biệt của con người mà họ dùng làm kiểu mẫu.

Kim Cung Hữu là một nhà nghệ thuật nổi tiếng nên đối với những cái đẹp của con người gã đã nghiên cứu đặc biệt. Vì thế mà ngoài Liễu Phiêu Hương, những cô gái khác dù có vẻ quyến rũ đến đâu cũng không để lộ những nét tục tằn.

Trước A Liệt đã định phóng chưởng đánh chết Kim Cung Hữu, nhưng hiện giờ chàng thay đổi tâm ý.

Bỗng nghe Kim Cung Hữu khê nói :

- Lão Triệu! Tiến vào đi!

Bức rèm lay động. Lão Triệu vén màn đi vào.

A Liệt phóng chưởng đánh vào Thiên linh cái gã, gã chưa kịp rên lên một tiếng đã ngã lẩn xuống. May ở chỗ nền nhà giải thảm rất dày nên không phát ra tiếng động.

Kim Cung Hữu không nhìn thấy A Liệt cùng động tác của chàng. Gã chỉ biết lão Triệu té xuống rồi không đứng dậy nữa nên rất lấy làm kinh dị. Gã liền tiến vào phòng để xem xét tình hình.

Kim Cung Hữu thấy lão Triệu hai mắt nhắm nghiền, mũi miệng đã ngừng thở. Hiển nhiên gã chết rồi.

Kim Cung Hữu khiếp sợ không biết đến thế nào mà nói, tưởng chừng muốn ngất đi.

Tiếp theo gã lại thấy sự việc rùng rợn hơn vì còn có một chàng thanh niên ở trong gian phòng này ôm lấy nửa trên người Phùng thúy Lam đỡ dậy.

Phùng Thúy Lam đã tỉnh lại. Hai cổ tay như ngó sen ôm lấy A Liệt. Vừa trông đã biết ngay nàng quen biết chàng trai này.

Kim Cung Hữu không nhịn được hỏi giật giọng :

- Úi chà! Người là ai?

A Liệt thò tay kéo lấy tấm vải giải giường che mình cho Phùng thúy Lam. Chàng toan quay đầu lại đáp thì môi Phùng thúy Lam đã ngậm chặt lấy miệng chàng.

Kim Cung Hữu ngần ngừ toan xoay mình bỏ chạy.

A Liệt vội quay miệng ra khỏi môi Phùng Thúy Lam xẵng giọng :

- Kim Cung Hữu! Đứng lại.

Kim Cung Hữu không dám cử động, quay lại hỏi :

- Người.. người là ai? A Liệt trầm giọng đáp :

- Ta đến đây để cứu cô nương này.

Chàng vừa nói vừa thò tay lấy ra một cánh hoa Ngũ sắc Tiên Đàm nhét vào miệng Phùng Thúy Lam. Hoa này là một thứ thiên tài địa bảo linh nghiệm dị thường.

Phùng Thúy Lam vừa ngậm cánh hoa thần trí đã khôi phục lại. Thôi tình tán của Liễu Phiêu Hương lập tức bị tiêu diệt. Nàng thấy mình thân thể lỏa lồ thì vừa phần nộ vừa bồn chồn. Sắc mặt tái mét.

A Liệt ôn tồn nói :

- Không việc gì! Không việc gì! Tiểu đệ may vừa đến kịp.

Kim Cung Hữu ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào.

A Liệt lại nói :

- Lam tỷ tỷ! Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách trốn ra ngay. Phùng Thúy Lam tỉnh ngộ nhớ lại nàng sa vào hang cọp, liền bốt giận ngay, hỏi :

- Lúc người vào đây đối phương chưa hay biết chứ?

A Liệt đáp :

- Chúng không biết. Nhưng bây giờ giữa ban ngày hành động rất là bất tiện.

Chàng chưa nói hết câu, Phùng Thúy Lam thấy mình thân thể lỏa lồ không thể nào hành động được.

Phùng thúy Lam kinh hãi hỏi :

- Biết làm thế nào bây giờ?

A Liệt đáp bằng một giọng kiên quyết :

- Chúng ta phải liều mạng xông ra.

Phùng Thúy Lam lắc đầu nói :

- Nơi đây chẳng những rất đông cao thủ, mà địa hình cũng bất lợi cho mình. Chúng ta không thể ra được.

A Liệt nói:

- Dù sao cũng còn hy vọng hơn là bó tay chịu chết.

Phùng thúy Lam nói:

- A Liệt! Người đến đây giải cứu cho ta, ta rất cảm ơn. Nhưng ta lại muốn nhân cơ hội này tiếp cận bọn ác ma. Vậy người đừng nghĩ đến ta nữa, tự mình chạy đi thôi.

A Liệt lắc đầu nói :

- Không thể nói thế được. Chúng ta cần nghĩ ra biện pháp để giải thoát.

Phùng thúy Lam nói:

- Đây là sào huyệt bí mật của Cực Lạc giáo kiến trúc đã nhiều năm, cách bố trí cực kỳ nghiêm mật. Sao chúng ta lại làm một việc chẳng thể nào thành công được?

A Liệt đáp :

- Không được! Ngày trước Tô Ngọc Quyên cũng cùng một ý nghĩ như tỷ tỷ, định hiến thân cho hãn đế tìm cơ hội giết hãn. Ngờ đâu Lục Minh Vũ là một tên đại ác ma đệ nhất thiên hạ. Tô Ngọc Quyên đi đến kết quả tan nát thân danh mà chết uống mạng.

Kim Cung Hữu nghe tới đây đột nhiên xen vào :

- Tại hạ cũng biết những người ở đây đều là bọn tà ác. Đáng tiếc mình là văn nhược thư sinh không làm thế nào được.

A Liệt nói :

- Ông bạn cũng là nạn nhân, chúng ta không làm khó dễ gì ông bạn đâu.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Kim Cung Hữu Trố Tài Thần Họa

Kim Cung Hữu nói:

- Tại hạ bị bọn chúng cưỡng bách đem vào đây đã được ít bữa. Vì ngày thường tại hạ rất lưu tâm rồi khám phá ra một đường bí mật có thể trốn thoát.

A Liệt cả mừng hỏi:

- Thật thế ư? Vậy thì hay lắm!

Kim Cung Hữu đáp:

- Nhưng đường bí mật đó có người canh giữ hay không thì tại hạ không hiểu. A Liệt nói:

- Cái đó không quan hệ.

Chàng nhìn Phùng Thúy Lam hỏi :

- Tỷ tỷ cảm thấy trong mình thế nào. Có động thủ được không?

Phùng Thúy Lam đã ngấm ngấm điều hòa nội tức.

Nàng đáp :

- Có thể được, chẳng khác gì ngày thường. Vừa rồi người cho ta uống thuốc gì?

A Liệt đáp:

- Đó là cánh hoa Tiên Đàm để giải trừ bách độc.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hay lắm! Tỷ tỷ đã hoạt động được thì chúng ta đi thôi.

Chàng không có áo ngoài, chỉ mặc một tấm áo ngắn nên không thể cởi ra cho nàng được.

Chàng quay lại ngó Kim Cung Hữu thì gã cũng vậy.

Khí trời rất lạnh. Kim Cung Hữu mặc ít áo, ra ngoài hẳn còn rét run, dĩ nhiên không tiện cởi áo đưa cho Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam đã hiểu chỗ bận tâm của hai người liền nói :

- Không cần! Ta đã có tấm khăn giải giường này là được.

Nàng đứng dậy quần khăn giải giường vào mình. A Liệt hỏi Kim Cung Hữu :

- Kim họa sư! Đường bí mật ở chỗ nào?

Kim Cung Hữu đáp :

- Ở trong một căn phòng mé hữu và phòng đó bỏ trống chứa toàn đồ vật vất vãnh. A Liệt hít một hơi khí lạnh nói :

- Nếu vậy còn phải ra khỏi? căn nhà này và xuyên qua một khu vườn, tất bị đối phương phát giác, biết làm thế nào?

Kim Cung Hữu ngăn người ra, nhắc lại:

- Biết làm thế nào?

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi! Họa sư cùng Phùng cô nương chuẩn bị đi. Hễ thấy bên ngoài rối loạn là chạy ra ngay.

Phùng thúy Lam hỏi:

- Sao? Người định dùng kế giường đông kích tây hả?

A Liệt cười đáp:

- Tỷ tỷ cũng biết là bọn chúng không đả thương được tiểu đệ.

Phùng thúy Lam nói:

- Không được. Chúng ta hãy thử cùng nhau đi xem có thể chuồn ra tới chỗ đường bí mật chăng?

A Liệt đáp:

- Họ mà phát giác là lập tức phong tỏa đường bí đạo, thì chúng ta sẽ thành chim lồng cá chậu ngay. Lam tỷ tỷ! Hãy nghe lời của đệ.

Giọng nói kiên quyết của chàng khiến cho Phùng thúy Lam cảm thấy gã đã thành người lớn và không khỏi sinh lòng muốn nương tựa vào chàng.

Đó là bản sắc của nữ nhân. Ai cũng mong tìm được một người đàn ông đủ nghị lực bảo vệ cho mình.

Nàng hỏi lại :

- Người nhất định không xảy chuyện gì nguy hiểm chứ?

Giọng nói của nàng đã tỏ vẻ nhượng bộ.

A Liệt đáp :

- Nhất định không sao.

Đoạn chàng vén rèm đi trước.

Ngoài sảnh đường yên lặng không một bóng người.

Chàng quay lại nói :

- Các vị hãy nhớ lấy. tiểu đệ gây hỗn loạn ở mé tả, các vị để tâm quan sát, hễ thấy tại hạ thành công thì các vị chạy cho nhanh, chớ có ngần ngại.

Phùng Thúy Lam gật đầu nói:

- Sau này chúng ta gặp nhau ở đâu?

A Liệt đáp :

- Phải rồi! Tiểu đệ quên chưa nói cho tỷ tỷ hay là thanh Tru tâm hảo kiếm hiện dấu ở trên ngọn tháp bờ Tây Hồ.

Rồi chàng nói tường tận về chỗ dấu bảo kiếm và dặn :

- Tỷ tỷ đến thẳng Giang Nam lấy kiếm thì Lục Minh Vũ không đoán ra được.

Phùng Thúy Lam cao hứng nói :

- Hỡi ơi! Người quả là tay có bản lãnh.

A Liệt nói :

- Tỷ tỷ dẫn Kim họa sư đi và giữ đừng để địch nhân bắt được y thì hành tung tỷ tỷ mới không tiết lộ. Tiểu đệ chờ tỷ tỷ trở về, thế nào chúng ta cũng gặp nhau.

Phùng Thúy Lam nói :

- Hay lắm! Ta rất cảm ơn người.

A Liệt cười đáp :

- Nếu trước tiểu đệ không được tỷ tỷ giúp cho thì đâu còn có ngày nay!

A Liệt chạy ra ngoài sảnh đường tuy cố ý gây sự, nhưng vẫn giữ kín không để địch nhân phát giác chàng từ sảnh đường đi tới.

Phùng Thúy Lam rất đổi khẩn trương nhìn ra ngoài. Nàng nóng lòng chờ đợi trong khoảng thời gian chầy tàn nén hương thì đột nhiên vắng nghe tiếng hú dài từ đằng xa vọng lại. Tuy nàng không cùng A Liệt ước định ám hiệu, nhưng nghe cũng hiểu ngay liền chạy ra ngoài. Kim Cung Hữu chạy theo sau, trống ngực đánh thành thịch. Hai người xuyên qua khu vườn đến gian phòng trống không xảy ra chuyện gì. Phùng Thúy Lam vào nhà rồi tra xét sơ qua một lượt, tìm ra cửa đường hầm liền chạy vào ngay. Cửa đường hầm ở phía sau một gốc cây lớn. Hai người vào rồi kéo gốc cây lại như cũ. Trong đường hầm tối đen như mực. Phùng Thúy Lam chạy trước được hai, ba chục bước, phát giác ra Kim Cung Hữu không còn theo sau. Nàng biết mắt gà không nhìn thấy gì nên cất bước khó khăn, đành quay lại nắm cánh tay gà dắt đi.

Trong đường hầm tối mò nên nàng tạm thời bỏ tấm khăn giải giường ra để dễ bề cử động. Kim Cung Hữu như người đui mắt, bước cao bước thấp tiến về phía trước. Trong đường hầm vừa tối tấm lại gió lạnh căm căm khiến gà toàn thân run bần bật. Hai người đi chừng hơn trăm bước rồi quen dần với cảnh tối tăm. Đồng thời dường như Kim Cung Hữu cũng thấy sáng hơn một chút, nên gà ngó được tấm thân người mỹ nữ. Bao nhiêu nét cong ở phía sau nàng bộc lộ cả ra. Một tay nàng lại đưa về phía sau nắm lấy cánh tay gà nên lúc cử động phô bày những nét rất hấp dẫn. Kim Cung Hữu bất giác nuốt nước miếng. Gà cảm thấy miệng khô, trái tim đập loạn lên. Phùng Thúy Lam đột nhiên dừng bước. Kim Cung Hữu không kịp đề phòng bị nàng đụng vào phải ôm lấy mà bàn tay gà lại chạm đúng vào trước ngực nàng. Kim Cung Hữu vô tình mà biến thành sự thực, gà giật mình kinh hãi vội buông tay lùi lại.

Ngờ đâu Phùng Thúy Lam cũng đưa mình về phía sau khiến hai tay gà vẫn giữ nguyên như vậy.

Một mối cảm giác kỳ dị xâm chiếm tâm hồn rồi lừa dục chấy bưng.

Kim Cung Hữu ôm chặt lấy Phùng Thúy Lam, miệng đặt vào cổ nàng.

Người Phùng Thúy Lam đột nhiên mềm nhũn tựa vào Kim Cung Hữu.

Trong bóng tối vì hai người khác loài hấp dẫn khiến cho hai cặp môi dính vào

nhau. Phùng thúy Lam trong lúc đột ngột không kịp đề phòng sa vào biển dục. Thậm chí trong thâm tâm nàng nhận lầm Kim Cung Hữu là A Liệt nên nguyện ý hiến thân cho gã.

Vừa rời nhân nàng phát giác ra phía trước có điều khác lạ liền hấp tấp lùi lại chứ không phải cố ý gieo mình vào lòng Kim Cung Hữu mà diễn ra màn kịch này.

Cặp nam nữ nằm ngay xuống đất.

Đột nhiên có tiếng bước chân người và tia sáng chiếu vào.

Phùng thúy Lam giật mình đẩy Kim Cung Hữu ra chạy lên trước.

Nàng vừa chuyển qua một khúc quanh thì nhìn thấy một ngọn đèn lồng lừng thừng đi tới.

Nàng vội xoay mình lại lấy tấm khăn giải giường.

Kim Cung Hữu khẽ nói :

- Phùng cô nương! Xin lỗi cô. Tại ha....

Thanh âm gã phát run tỏ ra tâm tình rất xúc động và bối rối.

Phùng thúy Lam khẽ đáp :

- Để ta thu thập xong địch nhân rồi sẽ nói.

Nàng xông mình chạy đi vừa đến khúc quanh thì toàn thân đã quẩn xoay tấm khăn giải giường vào mình. Cái đèn lồng đưa gần lại. Phía sau đèn có một người. Người kia thấy một thân hình trắng toát giật mình kinh hãi bước chân chậm lại nhưng vẫn tiến về phía trước. Có điều tay mặt gã đã rút trường kiếm ra. Ánh kiếm lấp loáng dưới ánh đèn khiến hấn mạnh dạn lên nhiều. Hấn trông thấy đối phương là một cô gái đầu tóc rối tung nhưng xinh đẹp phi thường. Toàn thân ẩn trong tấm vải trắng đứng ở giữa đường không tiến mà cũng không thoái.

Ban đầu hấn cho là nữ ma hiện hồn, lưng toát mồ hôi lạnh. Nhưng sau hấn nghĩ

dù là ma quỷ mà nhan sắc xinh đẹp cũng không dữ tợn, lòng sợ sệt giảm bớt đi nhiều. Hẳn giờ đèn lên soi.

Phùng thúy Lam buông tay ra. Tấm khăn giải giường tuột xuống đất khiến cho gã kia trợn mắt há miệng. Phùng Thúy Lam núng nính bước tới. Mỗi bước người nàng lại ồng ẹo đây về kích thích. Đại hán cầm kiếm ở phía đối diện tuy là người Cực Lạc giáo đã được thấy vô số dâm phụ, nhưng mỹ nữ này làm cho gã không khỏi ngẩn người.

Phùng thúy Lam càng tiến gần lại, ánh đèn sáng tỏ càng soi rõ thân hình nàng.

Nàng mỉm cười hỏi :

- Nay! Coi ta có hay lắm không?

Đại hán gật đầu đáp :

- Thật là tuyệt diệu.

Đột nhiên gã tỉnh táo lại chau mày hỏi:

- Cô. cô là ai?

Phùng thúy Lam đáp:

- Ha ha! Cả ta mà người cũng không nhận ra ư?

Đại hán ngạc nhiên ngật ngưỡng:

- Cô. cô là.. Hẳn chưa từng gặp Phùng Thúy Lam, dĩ nhiên không thể đoán ra được.

Phùng Thúy Lam không tiếc hy sinh sắc tướng vì cô đã tỉnh rồi. Điểm thứ nhất cô muốn thám thính cho ra đường bí mật này đi tới đâu, còn ai canh giữ nữa không. Điểm thứ hai cô đã định hạ sát gã này thì có bộc lộ thân hình cũng chẳng hề chi.

Về điểm thứ nhất, cô lên tiếng đáp :

- Phải rồi! Có khi người không nhận ra ta, nhưng kẻ khác không hồ đồ như người đâu.

Đại hán nói :

- Tạ. ta quả nhiên hồ đồ thật.. ha ha. Tiếng cười của gã vang đi khá xa khiến cho Phùng Thúy Lam không khỏi hồi hộp, nàng vội hỏi:

- Bên kia có người không?

Đồng thời nàng trở vào phía sau đối phương.

Đại hán lắc đầu đáp :

- Không có. Cộ. Phùng Thúy Lam ngắt lời:

- Nói bậy! Ai đứng sau người đó?

Đối phương sừng sốt vội quay đầu nhìn lại.

Phùng thúy Lam lặng người tới vung ngón tay điểm vào trước ngực đối phương. Đại hán không kịp rên lên một tiếng đã ngã ngựa về phía sau.

Phùng thúy Lam rút lấy thanh kiếm trong tay gã. Nàng đợi cho gã nằm xuống rồi lấy cả bao kiếm.

Ngọn đèn lồng rớt xuống đất mà không tắt.

Kim Cung Hữu xa xa ngó thấy vội chạy lại tiện tay cầm lấy tấm khăn giải giường.

Gã nói :

- Cô nương quấn khăn giải giường vào cho đỡ lạnh.

Phùng Thúy Lam không khỏi sừng sốt đứng ngây người ra không nhúc nhích, để mặc gã cầm khăn giải giường quấn vào cho mình. Ruột nàng bối rối tơ vò mà

không tìm ra manh mối.

Nên biết nàng cũng thuộc vào loại người thủ đoạn tàn độc. Lúc nàng cúi xuống lấy thanh kiếm của địch nhân đã nẩy sát khí quyết tâm đâm chết Kim Cung Hữu.

Cứ hiện tình mà nói thì nàng xử trí như vậy là hay nhất. Ngoài sự tàn khốc vô tình, không có điều gì đáng chê trách.

Nhưng Kim Cung Hữu tới gần tỏ ra quan tâm đến nàng, khoác khăn giải giường vào cho nàng khỏi rét mướt. Gã quả có chân tình chứ không phải toàn là dục vọng.

Phùng Thúy Lam xét thấy điểm này, nàng hơi bối rối trong lòng.

Kim Cung Hữu lại xách đèn lồng lên nói :

- Chúng ta cứ đi về phía trước.

Phùng Thúy Lam gật đầu lẳng lặng bước đi.

Kim Cung Hữu đi được chừng mười bước đột nhiên quay lại nói :

- Phùng cô nương! Sự việc vừa rồi khiến cho tại hạ vô cùng áy náy! Xin cô nương lượng thứ.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Người hối hận rồi chẳng?

Kim Cung Hữu đáp :

- Đúng thế! Vì tại hạ nhớ đến ông bạn kia.

Phùng Thúy Lam nghe gã nhắc tới A Liệt không khỏi ngấm ngấm hổ thẹn, bụng bảo dạ :

- Từ ngày chia tay, trong lòng lúc nào cũng nhớ đến A Liệt, ta đã yêu chàng tha thiết. Vậy mà vừa rồi để cho gã trai khác hôn hít! Hỡi ơi! Lúc đó chẳng lẽ ta không

hay gã chẳng phải là A Liệt? Không! không! Ta biết rõ rành rành.

Kim Cung Hữu lên tiếng cắt đứt luồng tư tưởng của nàng. Gã nói:

- Hơn nữa, tiểu nhân không xứng đáng với cô nương là một bậc cân quốc kỳ nhân. Nhan sắc và bản lĩnh cô nương như vậy tiểu nhân đâu có đủ tư cách làm tiết mạn?

Lời lẽ của gã chẳng những khiêm cung mà còn lộ vẻ sùng bái một cách nhiệt liệt.

Phùng Thúy Lam trong lòng khoan khoái mỉm cười nói :

- Đi thôi! Cả người lẫn ta không nên nhớ những chuyện vừa qua.

Kim Cung Hữu khẽ thờ phào một cái đáp :

- Phải rồi! Như thế mới được.

Đoạn gã trở gót cất bước tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu hai người đi hết đường bí đạo. Cửa ra là một tòa núi giả trong vườn hoa ở nhà hàng xóm, cách bố trí rất tinh xảo. Lúc đóng lại đến chủ nhân nhà này cũng không biết.

Kim Cung Hữu bỏ đèn lồng lại trong đường hầm để khỏi bị người phát giác. Trong vườn ngọn gió đêm thổi qua rét như cắt thịt. Kim Cung Hữu người run bần bật.

Hai người đang xuyên qua vườn hoa, đột nhiên Phùng thúy Lam nắm Kim Cung Hữu lại đẩy vào trong bụi cây rậm. Nàng không cần nói gã cũng biết là có người đi tới.

Chẳng bao lâu, một bóng người đi rất mau cách chừng hơn trượng. Người này đang đi về phía tòa nhà của Cục Lạc giáo. Chắc vì còn cách xa nên lúc hẩn chạy không ẩn thân mình. Thình thoảng lại đụng vào cành cây phát ra tiếng động.

Bóng người đi qua rồi, Phùng Thúy Lam mới phát giác ra Kim Cung Hữu người run bần bật.

Nàng khẽ hỏi :

- Người sợ lắm hay sao?

Kim Cung Hữu đáp :

- Phải rồi! Và khí trời lạnh quá!...

Phùng Thúy Lam khẽ nói :

- Người ôm lấy ta cho ấm một chút.

Kim Cung Hữu ngần ngừ rồi ôm lấy Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam ngậm vận nội công đẩy nhiệt lực ra. Kim Cung Hữu liền cảm thấy như ôm lò lửa. Tứ chi bách thể gã chỉ trong chốc lát đã ấm áp khác thường.

Dĩ nhiên hương vị này khác hẳn với ôm lò lửa. Nhưng Kim Cung Hữu nghĩ tới gã chẳng thể nào được nàng vĩnh viễn ở trong tay bất giác buông tiếng thở dài.

Gã liền sử dụng hết cảm giác để ôm lấy nàng dạng hưởng thụ khí ấm áp trong người nàng.

Sau một lúc lại nghe Phùng Thúy Lam nói :

- Chắc không có ai tới đây đâu.

Kim Cung Hữu quyến luyến không nỡ rời tay. Sau gã buông nàng ra, nói :

- Giả tỷ bây giờ có giấy bút thì hay quá!

Phùng Thúy Lam ôn nhu hỏi :

- Người lại cao hứng muốn vẽ ư?

Kim Cung Hữu đáp :

- Chẳng những chỉ hứng thú mà còn khát vọng được vẽ chút gì đây.

Phùng Thúy Lam quay lại mỉm cười nói :

- Ta có thể giải quyết mối tâm sự cho người.

Hơi thở từ miệng nàng phun ra tới mặt gã khiến gã tưởng chừng quãng cách giữa hai người rất gần. Nhưng gã không dám có động tác khinh mạn, cất giọng cảm động đáp :

- Tạ Ôn cô nương! Khi được người hiểu tâm sự là tại hạ ghi lại một mối hảo cảm suốt đời.

Phùng Thúy Lam nói :

- Phải rồi! Đó là một sự trạng rất cần yếu.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Chúng ta đi kiếm giấy bút. Ngoài ra cũng cần có thêm y phục phải không?

Dĩ nhiên Kim Cung Hữu không khi nào phản đối ý kiến của nàng. Hai người liền đứng dậy rời khỏi khu vườn nhưng không phải chạy ra ngoài mà lại chạy về phía nhà ở.

Phùng Thúy Lam dặn Kim Cung Hữu chờ ở ngoài. Nàng bỏ tấm khăn giải giường ra, thân thể trần truồng nhảy qua tường vào trong nhà.

Chẳng bao lâu Phùng Thúy Lam nhẹ nhàng như một mớ bông hạ mình xuống bên Kim Cung Hữu. Bây giờ nàng đã mặc y phục mà hiển nhiên là nữ trang hảnh hời.

Kim Cung Hữu hỏi :

- Cô nương lấy đâu được quần áo mặc?

Phùng thúy Lam đáp :

- Chẳng những áo quần mà còn đủ cả giấy bút. Người hãy theo ta.

Nàng kéo tay Kim Cung Hữu đi thẳng vào nhà, qua một tầng sân rồi lên thẳng cái gác nhỏ.

Nàng thắp đèn, ngó quanh một lượt ra chiều vừa ý.

Căn gác nhỏ này bốn mặt đều có cửa sổ. Nhưng trời lạnh nên các cửa đều đóng chặt. Bốn mặt vách đều có gác sách. Bên cửa sổ trông ra vườn hoa kê một cái bàn dài trên đặt nhiều sách vở.

Thư phòng đã sạch sẽ mà ban ngày ngồi ngắm cảnh trông ra vườn hoa thật là trang nhã. Coi thế đủ biết chủ nhân căn nhà này là bậc sĩ phu học rộng, vào hàng phong nhã.

Đã có giấy bút lại ở trong một thư phòng thích hợp, Kim Cung Hữu cảnh hăng say với nghề họa. Gã đến ngồi bên bàn mở giấy cầm bút lắng lặng suy nghĩ.

Phùng thúy Lam lên ra đi, khoảnh khắc nàng lại trở về.

Kim Cung Hữu đột nhiên cảm thấy trong người ảm áp.

Nguyên Phùng Thúy Lam đã lấy được tấm bào da khoác vào người Kim Cung Hữu. Đây là vật rất cần cho gã trong lúc này khiến gã cảm kích vô cùng.

Kim Cung Hữu cấu tứ xong rồi liền hạ bút vẽ. Trước hết gã họa tấm hình bán thân bằng thủy mặc. Diện mạo trong tranh rất linh động. Bất cứ ai nhìn vào cũng nhận ra ngay là Phùng Thúy Lam.

Kim Cung Hữu vẽ xong lại lặng lẽ chuẩn bị vẽ bức tranh thứ hai.

Phùng Thúy Lam cầm bức tranh lên ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Hay quá! Ta e rằng bức tranh này còn đẹp hơn chính bản thân ta nhiều.

Kim Cung Hữu đáp :

- Không có đâu! Tranh vẽ ví với người thật thế nào được!

Phùng Thúy Lam nói :

- Cái nhìn đắm đuối cùng nụ cười tươi thắm kia ta chẳng thể nào có được.

Kim Cung Hữu nói :

- Cô nương chỉ tự soi chân tướng mình trong gương thì làm sao nhìn thấy được những cái vi diệu tự nhiên. Những cái đó chỉ người ngoài mới trông thấy.

Gã dừng lại một chút rồi trịnh trọng nói :

- Bây giờ tại hạ muốn vẽ một bức chân dung toàn thân cô nương, nhưng xin cô nương đừng quở trách, vì tại hạ muốn vẽ kiểu người nguyên thủy, không vận xiêm y.

Phùng Thúy Lam toan phản đối, nhưng thấy Kim Cung Hữu đã bắt đầu động bút thì nghĩ thầm:

- Té ra gã này vẽ theo tâm tư. Mình có phiền trách hay không gã cũng chẳng cần.

Kim Cung Hữu hoàn toàn mê man trong bức vẽ, chẳng những gã để hết tinh thần vào nghệ thuật mà còn tỏ ra hâm mộ nồng nhiệt Phùng Thúy Lam, khiến nàng vô cùng cảm động.

Bức họa đang chấm phá, Phùng Thúy Lam bỗng giật mình vì cảm giác tinh nhuệ của nàng báo cho hay ngoài cửa sổ có người đang dòm trộm.

Thư phòng ở trên lầu mà có người đứng ngoài dòm vào thì người đó dĩ nhiên là kẻ sĩ có võ công, chứ không phải người trong nhà này.

Nàng lại ngấm ngấm cảm thấy bên ngoài không phải chỉ có một người nên càng chấn động tâm thần.

Phùng Thúy Lam vẫn giả vờ như không hay biết. Nàng ngồi yên tựa hồ để cho Kim Cung Hữu thỉnh thoảng cần coi mặt mà họa.

Bức tranh thủy mặc bán thân đã treo lên bệ cửa rồi. Vì thế mà người ngoài trông vào nhìn thật rõ và nhận ra ngay là chân dung của nàng.

Phùng Thúy Lam trong lòng hồi hộp chờ xem người bên ngoài có phá cửa sổ nhảy vào không. Nhưng chờ hồi lâu chẳng những không thấy động tĩnh gì, mà còn nghe họ nói nhỏ với nhau.

Một người nói :

- Tay họa sư này quả nhiên phi thường.

Người kia nói:

- Không hiểu có phải là cặp vợ chồng chăng? Nửa đêm họ thức dậy họa hình thì thật là nhã hứng!

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Bị Quần Công, Anh Hùng Thất Bại

Người thứ nhất nói:

- Đi thôi! Bên kia đã báo hiệu cảnh giác rồi.

Người thứ hai nói :

- Hỡi ơi! Giả tử họ chịu bán thì tiểu đệ trả bức họa kia một trăm lạng. Thật là bức họa tuyệt mỹ.

Người thứ nhất nói :

- Hãy biết thế! Để sáng mai sẽ tới thương lượng với họ.

Bây giờ đi viện trợ là khẩn cấp. Huống chi cô gái trong tranh xinh đẹp như thế, mua được tranh về cần phải đề phòng cái bệnh tương tư.

Sau đó bên ngoài trở lại yên tĩnh. Phùng Thúy Lam chờ một lúc nữa, nhận định ra hai người kia đã bỏ đi rồi. Nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ nghĩ thầm :

- Nghe cuộc đối thoại thì hai người này đều là người đứng đắn. Các nhân vật hắc đạo tà phái hễ coi thích mắt là toan bài chiếm đoạt. Đẳng này họ định thương nghị trả giá rất đắt.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, ngón tay đã chọc thủng một lỗ. Nàng ghé mắt nhìn ra ngoài không thấy bóng người. Bất giác nàng cười thầm tự nhủ :

- Giả sử sáng mai họ đến tìm chủ nhân tòa nhà này thương nghị mua tranh thì chủ nhân ngơ ngác không biết nói làm sao?

Kim Cung Hữu vẫn cầm cùi vẽ. Gã hạ bút lúc mau lúc chậm.

Phùng Thúy Lam chuyển đến sau lưng gã thò đầu ra nhìn thì thấy trên mặt giấy xuất hiện một cô gái lỏa thể, mặt mũi giống nàng như đúc. Các bộ phận trong người rất cân xứng.

Phùng Thúy Lam xem kỹ hồi lâu. Đột nhiên nàng phát giác hình cô gái trong bức vẽ chẳng những xinh đẹp và linh động vô cùng mà còn khiến cho người ta có cảm giác thực sự nữa. Nói một cách khác là những nét cong lên xuống trong bức vẽ trông như thật khiến cho người ta cảm giác như sờ vào thân thể người khác.

Do đó Phùng Thúy Lam không khỏi liên tưởng đến mình đã bị gã sờ vào bộ phận trước ngực.

Bất giác nàng đỏ mặt lên.

Phùng Thúy Lam cực lực trấn tĩnh tâm thần, đặc biệt giữ địa vị khách quan, nhận ra dung mạo kiều mỹ, thân thể hấp dẫn, rất khả ái, dù có đụng chạm vào thật mà cũng không nảy ý niệm dâm tà.

Đột nhiên nàng tỉnh lại nghĩ thầm:

- Phải rồi! Ngày trước gia gia đã cho coi bức dâm họa trong bảo khố, cũng chỉ là phân biệt nhau ở một điểm rất vi diệu. Đến ta là con gái mà còn thấy cảm giác khác trước.

Kim Cung Hữu gác bút thờ phào một cái rồi nói:

- Chỉ còn một chút bối cảnh nữa là xong.

Phùng Thúy Lam liền đưa ra câu hỏi:

- Bức họa này so với những bức ÁKhỏa nữ bi hý đồÁ của những tay danh họa có khác nhau ở chỗ nào không?

Kim Cung Hữu trở mắt lên đáp :

- Khác hẳn chớ! Không giống nhau chút nào. Chỉ cần người hiểu cách thẩm mỹ

là vừa ngó tới đã nhận ra ngay cái đẹp ở đây không làm cho người ta nảy lòng dâm dật. Dĩ nhiên hạng người dâm tà thì không thể nhìn được đến chỗ chân mỹ của bức họa.

Phùng Thúy Lam rất đổi vui mừng vì lời giải thích của Kim Cung Hữu hợp với tâm tư của nàng.

Đồng thời nàng không khỏi kinh dị và đột nhiên cảm thấy mình hiểu rõ tâm trạng của tay thần họa này.

Kim Cung Hữu nói:

- Từ nay tại hạ không vẽ những bức họa này nữa.

Giọng nói của gã lộ vẻ cảm khái.

Phùng thúy Lam hỏi:

- Phải chăng người rất thỏa mãn về bức vẽ này?

Kim Cung Hữu gật đầu, khóe mắt đầy vẻ cảm kích.

Gã cảm kích vì biết rằng Phùng thúy Lam đã hiểu tâm tình của gã.

Phùng Thúy Lam lại hỏi:

- Người quyết định như thế cũng phải để ta khỏi có nhiều bức họa khóa thân lưu truyền trên thế gian tránh khỏi những người thường thức bằng luận điệu không đứng đắn. Có đúng thế không?

Kim Cung Hữu cười đáp :

- Cô nương hãy yên tâm. Chưa nói đến chuyện tại hạ chẳng thể nào vẽ đẹp hơn được bức họa này, mà còn nhất định không động bút nữa. Dù tại hạ có vẽ lại cũng không chịu lưu truyền những bức họa này trong trần tục.

Phùng thúy Lam hồi hộp hỏi:

- Vậy người xử trí bức họa này ra làm sao?

Kim Cung Hữu đáp :

- Tại hạ thường ngoạn no nê rồi đem đốt nó đi.

Phùng Thúy Lam nói :

- Cử động đó tuy tao nhã tuyệt vời, nhưng tốn bao nhiêu tâm huyết mà đốt đi há chẳng đáng tiếc.

Kim Cung Hữu hỏi :

- Người trong bức họa là cô nương. Chẳng lẽ cô nương chịu để cho con mắt phàm tục làm như bản chẳng? Cô nương hãy tưởng tượng kẻ phàm phu tục tử mà coi bức họa này thì trong lòng chúng nảy ra quan niệm thế nào?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Biết đâu mà lo đến tư tưởng của nhiều người. Họ nghĩ thế nào mặc họ. Nếu ta còn lo về điểm này chẳng hóa ra tâm linh mình bị câu thúc ư?

Kim Cung Hữu nói:

- Phải rồi! Cô nương nói rất có lý!

Phùng thúy Lam chỉ cười chứ không nói gì nữa.

Kim Cung Hữu lại nói:

- Tại hạ cảm thấy mình thật là kỳ quái. Kiến giải của cô nương cao xa hơn nhiều. Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một câu:

Dường như cô nương không phải là người phàm tục?

Phùng thúy Lam đáp:

- Ta nói thật cho người hay:

Đạo lý này cũng giống như võ công. Ta thành tâm rèn luyện kiếm đạo, thường thường cũng suy nghĩ ra nhiều vấn đề. Tỷ như ta nghiên luyện một bản kiếm kinh rất trân quý. Có lúc ta tự hỏi:

Mình luyện xong rồi có nên hủy nó đi không? Mình mà hủy đi thì khắp thiên hạ quyết không còn ai thắng nổi nữa. Cả môn kiếm đó từ đây sẽ mai một.

Kim Cung Hữu vui vẻ cười đáp :

- Theo ý kiến vừa rồi của cô nương, chắc cô không phá hủy kiếm kinh. Có thể mới phải. Đã là môn tuyệt nghệ thì nên vĩnh viễn lưu truyền cho hậu thế.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Chính ta cũng có tâm lý như vậy.

Rồi hai người nhìn nhau mà cười.

Trời mới bình minh, hai người thu lấy bức vẽ lên rồi căn lầu rồi ra khỏi Tru tiên trấn.

Nhắc lại A Liệt ra ngoài dụ địch, thành công một cách phi thường vì y vừa động thủ, bao nhiêu cao thủ Cực Lạc giáo kéo hết ra.

Chàng nhận thấy có mặt Cực lạc giáo chủ Lý thiên Đông, Liễu Phiêu Hương, Dư Thái Can, Quản đại sư. Ngoài ra còn hai người che mặt mà chàng chưa gặp qua.

Dĩ nhiên bọn Lý Thiên Đông cũng đều che mặt, chỉ có Liễu Phiêu Hương là ở ngoài thế lệ đó. Nhưng chàng có thể nhận ra Lý Thiên Đông đứng là Cái bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Những người động thủ với A Liệt là Quản đại sư, Dư Thái Can và một người che mặt. Chúng đều là cao thủ bậc nhất, nhưng A Liệt cũng đủ đối phó, chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nguyên A Liệt lúc động thủ đã tính trước trong bụng về hai điểm trọng yếu. Một là đem hết sức phô trương thanh thế để Phùng Thúy Lam chạy thoát. Hai là chàng biết chắc tất có đòn bị đối phương đánh trúng. Đó là một điều không thể tránh khỏi. Chàng không suy nghĩ gì nữa, chỉ mong mình phản kích đắc thắng.

A Liệt liền chuyển thế công chớ không chịu quay về thế thủ, lại thường dùng thủ pháp đánh cho hai bên cùng chết. Do đó chàng đưa ra những chiêu thức tuyệt diệu để bắt buộc bên địch phải lùi dần. Đồng thời chí phấn đấu của chàng lên cao tột độ, trong lòng không còn điều úy kỵ, phóng tay công kích. Chàng phản ứng cũng mau lẹ vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã bức bách ba tay cao thủ phải lùi xa không tiến gần vào được.

Bên này Lục Minh Vũ bỏ hết mọi việc tập trung lực lượng để đối phó với A Liệt. Hẳn quyết chí thu thập chàng xong mới tính chuyện khác.

Cuộc chiến khùng khiếp này khiến cho bọn người bên Lục Minh Vũ phải lắc đầu lè lưỡi. Ai nấy vô cùng kinh hãi!

Nguyên A Liệt đã nhất tâm quyết đấu nên tuy chàng phải địch với ba tay cao thủ mà vẫn luôn luôn ra chiêu phản kích, chứ không chịu đỡ gạt.

Không phải chàng chỉ liều mạng là nhất định thắng cuộc, mà còn thân thủ linh mẫn, chưởng lực trầm trọng mới có thể khiến đối phương phải rụt rè e sợ, không dám cùng chàng trao đổi chiêu thức. Giả tỷ hai bên mà ăn miếng trả miếng thì những tay cao thủ Cực Lạc giáo tất phải thất bại.

Lục Minh Vũ tuy đã đánh quen trăm trận biết nhiều hiểu rộng, mà hẳn theo dõi cuộc chiến hồi lâu vẫn không nhận ra được chàng thiếu niên này thuộc về gia số, môn phái nào.

Vả lại, A Liệt trước đã biểu diễn không sợ khí giới? đột kích nên Lục Minh Vũ không dám mạo hiểm ra tay, chỉ chú tâm theo dõi để nghĩ phương pháp thủ thắng.

Sau một lát nữa, bỗng mặt đột nhiên báo tin cảnh giác, tỏ ra cường địch không phải chỉ có một người xâm phạm bí cung. Lục Minh Vũ chấn động tâm thần, chân

tay luống cuống.

Chẳng phải hẳn không nghĩ được cách ứng biến. Hẳn đã tính hiện giờ có hai đường đối phó, nhưng trong lúc nhất thời không biết nên theo đường nào cho có lợi hơn.

Một là hẳn dẫn mọi người lập tức xuống đường hầm trốn đi. Hai là đem toàn lực hạ A Liệt rồi sẽ đối phó với bọn cường địch khác. Dù sao Lục Minh Vũ vẫn là tay kiêu hùng, quyết đoán. Chớp mắt hẳn nhất định theo đường lối thứ hai. Lập tức hẳn tiến vào trường đấu cất tiếng lạnh lùng nói :

- Các vị hương chủ chớ có nói tay. Cần phải bắt hay giết thẳng lỏi này mới trừ tuyệt được mối lo về sau.

Câu này vừa nói đã tỏ ra hẳn tham dự vào cuộc vây đánh, khiến bọn thuộc hạ không dám tính chuyện rút lui.

A Liệt không nghe thấy lời nói của Lục Minh Vũ vì chàng để hết tâm thần chống đối bốn mặt tám phương còn chưa đủ thì khi nào lại để ý đến chuyện bên ngoài.

Lục Minh Vũ đột nhiên sấn vào vòng chiến, phóng ra liền hai chưởng.

A Liệt nghiêng mình tránh khỏi phát chưởng thứ nhất. Đến phát thứ hai chàng đã xoay lại để phòng quyền phản kích.

Bình một tiếng! Quyền chưởng đụng nhau bật lên tiếng vang rùng rợn.

Cuộc tiếp chiến thẳng thắn này, A Liệt bị một luồng chưởng lực vừa cương vừa nhu hất lùi lại ba bốn bước. Do đó hông chàng bị trúng một cước.

Phát cước là của Quản đại sư phóng ra, thoái lực nặng như núi, có thể hất phiến đá lớn hàng trăm cân bay xa mấy trượng.

A Liệt tuy không thấy đau đớn và không bị thương, nhưng không chống nổi luồng lực đạo ghê gớm cũng là kém thế. Chàng lại xông về phía trước phản kích.

Một người che mặt kịp thời tấn công vào mé bên. Thanh trường đao chuyển tới nhanh như chớp. Đao quang lấp loáng. Mũi đao đã rạch một đường dưới nách A Liệt.

Bộ vị này tuy bị thương cũng không đến nỗi trí mạng, nhưng chỉ ở trong tình trạng bình thường mà thôi. Còn ở dưới làn đao của những tay cao thủ hạng nhất thì bất cứ chỗ nào trong người cũng có thể nguy hại.

Ngoài ra dưới nách là một phương vị công lực khó luyện được cho tới nơi. Da dĩ mũi đao sắc nhọn do thủ pháp mau lẹ đâm tới thì đến người thân thể cường kiện cũng bị rạch vào sâu một cách dễ dàng.

A Liệt không tự chủ được, đang xông về phía trước, chẳng tài nào tránh kịp. Chỗ mũi đao rạch vào áo bị rách tan, nhưng máu tươi không thấy chảy ra.

Dư Thái Can từ mé bên kia xông lại, vung thiết trượng rít lên vù vù giáng xuống đầu chàng, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

A Liệt hét lên một tiếng, hơi nghiêng đầu đi đồng thời vung chưởng quét ngang.

Dư Thái Can đã đề phòng chàng phản kích. Nhưng hẳn cho là chàng có liều mạng trả đòn cũng còn chậm hơn thế trượng của mình, nên vẫn không thay đổi chiêu thức.

Sầm một tiếng rùng rợn! Thiết trượng đánh trúng vai A Liệt như đụng phải phiến đá rắn. Cây thiết trượng hắt ngược lại khiến cho hổ khẩu tay hẳn nóng ran.

Lúc này A Liệt phóng chưởng nhanh như điện chớp đánh tới.

Bình một tiếng! Chàng đã đánh trúng ngực Dư Thái Can.

Dư Thái Can rên lên một tiếng, người hẳn bắn ra xa hơn trượng rồi té xuống đất. Hiển nhiên hẳn đã bị thương rất nặng. Dù hẳn không chết cũng chẳng thể chiến đấu được nữa.

Liễu Phiêu Hương thấy A Liệt trúng luôn ba đòn mà còn đả thương được một người thì kinh hãi vô cùng. Nhưng đồng thời lòng mẹ cũng chớm nở một nguyện vọng bí mật.

Lục Minh Vũ nhảy xò tới gần A Liệt. Hắn vung tay mặt lúc chưởng lúc chỉ ra chiêu tấn công mãnh liệt.

A Liệt vung song quyền nhưng Lục Minh Vũ đã nhận ra chỗ sơ hở liền thi triển môn tuyệt học nhoài mình tấn công. Thủ pháp của hắn tinh kỳ ảo diệu thiên hạ vô song.

Thoi quyền của A Liệt đánh không trúng đối phương, đành phải liêu mạng đỡ gạt.

Miệng chàng lớn tiếng thóa mạ :

- Lục Minh Vũ! Người là kẻ tồi bại đệ nhất thiên hạ.

Lục Minh Vũ đột nhiên lùi lại hai bước, lạnh lùng hỏi:

- Ai là Lục Minh Vũ?

A Liệt đáp :

- Người chớ còn ai?

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nói :

- Được lắm! Ta cho người coi đây.

Hắn giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

A Liệt không khỏi sửng sốt. Nguyên diện mạo người này rất thanh tú chứ không phải Lục Minh Vũ.

Giữa lúc chàng ngỡ ngác đối phương xông vào như quỷ mị phóng chỉ đâm liên.

A Liệt không biết đâu mà phòng phạm con người hiểm trá này. Chàng trúng chỉ ngã lăn xuống đất.

Người kia liền cười rộ nói :

- Này ông bạn! Bản nhân là Lý Thiên Đông. Có điều bây giờ ta nói cho người hay cũng bằng vô dụng.

Quản đại sư nói tiếp :

- Gã này không sợ đao kiếm. Tưởng phải dùng lửa nóng để đốt gã.

Dư Thái Can nắm cách đó chừng hơn trượng rên rỉ mà chẳng ai buồn ngó tới.

Lý Thiên Đông nói :

- Bất tất phải dùng lửa nóng. Gã đã bị điểm huyết không còn sức kháng cự nữa.

Liễu Phiêu Hương rút Liễu điệp song đao ra nhảy đến bên A Liệt.

Quản đại sư giục :

- Điểm lẹ đi! Cường địch đã đến bên ngoài. Nếu để chậm e rằng lỡ việc.

Lý Thiên Đông gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Phiêu Hương đột nhiên ngánh đầu ra nhìn Lý Thiên Đông nở một nụ cười quyến rũ nói :

- Khải bẫm giáo chủ! Tiện thiếp hoàn toàn phụ trách vụ này để thu phục thẳng lỏi.

Lý Thiên Đông ò lên một tiếng. Khóe mắt hăn lộ vẻ không bằng lòng.

Quản đại sư nói :

- Hỡi ơi! Hà tất Liễu Hương chủ còn giữ trò đó cho mất thời giờ.

Liều Phiêu Hương đáp :

- Tiện thiếp tình nguyện uống Vạn Kiếp đan để bảo đảm.

Lý Thiên Đông đổi thành vẻ mặt cao hứng đáp :

- Có thật thế không. Hương chủ nên biết chỉ trong vòng hai giờ mà không uống thuốc giải là hậu quả đáng sợ lắm đó. Liều Phiêu Hương nói :

- Hai giờ là đủ lắm rồi. Tiện thiếp có thể làm cho gã quì dưới chân giáo chủ năn nỉ xin gia nhập bản giáo. Nếu làm không được, tiện thiếp cam bề chịu nỗi đau khổ vạn kiếp.

Lý Thiên Đông hỏi :

- Khi đó Hương chủ biến thành mặt mũi xấu xa toàn thân hôi thối. Cả người lẫn loài vật đều ghê tởm không dám đến gần. Tội sống như vậy.. Liều Phiêu Hương ngắt lời :

- Tiện thiếp đã biết cả rồi, Giáo chủ bất tất phải quan tâm.

Một tên che mặt nói:

- Liều hương chủ! Hương chủ đã tự tin tất nhiên năm vừng cuộc thử thách. Có điều tình thế hiện giờ phát triển tới đâu chưa thể biết được. Theo ngu kiến của tiểu đệ thì hay hơn hết là.. Liều Phiêu Hương ngắt lời :

- Lưu hương chủ bất tất phải quá lo xa.

Lý Thiên Đông trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi! Liều Hương chủ cứ tự ý mà làm.

Hắn móc trong bọc ra một viên thuốc bọc sáp lớn bằng mắt rồng quăng cho Liều Phiêu Hương.

Liều Phiêu Hương đón lấy. Nét mặt hơi lộ vẻ khủng khiếp dù chỉ thoáng qua là

hết, song vẫn bị người xung quanh nhìn thấy rõ.

Lý Thiên Đông nói:

- Đây là luật lệ của bản giáo. Nếu Hương chủ không cùng gã này thành cuộc giao hoan thì sau hơn một giờ là chất thuốc phát tác, hương chủ sẽ bị sa vào cảnh khổ não muôn kiếp không phục hồi được.

Liễu Phiêu Hương đã biết chỗ diệu dụng của Vạn kiếp đan. Mụ còn biết nếu không làm được cho A Liệt chịu hành lạc với mụ thì dù trong bản hội có đàn ông kẻ bên, song họ đều đã uống một thứ thuốc giải, nên không còn tác dụng gì với Vạn kiếp đan nữa và mụ chẳng thể nào thoát được nỗi đau khổ muôn kiếp.

Nói khác đi, mụ uống Vạn kiếp đan rồi mà không được cùng A Liệt giao hoan thì cũng phải với một người đàn ông nào ngoài bản giáo mới có diệu dụng.

Mụ bóp nát cái vỏ sáp ong lấy viên thuốc, bỏ thuốc vào miệng nuốt rồi cặp A Liệt chạy như bay.

Mụ vừa đi khỏi thì bọn Bùi phu nhân sáu tay cao thủ đã đến nơi.

Liễu Phiêu Hương nghe rõ hai bên quát tháo đối đáp, nhưng mụ ít thì giờ quá nên không quay đầu lại, chạy thẳng về gian sảnh đường có buồng rèm dây ngăn cách thanh âm.

Mụ vừa tiến vào chẳng thấy bóng người nào thì không khỏi giật mình.

Nguyên mụ yên trí bọn Kim Cung Hữu còn ở cả đó. Như vậy thì dù A Liệt không chịu phép, cũng còn Kim Cung Hữu không phải người Cực Lạc giáo, mụ cùng gã giao hoan cũng có thể giải được Vạn kiếp đan.

Ngờ đâu Kim Cung Hữu cùng Phùng Thúy Lam đều mất biến, mụ cảm thấy có điều không ổn.

Dù sao Liễu Phiêu Hương chẳng phải hạng đàn bà tầm thường. Về cương nghị, quả quyết, mụ còn hơn cả đàn ông, trấn tĩnh tâm thần lại ngay. Liễu Phiêu Hương tự

nhủ :

- Ta phải nhân cơ hội giáo chủ không thể phân thân giám thị mà ra tay đi, tùy tiện làm mê hoặc gã trai này giao hợp với ta để giải trừ được lực trước đã rồi sẽ tính thì cũng là một biện pháp hay.

Kể ra biện pháp này cũng có chỗ khuyết điểm là vạn nhất mà Cực Lạc giáo đánh lui được địch nhân mau chóng, Lý Thiên Đông vào đây điều tra phát giác ra nguy kế của mục thì chỉ còn đường chết.

Vì thế mục lại nghĩ :

- Vạn nhất thời gian không đủ, bị giáo chủ phát giác ra hậu ý của mình thì thật hỏng bét. Gã thiếu niên này không phải là lão mũi trâu Trình Huyền Đạo, chưa có mấy chục năm luyện công thì nhịn làm sao được sự quyến rũ của ta mà chẳng chịu cùng ta giao hợp.

Mục vừa nghĩ vừa động thủ, chạy vào Quang minh thất đốt Thôi tình hương lên.

Chỉ trong chớp mắt, hương bốc hơi nghi ngút khiến cho người ta phải say sưa.

A Liệt lúc này đã vận chân khí xung khai huyết đạo toan đứng phắt dậy.

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương tự nói một mình :

- Oan gia ơi! Người hại ta rồi!

A Liệt lúc trước hôn mê chưa được nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ, bây giờ chàng cũng không hay mình ở chỗ nào. Chàng nghe tiếng nói rất lấy làm kỳ, vẫn nằm yên không nhúc nhích tự hỏi :

- Mục này nói với ai đây?

Liễu Phiêu Hương đưa bàn tay ngọc ấm áp dịu dàng sờ lên đầu tóc chàng. Động tác của mục rất êm đềm khiến cho A Liệt hiểu ngay mục nói với mình.

Chàng càng lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Ta làm hại mẹ bao giờ? Phải chăng mẹ muốn nói về vụ Phùng Thúy Lam trốn chạy rồi? Nhưng như vậy tại sao mình lại biến thành oan gia của mẹ?

Nên hiểu danh từ oan gia đây có nghĩa là vật quý báu như tâm can mình. A Liệt càng nghi ngờ không hiểu vì nguyên nhân gì mình lại vào đây.

Mũi chàng bỗng ngửi thấy một mùi hương khi nhạt khi đậm làm cho trong mình khoan khoái vô cùng.

Nếu chàng hiểu ngay đó là mùi hương chế bằng dược vật thôi thúc dục tình thì chàng không dám tham lam ngửi mãi vào. Sau biết ra thì đã muộn rồi.

Liễu Phiêu Hương lại cất giọng ôn nhu:

- Oan gia ơi! Sau khi ta giải khai huyết đạo cho người, người đừng chạy loạn lên mới được.

A Liệt tự hỏi :

- Tại sao lại không chạy được? Nằm đây làm gì mãi?

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu óc, chàng chợt phát giác ra mẹ nằm ngửa trên giường đang ôm lấy chàng. Cái đó cũng không quan hệ mấy. Lại nhất là người chàng không còn một manh áo nào. Cả mẹ cũng thân thể lỏa lồ. Hai làn da thịt dính vào nhau sinh ra một thứ khoái cảm đặc biệt.

Liễu Phiêu Hương giơ tay lên đập vào lưng chàng năm cái, miệng mẹ gọi :

- Này này! Bạch Phi Khanh! Bạch Phi Khanh!...

A Liệt mở bừng mắt ra. Đầu tiên chàng phát giác mình hiện đang nằm trong Quang Minh thất.

Thứ hai chàng thấy trên dưới và bốn mặt đều lồng kiếng, chàng nhìn rõ ngay con người mập mạp nước da trắng nõn như con rắn đang quấn lấy chàng. A Liệt vừa kinh hãi vừa mừng thầm, cất tiếng hỏi:

- Sao ta lại ở đây?

Liều Phiêu Hương nói:

- Tạ Ôn trời đất.. A Liệt hỏi :

- Mụ nói gì vậy?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Liễu Hương Chủ Cải Tà Quy Chính

Mụ liền ôm chặt lấy chàng đáp :

- Ta sợ người nháy lên hoặc đánh ta một quyền.

A Liệt hỏi :

- Bây giờ mụ còn sợ nữa không?

Liều Phiêu Hương không trả lời, nói :

- Ta phải năn ni với giáo chủ y mới không giết chết người ngay đương trường. Vậy mà người vô tình, thô bạo với ta đến thế chẳng?

A Liệt càng ôm chặt hơn. Đồng thời chàng cảm thấy rạo rức trong người.

Liều Phiêu Hương không muốn chàng giao hợp ngay vì trong trường hợp này nếu người nữ chủ động có thể khiến cho đối phương cụt hứng.

Liều Phiêu Hương đã là tay luyện dâm công rất giỏi giang. Mụ nhắm mắt lại tựa hồ không còn sức kháng cự.

A Liệt đến lúc tối hậu, đột nhiên lại ngừng hết mọi cử động.

Liều Phiêu Hương ngấm ngấm thất vọng rồi còn sợ hãi nữa, vì mụ kinh nghiệm đã nhiều, bao nhiêu đàn ông trong khoảnh khắc này rạo rức tâm hồn, muốn ngăn cản cũng không thể được. Sao A Liệt lại khác hẳn.

Mụ khê hỏi :

- Người nghĩ tới chuyện gì vậy?

A Liệt đáp :

- Phải rồi? Ta chợt nhớ tới một người bạn.

Liều Phiêu Hương lại hỏi :

- Ai vậy?

A Liệt đáp :

- Một cô gái họ Phùng.

Liều Phiêu Hương nói :

- Thị đã trốn đi rồi. Người đừng giả vờ không biết nữa.

A Liệt hỏi :

- Y có trốn thoát không?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Theo chỗ ta biết thì nhất định thị thành công. Vì cho đến bây giờ chưa ai phát giác ra vụ thị trốn chạy.

A Liệt trở lại động tác như cũ. Miệng chàng hỏi :

- Sao mụ không nói thẳng với ta?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Lúc này ta không muốn đầu óc người còn nghĩ tới nữ nhân nào khác. A Liệt nói :

- Chưa phải là nữ nhân mà mới là một cô gái. Liều Phiêu Hương nói:

- Dù y là cô gái cũng vậy chứ có khác gì!

A Liệt nói theo :

- Ô! Chẳng có gì phân biệt.

Nhân quang chàng chẳng thể nào không nhìn ra bốn mặt tám phương. Thậm chí trên nóc và dưới nền cùng ở trong vòng lồng kính đều bày ra cảnh người đàn bà da trắng như tuyết, thân thể mập mạp, rất hấp dẫn.

A Liệt hiểu mình đang đứng trên bờ biển tình dục. Lý trí hoặc tình cảm khó mà cự tuyệt được tâm tình mê tơi khoái lại.

Không biết vì lẽ gì bỗng chàng nảy ra ý nghĩ chống lại cảnh cảm dỗ tiêu hồn này, trông chừng như muốn thử thi gan với sắc dục, theo nhà sư khổ hạnh.

Liều Phiêu Hương cười khúc khích tiếp tục vuốt ve chàng bằng những cử động ôn nhu. Tiếng cười của nụ đầy vẻ phong tình lãng mạn. Động tác của nụ lại càng mơn trớn, tưởng người ngoài cuộc cũng khó mà chống cự cho khỏi sa vào biển dục. Sự thực trong lòng nụ đã nổi lên cảm giác sợ hãi rất mãnh liệt. Một là vì chàng trai trẻ tuổi đầy đủ lực lượng đồng thời tỏ ra đầy dẫy dục niệm mà không hiểu tại sao mới trong giây lát dường như có một giới tuyến ngăn trở rồi không phát triển nữa. Hai là nụ đã uống cạn Vạn kiếp đan của một vị quái y Tề Duy Ngã. Người uống thuốc này thời gian rất hạn chế. Qua thời hạn đó là sa vào cảnh đau khổ suốt đời không phục hồi lại được.

A Liệt đột nhiên nói :

- Ta không thích chỗ này. Liều Phiêu Hương không dám lộ mối khiếp sợ trong lòng, miệng còn ú ớ thêm phần quyến rũ khả ái, nhõng nhẽo nói :

- Tại sao vậy?

A Liệt hàm hồ đáp :

- Có lẽ vì ta quá thận.

Liều Phiêu Hương hỏi :

- Sao lại thế được? Người là một gã trai.. A Liệt hết sức dựng mụ lên hỏi :

- Trong đời mụ đã trải qua bao nhiêu đàn ông rồi?

Liều Phiêu Hương nũng nịu hỏi lại :

- Người hỏi cái đó làm chi?

A Liệt đáp :

- Chính mắt ta đã trông lấy người quyến rũ Trình huyền đạo Chân nhân liền không khỏi nghĩ tới một vấn đề.

Liều Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại :

- Có phải lúc đó người ẩn ở trong điện Tiêu Hồn?

A Liệt đáp :

- Phải rồi! Ta cùng A Tinh nấp ở phía sau thần tượng.

Liều Phiêu Hương chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Tòa ngọc tượng nam nữ giao hoan là một trong tam bảo của bản giáo. Trước nay chưa ai sau khi đã ngó thấy là chẳng thể nào cầm trí được. Vậy mà thằng lỏi này nhắc tới một cách bình thản không hề cập đến chuyện kích thích của thần tượng, đủ tỏ trong thâm tâm gã chưa có một ẩn tượng sâu xa. Lại nghe A Liệt nói :

- Mụ là người đàn bà phóng đảng rất khả ái.

Liều Phiêu Hương lại dùng cách cọ xát để hy vọng tình dục của đối phương lên cao độ, xung phá khỏi bức tường ngăn cản tối hậu.

Mụ nghĩ thầm trong bụng :

- Ta đã thối Thôi tình hương. Theo lẽ ra thì bất luận nam nữ lão ấu hễ ngửi vào là nổi thú tính, không kiềm chế được lửa dục mà thằng lỏi này sao lại dường như

không bị chút ảnh hưởng nào.. Mụ càng phát giác A Liệt có nhiều chỗ khác người, lại càng hồi hộp trong lòng.

Liễu Phiêu Hương thấy đã vượt qua nửa giờ và cuộc mưu đồ sắp tan vỡ đến nơi, mụ đành nỗ lực một lần tối hậu.

Bây giờ mụ đóng vai chủ động không chờ nam nhân công kích nữa, nhưng mụ cũng thất bại liền. Thậm chí trong con mắt A Liệt bây giờ cũng nhìn rõ ý tứ đáng chán ghét của mụ. Thế là cuộc thử thách này của Liễu Phiêu Hương đã đành vô vọng.

Trên trán và hai bên má mụ toát mồ hôi lấm tấm. Cặp mắt xinh đẹp chiếu ra những tia khiếp sợ thay vào vẻ phong tình quyến rũ. A Liệt chẳng những phát giác bấy nhiêu điểm, chàng còn cảm thấy nhiệt lực trong người mụ tiêu dần rồi biến thành giá lạnh. Dĩ nhiên sinh khí cũng giảm đi nhiều.

Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Mụ làm sao vậy?

Liễu Phiêu Hương rên ri đáp :

- Ta cảm thấy trong mình không được khoan khoái.

A Liệt chau mày nói :

- Nếu trong người không được khoan khoái thì ta không xâm phạm tới nữa.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Người không xâm phạm đến ta , ta mới biến ra thể này.

A Liệt hỏi :

- Nói bậy? Có lý nào thế được?

Lúc này Liễu Phiêu Hương nhận thấy không nói rõ chân tình không xong. Mụ

còn hy vọng chàng sinh lòng trắc ẩn mà cứu vãn được chăng?

Mụ liền đáp :

- Ta uống một viên độc được. Nếu sau một giờ mà không có nam nhân giao hợp thì chất độc phát tác biến thành xấu như quỷ dạ xoa!

A Liệt hỏi :

- Té ra là thế! Trên đời lại có thứ thuốc kỳ dị như vậy ư?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Dĩ nhiên là có. Thứ thuốc này của một vị quái y Tề Duy Ngã đã đem hết bình sinh tâm lực mới điều chế ra được. Hỡi ơi! Người có chịu cứu mạng ta không?

A Liệt hỏi lại :

- Chúng ta còn được bao nhiêu thời gian nữa?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Chỉ còn một lúc nữa thôi.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi nói bằng một giọng ôn tồn:

- Tại hạ Ở trước tình trạng này thì làm sao mà nổi hứng thú được!

Quả nhiên chàng không có ý gì động thủ.

Liễu Phiêu Hương rất đỗi bồn chồn, những muốn bật lên tiếng khóc nhưng chỉ rên rĩ nói :

- Người thật là tàn ác!

A Liệt nói :

- Lúc cần tại hạ có thể tàn ác được. Bây giờ tại hạ hỏi Hương chủ một câu :

Hương chủ ở Cực Lạc giáo đã bao lâu? Bao nhiêu người đã chết về tay hương chủ?

Liễu Phiêu Hương chững hững đáp :

- Ừ nhỉ! Ta gia nhập Cực Lạc giáo hồi nào?

Mụ chau mày ngẫm nghĩ. Hiển nhiên mụ chưa từng nhớ tới vấn đề này.

A Liệt hỏi :

- Hương chủ là người ở đâu?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Quê ta ở Tô Châu. Trời ơi! Đã lâu lắm ta không được gặp song thân ta rồi.

A Liệt hỏi :

- Hương chủ giữ địa vị khá cao trong Cực Lạc Giáo, sao lại không theo bọn họ?

Liễu Phiêu Hương ngập ngừng đáp :

~ Tạ. cũng không biết. Suốt ngày đêm ta chỉ nghĩ đến chuyện nam nữ.. A Liệt hỏi :

- Hương chủ là một người đàn bà bản tính lãng mạn có phải thế không?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Phải rồi! Ta bản tính dâm dăng, nhưng ta rất yêu song thân, mà không biết tại sao ta lại không trở về thăm viếng, nhất định tâm hồn ta bị mê muội.

A Liệt nói :

- Câu chuyện này có vẻ nhiều khê. Để tại hạ coi xem.

Chàng nắm lấy tay mụ đặt ba ngón tay vào ba điểm Thốn, quan, xích, để chẩn

mạch cho mục.

Nhưng chàng thấy lục mạch của mục trái ngược, rối loạn, phức tạp vô cùng. Trong lúc nhất thời khó mà tra ra được bị ngưng kết ở chỗ nào. Chàng liền nói :

- Thể chất của Hương chủ lúc này khác hẳn người thường.

Liễu Phiêu Hương ngắt lời :

- Ngày nào ta cũng phải uống thuốc không thì khó chịu lắm.

Mục vừa nói câu này, đột nhiên toàn thân run bần bật, sắc mặt xanh lè A Liệt vội hỏi :

- Hương chủ làm sao thế?

Liễu Phiêu Hương nghiêng răng đáp :

- Dược lực của Vạn kiếp đan phát tác mất rồi.. Trời ơi!...

A Liệt mắt ngó hình dong, tai nghe thanh âm Liễu Phiêu Hương biết là mục đã nổi cơn đau khổ thật sự chứ không phải giả vờ.

A Liệt cảm thấy dực niệm hoàn toàn tiêu tan. Cứ hiện tình trước mắt thì dù chàng có là phường tham dâm hiếu sắc cũng không hứng thú, huống chi chàng không phải hạng người này. Liễu Phiêu hương toàn thân run bần bật. A Liệt buông mục ra, ngồi dậy hỏi :

- Quần áo của tại hạ đâu rồi?

Liễu Phiêu Hương giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Người.. định đi ư?

A Liệt gật đầu đáp :

- Đi chứ còn ở lại làm gì?

Liều Phiêu Hương thở dài nói :

- Phải rồi! Ta có giữ người cũng chẳng ích gì. Hơn nữa khiến cho người uống mạng.. áo quần người ở phía sau tấm gương kia. A Liệt theo tay mù trở mở tấm gương ra. Phía sau là tủ áo.

Chàng cầm lấy quần áo của mình hối hả mặc vào rồi quay lại nhìn Liều phiêu Hương.

Lúc này Liều Phiêu Hương nằm trên giường, cặp mắt nửa nhắm nửa mở nhưng không nhìn chàng. Đồng thời mù không run quá như vừa rồi, tựa hồ đã giảm bớt phần đau khổ.

Chi trong chớp mắt mù khôi phục vẻ duyên rũ, lại tươi tắn như trước, khiến cho chàng trai nào ngó thấy cũng phải thèm thuồng.

A Liệt trở lại trên giường đưa mặt ngó con người lồ lộ nồn nà rồi sau chú ý nhìn vào cặp mắt mù.

Liều Phiêu Hương vẫn không ngó tới chàng, chi nói khẽ :

- Bên ngoài sảnh đường này có một đường bí mật thông sang nhà hàng xóm.. A Liệt hỏi :

- Bây giờ hương chủ thấy trong người thế nào?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Hơi dễ chịu trở lại một chút. Nhưng cái đó không quan hệ gì. Con người chung qui đi vào cõi chết.. Lời mù nói tuy hời hợt nhưng cũng khiến cho người ta hiểu rằng mù nghĩ kỹ rồi mới nói ra.

A Liệt đồng ý gật đầu nói :

- Đúng thế! Tự cổ chí kim không một ai ra ngoài thế lệ đó.

Nhưng tại hạ biết rằng phải là con người khoáng đạt mới coi thường sự chết

được.

Lúc này Liễu Phiêu Hương lại đưa mắt ngó A Liệt. Mụ thấy chàng chăm chú ngó thân hình mình bất giác mụ co chân lại để che lấp bộ vị trọng yếu.

A Liệt phát giác ra một điểm hỏi ngay :

- Hương chủ còn mắc cỡ ư?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Ta chợt cảm thấy mình khó coi.. A Liệt ngớt lời :

Trước nay Hương chủ vẫn mạnh dạn kia mà?

Liễu phiêu Hương đáp :

- Bây giờ ta hồi tưởng lại rất lấy làm lạ tại sao trước nay mình vô liêm si đến thế? Chắc đây cũng là vấn đề liên quan đến được lực. Hỡi ơi!

A Liệt hỏi :

- Nếu vậy tâm linh hương chủ bây giờ không còn bị được lực chi phối nữa. Đây chắc là cái điềm báo trước Vạn kiếp đan sắp phát tác. Hương chủ có sợ không?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Dù sao cũng chẳng còn biện pháp nào nữa. A Liệt nói:

- May ra tại hạ có thể giải được chất độc của Vạn kiếp đan.

Liễu Phiêu Hương ra chiều khó tin đáp :

- Chắc không được đâu. Y đạo của Quái Y Tề Duy Ngã thiên hạ vô song. Hẳn bảo Vạn kiếp đan ác độc phi thường, không còn được vật nào giải cứu được.

A Liệt nói :

- Về điểm này để tại hạ lo được. Có điều tại hạ chột nghĩ tới một kế hoạch, không hiểu Hương chủ có chịu nghe lời tại hạ chăng?

Liễu Phiêu Hương hỏi lại :

- Người muốn ta làm gì?

A Liệt đáp :

- Tại hạ yêu cầu hương chủ làm nhân chứng để sau này lật bộ mặt dê hèn ác độc của Lục Minh Vũ. Hương chủ có chịu không?

Liễu Phiêu Hương không ngần ngại gì đáp ngay :

- Ta ưng chịu. Tay ác ma này đã làm cho ta cực kỳ đau khổ. Có lý đâu ta còn trở gúp để hẩn tiêu dao tự tại làm điều ác nghiệt!

A Liệt ngó khóe mắt biết là mục nói câu này do tự đáy lòng có thể tin được.

Chàng liền lấy ra một cánh hoa Tiên Đàm, gật đầu nói :

- Hay lắm! Tại hạ muốn thử coi Vạn kiếp đan của Tề Duy Ngã có làm khó dễ được không?

Hoa Tiên Đàm là của trời đất hàng trăm hàng ngàn năm chưa có một thớ. Vậy thuốc độc của Tề Duy Ngã lợi hại đến đâu đụng phải bảo vật này tất cũng thất bại.

Liễu Phiêu Hương ngậm cánh hoa Tiên Đàm một lúc thấy tâm thần thanh sảng, thân thể trở lại bình thường. Ngoài ra tâm hồn mục hoàn toàn thoát khỏi sự kiềm chế của dược lực mục càng thấy hổ thẹn.

A Liệt hiểu ý liền đưa quần áo cho mục mặc vào.

Bây giờ những nét yêu mỹ của Liễu Phiêu Hương đã tiêu tán quá nửa. Nhưng A Liệt cảm thấy mục càng xinh đẹp, rung động lòng người.

Chàng liền hỏi :

- Hiện giờ Hương chủ thấy thế nào?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Khá lắm! Nhưng có khi Vạn Kiếp đan chưa phát tác.. A Liệt ngắt lời:

- Cái đó Hương chủ khỏi lo. Có điều không hiểu tình hình bên ngoài ra sao?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Bọn địch nhân đến tập kích chắc đã chạy hết rồi. Nếu không Lục Minh Vũ đã thông tri cho ta trốn chạy.

A Liệt hỏi :

- Ủa! Hẳn còn vào đây ư?

Liều Phiêu Hương lắc đầu đáp :

- Hẳn chỉ ở ngoài phát động cơ quan là ta ở đây cũng hiểu ngay.

A Liệt nói :

- Té ra là thế.. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Hẳn hương chủ còn nhớ lời nói vừa rồi. Bây giờ Hương chủ vẫn chịu làm nhân chứng chứ?

Liều Phiêu Hương đáp:

- Chịu thì chịu rồi, nhưng ta vẫn sợ Lục Minh Vũ.

A Liệt ngắt lời :

- Hương chủ bất tất phải sợ hẳn. Bọn tại hạ bắt hẳn rồi mới mời hương chủ ẩn chứng những hành vi tàn ác của bọn chúng. Hương chủ đã ưng chịu làm thế thì bây giờ rời khỏi nơi đây trước đi.

Liễu Phiêu Hương ngạc nhiên hỏi :

- Còn người thì sao? Người không đi ư?

A Liệt đáp :

- Tại hạ còn coi tình hình rồi sẽ đi sau. Tăng Lão Tam đâu rồi?

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại :

- Người làm bạn với con người đó ư?

A Liệt đáp :

Đúng thế! Y làm sao?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Nếu vậy thì thật khó ai tin được. Hẳn là con người đáng chán ghét nhất thế gian.. A Liệt hỏi ngay :

- Y không phải là bạn hữu với Hương chủ thì còn sợ gì?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Chẳng có bạn thì thôi, ta không muốn ngó mặt hẳn.Ồ! Hay là người đã thành bạn nên hẳn biến đổi tính tình không đáng ghét nữa!

A Liệt đáp :

- Không đúng thế. Y vẫn vậy mà thôi.

Liễu Phiêu Hương thè lưỡi ra nói :

- Trời ơi! Thật sợ muốn chết. Hiện giờ hẳn bị giam trong thạch lao dưới lòng đất. Hẳn quả là con người về võ công cũng như tâm cơ đều cực kỳ ghê gớm. Lục Minh Vũ phải thân hành ra tay mà không có cách nào giết hẳn được. Sau cùng phải

lợi dụng cơ quan khiến hắn sa vào thạch lao mới thu thập được hắn.

A Liệt hỏi :

- Tại hạ nhất định phải cứu y. Hương chủ cho hay phải hạ thủ cách nào?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Lạ quá! Xem chừng các người là bạn với nhau thật.. Đoạn mục nói cách mở thạch lao cho A Liệt hay. Nhưng hiển nhiên công cuộc này rất khó khăn vì bọn người canh giữ đều có những cơ quan tuyệt xảo để hộ thân, khó lòng giết chúng được. Mục còn nói thêm nếu A Liệt hạ thủ tất nhiên làm kinh động đến Lục Minh Vũ.

Chàng cả quyết :

- Mình chẳng thể úy kỵ nhiều quá được. Thế nào tại hạ cũng thử coi.

Liễu Phiêu Hương thấy chàng nói bằng một giọng kiên quyết, liền đáp :

- Được rồi! Để ta đi cho. Bọn thủ vệ tưởng là ta áp giải hắn đi tra hỏi chắc không ngăn cản. Chỉ có Lục Minh Vũ phát giác mới nguy hiểm. Cái đó không chừng sau đây năm ba ngày mới xảy ra, nhưng ta vẫn sợ thẳng cha đó vô cùng. Hai người ra khỏi sảnh đường, đi theo một cửa ngấm tiến vào bí đạo.

Đi tới chỗ ngã ba, Liễu Phiêu Hương nói :

- Người đi ngả này tới nhà hàng xóm chờ ta ở cửa hầm.

A Liệt dặn mục cẩn thận rồi tự mình đi theo ngả kia. Liễu Phiêu Hương dừng lại một chút rồi đi vào một ngõ thông lộ khác. Chẳng bao lâu mục đã đến một tòa thạch thất.

Tên thủ vệ tòa nhà này nhìn Liễu Phiêu Hương khom lưng thi lễ.

Mục biết trong tường còn một tên thủ vệ nữa. Một mặt mục điều tra tình hình trong nhà, một mặt khống chế các cơ quan cảnh báo.

Đây là tình hình giới bị. Lúc暮 đi vào đường hầm đã mở khuôn cửa ngăm, làm chuyển động cơ quan nên bên này nhận được tin báo biết có người đến.

Giả tử A Liệt tới đây thì dù chàng có kiểm chế tên thủ vệ bên ngoài một cách dễ dàng, nhưng tên thủ vệ bên trong tường có thể phát động cơ quan đưa tin cảnh cáo ra ngoài.

Liều Phiêu Hương cầm lấy chiếc chìa khóa trong tay tên thủ vệ, một mình đi vào đường hầm khác. Giả tử lúc này mà Lục Minh Vũ biết Liều Phiêu Hương vào đây, hẳn có thể phát động cơ quan một cách dễ dàng để cấm cố暮 ngay trong này. Vì thế mà暮 cần phải hành động mau lẹ.

Đầu đường thông lộ này là tấm cửa sắt sơn đỏ.

Liều Phiêu Hương đến bên cửa, giơ tay mở tấm thiết bản hình vuông phía trên cánh cửa để lộ ra một lỗ vuông chừng nửa thước có thể ngó thấy cảnh vật bên trong.

Trông thấy trên tường đã có cài sẵn một bó đuốc sáng soi rõ gian thạch lao này rộng chừng hơn một trượng vuông.

Trong lao có một người đứng cũng ghé mặt vào lỗ cửa trông ra.

Liều Phiêu Hương lên tiếng :

- Tăng Lão Tam! Người hãy nghe cho kỹ những lời ta dặn đây.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Liễu Hương Chủ Giải Cứu Lão Tam

Tăng lão Tam hỏi :

- Người là ai? Chẳng lẽ người chưa biết Tăng Lão tam là nhân vật thể nào? Đừng nói vển vển mấy câu ta chẳng còn để ý mà cả đến một đạo chiếu chi của Hoàng đế ta chi nghe một lượt cũng không còn sót chữ nào. Thanh âm hần khô khan nghe rất chói tai.

Liễu Phiêu Hương chán ngấy, tưởng chừng muốn buồn nôn. Mụ hận mình chẳng thể bỏ hần đi ngay được. Dù có bị tai lại, song cặp mắt vẫn phải ngó bộ mặt trơ trên của hần.

Liễu Phiêu Hương ráng nhẫn nại vội nói tiếp :

- Thời gian cấp bách lắm! Lão đừng ngắt lời ta, Bạch Phi Khanh yêu cầu ta đến đây cứu lão.

Lão đã nghe rõ chưa?

Tăng Lão Tam vẫn nhắm mắt hỏi lại :

- Gã nào tên gọi Bạch Phi Khanh?

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Gã đến ta chi bảo lão một câu, như vậy là lão tin ngay. Vụ này có liên quan đến chỗ cất dấu Tru tâm hảo kiếm. Bây giờ lão đã tin được chưa?

Tăng Lão Tam ồ một tiếng rồi đáp :

- Có phải ta không muốn tin người đâu! Nhưng.. Liễu Phiêu Hương gạt đi :

- Lão phải nhớ là thời gian rất cấp bách.

Mụ vừa nói vừa mở khóa đẩy cửa ra.

Bây giờ hai bên nhìn rõ cả người nhau. Mắt Tăng Lão Tam chiếu ra những tia hàn quang ngó chăm chăm vào người đàn bà xinh đẹp.

Liễu Phiêu Hương hân hoan cười nói :

- Cặp mắt ngươi bây giờ đã lộ ra một chút sinh khí không đến nỗi đáng sợ như vừa rồi. Lão có tự biết thế không?

Tăng Lão Tam lại ồ một tiếng rồi cất bước đi về phía Liễu Phiêu Hương.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Lão làm bộ như đã bị kiềm chế. Nếu dọc đường có người ngăn cản và tỏ ra bất lợi thì lão hạ thủ ngay đi.

Mụ nghiêng mình nhường lối cho Tăng Lão Tam đi qua.

Tăng Lão Tam ra đến cửa đột nhiên dừng bước nói :

- Đây chi là một thứ ngục kế.

Liễu Phiêu Hương giật mình hỏi :

- Lúc trước dùng phương pháp này để gạt lão vào đây nhưng bây giờ thì còn lừa gạt lão làm gì? Huống chi ta lại không thật sự kiềm chế huyết đạo trong người lão?

Tăng Lão Tam nói :

- Ở trong nhà này bọn ngươi chi có thể giết chết ta, tỷ như dùng thủ đoạn nước, lửa, ám khí.

Còn muốn bắt sống ta thì trừ phi để ta ra đi. Liễu Phiêu Hương nóng nảy nói :

- Bệnh đa nghi của lão thật là trầm trọng!...

Tăng Lão Tam nói :

- Ngày xưa Gia Cát Khổng Minh là nhân vật hùng tài đại lược cũng chỉ nói một câu là nên cẩn thận suốt đời. Ta là hạng người nào mà dám cấu thả?

Liễu Phiêu Hương nói:

- Bạch Phi Khanh muốn thân hành đến đây, nhưng ta biết gã không có cách nào vào qua được hàng rào như vậy. Hỡi ơi! Lão còn chần chờ thì cả ta cũng thành cá chậu im lông.

Tăng Lão Tam lạnh lùng nói :

- Người muốn làm gì thì làm, ta quyết không chịu mắc bẫy. Liễu Phiêu Hương thấy hãn ra chiều kiên quyết tựa hồ không lay chuyển được, liền đáp :

- Nếu vậy ta đi thôi. Bạch Phi Khanh có hỏi đến, ta sẽ bảo gã là lão đã trốn chạy theo đường khác rồi, vì ta biết gã nhất định mạo hiểm muốn vào đây cứu lão.

Mụ nói rồi trở gót cất bước. Tăng Lão Tam theo ra nói :

- Người hãy chờ tạ. Liễu Phiêu Hương ngạc nhiên dừng bước quay đầu nhìn lại.

Tăng Lão Tam lướt qua tả mụ, nói :

- Bây giờ ta tin rồi.

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Lão mới đổi tâm ý rồi ư?

Tăng Lão Tam đáp :

- Gã tiểu Bạch là con người như vậy. Người nói đúng lắm!

Liễu Phiêu Hương mai mỉa :

- Sao lão không chờ gã tới cho chắc chắn hơn?

Tăng Lão Tam đáp :

- Người hiểu lầm rồi. Gia cát Vĩ Hầu không những cẩn thận mà còn quyết đoán nữa. Con người cẩn thận mà không quyết đoán cũng chẳng làm nên trò gì được.

Hắn quay lại ngó Liễu Phiêu Hương cười nói :

- Hơn nữa ta không muốn cho gã đó mạo hiểm.

Liễu Phiêu Hương ngăn người ra nói :

- Cái miệng lão cười trông cũng đẹp đấy chứ!

Tăng Lão Tam lại mặt sa chữ nãi nói :

- Con nhãi này! Ta cảnh cáo người. Đừng tưởng làm thế là vui lòng lão già đầu nhé.

Liễu Phiêu Hương gật đầu đáp :

- Được rồi! Mời Tăng Tam gia.

Tăng Lão Tam cất bước đi trước. Hắn làm bộ chán nản khật khừ.

Khi hai người đi qua nhà cảnh vệ Liễu Phiêu Hương trong lòng hồi hộp vô cùng vì còn một tên thủ vệ nữa vẫn ẩn mình trong tường.

Đó là một trở ngại khác thường.

Một tên thủ vệ ngó Tăng lão Tam bằng con mắt phòng ngừa.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Không sao đâu. Hắn mất hết võ công rồi.

Tăng Lão Tam không lý gì đến tên cảnh vệ, lăm lăm xuyên qua nhà thạch thất.
Tên cảnh vệ đột nhiên lên tiếng :

- Liễu Hương chủ!...

Liễu Phiêu Hương còn cách cửa có mấy thước. Mụ hận mình chẳng thể bước qua ngay được.

Mụ nghe tên thủ vệ hô hoán chắc là có chuyện, càng chấn động tâm thần. Mụ lạnh lùng quay lại hỏi :

- Điều chi?

Tên cảnh vệ khom lưng đáp :

- Dư lão tam đi tiêu, vụ này xin Trang chủ châm chước cho.

Ý gã muốn nói tên thủ vệ kia đáng lẽ lúc này ở phía trong tường mà lại không có ở đấy.

Liễu Phiêu Hương thở phào một cái nhẹ nhõm, gật đầu.

Lúc chạy lẹ trong đường hầm, Liễu Phiêu Hương nói:

- Tiểu Bạch ở bên kia đầu đường chờ ta. Nhưng đường hầm này có ba cửa vào. Bất cứ chỗ nào cũng có thể gặp người tiến đến.. Ta muốn nói về Lục Minh Vũ không chừng chuồn vào đây để lẩn tránh.

Tăng Lão Tam đáp :

- Ta hiểu rồi. Người đừng lên tiếng.

Lão chạy trước đến chỗ ngã ba bỗng dừng lại.

Liễu Phiêu Hương cũng đứng lại bên lão khẽ hỏi :

- Làm gì đấy?

Tăng Lão Tam khẽ đáp :

- Bên này có tiếng người vọng lại.. Liễu Phiêu Hương kinh hãi ngắt lời :

- Lục Minh Vũ chuyên dùng ngã đường này. Tăng Lão Tam nói:

- Càng hay! Nếu hãn xuất hiện ta muốn chính thức tỷ thí với hãn một phen.

Liễu Phiêu Hương vội nói:

- Ra ngoài hãy động thủ. Trong này có cơ quan mai phục.

Tăng Lão Tam hỏi :

- Người vừa bảo không chừng hãn trốn chạy thì chắc là có cường địch xâm phạm. Ta chẳng nhân cơ hội này động thủ với hãn thì còn đợi đến bao giờ?

Liễu Phiêu Hương nóng nảy đưa tay ra đẩy lão nói :

- Chạy lẹ đi! Lão muốn đùa với mạng sống chẳng?

Tăng Lão Tam ngần ngại một chút rồi nói :

- Được rồi! Ta bảo thật cho người hay :

không phải có tiếng người vọng lại. Ta hãm người đó.

Hãn vừa nói vừa cất bước.

Liễu Phiêu Hương càng hiểu rõ giống quái vật lừng danh thiên hạ ai ai cũng chán ghét này quả là đa nghi mà lại khéo gạt. Nhưng những cái đó lại giúp cho lão giữ được thanh danh cùng sinh mạng.

Hai người đi mau tới cửa hãm bên ngoài. Cách đó không xa trong bóng tối một người nháy ra.

Chính là A Liệt.

A Liệt vừa thấy Tăng Lão Tam, vui mừng lộ ra nét mặt nói:

-Ồ! Tăng lão sư không việc gì rồi.. Tăng Lão Tam ra chiều cảm động về lòng chân thành của chàng, đáp :

- Phước quá! Phước quá! Người hai lần cứu ta rồi.

Lão đi lên trước nói tiếp :

- Từ giờ người cứ kêu ta bằng Tăng Lão Tam có hay hơn không. Chúng ta phải rời khỏi nơi đây ngay vì Liễu cô nương là người Cực Lạc giáo. Chi một lý do đó càng đủ khiến Lục Minh Vũ liều mạng.. Đường như lão đã thuộc kỹ đường lối quanh đây, qua các ngõ hẻm lão cũng chạy vèo vèo.

Chẳng mấy chốc đã ra tới đường phố.

A Liệt đang lấy làm kỳ thì lão đã dẫn hai người chuồn vào trong một căn nhà, rồi đưa tới một gian phòng nhỏ tựa hồ lão là người trong tòa nhà này.

Mấy người không cần thắp đèn cũng nhìn rõ tình hình trong phòng. Cách trần thiết rất đơn giản mà không phải là nơi công quán.

A Liệt cùng Liễu Phiêu Hương vẫn lẳng lặng đợi chờ xem lão làm gì.

Tăng Lão Tam nói :

- Các người có thể ung dung được rồi. Ta đã mượn căn nhà này làm chỗ nghỉ chân. Nhưng chi như cổ nhân đã nói :

ÂCon thỏ xảo quyệt phải có ba hangÂ mà thôi.

A Liệt nói :

- Thảo nào Lão Tam thuộc hết địa hình khu phụ cận.

Tăng lão Tam nói :

- Đó là một điều rất trọng yếu. Trước khi định tiến hành một việc gì, cần phải tìm hiểu cho rõ địa hình bốn mặt để tiện lúc đào tẩu khỏi chạy bổ nhào bổ nhào.. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vừa rồi chúng ta vượt nóc nhà mà chạy thì không bị bọn Cực Lạc giáo phát giác, cũng bị người đến đột kích trông thấy.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Theo nhận xét của bản nhân thì bọn địch bị đẩy lui rồi. Hiện giờ nhất định Lục Minh Vũ đang xục tìm bản nhân. Thanh âm mụ ra chiều sợ sệt.

A Liệt nói :

- Hương chủ đừng sợ. Bọn tại hạ sẽ tìm cách dấu hương chủ.

Chàng quay lại nhìn Tăng Lão Tam hỏi :

- Lão Tam là một nhân vật lịch duyệt trên chốn giang hồ chắc hẳn đã có chú ý?

Tăng Lão Tam trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu Liễu cô nương chưa có nơi nào thi ở lại đây là ổn thỏa hơn hết. Nhưng.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời :

- Nơi đây gần hành cung của Cực Lạc giáo rất là nguy hiểm!

A Liệt cũng nói :

- Đúng thế! Huống chi đây là một thị trấn, tiếng đồn rất mau lẹ. Nhà nào có cô gái diêm dúa là cả thị trấn sẽ biết ngay.

Tăng Lão Tam nói:

- Chi còn một điểm đó cần phải khắc phục. Vì thế mà vừa rồi ta cũng cảm thấy có điều khó khăn. Nếu y ẩn ở đây thì ta cũng phải ở lại để yếm hộ cho y.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thực ra không có gì nguy hiểm lắm. Vì cứ lý mà đoán thì chi trong vài ba hôm, Cục Lạc giáo tất phải dời hành cung đi nơi khác, quyết bọn chúng không ở lại đây để chờ người võ lâm càng ngày càng đến đông dọ thám quấy nhiễu. Ta quyết bảo đảm bọn Cục Lạc giáo không dám lưu người nào lại.

A Liệt nói :

- Lão Tam nói chí lý. Để người lại tức là để đầu mối cho người ta theo dõi. Liễu Phiêu Hương nói :

- Nếu vậy bản nhân tạm thời ở tại đây cũng được.

Tăng Lão Tam nói :

- Cô nương tạm thời phải nhận là vợ ta trong mình mắc bệnh không dậy được. Có ai dòm ngó thì cô phải biến thành bộ mặt xấu xa.

Đối với Liễu Phiêu Hương điểm này không thành vấn đề. Tuy mẹ ta nhan sắc mê hồn, nhưng có hàng trăm bộ mặt, việc giả làm vợ Tăng Lão Tam phỏng có chi đáng kể.

Tuy nhiên trong lòng mẹ vẫn hoài nghi, không hiểu có nên ưng chịu chăng.

Nên biết mẹ mà giả làm vợ Tăng Lão Tam, ngoại hiệu hẳn là Qui yếm thân tăng. Cùng ở một nhà với con người chán ngấy quả là điều đáng sợ. A Liệt thấy cách giải quyết xong xuôi liền nói:

- Thế là tuyệt diệu! Tại hạ đi kiếm Cao Thanh Vân.

Chàng liền từ biệt Tăng lão Tam rồi dặn Liễu Phiêu Hương:

- Sau này nếu quả có người bắt được Lục Minh Vũ đem hẳn ra định tội, mong rằng hương chủ làm nhân chứng cho.

Liễu Phiêu Hương chau mày hỏi :

- Vụ này có liên quan đến tiểu Bạch hay sao?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên là có. Tại hạ là bạn thân với Trình Huyền Đạo Chân Nhân ở phái Võ Đương.

A Liệt rảo bước rời khỏi tòa nhà, trong lòng rất khoan khoái, vì chàng chẳng những cứu được Phùng Thúy Lam mà còn cứu được cả Kim Cung Hữu và khiến cho Liễu Phiêu Hương cải tà qui chính.

Tăng Lão Tam đã giúp đỡ chàng, chàng cứu lão ra thoát cũng là một điều rất được an ủi.

Trong thị trấn có vẻ rất yên tĩnh. Tuy trời tối đen nhưng cũng sắp sáng rồi.

Chàng không kiếm thấy Cao Thanh Vân mà cũng không biết y đi về phương nào, đành ở lại căn nhà đó nghỉ ngơi rồi ngủ một giấc. Khi chàng tỉnh dậy thì ngày đã quá ngọ.

A Liệt dậy rồi liền đem tình thế hiện thời ra tính toán. Chàng vấp phải vấn đề nan giải là Bùi phu nhân. Mụ đã khiến chàng nảy ra mối tình cảm tha thiết và coi mụ chẳng khác một bực từ mẫu.

Nhưng mụ lại là hung thủ. Mụ giết ai chàng cũng không cần, huống chi mụ còn báo thù cho vong phụ của chàng.

Vấn đề là ở chỗ mụ sát hại mẫu thân A Liệt. Nếu mụ là hung thủ thì biết làm thế nào? Dĩ nhiên chàng phải hạ sát mụ. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu đành gác vấn đề này lại để đến phủ Khai phong kiếm Lưu đại thúc cùng Âu Dương Tinh rồi hãy tính.

Từ đây đi Khai Phong lộ trình rất gần. Đến lúc huỳnh hôn chàng đã vào thành. Đây là chỗ ở cũ của A Liệt, tuy chàng chẳng có nhiều kỷ niệm nhưng trở về đất cũ, chàng không khỏi sinh lòng cảm khái.

A Liệt biết ở đây nhiều người nhận ra tướng mạo chàng. Do đó chàng về Khai Phong chẳng bị bọn Cái Bang theo dõi thì cũng bị bọn Cực Lạc giáo dò la. Hơn nữa bọn Bùi phu nhân, Kỳ Kinh đã thấy mặt chàng, bây giờ mà họ chạm trán nhất định chẳng chịu buông tha.

Sự thực vụ A Liệt đại náo Cực Lạc giáo Bùi phu nhân đã điều tra ra, vì thế mà cái tên Bạch Phi Khanh hiện giờ rất vang dội.

A Liệt đi thẳng đến nơi ước định với Lương Trung Sơn. Chàng hỏi thăm người chưởng quầy trong tiệm tạp hóa để biết địa chỉ Lương Trung Sơn rồi lại hỏi có công sau không.

Chưởng quầy tuy không hiểu chàng hỏi làm gì, nhưng đó là chuyện nhỏ nhặt nên lão cũng cho chàng biết.

A Liệt đi thẳng vào nhà trong rồi chuồn ra cửa sau. Chàng nghĩ bụng :

- Nếu có người theo dõi hành tung chắc họ cho mình đi rửa tay. Khi phát giác ra thì đã chẳng hiểu mình đi đâu nữa.

A Liệt tìm đến căn nhà khá vắng vẻ. Chẳng những chàng gặp Lương Trung Sơn mà còn thấy cả Âu Dương Tinh.

Hai bên gặp nhau vui mừng khôn xiết. A Liệt không rảnh để nói nhiều chi thôi thúc ra đi.

Lương Trung Sơn nhìn Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Sao? Ta đã tính trước rồi, cô thấy chưa?

Lão quay lại nhìn A Liệt nói :

- Ở đây chúng ta đã thu xếp quần áo chuẩn bị từ trước. Bất cứ lúc nào ra đi cũng không còn để lại dấu vết gì. A Liệt nói:

Thế thì hay lắm! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lương Đại Thúc đáp :

- Có chỗ rồi. Hai vị hãy theo lão nô.

Lương Trung Sơn ra khỏi phòng trước, A Liệt đi thứ nhì. Chàng đi được mấy bước cảm thấy có điều khác lạ liền dừng chân quay lại.

Miệng chàng gọi :

- Lương đại thúc ! Hãy chờ một chút.

Rồi chàng cất cao giọng hơn hỏi :

- A Tinh ! Cô làm gì mà lâu thế?

Âu Dương Tinh không đáp, tựa hồ cô không còn ở đó. A Liệt kinh hãi vô cùng, tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong nháy mắt y đã bị người kiềm chế ?

Đầu óc xoay chuyển ý nghĩ, người đã lao về đến bên cửa. Chàng không dám liều lĩnh tiến vào, lắng tai nghe tình hình trong phòng.

Chàng đưa mắt nhìn vào thấy Âu Dương Tinh ngồi bên giường. Chẳng những cô không bị ai kiềm chế mà còn liếc nhìn A Liệt nhoèn miệng cười.

A Liệt bước vào phòng hỏi :

- Cô định ở lại hay sao ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta cũng chưa nhất định, có khi phải ở lại cũng nên.

A Liệt chau mày nghĩ thầm :

- Những cô gái thường khiến cho người ta phải điên đầu.

Miệng chàng cất tiếng hỏi :

- Tại sao vậy ? Nếu cô chịu nói rõ cho tại hạ hay thì tại hạ cảm kích vô cùng !

Âu Dương Tinh nói :

Người đừng mai mỉa ta. Ta chỉ cần người nói rõ lai lịch chân chính cho ta hay. Lương đại thúc là ai ? Ta hiểu rồi là lập tức đi theo người.

A Liệt thờ dài có ý không vui hỏi lại :

- Nếu tại hạ không nói thì cô nương không đi hay sao ?

Âu Dương Tinh đáp gọn một tiếng:

- Đúng !

A Liệt bỗng nghe thanh âm của Lương đại thúc như tiếng muỗi vo ve mà lọt vào nghe rất rõ :

- Thiếu gia? Chớ có tiết lộ lai lịch. Lão nô có cách bắt y phải nghe theo sự xếp đặt của chúng ta.

A Liệt lắc đầu để đáp lại lời đề nghị của Lương đại thúc. Đồng thời chàng nói:

- A Tinh ! Cô nương nói vậy thì thật là vô tình.

Âu Dương Tinh nổi giận trợn mắt, lạnh lùng hỏi :

- Ta vô tình ư ? Chà chà! Câu này mới mẻ thật ! Cả đến lai lịch thân thế người cũng không cho ta hay. Chính người không tín nhiệm ta mà lại tự cho mình là hữu tình chăng ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ có chỗ khổ tâm khó nổi trình bày, cô cứ đi theo tại hạ là được.

Âu Dương Tinh lắc đầu. Mái tóc dài của cô theo động tác rung rinh ở hai bên đầu coi rất ngoạn mục. Cô đứng dậy kiên quyết nói :

- Không được ! Ta cần biết rõ sự tình của người trước.

A Liệt nói :

- Nếu cô không đem hành tung tại hạ cáo tố với người khác thì chúng ta tạm thời chia tay cũng được.

Chàng nói rồi toan trở gót.

Âu Dương Tinh nhảy xổ lại níu lấy chàng hỏi :

- Người nói giỡn hay là người nói thật ? Chẳng lẽ người không biết thủ đoạn những người kia cực kỳ lợi hại. Ta làm sao mà chống được để khỏi phải cung xưng sự thực ?

Cô không nói mình chẳng chịu giữ bí mật mà lại đổ cho thủ đoạn của phe địch ghê gớm thì đòn gió của cô thật là cao minh. Tuy A Liệt thông minh và có nhiều mưu kế cũng phải ngẩn người ra.

Lương Trung Sơn đứng bên ngoài lên tiếng :

- Âu Dương cô nương! Nếu cô còn lảng nhãng thì cả ba chúng ta sẽ bị hãm vào tình trạng nguy hại.

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu vậy thì các người hãy nói rõ cho ta nghe đi.

A Liệt đột nhiên cảm thấy xúc động, biết rằng không nói không xong. Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Được rồi! Tại hạ nói cho cô hay:

Tại hạ là Tra tư Liệt, dòng dõi họ Tra ở Hóa huyết môn.

Âu Dương Tinh buông tay ra, bắt giặc lùi lại một bước. Cô giương cặp mắt nhìn a Liệt, rồi không nhin nổi, húng hắng ho và nói:

- Người.. người là tên tiểu quỷ đó ư?

A Liệt sau khi nói rõ lai lịch mình, cảm thấy như vừa trút bỏ một khối đá ngàn cân đeo ở trong lòng, chàng khoan khoái gật đầu mỉm cười.

A Liệt biết rõ Âu Dương Tinh chẳng thể nào tin được, liền nói thêm:

- Phải rồi! Trước kia tại hạ đã bị cô bắt buộc phải làm đồ đệ.

A Liệt nhắc lại chuyện cũ, Âu Dương Tinh mới tin, nhưng sự thực bày ra trước mắt lại khiến cho người ta khó tin quá. Vì ngày trước chàng chỉ là đứa trẻ ốm o mặt vàng như nghệ, mà nay biến thành cây ngọc trước gió, phong tư anh tuấn, thành ra hai người khác biệt, dù có mười năm cũng không thể nào biến đổi được mau như thế.

Âu Dương Tinh nghi ngờ hỏi:

- Sao mấy tháng trước đây người hãy còn nhỏ lấm cơ mà?

A Liệt đáp:

- Rồi tại hạ sẽ giải thích cho cô. Bây giờ cô hãy đi theo tại hạ đã.

Âu Dương Tinh đáp:

- Không ! Ta về nhà ta.

A Liệt đáp :

- Cái đó xin cô tùy tiện. Có điều cô nên nhớ là đừng cho người khác biết.

Lương Trưng Sơn nhảy vọt vào trong nhà như cơn gió thoảng.

Lão phướn ngực, mắt lộ sát khí nói :

- Lão phu xin lỗi cô !

Lão giơ tay lên để trước ngực toan động thủ.

A Liệt vội giơ tay cản lại.

Âu Dương Tinh kinh hãi la lên :

- Hóa huyết thần công ! Hỡi ơi ! Người đúng là người Hóa Huyết môn rồi!

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Bùi Phu Nhân Thổ Lộ Chân Tình

Nguyên Lương Trung Sơn lúc giờ bàn tay để vận công vào thành đỏ như son. Những tay đại hành gia vừa trông đã biết ngay đó là nội công bí truyền của Hóa Huyết môn.

Môn kỳ công tuyệt thế này không thể giả mạo được. Cô bỗng cất bước nói :

- Được rồi ! Được rồi ! Ta đi theo các người.

Lương Trung Sơn ngần ngừ chưa trở gót.

Âu Dương Tinh nhìn lão cười nói :

- Lương đại thúc ! Không chừng ta sẽ biến thành vợ gã và khi đó trở nên người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn. Phải vậy không ?

Lương Trung Sơn ngạc nhiên rồi gật đầu đáp :

- Nếu vậy càng hay !

Lão xoay mình cất bước ra khỏi gian phòng. Những tiếng bước chân nhỏ nhẹ theo sau.

Mấy người bình yên tiến vào ẩn thân ở hậu viện trong một tiệm tạp hóa. Âu Dương Tinh được A Liệt nói cho hay trong vòng mấy tháng vì lẽ gì chàng đã biến đổi thành người như hiện nay. Ngoài ra cô còn biết tình hình A Liệt mấy tháng gần đây. Bây giờ chàng cần rèn luyện ngay môn tuyệt học gia truyền.

Âu Dương Tinh xuất thân ở nhà Âu Dương tại Ký Bắc trước nay làm gì cũng tùy tâm ý mình không bị lệ luật giang hồ ràng buộc mà cũng chẳng sợ gây nên sóng

gió bất kỳ. Vì thế đối với những cuộc tao ngộ ngẫu nhiên cô rất lấy làm cao hứng.

Ba người ăn ở phía sau tiệm tạp hóa ba ngày rồi. Đêm hôm ấy ngồi quanh ngọn đèn dầu cùng nhau thương nghị đại kế.

Lương Trung Sơn nói trước :

- Những môn phái lớn thêm vào Cái Bang và Cực Lạc Giáo có một lực lượng ghê gớm vì bọn họ toàn là những nhân vật lão luyện trên chốn giang hồ. Do đó bọn họ có thể điều tra ra nhân số cùng nơi trú ẩn của chúng ta ở trong tiệm tạp hóa này.

Âu Dương Tinh ngắt lời :

- Dù sao bọn họ cũng khó mà tìm được đến nơi.

A Liệt hỏi :

- Lương đại thúc ! Sau khi chúng ta chia tay còn đoạn chót thế nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Lực lượng và thủ đoạn của họ có thể điều tra rất mau, nhưng họ lần đến chỗ Âu Dương cô nương không chịu đi rồi bị đứt đoạn.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Hay lắm ! Đừng nhắc tới chuyện đó được không ?

Lương Trung Sơn lại nói :

- Bây giờ nhất định họ đang huy động toàn lực xục tìm nghiêm ngặt trong vòng một trăm dặm chung quanh thành và dĩ nhiên chẳng được kết quả gì. Do đó, bọn họ tất đoán là chúng ta vẫn còn lẫn quẩn ở trong thành vì chúng ta những ba người chẳng thể nào trốn thoát được sự sục tìm của bọn chúng. A Liệt hỏi :

- Vậy thì làm thế nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Lão nô nhận thấy nơi đây sớm muộn gì cũng bị họ đến điều tra và bọn họ bắt buộc phải dùng đến thủ pháp tối hậu.

A Liệt và Âu Dương Tinh đồng thanh hỏi :

- Thủ pháp gì?

Lương Trung Sơn đáp :

- Bọn họ hạ thủ vào các tiệm ăn cùng thị trường bán thực phẩm để tra hỏi những người đến mua. Vụ này dĩ nhiên rất tổn công nhưng lại là một thủ pháp hữu hiệu nhất.

A Liệt hỏi:

- Ở phủ Khai Phong này hàng ngày có đến mấy ngàn người ra vào thì tra ra thế nào được?

Lương Trung Sơn cười đáp :

- Thị trường thực phẩm thì không phải thế. Tỷ như tiệm thịt hàng ngày họ đã quen mặt cả.

Người lạ đến là họ biết ngay, trừ phi chúng ta dùng đi mua nữa mới được.

A Liệt nói :

- Chúng ta có thể nhờ người ở tiệm đi mua cho.

Lương Trung Sơn nói :

- Không được. Trong thời kỳ chúng ta ở tiệm này, người nhà không được ra khỏi cửa nửa bước. Tiệm này tuy có cả gạo nước củi đuốc cùng diêm tương, nhưng loại tiệm tạp hóa là nơi đối phương để ý nhất. Khó mà giữ được bọn gia nhân khỏi đưa tin tức ra ngoài.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Nên biết đối phương phát động cuộc điều tra này sẽ vận dụng bọn lưu manh, du đảng trong toàn thành, đại khái chúng đều lệ thuộc các bang hội, mà những người làm công ở trong tiệm vì sự giữ cho thân được an toàn, họ sẽ ngấm ngấm đưa tin tức ra ngoài, không có cách nào ngăn được.

A Liệt và Âu Dương Tinh nghe lão nói thì dường như không còn cách nào giữ được bí mật, trừ phi không có mối giao thiệp gì với bên ngoài. Nhưng đó lại là một điều không thể nào tránh được vì bất cứ ai cũng phải ăn cơm. Nếu bọn họ lại bố trí trước thì tình trạng tự nhiên khác hẳn.

Lương Trung Sơn lẳng lẳng ngẫm nghĩ.

A Liệt và Âu Dương Tinh khẽ thương nghị cùng nhau một hồi vẫn chưa tìm ra biện pháp nào thỏa đáng, đành chờ Lương Trung Sơn quyết định.

Lương Trung Sơn khẽ hỏi :

- Các vị đã thu xếp quần áo xong chưa?

A Liệt vỗ vào bên mình đáp :

- Thu xếp xong cả rồi.

Lương Trung Sơn nói :

- Ở phía sau cây lớn áp tường kia có một cái cửa. Xuyên qua cửa là vào một gian phòng. Gian phòng ấy lại giao thông với nhà khác.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Không ngờ trong tòa thành này mà lại có thông lộ bí mật.

Lương Trung Sơn nói :

- Cô nương đừng coi thường gian phòng này vì đây là chỗ ở bí mật của phụ thân thiếu gia.

Mười mấy gian nhà phụ cận lão nhân gia đều mua hết.

A Liệt nghe nói phụ thân mình ngày trước ở gian nhà này thì trong lòng nổi lên mối cảm giác đặc biệt khiến chàng lộ vẻ băng khuâng.

Lương Trung Sơn thò tay quạt tắt đèn đi nói :

- Bữa nay có người vào điểm điều tra. Tuy chủ tiệm đã dặn dò bọn làm công, nhưng chúng có mối liên quan với bang hội thành ra hành tung của chúng ta thế nào cũng bị tiết lộ.

Âu Dương Tinh nói :

- Như vậy cũng hay. Nếu cứ ở mãi một chỗ này thì chán chết.

Lương Trung Sơn ở trong bóng tối quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói:

- Ngày trước Thái gia ở trong căn nhà này hưởng hết mọi điều diễm phúc. Không biết bao nhiêu mỹ nữ ngấm ngấm đưa vào rồi lại ngấm ngấm đưa ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hỡi ơi ! Tuế nguyệt vô tình, đời người biến ảo. Không ngờ đã mười mấy năm. Bây giờ trông lại sự vật hoàn toàn biến đổi. Thái gia cũng đã qua đời. Lão dừng lại, trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Sau một lúc A Liệt muốn lên tiếng, bỗng nghe có tiếng động vội cảnh cáo. Chàng khẽ nói :

- Coi chừng có đông người chạy về phía chúng ta.

Chi trong chớp mắt Lương Trung Sơn và Âu Dương Tinh cũng nghe rõ. Tuy chi

trong thời gian ngắn ngủi, nhưng những tay cao thủ võ lâm đã tiến được một quãng xa.

Lương Trung Sơn nói :

- Hông hết ! Lão nô toan đưa thiếu gia đến bảo khổ tìm Hóa Huyết chân kinh về, nhưng không có cách nào thoát khỏi được tai mắt địch nhân theo dõi hành tung.

A Liệt nói :

- Chúng ta đi trước là phải.

Lương Trung Sơn nói :

- Bây giờ mới có cơ hội đi, vì địch nhân mọi mặt đều đến cả đây. Chi mong sao thoát được trùng vi là không sợ bọn họ rượt theo.

Âu Dương Tinh ngần ngừ một lúc rồi nói :

- Các vị đi lệ lên. Ta ở đây đối phó với họ một lúc.

Lương Trung Sơn cả mừng đáp :

- Nếu vậy thì hay lắm ! Chi trong thời gian cháy tàn nén hương là được.

Âu Dương Tinh nói :

- Được rồi ! Các vị đi đi !

A Liệt ngần ngừ nói :

- Như thế thì nguy hiểm quá !

Lương Trung Sơn đã mở vách ván ra, Âu Dương Tinh vừa đẩy A Liệt vào vừa giục :

- Lệ lên ! Lệ lên !...

Nếu chàng không đi để lỡ cơ hội thì Âu Dương Tinh có chịu hy sinh e rằng cũng không được việc gì thành ra hy sinh một cách vô ích. A Liệt nghĩ như vậy rồi nhớ tới mọi người đều có lòng úy kỵ nhà Âu Dương, chàng không tự chủ được, bị cô đẩy vào trong cửa.

A Liệt nghiêng rặng quay lại nói :

- A Tinh ! Cô nên cẩn thận giữ mình.

Âu Dương Tinh đáp :

- Đi đi ! Ta tự có cách đối phó.

Đoạn cô kéo tấm ván gỗ lại như cũ. A Liệt ở bên trong không trông thấy cô nữa.

Lúc này Lương Trung Sơn đã mở cửa hậu. Gió lạnh thổi vào phòng từng cơn khiến người ta nảy ra một thứ cảm giác kỳ dị.

A Liệt thờ dãi chạy ra cửa.

Lương Trung Sơn đóng cửa lại cẩn thận, đoạn dẫn A Liệt xuyên qua tòa viện lạc nhà hàng xóm rồi mở cổng sau đi ra.

Bên ngoài là một ngõ ngách chật hẹp. Đi hết hẻm này thì đến một con đường lớn.

Trên đường vắng vẻ không một bóng người. Lương Trung Sơn cùng A Liệt đang chạy nhanh thì đột nhiên thấy ở trong ngõ đối diện có bóng người xẹt ra.

A Liệt tinh mắt nên tuy còn cách hai ba trượng đã trông rõ người kia là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Phùng Dương. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Mụ đàn bà này canh giữ ở đây dường như đã tính toán rất đúng từ trước.

Bùi phu nhân không nói năng gì, lẳng lặng nhìn hai người đứng im ngơ ngác.

Lương Trung Sơn hăng dặng một tiếng, ngấm ngấm vận tụ nội lực cất bước đi trước. A Liệt chạy theo sau. Khi còn cách đối phương chừng bốn năm thước chàng giơ tay ra kéo Lương Trung Sơn lại, tiến lên đứng trước mặt lão.

Bây giờ Bùi phu nhân đã đứng đối diện với A Liệt. Mụ thản nhiên nói :

- Quả là người thật. Bạch Phi Khanh nhất định là tên giả.

A Liệt đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ là người nhà họ Tra.

Bùi phu nhân nói :

- Theo chỗ ta biết thì Tra Nhược Vân không còn đứa con nào sống sót.

A Liệt hỏi :

- Các hạ đường đường là chường môn phu nhân sao lại biết đến tiên phụ?

Thanh âm của chàng lộ vẻ châm biếm.

Bùi phu nhân vẫn không nổi giận, chậm rãi đáp :

- Chi cần người chứng minh được lai lịch là ta tha cho người đi.

Bằng không ta hô một tiếng thì lập tức người bị hãm vào trùng vi.

A Liệt nói :

- Cái đó tại hạ chẳng quan tâm vì đã gặp tình thế nghiêm trọng hơn thế này nhiều lần rồi.

Huống chi tại hạ lại chưa tin thực là phu nhân có bụng tha không.

Nên biết trong lòng chàng thất đã tin lời. Nếu Bùi phu nhân là người tình của vong phụ chàng mà hiện giờ bà vì việc trả thù cho nhà họ Tra mà gây nên cuộc

thiên hạ đại loạn thì việc bảo vệ cho dòng dõi họ Tra chẳng có chi quái lạ. Nhưng chàng muốn chứng minh thân thế của mẹ để xác định những điều đã phỏng đoán, chàng phải tìm cách dò la. Bù phu nhân nói:

- Khó mà trách được người không tin ta, vì ta là người trong bảy môn phái lớn. Có đúng thế không?

A Liệt đáp:

- Đúng thì đúng rồi. Nhưng phu nhân nói câu này cũng như là chưa nói gì.

Bù phu nhân nói:

- Nếu ta biết trước lai lịch của người thì hay lắm. Điểm này rất quan trọng cho người.

A Liệt nói:

- Đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tin được phu nhân.

Bù phu nhân nói:

- Cái đó không cần. Ta có cách chứng minh, nhưng trước hết ta hãy nói cho người hay một điều trọng yếu là pho Hóa huyết chân kinh được giấu trong Phân quang kiếm.

Bù phu nhân nói huých toẹt điều bí mật này ra khiến cho A Liệt dù chẳng muốn tin cũng không được.

Mụ lại hỏi:

- Bây giờ đến lượt người chứng minh thân thế vì người tự nhận là con trai của Tra Nhược Vân, vậy dĩ nhiên người không còn e ngại gì nữa, phải không?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Tuy tại hạ chưa tin là phu nhân có chịu buông tha hay không, nhưng

tại hạ cứ chứng minh mình là người Tra gia cũng chẳng hề chi. Phu nhân để tại hạ ngẫm nghĩ một chút.

Chàng cảm thấy việc chứng minh không phải dễ dàng, trừ phi Lương Trung Sơn còn có biện pháp nào khác.

Nghĩ tới Lương Trung Sơn, lập tức chàng tìm ra được kế hoạch liền hỏi :

- Có phải phu nhân đã biết trước là tại hạ do đường hầm này đi ra ?

Bùi phu nhân đáp :

- Cái đó đã hẳn. Không thì sao ta lại chờ ở đây ?

A Liệt nói :

- Cái đó đủ chứng minh thân phận tại hạ rồi. Nếu tại hạ không phải là người họ Tra thì sao lại biết đường thông lộ này ? Những nhà cửa ở đây nguyên là sản nghiệp của tiên phụ.

Bùi phu nhân hỏi :

- Có khi người ngẫu nhiên phát giác ra điều đó thì sao ?

Lương Trung Sơn đang đứng sau A Liệt tiến lên nói :

- Phu nhân lầm rồi ! Chính lão nô đã bảo y.

Bùi phu nhân định thần ngẫm nghĩa Lương Trung Sơn rồi lạnh lùng nói :

- Ta nghe khẩu âm người quen quá.. À, ta nhớ ra rồi. Người là A Khôn.

Lương Trung Sơn nói :

- Vân cô nương còn nhớ được tên lão nô thì lão nô cũng xác định phu nhân là Vân cô nương rồi. Lúc trước lão nô e mình tuổi già mắt kém nhận lầm người.

Hai người nói rõ sự tình. Bùi phu nhân đúng là tình nhân của Tra Nhược Vân ngày trước không còn nghi ngờ gì nữa.

Bùi phu nhân không rảnh để hỏi thêm. Mụ nói ngay :

- Chúng ta hãy lánh xa thêm một chút để khỏi bị bọn họ ngó thấy.

Mụ xoay mình vào ngõ hẻm đi trước dẫn đường. Chẳng bao lâu ba người đã vào trong căn phòng một tòa nhà lớn. Trong phòng đèn lửa sáng trưng lại có trà thơm bốc hơi nghi ngút.

Bùi phu nhân ngắm A Liệt dưới ánh đèn sáng, cất giọng ôn nhu nói :

- Bây giờ ta coi lại, quả nhiên người giống Tra Nhược Vân.

Lương Trung Sơn nói :

- Thiếu gia đây đúng là Tra công tử. Lão nô đã vâng mệnh săn sóc chàng. Bùi phu nhân nói :

- Người nói vậy thì ta chẳng thể không tin được. Hỡi ơi !

Đáng tiếc là ta chẳng sinh dưỡng, không thì cũng có con đại khái lớn bằng A liệt rồi.

Lương Trung Sơn nói :

- Tính thời gian Vân cô nương hồi ấy mà sinh con thì bây giờ cũng có một cậu , tuổi, nghĩa là xuýt xoát với niên canh của công tử.

Bùi phu nhân nói :

- Đến nay ta mới tìm cách trả thù cho Nhược Vân kể ra hơi chậm mất rồi phải không? À quên ! Tên người là gì?

A Liệt đáp :

- Tại hạ là Phi Khanh, và họ Tra đổi làm họ Bạch.

Bùi phu nhân nói :

Nghe nói người có bản lãnh đao thương chém không vào. Nếu người lấy được Hóa Huyết chân kinh vào tay thì có thể báo thù rửa hận một cách dễ dàng. Dĩ nhiên ta giúp người một tay.

A Liệt đáp :

- Việc trả thù thông thả rồi hãy tính. Tại hạ không nhận được phải nói rõ là thù đoạn của phu nhân rất tàn độc. Biết bao nhiêu người không liên quan đến võ lâm cũng bị phu nhân giết chết, tỷ như người đàn bà bệnh hoạn ở phủ Khai Phong này.

Chàng nói tới đây trái tim càng đập mạnh lòng đã khẩn trương vô cùng vì câu phúc đáp tức là lời tuyên bố mụ đã giết mẫu thân chàng.

Lương Trung Sơn dĩ nhiên hiểu ý A Liệt cũng lộ vẻ hoang mang.

Nên biết lão là thủ hạ tâm phúc của Tra đại công tử Tra Nhược Vân. Cuộc giao thiệp của chủ với đàn bà con gái đều do lão môi giới, nên lão biết Bùi phu nhân. Lão ở với mẹ con A Liệt lâu ngày, dĩ nhiên có ý thân về hai người này. Nếu Bùi phu nhân mà hạ độc thủ giết mẫu thân chàng thì lão cũng phải báo thù cho bà không còn nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng nội vụ chưa rõ ràng mà Tra Nhược Vân lại chết rồi, Lương Trung Sơn đối với bọn tình nhân của chủ cũ, bất giác lão sinh lòng tưởng nhớ người xưa. Vì vậy lão rất hy vọng hung thủ không phải là Bùi phu nhân, để khỏi sa vào hoàn cảnh đau khổ đáng sợ.

A Liệt và Lương Trung Sơn nhìn chăm chặp vào người đàn bà xinh đẹp. Dưới ánh sáng đèn huyền ảo, mụ tỏ ra con người đường hoàng bệ vệ có tư cách cao quý. Bùi phu nhân tựa hồ nghĩ không ra bật lên tiếng Ô hay! rồi nhú cặp lông mày thũng thẳng hỏi :

- Có phải người nói người đàn bà nằm giường bệnh đó không ? Y còn có một thằng nhỏ.

A Liệt cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, giả vờ như không để ý gì, đáp :

- Há phải chỉ một mình bà ta mà còn mấy người nữa. Sau khi phu nhân phát Huyết vũ thư họ bị giết cả nhà. Chẳng lẽ họ đều đáng chết ư ?

Bùi phu nhân nói :

- Đó là tình trạng bất đắc dĩ. Người nên biết nếu ta để lại người sống là khiến cho những tay cao thủ bảy môn phái lớn điều tra ra được ngay, nên phải hạ sát họ.

A Liệt hỏi :

- Đã thế thì sao phu nhân không giết người đàn bà bệnh hoạn và thằng nhỏ đó trước đi? Bùi phu nhân đáp:

- Cái đó kể ra cũng lạ. Lúc ấy ta thấy thằng nhỏ kia có khí khái hơn người mà lại là đứa con chất phác, hiếu thảo.

Thanh âm tựa biển thành ôn hòa, hiển nhiên tựa đã nổi lòng cảm động.

A Liệt không khỏi ngây người ra. Chàng chẳng thể nào ngờ được người đàn bà xinh đẹp đã có lòng trắc ẩn đối với chàng ngay từ ngày ấy. Cái đó thật khiến chàng cảm kích vô cùng !

Nhưng trường hợp này càng khiến chàng khó xử vì lập trường của Bùi phu nhân là phải giết hết những người có mặt tại trường mà động cơ thúc đẩy lại là việc báo thù cho thân phụ chàng thì chàng trách mụ thế nào được.

Lại nghe Bùi phu nhân nói:

- Lạ thật ! Lúc ta thấy thằng nhỏ và gương mặt xinh đẹp của người đàn bà bệnh hoạn đột nhiên lại nghĩ tới Tra Nhược Vân rồi trong lòng không nở hạ thủ.

Lương Trung Sơn ngạc nhiên giả vờ hỏi :

- Mẹ con người đàn bà đó có mối liên quan gì với Thái gia?

Bùi phu nhân đáp :

- Mặt mũi thẳng nhỏ đó rất giống Nhược Vân. Dĩ nhiên cái đó không đủ căn cứ, nhưng điểm này khiến ta liên tưởng đến người đàn bà bệnh hoạn có khi cũng là kẻ luyến ái Tra Nhược Vân. Bỗng mụ mỉm cười hỏi A Liệt :

- Người có biết phụ thân người là con người rất phong tình? Không có người đàn bà nào trong thiên hạ một mình chiếm được y.

A Liệt gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng nghe nói vậy.

A Liệt cảm thấy giọng nói cùng về mặt Bùi phu nhân đối với chàng chẳng khác gì mẹ đối với con, khiến chàng càng áy náy.

Bùi phu nhân lại nói :

- Nhưng sau cùng y cũng chuốc lấy tai họa.

Mụ thở dài nói tiếp :

- Y kết mối thâm cừu về nữ sắc với các môn phái. Cổ nhân có câu:

ÂThù giết cha không qua bạn đoạt vợ.Â Người coi đó thì biết giết cha và đoạt vợ người đều gây tử thù. Cái tai họa háo sắc nghiêm trọng là thế đó.

A Liệt không hiểu mụ nói những câu này có dụng ý gì, chàng cũng không biết tỏ thái độ thế nào cho phải, chỉ gật đầu lia lịa.

Bùi phu nhân lại nói :

- Người bảnh trai chẳng kém gì Nhược vân, chớ có làm như y.

A Liệt lắc đầu đáp :

- Tại hạ không thể đâu.

Bùi phu nhân nói :

- Theo chỗ ta biết thì người cũng đã mắc vào ba cô gái. Một là Lục phu nhân, nhưng thị đã đắm ngọc chìm hương. Hai là Phùng Thúy Lam, ba là Âu Dương Tinh. Ngoài ra ta còn nghe nói cả mục yêu cơ Liễu Phiêu Hương ở Cực Lạc Giáo cũng do người đưa đi chạy trốn.. Mục ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giả tử mới đây người ta không bận việc điều tra thân thế người thì Lục Minh Vũ không dám nấn ná ở lại Khai Phong.

A Liệt vội hỏi :

- Hôm ấy các vị tấn công vào hành cung của Lục Minh Vũ có gặp ai không ?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Giáo chủ Cực Lạc Giáo là Lý Thiên Đông. Thực lực của hai bên tương đương như nhau. Sau khi chiến đấu hồi lâu, Lý Thiên Đông bị bọn ta bức bách phải cởi tấm sa che mặt, nhưng hãn không phải là Lục Minh Vũ.

A Liệt nói :

- Thế là hãn còn đeo bộ mặt giả nữa.

Bùi phu nhân đáp :

- Mọi người cũng đều biết vậy, nhưng xem chừng đánh không thắng nổi hãn nên cũng giả vờ tin là sự thực để mượn cơ rút lui. Lần sau nhất định còn những tay cao thủ kiệt xuất ở các phái đối phó với hãn.

Từ nãy tới giờ, việc Bùi phu nhân có phải là hung thủ hạ sát mẫu thân A Liệt hay không vẫn chưa minh xác rõ rệt.

Bùi phu nhân lại nói :

- Ta rất mừng là Tra Nhược Vân còn có người thừa kế và quyết định dùng toàn lực giúp người luyện thành võ công của Hóa Huyết Môn để khôi phục lại thanh

danh cho nhà họ Tra.

Lương Trung Sơn xen vào :

- Lão nô đang lo về việc đó.

Bùi phu nhân nói :

- Không cần đâu ! Ta đã có cách. Các người nên biết bước đầu là phải lấy cuốn bí lục về chuyên tâm học tập. A Liệt có đủ tư chất để thành tựu một cách rực rỡ.

Lương Trung Sơn nói :

- Nhưng thiếu gia đã uống linh dược lại luyện một thứ nội công thượng thặng khác rồi.

Bùi phu nhân cười nói :

- Sau khi điều tra, ta đã biết những kỳ tích mà gã được gặp và hiểu rằng nhờ đó gã mới có bản lĩnh kinh người. Hiện giờ chẳng những ta, mà những tay cao thủ các phái cũng thông hiểu điều đó, nên A Liệt ở vào tình trạng rất nguy hiểm.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Mọi người đều biết A Liệt đã gặp được kỳ ngộ rồi thoát thai hoá cốt mà không thuộc về võ công của Hóa Huyết Môn nên người gã đao thương chém không vào. Bọn họ còn điều tra ra được A Liệt không hiểu chiêu thức võ công, chỉ giỏi chịu đựng và liều mạng. Họ cho rằng gã không thi triển lộ Hóa Huyết thần công hoặc vì luyện chưa thành hoặc vì lộ số bất đồng không thể luyện được.

Lương Trung Sơn nói :

- Những lời phân tích như vậy thật đã rõ ràng!

Bùi phu nhân nói :

- Còn nữa. Những người đã luyện võ công đến trình độ như chúng ta ai cũng tin

rằng võ công của các gia phái đều có mạch lạc riêng biệt trước sau phải ăn khớp. Tỷ như môn võ công này phải chiêu thức đó mới phối hợp được và phát huy lực lượng đến tột độ. Vì thế mà A Liệt đã luyện một môn nội công khác không thể luyện kỳ công của Hóa Huyết Môn đến chỗ thành tựu tối cao.

A Liệt chăm chú nghe lời mụ lẩm nhẩm gật đầu. Mụ lại nói:

- Công phu của Hóa Huyết Môn chẳng có chỗ nào luyện được toàn thân đao thương chém không vào, nên mọi người đều đoán đây là một loại khí công khác. Nếu quả đó là khí công thì người ta sẽ có cách đối phó. Vì trước kia họ chưa hay nên không kịp trở tay.

A Liệt nói :

- Hiện giờ bọn họ hiểu rồi là có cách đối phó được phải không?

Phu nhân đáp :

- Đúng thế. Vì vậy mà người lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, không thể đụng đầu với họ được, trừ phi người đã luyện được kỳ công của Hóa Huyết Môn.

A Liệt nghe mụ nói có chỗ mâu thuẫn liền hỏi :

- Võ công tâm pháp của các nhà các phái đã có chỗ quan hệ không tách rời thì tại hạ còn luyện Hóa Huyết thần công thế nào được?

Lương Trung Sơn buồn rầu nói :

- Đúng thế! Lão nô đang lo về vụ này.

Bùi phu nhân nói:

- Đó chẳng qua là các người biết một lại chưa biết hai. Sự thực trong vũ trụ không việc gì có tuyệt đối tính. Nói một cách khác tức là chẳng có việc gì không làm được mà chỉ có người làm được hay không mà thôi.

Lương Trung Sơn nói :

- Đây là vấn đề rất hoang mang. Lão nô muốn biết thiếu gia có làm được hay không.

Bùi phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên có thể làm được.

A Liệt hỏi :

- Phu nhân để tại hạ tự nghĩ lấy nên chăng? Bùi phu nhân đáp :

- Được lắm! Nhưng nhất định người sẽ uống một phen tâm lực. A Liệt nghĩ bụng :

- Bây giờ ta đã có cảm giác không nỡ hạ thủ giết mổ, nếu được mổ chỉ đểm giúp cho luyện thành võ công là lại chịu thêm một công ơn nữa. Chi bằng không nghe thủ pháp của mổ hay hơn.

Đối với sự kiện này, A Liệt cần hỏi cho biết rõ ngay để kết thúc. Bất luận kết quả hay hay dở.

Trong lòng nghĩ vậy, mắt chàng chiếu ra những tia sáng kiên quyết. Lương Trung Sơn vừa trông đã biết ngay, lão hít mạnh một hơi chân khí. Bùi phu nhân kinh ngạc nói :

- Sao người lại thờ dài? Lương Trung Sơn đáp bằng một giọng trầm trọng :

- Lão nô bấy nhiêu tuổi đầu đã được coi việc đời quả nhiên rồi thỉnh thoảng bất giác lại thờ dài thành thói quen.

Bùi phu nhân cười nói :

- Té ra là thế !

A Liệt bỗng la lên một tiếng :

- Bùi phu nhân!

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo chói tai.

Bùi phu nhân chau mày hỏi :

- Chuyện gì vậy? A Liệt hỏi :

- Mấy bữa trước ở Chu Tiên Trấn, phu nhân đã làm một việc không giữ phụ đạo.

Bùi phu nhân ngạc nhiên. Cả Lương Trung Sơn cũng thần người ra.

A Liệt mặt lạnh như băng, mục quang sắc bén nhìn đối phương chăm chăm hỏi :

- Phu nhân không dám trả lời ư ? Người đàn ông kia là ai ?

Bùi phu nhân bình tĩnh lại đáp :

- Nếu người đã biết việc này tất hiểu người đó là ai?

Câu nói của mục ám thị phủ nhận việc mục không giữ phụ đạo.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Có Quỷ Hồn Là Chuyện Đáng Mừng

Lương Trung Sơn vội nói:

- Phải rồi! Thiếu gia có biết thật không?

A Liệt lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rõ, chẳng những biết người, mà còn biết rõ thời gian cùng địa điểm.

Bùi phu nhân mạnh dạn giục:

- Vậy người thử nói ta nghe.

Mụ còn hy vọng là A Liệt chỉ hăm dọa để mụ thú thực ra.

A Liệt cất giọng lạnh như băng nói:

- Người đó là Lục nhất Biều. Tại hạ nói có đúng không?

Lương Trung Sơn kinh ngạc la lên:

- Lục nhất Biều ư? Lão ta là người có thanh danh tốt đẹp kia mà?

Bùi phu nhân trợn mắt lên hỏi:

- Chẳng lẽ thanh danh ta không tốt đẹp chẳng?

Lương Trung Sơn thờ dãi đáp:

- Lão nô tuyệt không có ý nghĩ như vậy.

A Liệt nói:

- Ở đời chẳng thiếu gì kẻ lừa bịp. Lục phu nhân! Không chừng tại hạ phải giết phu nhân.

Bùi phu nhân nhận thấy hành động bất chính đã bại lộ, không muốn phủ nhận nữa, chỉ hỏi:

- Liệu người có làm được không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đã nói trên đời này chẳng có việc gì tuyệt đối không làm được.

Bùi phu nhân lộ vẻ cảnh giác nói:

- Ta khuyên người nên nghĩ kỹ một chút. Nếu để xảy ra cuộc tử đấu, e rằng ta không nương tay được.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi người còn cần đến ta chỉ điểm thì mới có thể luyện võ công của Hóa huyết môn cho đến chỗ thành tựu được. Chẳng lẽ người không muốn học ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Tại hạ không học đâu. Nếu tại hạ yêu cầu phu nhân giúp đỡ thì bậc đại trượng phu phải nghĩ đến điều ân oán phân minh. Tại hạ cầu phu nhân giúp đỡ thì còn nghĩ đến việc giết phu nhân thế nào được?

Bùi phu nhân nói:

- Câu nói của người thật là đáng kính. Đáng tiếc người chẳng biết trọng khinh, không phân lợi hại.

A Liệt lạnh lùng nói:

- Trước khi chúng ta động thủ thì còn đất nói chuyện với nhau. Tại hạ muốn hỏi phu nhân một câu, chẳng hiểu phu nhân có chịu trả lời không?

Bùi phu nhân hỏi lại:

- Điều gì?

A Liệt nói:

- Điều này e rằng phu nhân không chịu nói thật.

Bùi phu nhân hỏi:

- Vậy người có cần biết không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ muốn biết lắm.

Chàng đứng lên vói lấy ngọn đèn đầu xuống nói tiếp:

- Đèn tối quá tại hạ không nhìn rõ diện mạo phu nhân.

Lúc A Liệt nói câu này đã khêu đèn cho sáng tỏ. Chàng đặt lại cái đèn như cũ, quay sang nhìn phu nhân hỏi:

- Bùi phu nhân! Xin hỏi phu nhân:

Từ ngày phu nhân thi triển Huyết vũ thần công đến nay đã giết chết bao nhiêu người?

Bùi phu nhân ngấm ngấm xem xét mau lẹ ý tứ của câu hỏi này rồi đáp:

- Giả tử người là con trai Tra Nhược Vân thì ta có giết đến ngàn người cũng chẳng can chi.

Bằng không phải là người nhà họ Tra thì mới thắc mắc về vụ này.. Mụ cười lạt

nói tiếp:

- Nhất là nếu người có liên can đến những kẻ bị giết lại càng để tâm. Ta nói có đúng không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Phu nhân nói vậy là phải, nhưng thiếu gia đúng là huyết nhục của Tra đại gia, tuyệt không có điều gì giả trá.

A Liệt hỏi:

- Bù phu nhân! Nếu chúng ta không tránh được cuộc quyết đấu sinh tử thì tại hạ có phải là người nhà họ Tra hay không cũng chẳng quan hệ gì. Vậy mà phu nhân không chịu trả lời tại hạ câu trả lời đó ư?

Bù phu nhân nghe chàng nói có lý liền đáp:

- Ta đã giết hơn hai chục người.

A Liệt hỏi:

- Phu nhân cho số mục đích xác được không?

Bù phu nhân đáp:

- Cả thầy người.

A Liệt cười liền bám chặt lấy hỏi vặn thêm. Chàng dùng phương pháp quanh co, dương đông kích tây để điều tra cho biết rõ có phải chính mục đã hạ sát mẫu thân chàng.

Nếu chàng hỏi ngay mục có hạ sát một người đàn bà mắc bệnh ở phủ Khai phong, chắc mục phát giác ra điều khác lạ và chưa chắc mục đã chịu nói thật. Chàng liền hỏi trước số người bị giết ở núi Nga Mi rồi mới chuyển tới phủ Khai phong. Chàng được Bù phu nhân cho hay ở nơi đây mục có giết một người.

A Liệt tưởng trái tim chìm xuống, vì chàng biết mục đúng là hung thủ rồi. Chàng muốn tìm ra sự thực bằng cách điều tra số người bị hại.

Chàng tổng cộng nhân số các nơi quả đúng người.

Dĩ nhiên Lương Trung Sơn đã hiểu ý chàng. Nhưng lão vẫn lo âu chưa chắc chàng có thể nắm vững giết được Bùi phu nhân là tay cao thủ hạng nhất hay không.

Tuy lão không muốn xảy chuyện trong một phe tàn sát lẫn nhau, nhưng cũng không thể trách A Liệt vì chàng ở vào tình trạng phải báo thù. Mặt khác lão lại biết Bùi phu nhân đã đi tư thông với kẻ khác khiến lão không khỏi bất bình thay cho chủ nhân. Vì thế mà lão nảy lòng thù nghịch với mục.

Có điều Lương Trung Sơn vẫn chưa hiểu A Liệt muốn lợi dụng vụ này để nổi lòng phẫn nộ, không thì chàng chẳng thể hạ độc thủ được.

Bùi phu nhân hỏi một câu tối hậu:

- Người đã thỏa mãn về những lời phúc đáp của ta chưa?

A Liệt đáp:

- Tại hạ thỏa mãn rồi.

Đoạn chàng buông tiếng thở dài, cất tiếng trầm trọng ra chiều bản khoắn nói:

- Tại hạ phải giết phu nhân mất rồi. Xin phu nhân lượng thứ cho.

Bùi phu nhân ngạc nhiên chăm chú nhìn chàng. Đột nhiên mục nhớ lại thanh âm của A Liệt, bất giác mục chau mày, vì mục liên tưởng đến tình trạng lúc chia tay cùng Tra Nhược Vân.

Sau mục lắc đầu nói:

- Con người thật lắm chuyện kỳ! Muốn nói rõ mà không nói ra được. Người cứ động thủ đi, nhưng ta chẳng thể không kháng cự.

A Liệt nói:

- Dĩ nhiên là thế. Có ai lại bó tay đợi chết bao giờ.

Chàng tiến thêm một bước về phía Bùi phu nhân, thủ thế chuẩn bị tấn công.

Bùi phu nhân cũng đứng phắt dậy, tay nắm cây ngân câu.

Nhưng đột nhiên mặt mày thất sắc, lùi lại một bước.

A Liệt trầm giọng nói:

- Phu nhân bất tất phải lấy làm lạ. Tại hạ thông hiểu tính chất hoa cỏ trong thiên hạ. Vừa rồi tại hạ khêu bắc đèn đã ngấm ngấm bỏ một chút thuốc bột vào. Phu nhân nghĩ phải thành ra khí lực giảm đi rất nhiều.

Bùi phu nhân vận công để khí lộ ra ngoài mặt.

Lương Trung Sơn đứng bên này giờ mới tỉnh ngộ. Lão ngấm ngấm đề tụ nội lực liền phát giác chân khí bế tắc.

A Liệt nhảy xổ lại vung chưởng đánh tới làm rớt cây ngân câu trong tay Bùi phu nhân xuống đất.

Chàng đưa tay kia ra chụp cổ tay mục khê vặn một cái xoay ra sau lưng rồi mục không nhúc nhích được nữa.

Bùi phu nhân rên lên một tiếng, để mặc cho A Liệt muốn làm gì thì làm.

A Liệt kiểm một sợi dây vừa bền vừa dai cột hai tay mục ra sau lưng rồi cột cả hai chân mục nữa.

Chàng quay lại ngó thấy Lương Trung Sơn đang nhắm mắt điều dưỡng liền nói:

- Lương đại thúc! Đại thúc chờ một lúc là sức lực sẽ khôi phục lại như thường.

Lương Trung Sơn mở bừng mắt ra thấy A Liệt đã đặt Bùi phu nhân lên giường.

Mụ không đẩy dựa mà cũng không nói năng gì.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia định giết phu nhân bằng cách nào?

A Liệt đáp:

- Tại hạ dùng quyền cũng được mà bóp chết cũng được, nhưng những cái đó đều quá tàn nhẫn. Hỡi ơi! Tại hạ không đủ tàn ác để hạ thủ.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Vậy thiếu gia định tha cho phu nhân chăng?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ muốn để phu nhân được toàn thân. Chúng ta cứ bỏ đi, chẳng bao lâu phu nhân sẽ chết đói.

Đoạn chàng cất bước đi trước.

Lương Trung Sơn lúc ra cửa còn ngoái lại ngó người đàn bà nằm trên giường một lần nữa thì thấy mụ trợn hai mắt lên nhìn lão.

Lương Trung Sơn nói:

- Vân cô nương! Giả tỷ cô nương ăn tích sớm đi đừng tham luyện cõi giang hồ, thì tránh được màn thảm kịch bữa nay.

Bùi phu nhân chuyển động mục quang dường như để ngẫm nghĩ câu nói của lão có ngụ ý gì.

Đến lúc Lương Trung Sơn trở gót khoa chân bước ra ngoài mụ mới lên tiếng:

- Cục diện bữa nay chẳng có gì đáng sợ. Ta có thể lìa khỏi cõi đời không kèn không trống, trong lòng cũng chẳng đau khổ chút nào.

A Liệt và Lương Trung Sơn đi một quãng xa rồi mới dừng bước lại.

A Liệt ngửa mặt lên trông mấy chòm sao trên trời, ngỡ ngẩn xuất thần.

Lương Trung Sơn an ủi chàng:

- Thiếu gia ơi! Chúng ta cứ đến chỗ bảo khố thôi, bất tất phải nghĩ tới Bùi phu nhân làm gì nữa, vì tội của bà đáng thế.

A Liệt hỏi:

- Lương đại thúc! Chắc đại thúc không nỡ giết Bùi phu nhân?

Lương Trung Sơn hỏi lại:

- Chúng ta đã để phu nhân chết đói rồi còn gì nữa?

A Liệt đáp:

- Đừng nói giỡn! Bản lĩnh Bùi phu nhân như vậy mà sợi dây gai kia cột được bà chẳng? Huống chi phu nhân còn có miệng, chẳng lẽ bà không biết kêu người đến cứu? Trừ phi bà ta tự sát thì không kể.

Lương Trung Sơn nói:

- Thế ra thiếu gia đã biết là phu nhân không chết hay sao?

A Liệt đáp:

- Cái đó đã hẳn. Và lại nghe câu bà đối đáp với đại thúc thì bà ưng chịu từ đây vĩnh viễn không lộ mặt ra ngoài giang hồ nữa. Phải vậy không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Chính là thế đó. Nhưng lão nô có thể giải thích.. A Liệt gạt đi:

Bất tất phải giải thích nữa. Chúng ta đến bảo khố để tìm Phân quang kiếm thôi.

Hai người đi trong bóng tối, xuyên qua nhiều đường phố đến một nơi, chung quanh toàn là ngõ hẻm, nhà cửa tồi tàn. Hiên nhiên là một khu quần tụ những dân nghèo.

Đột nhiên A Liệt trầm giọng hỏi:

- Lương đại thúc! Đại thúc dẫn tại hạ đi đâu vậy?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đến bảo khổ.

A Liệt hỏi:

- Phía trước phải chăng là nhà ta?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng rồi! Nhưng chúng ta chỉ đi qua mà thôi.

Khi hai người đi qua căn nhà, A Liệt không nhìn được dưng bước lại, giương to cặp mắt nhìn nhà cửa đầy bụi bặm cùng mạng nhện.

Bao nhiêu ký ức nổi lên trong đầu óc chàng. Mấy tháng nay chàng đã gặp bao nhiêu chuyện, người chàng cũng biến đổi rất nhiều.

Dĩ nhiên điều đáng bi thảm nhất là chuyến này chàng trở về chốn cũ từ mẩu đã khuất bóng, vĩnh viễn không được thấy âm dung.

Hai hàng châu lệ chàng tuôn ra xối xả. Trong gian phòng này chàng đã được hưởng bao nhiêu lòng từ bi, được nghe bao nhiêu lời dạy dỗ của người mẹ hiền mà nay đều biến thành mây khói, chỉ còn lại căn phòng tịch mịch.

Lương Trung Sơn dịu dàng thúc giục:

- Thiếu gia ơi! Chúng ta đi thôi.

A Liệt ậm ừ nhưng không cất bước.

Lương Trung Sơn lại nói:

- Chờ lát nữa mọi việc đều ổn thỏa, chúng ta sẽ lại đây dâng hoàng đế chinh lý những di vật của chủ mẫu. Thế mới là biện pháp kỷ niệm bà.

A Liệt cũng biết hiện giờ không nên trùng trình. Chàng đành thu mỗi bi ai, giờ tay lên gạt lệ rồi trở gót bước đi.

Lương Trung Sơn đi trước dẫn đường, lão chạy càng nhanh hơn.

Chớp mắt đã đến phía trước một tòa nhà cao lớn ở phía bắc thành. Hai người quanh ra đằng sau đảo mắt nhìn vào phía trong tường thấy tòa lầu hai tầng bằng đá xếp lên.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia! Đây là nhà của ngoại tổ thiếu gia.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Gia mẫu không phải xuất thân từ một nhà nghèo hèn ư?

Lương Trung Sơn đáp:

- Không phải. Sau khi bà mang thai mới bị đuổi đi. Lão nô vâng lệnh giả làm trợ phụ của chủ mẫu để dễ bề che tai mắt hàng xóm.

A Liệt hỏi:

- Tại sao lại không tìm một căn nhà tốt hơn?

Lương Trung Sơn đáp:

- Chủ mẫu không muốn rời xa nhà quá.. Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Khi ấy chưa kịp bàn định ổn thỏa thì trong nhà đã phát sinh đại họa, nên lão nô giả trang làm nhà bần hộ để địch nhân không nghĩ là người của Tra gia. Do đó mà chìm đắm vào cảnh nghèo túng.

A Liệt không nói gì. Lương Trung Sơn lại tiếp:

- Thực ra lão nô đã lầm to. Giả tử khi ấy mà không sợ chết thì đã truyền Hóa huyết thần công cho thiếu gia rồi. Hỡi ơi.. A Liệt gạt đi:

- Chuyện đã qua còn nhắc tới làm chi? Chúng ta vào đi thôi.

Lương Trung Sơn nói:

- Tòa thạch lâu này nguyên là khuê phòng của chủ mẫu, nên chủ nhân ngày trước lập ra một cái kho nhỏ. Ban đầu tưởng để làm chỗ chơi đùa nhưng sau lại dùng làm nơi cất bảo vật.

A Liệt hỏi:

- Chúng ta tiến vào liệu có người phát giác không? Đây đã là nhà của ngoại tổ, dĩ nhiên ta chẳng thể sát hại người trong nhà được. Có đúng thế không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Thiếu gia cứ yên tâm. Lão nô đã nghĩ cách rồi. Những năm trước cứ cách mấy ngày lão nô lại nhân đêm tối lên vào đây hí lộng quỷ thần khiến cho không ai dám ở trong phòng này.

Hai người vượt tường nhảy vào, chạy đến bên thạch lâu, ngừng đầu lên nhìn thì thấy vẫn tồi tàn như cũ, đủ biết nhà bỏ lâu ngày không ai sửa sang quét tước và dĩ nhiên không có người ở.

Lương Trung Sơn nói:

- Hay lắm! Đến nay vẫn chưa có người dám trú ngụ.

Cửa dưới lầu đóng kín, nhưng cửa sổ mé hữu có lỗ hổng thò tay vào mở được.

Trong cửa sổ một màu tối đen, nhìn chẳng thấy vật gì cả.

A Liệt từ ngày hãm thân vào chốn võ lâm đầy cừu hận, đã từng xuất sinh nhập tử không biết sợ hãi là gì mà lúc này đột nhiên chàng cảm thấy ớn da gà.

Phía trong cửa sổ tối đen dường như có giấu điều gì thần bí vô hạn, tưởng chừng có nhiều lực lượng đề kháng, khiến chàng cảm thấy mình bất lực.

Lương Trung Sơn đã nhảy lên thềm. A Liệt hít mạnh một hơi chân khí nhất định không để nỗi khủng khiếp lộ ra ngoài mặt, khiến Lương Trung Sơn khỏi cho mình là hạng trẻ nít. Chàng cũng nhảy lên theo.

Lương Trung Sơn dẫn A Liệt quanh ra một bên. Bên này cũng có cửa sổ. Lão mở ra nhảy vào.

A Liệt đứng ngoài ngó tình trạng bên trong. Mục lực của chàng rất tinh nhuệ. Chàng lờ mờ ngó thấy phía trong là một thư phòng.

Trong phòng chỗ nào cũng đầy cát bụi và màng nhện, nhưng đồ vật còn đủ cả. Một cái tủ sách lớn, một cái bàn bằng gỗ tử đàn hiện ra trước mắt. Trên tường còn hai bức thư họa đã rách nát. Ngoài ra những đò, những ghế vẫn y nguyên.

Lương Trung Sơn ở trong phòng quay ra chờ chàng tiến vào. Đồng thời lão móc túi lấy một thứ môi lửa đặc biệt để soi đêm tối.

Mục lực của lão không bằng A Liệt, nên ở trong phòng tối tầm cần nhờ ánh lửa soi sáng.

A Liệt ôm bầu tâm sự trầm trọng nhảy vào.

Lương Trung Sơn khẽ nói:

- Phía sau thư phòng là gian nhà chứa đồ vật.

Lão vừa nói vừa chuẩn bị bật lửa lên.

A Liệt ngăn lại, khẽ nói:

- Tại hạ nhìn rõ rồi. Đại thúc cứ đi theo là được.

Chàng tiến đến bên cửa, rút then ra, đột nhiên phía ngoài cửa phát ra một tiếng lách cách.

A Liệt sợ quá tưởng chừng huyết dịch trong người ngưng cả lại. Đầu óc chàng không khỏi nghĩ tới ngoài cửa trong bóng tối có nhiều cảnh tượng đáng sợ.

Lương Trung Sơn khẽ nói:

- Sao? Then cửa không kéo ra được ư?

A Liệt nghe thanh âm của lão liền đáp:

- Bên ngoài dường như có tiếng động.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Thật thế ư? Chúng ta thử điều tra xem.

A Liệt muốn nói có lẽ là ma quỷ, nhưng chàng không thốt lên lời. Chàng mở cửa ra thấy bên trong có lối đi đầy cát bụi. Bỗng chàng ngửi thấy mùi khê nồng nặc. Đây là mùi hôi hám của căn nhà bỏ không lâu ngày bốc lên. Nó cũng đủ khiến cho người ta thêm sợ hãi.

Ngoài cửa càng tối mù tối mịt, nhưng A Liệt vẫn ngó thấy một dãy hành lang trống rỗng chằng có vật gì. Chàng không thấy bóng ma quỷ gì hết, nên yên lòng lại rất nhiều.

Chàng nghiêng mình sang một bên nói:

- Đại thúc đi trước đi.

Lương Trung Sơn nói:

- Tối quá! Lão nô nhìn không rõ cả thiếu gia.

Lão khoa chân bước qua ngưỡng cửa, đồng thời bật lửa lên.

A Liệt dường như cũng bất sợ, chàng xoay tay đóng cửa lại vì e có người nhòm qua cửa sổ để thấy ánh đèn lửa. Bây giờ chàng mới phát giác ra trên khung cửa có một trái cầu tròn bằng gỗ. Bên trái cầu là một lỗ trống đủ cho trái cầu xoay chuyển. Chàng mới tỉnh ngộ tiếng động phát ra là do trái cầu chuyển động. Chàng hiểu then cài cửa trong thư phòng có liên quan đến trái cầu đó. Lúc trái cầu chuyển động cũng làm cho trái cầu xê xích phát ra tiếng động.

Lương Trung Sơn đi theo hành lang được mấy bước liền rẽ vào lối khác. Lão dừng lại trước một khuôn cửa gỗ. Lão giơ đuốc lên soi cũng thấy đầy bụi bặm và có khóa ngoài. Cái khóa đã biến thành sắc đen. Vừa trông thấy cũng biết ngay là khóa han rỉ rồi, có tra chìa khóa vào cũng không mở được.

A Liệt phát giác ra Lương Trung Sơn đang cẩn thận điều tra khe cửa từ trên xuống dưới.

Trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Lương đại thúc! Đại thúc làm gì vậy?

Lương Trung Sơn vừa nắn cái khóa vừa đáp:

- Ngày trước lão nô đã để lại ký hiệu. Bây giờ vẫn còn nguyên, tức là không ai mở khuôn cửa này.

ÂRẮcÂ một tiếng vang lên! Lão đã bẻ gãy khóa. Tiếp theo cánh cửa mở ra. Mùi hôi hám lại xông vào mũi. Lương Trung Sơn và A Liệt phải né tránh sang một bên.

Sau một lúc, Lương Trung Sơn nói:

- Lão nô vào trước mở cửa sổ cho hả hơi.

Lão tiến vào rất lẹ, tay cầm mỗi lửa soi cả gian nhà.

Đây là một gian phòng nhỏ vuông vắn. Góc trên bức tường bên phải có một cửa

số vuông chừng hai thước. Lương Trung Sơn mở lẹ ra rồi lùì lại.

Trong phòng toàn gác ván cây làm kệ. Trên kệ để đủ thứ:

nào chăn đệm, nào giày dép, nón áo. Lại còn một ít giỏ tre.

A Liệt hỏi:

- Lương đại thúc! Phải chăng đây là nơi cất giấu bảo vật?

Lương Trung Sơn đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Đây mới là cửa vào. Dưới chân tủ áp tường có một huyệt động nhỏ bé. Chỗ đó cả chủ mẫu cũng không biết.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy.. chỉ có một mình tiên phụ là biết thôi ư?

Lương Trung Sơn nói:

- Đã có một hồi lão nhân gia tạm thời vào ẩn trong nhà này, đại khái không có chuyện gì. Lão nhân gia tra xét thấy không ai di chuyển cái tủ để mở đường hầm, rồi quyết định lợi dụng nơi đây làm chỗ để cất báu vật. Không ngờ ngày nay lại giúp cho thiếu gia được nhiều việc.

Lúc này lão đã thấy mùi hôi hám trong phòng tiêu tan đi nhiều rồi. Lão vừa cất bước thì đột nhiên A Liệt ngăn lại.

Lương Trung Sơn cũng là người cơ cảnh dị thường, lập tức lão thối tắt mồi lửa, đứng dán người vào tường. Lão biết rõ tai mắt của tiểu chủ nhân rất minh mẫn, đã đến bậc siêu phàm nhập thánh.

Lại nghe A Liệt khê hăng dặng một tiếng, khê nói:

- Không có chuyện gì cả.

Lương Trung Sơn nói:

- Trời ơi! Lão nô lại tưởng có động, cần phải cảnh giác.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi đại thúc trên đời có ma quỷ không?

Lương Trung Sơn lẳng lặng hồi lâu, cười hỏi lại:

- Lão nô không hiểu thiếu gia hỏi câu này làm chi? Theo nhận xét của lão nô thì trên đời không có ma quỷ, hay ít ra là lão nô chưa từng được gặp quỷ bao giờ.

A Liệt nói:

- Dường như đại thúc có ý tiếc rằng không được nhìn thấy ma quỷ, nhưng tại hạ lại cảm thấy yên tâm.

Lương Trung Sơn nói:

- Cái chết, sống của con người là chuyện rất tầm thường. Điều đáng thương là con người sau khi chết rồi như khói tỏa mây bay, vĩnh viễn không còn vết tích gì. Cả những nhân vật hồi sinh tiền găm mây thét gió, hổ đấu rồng tranh, mà chết rồi không biết đi đâu. Nào cơ mưu, nào dũng cảm, nào hứng thú nào tài học đều mất tích chẳng còn gì. Thiếu gia thử nghĩ coi nếu chết rồi còn hóa ra quỷ tồn tại thì đã không phải là tiêu diệt.

A Liệt ngẩn người ra đáp:

- Tại hạ chưa từng nghĩ tới điểm này.

Lương Trung Sơn nói:

- Tuổi thiếu gia còn nhỏ, nên ít lưu tâm tới chuyện đó. Còn lão nô lại nghĩ rằng nếu con người chết đi còn hồn ma thì lại là một việc rất đáng an ủi, vì chúng ta chết rồi được biến thành quỷ thì chẳng có gì đáng tiếc nữa.

A Liệt ngắt lời:

- Tại hạ hiểu rồi. Đại thúc nói thế là nếu chúng ta có gặp quỷ lại thành một điều rất đáng mừng. Hỡi ơi! Vừa rồi tại hạ thật đã sợ vỡ mật.

Lương Trung Sơn lại thắp lửa lên chạy vào trong phòng. Lão di chuyển cái tủ lớn để hở ra tấm ván gỗ dài chừng sáu thước, rộng ba thước.

A Liệt nắm lấy vòng sắt trên ván kéo mạnh lên thì thấy bên dưới có để sẵn một cái thang gỗ xem chừng đã hư nát. May ở chỗ chàng không tính lợi dụng cái thang này.

Dưới hầm rộng chừng trượng vuông. A Liệt tung mình nhảy xuống. Chàng khẽ hít một hơi thì phát giác ra không khí dưới này còn trong lành hơn ở trên, đủ biết có chỗ thông gió.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cao Thanh Vân Xuất Hiện Thành Linh

Trong góc nhà đặt một cái ghế cao. Trên ghế đặt một cây đèn nến sáp.

Lương Trung Sơn xuống hầm rồi quẹt lửa thắp đèn lên. Trong hầm sáng tỏ khiến cho vô số hào quang lấp lánh vì có rất nhiều đồ đạc trang sức nạm ngọc thạch treo trên tường.

Ngoài ra còn mấy chiếc ghế dài, trên đặt rất nhiều đồ đạc.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Khi gia gia ta ẩn trong này chắc dùng những đồ nạm châu báu kia để làm trò tiêu khiển. Giả tỷ dưới hầm không đặt ống thông hơi thì nhất định lão gia không chịu nổi và dĩ nhiên không đem dấu bảo vật ở đây.

Trên một chiếc ghế thấp áp tường phía tả cũng bày lăm đồ vật, nhưng đều bọc lại bằng bao vải và không có ánh hào quang.

A Liệt chú ý tìm kiếm thanh Phân quang kiếm, nên chàng chẳng để ý gì đến những đồ trân bảo. Chàng nhìn khắp nơi mà chẳng thấy đao kiếm chi hết.

Lương Trung Sơn nói :

- Thiếu gia ! Những vật trên ghế kia đều là của báu trấn sơn mà những môn phái lớn rất thèm khát. Bây giờ A Liệt mới đảo mắt nhìn lại thấy Lương Trung Sơn cúi lom khom trước ghế, cầm những vật bọc vải lên. Về mặt nghiêm nghị lão tự nói một mình:

- Đây chắc là ấn Bắc đẩu ngọc tỷ.

Lão vừa nói vừa mở bọc ra thì quả nhiên thấy chiếc ấn lớn bằng miệng bát, trắng tinh, nhẵn bóng, không một vết gợn:

Quả là vật báu hiếm có trên đời.

Lương Trung Sơn lại nói tiếp :

- Vật báu này của bang Thất Tinh. Nghe nói bang chúa lúc lập ra bang hội có khắc vào ấn Ân Bắc đầu thất thức Ân là một môn tuyệt học võ lâm ảo diệu vô cùng.

A Liệt liền bước lại coi thấy một mặt ấn có khắc tự tích và đồ hình.

Lương Trung Sơn cũng nhìn thấy rồi. Lão ngẫm nghĩa một lúc rồi nói :

- Nô tài đã được nghe lão gia nhắc tới vụ này mà bây giờ mới được trông thấy.

A Liệt lại cầm một cái nghiên đá hình tròn giờ lên hỏi :

- Cái này cũng là bảo bối ư?

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Đúng thế! Đó là vật báu trấn sơn của phái Nga Mi. Đáy nghiên có khắc Lương nghi thập tam kiếm Ân.

A Liệt chau mày đặt cái nghiên cổ xuống nói :

- Lương đại thúc ! Mục đích chúng ta về đây để tìm Phân quang kiếm.

Lương Trung Sơn đáp :

- Lão nô biết rồi ! Lão nô biết rồi !

A Liệt cất giọng trầm trọng hỏi :

- Chẳng thấy kiếm đâu, có phải không ? Vì thế mà đại thúc chỉ nói chuyện bảo bối của các môn phái khác.

Lương Trung Sơn buồn rầu thở dài đáp :

- Quả không thấy đâu. Lão nô cũng lấy làm kỳ lạ tại sao thanh kiếm kia lại không có ở đây.

A Liệt nói :

- Hay là tiên phụ không để Phân quang kiếm trong này ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Lão nhân gia không để đây thì dấu ở đâu ? Khắp nơi trong nhà này bảy môn phái lớn đã xục tìm hết mọi chỗ cũng không thấy Phân quang kiếm.

A Liệt hỏi :

- Thanh kiếm đó cũng là một báu vật hay sao ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Dĩ nhiên là bảo vật truyền đời của nhà họ Tra. Nghe nói thanh kiếm này sắc bén phi thường, chặt sắt như cắt bùn! A Liệt nói :

- Chúng ta đi do thám các môn phái. May ở chỗ đại thúc còn nhận ra được nó.

Lương Trung Sơn lắc đầu đáp :

- Nô tài cũng chưa từng thấy qua thì làm sao mà nhận được nó? A Liệt sừng sốt hỏi :

- Đại thúc cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ thì chúng ta làm cách gì để biết nó mà điều tra ?

Hai sự việc này thật khiến cho chúng ta phải điên đầu! Bồng chàng nhảy bổ lên nói :

- Có chỗ rồi ! Chúng ta đến hỏi Bùi phu nhân. Bà đã nhắc tới phân quang kiếm

thì chắc bà biết nó lạc lõng nơi đâu. Không chừng bà đã ngó thấy rồi.

Lương Trung Sơn cũng phấn khởi tinh thần. Hai người lập tức rời khỏi chỗ nhà hầm. Lúc ra đi, Lương Trung Sơn không quên xếp đặt lại tình hình mọi nơi như cũ để khỏi bị người ta phát giác ra điều khác lạ.

Hai người cư trú ở Khai Phong đã lâu nên đường ngang ngô hẹp những khu phụ cận đều thuộc hết. Bây giờ chuyên tìm ngõ hẻm tối tăm mà đi.

A Liệt tới cửa căn nhà trước khẽ cất tiếng gọi :

- Bùi phu nhân !

Rồi tiến vào phòng.

Bùi phu nhân vẫn còn nằm ruỗi dài trên giường. Con người mập mập rất quen mắt nhưng không khỏi khiến cho người ta rung động.

Bùi phu nhân lẳng lặng ngó hai người tiến vào.

A Liệt lên tiếng trước :

- Vừa rồi tại hạ quên hỏi phu nhân một điều.

Bùi phu nhân đáp :

- Hai điều chứ không phải một.

A Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại hai điều?

Bùi phu nhân đáp :

- Nếu người bảo chỉ có một điều thì cũng chẳng sao. Hiện giờ ta chỉ bằng lòng cho người hỏi một vấn đề. Nếu hỏi đến điều thứ hai ta không trả lời.

A Liệt nhún vai nói ngay :

- Được rồi ! Tại hạ chỉ muốn biết chuyện Phân quang kiếm.

Bùi phu nhân nói:

- Phân quang kiếm ở trong bảo khố. Các người không tìm được ở nơi đó hay sao ?

A Liệt đáp :

- Đã đến bảo khố rồi.. Bùi phu nhân ngắt lời :

- Vậy mà không thấy kiếm ư ? Ta còn lấy làm kỳ là tại sao A Khôn không tìm được đến địa điểm. Tuy ta có tìm bản đồ, nhưng nét vẽ rồi rít không tra ra. Cần phải có người ở đó nghiên cứu kỹ mới thấy. Nhưng Tra Nhược Vân bảo là A Khôn biết rồi.

A Liệt hỏi :

- Phu nhân đã tới đó chưa ? Bùi phu nhân giương mắt lên, trong mắt lộ ra những tia sáng ôn hòa hỏi lại :

- Phải chăng người ngờ ta đã đến trước một bước lấy mất rồi ? Tuy ta không lấy nhưng cũng chẳng trách người.

A Liệt hỏi :

- Sao trong bảo khố lại không có kiếm ? Bùi phu nhân đáp :

- Đây là một yếu điểm ta cần phải nói rõ cho người hay.

Mụ khê hăng dặng ra chiều trịnh trọng nói tiếp :

- Phân quang kiếm tuy gọi là thanh kiếm mà thực ra nó chỉ là một lưỡi đao trủy thủ, vừa nhỏ vừa ngắn hơn lưỡi trủy thủ thông thường thuộc loại khí giới Ân Ngự trường kiếm. A Liệt hỏi :

- Ủa ! Nó chỉ nhỏ bé có vậy thôi ư ?

Bùi phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Vì nó nhỏ bé mà ít người chú ý tới. Bất cứ ai nghe tên cũng tưởng lẽ ra nó phải dài ba thước. Lương Trung Sơn nói :

- Té ra là thế ! Thiếu gia ! Chúng ta mau trở lại tìm.

A Liệt toan cất bước, nhưng chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Tiên phụ bảo thế phải không ? Bùi phu nhân đáp :

- Phải rồi. Hài tử ! Người nên nhớ thà ta gạt ai còn có lý chứ quyết không gạt người. Người nên biết ta không có con nên bây giờ thấy người, trong lòng nảy ra một thứ cảm giác kỳ dị.

Thanh âm nhẹ Ôn nhu một cách lạ thường. khiến người nghe chẳng thể không tin được.

A Liệt thở dài nói :

- Bùi phu nhân ! Phu nhân coi tại hạ bằng tấm lòng thân thiết, nhưng đáng tiếc là tại hạ quyết chẳng thể nào coi phu nhân như mẫu thân được.

Mặt chàng co rúm lại tỏ ra trong lòng kích động vô cùng.

Bùi phu nhân cho là A Liệt giận mình về tội vụng trộm với Lục Nhất Biều. Bất giác mặt đỏ mặt lên cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng nữa. A Liệt nghĩ tới mẫu thân đã từ trần, lòng chàng đau khổ dị thường. Chàng xoay mình bước đến bên cửa. Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia ! Khoan rồi hãy đi !

Bùi phu nhân lại nói:

- Phi Khanh ! Ta hỏi người :

Giả tử người tìm thấy Phân quang kiếm và võ công bí lục truyền gia thì người làm cách nào để rèn luyện? Lương Trung Sơn sừng sốt la lên :

- Ủa ! Vân cô nương nói phải lắm! A Liệt đáp :

- Câu trả lời của tại hạ cũng vậy mà thôi, nhưng không thỉnh giáo ở nơi bà nữa.

Bùi phu nhân không hiểu hỏi lại:

- Sao đáp án của người cũng giống ta? A Liệt gật đầu đáp :

- Phải rồi. Vì trên cõi đời này không còn biện pháp nào khác. Có đúng thế không?

Bùi phu nhân nói :

- Người nói đúng. Nhưng ta e rằng vì người quá thông minh nên lại bị cái thông minh làm cho lầm lẫn.

A Liệt nói :

- Chính phu nhân đã tuyên bố quyết không trả lời tại hạ vấn đề thứ hai. Vậy có nói ra cũng bằng vô dụng, chỉ làm mất thì giờ mà thôi.

Lương Trung Sơn không nhịn được xen vào :

- Thiếu gia! Thiếu gia nên lấy đại cuộc làm trọng, đừng bực dọc với Vân cô nương nữa. Thiếu gia thử nói ra nếu có lầm lẫn, phu nhân tất không làm thỉnh được.

A Liệt lắc đầu. Bùi phu nhân cũng không phản đối.

Thái độ của A Liệt khiến cho người ta rất lấy làm kỳ. Chẳng những Bùi phu nhân, mà Lương Trung Sơn cũng không hiểu. A Liệt cất bước ra ngoài phòng. Chàng thấy Lương Trung Sơn không theo ra thì hiểu lẽ ở lại làm gì rồi. Chàng rất lấy làm bất mãn liền nhún mình nhảy vọt lên không.

Trong đêm tối trông chàng chẳng khác con chim khổng lồ bay vọt đi. Vì một

cái chàng đã ra tới cổng ngoài trước đường hẻm. Chàng muốn đi cho xa để khỏi nghe thấy câu chuyện giữa hai người.

A Liệt đang đi trong ngõ hẻm thì trên bờ tường trong ngõ ló ra nửa đầu người. Cặp mắt sắc bén nhìn thẳng A Liệt một cái rồi lại ẩn vào sau tường.

Giả tử A Liệt không có tâm sự bối rối thì tai mắt chàng minh mẫn mà chỉ cách nhau rất gần như vậy, nhất định chàng phải phát giác ra điều khác lạ. Dĩ nhiên cử động của đối phương cực kỳ cao minh, nhưng nếu lòng chàng thoải mái cũng phát giác ra được.

Chỉ trong nháy mắt, A Liệt cách đầu tường chừng mấy thước, đầu người lại ló ra. Cặp mắt ở trong bóng tối lấp lánh ánh hàn quang nhanh như điện chớp. A Liệt vẫn chưa biết chi hết. Đầu óc chàng bị những ký ức chua cay cùng mối tình tha thiết của mẫu thân ngày trước ngăn trở hết thính lực cùng thị lực của chàng, so với lúc bình thường thật khác nhau một trời một vực. Mãi đến lúc người kia xuất hiện toàn thân trên đầu tường, A Liệt mới cảnh giác. Tuy nhiên lưng chàng vẫn xoay về phía bức tường có người đứng đó.

Người kia thủ thế nhảy xuống nhưng đứng lại. Vậy mà luồng cường lực mãnh liệt vô cùng đã xô đến sau lưng A Liệt. A Liệt chấn động tâm thần vội đề tụ cương khí khắp toàn thân. Tuy mới trong một nháy mắt mà A Liệt tưởng chừng đã lâu lắm.

Chàng không nhẫn nại được xoay mình lại. Chàng vừa nhìn rõ bỗng trong lòng khoan khoái vô cùng !

Người dạ hành thần bí này chính là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân. Y không những là người bạn tốt của chàng mà chính chàng đang muốn kiếm y. Chàng vội nhảy lên đầu tường hỏi :

- Cao huynh ! Sao Cao huynh cũng đến đây? Cao Thanh Vân cười đáp :

- Mấy bữa nay ta vẫn ngấm ngầm theo dõi Bùi phu nhân và biết là mẹ đã tìm được một nơi kín đáo. Ban đầu ta tưởng mẹ dùng làm chỗ hội họp bí ẩn.

A Liệt tưởng chừng như người bị đâm mấy nhát kiếm đau thấu tâm can. Chàng vội ngắt lời :

- Tiểu đệ đang muốn tìm Cao huynh.

Cao Thanh Vân nói :

- Bạch huynh đệ ! Hãy khoan! Ta cảm thấy dường như không tiện quá thân cận với huynh đệ vì huynh đệ là cái đích mà bảy môn phái lớn đang hết sức truy tìm.

A Liệt đáp:

- Phải rồi ! Tiểu đệ chính là người họ Tra.

Cao Thanh Vân nói :

- Hay lắm ! Vậy ta kêu người bằng Tra huynh đệ. Người nên biết ta chẳng sợ dây vạ vào mình.

Người cứng chiều người đàn bà kia muốn hãm hại tạ. A Liệt cười hỏi :

- Chắc Cao huynh có biết giữa tiểu đệ cùng mục dường như có mối liên hệ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Còn dường như gì nữa ! Đúng là mối liên quan rất mật thiết.

A Liệt nói:

- Phải rồi! Mục là một trong những người tình của tiên phụ.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó tiểu huynh cũng không lạ gì.

A Liệt hỏi :

- Nhưng tiểu đệ vẫn muốn hạ sát mục. Cao huynh! Cao huynh định giá tiền bao

nhiều? Cao thanh Vân là tay lão luyện cơ trí mà gặp câu hỏi này cũng không khỏi ngần ngại. Y hỏi lại:

- Huynh đệ bảo sao ? A Liệt đáp :

- Tiểu đệ nghe nói Cao huynh làm thích khách, nên phải cùng Cao huynh thương lượng về giá tiền. Tiểu đệ muốn mua cái chết của mẹ. Cao huynh đặt giá bao nhiêu xin cứ nói huych toẹt ra.

Cao Thanh Vân nói :

- Huynh đệ đừng nói đùa. Giữa chúng ta không phải người ngoài.

A Liệt nói :

- Buôn bán là buôn bán. Có điều tiểu đệ không hiểu liệu Cao huynh giết được mẹ chẳng?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên là được. Nhưng.. A Liệt ngắt lời :

- Vì là người nhà tiểu đệ không thể hạ thủ được. Tuy nhiên tiểu đệ đã bắt mẹ và trói lại rồi.

Chỉ vì thái độ của mẹ đối với tiểu đệ như bà mẹ đối với con. Hỡi ơi.. Cao Thanh Vân thở phào một cái hỏi :

- Nếu vậy thì tiểu huynh cũng chẳng nên hạ thủ. Phải vậy không ?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Không phải ! Chính vì tiểu đệ không ra tay được mới phải cầu đến Cao huynh.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nhưng mẹ cũng giống như mẫu thân của Tra đệ thì làm thế nào ?

A Liệt nghiêng răng đáp :

- Trước đây chưa lâu muội đã hạ sát mẫu thân của tiểu đệ.

Cao Thanh Vân sững sốt hỏi :

- Nếu vậy thì đáng chết. Nhưng tại sao lại xảy ra vụ này ?

A Liệt đáp :

- Tuy muội không biết là mẫu thân của tiểu đệ, nhưng mu....

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi! Được rồi! Tiểu huynh chịu nhận món hàng này. A Liệt thấy Cao Thanh Vân nhận lời, chàng lại ngấn người ra hỏi :

- Cao huynh định đặt giá thế nào ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh chỉ cần Tra đệ ưng chịu hai điều kiện. A Liệt hỏi :

- Là những điều kiện gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Điều thứ nhất là Tra đệ phải giữ mình trong sạch đừng chung chạ bừa bãi với đàn bà con gái, trừ phi đối phương là người có chân tình với mình, dĩ nhiên cái đó ra ngoài thể lệ.

A Liệt cười đáp :

- Điều kiện này thì tiểu đệ chịu rồi.. Chàng nghĩ bụng :

- Chắc y biết mình có nhiều bạn gái nên đưa lời cảnh cáo. Cái đó chẳng qua vì tiếng tăm của tiên phụ mà ra. Cao Thanh Vân lại nói:

- Còn điều kiện thứ hai là những bảo vật của các môn phái đánh mất, Tra đệ lấy hết giao cho tiểu huynh.

A Liệt thùng thảng hỏi :

- Mụ làm gì đáng giá nhiều như vậy ? Cao Thanh Vân đáp :

- Đây là tiểu huynh còn vì tình bằng hữu tính rẻ một phần. Thực ra bấy nhiêu chưa đủ đâu. Này nhé ! Tra đệ thử nghĩ coi :

Dưới gầm trời, ai là người có thể giết chết được mụ ? A Liệt hỏi :

- Tiểu đệ không rõ những môn phái lớn mất bảo vật gì.

Cao Thanh Vân liền kể ra trong đó có cả cái nghiên cổ cùng ấn bạch ngọc.

A Liệt trầm ngâm một lúc chưa nói gì. Cao Thanh Vân bỗng nở một nụ cười thâm. Chính y cũng nhận thấy là mình đòi giá cao quá A Liệt chưa chắc đã ưng thuận.

Cao Thanh Vân muốn mượn cơ đòi trả đũa để khước từ vụ buôn bán này. Tuy y không sợ giết người, nhưng đụng vào Bùi phu nhân là một mối họa tà đình.

A Liệt đột nhiên lên tiếng :

- Được rồi ! Tiểu đệ ưng chịu hết, không thiếu thứ gì. Có điều tiểu đệ xin Cao huynh làm cho một việc nữa là tìm cách gì để tiểu đệ được yết kiến Tiêu Dao lão nhân.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi, nhưng những bảo vật của bảy môn phái làm cho y động tâm. Và Bùi Phu nhân đã vụng trộm với đàn ông lại giết chết mẫu thân A Liệt là tội đáng chết lắm.

Y tự nhủ :

- Lần này ta vì báu vật mà tiếp nhận món hàng kia.

Y hỏi lại A Liệt :

- Tra đệ muốn gặp mặt Tiêu Dao lão nhân làm chi ? Lão nhân gia không tiếp ai.

A Liệt nói :

- Tiểu đệ chỉ cần tìm được đến chỗ lão. Còn lão có tiếp hay không cái đó là việc riêng của tiểu đệ. Cao Thanh Vân nói :

- Được rồi ! Lão nhân gia trước nay như hạc nội mây ngàn tiêu dao tự tại. Nhưng Tra đệ rất hên vận vì hai bữa nữa là đến kỳ xuất quan của lão nhân gia. A Liệt vội hỏi :

- Phép xuất quan thế nào ? Xuất quan ở đâu ? Cao Thanh Vân đáp :

- Hàng năm lão nhân gia về chùa Bạch Mã ở Lạc Dương một lần. Lão ở trong một gian tịnh xá đóng cửa nửa tháng. Ngày mốt là kỳ hạn xuất quan. Tiểu huynh cũng.. Đột nhiên y dừng lại không nói nữa, nhưng A Liệt đã hiểu ý. Nguyễn Cao Thanh Vân là ký danh đệ tử của Tiêu Dao lão nhân, dĩ nhiên ngày lão xuất quan, y phải đến vấn an.

A Liệt nghĩ thầm :

- Đã biết thời gian cùng địa điểm thì tự ta đi lấy, hà tất phải theo y.

Chàng nhớ lại ngày trước đi coi những nơi thắng tích ở Lạc Dương cùng Kỳ Kinh, đã đến chùa Bạch Mã. Đó là một ngôi chùa tối cổ ở Trung Quốc, nhiều người đến chiêm ngưỡng.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh muốn được một thời hạn là nửa tháng. Tra đệ nghĩ sao ?

A Liệt đáp:

- Được lắm! Được lắm!

Cao Thanh Vân nói:

- Bây giờ tiểu huynh đi đây, nhưng cần nhắc Tra đệ một câu là võ công của Tra đệ hiện giờ chưa đủ đâu. Vừa rồi ta coi thấy trận thế của bảy môn phái lớn thật là đáng sợ, có cả mấy vị cao niên đã qui ẩn cũng xuất hiện. Tuy nhiên không phải hoàn toàn đối phó với người, mục tiêu của họ còn nhằm vào Cực Lạc giáo nữa. Nhưng nếu Tra đệ bị bọn họ truy tung thì ta dám nói chỉ trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm là Tra đệ biến thành xác chết.

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ tự biết coi chừng, Cao huynh bất tất phải quan tâm. Hề Cao huynh làm xong nhiệm vụ là nhất định tiểu đệ y ước dâng đủ đồ vật.

Cao Thanh Vân trợn mắt lên nhìn A Liệt một lần nữa rồi nhảy xuống không một tiếng động.

A Liệt cũng nhảy xuống trở về trong hẻm chờ Lương Trung Sơn.

Chàng biết lão nhất định hỏi Bùi phu nhân về phương pháp luyện võ. Món nhân tình này không nên lãnh thụ, vì chàng đã có thành kiến.

Chàng chờ một lúc thấy Lương Trung Sơn chạy ra, nét mặt hớn hở.

Lão không nói gì, kéo A Liệt lật đật đi ngay.

A Liệt biết lão muốn trở về qui ốc. Chàng động tâm năm lão lại khẽ hỏi :

- Lương đại thúc ! Sao đại thúc không có chỗ nào khác?

Lương Trung Sơn gật đầu hỏi lại :

- Có thì có đấy. Nhưng sao phải tìm chỗ khác ? A Liệt nghĩ đến Cao Thanh Vân tất ngấm ngấm theo dõi hành tung chàng nhưng không muốn nhắc tới. Chàng đáp :

- Phân quang kiếm ở trong mình tại hạ rồi, ngoài ra tại hạ còn có việc muốn nói với đại thúc.

Lương Trung Sơn rất đỗi ngạc nhiên, nhưng vẫn tin lời chàng.

Lão dẫn chàng đến một nơi khác trong một khu nhà hẻo lánh ở phía đông thành.

Trong nhà hiển nhiên có người, mà chỉ có một viện bỏ không.

A Liệt đảo mắt nhìn quanh bốn phía thấy nơi đây quét tước sạch sẽ. Chàng nghĩ thầm :

- Đây chắc là chỗ ẩn thân của Lương đại thúc, thật là nhiều như hang chuột.
Lương Trung Sơn thấp đèn lên rồi nói :

- Thiếu gia! Thiếu gia lấy kiếm ra coi.

Lão đối với vấn đề này rất khẩn trương.

A Liệt cười hỏi :

- Dù tìm được Hóa huyết chân kinh mà không tìm được Tiêu Dao lão nhân phỏng có ích gì.

Lương Trung Sơn giật mình kinh hãi nói :

- Thiếu gia nghe rõ cả rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Không phải đâu. Tại hạ chỉ biết là cần tìm được Tiêu Dao lão nhân. Lão đã nghiên cứu võ công khắp thiên hạ đến chỗ tinh vi mới làm được việc mà những tay cao thủ hạng nhất không làm nổi.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều tại hạ đã biết chỗ ở của Tiêu Dao lão nhân.

Chàng vừa nói vừa móc ra một thanh kiếm nhỏ chỉ dài có mấy tấc.

Lương Trung Sơn đón lấy, ngạc nhiên hỏi:

- Nó là thanh kiếm này ư? Lão gia ngày trước vẫn đem theo bên mình mà lão nô lại không biết đây là Phân quang kiếm lừng danh thiên hạ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tiểu Anh Hùng Bái Kiến Tiêu Dao

A Liệt hỏi :

- Đó là một cách để ngăn cho người ta khỏi ăn cắp. Dù ai trông thấy cũng không muốn lấy. Nhưng tại hạ không hiểu bí lục khắc ở chỗ nào ?

Lương Trung Sơn đáp :

- Không phải khắc vào kiếm mà là giấu ở trong chuôi.

Lương Trung Sơn xoay chuôi kiếm lấy lần, tự nhiên chuôi kiếm rời ra. Trong chuôi kiếm giấu một cuộn giấy nhỏ.

Dưới ánh đèn hai người phấn khích, cẩn thận lấy cuộn giấy ra.

Lương Trung Sơn nói :

- Thiếu gia! Thiếu gia coi cẩn thận đi ! Lão nô ra ngoài canh chừng. Vụ này không phải tầm thường. Thiếu gia cần để ý lắm mới được.

A Liệt gật đầu. Chàng thổi tắt đèn đi rồi mới mở cuộn giấy ra coi. Hay ở chỗ trong đêm tối chàng coi sự vật cũng rõ như ban ngày chẳng có chút chi bất tiện. Trường hợp này khiến cho dù có người ngoài dòm trộm cũng chẳng thể nào trông rõ cảnh vật trong phòng. Lương Trung Sơn đi tuần tra bốn mặt vô cùng cẩn thận. Hỏi lâu lão nghe A Liệt gọi mới trở về phòng thắp đèn sáng lên, A Liệt đã cắt Hóa huyết chân kinh vào trong chuôi kiếm như cũ.

Hai người ngồi bên bàn nói chuyện rất lâu.

A Liệt nói :

- Trong sách gia gia đã nói rõ kinh này là chân bản truyền đời. Trong nhà còn có một bản nữa cũng là bản chính nhưng vẫn tự đảo lộn lại phương pháp cố ý làm cho thêm phần rắc rối. Vì thế mà người ngoài bản môn có coi đến cũng không hiểu được.

Lương Trung Sơn hỏi :

- Thiếu gia coi kinh văn rồi thấy thế nào ?

A Liệt đáp :

- Rõ ràng minh bạch lắm, nhưng lúc tu luyện nhất định là vấn đề khó khăn, vì pháp môn ở trong này có nhiều chỗ khác hẳn với Lăng gia bí lục của tại hạ. Lại có chỗ dường như đi ngược đường.

Lương Trung Sơn hỏi :

- Vấn đề khó khăn này chỉ có thỉnh giáo Tiêu Dao lão nhân mới hiểu được hay sao ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế. Sáng mai tại hạ viết ra một bản lang nha bí lục cùng những chỗ sơ hở để đưa cho Tiêu Dao lão nhân duyệt lại để đối chiếu tham khảo..

Lương Trung Sơn hỏi :

- Sao không đi ngay đêm nay?

A Liệt đáp :

- Không được! Kết quả của A Tinh thế nào? Chúng ta không thể bỏ nàng được.

Lương Trung Sơn nói :

- Theo lời Vân cô nương thì mọi người lâu lắm mới tìm ra được bí đạo, nhưng không kiếm thấy tông tích ai cả.

A Liệt nói :

- Thế thì hay lắm. Chiều tối mai chúng ta lên đường được rồi.

Lương Trung Sơn không hiểu tại sao lại phải chờ đến tối mai mới lên đường mà cũng không biết Tiêu Dao lão nhân ở đâu.

Lão lợi dụng tuổi già và tướng mạo bình thường cùng cải trang một chút đi thám thính các nơi trong thành Khai Phong suốt ngày hôm sau để nghe động tĩnh của các môn phái.

Kết quả cuộc điều tra tổng hợp thì dường như các phái lớn không hoạt động gì mà gặp rất ít người bọn họ, không hiểu vì lẽ gì họ im lặng.

Đến chiều tối, A Liệt sao Lang nha bí lục xong, sắp sửa hành trang cùng Lương Trung Sơn đang chuẩn bị lên đường thì đột nhiên thanh âm A Liệt cất lên nghe rất kinh hãi. Chàng hô :

- Cao huynh! Mời Cao huynh vào đây ngồi chơi.

Bên ngoài có tiếng người đáp lại :

- Lỡ tai Tra huynh đệ quả là minh mắt.

Tiếp theo cửa phòng kẹt mở. Một hán tử thân thể tráng kiện khí vũ hiên ngang thái độ kiêu hùng, đằng hoàng bước vào. Người này lưng cài bảo đao, giầy thao rú xuống phát phơ.

Lương Trung Sơn tròn mắt há miệng ra chiều kinh ngạc. A Liệt bảo lão :

- Lương đại thúc! Đại thúc bất tất phải hoang mang. Cao huynh là người giúp đỡ chúng ta. Đại danh y là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân, khét tiếng giag hồ.

Cao Tranh Vân gật đầu thi lễ chào Lương Trung Sơn rồi quay lại bảo A Liệt :

- Thông minh tài trí của Tra huynh đệ cao xa hơn sự tiên liệu của tiểu huynh

hiều. Cái đó chứng minh bằng việc tạm trú của Tra đệ Ở nơi đây và đến tối nay mới động thân. Tiểu huynh tỉnh ngộ rồi.

Y dừng lại một chút rồi tiếp :

- Sáng sớm hôm nay người các môn phái tới tập ra ngoài thành điều tra đến xế chiều mới về.

Họ kiếm trong vòng trăm dặm quanh đây mà không thấy tông tích hai vị đầu nên đoán chắc Tra đệ hãy còn ở trong thành.

A Liệt hỏi :

- Nếu vậy thì đêm nay chắc họ mở cuộc điều tra ráo riết trong phủ Khai Phong phải không?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế ! Nhưng Tra đệ lại phải rời khỏi nơi đây vào lúc đó hay sao?

A Liệt nghiêm nghị hỏi :

- Tin tức này của Cao huynh quan trọng phi thường cho tiểu đệ. Không hiểu bang chủ Cái Bang Lục Minh Vũ có tại phủ Khai Phong chẳng ? Ngoài ra tiểu đệ còn muốn thỉnh giáo Cao huynh một việc.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chẳng những Lục Minh Vũ hiện ở phủ Khai Phong mà sau lúc mặt trời lặn số đông cao thủ Cái Bang cũng tới đây. Hiện giờ nói về thực lực thì các môn phái lớn chưa bằng hẳn được.

A Liệt gật đầu hỏi tiếp :

- Chắc Cao huynh đã điều tra được chỗ dụng tâm của Lục Minh Vũ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hẳn biết sự việc xảy ra ở cửa sổ phía đông sớm muộn gì cũng có kẻ phản loạn chạy đi nên triệu hết những tay cao thủ đến đây. Thanh thế hẳn lớn như vậy thì còn ai dám dây vào ?

A Liệt hỏi :

- Nhưng Cái Bang ở cả giải Giang Nam, sao hẳn triệu tập được cao thủ đến mau thế ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên họ đã dự bị mệnh lệnh từ trước là sắp có lệnh triệu lên miền bắc.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi :

- Khi đó mọi việc của Cực Lạc giáo chưa bị vỡ lở. Nếu vì một mình Phùng Thúy Lam thì sao Cái Bang lại đem việc nhỏ làm cho to chuyện? Bởi thế.. tiểu đệ nghĩ rằng họ còn phe cường địch nào khác cần phải đối phó. Cao huynh có hiểu nội vụ không?

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi gương mặt lên nhìn A Liệt hỏi lại :

- Tra đệ quả nhiên không phải tầm thường. Vậy mà trước đây Tra đệ ra chiều ngớ ngẩn, phải chăng Tra đệ giả vờ ?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ mới đoán có một câu như vậy đã khiến cho Cao huynh kinh ngạc đến thế ư ?

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Vậy không cần hỏi cũng biết là Cao huynh có dính líu về vụ này!

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Tiểu huynh cố ý tiết lộ ra một tin tức để thăm dò xem động tĩnh

của họ đồng thời để chứng thực sự phỏng đoán của mình. Hiện giờ chẳng những đã chứng minh hẳn có liên quan đến vụ đó đồng thời tiểu huynh còn biết được hẳn là Cực Lạc giáo chủ. Nhân cách hẳn như vậy chứng tỏ hẳn có thể làm bất cứ một việc thương thiên bại lý nào.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi nhất định không hỏi nữa vì việc Cao Thanh Vân đề cập đến không có liên quan gì tới chàng. Hơn nữa chàng cho là những mối xích mích của họ mình đừng biết là hơn.

Lại nghe Cao Thanh Vân nói tiếp :

- Tra huynh đệ ! Huynh đệ đã nói còn có điều chưa rõ muốn hỏi ta.

A Liệt hỏi :

- Đúng thế ! Tiểu đệ muốn hỏi đêm nay Cao huynh tới đây vì việc gì ?

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp :

- Huynh đệ đã hỏi tới thì tiểu huynh nói trắng ra. Tiểu huynh tới đây có việc muốn thương lượng cùng Tra đệ. Có thể nói là một cuộc trao đổi điều kiện hai bên cùng có lợi.

A Liệt nói :

- Nếu là việc có lợi cho chúng ta thì dĩ nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh. Cao huynh thử nói nghe.

Cao Thanh Vân nói :

- Tra đệ đã biết tiểu huynh vốn là môn hạ phái Võ Đương, chẳng có ơn oán gì với Tra gia.

Nhưng giữa tậ phái và phái Thiếu Lâm lại có mối quan hệ sâu xa. Vì thế mà.. A Liệt ngắt lời :

- Vì thế mà Cao huynh muốn lấy bảo vật của Thiếu Lâm phải không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chính là thế đó.

A Liệt hỏi :

- Được lắm ! Nhưng tiểu đệ không hiểu lợi ở chỗ nào?

Lương Trung Sơn xen vào :

- Thiếu gia! Bảo vật đó ở đâu ?

A Liệt khoát tay gạt đi :

- Đại thúc đừng xen vào.

Đột nhiên chàng biến thành người quả quyết, lão luyện tỏ thái độ trấn áp kẻ khác.

Quả nhiên Lương Trung Sơn không dám nói nữa.

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu Tra đệ làm được vụ này thì tiểu huynh đề nghị Tra đệ giả làm tiểu huynh, tiểu huynh giả làm Tra đệ. Chúng ta chỉ cần lộ diện trái ngược nhau là các vị đi đường một cách bình yên.

A Liệt nói :

- Đúng lắm! Kế này tuyệt diệu.. Chàng nói rồi cúi đầu ngẫm nghĩ.

Lương Trung Sơn khi nào chịu tin lời Cao Thanh Vân. Vì thế mà lão bồn chồn hết dậm chân lại thở dài.

A Liệt không lý gì đến lão. Chàng ngừng đầu lên nhìn Cao Thanh Vân hỏi :

- Chúng ta đã có điều ước về việc giao dịch. Vậy cứ như ước mà làm, nhưng

tiểu đệ rất cảm phục diệu kế của Cao huynh, vậy mong Cao huynh hãy giúp tiểu đệ vô điều kiện được chăng ?

Cao Thanh Vân ngạc nhiên đáp :

- Giúp đỡ vô điều kiện ư ?

A Liệt cười đáp :

- Phải rồi ! Tiểu đệ cũng biết lời thỉnh cầu này quá đáng.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Tra đệ đã biết là quá đáng sao còn đưa ra ?

A Liệt chỉ cười chứ không trả lời.

Cao Thanh Vân lắc đầu ra vẻ không sao đoạn đáp :

- Chuyến này ta lỗ vốn rồi. Thôi được! Nếu các vị cần lên đường gấp thì ta sẽ có cách khiến cho bọn họ chỉ theo dõi hành tung ta.

Lương Trung Sơn trợn mắt há miệng, ấp úng :

- Thiếu gia ! Vạn nhất mà bọn người kia khám phá ra. Ý lão muốn nói vạn nhất mà Cao Thanh Vân lừa gạt há chàng tự chui đầu vào tròng.

A Liệt ngắt lời :

- Lương đại thúc, chúng ta đến đây từ đêm qua. Cao huynh đã biết cả rồi. Nếu y muốn gia hại chúng ta thì hiện giờ nhất định bọn cao thủ đã bao vây bốn mặt. Đại thúc bất tất phải băn khoăn.

Cao Thanh Vân nói :

- Chắc lâu nay Lương đại thúc ít qua lại giang hồ nên không hiểu tại hạ là người thế nào.

Y nói rồi lấy râu cùng lông mặt, quần áo và khí giới mà y đã chuẩn bị từ trước đem ra cải trang cho A Liệt.

Thủ pháp hóa trang của Cao Thanh Vân rất thuần thực và mau lẹ. Chỉ trong nháy mắt y đã biến đổi A Liệt giống hệt y. Nên biết Cao Thanh Vân thường thường hành thích giữa ban ngày có thể len lỏi vào bất cứ chỗ nào, nên thuật hóa trang của y đã đến trình độ rất cao minh. Bây giờ A Liệt chỉ việc mặc áo và đeo binh khí vào là xong. Đột nhiên chàng bảo Lương Trung Sơn :

- Lương đại thúc! Bây giờ thời gian đối với chúng ta rất ung dung. Vậy đại thúc chạy đi lấy ngay bảo vật của chùa Thiếu Lâm đưa cho Cao huynh để tỏ lòng thành.

Cả Cao Thanh Vân cùng Lương Trung Sơn đều ngạc nhiên.

A Liệt lại thúc giục :

- Lương đại thúc! Lẹ lên! Chẳng lẽ đại thúc không nhìn thấy tấm lòng nghĩa khí của Cao huynh ư ?

Lương Trung Sơn bỗng phưỡn ngực ra, bật lên tiếng cười đồng dạc đáp :

- Dạ dạ ! Đây là chuyện người đời hâm mộ nhau về nghĩa khí ! Lão nô thật quá vụng về.

Lão chạy đi ngay. A Liệt cùng Cao Thanh Vân đều xúc động. Cả hai người cảm thấy trong lòng thanh thản và nổi lên mô l thân ái thành thực.

Hồi lâu Cao Thanh Vân mới lên tiếng :

- Xét cho cùng thì Lương đại thúc là người rất giàu kinh nghiệm. Hỡi ơi! Người đời nay chỉ mãi mưu đồ lợi riêng, kẻ nghĩa khí thật là hiếm có.

A Liệt nói :

- Cao đại ca ! Tiểu đệ yết kiến Tiêu Dao lão nhân xong rồi có thể vì Cao huynh mà ra công khuyến mã.

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Việc của Tra đệ dĩ nhiên tiểu huynh cũng không thể tọa thị điềm nhiên. Phải vậy không ?

Hai người đang trò chuyện thì Lương Trung Sơn đã trở về đem theo cái hộp gỗ dài chừng hơn thước. A Liệt đón lấy hộp trao vào tay Cao Thanh Vân.

Lúc này A Liệt đã đổi y phục, lương đeo trường đao, trông giống hệt Cao Thanh Vân, chỉ có bậc sư trưởng hay thân nhân mới nhận ra được.

Hai người chia tay từ biệt.

A Liệt chờ cho Cao Thanh Vân đi trước trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, mới cùng Lương Trung Sơn ra cửa sau.

Quả nhiên hai người rời khỏi phủ Khai Phong không xảy chuyện gì. Lương Trung Sơn mua một đôi Tuấn mã để đi cho lẹ.

Vào khoảng giờ ngọ hôm sau hai người đã tới Lạc Dương, đi thẳng đến chùa Bạch Mã. Lương Trung Sơn ở lại chùa ngoài. Một mình A Liệt đến ra mắt Tiêu Dao Lão Nhân.

A Liệt đi được một quãng xuống suối rửa mặt bỏ râu và lông mày giả đi, khôi phục lại khuôn mặt. Chàng nhắm phía sau chùa đi thẳng vào.

A Liệt ra tới cổng sau gặp hai nhà sư đứng gác cổng.

A Liệt dừng bước chú ý nhìn hai nhà sư. Lòng chàng nảy ra vô số chủ ý. Hai nhà sư thấy chàng nhìn mình chăm chú đều lấy làm kỳ nhưng cũng không lên tiếng hỏi.

Hai bên lặng lẽ đối diện. A Liệt chấp tay cười nói :

- Kính chào hai vị đại sư.

Hai nhà sư chấp tay đáp lễ. Nhà sư mé tả nhiều tuổi hơn cất tiếng :

- Thí chủ có điều chi dạy bảo?

A Liệt hỏi lại :

- Các vị đại sư có biết cửa này là cửa phương tiện, cửa nơi trần thế mịt mờ rồi chứ?

Hai nhà sư sừng sốt đưa mắt nhìn nhau.

Nhà sư lớn tuổi đáp :

- Thí chủ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trong lời nói có ẩn ý thiền cơ, sâu xa khó hiểu. Tiểu tăng thật thẹn mình là người cửa Không.

A Liệt nói :

- Các vị đại sư đều là kẻ sĩ tận tâm tu đạo nên không hiểu những chỗ phiền não vô cùng của người thế tục. Tỷ như tại hạ khát vọng dâng một vật trân qui lên một vị lão nhân gia mà hiện chưa tìm được đường lối mới thật là khó.

Hai nhà sư không nín cười được. Một vị cười ha hả hỏi :

- Cửa này tuy đặt ra nhưng vẫn luôn luôn mở rộng. Thí chủ còn điều chi phiền não?

A Liệt thờ dài sườn sượt đáp :

- Tại hạ dù có vào qua cửa này đến tận tịnh xá, nhưng chẳng làm thế nào để lão nhân gia chịu mở mắt nhìn thì cũng bằng vô ích, có đúng thế không ?

Nhà sư mé hữu nói :

- Vậy thí chủ dùng ngọn lưỡi Tô Tần để lão nhân gia mở mắt ra coi.

A Liệt hỏi :

- Nếu lão nhân gia lơ đi như không nghe tiếng thì làm thế nào ?

Nhà sư mé tả xoa tay hỏi lại :

- Bọn bần tăng làm sao mà hiểu được nên làm thế nào !

A Liệt đáp :

- Đến đại sư mà cũng tụ thủ bàng quan thì tại hạ chả còn chút hy vọng gì nữa.

Nhà sư mé hữu hỏi :

- Thí chủ nói xa nói gần hoài sao không cho biết ý mình muốn là điều gì? Bọn bần tăng không biết thật và dĩ nhiên không muốn hỏi.

A Liệt đáp :

- Tại hạ không dám nói, vì có nói ra đại sư cũng không hiểu.. Chàng mỉm cười nhìn đối phương. Khóe mắt có vẻ khiêu chiến !

Nhà sư mé hữu chau mày hỏi :

- Bây giờ chúng ta hãy tách vấn đề ra làm hai. Bần tăng giúp hay không giúp thí chủ là một chuyện. Hiểu được hay không hiểu được là chuyện khác. Như vậy có đúng không?

A Liệt đáp :

- Đúng lắm !

Nhà sư hỏi :

- Vậy bần tăng muốn hỏi một lời :

Vật đó là vật gì mà bọn bần tăng nghe không hiểu ?

A Liệt đáp :

- Đó là hai pho kinh điển.. Nhà sư mé tả hỏi xen vào :

- Kinh điển ư? Thế thì khó tin lắm.

A Liệt đáp :

- Hai pho kinh này một là Hóa huyết chân kinh và một là Lang nha chân kinh. Khắp thiên hạ chỉ có một mình lão nhân gia hiểu được mà thôi.

Hai nhà sư vốn là người đã đọc hết kinh sách thiên hạ, có ý tự phụ học rộng. Ban đầu họ yên trí là việc thiên hạ dù mình chưa trải qua nhưng chắc đã đọc trong kinh sách rồi. Ngờ đâu A Liệt nói đến hai bộ kinh điển này thì đến cái tên hai nhà sư cũng chưa từng nghe qua, bất giác đều ngẩn người ra.

Đột nhiên có tiếng ngọc khánh vọng ra, thanh âm rất lọt tai.

Hai nhà sư ngạc nhiên. Nhà sư mé tả nói :

- Thí chủ vào đi. Lão tiên sinh mời thí chủ đó.

A Liệt mỉm cười thi lễ rảo bước tiến vào. Miệng lẩm bẩm :

- Chỉ sợ các vị giả cầm giả điếc chứ đã chịu nói năng thì lo gì Tiêu Dao lão nhân không nghe tiếng.

Chàng xuyên qua cửa viện nhìn vào thấy một khu đất cỏ mọc và cây cối rườm rà rất tinh mịch. Ở mé tả cách đó không xa có một tòa tịnh xá.

A Liệt rảo bước đến cửa tịnh xá thấy cạnh cửa khép hờ, mục quang có thể nhìn vào được.

Bên trong nhà một tòa viện nhỏ bài trí rất trang nhã. Nền nhà lát gạch trắng có bốn người quì ở đó.

Trong bốn người này có ba nam một nữ. Coi bóng sau lưng cũng nhận ra đều đã lớn tuổi. Bọn họ phủ phục xuống đất coi rất thành tâm kính cẩn.

A Liệt định thần, trút bỏ tạp niệm rồi mới khom lưng thi lễ.

Chàng lớn tiếng :

- Vân bối là Tra Tư Liệt xin bái yết lão tiên bối.

Trên thềm còn có một lần cửa nữa mà cửa này đóng chặt. Phía trong cửa có thanh âm khàn khàn vọng ra :

- Tiến vào đi ! Mở cửa ra !

A Liệt kính cẩn bước lên thềm đi thẳng đến bên cửa, nhưng thấy cửa này khuôn gỗ mà dán giấy rất nhẹ nhàng. Trên cửa còn bụi bám đầy. Hiển nhiên lâu nay không mở ra.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc nhanh như điện. Trí nhớ của chàng hơn người một bậc, nên Cao thanh Vân và Lương Trung Sơn đã nói gì về Tiêu Dao lão nhân chàng không quên một chi tiết.

A Liệt nghĩ thầm :

ÂCao Thanh Vân bảo lão nhân gia chỉ tọa quan một tháng mà sao cửa này lại lâu năm chưa mở.

Mặt khác Lương đại thúc đã kể cho chàng nghe tổ phụ chàng đã tỷ thí võ công với Tiêu Dao lão nhân mà Tiêu Dao lão nhân không chiếm được trượng phong..ÂChàng nghĩ tới đây bất giác sinh lòng ngờ vực, bụng bảo dạ ÂHiển nhiên cửa này chưa từng mở ra. Ngày thường họ ra vào tất bằng cửa bên. Vậy hà tất lão nhân gia phải kêu mình mở cửa. Phải chăng trong vụ này còn có điều chi bí ẩn?Â Dĩ nhiên chàng không suy nghĩ lâu được mà phải đi tới quyết định ngay.

Hiện giờ chỉ có hai cách. Một là chàng mở khuôn cửa giấy này. Hai là nói rõ với Tiêu Dao lão nhân về lý do không thể mở cửa được.

Vụ này nói thì dễ mà sự thực quan hệ rất lớn. Nếu mở cửa có thể xảy ra biến cố khôn lường, thường khi nguy hiểm đến tính mạng.

Trường hợp không mở cửa là phản kháng mệnh lệnh của lão, cũng có thể đưa đến kết quả vĩnh viễn không được gặp mặt lão.

Một trong hai trường hợp đều nghiêm trọng vô cùng! A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rất mau, chàng quyết tâm tự tử :

- Dù là nguy hiểm đến tính mạng ta cũng cứ tuân lệnh mở cửa. Phương chi chưa chắc Tiêu Dao lão nhân đã biết được ta uống ngũ độc tiên đàm rồi, do đó mà ta thoát nạn không chừng.

Chàng liền đưa hai tay ra khẽ đẩy cửa. Tuy chàng không quay đầu lại cũng biết lúc phát ra tiếng kẹt cửa tất khiến cho bốn người cùng ở trong viện phải chấn động tâm thần, ngẩng đầu lên nhìn.

Hai cánh cửa vừa mở, A Liệt ngó thấy một lão già ngồi xếp bằng trên bờ đoàn nhìn thẳng ra cửa chính đối diện với chàng, cách chàng , thước.

Đồng thời A liệt nhìn thấy lão phát tay áo, một luồng kinh lực xô tới trước mặt chàng tựa hồ muốn đưa chàng lên hất ra ngoài trăm dặm. Nói cho đúng thì luồng lực đạo tuy không mãnh liệt lắm, song nó có uy lực ghê gớm khiến cho chàng khó bề kháng cự.

A Liệt tự nhiên vận chân khí để chống lại, nhưng cảm thấy áo quần phăng về phía sau cơ hồ cửa đứt cả da thịt. Sau cháng không đứng vững được phải lùi ra đến mép thềm. Chỉ một bước nữa là rớt xuống viện.

Đột nhiên người chàng cả mặt trước mặt sau đều rung động rồi đứng vững lại không phải lùi nữa.

Phía sau chàng nổi lên những tiếng thở dài rất khẽ nhưng nghe cũng biết là vì họ lo lắng hay buồn phiền mà phát ra. Dĩ nhiên là tiếng thở dài của mấy người quì ở trong viện.

Lão già trong nhà từ từ đứng dậy. Lão thân hình to lớn, mặc áo lương bào màu nguyệt bạch, tỏ ra là người phong lưu nhàn nhã. Mặt lão thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng phải là nhân lực cỡ A Liệt mới nhìn thấy.

Lúc này A Liệt không bị luồng tiềm lực xô đẩy chàng bèn bước tiến vào trước cửa quì xuống miệng hô lời bá ý.

Lão già nói :

- Hài tử ! Người hãy tiến vào đây!

A Liệt tạ Ôn rồi tiến vào trong nhà. Lão già ngồi xuống ghế, bảo A Liệt tiến lại gần. Lão nhìn chàng nói :

- Hài tử! Đã hai chục năm nay, ngươi là kẻ duy nhất mở được cửa quan này của lão phu.

A Liệt kinh hãi nói :

- Vãn bối không hiểu gì hết. Nếu biết trước khi nào dám sính cường trước mặt lão tiền bối !

Tiêu Dao lão nhân khoan thai cười đáp :

- Không sao, lão phu đặt cửa quan này là để cảnh tỉnh bốn tên nghiệt chướng kia, chứ không phải làm khó dễ với người ngoài. Nhưng lão phu vẫn để cho cơ hội thì nay ngươi đã làm thay cho chúng rồi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chùa Bạch Mã Khai Thông Huyết Mạch

A Liệt nói :

- Văn bối e rằng cử động này khiến lão tiên bối không được vui lòng.

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Những nỗi hỷ nộ ai lạc lão phu quên đã lâu rồi.

A Liệt vội nói :

- Vây xin lão tiên bối tha thứ cho, văn bối đã làm phiền.

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Cái đó chẳng quan hệ. Giá tỷ cửa quan này thủy chung không mở ra cũng biến thành mối phiền lụy cho lão phu, vì mỗi năm lão phu phải về đây bế quan một lần..

Lão mỉm cười hỏi tiếp :

- Hài tử! Có phải vừa rồi người nói đến hai bộ kinh điển?

A Liệt đáp :

- Đúng thế ! Văn bối đặc biệt đưa tới đây để lão tiên bối coi.

Chàng lấy hai cuốn kinh mỏng dính hai tay đưa lên.

Tiêu Dao lão nhân chưa đón lấy, hỏi :

- Phải chăng người là người họ Tra ở Hóa Huyết môn?

A Liệt đáp :

- Đúng thế!

Tiêu Dao lão nhân hỏi :

- Vậy ngày trước ta đã đến quý phủ, người có biết không?

A Liệt đáp :

- Vãn bối có biết việc đó.

Tiêu Dao lão nhân lại hỏi :

- Vậy mà người đưa bí lục bảo điển của quý phủ cho lão phu coi tức là làm cho lệnh tôn ngày trước đã chiếm được thượng phong nay phải tiêu trừ. Người có biết không?

A Liệt đáp :

- Hiện nay lão tiên bối đã thành người thứ nhất trong hoàn vũ. Vậy lão tiên bối có coi hay không cũng vậy mà thôi.

Tiêu Dao lão nhân thở dài nói :

- Phải rồi! Chung Kỳ đã từ trần thì khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy chẳng còn ai nghe. Đó là một điều khiến cho lão phu cảm thấy quạnh hiu.

A Liệt nói :

- Vãn bối đã luyện thành công pho chân khí trong Lang nha bí lục, nên bây giờ không còn có cách nào rèn luyện được môn võ công gia truyền nữa, nên phải tới đây xin lão tiên bối trở đường cho.

Tiêu Dao lão nhân hỏi :

- Nếu người chưa luyện thành chân khí thì làm gì chống đỡ được môn Trái

Thay thần công ở tay áo lão phu vừa phóng ra ?

Lão từ từ giơ tay đón lấy bí lục rồi nói :

- Lời yêu cầu của người e rằng lão phu chưa đủ túc lượng, không chắc đã giúp gì cho người được.

A Liệt đáp :

- Tiên bối mà dạy thế thì văn bối đành bỏ ý định này chứ không còn cách nào khác.

Tiêu Dao lão nhân trầm ngâm không nói gì, chăm chú nhìn cuốn Hóa Huyết chân kinh. Nhưng lão chỉ ngó tạt tích ngoài bia chứ chưa mở ra. Hồi lâu lão mới cất tiếng hỏi :

- Người có rộng thì giờ không ?

A Liệt hỏi lại :

- Lão tiên bối sao lại hỏi câu này ?

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Khấp mình người đầy bụi bặm đủ tỏ đã vượt một quãng đường dài hàng mấy trăm dặm, chưa kịp tắm gội thay áo. Nếu người không có việc gấp, tất người đã nghỉ ngơi tắm gội ung dung. Ta lại nhận thấy người trải qua những cơn sóng gió hãi hùng nên phải đến thẳng đây.

A Liệt rất khâm phục đáp :

- Quả đúng như vậy.

Tiêu Dao lão nhân lại nói :

- Hiển nhiên ta đã tìm thấy bằng chứng là trên mặt người còn dấu vết cải trang. Cái đó tỏ ra trong khi đi đường người phải đề phòng có người sinh sự ngăn trở.

A Liệt đáp :

- Đúng thế! Hiện nay trong chín phái lớn võ lâm thì bảy phái và Cái Bang điều động hết cao thủ để truy nã vân bối.

Tiêu Dao lão nhân Ân Ân một tiếng rồi nói :

- Đã có bảy môn phái lớn truy tìm mà người còn chạy thoát được đến đây, thật không phải chuyện dễ dàng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bất luận người nhờ ai giúp đỡ mà đã đến được cùng lão phu tương kiến là có duyên với nhau rồi. Huống chi giữa lão phu và lệnh tổ phụ lại là chỗ cố nhân, thì lão phu không thể tụ thủ bàng quan. Vậy để lão phu nghĩ lại coi.

Cặp mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa lão nói :

- Bốn tên nghiệt đồ kia là môn hạ của lão phu đã ba chục năm. Chúng ném đủ mùi đau khổ nay được nhờ người mở cửa quan cho, chúng mới thoát vòng khổ ải.

Lão vừa dứt lời thì ngoài cửa đã nổi tiếng tạ ân vọng vào.

Tiêu Dao lão nhân lại nói :

- Lý đương nhiên bọn chúng phải giúp người một tay để người mau được thỏa mãn tâm nguyện.

Rồi lão hô :

- Vương Hồng Phạm ! Vào đây!

Ngoài viện có tiếng đáp lại rồi một hán tử chạy vào quỳ xuống trước giường Tiêu Dao lão nhân, miệng hô :

- Đệ tử xin kính cẩn chờ đợi pháp chỉ.

Tiêu Dao lão nhân hỏi :

- Vừa rồi chúng ta đối đáp những gì người đã nghe rõ chưa?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Đệ tử nghe rõ rồi.

Tiêu Dao lão nhân hỏi :

- Ta muốn sai người đi thông Nhất hội, Nhị khu, Tam quan, Tứ huyết. Người muốn phụ trách việc nào ?

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Đệ tử xin giúp y đi thông huyết nhất hội, mong ân sư chuẩn y cho.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Hay lắm ! Đó là bước đường trọng yếu để đi tới các lãnh vực khác. Vậy người phải ghi nhớ những cái nguy hại có thể xảy đến với người trước chứ không phải ở nơi y. Người hãy coi chừng.

Vương Hồng Phạm dạ một tiếng rồi đứng dậy quay lại nhìn A Liệt đồng thời bảo chàng :

- Tra huynh đệ ! Chúng ta vào trong nhà tịnh thất bên kia.

A Liệt nhìn Tiêu Dao lão nhân bần khoản hỏi lại :

- Theo lời lão tiên bối thì dường như hành động này rất nguy hiểm cho Vương tiền bối.

Tiêu Dao lão nhân nhắm mắt lại không trả lời.

Vương Hồng Phạm giục A Liệt :

- Tra huynh đệ ! Chúng ta đi thôi. Tại hạ sẽ giải thích cho huynh đệ nghe.

Hai người vào tịnh thất ở bên cạnh. Bây giờ A Liệt mới bình tĩnh lại để nhìn Vương Hồng Phạm thì thấy y là con người văn nhã chừng bốn, năm chục tuổi. Nhân trạch rất sung túc. Vương Hồng Phạm hỏi :

- Chắc huynh đệ muốn biết rõ hai việc. Việc thứ nhất là tại sao bọn bốn người tại hạ bị trừng phạt, hai là điều kiện mà huynh đệ vừa hỏi lão nhân gia. Có đúng thế không ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế.

Wương Hồng Phạm thờ dài nói :

- Bọn tại hạ là những người tu đạo nhưng mà chưa trừ hết thói ác, gây nên việc bất hoà. Ba chục năm trước ân sư rất bất mãn muốn đuổi bọn tại hạ ra khỏi môn đường.

A Liệt không cần hỏi kỹ cũng hiểu vì nội bộ xảy chuyện xích mích giữa các sư huynh sư đệ của họ. Cái đó không liên quan đến người ngoài. Chàng đoán chắc vụ này có dính líu đến vị nữ đồng môn kia, nên chàng không hỏi nữa.

Wương Hồng Phạm nói sang chuyện khác :

- Còn điều thứ hai thì người tu đạo trong một thời gian nào đó tất nhiên gặp kiếp nạn không lớn thì nhỏ. Bữa nay ta giúp huynh đệ cũng là số kiếp. Dù ta gặp nguy hiểm, huynh đệ cũng bất tất phải quan tâm.

A Liệt chưa hiểu rõ, nhưng nếu hỏi lại cũng không tiện. Chàng đành đáp :

- Tại hạ xin lĩnh giáo.

Wương Hồng Phạm lại nói :

- Bây giờ chúng ta ngồi đối diện vận thần công tỳ đấu để xem mạnh yếu thế

nào. Lẹ ra thì một bữa mà chậm lắm là bảy ngày cũng đạt tới mục đích.

Điểm này A Liệt cũng chưa hiểu rõ, nhưng thấy Vương Hồng Phạm không muốn giải thích, chàng đành theo đối phương ngồi xuống bồ đoàn.

Hai bên đều vận công, mỗi bên đưa ra một bàn tay áp vào nhau và bắt đầu cuộc tỷ thí.

Từ trong bàn tay Vương Hồng Phạm một luồng tiềm lực đẩy ra mãnh liệt vô cùng!

A Liệt sợ bị thương vội vận động thần công phát huy chân khí để chống lại.

Sau một lúc luồng lực đạo của đối phương bỗng tiêu tan, nhưng A Liệt vẫn phải xô đẩy chân lực ra, không thì như người senh chân rút xuống biển cả thật đáng sợ.

May ở chỗ luồng chân khí này không hao tổn như tinh lực đi rồi không trở lại mà nó tuần hoàn lưu chuyển sinh hóa vô cùng, nên chàng chống được lâu mà không có chi đáng ngại.

A Liệt để hết tâm trí vào việc đề công đối kháng. Chẳng bao lâu chàng đi vào tình trạng quên mình. Những sự việc bên ngoài chàng không nhìn thấy hay nghe rõ nữa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Đột nhiên chàng cảm thấy luồng cương khí từ trong tay phát ra đã đến trình độ thoải mái, như người đang đi thuyền ngoài biển khơi thấp thoáng nhìn thấy lục địa.

A Liệt mở hé mắt ra nhìn thấy trời tối mịt mới biết là cuộc tỷ thí đã mất một ngày.

Vương Hồng Phạm ra chiều hết sức; vẻ mặt lo buồn nóng nảy.

A Liệt ngấm ngấm kinh ngạc tự hỏi :

- Ta không cảm thấy đối phương phải kháng cự lại thì làm sao mà hết sức? Vì lẽ

gì y lộ về lo buồn?

Vương Hồng Phạm vẫn giữ nguyên trạng thái. A Liệt rất đỗi hồ nghi, bỗng không nỡ để y trong tình trạng này, liền giảm bớt luồng chân khí đi một ít, thử xem có giúp gì được đối phương không.

Chàng vừa giảm bớt chân khí thì bất thành linh trong tâm linh nghe đánh Âm binh Âm một tràng như xảy ra tai vạ. Rồi áp lực từ bốn mặt xô đến.

A Liệt bất đắc dĩ phải thu luồng chân khí về vận ra khắp mình để chống áp lực.

Thế rồi một luồng nhiệt lưu nhỏ bé từ lòng bàn tay đối phương xuyên vào trong thân thể chàng, tựa hồ giữa lúc chàng thu chân khí về luồng nhiệt lưu thừa cơ xâm nhập. A Liệt bỗng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Một mặt chàng phải đối phó với luồng nhiệt lưu, một mặt phải chống lại áp lực bốn mặt xô tới.

Chàng không ngờ vì chút ý nghĩ nhân hậu mà biến thành phiền phức, không chừng mất mạng nữa và chàng còn đâu để luyện Hóa Huyết Thần Công.

Trước tình hình này, chàng không rảnh để nghĩ ngợi nhiều nữa, đành phát huy lực lượng đến mức tối đa để kháng cự cả bên trong lẫn bên ngoài.

Sau một lúc A Liệt vì phải tận lực để kháng thành ra nhọc mệt. Có lúc chàng lo chống được bên này bỏ mặc bên kia. Đồng thời luồng nhiệt lưu xâm nhập vào người mỗi lúc một nhiều. Luồng nhiệt lưu như mũi dùi đi thẳng vào huyết đan điền. Đây là một yếu điểm mà những người luyện tập nội gia công phu phải gia tâm bảo vệ. A Liệt cũng không ra ngoài thể lệ đó được, chàng phải điều động một phần chân khí quay về chống cự luồng nhiệt lưu này.

Chàng bồn chồn trong dạ, trán toát mồ hôi.

Vương Hồng Phạm bỗng vung tay trái lên phóng chưởng đánh xuống Thiên Linh Cái A Liệt.

A Liệt thấy trong óc nổ đánh Âm binh Âm một tiếng, linh huyết khai thông. Kể đó luồng áp lực bên ngoài cũng như luồng nhiệt lưu trong mình đột nhiên tiêu tan mất.

Vương Hồng Phạm thu tay về, thờ phào một cái, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lúc y đứng lên từ từ ra khỏi tịnh thất, sang phòng bên cạnh yết kiến Tiêu Dao lão nhân.

Lúc này ba người đồng môn kia vây quanh lão. Mọi người vừa thấy Vương Hồng Phạm bước vào đều tỏ vẻ vui mừng y đã thành công.

Vương Hồng Phạm nói :

- Việc mà tôn sư đã truyền cho, may đệ tử không đến nỗi nhục mạng.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Công lực của người tinh tiến như vậy, thật là đáng mừng.Ồ! Người đã hao phí rất nhiều khí lực trong vụ này và đã nếm mùi nguy hiểm. Ta coi đầu tóc người bạc đến phân nửa rồi.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Đệ tử qua được kiếp nạn này thật là vạn hạnh. Giả tử Tra công tử không nhìn thấy đệ tử khổ đốn nảy lòng nhân hiệp thì hậu quả bữa nay dĩ nhiên là thâm lắm.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Vì thế mà ta bảo các người phải lợi dụng tấm lòng nhân hiệp của gã, đem khổ nhục kể ra để lay động gã tất sẽ thành công.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Quả đúng như vậy. Y không biết đường lối phản kích. Nếu không thì dù có thừa cơ lúc sơ hở thúc nhiệt lưu xâm nhập phải dùng hết toàn lực, để nội bộ không hư. Y đối thế thủ sang thế công, đệ tử khó lòng thoát nạn.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Người qua được kiếp nạn này tất có nhiều triển vọng thành tài. Thật là đáng mừng, bây giờ.. Lão đưa mắt ngó ba người kia nói tiếp :

- Bây giờ đến lượt các người. Phạm Hồng Chí ! Người muốn phụ trách việc gì ?

Phạm Hồng Chí đáp :

- Đệ tử xin đả thông Nhị khu cho y. Tiêu Dao lão nhân nói :

- Hay lắm ! Các người sẵn lòng nhân ái, tình nghĩa cao cả khiến lão phu lấy làm thỏa dạ.

Mấy người ngồi nói chuyện một lúc để đợi trời sáng.

Phạm Hồng Chí từ biệt sư phụ cùng anh em đồng môn tiến vào tịnh thất.

A Liệt mệt quá đang ngủ thiếp đi bỗng giật mình tỉnh dậy, chàng giương mắt lên nhìn thấy trời sáng rồi. Chàng cảm thấy tinh thần cường kiện, chú ý nhìn người mới vào.

A Liệt nhận ra là một đạo nhân đứng tuổi, ba chòm râu đen, tay cầm phát trần, thái độ tiêu dao thoát tục.

Đạo nhân cúi đầu nói :

- Bần đạo là Phạm Hồng Chí đến thăm Tra thí chủ.

A Liệt đáp :

- Đa tạ đạo trưởng. Tại hạ rất lấy làm sung sướng được đón tiếp đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí nói :

- Tra thí chủ đã luyện môn chân khí rồi, tuy các mạch huyết toàn thân đều được đả thông.

Nhưng vì tâm pháp một môn một khác, đường lối không giống nhau thành ra

mấy chỗ mạch huyết trọng yếu đi theo đường rẽ hoặc trái ngược với thần công tâm pháp của các gia phái.. A Liệt hỏi :

- Nếu vậy vừa rồi Vương tiền bối đã mạo hiểm dùng phương pháp đặc biệt giúp cho tại hạ đã thông một chỗ huyết mạch trọng yếu phải không ?

Phạm Hồng Chí đáp :

- Chính là thế đó. Như thí chủ đã biết mấy bạn đồng môn của bản đạo đều là kẻ sĩ luyện khí Huyền Mi. Nếu không phải là chỗ có mối quan hệ sâu xa thì chẳng khi nào làm công việc này cho người ta. A Liệt nói :

- Nếu vậy thì tại hạ không dám tiếp thụ mỹ ý của đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí đáp :

- Tình trạng của Tra thí chủ không giống như người thường. Bọn bản đạo ngoài việc làm ơn, thuận theo số kiếp, còn nghiên cứu những môn võ tinh thâm kỳ diệu từ xưa đến nay. Nếu lý luận của gia sư không lầm thì thí chủ là người thứ nhất trong thiên hạ kiêm thông thần công của hai nhà khác nhau.

A Liệt rất cao hứng hỏi :

- Như vậy có đáng để các vị mạo hiểm hay không?

Phạm Hồng Chí đáp :

- Đây là cơ hội ngàn năm một thừa, khi nào bỏ lỡ dịp may. Bây giờ bản đạo phụ trách đã thông huyết mạch ở Nhị khu của thí chủ.

A Liệt hỏi :

- Phải chăng cũng giống phương pháp của Vương tiền bối?

Phạm Hồng Chí đáp :

- Không phải. Những kinh mạch ở Nhị khu mạch hư mà kinh thực. Nói một

cách khác kinh là có thực, mà mạch thì giả tạo. Những kinh còn lại của thí chủ được đã thông rồi không cần động thủ. Chỉ còn một đường hư mạch là phải khai thông.

A Liệt hỏi :

- Đã là vật trống rỗng thì nội lực lấy đâu ra điểm tựa ?

Phạm Hồng Chí cười đáp :

- Hai nhà Phật và Đạo đã nói về điểm này rất nhiều, bản đạo bất tất phải nói làm chi mất thì giờ. Chỉ cần đọc một câu thơ bất hủ là thí chủ hiểu ngay.

Đạo nhân dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lý Nghĩa Sơn có câu thơ rằng *ÂTâm hữu linh tê nhất điểm thông* *Â* rất hợp với vụ này.

A Liệt ò lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế. Về bộ phận này như vậy là tại hạ hiểu rồi, nhưng đối với toàn cục hãy còn chỗ nghi vấn muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí mỉm cười đáp :

- Thí chủ thử nói nghe. A Liệt đột nhiên thấy đạo nhân mỉm cười mà lại ngấm ngầm có ý chua cay. Thanh âm của đạo nhân không giấu nổi vẻ trang trọng trong lòng.

A Liệt thấy thế rất lấy làm kỳ, bất giác chàng không lên tiếng nữa lẳng lẳng ngấm nghĩ duyên cớ bên trong.

Phạm Hồng Chí nhân lúc A Liệt không chú ý thu nụ cười lại lộ vẻ khẩn trương chăm chú ngó chàng thanh niên anh tuấn.

A Liệt ngấm nghĩ một lúc rồi hạ quyết tâm hỏi :

- Những nghi vấn khác hãy gác lại sau này sẽ nhờ đạo trưởng giải thích cũng

chưa muộn. Hiện giờ chỉ xin cho biết cách khai thông hư mạch thế nào ?

Phạm Hồng Chí hất chòm râu đen, tựa hồ được trút gánh nặng lộ vẻ vui mừng đáp :

- Hay lắm ! Trước hết bần đạo hãy nói vài phương pháp để thí chủ lựa chọn rồi thi hành.. Đạo nhân vừa nói tới đây thì trong căn phòng bên cạnh, Vương Hồng Phạm hỏi Tiêu Dao lão nhân :

- Hồng Chí đã đi qua được cửa quan thứ nhất rồi ư ?

Tiêu Dao lão nhân gật đầu.

Wương Hồng Phạm lại nói :

- Nếu vậy Tra Tư Liệt quả là một bậc kỳ tài được trời phú tính. Tuy y chưa hiểu gì đến chỗ ảo diệu bên trong, không ngờ đã đem luận sâu rộng như vậy. Hồng Chí bên trong phải chống với âm mưu bên ngoài phải trả lời. Nếu không trận trọng một chút sẽ bị âm ma thừa cơ ðày vào kiếp trầm luân.

Mọi người đều gật đầu ra chiều yên dạ.

Đến tối Phạm Hồng Chí trở ra thần thái thanh sáng. Hiển nhiên cuộc thành công của y đã tiến thêm một tầng. Nhưng chỗ tinh vi ảo diệu bên trong chỉ có Tiêu Dao lão nhân và mấy người bạn đồng môn là hiểu được mà thôi.

Tiêu Dao lão nhân hô :

- Hà Hồng Vân! Lý Hồng Yên !

Một nam, một nữ kính cẩn Ân Ạ Ạ một tiếng.

Hà Hồng Vân là một hán tử lối tuổi. Tuy bề ngoài y chẳng có gì khác người thường, nhưng thái độ và cử chỉ ðây vẻ cuồng hiệp, tựa hồ trên thế gian không có danh sĩ nào lợi hại được như mình.

Người đàn bà hãy còn lẫm về phong lưu, mày liễu mắt phượng, da trắng như

tuyệt. Nhưng dù mặt đẹp đến đâu vẫn là gái năm chục nên vẻ thanh xuân không mấy làm cho rung động lòng người.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Bây giờ còn hai việc là phá Tam quan và thông Tứ huyết, đều là công phu ở bàn tay, âm ma không có cơ hội len vào, nhưng các người chớ có coi thường để xảy ra chuyện mười phần đã làm xong chín mà còn hư việc.

Hai vị họ Hà, Lý đều vâng lời.

Tiêu Dao lão nhân lại nói :

- Hai người cùng đi một lúc hay hơn, vì như vậy có thể chiếu cố cho nhau để khỏi lỡ thời hạn.

Hai người ra rồi, Tiêu Dao lão nhân hãy còn băn khoăn nhìn ra cửa nói :

- Bọn chúng thủy chung vẫn chưa khám phá được cửa quan tình ái. Bên ngoài mạnh mà trong yếu, nếu để chúng đánh hai trận đầu tất bị yêu ma thừa cơ lũng đoạn không còn nghi ngờ gì nữa.

Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí khẽ buông tiếng thở dài.

Tiêu Dao lão nhân lại nói :

- Vì hai người đều mất một ngày mới thành công thì bọn chúng cũng chẳng thể vượt qua thời hạn đó được. Không thể thì Tra Tư Liệt phát huy chân lực, mà lúc đó chân lực của gã không phải như bây giờ, sẽ làm cho bọn chúng nát ra như cám.

Ngày đã qua ngo, Tiêu Dao lão nhân cùng hai đệ tử Vương, Phạm yên lòng ngồi chờ.

Trong phòng bên không một tiếng động, nhưng đối với ba người này chẳng khác gì họ đều mắt thấy.

Tiêu Dao lão nhân nét mặt vẫn thản nhiên, nhưng Vương Hồng Phạm và Phạm

Hồng Chí không khỏi lộ vẻ lo âu.

Đột nhiên phía ngoài tịnh xá một tràng cười chói tai vọng vào.

Tiêu Dao lão nhân chỉ hơi nhíu cặp lông mày nhưng vẫn bình tĩnh. Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí không nhin được đều đứng cả dậy.

Tiếng cười chói tai vang lên hồi lâu mới dừng lại. Tiếp theo là thanh âm the thé như xé lụa cất lên gọi :

- Thăng lỗi họ Tra kia biết điều thì ra đi !

Tiêu Dao lão nhân vẫn thản nhiên.

Phạm Hồng Chí không nhin được nói :

- Thưa ân sư ! Người này kêu réo ầm ĩ e rằng có điều bất lợi cho sư đệ và sư muội. Nếu để xảy chuyện gì thì thật là một tai họa. the thảm. Vương Hồng Phạm nói :

- Người này vì rượt theo Tra Tư Liệt mà tới đây, tưởng cần phải đối phó ngay với hắn để bằng hữu võ lâm khỏi kéo đến gây ra nhiều chuyện phiền phức.

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Ta có một vấn đề ai trả lời được thì ra đối phó với họ. Nếu không biết đường giải đáp thì cứ để mặc họ kêu réo.

Wương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí đồng thanh đáp :

- Xin ân sư cho nghe.

Wương, Phạm hai người đều là kẻ sĩ đạo hạnh cao thâm mà cũng chưa hiểu vấn đề này tại sao quan trọng đến thế. Nếu không giải đáp được là sư phụ không cho động thủ.

Tiêu Dao lão nhân thủng thỉnh hỏi :

- Vấn đề này kể ra cũng chẳng có gì khó khăn. Ta chỉ hỏi người tới đây xuất thân ở gia phái nào?

Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí chưa kịp trả lời thì tiếng cười chấn động màng tai ở bên ngoài lại vọng vào.

Vương, Phạm đưa mắt nhìn nhau. Phạm Hồng Chí nhún vai tỏ ra chẳng hiểu.

Vương Hồng Phạm liền tươi cười đáp :

- Theo ngu kiến của đệ tử thì tiếng cười của người này đã tỏ ra nội lực cường mạnh mà không tinh thuần, tất chẳng phải đồ đệ những môn phái có danh như Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Thiên Thai, Nga Mi. Mặt khác hẳn theo dõi hành tung Tra công tử tới đây đủ biết là người trong bảy môn phái lớn, trừ những phái đã nói trên còn lại rất ít.

Tiêu Dao lão nhân gật đầu hỏi tiếp :

- Người đoán rất có lý. Còn gì nữa ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Người này công khai đến cửa trước thì hoàn là có dụng ý bức bách Tra công tử phải chạy ra cửa sau. Cái đó chứng tỏ không phải chỉ có một người tới đây.

Phạm Hồng Chí cười nói :

- Đại sư huynh ! Sư huynh quanh co mãi mà chưa nói ra hẳn ở gia phái nào.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vương Hồng Phạm Thuyết Phục Cường Đồ

Wương Hồng Phạm đáp :

- Tiểu huynh nói vậy là đều nói rồi đó. Người này đã chẳng đơn thương độc mã tới đây mà lại không liên lạc với người các phái đồng thời kéo đến. Do đó mình nhận ra được hai điều. Bọn chúng chỉ là người trong một gia phái, có ý muốn lập kỳ công để lên mặt với các môn phái khác mới có cử động lỗ mãng này.

Phạm Hồng Chí hỏi :

- Lý luận của đại sư huynh nghe rất thú vị. Còn điểm thứ hai thì sao ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Trong bảy môn phái lớn mà chỉ có chúng rượt tới đây trước chứng tỏ thuật truy lùng của bọn chúng hơn người. Theo chỗ tiểu huynh biết thì phái Bắc Mang sở trường về môn này. Vậy tiểu huynh đoán chắc hẳn là một tay cao thủ trong phái đó.

Phạm Hồng Chí nói :

- Đại sư huynh lý luận đâu ra đấy khiến người nghe chẳng thể không tin được.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Cách suy luận của y rất cao minh. Những người thừa kế ta về phương diện võ công phải do Hồng Phạm, còn về phương diện đạo thuật đã có Hồng Chí.

Mấy người nghe sư phụ nói vậy mới hiểu ý lão gia muốn mượn vụ này để đo lường tài trí của họ, định quyết định việc thừa kế mai sau.

Hai người lạy phục xuống đất.

Ngoài cửa thanh âm the thé lại vang lên :

- Thăng lỗi họ Tra kia ! Bạch Phi Khanh ! Người có nghe tiếng lão gia không ?

Vương Hồng Phạm liền đứng dậy nhìn Tiêu Dao lão nhân nói :

- Xin ân sư tha tội cho đệ tử phải khai sát giới.

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Khai môn lập phái gây dựng sự nghiệp ngàn thu, không nên câu nệ tiểu tiết.

Người đi đi !

Vương Hồng Phạm cúi đầu lui ra.

Y vừa ra tới cửa đã thấy một người đứng trên khu đất cỏ mọc, vẻ mặt rất hung hãn.

Người này lối ngoài tuổi. Cặp lông mày đen và rậm, sát khí đằng đằng. Mũi hăn cao lên, hai quai hàm rộng, hiển nhiên là con người tính nết quật cường, lòng dạ lạnh lùng tàn nhẫn. Tuy hăn cũng khoác áo trường bào mà vẫn tỏ ra lạnh lợi. Tay hăn cầm một thanh trường đao cá vò hình thức khá đặc biệt.

Vương Hồng Phạm gật đầu nói :

- Tôn giá kêu gọi rầm rĩ làm kinh động người tham thiền tu đạo trong tịnh xá như vậy là không phải, mong rằng tôn giá ra đi, tại hạ rất cảm kích.

Trường xanh Khách (tức người áo xanh) cười lạt hỏi :

- Người là ai ?

Vương Hồng Phạm báo danh rồi liền hỏi tên họ đối phương.

Trường Xanh Khách lạnh lùng đáp :

- Bản nhân là Đồ Đại Kính, ngoại hiệu là Thập Bộ Đoạn Trường. Coi thân pháp

Vương huynh đủ biết là người võ lâm, chắc Vương huynh cũng đã nghe tên tiểu đệ ?

Vương Hồng Phạm thủng thẳng nói :

- Tại hạ tuy là người võ lâm, nhưng lâu nay ít qua lại giang hồ thành ra không hiểu đại danh của Đồ Quân, thật là kẻ cô lậu.

Vương Hồng Phạm nói câu này là sự thật, mà thái độ cũng chân thành.

Đồ Đại Kính lạnh lùng hỏi :

- Vương huynh chắc đã nghe tên phái Bắc Mang rồi chứ ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Phái Bắc Mang thì dĩ nhiên tại hạ đã nghe tiếng rồi. Và trông tôn giá cầm thanh Xà thủ liễu diệp đao là đủ biết.

Đồ Đại Kính chau mày càng lộ sát khí, hỏi :

- Vậy Vương huynh thử nói nghe ở Bắc Mang có những nhân vật nào ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ còn nhớ nhân vật nổi danh nhất phái Bắc Mang là Nhập địa vô ngân Tất Tả Xuyên.

Không hiểu lão nhân gia với tôn giá là thế nào ?

Đồ Đại Kính chăm chú nhìn Vương Hồng Phạm một lúc rồi đáp :

- Đó là tiên sư.

Lúc này trong lòng hắn vẫn chưa tin chắc là Vương Hồng Phạm nói thật hay nói dối. Thực ra hai mươi năm trước sư phụ hắn là một nhân vật nổi tiếng ở phái Bắc Mang, nhưng lão chết lâu rồi. Hắn nghĩ thầm :

- Như y không biết mình thì chẳng nói làm chi. Bằng hấn đã biết mà giả vờ là có dụng ý gì ?

Chẳng lẽ hấn dám coi người đứng đầu trong Bắc Mang Tam Xà không vào đâu?

Vương Hồng Phạm Ân một tiếng rồi hỏi :

- Té ra lệnh sư đã thành người thiên cổ. Vậy tôn giá là chưởng môn nhân trong quý phái hiện nay phải không?

Đồ Đại Kính đáp :

- Nghe Vương huynh nói thì dường như thực tình đã lâu ngày không ra ngoài giang hồ. Chưởng môn tậ phái hiệu giờ là gia sư thúc Lương Hữu Thanh.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Ủa! Có phải Lương Thanh Trúc không?

Nên biết trong đám răn độc thì thanh trúc là loại nổi tiếng hơn hết. Người giang hồ đã tặng danh Thanh Trúc để xưng hô Lương Hữu Thanh đủ tỏ lão là người độc ác vô cùng. Vì thế mà nhiều người xưng hô như vậy.

Đồ Đại Kính đã có vẻ ngán đối phương nên thái độ trở lại hòa hoãn rất nhiều.
Hấn hỏi :

- Vương huynh có biết gia sư thúc ư ?

Vương Hồng Phạm lắc đầu đáp :

- Tại hạ chỉ văn danh mà thôi chứ chưa từng gặp mặt.

Đồ Đại Kính cũng cảm thấy đối phương có vẻ khinh khi mình liền nổi giận hỏi :

- Thôi bây giờ không nói chuyện đường đột nữa. Phải chăng thẳng lời họ Tra nhờ các hạ ra chịu đòn thay gã?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Bọn tại hạ không muốn dính líu đến ai. Yêu cầu tôn giá đừng la lối om sòm, trở ngại cuộc thanh tu của người ta. Tôn giá làm việc của tôn giá thì tại hạ còn can thiệp vào làm gì?

Đồ Đại Kính hỏi :

- Bây giờ tại hạ vào trong lục soát, các hạ có can thiệp không ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Cái đó còn phải tùy lúc. Nếu tôn giá đợi được một giờ nữa cho người xong công hóa rồi thì tôn giá cứ việc vào mà lục soát.

Đồ Đại Kính cười lạt nói :

- Nghe các hạ nói tựa hồ tại hạ phải xin phép rồi mới vào được. Thật đáng tức cười.

Vương Hồng Phạm không nói nữa. Y lộ vẻ cương quyết ra chiều ta không xâm phạm đến ai thì đừng ai xâm phạm đến ta.

Đồ Đại Kính giơ tay lên ánh hào quang lấp lánh. Thanh đao rút ra khỏi vỏ.

Vỏ đao bay đi xa hơn trượng rớt xuống đất đánh ÂThịchÂ một tiếng.

Vương Hồng Phạm xoa tay mỉm cười nói :

- Tại hạ không tính đến việc động thủ nên không có binh khí bên mình.

Đồ Đại Kính lộ một nụ cười thâm độc hỏi:

- Vậy các hạ đi lấy khí giới. Tại hạ đứng đây chờ được không?

Hắn hỏi câu này không phải vì lòng thành thật, nghe giọng nói cũng đủ biết.

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Nếu tại hạ chỉ có hai bàn tay trắng thì tôn giá có động thủ không ?

Đồ Đại Kính cười lạt đáp :

- Tại hạ đã nói là muốn động thủ rồi mà.

Hắn tiến lên một bước cầm đao thủ thế. Tư thế của Đồ Đại Kính ngoằn ngoèo như con rắn độc chớ không ngay thẳng.

Tuy hắn chỉ tiến lên mấy bước mà làn không khí đã ngưng đọng. Đao thế bao phủ đối phương tựa hồ chém tới nơi. Như vậy lời nói của hắn khó mà tin tưởng được, không biết hắn động thủ lúc nào.

Ban đầu Vương Hồng Phạm thần sắc nghiêm trọng, trợn mắt nhìn đối phương theo dõi từng cử động. Nhưng lúc Đồ Đại Kính hành động tựa hồ có thể vung đao chém tới nơi thì Vương lại thờ phào một cái, trên môi thoáng lộ nụ cười, khoan thai nói :

- Đồ Đại Kính ! Tại hạ không cần một tay mà chỉ nghe người ta nói cũng đoán biết võ công tôn giá hãy còn kém Tất Tả Xuyên xa lắm.. Đồ Đại Kính tuy là con người thâm trầm độc địa mà nghe Vương Hồng Phạm nói câu này cũng không khỏi động tâm, hỏi lại :

- Người nói vậy là có ý gì ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Hai chục năm trước, bọn tại hạ tự nhận là có chút danh vọng trên chốn giang hồ, bất cứ trong trường hợp nào cũng không đánh lén, và không bao giờ động thủ với người tay không tấc sắt.. Đồ Đại Kính cười hả hả ngắt lời :

- Con người muốn hơn đời mà không giữ thủ đoạn tàn độc chỗ nào cũng nói chuyện đạo nghĩa giang hồ thì chỉ có nước để cho người ta băm vằm, chẳng khi nào thành công được.

Trong lúc xoay chuyển ý nghĩ, Đờ Đại Kính thấy hàm râu Vương Hồng Phạm đột nhiên chống ngược lên, biến thành oai phong lẫm liệt có vẻ trấn áp mọi người.

Tiếp theo Vương Hồng Phạm lớn tiếng :

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì những kẻ sĩ nổi danh chẳng một ai không phải là bậc anh hùng hào kiệt quang minh lỗi lạc. Theo chỗ tại hạ biết thì Tất Tái Xuyên là một nhân vật có chân tài thực học. Lão nhân gia một đời biết bao nhiêu lần lâm trận quyết đấu mà không bao giờ không đường hoàng ngay thẳng, đâu có những hành động đê hèn bỉ ổi như tôn giá!

Khí thế của Vương Hồng Phạm rất oai phong, dường như không thêm coi cơn phẫn nộ của đối phương vào đâu. Giọng nói đồng đặc của y nghe rất lạnh lẽo và đầy sát khí.

Đờ Đại Kính trải qua không biết bao nhiêu trận đánh mà chưa khi nào thấy trường hợp kinh nghi như bữa nay. Bất giác trong lòng hẩn nẩy ra cảm giác sợ sệt.

Wương Hồng Phạm lại nói :

- Tôn giá đã không có tâm địa, khí phách như lệnh sư thì đủ biết vũ công của tôn giá thành tựu đến đâu rồi.

Câu kết luận này khác nào ngọn thiết trùy đánh mạnh vào Đờ Đại Kính khiến hẩn chấn động tâm thần, bất giác lui lại một bước.

Lúc này Vương Hồng Phạm không còn dáng ôn hòa văn nhã như trước nữa, khí phách hào hùng, oai phong nghiêm khắc. Y ngửa mặt lên trời nổi một tràng cười dài, nói :

- Đờ Đại Kính ! Người bạt quần kiêu hãnh mà nổi danh. Thế mới biết thiên hạ bát ngát mà hiếm có những tay anh kiệt không thì những hạng người như người ló mặt ra làm sao được.

Đờ Đại Kính tự hỏi :

- Không hiểu tại sao thằng cha này cố ý làm nhục mình.

Và hắn nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát :

- Câm miệng đi ! Bữa nay mà Đồ mổ không giết được người lấy thịt cho chó ăn thì thề chẳng làm người nữa.

Hắn quát rồi tiến lại phóng trường đao tấn công vừa đâm vừa chém nhanh như điện chớp.

Đao pháp cổ quái của Đồ Đại Kính thật là ác độc. Chính là môn đao pháp xà hình đặc sắc nhất của phái Bắc Mang.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm nhảy vọt ra xa hơn trượng.

Thanh trường đao của Đồ Đại Kính biến thành một luồng tinh quang rượt tới như bóng theo hình.

Vương Hồng Phạm xoay mình vung tay một cái. Một bóng đen từ trong lòng bàn tay y quét trúng vào trường đao bên địch bật lên một tiếng choang rùng rợn như sắt thép đụng nhau.

Đồ Đại Kính bị chấn động, hổ khẩu nóng ran. Đồng thời hắn ngó thấy trong tay địch nhân đột nhiên có binh khí. Hắn vội lùi lại hai bước.

Hắn đảo mắt nhìn lại thì trong tay Vương Hồng Phạm cầm một cành cây nhỏ mà thôi.

Vương Hồng Phạm chỉ có một cành khô mà đánh hất được trường đao bật thành tiếng vang chẳng kém gì một thứ khí giới bằng thép luyện đủ tỏ công lực y cao thâm khôn lường.

Đồ Đại Kính kinh hãi không biết đến thế nào mà kể, nhưng hắn vẫn không tính đường rút lui.

Một là vì hắn ý mình còn có viện binh hai là hắn bị cành cây của địch nhân bao

vây như một thanh trường kiếm, khí thế cực kỳ lợi hại.

Nếu hấn lùi lại là bị đoạt mất tiên cơ. Cuộc đấu giữa những tay cao thủ mà để mất tiên cơ là có thể bị chết không toàn thân, ôm hận nghìn thu.

Đồ Đại Kính phấn khởi tinh thần vung trường đao xông vào tấn công hy vọng chiếm lấy thượng phong. Hấn không ngần ngại gì nữa thi triển ngay đến Giao chiến thập thức, một môn tuyệt học của phái Bắc Mang. Cả đao lẫn người phối hợp lại tựa hồ muốn quấn chặt đối phương ngay tức khắc.

Đồ Đại Kính tấn công liên tiếp, chiêu, ánh đao loang loáng, khủng khiếp vô cùng.

Vương Hồng Phạm ở giữa làn đao quang lúc ẩn lúc hiện. Thân pháp nhẹ nhàng coi rất ngoạn mục.

Đồ Đại Kính thấy mình liên tiếp thi triển những môn tuyệt học mà không đoạt được tiên cơ thì trong lòng vừa nóng nảy vừa xao xuyến.

Hấn không dám chần chừ, vội chum môi huýt sáo.

Thanh âm lạnh lạnh vọt trên không.

Chỉ trong chớp mắt đã thấy hai người từ phía sau tịnh xá hấp tấp chạy ra.

Hai người này chạy gần tới vòng chiến chỉ thấy Đồ Đại Kính chẳng có chi nguy hiểm mà còn đang ra chiêu rất mãnh liệt để tấn công đối phương, thì không khỏi kinh ngạc.

Chúng kinh ngạc không những vì tình trạng cuộc chiến mà còn vì người động thủ với Đồ Đại Kính không phải A Liệt, mà là một hán tử trung niên tướng mạo tuấn tú.

Hai người chẳng hiểu Đồ Đại Kính vì lẽ gì lại gọi họ tới. Không lẽ hấn đã biết A Liệt không có ở trong nhà này, không còn người đón ngầm phía sau nên kêu chúng ra để áp trận.

Chúng có hiểu đâu Đồ Đại Kính hiện đang lâm vào tình trạng rất đáng sợ. Tuy coi bề ngoài không thấy gì nguy hiểm mà thực ra hắn đã vận dụng bản lãnh đến độ chót vắn không tài nào chiếm được thượng phong. Trong thâm tâm hắn đã nảy ra cảm giác vĩnh viễn không tài nào đánh bại được địch nhân khủng khiếp này.

Đồ Đại Kính thấy hai người đứng yên không chịu ra tay thì vừa tức mình vừa buồn chán. Hắn không nhịn được quát hỏi :

- Các người còn coi gì nữa?

Hai người nghe giọng nói cấp bách nguy kịch, mới biết là Đồ Đại Kính kêu chúng đến không phải để lược trận. Chúng vội rút trường đao ra.

Đồ Đại Kính chỉ phân tâm một chút liền bị cành cây của đối phương lại lao ra đâm tới.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm lướt qua bên mình Đồ Đại Kính như một làn ánh sáng. Đồ Đại Kính đột nhiên dừng đao đứng yên không nhúc nhích, trân trân ngó địch nhân đứng cách xa mấy thước.

Wương Hồng Phạm nhìn hắn một cái rồi đảo mắt ngó hai người kia.

Bây giờ y mới nhận ra là một nam, một nữ. Gã đàn ông người ốm nhắt, ăn mặc ra kiểu văn sĩ, nhưng kiểu người và mặt mũi gã đều lộ vẻ thâm hiểm khả ố.

Người nữ là một thiếu phụ nạ dòng nhan sắc khá xinh đẹp. Đặc biệt thân thể mũm mạp, ngực nở, hông to rất khêu gợi.

Hai người hết ngó Vương Hồng Phạm lại nhìn Đồ Đại Kính vừa đứng lúc thanh trường đao ở trong tay hắn rơi xuống đất, rồi người hắn cũng ngã theo.

Wương Hồng Phạm đặc biệt chú ý đến thiếu phụ xinh đẹp. Vừa ngắm nghĩa từ đầu xuống đến gót chân vừa cất tiếng hỏi :

- Quý tính phương danh của phu nhân là gì ?

Mỹ phụ cười rất tươi đáp :

- Nếu các hạ mà lịch sự thì cứ kêu tiện thiếp bằng Đồ phu nhân là phải.

Vương Hồng Phạm gật đầu, thi lễ một cách rất lịch sự hỏi :

- Té ra là Đồ phu nhân. Tại hạ còn chưa hiểu cao tính đại danh của vị kia là gì?

Gã trai ốm nhắt đáp :

- Tiểu đệ họ Tống tên gọi Bất Độc.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Chắc Tống huynh còn có ngoại hiệu khác nữa phải không?

Tống Bất Độc đáp :

- Người ta thường kêu tiểu đệ bằng Huyết Phong Hầu.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nghe ngoại hiệu của Tống huynh, người ta không khỏi sinh lòng khiếp sợ. Tại hạ không rõ vị Đồ huynh lỡ tay té năm xuống đây là họ hàng thế nào với các vị ?

Đồ phu nhân hỏi lại :

- Y còn sống hay đã chết rồi ?

Vương Hồng Phạm đáp :.

- Tại hạ e rằng không còn cách nào cứu vãn được.

Đồ phu nhân nói :

- Đã vậy tiện thiếp gọi y bằng tiên phu.

Vương Hồng Phạm Ân Ân một tiếng ra chiều ngạc nhiên. Y lại đảo mắt ngo

Tống Bất Độc.

Tống Bất Độc lạnh lùng đáp :

- Y là tiên sư huynh của tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Thế thì hai vị nhất quyết phải báo thù, có đúng thế không?

Đồ phu nhân chưa kịp đáp thì Tống Bất Độc đã cướp lời :

- Cái đó cũng không nhất định. Chắc các hạ đã biết mấy năm nay tề phái sản xuất rất nhiều nhân tài. Tuy hiện giờ ai cũng cho là bọn sư huynh, sư đệ của tại hạ ba người nổi danh hơn hết nhưng thực ra còn rất nhiều cao thủ. Vì thế mà các hạ kết mối oan cừu với tề phái thì đừng hòng có ngày nào yên ổn được.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Nghe giọng lưỡi của Tống huynh thì dường như còn có chỗ thương lượng được phải không ?

Tống Bất Độc đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Các hạ đã không phải là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn, cũng chẳng phải ở trong chín đại môn phái thì giữ gã họ Tra cũng không ích gì, nên giao lại cho tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm chau mày ngắt lời :

- Tống huynh! Phu nhân đứng bên Tống huynh là vị vong nhân của Đồ Đại Kính mà còn là lệnh tẩu tẩu nữa. Vậy Tống huynh hãy thương lượng cùng phu nhân xem sao đã!

Tống Bất Độc gạt đi :

- Cái đó các hạ bắt tất phải bận tâm.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Sao Tống huynh lại vô lễ thế ?

Tống Bất Độc đáp :

- Cái đó không can gì đến các hạ.

Đồ phu nhân cũng nói theo :

- Các hạ thật lời thô quá. Có lẽ còn câu nệ hơn cả thầy đồ giảng sách trong thôn xóm.

Vương Hồng Phạm thờ dãi đáp :

- Chẳng qua các vị không hiểu mà thôi. Nên biết rằng hạng người nghiêm thủ lễ nghi tuy bị câu thúc đôi chút, nhưng có thể tránh khỏi đôi lời. Hỡi ơi ! Người đời đều bỏ đạo lý ấy đi chứ chẳng riêng gì các vị.

Tống Bất Độc cười lạt hỏi :

- Đó là kiến thức của kẻ hủ nho, khi nào ràng buộc được những nhân vật giang hồ như bọn tiểu đệ? Vương Hồng Phạm đáp :

- Các vị vốn không nghĩ đến chỗ trọng yếu của lễ pháp nên nghe người ta nói làm sao cũng bào hao làm vậy, mở miệng phê bình một cách vô ý thức. Theo chỗ tại hạ nhận xét thì hai vị đã làm việc có lỗi. Thảo nào vừa rồi hiển nhiên các vị có cơ hội ra tay cứu viện cho Đồ Đại Kính mà cố ý bỏ qua để y chết về tay tại hạ.

Tống Bất Độc hỏi :

- Các hạ đừng nói nhăng nói càn. Phải chăng các hạ tưởng giữa tiểu đệ cùng Đồ phu nhân có chuyện gì ư?

Vương Hồng Phạm đáp :

. - Chúng ta chẳng phải là đồ con nít lên ba, chỉ để ý suy xét là hiểu rõ ngay. Vụ

này cũng bởi không biết giữ lễ mà ra.

Tống Bất Độc ngửa mặt lên trời cười vang dội :

- Thật đáng tức cười! Thật đáng tức cười !

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Có gì đáng cười đâu?

Tống Bất Độc đáp :

- Tuy ta cùng phu nhân thường ở với nhau, thậm chí thường ngủ một giường nhưng các hạ sao không hỏi trước tên họ cùng quê quán của phu nhân ?

Vương Hồng Phạm ÔỒ một tiếng rồi quay lại hỏi Đồ phu nhân :

- Bây giờ tại hạ đi hỏi cũng hãy còn kịp!

Đồ phu nhân đáp :

- Tiện thiếp họ Tống tên gọi Mi Nương, người ở Ngự Hương đất Tế Nam..

Vương Hồng Phạm nhìn Tống Bất Độc hỏi :

- Tống huynh cũng là người ở Ngự Hương ư ?

Tống Bất Độc đáp :

- Đúng thế! A Mi là đường muội của tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một lúc không lên tiếng tựa hồ bị cái tát vào mặt mà không đỡ được.

Y lại nhìn thẳng vào mặt Tống My Nương một lúc nói :

- Tại hạ không ngờ hai vị lại là đường huynh đường muội với nhau.

Tống Bất Độc cười khanh khách hỏi :

- Lễ giáo của các hạ thế nào? Khuân về nhà cất đi thôi. Có đúng thế không ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Nhưng vừa rồi hai vị bỏ lỡ thời cơ cứu viện là một việc hiển nhiên.

Tống Bất Độc hỏi :

- Dù bọn tiểu đệ có bỏ lỡ cơ hội đó thì đã sao?

Vương Hồng Phạm phẫn khởi tinh thần đáp :

- Làm sao thì rồi hãy kết luận. Trước hết hai vị cố ý bỏ lỡ cơ hội là một hành động đáng ngờ.

Huống chi theo nhận xét của tị hạ thì đầu mày cuối mắt của Đồ phu nhân đây có ẩn vết thâm đặng.

Cặp mắt láo liêng đủ tỏ là một người đàn bà không được đoan chính.

Tống Bất Độc ngắt lời :

- Những lý thuyết này đối với tiểu đệ đều là lời nói bỏ đi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Không hẳn thế đâu. Tỷ dụ lệnh đường muội cùng Tống huynh đồng lòng mưu hại thân phu thì mối quan hệ giữa Đồ phu nhân và Tống huynh chẳng phải chỉ có tình huynh muội mà thôi. Có thể Tống huynh đã tiết lộ tâm ý của mình với lệnh đường muội cho y mưu hại trượng phu. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh phu nhân là người đã mất phụ đạo, lại khiếm khuyết cả quan điểm luân thường.

Vương Hồng Phạm lý luận bằng giọng lười ôn hòa mà sắc như đao kiếm khiến người ta khó bài xích được.

Tống Bất Độc chỉ trợn mắt, còn Tống My Nương cặp mắt đảo sùng sục không hiểu mù đang mưu toan chuyện gì.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Thực ra thì huynh muội cùng nhau mưu giết thân phụ của em gái từ xưa đến nay không phải ít. Như vậy chẳng thể thề thốt quyết ý vì mối quan hệ cốt nhục mà nhất định là không có chuyện thăm vụngÁ& Nét mặt y trở nên trang trọng, giọng nói cũng biến thành nghiêm khắc. Y nói tiếp :

- Đồi Xuân Thu, Lỗ Hoàn Công lấy Tề Văn Khương là em gái Tề Tương Công. Chỉ vì Lỗ Hoàn Công không theo đúng lễ mà phải họa. Đáng lý gặp khi cha mẹ Văn Khương tạ thế chỉ cần phái quan đại phu đến nước Tề để điếu tang là đủ. Đồng thời cổ lễ đã qui định con gái xuất giá rồi thì lúc về thăm song thân, huynh muội không thể cùng ăn một mâm cùng ngồi một chiếu. Vậy mà Lỗ Hoàn Công không để ý đến chuyện đó thành ra bị Tề Tương Công và Văn Khương sát hại.. Y nói tới đây thì thấy Tống My Nương và Tống Bất Độc đều hơi biến sắc.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Những chuyện sử sách hãy còn ghi chép đủ chứng minh dù hai vị có mối quan hệ là đường huynh, đường muội thật sự, cũng chẳng thể nói quyết chẳng có chuyện vụng trộm. Hai nữa nó chứng minh việc giữ lễ là trọng yếu. Giả tử Đồ Đại Kình hiểu đạo lý này khiến cho ngày thường hai vị ty hiềm dưng thân mật quá độ, thì bữa nay y tránh được tai họa.

Tống Bất Độc và Tống My Nương lộ vẻ ngơ ngác. Hiển nhiên họ không nghĩ đến đạo nghĩa này, bây giờ cảm thấy hợp lý, không thể bác khước vào đâu được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Dùng Hoa Nguyệt Quyển Rủ Hung Tàn

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Trên chốn giang hồ một số đông nghĩ đến lễ giáo là nhắm mắt bưng tai tưởng như người phải mùi vị chua chát, lại nhận thấy nó câu thúc thân mình làm cho phiền não. Họ có biết đâu lễ giáo chính là một thủ pháp cao duy nhất để cương đối dục niệm. Đã là đàn ông ai lại không thích gái đẹp. Nhờ lễ giáo hun đúc khiến người ta giữ vững tinh thần không dám ngó chằm chập vào mặt người nữ. Thế là lễ giáo xuy phục được lòng tà dục.

Y đưa ra những thí dụ thiên cận mà ngụ ý rất sâu xa khiến người nghe hiểu ngay và đem lòng kính phục.

Tống Bất Độc lạnh lùng nói :

- Bọn ta đến đây không phải để nghe người dạy dỗ.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ hiểu lắm. Sự thực không phải tại hạ muốn giáo huấn các vị, bất quá là mượn trường hợp của các vị để nói ra những chỗ tham lam của người đời cho người ngoài nghe mà tỉnh ngộ.

Tống Bất Độc đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Người nói để ai nghe Vương Hồng Phạm đáp :

- Ai cũng có thể nghe được. Tỉ như gã thiếu niên họ Tra mới ra đời chưa được bao lâu hãy còn ít kinh nghiệm. Gã nghe lời tại hạ nhất định có bổ ích.

Tống My Nương vội hỏi :

- Gã tiểu tử họ Tra hiện giờ ra sao ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Gã vẫn bình yên.

Tống My Nương hỏi :

- Giữa các hạ và gã có mối quan hệ thế nào ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Trước không có liên quan gì hết, nhưng hiện giờ đã thành mối quan hệ sâu xa...

Tống Bất Độc lớn tiếng ngắt lời :

- Thế ra người đã xuất đầu lộ diện để bảo vệ cho gã phải không?

Vương Hồng Phạm cười đáp :

- Bảo vệ gã ư? Không phải đâu. Tại hạ không có ý như vậy vì môn gia học của chú bạn nhỏ bé đó không phải tầm thường. Nghệ thuật gã đã cao siêu thì cần chi đến tại hạ bảo vệ ?

Tống Bất Độc nói :

- Hay lắm! Nếu ông bạn chịu để gã xuất hiện thì bọn ta dù không đủ sức đưa gã đi, cũng không rắc rối gì nữa.

Vương Hồng Phạm nói :

- Có thể được! Nhưng các vị chỉ nên một người động thủ chớ đừng đổ xô vào.
Tống Bất Độc cười lạt đáp :

- Đối với một thằng lỏi con, cần gì bọn ta phải nhảy cả vào?

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Còn vụ Đồ Đại Kính đây các vị tính sao ?

Tống Bất Độc cùng Tống My Nương đưa mắt nhìn nhau Tống My Nương khẽ gật đầu, Tống Bất Độc liền đáp :

- Nếu quả ông bạn đưa gã họ Tra ra giao cho bọn ta xử trí thì bất luận hậu quả thế nào, chúng ta cũng bỏ quên vụ tên sư huynh bị sát hại đi. Vương Hồng Phạm nói :

- Tống huynh nói vậy nhưng tại hạ tin thế nào được ?

Tống Bất Độc hỏi lại :

- Sao lại không tin ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Đồ Đại Kính là một nhân vật trọng yếu trong quý phái. Việc y mất tích hoặc bị chết cũng phải làm cho rõ ràng, có lý nào lại hàm hồ được?

Tống Bất Độc đổi giọng nói :

- Các hạ thật quá lo xa. Bọn tại hạ tự có biện pháp tấu xảo cho đúng, các hạ bất tất phải nhọc lòng.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ chẳng muốn quan tâm làm chi, nhưng e rằng các vị xử trí không ổn thỏa tất liên quan đến tại hạ. Vì vậy mà tại hạ phải hỏi cho biết rõ.

Tống My Nương hỏi :

- Theo ý các hạ thì làm thế nào cho ổn ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Chỉ cần các vị nói rõ cách xử trí, tại hạ không phải là đứa con nít, chỉ nghe qua biện pháp của các vị là hiểu ngay tại hạ còn mối lo gì không.

Tống Bất Độc nói :

- Được rồi ! Tại hạ nói cho các hạ hay :

bước đầu bọn tại hạ hủy diệt vết tích. Bước thứ hai phao ngôn y Átọa tử quanÂ mà chết. Như vậy là giải quyết xong.

Vương Hồng Phạm chau mày ngẫm nghĩ.

Tống Bất Độc liền nói ngay :

- Về điểm thứ nhất dĩ nhiên các hạ không còn nghi ngờ gì nữa vì việc tiêu hủy xác chết chẳng khó khăn gì, nhất là đối với bọn tại hạ thì có nhiều cách, cái đó nhất định không thành vấn đề.

Vương Hồng Phạm gật đầu. Tống Bất Độc lại nói tiếp :

- Điểm thứ hai là Átọa tử quanÂ. Đây là tâm pháp bí truyền độc môn của tề phái. Nếu thành công thì nội lực tăng tiến vô cùng, bằng thất bại người sẽ hóa thân chết cháy như than xương cốt thành tro.

Tống My Nương nói tiếp :

- Ở phái Bắc Mang của tiện thiếp, thường có người đột nhiên quyết vào Átọa tử quanÂ mà chẳng ai biết gì hết. Sau coi ký hiệu để lại ở gần địa động mới hiểu. Vì thế mà chẳng ai nghi ngờ về cái chết của họ.

Vương Hồng Phạm nói :

- Té ra là thế ! Nhưng còn một chuyện tại hạ vẫn chưa yên tâm là mối quan hệ giữa các vị. Sau khi Đờ Đại Kính chết rồi, nhất định hai vị đi đôi ăn ngủ với nhau chẳng còn úy kỵ gì nữa. Trường hợp này sẽ khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực

rồi khua vạt áo cũ lên.

Tống Bất Độc mỉm cười hỏi :

- Vương lão huynh! Lão huynh coi tại hạ là người thế nào?

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Sao ? Chẳng lẽ giữa Tống huynh và lệnh đường muội vẫn là trong trắng không có hành vi thâm vụng ư?

Tống Bất Độc đáp :

- Không phải tại hạ có ý nói như vậy, nhưng hành động của bọn tại hạ không đến nỗi ấu trĩ.

Sớm muộn gì A My cũng đi lấy chồng nhưng không phải là lấy tại hạ đâu.

Vương Hồng Phạm nói :

- Được rồi ! Tại hạ tin lời hai vị. Vậy hai vị hãy thu thập thi thể Đồ Đại Kính trước đi rồi gã họ Tra sẽ ra ngay.

Tống Bất Độc nói :

- Không được! Bọn tại hạ phải trông thấy gã đã.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ còn phải đánh thức gã tỉnh dậy.

Tống My Nương hỏi :

- Hiện giờ gã đang hôn mê hay sao ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Nếu không thế gã đã chạy ra rồi.

Tống My Nương hỏi Tống Bất Độc :

- Lời nói của y có tin được chẳng ?

Tống Bất Độc đáp :

- Theo chỗ chúng ta đã hỏi cung hai nhà sư ngoài kia thì trong tòa tịnh xá này chỉ có y và gã họ Tra là hai người. Vậy đại khái không có chuyện giả dối.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Các vị đã hỏi khẩu cung hai nhà sư đó bằng cách nào ?

Tống Bất Độc đáp :

- Bọn tại hạ hỏi riêng biệt từng người và thi hành một chút biện pháp đau đớn nên họ đều cung khai rồi. Khẩu cung của hai người không sai nhau chút nào thì đủ biết là sự thực.

Vương Hồng Phạm cười mát hỏi :

- Giả tử họ sắp đặt từ trước thì các vị há chẳng mắc lừa ư ?

Tống Bất Độc hỏi lại :

- Làm gì mà Vương lão huynh lại biết được bọn ta tới đây mau lẹ như vậy ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tình thực tại hạ không biết đâu.

Tống Bất Độc nói :

- Thế thì đúng rồi. Giả tử chúng ta không tin chắc trong nhà này chỉ có hai người là lão huynh và gã tiểu tử họ Tra thì khi nào chúng ta chịu nói chuyện bí mật với lão huynh nhiều như vậy ?

Vương Hồng Phạm gật đầu cất bước tiến lại đá vào xác Đồ Đại Kính một cái. Thi thể Đồ Đại Kính lăn đi mấy vòng ra xa năm, sáu thước.

Tống Bất Độc đột nhiên biến sắc, nhảy vọt lên đầu tường.

Tống My Nương kinh ngạc hỏi :

- Ca ca đi đâu đó ?

Tống Bất Độc quát :

- Trốn cho mau! Hẳn chưa dứt lời người đã vọt đi như tên bắn chớp mắt đã mất hút.

Tống My Nương còn đang ngơ ngác thì đột nhiên một tràng cười lạnh lẽo nghe rất quen tai vang lên ở bên tường. Mụ đảo mắt nhìn lại bất giác hoa dung thất sắc ra chiều khiếp sợ vô cùng!

Nguyên người phát ra tiếng cười đó chính là Đồ Đại Kính, chồng mụ. Chẳng những hẳn còn sống mà nét mặt đầy sát khí coi rất hung dữ, tay cầm trường đao hẳn nhìn chăm chặp vào mặt Tống My Nương.

Bây giờ mụ mới hiểu vì lẽ gì mà Tống Bất Độc phải trốn chạy cho mau, nhưng biết ra đã chậm mất rồi.

Nguyên Tống Bất Độc là con người giàu lịch duyệt. Tính nết đã hung ác, thủ đoạn càng xảo quyệt. Hẳn vừa thấy Vương Hồng Phạm vung chân đá Đồ Đại Kính đã hiểu ngay bên trong có điều ngoắt ngoéo. Gã biết Vương Hồng Phạm bất cứ về khía cạnh nào cũng chẳng phải là người tàn ác, thì khi nào y lại đá vào xác chết ?

Có điều lúc đó Tống Bất Độc chưa hiểu rõ nội vụ thực hư đã quyết đoán rất mau lẹ lập tức bỏ chạy. Gã cho là dù mình có phán đoán sai lầm rồi sẽ trở lại điều tra chứ chẳng mất mát gì.

Hiện giờ chỉ còn một mình Tống My Nương ở lại để ứng phó với người chồng ôm đẫy mối hận trong lòng. Mụ nhìn nhân quang của Đồ Đại Kính liền hiểu ngay

mình ở tình trạng nào rồi.

Tống My Nương bỏ vía lùi lại phía sau, nhưng mũ vấp phải vật giá lạnh cứng rần không lùi được nữa. Đó là bức tường vách.

Đồ Đại Kính tiến tới còn cách tầm đao thì dừng bước, bật tiếng cười đanh ác nói :

- Con dâm phụ kia ! Cuộc báo ứng của ngươi đã tới rồi.

Tống My Nương chỉ còn cách cái chết chừng sợi tóc, mũ cố gắng bình tĩnh, khuôn mặt lộ vẻ thản nhiên, hất búi tóc lật lên đỉnh đầu nói :

- Đại Kính ! Chúng ta là vợ chồng đã , năm. Tường lang quân nên nghĩ đến mối tình giữa đôi ta. Nét mặt Đồ Đại Kính đang hung ác bỗng biến thành thâm trầm, lạnh lùng hỏi lại :

- Tình nghĩa ư ? Mi nói nghe hay lắm ! Thảo nào trong , năm ngươi chưa sinh con với ta. Té ra ngươi coi ta không vào đâu.

Tống My Nương vội cãi :

- Có con hay không là do số mạng.. Đồ Đại Kính xẵng giọng ngắt lời :

- Số mạng ư ? Ta đã thỉnh giáo một người thì những năm gần đây Linh hồ công của ngươi có tác dụng không sinh con là để giữ lấy bộ mặt mỹ miều, quyến rũ đàn ông.. Vương Hồng Phạm đứng bên tường nghe câu này cũng phải chau mày. Ý cảm thấy mũ đàn bà kia thật không phải hạng tầm thường, tội thật đáng chết.

Tống My Nương hỏi :

- Tiện thiếp không hiểu gì hết. Sao lang quân nghe vụ này mà không nói cho tiện thiếp hay ?

Đồ Đại Kính đáp :

- Một là ta có nói mũ cũng chẳng nghe nào vì mi là con người ích kỷ. Mỗi ngày

không biết bao nhiêu lần soi gương điểm phấn cùng cử động tha thướt. Cái đó chứng tỏ mi chỉ biết lo cho mi được thỏa mãn. Hai là ta chưa có cơ hội cho mi hay thì bữa nay những chuyện xấu xa của mi đã bị bại lộ....

Đột nhiên hấn găm lên như người điên :

- Căm hận này đến phải chết người! Con người nồn nà đây đặng của Tống My Nương run lên vì sợ hãi.

Sau mụ dần dần gắng gượng trấn tĩnh, cất tiếng run run hỏi:

- Lang quân.. hẳn tâm đến thế chẳng ? Nhất định không buông tha tiện thiếp ư ?

Đồ Đại Kính dương mắt lên nhìn vào mặt Tống My Nương, nhân quan hấn trở nên lạnh lùng không tỏ ra chút gì thương xót. Hấn là một tên ma đầu đã từng giết người không gớm tay thì còn coi mạng người ra gì! Huống chi đối với người đàn bà phản bội, hấn còn thương hại đâu nữa.

Tống My Nương lại nói :

- Đại Kính! Dù tiện thiếp có đáng chết thì trước hết lang quân hãy tước bỏ võ công để chúng ta qua một đêm ân ái. Tiện thiếp sẽ cho lang quân được cảm thấy mùi khoái lạc trước nay chưa từng có. Sau đó lang quân bắt tất phải nhơ tay, tiện thiếp sẽ tự mình giải quyết.

Mụ đứng ưỡn ngực cho bao nhiêu nét cong toàn thân lộ ra rất quyến rũ. Mụ mặc bộ áo rộng thùng thình mà không hiểu vì lẽ gì dính chặt vào người mụ như tấm sa mỏng. Tuy mục quang của Đồ Đại Kính không trông qua được, song vì lẽ áo dính sát vào mình, cả bộ ngực phập phồng cũng trông thấy rõ. Đồ Đại Kính dường như bị cảnh tượng này mê hoặc. Đồng thời Tống My Nương đề nghị qua một đêm cuồng nhiệt thành ra hấn không khỏi động tâm.

Đồ Đại Kính sừng sốt một chút rồi đưa mắt ngắm nghía đối phương từ đầu xuống đến gót chân. Hấn nhớ lại tuy đã lấy Tống My Nương bảy, tám năm trời mà

mỗi lần mục yêu cơ bộc lộ tấm thân nõn nà đều khiến cho tâm hồn hần say sưa ngây ngất.

Có khi hần thấy mình nảy ra cảm giác thèm thuồng và không khỏi lấy làm quái dị vì mục chính là vợ con trong nhà chứ đâu phải người ngoài để hần tự hào là mình có phúc không cứ phải phát triển tình cảm đối với ngoại nhân. Một mục yêu cơ này đủ làm cho hần thỏa mãn đến cùng cực.

Bây giờ hần ngó thấy những đường cong tuyệt mỹ của mục, lửa dục vẫn bốc lên âm âm như thường. Đồng thời trong khoảng thời gian chớp nhoáng này đột nhiên hần hiểu rõ căn nguyên sức thu hút của mục.

Đồ Đại Kính nghĩ thầm :

- Té ra con đàn bà này nắm được tâm lý đàn ông. Chỉ những trường hợp cần đến, không thì chẳng bao giờ mục phô trương những nét hấp dẫn. Do đó mục có thể khiến cho đối phương tăng gia những khoái cảm thân bí mà còn khiến cho người ta vĩnh viễn không chán chường rẻ rúng. Mục ta đem lại sự thèm khát cho đàn ông mà trước kia hần chưa hiểu rõ nguyên nhân.. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Đồ Đại Kính bất giác rủ tay đao xuống.

Tống My Nương dịu dàng nói :

- Thăng cha đó đi rồi. Hỡi ơi! Đại Kính ! Lang quân cùng ta hưởng thụ một đêm nữa đi. Bây giờ gần đây không có ai. Lang quân lại gần tiện thiếp được chẳng ?

Đồ Đại Kính chuyển động bước chân. Con người to lớn của hần đã đụng vào Tống My Nương và đưa mục đứng áp vào tường, hần cúi xuống nhìn gương mặt diễm lệ.

Lúc mục quang Đồ Đại Kính ngó vòng quanh mặt mục, đầu óc gã bất giác nảy ra một ý niệm, tự hỏi :

- Con yêu cơ này đang nghĩ gì ? Thị hổ thẹn hay là thị hối hận?

Rồi hần tự trả lời :

- Không phải! Người đàn bà này còn bao giờ biết hổ thẹn nữa! Bất cứ việc gì thị cũng chẳng cần đắn đo có nên làm hay không, hễ thích là hành động. Thị chẳng có cảm tình với bất cứ một ai.

Một người từ trong nhà đi ra chăm chú nhìn cặp nam nữ đang tựa vào tường. Thân thể người đàn ông cao ớn đã che lấp hết mặt mũi người đàn bà.

Cặp này đứng như vậy hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Người đứng trên thêm ngó cảnh tượng đó bất giác chau mày, không nói gì cả lại quay gót trở vào.

Hiện giờ Tống Bất Độc đã chạy xa đến mấy dặm. Gã cảm thấy như có người rượt theo mà mấy lần quay đầu nhìn lại vẫn chẳng thấy gì. Gã vượt qua một cái gò cao rồi ẩn mình vào gốc cây mà thở hồng hộc.

Chỉ trong chớp mắt hẳn nhìn rõ chung quanh có đến mấy chục cây cổ thụ bao vây khiến gã cảm thấy an toàn hơn.

Tống Bất Độc điều hòa hơi thở một lúc rồi trở lại như thường.

Gã nghĩ lại tình hình vừa xảy ra. Gã nóng nảy muốn biết rõ Đồ Đại Kính có sống lại hay không ?

Tuy gã không thấy Tống My Nương chạy ra nhưng gã đoán có lẽ mục bị Vương Hồng Phạm bắt giữ, hoặc mục chạy trốn theo phương hướng khác.. Muốn biết rõ nội tình, Tống Bất Độc chỉ có một đường là mạo hiểm trở lại chùa Bạch Mã dò xét. Gã cho đây là một điều mà địch nhân không khi nào ngờ tới.

Tống Bất Độc là người quả quyết không thì gã chẳng làm gì có thanh danh và địa vị như ngày nay. Lập tức gã ra khỏi lùm cây thảo đường cũ trở lại chùa Bạch Mã.

Tống Bất Độc mới đi được bốn, năm bước liền bị cảnh tượng sau một gốc cây lớn làm cho khiếp sợ giật bắn người lên. Gã dừng bước, trở mắt ra nhìn vào phía đó.

Nguyên lúc trước hẳn đi qua đây không thấy một vật gì mà bây giờ lại có một hán tử đứng yên không nhúc nhích.

Hán tử mặc võ phục màu xanh. Chấn hoang dã màu sắc này dễ ẩn hình hơn hết. Hán tử lối tuổi, thân hình trắng kiện lưng đeo trường đao. Lòng mảy rậm, cặp mắt chiếu ra những tia nhìn lạnh lẽo.

Nếu Tống Bất Độc cứ đi thẳng về chùa thì sợ người áo xanh này ra cản đường. Dĩ nhiên gã có thể đi quanh ra ngã khác cũng không xa mấy thì hoặc giả người kia không chặn đường. Nhưng vấn đề quyết không phải giản dị như vậy.. Tống Bất Độc ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi :

- Các hạ đi đường qua đây hay là muốn rượt theo tại hạ ?

Tống Bất Độc hỏi câu này không phải là mong cho đối phương trả lời mà thực ra chỉ là cách đánh tiếng để thăm dò ý định của đối phương Ngờ đâu người áo xanh lạnh lùng đáp :

- Dĩ nhiên ta đến đây là để kiếm người. Ta có điền đầu mà từ chùa Bạch Mã ra đây ngoạn cảnh.

Tống Bất Độc ngạc nhiên lại cất tiếng gặng gượng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân ?

Người áo xanh gật đầu lạnh lùng đáp :

- Phải rồi. Chính là tại hạ.

Tống Bất Độc nói :

- Tại hạ nghe nói Cao huynh sở trường về nghề hành thích. Nhờ bản lãnh cao cường hiếm có mà trên hai chữ thích khách, người ta thêm vào hai chữ Bạch nhật. Cái đó đã nói lên Cao huynh chẳng cần dựa vào bóng đêm yếm hộ cũng giết người được. Nó còn chứng tỏ thân thủ Cao huynh tinh diệu khôn lường. Nhưng tiểu đệ tình thật chưa thể tin tưởng vào lời đồn này.

Cao Thanh Vân hững hờ đáp :

- Lời đồn vẫn là lời đồn. Việc hành thích giữa ban ngày ban mặt dĩ nhiên không phải chuyện dễ dàng, nên bản nhân ít khi hoạt động ban ngày. Tống huynh quá khen khiến cho bản nhân không khỏi hổ thẹn.

Giọng lưỡi Cao Thanh Vân rất bình đạm lạnh lùng, người nghe khó mà dò xét được chỗ dụng tâm của y.

Tống Bất Độc vốn là tay lão luyện giang hồ, nhưng bữa nay chạm trán Cao Thanh Vân, gã cũng điên đầu và không khỏi kinh hãi.

Gã ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Lý do khiến Cao huynh theo dõi tiểu đệ chắc là không nói ra được mà phải tự mình đoán lấy. Có đúng thế không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó không cần. Bản nhân có thể nói rõ, tại hạ chỉ có một mục đích là muốn hạ sát Tống lão huynh.

Tống Bất Độc chấn động tâm thần, ngấm ngấm tự hỏi :

- Sao ta hèn nhát thế này? Bao nhiêu năm đi giết người hoài mà nay chạm trán một địch nhân đã sinh lòng khiếp nhược? Gã liên tục trung ý chí để điều tra tình hình của đối phương rồi cất tiếng hỏi :

- Đã thế thì Cao huynh bắt tất phải khách sáo, cứ việc động thủ đi là hơn! Tiểu đệ xin hỏi một câu :

Tại sao bây giờ Cao huynh mới xuất hiện ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó nói ra cũng chẳng hề chi, nhưng e rằng Tống huynh không chịu tin lời. Vì bản nhân đoán chắc Tống huynh còn trở về chùa để điều tra cho biết rõ tình hình Đồ Đại Kính và Tống My Nương nên không đuổi theo nữa.

Tống Bất Độc chấn động tâm thần vì đối phương nói huych toẹt chỗ dụng tâm của gã và đó là một điều gã tin chắc người ngoài không ai nghĩ tới.

Cao Thanh Vân đã thân pháp kỳ bí lại trí lực hơn người khiến cho Tống Bất Độc càng khiếp sợ. Tâm linh gã đã biết là chuyện bí mật của mình bị bại lộ rồi.

Cao Thanh Vân đột nhiên rút bảo đao đánh ÂnsoạtÂ một cái. Đao quang lóe mắt. Động tác của y đầy vẻ kiêu hãnh lại thêm đao rút khỏi vỏ khiến cho khí thế tăng lên gấp bội.

Tống Bất Độc bất giác người run bần bật.

Cao Thanh Vân lớn tiếng quát :

- Tống Bất Độc! Cái chết của người mờ mịt, vĩnh viễn phái Bắc Mang không thể điều tra ra các người lạc lõng nơi đâu. Chắc người còn muốn biết hai người đồng môn ở trong chùa và cho là họ chết cả rồi.

Tiếp theo câu nói là một tràng cười lạnh gáy.

Cao Thanh Vân sừng sững bước tới gần Tống Bất Độc. Bước chân y đều đều tỏ ra rất kiên quyết.

Đây là lần đầu tiên mà Tống Bất Độc chạm trán cường địch uy thế khủng khiếp. Gã là tay lão luyện lang hồ lại là một cao thủ võ lâm mà phải tâm kinh đảm khiếp.

Chớp mắt Cao Thanh Vân bước tới gần, đao quang loé lên chụp xuống trước mặt Tống Bất Độc.

Tống Bất Độc bước lạng sang bên trái, thân pháp gã như con rắn độc. Gã vừa tránh khỏi lưới đao bên địch liền vung đao quét ngang để phản kích.

Chiêu đao này gã đã vận toàn lực để thi triển vừa tàn độc vừa kỳ bí khôn lường. Có điều gã tự hiểu vì bị khí thế cường địch tra áp, chiêu đao của gã không được chuẩn đích như lúc bình thường.

Cao Thanh Vân quát lên một tiếng thật to, vung bảo đao quét ngang một cái ra chiêu Ẩuồng phong tảo diệt. Hắn đánh trúng vào bạch xà văn đao của cường địch. Kim thiết đụng nhau bật lên tiếng Ẩuhoảng Ẩu rùng rợn.

Tống Bất Độc lùi lại ba bước liền.

Cao Thanh Vân nổi lên tràng cười rộ, chống đao lại tấn công. Y đánh năm chiêu liên tiếp.

Hàn quang lấp lánh như điện chớp, khiến cho Tống Bất Độc phải lùi hoài.

Tống Bất Độc biết rõ càng để đối phương đoạt được thượng phong khí thế càng mãnh liệt cho đến khi mình chịu chết ngay đương trường, nhưng biết cũng vô dụng vì đao pháp kỳ ảo của đối phương vượt qua đao pháp của phái Ngũ Đài.

Lúc này Cao Thanh Vân đã sử năm, sáu chiêu. Thanh bảo đao vọt ra một tia hàn quang tấn công vào nơi nguy hại trước mặt đối phương. Tống Bất Độc phải vận toàn lực đón đỡ. Vừa lúc ấy đui hấn bị một đòn mãnh liệt hất tung ra xa hơn trượng rồi té xuống.

Nguyên Cao Thanh Vân đá vào đui hấn một phát.

Tống Bất Độc tuy còn đứng dậy được, nhưng đui bên phải vừa đau vừa nhức khiến cho cử động không linh hoạt.

Cao Thanh Vân vẫn không nới tay. Y nhảy xổ lại tấn công như vũ bão. Đao quang nhảy múa, đao phong rít lên nghe rất khủng khiếp.

Tống Bất Độc lâm vào tình trạng như con dã thú điên cuồng. Gã hết sức đón đỡ. Đầu tóc rối tung, quần áo cũng bị mũi đao đâm rách mấy chỗ. Tình trạng coi rất thảm hại.

Thấy mình sắp bị giết tới nơi Tống Bất Độc chẳng có ngoại viện này liền nảy ra ý nghĩ liều mạng. Quả nhiên chiến cục biến đổi thành thế quân bình.

Lúc này cuộc chiến đấu càng hung hiểm hơn. Trường đao chạm nhau nảy lửa

không ngớt vang lên những tiếng chát chúa rùng rợn.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bạch Nhật Thích Khách Theo Dõi Phu Nhân

Cuộc ác đấu kéo dài thêm hai chục chiêu. Đột nhiên Cao Thanh Vân phóng quyền thừa lúc sơ hở đánh trúng vào chính diện đối phương.

Tống Bất Độc rú lên một tiếng thật to. Người gã bay ra xa bảy, tám thước té huych xuống đất.

Lúc này thanh xà văn đao của gã tuột tay bắn ra ngoài mấy thước. Người gã cũng không ngồi dậy được. Cặp mắt lơ đờ hiển nhiên gã đã hôn mê.

Cao Thanh Vân cúi xuống nhìn nhân vật tàn độc mang ngoại hiệu Kiến huyết phong hầu. Y chờ cho tới lúc tròng mắt gã chuyển động trở lại mới lên tiếng :

- Tống Bất Độc! Lúc ngươi lâm nguy còn biết gác bỏ sống chết, hy vọng đánh đòn thực mạng cho hai bên cùng mất mạng. Quyết tâm và dũng khí này khiến cho bản nhân rất bội phục.

Đây là nguyên nhân mà vừa rồi Tống Bất Độc đã xoay chuyển được chiến cuộc. Một tay cao thủ như gã mà đâm liều, dĩ nhiên uy lực tăng lên gấp bội. Giả tỷ gã chưa mất tiên cơ và không bị khí thể đối phương trấn áp thì có thể đạt được mục đích hai bên cùng chết Bồng thấy Tống Bất Độc mũi chảy máu tươi. Gã oẹ một tiếng, miệng cũng thổ huyết ra.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi :

- Kỳ Kinh còn ở Khai Phong không ?

Tống Bất Độc rên lên một tiếng, mục quang gã lại lơ đờ.

Cao Thanh Vân nhú cặp lông mày rậm, đột nhiên phóng chân đá vào mấy chỗ

huyết đạo dưới nách đối phương.

Tống Bất Độc rên lên một tiếng rồi nhắm mắt lại chết ngay.

Cao Thanh Vân lắc đầu tự trách :

- Lòng dạ ta mềm yếu quá ! Đáng lẽ ta hỏi khẩu cung gã mới phải. Sao lại cho gã chết ngay để gã khỏi đau khổ Cao Thanh Vân thở dài mấy tiếng rồi động thủ mai táng thi thể Tống Bất Độc. Việc này đối với người khác còn phải bận chân tay nhưng phép hủy thi diệt tích của y rất thông thạo vì y đã gặp nhiều trường hợp khẩn cấp phải làm cho mất vết tích thật mau chóng. Vụ này dĩ nhiên chẳng có chi đáng kể với y.

Sau khi mai táng Tống Bất Độc xong xuôi, Cao Thanh Vân lại đâm ra ngần ngừ. Y ngẫm nghĩ một lúc rồi trở gót đi về phía thôn Lạc Dương nhưng không đến chùa Bạch Mã.

Lúc này ở trong gần tòa tịnh xá nhà chùa, Thất bộ đoạn trường Đồ Đại Kính vẫn giữ chẳng chẳng lấy Tống My Nương. Phía sau mũ là bức tường, mũ bị hấn đè rất chặt. Mũ ngửa mặt lên lộ một nụ cười làm rung động đối phương.

Đồ Đại Kính vẫn cúi xuống nhìn mũ ra chiều rất mật thiết và dường như để gương mặt mũ vĩnh viễn in vào tâm khảm.

Hai người đứng như vậy một lúc rất lâu. Người Đồ Đại Kính đột nhiên rung động, trên môi hấn lộ nụ cười bí mật khôn lường.

Vẻ mặt của Tống My Nương trái lại tất tươi tỉnh, nhưng dần dần biến thành sợ sệt, hoài nghi.

Đồ Đại Kính trầm giọng hỏi :

- A My ! Người có biết tại sao ta vẫn điềm thiên không lộ vẻ gì không?

Tống My Nương lắc đầu. Mụ hết sức đưa người về phía trước muốn đẩy đối phương ra.

Đồ Đại Kính đứng vững như thường không lay chuyển chút nào.

Tống My Nương liền bỏ ý nghĩ này ngật ngừng hỏi lại :

- Tại sao vậy ?

Đồ Đại Kính đáp :

- Vừa rồi ta động tâm nổi lòng thương xót người, không nỡ hạ thủ giết chết. Nhưng người là một con dân phụ chẳng thể lưu lại trên thế gian.

Đột nhiên hăn nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như kẻ điên khùng, khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Chỗ dụng tâm của hăn không biết đâu mà lường.

Đồ Đại Kính bỗng dừng tiếng cười lại nói :

- Vừa rồi thật ta lấy làm rất khó nghĩ. Trong lòng nảy ra nhiều mâu thuẫn, không biết nên làm thế nào.

Tống My Nương hỏi :

- Lang quân.. buông tha tiện thiếp được không ?

Đồ Đại Kính đáp :

- Không thể tha người được.

Nét mặt hăn sa sầm coi gớm khiếp. Thanh âm lạnh như băng giá, hăn nói tiếp :

- Buông tha người ư? Hừ hừ ! Giả tử người chịu đựng một lúc nữa mà không dùng độc châm ám toán ta thì ta có thể tha người được hay để hai bên cùng chết trong tay nhau.. Hăn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng người đã ngu muội lại ác độc, thi triển độc châm mưu giết thân phụ. Ha ha! Như thế mà ta không giết người ư ?

Hăn nói tới đây lại nổi lên tràng cười như kẻ điên khùng.

Tống My Nương hân kinh đáp :

- Đại Kính ! Lang quân đừng nóng nảy, tiện thiếp có cách rút độc châm ra và nhất định làm cho bằng được.

Đồ Đại Kính lắc đầu, đổi thành giọng thương cảm nói :

- Không được ! Chậm quá rồi! Nhất thiết cái gì cũng đều chậm mất rồi.

Tống My Nương vội nói :

- Chẳng có chi chậm hết. Tiện thiếp lấy độc châm ra được. Cái đó chẳng phải là lang quân không biết.

Đồ Đại Kính nói :

- Vấn đề độc châm không làm cho ta bận tâm chút nào. Ta nói chậm quá là trở vào việc người hạ độc thủ hại ta chứng minh lòng dạ của người tàn nhẫn. Trái tim ta đã bị thương rồi, chẳng có cách nào khôi phục lại được nữa.

Tống My Nương hỏi :

- Hỡi ơi ! Đại Kính ! Sao chúng ta lại tự tàn sát nhau ?

Đồ Đại Kính đáp :

- Người nói làm ta rất cảm kích Vương lão huynh đã cho ta cơ hội này. Nếu không thế, chẳng sớm thì muộn ta sẽ chết về tay người một cách hồ đồ.

Đồ Đại Kính vừa dứt lời đột nhiên vung quyền đánh vào bụng dưới Tống My Nương.

Tống My Nương thét lên một tiếng. Sắc mặt tái mét hoa dung cực kỳ thảm đạm.

Mụ bị trúng thoi quyền này thì ruột gan chẳng tan nát cũng đứt thành từng khúc. Dù cho Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh cũng không còn cách gì cứu

chưa được. Đồ Đại Kính cất giọng ôn hòa hỏi :

- Người đau lắm ư ?

Tống My Nương thở hồng hộc một lúc rồi yên tĩnh trở lại. Mụ cũng dịu dàng đáp :

- Hiện giờ tiện thiếp còn nhịn được.

Mụ chưa dứt lời người Đồ Đại Kính cũng chớp động. Cặp mày rậm nhăn tít lại ra chiều đau khổ.

Tống My Nương nói :

- Hỡi ơi ! Ngón tay tiện thiếp không được linh hoạt như ngày thường nên phóng mũi châm làm cho lang quân đau đớn. Tiện thiếp xin lỗi lang quân.

Đồ Đại Kính thở mạnh một hơi rồi đáp :

- Không sao đâu. Chút đau đớn nhỏ mọn này đã ăn thua gì.

Đột nhiên hắt lại vung quyền đánh vào bụng vợ.

Tống My Nương miệng hộc máu tươi. Bàn tay ngọc của mụ cử động một cái. Mụ lại đâm vào Đồ Đại Kính một mũi châm.

Thế rồi hai người không có động tác gì nữa. Đồ Đại Kính thều thào nói :

- A My ! Có nàng bầu bạn, ta chết cũng nhắm mắt được.

Tống My Nương đáp bằng một giọng nhát gừng :

- Phải rồi.. tiện thiếp dù có chết.. cũng chẳng khác gì ngày còn sống.. Cặp vợ chồng này miệng nói toàn những câu tình tứ mà tay lại hành động rất ác độc. Vừa mưu sát vừa ám toán.

Hai người lại bắt đầu oản oại. Tống My Nương lắp bắp :

- Đại Kính! Đại Kính!... Tiện thiếp.. đi trước một bước Đồ Đại Kính phấn khởi tinh thần cất giọng hòa ái :

- Đừng sợ ! Ta sẽ đi theo ngay Hỡi ơi ! Ta cố ý để nàng động thủ cho ta phấn khích nổi sát khí. Thủ đoạn này ta xin nàng đừng buồn bực.. Ta cần phải hành động như vậy.. mong nàng cũng hiểu rõ.

Tống My Nương đáp :

- Tiện thiếp.. hiểu rồi.. Đột nhiên mũi lại phun máu tươi ra. Bây giờ mũi nhắm mắt lại.

Người mũi vẫn ở trong lòng Đồ Đại Kính. Hai người quấn lấy nhau như đôi rắn té xuống đất.

Đồ Đại Kính thò tay ra chống vào tường ngừng đầu lên nhìn mặt vợ.

Vương Hồng Phạm từ trong nhà đi ra đến bên Đồ Đại Kính, nhưng Đồ Đại Kính không hỏi gì đến y.

Vương Hồng Phạm lắc đầu thở dài nói :

- Dường như hai vị là một cặp điên khùng.

Đồ Đại Kính kiệt lực chỉ ÀừÀ một tiếng.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Tôn giá có cần tại hạ giúp một tay để giải thoát cho lệ không?

Đồ Đại Kính vẫn quật cường gắng gượng gạt đầu đáp :

- Các hạ có biết độc châm của nàng được kể là đệ nhất thiên hạ không ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tôn giá bị trúng đến ba mũi độc châm mà tình hình còn được thế này thì thứ

độc châm đó có gì đáng kể mà dám bảo là đệ nhất thiên hạ.

Đồ Đại Kính nói :

- Cái đó là các hạ chưa hiểu mà thôi. Các hạ lên biết bình sinh tại hạ đã từng chịu rất nhiều răn độc cắn vào người nên trong mình có chất kháng độc. Đồng thời tại hạ đã ngấm ngấm dùng độc châm của nàng để bồi dưỡng lực lượng đề kháng. Ngờ đâu lúc đến việc vẫn không chống được. Vì thế mà tại hạ bảo độc châm của nàng là đệ nhất thiên hạ.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu thế thì không thể trách phu nhân đã quá tàn ác với tôn giá. Phu nhân cho là tôn giá chỉ trúng một mũi liền chết ngay tức khắc. Ngờ đâu tôn giá vẫn chịu đựng được.

Đồ Đại Kính rên lên một tiếng. Nhãn quang tán loạn, tay chống tường cũng run lên. Kế đó người hắt từ từ xiêu đi rồi té xuống.

Vương Hồng Phạm không khỏi lắc đầu cho bọn yêu nghiệt võ lâm kỳ quái này thật là mất hết nhân tính. Hành vi của họ khiến người nghe cũng kinh hãi.

Trong tịnh xá bầu không khí vẫn yên tĩnh.

Nguyên Tra Tư Liệt khai thông Kinh mạch rồi, chàng lại chiếu theo bí quyết trong Hóa Huyết Chân kinh tu luyện thần công.

Sáng sớm hôm sau Cao Thanh Vân mới đến tịnh xá bái yết Tiêu Dao lão nhân đồng thời đề báo cáo cho lão hay bao nhiêu chuyện bên ngoài.

Cao Thanh Vân không có cách nào để gặp mặt A Liệt vì chàng đang ở thời kỳ nghiên cứu rèn luyện rất gấp, chẳng thể gián đoạn. Vậy cần phải giữ yên tĩnh cho chàng khỏi bị kinh động.

Cao Thanh Vân hỏi ra mới biết còn phải bốn, năm bữa nữa đại công của chàng mới thành tựu.

Y ở trong tịnh xá quanh quần, mãi đến chiều mới cáo từ ra đi.

Việc đầu tiên của Cao Thanh Vân là tìm đến ngôi nhà giữa đám cư dân để báo tin cho Lương Trung Sơn biết về tình trạng Tra Tư Liệt và bảo lão nán lòng chờ đợi.

Lương Trung Sơn thấy y lật đật muốn đi ngay, liền hỏi :

- Cao đại gia có việc gì vậy ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Trước hết tại hạ đi thăm một người bạn bị bệnh. Sau đó sẽ lại vào thành để nghe tin tức bảy môn phái lớn.

Lương Trung Sơn nói :

- Nếu thiếu gia của lão phu sau đây bốn năm ngày mà thành công thì không sợ hãi gì nữa.

Nhưng lão phu sợ thiếu gia chỉ dùng võ công truyền gia mà thôi thì chưa đủ khắc địch chế thắng....

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Lão có nóng nảy cũng vô ích. Tương lai biến diễn thế nào là ở nơi tiền định. Có điều bảy phái lớn đã đuổi đến Lạc Dương xục tìm thì khó mà an toàn được.

Y ngừng lại một chút rồi giải thích :

- Nên biết thành Lạc Dương tuy lớn nhưng đối phương có đến hàng ngàn người đều là những tay lão luyện giang hồ thì cả những chỗ tồi tàn vắng vẻ cũng đặt tai mắt để tìm ra chân tướng. Hơn nữa người phái Bắc Mang đã tới đây chắc có để tin tức lại cho Kỳ Kinh.

Lương Trung Sơn đáp :

- Đúng thế ! Xem chừng chúng ta hạ thủ trước đi là hơn.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Nếu Kỳ Kinh quả đã đến Lạc Dương thì tại hạ phải ra tay ngay để tiêu diệt hẳn.

Lương Trung Sơn nói :

- Cao gia nên thông tin cho lão phu, thêm một lần là vững hơn một tầng.

Cao Thanh Vân đáp :

- Được rồi ! Tại hạ chờ đến lúc trời tối lại về đây hội họp với lão. Chúng ta cùng nhau vào thành chia đường thám thính. Chúng ta sẽ hẹn trước một nơi tụ hội để trao đổi việc dò la tin tức.

Nếu phát giác ra hành tung của Kỳ Kinh là phải tìm ngay hẳn hạ thủ để khỏi sinh nhiều chuyện.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chúng ta kịp thời thu thập được Kỳ Kinh để cắt đứt giây liên lạc của địch thì dù bọn họ là những tay lợi hại đến đâu cũng phải mất năm, ba ngày mới dò ra được manh mối. Ước định rồi Cao Thanh Vân ra đi. Đến chiều tối y trở về gặp Lương Trung Sơn.

Hai người đang ở trong gian phòng nhỏ hẹp thì thầm thương nghị với nhau, Lương Trung Sơn bỗng ngửi thấy mùi thơm ở trong người Cao Thanh Vân toát ra. Lão không hỏi cũng biết là lúc ban chiều y đã kề cận mỹ nhân.

Lương Trung Sơn tính kỹ rồi, đến lúc ra cửa lão đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Cao gia ! Gần đây Cao gia có gặp Bùi phu nhân không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không.

Lương Trung Sơn nói :

- Chúng ta đi chuyến này phải đặc biệt chú ý đến hành tung của Bùi phu nhân.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó đã hẳn. Tính mạng của mẹ là vật đáng tiền của tại hạ mà đối với A Liệt cũng có một ý nghĩa lớn lao.. Lương Trung Sơn ngắt lời :

- Cao gia định giết phu nhân thật ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nhất định là thật, vì tại hạ thèm khát những bảo vật của bảy phái lớn đã thành một.. Lương Trung Sơn hỏi :

- Cao gia có biết vì duyên cớ gì mà thiếu gia của lão phu muốn giết chết Bùi phu nhân không? Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ biết rồi. Vì mẫu thân A Liệt bị Bùi phu nhân sát hại.

Lương Trung Sơn nói :

- Lão phu thỉnh cầu Cao gia một điều là lúc Cao gia hạ thủ Bùi phu nhân, xin lệ tay để trước khi lâm tử bà khỏi chịu đau đớn.

Cao Thanh Vân vừa đi vừa nói :

- Cái đó thì có khó gì.

Hai người đi về phía Lạc Dương. Xa xa đã ngó thấy đèn lửa chi chít. Hai người liền chia ra kẻ trước người sau tiến vào để khỏi bị người chú ý. Trước khi chia tay hai người đã ước định vào khoảng canh ba sẽ gặp nhau ở miếu Chu Công. Nếu lúc đó ai chưa về tới là đã xảy chuyện gì rồi.

Lương Trung Sơn thuộc hết đường lối trong thành Lạc Dương. Lão lại có nhiều bạn làm ăn buôn bán ở đây nên sau khi vào thành, không ai hiểu lão chuyển tới nơi

nào.

Cao Thanh Vân thì đến kỹ viện để kiểm người hỏi tin tức. Y được tin gì lại đi nơi khác tìm chứng thực. Trong đó có cả người xuất thân ở phái Ngũ Đài.

Y nghe được tin xong đã tiêu hết mấy trăm lạng bạc. Y kiếm được tiền cũng chỉ xài phí vào những lúc này.

Bây giờ Cao Thanh Vân chẳng những biết được nhiều cao thủ trong bảy phái lớn đã tới Lạc Dương đồng thời y còn tìm ra chỗ ngụ của một số người. Cao Thanh Vân hóa trang làm một nhà tiểu thương, đội mũ vải kéo sụp xuống mí mắt, y lại giả vờ chân què, tập tễnh bước đến một khách điểm. Lúc này ngoài cửa điểm tuy còn thấp đèn lồng mà thực ra đêm đã khuya. Bồn bễ yên lặng như tờ không còn tiếng người chuyện trò hay đi lại nữa.

Cao Thanh Vân đẩy cửa điểm liền phát giác ra chỉ khép hờ. Y lạng người tiến vào thì thấy một tên tiểu nhị ngồi tựa vào quầy bàn mà ngủ gật. Đèn lửa trong nhà lờ mờ, ngoài ra không có ai.

Cao Thanh Vân khép cửa lại, ra đứng ngoài sân lộ thiên lắng tai nghe động tĩnh.

Khách điểm này là nơi trú ngụ của Bùi phu nhân cùng Phàn Phiếm. Ngoài ra còn có hai nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Cao Thanh Vân đã tính toán muốn hạ sát Bùi phu nhân tất phải dụ mụ ra ngoài mới tiện hạ thủ. Nhưng mụ là tay đáo để khi nào chịu lẳng lặng đi theo ?

Y đảo cặp mắt ngẫm nghĩ ra một biện pháp rồi chạy đến bên quầy nhẹ nhàng cầm ngọn bút lông và tờ giấy trắng viết mấy hàng chữ :

ÂXin đến ngay một phòng ở cuối phố này. Có việc cần thương lượng.Á Phía dưới ký danh bằng bốn chữ ÁTri danh bất cụ.Á Y cho rằng Bùi phu nhân xem thơ này liền đoán là Lục Nhất Điều ở phái Nga Mi viết, tất mụ lén ra tương hội.

Cao Thanh Vân viết rồi kéo tên tiểu nhị dậy, cho gã một đỉnh bạc bảo gã đưa giấy đến Bùi phu nhân.

Điểm tiêu nhị chạy đi. Cao Thanh Vân lại mở hé cửa ngó ra ngoài.

Cao Thanh Vân vừa nhìn ra bỗng giật nảy mình. Nguyên trên đường phố xa xa có bóng người chạy lại. Tuy y không nhìn rõ mà trực giác cũng đoán ngay là Lục Nhất Điều. Y nghĩ thầm :

- Trời ơi ! Mình thật ngu quá. Lục Nhất Điều dĩ nhiên đến đây để tìm mụ. Nếu để họ gặp nhau lập tức vỡ lở thủ bút của mình và họ sẽ đề cao cảnh giác không để mình lừa gạt nữa.

Y trông rồi liền co mình đứng ẩn phía sau gốc cây vừa xong thì trong điểm có người chạy ra, búi tóc cao lên đỉnh đầu, toàn thân mặc áo đen để lộ những đường cong rất khêu gợi.

Người đàn bà này chính là Phụng Dương Thân Câu môn Bùi phu nhân. Mụ mở cửa đi thẳng ra đường phố.

Cao Thanh Vân tự hỏi :

- Con dâm phụ này đốn mạt đến thế ư ? Cứ đi đàng hoàng không che giấu hành tung, chẳng lẽ mụ không sợ người ta dòm thấy, dám công nhiên vụng trộm với đàn ông?

Y thấy tình hình khả nghi nên chưa rượt theo ngay.

Chỉ trong chớp mắt trong quán lại có bóng người thấp thoáng xẹt tới mở cửa lớn nhảy ra.

Bỗng nghe tiếng rên ư ư khê vang lên.

Cao Thanh Vân gật đầu nghĩ thầm :

- Phải rồi! Bùi phu nhân nhất định giữ ngoài cửa chờ người này ra để ám toán. Chắc vừa rồi mụ không che giấu hành tung chỉ là kế dụ địch.

Ngoài cửa không nghe thấy tiếng người ngã xuống. Cao Thanh Vân liền bám

vào tường vách tựa con thằn lằn bò lên. Y mượn những cành cây lá xuống đầu tường che kín để nhìn ra ngoài.

Bỗng thấy bóng người chuyển động ở ngoài mấy trượng. Nguyên Bùi phu nhân đã cặp người mà mục ám toán chạy đi rất nhanh. Cao Thanh Vân chắc mục đến chỗ ước hẹn. Y liền hành động ngay tức khắc, tìm đường quen đến trước Bùi phu nhân. Lúc y đang ẩn mình thì Bùi phu nhân cũng vừa mới tới.

Cao Thanh Vân lắng tai nghe thấy Bùi phu nhân đang nói :

- Ta đang muốn kiếm lão.

Lục Nhất Điều ngắt lời :

- Có chuyện gì rồi hãy nói. Bây giờ hãy xử trí cái xác này trước đi.

Bùi phu nhân đáp :

- Thì giờ hãy còn rộng rãi, một mình ta xử trí cũng được.

Lục Nhất Điều nói :

- Bên kia có một chỗ rất kín đáo.

Bùi phu nhân nói :

- Ở đây cũng kín đáo lắm rồi !

Cao Thanh Vân trong lòng khó chịu nghĩ thầm :

- Con đàn bà dâm tiện này thật là khả ố. Ở chỗ thông lộ này mà mục đã muốn giải quyết ngay.

Thật quân mặt đây !

Lục Nhất Điều đáp :

- Chỗ này không được đâu.

Bùi phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi ! Lão đi trước dẫn đường.

Hai người ra khỏi gần nơi y ẩn nấp, chớp mắt liền rẽ vào một ngõ hẻm.

Cao Thanh Vân thi triển môn truy tung thượng thặng rượt theo.

Chỉ trong khoảnh khắc y đã ẩn mình không một tiếng động trên dãy hành lang một tòa tiểu viện. Y lắng tai nghe phía trong cửa sổ có tiếng người nói.

Trong phòng đã thắp đèn lên. Lục Nhất Điều hỏi :

- Nơi đây thế nào ? Ta phải mất công lắm mới mượn được căn phòng này. Bùi phu nhân đáp :

- Được đấy ! Cách trần thiết cũng khá ngăn nắp.

Lục Nhất Điều hỏi :

- Đem xác chết bỏ ra ngoài viện được chăng ?

Bùi phu nhân nói :

- Để trong phòng yên trí hơn. Có đúng thế không ?

Lục Nhất Điều đáp :

- Có người chết nằm bên khiến cho mình mất cả hứng thú.

Bùi phu nhân lạnh lùng nói :

- Ta chẳng thấy hứng thú gì để mất cả.

Lục Nhất Điều ngạc nhiên hỏi :

- Mụ nói vậy là nghĩa làm sao?

Bùi phu nhân đáp :

- Ta chỉ muốn nói là không hề gì.

Lục Nhất Điều nói :

- Té ra là thế. Xuýt nữa ta hiểu lầm ý mụ.

Bùi phu nhân hỏi :

- Lão tưởng ý ta muốn nói gì ?

Lục Nhất Điều đáp :

- Ta tưởng mụ bảo không tìm thấy hứng thú ở nơi ta, nên mới nói không có hứng thú gì để mất.

May mà không phải thế. Hỡi ơi ! Từ đêm lăn lóc với mụ Ở Chu Tiên Trấn, ta suốt đêm ngày điên đảo thần hồn. Trong trái tim chỉ có hình ảnh của mụ.

Bùi phu nhân hỏi :

- Lão nói gì mà khiếp thế?

Lục Nhất Điều đáp :

- Ta nói theo thành ý tự đáy lòng.. Cao Thanh Vân nghe tiếng nói thì biết là Lục Nhất Điều đã ôm Bùi phu nhân vào lòng rồi. Y yên dạ đánh bạo nhìn qua khe cửa sổ.

Trong phòng bóng đèn yếu ớt nhưng cũng nhìn rõ cách bài trí rất trang nhã. Đồng thời nó soi tỏ một đôi nam nữ ôm nhau. Một vật duy nhất phá hoại cảnh ấm cúng trong phòng là xác chết kia.

Bùi phu nhân cửa thoát khỏi lòng Lục Nhất Điều hỏi :

- Chúng ta đều là người đã mấy chục tuổi đầu chớ chẳng phải là hạng thanh niên nóng nảy, có đúng thể không?

Lục Nhất Điều đáp :

- Xin lỗi nhé ! Vì ta khát vọng quá chừng mà ôm mình vào lòng để đụng chạm với mình. Dĩ nhiên ta cũng thích nổi chứng tình tứ triền miên.

Bùi phu nhân tha thướt đi tới bên giường ngồi xuống, ánh đèn soi vào mặt mũ. Trông vẻ kiều diễm dường như có dấu ý vẻ nghiêm trang.

Lục Nhất Điều ngó một lúc rồi tiến lại, hai tay đỡ lấy mặt mũ, cất giọng ôn nhu hỏi :

- Phu nhân có tâm sự gì vậy ?

Bùi phu nhân đáp :

- Mỗi gian tình của chúng ta đã có người biết rồi.

Lục Nhất Điều giật mình kinh hãi hỏi :

- Thật thế không ?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cao Thanh Vân Diệu Võ Dương Oai

Bùi phu nhân hỏi lại :

- Ta gạt lão làm chi, bây giờ lão cũng hiểu rồi. Giả tử vụ này đến tai trượng phu ta thì hậu quả khó mà lường được. Có đúng thế không?

Lục Nhất Điều đáp :

- Nếu vậy chúng ta phải nghĩ cách ngăn chặn ngay đi.

Bùi phu nhân nói :

- Không có biện pháp nào hết. Chi còn một đường duy nhất là từ nay trở đi vĩnh viễn chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa. Dĩ nhiên là ta nói về những cuộc hội diện thầm lén.

Lục Nhất Điều trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Quả nhiên đó là một kế hoạch rất dễ nhưng phu nhân không hiểu cho ta phải đau khổ đến thế nào. Đó là lời nói chân thành của ta, phu nhân đừng cười.

Bùi phu nhân ngạc nhiên. Rõ ràng đối phương rất chân tình với mình, nên mình cảm thấy khó bề chống đỡ. Mình lẳng lặng không nói gì, chăm chú nhìn Lục Nhất Điều.

Lục Nhất Điều buông tay ra lui lại ngồi xuống ghế, rồi thở dài nói :

- Chuyện tình ái nguyên là việc của bọn thiếu niên. Tình thực ta không ngờ chính mình còn đắm đuối vào biển ái sâu cay như vậy, nói ra lại hổ thẹn.

Bùi phu nhân hỏi :

- Phải chăng lão muốn nói những người đứng tuổi như chúng ta là không có quyền bàn đến chuyện tình ái?

Lục Nhất Điều đáp :

- Tuổi tác cố nhiên mới là một vấn đề. Ngoài ra chúng ta còn bị gia lụy, vấn đề này cũng chẳng có cách nào giải quyết được. Vì chúng ta có thể bỏ hết mọi việc nhưng& Bùi phu nhân ngắt lời :

- Nhưng làm sao? Phải chăng có người không chịu buông tha?

Lục Nhất Điều gật đầu, trở vào xác chết dưới đất nói :

- Người này tuy chết rồi nhưng chưa phải là kết thúc mọi vấn đề có đúng thế không ?

Bùi phu nhân hỏi :

- Phải rồi ! Lão hãy đem hãn ra ngoài được không?

Vừa rồi mục cản trở chuyện đưa xác chết ra ngoài, mà bây giờ mục lại đề nghị như vậy, đủ tỏ tinh thần mục biến đổi rất lớn.

Dĩ nhiên Lục Nhất Điều không phản đối. Hãn đem xác chết ra bỏ ngoại viện.

Lúc trở về phòng, hãn thấy Bùi phu nhân mặt buồn rười rượi. Trên mi mắt bao phủ một làn không khí ai oán.

Lục Nhất Điều lẩn quẩn nhẹ nhàng bước lui rồi lại bước tới.

Sau cùng hãn nhìn Bùi phu nhân hỏi :

- Trước kia phu nhân đã yêu ai chưa?

Bùi phu nhân gật đầu. Lục Nhất Điều lại hỏi :

- Bây giờ phu nhân còn nghĩ tới người đó không?

Bùi phu nhân đáp :

- Chẳng giấu gì lão, ta vẫn còn nghĩ đến y.

Lục Nhất Điều nói :

- Nếu vậy thì phu nhân còn sung sướng hơn ta nhiều.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Sung sướng hơn lão ư ? Tại sao vậy?

Lục Nhất Điều đáp :

- Vì trong lòng phu nhân còn nghĩ đến chỗ khác. Mỗi nghiệt duyên giữa chúng ta bất quá chỉ như đám bọt nước bị tiêu tan trong chốc lát. Nhưng đối với ta thì không phải vì thanh âm và nụ cười của phu nhân lúc nào cũng hiện diện đúng lúc khiến cho ta phải ngập đầu.

Bùi phu nhân sửng sốt :

- Lời ăn tiếng nói của lão thật là đa tình.

Lục Nhất Điều nói :

- Ta đã nghĩ kỹ thì bất luận về phương diện đạo nghĩa, lương tâm, hoặc thực tiễn chúng ta đều không có thể gần gũi nhau nữa. Đêm nay là đêm cuối cùng của đời ta.

Bộ mặt thanh tú của hắn thoáng lộ vẻ u buồn nuối tiếc. Hắn nói tiếp :

- Ta đã bao nhiêu sách điều uống hết, lại quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ mà vẫn chưa thoát khỏi lưới tình, tưởng chừng không rút chân ra được nữa. Hỡi ôi! Hắn từ từ vươn hai tay ra bá vai Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân, cặp mắt lơ đãng, bỗng gieo mình vào lòng đối phương. Cao Thanh Vân lo xét nghiệm xác chết, lúc này y lại ngó thấy động tác của Bùi phu nhân, bắt

giác lắc đầu tự hỏi :

- Mỗi gian tình của hai người này có chỗ khác thường, không phải chỉ hoàn toàn về nhục dục mà còn thấy ra mối ân ái rất sâu xa rất chân thành, ta có nên trách họ không?

Nên biết Cao Thanh Vân xuất thân từ chốn danh môn. Học vấn cùng kinh nghiệm của y khác hẳn với những nhân vật giang hồ tầm thường. Vì thế mà y bị hai chữ Ân tình lý Á làm cho bối rối.

Vợ tư thông giữa Lục Nhất Điều và Bùi phu nhân hiển nhiên là điều phi lễ và phản bội đạo đức. Nhưng cả hai người đều có mối đau khổ hối hận, lương tâm cắn rứt, cái đó là nguyên nhân khiến cho Cao Thanh Vân ngần ngừ trong việc phán đoán thị phi thiện ác.

Y tự nhủ :

- Họ cũng định một lần lầm lỡ không phạm đến lần thứ hai, quyết từ nay trở đi chặt đứt mối quan hệ. Trường hợp này dĩ nhiên có thể tha thứ. Trong đời người ta ai là giữ được chung thân trong trắng không bị một vết nhơ hoen ố. Còn như chồng của Bùi phu nhân và vợ của Lục Nhất Điều có tha thứ cho họ hay không, thì đó là việc của người ta, không liên quan gì đến mình.

Cao Thanh Vân kết luận như thế rồi lúi ra xa hơn. Trong phòng đèn lửa đã tắt hết, bên ngoài mưa gió sục sùi, y không muốn nghe nữa.. Vào khoảng quá canh ba, cửa phòng kẹt mở, Bùi phu nhân lững thững đi ra. Người mù lá lướt, búi tóc hơi rối tỏ ra vừa say sưa một giấc xuân tình.

Lục Nhất Điều cũng ra theo. Bùi phu nhân nắm lấy tay hắn, kề má vào mặt hắn ra chiều quyến luyến vô cùng.

Hai người lặng lẽ đứng trong đêm tối. Hồi lâu Lục Nhất Điều mới lên tiếng :

- Hay là chúng ta vĩnh viễn ở với nhau một nơi.

Bùi phu nhân đáp :

- Lão đừng nói thế. Chúng ta tuy chia tay, nhưng ta vĩnh viễn vẫn nhớ đến lão.

Lục Nhất Điều ngắt lời :

-Hỡi ơi ! Ta cũng hiểu rằng vĩnh viễn không thể ở với nhau được, bất quá ta nói vậy mà thôi.

Hắn đưa tay lên vuốt ve hai tay Bùi phu nhân hỏi :

- Mọi việc đều như giấc mộng xuân không để lại vết tích gì, có đúng thế không? Nhưng sự thật chẳng phải là không vết tích.

Bùi phu nhân đáp :

- Giả tỷ ánh thiêu quang có thể chạy ngược lại và ta chưa lấy chồng thì ta nhất định theo lão vĩnh viễn, chứ không lấy Bùi Khôn Lượng.

Lục Nhất Điều hỏi :

- Nghe nói hắn là người trung hậu kia mà?

Bùi phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Ta đã bị vết thương lòng, nên phải kiếm người trung hậu mà nương tựa.

Hai người cùng lộ mối cảm tình, cùng bàn những việc quá khứ nhưng không thể đi đôi với nhau được, vì họ đã đủ kinh nghiệm trong tâm hứng lấy những mối cảm thụ bất điều hòa.

Sau hết Bùi phu nhân nói :

- Lão đi trước đi! Để ta xử trí xác chết này cho.

Lục Nhất Điều theo lời ra đi trước. Chỉ còn lại một mình Bùi phu nhân. Bây giờ trời đã tới khuya, mù ngừng đầu ngón tay chạm sao trên trời. Đêm khuya tịch mịch, gió thổi vi vu, mưa nhẹ buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài vừa dứt. Bùi phu nhân đột nhiên cảnh giác đứng lên nhìn ra thì thấy một người áo đen đứng trên hành lang cách đó hơn trượng về mé hữu. Mụ vừa ngó thấy đã nhận ra ngay là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Nay y xuất hiện vào lúc này khiến cho người ta cảm thấy y thần bí khôn lường.

Bùi phu nhân kinh hãi nghĩ thầm :

- Nhất định hẳn đã nhìn thấy Lục Nhất Điều và biết rõ những chuyện của đôi ta. Thật là con người rất lợi hại.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi :

- Bùi phu nhân! Phu nhân giữ địa vị cao quý là vợ của chường môn một phái lại mình mang tuyệt nghệ. Chẳng lẽ còn điều chi bất như ý khiến cho phu nhân phải thở dài ?

Bùi phu nhân lạnh lùng đáp :

- Mỗi người có một tâm sự riêng. Các hạ chẳng nên hỏi làm chi!

Cao Thanh Vân nổi lên tràng cười the thé nói :

- Đúng thế ! Nhà nào cũng có bản kính khó nuốt. Nhưng bản kính của phu nhân lại càng thối tha. Phu nhân nên biết giữa Bùi đại hiệp và tại hạ đã có cơ duyên hội ngộ một lần.

Bùi phu nhân hỏi :

- Vậy mà chưa từng thấy y đề cập tới các hạ.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó là vì tại hạ dùng bộ mặt của người khác đến gặp y.

Bùi phu nhân hỏi :

- Phải chăng các hạ định đem việc riêng của ta cáo tố với y?

Cao Thanh Vân mắt chiếu ra những tia sáng nghiêm khắc nhìn mục chăm chặp một lúc rồi đáp :

- Không ! Ta không cáo tố đâu.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Vì phu nhân là một người đàn bà tâm kế thâm trầm, thủ đoạn độc ác. Tại hạ có đcm tin tức này cáo tố với y chỉ tố làm cho y táng mạng mà chẳng được ích gì.

Bùi phu nhân lắc đầu hỏi :

- Các hạ cho ta là người đáng sợ đến thế ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không phải thế mà còn trái lại. Phu nhân rất ôn nhu lại hiểu thấu nhân tình thế sự, cứ đem tâm thân mềm mại mà dán vào tình nhân là đủ khiến cho người đàn ông phải điên đảo thần hồn.

Bùi phu nhân chỉ cười ruồi.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Giả tử người tình của phu nhân lại được phu nhân thực lòng luyện ái thì càng nhớ đến những giấc phong lưu say sưa ngây ngất. Nhưng giữa chúng ta không có mối quan hệ như vậy nên tại hạ chỉ coi phu nhân là người có nọc độc.

Lời nói của Cao Thanh Vân rất rõ ràng, cách nhận xét lại tinh vi, khiến cho con người đã từng trải bề dẫu như Bùi phu nhân cũng chẳng thể không tin là y nói thật.

Bùi phu nhân hỏi :

- Các hạ còn nhỏ tuổi mà đã hiểu nhân rất nhiều. Ta nghĩ rằng các hạ không đến nỗi ngổ ngàng là muốn dùng vụ này để hiếp chế ta khiến ta phải gieo vào lòng cho các hạ Ôm lấy.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tình thật mà nói thì ý nghĩ của phu nhân không đến nỗi hoang đường. Nhưng tại hạ còn có dã tâm lớn hơn thế, nên đành phải bỏ cơ hội này. Bùi phu nhân hỏi :

- Vậy thì các hạ muốn sao?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn lấy tính mạng của phu nhân.

Bùi phu nhân sắc mặt lợt lạt. Trong lòng nổi lên cảm giác khiếp sợ.

Nên biết Bùi phu nhân đã hiểu rõ tay chức nghiệp hung thủ này thật ghê gớm, mục đích khó mà sánh kịp.

Bùi phu nhân cố sức bình tĩnh lại, lạnh lùng nói :

- Nếu ta mà chết ở dưới lưỡi đao của các hạ thì e rằng các hạ cũng khó lòng được chết tử tế.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Bùi phu nhân hỏi :

- Chẳng lẽ Thần Câu môn lại để cho các hạ sống yên ổn trên thế gian ?

Mục vừa dứt lời bỗng cảm thấy một luồng không khí cực kỳ lạnh lẽo xô tới. Mục chớp mắt ngó lại phát giác ra đối phương tựa hồ đã biến hình. Y không còn là người

mà là một tử thần. Toàn thân mù bị làn không khí tử vong khủng khiếp hăm dọa.

Bất giác mù rút ngân câu ra, đồng thời nghĩ bụng :

- Đây nhất định là một công phu để trấn áp địch nhân của gã. Ta phải vững tâm đừng sợ hãi! Nhưng khí thế của con người mạnh hay yếu có liên quan đến nhiều nhân tố, không phải chỉ nghĩ rằng mình không sợ mà được.

Bùi phu nhân quả nhiên vẫn bị làn sát khí khủng khiếp của Cao Thanh Vân làm cho bở vĩa. Mù không tự chủ được từ từ lui lại phía sau. Mù vẫn cảm thấy bên mình lạnh toát tưởng chừng kinh lực ngưng kết lại.

Cao Thanh Vân tay cầm chuôi đao đứng sừng sừng như núi, cất giọng nghiêm khắc nói :

- Bùi phu nhân! Phu nhân đã phạm rất nhiều tội. Nhất là tội gian dâm càng không thể tha thứ được, bữa nay tại hạ thay trời hành đạo phải giết phu nhân mới xong.

Bùi phu nhân miễn cưỡng hỏi :

- Các hạ không phải là trượng phu ta mà muốn ngăn cấm ta được ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tội phản nghịch thiên luân của phu nhân thì bất cứ ai cũng có quyền tru diệt.

Lại thấy y vung tay một cái. Thanh bảo đao đã rút ra khỏi vỏ bật lên tiếng **Ầ**choang **Ầ** ánh tinh quang lóe mắt.

Tuy Bùi phu nhân dáng cách khá xa cũng cảm thấy như bị một đòn mãnh liệt. Mù khiếp sợ, khí huyết trời ngược lên.

Cao Thanh Vân nói :

- Bản lãnh của phu nhân thực đã đến mức siêu quần, đáng tiếc là đi làm vào đường lâm để hại cho võ lâm. Tại hạ nói thật là rất nhiều người vừa thấy tại hạ rút

đao khỏi vỏ đã ngã quay ra.

Cho đến bây giờ Cao Thanh Vân vẫn chưa tấn công mà còn nói nhiều. Theo lẽ thì khí thế của y đương nhiên giảm sút. Nhưng sự thực trái lại, khí thế của y mỗi lúc một tăng thêm.

Bùi phu nhân đột nhiên hiểu rõ đạo lý lớn tiếng :

- Cao Thanh Vân ! Nhà người dùng võ công chân thực cùng ta giao thủ một phen thì ta có chết cũng không oán hận.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Theo nhận xét của phu nhân thì khí thế của tại hạ không thuộc vào võ công hay sao ? Phu nhân lầm rồi ! Đây chỉ là một phương thức quyết đấu vào hạng thượng tướng. Đến trình độ này, chúng ta chỉ ra tay một cái là có kẻ sống người chết.

Bùi phu nhân nói :

- Nhưng có hạng người tính tính mềm yếu, có người thiên tính cương cường là bởi thiên phú bất đồng. Hễ nhu nhược dĩ nhiên phải thất bại. Cái đó có phải là sự quyết đấu công bằng không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phu nhân lầm rồi. Từ xưa đến nay biết bao nhiêu trung thần liệt sĩ đâu có phải đều là những tay sức lực muôn người khôn địch như Sở Bá Vương cả. Trái lại những thảo hiền, liệt sĩ không chịu khuất phục uy võ, đa số lại là những bậc quân tử nhún nhường, tánh nết ôn hòa. Như vậy đủ biết khí thế của con người do công phu tu dưỡng mà ra không có liên quan gì đến thiên tính cương hay nhu.

Y vẫn cầm đao không cử động. Luồng mục quang sắc bén nhìn chằm chập vào đối phương mà không lộ vẻ thương hại hay khinh bỉ.

Đó là luồng mục quang đại biểu cho lý trí chứ không chứa đựng tình cảm.

Cao Thanh Vân dừng lại một chút rồi nói :

- Sách Mạnh Tử đã có câu :

Tự phân nhi xúc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hỹ. Chắc phu nhân hiểu mấy chữ này rồi ? Bùi phu nhân ngắt lời :

- Bản nhân không hiểu.

Cao Thanh Vân nói :

- Thầy Mạnh Tử muốn nói :

mình hãy tự hỏi mình nếu quả là hợp với nhân nghĩa thì dù bên đối phương có cả hàng ngàn hàng vạn người, ta cũng mạnh dạn đi tới.

Bùi phu nhân không nói gì được nữa. Cao Thanh Vân đường hoàng bước tới. Tiếng bước chân đi trên nền lát gạch phát ra những tiếng Âkình kịchÂk.

Tuy tiếng bước chân nhỏ bé mà đối với Bùi phu nhân tựa tiếng chuông trống vang rền, muôn lượt đôn dập, làm cho mục kinh tâm động phách, đến nỗi chí phấn đấu cũng bạc nhược.

Cao Thanh Vân đi chừng mười bước, Bùi phu nhân không tự chủ được bất giác lùi lại cho đến khi lưng chạm vào tường mới đứng lại. Nhưng đối phương vẫn tiếp tục sẵn tới uy hiếp.

Lúc này Cao Thanh Vân chỉ còn cách mục chùng , thước, mục cảm thấy mục quang của đối phương đại biểu cho chân lý.

Bất giác mục nghĩ tới tội lỗi của mình. Đó quả là không tha thứ được đáng chịu nhất đao của Cao Thanh Vân chặt đứt làm hai đoạn.

Cao Thanh Vân ngó thấy ngân câu ở trong tay Bùi phu nhân đã thành bất lực rũ xuống. Hiển nhiên chí phấn đấu của mục hoàn toàn mất hết, đành chịu khuất phục dưới khí thế sấm sét của đối phương.

Mũi đao của Cao Thanh Vân chênh chếch trở vào trước ngực Bùi phu nhân.
Đao quang lạnh lẽo rùng rợn khiến cho máu run lên.

Cao Thanh Vân mặt lạnh như băng. Thanh đao trong tay y dường như chẳng nể nang gì từ từ đâm tới.

Bùi phu nhân đột nhiên rút đôi song câu ra ngăn chặn thế đao.

Cao Thanh Vân cảm thấy kinh dị trước một cử động khác thường của Bùi phu nhân trong lúc ấy, mặc dù võ công của mục có thể cùng y gây cuộc ác đấu chứ không phải kém cỏi.

Sự thực đây chỉ là trạng thái thông thường của con người. Khi chí phấn đấu đã tan vỡ thì dù võ công có cao thâm đến đâu cũng chỉ còn đường vờn cổ ra chịu chém.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu óc, Cao Thanh Vân tự nhủ :

- Đây nhất định là một nguyên nhân đặc biệt đối phương mới có phản ứng đột ngột này. Ta phải tìm hiểu cho rõ mới được. Hỡi ơi! Võ đạo thật là mầu nhiệm vô cùng.

Y không giết mục vội, cất tiếng lạnh như băng hỏi :

- Phải chăng phu nhân nhận thấy mình chưa đáng chết ?

Bùi phu nhân lớn tiếng đáp :

- Dĩ nhiên bản nhân không đáng chết, vì nhất thiết mọi chuyện bữa nay là bản nhân nghĩ tới một người.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phu nhân nghĩ tới ai ?

Bùi phu nhân đáp :

- Bản nhân có nói cũng không hề chi. Người đó là Tra đại công tử.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Ủa! Phu nhân vì Tra Nhược Vân ư ?

Bùi phu nhân đáp :

- Phải rồi! Mọi điều đều vì y.

Cao Thanh Vân trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Té ra chân lý cùng ái tình của con người cần phải cân nhắc, chứ chẳng phải không địch nổi mà chịu buông tay.

Giả tử Cao Thanh Vân không thừa nhận đến đạo lý này thì đột nhiên y đã tăng gia sức mạnh để chiếm lấy ưu thế và ra tay tấn công. Theo tình thế lúc này, nếu y vận động toàn lực thì nhất định kết liễu tính mạng Bùi phu nhân một cách dễ dàng. Nhưng khí thế của y lúc này lại kém đi rồi, vì y thừa nhận tình ái là một việc có thể khiến người ta vượt ra ngoài đường lối thông thường.

Y lùi lại một bước ưu thế vừa rồi tiêu tan hết sạch. Y nói:

- Được rồi! Tưởng chúng ta không phải tranh luận nữa. Nếu phu nhân chết về chiêu thức của tại hạ mới chịu khâm phục, thì chúng ta ra ngoài kia đấu nhau một trận. Tại hạ có chết dưới chiêu thức của phu nhân cũng vẫn tâm phục. Chúng ta ra ngoài viện phóng tay tỷ đấu một phen.

Bùi phu nhân hít mạnh một hơi. Thái độ của mục khôi phục lại vẻ bình thường, mục nói :

- Ta rất cảm kích đạo công bằng của các hạ. Hay lắm! Như không địch nổi mà chết thì cái chết đó không có gì đáng tiếc.

Hai người ra ngoài viện đứng thành thế đối lập.

Sát khí dàn dựa bao phủ không trường.

Bùi phu nhân đã biết rõ tình thế bất lợi liền định bụng tranh thủ tiên cơ, vung câu đánh trước.

Câu quang lấp lánh. Người mù như một con chim nhỏ nhảy xổ thẳng vào người Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân vung đao lên đón đánh Ân choang Ân một tiếng.

Bùi phu nhân như mở bông trước gió bay ra xa mấy thước.

Chiêu đao của Cao Thanh Vân đã khiến cho cổ tay bé nhỏ của Bùi phu nhân phải tê chồn.

Bùi phu nhân nghiến răng, lại xông vào tấn công. Mụ thi triển tâm pháp tuyệt nghệ của Thần Câu Môn. Người mù nhảy xổ lại.

Cặp song câu như đôi rắn độc thè lưỡi ra.

Mụ đã bỏ cách tấn công vào chính diện mà chuyển sang hai bên rồi lượn quanh mình Cao Thanh Vân, thân pháp của mụ mau lẹ tuyệt luân.

Đây là một tuyệt nghệ rất kỳ diệu của Thần Câu môn tên gọi Ân Hồi hoàn thất câu Ân, quả nhiên lợi hại phi thường.

Cao Thanh Vân vội vạch bảo đao thành một bức tường ánh sáng. Bất luận Bùi phu nhân chạy về phía nào cũng bị bức tường đao quang ngăn cản không đánh vào được. Những tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng phá tan bầu không khí tịch mịch lúc đêm khuya.

Cao Thanh Vân sợ có người nghe tiếng chạy ra thì khó bề hạ thủ để hạ sát Bùi phu nhân. Vì thế y vận dụng toàn lực lại để ý ngó câu pháp của địch nhân, hy vọng tìm ra một chút sơ hở để đánh tới cho mụ chết ngay lập tức dưới lưỡi đao của mình.

Bùi phu nhân vẫn thi triển Ân Hồi hoàn thất câu Ân theo đúng phương pháp. Mụ phát huy luồng nội lực cao thâm phối hợp với chiêu thức tinh diệu. Mụ đưa ra tuyệt

nghệ trấn sơn này một cách rất đặc dụng.

Cao Thanh Vân chẳng những không có những chỗ sơ hở nào để tập kích mà còn cảm thấy bị đối phương uy hiếp. Nếu không cẩn thận có thể mất mạng như chơi.

Cao Thanh Vân càng đánh lâu càng thấy không ổn. Y còn sợ lỡ mất thời cơ thì khó bề hạ thủ.

Y nghĩ ngay đến thi triển tuyệt nghệ bản thân tức là Âm Tà tài thất thức Âm một tuyệt kỹ đánh liều mạng đã được Tiêu Dao lão nhân truyền thụ cho. Đây là ba đại tuyệt chiêu Thiên, Địa, Nhân của phái Thiên Thai. Sau y được Tiêu Dao lão nhân chỉ điểm hợp lại thành một chiêu.

Ngày trước khi Cao Thanh Vân đấu với Lục Minh Vũ y không dám thi triển chiêu này vì nếu dùng nó mà không giết được bên địch thì chính mình lại bị đối phương hạ sát. Nói một cách khác là không sử dụng chiêu này thì thôi, một khi đã sử dụng nó, thì một trong hai bên phải mất mạng. Công lực của Bùi phu nhân còn kém Lục Minh Vũ nên y chẳng úy kỵ gì hết.

Đột nhiên đao quang của y lạnh toát, sát khí dàn dụa. Nó vừa có thể trấn áp nhân tâm, lại có oai làm cho bên địch phải vỡ mặt. Bất cứ ai cũng cảm thấy y đã quyết tâm đánh một đòn thí mạng.

Bùi phu nhân bỗng nhảy vọt ra xa bước. Lúc mù hạ mình xuống quay đầu nhìn lại thấy Cao Thanh Vân hãy còn đứng nguyên chỗ. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mù muốn trốn chạy, nhưng không hiểu tại sao mù lại không dám trốn. Kể ra chiêu theo quãng cách thì nhất định mù có thể trốn khỏi chỗ này. Dù Cao Thanh Vân khinh công có cao thâm hơn mù thì y cũng còn phải rượt theo một đoạn đường mới kịp. Nói một cách khác là mù có cơ hội chạy trốn được.

Có lẽ hai chân mù đã nhũn ra và trong lòng sợ hãi, nếu không thì sao mù bỏ lỡ mất cơ hội này?

Giả tử Cao Thanh Vân thi triển chiêu Âm Tà tài thất thức Âm thì trước khi động

thủ đã có một khí thế rất lợi hại bao phủ đối phương.

Bao nhiêu ý chí cùng lực lượng trong người Cao Thanh Vân đều tụ tập cả vào thanh đao khiến cho nó sắc bén đến độ bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu cũng phải tan vỡ.

Bỗng thấy Cao Thanh Vân chống đao từ từ bước tới. Tiếng bước chân trầm trọng của y càng tăng gia uy thế kiên cường.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chiến Cuộc Xoay Vành, Đang Thù Ra Bọn

Y mới đi chừng năm bước, còn cách Bùi phu nhân mấy bước mà mũi đã không chịu nổi, miệng bật tiếng rên rì. Cặp ngân câu để rớt xuống đất. Mũi đã hoàn toàn mất sức chống cự chỉ còn chờ đối phương phóng đao đâm vào trước ngực là chịu chết. Nhưng vẻ mặt mũi thần nhiên không sợ chết, tựa hồ con người phạm tội thần nhiên chờ đợi phán quan xử quyết.

Cao Thanh Vân bất mãn về thái độ này hẳn dừng bước lại. Đao quang của y lấp loáng trước ngực mũi chừng nửa thước rồi đứng yên, nhưng bất cứ lúc nào y muốn hạ sát mũi cũng được.

Đột nhiên Cao Thanh Vân lớn tiếng :

- Phu nhân đã chẳng trung cùng chồng lại hạ sát mẫu thân A Liệt. Tại hạ chịu lời ủy thác hạ sát phu nhân. Xem chừng phu nhân không còn hồi hận gì về cái chết đáng kiếp này.

Bùi phu nhân mắt sáng lên hỏi :

- Các hạ bảo sao ?

Cao Thanh Vân không trả lời. Mực quang y ngó về trước ngực mũi như để tìm yếu huyệt. Lại nghe Bùi phu nhân hấp tấp đáp :

- Không có đâu. Ta không giết chết mẫu thân A Liệt.

Cao Thanh Vân lập tức ngưng thế đao không đâm tới thêm nữa.

Y trầm giọng hỏi :

- Phu nhân nói thật chẳng?

Bùi phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Sao A Liệt bảo phu nhân là hung thủ ?

Bùi phu nhân cười hỏi lại :

- Vì thế mà gã muốn các hạ giết bản nhân ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Bùi phu nhân nói :

- Y trả giá thế nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó ra ngoài vấn đề.

Bùi phu nhân nói :

- Sao lại ra ngoài vấn đề? Nếu gã trả giá cao thì dù bản nhân chẳng phải là hung thủ, các hạ cũng giết bản nhân để lấy công chứ!

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Tạ Ôn phu nhân có lời chỉ giáo. Tại hạ nguyên trước không nghĩ tới điều đó.

Bùi phu nhân hỏi :

- Thật thế không? Nếu các hạ không nghĩ tới điều đó thì lạ thật.

Mụ lại cười nói tiếp:

- Bây giờ quyền sinh sát là ở trong tay các hạ. Bản nhân nói cho các hạ hay bản nhân không phải là hung thủ. Hôm ấy bản nhân được tin mẫu nhân A Liệt chết cũng lấy làm quái dị.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Sao mà quái dị?

Bùi phu nhân đáp :

- Trừ phi đó là hành vi của người nào muốn yếm hộ cho bản nhân. Nếu không thì họ cần gì phải hạ sát mẫu thân A Liệt. Tại sao hung thủ lại hạ sát y? Phải chăng họ muốn khiến cho thiên hạ đại loạn?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chỉ cần nghiên cứu động cơ là việc tìm ra hung thủ chẳng khó khăn gì. Xem chừng phu nhân là người duy nhất muốn giết mẹ con bà để bịt miệng.

Bùi phu nhân ngắt lời :

- Đúng thế ! Chỉ có mẹ con gã là biết người đàn bà đã phát Huyết vũ thư, nếu giết hai người này đi thì chẳng tài nào lần ra được người phát Huyết vũ thư là ai.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nếu vậy thì đúng là phu nhân hạ thủ rồi còn gì nữa?

Bùi phu nhân đáp :

- Vì không phải mình nên bản nhân mới lấy làm kỳ. Dĩ nhiên những người trong cuộc hôm đó còn có môn phái lớn và đều có thể hạ sát mẹ con gã, vì mẹ con gã là dòng dõi Tra gia, khi nào họ còn để lại thằng nhỏ mà không giết chết? Nếu quả bản nhân đã hạ thủ giết mẫu thân gã thì quyết không buông tha cả gã nữa. Cao Thanh Vân nói :

- Hôm ấy Âu Dương Tinh cũng ở đó.

Bùi phu nhân nói :

- Âu Dương Tinh tuy võ học thâm uyên, võ công cao cường, nhưng thị hãy còn nhỏ tuổi quá chưa được duyệt lịch thì việc dụ dỗ thị giết chết A Liệt chẳng khó khăn gì và đối với bản nhân lại càng dễ nữa.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Phu nhân nói vậy cũng có lý.

Bùi phu nhân nói :

- Bản nhân muốn hành động trong bóng tối, nhưng vụ này đột nhiên biến thành kỳ quái phức tạp, khiến bản nhân phải lộ diện điều tra mới được.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Mụ nói thực rất đúng. Căn cứ vào điểm này, ta cũng ráng bảo chắc mụ không phải là hung thủ.

Nên biết Bùi phu nhân lúc trước muốn trả thù cho Tra Nhược Vân nên ngầm ngầm thi triển Huyết Vũ thần công khiến cho môn phái lớn sinh lòng hoài nghi hỗn loạn.

Chỗ dụng ý của Bùi phu nhân bất quá chỉ có vậy mà thôi. Vì thế mụ muốn cho thân mình được an toàn mà hết sức lánh không lộ diện, người ngoài cũng chẳng ai nghi đến mụ.

Hôm ấy A Liệt cũng có mặt giữa lúc môn phái lớn mở cuộc điều tra. Chàng cũng chẳng nhận ra hung thủ là người đàn bà. Vậy mụ rất có thể tiếp tục ẩn núp sau bức màn, cần gì phải lộ diện.

Cao Thanh Vân bất giác chìm đắm vào hai luồng tư tưởng mâu thuẫn. Bùi phu nhân mà chết thì y được hưởng bí bảo của môn phái lớn. Vừa rồi Bùi phu nhân thì

triển AHỒi hoàn thất câuA mà y không phí chút hơi sức cũng chống được. Thậm chí y còn đả bại mù một cách dễ dàng. Bây giờ Cao Thanh Vân biết rằng Bùi phu nhân không phải là hung thủ giết mẫu thân A Liệt thì khi nào y lại hạ sát mu.

Bùi phu nhận thấy đối phương vẻ mặt âm trầm không nhất định, thỉnh thoảng mắt lộ dung quang thì trong lòng kinh hãi. Mụ biết nội tâm y đang bi hai ngả chánh tà tranh chấp.

Mụ là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, duyệt lịch phong phú, nên hiểu kỹ tính người thiện ác.

Đồng thời mụ chắc A Liệt đã trả giá rất đắt.

Vì thế mụ nghĩ rằng Cao Thanh Vân có thể tham lam trọng lợi mà đen tối lương tâm hạ sát mù để mụ phải hàm oan, vĩnh viễn không bao giờ rửa sạch.

Đến lúc Cao Thanh Vân phóng hung quang nhìn vào mặt mù không trấn tĩnh được nữa, vội hỏi :

- Cao Thanh Vân, phải chăng các hạ bị mối lợi đánh đắm lương tri rồi?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu như phu nhân thì giết người cũng không cho là phản bội lương tâm.

Bùi phu nhân chợt cảm thấy lạnh người run bần bật.

Mụ vốn là người lạnh lẽo và gan dạ phi thường, nhưng đến lúc đứng trước tử thần cũng không khỏi kinh hãi.

May mà đầu óc mụ chưa mất hết bình tĩnh, vội hỏi :

- Bản nhân có là người đáng chết không? Sao các hạ chẳng nghĩ giùm A Liệt coi.

Cao Thanh Vân đáp :

- Phu nhân cứ yên tâm, đừng sợ gã bị lương tâm cắn rứt.

Bùi phu nhân nói :

- Thế tất hỏng bét !Gã đã vĩnh viễn không biết ai là kẻ thù giết mẫu thân thì ra sống trên đời cũng vô dụng mà thôi.

Cao Thanh Vân hững hờ nói :

- Dù gã có không biết cũng chẳng lấy gì làm đau khổ.

Bùi phu nhân nói :

- Các hạ đã nói vậy thì đành là hết chuyện.

Cao Thanh Vân nói :

- Việc đời là như vậy. Chẳng bao giờ có chuyện công bằng tuyệt đối. Thường khi trong lúc vô tình người ta làm điều lầm lẫn cũng có thể gây nên nỗi oan khuất suốt đời không rửa được.

Bùi phu nhân nói :

- Nếu vậy các hạ hạ thủ đi thôi.

Mụ nói câu này sắc mặt càng lợt lạt, nhưng không tỏ vẻ gì khiếp sợ.

Cao Thanh Vân trợn mắt lên nhìn mụ, thái độ rất hung hãn. Mực quang của y có thể khiến cho bất cứ ai cũng phát khiếp. Lưỡi đao của y dù có giết đến hàng ngàn người cũng không mềm lòng.

Bùi phu nhân lại hỏi :

- Sao các hạ còn chưa hạ thủ ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại :

- Khi phu nhân thăm lén với Lục Nhất Điều, trong lòng có nghĩ đến đáng trọng phu không ?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp :

- Không. Bản nhân chỉ nghĩ tới Tra Nhược Vân.

Mụ Ở trước mặt Bạch nhật thích khách, ý chí hoàn toàn bị tan vỡ điều gì cũng bệch bạch hết với y.

Cao Thanh Vân vẫn chưa hạ thủ nói :

- Vụ đó đã xảy ra trước đây mười mấy năm, phu nhân vẫn còn nhớ đến y?

Bùi phu nhân đáp :

- Vụ này đã xảy ra trước đây hai chục năm. Nếu bản nhân không chạm trán phải tên oan gia đó thì khi nào bản nhân chịu lấy tên vũ phu Bùi Khôn Lượng.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Phu nhân nói thế là nghĩa làm sao ?

Bùi phu nhân đột nhiên phát giác ra một tia hy vọng thoát chết liền phấn khởi tinh thần. Cân não mụ cũng linh động trở lại. Nhưng hy vọng đó từ đâu đưa tới thì mụ không hay.

Mụ liền nói :

- Bùi Khôn Lượng nguyên là đại sư huynh của bản nhân, nhưng khi trước hai người chúng ta ít khi gặp mặt. Việc liên lạc giữa bản nhân với Tra Nhược Vân hẳn hoàn toàn không hay biết....

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dù hẳn có biết cũng không can thiệp, vẫn không ghen tức được, vì hẳn kém Tra Nhược Vân đủ mọi phương diện. Hơn nữa điều kiện trọng yếu là hẳn đã mất tư

cách làm người trượng phu.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Vì lẽ gì mà y mất tư cách làm trượng phu ?

Bùi phu nhân như người sắp chết đuối trông thấy phiến gỗ bồng bềnh trên mặt nước liền nắm lấy. Mụ đáp :

- Phải rồi ! Bản nhân lấy hãn bối lâu mà không sinh đẻ nên để hết tinh thần vào việc luyện võ công và mong gặp Tra Nhược Vân để ôn lại chuyện cũ.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi :

- Phải chăng phu nhân nói thế để tự bào chữa cho mình về việc thăm vụng với đàn ông cũng có thể tha thứ được?

Bùi phu nhân đáp :

- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có người cho đó là số kiếp vậy phải cần rắng mà chịu. Cũng có người cho là có thể tha thứ được Cao Thanh Vân nói :

- Tình thực tại hạ chưa phân tích vấn đề này.

Bùi phu nhân nói :

- Bây giờ các hạ đã thấy sự việc, thử nghĩ kỹ lại coi.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi thu bảo đao về nói:

- Thôi được! Tại hạ không phải là con người chỉ ham lợi. Nói đi nói lại vấn đề không còn ở phu nhân mà là ở trong lòng tại hạ. Bùi phu nhân thử phào một cái, đáp :

- Các hạ không giết bản nhân. Bản nhân rất cảm kích.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ đi thôi.

Y sực nhớ ra chuyện gì dừng lại hỏi :

- Về tình hình môn phái lớn, nhất định phu nhân biết tường tận. Phu nhân có thể cho tại hạ nghe được chăng ?

Bùi phu nhân đáp :

- Sao lại không được ? Thực lực môn phái lớn hiện đã tăng gia. Rất nhiều cao thủ tới đây. Vì A Liệt là người thừa kế của nhà họ Tra mà bọn họ muốn nhổ cỏ trừ rễ, nên môn phái nào cũng coi vụ này rất quan trọng.

Cao Thanh Vân nói :

- Theo lời phu nhân thì hiện giờ bao nhiêu tai vạ đều đổ hết lên đầu A Liệt phải không ?

Bùi phu nhân gạt đầu đáp :

- Đây là một việc thông thường, tiên sinh hiểu được có đúng thế không ?

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ muốn hỏi cho biết, chứ không có ý gì phiến trách phu nhân cả.

Bùi phu nhân nói :

- Còn Cực Lạc Giáo thì các phái lớn đã được Trinh Huyền Đạo Chân Nhân ở Võ Đương báo tin, đều hiểu là một tổ chức cực kỳ tà ác và bí mật. Những hán tử trong tổ chức này từ giáo chủ đến các vị cung phụng đều là những tay cao thủ danh gia đương thời. Vì lẽ đó mà các phái lớn tìm cách tình trờng những người ở phái mình đã gia nhập Cực Lạc Giáo tìm cách thoát ly chúng hay đuổi chúng ra ngoài môn hộ. Nếu không thì nguy hiểm đến cả đồng phái.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ chưa hiểu mọi người đối với Lục Minh Vũ ra sao?

Bùi phu nhân đáp :

- Hẳn chưa lộ hình tích như các hạ đã biết đó. Các phái lớn chưa nắm được bằng chứng xác thực, nên không biết đối phó với hẳn bằng cách nào. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ thì tin rằng hẳn là một vị bang chủ, địa vị không phải tầm thường tất không khi nào dám hành động một cách khinh xuất.

Bùi phu nhân đáp :

- Chính là thế đó! Tình thế của các hạ cũng chẳng yên ổn gì hơn A Liệt, cuộc phiến động của Lục Minh Vũ và bọn thủ hạ của hẳn đã biến các hạ thành đồng đảng với A Liệt.

Cao Thanh Vân nói :

- Lục Minh Vũ là con người hèn hạ nham hiểm, bất cứ việc gì bần cùng đều làm.. Bùi phu nhân đáp :

- Theo chỗ bản nhân biết thì một số cao thủ đã tới đây khiến cho thanh thế của hẳn tăng lên rất nhiều. Nhưng điều trọng yếu nhất là bọn viện binh tư nhân của hẳn nghe nói cũng đã đến đây.

Không hiểu hẳn lo sợ điều gì ?

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

- Vụ này thì mình biết rồi. Hẳn sợ thanh Tru tiên kiếm của phái Ma Nữ.

Dĩ nhiên y không nói ra, hàm hồ hỏi lại :

- Phu nhân có thể điều tra thêm sẽ rõ. Viện binh tư nhân của hẳn là ai?

Bùi phu nhân đáp :

- Theo chỗ bản nhân biết thì họ không phải là người Cái Bang.

Cao Thanh Vân hơi biến sắc hỏi :

- Ủa ! Không phải người Cái Bang ư ?

Bùi phu nhân nói :

- Giả tử các hạ cho bản nhân một chút manh mối thì hoặc giả có thể nghĩ ra được.

Lời yêu cầu của mục thật hợp tình hợp lý. Vì nếu mục quả có một chút đầu mối thì dễ bề chứng thực. Mục cũng nhận ra Cao Thanh Vân rất quan tâm đến việc này thì tất phải có nguyên nhân.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Được rồi ! Nhưng phụ nhân có giữ kín cho không ?

Bùi phu nhân đáp :

- Bản nhân không nói với một ai.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Chắc phụ nhân đã nghe nói đến tên Nhân ma Sa Thiên Hoàn rồi chứ ?

Bùi phu nhân biến sắc hỏi lại :

- Lão còn sống ở thế gian ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Năm nay lão mới ngoài tuổi.

Bùi phu nhân nói :

- Nếu vậy thì kỳ thiệt ! Hai chục năm trước lão đã hoành hành trong thiên hạ khá lâu. Bản tính lão đã tàn ác vừa thích giết người, lại nổi tiếng muốn ăn thịt người. Nếu lão chưa chết thì sao hai chục năm nay không thấy hành tung lão đâu?

Cao Thanh Vân đáp :

- Lão sợ Tiêu Dao lão nhân nên không dám xuất hiện trên chốn giang hồ để hành động tàn ác. Tiêu Dao lão nhân còn sống ngày nào là lão không dám hoành hành ngang ngược ngày ấy.

Bùi phu nhân thở phào một cái hỏi :

- Đã thế thì khi nào lão còn dám đến chỗ Lục Minh Vũ nữa?

Cao Thanh Vân đáp :

- Câu chuyện không phải chỉ có vậy. Chính Sa Thiên Hoàn tuy không ra đời, nhưng truyền nhân của lão vẫn có thể làm ác được. Tiêu Dao lão nhân đã tuyên bố là không can thiệp vào công việc của truyền nhân Sa Thiên Hoàn.

Bùi phu nhân ngạc nhiên nói :

- Dường như các hạ hiểu nhiều lắm. Bất luận thế nào mình cũng chỉ mong Nhân ma Sa Thiên Hoàn đừng ra đời là các đại môn phái không cần sợ nữa.

Cao Thanh Vân lên giọng trào phúng hỏi :

- Vậy các phái lớn lo âu chuyện gì?

Bùi phu nhân đáp :

- Người ngoài thì bản nhân không biết. Riêng Thần Câu Môn ở Phụng Dương đã có điều xích mích với Sa Thiên Hoàn. Đây là việc xảy ra nhiều năm về trước. Bản môn đã có mấy vị tiên bối chết về tay lão. Tín điều của lão ác ma này là nhổ cỏ trừ gốc. Lão chỉ thích tiêu diệt cả gia phái người ta.

Cao Thanh Vân nói :

- Phu nhân nói đúng lắm ! Lão ác ma đó mà ra đời thì ít ra cũng sáu bảy môn phái bị hấn tiêu diệt. Hiện giờ ta cũng nên lo nghĩ một điều là mình không địch nổi truyền nhân của lão.

Y lộ về bản khoản nói tiếp :

- Khi nào tại hạ bị bại về tay truyền nhân của Sa Thiên Hoàn, tức là ngày các môn phái gặp tai họa đó. Nói tóm lại võ lâm thiên hạ gặp một phen đại loạn, người chết vô số.

Bùi phu nhân tuy lộ về kinh hãi nhưng nụ nghi ngờ không hiểu lắm, hỏi :

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao ? Dù các hạ không địch nổi truyền nhân của Sa Thiên Hoàn, nhưng chính lão không dám lộ mặt ra, chẳng lẽ truyền nhân của lão cũng ghê gớm như lão hay sao?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ phân tích cho phu nhân biết rõ tình hình nghiêm trọng. Võ công của Sa Thiên Hoàn theo tà đạo đến cực điểm mà không có nhân vật kỳ tài như Tiêu Dao lão nhân xuất hiện thì không ai địch nổi. Và chỗ đáng sợ nhất là lúc hấn ra tay hiểm độc vô cùng, khiến người ta khó biết đường đối phó. Như vậy dù có tay cao thủ xuyýt xoát với hấn cũng không địch nổi.. Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Võ công tà môn của hấn rất bá đạo, thời gian luyện tập rất mau chóng không giống như công phu của các phái chính tông chúng ta phải mất nhiều năm rèn luyện cực khổ mới thành tựu.

Bùi phu nhân nghe tới đây liền tỉnh ngộ, hỏi tiếp :

- Nếu vậy truyền nhân của Sa Thiên Hoàn cũng là một thế lực khủng khiếp rồi chẳng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế ! Lục Minh Vũ ở Cực Lạc Giáo mà thu hút được nhiều nhân tài của các phái mà các phái không hay biết là vì hắn theo thủ pháp của Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Do đó tại hạ tin rằng Lục Minh Vũ cũng là một tên đồ đệ cao thủ của Sa Thiên Hoàn. Những viện binh của hắn hiện giờ chắc không ngoài bọn đồ đệ của Nhân ma.

Bùi phu nhân nói :

- Thế thì đáng sợ thật ! Vậy các hạ lo luyện tập chuyên để đối phó với Lục Minh Vũ chẳng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Điều đáng sợ hơn nữa :

Lục Minh Vũ chưa nhất định đã phải là truyền nhân chân chính của Sa Thiên Hoàn mà bản lãnh hắn đã cao thâm hơn tại hạ. Trường hợp Sa Thiên Hoàn còn có truyền nhân cao minh hơn Lục Minh Vũ thì phu nhân thử nghĩ coi hiện nay tình thế vô lâm nguy hiểm đến thế nào.

Bùi phu nhân bất giác sợ run. Cao Thanh Vân thấy vậy mỉm cười nói :

- Phu nhân không phải là nhân vật quang đầu với họ thì việc gì mà hoang mang như vậy?

Bùi phu nhân đáp :

- Nếu các hạ nhìn thấy Lục Minh Vũ đối phó với bản nhân sẽ hiểu ngay không phải bản nhân lo lắng một cách vu vơ mà là chuyện thực sự rất đáng sợ.

Cao Thanh Vân tỉnh ngộ gật đầu nói :

- Đúng thế ! Phu nhân đã nhiều phen phá hoại đại sự của hắn, lại khiến hắn xuýt chết về tay phu nhân, nên hắn coi phu nhân bằng con mắt hiểm nghi là phải lắm.

Bùi phu nhân nói :

- Giả tử hấn chỉ là Cực Lạc giáo chủ thì bản nhân cũng không sợ lắm, vì bề ngoài hấn là lãnh tụ Cái Bang, lúc hành động còn có phen úy kỵ.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu quả trong bối cảnh hấn lại là môn hạ Nhân Ma Sa Thiên Hoàn thì rất có thể hấn phải cao thủ khác gia hại bản nhân.

Cao Thanh Vân nghiêm nghị đáp :

- Đúng thế thật ! Nếu hấn phải người khác ám toán thì rất nguy hiểm cho phu nhân. Có điều tại hạ nghĩ rằng thế nào bọn họ cũng còn thu thập tại hạ trước.

Bùi phu nhân hỏi :

- Theo lời vừa tự thuật của các hạ thì có lẽ Lục Minh Vũ chưa hiểu các hạ cũng là người thụ nghiệp ở Tiêu Dao lão Nhân và chưa hành động ngay tức khắc. Phải vậy không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nhưng chưa hấn là truyền nhân của Sa Thiên Hoàn thì bản lãnh đủ hoành hành thiên hạ hấn dám hành động ngay. Trừ phi có người trưng kỳ biểu của Tiêu Dao lão nhân xuất hiện trong võ lâm thì truyền nhân của Sa Thiên Hoàn còn phải đã bại người đó trước đã rồi sau mới dám hành động ngang ngược. Trăng đã sắp tàn, đêm sắp hết.

Gió lạnh vi vu như cắt da. Bùi phu nhân bất giác co người lại.

Cao Thanh Vân nói :

- Bây giờ phu nhân đã hiểu rõ tình hình nghiêm trọng. Tại hạ có việc muốn ủy thác, mong phu nhân hết sức làm cho bằng được.

Bùi phu nhân nói :

- Cái đó thì nhất định rồi. Các hạ cứ yên tâm. Có điều bản nhân chưa biết chúng

ta nên liên lạc bằng cách nào ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Theo những tài liệu của phu nhân vừa cho mà phán đoán thì truyền nhân của Nhân ma đã đến tầng viện Lục Minh Vũ. Vì thế tại hạ càng phải giữ kín hành tung để khỏi bị chúng ám toán.

Bùi phu nhân nói :

- Phải rồi ! Chính vì các hạ không ra mặt được nên sự liên lạc càng khó khăn hơn.

Cao Thanh Vân nói :

- Biện pháp hay nhất là tại hạ hóa trang làm người của Phụng Dương môn mới tiện tiếp xúc với phu nhân. Còn làm người khác thì có điều không ổn.

Bùi phu nhân mắt sáng lên đáp :

- Nếu vậy các hạ hóa trang làm người này!

Mụ trở vào xác chết nói tiếp :

- Hẳn là môn hạ của phái Phụng Dương nhưng ít ra ngoài. Hôm qua mới đến Lạc Dương, chưa mấy người biết.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cứ Dính Đàn Bà Là Lắm Chuyện

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Hẳn là người ở Phụng Dương môn mà sao lại không mang Ngân câu ?

Bùi phu nhân đáp :

- Chẳng những hẳn không mang ngân câu mà còn đeo một tấm sa xanh để bắt cứ lúc nào cũng kéo lên che mặt được. Các hạ có hiểu ý của bản nhân không ?

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng người này chuyên môn đi điều tra và giám thị phu nhân?

Bùi phu nhân gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Vì thế diện và địa vị. Bùi Khôn Lượng không thể thân hành đến Lạc Dương, nên phái tên môn hạ này giám thị bản nhân.. Mụ cười lạt nói tiếp :

- Đã trải nhiều năm kinh nghiệm mà hẳn chưa tin bản nhân thật là đáng chết.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

- Bùi Khôn Lượng nghi ngờ mụ là phải lắm, mụ đã vụng trộm gian dú với đàn ông. Hẳn bị mụ cảm sừng thì còn trách hẳn sao được?

Trong đầu óc Cao Thanh Vân thoáng qua ý nghĩ này, y phát giác ra mụ là một người đàn bà khuyết điểm tư cách mà vẫn cho mình là phải. Tỷ như mụ đã làm điều tội lỗi mà cứ khăng khăng bênh vực lập trường của mình, trách móc người khác.

Cao Thanh Vân cũng không lấy thế làm lạ vì hẳn đã gặp loại người này rất

nhiều.

Cao Thanh Vân liền trở lại vấn đề nói :

- Nếu tại hạ giả mạo người này thì phải làm ngay.

Bùi phu nhân nói :

- Thân hình hai người xuýt soát như nhau, chỉ cần đổi áo và hóa trang bộ mặt, đeo khí giới của Thần Câu môn vào thì không ai nhận ra được nữa.

Mự vừa nói vừa động thủ.

Cao Thanh Vân cũng tự ra tay thêm vào. Chỉ trong chớp mắt đã lột xong áo người kia. Cao Thanh Vân mặc vào mình rất vừa vặn. Bùi phu nhân cùng Cao Thanh Vân ra khỏi gian phòng. Dĩ nhiên đem theo cả xác chết giấu vào một nơi vắng vẻ.

Hai người về đến khách điểm đều tranh thủ thời gian đi nằm nghỉ.

Từ giờ trở đi Cao Thanh Vân biến thành Phạm Ninh ở Phụng Dương Thần Câu môn. Nhưng y còn hai chỗ khó vượt qua. Một là, khi chạm trán Phàn Phiếm, một tay cao thủ Thần Câu môn, y có che giấu được không ? Hai là khi y gặp cơ hội phải chạm trán Lục Minh Vũ hoặc tay cao thủ khác thì tài hóa trang của y liệu có che mắt được những tay ảo luyện giang hồ như họ chăng ?

Trên đường y đi nghe ngóng tin tức Âu Dương Tinh để tiện liên lạc với Lương Trung Sơn đợi chờ tin lão đưa về chùa Bạch Mã. Ăn cơm sáng xong chưa bao lâu, Phàn Phiếm đến khách sạn hội diện cùng Bùi phu nhân. Cao Thanh Vân nhân nghe tiếng tiểu nhị hô hoán liền đi vào phòng Bùi phu nhân.

Phàn Phiếm vừa thấy Cao Thanh Vân tiến vào đã hơi sững sốt.

Bùi phu nhân vừa cười vừa giới thiệu :

- Phạm Ninh ! Đây là Phàn sư thúc.

Phàn Phiếm trở mắt lên hỏi :

- Gã là Phạm Ninh ư ?

Cao Thanh Vân chấp tay đáp :

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Phàn Phiếm biến đổi sắc mặt động đậy thủ thế đối địch.

Bùi phu nhân nói :

- Lão tam hãy ngồi xuống. Đây là chủ ý của ta.

Phàn Phiếm trong lòng đã có thành kiến. Hẳn hiểu Phạm Ninh phụ trách nhiệm vụ gì rồi. Do đó hẳn chẳng thể không nghi ngờ Cao Thanh Vân là tình nhân của Bùi phu nhân. Chắc hai người đã hợp lực với nhau để trừ khử Phạm Ninh.

Tuy hẳn là một tay lão luyện giang hồ mà lúc này không khỏi bần khoản.

Bùi phu nhân hỏi :

- Phàn lão tam ! Lão tam thử đoán coi ta cùng Cao tiên sinh liên thủ hiệp lực liệu có thể giết được lão tam không?

Phàn Phiếm chấn động tâm thần, gật đầu chứ không nói gì.

Bùi phu nhân hỏi :

- Lão tam đã không địch nổi hai người chúng ta thì hà tất phải hoang mang như vậy. Chúng ta có muốn giết lão tam chẳng khó khăn gì thì lão vận khí phòng bị làm chi cho mất công ?

Phàn Phiếm nhớ lại trước đây chưa lâu, Bùi phu nhân còn cố động những tay cao thủ khác phái để đối phó với Cao Thanh Vân. Hẳn nghe mục hỏi câu này không khỏi sửng sốt, nhưng mục cũng tỏ ý không gia hại hẳn. Hẳn hơi yên tâm hỏi lại :

- Vợ này là thế nào đây ?

Bùi phu nhân đáp :

- Chuyện này nói ra hơi dài. Lão tam hãy ngồi xuống đi.

Phàn Phiếm nghe lời ngồi xuống. Tay hẩn vẫn ngấm ngấm vận công phòng bị xong tình thế đã có vẻ hòa hoãn.

Bùi phu nhân nói :

- Đêm qua Cao Tiên sinh đến kiếm ta và yêu cầu ta trợ giúp y một cách thành thực. Sau khi ngẫm nghĩ, ta nhận lời giúp y nên đến đây. Mụ không thấy Phàn Phiếm hỏi nên đã nói đến việc liên quan đến Nhân ma.

Cao Thanh Vân nói thêm vào :

- Tiểu đệ được Tiêu Dao lão nhân có lòng thương truyền thụ võ công để đối phó với công việc ngày nay, nhưng vì không muốn gây thù oán với các môn phái, nên mấy năm nay xây dựng thanh danh Bạch nhật thích khách để tiện thoát ly mối quan hệ sư môn. Thực ra tiểu đệ vẫn là môn hạ phái Thiên Thai. Đồng thời tiểu đệ dám tự khoe mình :

mấy năm nay tuy giết chết nhiều người, nhưng toàn là những kẻ đáng tội chết. Nói một cách khác tiểu đệ không giết lầm người tốt nào.

Phàn Phiếm nghe Cao Thanh Vân nói vậy liền nhìn kỹ y hồi lâu rồi hỏi :

- Cao huynh đã hoài bão lòng từ bi cứu đời, vì võ lâm trừ họa, có lý đâu tiểu đệ lại phá đám.

Nhưng Ắ& Tựa hồ hẩn có điều khó khăn không tiện mở miệng Bùi phu nhân hỏi :

- Phàn lão tam ! Lão tam còn điều chi muốn nói.

Mụ hỏi luôn mấy câu, Phàn Phiếm chỉ ậm ừ không đáp.

Cao Thanh Vân mím cười biết Phàn Phiếm là người nói tử tế không xong cần phải dùng lời khiêu khích mới sinh hiệu lực.

Y liền bật lên tràng cười nói :

- Phàn huynh không nói tiểu đệ cũng hiểu rồi.

Phàn Phiếm ngạc nhiên hỏi :

- Cao huynh hiểu thế nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phàn huynh sợ liên lụy đến quý phái mà không tiện nói. Đó lạ thường tình của con người, tiểu đệ không dám trách Phàn huynh.. Y lại đưa mắt ngó Bùi phu nhân nói tiếp :

- Bất luận thế nào Bùi phu nhân đã hứa lại giúp đỡ một cách chân thành. Việc thành hay không, tại hạ vẫn cảm kích vô cùng.

Bùi phu nhân vội nói :

- Cao tiên sinh nói gì vậy ? Tiên sinh dám mạo hiểm sinh mạng thì khi vào tề phái lại sợ mối nguy mà lùi bước. Phàn lão tam.. Mụ đưa mắt nhìn Phàn Phiếm, giọng nói lộ vẻ tức giận hỏi :

- Lão tam nghĩ sao ? Chẳng lẽ Thần Câu môn chúng ta để lại là hạng tham sinh úy tử ?

Phàn Phiếm đáp :

- Cao huynh hiểu lầm ý kiến của tiểu đệ rồi. Sự thực tiểu đệ không sợ liên lụy mà là.. e có chuyện hiểu lầm.

Bùi phu nhân sững sốt hỏi :

- Hiểu làm cái gì ?

Phàn Phiếm bị bức bách không sao được, đành thở dài đáp :

- Tiểu đệ nói ra xin đại tẩu cùng Cao huynh miễn trách. Tiểu đệ sợ đại ca của chúng ta sinh dạ hoài nghi.

Bùi phu nhân căn môi ra vẻ vừa tức giận vừa buồn cười.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng Phàn huynh muốn nói Bùi đại hiệp?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Phải rồi.

Hắn đã mở màn, nên nói tiếp :

- Đại ca của tiểu đệ là người trọng nghĩa khinh tài, lấy việc nghĩa làm vui nên ai cũng kính phục. Chỉ có một điều là y đối với đại tẩu thường thường không được yên da....

Bùi phu nhân lạnh lùng nói :

- Ta chưa từng nghe y nhắc tới chuyện này bao giờ.

Phàn Phiếm đáp :

- Có lẽ đại ca không dám nói với đại tẩu, nhưng chuyến đi lên bắc này đã khiến y rất buồn rầu và dặn tiểu đệ ngấm ngầm để ý.

Cao Thanh Vân hỏi xen vào :

- Xin tha thứ cho tại hạ lớn mật. Bùi đại hiệp mà phái Phàn huynh vào việc này cũng là thường tình chẳng có chi đáng trách, phải chăng còn có thâm ý gì khác?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Hỡi ơi ! Đại ca sai tiểu đệ chú ý đến tình hình giao thiệp của đại tẩu và phòng ngừa đại tẩu đi lại với bất cứ một nam nhân nào. Tiểu đệ nói thế là rõ lắm rồi.

Bùi phu nhân hỏi :

- Hẳn bảo thế thật ư ?

Phàn Phiếm đáp :

- Đúng thế. Nếu Cao huynh giả làm Phạm Ninh thì đại tẩu luôn luôn do Cao huynh yểm hộ.

Cuộc tiếp xúc không khỏi phiền phức. Cao Thanh Vân nói :

- Phàn huynh nói phải đó.

Phàn Phiếm giải thích thêm :

- Nếu đại ca biết tình hình này tất sinh lòng nghi hoặc ghen tuông và bất lợi cho mọi người.

Đó là một điều khiến tiểu đệ băn khoăn.

Bùi phu nhân không biết nói sao. Nếu muội không có tật đã thông gian với Lục Nhất Điều thì muội dám hăng hái chống đối với hành động của Bùi Khôn Lượng.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đã có điều bất tiện như vậy thì tiểu đệ cũng không miễn cưỡng.

Phàn Phiếm thở phào một cái rồi hỏi :

- Vậy Cao huynh còn có diệu kế nào khác không ?

Cao Thanh Vân nhún vai đáp :

- Để tiểu đệ thử nghĩ coi.. Bùi phu nhân đột nhiên hỏi xen vào :

- Phàn lão tam ! Lão tam hãy nói thật một câu :

Lão có chân tâm giúp Cao tiên sinh không hay làm kẻ đứng ngoài chỉ cầu được vô sự ?

Mụ hỏi câu này rất sắc bén khiến cho Phàn Phiếm không né tránh được mà phải có lập trường rõ rệt. Hẳn đành đáp :

- Tiểu đệ rất muốn có biện pháp trợ giúp Cao huynh.

Bùi phu nhân hỏi :

- Vậy lão tam thử nghĩ coi nếu Cao tiên sinh giả làm Phạm Ninh thì lão tam bảo đảm được bao lâu? Nói một cách khác là lão tam giữ kín cho y được mấy ngày?

Cao Thanh Vân nói leo :

- Tiểu đệ chỉ cần ba ngày để điều tra tình trạng Lục Minh Vũ. Đại khái khoảng thời gian đó đủ rồi.

Phàn Phiếm không sao được đành đáp :

- Đã thế tiểu đệ xin bảo đảm không cáo tố vụ này với đại ca.

Nên biết Phàn Phiếm mà không ưng thuận thì dù Bùi phu nhân có tự ý hành động, ván đề sẽ còn nhiều điều rắc rối. Điều thứ nhất là khi Bùi Khôn Lượng tiếp được báo cáo nhất định sẽ xoay chuyện lôi thôi. Điều thứ hai là Phụng Dương Thần Câu môn còn nhiều đồ đệ khác ở Lạc Dương không được Phàn Phiếm sắp đặt sẽ tiết lộ bí mật của Cao Thanh Vân.

Bây giờ Phàn Phiếm đã ưng thuận thì mọi việc được an bài theo một chiều. Người bản môn không có cơ hội chạm trán Cao Thanh Vân, tức là bớt được sự phiền toái này.

Sau khi mọi việc quyết định rồi, Phàn Phiếm liền đem những chuyện tình báo

mà hẳn biết ra nói lại. Cao Thanh Vân nghe xong thu lượm tình hình các môn phái, phân tích rồi phát biểu ý kiến :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì các môn phái lớn trong võ lâm, ngoài tệt phái còn tám phái khác, thêm vào Cái Bang, Thái Cực môn, Hình Ý Môn và Thiên Long phái, đang ở vào tình trạng đáng lo ngại cả bên trong lẫn bên ngoài. Bên trong thì Cực Lạc Giáo đã làm cho các phái lớn có người muốn lao đầu vào.. Phàn Phiếm ngắt lời :

- Phải rồi ngay trong tệt phái, đại ca cũng có mệnh lệnh như vậy.

Cao Thanh Vân nói :

- Lát nữa tiểu đệ sẽ thỉnh giáo thêm một bước về vấn đề liên quan với Cực Lạc Giáo. Bây giờ hãy bàn về mối lo bên ngoài, tức là người thừa kế của họ Tra ở Hóa Huyết Môn.

Y thấy Phàn Phiếm lộ vẻ nghiêm trọng liền nói tiếp :

- Vấn đề họ Tra chỉ dính líu đến môn phái lớn, nhưng sự thực bây giờ đã dò la ra được người thừa kế ở họ Tra, thì các phái chưa đáng quan tâm.

Bùi phu nhân nghe không hiểu hỏi lại :

- Tại sao lại không quan tâm ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Về điểm thứ nhất vụ này khiến cho phái lớn nghi kỵ lẫn nhau, bây giờ đã có đối tượng hiển nhiên, thế là vụ này không còn nghi kỵ gì nữa.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Điểm thứ hai là ai cũng biết người thừa kế họ Tra có tấm thân đao thương chém không vào, nhưng về phương diện võ công thì chưa đến chân tường. Ai họ cũng mong có kẻ hỏi gặp chẳng lo thu thập ngay.

Bùi phu nhân hỏi :

- Câu chuyện đâu có đơn giản, nếu vậy thì hiện tôi chưa rõ y lạc lõng nơi đâu tựa hồ là đã mất hút ở nhân gian.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó lại là chuyện khác bởi vì mọi người đối với mối lo bên ngoài chưa xác định rõ ràng.

Vì thế nên ai nấy nhân cơ hội này lo giải trừ mối lo bên trong. Phàn Phiếm nói :

- Cao huynh tài trí hơn người, đoán việc rất xác đáng, khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng!

Cao Thanh Vân nói :

- Phàn huynh quá khen. Tại hạ đứng vào vị trí người ngoài cuộc để nhận xét, đoán quanh đoán quẩn mà thôi. Nhưng bất luận thế nào, sau trường sóng gió này cục diện chín phái lớn trong võ lâm tất có biến động. Ít ra là hai ba phái bị xóa tên là Cái Bang, Thái Cực Môn, Hình ý môn, hoặc Thiên Long phái thêm vào. Đó là một nguyên nhân lớn khiến cho các phái phải cấp bách trừ khử mối lo bên trong.

Phàn Phiếm lộ vẻ lo âu hỏi :

- Cao huynh đứng ngoài cuộc coi sự việc sáng suốt hơn. Theo nhận xét của Cao huynh thì trong những môn phái bị xóa nhà có tệt phái không ?

Bùi phu nhân chau mày tỏ vẻ không bằng lòng hỏi :

- Phàn lão tam ! Lão tam toàn lo những chuyện không đâu. Khi nào bản phái lại bị xóa nhà được ?

Phàn Phiếm đáp :

- Tiểu đệ không bao giờ làm việc bịt tai nghe trộm. Hiển nhiên thực lực của bản phái đã yếu rồi. Ngoài đại ca ra, không còn ai tranh thủ được với những tay cao thủ

phái khác. Đại ca lại làm chương môn không thể động thủ tranh chấp với ai được. Hơn nữa độc thụ bất thành lâm.

Bùi phu nhân trầm ngâm hồi lâu mới nhận thấy lời Phàn Phiếm có lý.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ nhớ quý môn còn có một tay cao thủ nổi danh chứ bản lãnh của Bùi đại hiệp thì lại ít người biết đến. Nhưng Phàn huynh.. Bùi phu nhân ngắt lời :

- Phải chăng Cao tiên sinh muốn nói Bành Xuân Thâm lão ngũ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chính y đó.

Bùi phu nhân nói :

- Ngoại hiệu y là Phụng Dương Lãng Tử. Mười năm trước y đã ly khai Phụng Dương ngao du thiên hạ. Tuy y là người Thần Câu Môn, nhưng sự thực lúc có chuyện gì xảy ra khó mà kiếm thấy y được. Vì thế mà võ công y có cao thâm đến đâu cũng chẳng giúp đỡ gì được cho cuộc hưng suy của tệt phái.

Cao Thanh Vân đoán vụ ly khai của Bành Xuân Thâm đó tất liên quan đến Bùi phu nhân, vì Bùi Khôn Lượng có tính cả ghen mà Bành Xuân Thâm lại mang ngoại hiệu là Lãng Tử. Thêm vào hai điểm này, không cần hỏi cũng biết Thần Câu Môn có mối lo bên trong là vụ Lãng Tử Bành Xuân Thâm.

Bùi phu nhân nói :

- Bành lão ngũ đã ba, bốn năm nay chẳng có tin tức gì mới thiệt là kỳ. Thật ra y là người chính phái. Cái ngoại hiệu Lãng Tử chẳng có gì làm căn cứ.

Phàn Phiếm lắc đầu nói :

- Đại tẩu ! Tuy y ở nhà vẫn theo mực thước, nhưng ra ngoài hành động vô pháp vô thiên, mình làm sao mà biết được ? Năm trước đã có mấy vụ án đưa đến cho đại

ca nhưng lão ngô chuồn lẹ quá không sao tìm thấy y.

Bùi phu nhân kinh ngạc ÁuÁ một tiếng rồi hỏi :

- Ta không biết gì hết. Thế ra đại ca của lão tam đã có mấy lần ra khỏi nhà là để xục tìm lão ngô ư?

Phàn Phiếm đáp :

- Đúng thế ! Đại tẩu cũng đã biết; ngoài đại ca thì còn ai kiểm chế được lão ngô nữa. Hỡi ơi !

Nếu lão ngô ở nhà mà là người đứng đắn thì bản môn không đến nỗi bị uy hiếp.

Bùi phu nhân đột nhiên hỏi :

- Phàn lão tam ! Đại ca của lão tam có lệnh chỉ gì vậy?

Phàn Phiếm ngập ngừng đáp :

- Cái đó.. cái đó.. Bùi phu nhân tức mình hỏi :

- Ta không thể biết được ư ?

Cao Thanh Vân nói :

- Vụ này y không tiện nói là vì có mặt tiểu đệ.

Phàn Phiếm đáp :

- Không phải thế. Vì việc này có liên quan đến đàn bà. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không nên đề cập đến tính danh hoặc thân thế người tạ. Hẳn trầm ngâm một lúc rồi tiếp :

- Đại khái đại ca sai tiểu đệ theo hút Cục Lạc Giáo và một người đàn bà để điều tra xem có người nào ở bản môn gia nhập giáo phái đó không ? Chính đại ca cũng đang theo dõi hành tung một người có địa vị khá cao, vì đại ca rất đỗi hoài nghi tại

sao mỗi lần hỏi đến Bành lão ngữ hẩn đều trốn kíp.

Bùi phu nhân cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Người đàn bà ấy là ai ?

Phàn Phiếm hỏi lại :

- Đại tẩu đừng hỏi nữa được không ?

Bùi phu nhân hăng dặng một tiếng rồi đáp :

- Ta hỏi bất quá là để gỡ thế diện cho lão tam mà thôi.

Phàn Phiếm đã ngoài tuổi, là tay lão luyện có tiếng nhưng lúc này lão không sao được, đành đáp :

- Được rồi ! Được rồi ! Đại tẩu không gỡ thế diện cho tiểu đệ càng hay..

Bùi phu nhân mỉm cười nói :

- Lão tam hiểu lầm ý ta rồi. Ta chỉ muốn nói ta đã biết người đàn bà đó là ai. Vậy ta hỏi lão tam là cố ý đem lại sỉ diện cho lão. Lão tam thử nghĩ coi :

Người đàn bà đã không thể tùy tiện tiết lộ thân thế tất chẳng phải người tầm thường mà là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Hon nữa có phải mục tằm trú ở Lạc Dương không ?

Phàn Phiếm tròn mắt há miệng không nói sao được.

Bùi phu nhân lại hỏi :

- Bây giờ lão tam nói ra được chưa ?

Phàn Phiếm đáp :

- Đại tẩu mà không phiền trách thì tiểu đệ không nói ra hay hơn. Bùi phu nhân

nói :

- Trong thành Lạc Dương chỉ hai người đàn bà đó là có chút danh vọng. Một người là Thiên Cân Quả Doãn bà bà, một vị là Tử Y Ngọc Tiêu Ngô Đình Hương.

Cao Thanh Vân xen vào :

- Thiên Cân Quả Doãn bà bà tuổi ngoại thất tuần lại có hai tiêu cục lớn ở sáu tỉnh miền bắc.

Cứ theo tuổi tác thì nhất định không phải mù. Tiểu đệ đoán thế có đúng chăng ?

Bùi phu nhân đáp :

- Hay lắm ! Còn Ngô Đình Hương thì kém tuổi bản nhân. Người y rất xinh đẹp. Hơn nữa mười năm trước y đã bôn tẩu giang hồ một thời và nổi tiếng là Tử Y Ngọc Tiêu. Lão ngũ nhà mình quen biết y rồi kết thành mối lương duyên, tưởng chăng có chi là lạ.

Phàn Phiếm không nói gì. Hiển nhiên lão đã thừa nhận.

Bùi phu nhân lại nói :

- Hay lắm ! Lão tam di điều tra nếu được tin gì cho bọn ta hay. Chúng ta hãy gác vấn đề này lại để thương nghị đại thế.

Phàn Phiếm không sao được đành đáp :

- Tiểu đệ ngấm ngầm dò xét Ngô Đình Hương, nhưng đã hai ngày chưa thấy mù ra ngoài. Theo những tin tức lượm được thì từ ngày mù lấy Diêu Văn Thái, ít khi ra khỏi cửa.

Cao Thanh Vân nói :

- Diêu Văn Thái thành danh về môn Đại thiên cương chưởng lực. Từ ngày hấn quật khởi trong khoảng ba chục năm làm cho phái Lạc Xuyên đã suy vi trung hưng trở lại. Hiện giờ từ Xuyên Lạc trở xuống phía nam đã được rất nhiều đệ tử nổi danh.

Giả tử sau khi Ngô Đình Hương thành hôn mà Bành Xuân Tâm còn đi lại với thị thì e rằng đã bị người phái Lạc Xuyên phát giác. Bùi phu nhân nói :

- Cao huynh nói phải lắm ! Trước khi thành hôn Ngô Đình Hương đã có bạn trai, nhưng sau khi lấy Diêu Văn Thái, một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm, thì tình trạng lại khác hẳn.

Phàn Phiếm xoa tay chau mày nói :

- Nếu chỉ có thế thì đã yên chuyện.

Theo lời lão thì dường như lão không công nhận như vậy.

Bùi phu nhân nói :

- Lão tam còn gì chưa tiện nói ? Phàn Phiếm đáp :

- Diêu Văn Thái đáng kể là một tay địa chủ trong thành Lạc Dương, nhưng lần này hẳn không chịu lộ diện tiếp đãi một ai. Tình thực mà nói thì những người ở các phái này, bất cứ ai cũng đủ địa vị để hẳn khoản đãi. Huống chi lại có nhiều người đến mà hẳn không lộ diện thì tất có vấn đề trọng đại.

Bùi phu nhân nói :

- Mỗi người có một tình trạng riêng. Dù hẳn có thất lễ cũng chẳng ai phiên trách hẳn. Phàn Phiếm nói :

- Coi bề ngoài thì như vậy, nhưng sự thực Diêu Văn Thái không ở Lạc Dương. Đêm qua tiểu đệ mới nghe được nguyên nhân, nhưng tiêu phí khá nhiều tiền.

Bùi phu nhân và Cao Thanh Vân đều cảm thấy có chuyện gì khác lạ, vì Lạc Dương chính là nơi phát nguyên của phái Lạc Xuyên mà sao Diêu Văn Thái lại không cư trú ở đây?

Phàn Phiếm nói :

- Tiểu đệ phí một khoản tiền hai trăm lượng mới tra xét ra được tình hình nội bộ

bằng cách hỏi mấy tên thuộc hạ trong Diêu Phủ. Diêu Văn Thái tuy đã hơn năm chục tuổi, nhưng bốn năm trước hắn còn say mê một cô gái chưa tới hai mươi. Ngô Đình Hương tính khí quật cường, nhất định không cho Diêu Văn Thái lấy vợ nhỏ. Vụ này đã khiến hai người xảy cuộc đại náo mấy lần. Sau Diêu Văn Thái không sao được phải đem vợ mới xuống Trường An định cư. Cao Thanh Vân liền phát giác ra chỗ sơ hở, hỏi :

- Hà tất y phải đi ra như vậy ?

Bùi phu nhân nói :

- Đúng thực ! Hắn cứ việc tìm một nơi cao ốc nào khác trong thành Lạc Dương hoặc đến nơi phụ cận như Tuyên Dương, Khai Phong, hoặc Tam Dương cũng còn tiện hơn Trường An nhiều.

Phàn Phiếm đáp :

- Tin tức này đáng tiền là ở chỗ đó. Theo lời đồn thì Ngô Đình Hương phao ngôn định ám sát Diêu Văn Thái và thiếu nữ kia, nếu chúng cư trú ở trong vòng năm trăm dặm.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Quán Hội Tân Quân Hùng Tự Hội

Bùi phu nhân mỉm cười nói :

- Đó là một việc đáng lo ngại thiệt.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Trước khi Ngô Đình Nương qua lại giang hồ, võ công của thị tuy cao thâm, nhưng còn kém Diêu Văn Thái thì có gì đáng sợ ?

Bùi phu nhân đáp :

- Hỡi ơi ! Trên sinh chưa thành gia thất nên không hiểu những điều bí ẩn bên trong. Bản nhân nói cho tiên sinh hay trong thiên hạ chẳng có gì dễ hơn là việc mưu sát thân phu Cao Thanh Vân hỏi :

- Đáng sợ đến thế ư ?

Bùi phu nhân đáp :

- Tiên sinh thử nghĩ coi :

một người đã sống chung với mình lâu năm thì bao nhiêu tập quán cùng yếu điểm của mình đối phương đều rõ. Nếu họ muốn ám sát mình thì có khó khăn gì nữa ? Nhất là nếu người đàn bà đã không nghĩ gì đến tính mạng của họ, không lo gì đến quân pháp cùng liên lụy đến thân nhân, dĩ nhiên việc đó càng dễ hơn. Cao Thanh Vân nói :

- Thảo nào đến chường môn một phái là Diêu Văn Thái cũng bỏ vìa phải lánh xa tới tận Trường An.

Phàn Phiếm nói theo :

- Hẳn đi chuyến này mấy năm không thấy trở về phái Lạc Xuyên tựa hồ dời đến Trường An.

Thế thì Diêu phủ rất ít người ra vào chỉ còn một mình Ngô Đình Hương ở lại.

Bùi phu nhân nói :

- Ủa ! Nếu vậy Bành lão ngữ gặp cơ hội rồi đó.

Phàn Phiếm đáp :

- Chính thế. Huống chi Ngô Đình Hương sau khi kết hôn cùng Diêu Văn Thái, chẳng những không sinh đẻ mà còn luyện thành môn ÁĐại thiên Trang cường lực Áđộc đao của phái Lạc Xuyên.

Hiện nay bản lãnh mục khác hẳn mười năm trước. Ban ngày tuy mục ít ra khỏi Diêu phủ, nhưng ban đêm thì ai mà biết được.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Đây là Phàn huynh phỏng đoán hay đã có bằng cứ ?

Phàn Phiếm đáp :

- Dĩ nhiên là có bằng cứ. Theo sự dò xét của tiểu đệ thì chỗ ở của Ngô Đình Hương chỉ có một lối vào, mặt sau là hoa viên. Trong phủ còn hơn mười người, không ai được bước chân vào căn nhà đó. Chỉ có một mình mục và hai tên nha hoàn cùng hai ả di nương để mục truyền hiệu lệnh và hành hạ mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin chú ý đến điểm không ai được vào nhà mà những ả nha hoàn, di nương đều của mục đưa đến nên mục chẳng cần hơn.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cứ tình hình này thì mục có muốn giao hoan với ai đến ở trong phủ cũng không sợ người ngoài phát giác.

Phàn Phiếm nói :

- Vì thế mà tiểu đệ nhận thấy mình phải mở cuộc điều tra cho biết rõ.

Bùi phu nhân hỏi :

- Cứ đường hoàng tiến vào là biết rõ đầu đuôi chứ sao.

Phàn Phiếm đáp :

- Không được ! Ngô Đình Hương dù có lớn mật đến đâu cũng vẫn úy kỵ Diêu Văn Thái, vì thế mục nhất định phòng thủ nghiêm mật để khỏi bị người ngoài vượt tường vào nhà dòm ngó.

Bùi phu nhân Ân Ân một tiếng rồi nói :

- Lão tam nói vậy rất có lý.

Cao Thanh Vân bỗng cảm thấy chán ghét. Y nhận ra bọn người này đều dùng cái bề ngoài trá ngụy để che giấu những thói xấu bên trong. Cả Bùi phu nhân lẫn Ngô Đình Hương đều vào dạng đó.

Kể ra y đã được biết nhiều về vụ thông gian, bây giờ y còn cảm thấy tính tình giả dối của con người nên càng chán ghét hơn. Y muốn phủi áo ra đi nhưng hồi tâm nghĩ lại thấy mình đã dùng trăm phương nghìn kế và mạo hiểm cả sinh mạng để điều tra cùng đối phó với truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn, mà không lấy tiền công đền đáp của ai, cũng không vì thanh danh. Sau khi xong việc cũng chẳng một người nào ngỏ lời cảm kích y. Chính vì lẽ y không lấy công đền đáp mà chẳng thể bỏ đi không dính vào vụ này nữa.

Bùi phu nhân lên tiếng kéo y về thực tại. Mục hỏi :

- Cao tiên sinh có hảo kế gì không?

Cao Thanh Vân làm bộ trầm tư, thực ra lòng y rất chán ngán. Y còn biết bao nhiêu là nhiệm vụ chưa làm xong hơi đâu lo đến chuyện ngoài ? Cao Thanh Vân lắc đầu. Mục quang y vô tình lướt qua mặt Bùi phu nhân và Phàn Phiếm, bỗng phát giác bọn họ đang chú ý chờ câu trả lời của mình.

Cứ tình hình này, không cần hỏi cũng biết vì y nổi tiếng là Bạch Nhật thích khách nên họ đem lòng kính trọng và tin tưởng y tất có biện pháp ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Thực ra Cao Thanh Vân đã có biện pháp. Y ngấm ngầm thờ dài đáp :

- Nếu quả các vị muốn tiểu đệ lo giùm thì tiểu đệ có ý kiến là trước hết hãy bắt đầu từ điểm nhỏ nhất mà mở cuộc điều tra. Khi biết đích xác Ngô Đình Hương có tình nhân rồi hãy vào phủ.

Phàn Phiếm lộ nụ cười chua chát nói :

- Nếu điều tra ra được thì khi nào tiểu đệ không làm. Vả tiểu đệ đã lưu tâm vào phương diện này rồi, tỳ như đệ đã quan sát những chỗ phơi quần áo, nhưng đáng tiếc là tốn nhiều công phu và mất nhiều thì giờ mà vẫn chưa dò ra manh mối chi hết.

Bùi phu nhân nói :

- Vấn đề này khó khăn thiệt, có lẽ đành chịu bó tay Cao Thanh Vân hỏi :

- Phàn huynh đã để ý đến phương diện thực vật chưa ?

Phàn Phiếm đáp :

- Không được ! Trong hậu trạch Ngô Đình Hương chẳng phải chỉ có một hai người mà còn sáu tên vừa tỳ nữ vừa đốc phục. Dù mình có muốn xem họ mua bán để ước lượng số người cũng không biết được. Nói một cách khác thì thực lượng của người có thêm một người đàn ông nữa cũng chẳng khác nhau mấy tí.

Phương pháp theo thực lượng để điều tra nhân số trên chốn giang hồ đối với người kinh nghiệm phong phú rất có hiệu quả nên họ coi là một điều trọng yếu.

Cao Thanh Vân lắc đầu nói :

- Cách ấy đơn giản quá mà không thực tế vì người ta có thể mua một lần hàng mấy trăm cân gạo thì mình phải chờ rất lâu mới tính được thực lượng mỗi nhân suất hàng ngày, nên chúng ta chẳng thể dùng phương pháp này, mà chỉ để ý đến những thức ăn như rau củ, thịt cá.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người luyện võ ăn nhiều thịt gấp đôi người thường, nhất là những người không xuất thân ở nơi bần hàn ăn uống đã thành thói quen. Ngoài ra những người sang trọng thường dùng những thứ rau đắt tiền. Đó cũng là một đường lối để điều tra.

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Về phương diện thị trường, tiểu đệ sẽ có cách điều tra.

Cao Thanh Vân nói :

- Điểm trọng yếu thứ hai là các vị đã hiểu được điều thị hiếu đặc biệt của Bành Xuân Thâm thì nên để ý đến điểm đó mà điều tra hẳn có thể hiện gì không ?

Phàn Phiếm đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hẳn thích ăn đường phèn hoặc những thức ăn làm bằng đường phèn, mỗi ngày hẳn dùng khá nhiều.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

- Coi điều tỷ mỹ mới biết. Bùi phu nhân đã không hiểu cả Bành Xuân Thâm thích ăn thứ gì thì giữa mù và hẳn quyết không có mối quan hệ đặc biệt.

Bây giờ y đối với Bùi phu nhân đã có quan niệm khá hơn một chút. Y nói :

- Ở nơi khác đường phèn chẳng đáng gì, nhưng ở Lạc Dương thì không mấy tiệt tạp hóa bán thứ đó. Như vậy việc do thám cũng dễ thôi.

Phàn Phiếm cả mừng nói :

- Tiểu đệ quay về báo chúng điều tra.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Bây giờ chúng ta bàn đến chuyện Lục Minh Vũ. Phàn huynh có phương pháp nào cho tiểu đệ tiếp cận được hẳn không?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Lục Minh Vũ mỗi ngày ăn hai bữa cơm trưa và tối đều ở Hội Tân lâu. Chúng ta tới đó tùy cơ hành động. Không chừng mình cùng ngồi ăn với họ cũng nên.

Cao Thanh Vân nói :

- Bước đầu như vậy là hay lắm. Tiểu đệ muốn thực nghiệm nhãn lực của hẳn thử xem có nhận ra được tiểu đệ đã cải trang hay không rồi sau sẽ tính đến chuyện khác.

Bùi phu nhân lộ vẻ lo âu hỏi :

- Nếu hẳn khám phá ra được thì làm thế nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hẳn là người rất thâm trầm quyết không nổi nóng ngay đương trường. Chỉ cần thấy hẳn lộ vết tích gì là bọn tại hạ lập tức nghĩ cách đối phó, thế nào cũng kịp.

Y quay lại hỏi Phàn Phiếm :

- Phàn huynh đã nghe được tin tức gì về Âu Dương Tinh chưa ?

Phàn Phiếm đáp :

- Có, có ! Y vừa tới Lạc Dương sáng sớm hôm nay.

Cao Thanh Vân lắc đầu nói :

- Con nha đầu đó dẫn thân vào nơi nước đục này làm chi?

Bùi phu nhân hỏi :

- Tiên sinh có biết thị là nhân vật nguy hiểm phi thường không?

Cao Thanh Vân lấy làm lạ hỏi lại :

- Y là nhân vật nguy hiểm ư ? Phu nhân nói thế nghĩa là làm sao ?

Bùi phu nhân đáp:

- Hiện giờ quần hùng các phái hội họp ở Lạc Xuyên, hiển nhiên vì việc tranh chấp giữa chín phái lớn cùng nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Chín phái lớn có mấy phái đang lâm vào tình trạng sắp bị xóa tên. Về điểm này, nói ngược lại cũng có những gia phái muốn nhảy lên cho bằng các môn phái lớn. Vì vậy mà tình thế phức tạp rất khó biết được Cao Thanh Vân nói :

- Cục diện võ lâm rối loạn là thế mà Bùi phu nhân chỉ nói mấy câu đã trình bày đầu ra đấy khiến tại hạ rất khâm phục.

Bùi phu nhân thở dài nói :

- Ngoài tình hình rối ren vừa nói lại còn nhiều vấn đề phức tạp. Tỷ như Cao tiên sinh đã làm cho địa vị tệt phái biến thành kỳ nhất và vi diệu nhân cường đủ chứng tỏ tình hình biến hóa phức tạp, A Liệt là một trong những nhân tố trọng đại.

Bùi phu nhân lại nói :

- Hay lắm ! Bây giờ nói đến chuyện Âu Dương Tinh. Thị là một vị tiểu thư của nhà Âu Dương ở Ký Bắc, các môn phái vừa chẳng có quan niệm gì đối với thị, vì không ai muốn gây thù oán với Âu Dương lão quái. Nhưng hiện nay có thể tính ra được đến gia phái muốn lợi dụng thị.

Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ vừa nghe đã hiểu, liền nói :

- Phải chăng người ta muốn lợi dụng cái chết của thị để gieo vạ đến kẻ khác ?

Bùi phu nhân đáp :

- Đúng thế. Nhất là Lục Minh Vũ càng muốn lợi dụng Âu Dương lão quái để tiêu diệt một số địch nhân.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu vậy thì thị quả nhiên ở vào tình trạng rất nguy hiểm.

Bùi phu nhân nói :

- Vì lẽ thị có thể gây nên cuộc rối ren tương đương với Huyết Vũ thư, nên bản nhân mới nói thị là một nhân vật nguy hiểm tương cũng không có gì quá đáng.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn Phàn Phiếm hỏi :

- Phàn huynh có biết thị trú chân ở đâu không ?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Cái đó thì chẳng khó gì !

Đoạn hănh ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân. Cao Thanh Vân nói ngay :

- Bùi phu nhân. Bữa nay chúng ta liên kết với nhau để chống cường địch. Phu nhân giúp tại hạ tức là tự giúp mình. Tại hạ mong rằng phu nhân hiểu rõ điều đó.

Bùi phu nhân gật đầu đáp :

- Bản nhân hiểu rồi. Nghe giọng tiên sinh thì dường như có ý muốn giao Âu Dương Tinh cho bản nhân phải không?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế! Mấy bữa nay A Liệt không thể lộ diện, vậy chúng ta phải bảo vệ cho thị. Phu nhân nên nghĩ cách đánh lừa thị theo mình. Đó là thượng sách.

Bùi phu nhân nói :

- Hãy khoan. Nếu thị đi với bản nhân mà Lục Minh Vũ tìm cách ám sát thị, tất Âu Dương lão quái nghi cho bản nhân là hung thủ, vậy ta chẳng thể không đề phòng.

Cao Thanh Vân đáp :

- Về phương diện Lục Minh Vũ, tại hạ sẽ đem toàn lực ra đối phó với hắn. Vì vậy mình có thể lợi dụng Âu Dương Tinh làm mồi dè nhử và hạ sát một vài tên cao thủ của hắn. Đó cũng là một phương pháp tuyệt diệu để làm suy giảm thực lực của chúng. Trương hợp có gia phái khác nào muốn lợi dụng Âu Dương lão quái để tiêu diệt Phụng Dương Thần câu môn đặng chờ cơ hội gia nhập chín môn phái lớn mà phu nhân cảm thấy không tiện ra tay thì có thể tung tin phái Bắc Mang nguyên khí đã bị tổn thương rất dễ bị xóa tên, vì trong Bắc mang tam xà đã chết mất hai tên. Hành động này có ý để họ nhắm tiêu diệt phái khác và có lợi cho mình.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trong Từ Quán A Tinh Xuất Hiện

Bùi phu nhân trợn mắt há miệng hỏi :

- Sao tiên sinh lại biết thế ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phu nhân bắt tất hỏi tại hạ sao biết việc đó mà chỉ cần biết trong Bắc Mang tam xà chỉ còn lại một mình Kỳ Kinh.

Bùi phu nhân hỏi :

- Đó quả là một diệu kế để giải vây. Khi người ta nghe có cơ hội điền khuyết, tất tập trung lực lượng để chuẩn bị, nhưng như vậy họ lại kết oán với bản nhân thì sao ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Vậy phu nhân hãy cố gắng kêu Âu Dương Tinh về đây.

Bùi phu nhân ngần ngại một chút rồi hỏi :

- Được rồi nhưng tiên sinh hãy cho bản nhân hay A Liệt hiện giờ ở đâu ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Phu nhân muốn biết điều đó làm chi ?

Bùi phu nhân đáp :

- Bản nhân phải mượn tiếng A Liệt mới dụ được Âu Dương Tinh, vạn nhất thị

bức bách bản nhân phải nói địa chỉ của y dĩ nhiên bản nhân phải cho thị biết.

Cao Thanh Vân nói :

- Không được ! Nơi A Liệt tạm trú không thể cho ai biết được.

Bùi phu nhân nói :

- Ủa ? Thế thì A Liệt đã tìm được Tiêu lao lão nhân để hợp lực Hóa Huyết thần công. Nếu không đúng thế thì tiên sinh đã chẳng sợ ai quấy nhiễu.

Cao Thanh Vân thấy tài trí của người đàn bà này đoán việc rất xác đáng sinh lòng khâm phục vô cùng. Nhưng đây là một việc quan trọng, y không thể cho mục hay chỗ ở của A Liệt.

Y liền mỉm cười đáp :

- Phu nhân đoán trúng lắm. Vậy phu nhân không nên hỏi nhiều nữa.

Bùi phu nhân nghe Cao Thanh Vân nói vậy lại sinh dạ hồ nghi.

Trên đời thật lắm hiện tượng kỳ quái. Người ta thường hay tin những lời phao ngôn, còn nói thật họ lại nghi ngờ.

Bùi phu nhân tuy không tin lời Cao Thanh Vân nhưng mục biết có hỏi y cũng chẳng cho mình hay nên không hỏi nữa.

Phàn Phiếm ra đi một lúc rồi trở về nói :

- Âu Dương Tinh vào thành rồi chạy bổ nhào bổ nhào đi khắp nơi để thám thính tin tức về Hóa Huyết môn. Nhưng thị cũng hên vận, được gặp Phong Hòa Song Kiếm Trinh Hà Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc. Bây giờ họ Ở cả với nhau một chỗ.

Cao Thanh Vân nói :

- Âu Dương Tinh ở bên mình hai vị đại kiếm khách đó thì có thể bình yên được.

Bùi phu nhân muốn nói lại thôi. Cao Thanh Vân thấy vậy rất lấy làm lạ liền hỏi

:

- Bùi phu nhân có cao kiến gì, sao lại không chịu nói ra ?

Bùi phu nhân hỏi lại :

- Họ chỉ ở với nhau lúc ban ngày còn ban đêm thì sao ?

Cao Thanh Vân tỉnh ngộ đáp :

- Đúng thế ! Phong Hòa Song Kiếm phái Võ Đương, tuy nổi tiếng đương thời, nhưng các vị không ngờ có người đang muốn ám toán Âu Dương Tinh. Chỉ chúng ta là biết nên ban đêm phòng bị là hơn mà còn lo có chỗ sơ hở nguy hiểm.

Phàn Phiến xen vào :

- Đồng thời tiểu đệ lại nghe được một tin, chắc làm cho các vị hứng thú.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tin gì ?

Phàn Phiến đáp :

- Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên vừa tới Lạc Dương cùng với , tay cao thủ, còn đệ tử của hắn dĩ nhiên là rất nhiều bất tất phải nói đến.

Bùi phu nhân quả nhiên lấy làm hứng thú, hỏi :

- Đó là một chuyện mình không ngờ. Điều trọng yếu là sau khi Diêu Văn Thái tới Lạc Dương có về Diêu phủ đi gặp Ngô Đình Hương không ?

Phàn Phiến đáp :

- Cái đó thì không thể biết được. Tiểu đệ phái hai người đi nghe ngóng. Bọn này trước do thám biết nội tình Diêu gia, nên nhất định chúng có thể tra ra được.

Như là người chẳng hiểu đầu đuôi thì dù họ có nghe nói Diêu Văn Thái không về phủ, cũng chẳng hiểu vì lý do gì.

Bùi phu nhân nói :

- Bất kể Diêu Văn Thái có về phủ hay không, nhưng liệu Bành lão ngũ ở trong Diêu phủ cũng phải lánh cho mau để khỏi xảy chuyện rắc rối.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Giả tỷ Bành Xuân Thâm đã gia nhập Cực Lạc Giáo thì nhất định y đến chỗ Lục Minh Vũ. Bây giờ chúng ta có thể lợi dụng vụ này để uy hiếp Ngô Đình Hương, mình hỏi gì tất thị cũng phải nói.

Y quay lại bảo Phàn Phiếm :

- Việc khẩn yếu hiện nay là thám thính chuyện đường phèn. Phàn Phiếm đáp :

- Tiệu đệ đã phái người nhanh nhẹn nối lại hoạt động vụ đó.

Chẳng bao lâu sẽ có báo cáo.

Đến giờ ngọ ba người đi tới Hội Tân lâu.

Trước khi ra đi, Phàn Phiếm đã điều tra xong việc đường phèn và Diêu Văn Thái có về phủ không. Tin tức cho hay rằng trong Diêu phủ cứ cách ngày hoặc mười ngày lại một lần mua rất nhiều đường phèn. Nếu chẳng có người nghiện món này thì quyết không mua đúng kỳ hẹn như vậy.

Sau nữa là việc liên quan đến Diêu Văn Thái. Họ Diêu đã phái người nhà thân tín về phủ bái kiến Ngô Đình Hương. Lúc trở về về mặt người đó không được tự nhiên. Sau Diêu Văn Thái cũng không về phủ nữa. Theo tin tức này mà phán đoán thì Ngô Đình Hương đã quyết tâm chặt đứt mối liên quan với Diêu Văn Thái. Đồng thời còn biết được Bành Xuân Thâm đã ở trong Diêu phủ.

Cao Thanh Vân, Bùi phu nhân và Phàn Phiếm ba người lên đến Hội Tân lâu thì

thực khách ùn ùn kéo đến. Quá nữa là nhân vật võ lâm.

Bọn này đến chậm một bước nên không còn chỗ trống. Dưới lầu dĩ nhiên không còn chỗ, trên lầu lịch sự hơn cũng hoàn toàn đầy khách.

Tuy nhiên ba người cần lên lầu vì mục đích của họ không phải đến đây ăn uống mà để gặp bọn Lục Minh Vũ.

Trên lầu những chỗ ngồi lịch sự chia ra thành phòng ngăn cách bằng một tấm rèm. Bọn Lục Minh Vũ là khách thường xuyên dĩ nhiên có phòng cố định dành cho họ.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi tiến vào coi. Y cố ý chờ Minh Vũ tới để chạm trán hẳn xem hẳn có phản ứng gì.

Bọn này thấy bọn Lục Minh Vũ chưa đến, định chiếm căn phòng trống để chờ bọn Lục Minh Vũ tới.

Tiểu nhị dẫn ba người đi các phòng đều chắp tay xin lỗi và nói là các phòng đã đầy khách cả rồi.

Cao Thanh Vân đột nhiên dừng bước. Y vén rèm lên thấy căn phòng trống cách bài trí rất chỉnh tề nhưng chưa có người.

Tiểu nhị vội nói :

- Xin đại gia lượng thứ cho, phòng này có người đặt trước rồi.

Cao Thanh Vân hắng dặng một tiếng. Phàn Phiếm cất tiếng hỏi :

- Cái gì mà đặt trước với chẳng đặt trước ? Bây giờ là bao giờ rồi ? Họ chưa đến là không đến nữa.

Hắn vừa nói vừa khoa chân bước vào phòng.

Tiểu nhị vội bước mau theo khom lưng xin lỗi.

Phàn Phiếm nói :

- Không được. Chúng ta nhất định ngồi đây.

Bùi phu nhân chậm rãi lên tiếng :

- Tiểu nhị ! Chúng ta hãy ngồi đây một lúc, nếu không có người tới mới chiếm căn phòng này.

Tiểu nhị mừng rỡ mỉm cười so vai rụt cổ nói :

- Tiểu nhân xin bưng trà vào ngay.

Hắn chạy ra ngoài một lát thì có tiếng bước chân cùng tiếng người cười nói đi tới cửa phòng, tấm rèm vén lên, mấy người tiến vào.

Bọn này thấy trong phòng đã có khách rồi đều không khỏi ngạc nhiên.

Bọn Bùi phu nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc vì rằng bọn người mới đến không có Lục Minh Vũ, song họ đều là người Cái Bang loại ba, bốn tui, áo quần rất sạch sẽ.

Bọn này mà đi ngoài đường thì không ai bảo chúng là bọn khiêu hóa.

Ngoài bốn, năm người Cái Bang, còn ba nhân vật võ lâm cũng vào hạng trung niên.

Cao Thanh Vân cố sức thu thần quang lại để ngấm ngấm ngấm nghĩa bọn này. Y phát giác ra chúng đều là những tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ nên không dám coi thường.

Một tay hảo thủ Cái Bang áo đen lên tiếng trước :

- Xin lỗi các vị. Có lẽ bọn tại hạ đã vào lầm phòng.

Hắn vừa mở miệng đã tỏ ra là con người lịch thiệp giang hồ, lại khôn ngoan hẳn hoi. Hắn nói như vậy quyết không làm cho đối phương động nộ và vẫn có thể thảo luận ai phải ai trái. Giả tử hắn bộp chộp hỏi đối phương ngay :

vì lẽ gì lại chiếm phòng của hắn đã đặt trước thì rất có thể gây ra chuyện xung đột.

Bùi phu nhân liền tùm tùm cười đáp :

- Không phải các vị lầm đâu. Bọn tiện thiếp thấy phòng không có người mà thời gian đã muộn rồi tưởng các vị không đến.

Người áo đen nói :

- Ủa ! Té ra là thế. Quán này buôn bán phát đạt quá. Nếu bọn tại hạ mà không đặt trước thì e rằng sẽ khó kiếm được chỗ ngồi.

Hắn chấp tay hỏi tiếp :

- Nếu ba vị chưa tìm được chỗ ngồi thì ngồi chung với bọn tại hạ được chăng ?

Phàn Phiếm và Cao Thanh Vân đều lắc đầu.

Nhưng Bùi phu nhân nói ngay :

- Nếu vậy xin đa tạ các vị.

Tay cao thủ Cái Bang này bất giác nhú cặp lông mày tỏ ra khó chịu về thái độ không biết điều của Bùi phu nhân, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ tươi cười.

Nên biết những cao thủ bôn tẩu giang hồ, gặp trường hợp nào cũng giữ lịch sự. Tuy họ mời bọn Bùi phu nhân cùng ngồi, nhưng không phải là thực bụng.

Cái lắc đầu của Cao Thanh Vân và Phàn Phiếm là cử động đúng quy tắc giang hồ. Nhưng Bùi phu nhân làm mặt trơ ngồi lại. Hai vị Cao, Phàn tựa hồ không dám trái lệnh mà miễn cưỡng tuân theo, những cái khiếm nhã đổ lên đầu Bùi phu nhân.

Bọn Cái Bang có biết đâu Bùi phu nhân và Cao, Phàn đã tùy cơ ứng biến để mình mượn ngồi lại, Bùi phu nhân là hàng nữ lưu thì có lầm lỗi người ngoài cũng khó chấp trách với họ.

Phàn Phiếm vội tự giới thiệu :

- Tại hạ là Phàn Phiếm ở Phụng Dương Thần Câu Môn.

Hắn trở vào Bùi phu nhân và Cao Thanh Vân giới thiệu tiếp :

- Vị này, là Bùi đại tẩu trong tề phái, còn vị này là Phạm Ninh, cũng là đệ tử của tề phái.

Tay cao thủ Cái Bang kia chấp tay nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh Bùi phu nhân và Phàn lão sư từ lâu. Tại hạ là Vũ Nhất Sơn, xuất thân ở Cái Bang.

Thực ra Vũ Nhất Sơn vừa ngó thấy đã nhận ra lai lịch đối phương, nhưng bọn Bùi phu nhân ba người không ngờ tên khất cái trung niên ăn mặc sạch sẽ này lại là Ma trượng Vũ Nhất Sơn, một trong bốn tay đại cao thủ lừng danh ở Cái Bang, bất giác đều đảo mắt nhìn hắn mấy lần.

Ba người lại đưa ra những lời tâng bốc rất lọt tai.

Wũ Nhất Sơn từng tiếng khoan thai giới thiệu tiếp :

- Vị này là Triệu Đại Cương ở tề bang.

Một người trung niên liền đứng dậy chấp tay thi lễ.

Người này ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, tướng mạo đoan chính, cử chỉ thanh nhã. Coi bề ngoài không ai ngờ một tay đại cao thủ Cái Bang lại có dáng điệu văn nhã như vậy.

Triệu Đại Cương thần lực hơn người, nên bằng hữu võ lâm tặng cho cái ngoại hiệu là Hám Sơn Trượng.

Bùi phu nhân nói :

- Ủa ! Không ngờ bốn tay đại cao thủ Cái Bang như loại rồng thiêng thấy đầu

mà chẳng thấy đuôi lại có hai vị Ở đây. Bọn tại hạ được hội diện thật là may quá. Phàn Phiếm nói theo :

- Trên chốn giang hồ, người ta đồn bốn tay đại cao thủ ở Cái Bang trước nay vẫn tiềm cư ẩn lánh, người thường ít khi gặp mặt. Bữa nay tại hạ được chiêm ngưỡng dung quang hai vị thật là vinh hạnh.

Cao Thanh Vân địa vị thấp kém không dám nói xen vào.

Triệu Đại Cương niềm nở nói :

- Bùi phu nhân và Phàn huynh quá khen rồi. Bọn tại hạ chìm đắm trong chốn bùn lầy, khổ thực để sinh sống. Thịnh thoảng có qua lại giang hồ cũng chỉ vì chuyện độ nhật, đâu dám nhận những lời quá đề cao của các vị.

Hắn nói bằng một giọng thành thực chứ không khách sáo.

Cao Thanh Vân đột nhiên cảm thấy có hảo cảm với Triệu Đại Cương, tương tự như khi y gặp A Liệt lần đầu. Y nhận rõ hắn có lòng nghĩa hiệp là lại là người khiêm tốn, học vấn rộng rãi, trong lòng liền nảy ra ý muốn kết bạn.

Vưu Nhất Sơn lại giới thiệu mấy người khác nhưng chưa nổi tiếng ở Cái Bang. Và Cái Bang nhân số lên tới hàng vạn người thì dù họ có mình mang tuyệt kỹ cũng chẳng lấy chi làm kỳ.

Còn ba người không phải ở Cái Bang làm nghề bảo tiêu ở phương nam. Một người là Từ Phác ở phái Lạc Xuyên, có mối giao kết với Cái Bang.

Mọi người ngồi vào bàn cười nói vui vẻ. Bùi phu nhân biết cách giao thiệp làm vui lòng Ma Trượng Vưu Nhất Sơn khiến hắn quên cả nỗi bất bình.

Phàn Phiếm nói chuyện với Từ Phác cũng ra chiều tương đắc. Hắn được biết Từ Phác là sư đệ của Diêu Văn Thái, mười mấy năm nay Từ Phác cứ ở phương nam chưa có cơ hội đến gặp Diêu Văn Thái.

Bùi phu nhân và Phàn Phiếm đi chuyển này với mục đích giúp Cao Thanh Vân

chạm mặt Lục Minh Vũ, nhưng bây giờ hai người không khỏi hồi hộp, lại mong Lục Minh Vũ đừng tới.

Khách ở phòng hai bên đi hết rồi, nhưng lại có hai toán khác vào chiếm lấy.

Vưu Nhất Sơn cười nói :

- Khách đến ăn ở quán này đông quá có khi phải chờ đợi.

Bùi phu nhân lắng tai nghe, nói :

- Các vị thử đoán coi đây là những đồng đạo ở phương nào?

Mụ vừa hỏi vừa đảo mắt nhìn qua liền phát giác ra hai người không để ý lắng tai thanh âm ở bên cạnh. Một là Triệu Đại Cương và một là Từ Phác.

Triệu Đại Cương vốn người khiêm hòa, không muốn gây chuyện vậy chẳng có chi là lạ. Nhưng còn Từ Phác cũng không để ý gì đến, dường như có điều gì khuất tất.

Bùi phu nhân không chịu buông tha, nhìn hẩn chăm chặp hỏi :

- Từ tiên sinh, dường như tiên sinh kém bề thính thủ phải không ?

Từ Phác đáp :

- Không phải thế đâu. Chỉ vì tại hạ trước nay hủ lậu mà kiến văn hẹp hòi, dù có nghe thanh âm cũng chàng thực hiểu được là ai, đành chờ cao kiến của các vị.

Bùi phu nhân nói :

- Sao thế? Từ tiên sinh là một người lỗi lạc nổi tiếng ở Lạc Xuyên thì dù chưa gặp mặt họ chắc cũng biết những điểm đặc biệt của các phái.

Từ Phác thản nhiên đáp :

- Chẳng giấu gì phu nhân. Tại hạ đang muốn vì gia sư huynh đề nghị một cuộc

đón tiếp cao nhân các lộ cho hết mình địa chủ mà chính mình không muốn xen vào.

Bùi phu nhân ngửa mặt lên trời cười nói :

- Từ tiên sinh có chí giữ mình cẩn trọng, chẳng thể bảo là người không thông minh. Nhưng thanh thế của quý phái rất hưng thịnh, nhân tài đông đảo e rằng có người không chịu cảnh tịch mịch để nghe theo tôn chỉ của Từ tiên sinh.

Từ Phác nghiêm trang nhìn Bùi phu nhân đáp :

- Bùi phu nhân nói phải lắm. Vậy tại hạ xin cố gắng, Vưu Nhất Sơn đột nhiên xen vào :

- Phòng mé tả đường như là người Thất Tinh Môn và Thanh Long hội. Trong bọn này còn có một vị nữa ở phái khác.

Phàn Phiếm nói theo:

- Vưu huynh quả nói không lầm, mấy người bên đó tại hạ được gặp cả rồi.

Vưu Nhất Sơn lại mỉm cười nói :

- Còn phòng bên phải đường như là các vị Ở bảy phái lớn :

Thiếu lâm, Nga Mi và Hoa Sơn họ đều ăn chay.

Bùi phu nhân nói :

- Vưu tiên sinh không nhìn thấy người chỉ nghe tiếng nói cùng người hơi khói mà đoán chẳng sai trật thật khiến cho tiện thiếp bội phục vô cùng !

Vưu Nhất Sơn đáp :

- Tại hạ chẳng qua là được nghe chuyện mấy đại môn phái này rồi, thật chẳng có chi đáng gọi là sành sỏi.

Bỗng có tiếng bước chân đi tới cửa phòng. Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cường

đứng dậy trước.

Vưu Nhất Sơn nói :

- Bang chúa tệt bang đã tới.

Lại thấy mọi người lục tục đứng lên.

Quần hào ngồi đầu dãy đều trang nghiêm và kính cẩn tuyệt kỹ, chẳng những không dám bình luận mà mọi cuộc ăn uống và chuyện trò đều dừng lại, thành ra yên lặng như tờ lúc rèm vén lên, Lục Minh Vũ xuất hiện cùng hai người nữa.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn khắp gian phòng một lượt.

Đầu tiên hấn nhìn Bùi phu nhân chấp tay thi lễ rồi ngó đến Phàn Phiếm và Cao Thanh Vân, đưa ánh mắt hỏi ý mọi người.

Hấn không ngờ gặp ba người ở đây, cũng không hiểu họ đến với ý định gì, nên không tiện nói xãng.

Dĩ nhiên Cao Thanh Vân rất đổi khẩn trương. Cả Bùi phu nhân và Phàn Phiếm cũng vậy.

Chưa ai hiểu Lục Minh Vũ đã khám phá ra Cao Thanh Vân nguy trang chưa, bên phòng mé tả đột nhiên có thanh âm vang dội cất lên :

- Các vị hãy chú ý nghe tiểu đệ một lời.

Người này vận nội lực phát ra cho thanh âm thấu qua bức vách ván là không thành vấn đề.

Song họ có ý nói cho người bên này nghe tiếng.

Nghe nói Lục Minh Vũ thu hơi không thở mạnh, chủ ý lắng tai nghe.

Thanh âm vang dội lại cất lên :

- Bên cạnh chúng ta đây có người vừa tới. Vị nào đoán được người ấy là ai thì tối tiểu đệ sẽ mở tiệc rượu khoản đãi.

Câu nói này khiến cho mọi người bên Lục Minh Vũ càng cảm thấy hứng thú, chắc những người phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Nga Mi ở phòng bên hữu cũng vậy.

Một thanh âm lạnh lẽo đáp lại :

- Tiểu đệ xin đoán trước.

Thanh âm vang dội lại cất lên :

- Hãy khoan ! Lão huynh muốn được người ta hoan nghênh thì còn phải nói rõ lý do về sự phỏng đoán của mình, khiến cho người ta kính phục mới được.

Thanh âm này ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu không thế thì dù đoán đúng cũng phải phạt.

Thanh âm lạnh lẽo đáp :

- Nếu vậy thì khó quá !

Thanh âm lạnh lẽo ngừng một chút rồi tiếp :

- Giả tử không có ai đoán thì lão huynh hãy đoán cho bọn tiểu đệ nghe.

Thanh âm vang dội đáp :

- Cái đó đã hãn. Tiểu đệ không rời khỏi chỗ ngồi, không dòm trộm người ta mà cũng có thể đưa ra những lý do về sự phỏng đoán của mình.

Người này dừng lại hồi lâu không thấy ai lên tiếng.

Hãn ngửa mặt lên trời cười hô hô nói tiếp :

- Xem chừng đêm nay các vị phải thết tiệc mời tiểu đệ rồi.

Người này lên giọng nói vang dội, nhưng lúc hẳn buông tiếng cười thì những tay lão luyện giang hồ đều đoán ra là một nhân vật rất dè dặt, không những hẳn không lỗ mãng gặp đầu nói đấy, mà còn là tay tâm kế sâu xa, mưu mô phong phú.

Trong khoảnh khắc yên tĩnh này, bao nhiêu người trong ba căn phòng, chẳng một ai không vận động cân não và ít ra có mấy chục ý kiến khác nhau. Nhưng cũng chẳng một ai chịu lên tiếng.

Sự thực bao nhiêu người trong hai gian phòng bên cạnh đều biết người mới đến là Lục Minh Vũ. Vấn đề khó khăn là lấy gì để chứng minh hẳn là Lục Minh Vũ ? Nói một cách khác thì phòng của Cái bang đã đặt trước và người mới đến tất nhiên là Lục Minh Vũ. Cách phỏng đoán này không đứng vững được, vì Cái Bang còn có nhiều người thì tuy hiển nhiên là Lục Minh Vũ cũng không dùng lý luận để chứng minh.

Sau một lúc lâu thanh âm vang dội lại cất lên :

- Hỡi ôi ! Các vị đã không muốn lên tiếng. Vậy tiểu đệ đành trình bày ngu kiến của mình vậy.

Hẳn cố ý dừng lại chờ không còn ai phúc đáp rồi mới nói :

- Chẳng giấu gì các vị, tiểu đệ đã nghe trong căn phòng bên có người nói Bang chúa giá lâm, nhưng điều này không kể là lý luận được.

Một người tuổi trẻ hỏi :

- Nếu vậy thì lý do nào ?

Thanh âm vang dội đáp :

- Hẳn các vị đã nghe rõ lúc bước chân vừa tới cửa, nhất thiết mọi âm thanh đều im bật. Do đó tiểu đệ biết rằng người ta đều đứng dậy nghinh tiếp, vậy địa vị người mới đến tất nhiên tôn cao, không cần hỏi cũng biết.

Thanh âm lạnh lẽo lúc này lại cất lên :

- Nếu chỉ có một điểm đó thì tiêu đệ là người đầu tiên chưa phục.

Nhiều người đều có cảm nghĩ như người này, nên không có tiếng phản đối.

Thanh âm vang dội lại đáp ngay :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Còn một lý do nữa là phòng bên yên lặng từ khi có tiếng bước chân tới cửa phòng mới đây. Điều này chứng tỏ những người ngồi trong phòng mới nghe tiếng bước chân đã hiểu nhân vật tới nơi là ai. Bất cứ bang hội hay môn phái nào ngoài trừ tình trạng đặc biệt, chỉ có tiếng bước chân của một người khiến cho toàn thể đều hiểu ngay. Vì tiếng bước chân này có chỗ đặc biệt nên mọi người mới ghi nhớ được. Trong một bang, thử hỏi ngoài bang chúa còn ai là người có tiếng bước chân khiến đồng môn nghe tiếng từ đằng xa mà đã hiểu rồi ?

Câu nói vừa dứt, ba bốn người nổi tiếng hoan hô. Rồi sau nhiều tiếng vỗ tay reo hò ra chiều khâm phục lời suy luận rất hữu lý.

Vưu Nhất Sơn chau mày đứng dậy toan lên tiếng, nhưng Lục Minh Vũ xua tay ngăn lại. Hần bật lên tiếng cười khanh khách nói :

- Bì nhân bất tài cũng muốn học hỏi thử đoán vị nhân tài kia là ai ?

Thanh âm vang dội bên kia đáp ại :

- Nhân tài thì không dám. Song Lục bang chúa muốn đoán chơi, âu cũng là một cuộc mua vui rất hứng thú.

Hám Sơn Trọng Triệu Đại Cương thấy tình thế bất diệu liền xen vào :

- Khải bẩm bang chúa ! Thuộc hạ thấy vụ này cũng cao hứng. Xin nhường cho thuộc hạ đoán trước được không ?

Nên biết Tứ đại cao thủ ở Cái Bang ngoài chuyện võ công hơn người, tài trí cũng vào bậc nhất, về đường kinh nghiệm lịch duyệt phong phú vô cùng, nên khi hành động muốn sao được vậy và nổi danh lừng lẫy.

Triệu Đại Cương đối với việc này chẳng có chi thích thú, nhưng hẳn thấy bang chúa nói vậy liền nghĩ ra có điều gì bí ẩn không muốn để Lục Minh Vũ phỏng đoán.

Cái Bang hiện là bang hội cực lớn. Lúc bình thời nói đến bọn khiêu hóa chẳng có danh dự gì, nhưng bây giờ ở trong trường hợp này tình hình lại khác hẳn.

Lục Minh Vũ là vị bang chúa Cái Bang địa vị không phải tầm thường, chẳng thể tuyên bố một cách khinh xuất mà đã nói ra điều gì nhất định phải trúng, nếu nói trật là mất thể diện. Vì thế mà Triệu Đại Cương phải lên tiếng xen vào để ngăn lại.

Chỗ dụng tâm của Triệu Đại Cương cả hai phòng bên cạnh cùng bọn cao thủ Cái Bang và Cao Thanh Vân đều hiểu rõ, nhưng trước hoàn cảnh này không một ai tiện lên tiếng.

Lục Minh Vũ ngần ngại dường như chưa quyết định chủ ý.

Bỗng tại căn phòng mé hữu tức là căn phòng của những người các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi đột nhiên có tiếng cười khẩy chói tai vang lên. Trong tiếng cười có ẩn ý trào phúng.

Mọi người đang chú ý lắng tai nghe thì sau tiếng cười, có tiếng người nói :

- Dĩ nhiên là Lục Bang chưa ưng thuận. Người đoán xiên đoán quàng mà trúng cũng chẳng về vang gì, mà trật lại mất thể diện.

Người này bài bác như vậy tuy có lý, song lời lẽ cay chua khắc bạc, thanh âm cũng đầy vẻ trào phúng, khiến người nghe lấy làm khó chịu.

Bên trong Vưu Nhất Sơn và Hám Sơn Trượng Triệu Đại Cương đều biến sắc hằm hằm đứng dậy.

Lục Minh Vũ lại vẫy tay ra hiệu bảo họ ngồi xuống.

Dĩ nhiên Vưu, Triệu không dám trái ý bang chúa, đành ngồi xuống nhưng nét mặt vẫn hằm học.

Lục Minh Vũ nổi lên tràng cười rộ đáp vọng qua :

- Nhân vật vừa lên tiếng xen chỗ câu chuyện này là Kỳ Kinh huynh. Do đó đủ biết ba điểm là:

một là không phải Kỳ Kinh huynh, hai là không phải nhân vật phái Bắc Mang. Ba là không phải người quen biết với Kỳ huynh.

Quần hùng nghe Lục Minh Vũ nói tới đây đều cảm thấy hẩn trí tuệ thông minh, khẩu tài mẫn tiệp, quả nhiên có chỗ hơn người.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp :

- Ngoài ba điểm vừa kể trên, cần quan sát khẩu khí theo bên mình hẩn. Trước hết bì nhân muốn hỏi nhân tài đó làm như vậy là có động cơ nào thúc đẩy không? Câu trả lời của bì nhân là ẤcốẤ.

Tiếp theo thì câu hỏi động cơ đó thế nào ? Bì nhân xin tự trả lời :

người ta muốn nhân cơ hội ở trước mặt số đông cao nhân mà trở tài ba cho nổi danh.

Phòng bên tiếng cười vang dội lại nổi lên. Nhưng trong tiếng cười không tài nào thấy rõ được là tiếng cười thừa nhận điều đã làm là muốn trở tài ba, hay cười để chế nhạo Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ chờ cho tiếng cười ngừng lại mới nói tiếp :

- Động cơ đã là y muốn trở tài cho người chú ý, nhưng y còn chưa chắc bì nhân có đoán ra hay không, đó là một vấn đề chưa tìm ra được đáp án, vì lẽ tuy y hy vọng bì nhân đoán trả lại để truyền bá thanh danh cho y nhưng y lại không nắm vững vấn đề, nhờ lẽ đó mới nghĩ ra một biện pháp mà các vị vừa nghe là đã có người bài bác Triệu trường lão ở tệ bang. Đây cũng là một điểm trong kế hoạch của y.

Quần hùng nghe lý luận đúng đắn đầu ra đấy của Lục Minh Vũ đều không khỏi kinh hãi về tài cán trí trá hùng biện của hẩn.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ Lục Minh Vũ vẫn chưa nói ra người kia là ai nên ai này đều có ý chờ xem sự quan sát mẫn tiệp của hắn và sự phỏng đoán mới là điều cốt yếu.

Bốn bề yên lặng như tờ, dường như ai này lặng thinh mong đợi cách suy đoán của Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ bật lên tiếng cười đầy tự tin rồi hỏi :

- Dĩ nhiên hắn không tiên liệu được là trong vụ này lại xảy ra cục diện như hiện giờ, y liền làm ra một quyết định để lộ diện. Những cách điệu để biểu dương chẳng qua là chuyện tùy cơ ứng biến, chứ không phải đã sắp đặt mọi chi tiết từ trước. Có điều điệu bộ của y quyết không đến nỗi thốt ra lời nói nặng nề để có thể xảy chuyện xung đột.

Lục Minh Vũ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu y ở những môn phái như Bắc Mang, Thất Tinh Môn hoặc Thanh Long hội thì đã mượn bạn hữu phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn, đánh tiếng giùm. Nhưng y không mượn mấy phái này thì chẳng phải là người ở những phái kia. Bỉ nhân rút lại bằng một câu hỏi ? Vậy địa vị y ở chỗ nào ? Theo bỉ nhân nhận xét thì ít ra cũng phải là người mà bỉ nhân quen biết, nếu không thì bỉ nhân khó lòng đoán trúng được. Hiện giờ phạm vi vấn đề đã rút ngắn lại rất nhiều. Những người trong võ lâm quen biết với bỉ nhân tuy nhiều thật, nhưng trừ các môn phái đã kể trên, những tay cao thủ nổi tiếng về tài trí cũng không còn mấy.

Lục Minh Vũ nói tới đây ngừng lại. Thanh âm vang dội ở căn phòng mé hữu lại cất lên :

- Tài phán đoán của Lục bang chúa rất tinh vi. Có điều bang chúa trì hoãn hoài không tuyên bố kết luận khiến cho mọi người nóng lòng mong đợi.

Lục Minh Vũ cất cao giọng hơn nói :

- Một nhân vật tài trí như các hạ nếu chẳng phải là Hòa Diệm kiếm khách Hà

Huyện Thúc đại hiệp ở phái Võ Đang thì cũng là Lôu Bác Trị Lôu tiên sinh. Hà đại hiệp là người đoan nghiêm trì trọng, thanh danh nổi tiếng giang hồ từ lâu chẳng cần phô trương. Vậy bí nhân đoán các hạ nhất định là Lôu tiên sinh. Chẳng hiểu có đúng không ?

Tiếng cười vang dội bên phòng mé tả vang lên rồi nói :

- Lục bang chúa ! Lôu mỗ không biết tự lượng thành ra để Lục bang chúa luận trách.

Mọi người thấy Lục Minh Vũ đoán trúng, bao nhiêu hào kiệt trong ba phòng đều lộ vẻ kinh hãi nhận y là nhân tài.

Lục Minh Vũ lại cười khanh khách nói :

- Sao Lôu tiên sinh lại nói thế, các hạ là một vĩ nhân trong đám phong trần, Kim luân đại cừ thủ của tiên sinh đã đến trình độ vô địch. Chuyện hư danh lúc này chẳng qua là câu chuyện mua vui, đâu có phải là chân tâm của Lôu tiên sinh. Gia số võ công của tiên sinh hiện nay ai dám sánh bằng. Dù là nhân vật cao minh như Cao Thanh Vân nghe đến tên tuyệt kỹ **ÂKim lân đại cừ thủ** cũng không khỏi chấn động tâm thần. Y ngấm ngấm ngấm nghĩ xem lời nói này là chân hay giả.

Nguyên Kim luân đại cừ thủ nổi tiếng là một trong tam đại kỳ công trong thiên hạ. Tam đại kỳ công gồm có :

Hóa Huyết chân kinh, Kim đan thân công và Kim luân đại cừ thủ. Giả tử Lôu Bác Trị quả tình thông Kim luân đại cừ thủ thật sự thì Cao Thanh Vân tự lượng sức mình khó lòng thủ thắng. Đồng thời y đoán chắc trăm phần trăm Lôu Bác Trị là truyền nhân của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Y biết như vậy là vì Lục Minh Vũ đã dương danh cho hẳn.

Người khác còn có thể không ngờ chính Lục Minh Vũ đã cố ý bày đặt ra màn kịch này, riêng Cao Thanh Vân thì hiểu rõ lắm. Lục Minh Vũ tuy là bang chúa Cái Bang, nhưng y còn phải nghe lời Nhân Ma Sa Thiên Hoàn mà xây dựng uy danh cho truyền nhân của lão. Đó là một điều rất hợp tình lý. Tóm lại Lục Minh Vũ đã

hoàn toàn thành công trong việc này. Một là hấn dùng Bạch hoa kiếm khách Hà Huyền Thúc làm nấc thang, hai là hấn đưa danh vọng của mình ra để tuyên dương Lôu Bác Trị. Dĩ nhiên vụ này sẽ đồn đại ra khắp thiên hạ.

Cao Thanh Vân nóng lòng muốn được coi mặt Lôu Bác Trị Vì hấn mà mất hút thì khó lòng được chạm trán lần thứ hai.

Y liền ngấm ngấm dùng phép truyên thanh nói ý kiến của mình cho Bùi phu nhân nghe.

Bùi phu nhân lập tức thi hành bằng một cách rất giản dị là đưa mắt ra hiệu Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân lập tức rời khỏi phòng ra ngoài.

Người Cái Bang thấy vậy , ai cũng hiểu Bùi phu nhân ngấm ngấm sai môn hạ đi coi mặt Lôu Bác Trị. Chẳng những Bùi phu nhân, mà cả phái Thiếu Lâm tưởng cũng làm như vậy.

Cao Thanh Vân đi thẳng tới cửa phòng mé tả, hé màn nhìn vào. Hấn đã được huấn luyện hành động này đến trình độ tối cao nên chỉ liếc qua là bao nhiêu nhân vật trong phòng đều biết rõ ngay. Nhưng y vẫn coi kỹ hơn không dám bỏ đi ngay vì như vậy là tiết lộ trình độ cao minh và bản lãnh của mình.

Người ngồi bên cạnh Kỳ Kinh là một nhân vật mà y chưa từng quen biết. Còn ngoài ra là Đồng Công Xuyên, Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn ; Hứa Thái Bình, Lôu Bang ở Thanh Long Hội.

Còn một người thân hình cao lớn, khí độ uy mãnh, mình mặc áo xanh. Cao Thanh Vân nhận ra là Nhị đương gia Nghê Tử Vọng.

Nhân vật y chưa từng quen biết trạc tuổi ba mươi, vẻ người thanh tú mặt trắng mà không có râu, mình mặc áo nho sinh, chẳng có vẻ gì là người võ lâm cả.

Cao Thanh Vân thấy có người vỗ vai mình liền quay đầu nhìn lại thì ra một nhà sư chùa Thiếu Lâm. Y không cần hỏi cũng biết nhà sư này vâng lệnh trên đến xem

mặt Lâu Bác Trị.

Tiếp theo còn có bốn người nữa lục tục đến coi. Nguyên trạng lâu này trong tòa khách sạn còn có gia phái khác, họ đều nghe rõ tình hình.

Cao Thanh Vân về phòng mình ghé tai Phàn Phiếm nói nhỏ mấy câu.

Lục Minh Vũ không để ý gì đến y đủ tỏ cách hoá trang của y đã thành công. Đồng thời y đi dòm ngó là một cử động rất hợp lý.

Sau một lúc lâu, bỗng có tiếng bước chân ở cần thang vọng vào, rồi một thanh âm rất quyến rũ cất lên hỏi :

- Lục Minh Vũ! Người cũng ở đây ư ?

Cả tòa lâu lập tức yên lặng, vì ai nấy đều nhận ra tiếng gọi vừa rồi từ miệng Âu Dương Tinh phát ra. Nàng gọi rõ tên Lục Minh Vũ khiến cho vấn đề lập tức trở thành nghiêm trọng.

Nguyên Âu Dương Tinh cùng đi với A liệt là một điều đã nhiều người từng thấy. Đồng thời những chuyện giữa nàng và Cực Lạc Giáo ai cũng hiểu hết.

Lục Minh Vũ lại là một nhân vật bị nghi là Cực Lạc Giáo chủ. Âu Dương Tinh đến kêu tên Lục Minh Vũ, tất có chuyện gì sắp xảy ra.

Bọn người Cái Bang đều biến sắc. Âu Dương Tinh mà dám kêu tên gọi họ Bang chúa của chúng là một điều mất thể diện cho chúng vô cùng, nên chúng lộ vẻ phẫn nộ.

Ma trượng Vưu Nhất Sơn rời khỏi chỗ ngồi trước tiên lớn tiếng hỏi lại :

- Kẻ nào mà dám kêu tên gọi họ bang chúa bản bang ?

Giọng hỏi lại của hắn khiến cho Âu Dương Tinh biết ngay bọn chúng ở trong phòng này.

ÂSoạtÂ một tiếng ! Bức rèm bị giật rách, liền tay nàng liệng vào trong phòng.

Tiếng rèm phát ra phong thanh rất mạnh bay về phía Từ Phác ở phái Lạc Xuyên.

Từ Phác vung tay một cái, xô nội lực ra lập tức chặn tấm rèm lại nhưng không rơi xuống đất mà lại quét ngang đánh vèo một tiếng.

Bọn Triệu Đại Cương và Bùi phu nhân nghiêng mình đi rồi vung chưởng ra ngăn chặn.

Tấm rèm rút xuống mà luồng kinh lực hãy còn quét bát đĩa đụng nhau loảng choảng, nước canh vọt lên tung lóe, Từ Phác hầm hầm tức giận đứng phắt dậy, trợn mắt lên nhìn.

Trước cửa một thiếu nữ đứng đó. Gương mặt trái xoan đẹp như ngọc. Cặp mắt lông đen lòng trắng phân minh, sáng như bảo thạch, coi rất hữu tình.

Nàng nhiều lắm là mới , tuổi. Từ Phác thấy thế chấn động tâm thàm nghĩ bụng :

- Ta đã thi triển tuyệt nghệ ÁĐại thiên cương chưởng lựcÁ của bản môn mà không hóa giải được nội kinh cổ quái của con nhãi này là nghĩa làm sao ? Chẳng lẽ nội lực của thị đã đến trình độ có thể dùng tâm linh huy động được mọi vật?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vô Quýt Dày Gặp Móng Tay Nhọn

Dương Tinh đảo cặp mắt sùng sục nhìn vào những người trong phòng.

Lúc vừa tới nàng kêu là Lục Minh Vũ, nhưng bây giờ thấy hẳn rồi nàng lại không để ý mấy, chỉ nhìn chăm chú vào mặt Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân cười hỏi:

- Âu Dương cô nương không nhận ra được ta ư?

Âu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nữ nhận ra phu nhân rồi.

Bùi phu nhân lại hỏi :

- Vậy sao cô nương lại nói ta dữ thế?

Âu Dương Tinh hỏi lại :

- Tiểu nữ đang suy nghĩ không hiểu phu nhân đã qui đầu Cực Lạc Giáo để thay thế Liễu Phiêu Hương chưa ?

Nàng đảo mắt nhìn vào mặt Lục Minh Vũ hỏi tiếp :

- Liễu Phiêu Hương chủ xinh đẹp lắm phải không?

Lục Minh Vũ tủm tỉm cười đáp :

- Tội gì mà cô nương cứ sinh chuyện với người ?

Âu Dương Tinh nét mặt sa sầm, mắt chiếu ra những tia cừu hận, nói :

- Ta nghĩ đi nghĩ lại thì Tra công tử nhất định bị lão hãm hại, lão có dám thừa nhận không ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Bản bang cùng Tra gia vốn không liên quan gì với nhau. Dù cho có mối quan hệ nào khác không thể đứng ra ngoài được cũng đối phó một cách đường đường chính chính, chứ không ngấm ngấm hạ thủ.

Âu Dương Tinh cười mũi nói :

- Phải lắm! Cực Lạc Giáo chủ! Nếu Tra công tử và ta mà không vào làm cung Ất Mộc thì chắc hiện nay trên thế gian cũng chưa ai hiểu chuyện Cực Lạc Giáo. Vì thế mà lão căm hận bọn ta. Triệu Đại Cương ngắt lời :

- Âu Dương cô nương một điều nói đến Cực Lạc giáo, hai điều nói đến Cực Lạc Giáo. Không hiểu cô có bằng chứng gì mà nhận định giữa giáo phái đó có mối liên quan với bang chúa tậ bang?

Tại hạ hy vọng cô nương đưa bằng chứng ra.

Lão nói bằng một giọng rất ôn hòa, vì đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp mà địa vị lão không phải thấp kém, nên lão phải ănh nhặn dẹp lửa giận xuống.

Cặp mắt trong suốt của Âu Dương Tinh nhìn vào mặt Triệu Đại Cương một lúc rồi lại ngó qua Vưu Nhất Sơn lúc nữa. Sau nàng cất tiếng ôn nhu hơn hỏi lại :

- Hai vị cùng nghĩ thế phải không ?

Vưu Triệu đều gật đầu. Đối với thiếu nữ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cặp mắt trong suốt, lời nói ôn nhu cũng đủ khiến cho họ nổi lòng thương mến.

Âu Dương Tinh lại đảo mắt nhìn Bùi phu nhân, Phàn Phiếm rồi ngó Từ Phác khẽ hỏi :

- Còn các vị kia? Các vị có muốn tiểu nữ đưa ra bằng chứng không ?

Mấy người đều gật đầu lộ vẻ đồng tình.

Âu Dương Tinh tủm tỉm cười. Nụ cười của nàng từ ôn nhu biến thành trào phúng. Sau nàng cất giọng lạnh lẽo diễu cợt:

- Trong các vị đây, một vị là đại cao thủ, ngoài ra đều là nhân vật anh hùng nổi tiếng mà lại muốn cho ta đưa bằng chứng việc trọng đại này ra ư? Ha Ha! Giả tỷ một đứa con gái là ta đây mà đưa được bằng chứng ra để lật đổ một vị bang chúa Cái Bang xưng hùng xưng bá trong thiên hạ thì các vị còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa ? Về nhà ôm con quách cho xong. Nàng lại nổi lên tràng cười khanh khách. Những người bị nàng chế diễu trong phòng chẳng một ai dám lên tiếng bái bác. Tuy nhiên lý do của nàng tựa hồ có chỗ yếu ớt. Chu Minh Vũ vẫn không biến sắc mà cũng chẳng chú ý nhìn Âu Dương Tinh, tuy trong lòng hẳn lúc này đang suy nghĩ dồn dập để phân tích lời nói của nàng và hậu quả sẽ đưa đến đâu.

Âu Dương Tinh lại lên tiếng :

- Giả tỷ các vị đã mang danh cao thủ võ lâm mà có chút khí Phách thì đừng úy thú úy vĩ nhường cho kẻ khác điều tra ra bằng chứng. Nhất là các vị cao thủ ở Cái Bang càng nên thẳng thắn nhìn vào sự việc, đừng né tránh vấn đề, nghiêm nhiên đứng ra giải thích mới phải. Mục quang nàng đưa tới mặt Lục Minh Vũ, đột nhiên nàng đổi thành giọng ôn hòa hỏi:

- Lục bang chúa! Ban này tiểu nữ thật là đắc tội với bang chúa. Nhưng nếu bang chúa quả không phải là Cực Lạc giáo chủ thì chẳng những không sợ người điều tra và còn hoan nghênh kẻ khác gạn đục khơi trong những tin phao đồn. Có đúng thế không ?

Lục Minh Vũ mỉm cười đáp :

- Cái đó cũng không nhất định.

Âu Dương Tinh thật không ngờ hẳn trả lời bằng câu này. Bất giác nàng chững

hững hầu như tắc họng. Nàng nhìn đối phương bằng cặp mắt hồ nghi hồi lâu mới hỏi :

- Phải chăng bang chúa thừa nhận là Cực Lạc giáo chủ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cô nương coi việc đời một cách quá giản dị. Dĩ nhiên bản bang chúa không trách cô, dù sao cô cũng còn nhỏ tuổi quá kiến văn cùng lịch duyệt chưa được đầy đủ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương nên biết bản nhân là chúa tể một bang thì hành động việc gì cũng phải lo đến đủ mọi phương diện của tể bang. Đồng thời chính bản thân cũng bị bang qui hạn chế, nhiều việc không tự chủ được. Hơn nữa trong mình bản nhân không thiếu gì chuyện bí mật chẳng thể nói với người ngoài.

Giọng nói của hắn đầy vẻ thành khẩn. Hắn lại trình bày một cách mau lẹ kín đáo, không kiêu căng mà không mềm nhũn. Đúng là phong độ một vị bang chúa Cái Bang, khiến người phải khâm phục.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên nghĩ bụng :

- Nhân phẩm cùng tài mạo của hắn thế này thì thật không thể nào tâm địa tàn ác đáng sợ như Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông được.

Lòng nàng rất hy vọng hắn không phải Cực Lạc giáo chủ. Do đó nàng nãy lòng kính mộ sùng bái. Tâm tình người thiếu nữ biến đổi rất mau lẹ và ý nghĩ thường mâu thuẫn lẫn nhau như vậy.

Nàng nhún vai miễn cưỡng nói:

- Hay lắm! Đã không ai nghĩ tới chuyện đó thì tiểu nữ cũng không phí tâm làm chi. Lục Minh Vũ biết ma lực của mình đã đánh vào được quan niệm của cô bé thì mừng thầm trong dạ, vì hắn không ngờ cô đã chỉ mặt cáo giác rồi lại bỏ qua một

cách dễ dàng. Nên biết Lục Minh Vũ vẫn là một tay gian hùng kiệt xuất, tài trí không phải tầm thường. Để đối phó với những kẻ muốn trở vào bộ mặt giả dối của hắn, hắn hiểu rằng không thể né tránh được, nên sau khi bố trí đầu vào đấy, hắn đến Hội Tân Lâu ăn cơm. Nói một cách khác, nếu ở đây xảy chuyện gì thì chẳng những hắn không sợ mà còn đủ cường lực phản kích.

Âu Dương Tinh bỏ đi, bỗng nghe Lục Minh Vũ gọi :

- Âu Dương cô nương.. Nàng dương cặp mắt thao láo lên nhìn đối phương hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cô nương lật đặt tới đây, không hỏi cũng biết là chưa ăn uống gì. Nếu cô chẳng có việc chi gấp rút, sao không ngồi lại đây ăn uống một chút?

Giọng nói hắn rất khiêm hòa, không có chi khác lạ. Nhưng cặp mắt hắn chiếu ra những tia ôn nhu khác thường bao bọc lấy Âu Dương Tinh.

Những người ngồi đó vì chỉ nhìn thấy một bên nên không trông rõ hiện tượng này. Nhưng Âu Dương Tinh bị luồng mục quang của hắn bao phủ không khỏi nổi lên một tình cảm mãnh liệt. Nàng nhận thấy lúc hắn chăm chú nhìn mình chẳng khác gì khước mắt rất đằm thắm đối với người bạn gái.

Nàng chẳng hiểu tại sao mình không muốn cự tuyệt lời mời của hắn.

Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân thấy vậy kinh hãi giật bản người lên. Vì nàng đã ưng thuận lời mời của Lục Minh Vũ, đến ngồi bên hắn, hai người chưa thể đoán được những biến diễn gì sẽ xảy ra.

Lục Minh Vũ thấy Âu Dương Tinh ngồi xuống rồi, hắn lại ân cần mời mọc bằng thái độ và cử động rất tự nhiên, tuyệt không có chút gì ra ngoài vòng lẽ mạo. Tình trạng này chỉ cặp mắt của Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân là nảy ra ấn tượng mà thôi.

Nhưng đối với cảm giác của Âu Dương Tinh, nàng nhận thấy Lục Minh Vũ là người rất chu đáo và ngấm ngấm lộ vẻ đằm thắm với cô, nên nàng rất khoan khoái trong lòng tựa hồ như người say sưa ngây ngất.

Những người cùng ngồi đều nghe thấy Lục Minh Vũ nhắc đến chuyện hiểu lầm của Âu Dương Tinh rồi sau hần nói nhỏ hơn tựa hồ để giải thích về chỗ hiểu lầm của cô.

Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cường ở Cái Bang cũng đều lộ vẻ an ủi, mời mọi người uống rượu tâm tình của họ chẳng có chi khó hiểu, nếu Lục Minh Vũ không phải là Cực Lạc giáo chủ thì bọn họ là người Cái Bang rất yên tâm và đáng mừng.

Cao Thanh Vân là một kẻ sĩ lão luyện lại nhiều mưu trí cũng bị tình hình trước mắt làm cho trở nên hồ đồ. Y cùng hai vị trưởng lão Cái Bang là Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cường uống luôn năm chung. Phàn Phiếm đột nhiên nâng chung rượu khiêu chiến đấu tửu với hai lão Vưu, Triệu.

Cao Thanh Vân bị trợ trợ liền tự mình ăn một miếng thịt. Bỗng tai nghe Bùi phu nhân nói :

- Cao tiên sinh! Theo y ra đi.

Lúc này chỉ thấy có một mình Từ Phác ra ngoài. Cao Thanh Vân là một tay thông thạo, không cần đưa mắt nhìn cũng hiểu Bùi phu nhân bảo mình đi theo hần.

Y liền giả vờ buồn nôn, vội giơ tay lên bịt miệng và nhân cơ hội này dùng phép truyền âm.

Những người khác không nhìn thấy y máy mòi.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Theo hần làm chi ?

Bùi phu nhân lại dùng phép truyền âm đáp:

- Đối với biến diễn giữa Lục Minh Vũ và Âu Dương Tinh hẳn đã hai lần hơi lộ vẻ khác lạ, dường như hẳn hiểu duyên cớ bên trong, tiên sinh ra mau dò xét coi.

Cao Thanh Vân đáp :

- Đa tạ phu nhân có lòng chỉ điểm. Hỡi ôi! Tại hạ thật không sao hiểu rõ vụ này.

Bùi phu nhân nói :

- Bản nhân cũng muốn biết lắm.

Lúc này Cao Thanh Vân đứng dậy đi ra, ai cũng cho là y không chịu nổi từ lực, ra ngoài nôn ọe. Đó là lẽ thường nên không chú ý.

Y vừa ra ngoài phòng thì thấy Từ Phác cầm một cục than viết lên giấy trắng vừa xong. Y giả vờ chân bước loạng choạng xiêu vẹo bên Từ Phác rồi bước đi.

Từ Phác cảnh giác ngó Cao Thanh Vân, vò tăm giấy cầm trong lòng bàn tay.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Đúng rồi! Nếu không phải là chuyện bí mật thì hẳn đã không cảnh giác như vậy. Ta phải nghĩ cách lấy mảnh giấy đó coi xem mới được.

Đây cũng là một vấn đề khó khăn. Giả tỷ đối phương là người thường thì y còn có thể thi triển món Không Không diệu thủ nửa đùa nửa cợt giựt lấy để coi chơi. Nhưng đối phương lại là tay võ nghệ không phải tầm thường, đồng thời giàu kinh nghiệm giang hồ, quyết chẳng thể nào giựt được mảnh giấy.

Cao Thanh Vân trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lúc bước tới bên cạnh đối phương vẫn chưa nghĩ ra được kế hoạch.

Từ Phác chỉ lạnh lùng nhìn y chứ không lên tiếng.

Cao Thanh Vân thò tay ra vịn vào lan can cầu thang lầu thờ hồng học một hồi.

Chỉ trong nháy mắt, một tia sáng lóe lên trong đầu óc, y nghĩ thầm :

- Phải rồi! Từ Phác đứng ở đầu cầu thang là muốn đưa giấy cho người ở dưới lầu đi lên. Nếu không thể thì hẳn đã đến cửa sổ phía trước hoặc phía sau liệng ra. Vậy ta chỉ cần coi xem người sắp lên lầu là ai rồi sẽ chờ cơ hội hạ thủ, không chừng mình lấy được ngay cũng nên.

Y thở hồng hộc hơi rượu sặc sụa. Tiếp theo y không dòm ngó đến Từ Phác nữa, loạng choạng bước xuống lầu. Một tên tiểu nhị lúc đi lên còn đưa tay ra đỡ y một cái.

Cao Thanh Vân ra ngoài Hội Tân lầu rồi hẳn ẩn mình vào đầu ngõ hẻm. Sau một lúc y rảo bước đi theo một người.

Hai người một trước một sau cách chừng mười bước. Người đi trước hoang mang quay lại ngó.

Hẳn là tên tiểu nhị vừa mới lên lầu.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Đứng lại!

Hẳn vừa mở miệng, một làn sát khí dày đặc xô ra bao phủ đối phương.

Tên tiểu nhị run bắn người lên không dám trái ý liền dừng bước lại.

Cao Thanh Vân liền lại thò tay túm lấy vạt áo trước ngực y , trầm giọng nói :

- Trong mắt tên quang côn không thể một hạt cát nào dính vào được. Người không phải là người trong võ lâm, nhưng phái Lạc Xuyên phát nguyên ở bản thành. Người có mối liên quan với bọn họ cũng chẳng có chi là lạ. Người nên biết rằng ta đã ngấm ngấm theo dõi và biết người có mối liên quan với người trên lầu. Ta không muốn lời thôi và mất thì giờ. Vậy ta hỏi gì người phải nói thật.

Cao Thanh Vân hỏi vậy, ai đã là người có kinh nghiệm giang hồ đều chẳng khỏi tính đến cách quang côn.

Nói một cách khác là đối phương đã không thể chối vụ này thì không cần phải rườm rà, chỉ cần hỏi một câu:

người chỉ cần nói là đưa tin đến cho ai ?

Tiểu nhị ấp úng đáp :

- Tiểu nhân phụng mạng.. đi kiếm Hùng tam gia.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Kiếm hẳn làm chi?

Tiểu nhị đáp :

- Kêu y tối đến ăn cơm.

Cao Thanh Vân tức mình gắt lên :

- Người còn biết cóc gì? Bây giờ hãy mau lấy tờ giấy vừa rồi cho ta coi. Nếu không thể thì ta trói mi lại rồi xé tan mảnh giấy đó. Sau ba ngày ta mới thả. Ha ha! Thế là mi làm lỡ đại sự của người ta. Kế này quả độc thật. Nó khiến cho tiểu nhị luống cuống không biết đường nào mà mò.

Cao Thanh Vân nắm lấy tay gã nói :

- Hãy lấy đưa ta coi !

Tiểu nhị đành lấy giấy đưa ra.

Cao Thanh Vân mở tờ giấy thì thấy viết mấy chữ :

Â Cổ thuật tuyến sách đã phát hiệnÂ Chỉ lèo tèo có mấy chữ, lại không đề tên họ ai thì dù người có bắt được cũng chẳng làm gì và không hiểu mấy chữ đó đưa cho ai coi.

Cao Thanh Vân vội nói :

- Được rồi! Người đi đi. Ta tin rằng giữa ta và phái Lạc Xuyên cùng đường lối, nên không có hại gì cho các người.

Tiểu nhị thu giấy về. Về khiếp sợ vẫn lộ ra ngoài mặt.

Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Ta hiểu ý người rồi. Người tưởng cử động của ta có hại cho bọn họ nên muốn thông báo cho Từ Phác. Bây giờ đành thế này vậy:

người trở lại cho Từ Phác hay nói là ta đang chờ hãn ở đây.

Tiểu nhị càng kinh hãi hơn.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Việc gì mà người sợ. Đẳng nào người cũng phải cho hãn biết chẳng sớm thì muộn, và hãn sẽ tìm đến ta để tra cứu.

Tiểu nhị nghĩ ra Cao Thanh Vân nói có lý liền xoay mình chạy về.

Chỉ trong khoảnh khắc. Từ Phác đã xuất hiện, đi thẳng tới chỗ Cao Thanh Vân chờ đợi ở trong ngõ hẻm.

Lúc hai người chạm trán, bầu không khí phi thường nghiêm trọng.

Từ Phác ngó Cao Thanh Vân một lúc rồi nói :

- Phạm huynh thật là cao minh. Tiểu đệ rất khâm phục!

Cao Thanh Vân chấp tay đáp :

- Từ huynh miễn chấp cho. Vụ này không những chỉ liên quan đến quý phái mà sự thực quan hệ đến cả võ lâm thiên hạ nên tiểu đệ mới dám mạo phạm, chẹn đường kẻ đưa tin của Từ huynh.

Y nói bằng một giọng thành khẩn khác thường, khiến cho người ta giảm mỗi

cửu địch rất nhiều.

Từ Phác lạnh lùng đáp :

- Tuy đúng là như vậy, nhưng Phạm huynh làm thế là không coi tề phái vào đâu cả.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu Từ huynh bảo việc này làm liên quan cả đến môn phái thì tiểu đệ chẳng còn cách nào khác, đành chờ sau khi xong việc mới giải quyết mọi chi tiết được.

Từ Phác hăng đặng một chút rồi hỏi :

- Sao lại phải chờ sau khi xong việc? Ngay bây giờ không được ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế! Môn phái của chúng ta gặp chuyện vinh nhục, hơn thua nhỏ xíu mà đem ví với kiếp nạn võ lâm trước mắt thì không thấm vào đâu. Vì vậy mà tai hạ nói là hãy chờ sau khi xong việc sẽ giải quyết. Bây giờ xin Từ huynh chỉ giáo cho một điều. Vì lẽ gì mà Âu Dương Tinh cô nương lại thay đổi thái độ một cách mau chóng như vậy? Về điểm này e rằng khắp thiên hạ chỉ có mình Từ huynh là hiểu được mà thôi.

Từ Phác bị câu tâng bốc sau cùng làm cho sượng nhụt cả người. Hắn liền hỏi lại :

- Vụ này làm gì là có liên quan đến hạn kiếp võ lâm như lời các hạ vừa nói đó?

Cao Thanh Vân làm bộ nhẫn nại đáp :

- Giả tỷ chúng ta tra xét ra được Lục Minh Vũ quả là Cực Lạc giáo chủ thì cơn đại loạn võ lâm sẽ đến thế nào có thể nghĩ ra cũng biết. Tiểu đệ chỉ mong Lục Minh Vũ không phải là Cực Lạc giáo chủ, song sự thực biết bao nhiêu nỗi hiểm nghi chồng chất, cần phải điều tra cho ra gốc ngọn. Vụ này tiểu đệ mong rằng Từ huynh

phá lệ của môn hộ giúp cho tại hạ.

Từ Phác mỉm cười đáp :

- Phạm huynh chẳng những thủ đoạn cao minh mà khẩu tài cũng vào hạng nhất trên đời hiện nay. Tiểu đệ có giúp được Phạm huynh hay không đó là chuyện khác nhưng còn một vấn đề khiến tiểu đệ vẫn hoài nghi không sao hiểu được. Cao Thanh Vân tưởng chừng dường như bị phản kích. Đối phương tỏ ra bức bách mình từng bước, trong lòng không khỏi cảnh giác. Y ngấm ngấm đề tụ công lực, ngoài mặt vẫn thản nhiên hỏi :

- Từ huynh còn nghi hoặc điều chi?

Từ Phác đáp :

- Tiểu đệ vẫn ở cùng người Cái Bang mà không hiểu tại sao Phạm huynh lại muốn tiểu đệ giúp sức, chẳng lẽ Phạm huynh còn chưa hiểu tiểu đệ là đồng đảng với Lục bang chúa ? Nếu đúng là đồng đảng thì Phạm huynh ở vào tình trạng nguy hiểm như thế nào?

Câu này thật hợp tình, hợp lý. Giả tử Từ Phác cùng phe với Lục Minh Vũ mà lúc này hãn phát tín hiệu triệu tập người đến thì việc hạ sát Cao Thanh Vân chẳng khó khăn gì.

Cao Thanh Vân vẫn là môn hạ Thần Câu Môn. Nếu Từ Phác biết rõ là Bạch Nhật thích khách thì đã không hỏi câu đó.

Nên biết Cao Thanh Vân là một tay võ nghệ siêu phàm, những tay cao thủ hạng nhất võ lâm so với y còn chưa vào đâu. Dù cho Từ Phác có triệu người đến bao vây vẫn không thể thắng đối phương một cách dễ dàng. Còn tính đường chạy trốn đúng là Cao Thanh Vân có thể làm được.

Cao Thanh Vân đáp:

- Việc đời có lúc như một canh bạc. Theo ngu kiến của tại hạ thì coi tướng mạo cùng lời nói của Từ huynh đều không phải là kẻ sĩ tàn ác. Hơn nữa Từ huynh cùng

một phe với hai vị trưởng lão Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cường ở Cái Bang thì còn có lý, về chuyện lui tới với Lục Minh Vũ thì chắc là không có.

Y ngừng lại một chút nói tiếp :

- Tiến thêm bước nữa, tiểu đệ đã hiểu lập trường của Từ huynh mới dám mạo muội cướp lấy tin tức. Tiểu đệ coi rồi hiểu ngay Từ huynh vì sư môn mà ra sức nên mạnh dạn đợi Từ huynh ở đây.

Từ Phác trầm ngâm một chút rồi chấp tay nói:

- Cảm ơn lời chỉ giáo. Cao Thanh Vân đáp lễ rồi hỏi :

- Từ huynh dạy quá lời. Xin nhắc lại:

Từ huynh cho biết Âu Dương cô nương vì lẽ gì đột nhiên thay đổi thái độ?

Từ Phác đáp:

- Tiểu đệ chưa biết mình có đủ tư cách để quyết định là có thể tiết lộ điều cơ mật này với Phạm huynh hay không ? Giả tỷ Phạm huynh không sợ phiền phức thì xin rời gót đến gặp chường môn tậ phái.

Cao Thanh Vân tức quá nghĩ thầm :

- Mình nói hàng nửa ngày mà thằng cha này vẫn từ chối hoài. Hừ! Biết đâu hẳn chẳng dụ mình vào cạm bẫy. Y đảo mắt nhìn quanh một lượt hiểu ngay không có người dòm ngó. Y nghĩ tiếp :

- Hẳn sợ một người không thu thập nổi mình mới lừa mình đến gặp Diêu Văn Thái chăng? Chưa chắc đã đúng như vậy. Dù sao mình cũng cần phải đề phòng cẩn thận mới được.

Y liền gật đầu đáp :

- Được rồi! Vậy tại hạ theo Từ huynh đến bái yết Diêu phủ. Hay hơn hết là Từ huynh tìm cách đánh tiếng trước cho.

Từ Phác xoa tay nói :

- Bất tất phải thế Phạm huynh chỉ cần đến thẳng một nơi, tìm một người chỉ định là có thể gặp tề chưởng môn ngay vì tề chưởng môn hiện không ở Diêu phủ. Đó là một điều rất bí mật. Hơn nữa chỗ tề chưởng môn ở, chỉ có ba người trong bản phái là biết mà thôi. Vậy bây giờ Phạm huynh theo cách tiểu đệ đến ngay chỗ đó để chứng tỏ được một người trong bọn chúng tôi đồng ý.

Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Đã vậy tiểu đệ xin đi trước đây.

Từ Phác cho Cao Thanh Vân hay chỗ địa chỉ một nơi và tên một người rồi dặn :

- Thực ra tên người đó là giả chứ không có thật. Vì thế mà ám hiệu này ngoài bọn tiểu đệ tiết lộ, không ai có cách nào tra được.

Cao Thanh Vân vừa quan sát sắc diện vừa nghe giọng nói đối phương, thấy mười phần có thể tin được sáu, bảy là sự thực.

Trong đời y hành động thuận lợi và nổi tiếng giang hồ đều là nhờ ở lòng dũng cảm và trí phán đoán. Vì thế y vẫn lưu lại một diệu kế để cho mình được an toàn mới chịu vừng tâm ra đi.

Cao Thanh Vân từ từ cời trường đao ở trên lưng xuống nói :

- Lời nói của Từ huynh, mười phần tiểu đệ đã tin đến bảy, tám. Nhưng đây là một việc trọng đại, tiểu đệ cần thi hành một chút thủ đoạn cho được an toàn. Trước hết tiểu đệ hãy khảo nghiệm coi xem Từ huynh có đúng là nhân vật ở phái Lạc Xuyên hay không ?

Từ Phác chau mày hỏi :

- Cử động này của Phạm huynh không sợ là thái quá ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chẳng thà tiểu đệ sau khi xong việc đội lễ đến thỉnh tội chứ không dám hành động một cách khinh xuất.

Từ Phác rút trong ống giày ra hai thanh trủy thủ hàn quang lấp lánh hiển nhiên sắc bén vô cùng. Gã lạnh lùng nói :

- Thế cũng được! Tiểu đệ cũng muốn coi Phạm huynh có đúng là môn hạ Thần câu môn hay không? Nhưng đao kiếm không mắt, vạn nhất mà tiểu đệ lỡ tay, Phạm huynh cũng miễn trách chứ?

Cao Thanh Vân mỉm cười hỏi :

- Từ huynh hoài nghi tiểu đệ không phải là môn hạ Thần câu môn từ lúc nào?

Từ Phác đáp :

- Vụ này, bắt tất dấu Phạm huynh làm chi. Ngay từ lúc chúng ta hội diện chuyện trò, tiểu đệ đã nghi tôn giá rồi. Điểm thứ nhất là thủ đoạn của tôn giá rất cao minh. Điểm thứ hai là khẩu khí hào hùng của tôn giá lấy việc thiên hạ làm việc mình. Điểm thứ ba là khí thế của tôn giá cùng việc điều tra động tĩnh bốn mặt, theo chỗ tiểu đệ biết thì Thần câu môn chưa có nhân vật nào được thế, trừ phi chính Bùi phu nhân thân hành làm lấy. Nhất định tôn giá còn chỗ chưa hiểu là giữa tiểu đệ cùng Bùi đại hiệp đã có sự đi lại giáo du, và còn có điều bí mật với nhau nữa. Do đó đủ biết tôn giá không phải Phạm Ninh, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Phác ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đến lúc tôn giá lấy khí giới ra lại là thanh trường đao chứ không phải ngân câu thì mọi ngần ngại của tiểu đệ đã thành sự thực. Bùi đại hiệp có cho hay Thần câu môn sử dụng cả đao lẫn câu, nên có người đeo cả hai thứ. Nhưng câu vẫn là chủ. Vậy mà tôn giá chỉ có trường đao, há chẳng là một điều lạ lắm ư ?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cao Thanh Vân Chạm Trán Diêu Văn Thái

Cao Thanh Vân suýt nữa bật tiếng hoan hô. Y nói :

- Ốc quan sát của Từ huynh thật thấu đáo, trên đời ít kẻ bì kịp. Phái Lạc Xuyên có nhân tài như Từ huynh, trách nào thanh danh chẳng thêm lừng lẫy tiến lên ngang hàng với môn phái lớn.

Y ngừng lại một chút rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Vậy Từ huynh nên hiểu cảnh ngộ cho tiểu đệ bữa nay nếu không bắt sống được Từ huynh thì đành phải hạ độc thủ giết chết cho khỏi tiết lộ bí mật. Từ Phác ngăn người ra rồi gật đầu đáp :

Vì tình thế bắt buộc đành phải thế vậy, tiểu đệ cũng không trách huynh đài. Thanh đao truy thủ trong tay hẳn không ngớt lấp loáng ánh hàn quang đã đưa lên trước mặt chuẩn bị đối phó với đối phương khi bị tập kích.

Miệng hăn hỏi:

- Vậy tiểu đệ xin hỏi :

tôn giá à ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Từ Phác nhìn kỹ Cao Thanh Vân từ trên xuống dưới rồi gật đầu nói :

- Từng nghe đại danh của Cao huynh từ lâu. Bữa nay gặp mặt mới biết thấy mặt hơn nghe danh nhiều lắm. Nếu chẳng phải là nhân vật như Cao huynh thì còn ai có

thể đưa tiểu đệ vào hoàn cảnh bị thất bại từng bước một ?

Cao Thanh Vân nói :

- Từ huynh quá khen khiến tiểu đệ phải hổ thẹn. Bây giờ xin Từ huynh coi chừng. Tiểu đệ phải đắc tội rồi đây.

Từ Phác phấn khởi tinh thần đáp :

- Mời Cao huynh!

Lập tức hai người bước vào tình trạng khai chiến. Bên nào cũng thủ thế đứng theo môn hộ.

Cao Thanh Vân cầm đao cất bước tiến về phía đối phương trước. Bộ pháp vững vàng thêm vào đao quang lạnh lẽo gây thành khí thế rất hùng dũng.

Từ Phác tựa hồ biết mình không địch nổi khí thế uy mãnh của đối phương. Hăn quát lên một tiếng xông vào nhanh như chớp.

Hai thanh trủy thủ vung lên trong hoa cả mắt.

Cao Thanh Vân khẽ gầm một tiếng, như tiếng sấm vạ. Thanh trường đao ở trong tay vung lên chém tới đánh choang một tiếng trúng vào trủy thủ, tia lửa bắn tung tóe.

Từ Phác bị chấn động lùi lại mấy thước.

Chiêu đao thứ hai của Cao Thanh Vân rút lên veo véo rượt tới khí thế rất hung mãnh.

Chiêu đao này đang mãnh liệt bỗng biến thành nhẹ nhàng ảo diệu. Cứ coi thế đao biến đổi cũng đủ biết đao pháp của y đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Từ Phác nhảy vọt lên, phóng chưởng bên trái đánh trúng vào sống đao. Bóng hai người xa ra. Cao Thanh Vân dừng đao, dương mắt lên nhìn địch nhân nói:

- Thủ thức của Từ huynh vừa rồi đúng là Đại thiên cương chưởng lực, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu đệ rất khâm phục.

Từ Phác phóng ra phát chưởng đã vận công lực đến độ chói. Bây giờ đang lúc điều hòa hơi thở để rồi lại vận công nữa. Vì vậy mà hắn không dám mở miệng trả lời.

Cao Thanh Vân cất bước tiến lại. Thanh trường đao của y vọt ra, đao khí cực kỳ lợi hại ào ạt xô tới địch nhân.

Từ Phác biết mình chỉ có hai đường:

một là hết sức chống cự thẳng thắn chiến đấu. Hai là dùng thủ pháp xảo diệu để né tránh chiêu thức hung hiểm của địch nhân, tức là hành động như vừa rồi.

Nhưng cả hai đường đều khó thực hành. Điều thứ nhất hắn không chuyên chiến đấu thẳng thắn với tay cường địch cao hơn mình, có miễn cưỡng cũng chẳng được bao lâu.

Còn đường thứ hai là ra chiêu đặc biệt có thể thành công được một lần, nhưng lần sau mà cũng cử động như trước tất bị đối phương phá giải và giết chết.

Từ Phác càng nghĩ càng khâm phục Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân vì chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đưa địch nhân vào tình thế phải quyết định cuộc hơn thua. Đó chính là bản lĩnh của người thích khách cần phải quyết đoán cho mau lẹ, không được chần chừ. Bây giờ Từ Phác đã xác nhận đối phương là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân không còn nghi ngờ gì nữa.

Đồng thời hắn tin rằng giữa mình cùng Cao Thanh Vân chẳng có điều chi khẩn yếu để quyết đấu sinh tử.

Từ Phác ngó đối phương cầm trường đao tiến gần lại, hắn liền thông tay xuống.

Cao Thanh Vân tự do chí đao vào trước ngực Từ Phác, vẻ mặt nghiêm trọng nói

:

- Từ huynh xin miễn thứ cho tiểu đệ phải đắc tội.

Từ Phác hỏi :

- Cao huynh tính sao đây?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ phải chế tạo ra một tình thế để nếu tiểu đệ gặp điều bất trắc thì Từ huynh cũng khó mà sống an toàn trên thế gian. Có thế thì tiểu đệ mới vững tâm đến gặp Diêu Văn Thái đại huynh được.

Từ Phác nhún vai nói :

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh biết, tề sư huynh rất quyết đoán, có khi y phải gác bỏ cả sự sống chết của anh em.

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Hay lắm! Bình sinh tiểu đệ rất ưa chơi với những nhân vật quyết đoán.

Cao Thanh Vân đến chỗ chỉ định vào lúc giờ Thân. Y thấy là một nhà hàng, người ra vào rất phức tạp. Sự buôn bán nơi đây có vẻ hưng thịnh. Trong tiệm đủ lương thực, thuốc men và xe ngựa để tải hàng rất nhiều.

Cao Thanh Vân tiến vào, không một ai để ý.

Y theo đúng phương pháp của Từ Phác đã dặn. Chẳng bao lâu y được đưa vào trong một tòa viện để hội kiến cùng Diêu Văn Thái.

Diêu Văn Thái, chường môn phái Lạc Xuyên, lối tuổi. Con người khí vũ hiên ngang, thân thể cao lớn. Tuy hãn là một tay từng trải giang hồ mà lúc này cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên hãn ẩn mình ở nơi bí mật chỉ có ba người biết, hãn hiểu rằng nhân vật tới đây đã được mấy người kia đồng ý. Vậy người tới đây nhất định có lý do trọng đại. Tình trạng này thực ra ngoài sự tiên liệu của hãn. Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Tại hạ được Từ Phác huynh giới thiệu đến yết kiến Diêu lão sư để hỏi một điều.

Diêu Văn Thái mời khách ngồi. Hãn cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác thủng thẳng hỏi?

- Quý tính đại danh tôn giá là gì?

Cao Thanh Vân xưng cái tên giả ở Thần Câu môn rồi nói:

- Vừa rồi trên bữa tiệc cùng Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang, Âu Dương cô nương đột nhiên biến đổi thái độ trong trường hợp như vậy (y thuật lại những chuyện vừa xảy ra).

Y ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Từ huynh đã thừa nhận hiểu được duyên cớ vụ này nhưng y thú thật không có quyền tiết lộ, liền giới thiệu tại hạ lập tức đến đây hỏi Diêu lão sư. Chẳng hay Diêu lão sư có chịu chỉ giáo chăng?

Diêu Văn Thái nét mặt vẫn thản nhiên. Hãn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Vụ này có liên quan đến mối ân oán trong nội bộ của tậ phái, vì lẽ đó Từ Phác sư đệ không dám tự ý trả lời các hạ. Thực ra nó chẳng có gì quan hệ cho lắm.

Hãn càng nói càng bình thản mà Cao Thanh Vân càng phải đề cao cảnh giác.

Nguyên Diêu Văn Thái là một kẻ sĩ thâm trầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Hành động của hãn thường trái ngược với bề ngoài cùng lời nói.

Diêu Văn Thái lại nói tiếp:

- Phạm huynh thấy hành tung của tại hạ ra chiều bí mật chắc có điều không hiểu. Do đó Phạm huynh ngấm ngầm phỏng đoán tại hạ có kẻ đối đầu là ai.

Cao Thanh Vân liền nói rõ:

- Đối với Diêu lão sư tại hạ không dám phỏng đoán mà cũng không muốn biết rõ hoàn cảnh.

Chỉ mong Diêu lão sư cho biết nguyên nhân về sự biến đổi đột ngột của Âu Dương Tinh là trong lòng lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Diêu Văn Thái nhìn chăm chú vào mặt Cao Thanh Vân tựa hồ để soi xét cho ra chân giả.

Cao Thanh Vân cũng không lùi bước. Mọc quang lấp lánh ngó thẳng vào mặt đối phương.

Hai bên dòm nhau hồi lâu, Cao Thanh Vân lên tiếng trước để phá tan bầu không khí trầm lặng. Y nói :

- Diêu lão sư! Lão sư làm cho mối quan hệ giữa chúng ta biến thành khẩn trương là một cử động có hại cho cả hai bên chứ chẳng ích gì.

Diêu Văn Thái hỏi :

- Vậy làm thế nào mới thành lưỡng lợi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu lão sư cho tại hạ biết về vụ đó để có thêm manh mối đặt điều tra cho hiểu rõ gốc gác Lục Minh Vũ. Đó là một điều lợi cho cả hai bên. Diêu Văn Thái hăng đặng một tiếng rồi nói :

- Cái đó chưa chắc. Nếu các hạ có lòng thành thực thì đã không giết chết Từ Phác.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi :

- Diêu lão sư nói vậy là nghĩa làm sao?

Diêu Văn Thái đáp :

- Phạm huynh chối cũng không được. Nên biết bản nhân bố trí nơi đây rất nghiêm mật, dù người cao minh hơn Phạm huynh cũng đừng hòng sống sót mà trở ra. Cao Thanh Vân nói :

- Có Diêu lão sư ở đây thì cần gì phải bố trí! Tại hạ quyết không ra đâu. Diêu Văn Thái nói :

- Bất luận Phạm huynh có xông ra hay không, bản nhân cũng nói rõ trước là đã bố trí bảy tay cung tên vào hạng nhất và phong tỏa nghiêm mật những ngõ đường thông lộ.

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Cách bố trí như vậy dĩ nhiên đủ để ngăn cản những tay cao thủ hạng nhất.

Diêu Văn Thái hỏi :

- Bây giờ Phạm huynh hãy trả lời bản nhân câu hỏi :

tại sao giết chết Từ Phác?

Cao Thanh Vân hững hờ đáp :

- Chẳng khi nào tại hạ ngốc thế. Tại hạ đã biết rõ nơi Diêu lão sư vào thì dễ ra thì khó. Nếu giết chết Từ huynh há chẳng phải tự tìm lấy cái chết?

Diêu Văn Thái hỏi :

- Bây giờ y ở đâu?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bất quá mới mất khả năng hành động. Nếu tiểu đệ không thể ra về được thì Từ huynh cũng phải chết đống. Diêu lão sư tin hay không thì tại hạ chẳng thể biết được.

Diêu Văn Thái rất thâm trầm tuyệt không thay đổi sắc mặt, thủng thẳng nói :

- Phạm huynh còn muốn uy hiếp thì đủ biết không có lòng thành thực hợp tác, để câu chuyện biến thành phức tạp, khiến người ta không biết theo đường nào? Lời Phạm huynh tin được hay không hiện giờ tựa hồ không quan hệ nữa.

Cao Thanh Vân cảm thấy đụng đầu phải một nhân vật khó bề đối phó. Xem chừng đối phương có ý định khiến cho sự tình thêm rắc rối.

Dĩ nhiên thủ đoạn của Diêu Văn Thái là muốn tranh lại thế chủ động. Hắn đã vận dụng hết tâm lực khiến đối phương sinh lòng nghi hoặc.

Cao Thanh Vân nghĩ tới những tay cung thủ bên ngoài lại đo lường thực lực của đối thủ, lập tức phát giác ra tình thế nghiêm trọng hơn là y đã phỏng đoán.

Y tính thâm trong bụng :

- Môn Đại thiên cương chưởng lực của Diêu Văn Thái dĩ nhiên khó bề đối phó. Nếu chỉ có một mình hắn thì không đáng sợ. Nhưng hắn đã bố trí những tay cung thủ. Dù sao ta cũng chưa sờn lòng, vì đây còn là những điều ta đã tiên liệu. Nhưng Diêu Văn Thái là kẻ thâm trầm và nhiều mưu trí, hành động lại quyết đoán mới là điều ta chưa nghĩ tới.

Y nhìn chăm chặp đối phương, không dám sơ hở chút nào. Cao Thanh Vân trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ.

Trước hết ta hãy thám thính tin tức Ngô Đình Hương là vợ của Diêu Văn Thái. Diêu Văn Thái đối với mục không hành động gì thành ra mới có sự phỏng đoán lầm lẫn về tính cách của hắn. Chẳng những hắn không phải là kẻ khiếp nhược mà còn là người quả cảm, lắm mưu nhiều trí. Vậy tại sao hắn lưu Ngô Đình Hương ở lại Lạc Dương? Dù hắn có vợ nhỏ khiến Ngô Đình Hương phải nổi cơn ghen, nhưng thủ đoạn của hắn nào phải tầm thường mà để tình hình diễn biến như vậy?

Theo chỗ phỏng đoán của Cao Thanh Vân thì hiện giờ y bị bốn điều uy hiếp:

một là bản lĩnh trác tuyệt của Diêu Văn Thái. Hai là bọn cung tiễn thủ. Ba là trong nhà này tất có cơ quan lợi hại.

Bốn là những tay cao thủ phái Lạc Xuyên võ công cao cường, không hiểu rõ nhân số. Y sợ những tay cao thủ này chẳng phải vì võ công của chúng mà vì những môn ám khí cùng chiến thuật của bọn họ.

Nếu chỉ một hai điều uy hiếp, Cao Thanh Vân còn có thể đối phó được, nhưng tới bốn điều đều ràng buộc lấy người y thì hẳn khó bề thoát khỏi. Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ. Chỉ trong nháy mắt y đã rõ hết tình thế lợi hại và những điều đáng lo.

Cao Thanh Vân tính toán rồi lên giọng lạnh lùng:

- Diêu lão sư đã không quan tâm gì đến tính mạng của Từ huynh, vậy chúng ta bắt tất phải nói nhiều nữa. Diêu lão sư định thế nào thì nói rõ ra.

Y nói bằng một giọng rất cương nghị mà thái độ vẫn khiêm hòa, chẳng có vẻ chi xúc động.

Diêu Văn Thái cười lạt hỏi :

- Phạm huynh cho rằng huynh có thể trốn ra khỏi đây được phải không?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu tại hạ mà nghĩ vậy. thì đã chẳng dám đối chọi với anh hùng thiên hạ.

Diêu Văn Thái hỏi :

- Phạm huynh nói thế nghĩa là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đến cả những nguy cơ trước mắt mà tại hạ cũng không nhìn thấy thì thực lão sư coi tại hạ kém quá, còn hòng gì đối phó được với cao thủ danh gia?

Diêu Văn Thái ồ một tiếng rồi nói :

- Phạm huynh nói vậy thì không phải là một nhân vật lãnh tụ Ở Thần câu môn.

Đồng thời trí tuệ và nhân lực của huynh đài cao minh như vậy đủ chứng tỏ huynh đài không phải là người ở Thần câu môn.

Cao Thanh Vân nói :

- Phải rồi! Trước mặt người thật không thể nói dối. Tại hạ là Cao Thanh Vân mượn chiêu bài Thần câu môn để che lấp chân tướng.

Diêu Văn Thái bây giờ mới hơi biến sắc hỏi :

- Tôn giá là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân ư ? Tiểu đệ hâm mộ đại danh từ lâu.. Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ mượn tiếng Thần câu môn để che dấu chân tướng và đã được phái này đồng ý, vì tại hạ hành động đây chẳng phải là chuyện ân oán cá nhân.

Diêu Văn Thái mắt lộ sát khí nghĩ bụng :

- Thăng cha này quả nhiên đã nói đạo lý, ta không thể hạ thủ giết hẳn được. Cao Thanh Vân cũng không phải tay vừa. Y nhú cặp lông mày đằng đằng sát khí.

Cả hai người ngoài miệng không nói gì đến chuyện động thủ mà cùng ngấm ngầm vận công chuẩn bị đánh ra. Tình hình này còn tỏ ra hai tay cùng ghê gớm và quyết đoán. Cũng vì thế mới có chuyện kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt, thăm sát nhau trên chốn giang hồ không bao giờ hết được. Ai kiên cường sống sót là được hưởng uy danh.

Hai bên giữ thế đối lập trong khoảnh khắc, Diêu Văn Thái từ từ lên giọng :

- Khí thế của Cao huynh cường mạnh tuyệt luân, quả là danh bất hư truyền.

Hắn chưa dứt lời đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Hắn phát chưởng trong lúc nói năng hòa nhã quỷ thần cũng không thể lường được. Điều đó chứng tỏ hắn là người thâm hiểm trá nguy, chẳng phải hàng chính đạo. Cao Thanh Vân cũng đúng lúc ấy vung đao chém tới, thành ra hai người đồng

thời xuất thủ, chẳng ai kém ai.

Đao quang lạnh lẽo, đao khí dàn dụa. Chưởng lực của Diêu Văn Thái cũng ghé gớm, chưởng phong lật tung những bức tranh treo trên tường và rít lên veo veo.

Cao Thanh Vân ra chiêu đao giai trừ được thể công của địch nhân mà còn làm hấn lùi lại hai bước. Tay đao của Cao Thanh Vân về sau càng biến hóa kỳ diệu vô cùng. Trong lúc nhất thời Diêu Văn Thái không nhìn ra được nên phải lùi lại.

Diêu Văn Thái lại nói :

- Tay đao của Cao huynh mau lẹ phi thường !

Cao Thanh Vân đáp :

- Về phương diện khống chế tiên cơ, Diêu huynh còn mau lẹ hơn khiến tiểu đệ rất khâm phục.

Hai người tán dương nhau đều là chân tâm nhưng không khỏi có ý trào phúng bên trong. Sự thực cả hai người chẳng ai chịu nhường ai và đều nhằm cơ hội để động thủ. Về phương diện tàn ác thâm hiểm cũng kẻ tám lạng người nửa cân không ai chịu kém. Trong nhà sát khí dàn dụa, lạnh lẽo ghê người.

Tấm bình phong trong góc nhà đột nhiên khẽ phát ra tiếng động kỳ dị.

Cao Thanh Vân đã nhìn rõ và đoán nơi đây có sự nguy hiểm mà y cần giải quyết trước.

Diêu Văn Thái cũng ngó về phía đó, mắt lộ vẻ hoài nghi.

Cao Thanh Vân tuy biết rõ về mặt của đối phương có điều khác lạ, nhưng quyết không nhìn lại và cũng không tin nét mặt hoài nghi của Diêu Văn Thái là đúng sự thực.

Sát khí mãnh liệt từ thanh trường đao ào ạt xô ra khắp sảnh đường tưởng chừng quạt cho bầu không khí lạnh toát. Tiếng động rất khẽ trong góc nhà tiếp tục lọt vào

tai hai người, nhưng chẳng ai phát biểu ý kiến về chuyện này, tựa hồ ai cũng lẳng lẳng nghiên cứu xem vì đâu phát ra tiếng đó.

Đột nhiên Cao Thanh Vân tức giận quát lên một tiếng. Y xoay mạnh phóng đao chớp nhoáng chém về phía sau, ánh đao lóe lên một cái, tấm bình phong bị đứt làm hai rồi đổ xuống. Bây giờ đã trông rõ tình hình:

phía sau bình phong có một cô gái nhỏ tuổi bám thành ghế đứng tựa vào tường.

Cái ghế gỗ cũ nát dường như không chống nổi sức nặng của cô, bật lên tiếng kêu kẹt, trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Cao Thanh Vân và Diêu Văn Thái liền hiểu ngay những thanh âm kì dị vừa rồi nổi lên là do toàn thân thiếu nữ phát run cầm cập đung vào cái ghế gỗ. Sở dĩ cô phát run là vì làn sát khí lạnh lẽo của hai người đang chiến đấu kịch liệt, làm cho cô khiếp đảm.

Thiếu nữ sợ quá sắc mặt lợt lạt, nhưng cô vẫn xinh đẹp khiến người ta say mê. Tấm thân lả lướt của cô biểu hiện phong độ khả ái của người thiếu nữ thanh xuân.

Thiếu nữ xinh đẹp dường như sợ quá sắp té xỉu. Cô đứng rất gần tấm bình phong. Giả tỷ nhất đao của Cao Thanh Vân hơi xa thêm một chút thì đã trúng vào người cô rồi. Hiện giờ tuy cô không bị thương, nhưng luồng đao khí đủ khiến huyết dịch trong người cô ngưng kết lại.

Cao Thanh Vân chạy lại hỏi :

- Diêu huynh! Vị này là ai ?

Diêu Văn Thái hơi lộ vẻ bẽn lẽn đáp :

- Y là Tiểu di tử Tần Nhi của tiểu đệ.

Cao Thanh Vân quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Tần Nhi cô nương! Cô nương chẳng nên đứng đó làm chi nữa. Đây là chuyện đàn ông của bọn tại hạ. Cô nương không biết tới thì hơn.

Tần Nhi lộ vẻ rất hoang mang, tuy cô muốn tỏ xiu mà tri giác vẫn như thường. Cao Thanh Vân nói câu gì cô cũng nghe rõ.

Tần Nhi vừa thấy vững tâm, người cô đang tựa vào tường bỗng ngồi phệt xuống không đứng dậy được nữa. Cặp giò của cô đã nhũn ra rồi.

Cao Thanh Vân chau mày lùi lại mấy bước nhường cho Diêu Văn Thái đi tới.

Diêu Văn Thái vẫn đứng yên hỏi :

- Cao huynh tha y chạy đi thật ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Diêu huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ quyết không đánh lén trước mặt một mỹ nhân. Xin lão huynh đến đỡ cô dậy.

Diêu Văn Thái mỉm cười hỏi ?

- Cao huynh không sợ y biết chuyện bí mật của mình ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Điều khiển cho tiểu đệ sợ hãi à Tần Nhi cô nương đây, nếu cô ở trong Cực Lạc Giáo. Tà giáo này có nhiều thủ đoạn bí mật, khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được, nhưng tiểu đệ biết cô không phải.. Diêu Văn Thái ngắt lời :

- Vụ này mong rằng Cao huynh chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chỉ giáo thì tiểu đệ không dám, vì tiểu đệ biết rằng Diêu huynh chỉ muốn nghe ngu kiến để chứng thực những ý nghĩ ở trong lòng Diêu huynh mà thôi.

Diêu Văn Thái vội hỏi :

- Hay lắm! Nếu đúng như vậy thì Cao huynh không chịu nói chẳng.

Cao Thanh Vân đáp :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì Tần Nhi cô nương không phải người vô lâm, trong người cô chẳng có chút công phu nào hết. Mặt khác cô đã là tiểu di tử của Diêu huynh thì hàng ngày gặp mặt và nhất định Diêu huynh đã có nhận xét tường tận về cô. Xin miễn thứ cho tiểu đệ nói càn một câu là lão ca ca tất chú ý đến cô luôn vì cô là người xinh đẹp.

Y ngừng lại một chút, không thấy đối phương có điều dị nghị liền nói tiếp :

- Còn một điểm nữa :

theo chỗ tại hạ biết thì bọn phụ nữ ở Cực lạc giáo chẳng ai không lộ vẻ yếu mị khiến người ngó thấy phải tiêu hồn. Tần Nhi cô nương lại không có phong độ như vậy.

Diêu Văn Thái lạnh lùng đáp :

- Té ra là thế.

Tuy hẳn không nói có tín phục Cao Thanh Vân hay không nhưng hẳn thờ phào một cái cũng đủ chứng minh tâm tình hẳn thế nào.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu tiểu đệ cũng có cô tiểu di tử xinh đẹp như vậy thì nhất định tiểu đệ rất quan tâm và chú ý đến từng cử động của cô. Đó chỉ là thiên tính của đàn ông chẳng lấy chi làm lạ. Diêu Văn Thái gạt đầu cất bước tiến lại, liền cất dao trủy thủ rồi mới đỡ Tần Nhi đứng lên. Tần Nhi vẫn còn kinh hãi vô cùng, cô chúi vào lòng Diêu Văn Thái.

Diêu Văn Thái an ủi cô :

- Tiểu di tử đừng sợ. Cao huynh không sát hại tiểu di đâu. Tần Nhi lắc đầu, vẫn chúi vào lòng hẳn.

Diêu Văn Thái chẳng lẽ coi cô như người dưng, đành khuyên giải cô :

- Tiểu di tử cứ yên tâm và nói cho ta hay tại sao lại đến đây ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội đến thăm Diêu huynh, nhưng thấy có khách đành phải ẩn mình..
Tiếng cô run run khiến ai nghe cũng thương hại.

Cao Thanh Vân cười nói :

- Tần Nhi cô nương! Vừa rồi lệnh tỳ phu tuy đã động thủ, nhưng đó chỉ là muốn thử công lực của tại hạ. Nếu tại hạ kém cỏi, tất y đã liệng đi rồi chứ chẳng để cho tại hạ nói câu nào.

Tần Nhi ngơ ngác ngừng đầu ngón hai người đàn ông tựa hồ để tìm ra ở nét mặt họ nghĩ gì.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Nói một cách khác thì lúc chúng ta bàn chuyện buôn bán cần phải hiểu rõ tư cách của đối phương. Mục đích cuộc động thủ của bọn tại hạ là thế đó..

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Diêu Văn Thái Cầu Người Giết Vợ

Tần Nhi nghe Cao Thanh Vân giải thích một cách tường tận cô mới vững dạ. Chẳng những cô không chú ý vào lòng Diêu Văn Thái nữa mà còn đứng ra xa một chút, lộ vẻ hổ thẹn.

Diêu Văn Thái chậm rãi nói :

- Tần Nhi! Tiểu di tử vào trong kia đi! Bọn đàn ông nói chuyện thường khi không muốn để đàn bà nghe. Vừa rồi tiểu di tử đã xâm phạm quyền lợi của bọn đàn ông chúng ta rồi đó.

Tần Nhi cúi xuống khẽ đáp :

- Được rồi! Tiểu muội đi đây.

Hai chân cô dài mà lưng nhỏ, nên cô cất bước là có vẻ phong lưu tha thướt, khiến người ta không thể nhìn đi chỗ khác.

Tần Nhi mất hút rồi, Cao Thanh Vân và Diêu Văn Thái lại đưa mắt nhìn nhau nhưng lộ vẻ rất lạnh lùng chứ không đầm ấm như nhìn thiếu nữ.

Diêu Văn Thái nói:

- Tiểu di tử của tiểu đệ bản tính nhu nhược mà lại nhát gan. Nhưng đáng người càng lớn càng xinh đẹp, càng khả ái.

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế ? Cô thật khả ái. Theo nhận xét của tiểu đệ thì chắc Diêu huynh đối với tôn phu nhân rất đằm thắm nên cô mới lộ ra tín nhiệm Diêu huynh như vậy?

Diêu Văn Thái ngần ngừ đáp :

- Tỷ tỷ của y là Trắc thất của tiểu đệ chứ không phải Ngô Đình Hương. Cao Thanh Vân đã hiểu chuyện bí mật này rồi nhưng giả bộ lắng nghe.

Diêu Văn Thái nhẹ buông tiếng thở dài, người ngoài khó mà phát giác ra được nhưng Cao Thanh Vân cũng nhận thấy rồi. Y liền biết vị chưởng môn một phái này trong lòng có chỗ phiền não vô cùng.

Y thu trường đao về nói :

- Diêu huynh! Tiểu đệ vô tình hỏi đến việc tâm sự của Diêu huynh. Tiểu đệ chỉ có một mục đích là muốn biết những điều bí mật của Lục Minh Vũ?

Diêu Văn Thái hỏi:

- Dù cho Lục Minh Vũ đúng là giáo chủ Cực Lạc giáo thì cái đó có mối quan hệ gì trọng đại với Cao huynh?

Cao Thanh Vân nhăn nhó cười đáp :

- Kẻ địch thủ của tiểu đệ còn lợi hại hơn Lục Minh Vũ. Tại hạ đã có trao đổi mấy chiêu với Lục Minh Vũ nên đã hiểu những chỗ sâu nông của họ. Vì thế mà tiểu đệ tự biết nếu chạm trán cường địch kia, tất mình phải uống mạng.

Diêu Văn Thái nghi ngờ đáp :

- Đã thế thì Cao huynh kiếm một nơi nào để lánh đi. Tài trí và bản lãnh của Cao huynh đối với chuyện này phỏng có khó gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Diêu huynh tưởng tiểu đệ đúng là một tên thích khách có thể dùng tiền tài mà sai khiến được ư ? Tiểu đệ nói thật cho Diêu huynh hay :

ban đầu tiểu đệ luyện võ công là để đối phó với đại địch sắp ra đời tàn sát đồng đạo võ lâm thiên hạ. Tiểu đệ rèn luyện theo đường dưỡng tính tu đạo. Vì thế tại hạ

chẳng thể không hành hiệp giang hồ để thử thách với bọn phá hoại. Diêu huynh cũng biết hành động của tiểu đệ dù theo công đạo cũng làm nổi sóng gió đến các môn phái, nên tiểu đệ phải cải biến thân hình thành một tên hung thủ chức nghiệp để che dấu hành tung.

Diêu Văn Thái tuy nét mặt vẫn thản nhiên, nhưng vẻ khâm phục lộ ra khóe mắt.
Hắn chậm rãi hỏi :

- Kẻ đại địch của Cao huynh là ai vậy ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Hắn là tiền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn họ tên chưa được biết rõ. Tiêu Dao lão nhân muốn tại hạ đối phó với hắn.

Cao Thanh Vân đã đạt tới cao trào mới đề cập tới Tiêu Dao lão nhân, Diêu Văn Thái là chưởng môn một phái dĩ nhiên hiểu được bậc cao nhân này. Lão không khỏi chấn động tâm thần hỏi lại:

- Cao huynh là đại biểu cho lão nhân gia ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ là môn hạ phái Ngũ Đài, được gia sư tiến cử lên Tiêu Dao lão nhân và được tuyển lựa làm vai trò đối phó với truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn.

Diêu Văn Thái nói :

- Té ra là thế.

Hắn ngó lại con người làm chấn động võ lâm là Bạch Nhật thích khách thì thấy thiên đình bảo mẫu, khí phách oai phong. Theo sách tướng y quả là kẻ sĩ chính trực nhân hậu, chứ chẳng phải là tên hung thủ giết người không gớm tay.

Nên biết Diêu Văn Thái là tay lão luyện giang hồ, coi tướng người có đến hàng vạn, mục lực không phải tầm thường. Giả tử hắn không bị ngoại hiệu của Cao

Thanh Vân che lấp thì đã nhận ra y xuất thân từ danh môn chính phái rồi.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu quả truyền nhân của Sa Thiên Hoàn mà ra đời thì cục diện hai mươi năm trước, Nhân ma đã hoành hành thiên hạ lại tái diễn, thực là đáng sợ.

Cao Thanh Vân nói :

- Chính là thế đó !

Diêu Văn Thái cương quyết đáp :

- Được lắm! Chúng ta ở môn phái nào giải quyết cho môn phái ấy. Trước hết hãy nói về Lục Minh Vũ. Hắn nhất định là Cực Lạc giáo chủ không còn nghi ngờ gì nữa, vì hắn chuyên nghề dùng Âm thuật còn nữ nhân thì Âm thuật Cao Thanh Vân ò lên một tiếng rồi hỏi :

- Té ra là thế ! Vậy Âu Dương Tinh đã bị Âm thuật của hắn làm cho mê muội nên nổi thái độ biến đổi đột ngột ư ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Đúng thế! Đại khái tiện nội cũng là một phần tử trong Cực Lạc giáo.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng Diêu huynh muốn nói về tôn phu nhân.

Diêu Văn Thái đáp :

- Phải rồi! Chính là Ngô Đình Hương. Dù không phải thế thì tất mọi cũng có mối liên quan với tà giáo bí mật hoặc với Lục Minh Vũ. Cao Thanh Vân sức nhớ tới lão ngu Bành Xuân Thâm ở Thần câu môn, bụng bảo dạ:

- Chẳng hiểu Ngô phu nhân có dẫn dụ Bành Xuân Thâm không ? Hay Bành Xuân Thâm mới là kẻ gây nên tội lỗi ? Nói một cách khác, có thể Bành Xuân Thâm

đã liên quan đến Cực Lạc giáo từ trước rồi mới đưa Ngô phu nhân vào tà giáo này.

Y nghiêm trang nói :

- Diêu huynh nói vậy khiến cho tiểu đệ nổi lòng thanh khí. Hiện giờ mong rằng Diêu huynh cung cấp thêm tài liệu cho.

Diêu Văn Thái biến thành con người mau lẹ. Hẳn mời Cao Thanh Vân ngồi xuống rồi đáp :

- Ngô Đình Hương ngoài môn tâm pháp của tậ phái đã học đến trình độ tối cao, y còn luyện một thứ kỳ công ngoại môn để biến thành người mỗi ngày xinh đẹp hơn. Chẳng dẫu gì Cao iluynh, trong cái đẹp của y có ẩn dấu vẻ dâm tà. Ban đầu tiểu đệ cũng không hay, về sau.. Hẳn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Sau ba người trong tậ phái ngấm ngấm đến tố cáo cho tiểu đệ hay là Ngô Đình Hương làm cho bọn chúng phải điên đảo thần hồn, trong lòng nảy ra tà niệm. Chúng nhận thấy phải xa rời nơi đây mới được.

Cao Thanh Vân gật đầu. Bây giờ y biết rõ chân tướng so với những điều hiểu biết của Phàn Phiếm lại khác nhau xa.

Diêu Văn Thái nói :

- Bây giờ tiểu đệ mới tinh ngộ và hiểu kỳ công ngoại môn của y tới đâu. Nếu cứ thế này tiếp diễn thì người tậ phái tất đi vào chỗ hành động trái ngược luân thường mà tiểu đệ không trách họ được. Khi ấy, tiểu đệ ngoài việc sai khiến bọn đồng môn của mình, còn ngấm ngấm quan sát tiện nội, phát giác ra tính tình thị biến đổi rất nhiều, ưa thích nam nhân giởn cợt. Cả với tiểu đệ cũng không ngoài thể lệ đó Y đột nhiên dừng lại, mặt lộ vẻ đau khổ trầm lặng một lúc rồi nói tiếp :

- Giả tử đến bây giờ tại hạ còn ở với y thì có thể suốt đời không xa rời mộ được nữa. Trường hợp không xa rời được tất chết về tay mộ không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Đúng thế! Tuy phu nhân không hạ sát Diêu huynh, những kẻ khác bị y mê hoặc sẽ hạ thủ thay y. Diên Văn Thái cất giọng trầm trọng nói :

- Vì thế mà tại hạ lìa bỏ mù rồi vẫn muốn điều tra kỳ công ngoại môn của mù xem học ở đâu ra nên tại hạ cần xa rời Lạc Dương.

Cao Thanh Vân ngấm ngấm phân tích lời nói của Diêu Văn Thái một cách rất mau lẹ, tham khảo những sự tiết lộ của Phàn Phiếm nói là Ngô Đình Hương vì trọng phu có vợ nhỏ mà đi ở xa. Y tìm ra một kết luận và một nghi vấn.

Kết luận gồm điểm. Một là :

lãnh tụ Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên cùng Tử Y Ngọc Tiên Ngô Đình Hương lừng danh thiên hạ quả đã phân cư lâu năm. Điểm thứ hai:

Diêu Văn Thái vẫn ngấm ngấm dò xét Ngô Đình Hương. Mụ cũng biết vậy nên đề phòng nghiêm mật. Điểm thứ ba:

Ngô Đình Hương tuy ở nơi hẻo lánh, vẫn có điều hoan lạc chứ không phải tịch mịch. Diêu Văn Thái chỉ phong thanh, nhưng đến bây giờ chưa tìm được bằng chứng, không hiểu gian phu là ai. Điểm thứ tư :

Ngô Đình Hương đã luyện môn cổ my và thuật này có liên quan đến toàn thể vấn đề.

Còn nghi vấn của Cao Thanh Vân là :

Điểm thứ nhất Ngô Đình Hương đã có my lực tất thi triển đến cả Diêu Văn Thái mà sao Diêu không bị mê hoặc lại đi tìm vui ở cô gái khác ?

Điểm thứ hai :

Thế lực của Diêu Văn Thái bao gồm cả giải đất Lạc Dương mà sao không điều tra được mối tân hoan của Ngô Đình Hương ?

Điểm thứ ba:

Vì lẽ gì Diêu Văn Thái lại trở về Lạc Dương cùng một lúc với bảy môn phái lớn và Cái Bang đều đến đây tụ hội? Phải chăng hẳn đã tìm ra đầu mối gì có liên quan đến những người võ lâm này?

Ngoài ra còn mấy nghi vấn nhỏ tở như Diêu Văn Thái sao lại không giết chết Ngô Đình Hương ngay ngày ấy mà cứ để mũi dao tự tại?

Cao Thanh Vân xếp đặt lại những tài liệu cùng nghi vấn trên đây rồi hỏi :

- Theo ý Diêu huynh thì ngày trước Ngô phu nhân luyện công phu ngoại môn cũng có liên quan tới Cái Bang chúa Lục Minh Vũ hay sao?

Diêu Văn Thái đáp :

- Có liên quan rât lớn, nhất là Cao huynh đã tiết lộ Lục Minh Vũ là giáo chủ Cực Lạc giáo thì con mắt người đưa tin đó đã nhìn thấy rồi.

Cao Thanh Vân chấp tay hỏi :

- Tiểu đệ xin lĩnh giáo. Việc gì liên quan đến Ngô phu nhân tiểu đệ không tiện nhúng tay vào.

Đồng thời tiểu đệ tin rằng Diêu huynh cũng không muốn nhờ người can thiệp đến chuyện đó.. Diêu Văn Thái mỉm cười ngắt lời :

- Tại hạ có ý kiến trái ngược. Cao huynh ơi ! Nếu Cao huynh chịu tuốt gươm viện trợ thì tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Cao Thanh Vân rất đỗi ngạc nhiên hỏi :

- Diêu huynh nói thế nghĩa là làm sao? Đây là việc riêng gia đình của Diêu huynh, tiểu đệ đúng tay vào thế nào được ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Bàn tới điểm này câu chuyện khá dài. Chúng ta nói thẳng thắn thì tệ phái ở Lạc Dương đã có nhân lực lại đủ tài lực. Nếu Cao huynh muốn vận dụng, chỉ cần

nói một tiếng. Có điều Cao huynh hãy ưng thuận với tiểu đệ một điều là khi muốn giúp nhau thì hãy phá bỏ phiến đá kim chân tệ phái.

Cao Thanh Vân không khỏi xúc động nghĩ thầm :

- Nếu Ngô Đình Hương có liên quan đến Lục Minh Vũ mà đồng thời ta được phái Lạc Xuyên nâng đỡ thì đối với việc chống đối truyền nhân của Nhân ma dĩ nhiên tăng thêm nhiều lực lượng.

Y xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi :

- Không hiểu Diêu Văn Thái yêu cầu trợ giúp điều gì?

Y liền nói :

- Tình trạng của tại hạ bữa nay thật không nên để phát sinh chi tiết. Chắc Diêu huynh đã hiểu rõ và mong rằng Diêu huynh lượng xét cho.

Diêu Văn Thái trong lòng thất vọng hỏi :

- Cao huynh không chịu giúp đỡ ư ? Cao Thanh Vân cảm thấy có điều khác lạ nhưng không rõ là chuyện gì, chàng tạm thời gác lại không nghĩ tới rồi đáp :

- Chẳng phải tiểu đệ kiên quyết cự tuyệt lời yêu cầu của Diêu huynh, mà nghĩ không ra Diêu huynh có chỗ nào cần tiểu đệ giúp đỡ.

Diêu Văn Thái nói ngay:

- Tiểu đệ chỉ nhờ Cao huynh giết chết dùm Ngô Đình Hương là xong việc Cao Thanh Vân sững sốt hỏi:

- Nếu quả chỉ có việc đó. Sao Diêu huynh không kiếm người khác.

Diêu Văn Thái đáp:

- Dĩ nhiên không được. Chính tiểu đệ ra tay cũng không xong.

Cao Thanh Vân cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Tại sao vậy ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Chẳng dấu gì Cao huynh. Giả tử Cao huynh không phải là địch thủ của tiểu đệ thì tiểu đệ đã chẳng miễn cưỡng yêu cầu Cao huynh ra tay. Nguyên vì võ công của Ngô Đình Hương, tề phái bao nhiêu người từ trên xuống dưới không ai bì kịp mụ. Còn chính tiểu đệ hoặc giả có thể thủ thắng, nhưng Ân & Đường như hãn có điều khó nói nên ngập ngừng không tiện thốt ra.

Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ, vào lúc bình thường tất y không hỏi vặn làm cho đối phương phải bẽn lẽn, nhưng tình thế hiện giờ khác hẳn, y càng biết nhiều chi tiết càng tốt hướng chi đây là một chi tiết mấu chốt.

Chàng liền hỏi :

- Sao Diêu huynh không nói thẳng ra ?

Diêu Văn Thái thở dài đáp :

- Tiểu đệ nói ra Cao huynh đừng cười. Tiểu đệ sợ là sợ mụ thuật của mụ nên không dám lao đầu vào cuộc thử thách này, cũng không dám mời người khác liên thủ.

Cao Thanh Vân chấn động tâm linh. Y tình ngộ nghĩ thầm :

- Không chừng Phụng dương lăng tử Bành Xuân Thâm cũng được hãn mời làm thích khách. Có khi vì sự thất bại của Bành Xuân Thâm mà hãn không dám đi vào vết xe đổ nữa.

Y mỉm cười hỏi :

- Cái đó là chuyện thường tình, hà tất Diêu huynh phải thận thủng ?

Diêu Văn Thái phấn khởi tinh thần đáp :

- Cao Huynh đã thực lòng không cười tiểu đệ, vậy tiểu đệ nói trắng ra cũng chẳng hề chi. Võ công Ngô Đình Hương đã cao cường lại nhan sắc xinh đẹp, thêm vào mỹ thuật khiến cho người ta điên đảo thần hồn. Tiểu đệ e rằng những người phóng đảng giang hồ khó có thể chống cự được mỹ sắc quyến rũ của mẹ. Chỉ phân tán tâm thần một chút là rước lấy mối họa máu chảy đường trường.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ cũng là một kẻ vũ phu, e rằng không đương nổi trách nhiệm.

Diêu Văn Thái đáp :

- Không phải đâu ! Cao huynh so với người võ lâm thông thường thật khác nhau xa. Trên thực tế, Cao huynh lại là một nhà tu hành mà cũng là người xuất gia trong võ lâm kẻ khác bì thế nào được?

Cao Thanh Vân không phản đối nhận xét này của Diêu Văn Thái vì y đúng là kẻ tu hành đem hết tinh lực trong người dùng vào việc rèn luyện tâm thân cốt đê chống lại với truyền nhân của Nhân ma.

Y đã là người tu luyện thành đức tính nên đối với nữ sắc dĩ nhiên đối phó dễ dàng. Diêu Văn Thái nghĩ vậy mà chính Cao Thanh Vân tự vẫn tâm có thể nắm vững tình hình.

Y trầm ngâm rồi nói :

- Té ra là thế.

Y lại tự nhủ :

- Cho đến bây giờ Diêu Văn Thái vẫn chưa đề cập đến chuyện Bàn Xuân Tâm, không hiểu nội tình ra sao ? Nếu quả họ Bàn đã được hãn mời mà hãn không nói ra cho mình hay thì tặc dạ thành thật của hãn hầy còn vấn đề.

Y không hỏi tới đối phương vụ đó, ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Vụ này có thể thương lượng được, nếu tiểu đệ có đủ nhân lực và vật lực để đối phó.. Và lại tiểu đệ xin nhắc Diêu huynh chỉ có một việc là hạ sát Ngô Đình Hương.. Diêu Văn Thái cả mừng đáp :

- Cao huynh chịu giúp cho thì tệ phái từ trên xuống dưới đều chịu làm hết bất cứ việc gì mà Cao huynh muốn sai khiến, dù nguy nan đến đâu cũng chẳng lùi bước.

Cao Thanh Vân sắc mặt nghiêm nghị nói :

- Diêu huynh ! Trong vụ này có một điều cần phải làm cho ổn thỏa trước mới động thủ được.

Đó là vấn đề có liên quan đến tình hình tôn phu nhân. Tiểu đệ mới nghe tiếng chuông một bên, chưa thể xác định được.. Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin Diêu huynh đừng trách tiểu đệ là không tin lời Diêu huynh. Tiểu đệ mà không điều tra được rõ rệt thì quyết chẳng ra tay một cách khinh suất.

Diêu Văn Thái lộ vẻ cung kính đáp :

- Cao huynh làm việc không cầu thả càng khiến tiểu đệ tin lòng. Chính vì điểm không cầu thả này mà tiểu đệ càng rõ Cao huynh là người cao khiết. Có phải là kẻ kiên trinh như vậy mới chống nổi Âm mưu thuật Á của Ngô Đình Hương. Cao huynh cứ việc điều tra. Diêu Văn Thái nói như vậy hoàn toàn hợp lý để thuyết phục đối phương. Đó là phương pháp duy nhất để đối xử với kẻ sĩ tài trí. Nếu chỉ nói chuyện cảm tình cùng đền đáp thì không xong việc. Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Diêu huynh đã ưng chịu như vậy thì xin cho biết làm cách nào để gặp Ngô phu nhân. Tiểu đệ muốn tra hỏi y đủ điều.

Diêu Văn Thái ra chiều khó nghĩ đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì mấy năm nay không một người nào có thể gặp mặt được. Dĩ nhiên đối với người mà mục muốn gặp sẽ ra ngoài thể lệ này. Mục giữ hành tung bí mật như vậy thực khiến cho tại hạ rất đỗi hoài nghi.

Cao Thanh Vân nói :

- Chỗ hoài nghi của Diêu huynh tại hạ cũng không hiểu.

Diêu Văn Thái đáp :

- Theo lẽ ra thì muội đã luyện công phu tà ma ngoại đạo khi nào còn giữ kiên trì được mà không đi kiếm ngoài ?

Nhưng bao nhiêu người của tiểu đệ phái đến ngày đêm giám thị nghiêm ngặt không ai bắt được chứng cứ thị có ngoại tình.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nếu vậy thì lạ thật ! Giả tử Ngô thị phu nhân hoàn toàn không phạm tội tà đình, không vượt ra ngoài mực thước thì Diêu huynh chẳng có lý do gì để hạ sát y. Phải vậy không ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Kế ra thì thế đó, nhưng thị đã có cử động làm mê hoặc cả môn hạ đệ phái. Chỉ vì những nguyên nhân nào đó khiến mình không lượm được tin tức xác thực mà thôi, chứ thị không phải là người đàn bà nghiêm thủ phụ đạo. Mắt hắt chiếu ra những tia hàn quang ghen tức coi gớm khiếp.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ đã thanh minh nếu Ngô phu nhân không có hành động gì vượt ra ngoài phụ đạo thì xin miễn thứ cho tiểu đệ chẳng khi nào dám hạ thủ giết người. Diêu huynh cần nhớ điểm này.

Diêu Văn Thái thở dài đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Có điều tiểu đệ biết thị quyết chẳng phải là một mỹ nhân trinh bạch.

Cao Thanh Vân trầm ngâm không nói gì. Mực quang sắc bén của y nhìn chằm

chấp vào mắt đối phương một lúc rồi hỏi ?

- Giả tử tiểu đệ chứng thực được Ngô phu nhân không có hành động thất đức thì Diêu huynh tự xử thề nào ?

Diêu Văn Thái ngạc nhiên hỏi lại :

- Cao huynh nói vậy là nghĩa làm sao, tiểu đệ chưa hiểu?

Cao Thanh Vân đáp :

- Diêu huynh đã có thành kiến trong lòng lại căm hận sâu xa, như con nhộng tự kéo kén trói buộc mình, không có đường giải thoát. Vạn nhất mà Ngô phu nhân vẫn giữ qui củ phụ nữ thì mối uất hận của Diêu huynh phát tiết vào đâu?

Diêu Văn Thái chưng hửng nói :

- Cao huynh nói câu này ra ngoài vấn đề.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Chẳng ra ngoài vấn đề chút nào cả. Giả tử Diêu huynh không bị ảnh hưởng thành kiến thâm căn cố đế này tất không có ý niệm tàn khốc nữa.

Diêu Văn Thái nói :

- Cao huynh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có điều chắc chắn là chẳng khi nào tiểu đệ lại yêu cầu Cao huynh làm việc thương thiên hại lý. Cái đó đối với lương tâm của Cao huynh chẳng có gì đáng thắc mắc.

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Hay lắm ! Vậy tiểu đệ hãy đến Diêu phủ. Diêu huynh tự mình chưa tra ra được bằng chứng, mà Ngô phu nhân lại làm cho Diêu huynh chẳng tài nào phá tan được hoài nghi thì tiểu đệ chắc rằng vụ này cũng có nguyên nhân. Diêu Văn Thái đứng dậy tiễn khách. Hai người ra khỏi sảnh đường.

Lúc này đã quá ngọ sang mùi, ánh dương quang tràn trề trong viện.

Cao Thanh Vân đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Diêu Văn Thái :

- Diêu huynh ! Giả tử cuộc bàn luận của chúng ta không đi đến đâu thì Diêu huynh thử đoán coi tiểu đệ sẽ làm cách nào ?

Diêu Văn Thái không sao hiểu được Cao Thanh Vân hỏi câu này với dụng ý gì, hẳn không dám phúc đáp một cách hồ đồ chỉ mỉm cười nói :

- Chắc Cao huynh tự biết mình đã nắm vững được sự kiện và câu chuyện của tiểu đệ là sự thực đúng như thế.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Cái đó cũng chưa nhất định. Giả tử Diêu huynh cũng là một tay kiêu hùng gian ác, chẳng coi tính mạng anh em đồng môn vào đâu thì câu chuyện giữa chúng ta chẳng phải đến đây là hết.

Diêu Văn Thái bật tiếng cười khô khan nói :

- May mà tiểu đệ không phải hạng người đó.

Cao Thanh Vân cười mát hỏi:

- Tiểu đệ nói thực cho Diêu huynh hay :

một khi đã trở mặt thì tiểu đệ quyết chẳng ham chiến làm chi, có điều con đường chạy thoát của tiểu đệ không phải là qua viện này, cũng không theo phía sau, mà là tiểu đệ phá cửa phòng mé tả.. Diêu Văn Thái biến sắc hỏi ?

- Cao huynh nói vậy là có ý gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ đã nghiên cứu phương pháp hành thích và tập kích, nên vừa bước chân vào đây đã coi hết mọi cách bố trí của Diêu huynh thì thấy chỉ có nẻo đường

mé tả là không được mai phục.

Vậy tiểu đệ phá cửa vào phòng rồi do cửa sổ thoát thân, khiến cho cách bố trí cùng mai phục của Diêu huynh thành ra vô dụng.

Diêu Văn Thái cười khanh khách không nói gì. Hãn khâm phục Cao Thanh Vân ở chỗ y chỉ thoáng qua đã biết rõ nhược điểm của mình.

Cao Thanh Vân lại cất bước. Y chưa ra khỏi viện, bỗng nghe Diêu văn Thái lớn tiếng gọi :

- Cao huynh hãy chờ một chút. Thanh âm tuyệt không có chút gì ác ý.

Cao Thanh Vân là tay sành nghe giọng nói, chỉ thoáng qua đã biết người ta tử tế hay có ác ý với mình. Y liền dừng bước lại ngó.

Diêu Văn Thái chạy đến bên Cao Thanh Vân khẽ nói :

- Nhân lực cùng cơ trí của Cao huynh khiến cho tín tâm của tiểu đệ tăng rất nhiều. Vì vậy mà có chuyện bí mật cần phải bộc bạch rõ với Cao huynh.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Chắc bây giờ hãn mới chịu đem chuyện Bành Xuân Thâm nói ra. Nhưng lạ Ở chỗ sao hãn không cho ta biết trước để cảnh cáo ? Gia tử năng lực của ta không cao thâm đến trình độ như hãn tưởng tượng, ta biết trước mà đề phòng hãn, há chẳng hay hơn ư ?

Quả nhiên Diêu Văn Thái nhỏ nhẹ hỏi :

- Cao huynh đã nghe ai nói tới tên Bành Xuân Thâm, một tay cao thủ ở Thần Câu môn bao giờ chưa ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ đã nghe tiếng y.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đơn Thương Độc Mã Vào Diêu Phủ

Diêu Văn Thái nói :

- Võ công Bành Xuân Thâm đã vào hàng thượng thặng.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng đã nghe người ta nói đến rồi.

Diêu Văn Thái hỏi :

- Cao huynh có biết hiện giờ hãn ở đâu không ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không hay.

Y mừng thầm :

- Hãn ở trong nhà ngươi, ngươi còn muốn ta đoán nữa ư ?

Diêu Văn Thái hạ thấp giọng xuống nói khẽ :

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh hay, xin Cao huynh đừng tiết lộ ra ngoài. Bành Xuân Thâm đã chết rồi....

Cao Thanh Vân sửng sốt tự hỏi :

- Phải chăng hãn vừa giết chết Bành lão ngô ?

Diêu Văn Thái lại nói tiếp :

- Hẳn chết từ năm năm trước mà đến nay vẫn chưa ai biết.

Câu này khiến cho Cao Thanh Vân rất đỗi ngạc nhiên. Y giật mình kinh hãi hơn cả lúc vừa rồi hẳn nhắc tới tên Bành Xuân Thâm. Dĩ nhiên y vẫn giữ vẻ thản nhiên, không để lộ cảm xúc ra ngoài mặt.

Diêu Văn Thái ngẫm nghĩ dường như để nhớ lại việc trước rồi nói tiếp :

- Tiểu đệ đã dùng lễ trọng mời hẳn giết chết con tiện nhân kia. Ngờ đâu hẳn lại mất mạng về tay thị. Hẳn chết máu thịt bầy nhầy, cảnh tượng rất thê thảm, rùng rợn....

Diêu Văn Thái khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Ngày ấy tiểu đệ chỉ nghĩ đến chuyện võ công mạnh hay yếu mà không biết tới "my thuật" của con tiện nhân còn lợi hại hơn võ công. Bành Xuân Thâm đã chết về nữ sắc của thị quyến rũ.

Cao Thanh Vân nói :

- Nghe lời Diêu huynh, tiểu đệ phân tích được hai điều. Một là Diêu huynh đã nhìn tận mắt thi thể của Bành Xuân Thâm. Hai là Diêu huynh đã có cách biết đích xác Bành Xuân Thâm vì "my thuật" của đối phương làm cho mê hoặc thành phân tán tâm thân mới bị đối phương giết chết.

Diêu Văn Thái nói:

- Đúng thế ! Khả năng phân tích sự việc của Cao huynh khiến tiểu đệ càng thêm kính phục.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Diêu huynh quá khen mà thôi. Về điểm thứ nhất, chẳng cần phải nói nhiều cũng tưởng tượng ra được. Thi thể Bành Xuân Thâm đã máu thịt bầy nhầy không còn chân tướng, Diêu huynh chỉ căn cứ vào di vật hoặc những điểm đặc biệt nào đó để nhận ra:

vụ này không thành vấn đề. Vấn đề là ở điểm thứ hai.....

Diêu Văn Thái ngắt lời :

- Cao huynh phán đoán cách nào mà hiểu được tiểu đệ đã nhận xét ra nguyên nhân đưa Bành Xuân Thâm đến chỗ uống mạng ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Tại hạ đã nói đó mới là vấn đề.

Y nghĩ thầm trong bụng :

- Hẳn làm lãnh tụ một phái quả nhiên có chỗ tài trí hơn người.

Diêu Văn Thái thủng thảng nói :

- Tiểu đệ nhận thấy thi thể Bành Xuân Thâm trần như nhộng, thân không đeo một mảnh áo, nên mạnh dạn đoán như vậy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Phải rồi ! Suy luận này thật cao minh. Bành Xuân Thâm đã đi giết người mà lúc bị giết lại thân thể lỏa lồ thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Diêu Văn Thái lẳng lặng ngó Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân liếc mắt nhìn Diêu Văn Thái nói :

- Nhưng Diêu huynh không phải là người nông nổi bồng bột thì những chứng cứ này quyết chưa chịu tin chắc. Nếu Diêu huynh có ý cho nghe thì tiểu đệ rửa tai chờ đợi.

Diêu Văn Thái lộ vẻ khâm phục đáp :

- Phải rồi ! Còn một chứng cứ nữa. Tiểu đệ thấy Cao huynh đã tin lời, tưởng việc xấu xa này bất tất phải nói làm chi ?

Cao Thanh Vân nói :

- Không sao. Diên huynh cứ việc nói hết ra.

Y nghĩ thầm trong bụng - Giả tử mình không hỏi thì nhất định hẳn cho mình là hạng khả nghi.

Cả hai tay đều là những nhân vật giang hồ, thông minh cơ trí hơn đời. Tuy đã ở trong tình trạng hợp tác mà vẫn ngấm ngầm thử thách cùng đấu trí với nhau. Nhưng đây cũng là lẽ đương nhiên, chẳng có chi quái lạ.

Diêu Văn Thái nói :

- Tiểu đệ còn lo Bành Xuân Thâm có thể bị lộ trần truồng rồi mụ mới dùng loạn đao đâm chém, khiến cho tử trạng càng thêm khủng khiếp.... :

Y ngừng lại một chút rồi tiếp - Vì thế tiểu đệ sai một ông già rất giàu kinh nghiệm khám xét tử thi một cách kỹ lưỡng. Quả nhiên lão nghiệm ra Bành Xuân Thâm lúc chết đã cùng đàn bà giao hợp. Hơn nữa ở hạ bộ y còn tìm ra được những dấu vết của đàn bà dính vào, chứ người đàn ông không có.

Cao Thanh Vân gật đầu lia lịa khen:

- Thật là cao minh ! Thật là cao minh !....

Nhưng trong lòng y rất đối hoài nghi, vì y đã chỉ điểm cho Thần Câu môn đi điều tra Ngô Đình Hương lại theo thị hiếu của Bành Xuân Thâm mà phát giác ra Bành còn ở Diêu phủ, mà hiện giờ lại đủ chứng cứ hiện nhiên Bành Xuân Thâm chết ở trên giường Ngô Đình Hương là nghĩa làm sao ?

Trong lòng vừa nghi ngờ vừa hứng thú, Cao Thanh Vân đi trên đường phố. Hắn vừa đi vừa nghĩ bụng :

- Nhưng bí mật về Bành Xuân Thâm phải phanh phui cho biết rõ mới được. Thật mìnll không ngờ hẳn lại chịu nhận lễ của Diên Văn Thái để đi sát hại Ngô Đình Hương. Thuyết của Diêu Văn Thái so với những lời Phàn Phiếm có chỗ khác

nhau. Bây giờ điều thứ nhất thì một là Bành Xuân Thâm chưa chết, hai là Ngô Đình Hương chẳng phải một yêu nữ trong Cự Lạc giáo. Chờ ta giải quyết xong vụ Ngô thị, hoặc giả sẽ tìm ra cách khiến cho Âu Dương Tinh khỏi lọt vào tay Lục Minh Vũ....

Y rẽ vào trong ngõ hẻm đi tới một gian phòng không, thấy Từ Phác vẫn nằm trên giường, dương mắt nhìn lên nóc nhà.

Cao Thanh Vân lại giải huyệt cho hẳn rồi nói :

- Tiểu đệ đã gặp lệnh sư huynh. Bây giờ thành thế hợp tác với nhau rồi. Tiểu đệ có chỗ đắc tội, mong Từ huynh miễn thứ.

Từ Phác đứng dậy hỏi :

- Cao huynh nói vậy là phải lắm. Có điều tiểu đệ chưa hiểu hai vị thương nghị đi đến kết quả nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Lệnh sư huynh ban đầu bị tiểu đệ đem mối yên nguy của Từ huynh ra uy hiếp, y không dám động thủ. Sau bàn luận đến chỗ vui vẻ, tiểu đệ được y hoan nghênh và ủy thác cho việc điều tra Ngô Đình Hương. Nếu Ngô thị có hành vi thất đức thì phải xử tử.

Từ Phác thở dài nói :

- Chắc là Cao huynh có thể mã đáo đạt thành công.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi :

- Từ huynh nghe tiểu đệ nói đến việc xử tử Ngô Đình Hương mà lại thở dài là nghĩa gì? Nếu tiểu đệ đem câu chuyện này cáo tố với Diêu huynh, không hiểu y nghĩ sao ?

Từ Phác giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Cao huynh hỏi câu này là có ý gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hiển nhiên Từ huynh có lòng thương hại Ngô Đình Hương. Dù Ngô thị có hành vi dâm ô thất đức, Từ huynh cũng lượng thứ cho thị phải không ? Tại sao vậy ?

Từ Phác ngạc nhiên ấp úng :

- Tiểu đệ cũng không biết. Vừa rồi tiểu đệ thờ dài không phải vì có chuyện lo buồn. Chẳng ngờ cái đó cũng lọt vào mắt Cao huynh rồi sinh ra lăm chuyện.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi :

- Nếu Từ huynh không có chuyện lo buồn thì sao tiếng thờ dài lại từ đáy lòng phát ra ? Chà chà ! Từ huynh đi thương xót một người đàn bà dâm đăng há chẳng là chuyện lạ ?

Từ Phác vội giải thích - Cao huynh có điều chưa hiểu. Vị đại tẩu đó của tiểu đệ ngày trước ở với mọi người rất tử tế. Trong con mắt tiểu đệ thì đại tẩu ngoài tính cương cường, y không thích chịu điều gì bó buộc. Y là người rất tốt, có đại lượng, hiểu lẽ phải mà lại xinh đẹp nữa. Bất luận trường hợp nào hay phương diện nào, y đều không có dáng điệu con người dâm đăng thất đức.

Cao Thanh Vân sắc mặt trở lại hòa hoãn hơn một chút nói:

- Té ra là thế.

Từ Phác hỏi :

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải tận trung với sư huynh. Nếu đại tẩu là người dâm đăng thật sự thì chính tiểu đệ cũng ra tay hạ sát y quyết chẳng chầu mày, tiểu đệ nói vậy chẳng hiểu Cao huynh có tin hay không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ tin lời Từ huynh không phải là giả trá. Tiểu đệ muốn hỏi một câu là Từ huynh có ý kiến gì về thuật "my hoặc" của Ngô Đình Hương ?

Từ Phác đáp :

- Y luyện tập công phu ngoại môn quả có "my thuật", nhưng vì lẽ gì y luyện tập công phu yêu tà đó và đã học ở nơi ai thì y không nói ra.

Cao Thanh Vân nói :

- Đáng lý y nói ra mới phải, nếu quả việc đó chẳng có gì phải dấu diếm.

Từ Phác hỏi :

- Bản tính y rất quật cường, người ta càng bức bách thì y càng không chịu nói. Vấn đề nghiêm trọng này mọi người đã hàng ngày thảo luận trong khoảng thời gian khá lâu.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Khi các vị thảo luận, Ngô thị có ngồi đó không ?

Từ Phác đáp :

Bọn sư huynh sư đệ của tại hạ gồm sáu người, ăn ở với nhau rất thân thiện, không việc gì là không bàn định với nhau, thường thường ngồi chung một chỗ. Dĩ nhiên đại tẩu cũng có lúc hiện diện tại trường, nhưng rồi y rũ áo ra đi, không lý gì đến câu chuyện của bọn tại hạ.

Cao Thanh Vân nói :

- Có thể vì y nhận thấy các vị không nên can thiệp vào.

Từ Phác nói :

- Có lẽ thế. Sau khi đại tẩu luyện xong "my thuật" rồi thì y cười nói cùng cử chỉ tựa hồ kêu gọi mối thâm đặng trong lòng người ta, khiến cho bọn tại hạ rất đổi băn

khoản.

Cao Thanh Vân nói :

- Cứ coi ma lực cổ hoặc của Lục Minh Vũ thì đủ rõ câu chuyện này không phải là giả dối.

Từ Phác nhăn nhó cười đáp :

- Nhưng bọn tại hạ là tình anh em thì khi nào lại nẩy tà niệm với đại tẩu. Vì thế nên mọi người đều dời xa đại tẩu ngay.

Cao Thanh Vân nói :

- Quả nhiên đó là biện pháp duy nhất.

Từ Phác nói :

- Đại sư huynh rất yêu đại tẩu rồi từ khi chuyện này xảy ra, y cơ hồ phát điên, song khốn nỗi không tìm ra được bằng chứng gì. Thậm chí y không thể nói ra là đại tẩu có điều tội lỗi nhưng tình yêu đối với đại tẩu mỗi ngày một phai nhạt. Đại sư huynh đành tìm một cô gái thật đẹp để gửi gắm mối tình.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu tiểu đệ bị đẩy vào hoàn cảnh này cũng đành làm như vậy.

Từ Phác nói :

- Bấy giờ lại đến lượt đại tẩu sinh lòng bất mãn gây lộn nhiều lần. Đại sư huynh liền ngấm ngầm bảo đại tẩu phải trừ bỏ "mỹ thuật". Chẳng hiểu tại sao đại tẩu không nghe lời. Đại sư huynh cũng không nhượng bộ. Sau đại sư huynh dọn đi ở xa. Nếu là người thường thì còn dễ thu xếp, nhưng đại sư huynh lo lắng cho danh dự bản phái đành phải ly khai Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Vậy mà tin tức của Phàn Phiếm lượm được thì lại nói Ngô Đình Hương dùng thủ đoạn hãm giết Diêu Văn Thái và cô gái kia nên bắt buộc họ phải rời xa đến tận

Trường An.

Y liên hỏi :

- Từ đó trở đi các vị vẫn giám thị Ngô Đình Hương chứ?

Từ Phác đáp :

- Đúng rồi ! Nhưng chẳng tìm được một chút bằng chứng nào về đường ăn nết ở của đại tẩu.

Câu trả lời này của Từ Phác cũng giống như Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Như thế há chẳng là lạ lắm ư ?

Từ Phác đáp :

- Theo lẽ ra thì sau khi đại tẩu luyện xong "mỹ thuật" rồi, tính tình biến thành dâm dăng. Do đó y cần phải có đàn ông. Thế mà bọn tại hạ không sao điều tra ra chút gì mới là chuyện lạ Tiểu đệ đi các nơi điều tra những người luyện môn công phu này, tuy có mấy người hiểu được nhưng học thuật hãy còn nông cạn.

Đột nhiên hần dưng lai, dương mắt lên ngó Cao Thanh Vân chăm chặp hồi lâu mới nói tiếp :

- Tiểu đệ sau khi hiểu biết thủ đoạn cùng bản lãnh của Cao huynh, thêm vào môn cổ hoặc của Lục Minh Vũ, mới tình ngộ và hiểu vì lẽ gì trước nay không sao tìm ra được chứng cứ.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Vì lẽ gì không điều tra được?

Từ Phác đáp :

- Tiểu đệ thấy thủ đoạn của Cao huynh xuất quỷ nhập thần liền nghĩ ngay đến Lục Minh Vũ cũng không kém Cao huynh thì hành động của hắn qua được tai mắt mình chẳng phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân "ồ" lên một tiếng rồi hỏi :

- Các vị cho rằng đối tượng của Diêu phu nhân là Lục Minh Vũ chẳng ?

Từ Phác đáp :

- Đúng thế ? Hiện giờ tuy chưa có gì làm chứng cứ, nhưng phải là người thân thủ ghê gớm như Lục Minh Vũ mới che được tai mắt tặc phái.

Cao Thanh Vân gật đầu không nói gì. Ý nghĩ bụng :

- Ta hãy để cho họ hiểu lầm là Lục Minh Vũ, rồi ngấm ngầm điều tra xem Bành Xuân Thâm sống chết thế nào.

Nên biết Cao Thanh Vân qua lại giang hồ lâu ngày, già dặn về nhân tình thế cố, liệu việc đời một cách sâu xa, thường khi thấy sự việc khác hẳn với chân tướng. Nhất là đứng trước mỗi xung đột về lợi hại, con người thường bóp méo sự thực, hay là có thiên kiến càng không giữ được mực bình thường. Vì thế nên người phái Lạc Xuyên nói về Ngô Đình Hương khác với những tin tức của Phàn Phiếm cũng không phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân biết công phu điều tra của mình chưa lượm được kết quả gì, y đi đến kết luận:

Những điều nghe thấy chưa chính xác và còn phải điều tra lần lần chứ không hấp tấp được.

Có điều vụ này mà liên quan đến Lục Minh Vũ thì hoặc giả ở nơi Ngô Đình Hương, y tìm ra được cách phá mã thuật của Lục Minh Vũ. Đó là một việc mất nhiều công phu để thám thính cho ra.

Cao Thanh Vân suy nghĩ vụ công này một cách tổng quát rất mau lẹ rồi hỏi :

- Từ huynh ! Tiểu đệ muốn gặp Diêu phu nhân thì làm thế nào ?

Từ Phác ngập ngừng đáp :

- Cái đó..... cái đó.....

Cao Thanh Vân nói :

- Y đã không phải là người đàn bà tầm thường đồng thời là phu nhân của chường môn phái Lạc Xuyên nên hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Từ Phác lắc đầu, nhăn nhó cười đáp :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ chẳng có cách nào để giúp Cao huynh cả.

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt nói :

- Từ huynh nói vậy là sai. Nên biết nếu chúng ta gặp Ngô thị phu nhân một cách thuận lợi thì may ra còn có thể rửa sạch tội cho Ngô thị, nếu Ngô thị quả nhiên oan uổng. Đồng thời Ngô thị mà có hành động dâm tà thật sự thì tiểu đệ cũng yên tâm hạ thủ giết đi để trừ cái ung nhọt cho quý phái.

Y ngó Từ Phác thấy hẳn đã xúc động liền tiếp:

- Giả tỷ tiểu đệ không có cách nào thuận tiện để gặp Diêu phu nhân thì phải dùng cách lén lút ngỗ hầu đạt mục đích. Nhưng trường hợp này thành ra thế đại nghịch, e rằng không còn cách nào lựa chọn được nữa.

Từ Phác thở dài hỏi :

- Cao huynh bức bách tiểu đệ, tựa hồ nhận định tiểu đệ có cách đưa Cao huynh đến yết kiến đại tẩu. Về điểm này tiểu đệ không sao hiểu được.

Cao Thanh Vân đáp :

- Lý lẽ này rất đơn giản. Tỷ như Diêu phu nhân muốn ám sát Diêu huynh thì thật dễ dàng, vì Ngô thị hiểu rõ thị hiếu, tính nết cùng tập quán của Diêu huynh, chỉ

ra tay một. cách bất ngờ là làm xong được ngay. Từ huynh đã biết rõ mọi điều về Diêu phu nhân, dĩ nhiên cũng có thể nghĩ được biện pháp giúp tiểu đệ. Từ Phác không sao được, chấp tay nói :

- Tiểu đệ đã gặp rất nhiều cao nhân, nhưng chưa thấy ai ghê gớm bằng Cao huynh. Cao Thanh Vân nở một nụ cười cao ngạo, nghĩ thầm :

- Ta lợi hại thế nào. Bất quá người mới được ném một chút. Thực ra thủ đoạn ta hãy còn nhiều lắm.

Y liền nói :

- Vậy ra Từ huynh có biện pháp ư ? Từ Phác đáp :

- Tiểu đệ hãy nói ra để Cao huynh nghe. Còn làm được hay không, cái đó chưa chắc.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại tẩu là người Hoài Dương. Trong nhà còn một vị huynh trưởng. Cao huynh tự giới thiệu là người ở Hoài Dương muốn diện kiến đại tẩu. Đại tẩu cho là ở nhà có việc hoặc giả chịu ra gặp Cao huynh chẳng ?

Cao Thanh Vân nói :

- Biện pháp này có thể làm được đây.

Từ Phác ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Cao huynh dùng kế đó chẳng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế.

Từ Phác hỏi :

- Tại sao Cao huynh không ngấm ngấm điều tra?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Tiểu đệ có lý lẽ của tiểu đệ. Nói rút lại tiểu đệ cố gắng làm cho người ta khỏi chịu mỗi oan khuất.

Câu chuyện giữa hai người đến đây là kết thúc.

Cao Thanh Vân đi về phía Diêu phủ. Y đi vòng quanh trong ngõ hẻm. Dọc đường không gặp một người võ lâm nào.

Tới Diêu phủ, Cao Thanh Vân thấy tường vây cao ngất mà cổng lớn đóng chặt. Chỉ để cái cổng mé bên cho người ra vào. Y gõ cổng thì thấy một lão già chạy ra..

Cao Thanh Vân nói.

- Xin bẩm dùm với phu nhân một tiếng là tại hạ Ở Hoài Dương đến ra mắt.

Lão già chau mày đáp - Tiểu lão chưa gặp các hạ bao giờ ?

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Lão trượng cứ bẩm phu nhân như vậy là người hiểu ngay có việc gì rồi.

Lão già ngần ngừ một chút rồi dẫn Cao Thanh Vân vào phủ.

Cửa trong cũng có người gác. Lão già dặn gã mấy câu rồi một mình đi vào nhà trong.

Sau một lúc khá lâu, lão mới trở ra.

Cao Thanh Vân vừa nhìn thần sắc lão đã biết ngay là có kết quả.

Lão già nói :

- Mời quý khách vào đi. Phu nhân đang chờ quý khách ở hậu sảnh. Cao Thanh

Vân gật đầu đi theo lão.

Xuyên qua một tầng tòa viện mà không thấy tiếng người. Bốn bề yên lặng như tờ, hoa cỏ ngoài sân rất tốt tươi và hàng lối tề chỉnh.

Phía trong cửa sảnh đường có ả tỳ nữ đang chờ. Ả này tướng mạo khá xinh đẹp. Nhất là cặp mắt thị tỏ ra thông minh, mẫn cán.

Ả tỳ nữ khẽ cất liếng hỏi :

- Đại gia đeo đao làm chi ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nó là vật phòng thân nên không bao giờ tị hạ rời khỏi bên mình.

Nữ tỳ nói :

- Phía trong là nội trạch. Phu nhân đang chờ ở đó. Đại gia đừng đeo hung khí hay hơn.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Nếu trong phủ có lệ luật như vậy thì tại hạ xin chờ ở đây, mời phu nhân ra hội kiến cũng được.

Nữ tỳ ngó Cao Thanh Vân bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi :

- Đại gia bao giờ cũng đeo bên mình hay sao ?

Cao Thanh Vân đồng dục đáp :

- Phải rồi !

Nữ tỳ thấy y kiên quyết bèn nói - Nếu vậy mời đại gia vào đi.

Cao Thanh Vân vừa đi theo nữ tỳ vừa nói :

- Rút cục tại hạ vẫn đeo đao tiến vào, vừa rồi hà tất phải một phen lý luận? Nữ tỳ cũng không chịu kém hỏi lại :

- Phải chăng đại gia có điều chi bí mật về thanh đao này nên mới kiên trì giữ nó ?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này đáo để thật ! Thị vẫn còn có ý điều tra gốc gác ta ở nơi thanh đao này..

Dĩ nhiên y không thừa nhận được, liền hững hờ đáp :

- Bất luận cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ còn tại hạ, trước khi gặp phu nhân, nhất quyết không rời thanh đao này.

Ả nữ tỳ đột nhiên dừng bước, xuýt nữa Cao Thanh Vân đụng vào người thị.

Nữ tỳ dương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Cao Thanh Vân hỏi :

- Đại gia đã gặp phu nhân bao giờ chưa ?

Cao Thanh Vân sững sờ một chút rồi đáp.

- Tại hạ chưa gặp qua. Y không trả lời như vậy không xong vì y sợ Ngô Đình Hương có khi ẩn mình gần đây mà muội nghe nói đã gặp muội rồi là y dối trá.

Nhưng câu trả lời này cũng sinh chuyện rắc rối. Ả nữ tỳ hỏi ngay:

- Vừa rồi nghe đại gia nói thì dường như đã biết phu nhân rồi và phải được gặp người mới cam tâm. Nếu đại gia chưa gặp phu nhân bao giờ thì làm sao mà nhận được ra ? Giả tử phu nhân nghi ngại xây chuyện bất ngờ phái người giả mạo ra tiếp, đại gia thị sao ?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay được, nữ tỳ cười nhạt hỏi tiếp ?

- Trong trường hợp này đại gia tính thế nào ? Cao Thanh Vân xoay chuyển ý

ngĩ trong đầu óc rồi miễn cưỡng đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Nữ tỳ nói :

- Ủa ! Đại gia nên biết phu nhân có tiếp kiến hay không là do tay tiểu tỳ sắp đặt.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nói bậy ! Phu nhân chẳng phải là người chưa từng tiếp kiến ai. Chẳng lẽ y lại sợ tại hạ ?

Nữ tỳ đáp :

- Sợ thì không sợ. Nhưng không muốn gặp người ngoài.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Tuy tại hạ từ Hoài Dương tới, nhưng không phải ở họ Ngô thì cũng là người ngoài, vậy phu nhân sao lại chịu tiếp kiến.

Nữ tỳ hỏi lại:

- Tiểu tỳ chỉ muốn đại gia trả lời câu :

làm thế nào để nhận ra được phu nhân là chân hay giả ?

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt đáp :

- Cứ thấy mặt là biết, hay chỉ nghe hỏi một hai câu cũng nhận ra. Y buột miệng nói vậy mà khiến cho nữ tỳ hiểu lầm tưởng y đã có ám hiệu.

Nữ tỳ vẻ mặt tươi tỉnh trở lại vừa cười vừa trở gót bước đi.

Qua một cửa viện nhỏ ra đến tòa sảnh đường. Trong sảnh đường đã có một phu nhân đứng ở phía trong cửa. Theo sau phu nhân là một tên tỳ bộc.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cạn Nồi Lòng Đang Thù Hóa Bạn

Cao Thanh Vân thấy trước mắt sáng lòa. Y nhìn mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường. Nàng chưa đầy ba chục tuổi, nhan sắc khiến cho người ta phải rung động.

Cao Thanh Vân tuy đã tiên liệu Tử y ngọc tiêu Ngô Đình Hương nhất định là con người xinh đẹp, nhưng y không ngờ nhan sắc của nàng lại kiều diễm đến thế này.

Y lấy con mắt thích khách để nhận xét và phán đoán sắc đẹp của thiếu phụ, liền nhận ra cái làm cho người ta rung động không phải ở nhan sắc mà là ở thân hình óng ả, tư thế nàng đứng cũng thành một kiểu cao thượng khác đời.

Cao Thanh Vân tự hỏi :

- Tại sao thiếu phụ này lại không thích làm cho người ta có ý niệm dâm tà? Nếu nàng đã luyện thành "mỵ thuật" thì phong độ của nàng phải làm cho đàn ông rạo rức trong lòng mới phải chứ ?

Y bước vào sảnh đường chấp tay hỏi ?

- Phải chăng tôn giá là Diêu phu nhân ?

Thiếu phụ diễm lệ gật đầu hỏi lại.

- Các hạ là ai ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tôn giá là bậc cao minh thử đoán coi tại hạ là ai ?

Ngô Đình Hương nhú cặp lông mày xinh đẹp nói :

- Té ra các hạ không phải ở Hoài Dương đến đây?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Tôn giá cũng không phải là Ngô Đình Hương chăng ?

Thiếu phụ xinh đẹp sừng sốt hỏi :

- Ai bảo bản nhân không phải ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ bảo tôn giá chẳng phải là Ngô Đình Hương ?

Thiếu phụ tươi cười hỏi :

- Vậy các hạ bảo bản nhân là ai ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ cũng không biết, nhưng dung nhan tôn giá tươi đẹp khiến cho người ta sinh lòng kính ái.

Thiếu phụ nghe y nói câu này, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Nàng ngẫm nghĩ một chút rồi thủng thẳng nói :

- Chẳng dấu gì các hạ. Bản nhân đúng là Ngô Đình Hương.

Nàng thanh minh một cách trịnh trọng khiến cho con người đã từng trải sóng gió, nhân lực hơn đời là Cao Thanh Vân không khỏi hồ đồ. Y nghĩ thầm trong bụng :

- Nghe lời nàng nói dường như rất có vẻ thành thực. Nếu nàng là Ngô Đình Hương thực sự thì sao ta không thấy trong người nàng một chút thái độ nào là dâm tà quyết rũ.

Ngô Đình Hương thấy Cao Thanh Vân chau mày suy nghĩ liền hỏi :

- Các hạ là ai ? Tại sao lại lợi dụng quê hương của bản nhân để đến đây hội diện ? Cao Thanh Vân thấy mình bị dồn nào thế bí, chẳng còn cách nào chối cãi được nữa, liền theo kế hoạch đã định trước, đi vào vấn đề. Y đáp :

- Tại hạ đến thỉnh cầu phu nhân chuẩn cho được gặp một người.

Ngô Đình Hương gạt đi - Bất cứ là ai bản nhân cũng không tiếp.

Cao Thanh Vân giải thích :

- Không phải tôn giá mà là tại hạ muốn gặp người đó.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Vụ này có liên can gì đến bản nhân ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu phu nhân không cho thì thật khó mà gặp y được.

Ngô Đình Hương thản nhiên hỏi lại :

- Người ấy là ai ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ xin thanh minh trước là bất luận có gặp y hay không cũng xin vì phu nhân mà giữ bí mật. Người đó là...

Y nói mỗi lúc một hạ thấp giọng xuống khiến cho Ngô Đình Hương phải tiến gần lại, chú ý lắng tai.

Cao Thanh Vân chưa nói tên người kia ra đột nhiên bước mau tới cửa sổ. Động tác cực kỳ mau lẹ y đá cửa sổ thò đầu nhìn vào.

Cử động này chỉ trong nháy mắt là xong, đủ tỏ Cao Thanh Vân đã tính đúng mức quãng cách, lại hiểu rõ cả chi tiết mở cửa thế nào.

Cao Thanh Vân dừng lại dưới cửa sổ, quay ra nhìn Ngô Đình Hương tủm tỉm cười nói :

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ.... Ngô Đình Hương thoăn thoắt bước tới. Phong độ của nàng rất xinh đẹp. Cử động toàn thân của nàng bao quát từ bước chân đến mái tóc lật lên lật xuống đều khiến cho người ta này ra một ý niệm yêu đương và kính cẩn. Bất cứ ai đã ngó thấy phong độ của nàng một lần là không quên được nữa. Ngày sau chỉ nhìn bóng sau lưng cũng nhận ra ngay.

Ngô Đình Hương còn cách Cao Thanh Vân bốn, năm bước thì dừng lại. Bên môi nàng thoáng lộ một nụ cười chế diễu. Về mặt trấn tĩnh phi thường, nàng thủng thẳng hỏi :

- Các hạ đã thấy gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đó là người mà tại hạ muốn gặp mặt.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Nơi đây làm gì có người mà các hạ muốn gặp mặt ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ đã trông rõ bóng sau lưng y rồi.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Được lắm. Dù có người đó nữa thì làm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ đã trình bày với phu nhân là giữ vụ này rất bí mật, không tiết lộ ra ngoài.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Bản nhân phải cảm tạ các hạ bằng cách nào về hảo ý mà các hạ giữ bí mật cho ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Phu nhân bất tất phải dò xét tại hạ. Không phải tại hạ đến đây mới nói dè chừng, mà thực ra tại hạ đã điều tra rõ ràng người đó là ai, đồng thời trong tay đã nắm vững bằng chứng. Ngô Đình Hương nghe Cao Thanh Vân bảo chẳng phải nói dè chừng, đâm ra lòng dạ hồ đồ.

Bao nhiêu ý nghĩ từ trước đều bị lật ngược. Dĩ nhiên nàng cần chứng nghiệm xem lời nói của Cao Thanh Vân là chân hay giả.

Nàng hỏi :

- Các hạ muốn hội diện với người đó ư ? Y ở họ gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Y họ Bành. Có đúng không ?

Cao Thanh Vân đã thấy tròng mắt đối phương chiếu ra những tia sát khí rùng rợn. Cái đó chứng tỏ người đàn ông kia họ Bành không còn sai nữa. Bằng không đúng thì nàng bất tất tính đến chuyện giết Cao Thanh Vân để bịt miệng và dĩ nhiên mắt nàng không lộ sát khí.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Các hạ kiểm y có chuyện gì ?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ.

- Nàng biết ta không nói mà cũng cứ hỏi, đủ tỏ nàng muốn kéo dài thời gian. Theo lẽ ra thì kéo dài thời gian cũng chẳng lợi gì cho nàng, mà nàng nên đánh ngay để quyết định mới phải. Vậy cử động này hẳn có thâm ý. Ta hiểu rồi. Bành Xuân Thâm bây giờ ra ngoài coi xem ta có viện binh đến không ? Nếu không có, hẳn sẽ

trở lại cùng nàng liên thủ hiệp lực để giải quyết ta một cách mau chóng.

Y lắc đầu đáp :

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Ngô Đình Hương nói ngay.

- Thế thì các hạ cũng khó được gặp y.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Câu này đủ chứng minh phu nhân muốn kéo dài thời gian, dĩ nhiên phu nhân đã nhận được ám hiệu của Bàn lão ngũ và hiểu rằng hẳn chưa từng gặp tại hạ, nên hai người bàn tính với nhau đánh chết tại hạ để vĩnh viễn không mở miệng được nữa...

Ngô Đình Hương làm bộ tươi cười hỏi :

- Làm gì có chuyện đó ? Bàn lão ngũ là ai ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Xin chờ một chút rồi y sẽ lộ diện có đúng thế không ? Bây giờ hãy tạm gác chuyện đó, tại hạ xin hỏi phu nhân một điều :

phu nhân có biết vì lẽ gì mà ban đầu tại hạ tưởng phu nhân không phải là Ngô Đình Hương ?

Câu này quả nhiên khiến cho đối phương thích thú. Tuy nhiên nàng cố giữ vẻ thản nhiên. Có điều nàng mong muốn biết tâm tình của đối phương thành ra không dấu được. Nàng hỏi :

- Có phải các hạ coi không giống chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thực.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Trước kia các hạ đã được gặp bản nhân hay là coi bức họa ?

Cao Thanh Vân :

- Tại hạ chưa được thừa nhận mà cũng không được coi bức họa của phu nhân.

Ngô Đình Hương tức mình hỏi:

- Chưa coi thấy mặt sao lại biết không giống ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Vấn đề này là yếu điểm bao quát cả sự việc. Phu nhân cùng Diêu Văn Thái, Bàn Lão Ngũ và cả tại hạ nữa đã khiến cho cục diện biến thành tình trạng này. Vấn đề là ở điểm đó mà sinh ra.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Câu chuyện có điều phức tạp, hư ảo, khiến cho phu nhân khó hiểu. Vậy tại hạ xin nói vắn tắt là...

Cao Thanh Vân chưa dứt lời thì bị tiếng kẹt cửa làm cho đứt đoạn.

Y đảo mắt nhìn ra thấy ngoài cửa sổ có người che mặt, cặp mắt loang loáng đang nhìn y chăm chăm.

Cao Thanh Vân nhìn lại trong khoảnh khắc rồi hạ thấp xuống một chút.

Đột nhiên thanh đao rút ra khỏi vỏ đánh keng một tiếng. Ánh hàn quang dàn dụa.

Người che mặt bên ngoài cửa sổ bị luồng đao khí lợi hại của Cao Thanh Vân đẩy lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân trầm giọng nói :

- Các hạ quả là Bành Xuân Thâm. Nếu là người khác thì ít ra phải lùi lại , bước. Người che mắt vẫn không lên tiếng, chỉ dương cặp mắt cú vọ lên mà nhìn. Chắc hẳn còn chờ ám hiệu của Ngô Đình Hương để tiện liên thủ tấn công.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Bành huynh đã điều tra ra tiểu đệ đến đây một mình nên yên tâm trở lại đối phó. Thực ra lão huynh lộ diện và tiểu đệ báo danh trước thì lão huynh bất tất phải phí công ra ngoài điều tra.

Y tâm trí hơn người, dùng lời tuyệt diệu đẩy đối phương vào tình thế không nói không được.

Đồng thời y nhử mồi mang tên họ của mình.

Người che mặt quả nhiên cất tiếng hỏi:

- Thân thủ của các hạ quả là cao minh. Không hiểu các hạ là cao nhân phương nào ?

Cao Thanh Vân mau lẹ đáp :

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân, ngoại hiệu là Bạch Nhật thích khách.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân ư ? Tên hiệu của các hạ nghe hay đấy. Người che mặt chuyển động mục quang. Hiển nhiên hẳn đã được nghe thanh danh của Cao Thanh Vân và cũng tiên liệu là một tay cao thủ hạng nhất võ lâm hiện nay.

Hắn nói theo.

- Đúng rồi ! Tại hạ thường nghe nói Cao huynh trước nay đi đâu cũng đi một mình. Giết người giữa ban ngày để như trở bàn tay.

Cao Thanh Vân đáp :

- Đó là người ta đồn vậy thôi, chẳng thể tin được. Có điều tiền đệ trước nay hành động việc gì cũng chỉ đi một mình là đúng sự thực. Vì thế mà Bành huynh cùng Ngô phu nhân có giết chết tiểu đệ Ở trong nhà này, nhứt định người ngoài chẳng một ai hay. Người che mặt đáp.

- Bản lĩnh của Cao huynh quả nhiên không phải tầm thường, nên mới hiểu được thân phận của tiểu đệ.

Hắn vừa nói vừa mở tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

Cứ coi bề ngoài thì hắn chỉ chừng ba mươi tuổi, nước da trắng trẻo, mày thanh mắt sáng và răng trắng môi hồng. Thật là một nhân vật phong lưu tuấn tú. Cao Thanh Vân ngó đối phương thấy nhân phẩm tao nhã không có dáng kẻ thất phu lỗ mãng, phong độ thật xứng với Ngô Đình Hương thành đôi người ngọc. Y nghĩ tới hai người này ở với nhau một chỗ cũng là chuyện tự nhiên, chứ không nghĩ gì đến chỗ họ phạm tội.

Cao Thanh Vân quay lại nhìn Ngô Đình Hương, càng phát giác ra mối đồng tình của nàng không phải là lầm lạc. Có điều theo lẽ giáo ngoài đời trần tục thì họ là đôi gian phu dâm phụ. Ngô Đình Hương giật giọng hỏi :

- Ô hay ! Cao huynh ngó gì vậy ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu tại hạ mà đem ý nghĩ trong lòng nói ra tất khiến hai vị phải giật mình kinh hãi.

Bành Xuân Thâm nở nụ cười cao nhã hỏi :

- Thật thế không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ vừa nghĩ rằng hai vị quả là lang tài nữ mạo trời sinh ra để sánh đôi với nhau.

Ngô Đình Hương đã ngoài ba mươi thôi nhưng mặt nàng còn non chỉ bằng người ngoài hai mươi mà thôi. Đối với việc đời nàng đã từng trải khá nhiều kinh nghiệm phong phú.

Tuy nhiên nàng nghe Cao Thanh Vân nói bậy cũng hờn hờ tươi cười ra chiều rất cao hứng.

Bành Xuân Thâm cũng tỏ vẻ cảm xúc. Hắn khẽ lắc đầu thờ dãi.

Cao Thanh Vân thu bảo đao về, trở vào bộ bàn ghế kê bên tường hỏi :

- Chúng ta vào trong kia ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện được không ? Nếu hai vị nhận thấy cần phải giết tại hạ thì tại hạ cũng xin bồi tiếp quyết không trốn lánh Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương đưa mắt nhìn nhau. Hai người không ngờ sự tình diễn biến ra đến thế này. Xem chừng bây giờ không thể giải quyết bằng chuyện giết nhau. Ngô Đình Hương tỏ vẻ đồng ý trước, Bành Xuân Thâm liền nhảy vào sánh đường..

Ba người an tọa rồi, Ngô Đình Hương vỗ tay một cái. Một tên tiểu tỳ chạy vào. Quả nhiên nàng sai tiểu tỳ pha nước làm theo lời Cao Thanh Vân..

Bành Xuân Thâm lên tiếng hỏi tiếp :

- Cao huynh tới đây có điều chi dạy bảo ?

Cao Thanh Vân thẳng thắn đáp :

- Có hai việc :

một là xin hai vị chỉ giáo cách khác chế "cổ thuật" của Lục Minh Vũ. Y vừa nói câu này, Bành, Ngô, hai người đều kinh hãi. Ngô Đình Hương sai rót trà vào chung để trấn tĩnh tâm thần. Bành Xuân Thâm cố gắng nở một nụ cười mát. Y toan cất lời thì Cao Thanh Vân đã cướp lời :

- Bành huynh ! Ngô cô nương ! Xin hai vị hãy nghe tiểu đệ một lời, câu chuyện chúng ta đang bàn tới đây xin hai vị nên nói thực, đừng có lấp lửng. Ngô Đình Hương gật đầu đáp :

- Như thế càng hay. Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ cần đi cứu một cô bạn gái, hiện giờ cô ở với Lục Minh Vũ. Nếu chần chờ thì e rằng cô sẽ biến thành người Cực Lạc giáo. Vừa đề cập đến Cực Lạc giáo Y vừa đưa cặp mắt sắc bén quan sát về mặt Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm. Quả nhiên phản ứng của hai người không làm cho y thất vọng. Ngô Đình Hương trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cao tiên sinh đã đề cập tới Lục Minh vũ và Cực Lạc giáo, vậy chúng ta không nên quanh co nữa. Có điều bản nhân chưa hiểu Cao tiên sinh bằng cứ vào điều chi mà cho là bọn bản nhân có liên quan tới Lục Minh Vũ cùng Cực Lạc Giáo ?

Nguyên Cao Thanh Vân cũng không đoán được bọn này với bọn Cực Lạc Giáo có mối liên quan gì. Y chỉ biết "mỹ thuật" của Ngô Đình Hương và "cổ thuật" của Lục Minh Vũ là kỳ công ngoại môn cùng một loại.

Vì thế y định học hỏi phép hoá giải "cổ thuật" ở nơi Ngô Đình Hương trước để tiện ứng phó với Lục Minh Vũ đang lấy Âu Dương Tính đưa đi. :

Bây giờ tình thế biến diễn, Cao Thanh Vân nhận ra Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương nhất định có mối liên quan với Cực lạc giáo không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân đem tình trạng của Bành, Ngô kiểm thảo lại một lần rồi tìm ra kết luận một cách rất mau chóng. Y đáp :

- Việc Ngô cô nương luyện công phu ngoại môn, nguồn gốc có liên quan gì đến Lục Minh Vũ hay không tại hạ không dám đoán càn nhưng phía Bành huynh tu kín được mấy năm trời cũng như một ngày, phái Lạc Xuyênl ngày đêm dòm ngó mà không điều tra ra được đủ tỏ Bành huynh không những đã trốn được tai mắt phái Lạc Xuyên mà còn trốn được cả một số ngoại địch đáng sợ như Cực Lạc Giáo, y

ngó sắc diện hai người rồi tiếp :

- Bữa nay tại hạ đã đến đây, không dám dấu diếm là chịu lời ủy thác của Diêu Văn Thái để hạ sát cô nương. Chắc các vị cũng biết rằng vụ này người thích khách được trả công rất hậu.

Ngô, Bành hai người đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngấm đề phòng, lặng lặng không nói gì.

Cao Thanh Vân xua tay nói tiếp :

- Nhưng sự thực tại hạ không giết người vô tội, tử như Ngô cô nương. Tại hạ đã thanh minh trước với Diêu Văn Thái là nếu không điều tra được Ngô cô nương đã phạm tội trái với phụ đạo thì tại hạ tuyệt không hạ thủ. Ngô Đình Hương hỏi :

- Bây giờ Cao tiên sinh tính sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bây giờ tại hạ nhất quyết không hạ thủ ?

Cả Bành Xuân Thâm lẫn Ngô Đình Hương đều cảm thấy hứng thú, ngấm ngấm thở phào một cái.

Nên biết Cao Thanh Vân vừa rồi đã thò ra một chút thủ đoạn, Bành, Ngô biết y là một tay cực kỳ lợi hại.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Tại hạ phát giác ra Bành huynh có mối liên quan tới Cực Lạc giáo. Giả tử Cực Lạc giáo muốn tìm đến Bành huynh đã hạ sát, tại hạ cũng quyết không hạ thủ giết Ngô cô nương.

Bành Xuân Thâm hỏi :

- Giữa Cao huynh và Cực Lạc giáo ở vào thế chẳng đội trời chung như vậy ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Mỗi ân oán giữa cá nhân là việc nhỏ, nhưng khí vận võ lâm là việc lớn. Nếu Cực Lạc giáo của Lục Minh Vũ không bị phá tan mà đấng sau hãn đã có chỗ tựa thì đến ngày hãn chính thực ra đời tức là ngày thiên hạ điêu tàn và sinh linh bị đầu độc Bành Xuân Thâm ngạc nhiên hỏi :

- Lục Minh Vũ còn chỗ tựa nào nữa ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu hãn không có chỗ tựa thì tại hạ đã quyết đấu sinh tử với hãn lâu rồi. Đồng thời nhiệm vụ của tại hạ là đối phó với chỗ tựa của hãn chứ không phải với chính hãn.

Y đảo mắt nhìn Ngô Đình Hương nói tiếp :

- Phái Lạc Xuyên đã điều tra được Lục Minh Vũ chuyên dùng cổ thuật. Cổ thuật của đàn ông cùng một đường lối với "Mỵ thuật" của đàn bà. Do đó, bọn họ nhân định Ngô cô nương có mối liên quan với Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân nói ra bao nhiêu việc trong bức màn bí mật khiến cho những người giàu kinh nghiệm biết ngay không phải là chuyện giả, vì bất cứ ai mà bịa chuyện cũng không thể đi vào tình trạng khúc chiết, phức tạp đến thế.

Ngô Đình Hương nhăn nhó cười hỏi :

- Giả tử bản nhân không có liên quan gì đến Cực Lạc giáo mà Cao tiên sinh chịu lời ủy thác của người lại được người đền đáp trọng hậu thì tiên sinh tất ra tay đây bản nhân vào nơi tử địa phải chăng ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Cái đó tại hạ chưa nghĩ tới. Nhưng có một điểm chắc chắn là Diêu Văn Thái lắm lần rồi.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Hẳn lầm lẫn ở điểm nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bọn hẳn đều cho rằng Ngô cô nương là con người dâm đăng, nhưng theo nhận xét của tại hạ thì trái lại, chẳng những cô nương không dâm đăng mà là con người trinh liệt nữa.

Ngô Đình Hương sừng sốt hỏi :

- Hiển nhiên tiên sinh bắt gặp Bàn Xuân Tâm ở đây mà còn nghĩ vậy ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bất luận ai ở đây, tại hạ cũng nghĩ thế. Ngô Đình Hương buông tiếng thở dài, nhưng đồng thời y lộ vẻ mừng vui, khẽ nói :

- Lời nói thốt ra từ miệng Cao tiên sinh thật khiến người ta khó lòng tin được.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ đã nghe lời tường thuật của Diêu Văn Thái lại nghe lời miêu tả của sư đệ y là Từ Phác, nếu bọn họ nói đúng thì Ngô cô nương phải có những cái nhìn lẳng lơ, cử chỉ quyến rũ, dâm tà mới phải.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ xem ra thì cô nương phong độ rất uy nghi, vượt qua sự tưởng tượng của tại hạ, chẳng có chút chi dâm tà. Vì thế mà lúc đầu tại hạ tưởng cô nương chẳng phải là Ngô Đình Hương, Ngô Đình Hương mỉm cười. Hiển nhiên những lời lý luận của Cao Thanh Vân làm cho nàng rất khoan khoái.

Cao Thanh Vân đảo cặp mắt sắc bén nhìn mặt hai người nói tiếp :

- Tại hạ suy đi nghĩ lại thì thấy sự việc không hợp tình hợp lý. Mãi đến bây giờ

với nghĩ ra duyên cớ. Vì họ thấy Ngô cô nương rèn luyện "my công" nên hết thầy đồng môn ai cũng yên trí về tư cách dâm dăng của người luyện môn này. Trong bụng đã có sẵn thành kiến. Họ coi cô nương bằng con mắt khác thường. Thậm chí cả nụ cười hồn nhiên của cô nương họ cũng cho là biểu lộ thói dâm tà.

Cao Thanh Vân tự tin ở những lý luận của mình. Y nói tiếp:

- Ngô cô nương vốn là người được trời ban cho sắc đẹp, nhưng bọn kia đã yên trí cô nương luyện thành tính dâm dăng thì cái nhan sắc kia chỉ đưa tới khía cạnh xấu xa. Nói trắt ra họ cho là cái đẹp quyến rũ, lẳng lơ, thu hút đàn ông ở trong trạng thái thông thường, cô nương là đại tẩu của chúng, nên chúng không dám sinh tà niệm lại càng để ý hơn, cái nhìn của họ không khỏi thiên lệch.

Ngô Đình Hương đột nhiên quì xuống nói:

- Hỡi ôi ! Cao Tiên sinh giải đáp được mối nghi ngờ cho tiện thiếp, nên nhận một lạy này.

Cao Thanh Vân vội nghiêng mình né tránh, đáp :

- Xin cô nương đứng dậy. Khi nào tại hạ dám nhận đại lễ của cô nương.

Ngô Đình Hương nghe giải thích một hồi rồi đứng dậy nói :

- Cao tiên sinh ! Tiện thiếp tự biết mình không phải là kẻ dâm dăng. Tiện thiếp nhớ lại ngày trước mình đối với họ tử tế bao nhiêu họ càng muốn tránh xa mình bấy nhiêu, rồi sinh sự phân ly.

Cao Thanh Vân khuyên nhủ :

- Việc gì đã qua không nên nghĩ nhiều nữa. Đối với việc mà tại hạ đã chịu lời ủy thác cũng không giải quyết được. Tại hạ đành theo lại hành động của các vị ngày trước đưa một người giả ra để phúc đáp. Còn cô nương cùng Bành huynh nên đến nơi khác ẩn cư là xong..

Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương đều lấy làm hoan hỷ, nổi vui mừng lộ ra

ngoài mặt. Ngô Đình Hương nói :

- Công phu mà tiện thiếp rèn luyện, thực ra chỉ là môn trụ nhan và quả có chút tà môn.

Nàng ngó Bành Xuân Thâm nói tiếp :

- Y tinh thông "cổ thuật". Hơn nữa bọn tiện thiếp chẳng những là chỗ quen biết từ trước, mà khi gặp mặt lại có cảm tình. Một là tiện thiếp căm hận Diêu Văn Thái, một là nghĩ tới tình nghĩa trước xưa, nên mới cùng y...

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Lầu Hội Tân Thích Khách Gặp Kỳ Nhân

Cao Thanh Vân khoát tay nói:

- Vụ này không cần nhắc tới nữa, vì tại hạ đã dò hỏi Thần câu môn và hiểu hai vị biết nhau từ trước. Kể đó tại hạ dùng phương pháp đặc biệt điều tra ra Bành huynh hiện ở đây. Tại hạ tin rằng Bùi Khôn Lượng ở Thần câu môn không bao lâu nữa cũng tìm tới đây.

Mục quang chăm chú nhìn vào mặt Bành Xuân Thâm Cao Thanh Vân trịnh trọng hỏi:

- Bành huynh đã tinh thông "Cổ thuật", và đã bị người ta dụ vào Cực Lạc Giáo, tại hạ không hiểu "Cổ thuật" của Lục Minh Vũ có cách nào phá giải được chăng?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Cách phá giải dĩ nhiên phải có, nhưng hiệu quả thế nào thì chưa thể biết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bành huynh nói thế là nghĩa là sao?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Ngày trước tiểu đệ bên trong bị áp bức bên ngoài Lục Minh Vũ bày kế lung lạc khiến tại hạ sến chân gia nhập Cực Lạc Giáo. Lục Minh Vũ thân hành truyền thụ "Cổ thuật" cho tại hạ, hẳn lại chỉ định mấy người đàn bà cho tại hạ thí nghiệm.

Cao Thanh Vân nghe câu họ Bành nói:

"bên trong bị áp bức" là trở vào việc chường thôn Thần Câu môn Bùi Khôn

Lượng đã ngờ vực và dò xét y. Về điểm này Cao Thanh Vân giả vờ như không biết gì, cũng không hỏi lại, y nói:

- Lục Minh Vũ muốn làm cho Bành huynh bị chìm đắm sâu xuống giếng bùn, không rút chân lên được nữa nên mới bảo Bành huynh thí nghiệm.

Bành Xuân Thâm đáp:

- Chính thế! Sau tại hạ tới Lạc Dương gặp Diêu Văn Thái. Việc hãm ủy thác tại hạ đối phó với Ngô Đình Hương, chắc Cao huynh đã biết rồi.

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Việc tại hạ chịu lời ủy thác cực kỳ bí mật! Thậm chí trước khi khởi sự đã bày ra nghi trận là tại hạ đi Tương Dương một chuyến, khiến người ta hoài nghi tại hạ mất tích ở đó.

Cao Thanh Vân hỏi:

Tại sao Bành huynh lại làm như vậy? Bành huynh đã biết trước cục diện ngày nay rồi chẳng?

Bành Xuân Thâm nhăn nhó cười đáp:

- Thực tình lại hạ chưa bao giờ nghĩ tới cục diện xảy ra như ngày nay. Tại hạ chưa mất hết lương tri, muốn thoát ly khỏi Cục Lạc Giáo rồi tìm nơi ẩn lánh.

Cao Thanh Vân "Ồ" một tiếng rồi nói:

- Tại hạ lỡ lời.

Bành Xuân Thâm nói:

- Vụ này thật bất ngờ, chẳng thể trách Cao huynh chưa nghĩ tới được. Nhân tiểu đệ có cơ duyên gặp một vị lão nhân gia ở chùa Bạch Mã và cùng lão trò chuyện suốt một ngày đêm. Lão đã khiến cho tại hạ tỉnh ngộ, hối lỗi. Tại hạ tính xuống tóc đi tu ở ngay chùa đó. Nhân thế mà tại hạ bày ra nghi trận khiến cho người theo dõi hành tung tại hạ tới Tương Dương rồi hết đường.

Y nói tới đây dừng lại một chút. Cao Thanh Vân xen vào:

- Vị lão nhân gia mà Bành huynh gặp đó, tại hạ xét biết là ai rồi. Xin Bành huynh nói hết đi.

Bành Xuân Thâm lại nói:

- Nhân tại hạ đã hứa lời với Diêu Văn Thái trước, nên vẫn đến coi Ngô Đình Hương. Ngờ đâu gặp nhau lại kết thành mối nghiệt duyên. Hiện giờ hẳn đã nói đến chỗ trọng yếu, Cao Thanh Vân phân khai tinh thần, chú ý lắng tai nghe không bỏ sót một chi tiết.

Bành Xuân Thâm nói tiếp:

- Tại hạ cũng nghi ngờ Ngô Đình Hương là người Cực Lạc Giáo nên vừa gặp nàng liền thi triển "Cổ thuật". Đó là một ma công lợi hại phi thường. Ngoài lực lượng về tâm linh, nó còn mượn được lực giúp vào, Đình Hương liền mắc ngay. Về sau bọn tại hạ hối hận thì không kịp nữa. Sự việc đã xảy ra không thể phân khai nhau được. Vì thế mà tại hạ phải ẩn mình ở đây thối thoát đã bốn năm có lẻ.

Cao Thanh Vân an ủi:

- Việc đời thường do hoàn cảnh gây nên, nhân lực chẳng có tác dụng chi hết. Thật đáng thương và đáng giận!

Ngô Đình Hương thở dài nói:

- Cao tiên sinh nẩy lòng cảm khái về tình hình đã trải qua của bọn tiện thiếp khiến bọn tiện thiếp cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Bành Vân Thâm nói:

- Mấy năm gần đây bọn tại hạ đã dụng tâm nghiên cứu biện pháp phá giải cổ thuật. Biện pháp tuy đã tìm ra được nhưng còn hiệu nghiệm hay không thì chưa thí nghiệm qua.

Hắn lấy ra một cái bình nhỏ nói tiếp:

- Đây là thuốc giải. Bất luận bôi vào mũi người bị hại, hoặc pha với nước trà cho họ uống, công hiệu cũng như nhau. Ngoài ra còn thủ pháp làm kích thích huyết đạo cũng nên được phát huy.

Cao Thanh Vân đón lấy thuốc giải, trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu vậy thì cách phòng bị không có gì là khó khăn nữa. Chỉ cần thoa thuốc giải trước rồi tìm cách chống lại với lực lượng của tâm linh họ phát ra là không việc gì cả.

Bành Xuân Thâm hỏi :

- Đúng thế! A phái rồi, thỉnh thoảng tại hạ lại thấy Lục MinhVũ đưa người đàn bà đi với mình nữa không hiểu tại sao?

Ngô Đình Hương cất giọng ôn nhu hỏi xen vào :

- Bành huynh nói người đàn bà nào ?

Bành Xuân Thâm nói :

- Người đàn bà họ Tô.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ biết Bành huynh nói ai rồi. Mụ họ Tô tên gọi Ngọc Quyên là người Cái Bang. Có người kêu mụ bằng Lục phu nhân. Chẳng hiểu có đúng không ?

Bành Xuân Thâm đáp :

- Đúng rồi ! Người đàn bà này khá xinh đẹp, nhưng Lục Minh Vũ ở địa vị tôn cao sao lại cứ đưa mù đi hoại. Tại hạ còn nghe nói hãn không quản thức Tô Ngọc Quyên để mù đi bừa bãi.

Cao Thanh Vân nói :

- Tô Ngọc Quyên chết rồi !

Bành Xuân Thâm hỏi :

- Phái chẳng Lục Minh Vũ đã hạ thủ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phái rồi ! Lục Minh Vũ đã đưa ra một món thù lao rất lớn ủy thác cho tại hạ động thủ nhưng tại hạ không làm.

Bành Xuân Thâm nói :

- Hãn không chịu nổi hành vi dâm loạn của người đàn bà đó nên mới giết mù đi. Được rồi !

Chúng ta không nói chuyện này nữa vì nó không đáng để ta mất thời giờ.

Cao Thanh Vân chau mày ngẫm nghĩ rồi thủng thẳng đáp :

- Theo ý tiểu đệ thì trái lại nó có giá trị rất lớn. Tiểu đệ tưởng cần phái bàn luận cho ra lẽ.

Theo chỗ tiểu đệ biết thêm vào những lời tường thuật của Bành huynh thì hiển nhiên Lục Minh Vũ không phải thực lòng yêu Tô Ngọc Quyên mà cũng không phải hãn chẳng còn mỹ nữ nào khác. Vì thế mà hãn phải đem Tô Ngọc Quyên đi kèm luôn thì tất phải có nguyên nhân trọng đại.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đồng thời Lục Minh Vũ là một đứa giáo quyệt phi thường. Hãn muốn hạ sát

Tô Ngọc Quyên lúc nào cũng được nên đã bố trí từ trước. Hẳn cố ý thêm cho thị tội danh loạn càn rỡ.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Theo ý kiến của Cao tiên sinh thì khi Lục Minh Vũ hạ thủ sát hại Tô Ngọc Quyên, hẳn cần có lý do để tuyên bố với người Cái Bang. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng là như vậy. Nhưng tại sao hẳn luôn luôn cho mục kềm bên mình? Về điểm này tại hạ đoán vì thị là người của Ma Nữ kiếm phái. Khi vừa thấy Phùng Thúy Lam, một tay cao thủ khác ở Ma Nữ kiếm phái xuất hiện, hẳn liền giết Tô Ngọc Quyên. Mục tiêu của hẳn có thể chuyển sang Phùng Thúy Lam.

Ngô Đình Hương hẳn học hỏi :

- Tận ác ma này chuyên hại phụ nữ, chẳng hiểu Phùng Thúy Lam có xinh đẹp không ? Phẩm hạnh cô đoan chính hay bại hoại ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ nhận biết cô khá rõ ràng vì có mối liên quan với cô. Chẳng những cô là người xinh đẹp mà lại là người chính phái. Nhưng cô nương đừng hiểu lầm mà tưởng hẳn thèm khát mỹ sắc của Phùng Thúy Lam mà là vì một nguyên nhân khác quan trọng hơn nhiều.

Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm thấy Cao Thanh Vân đi vào chuyện rất hứng thú nên không dám lên tiếng cắt đứt chuyện của y.

Cao Thanh Vân nói tiếp :

- Ma Nữ kiếm phái có một thứ bảo vật đại khái chuyên để kiềm chế những tay cao thủ Cái Bang, lại đặc biệt bất lợi cho Lục Minh Vũ. Đó là thanh Tru Tiên diệu kiếm. Lục Minh Vũ muốn dùng cổ thuật để kiềm chế cho bằng được những nhân vật trọng yếu trong Ma Nữ kiếm phái là hẳn không lo gì nữa. Những nhân vật trọng

yếu ở Ma Nữ kiếm phái thì trước kia là Tô Ngọc Quyên mà bây giờ là Phùng Thúy Lam, vì thế Tô Ngọc Quyên phải đi vào vòng đào thải.

Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm tuy cũng đã hiểu vụ này, nhưng về những điểm khúc chiết phức tạp hãy còn kém Bạch Nhật thích khách xa.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Có điều bây giờ số phận Phùng Thúy Lam ra sao tại hạ cũng không rõ. Vì thế tại hạ chẳng thể kỳ vọng ở cô ta đối phó với Lục Minh Vũ thay mình. Bành huynh ! Xin Bành huynh truyền thụ phép kích thích huyết đạo cho tại hạ. Tại hạ phải lên đường ngay. Dĩ nhiên tại hạ phải sắp đặt một biện pháp khiến cho Diêu Văn Thái tưởng Ngô cô nương đã chết rồi. Hãn vẫn không hiểu chuyện Bành huynh, nên thấy Ngô cô nương chết là trở về ngay và không theo dõi dò la vụ này nữa Bành Xuân Thâm liền đem thủ pháp kích thích huyết đạo để khăng cự cổ thuật truyền cho Cao Thanh Vân. Hãn còn tạ ơn hai ba lần và tỏ ra rất cảm kích.

Nên biết Cao Thanh Vân đã giúp hãn hai việc :

Một là bố trí cho hãn cùng Ngô Đình Hương vĩnh viễn ở với nhau. Hai là không đem tông tích hãn tiết lộ cho người Thần Câu môn hay.

Trước khi ăn cơm tối, Cao Thanh Vân đã hội kiến với Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân nói :

- Về việc tôn phu nhân thế là xong rồi. Từ nay trở đi vĩnh viễn không còn ai gặp Ngô Đình Hương trên cõi đời này nữa...

Y lấy ra chiếc nhẫn Phi Thúy đưa cho Diêu Văn Thái:

- Chiếc nhẫn này bình nhật Ngô Đình Hương đeo luôn ở ngón tay, không lúc nào bỏ ra.

Diêu Văn Thái dĩ nhiên đã biết chiếc nhẫn đó. Hãn đón lấy coi ra chiều rất thỏa mãn.

Diêu Văn Thái nói :

- Cao huynh đã chịu hạ thủ, đủ tỏ con tiện nhân kia thực tội đáng chết. Có thể tiểu đệ mới yên tâm, không đến nỗi phải hối hận. Còn việc thù lao Cao huynh....

Hắn vừa nói vừa ra mở tủ đứng kê ở áp tường lấy ra cái hộp sắt hình vuông, hai tay bưng đưa cho Cao Thanh Vân.

Diêu Văn Thái nói tiếp :

- Trong này có hai trăm lạng hoàng kim gọi là để tỏ chút lòng thành mong Cao huynh tha nạp. Ngoài ra Cao huynh muốn sai khiến việc gì, tệ phải từ trên xuống dưới xin ứng hầu ngay, quyết chẳng chối từ.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một hồi rồi đáp :

- Chúng ta đã thương nghị về điều kiện rồi là chỉ cần quý phái toàn lực giúp đỡ để thù lao.

Như vậy xin Diêu huynh thu lấy hộp hoàng kim này, tại hạ không dám lãnh thọ.

Diêu Văn Thái ra chiều khẩn khoản nói :

- Nếu Cao huynh không có ý bỏ tiểu đệ thì xin thu lấy.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Hoàng kim đối với người đời thực là vật báu nhưng ở trong con mắt chúng ta nó chẳng đáng chi hết. Nếu quả Diêu huynh thực tình giúp đỡ tiểu đệ thì đây cũng là một biện pháp.

Diêu Văn Thái đặt hộp sắt xuống một bên. Hắn là chường môn một phái, duyệt lịch đã nhiều. Hắn hiểu không nên miễn cưỡng đối phương thu nhận hoàng kim mà chỉ giúp y là đủ.

Hắn liền hỏi :

- Cao huynh có điều gì kêu tại hạ giúp sức ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu di tử của Diêu huynh là Tần Nhi cô nương được trời phú cho nữ sắc xinh đẹp, tiểu đệ muốn mượn y để dùng một phen.

Diêu Văn Thái tuy không đến nỗi sa sầm nét mặt, nhưng cũng biến sắc nói :

- Cao huynh đừng nói giỡn.

Cao Thanh Vân nghiêm trang đáp :

- Không phải tiểu đệ nói giỡn mà thực tình muốn mượn nhan sắc của Tần Nhi cô nương để cám dỗ ma vương vào cạm bẫy.

Diêu Văn Thái hiểu ngay hỏi lại :

- Ủa! Phái chẳng Cao huynh muốn nói tới Lục Minh Vũ ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Lục Minh Vũ thủ đoạn cao cường, tâm kế sâu xa. Muốn lộ mặt nạ của hắn không phải là chuyện dễ. Vậy mà nói đến việc đem nữ sắc dụ hắn mới nghe thật chẳng thông chút nào...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chỉ bàn về nhan sắc thì trong võ lâm cũng có mấy vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Đáng tiếc Lục Minh Vũ đều đã quen biết, và các cô đó đều là người võ lâm, nguyên một điểm này đã đủ khiến cho Lục Minh Vũ không chịu mắc lừa.

- Cao huynh nói vậy thì ra Tần Nhi không biết võ công mà cái đó lại là điểm quan trọng hay sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Diêu Văn Thái hỏi :

- Tần Nhi không hiểu võ công là chẳng có năng lực để tự vệ, mà chúng ta dùng y làm mồi, há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Một khi chúng ta đã bố trí cạm bẫy thì chẳng có chi nguy hiểm nữa.

Diêu Văn Thái ngẫm nghĩ một lúc cảm thấy Cao Thanh Vân nói đúng lý. Tuy không ai dám chắc vô sự cả trăm phần trăm, có điều nếu Tần Nhi không tiết lộ thân thể thì dù Lục Minh Vũ có nóng nãy đến đâu cũng không sát hại cô.

Hắn liền gật đầu nói :

- Trước nay Tần Nhi vẫn nghe lời tiểu đệ. Nếu Cao huynh tin được tiểu đệ thì thương lượng kỹ càng về cạm bẫy này có hại gì không ?

Cao Thanh Vân đã muốn nhờ vào lực lượng của đối phương thì chẳng thể không thương nghị với hắn được.

Hai người bàn bạc cho đến lúc lên đèn mới kết thúc.

Cao Thanh Vân đứng dậy nói :

- Tiểu đệ xin tạm thời cáo biệt đến Hội Tân lâu trước coi xem Lục Minh Vũ có cử động gì. Và lại tình hình Âu Dương cô nương hiện giờ không hiểu ra sao.

Diêu Văn Thái nói :

- Tiểu đệ đã tiếp được báo cáo thì Âu Dương cô nương sau khi ăn cơm trưa vẫn ở chung với Phong Hoa? song kiếm phái Võ Đương. Cả hành tung của Lục Minh Vũ cũng điều tra được rõ ràng, hắn vẫn ở với bọn cao thủ Cái Bang và không ngờ chờ tin báo cáo của thủ hạ về mọi việc.

Cao Thanh Vân nói :

- Xem chừng dường như hẳn chuẩn bị đối phó với một việc gì trọng đại.

Diêu Văn Thái nói :

- đúng thế ! Người tề phái đã dùng toàn lực đi điều tra những nguồn tin trọng yếu khắp thành Lạc Dương.

Cao Thanh Vân cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Những tin tức về việc gì ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Phần nhiều là tin báo cáo về việc ngoài hai chục môn phái đang bí mật thương nghị thành một khối liên danh. Lý do cuộc liên danh của bọn họ là để đi đến cuộc hội nghị thượng đỉnh võ lâm, chấn chỉnh lại chuyện chín môn phái lớn.

Cao Thanh Vân "ồ" lên một tiếng rồi nói :

- Nhiều môn phái võ lâm muốn được liệt vào hàng Cửu đại môn phái đó quả là một việc lớn.

Diêu Văn Thái hỏi :

- Việc trọng đại như vậy mà sao tin tức lại loan truyền khắp hành Lạc Dương dĩ nhiên Cao huynh cũng biết rồi... Hiện giờ các môn phái võ lâm khắp nơi trong toàn quốc cơ hồ đều có người đến Lạc Dương. Vì vậy mà tin tức này chẳng khác gì đã truyền đi khắp thiên hạ. Tiểu đệ thấy kỳ lạ Ở chỗ những tin tức này chỉ là lập liên danh trong giai đoạn cuộc sơ bộ là một hành động thăm dò, nên giữ rất bí mật để tiến hành; mà sao người nào cũng biết ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đã có hơn hai chục môn phái tham dự thì tiểu đệ thiết tưởng họ muốn giữ bí mật cũng khó lòng.

Diêu Văn Thái lắc đầu hỏi :

- Tệ phái tuy chẳng phái là danh môn đại phái, nhưng ở thành Lạc Dương, vẫn là địa chủ. Nếu quả họ lập thành một tổ chức liên danh thì sao lại không kể đến tệ phái, Cao huynh thứ nghĩ coi như vậy có đúng không ?

Cao Thanh Vân ngạc nhiên đáp :

- Té ra ban đầu Diêu huynh không biết gì hết.

Diêu Văn Thái nói :

- Vì lẽ đó, tiểu đệ cho đây là một tin phao đồn nên đã phái khá nhiều nhân thủ hết sức điều tra xem nguồn tin này từ đâu đưa đến. Bất luận vụ này phát triển ra sao thì hiện giờ cũng đã thấy nhiều nhân vật võ lâm đến đây rồi không chịu bỏ Lạc Dương. Ai ai cũng chờ tin tức thêm một bước.

Đúng là họ muốn cử hành một cuộc hội nghị rộng lớn trong võ lâm.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Tiểu đệ không nghĩ ra là tin phao đồn này có lợi cho ai ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Đúng thế ! Những gia phái đáng liệt vào hàng Cửu đại môn phái hiện đang bị chín môn phái lớn hoài nghi và thù nghịch, không chừng họ đã ngầm ngầm tàn hại nhau, như thế là đối phương thực lực bị giám sát. Còn những môn phái không đủ tư cách thì đối với cuộc đại hội võ lâm này hiển nhiên cũng chẳng được lợi gì.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Diêu huynh nói vậy thì chỉ trong vài ngày nữa là cao thủ các phái trong thiên hạ đều đến tụ hội ở Lạc Dương cả ư ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Cái đó không còn nghi ngờ gì nữa. Lạc Dương sẽ trở nên một thành thị có nhiều cao thủ nhất trong lịch sử võ lâm, nhưng trường hợp này lại rất lợi cho kế hoạch của Cao huynh vừa để xướng.

Cao Thanh Vân nói :

- Diêu huynh nói phái đó.

Y đứng dậy cáo từ, ra ngoài đường bèn ngó chừng không có người nào khả nghi chú ý đến mình, liền đến thẳng Hội Tân lâu.

Tuy Cao Thanh Vân hành động theo kế hoạch đã dự định mà lòng y mỗi lúc một cảm thấy thêm phần hoang mang xao xuyến.

Y hoang mang vì những biến chuyển về đại cuộc. Đầu tiên là việc mở đại hội võ lâm, nếu cái đó thành sự thực thì cục diện biến đổi khó mà lường trước được, hãy gạt bỏ chuyện các môn phái tranh cường ngấm ngầm hay rõ rệt, nguyên một việc môn hạ của Nhân ma ra đời mà là người được chân truyền của Nhân ma cũng đã lợi hại phi thường. Đồng thời còn lực lượng của Cực Lạc giáo làm cho tình thế trở nên cực kỳ phức tạp.

Nếu người đó lại tính nước hoành hành tàn ngược trong cuộc đại hội võ lâm mà lực lượng hãn tương đương với Nhân ma thì có thể đánh bại hết các cao thủ võ lâm. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân cũng không phải là đối thủ của hãn.

Nói rộng ra là vấn đề liên quan tới A Liệt, Cao Thanh Vân giúp đỡ chàng khiến chàng trốn tránh được cái vạ bảy môn phái truy sát. Nhưng bây giờ vấn đề này lại tái diễn, giả tỷ A Liệt luyện thân công thành tựu rồi thì chẳng những chàng không sợ bảy phái kia truy sát mà trái lại, nếu chàng muốn rửa mối hận môn phái bị tiêu diệt thì tình thế lại biến thành nghiêm trọng vô cùng.

Dù lực lượng của cá nhân A Liệt không thể nào hủy diệt được bảy môn phái lớn, nhưng gặp trường hợp bị thúc bách hay trong cơn phẫn nộ không chừng, chàng liên hiệp với con đường của Nhân Ma....

Cao Thanh Vân nghĩ lui nghĩ tới, bất luận theo tình thế toàn cuộc hoặc theo từng bộ phận thì hiện giờ bề nào cũng đã trở nên rất phức tạp.

Y cảm thấy mình bất lực không có cách nào kiềm chế được cục diện. Thêm chi theo nhận xét trước kia A Liệt là con người bản tính nhân từ giàu lòng nghĩa hiệp không hiểu có khối biến thành sát tinh khủng khiếp.

Cao Thanh Vân đã không sao phỏng đoán được cục diện sắp tới dĩ nhiên đầu óc y phái hoang mang và trong lòng xao xuyên. Cao Thanh Vân bước vào Hội Tân Lâu, thoát tiên y ngó thấy Từ Phác ở dưới lầu đang ngồi ăn cơm với mấy người đồng đạo võ lâm.

Từ Phác vừa ngó thấy Cao Thanh Vân lập tức đứng lên tươi cười mời chào. Cao Thanh Vân biết là Từ Phác đã nhận được mệnh lệnh của Diêu Văn Thái nên hẳn mới có thái độ niềm nở như vậy.

Từ Phác chạy ra nói :

- Phạm huynh! Chung ta qua bên kia ngồi.

Cao Thanh Vân chấp tay tạ Ỗn và khẽ hỏi rất mau :

- Lục Minh Vũ đến chưa ?

Từ Phác đáp :

- Chưa thấy hẳn đến.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Trên lầu có những ai ?

Từ Phác đáp :

- Mấy người phái Võ Đương, trong đó có cả Âu Dương Tinh. Bọn Bùi phu nhân và Phàn Phiếm cũng đến cả rồi. Ngoài ra còn một số người khác.

Cao Thanh Vân cất cao giọng hơn nói mấy câu xã giao rồi lên lầu.

Y vừa mới tới cửa lầu đã nghe tiếng Âu Dương Tinh cười nói ở trong gian phòng lịch sự vọng ra. Y toan tiến vào nhưng đột nhiên lại dừng bước và cảm thấy có cặp mắt đang ngó mình chòng chọc mà y chưa hiểu cặp mắt đó từ phương nào nhìn tới, y chỉ mừng tượng trong cảm giác mà thôi.

Nguyên Cao Thanh Vân đã nhiều năm khổ công huấn luyện một thứ cảm giác đặc biệt. Cũng vì y có cảm ứng lực đặc biệt hơn người mà tránh khỏi rất nhiều tai nạn.

Cao Thanh Vân từ từ quay đầu nhìn quanh rồi nhận định cặp mắt kia hiện đang ở chỗ ẩn bí. Y liền xoay mình bước đi, kiên quyết đến thẳng cửa một trong mấy gian phòng lịch sự thò tay ra vén rèm.

Quả nhiên trong phòng này có đôi mắt rất sắc bén đang nhìn vào mặt y.

Cao Thanh Vân ngó thấy trong phòng này có hai người ngồi.

Hai người này đều là lão già lối sáu chục tuổi. Một lão mặc áo đen một lão mặc áo trắng.

Người chú ý nhìn y là lão già áo đen.

Coi tư thế an tọa của hai lão cùng ánh mắt sắc bén hiển nhiên cả hai đều là những người tinh thông võ nghệ, nội lực rất tinh thâm. Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Tại hạ xin chào hai lão trượng.

Lão áo trắng chỉ gật đầu đáp lễ. Còn lão áo đen đứng dậy chấp tay hỏi :

- Tráng sĩ có điều chỉ dạy bảo ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Xin tha thứ cho tại hạ đường đột hỏi câu này :

tại sao lão trượng lại chú ý nhìn những người bước lên lầu.

Câu hỏi trắng trợn của Cao Thanh Vân quả ra ngoài sự tiên liệu của đối phương. Lão áo đen không khỏi sửng sốt, lộ vẻ suy nghĩ.

Lão cũng là tay đả đố, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :

- Câu hỏi của tráng sĩ hay lắm ! Có điều lão phu không hiểu tại sao tráng sĩ bị người ta chú ý nhìn lại coi là việc quan trọng ?

Tuy lao hỏi câu này cũng hóc búa, nhưng sự thực lão đã thú nhận có hành động nhìn người khác chăm chặp.

Cao Thanh Vân đáp :

- Vì tại hạ Ở vào tình thế nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị người ám toán nên phải thận trọng từng bước.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cẩm Y Cái Bắt Cóc Gái Thuần Dương

Cao Thanh Vân trả lời câu này nội dung trống rỗng, chân giả khôn lường.

Lão áo đen nói :

- Tráng sĩ đã vui lòng nói thực thì lão phu cũng chẳng cần giấu diếm :

hiện lão phu đang tìm kiếm một người, nên chú ý đến hết mọi nhân vật, không chịu bỏ qua một ai.

Cao Thanh Vân mỉm cười nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì nhân vật mà hai vị lão trượng muốn kiếm hiện đã nằm trong này rồi, còn muốn thêm thắt chi tiết làm gì nữa ?

Y nói câu này khiến cho lão áo trắng vẫn ngồi nghiêm nhiên cũng phải chau mày, vẻ kinh ngạc của lão áo đen lúc này lộ ra ngoài mặt.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Thật là kỳ quái ! Con người mà tại hạ cần để phòng cũng đúng là nhân vật mà hai vị lão trượng rất chú ý. Tại hạ nói vậy hai vị lão trượng có tin được chăng ?

Lão áo đen hỏi lại :

- Tráng sĩ đã là người mau lẹ, sao không nói huych toẹt ra ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ sợ trong vách có tai.

Hai lão già liền cảnh giác. Lão áo trắng lập tức dán tai vào vách chú ý lắng tai nghe. Sau lão ngừng đầu lên ra chiều dao động.

Lão áo đen nói :

- Tráng sĩ hãy yên tâm trong vách không có tai đâu.

Cao Thanh Vân hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Phái chưởng hai vị lão trượng là người trong phủ Âu Dương ở Ký Bắc ?

Lão áo đen gật đầu đáp :

- Phái thì làm sao ?

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ tự tin mắt mình không mờ nên vừa ngó thấy hai vị đã mừng thầm, vì tại hạ đang lo không người giúp đỡ cho mình để cứu Âu Dương cô nương.

Lão áo đen "ù" một tiếng rồi nói :

- Y có sao đâu ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Coi bề ngoài thì không thấy gì mà thực ra cô bị người ám toán.

Lão áo trắng phất áo đứng dậy, trầm giọng hỏi :

- Tráng sĩ nói vậy nghĩa là làm sao ?

Tuy miệng lão hỏi nhưng vẻ mặt cùng hành động đã tỏ cho đối phương hay nếu y ăn nói hồ đồ là phái chịu đau khổ.

Cao Thanh Vân dĩ nhiên không sợ, nhưng y cần được hai tay cao thủ ở phủ Âu Dương này hợp giác thì mới thu được hiệu quả gấp bội, nên khoan thai đáp :

- Tại hạ dĩ nhiên đã có bằng chứng. Theo chỗ tại hạ biết thì Âu Dương cô nương tâm linh đã bị người kiềm chế. Đối phương thi triển cổ thuật, một kỳ công ngoại môn chắc các vị lão trượng đã nghe nói tới.

Lão già áo đen hỏi :

- Nếu là cổ thuật thì tráng sĩ có cách phá giải không ?

Lão già áo trắng kinh ngạc ngồi xuống, không còn thái độ thù nghịch nữa.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ vừa mất bao nhiêu tâm cơ khí lực tìm được cách phá giải, nhưng chưa hiểu có hiệu quả hay không.

Y nói vậy lại khiến cho những tay cao thủ giang hồ tín nhiệm hơn, đã là tay từng trải giang hồ thì càng hiểu việc đời biến ảo kỳ bí khó mà lường được. Việc gì chưa thí nghiệm qua bao giờ cũng giữ thái độ hoài nghi.

Lão già áo đen nói :

- Té ra là thế!

Lão chỉ ông bạn áo trắng giới thiệu :

- Y là Âu Dương Vô Giác. Còn lão phu là Âu Dương Vô Trở. Tôn tính đại danh là gì có thể cho nghe được chăng ?

Cao Thanh Vân đã coi rõ đại cuộc và biết rằng bọn địch nhân của mình sắp công khai tỷ đấu không nên giữ thái độ bí mật nữa. Y liền thản nhiên đáp :

- Tại hạ là Cao Thanh Vân vì cần đối phó với cường địch mà phải cải trang để giấu chân tướng.

Hai lão dương cặp mắt kinh ngạc lên ngó tay Bạch Nhật thích khách lừng danh thiên hạ. Nếu Cao Thanh Vân mà không cải trang thì nhất định hai lão có thể đoán ra được y. Lão già áo đen nói :

- Té ra là Cao huynh! Lão phu cam bễ thất kính!

Cao Thanh Vân nói :

- Lão trượng dạy quá lời. Tại hạ từng nghe nhà Âu Dương có ba vị đại hiệp là kỳ nhân hiện nay, võ công kinh thế hãi tục. Không hiểu còn một vị nữa là Âu Dương Vô Cự lão gia sao lại chưa đến đây ?

Âu Dương Vô Trở đáp :

- Nếu cần thì có thể kiếm y đến ngay được.

Cao Thanh Vân khoát tay nói :

- Cái đó tùy hai vị định đoạt. Theo chỗ tại hạ biết thì Âu Dương cô nương hiện đang lâm vào hình trạng rất nguy hiểm.

Nếu cô không ở cùng Võ Đương Song kiếm thì e rằng cô bị người ta hạ thủ rồi.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Ngoài Lục Minh Vũ vì chuyện giữ bí mật cho Cực Lạc giáo nhất định phải hạ thủ mà hẳn đã hạ thủ rồi, kỳ dư bảy môn phái lớn có thù oán với Tra gia ở Hóa Huyết Môn cũng đều muốn đối phó cả với cô nữa, vì cô là bạn với Tra công tử. Về điểm này chắc hai vị lão trượng đã điều tra được rõ rệt.

Âu Dương Vô Trở đáp :

- Đúng thế ! Hiện giờ này có mặt Võ Đương song kiếm, người ngoài chưa làm gì ngay, nhưng gặp trường hợp cấp bách là họ sẽ nhắm chỗ hẳn để hạ thủ.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ đánh bạo cho hai vị hay một điều bí mật là Lục Minh Vũ có mối liên quan mật thiết với Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Truyền nhân chính thống của Nhân ma chắc ở chung với Lục Minh Vũ một chỗ. Chính tại hạ vâng lệnh chống đối với đệ tử

Nhân ma. Nếu tại hạ thắng thì Nhân ma Sa Thiên Hoàn chỉ còn cách ẩn lánh không tái xuất giang hồ nữa. Bằng tại hạ không may mà thất bại thì mặc lão làm mưa làm gió. Chính Tiêu Dao lão nhân cũng không làm gì được.

Âu Dương Vô Trở và Âu Dương Vô Gián nghe Cao Thanh Vân nói vậy đều giật mình kinh hãi.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Sự yên nguy của Âu Dương cô nương có liên can đến Tra công tử. Tại hạ lại là bạn của Tra công tử thì chẳng thể không quan tâm đến cô. Hơn nữa kẻ đối đầu với cô là Lục Minh Vũ cũng là đối đầu với tại hạ. Tại hạ giải thích như vậy hai vị đã thỏa mãn chưa ?

Âu Dương Vô Trở đáp :

- Về điểm này bọn lão phu đã hiểu cả rồi.

Cao Thanh Vân lấy một cái bình đốc một ít thuốc bột ra và nói rõ cả cách kích thích huyết đạo thể nào. Sau cùng y dặn thêm :

- Việc cấp bách hiện giờ là phá hoại giải cổ thuật của Lục Minh Vũ, hay hơn hết là Âu Dương cô nương lánh đi để tránh khỏi náo loạn thiên hạ, nhưng chắc cô không chịu ẩn lánh.

Âu Dương Vô Trở nói :

- Chỉ cốt sao cho y chẳng gặp phải mối hại vô hình rồi bọn lão phu sẽ hết sức bảo vệ cho y.

Cao huynh bắt tất phải quan tâm.

Cao Thanh Vân nói :

- Hay lắm ! Tại hạ không cần phải gặp cô nữa.

Y chấp tay từ biệt trở gót toan đi thì lão áo trắng Âu Dương Vô Gián đột nhiên

gọi giật lại :

- Cao huynh hãy khoan.

Cao Thanh Vân quay lại hỏi :

- Lão trượng còn điều chi chi giáo ?

Âu Dương Vô Giác đáp :

- Nhà Âu Dương ở Ký Bắc trước nay chẳng bao giờ không có công mà hưởng lộc. Về điểm này Cao huynh lượng thứ cho. Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Lão trượng không lãnh nhận giành thuốc tại hạ kính tặng chăng ?

Âu Dương Vô Giác lắc đầu đáp :

- Không phải thế. Có điều lão phu chẳng thể nhận không vật gì của ai. Giả tử lão phu có chỗ giúp đỡ Cao huynh thì mới là công bằng.

Cao Thanh Vân đã biết trong võ lâm có những gia phái lễ luật kỳ khôi như vậy không thể miễn cưỡng được. Y không nói nhiều nữa ngưng thần ngẫm nghĩ xem nhờ mấy lão này làm việc gì ?

Y chưa nghĩ ra được diệu kế thì Âu Dương Vô Giác lại nói :

- Võ công lão phu cũng tầm thường thôi, nhưng chuyên về một vài món hoặc giả có thể dễ dàng được việc gì ở đấu trường chăng ?

Cao Thanh Vân đã biết kỹ Âu Dương phủ tam gia tướng vốn là dị nhân trên chốn giang hồ. Vì nhân duyên nào đó mà họ biến thành gia tướng ở phủ Âu Dương. Tuyệt kỹ của họ rất là khủng khiếp.

Y liền tỏ ra rất kính trọng đáp :

- Xin lão trượng cho nghe.

Âu Dương Vô Giác nói :

- Lão hẩn chuyên về thuật thị thính. Nếu muốn khám xét những chuyện sở tại hoặc điều tra những người ẩn mình ở nơi kín đáo thì có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Cao Thanh Vân phát giác ra môn sở trường này rất đặc dụng liền đáp :

- Hay lắm. Tại hạ muốn mời Vô Giác lão trượng giúp đỡ cho.

Âu Dương Vô Giác cho đến bây giờ mới biết Cao Thanh Vân vốn là một nhân tài quán thế, ít người được y kêu bằng lão trượng. Lão thấy y đối xử với mình rất tôn kính và bằng một lòng thành thật thì chẳng thể nào không hết lòng hy sinh vì y được.

Lão liền đáp :

- Còn ông bạn Vô Trở đây có môn sở trường đại khái cũng như Cao huynh tức là tài trèo tường vượt nóc. Dù những nơi thành đồng vách sắt gió không chui lọt mà y ra vào dễ như chơi. vì vậy bọn lão phu mới lấy tộ hiệu là Vô Trở và Vô Giác.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Tuyệt kỹ của hai vị lão trượng thật khiến cho ai cũng phái kinh dị. Còn Vô Cụ lão trượng không hiểu sở trường về môn gì ?

Lão áo đen Âu Dương Vô Trở đáp :

- Y đã luyện thành môn phần hồn thuật, tức là có phép thần thông bất tử. Tất cả những thứ nước, lửa, đất đá binh khí quyền cước cùng bách độc trên đời người thường không chịu nổi mà y chẳng sợ. Dù y có tạm thời phái chết đi nhưng chẳng bao lâu liền sống lại vì thế mà lấy danh hiệu là Vô Cụ.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Tại hạ còn nhớ đã được nghe người nói tới kỳ công này tưởng không bao giờ được mở rộng tầm mắt. Ai ngờ lại gặp được cơ duyên các vị lão trượng gia ơn cho.

Tại hạ đã nghĩ một kế hoạch, nếu các vị chịu giúp đỡ thì thật là vẹn toàn.

Thành Lạc Dương bề ngoài vẫn có vẻ yên tĩnh, nhưng trong ba ngày nay không biết bao nhiêu là hào kiệt nổi tiếng võ lâm ở khắp nơi lương thiện hạ đầu lục tục kéo đến, hiển nhiên những luồng sóng ngầm đang chuyển động và sắp xảy ra một cuộc biến chuyển trọng đại.

Cao Thanh Vân thứ công khai lộ diện vì hiện giờ tình thế đã biến đổi khác thường. Bảy môn phái trước chung lưng đấu cật để đối phó với Hóa Huyết Môn thì hiện nay cần công phó với nguy cơ trong bản phái. Vì thế mà việc đối phó với vụ án Huyết Vũ thư vô hình trung trở nên phai lạt.

Cũng do đó mà chẳng ai chú ý nhiều đến Cao Thanh Vân nữa.

Nên biết các gia phái võ lâm khắp nơi sở dĩ kéo đến Lạc Dương là để coi vụ phao ngôn về cuộc đại hội võ lâm thiên hạ ngấm ngầm nung nấu tiến hành hay biến thành sự thực.

Mục đích chủ yếu cuộc đại hội này là duyệt lại các môn phái lớn vì thế nên những môn phái cường thịnh nhất như Thiếu Lâm, Võ Đang cũng không dám khinh xuất.

Những gia phái khác dĩ nhiên cũng phái chuẩn bị cực kỳ thận trọng để khỏi mang nhục.

Những gia phái tưởng tượng có tư cách đều rèn luyện kinh người để mong lọt vào hàng chín môn phái lớn. Đây là một dịp làm vẻ vang môn hộ để nổi tiếng võ lâm.

Hiện nay những gia phái có thực lực tương đương đều bị tín học Cực Lạc giáo làm cho chấn động. Gia phái nào cũng vội điều tra nội bộ xem có người qui đầu Cực Lạc giáo không?

Những gia phái đã bị cái lo nội bộ lại thêm cái lo bên ngoài xâm nhập, nên đối với việc truy tầm A Liệt tự nhiên phai lạt hẳn đi. Nhờ đó mà Cao Thanh Vân thuận

tiện việc phát huy kế hoạch.

Âu Dương Tinh đã rời khỏi Lạc Dương. Nghe nói phụ thân cô thân hành tới đây đưa cô đi.

Thành ra ở Thành Lạc Dương đã mất bóng một thiếu nữ xinh đẹp.

Đúng giờ Ngọ ngày thứ tư, trong Diêu phủ phái Lạc Xuyên khách ra vào không ngớt. Những khách này không cần nói cũng biết họ đều là danh sĩ võ lâm.

Các tân khách đã nhận được thiệp mời của Diêu Văn Thái chương môn phái Lạc Xuyên. Tuy là bữa cơm tối nhưng mối giao tình có cao, có thâm. Những người quan hệ hoặc có danh vọng đặc biệt đều sớm đến Diêu phủ vì ai cũng muốn trò chuyện với Diêu Văn Thái để thương nghị đại cuộc.

Trong con mắt những người võ lâm thì Diêu Văn Thái mở đại yến thiết quần hào là cử động rất hợp lý. Phóng tầm mắt nhìn ra bọn quần hào ở Lạc Dương tuy còn có người danh vọng và địa vị cao hơn Diêu Văn Thái nhưng đều không tiện ra mặt thiết yến. Diêu Văn Thái lấy tư cách địa chủ triệu tập các đồng đạo võ lâm thực có đủ yếu tố.

Những ai đã tiếp được thiệp mời đều phó ước. Cả người không nhận được thiệp mời cũng tìm cách tới nơi xem tình hình thế nào.

Chưa đến giờ Thân mà trong Diêu phủ địa có gần một trăm tân khách tới nơi Diêu Văn Thái mở thông hai nhà đại sảnh địa thế rất rộng rãi. Nhưng người đến đông thành ra một trường rất náo nhiệt.

Cao Thanh Vân cũng ở luống những người đến sớm. Y chăm chú nhìn từng người khách một và tìm cách dò cho biết lai lịch gốc gác họ. Nhưng về sau y không tài nào quan sát được nữa.

Y cũng chẳng vì thế mà quan tâm lại còn mừng thầm nữa. Vì trường hợp này cũng khiến cho các gia phái khác không có cách nào quan sát được.

Sự thực Cao Thanh Vân đã huy động Âu Dương Vô Gián và Âu Dương Vô Trở

chia nhau giám thị quan sát.

Cao Thanh Vân tin rằng bất cứ gia phái nào cũng chẳng có nhân vật như bọn ba người của y.

Vì thế mà người ta có chỗ khuyết điểm hơn.

Ngoài ba người này lại còn phái Lạc Xuyên đưa ra phần lớn tài liệu về lai lịch các tân khách nên có thể nói Cao Thanh Vân hiểu rõ hết.

Lúc Lạc Minh Vũ tới nơi, hãn phô trương thanh thế rất hiển hách. Có đến bảy cao thủ Cái Bang tùy tùng nhưng toàn là những vị trưởng lão thành danh chứ không có nhân vật nào khả nghi.

Những nhân vật khả nghi nói đây là chỉ vào những người ở ngoài Cái Bang cùng đi theo Lạc Minh Vũ. Nhất định người lạ nào cũng là thủ hạ của Nhân Ma.

Cao Thanh Vân chỉ muốn điều tra cho biết rõ ai là đối thủ của y. Trong binh pháp đã nói :

biết mình, biết người, đánh đâu được đấy, đúng là một nguyên tắc trọng yếu.

Phái Lạc Xuyên huy động toàn phái ra tiếp đãi tân khách.

Vì thế Cao Thanh Vân và Âu Dương Vô Gián, Vô Trở càng ẩn giấu thân hình được dễ dàng.

Chín môn phái lớn cũng không giữ thói kiêu căng mà đến trước giờ Thân. Những nhân vật đầu não các phái này được Diêu Văn Thái đích thân tiếp đón mời vào tòa tiểu sảnh riêng biệt để nói chuyện.

Lạc Minh Vũ ngồi ở ngoài đại sảnh chào hỏi những người quen biết. Sau Diêu Văn Thái cũng dẫn hãn vào trong tiểu sảnh.

Chủ khách đi qua dãy hành lang dài khi vào qua tòa viện thì tiếng huyền não dần dần không nghe thấy nữa.

Ngoài sân tòa viện này trồng rất nhiều hoa cỏ cùng những chậu cảnh. Cách bài trí cực kỳ u nhã, ngoạn mục.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên dừng bước.

Diêu Văn Thái vừa cười vừa trở vào những luống hoa hỏi :

- Bang chúa có thiên ái thứ nào không? Nếu có thứ làm cho bang chúa vừa mắt thì tiểu đệ xin kính tặng.

Lục Minh Vũ lắc đầu hỏi :

- Bên kia tòa núi giả là chỗ nào vậy ?

Diêu Văn Thái và một tên đồ đệ đều ngạc nhiên nhìn ra. Một hãn tử trung niên đi theo Lục Minh Vũ lập tức lộ ra tình trạng để phòng. Người này cũng là cao thủ Cái Bang, mấy năm gần đây liền nổi tiếng giang hồ với cái tên Cô Chương, ngoại hiệu Cẩm y các, lúc nào hãn cũng theo sát bên mình Lục Minh Vũ, ít khi xa rời.

Từ ngày Lục Minh Vũ lên mạn bắc Cô Chương chưa từng xuất hiện, bữa nay hãn mới lộ diện là lần đầu. Như vậy không cần hỏi cũng biết hãn giữ nhiệm vụ bí mật của Lục Minh Vũ.

Diêu Văn Thái đáp :

- Phía sau tòa núi giả là góc viện, một khu đất mọc cỏ...

Lục Minh Vũ cười mát hỏi :

- Chúng ta tới đó coi chơi được chăng ?

Diêu Văn Thái có khó chịu nhưng cũng gật đầu đáp :

- Được lắm.

Y liền đi trước dẫn đường. Chớp mắt mọi người đã quanh hết tòa núi giả thì thấy đây là một góc sân đầy cỏ mọc. Một cô gái đang đứng ngơ ngác nhìn mọi

người.

Thiếu nữ này người như cây ngọc, mặt tựa hoa xuân, gần hai chục tuổi. Lúc cô chuyển động cặp mắt lại càng xinh đẹp. Thật là một thiếu nữ khả ái.

Lục Minh Vũ "Ồ" một tiếng rồi nói :

- Té ra một vị bảo quyến ở đây.

Diêu Văn Thái nghi ngờ neho mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp đáp :

- Vị tiểu cô nương này không phải là người trong tậ viện.

Một tên đồ đệ của hãn liên cất bước tiến lại lễ pháp hỏi :

- Cô nương đã theo ai tới đây ?

Thiếu nữ xinh đẹp dường như có vẻ hoang mang trở tay về phía bức tường viện ắp úng đáp :

- Tiểu nữ.... tiểu nữ ở bên kia bức tường... Diêu Văn Thái chau mày quay lại nói với Lục Minh Vũ :

- Té ra y là một vị tiểu cô nương nhà hàng xóm. Chắc cô thấy trong tậ viện nào nhiệt mới chuồn qua cái ngách kia sang đây coi.

Lục Minh Vũ mỉm cười nói :

- Bữa nay thành Lạc Dương có thể là cuộc đại hội tinh anh mà rồng ẩn cạp nấp. Cô nương này tuy coi như không hiểu võ công, nhưng ta cũng nên hỏi cho biết rõ. Không chừng là một cô bé của một vị cao nhân nào đưa tới.

Diêu Văn Thái nói :

- Bởi vậy ta cứ thứ coi....

Tên môn hạ vừa hỏi cô cũng là một tay hảo thủ phái Lạc Xuyên đột nhiên ra tay

điểm vào cổ họng thiếu nữ bằng một chỉ lực rất lợi hại ai nhìn cũng biết ngay.

Thiếu nữ xinh đẹp phản ứng rất chậm chạp. Mãi đến lúc ngón tay đối phương sắp đụng vào người cô mới lùi lại. Miệng cô khê "a" lên tiếng kinh hoàng.

Lúc này bất cứ ai coi cách phản ứng cùng thân pháp thiếu nữ đều nhận ra cô tuyệt đối chưa từng luyện võ.

Lục Minh Vũ tươi cười nói :

- Quả nhiên con gái nhà hàng xóm. Thế mà chúng ta cũng giật mình kinh hãi.

Diêu Văn Thái cũng cười đáp :

- Sao bang chủ lại nói vậy. Những tình trạng ngoắt ngoéo này nên điều tra cho biết rõ.

Đoàn người trở gót quay lại vào nhà tiểu sảnh.

Cấm Y cái Cổ Chương nhân lúc mọi người thi lễ nói chuyện, gã lại chuồn ra.

Gã tiến rất mau đến mặt sau tòa núi giả thì thấy thiếu nữ xinh đẹp vẫn còn đứng đó. Thiếu nữ vừa ngó thấy có người đến lập tức đưa tay lên che ngực ra chiều kinh hãi....

Cổ Chương tươi cười nói :

- Cô nương bất tất phách khiếp sợ. Tại hạ đến đưa cô nương về.

Thiếu nữ xinh đẹp định thần nhìn gã thấy gã tướng mạo đường hoàng, y phục hoa lệ, không phách kẻ cùng nghèo vô lại mới yên tâm thở phào một cái đáp :

- Tiểu nữ ở ngay trong ngõ hẻm bên kia bức tường này Cổ Chương hỏi :

- Cô nương đến đây từ lúc nào ?

Thiếu nữ xinh đẹp đáp :

- Tiểu nữ đến lâu rồi, vì xuân oanh lý tỷ ở đây sáng mai về nhà chồng.

Cổ Chương hỏi :

- Ủa! Chắc cô muốn trò chuyện với ai nhưng ở đây tân khách đến mỗi lúc một nhiều, cô nên về đi là hơn. Tại hạ đưa cô đi để khỏi bị người ta vặn hỏi.

Thiếu nữ xinh đẹp lộ vẻ vui mừng ngỏ lời tạ Ôn rồi đi trước.

Nhà bên cạnh có một đường cửa ngách thông vào vườn hoa phía sau. Gần đó đặt một cái cửa không khóa có thể trông ra hẻm.

Thiếu nữ ra đến hẻm rồi thở phào một cái nhẹ nhõm tựa hồ con chim xổ lồng. Động tác và nét mặt của cô rất khả ái.

Cấm y cái Cổ Chương dương cặp mắt lấp loáng ngăm ngúa thiếu nữ chẳng úy kỵ gì, khiến cô hổ thẹn mà không dám nhìn gã.

Cổ Chương cất giọng ôn nhu hỏi :

- Quý tính đại danh cô nương là gì ?

Thiếu nữ đáp :

- Tiểu nữ họ Đinh tên Ninh.

Cổ Chương lại hỏi :

- Trong nhà cô còn có những ai ?

Đinh Ninh đáp :

- Trong nhà chỉ có tiểu nữ và một bà chị dâu góa chồng cùng hai đứa nhỏ.

Cổ Chương hỏi :

- Nhà cô sinh sống bằng cách nào ?

Đình Ninh đáp :

- Một năm nay đại ca của tiểu nữ mất đi còn để lại ít tiền, cả nhà dựa vào đó mà sống vì vậy tiểu nữ muốn về cố hương nhưng tẩu tẩu không nghe.

Cố Chương ngạc nhiên hỏi :

- Té ra các vị không phải là người ở đây. Sao tẩu tẩu của cô lại không muốn về quê, phải chăng y thị có cách sinh nhai?

Đình Ninh lẳng lặng cúi đầu hỏi lâu mới đáp :

- Ở quê nhà bọn tiểu nữ cũng không còn nơi nương tựa. Tại đây còn có một vị bằng hữu thường thường tiếp tế cho tẩu tẩu !

Cố Chương là một tay lão luyện giang hồ. Gã vừa nghe đã hiểu ngay liền gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rồi, tẩu tẩu của cô đã nai được nam nhân khác còn cô thì không muốn nhìn thấy tình trạng trở trêu đó, phải không ?

Đình Ninh khẽ gật đầu mặt cô lộ vẻ buồn thiu.

Cố Chương hỏi :

- Tại hạ có thể giúp cô trong tình trạng khốn quẫn này để cô về quê. Nhưng tại hạ không rảnh để đưa cô mà chỉ có thể tặng cô món tiền lộ phí. Một mình cô thương lộ được chăng?

Đình Ninh nghe đối phương nói chỉ có thể giúp tiền lộ phí mà không thể đưa mình đi thì nhận thấy gã không có lòng dạ bất lương nên cô rất yên tâm lộ vẻ cảm kích đáp :

- Hiện giờ tẩu tẩu chẳng muốn nhìn ngó gì đến tiểu nữ. Có khi cả mười ngày tiểu nữ cũng không gặp y. Ngày thường tiểu nữ đi làm mướn cũng tạm đủ độ nhật.

Cố Chương "ồ" một tiếng rồi hỏi :

- Nếu vậy thì cô có bỏ đi lâu tẩu tẩu cô cũng không hay mà cũng chẳng buồn hỏi đến, phải không?

Đinh Ninh gật đầu khe buông tiếng thờ dài.

Cổ Chương chẳng cho lý do nào không tin đối phương nữa. Nhất là gã đã đi với cô một đoạn đường và nhận xét đích xác cô không hiểu võ công.

Gã đưa mắt nhìn quanh rất lẹ thấy trong đó không có bóng người liền vươn tay ra vồ nhanh một cái.

Đinh Ninh "hự" một tiếng rồi người nhũn ra ngã vào lòng.

Cổ Chương không cần ngó lại người thiếu nữ đã mất tri giác. Một tay gã cặp lấy mình cô, một tay rút trong người ra một cái bao vải. Động tác của gã rất mau lẹ và thuần thục.

Ai trông cũng biết ngay gã hành động cách này nhiều lần rồi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Âu Dương Tinh Tái Hội Tra Lang

Bỗng thấy Cổ Chương mở túi vải ra bỏ thiếu nữ vào trong.

Cô ngồi co lại như con tôm. Đoạn hấn đặt sợi dây lò xo dài ba thước vào để căng cho túi vải mở rộng phía trong.

Thế rồi han xách túi vải ra đi. Bây giờ bất cứ ai coi bên ngoài cũng không thể nhận ra là trong túi vải lại đựng một cô gái.

Cổ Chương bước lẹ ra ngoài ngõ hẻm, đến đường lớn hấn trao túi vải cho một tên tráng hấn rồi trở gót quay về Diêu phủ.

Trong Diêu phủ tân khách lục tục kéo đến khiến cho bầu không khí mỗi lúc một náo nhiệt.

Cấm y cái Cổ Chương thận trọng đi dòm khắp nơi thấy những tay cao thủ phái Lạc Xuyên kể cả Diêu Văn Thái đều đâu còn ngồi đó chưa ai bỏ đi chỗ khác hấn mới yên tâm đình chỉ cuộc quan sát, đến báo cáo với Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân đã ngấm ngấm quan sát các nhận vật đầu não chín môn phái lớn đến dự yến toàn vào hạng tiền bối nổi tiếng võ lâm và có địa vị rất tôn cao.

Y không lấy gì làm kinh ngạc vì bữa nay phái Lạc Xuyên khoản đãi đồng đạo đã lấy danh nghĩa địa chủ để mở một cuộc đại hội thượng đỉnh. Các môn phái lớn kể cả những phái lăm le lên đương hàng với Cửu đại môn phái đều đem hết những phần tử tinh anh tới đây để theo dõi tình hình biến diễn.

Nhưng y đã tính thầm thì trong những tay cao thủ hiện diện ở đây không một ai có thể thắng được truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn, nên trong lòng không khỏi thất vọng. Y cảm thấy mình rất cô đơn đồng thời trách nhiệm càng thêm phần

trọng đại.

Cao Thanh Vân đã bố trí cơ quan thông tin rất nghiêm mật và được biết việc Đinh Ninh bị cướp. Y còn biết hiện giờ Âu Dương Tinh đã cải dạng nam trang cùng Âu Dương Vô Cự đang ở trong bóng tối ngấm ngầm theo dõi địch nhân và bảo vệ cho Đinh Ninh được an toàn. Y rất lấy làm an ủi, bèn lui vào nhà mật thất.

Cao Thanh Vân ở trong mật thất vẫn có thể nhìn thấy tình trạng ngoài đại sảnh.

Không bao lâu Diêu Văn Thái cũng tới nơi hỏi :

- Sự tình diễn tiến ra sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Lục Minh Vũ đã một chân bước vào cạm bẫy của chúng ta.

Diêu Văn Thái lại vì chuyện này mà lộ vẻ lo âu nói :

- Cái đó thật không ngờ.....

Cao Thanh Vân hỏi :

- Chuyện gì không ngờ ?

Diêu Văn Thái đáp :

- Tiểu đệ muốn nói là Lục Minh Vũ là một nhân vật kiêu hùng, vùng vẫy giang hồ mà sao lại mắc lưới một cách dễ dàng như vậy? Cao huynh có nhận thấy là quá đơn giản?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Dễ dàng quá! Diêu huynh ! Xin hỏi Diêu huynh phái Lạc Xuyên liệu có hợp tác với người ta một cách dễ dàng không? Tư dung của Tần Nhi cô nương liệu có thể tìm kiếm được dễ dàng? Huống chi còn thêm nhiều điều kiện phối hợp. Tình thực mà nói nếu cô chẳng phải là chỗ chí thân của Diêu huynh thì tiểu đệ quyết

không dùng cô làm mối của hần.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lục Minh Vũ là con người như vậy thì bất cứ cô gái nào cũng mê hần và hỏi dò mọi sự chẳng khó gì. Còn Tần Nhi cô nương vẫn lo cho Diêu huynh nên khó mà lay động được. Như vậy kế hoạch của chúng ta không đến nỗi bị tiết lộ một cách dễ dàng.

Diêu Văn Thái xoa hai tay rồi nói huých toẹt chỗ lo âu của hần ra. Hần hỏi :

- Vấn đề an toàn cho Tần Nhi thế nào?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chẳng có vấn đề gì cả. Hiện giờ đã có hai tên cao thủ ngấm ngấm bảo vệ cô. Nên biết Lục Minh Vũ chỉ có một nhược điểm duy nhất là tính háo sắc, chúng ta cần nắm lấy điểm này làm chủ chốt và thêm vào những điều kiện thích hợp mới làm cho hần chui đầu vào bẫy một cách dễ dàng.

Bây giờ xem chừng mấy hoang khảo mà chúng ta đã dự định đều không phải dùng đến.

Diêu Văn Thái nói :

- Điều khó khăn ở đây là Diêu phủ đã triệu tập bao nhiêu danh gia trong thiên hạ tới đây, lúc đến việc làm sao lột được mặt nạ Lục Minh Vũ trước quần hào.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chỉ mong sự tình đừng có gì biến đổi là tại hạ tin rằng trước khi vào tiệc đã có thể vạch trần bộ mặt đanh ác của hần.

Diêu Văn Thái trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tiểu đệ chưa tin chắc Lục Minh Vũ đã nóng này và sơ hở như vậy. Có điều trong kế hoạch của chúng ta đã nhận ra được tính hần hay đùa cợt con gái. Từ giờ

cho đến lúc vào tiệc còn đến một giờ nữa hẳn đầy đủ thời gian dày xéo Tần Nhi rồi mới vào nhập tiệc.

Cao Thanh Vân nói :

- Đúng thế ! Lục Minh Vũ chỉ còn chờ bảy trong chín môn phái lớn bắt đầu cuộc thương nghị là phát động thừa cơ lên đi ép uống Tần Nhi cô nương.

Diêu Văn Thái đáp :

- Vậy bây giờ chúng ta hãy chờ đợi.

Diêu Văn Thái ra rồi, Cao Thanh Vân lại lẳng lặng chờ tin tức mật đàm của bảy phái lớn. Y đang chờ đợi, trong lòng nóng nãy, thì đột nhiên có người đứng tuổi chạy đến. Người này cũng ở bộ máy thông tin của phái Lạc Xuyên và rất tinh minh hẳn cán nên hiểu cả đường bí đạo dẫn tới gian mật thất.

Hắn tử trung niên nói :

- Cao lão sư ! Bên ngoài có tin khẩn cấp đưa tới và thuộc vào hạng đệ nhất. Đường như hắn tử trung niên cũng không hiểu nội dung tin tức, vì Cao Thanh Vân đã dùng ám hiệu đại biểu cho tình trạng để truyền đi một cách dễ dàng.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi. Hắn tử trung niên hỏi :

- Có cần thông tri cho người khác biết không ?

Dĩ nhiên gã muốn thông tin cho Diêu Văn Thái. Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Ông bạn lập tức đi báo ngay cho quý chưởng môn. Có điều tin tức này không liên quan gì đến Tần Nhi cô nương, ông bạn đừng hốt hoảng để người ta chú ý.

Hắn tử trung niên không hoang mang nữa, nhanh nhẹn cất bước.

Cao Thanh Vân theo cửa bên đi ra. Y giả trang làm gia nhân của Diêu phủ nên ra vào không ai để ý.

Lúc Cao Thanh Vân sấp bước vào đường phủ lớn y nói mấy câu với một tên gia đình khác rồi đi rất mau.

Y chen vào đường ngang. Dưới thềm nhà ở góc đường này có một hủ tử đặt gánh xuống bên đứng nghỉ.

Cao Thanh Vân lướt qua bên hủ tử bất thành linh phóng chỉ ra điếm. Hủ tử không kịp để phòng té xuống liền.

Lúc này trên đường không có người đi qua. Cao Thanh Vân mở thúng ra coi thì chỉ thấy một thanh trường đao, y cắp hủ tử lên bỏ vào trong nhà.

Cao Thanh Vân lại cất bước tiến về phía trước. Theo lời tình báo thì chỗ này không có người gác của đối phương. Y đi tới một đường phố khác quanh vào góc đường rồi dừng lại.

Chỉ trong nháy mắt một người nhỏ tuổi xuất hiện từ đường bên tay mặt rào bước đi tới.

Người này chân bước mau lẹ lưng đeo trường kiếm, vừa trông đã biết ngay là nhân vật võ lâm. Gã vừa đi đến khúc quanh thì chạm mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân giả vờ ngạc nhiên. Gã thanh niên không để ý cứ lướt qua bên cạnh y.

Gã vừa đi được mấy bước Cao Thanh Vân mới bật tiếng cười lạt.

Gã thanh niên dừng bước quay đầu nhìn lại.

Cao Thanh Vân cũng dương cặp mắt sáng như điện nhìn đối phương chăm chăm. Bốn luồng mục quang tựa điện chớp sắc bén vô cùng, khiến người ta cảm thấy như đao kiếm đụng nhau tóe lửa.

Hai bên ngó nhau trong khoảnh khắc rồi Cao Thanh Vân cất tiếng lạnh lùng hỏi

:

- Tra công tử ! Công tử định đi đâu ?

Thanh niên sững sốt. Dĩ nhiên chàng đúng là A Liệt, A Liệt hỏi lại :

- Ông bạn là ai ? Sao lại muốn can thiệp vào việc của ta?

Cao Thanh Vân đáp :

- Võ công của Tra công tử dù thừa sức đánh bại những tay cao thủ trong thiên hạ, nhưng về chuyện cảnh giác mà như vậy thì những kỳ nhân dị sĩ võ lâm đều có thể nhân lúc công tử sơ ý mà ám toán được.

Y vẫn chưa tiết lộ thân thế. A Liệt không nhịn được hỏi :

- Sao ông bạn không thử ám toán đi ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Chuyện thiên hạ nếu cứ thử mới biết kết quả thì e rằng làm chẳng được mấy việc đã ôm hận suốt đời.

A Liệt chau mày nói :

- Nếu các hạ không giống một người bạn của tại hạ thì nhất định tại hạ không nhẫn nại để nói chuyện với các hạ rườm rà như vậy.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Công tử bảo tại hạ giống ai ?

A Liệt đáp :

- Các hạ rất giống Cao Thanh Vân huynh, dĩ nhiên tại hạ không nói về nét mặt mà nói về thái độ. Cao Thanh Vân lật nón lên bỏ cặp lông mày giả ra cười khà khà nói :

- Không phải giống đâu mà đúng hẵn đấy.

A Liệt rất cao hứng cười hỏi :

- Cao huynh làm gì vậy ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Phải chăng Tra đệ muốn hỏi ta sao lại cải trang ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế !

Cao Thanh Vân nói :

- Câu chuyện này dài lắm. Tiểu huynh vẫn tắt là đang vội vã đối phó với Lục Minh Vũ.

A Liệt ra chiều hối tiếc đáp :

- Xin lỗi Cao huynh. Tiểu đệ không rảnh để giúp Cao huynh được.

Cao Thanh Vân nói :

- Hồng hét !

Rồi lại hỏi :

- Tra đệ có việc chi mà phải vội ?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ mình mang mối huyết cừu sâu tựa bể mấy khi được chạm trán bọn chúng ở cả đây thì bỏ lỡ cơ hội thế nào được ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bọn họ chưa bỏ đi ngay đâu mà phải hấp tấp.

A Liệt nói :

- Khi chúng giải tán rồi thì dĩ nhiên tiểu đệ phải mất nhiều công phu và thì giờ đi kiếm chúng và cũng khó lòng kiếm được đầy đủ từng tên một. Điều trước hết hơn nữa là tiểu đệ muốn báo cừu huyết hận trước rừng danh thủ võ lâm.

Cao Thanh Vân hỏi.

- Tra đệ chờ tiểu huynh xong việc rồi hãy động thủ được không ?

A liệt đáp :

- Cao huynh có điều chi cấp bách ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh muốn giữ bọn người đó làm nhân chứng.

A Liệt hỏi :

- Làm nhân chứng ư? Tiểu đệ muốn giết cho kỳ hết bọn chúng. Cao huynh quên rồi sao? Nếu họ cùng đều chết về tay của tiểu đệ thì làm nhân chứng có ích gì không ?

Cao Thanh Vân càng nghe A Liệt nói càng cảm thấy tình hình nghiêm trọng.

Nên biết Cao Thanh Vân đã hao phí bao nhiêu tâm lực và gặp được báo nhiêu cơ duyên may mắn mới đi được tới cục diện này. Nếu A Liệt làm rối loạn xà ngẫu thì toàn bộ kế hoạch của y đều bị trôi theo dòng nước. Huống chi lúc này y phải tranh thủ từng phân từng khắc. Công việc đã khẩn cấp thì làm gì có thời giờ để thảo luận kỹ càng với chàng nữa.

Y nóng nảy không nhịn được bất giác lớn tiếng :

- Không được ! Tra đệ để cho ta động thủ đã.

A Liệt hỏi :

- Cao huynh ! Mỗi Huyết cừu cả nhà tiểu đệ bị sát hại mà Cao huynh còn ngăn trở việc báo thù này ư ?

Cao Thanh Vân không khỏi sửng sờ. Y nhận thấy A Liệt nói đúng, vả lại chàng chịu cực khổ rèn luyện thần công đâu phải cốt để giữ mình, mà dĩ nhiên để rửa hận nữa, y nhăn nhó thờ dãi đáp :

- Tra đệ Ồi ! Tra đệ còn có điều chưa hiểu. Nếu Tra đệ phá hại kế hoạch của tiểu huynh là làm hại cả một đời người thiếu nữ thiện lương về tay giáo chủ Cực Lạc Giáo.

A Liệt đáp :

- Trừ phi Cao huynh nói rõ tình hình không thì tiểu đệ không nghĩ ngợi gì nữa.

Chàng nói bằng một giọng rất kiên quyết. Cao Thanh Vân không khỏi bồn chồn đăm nhần nói :

- Bây giờ tiểu huynh không có thì giờ. Huống chi Tra đệ thứ nghĩ coi có nên tàn sát hết thầy mọi người trong bảy môn phái lớn không ?

A Liệt sa sầm nét mặt đáp :

- Thế là Cao huynh tiết lộ chân tâm rồi.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Cái gì mà tiết lộ chân tâm?

A Liệt đáp :

- Hiển nhiên Cao huynh muốn dùng kế hoãn binh không cho tiểu đệ động thủ ngay là có ý khuyên người bảy môn phái chạy đi. Có đúng thế không ?

Cao Thanh Vân buồn rầu đáp :

- Tuyệt đối không phải. Ta dám thề với Tra đệ.

A Liệt thấy y có vẻ nổi nóng, chàng liền hỏi :

- Cao huynh bất tất phải thề thốt. Nếu Cao huynh không dụng tâm như vậy thì sao còn hỏi tiểu đệ có nên tàn sát hết bọn chúng không ?

Cao Thanh Vân vội giải thích :

- Tra đệ đừng hiểu lầm. Không phải hết thầy bao nhiêu người trong bảy môn phái đều đáng giết cả mà cần phải phân biệt trắng đen, không nên hạ sát người vô tội, tỷ như Tống Bất Độc phái Bắc Mang đã chết về tay huynh đệ, há chẳng là một người không đáng giết ?

Thái độ A Liệt đã hòa hoãn lại một chút, chàng hỏi :

- Nhưng chẳng lẽ Cao huynh lại bảo tiểu đệ bỏ lơ cơ hội này, không để tiểu đệ báo thù rửa hận cho nhà họ Tra ở Hoá Huyết Môn trước mặt những danh gia thiên hạ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hỡi ơi ! Nếu đem vụ này mà nói cho rõ hết đầu đuôi thì phải mất đến nửa giờ. Phải rồi ! Bây giờ Tra đệ đến ngay chỗ Âu Dương Tinh cô nương và hội diện với Lương đại thúc để hỏi xem có được không ? Bọn họ có đủ thì giờ nói rõ cho Tra đệ nghe về kế hoạch mà tiểu huynh đã hao phí bao nhiêu tâm lực để sắp đặt.

A Liệt lắc đầu nói :

- Tiểu đệ e rằng sau khi nghe xong câu chuyện thì không thể tìm thấy nhân vật đầu não trong bảy phái lớn nữa.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu huynh có thể bảo đảm với Tra đệ là bọn họ chưa giải tán ngay đâu.

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Lời nói của Cao huynh dĩ nhiên đáng kể. Chẳng hay Bù phu nhân đã chết

dưới lưỡi đao của Cao huynh chưa ?

Cao Thanh Vân chấn động tâm thần, xoay chuyển ý nghĩ rất mau tự nhủ :

- Nếu mình nói mẹ chưa chết, nhất định gã tra hỏi duyên cớ thì lại mất thời giờ. Chi bằng mình dối y một phen cứ bảo mẹ chết rồi chắc gã cũng chưa biết ngay được.

Y nghĩ vậy liền đáp :

- Mẹ trốn khỏi lưỡi đao của tiểu huynh thế nào được ?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Vừa rồi tiểu đệ đã hỏi một người và biết rằng mẹ chưa chết.

Chàng nhìn đối phương chăm chặp, nói tiếp :

- Người đó là một gia tướng ở phủ Âu Dương, chắc họ không dối tiểu đệ.

May mà Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ, vẻ mặt vẫn thản nhiên nói ngay :

- Đúng thế ! Y không gạt hiền đệ đâu.

A liệt ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì sao Cao huynh lại bảo mẹ không trốn thoát được dưới lưỡi đao của Cao huynh ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh có ý nói muốn giết mẹ lúc nào cũng được, tiểu huynh dám chắc mẹ không thể trốn đâu cho thoát. Vấn đề là ở chỗ tiểu huynh chưa đủ lý do để giết mẹ vì mẹ không gia hại lệnh từ.

A Liệt sing sốt hỏi :

- Có thể thật không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh không phải là thằng ngốc thì sao lại bỏ cơ hội lấy được báu vật các môn phái ?

A Liệt nói :

- Hỡi ôi ! Cao huynh ra đòn này khiến cho lòng tiểu đệ thật bối rối.

Cao Thanh Vân nói ngay :

- Tra đệ miễn thứ cho tiểu huynh không có thì giờ để nói chuyện được nữa. Tra đệ mau đến hội diện cùng Âu Dương cô nương là biết rõ đầu đuôi, hiện giờ Tra đệ chớ có lộ diện làm hư việc lớn.

Hắn lại nói rõ địa điểm đến gặp Âu Dương Tinh cho A Liệt nghe rồi không chờ chàng trả lời đã cắm đầu chạy thẳng đến Diêu phủ.

Giả tử A Liệt cũng chạy theo thì Cao Thanh Vân chẳng còn có biện pháp nào khác, nhưng y tính chắc A Liệt thế nào cũng đi hỏi cho rõ trước, nên hạ quyết tâm trở gót đi ngay.

Quả nhiên A Liệt không theo y. Cao Thanh Vân vừa đi vừa hóa trang nhưng tâm tình y không vì A Liệt chẳng rượt theo mà được cởi mở. Y tưởng đến khi nào A Liệt báo thù là võ lâm nổi trận phong ba rất lớn.

Việc A Liệt báo thù rửa hận thực ra còn có chỗ phải nghiên cứu mới khỏi mất đạo công bằng vì phụ thân A Liệt đã dâm dăng gây thành nổi nghiệt rất nhiều người các môn phái căm hận lão thối xương về hành động dâm ô của lão.

Ngoài ra lão còn lấy cả báu vật trấn sơn của các phái là phạm vào điều tối kỵ võ lâm mới gây thành mối họa cả nhà bị tru diệt. Nói một cách khác là nhà họ Tra tự mình gây nên tai vạ không thể chỉ trích người ta tàn độc.

Cao Thanh Vân chưa có thời giờ để đàm luận cùng A Liệt về những điểm này. Y chạy rất nhanh chớp mắt đã tới Diêu phủ. Cao Thanh Vân vào cửa liền tiếp được báo cáo là Lục Minh Vũ vừa mới do cửa hậu lén lút ra đi.

Nhắc lại A Liệt đã tới một nơi thấy cũng lầu cao ngất, phủ đệ bao la. Theo lời Cao Thanh Vân cho chàng hay thì nơi đây là sào huyệt lâm thời của Cục Lạc Giáo.

Chàng đi quanh tòa viện một vòng mà không phát giác ra một trạm canh nào, trong lòng rất đỗi hoài nghi, chàng tự hỏi :

- Nếu đây là sào huyệt lâm thời của Cục Lạc Giáo thì sao lại không đặt trạm ngầm để canh gác. Nhưng theo lời Cao Thanh Vân thì rõ ràng là chỗ này, và bao nhiêu đặc điểm cũng đúng hết.

Chàng tin chắc mình không kiếm lầm đối phương, rồi chàng lẩm bẩm :

- Nếu ai hỏi thì phải vào chùa, dù sao mình cũng thứ coi cho biết.

Chàng lên vào nội trạch mới thấy đèn hoa cùng bóng người từ trên thượng phòng chiếu xuống. Gian phòng bên kia cũng còn đèn lửa.

A Liệt không cần phải tới gần vì thị giác và thính giác của chàng đã đến trình độ kinh thế hãi tục. Trong phòng có động tĩnh gì, hoặc ngoài phòng có diễn biến chàng đều thấy hết.

A Liệt đi quanh ra dàn hoa ở mé hữu, bỗng thấy một bóng người ẩn mình trong bóng tối ở phía trước mặt. Người khác thì không trông thấy nhưng A Liệt đêm tối cũng nhìn rõ như ban ngày.

Nhưng chàng nhìn rõ phục sức của người đó mà chàng cũng biết rồi.

A Liệt tiến gần thêm một chút rồi tự nội lực dồn ra thanh âm thành một luồng sóng đưa vào tai người dạ hành kia nói :

- A Tinh! Ta là A Liệt đây. A Tinh bất tất phải sợ hãi.

Bóng người kia vẫn rung động đủ tỏ nàng thấy chàng xuất hiện rất đổi kinh ngạc.

Âu Dương Tinh quay đầu lại ngó A Liệt.

A Liệt nhảy đến bên, giang tay ra ôm lấy nàng khẽ nói :

- Ta được tin A Tinh ở đây nên vội chạy đến hội diện.

Chàng phát giác ra phản ứng của Âu Dương Tinh cực kỳ lạnh nhạt mà nàng cũng không trả lời.

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Nơi đây có phải là sào huyệt của Cực Lạc Giáo không ?

Âu Dương Tinh thủng thẳng hỏi lại :

- Sao người không thử coi lại xem ?

A Liệt không muốn cãi miếng với nàng chỉ nói buông xuôi :

- Phải rồi ! Để ra vào coi.

Chàng toan cất bước, Âu Dương Tinh đột nhiên nắm lấy cánh tay chàng hỏi :

- Phải chăng người tới đây để điều tra vấn đề này hay để kiếm Âu Dương đại thúc ?

A Liệt đành chỉ mọi động tác khẽ đáp :

- Ta chẳng liên quan gì đến bầy phái lớn. Ta đến đây thực chỉ vì cô.

Âu Dương Tinh hăng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Nếu ta không ở đây người có đi chỗ khác kiếm không ?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên là có. Cô còn nhớ những kẻ thù chung không ? Bọn chúng hiện đang ở Diêu phủ, mà ta cũng chưa tới được.

Âu Dương Tinh không nói gì. A Liệt nói tiếp :

- Cao Thanh Vân huynh cho ta biết là cô ở đây nên ta tới ngay để bàn với cô trước.

Âu Dương Tinh lấy tay ra nói :

- Các người làm xong mọi việc rồi mới đến kiếm ta, nhưng ta cũng thân nhiên. Nhất là người bỏ ta đi lâu ngày.

Câu nói của nàng tuy không thân thiện, nhưng thanh âm cô đã mềm mỏng nhiều.

A Liệt thở dài nói :

- Lúc đó ta làm việc gì cũng không tự chủ được. Vả lại ta cần luyện võ công ngay, nếu không thì chẳng những khó bảo toàn tính mạng mà mối huyết thù của nhà họ Tra bị tàn sát từ đây vĩnh viễn chôn sâu dưới đất chứ chẳng còn bao giờ trả được.

Âu Dương Tinh nói :

- Người nói cũng có lý.

A Liệt đưa tay ra giữ lấy lưng nàng hỏi :

- Cô giận ta lắm phải không ?

Lúc này Âu Dương Tinh ngả vào lòng A Liệt, đưa môi hôn chàng mọi cách tựa hồ để làm liêu tan những sự hiểu lầm, không nhắc tới nữa.

A Liệt lại cất tiếng hỏi :

- Nơi đây là địa phương nào?

Âu Dương Tinh đáp :

- Người coi xem có phải là sào huyệt của Cực Lạc Giáo không ?

A Liệt ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô bảo sao ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Cực Lạc Giáo cao thủ đã nhiều, nhân tài cũng lắm. Nơi đây có phải sào huyệt lâm thời thì nhất định người ta đã bố trí phòng thủ nghiêm mật, mà ta chẳng thấy chi hết.

A Liệt nói :

- Đúng thế ! Ta cũng có quan niệm như vậy. Nhưng bây giờ cô nói thế ta lại nghĩ ra được lý do để giải thích.

Chàng ngừng lại một chút để xếp đặt những ý niệm rồi nói tiếp :

- Một là người Cực Lạc Giáo quá nửa là những tay hảo thủ ở các phái. Hiện giờ những nhân vật đầu não các nhà các phái đều ở trong Diêu phủ. Hai là nơi đây chỉ là chỗ ở riêng của Lục Minh Vũ chứ không phải sào huyệt lâm thời. Ba là Lục Minh Vũ không nghĩ tới dùng chỗ này làm hội trường nên không phòng bị. Bốn là nếu bố trí đề phòng càng khiến cho người ngoài chú ý và tiết lộ cơ mật....

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lục Minh Vũ Bại Lộ Chân Tướng

Âu Dương Tinh gật đầu luôn mà chẳng ngắt lời :

- Có lý ! Có lý !

A Liệt nói :

- Cô gái bị cướp đưa vào đây là Cao huynh muốn lợi dụng vụ này để lật mặt nạ Lục Minh Vũ không hiểu có đúng không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Đó là sự thực. Cao Thanh Vân chuyên về việc đối phó với truyền nhân của Nhân Ma. Y đã điều tra ra ma đầu này cùng một phe với Lục Minh Vũ. Nếu bức bách được Lục Minh Vũ phải lộ chân tướng thì ma đầu kia chẳng thể che giấu được. Theo lời y thì ma đầu kia rất lợi hại võ công còn cao hơn y. Có điều y đã nhiều năm rèn luyện võ công và lịch duyệt chuyện đời, nên việc đối phó với ma đầu để vân hồi công đạo võ lâm, ngoài y ra không còn ai làm nổi.

A Liệt nói :

- Ta không dính vào việc đó mà chỉ chờ y làm xong việc này là ta đối phó với bọn cầu nhân.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Lực lượng bảy phái lớn bao nhiêu cao thủ thật không biết đâu mà lường! Sao người không chờ bọn họ phân tán rồi hãy hành động?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Dù thực lực bọn chúng mạnh đến đâu ta cũng không cần. Nếu bọn chúng có giết được ta thì trước khi ta chết trong bảy phút ít ra cũng đến năm phút tiêu diệt.

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi. Nàng phát giác vấn đề nghiêm trọng xa hơn sự tiên liệu của nàng. A Liệt mắt chiếu ra những tia căm hận, lại nói :

- Nếu cần thì có thể ta lợi dụng cả lực lượng của đệ tử Nhân Ma.

Âu Dương Tinh dịu dàng đáp :

- Báo thù là một việc nên làm, nhưng cũng chỉ đến một trình độ nào thôi.

A Liệt hỏi :

- Mỗi thù tận diệt cả nhà có lý nào không trả được ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ta e rằng tên ma đầu kia không chịu hợp tác với người.

A Liệt hỏi :

- Sao ? Hãn đã chẳng phải là người ủng hộ chính nghĩa công lý ham danh hám lợi thì khi nào lại không chịu làm ?

Bỗng chàng dừng lại. Trong lòng ngẫm nghĩ về mấy danh từ chính nghĩa công lý chàng cảm thấy kinh tâm động phách.

Sau một lúc Âu Dương Tinh hỏi :

- Người nghĩ gì vậy ?

A Liệt đáp :

- Đột nhiên ta nghĩ tới hai tay đẫm máu của con người tàn ác.

Âu Dương Tinh nói :

- Ta biết người chẳng phải là kẻ tàn độc.

A Liệt đáp :

- Cô nói cũng có lý, nhưng sau khi sự việc xảy ra quá trớn, con người tử tế có thể biến thành đại ác.

Âu Dương Tinh vuốt má chàng nói :

- Người vốn là hảo nhân, nên khi nghĩ tới chuyện tàn ác là trong lòng lại đau kho. A Liệt đáp :

- Nhưng ta phải trả thù không làm thế không được.

Âu Dương Tinh nói :

- Phải rồi ! Nếu người bầy phái lớn liên thủ liều mạng tất nhiên người phải tìm ngoại viện.

A Liệt bỗng giật mình đáp :

- Thôi được ! Bất cứ việc gì rồi cũng đến chỗ kết thúc. Chúng ta không nghĩ tới nữa.

Hai người trầm mặc hồi lâu. Đột nhiên A Liệt nhìn Âu Dương Tinh giơ tay ra hiệu.

Âu Dương Tinh hiểu ý cùng chàng chuyển ra chỗ khác.

Chớp mắt một bóng người chạy tới thân pháp rất lanh lẹ.

Người này đi tới cửa phòng có đèn sáng chiếu ra. Khi gần tới nơi hần bước chậm lại đồng thời phất áo một cái.

Người này Âu Dương Tinh đã quen lắm. Hần đúng là Cực Lạc Giáo chủ Lý Thiên Bông, tuy hần che cả mũi miệng mà nàng cũng nhận ra không thể làm được.

Người mới đến vào phòng rồi, hai cô gái chạy ra chia nhau ẩn vào chỗ tối trong viện. Bây giờ thì dù là tay cao thủ vô song trong thiên hạ cũng đừng hòng tiến vào cửa phòng mà không bị hai ả nhìn thấy.

A Liệt lại giơ tay ra hiệu, Âu Dương Tinh gật đầu. Chàng nheo mắt rồi vọt đi, thân hình như quỉ mị.

Sau một lúc chàng trở lại nhìn nàng gật đầu như để nói :

- Ta đã điếm huyết bọn chúng rồi.

Âu Dương Tinh dùng phép truyền thanh hỏi :

- Người tính thế nào?

A Liệt đáp :

- Ta đến cửa phòng ngó coi nếu gặp dịp là thu thập hẳn.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Người thay đổi tâm ý rồi ư ?

A liệt đáp :

- Ta chỉ muốn lợi dụng hẳn.

Rồi chàng yên dạ lẳng lẳng đi tới trước cửa phòng có chỗ ánh lửa chiếu ra mà nhìn vào. Tuy thị giác chàng bị hạn chế mà cũng ngó thấy phần lớn trong phòng.

A Liệt chẳng những mắt tinh, thính giác cũng vô cùng sắc bén. Những cảnh tượng mơ hồ, chàng vẫn nhìn được rõ rệt.

A Liệt thấy Cục Lạc giáo chủ Lý Thiên bông đang chú ý nhìn thiếu nữ ngồi trên ghế.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp u khiết, cô cũng nhìn lại hẳn.

Vẻ mặt thiếu nữ có vẻ nặng sầu lo. Sau một lúc cô nói :

- Hối ôi ! Ban đầu ta tưởng người là kẻ hư đốn nên trong lòng rất lo sợ.

A Liệt nghe câu này cảm thấy có điều khác lạ nghĩ thầm :

- Dù Lý Thiên Bông có là người anh tuấn đến đâu thì cô nàng chẳng thể nhận hẳn là người tốt được mới phải chớ.

Chàng lý luận như vậy vì Lý Thiên Bông đã trói buộc cô đang đem đưa về đây thì hiển nhiên hẳn có dạ bất lương. Và bây giờ cô chưa có chứng cứ gì để bảo hẳn không phải là người tồi bại.

Tình trạng này thật quái lạ.

Lý Thiên Bông vươn tay ra cất giọng ôn nhu đáp :

- Nàng cứ yên tâm đừng sợ hãi chi hết.

Thiếu nữ xinh đẹp đứng lên gieo người vào lòng hẳn như con chim én. Lý Thiên Bông vuốt mái tóc xinh đẹp của thiếu nữ. Một tay hẳn để vào cánh tay cô sau hai tay hẳn sờ vào lưng rồi đưa xuống hông. Động tác rất bi ôi. Thiếu nữ tuyệt không phản kháng.

A Liệt quay trở ra đến bên Âu Dương Tinh dùng phép truyền thanh nói :

- Lạ thật ! Dường như cô gái đó bị ma ám.

Âu Dương Tinh đáp :

- Không bị ma ám mới kỳ chứ.

Rồi cô đem việc chính cô bị Lục Minh Vũ làm cho mê muội thuật hết lại. Sau nàng nói :

- Lúc đó đột nhiên ta cảm thấy hẳn là người nhân từ khả kính, không nở buông lời hỗn xược.

Thiếu nữ này đã không hiểu võ công lại ít kiến thức càng dễ bị mê hoặc.

A Liệt nói :

- Té ra là thế ! Nguyên một điểm đó cũng đủ chứng tỏ Lý Thiên Bông tức là Lục Minh Vũ không còn nghi ngờ gì nữa. Thần cha khả ố này, ta phải sửa cho hắn một trận mới xong.

Chàng trở gót quay lại trước cửa, vận động thần công khiến cho thanh âm tụ lại như một sợi giây thọc vào lỗ tai thiếu nữ. Trước hết chàng hăng dặng mấy tiếng.

Những tiếng hăng dặng của chàng do thần công thúc đẩy mạnh như mũi tên sắt làm cho thiếu nữ xinh đẹp phải rung động cả người.

A Liệt trông thấy rõ ràng liền dùng phép truyền thanh nói:

- Căn vào người hắn !

Chàng vẫn trầm tĩnh đầy lòng tin tưởng vào thanh âm của mình, nói luôn mấy lần. Lý Thiên Bông tay đang mân mê vào người thiếu nữ.

Thiếu nữ như người bị thôi miên, đột nhiên cắn một cái thật mạnh.

Lý Thiên Bông đau quá khê la lên một tiếng.

Nguyên Lý Thiên Bông nội công tinh thâm. Giả tỷ hắn phòng bị từ trước thì thiếu nữ có cắn mấy miếng cũng không biết đau, nhưng lúc này lửa dục đang bốc lên, hắn không kịp đề phòng chẳng những bị đau đớn mà còn trầy da chảy máu.

Hắn nổi giận dùng dùng đẩy thiếu nữ ra xa mấy bước.

Thiếu nữ xinh đẹp tựa như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc. Cô ngơ ngác ngó Lý Thiên Bông, Lý Thiên Bông sơ tâm một chút bỏ mất lực lượng kiềm chế.

A Liệt liền dùng phép truyền thanh nói tiếp :

- Cô nương ! Tại hạ đến giúp cô, cô phải giả vờ như người vẫn còn mê man mới

được. Sắp có quần hào tới nơi rồi.

Thiếu nữ kiều diễm biến đổi sắc mặt nhìn ra ngoài cửa.

Ngay lúc này Lý Thiên Bông đang cởi áo ra kiểm lại thương thế nên không ngó thấy.

Lúc hăn ngừng đầu lên nhìn thì thiếu nữ kiều diễm đang dòm hăn ngơ ngẩn mỉm cười, dường như vừa rồi cô căn hăn là chẳng biết chi hết, cô còn có ý chờ đợi hăn ôm lấy mình để thủ lạc.

Lý Thiên Bông sững sờ một chút rồi tiến lại giang tay ôm cô vào lòng hỏi :

- Nàng có yêu ta không ?

Thiếu nữ gật đầu. Trong tai cô lại nghe luồng thanh âm bí mật chỉ thị. Cô đáp :

- Tiệp thiệp yêu lang quân...

Lý Thiên Bông ngắt lời :

- Ô ! Có thể mới là cục cưng của ta.

Hăn mò vào trước ngực cô nói :

- Cởi áo ra đi...

Thiếu nữ ngạc nhiên. Lý Thiên Bông phát huy chân lực ra ngón tay chụp lấy huyết đạo cô.

Thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Tiệp thiệp nghe nói :

Mọi sự đều do nam nhân động thủ. Sao lang quân không giống chàng trai khác.

Lý Thiên Bông lập tức thu chân lực về cười lạt đáp :

- Nàng thật có ý nghĩ. Nhưng những lời nàng nghe đó không đúng sự thật, Rất nhiều đàn bà tự mình cởi áo ra. Có khi còn cởi giùm cả đàn ông nữa.

Lúc này đừng nói thiếu nữ chưa trải việc đời không biết làm thế nào cho phải mà cả con người thông minh cơ biến như A Liệt cũng ngỡ ngàng khó bề quyết định.

Thiếu nữ đang chờ chỉ thị của A Liệt khiến chàng không thể ngăn ngừa, liền mách nước cho cô.

Thiếu nữ làm bộ thẹn thùng hỏi :

- Thật thế không? Được rồi, để tiện tiếp đi tiểu đã. Đi tiểu ở đâu ?

Lý Thiên Bông đáp :

- Ở cuối giường đã có cái thùng, không phải hay sao ?

Cô thoãn thoắt xoay mình bước đi. Vừa đi được mấy bước A Liệt đột nhiên giơ tay lên gõ cửa, trầm giọng hô :

- Lý giáo chủ ! Tra mỗ ở Hóa Huyết môn xin ra mắt.

Lý Thiên Bông sững sốt ý niệm vờ lấy thiếu nữ liền bị tiêu tan. Cũng như A Liệt đã tiên liệu :

Ba chữ Hoá Huyết môn khiến cho hấn tâm thần rối loạn.

Hấn quay ra lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ khuôn cửa gỗ này lại ngăn cản được Tra huynh?

A Liệt đáp :

- Tại hạ không tính đến chuyện hội diện trực tiếp với giáo chủ, vì võ công giáo chủ không phải tầm thường. Nhờ cách loan cửa, tại hạ muốn trốn đi còn dễ hơn nhiều.

Lý Thiên Bông hỏi :

- Tra huynh đến đây chỉ để nói một câu như vậy sao ?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên không phải thế. Tại hạ cảm thấy vom trời đất tuy bao la bát ngát mà dường như không đủ được một chỗ cho mình dung thân. Vì vậy tại hạ muốn xin giáo chủ giúp đỡ để trả thù bầy môn phái lớn.

Mấy câu này rất lọt tai đối phương nhưng hẳn là một nhân vật ghê gớm, dĩ nhiên không chịu hành động một cách khinh suất. Hẳn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Tra huynh có phải là một vị đã cùng Âu Dương cô nương đến đây đúng không ?

A Liệt đáp :

- Chính là tại hạ.

Lý Thiên Bông hỏi :

- Trường hợp mà bản nhân trợ lực cho Tra huynh thì Tra huynh định báo đáp bằng cách nào ?

A Liệt đáp :

.

- Xin giáo chủ đưa điều kiện nếu tại hạ làm được là thành giao ước. Dĩ nhiên tại hạ cũng có một điều kiện mong được giáo chủ ứng thuận.

Lục Minh Vũ không khỏi lấy làm kỳ hỏi :

- Tra huynh cũng có điều kiện ư ?

A Liệt đáp :

- Thực ra đây không đáng kể là một điều kiện. Vì tại hạ bất quá chỉ muốn được coi chân tướng giáo chủ.

Lý Thiên Bông nói :

- Đây không phải bản nhân yên cầu Tra huynh hợp tác. Tra huynh đừng quên điểm đó.

A Liệt nói :

- Đúng thế! Nhưng đã tính chuyện hợp tác thì tại hạ hợp tác với ai mới được chứ. Giáo chủ đã không lộ chân tướng thì kẻ khác có thể mạo xưng giả làm giáo chủ.

Lý Thiên Bông mỉm cười đáp :

- Mạo xưng thì không có đâu, nhưng Tra huynh lo xa là phải.

A Liệt hỏi :

- Giáo chủ mà ưng chịu thì tại hạ xin đẩy cửa bước vào.

Lý Thiên Bông đáp :

- Được rồi ! Mời Tra huynh vào đây.

A Liệt đẩy cửa thấy Lý Thiên Bông đứng ở giữa phòng còn thiếu nữ xinh đẹp đang ở phía trong.

Bỗng Lý Thiên Bông bảo thiếu nữ :

- Nàng hãy vào trong kia ngồi đợi.

Thiếu nữ cặp mắt không rời A Liệt. Cô đoán thanh âm thần bí vừa rồi có lẽ do chàng thiếu niên anh tuấn này phát ra. Cô cất bước lui lại phía sau đi vào trong phòng nhỏ.

Lý Thiên Bông cũng trầm lặng hồi lâu. Cả hai người cùng nghe rõ thiếu nữ ngồi xuống rồi tiếng ghế lịch kịch vang lên không ngừng.

Hiển nhiên thiếu nữ trong lòng hồi hộp. Người cô run rẩy không ngồi yên được. Nhưng cái đó cũng giúp cho Lý Thiên Bông không cần ngó tới cũng biết cô vẫn còn ở trong phòng.

Lý Thiên Bông lên tiếng trước :

- Điều kiện của bản tòa e rằng Tra huynh khó mà ưng thuận được.

A Liệt hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lý Thiên Bông đáp :

- Tra huynh yêu cầu bản tòa giúp Tra huynh tiêu diệt hết mọi người trong bảy phái lớn là việc dễ, nhưng Tra huynh phải đưa những bảo vật của bảy phái bị mất ngày trước để đến đây, Tra huynh có chịu không?

A Liệt nói :

- Chuyện này có chi là khó. Điều kiện của giáo chủ đưa ra thật xứng đáng.

Lý Thiên Bông nói :

- Nếu Tra huynh muốn biết rõ chân tướng bản tòa thì phải gia nhập bản giáo mới được.

Đương nhiên Tra huynh được giữ một địa vị cao hơn kẻ khác nhiều.

A Liệt hỏi :

- Gia nhập quý giáo có những điều kiện gì ?

Lý Thiên Bông đáp :

- Người khác gia nhập chỉ có một điều kiện, nhưng Tra huynh thì phải thêm hai điều nữa.

A Liệt nói :

- Nếu giáo chủ vui lòng cho biết thì tại hạ xin rửa tai để nghe.

Lý Thiên Bông đáp :

- Điểm thứ nhất là Tra huynh phải giao trả Liễu Phiêu Hương, điểm thứ hai :

bản tòa chỉ định một cô gái cùng Tra huynh giao hợp, điểm thứ ba :

uống một viên thuốc.

A Liệt nói :

- Ngoài điểm thứ nhất tại hạ biết rồi, còn hai điểm sau tại hạ chẳng hiểu chi hết.

Lý Thiên Bông đáp :

- Bản tòa muốn Tra huynh cùng một thiếu nữ giao hợp khiến Tra huynh phạm dâm rồi từ nay trở đi vĩnh viễn không còn hối hận nữa. Dĩ nhiên thiếu nữ này không thể cùng Tra huynh kết hôn được.

A Liệt "ồ" một tiếng đáp :

- Tại hạ hiểu rồi. Lý Thiên Bông nói :

- Còn điểm thứ ba là viên thuốc khiến cho Tra huynh không dám biến tâm phản nghịch. Thuốc uống vào thì có mấy chỗ hay, tối trọng yếu là hai điểm chính :

thứ nhất :

bản tòa có thể khiến cho Tra huynh thay đổi hình dạng hoàn toàn, điểm thứ hai :

tình dục của Tra huynh sẽ mãnh liệt hơn lý trí, lúc hành động khoái lạc không

còn úy kỵ gì nữa.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Thứ thuốc này đã lợi hại như vậy, chẳng lẽ người ta không ai nghĩ ra được cách giải trừ ư ?

Lý Thiên Bông ngửa mặt lên trời cười lạt đáp :

- Nếu giải trừ được thì còn có chi kỳ nữa ?

A Liệt hỏi :

- Nếu vậy thì ra Liễu Phiêu Hương cũng đã uống thứ thuốc đó rồi sao ? Lý Thiên Bông gật đầu đáp :

- Y cũng đã uống thuốc nhưng không phải thứ đó.

A Liệt hỏi :

- Tại hạ có phải phúc đáp giáo chủ ngay lập tức không ?

Lý Thiên Bông hỏi lại :

- Phải chăng Tra huynh còn muốn tìm người thương nghị?

A Liệt lắc đầu đáp :

- Tại hạ không dám tiết lộ vụ này với bất cứ một ai.

Lý Thiên Bông nói :

- Hay lắm ! Tra huynh tự mình tính kỹ lại coi.

Hai người yên lặng hồi lâu. Lý Thiên Bông lại nói :

- Thực ra Tra huynh gia nhập bản giáo được lợi đủ điều chứ chẳng hại gì. Tra huynh nên biết hiện giờ khắp thiên hạ chỗ nào cũng có cừu địch, Tra huynh chẳng

thế nào không tựa vào thế lực lớn lao để chống chọi...

A Liệt ngắt lời :

- Cái đó tại hạ hiểu rồi.

Lý Thiên Bông nói :

- Huống chi bản giáo được khoái lạc đặc biệt. Nhất thiết cái gì ràng buộc theo thế tục đều phế bỏ. Điểm này tưởng chẳng tàn hại gì cho Tra huynh.

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ cũng muốn khoái lạc. Nhưng.... Lý Thiên Bông ngắt lời :

- Nhưng làm sao? Chẳng lẽ Tra huynh còn muốn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức ?

A Liệt đáp :

- Không phải thế đâu. Tại hạ chỉ nghĩ đến dù mình định an được bầy phái lớn thì mỗi thù gia càng trầm trọng. Do đó tại hạ chẳng bao giờ công khai lộ diện được.

Lý Thiên Bông nói :

- Sau khi Tra huynh gia nhập bản giáo rồi là tự nhiên có thể công khai lộ diện.

A Liệt hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lý Thiên Bông đáp :

- Bản tòa sẽ chế tạo cho Tra huynh một thân thể khác không được hay sao ?

A Liệt "ồ" một tiếng ra chiều đã động tâm. Lý Thiên Bông thực tình khao khát muốn tha hoá cho bằng được tay cao thủ thiếu niên này để tăng gia thực lực. Vì thế

mà lòng hẩn không khỏi nóng nầy, cách biểu hiện không được chu toàn như ngày thường.

Hẩn lại khoan thai hỏi :

- Như vậy là Tra huynh báo được mỗi huyết cừu mà có bị tổn thất chút gì đâu ?

A Liệt nghiêng răng đáp :

- Được rồi ! Sau khi tại hạ uống thuốc, giáo chủ lộ chân tướng cho tại hạ coi chứ ?

Lý Thiên Bông đáp :

- Cái đó đã hẩn, vì Tra huynh thành người trong bản giáo rồi.

A Liệt giơ tay ra đón lấy viên thuốc lớn bằng hột vãi. Chàng đưa lên mũi ngửi thấy mùi thơm sực nức tưởng chừng có thể làm cho người ta say sưa ngây ngất.

Hiện giờ chàng không phải là người ngớ ngẩn như trước, nên chỉ ngửi một chút đã biết đại khái được lực công hiệu đến trình độ nào và sau khi uống vào sẽ có phản ứng gì.

Chàng đã biết phản ứng thế nào, dĩ nhiên không để lòi đuôi đánh bạo bỏ viên thuốc vào miệng, nuốt ực một cái vào bụng.

Lý Thiên Bông cười khanh khách đưa tay lên kéo tấm mặt nạ ra để lộ chân tướng. Hiển nhiên chính là Lục Minh Vũ.

Quả đúng như điều phỏng đoán của Cao Thanh Van. Đáng tiếc A Liệt lại không thể làm nhân chứng được, vì bầy phái lớn không tin lời chàng. A Liệt đã uống sương Tiên đàm, bách độc không xâm nhập vào người được nữa, nên chàng uống thuốc rồi vẫn chàng thấy cảm giác chi hết, nhưng chàng cũng giả bộ Ôm bụng chau mày.

Chàng ngó đối phương như để hỏi :

- Sau thuốc này vừa nóng lại vừa đau?

Lục Minh Vũ gật đầu nói :

- Đó là phản ứng thông thường chẳng có chi đáng ngại.

Nét mặt hần ra chiều thoải mái nói tiếp :

- Bây giờ đến bước thứ nhất là công tử hãy theo mệnh lệnh bản giáo kiểm một đối tượng để phát tiết. Bản tòa nhìn thấy Bùi phu nhân ở Thần Câu Môn là được. Lát nữa công tử phát tiết tình dục ở nơi y.

A Liệt la lên :

- Trời ơi ! Tại hạ cảm thấy lửa dục thoi lên bùng bùng !

Lục Minh Vũ đáp :

- Hãy chờ một chút, chưa giải quyết xong địa vị công tử.

A Liệt nhìn Lục Minh Vũ cầm trong tay tấm mặt nạ, tai chàng còn nghe tiếng ghe động lịch kịch. Chàng đột nhiên đứng dậy bước đi, ra chiều lửa dục đốt cháy tâm can.

Lục Minh Vũ ngăn lại nói :

- Tạm thời công tử chưa đụng đến thiếu nữ đó được vì hiện giờ y còn thuộc về cầm chế của bản tòa.

A Liệt buông tiếng thở dài, dừng bước lại. Đột nhiên cất giọng hỏi :

- Giáo chủ cho tại hạ coi tấm mặt nạ này một chút được không ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Có chi mà chẳng được ?

Rồi hắn đưa cho A Liệt.

A Liệt giơ tay đón lấy mà lại sênh tay để tấm mặt nạ rớt xuống.

Cùng lúc ấy Lục Minh Vũ lùi lại hai bước, trợn mắt lên ngó chàng ra chiều tức giận.

Nguyên hắn đột nhiên cảm thấy mấy luồng âm kinh xô vào kinh huyết. Hiển nhiên đối phương muốn nắm lấy tay hắn nên vội rút tay về nhảy lùi lại.

A Liệt sa sầm nét mặt hỏi :

- Thế này là nghĩa làm sao ?

Lục Minh Vũ xẵng giọng đáp :

- Đừng giở trò đó nữa. Mắt bản nhân chẳng hạt cát nào dính vào được.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Gian Hùng Lý Luận, Hào Kiệt Sinh Nghi

Hắn vận công thủ thế để bất cứ lúc nào tấn công cũng được. Vì vậy A Liệt chưa dám thò chân ra lượm mặt nạ.

Nên biết tấm mặt nạ này quan hệ rất trọng đại. Nếu để nó lại trở về tay Lục Minh Vũ thì với tài trí cùng võ công của hắn, hắn có thể làm tiêu tan bằng chứng rồi tìm cách trốn thoát.

Thế lực của Cái Bang rất lớn, Lục Minh Vũ lại là bang chúa mà không lấy được chứng cứ xác thực là có thể xảy ra những cuộc tranh đấu vì môn hộ rất nguy hiểm.

Trường hợp mà Lục Minh Vũ lấy lại được mặt nạ cùng kịp thời trốn chạy thì sau này có muốn tóm tóc hắn thật khó khăn vô cùng.

Hiện giờ Lục Minh Vũ không chịu dùng tay mặt khác A Liệt cũng chẳng buông tha thành ra hai bên giữ thế đối lập. Sau một lúc Lục Minh Vũ cười lạt nói :

- Tra Tư Liệt ! Người thử nghĩ xem còn sống được bao lâu nữa.

A Liệt hững hờ đáp :

- Đó là việc riêng của tại hạ, bang chúa bất tất phải quan tâm.

Lục Minh Vũ nói :

- Thọ mạng của người chỉ còn một thời gian cháy tàn nén hương. Người nhớ cho kỹ là không còn bao lâu nữa.

A Liệt hỏi lại :

- Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương tại hạ sẽ lập tức lăn đùng ra mà chết

ư ? Vậy thì làm sao Liễu Phiêu Hương lại biến thành xấu như quỷ sứ mà còn tiết ra mùi hôi thúi không ai chịu nổi.

Lục Minh Vũ đáp :

- So với thị, tình trạng người còn thảm hại hơn nhiều.

Hắn đã nói là còn khoảng thời gian cháy tàn nén hương đủ tỏ hiện giờ hắn chưa cần gấp rút động thủ. Hiển nhiên hắn cố ý kéo dài thời gian để chờ đối phương bị chất độc phát tác rồi ngã lả ra.

A Liệt biến sắc hỏi :

- Bang chúa nói vậy có thật không ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Dĩ nhiên là đúng sự thực.

A Liệt đột nhiên nở một nụ cười khoan khoái nói :

- Lục Minh Vũ ! Thế thì bữa nay tội ác ngập đầu của các hạ cũng đến ngày tới số rồi.

Lục Minh Vũ tuy không tin lời chàng, nhưng hắn thấy chàng lộ vẻ khoan khoái cũng không khỏi ngạc nhiên, vì hắn cho rằng đối phương có nắm chắc phần thắng mới tỏ ra thái độ này.

Hắn chau mày hỏi :

- Người nói thế là nghĩa làm sao ?

Hắn vừa hỏi vừa ngắm ngẫm vận công để chuẩn bị động thủ.

A Liệt đáp :

- Đối với kẻ tàn ác hạng nhất như các hạ mà không có chút thần cơ diệu toán thì

còn làm gì được. Các hạ tưởng tại hạ ngu dại đến độ nuốt viên thuốc độc của các hạ một cách dễ dàng như vậy ư ?

Lục Minh Vũ càng không tin câu này, vì chính mắt hắn đã giám thị đối phương nuốt thuốc rồi.

Nếu quả A Liệt còn có thể thi triển thủ pháp thì hắn mới chịu phục.

Lục Minh Vũ tạm thời ngừng chuyện đột kích, nói :

- Người đã nói vậy thì lấy viên thuốc đó đưa cho ta coi.

A Liệt mỉm cười đáp :

- Được lắm !

Mục quang chàng vẫn nhìn chăm chú vào đối phương, lớn tiếng hô :

- Cao Thanh Vân !

Tiếng hô vừa dứt, cửa phòng bỗng nghe đánh "uỳnh" một tiếng rồi đổ sập xuống.

Không cần hỏi cũng biết là có người đã dùng chưởng lực tuyệt mạnh đánh vào cửa phòng.

Ngoài cửa có tiếng người quát :

- Cao Thanh Vân ở đây.

A Liệt dùng chưởng đánh "bình" một tràng. Một luồng cường lực khủng khiếp xô ra tấn công Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ đột nhiên thụ địch cả mặt trước lẫn mặt sau không khỏi chấn động tâm thần. Hắn vội vàng vọt người sang mé bên để né tránh. Mắt hắn ngó thấy A Liệt lượm tấm mặt nạ lên rất mau lẹ. Bên ngoài chiêu trời biến thành bức màn tối om, thị tuyến chỉ còn lờ mờ, cửa phòng mở ra rồi, ngoài Cao Thanh Vân còn có

bóng người lơ nhõ. Ai cũng tuốt binh khí ra hàn quang lấp loáng khiến cho cảnh vật càng rõ rệt.

Lục Minh Vũ là tay lão đời vừa ngó thấy bóng người đã hiểu đây là toàn là cao thủ các môn phái lớn. Hắn đoán chắc như vậy vì hai yếu tố. Một là Cao Thanh Vân tìm những người này đến để làm chứng thì nhất định phải là những nhân vật địa vị tôn cao trong các phái. Hai là số người đông như vậy mà đến gần không một tiếng động nên hắn không phát giác ra được mặc dầu hắn đã để phần lớn tâm trí chú ý vậy A Liệt, nhưng đối phương cũng phải là cao thủ hạng nhất mới qua được tai mắt hắn. Hai lý do này rất xác đáng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên cười khanh khách hỏi :

- Lục Minh Vũ ! Chắc các hạ không ngờ xảy ra vụ này ?

Lục Minh Vũ thấy A Liệt đã đoạt mất mặt nạ tức là bằng chứng lọt vào tay địch nhân thì hiển nhiên tình thế rất nghiêm trọng, cục diện bữa nay khó lòng xoay lại được.

Dù sao Lục Minh Vũ cũng là một tay kiêu hùng đương thế, một sát tinh trên chốn giang hồ, đâu có chịu thua một cách dễ dàng. Trong lòng hắn tìm ra quyết định rất mau chóng rồi lạnh lùng hỏi :

- Chuyện gì bất ngờ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không ngờ bản thân cùng những nhân vật đầu não các phái lớn lại đến cả đây. Nhưng các hạ cứ yên lòng, các gia phái này chắc không có người ở trong Cực Lạc giáo...

Lục Minh Vũ đối với Cao Thanh Vân và cả bọn cao thủ bên ngoài đều không úy kỵ cho lắm, vì hắn đã khảo cứu võ công của Cao Thanh Vân. Còn các phái khác nếu lấy một chọi một, hắn cũng dám khiêu chiến với bất cứ là ai. Hắn sợ nhất là A Liệt đứng ở phía sau.

Vừa rồi chàng đã thi triển Hóa Huyết thần công đánh ra một chưởng. Hắn biết ngay là chàng rất lợi hại và chỉ có chàng mới chống lại được quần hùng.

Lục Minh Vũ liền dùng cách "phao tang". Nếu thành công thì biến thành đại loạn là hắn có thể tẩu thoát, hắn hăng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Cao Thanh Vân ! Phải chăng gã họ Tra này là bạn hữu với tiên sinh ?

Cao Thanh Vân gạt đi :

- Các hạ bắt tất phải đi ra ngoài chi tiết. Hiện giờ quần hùng thiên hạ hội họp ở đây để chứng nghiệm các hạ có phải là giáo chủ Cực Lạc Giáo hay không mà thôi. Vậy những chuyện gì khác hãy tạm gác lại.

Lục Minh Vũ hiểu Cao Thanh Vân là một thân vậy khó bề đối phó nếu hắn còn nắm lấy A Liệt làm chủ đề thì sẽ mất ngay địa vị bang chúa. Hắn tự nhủ :

- Bây giờ ta phải cực lực diễn trò bang chúa cho đảng hoàng. Vậy ta cần cải biến đường lối tấn công vào khía cạnh khác khiến cho người ngoài khỏi coi thấy chỗ sơ hở.

Hắn nghĩ vậy liền nói :

- Hay lắm ! Chúng ta không bàn vấn đề họ Tra ở Hóa Huyết Môn. Có điều bản nhân trịnh trọng nêu ra một điểm là cần coi cho biết giáo chủ Cực Lạc giáo là ai.

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Cao huynh không phản đối chứ?

Cao Thanh Vân lên giọng điệu cợt :

- Dĩ nhiên tại hạ không phản đối. Các hạ nhận xét xem là ai ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Là một nhân vật người họ Tra ở Hóa Huyết môn còn sống sót.

A Liệt đứng ở phía sau bèn nổi lên tràng cười rộ hỏi :

- Là tại hạ ư ? Nếu vậy bang chúa đã để cao tại hạ quá!

Cao Thanh Vân nói :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ muốn xoay lại thế cờ bằng cách "phao tang" nhưng không được đâu.

Bọn tại hạ Ở ngoài đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa các hạ và Tra công tử rồi.

Lục Minh Vũ lo âu nhất là điểm này. Hắn "ồ" lên một tiếng rồi đảo mắt nhìn ra ngoài thì thấy trên bức tường vây ở đằng kia còn rất nhiều cao thủ danh gia mà ở gần cửa chỉ có Phong Hỏa song kiếm Trình Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc ở phái Võ Đương , Nhất Sơn đại sư ở phái Tiểu Lâm , Nhâm Viễn, chưởng môn Thất Tinh Môn và Bùi Khôn Lượng, chưởng môn Thần Câu Môn mà thôi.

Những người này đều là nhân vật đầu não các phái. Nếu họ chứng thực Lục Minh Vũ là giáo chủ Cực Lạc Giáo thì ai người không tin. Nói một cách khác, Lục Minh Vũ cần phải đối phó với mấy người này là đủ. Bọn người Cái Bang tuy chưa có ai lộ diện, nhưng bọn tứ đại trưởng lão dù ở đằng xa cũng lợi dụng thuật Thiên lý truyền thanh để giám thị trận cuộc.

Vì thế mà Lục Minh Vũ chỉ cần bưng mắt được mấy tay danh thủ là người Cái Bang nhất định cũng mắc bẫy, chẳng có chi đáng sợ.

Lục Minh Vũ trấn tĩnh tâm thần lạnh lùng nói :

- Cao Thanh Vân ! Tiên sinh mấy lần vũ nhục bản nhân, nhưng bản nhân nghĩ tới động cơ chính đại quang minh của tiên sinh mà không chấp trách. Những chuyện cũ và cả chuyện hôm nay giữa đôi ta thanh toán luôn một thể.

Cao Thanh Vân nói :

- Dù các hạ có khéo nói đến đâu cũng chẳng ăn thua vì các hạ chính là giáo chủ Lý Thiên Bông ở Cực Lạc Giáo. Lục Minh Vũ nói :

- Bản nhân cùng Tra Tư Liệt ai là giáo chủ Cực Lạc Giáo bây giờ cũng trách nhiệm ở nơi tiên sinh, vì bản nhân nguyên là người chủ động ngầm ngầm điều tra. Tình thế đã biến hóa, chỉ nên tạm tránh hiềm nghi.

Hắn đưa mục quang lạnh lẽo rời khỏi Cao Thanh Vân rồi biến thành thái độ thân hữu với những người ở ngoài cửa sổ. Hắn còn nhìn bọn họ gật đầu thi lễ.

Cao Thanh Vân nói :

- Gờm thật ! Gờm thật! không trách các hạ năm then chốt Cực Lạc giáo lâu năm mà không bị bại lộ. Nếu không phải con người tâm cơ tài trí như các hạ thì còn ai làm nổi ?

Lục Minh Vũ hỏi :

- Nếu chỉ nói đến tâm cơ cùng tài trí thì e rằng không đủ để chứng minh được.

Cao Thanh Vân nói :

- Đây là một bằng chứng, Tra công tử còn nhỏ tuổi và chỗ xuất thân của y tuyệt đối chẳng có cách nào sáng lập ra Cực Lạc giáo được...

Trình Huyền Bạo lên tiếng xen vào :

- Cao huynh nói nữa đi.

Bùi Khôn Lượng cũng hỏi :

- Lục bang chúa có phản đối không ?

Lục Minh Vũ cười đáp :

- Xin mời!

Hắn nghe hai người này nói liền biết những nhân vật đầu não các môn phái chưa nghe rõ câu chuyện đối thoại giữa hắn và A Liệt. Đây là một điểm rất trọng yếu có liên quan mật thiết đến vấn đề. Giả tỷ cuộc đối thoại giữa Lục Minh Vũ và A

Liệt đã bị bọn họ nghe thấy thì những lời biện luận xảo quyệt chỉ là thừa.

Lời nói của Trình Huyền Bạo và Bùi Khôn Lượng bề ngoài tựa hồ chẳng liên quan gì đến chuyện mọi người có nghe rõ hay không. Nhưng Lục Minh Vũ là con người rất tinh tế. Hắn vừa nghe đã biết ngay họ chưa nghe thấy, hoặc có nghe cũng hàm hồ mà thôi. Nếu không thế thì họ chẳng cần phải hỏi thêm bằng chứng nào nữa.

Cao Thanh Vân nói :

- Còn tấm mặt nạ kia, Tra công tử đã khéo gạt mà lấy được ở trong tay Lục Bang chúa. Tại hạ dám bảo đảm tấm mặt nạ đó nhất định là Lý Thiên Bông.

Lục Minh Vũ nói :

- Dù trên mặt còn có tiêu chí chứng minh là vật của bản nhân, bản nhân cũng có thể không chịu thừa nhận...

Hắn nói câu này đã lật đổ thuyết của Cao Thanh Vân. Cao Thanh Vân ngạc nhiên một chút rồi cười nói :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ đừng quên rằng chúng ta còn có nhân chứng.

Lục Minh Vũ hỏi :

- Nhân chứng là ai ?

Truy trong lòng hắn đã hiểu là ai rồi mà vẫn giả vờ hỏi lại.

Cao Thanh Vân đáp :

- Y là một thiếu nữ và dĩ nhiên có thể làm chứng vụ này.

Lục Minh Vũ trấn tĩnh lâm thần gật đầu nói :

- Vậy kêu cô ấy ra đây.

Mấy tay cao thủ danh gia đứng ngoài cửa sổ một mặt phân tích những lời đối thoại của Lục Minh Vũ, một mặt coi sắc diện mà cho đến bây giờ vẫn chưa quyết định được tội trạng về hắn.

Nên biết Tra Tư Liệt ở Hóa Huyết Môn hành tung rất kỳ bí. Tuy đồng đạo giang hồ đã phát động phong trào trên đường Quan Lạc hết sức xục tìm mà chẳng thấy đâu.

Hơn thế nữa chàng đang ôm mối huyết hận trong lòng tất nhiên thù ghét người võ lâm. Ngoài ra nhà họ Tra đối với nữ sắc đã mắc tiếng không hay. Vậy chàng có làm giáo chủ Cực Lạc giáo cũng là chuyện thường chỉ còn một điều khiến cho người ta phải suy nghĩ là chàng còn nhỏ tuổi, thể lực và tiền tài cùng tâm cơ dường như chưa đủ để thiết lập ra một tà giáo.

Dĩ nhiên Phong Hỏa song kiếm phái Võ Đương không hoài nghi gì cho A Liệt. Thậm chí Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Bạo muốn đứng ra biện hộ cho chàng. Nhưng lão thấy vụ này quan hệ trọng đại chỉ thiếu thận trọng một chút là biến thành cuộc tranh chấp liên quan đến môn hộ.

Nếu vụ này chỉ là chuyện thị phi trong vòng mấy người chứ không liên quan đến Cái Bang, thì lão đã đứng ra can thiệp rồi.

Hơn nữa Trình Huyền Bạo là người trì trọng, mưu kế sâu xa. Lão mà đứng ra tất phải khiến cho mọi người không hoài nghi được nữa, lão mới chịu phát ngôn. Huống chi Cao Thanh Vân chưa đến chỗ đuối lý, không cần lão xen vào.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lục Minh Vũ ! Xem chừng các hạ vẫn còn nhiều tin tưởng ở tài ba của các hạ lắm !

Lục Minh Vũ đáp :

- Có tật thì mới giật mình. Còn làm việc thẳng thắn thì bất tất phải sợ gì. Cao Thanh Vân nói :

- Được rồi ! Mời thiếu nữ ra đây.

Tần Nhi ở trong phòng nghe bên ngoài có lòng người nói xôn xao, cô đã ra bên cửa đứng , nhưng bị A Liệt chắn lối không ra được.

Cô khép nép hỏi :

- Có phải kêu tiểu nữ ra không ?

Cao Thanh Vân lớn tiếng đáp :

- Cô đừng ra nữa cứ đứng ở đây nói cũng được.

Tần Nhi gật đầu, ra vẻ thẹn thò nhìn những người ngoài cửa sổ.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu cô nương ! Cục diện bữa nay quan hệ vô cùng. Thậm chí có mấy cuộc sinh tử của một số người là ở trong tay cô, vậy cô phải nói thật mới khỏi làm chết oan người ngay, và không tha kẻ hư đốn, cô hiểu chưa ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Tiểu nữ hiểu rồi.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Cô bị ai đưa đến chốn này ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu nữ không hay.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng là một người không ở trong nhà này ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Phải rồi.

Những người hiện diện tại trường ai cũng nín thở chú ý lắng tai nghe, tưởng chừng như có một màn kịch đặc biệt sắp diễn ra, vì hiện giờ những lời của Tần Nhi khiến cho người ta rất lấy làm kỳ.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Được rồi ! Chưa nói đến kẻ nào đem cô về đây vội, tại hạ hãy hỏi cô :

có kẻ nào toan làm điều phi lễ với cô không ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Có !

Cao Thanh Vân hỏi :

- Người này là ai ?

Tần Nhi trở vào Lục Minh Vũ đáp :

- Chính là người này.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Trong lòng cô có ưng thuận y không ?

Tần Nhi sững sờ đáp :

- Dĩ nhiên là tiểu nữ không ưng.

Cao Thanh Vân nói :

- Tạ Ôn cô nương.

Rồi y cười rộ hỏi :

- Hay lắm ! Lục Minh Vũ ! Các hạ còn chối được nữa không?

Lục Minh Vũ trong lòng rất đỗi hoài nghi vì hiển nhiên thiếu nữ kia đã trúng phải cổ thuật của hắn mà sao cô không chịu theo sự chỉ thị của hắn lại cung khai ra những điều bất lợi cho hắn.

Nhưng Lục Minh Vũ là bang chúa một bang, là một kẻ gian hùng đương thế. Hắn vẫn bình tĩnh như không, từ từ đảo mắt nhìn người bên ngoài một lượt rồi hỏi :

- Bản nhân xin thanh minh trước là vụ này khiến cho bản nhân rất nghi ngờ, dường như mỗi bước lại đi sâu vào cạm bẫy. Có điều bản nhân chưa chịu bó tay vẫn còn phản kích được.

Hắn ngừng lại một chút rồi nhìn Tần Nhi hỏi :

- Bản nhân hỏi cô nương :

lúc ấy bản nhân cũng mặc bộ y phục này phải không ?

Tần Nhi quả có chút sợ hãi không dám nhìn lên hắn, nhỏ nhẹ đáp :

- Đúng thế.

Lục Minh Vũ lại hỏi :

- Cô nương coi lại xem. Lúc đó bản nhân có giống bây giờ không?

Tần Nhi nhìn hắn đáp :

- Không giống.

Lục Minh Vũ nói :

- Thế ra cô chỉ nhận được bản nhân ở bộ y phục này, mà không nhận được hình dáng. Có đúng thế không ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng.

Lục Minh Vũ hỏi :

- Giả tử có người mặc y phục của bản nhân đeo mặt nạ vào cô nương có nhận ra được không phải là bản nhân chẳng ?

Tần Nhi ngơ ngác đáp :

- Tiện nữ không biết.

Lục Minh Vũ hỏi :

- Lúc bản nhân tới đây thấy cô nằm trong lòng một người và khi đó hiển nhiên cô chẳng có vẻ gì là không thuận. Nói một cách khác cô bị người đó ôm vào lòng mà không cự tuyệt. Bây giờ cô thử hỏi tưởng lại xem lúc đó trong lòng cô có ý nghĩ cự quậ hay chống cự không? Cô chỉ cần đáp một tiếng có hay không là ổn....

Cặp mắt hấn chiếu ra những tia hàn quang dị dạng ánh mắt Tần Nhi vừa đụng vào thần quang của đối phương liền cảm thấy tâm thần không tự chủ được đáp :

- Không có.

Lục Minh Vũ hỏi dồn :

- Có phải cô bảo không cô ý cự tuyệt và phản đối không?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế!

Lục Minh Vũ quay lại nhìn những tay cao thủ trầm giọng hỏi:

- Các vị nghe rõ rồi chứ ? Cô đã không thể xác định được là bản nhân, đồng thời trong lòng cô không có ý cự tuyệt. Vậy thì trong vụ này hãy còn sơ hở rất nhiều. Nếu đem ra công đường luận án thì dù có bắt được chân phạm cũng chỉ buộc bị cáo vào tội dụ gian chứ không thể bảo là cưỡng gian được, ngay dụ gian và

cường gian cũng đã xa nhau hành vạn dặm. Hướng chi đây lại là một chuyện đánh bầy bằng cách bố trí vô cùng xảo diệu.

Hắn nói tới đây rồi dừng lại để mọi người suy nghĩ Cao Thanh Vân lớn tiếng :

- Cô này đã trúng phải cổ thuật dĩ nhiên không biết phản kháng.

Lục Minh Vũ nói :

- Đúng thế ! Dù cô trúng thuốc mê nhưng cô đến đây là do sự bố trí của kẻ khác. Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ biết rõ các hạ tinh thông cổ thuật, nhưng vụ này khó mà chứng minh được, nên tại hạ không tính đến chuyện chỉ trích các hạ. Tại hạ xin hỏi :

các hạ là bang chúa Cái Bang đang ngồi bàn bạc với những nhân vật đầu não mấy phái lớn ở Diêu phủ sao lại chuồn tới đây ?

Mọi người đã tưởng Lục Minh Vũ khó mà tìm được lý do khiến cho người ta tin tưởng. Đây lại là vấn đề trọng yếu, Lục Minh Vũ mà không đối đáp được thì không cần phải bằng chứng gì nữa cũng định án được.

Bao nhiêu con mắt nhìn chăm chú vào Lục Minh Vũ. Hắn vẫn ung dung bình thản như không có chuyện gì.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ đừng hòng ra thoát khỏi vòng vây này.

Cao Thanh Vân nói câu này khiến cho mọi người phát giác ra sự thực. Ai nấy lật đật đề phòng.

Lục Minh Vũ cười mát nói :

- Cao tiên sinh cứ yên tâm, bản nhân chẳng rơi vào cạm bẫy đó đâu.

Hắn nói câu này cũng rất có ý. Giả tỷ hắn cướp đường chạy trốn chẳng hóa ra

hắn tự nhận là giáo chủ Cực Lạc giáo ư? Dù sao mọi người vẫn gia tâm phòng vệ.

Nguyên lúc này những cao thủ các phái một số ẩn trên nóc nhà đang tiến lại gần che bịt cả cửa sổ. Và thanh thế mỗi lúc một tăng cường.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói :

- Tại sao bản nhân lén vào đây ư? Vấn đề này bất cứ ai cũng đoán trúng được một nửa.

Câu này hắn nói với người ngoài. Hiện giờ tình thế đã dần dần rõ rệt. Nếu hắn không phải là Cực Lạc Giáo chủ thì A Liệt và Cao Thanh Vân khó lòng thoát khỏi mối liên can. Vì thế hắn phát ngôn câu này tựa hồ hắn bị Cao Thanh Vân hãm hại. Đó là một câu nói hợp tình hợp lý.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp :

- Các vị mà đoán đúng thì cho là bản nhân được người khác thông tri cho biết mới tìm đến địa phương này. Còn ai đoán không đúng thì hãy chờ bản nhân giải thích.

Lục Minh Vũ là một tện ác ma làm nên không biết bao nhiêu là tội ác, nhưng ngôn từ cử chỉ của hắn lại đầy vẻ ung dung, thái độ uy nghiêm khác thường, thật xứng đáng là vị bang chúa một bang phái lớn.

Hắn đưa mắt trở lại nhìn Cao Thanh Vân nói :

- Bản nhân tinh thông tướng pháp, lại chuyên coi khí sắc mọi người. Lúc ở trong Diêu phủ bản nhân thấy cô gái này đã nhận ra cô sắp gặp một phen tai nạn, vì thế mà ngấm ngấm phái một đệ tử theo dõi cô rồi trở về báo. Bản nhân không ngờ cô bị hãm vào cạm bẫy này.

Hắn cười nhạt và mục quang còn lộ vẻ khiêu chiến nhìn Cao Thanh Vân.

Bây giờ hắn hiểu là mình chiếm được thượng phong vì những lý do hắn trình bày đã khiến cho thuyết của hắn thành hợp lý. Đồng thời vấn đề trọng yếu nhất là

đối phương không lợi dụng được thiếu nữ kia để làm chứng.

Vấn đề này đưa lại hai giả thuyết :

Một là thiếu nữ kia là người của Cao Thanh Vân đưa ra mà y không chứng minh được mình cùng A Liệt đều thanh bạch thì biến thành bọn ba người Cao Thanh Vân, A Liệt và Tần Nhi kết đảng với nhau để hãm hại bang chúa Cái bang. Hai là môn học coi tướng đã có từ xưa, là môn học huyền diệu không thể chứng minh bằng sự thực. Lục Minh Vũ nói điểm này để cắt mối liên quan với thiếu nữ kia đi.

Cao Thanh Vân ra chiều kính phục giơ ngón tay cái lên nói :

- Cơ trí và tài biện luận của các hạ thật khó có người địch nổi.

Y ngửa mặt lên trời cả cười một hồi, rồi giơ tay ngăn trở đối phương không để phát ngôn. Y nói tiếp :

- Tại hạ có hỏi đến tên đệ tử đã theo dõi Tần Nhi, tất các hạ đưa ra cả chục tên, vậy chúng ta không bàn tới nữa...

Lục Minh Vũ lạnh lùng ngắt lời :

- Hành tung của bản nhân có thể tra xét được dễ dàng. Vì bản nhân mình mang trách nhiệm, lúc nào cũng cần liên lạc với người tệt bang. Còn Cao huynh và Tra băng hữu thì hành tung ẩn bí khác thường, dù có làm thủ lãnh Cực Lạc giáo cũng chẳng lấy chi làm lạ...

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Lục Minh Vũ Chịu Lộ Hành Tung

Hắn trả miếng như vậy rồi đứng thủ thế ngăn đối phương phát ngôn cười lạt nói tiếp :

- Theo nhận xét của bản nhân thì giáo chủ Cực Lạc giáo không nhất định là một người.

Họ đã có mặt nà thì ai cũng mạo xưng được. E rằng Cao huynh không thoát khỏi mối liên can này.

A Liệt nghe nói tới đây không nhin được, nổi giận lớn tiếng quát :

- Lục Minh Vũ ! Vừa rồi hiển nhiên ngươi đưa lời trợ giúp ta để đối phó với bảy phái lớn, và ra điều kiện buộc ta phải gia nhập Cực Lạc Giáo. Thế mà bây giờ ngươi lại không dám thừa nhận.

Lục Minh Vũ mỉm cười quay lại ngó chàng ngắt lời :

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Hiển nhiên ngươi lợi dụng cạm bẫy này khiến cao nhân võ lâm cùng ta sinh sự tranh chấp, để ngươi ở giữa thủ lợi đặng trả nợ máu.

Hắn vừa nhắc tới việc A Liệt báo thù khiến cho ít ra là người bảy phái lớn sinh lòng ngờ vực.

Đồng thời họ cần suy nghĩ có thể bị A Liệt thừa cơ xen vào vấn đề.

Đòn này của Lục Minh Vũ qua nhiên hiệu nghiệm. Những người đứng bên ngoài số đông biến đổi sắc mặt. Trình Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc phái Võ Dương thấy tình trạng không ổn lập tức Trình Huyền Bạo lên tiếng :

- Lục bang chúa ! Vị thí chủ họ Tra này nhất quyết không phải là giáo chủ Cực Lạc Giáo. Ngày bần đạo bị hãm trong cung Cực Lạc, đã nhờ Tra thí chủ giúp sức cứu ra.

Địa vị của Trình Huyền Bạo rất tôn cao. Lão vừa nói một câu khiến cho mọi người nghe thấy đều giảm nổi bất bình.

Lục Minh Vũ nói :

- Đạo hạnh công danh vọng của Trình Chân nhân nhất định không hợp với nhân cầu của Cực Lạc giáo nên họ buông tha Chân nhân cũng chẳng có chi là lạ. Huống chi khi đó Cao Thanh Vân cùng đi với Chân nhân.

Hắn muốn nói đã có Cao Thanh Vân thế chân làm giáo chủ Cực Lạc giáo nên đẩy A Liệt ra mặt giả vờ cứu Trình Huyền Bạo.

Mai Am Chủ ở phái Hoa Sơn xen vào :

- Bây giờ mấu chốt là ở tấm mặt nạ này, dường như ai đeo vào cũng có thể mạo xưng là Cực Lạc giáo chủ.

Con người cao lớn, mặt mũi hồng hào là Bùi Khôn Lượng lên tiếng :

- Trình Chân nhân đã đối chứng Tra công tử không phải là Cực Lạc giáo chủ thì nhất định có bằng cứ. Vậy xin Chân nhân vui lòng giảng giải cho mọi người yên tâm.

Lão này là chưởng môn một phái và đã được liệt vào hàng Cửu đại môn phái ở võ lâm, quả nhiên tài trí và kinh nghiệm đều có chỗ hơn người.

Trình Huyền Bạo đáp :

- Bùi đại hiệp đã nói vậy thì bần đạo đưa ra một điểm chứng cứ. Ngày bần đạo bị hãm thân, Cực Lạc Giáo sử dụng nữ sắc đem vào pháp bảo của phái để đối phó với bần đạo. Bần đạo nhờ Tra thí chủ lợi dụng một thứ dược vật khiến cho toàn thân bần đạo ngứa ngáy mới phá giải được thủ đoạn của đối phương.

Trình Chân Nhân ngừng lại một phút rồi tiếp :

- Thứ dược vật đó của Âu Dương Tinh cô nương trao cho Tra thí chủ, đó là một vật chứng.

Còn nói về tôn chỉ của Cực Lạc Giáo, họ đã lấy tâm loạn tà ác làm chủ trương thì còn thương tiếc gì mấy chục năm khổ hạnh của bần đạo, trái lại họ càng muốn phá hủy đạo hạnh của bất cứ ai để làm một sự vui sướng. Hơn nữa Cực Lạc giáo hết sức giữ bí mật, chỉ mong giết cho kỳ hết những kẻ đã biết đến chuyện bí mật của họ, vậy không còn lý do gì để họ cố ý buông tha bần đạo.

Người ngoài cửa lắng lắng để suy nghĩ về lời giải thích của Trình Huyền Bạo.

Lục Minh Vũ nói ngay :

- Bản nhân tuy bị phiền phức nhưng trước khi sự tình chưa rõ rệt, không nghĩ gì đến chuyện đền ân báo oán. Cao Thanh Vân ! Nếu tiên sinh không đưa ra được bằng chứng xác đáng thì bản nhân tạm thời lánh khỏi vòng thị phi.

Hắn nói câu này có hai ý nghĩ. Một là hắn không chờ người khác can thiệp rồi mới ra tay quyết đoán. Hai là hắn tính chuyện dời khỏi gian phòng này.

Lục Minh Vũ chỉ cần Cao Thanh Vân không đưa ra được bằng chứng là bỏ đi và không ai dám ngăn cản hắn. Dĩ nhiên còn lại vấn đề giữa A Liệt và bảy phái lớn. Khi đó Cao Thanh Vân cũng không thoát thân được vì hiện giờ y đã gây ra mối hiềm nghi, bao nhiêu con mắt đều đổ dồn cả vào nhìn y.

Người thích khách làm chấn động võ lâm sắc mặt cũng thản nhiên như Lục Minh Vũ, không ai nhìn rõ được tâm trạng y.

A Liệt chẳng nghĩ ra được bằng chứng gì giúp Cao Thanh vân để lật đổ Lục Minh Vũ, chàng không khỏi bồn chồn trong dạ. Nguyên trước chàng đã nói không dính vào vụ này, nhưng hiện giờ chàng bị lôi cuốn theo chiều vũng nước xoáy.

Về mặt bối rối của A Liệt lọt vào mắt cao thủ võ lâm là một điều bất lợi cho Cao Thanh Vân, vì lẽ chàng là bạn y.

Những việc của Cao Thanh Vân chàng biết rất nhiều. Chàng mà xao xuyến tức là Cao Thanh Vân không tìm ra được bằng chứng.

Cao Thanh Vân để cho tình thế khẩn trương một lúc rồi lạnh lùng nói :

- Dĩ nhiên tại hạ có bằng cứ để chứng minh Lục Minh Vũ là Cực Lạc Giáo chủ.

Lục Minh Vũ hăng dặng một tiếng rồi giục :

- Vậy tiên sinh đưa bằng chứng ra đi !

Cao Thanh Vân hỏi :

- Các hạ không cho lời tại hạ là phải, vậy các hạ có dám tự tổn mình để tỏ ra thanh bạch không ?

Y biết rõ Lục Minh Vũ không chịu ưng thuận rồi y sẽ nhân cơ hội này để bức bách hẳn.

Lục Minh Vũ nổi lên tràng cười rộ đáp :

- Lục Minh Vũ này từ ngày ra đời đến nay đã trải bao nhiêu sóng gió, mà chưa ai đụng được đến một sợi lông của Lục mỗ. Dù Cao huynh có ngón đòn tuyệt diệu đến đâu cũng chẳng thể khiến cho Lục mỗ tự tổn mình để chịu nhục.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Cao huynh nghĩ rằng mượn cách này khiến Lục mỗ không thể vươn tay ra bắt Cao huynh được nữa thì thật là một sự mơ tưởng hão huyền.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta nói qua nói lại đã nhiều lời rồi. Tại hạ tin rằng nhiều người không nhẫn nại được nữa. Vậy bản nhân đưa bằng chứng ra...

Y móc lấy một cái bình nhỏ trong bọc ra đặt ở trong bàn tay giở lên cho bao nhiêu người xung quanh đều nhìn rõ.

Cái bình bạc này bề ngoài chẳng có chỗ nào đặc biệt. Thế tích nó lại nhỏ, dù cho có đựng đầy vật quý cũng chẳng đáng là bao.

Quần hùng có mặt tại trường kể cả Lục Minh Vũ thấy đều không ai hiểu về cái bình bạc nhỏ này cổ quái ở chỗ nào. Sao nó lại là bằng chứng để phanh phui ra điều bí mật.

Cao Thanh Vân nói tiếp :

- Trong bình bạc này đựng một chất thuốc...

Lục Minh Vũ ngắt lời :

- Có chất độc không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không có chất độc mà cũng không mùi vị.

Lục Minh Vũ cười khẩy nói :

- Vậy là hay lắm ! Bản nhân chỉ sợ tiên sinh uống thuốc độc để tự tử.

Cao Thanh Vân nheo cặp mắt lạnh lùng nhìn Lục Minh Vũ đáp :

- Các hạ hãy nghe cho kỹ :

cái bình không sắc cũng không có độc dược tuy chẳng đáng gì mà nó có công hiệu để lột mặt nạ những tên đại gian ác một cách rất tài tình.

Y đảo mắt liếc qua nhìn quần hùng đứng lên ngoài cửa sổ rồi nói tiếp :

- Tại sao tại hạ bảo nó có thể lột mặt nạ ? Vì trong đựng một chất nước nếu bôi lên bộ mặt tàn ác là lập tức hiện thành màu đen.

Chẳng ai nói gì, cả Lục Minh Vũ cũng không đáp lại. Tuy mọi người đều biết là trên đời chẳng thiếu gì thứ thuốc biến đổi sắc mặt, nhưng hiển nhiên Cao Thanh

Vân không phải nói về ý nghĩa như vậy.

Ngoài ra y đã nói thứ thuốc này chỉ biến đổi sắc mặt của kẻ nào tâm địa tàn ác, nên nội tình ra sao, hay hơn hết là để chờ y nói ra.

Cao Thanh Vân lại tiếp :

- Các vị tiền bối cùng bạn hữu ở đây đều là những cao thủ danh gia đương thời chắc không ai không hiểu cách đeo mặt nạ thế nào. Như vậy là nói người nào muốn đeo mặt nạ tất trên mặt phải bôi một thứ thuốc để dính vào. Nếu là thứ thuốc thật tốt thì khi lột mặt nạ ra trên mặt không còn một chút vết tích gì, tỷ như thứ thuốc trong bình này.

Y nhe răng cười, mặt đầy sát khí.

Mọi người tuy hiểu ý nhưng không ai lên tiếng.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Nhưng bất luận mặt nạ cùng thuốc đồ tinh vi đến đâu mà đã dùng qua một lần thì thứ nước trong bình này làm cho nổi vết tích ngay.

Thiên phong kiếm Trình Huyền Bạo lên tiếng liền :

- Hay lắm ! Bần đạo nguyện ý Cao thí chủ thử coi.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tạ Ôn Trình chân nhân. Tra công tử ! Công tử tính sao?

A Liệt đồng dục đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ cũng muốn thử chơi.

Cao Thanh Vân và bao nhiêu người đều ngó vào mặt Lục Minh Vũ, vì đối tượng chính là lão này.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Còn Lục Minh Vũ ! Các hạ có muốn thử không?

Lục Minh Vũ vẫn không biến sắc hững hờ đáp :

- Bản nhân đâu có sợ.

Cao Thanh Vân không khỏi bội phục con người gan dạ và bình tĩnh. Y nghĩ thầm :

- Thăng cha này đến phút cuối cùng hãn vẫn không chịu thất bại.

Y lại bảo A Liệt :

- Tra công tử! Xin công tử lựa một người để đổ thuốc cho công tử. A Liệt không ngần ngại gì nói ngay :

- Hay lắm ! Tiểu đệ mời vị cô nương trong phòng ra tay giùm là được.

Bao nhiêu thị tuyền lại tập trung vào con người yếu điệu của Tần Nhi.

Lúc này A Liệt mới dùng phép Thiên lý truyền thanh hỏi Cao Thanh Vân :

- Chất thuốc của Cao huynh có thật không ?

Cao Thanh Vân lắc đầu tỏ ra đây chỉ là kế "không thành". Nhưng thái độ y vẫn ra chiều rất tin tưởng, nhận định Lục Minh Vũ không dám thử thách.

A Liệt liền dùng phép truyền thanh nói mau :

- Tiểu đệ cũng đoán là Cao huynh dùng thuốc giả mới hỏi vậy Cao huynh nên biết trong Cực Lạc giáo đã có tay y thuật trùm đời, tinh thông dược tính. Hãn là Quái y Tề Duy Ngã. Lục Minh Vũ tin hãn thủ đoạn người đó không ai bì kịp, và chắc mẫm thuốc của Cao huynh không làm gì được hãn.

Vậy Cao huynh không hăm dọa hãn được đâu...

Cao Thanh Vân mỉm cười đưa chiếc bình bạc cho Tần Nhi. Trong lòng y cực kỳ xao xuyến, vì y biết Quái y Tề Duy Ngã vang danh thiên hạ, quả là một tay y đạo vô song đương thế.

Cao Thanh Vân không nghĩ nhiều được nữa. Y cũng hiểu điều phỏng đoán của A Liệt đúng cả trăm phần trăm. Nếu y là địa vị Lục Minh Vũ thì trước tình hình này cũng kỳ vọng ở thủ đoạn của Tề Duy Ngã vì thứ thuốc của Quái y cũng không phải tầm thường, nên hẳn dám thử thách với chất thuốc của Cao Thanh Vân.

Giả sử Cao Thanh Vân có thứ thuốc diệu dụng chẳng nói làm chi, nhưng trong bình bạc chỉ đựng thứ nước thông thường. Đối phương mà dám thử là y lâm vào bước đường cùng. Nói một cách khác tức là Cao Thanh Vân chỉ đánh cuộc được với người không dám thử.

Ngờ đâu Lục Minh Vũ đã có chỗ ý mình mới dám đánh cuộc. Cao Thanh Vân rộ nóng như lửa, trong lòng xao xuyến là vì lẽ đó.

Bỗng thấy Tần Nhi thò ngón tay nhỏ nhắn vào bình nước rồi bơi lên mặt A Liệt. Quần hào đều nín thở lắng lắng theo dõi diễn tiến. Lục Minh Vũ cũng trở mắt ra mà nhìn.

A Liệt lớn tiếng hỏi :

- Nước thuốc của Cao huynh không có chất độc thật chứ ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Tra đệ cảm thấy thế nào ?

A Liệt đáp :

- Dường như lạnh buốt thành ra khó chịu.

Cao Thanh Vân đảo mắt ngó Lục Minh Vũ thấy hẳn không thay đổi sắc mặt thì trong thâm tâm đã quan niệm là mình bị thất bại rồi.

Trình Huyền Bạo lớn tiếng hỏi :

- Có phải đến lượt bản đạo không ?

Cao Thanh Vân hỏi Lục Minh Vũ :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ không phản đối chứ ?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp :

- Việc gì mà bản nhân phải phản đối ?

Cao Thanh Vân mỉm cười hỏi :

- Các hạ có muốn nghe chuyện lai lịch bình thuốc này không?

Lục Minh Vũ đáp :

- Bản nhân chẳng thích chi hết.

Cao Thanh Vân đổi sang giọng lạnh lùng nói :

- Hay lắm ! Nhưng các hạ tin tưởng ở Quái y Tề Duy Ngã nhất vậy là mệt lắm đấy!

Lục Minh Vũ bề ngoài thản nhiên không có phản ứng chi hết, nhưng Cao Thanh Vân là người sở trường về môn quan sát tâm tình đối phương y phát giác trong con mắt Lục Minh Vũ đã lộ ra có chút biến đổi. Nhưng y cũng biết rõ con người tài trí và kinh nghiệm như Lục Minh Vũ khó làm dao động được lòng tin tưởng của hắn, nên trong lòng y vẫn chứa đầy cảm nghĩ thất hại.

Lúc này Trình Huyền bạo đã bơi nước thuốc rồi, sắc mặt chẳng biến đổi chút nào. Lão không trở về bên cửa sổ mà lại tới gần A Liệt, hiển nhiên lão có chỗ dụng tâm nào khác.

Cao Thanh Vân nói :

- Lục Minh Vũ ! Đến lượt các hạ rồi đó.

Lục Minh Vũ xuống giọng đáp :

- Tiên sinh vô lễ với bản nhân như vậy, rồi sẽ phải hối hận.

Cao Thanh Vân nói :

- Các hạ nói nghe giống quá...

Y nói bằng một giọng chân thiết chứ không phải buột miệng thốt ra.

A Liệt là một chàng thiếu niên đầy tính hiếu kỳ, chàng không nhịn được hỏi :

- Giống cái gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Giống giọng lưỡi đồ đệ Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Lục Minh Vũ tuy là một tay kiêu hùng quán thế lão luyện hơn đời, nhưng nghe đối phương nhắc tới Nhân ma cũng không khỏi chấn động tâm thần, chau mày suy nghĩ.

Hắn tự hỏi :

- Chẳng lẽ thằng cha này đã điều tra được ít nhiều chuyện bí mật của ta. Hỡi ơi ! Hắn đã điều tra được những điều bí ẩn về lai lịch của ta thì những tiểu tiết có liên quan đến Quái y Tề Duy Ngã, hẳn biết đường đối phó cũng chẳng có chi là lạ.

Hắn nghi như vậy nói rộng ra là hoàn cảnh này nhất thiết hành động bữa nay của Cao Thanh Vân đều đã được nghiên cứu tỉ mỉ, chứ chẳng phải là lời hăm dọa suông.

Trình Huyền Bạo đón lấy chiếc bình bạc trong tay Tần Nhi và dốc thuốc vào miếng vải bông rồi hỏi :

- Lục bang chúa ! Bần đạo xin giúp bang chúa được chăng ?.

Lục Minh Vũ cười lật hỏi lại :

- Hà tất Trình chân nhân phải lao tâm phí sức. Có phải các vị chỉ muốn biết giáo chủ Cực Lạc Giáo là ai không ?

Cao Thanh Vân trong dạ khẩn trương lớn tiếng hỏi lại :

- Các hạ định thừa nhận hay sao? Lục Minh Vũ lắc đầu đáp :

- Cao tiên sinh bất tất phải nóng nảy. Vừa rồi tiên sinh đề cập tới Nhân Ma Sa Thiên Hoàn nào đó, đây là một điều rất phiền phức làm bận tâm chúng ta. Vì thế mà bản nhân quyết định đưa bằng chứng ra để các vị khỏi mất thì giờ.

Nghe giọng hần nói hiển nhiên có nghĩa giáo chủ Cực Lạc giáo là một người khác mà bằng chứng của hần đưa ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Mọi người nghe nói không khỏi ngạc nhiên. Chỉ một mình Cao Thanh Vân tin chắc chính hần là Cực Lạc Giáo chủ nên lời nói của hần không làm cho y dao động.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười dài hỏi móc :

- Hay lắm ! Lục Minh Vũ, tại hạ coi chừng các hạ sắp chế tạo ra được giáo chủ Cực Lạc giáo phải không?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp :

- Các vị coi đây sẽ biết.

Hần thò tay vào bọc lấy ra một cái ống tròn nhỏ đựng thuốc nhìn bọn Trình Huyền Bạo nói :

- Cái này có tác dụng gì chắc chân nhân hiểu rồi.

Trình Huyền Bạo gật đầu đáp :

- Đây là ống tín hiệu phun khói lửa của quý bang.

Lục Minh Vũ nói :

- Đúng thế! Xin một vị nào ở ngoài cửa phóng lên là lập tức có công hiệu.

Trình Huyền Bạo ngó nghiêng người đứng ngoài cửa sổ. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chân nhân đã tự hỏi:

- Ống tín hiệu này có hại gì cho phe mình không ?

Rồi chân nhân kết luận :

- Vật này phải phóng lên ở ngoài cửa tức là xa chúng ta rồi thì dù tiếng nổ có mãnh liệt hoặc có điều chi quái lạ cũng không còn tác dụng gì nữa. Vậy chỗ diệu dụng của vật này chỉ là phóng lên để có người biết mà chạy tới.

Cao Thanh Vân đã hiểu rõ Lục Minh Vũ muốn tìm kiếm người nào đó. Đồng thời y nhận ra cử động này chứng tỏ Lục Minh Vũ không còn cách nào che giấu thân phận mới phải dùng tới.

Nên biết Lục Minh Vũ có kêu người đến trợ thủ thì tất là truyền nhân duy nhất của Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Trường hợp này xảy ra dĩ nhiên làm cho mặt nạ của hắn phải rớt xuống.

Chẳng lẽ Lục Minh Vũ đã thừa nhận mình thất bại mà kêu viện binh tới?

Cao Thanh Vân nghĩ tới điểm này liền đồng dục lên tiếng :

- Lục Minh Vũ ! Bất luận các hạ có bằng chứng gì thì trước hết hãy bôi chất thuốc này vào mặt đã. Nói một cách khác các hạ nên chứng minh trước là mình chưa từng đeo tấm mặt nạ kia rồi hãy bàn đến chuyện khác.

Bọn người bên ngoài phòng cũng lên liếng phụ họa để tỏ rõ thái độ thay mọi người.

Trình Huyền Bạo hỏi :

- Nếu tấm mặt nạ của Lý Thiên Bông này không phải ở nơi Lục bang chúa thì

vì lẽ gì bang chúa không theo lời Cao thí chủ, bôi chút nước thuốc vào để chứng thực, Lục bang chúa nghĩ sao ?

Lục Minh Vũ tùm tùm cười đáp :

- Cái đó là biện pháp để chứng minh mình thanh bạch. Nhưng...

Hắn trầm ngâm một chút rồi thu tín hiệu về nói tiếp :

- Nhưng bản nhân có điều yêu cầu nhỏ bé....

Cao Thanh Vân cùng những tay cao thủ võ lâm khác ở ngoài đều để hết tinh thần vào người Lục Minh Vũ. Đồng thời ai cũng ráng phân tích từng chữ trong câu nói của hắn.

Lục Minh Vũ vẫn làm bộ ung dung kéo dài thời gian, hắn chưa nói rõ lời yêu cầu.

Giữa lúc ấy A Liệt trong tâm linh có cảm ứng, vội dùng thuật truyền thanh bảo Cao Thanh Vân :

- Có người sắp tới và bằng một lực độ ghê gớm!

Thị lực cùng thính lực của chàng nghe rõ tiếng động trong vòng một dặm. Ngày trước chàng đã khiến cho Âu Dương Tinh không thể tin được.

Cao Thanh Vân nghe lời A Liệt cảnh cáo liền tỉnh ngộ lớn tiếng :

- Xin các vị tiền bối và các bạn ở bên ngoài hãy coi chừng. Có người tới đó !

Lục Minh Vũ cười lạt hỏi :

- Người nào tới?

Cao Thanh Vân đáp :

- Theo chỗ tại hạ phỏng đoán thì người này là một đệ tử dưới trướng Nhân ma

Sa Thiên Hoàn, bản lĩnh còn cao minh hơn cả các hạ.

Lục Minh Vũ không khỏi biến sắc. Hắn cho rằng tên Bạch Nhật thích khách này chẳng cái gì không biết. Đã thế thì bây giờ không nên nguy trang nữa.

Hắn ngửa mặt lên trời cười nói :

- Giỏi lắm ! Giỏi lắm ! Cao Thanh Vân ! Tiên sinh quả là người có bản lĩnh. Lục mỗ phí mất bao nhiêu thời gian cùng tâm huyết mới giành giật được địa vị ngày nay. Lục mỗ đã tưởng suốt đời mình không bị ai khám phá ra được....

Trình Huyền Bạo nghe nói run lên. Một mặt lão ra ám hiệu cho Hà Huyền Thúc thông tri đến mọi người các phái đề phòng. Một mặt lão lớn tiếng chất vấn :

- Lục bang chúa! Bang chúa nói vậy là nghĩa làm sao ?

Lục Minh Vũ mắt lộ hung quang, chất đầy sát khí, lạnh lùng đáp :

- Bản nhân vừa là bang chúa Cái Bang vừa là giáo chủ Lý Thiên Bông ở Cực Lạc giáo. Giải thích như vậy đạo trường đã thoa? mãn chưa ?

Trình Huyền Bạo vội đáp :

- Địa vị Lục bang chúa không phải tầm thường. Nếu chẳng phải là việc đúng cả trăm phần trăm thì quyết không nói ra.

Lục Minh Vũ chưa trả lời thì bên ngoài đã có người lên tiếng:

- Đúng rồi! Y là Cực Lạc giáo chủ.

Thanh âm người này rất lạ. Y khác với người thường ở chỗ thu kinh lực lại để phát âm. Ai nghe cũng biết là công lực rất thâm hậu mà hãy còn ít tuổi.

Bọn cao thủ đứng ngoài cửa quay đầu nhìn ra thì thấy tòa viện rất rộng rãi. Giữa sân có một người mặt mũi xấu xa mà quần áo rất hoa lệ.

Người này lối ba mươi tuổi, tầm thước vừa phải. Tay cầm trường kiếm để cả

vỏ. Tư thế y đúng đó coi vững như thạch bàn tường chừng không sức mạnh nào lay chuyển được. Những người trên đầu tường và trên nóc nhà đều là cao thủ các phái, còn những người đứng ở cửa phòng số đông là nhân vật đầu não. Mục quang ai cũng sắc bén nhìn chăm chặp vào người kia để xem hắn có đặc điểm gì không.

Chỉ trong nháy mắt những tay lão luyện giang hồ đã đi tới kết luận là người mới đến võ công cực cao, lòng dạ tàn độc, mà cơ trí hơn đời.

Kết luận của họ chia làm ba điểm. Về bản lĩnh cao cường thì còn ở khí thế và lực độ mà ra.

Nên biết một bên là các phái thì trừ những nhân vật đầu não, ngoài ra còn bao nhiêu cao thủ rải rác khắp nơi mà người kia lọt vào phòng tuyến xuất hiện ở giữa sân, chưa ai kịp lên tiếng cảnh báo, đủ tỏ tốc độ của hắn không biết đến đâu mà lường.

Về điểm thứ hai :

Người này mặt mũi xấu xa áo quần hoa lệ. Cặp lông mày hình lưỡi đao, mục quang lạnh hơn băng sương, cặp môi mỏng dính và mím chặt tỏ ra tâm địa hiểm sâu lòng dạ độc ác.

Điểm thứ ba :

Trán dô mà rộng, mục quang tuy hung dữ, nhưng không đục lờ mờ là giấu hiệu của con người cơ trí có tài ứng biến.

Đối với những người ở xung quanh dường như hắn chẳng quan tâm gì mà còn nhìn quần hùng bằng con mắt khinh thị.

Hắn đảo mục quang nhìn những nhân vật đầu não rồi hỏi :

- Minh Vũ ! Phải chăng bọn này cản trở không cho ông bạn ra ngoài ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Đúng thế !

Người mặc áo hoa lệ lại hỏi :

- Bọn này bất quá là hạng hư danh ở đời?. Sự thực bản lãnh có gì đâu. Sao Lục huynh phải quan tâm đến chúng ?

Những nhân vật đầu não đứng bên cửa đều là những người lão luyện trầm tĩnh không nói gì.

Nhưng bọn người trên nóc nhà và đầu tường không nhịn nổi thái độ hỗn xược của đối phương liền nhao nhao lên tiếng thóa mạ.

Nhất Sơn đại sư hỏi trước :

- Quý tính đại danh tôn giá là gì? Xin nói cho nghe được chăng?

Người kia đáp :

- Bản nhân họ Ta tên Tôn. Hòa thượng chỉ kêu lên mấy tiếng nghe xem nào.

Nhất Sơn đại sư chau mày xăn giọng :

- Thí chủ không nên vô lễ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lục Minh Vũ Bị Truất Ngôi Bang Chúa

Người kia cười lạt nói :

- Thế đã ăn thua gì? Ta chưa động thủ bằm vằm bọn đối đời là lịch sự rồi đó.

Trên nóc nhà một bóng xám nhảy xuống chính là Bất Sân đại sư, một tay cao thủ nổi danh ở chùa Thiếu Lâm. Nhà sư vừa đứng yên đã rút giải đao ra.

Mọi người đều biết là Bất Sân đại sư ra tay trước để thăm dò đối phương thay cho Nhất Sơn đại sư. Vì địch nhân bản lãnh cao thâm là một điều ai cũng nhận thấy mà địa vị của Nhất Sơn còn tôn cao hơn Bất Sân. Ở những môn phái lớn đã có qui củ là khi sư phó có việc thì đệ tử phải làm ngay, hưởng chi lấy danh dự sư môn mà nói, Bất Sân có thất bại cũng không nghiêm trọng bằng Nhất Sơn bị thua trận.

Bất Sân vung sơn chưởng lên hỏi :

- Thí chủ coi thường nhân vật võ lâm thiên hạ. Bàn tăng là Bất Sân không thể nhịn được phải ra xin lãnh giáo mấy chiêu được chăng?

Người kia hỏi lại :

- Lão thật là lớn mật ! Chẳng lẽ còn chưa biết ta là ai?

Bất Sân đại sư đáp :

- Thí chủ không nói ra mà hành tung bình nhật lại rất bí mật thì bàn tăng biết thế nào được ?

Người kia chau mày lớn tiếng hỏi lại :

- Minh Vũ ! Lão trọc này có phải là người của Cực Lạc giáo không ?

Lục Minh Vũ bị Cao Thanh Vân cùng những người ở ngoài cửa uy hiếp không sao ra khỏi căn nhà được, đành đứng trong phòng đáp :

- Không phải đâu.

Người kia nói :

- Nến vậy hẳn cũng là người có khí khái, để bản nhân nói rõ tên họ cho mà nghe. Bản nhân họ Phong tên Càn.

Bất Sân đại sư lại hỏi :

- Bần tăng nghe danh đã lâu. Không hiệu Phong thí chủ kêu Lục bang chúa bằng gì ?

Phong Càn đáp :

- Hẳn là sư đệ ta.

Bất Sân đại sư hỏi :

- Nếu vậy ra cả hai vị đều là cao đồ của Sa lão thí chủ, ngày trước đã từng lừng danh thiên hạ? Phong Càn hơi ngạc nhiên hỏi lại :

- Ai nói cho lão hay ?

Lục Minh Vũ xen vào :

- Cao Thanh Vân đã nói cho lão hay.

Phong Càn hỏi :

- Cao Thanh Vân nào? Đó là một chuyện ta không nghĩ tới. Chẳng lẽ Tiêu Dao lão nhân lại ưa gã ư ?

A Liệt tuy đã được nghe Cao Thanh Vân nói rõ sứ mạng của y nhưng bây giờ chàng nghe thấy Phong Càn đề cập tới Tiêu Dao lão nhân cũng sinh lòng cảm xúc,

chú ý lắng tai nghe.

Lục Minh Vũ di động người đi mấy thước đến gần chỗ Cao Thanh Vân. Trước khi hấn ra khỏi phòng tất phải giải khai mối uy hiếp này.

Vì hấn không ra tay được nên chưa trả lời Phong Càn.

Bất Sân đại sư giơ tay vẫy, lập tức bốn nhà sư đốt đuốc chia nhau đứng bốn góc sân. Những ngọn lửa cháy bùng bùng xua tan màn sương buổi tối.

Bất Sân đại sư nói :

- Phong thí chủ ! Câu chuyện của chúng ta chưa kết liễu.

Phong Càn đáp :

- Phải rồi ! phải rồi ! Ta dùng bàn tay không này để tiếp lão mấy chiêu. Có điều ta thanh minh trước là ta phải cái tật không ra tay thì thôi, hễ đã ra tay là phải giết người. Lão nên nhớ kỹ điều đó.

Bất Sân đại sư lạnh lùng đáp :

- Phong thí chủ hãy phô trương bản lãnh rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Nhà sư xoay tay lại tra đao vào vỏ đánh "soạt" một tiếng.

Hiển nhiên lão muốn tỏ ra không thể dùng đao đối chọi với người tay không.

Phong Càn nhăn mũi lại nói :

- Ta rất ghét người tự cho mình là hạng phi thường. Hừ ! Lão có dùng đao cũng không được đâu mà lại thu đao về thì ta phải cho lão một số võ bất ngờ.

Không ai hiểu hấn nói võ bất ngờ đó là nghĩa làm sao. Đồng thời họ cũng không còn thời giờ để phỏng đoán vì hai người trong sân đã chuẩn bị ra tay.

Bất Sân đại sư đi vòng quanh tìm chỗ sơ hở của đối phương lão đã dùng đến

tám, chín thứ quyền pháp mà tìm không ra được chiêu số để xác định thế thắng nên trong lòng không khỏi run sợ.

Phong Càn tay trái cầm kiếm để dựng lên ở trước ngực. Tay mặt giữ lấy bên trái tim, tư thế rất cổ quái. Hắn đứng ở giữa sân và cũng di động theo đối phương xoay chuyển vòng tròn.

Sau khi chuyển hai vòng hắn đột nhiên lớn tiếng quát :

- Hòa thượng hãy coi chừng !

Quát rồi hắn khua chân bước lên hai bước vung chưởng đánh tới.

Bất Sân đại sư cả mừng múa song quyền vù vù như gió bão tấn công địch nhân theo thế liên hoàn.

Nguyên đối phương lúc phóng chưởng ra đã có chỗ sơ hở quyền lực của Bất Sân nặng như núi xô ra một luồng kình phong ào ạt.

Phong Càn chỉ dùng một tay phải xoay đi xoay lại phong tỏa từ trên xuống dưới. Hắn lùi lại tựa hồ không chịu nổi thế công của đối phương.

Quần hùng hiện diện lại trường đều cho bản lãnh Phong Càn bất quá chỉ đến như vậy mà thôi.

Nhưng trong chớp nhoáng, kiếm quang loá mắt. Tiếp theo Bất Sân đại sư rú lên một tiếng thê thảm. Người nhà sư bị hất lùi lại bảy tám thước rồi rơi xuống đất đánh huych một tiếng.

Bao nhiêu cao thủ đều trông thấy nhà sư bị địch nhân cầm kiếm ở tay trái hót đứt một cánh tay mặt, đồng thời bị kiếm khí hất bay đi bảy tám thước.

Ai nấy đều kinh ngạc vì thanh kiếm trong tay Phong Càn không hiểu rút ra khỏi vỏ từ lúc nào. Đồng thời hắn vung kiếm chém người cũng không ai trông thấy.

Nhất Sơn đại sư tức giận nói :

- Phong Càn ! Kiếm pháp của thí chủ thật là lợi hại!

Phong Càn tra kiếm vào vỏ rồi lạnh lùng nói :

- Đó là tại y chẳng biết tự lượng nên phải chịu quả báo. Nếu y không thu giới đao về thì bản nhân lại không sử kiếm.

Nhất Sơn đại sư tức quá hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì ?

Phong Càn đáp :

- Các vị bất tất phải nhọc lòng...

Câu này Phong Càn nói với nhà sư Thiếu Lâm chạy đến ôm Bất Sân đại sư dậy. Hãn nói tiếp :

- Tuy y chỉ bị đứt một cánh tay, nhưng lưỡi kiếm của ta có chất kịch độc. Nếu để y chảy máu ra mà chết còn đỡ đau khổ, nếu bó thuốc cầm máu lại càng khổ sở hơn.

Hãn chưa dứt lời Bất Sân đại sư lớn tiếng rên la cực kỳ thê thảm.

Bất Sân đại sư là một tay cao thủ mà bị thua một cách mau lẹ cùng thảm thiết như vậy, dĩ nhiên khiến mọi người đều kinh hãi. Quần hùng còn kinh hãi hơn vì tiếng rên la thê thảm của Bất Sân đại sư. Đáng lẽ đại sư là người dày công hàm dưỡng từng trải không biết bao nhiêu sóng gió nguy hiểm thì có chết cũng không rên la mới phải.

Vì thế mà tiếng rên la của Bất Sân đại sư khác nào những mũi đao sắc bén đâm vào tim óc người ta. Ai cũng biết trên lưỡi kiếm của Phong Càn có chất độc phi thường.

A Liệt xuýt nữa bật lên tiếng cười khoái trá vì Bất Sân đại sư chính là một trong những người đã tham dự vào cuộc tàn sát cả nhà họ Tra.

Nhưng chàng thấy cả Cao Thanh Vân lẫn Trình Huyền Bạo đều lộ vẻ đau thương phần nộ, đột nhiên chàng ngừng lại không phát ra tiếng cười và trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Nguyên Cao Thanh Vân và Trình Huyền Bạo nổi lòng bi phần không phải vì cuộc sinh tử của một cá nhân mà vì Bất Sân đại sư cũng là nhân vật nổi danh. Không kể nhà sư là Phật môn đệ tử, chỉ nói về cương vị võ lâm, lão là một hảo hán cương nghị, thẳng thắn. Nay lão bị Phong Càn làm cho thảm bại và biến thành tư cách yếu ớt, không bằng đàn bà con nít.

Đó mới là nguyên nhân chính gây mối đau lòng cho mọi người.

Nổi bi phần của Cao Thanh Vân không phải vì mối giao tình cá nhân. Đại phạm những người đường đường chính chính mà bị kẻ khác làm nhục tất ai cũng nổi lòng công phần.

Bỗng nghe một người lớn tiếng quát :

- Phong Càn ! Bần tăng muốn coi xem kiếm pháp của thí chủ đã đủ sức hoành hành thiên hạ được chưa ?

A Liệt nghe khẩu âm người này rất quen tai, mà không nhớ ra được đã nghe thấy ở đâu ? Đây là một điều chưa từng có, vì trí nhớ của chàng rất dai. Bình sinh chàng chưa gặp việc gì đã nghe qua mà không nhớ.

A Liệt di động mục quang ngó ra ngoài cửa thấy một nhà sư cao gầy, tay cầm cây phượng tiện sạn nhẩy vào trong viện.

Phong Càn lạnh lùng hỏi :

- Tên hiệu nhà sư là gì ?

Nhà sư cao gầy đáp :

- Bần tăng là Bất Trần. Người vừa bị thương về tay các hạ là sư huynh của bần tăng.

Tiếng rên la của Bất Sân đại sư đã bớt đi vì lão được di chuyển qua bên kia bức tường.

Phong Càn ngửa mặt lên trời vừa cười vừa nói :

- Hay lắm ! Trước nay ta chưa từng khuyên ai trốn tránh. Nhà sư còn dám vào đây đáng lẽ là có tư cách.

Bất Trần chưa lên tiếng thì Nhất Sơn đại sư đứng dưới cửa sổ đã niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bất Trần sư đệ ! Sư đệ không phải là địch thủ của Phong thí chủ, nên lùi lại đi thôi !

Bất Trần ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Dạ !

Nhưng mục quang nhà sư vẫn đầy vẻ thù nghịch nhìn chăm chăm vào mặt Phong Càn, chân từ từ lùi bước.

A Liệt đứng đối diện với Bất Trần nên chàng nhận rất rõ. Chàng thấy nét mặt nhà sư khích động dị thường. Ngoài mỗi bi phần còn ẩn giấu vẻ bề bàng và hối hận. Nổi lòng của nhà sư rất mãnh liệt lộ ra ngoài mặt ai cũng trông thấy.

A Liệt chẳng hiểu mình có nhận lầm không. Sự thực Bất Trần hòa thượng không có để lộ ra tâm sự kỳ lạ này mà chàng lại cảm thấy như vậy.

Chàng đảo mắt nhìn qua người khác để coi xem còn ai có phản ứng gì với cảnh tượng này không.

Chàng vô tình ngó tới Lục Minh Vũ thì thấy hẩn lộ vẻ kinh dị khác thường, tựa hồ cử động của Bất Trần khiến hẩn hoang mang không sao hiểu được.

A Liệt di chuyển ý niệm trong đầu óc về Bất Trần của Lục Minh Vũ. Bỗng chàng đem hai ý niệm liên kết với nhau rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Bây giờ A Liệt đã

hiếu Bất Trần hòa thượng là ai rồi, sở dĩ chàng nghe thanh âm quen tai thì ra Bất Trần hòa thượng chính là Quán đại sư mà chàng đã gặp ở cung Cực Lạc. Ngày trước chàng không ngó thấy mặt Quán đại sư mà chỉ nghe rõ thanh âm.

Có điều thanh âm của Bất Trần hòa thượng cũng hơi khác Quán đại sư bữa trước một chút nên trong lúc nhất thời A Liệt không nhớ ra được. Giả tỷ chàng không ngó tới Lục Minh Vũ và liên tưởng hai người vào với nhau thì ấn tượng ở cung Ất Mộc không hiện lên được, và chàng chẳng thể nào nghĩ ra Bất Trần là ai.

Vì Bất Trần hòa thượng là Quán đại sư nên vẻ kinh ngạc của Lục Minh Vũ không giấu nổi. Đó là một điều giải thích chẳng khó khăn gì. Bất Trần hòa thượng đã là người Cực Lạc giáo tất hiểu rõ mối quan hệ giữa Lục Minh Vũ cùng Phong Càn và còn có thể biết rõ võ công của Phong Càn cao thâm đến trình độ nào rồi.

Vì những lý do trên, nếu Bất Trần hòa thượng giả vờ như vậy mới là hợp lý. Đẳng này hiển nhiên Bất Trần chân tâm định quyết một trận tử chiến mới là chuyện lạ.

A Liệt trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân cất bước đi về phía cửa phòng.

Lúc chàng lướt qua Lục Minh Vũ, hẳn vẫn nhường cho chàng đi. Cả những người khác cũng vậy, chàng tới đâu, mọi người đều lảng lảng tránh ra để nhường lối.

A Liệt còn cách cửa phòng chừng một bước, đột nhiên xoay mình phóng chưởng ra đánh binh một tiếng. Một bóng người bị hất lùi lại chính là Lục Minh Vũ.

A Liệt lạnh lùng nói :

- Các hạ nên ngoan ngoãn ở lại trong phòng là hơn.

Phát chưởng này chàng đã phát huy công lực chân chính. Lục Minh Vũ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo thì trong lòng kinh hãi, vội vận công điều dưỡng, không dám mở miệng nói gì nữa. Bên ngoài Phong Càn đùng đùng nổi giận nhìn Bất Trần

quát hỏi :

- Lão còn trợn mắt lên làm chi ? Hay là lão muốn liều thân ?

Nhất Sơn đại sư nói :

- Phong thí chủ ! Lão tăng muốn thỉnh giáo thí chủ.

Phong Càn đáp ngay :

- Bất tất phải nhiều lời. Cả hai vị đồng thời xông vào cũng được.

Bất Trần đột nhiên trầm giọng nói :

- Nhất Sơn sư huynh ! Tiểu đệ muốn liều mạng với hãn một phen.

Quần hùng các phái khác không dám chõ miệng vào, vì hiện giờ phái Thiếu Lâm đứng ra ứng chiến. Việc này có quan hệ đến danh dự môn phái nên không ai dám quấy nhiễu.

Nhất Sơn đại sư thấy Bất Trần nói bằng một giọng kiên quyết dường như có cách đối phó thì nghĩ bụng :

- Phái Thiếu Lâm ta thiếu gì tuyệt nghệ. Không chừng Bất Trần đã luyện được một môn nào đó, nên y kiên quyết xin ra đối chiến.

Nhất Sơn nghĩ vậy liền gật đầu đáp :

- Được rồi ! Có điều sư đệ phải cẩn thận mới được.

Bất Trần tiến ra hai bước, khí thế hung mãnh, liền tay cởi áo tăng bào. Bây giờ lão mắt trợn mày dương, thái độ cực kỳ uy vũ chẳng còn chút chi là con người đã xuất gia. Bất Trần cao và gầy coi đã nhẹ nhàng, lại thêm vào khí phách hào hùng, lão biến thành người oai phong lẫm liệt.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Không trách ngày trước ở cung Ất Mộc trong Cục Lạc giáo Quán đại sư đã nổi tiếng là mỹ nam tử. Nay mình thấy lão quả nhiên danh bất hư truyền.

Bổng nghe Phong Càn cười khanh khách nhảy xổ lại nhanh như điện chớp.

Bất Trần hòa thượng cũng mau lẹ không kém. Tay cầm cây phương tiện sạn vung lên tấn công Phong Càn như gió táp mưa sa. Chiếc vòng trên cây sạn bật ra những tiếng leng keng không ngớt.

Cây phương tiện sạn khác nào con thần long ra khơi vẫy vùng vừa công vừa thủ, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Phong Càn chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn bị bức bách phải lui lại bốn, năm bước.

Tuy nhiên, Nhất Sơn đại sư nét mặt không lộ vẻ vui mừng chút nào.

Nhà sư nghiêng chặt hai hàm răng ngấm ngấm thở dài.

Nguyên Nhất Sơn đại sư là một trong những nhân vật lãnh tụ võ lâm, võ công tinh thâm là một điều không cần nói ai cũng biết rồi. Lão thấy Bất Trần ra tay không có công phu gì kỳ lạ thì biết là hỏng rồi.

Hiện giờ Bất Trần tuy thắng thế một chút nhưng đó bất quá trông vào uy lực về thân pháp của sư môn mà thôi, thực ra chưa phải đã chiếm được thượng phong.

Quả nhiên Phong Càn khởi kiếm phản công. Kiếm quang lấp loáng xen vào bóng sáng, Bất Trần lùi lại bảy tám bước liền. Cánh tay mặt và cả cây phương tiện sạn của nhà sư đều bị rút xuống đất. Phong Càn nổi lên tràng cười rộ. Một nhà sư nhảy đến bên Bất Trần rịt vết thương bằng một thủ pháp rất thuần thực. Y lại lấy miếng vải bông đắp vào cho cầm máu.

Phong Càn nói :

- Y không sống được nữa rồi Quần hào trong trường ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai nói câu nào.

A Liệt nổi lên tròng cười sang sảng, khiến bao nhiêu con mắt đều ngó vào mặt chàng. Cả Phong Càn cũng vậy.

Chàng cười rồi ngừng lại nói :

- Các vị đó chưa chắc đã chết đâu.

Phong Càn trợn mắt lên hỏi :

- Phải chăng người là Tra Tư Liệt ?

A Liệt đáp :

- Chính là tại hạ.

Phong Càn hỏi :

- Người cũng muốn nếm độc kiếm của ta chẳng ?

A Liệt xua tay đáp :

- Các hạ giữ lấy mà nếm.

Phong Càn tức giận hỏi :

- Người đã không dám ra tay thì sao lại dựng miệng vào việc người ta ? Ta cũng còn món nợ cần tính với người, người muốn trốn tránh cũng không được đâu.

A Liệt hỏi :

- Nghe khẩu khí các hạ thì dường như định liệu lý xong những người ở đây rồi mới tới lượt tại hạ. Có phải thế không?

Phong Càn lạnh lùng hỏi lại :

- Sao ? Người không đồng ý chẳng ?

A Liệt vội đáp :

- Không! Không! Đồng ý lắm chứ. Phần lớn những người ở đây là cừu nhân của tị hạ. Chắc các hạ cũng biết rõ rồi.

Phong Càn trợn mắt lên nói :

- Vậy cũng còn một số ít không phải là cừu nhân của người. Nếu ta đối phó với họ thì người tính sao, có ý gì phản đối không ?

A Liệt xua tay đáp :

- Phong lão huynh ! Lão huynh đừng ngang tàng như thế có được không? Dù tại hạ có ý phản đối thì đã sao? Chẳng lẽ lão huynh lại chặt cánh tay để nuôi chất độc của bảo kiếm chăng?

Chàng đã chẳng kể đến thân phận, cũng không úy kỵ gì nữa nên chỉ buột miệng mà đáp.

Bất Trần hòa thượng rú lên rất thê thảm. Cách tường bên kia là Bất Sân vẫn rên rỉ không ngừng. Nhà sư buộc thuốc rồi ôm Bất Trần chạy đến bên Bất Sân.

Phong Càn nhìn A Liệt trở vào Bất Trần hỏi :

- Người có nghe thấy không ? Nếu người muốn biết mùi thì hãy chờ đấy. Bây giờ ta hãy đối phó với Võ Đường trước, xem người định làm gì ?

A Liệt cười hi hi đáp :

- Hà tất Phong lão huynh phải nóng nảy ? Thế này có được không ? Tại hạ đối phó với bọn cừu nhân trước. Lão huynh ở ngoài reo hò trợ Oai giúp tại hạ.

Phong Càn chưa trả lời thì trong phòng có thanh âm đồng dục cất lên hỏi :

- Phong Càn ! Các hạ dựa vào đâu mà ra tay hại người ?

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện đứng trước cửa. Chính là Cao Thanh Vân. Cao Thanh Vân tay cầm bảo đao oai phong lẫm liệt.

A Liệt giật mình kinh hãi vội đến bên hỏi :

- Cao huynh không sợ Cực Lạc Giáo chủ đánh lên ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh đã thẳng thắn đứng ra là hẳn biết rồi khi nào còn dám ám toán.

Cao Thanh Vân nói mấy câu này, đại đa số không hiểu ra là nghĩa làm sao.

A Liệt hỏi :

- Cao huynh nói vậy là ý gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phong Càn là truyền nhân chính thức của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Lục Minh Vũ tuy cũng là môn hạ Sa Thiên Hoàn, nhưng không phải là đại biểu của lão.

Mọi người thấy Phong Càn thoáng lộ nụ cười cao hứng về câu nói của Cao Thanh Vân, nhưng vẫn chưa hiểu vụ này ra làm sao.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Vụ này cần phải nói lại từ đầu các vị mới hiểu được. Ngày trước Nhân ma Sa Thiên Hoàn đã bị Tiêu Dao lão nhân bắt buộc phải ẩn lánh không được tiếp tục làm càn làm bậy. Sa Thiên Hoàn kể như là hết thời rồi. Nhưng lão sai truyền nhân xuống núi tác hại giang hồ. Vì vậy Tiêu Dao lão nhân đã chịu lời với Sa Thiên Hoàn là nếu đệ tử của hắn không được người của Tiêu Dao lão nhân huấn luyện thì bất cứ gã có làm gì Tiêu Dao lão nhân cũng không can thiệp.

Bùi Khôn Lượng hỏi :

- Vậy Cao huynh là người được Tiêu Dao lao nhân chọn lựa rồi chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ tuy được Tiêu Dao lão nhân truyền thụ võ công, nhưng tư chất kém cỏi, thủy chung không đáng được lão nhân gia chiếu cố. Có điều Phong Càn hành động tàn ác, hẳn còn tự nhận học nghiệp đã thành, nên tại hạ bất đắc dĩ phải liều mạng với hẳn một phen.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị nên biết Phong Càn ý mình có điểm tựa, nhưng phải tự động làm lấy mọi việc mới có thể hoành hành được. Vì thế mà Lục Minh Vũ không dám đánh lén tại hạ. Nếu hẳn đắc thủ thì Phong Càn lại không trọn lời hứa của sư phụ. Trường hợp này Tiêu Dao lão nhân có thể tự mình can thiệp, tại hạ quyết Phong Càn chưa dám làm điều quá đáng.

Lục Minh Vũ đứng trong nhà nói :

- Cao Thanh Vân ! Tiên sinh tưởng mình có thể lọt được cửa quan của Phong sư huynh chăng?

Hắn nói câu này tức là đã thừa nhận mình vừa là Cực Lạc giáo chủ vừa là môn hạ của Sa Thiên Hoàn. Số đông người trong trường nghe Lục Minh Vũ nói vậy đều không khỏi lấy làm khó chịu vì hẳn là chúa tể một bang, bao nhiêu đồng đạo võ lâm trước nay đều tin tưởng.

Cao Thanh Vân né mình nhường lối cho Lục Minh Vũ rồi lớn tiếng :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ hãy đến đứng bên cạnh sư huynh. Như vậy chúng ta phân chia giới hạn rõ rệt lại càng thú vị.

Quả nhiên Lục Minh Vũ rảo bước đi rồi dừng chân lại ở bên phải Phong Càn.

Hắn buông tiếng cười lạt đảo nhin toàn trường rồi thủng thẳng nói :

- Tiểu đệ có chí theo Phong sư huynh quét sạch thiên hạ làm bá chủ võ lâm. Còn vên vẹn ngôi bang chúa Cái Bang thì Lục mỗ đâu có thiết gì.

Trên đầu trường có tiếng người nói theo :

- Vưu Nhất Sơn ở Cái Bang hiện đã tuân lệnh hội nghị các vị trưởng lão cách chức Lục Minh Vũ ở trong bang và coi hăn là tên phản nghịch. Người trong bang không được đi lại với hăn nữa. Ai bắt được hoặc giết hăn là có thể lên nhậm chức bang chúa. Các liệt vị quý hữu cao minh ở ngoài bang nếu có ân oán gì với Lục Minh Vũ, xin miễn hỏi đến tệt bang.

Mấy câu tuyên bố rành mạch này trọng yếu nhất là hễ ai giết được Lục Minh Vũ thì chẳng những Cái Bang không coi là thù nghiệt mà còn cảm ơn nữa.

Vưu Nhất Sơn là một trong tứ đại trưởng lão nổi danh ở Cái Bang. Võ lâm thiên hạ chẳng ai không biết. Lời tuyên bố của lão dĩ nhiên đáng kể.

Lục Minh Vũ ngó Vưu Nhất Sơn một cái rồi cất giọng trào phúng nói :

- Vưu Nhất Sơn! Chờ vụ này kết thúc rồi bản nhân sẽ tìm người thanh toán. Nếu người có biện pháp tìm cả mấy tên kia tới đây để bản nhân độc lực bắt sống hoặc giết chết các người trước mặt quần hùng thiên hạ lại càng hay.

Vưu Nhất Sơn ở trên đầu trường nhảy xuống lạnh lùng đáp :

- Bản bang mà nảy ra một tên phản nghịch như người là một mối nhục lớn. Ngày sau không biết ăn nói với đồng đạo thiên hạ võ lâm ra làm sao. Người có thể bớt chút thời giờ thử phô trương tài nghệ cho ta coi.

Lão vừa khích động vừa bẽn lễn không thể nhịn được, nổi bất bình lộ ra ngoài mặt, ai nhìn cũng biết.

Đây là một chuyện hợp lý. Danh dự của Cái Bang đã lừng lẫy. Người làm bang chúa địa vị tôn cao là thế. Có thể nói là một nhân vật được khắp thiên hạ kính trọng. Nhưng Lục Minh Vũ lại là Cực Lạc Giáo chủ khiến cho Cái Bang phải hổ thẹn không muốn nhìn thấy ai nữa. Vì vậy mà Vưu Nhất Sơn là một nhân vật càng lão luyện lại đang thẹn thùng, không giữ bình tĩnh trì trọng được như ngày thường nữa.

Quần hùng nhận thấy đây là việc riêng của Cái Bang, người ngoài không tiện nhúng tay vào, nên ai nấy đều kín tiếng để mặc họ lý luận với nhau chứ không nói

gi.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tra Công Tử Cứu Sống Hai Nhà Sư

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời hỏi:

- Hay lắm! Bản nhân hãy thu thập người trước để coi xem có ai dám bất phục không?

Hán cất bước ra đi. Phong Càn nhăn nhó cười hỏi:

- Sư đệ! Tay kiếm của sư đệ nên mau lẹ một chút, đừng chần chừ cho khỏi mất thì giờ được không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Xin sư huynh hãy yên tâm. Trong Cái Bang tiểu đệ tự nhận thấy dưới bàn tay mình không có ai chịu nổi tram hiệp.

Vưu Nhất Sơn ngoại hiệu Ma Trượng, trước nay trượng chẳng rời tay. Lúc này lão thấy đại địch lâm trận không dám chần chừ, vận tu công lực, cầm trượng thủ thế.

Lục Minh Vũ hạ trường kiếm xuống. Đột nhiên hăn biến đổi sắc mặt một cách ghê gớm. Thái độ vẫn nhã mọi ngày hoàn toàn mất hết, thay vào đó bằng một bộ mặt hung dữ, khí thế rất mãnh liệt.

Cặp mắt của hăn đầy sát khí chiếu ra bốn mặt khiến người ngó thấy phải khiếp đảm.

Nguyên một khí thế của hăn cũng đủ làm cho Vưu Nhất Sơn lâm vào tình trạng hạ phong. Nếu hăn không tức giận thì e rằng khí thế của hăn hiển nhiên không ai địch nổi.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Vưu Nhất Sơn! Bữa nay bản toà dùng kiếm pháp của Cái Bang để giết chết nhà ngươi đó.

Vưu Nhất Sơn đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Người quy thuận Cái Bang từ ngày , tuổi. Trước sau không biết bao nhiêu vị trưởng lão rèn luyện đủ mài cho người để người trở thành một tay võ nghệ hơn đời. Chà chà! Giả tử người không dùng võ công của Cái Bang thì e rằng đến sức phản ứng cũng không còn nữa. Phong Càn xen vào:

- Nhà ngươi đừng nói quanh. Ngày ấy Lục sư đệ đã sẵn có nội công rồi gia sư mới cho y quy thuận Cái Bang để nắm lấy quyền hành. Giả tử y không nhờ vào nội công của bản môn thì đâu có được thành tựu như ngày nay.

Lục Minh Vũ nói theo:

- Vưu Nhất Sơn! Đừng nói chuyện nhảm nữa. Phát chiêu đi thôi.

Vưu Nhất Sơn quát lên một tiếng rồi vung trượng đánh tới.

Lão đã vận đủ mười thành công lực toàn thân và phẫn khởi chi chiến đấu. Đối phương chỉ sơ hở một chút là lão lập tức phóng trượng ra chiêu tấn công.

Nhưng đột nhiên lão chạm phải hai luồng mục quang của đối phương, bất giác chấn động tâm thần khác nào bị điện giật. Khí thế tụt đi nhiều, lão không tự chủ được loạng choạng lùi ba bước.

Mọi người trong trường đấu đã nhận thấy rõ là Vưu Nhất Sơn không thể nào địch nổi Lục Minh Vũ.

Nói như vậy không phải là kỹ thuật và công lực của lão kém đối phương quá xa mà là vì Vưu Nhất Sơn lâu ngày ở dưới quyền chỉ huy của Lục Minh Vũ, tâm lý nhà sư đã không giữ được thăng bằng, đồng thời hai người ở với nhau đã lâu nên hiểu rõ những chỗ sơ trường sơ đoản của nhau. Vưu Nhất Sơn biết rõ võ công của

đối phương mạnh hơn mình nhiều nên dù lão có muốn phấn khởi tinh thần cũng không được.

Lúc này đến lượt Lục Minh Vũ cất bước tiến về phía Vưu Nhất Sơn.

Mỗi lần hấn bước chân là mỗi lần khiến cho quần hào thêm một phần khẩn trương và lo thay cho Vưu Nhất Sơn. Điều quan hệ hơn nữa là Vưu Nhất Sơn nghe tiếng bước chân của Lục Minh Vũ lại tưởng chừng như đối phương làm cho mình bị thương.

Nếu tình trạng cứ thế này mà tiếp diễn thì hai bên chỉ giáp chiến một vài hiệp là Vưu Nhất Sơn không còn sức kháng cự vì chí khí phấn đấu của lão đã bị tan vỡ.

Tình thế lúc này thật bi đát, vì bất cứ là ai cũng giành thóc củi vô sách không giúp gì cho Nhất Sơn được cả.

Giữa lúc mọi người đang rất đổi khẩn trương cơ hồ hơi thở không thông thì A Liệt đột nhiên lớn tiếng quát lớn:

- Hãy chờ một chút!

Người chàng đi liền với thanh âm, đột nhiên hạ xuống bên vòng chiến.

Lục Minh Vũ nếu còn tiếp tục tiến về phía trước để bức bách Vưu Nhất Sơn thì tất không thể phân tâm để đề phòng A Liệt được. Trường hợp này gây ảnh hưởng lớn đến công lực của hắn, có thể xảy ra những sự ngoài ý nghĩ.

Vì thế hắn lùi lại mấy bước đảo mắt nhìn A Liệt rồi lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

A Liệt đáp:

- Vưu trưởng lão quả nhiên không phải là địch thủ của các hạ, vậy cuộc đấu này còn diễn ra làm gì nữa?

Lục Minh Vũ sửng sốt hỏi:

- Người nói thế là nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tuy tại hạ không biết Nhân Ma Sa Thiên Hoàn là người như thế nào nhưng tại hạ nghĩ rằng trừ phi lão gặp địch thủ, bằng không chắc chẳng khi nào ra tay một cách khinh xuất. Có đúng thế không?

Phong Càn đáp:

- Người lầm rồi! Gia sư trước nay hành động theo tâm tình. Gặp lúc lão nhân gia không vui thì dù là kẻ tàn phế chặn đường lão cũng giết chết, chứ không thương xót chi hết.

Lục Minh Vũ nói:

- Đúng lắm! Không thế thì sao lại gọi là Nhân Ma?

A Liệt gật đầu nói:

- Té ra là thế! Nếu vậy thì lão nhất định chẳng thể thành nhân vật đệ nhất thiên hạ được.

Lục Minh Vũ nói :

- Tra công tử đừng quên việc Huyết Vũ Thư. Thử hỏi những người bị chết nhân thân đâu có phải là không địch nổi công tử?

A Liệt lớn tiếng hỏi:

- Tại hạ có mối thù cả nhà bị hạ sát. Các hạ có gặp trường hợp như vậy đâu?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cừu hận bất quá do sự việc mà phát sinh. Chúng ta chưa có mối cừu hận gì, nhưng đối với người đời, trường hợp này coi không thuận mắt.

Tuy hẳn giải thích lộn lạo nhưng cũng là nêu ra một lý do.

A Liệt sùng sốt hỏi:

- Thầy trò các vị đều ghét người đời như vậy ư ?

Phong Càn đáp:

- Đúng thế! Chúng ta thích bạo lực cùng máu đổ, như hai nhà sư đang rên la kia, ta nghe lọt tai chẳng khác gì khúc tiên nhạc trên thế gian.

A Liệt nói:

- Nếu vậy thì tại hạ hiểu rồi. Cao Thanh Vân thủng thủng hỏi:

- Tra công tử! Công tử hiểu thế nào?

A Liệt đáp:

- Bọn họ đều giống loài sài lang, không còn nhân tính. Vậy ai giết chết được họ tức là làm được một việc phúc đức rất lớn.

Lục Minh Vũ cười lại nói:

- Đáng lý bọn ta không muốn rườm rà với người, nhưng vì hành vi của chính người đã thế nên bản nhân chẳng thể không nói lên mấy câu. Theo lý thuyết của người thì bất cứ ai giết người cũng là làm nên hảo sự phải không? Vì người tàn sát cả người không còn sức chống cự.

A Liệt tức giận đáp:

- Có ai lại tàn ác như các người? Ta đã giết người nào thì nhất định là một đối tượng đáng giết. Còn các người chỉ ham chém giết làm thích thú, bì với ta thế nào được?

Cao Thanh Vân thở phào một cái nghĩ thầm:

- May mà gã vẫn là người hiểu lý lẽ. Bây giờ ta không lo chuyện gã sẽ liên hiệp với Phong Càn nữa.

A Liệt không lý gì đến Lục Minh Vũ, chàng quay lại nói với Vưu Nhất Sơn:

- Mời trưởng lão qua đây!

Chàng nói rồi đi về phía bên kia bức tường.

Vưu Nhất Sơn ngần ngừ một chút rồi cũng đi theo.

Chân tường tiếng rên la khủng khiếp tiếp tục vọng lại.

A Liệt tung mình nhảy vọt qua tường. Vưu Nhất Sơn cũng nhảy sang theo.

A Liệt nhanh nhẹn thò vào bọc móc ra một vật nhét vào miệng hai nhà sư Bất Sơn và Bất Trần.

Chỉ trong nháy mắt hai người dừng lại không rên rí nữa.

Bên trong tường, Cao Thanh Vân và Phong Càn đã thành thế đối lập không biết động thủ từ lúc nào, chắc chắn chẳng thể tránh khỏi một phen ác chiến.

Tình thế rất đổi khẩn trương ! Quần hùng võ lâm bất luận địa vị tôn cao hay danh vọng lẫy lừng đến đâu cũng lưu tâm theo dõi cuộc tranh chấp này. Cao Thanh Vân là đại biểu của Tiêu Dao lão nhân, cuộc tỷ đấu này có liên quan đến vận khí toàn võ lâm.

Mọi người chẳng ai bảo ai đều giương cặp mắt lên để theo dõi diễn biến và chờ đợi vận mạng an bài.

Khí thế của Phong Càn đột nhiên giảm đi rất nhiều. Cao Thanh Vân đã phát giác ra điểm này thì khi nào còn bỏ lỡ? Lập tức y quát lên một tiếng thật to, rút đao ra khỏi vỏ tấn công chớp nhoáng.

Tiếng quát của y như tiếng sấm nổ. Thanh bảo đao lấp loáng như điện chớp. Cả người lẫn đao quét tới địch nhân, uy thế mãnh liệt khác nào dốc biển lay non.

Phong Càn rung tay một cái, một thứ binh khí hình thù kỳ dị từ trong tay áo vọt ra. Một đầu giống như bàn tay người, năm ngón hơi cong lại, chuôi dài chừng hai thước.

Phong Càn huy động cây kim thủ thế để chống đỡ. Bỗng nghe những tiếng choang choảng vang lên, tia lửa bắn lên tung tóe.

Cả hai người thân pháp đều cực kỳ mau lẹ. Chớp mắt đã qua lại bảy, tám chiêu.

Công lực của Phong Càn cường mạnh khiến cho người trông thấy phải kinh tâm động phách.

Hắn bị Cao Thanh Vân tấn công như bão táp mà chân không rời đi nửa bước.

Nên biết khí thế của Phong Càn đột nhiên biến thành giảm sút chứng minh tâm thần của hắn phân tán vì bị ảnh hưởng của ngoại cảnh.

Cao Thanh Vân thừa dịp tấn công về phương diện khí thế dĩ nhiên tăng cường rất nhiều.

Trước tình hình thuận lợi này, theo lẽ ra Cao Thanh Vân không đánh chết ngay được địch nhân thì cũng bắt buộc đối phương phải lùi lại mấy bước mới là hợp lý.

Nhưng Phong Càn đã không lùi nửa bước, đủ tỏ công lực của hắn mạnh hơn Cao Thanh Vân nhiều lắm.

Lúc này Cao Thanh Vân không hơn được đối phương chút nào liền lùi sáu, bảy bước để chờ cơ hội khác mới tấn công lần thứ hai.

Quần hào trong trường hợp này đều hiểu rằng Cao Thanh Vân còn tiếp tục tỷ đấu thì công lực y vẫn kém đối phương xa. Nói một cách khác, dĩ nhiên y sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì nữa.

Quần hùng lấy làm lo lắng và trong lòng sinh nóng nảy. Không ai tưởng tượng được cuộc đấu bữa nay sẽ đi đến kết quả nào.

Lục Minh Vũ chau mày nói:

- Cao Thanh Vân! Tiên sinh chưa phải là địch thủ của bản nhân mà sao dám tỷ đấu với gia sư huynh?

Cao Thanh Vân đáp:

- Võ công của Phong Càn quả nhiên rất cao minh. Nhưng nói tới Bang chúa, hừ hừ.... Bang chúa còn kém y xa lắm.

Cao Thanh Vân bỗng nhìn thấy đối phương chau mày, tất phải có nguyên nhân liền tự hỏi:

"Phải chăng hãn gặp điều chi không ổn? Vừa rồi Phong Càn đột nhiên khí thế suy giảm cũng tương tự tình trạng này. Vậy bên trong nhất định có điều ngoắt ngoe nhưng không hiểu rõ duyên cớ vì đâu?" Y đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nhất Sơn đại sư nói:

- A di đà Phật! Bọn sư đệ của bản tăng may được cao nhân giải cứu đã thoát khỏi bề khổ rồi.

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười lạt đáp:

- Hoà thượng lại nói nhăng nói càn.

Lục Minh Vũ nói:

- Chẳng là chúng chết hết rồi. Nếu không thế thì dù có điểm huyết để ngăn chúng đừng rên la cũng không được.

Nhất Sơn đại sư không ngó thấy tình hình bên kia tường nên không dám nói gì.

Phong Càn mắt sáng lên đáp:

- Phải rồi! Tra Tư Liệt qua bên đó. Bất Thân hoà thượng chính là kẻ đã tham dự vào cuộc tàn sát nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn, không chừng hai nhà sư bị A Liệt giết chết rồi. Ha.....haha.....

Hắn chưa dứt lời, đã thấy hai bóng người nhảy lên đầu tường. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía đó, ai cũng kính ngạc đứng thộn mặt ra, cả Lục Minh Vũ và Phong Càn cũng vậy. Nguyên người nhảy lên đầu tường chính là Bất Sân và Bất Trần. Hai nhà sư này đều bị độc kiếm của Phong Càn tàn huỷ chi thể nên lúc này càng đáng sợ.

Bất Sân cùng Bất Trần tuy đứng không vững trên đầu tường nhưng hai vị đã nhảy lên được chứng tỏ chất độc đã bị tiêu trừ, chỉ vì thụ thương nặng quá, lại mất nhiều máu nên thân thể hư nhược mà thôi. Hiện giờ người ta chú ý nhất ở điểm độc lực đã bị tiêu tan.

Nhất Sơn đại sư lớn tiếng niệm Phật hiệu rồi hỏi:

- Hai vị sư đệ! Hiện tình hai vị ra sao?

Bất Sân đáp:

- Sư huynh bất tất phải quan tâm. Bọn tiểu đệ không có gì đáng ngại nữa.

Nhất Sơn đại sư gật đầu ra chiều xúc động nói:

- Vậy thì hay lắm! Vậy thì hay lắm!

Phong Càn không nhịn được hỏi xen vào:

- Phải chăng gã tiểu tử Tra Tư Liệt đã cứu hai nhà sư?

Bất Trần hoà thượng trợn mắt lên đáp:

- Người ta nổi tiếng đại hiệp cũng không có gì đáng hổ thẹn mà sao các người lại kêu bằng tiểu tử?

Phong Càn lớn tiếng hỏi lại:

- Có phải gã đã ra tay giải cứu không?

Bất Sân đại sư đáp:

- Dĩ nhiên!

Phong Càn ngỡ ngác một hồi rồi đảo mắt nhìn Lục Minh Vũ trầm giọng nói:

- Thăng lôi này tài trí hơn đời. Chúng ta chớ coi thường gã. Lục Minh Vũ đáp:

- Gã quả có thông hiểu về dược vật. Tiểu đệ đã cho gã uống Thần Đan của Tề Duy Ngã mà gã vẫn bình yên vô sự.

Phong Càn "Ừa" một tiếng rồi nói:

- Lão Tề mà biết chuyện này tất hẳn phải tức đến chết người.

Lục Minh Vũ nói:

- Thăng lôi họ Tra đến bây giờ còn chưa lộ diện, e rằng gã chết mất mạng rồi.

Dĩ nhiên không ai tin câu này. Đồng thời cả Lục Minh Vũ cũng không chắc như vậy. Lão nói câu đó chẳng qua là khích tướng cho chàng lên tiếng.

Quả nhiên bên kia bờ tường có tiếng động dục đáp lại:

- Lục Minh Vũ! Bang chúa cứ yên tâm. Tại hạ không chết đâu.

Mọi người nhìn thấy chàng oai phong lẫm liệt, mặt đẹp như ngọc. Đúng là nghi biểu nhân tài mà có vẻ thuần hậu, khiến người trông thấy đều sinh lòng kính ái.

Đây chẳng phải A Liệt đột nhiên biến thành người diêm dúa mà là vì tâm tình quần hùng lúc này sinh thiện cảm với chàng nên thấy chàng là một trang hào kiệt khả ái.

A Liệt ra tay giải cứu Bất Sân, Bất Trần chứng tỏ tuy miệng chàng vẫn nói giết hết người bầy phái lớn để trả thù mà thực ra lòng dạ chàng vẫn còn chỗ nhân đức, chứ chẳng phải hạng người tàn độc lạnh lẽo.

Hiện giờ mối thù giữa A Liệt và bảy phái lớn dường như không có gì đáng ghê gớm. Trái lại, Phong Càn và Lục Minh Vũ mới là mối lo của thiên hạ.

Tâm thần quần hào một bên được cởi mở, một bên lại khẩn trương. Họ phát giác A Liệt là một người nghĩa hiệp anh tuấn, bất giác sinh lòng kính trọng.

Phong Càn bây giờ coi A Liệt là địch thủ số một nên hẳn chú ý đến chàng từng ly từng tý, chứ không dám coi thường.

Hắn tự hỏi:

"Hồi lâu gã không lên tiếng, chẳng hiểu gã giờ trò gì ở bên kia bức tường?" Trong lòng đã sinh nghi, Phong Càn liền muốn điều tra cho biết.

Bỗng thấy A Liệt nhẹ nhàng hạ mình xuống bên cạnh Hà Huyền Thúc ở phái Võ Đương. Xem thế đủ biết chàng còn coi người bảy phái lớn là thù nghịch.

Phong Càn hỏi:

- Tra Tư Liệt! Phải chăng ngươi cũng thông hiểu về dược vật?

A Liệt nhún vai đáp:

- Tại hạ chỉ biết một chút ít về tính chất hoa cỏ.

Phong Càn hỏi:

- Ngươi dùng thuốc gì để giải chất độc trên lưỡi kiếm của ta?

A Liệt đáp:

- Tại hạ dùng....

Cao Thanh Vân quát lên một tiếng thật to để chặn lời A Liệt.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh có điều chi dạy bảo?

Cao Thanh Vân cười khàn khạc đáp:

- Tra công tử! Hẳn chẳng phải là người tử tế đâu. Bây giờ hẳn hỏi như vậy nhất định là có ẩn giấu mối tai hoa. cho công tử. Công tử không thể hợp tác với hẳn được. Dù gặp câu gì phải trả lời, Tra công tử cũng phải thận trọng đừng có hấp tấp.

A Liệt hỏi:

- Ủa, như vậy thì nên ra điều kiện phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nêu ra điều kiện là phải lắm.

Lục Minh Vũ cười lạt nói :

- Cao Thanh Vân! Người thật đê hèn quá sức tưởng tượng của ta.

Cao Thanh Vân trả đũa:

- Không dám! Nếu mà tại hạ coi các vị là "người" thì ra làm nhục loài người trong thiên hạ hay sao?

Phong Càn nói:

- Tra Tư Liệt! Chúng ta nói chuyện riêng của chúng ta đi.

A Liệt đáp:

- Câu chuyện giữa các vị bề ngoài tưởng chừng như chỉ liên quan đến chúng ta, mà thực ra còn liên quan tới cả người khác. Tỷ như tại hạ đem cách giải độc trên thanh kiếm của các hạ thì các hạ lại thay đổi chất độc ở thanh kiếm khiến cho ai trúng phải sau này cũng không cứu được nữa.

Phong Càn lạnh lùng hỏi:

- Người có nói hay không? Người không nói thì cũng bị lật đổ.

A Liệt hỏi lại:

- Lật đổ thì lật đổ chứ có tổn hại gì đến tị hạ?

Cao Thanh Vân vội nói:

- Vụ này Tra công tử bất tất phải quyết liệt như vậy.

Phong Càn hỏi:

- Việc gì đến người mà người phải nói ruột?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ chỉ muốn hoà giải cho các vị thôi.

Bây giờ y lấy tư cách người thích khách chứ không phải là đại biểu cho Tiêu Dao lão nhân.

Lời nói vừa mềm vừa cứng, khiến đối phương không làm gì được.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh! Huynh thay tiểu đệ nêu điều kiện ra được chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không được! Không được!...

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu đệ tưởng Cao huynh ưng chịu chuyện này mới phải chứ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng phải là tiểu huynh không muốn mà chỉ sợ tiện nghi cho bọn họ. Vì tiểu

huynh nêu điều kiện ra là không có tổn thất gì cho bọn họ hết.

A Liệt nói:

- Té ra là thế.... Vậy....

Phong Càn ngăn Tra công tử lời:

- Các người bắt tất phải kể tung người hứng. Có điều kiện gì nói mau đi.

Phong Càn nói câu này khiến cho những tay cao thủ hiện diện tại đó chẳng ai hiểu không hiểu cuộc đấu ngầm ngầm này đã phân thắng bại mà phần bại về bên Phong Càn vì hắn chịu khuất phục dưới phép thần thông quảng đại của A Liệt. Cũng có thể nói là mưu trí của Cao Thanh Vân đến chỗ tuyệt vời, dùng ngôn từ rất khôn ngoan để dẫn địch vào bẫy.

A Liệt lựa gió theo chiều nói:

- Cao huynh cứ nói ra cũng chẳng hề chi.

Cao Thanh Vân ngầm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi trong các phái của các vị có ai nhận được đại công tử nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn không?

Mọi người nghe Cao Thanh Vân hỏi câu này đều ngơ ngác, cả Phong Càn lẫn Lục Minh Vũ cũng vậy.

Lục Minh Vũ hỏi lại:

- Cao tiên sinh hỏi câu này là có ý gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không phải tại hạ đã chỉ định các hạ là người giết chết Tra đại công tử. Có biết hay không cứ nói huych toẹt ra, hà tất phải hoang mang hỏi lại?

Phong Càn lạnh lùng đáp:

- Có! Có một người biết Tra Nhược Vân.

Cao Thanh Vân nhìn kỹ đối phương một lát rồi thủng thẳng đáp:

- Nhất định là các hạ không còn sai nữa.

Phong Càn ngạo nghễ hỏi lại:

- Là ta thì sao?

Cao Thanh Vân nói:

- Giữa các hạ và Tra đại công tử đã quen biết nhau và có thể nói là bạn hữu. Vậy mà sao y gặp tai nạn, các hạ không lý gì tới?

Phong Càn hỏi:

- Người lấy chứng cứ gì mà bảo ta là bạn với y?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ có chứng cứ, nhưng tạm thời chưa đưa ra.

Phong Càn tức giận hỏi:

- Người nói như vậy thú lắm! Phòng có khác gì một phát trung tiện không?

Cao Thanh Vân vẫn không động nộ, thản nhiên đáp:

- Tại hạ đã tra xét vụ bí mật này. Ban đầu tuyệt không vì mình có mối liên quan nào với nhà họ Tra, mà là vì Tiêu Dao lão nhân lão tiền bối vô tình nói một câu khiến tại hạ nảy lòng hứng thú.

Y nhắc tới Tiêu Dao lão nhân khiến cho quần hào lại càng thích nghe.

Cao Thanh Vân nói tiếp ; - Mười năm trước, Tiêu Dao lão nhân đã cảm khái

nói:

"Lão nhân gia vì vụ công án của Nhân Ma mà phải ra mặt. Lại còn vì họ Tra ở Hoá Huyết môn nữa. Nhà họ Tra đột nhiên mắc vòng kiếp nạn cũng khiến lão nhân gia nổi lòng than tiếc". Những câu nói của Tiêu Dao lão nhân gia đã in sâu vào óc tại hạ. Tại hạ nhận ra câu nói của lão nhân gia có hai ý nghĩa:

một là nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn trong con mắt lão nhân gia không phải hạng người tà ác, mà còn có thể vì chính nghĩa để ra tay. Hai là người ta còn nghĩ tới điểm này, chẳng lẽ Nhân Ma Sa Thiên Hoàn lại không nghĩ đến? Vì thế mối hoa của nhà họ Tra với phe Sa Thiên Hoàn tất có liên quan.

Phong Càn hững hờ cười lạt nói:

- Mục đích của người bắt quả là muốn kéo luôn cả Tra Tư Liệt xuống nước. Nhưng ta bảo cho người hay:

bất tất người phải phí nhiều tâm cơ vô ích, ta thu thập người xong rồi sẽ đối phó với gã.

Cao Thanh Vân nói:

- Bản nhân chỉ bàn theo sự việc. Các hạ thử hỏi Tra công tử coi bản nhân có yêu cầu y ra tay viện trợ không? Ngày ấy, trong lòng bản nhân đã có thể hoài nghi liên lưu tâm tra xét. Mãi gần đây mới tra ra được một tên đệ tử của Sa Thiên Hoàn đã giao kết cùng Tra đại công tử, giúp y về mọi mặt. Thậm chí hẳn còn ra tay lấy cắp bảo vật của các môn phái lớn cho Tra đại công tử. Nói tóm lại, thì Tra đại công tử gây nên thù nghịch dường như ở con người luôn che mặt gây nên.

A Liệt hỏi xen vào:

- Cao huynh! Huynh có thể chứng minh người che mặt đó là Phong Càn không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Vừa rồi Lương đại thúc đã đưa ra ám hiệu cho tiểu huynh. Ngày

trước lão theo hầu lệnh tôn kề cận luôn bên cạnh thì dĩ nhiên nhận ra được khẩu âm cùng cử chỉ của hắn.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Cuộc Tỷ Đấu Giữa Phong Càn Và A Liệt

Phong Càn cau mày, mục quang âm độc ngó lên nóc nhà tìm kiếm.

A Liệt cất giọng hỏi:

- Phong Càn! Nếu các hạ chẳng coi ta vào đâu thì có dám đem chân tình nói rõ không? Ta ưng thuận với các hạ trước là nếu các hạ dám động thủ với ta thì ta cũng không liên thủ với Cao huynh để vây đánh các hạ.

Phong Càn chỉ sợ Cao Thanh Vân với Tra Tư Liệt liên thủ hiệp lực giúp công mạnh. Bây giờ hẳn thấy A Liệt hứa như vậy rất yên tâm gật đầu đáp:

- Phải rồi! Tra Nhược Vân chịu ảnh hưởng của ta rất nhiều, nhưng thực tình mà nói bản tính của y không được tốt đẹp cho lắm nên mới bị người ta oán hận.

Câu này hiển nhiên hẳn phê bình Tra Nhược Vân một cách vô tư. A Liệt không cãi cho phụ thân, có điều chàng nhất trả thù và kiên quyết muốn biết rõ ai là cừu nhân.

Bất Sân đại sư đồng dạy tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Nếu Tra công tử là hiệp sĩ chính trực nhân hậu thì lão tăng rất bội phục. Những chi tiết liên quan giữa tề phái với mỗi đại hoa. nhà công tử, lão tăng nhất định xử sự công bằng để an ủi tấm lòng hiếu thảo của công tử.

Lão là một nhân vật có địa vị tôn cao ở chùa Thiếu Lâm, ngang hàng với chưởng môn, có khi cao hơn chứ không kém. Vì thế câu nói của lão có thể đại biểu cho phái Thiếu Lâm để xin lỗi A Liệt.

Còn việc lão xử trí thế nào là việc về sau. Hiện giờ ít ra cũng làm cho A Liệt

bớt phần cảm tức. Nên biết bảy môn phái lớn có cử động liên hiệp với nhau để truy tìm A Liệt là do Huyết Vũ Thư xuất hiện, đã làm cho số người các phái bị thương vong không ít nên quần hùng phải lo mưu đối phó.

Trước tình hình này, lời cáo lỗi của Bất Sân đại sư càng thêm phần trịnh trọng.

A Liệt đáp:

- Tại hạ rất tin ở sự xử lý công bằng của đại sư. Hiện giờ tại hạ cần đem toàn lực đối phó với Phong Càn, thứ lỗi cho tại hạ chẳng thể phân tâm để bồi tiếp đại sư được.

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười lạt hỏi:

- Tra Tư Liệt! Bản lãnh ngươi được bao nhiêu mà dám khoe khoang trước mọi người? Chà chà!

Đừng nói là ngươi, mà ngay Tra Nhược Vân sống lại lúc này cũng không phải địch thủ của ta. Ngươi có tin vậy không?

A Liệt đáp:

- Có thể các hạ nói thế là sự thực, vì các hạ đã rèn luyện võ công thêm mười bảy năm. Nhưng nếu tiên phụ tiếp tục rèn luyện tuyệt kỹ thì dù các hạ sống đến trăm tuổi cũng không thắng nổi đâu, Lục Minh Vũ xen vào:

- Gã này thật ngông cuồng! Miệng còn hôi sữa mà dám buông lời khoác lác. Thật đáng tức cười!

A Liệt đáp:

- Ngươi thì biết gì mà nói? Theo lời đồn bản thân của ngươi bất quá được môn nội học ở Quỷ Vương, còn ngoài ra các môn khác là tự Cái Bang....

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Đúng thế thì sao?

A Liệt đáp:

- Quý vương Sa Thiên Hoàn được chân truyền của Ma giáo, dĩ nhiên có thể lên mặt trên chốn giang hồ và tung hoành thiên hạ nhưng chính lão cũng còn thua Tam đại kỳ công.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Người nói thế thì hoá ra võ công của nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn là một trong Tam đại kỳ công hay sao?

A Liệt đáp:

- Cái đó đã hẳn. Nếu không thế thì khi nào Tiêu Dao lão nhân lại coi kỹ thuật của bản gia bằng cặp mắt xanh.

Phong Càn nghe nói chẳng những sắc mặt không biến đổi mà còn thoáng lộ vẻ an ủi, hỏi ngay:

- Người luyện được tuyệt nghệ trong Hoá Huyết chân kinh rồi chẳng?

Tại hạ luyện qua rồi, nhưng võ học mệnh môn như biển cả đâu dám khoe mình đã thành tựu.

Có điều đối phó với các hạ thì không thành vấn đề.

Phong Càn nói ; - Hay lắm! Nhiều lời vô ích. Chúng ta phải động thủ mới biết rõ thực tài.

Cao Thanh Vân nhận xét thái độ và giọng nói biết là không ổn. Nếu không thế thì Phong Càn chẳng khi nào lại điềm tĩnh đến thế được. Có điều trong lúc nhất thời, y nghĩ không ra cách đối phó.

Cao Thanh Vân sợ hai bên đã xảy ra cuộc động thủ thì không còn cơ hội nào vẫn hồi được, vội quát:

- Hãy khoan! Tại hạ xin hỏi:

phải chăng các hạ định liều mạng với Tra công tử ?

Phong Càn sợ y giờ què để đổi lại hai người hiệp lực đối phó. Y đáp ngay:

- Phải rồi! Nếu đối phó một cách công bằng ta có chết cũng không oán hận.

Cao Thanh Vân nói:

- Được lắm! Nhưng tại hạ xin nói rõ cùng Tra công tử và đồng thời xin Nhất Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Phong Hoa? song kiếm phái Võ Đương làm chứng cho....

Y chuyển đến một quảng trường vẫy tay kêu A Liệt và bọn Bất Sơn đại sư đến. Năm tay cao thủ đương thời nói nhò với nhau.

Cao Thanh Vân nói:

- Không hiểu các vị có chú ý đến thần sắc Phong Càn không? Dường như hấn nầm vừng phần thắng. Vì thế mà tại hạ muốn nhờ các vị phát huy kiến thiên sâu rộng để tra xem đối phương nầm vừng phần thắng ở điểm nào?

Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo lên tiếng trước:

- Nếu hấn được chân truyền của Ma giáp thì tất đã được môn tuyệt kỹ cực kỳ hiểm độc đủ khiến cho hai bên cùng chết. Chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Cao Thanh Vân nói:

- Như vậy vẫn là hạ sách.

Nhất Sơn đại sư nói:

- Nếu quả hấn nầm vừng phần thắng thì dĩ nhiên vì ngày trước hấn đã giao thiệp với Tra đại công tử và hiểu nhiều bí mật của y nên trong lòng tự lượng đủ cách đối phó.

Hà Huyền Thúc nói theo:

- Đại sư nói đúng lắm! Phong Càn mà bình tĩnh thế kia tất không ngoài chuyện ý mình đã có đầy đủ thủ pháp để phá giải võ công của Hoá Huyết môn. Đồng thời hẳn trông vào tuyệt kỹ có thể đưa cả hai bên đến chỗ chết nên mới cả gan không sợ gì.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu vậy Tra công tử cũng lâm vào tình trạng nguy ngập.

A Liệt thản nhiên ngắt lời:

- Tiểu đệ không sợ hãi....

Trình Huyền Đạo xen vào:

- Còn một điểm nữa là Phong Càn ý mình hoa? hầu cao thâm có thể thắng được Tra công tử.

Chúng ta ai cũng hiểu rõ chân hoa? hầu mà còn nông cạn thì chẳng thể miễn cưỡng được. Nói một cách khác là hoa? hầu không đủ thì dù có thủ pháp kiếm chế địch nhân cũng chẳng thể thu được kết quả tối hậu.

Nhất Sơn đại sư bỗng tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Dĩ nhiên Phong Càn một mặt đã hiểu rõ những thủ pháp bí truyền của Hoá Huyết môn và biết cách phá giải. Mặt khác hẳn đã luyện được thủ pháp tàn độc để hạ sát đối phương mà thủ pháp đó dĩ nhiên của bọn Ma giáo....

Đại sư dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nguyên nhân này cũng giải thích vì sao Lục Minh Vũ sáng lập ra Cực Lạc giáo. Bần tăng tin rằng Lục Minh Vũ ngoài bản tính tà ác, hẳn đã tham khảo võ công của các phái để chế ra một thủ pháp riêng đặt phòng kho võ công của Ma giáo bị người ta kiếm chế, hẳn còn có khả năng phản kích.

Những tay cao thủ bậc nhất mới đàm luận một lúc đã tìm ra được bao nhiêu đạo lý ghê người.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhận xét của đại sư tỏ ra rất xác thực, không thể làm được. Bây giờ chỉ còn lại vấn đề là tìm cách tiêu giải ưu thế của địch nhân và biết rõ nhược điểm của hắn.

A Liệt nói:

- Tại hạ nghĩ rằng mình có cách đối phó với họ.

Cao Thanh Vân nói:

- Đây là cuộc đấu sinh tử tồn vong, Tra đệ phải coi chừng.

Sự thực các vị này chẳng có cách nào giúp A Liệt. Dù cho có tuyệt chiêu đem lại công hiệu nhưng tình thế trước mắt không đủ thì giờ để truyền thụ cho chàng.

Vì thế lúc A Liệt xuất trận, bọn Cao Thanh Vân đều lộ vẻ lo âu. Nỗi băn khoăn hiện ra ngoài mặt, chẳng những hai tên đại địch phát giác mà người các môn phái khác cũng đều nhìn rõ. Ai cũng hiểu tình thế A Liệt nguy ngập và đều có dạ lo thay cho chàng.

Lục Minh Vũ lập tức lui ra, tiến về phía Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân cũng qua bên này. Hai người cách nhau chừng sáu, bảy thước thì dừng lại.

Tâm ý hai người cũng giống hệt nhau, chỉ sợ đối phương dùng tay vào giáp công vào nên cùng đề phòng lẫn nhau.

Phong Càn thấy A Liệt cầm đao xông lại, cũng không dám chần chừ rút cây kim ma thủ cầm tay. Cặp mắt chim ưng của hắn chăm chú nhìn địch nhân.

A Liệt thái độ ung dung, vẻ mặt trầm tĩnh, coi tướng mạo lại oai nghi anh tuấn khiến người ta phải khâm phục, Phong Càn lộ vẻ thâm độc, nhưng cũng đủ tư cách

của một kẻ kiêu hùng khí khái. Có điều thái độ của hắn không được người ta mến mộ, tư cách thâm độc của hắn in sâu vào tâm trí mọi người, ai ngó thấy một lần là ghi nhớ mãi.

Khi hai bên gần nhau, A Liệt khoan thai cất bước đi quanh một vòng.

Phong Càn trong thời gian này chuyển qua bên trái biến thành thế đi vòng quanh, vây A Liệt vào giữa. Nói một cách khác, Phong Càn đã đoạt thế chủ động tấn công.

Quần hùng thấy hắn ghê gớm như vậy, điểm nào cũng muốn tranh tiện, bất giác thở một hơi khí lạnh.

Bỗng thấy thái độ A Liệt chuyển biến kịch liệt. Chàng vừa mới phong tư anh tuấn, chững chạc khoan thai mà giờ lông tóc dựng đứng cả lên, khí thế cực kỳ uy mãnh. Đó là một tư thế lắm liệt uy nghi không bút nào tả xiết.

Mới trong nháy mắt mà chàng đã thay đổi thành người khác. Diễn biến này chẳng những khiến cho quần hùng kinh ngạc, mà cả người trong cuộc chuyên tâm nhất trí đối với chàng là Phong Càn cũng không khỏi sửng sốt.

A Liệt thủ thế chờ đợi. Trái lại tâm thần đối phương dao động, phát sinh phản ứng.

A Liệt quát lên một tiếng thật to tựa tiếng sét, vung đao chém tới nhanh như điện chớp.

Từ tiếng quát qua thế đao đến vẻ mặt hoàn toàn phối hợp với nhau.

Thật là một đòn uy mãnh không thể nói xiết được.

Phong Càn vung kim ma thủ lên gạt, nhưng người hắn do chấn động phải lùi lại.

Chiêu đao thứ hai của A Liệt phóng tới vẫn rất thần tốc và mãnh liệt, Phong Càn bắt buộc phải thi triển thân pháp "Di hình hoá dịch", né tránh mau lẹ nhưng

đây về hoang mang.

Mọi người thấy A Liệt khí thế cao minh, oai phong lẫm liệt, đều vui mừng tin tưởng.

Phong Càn tiếp tục chiết giải năm, sáu chiêu đao đã phải lùi đến chân tường mà không còn đất để lùi thêm.

Những tiếng vỗ tay reo hò vang dội cả một vùng, vì tình thế lúc này ngoài sự dự liệu của quần hùng.

A Liệt ôm mối huyết cừu trong dạ, thế đao của chàng oai như sấm sét, tấn công địch nhân không chịu ngơi tay chút nào.

Phong Càn gắng gượng chống đỡ ba chiêu nữa, thấy tình thế bất diệu, đột nhiên hú lên một tiếng, thay đổi chiêu thức, huy động kim ma thủ từ thế thủ chuyển sang tấn công.

Bỗng thấy hãn thi triển chiêu thức của Thiếu Lâm thần thủ, tiếp theo là thế chưởng liên hoàn. Những chiêu số này không ra ngoài võ công của phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Phong Càn phóng ra những thế đánh đầy uy lực cản trở được thế công của A Liệt vì nội lực hãn thâm hậu hơn đối phương.

Nếu A Liệt tiếp tục thẳng thắn chống đối tất dần dần đi vào thế hạ phong.

Chưa đầy ba chục chiêu, A Liệt ung dung đỡ gạt nhưng phải lùi dần, Phong Càn đã đoạt lại vị trí ban đầu.

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nói:

-Tra Tư Liệt! Bản lĩnh được bao nhiêu mà dám chống đối với sư huynh ta? Rồi cũng sẽ đi tới thảm trạng máu chảy đường trường thôi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Người đừng đắc ý vội. Hiện giờ Phong Càn bắt quá ý vào võ công các gia phái mà kiêu ngạo. Lát nữa bao nhiêu tuyệt kỹ giở ra hết rồi thì.....hừ hừ.....! Lục Minh Vũ nói:

- Nhân lực người khá đầy, nhưng tiếc là đã chậm mất rồi. Cao Thanh Vân toan trả lời, bỗng ngừng lại trầm nghĩ:

"Phong Càn và Lục Minh Vũ ở vào thế cô. Nếu bao nhiêu cao thủ nổi lòng nghĩa khí nhất tề động thủ thì hai tên này chết không có đất mà chôn." Tuy y nghĩ vậy muốn nói ra nhưng đột nhiên lại tính tới phương diện khác không khỏi kinh hãi liền dừng lại.

Nguyên Cao Thanh Vân nghĩ tới người nhiều thế lớn chẳng qua chỉ bề mặt còn bề sâu vẫn là nghi vấn. Những tay cao thủ có mặt tại đây đã bao nhiêu người gia nhập Cực Lạc giáo chẳng một ai hay. Có thể Lục Minh Vũ ra lệnh một tiếng là những người gia nhập Cực Lạc giáo sẽ công khai trở giáo đánh lại thành loạn xà ngầu.

Đó là nguyên nhân khiến cho Lục Minh Vũ tuy bị bao nhiêu cao thủ nổi tiếng bao vây, hấn vẫn không sợ. Cao Thanh Vân nghĩ tới điểm đó bất giác trán toát mồ hôi.

Lúc này ngoài trường đấu, hiển nhiên A Liệt đã kém thế. Cao Thanh Vân lo sốt vó, đảo mắt nhìn mọi người xung quanh. Bỗng thấy Thiên Phong kiếm khách Trịnh Huyền Đạo phái Võ Đương đang đưa mắt ra hiệu cho y. Tiếp theo lại nghe lão dùng phép truyền thanh nói cho biết tình thế nguy hiểm mà chẳng có cách nào giải quyết.

Cao Thanh Vân càng bồn chồn trong dạ, đảo mắt nhìn sùng sục bốn phía, bỗng y ngó thấy trên đầu tường phía Tây có Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam đứng đó. Y chợt động tâm linh, tựa hồ có cách giải quyết, bằng cách trông cậy vào Tăng Lão Tam đứng đó, nhưng trong lúc nhất thời, y chưa biết làm thế nào.

A Liệt bị cây Kim ma thủ của Phong Càn tấn công dữ dội, chẳng khác con người ở giữa chốn phong ba khủng khiếp không biết mất mạng lúc nào. Mọi người thấy vậy ai cũng hồi hộp trong lòng.

Nhưng A Liệt vẫn không chịu khuất phục, trong lòng cũng không bối rối. Chàng để hết tâm thần chống chọi, không lộ vẻ mừng giận bi thương. Gặp chiêu có thể đón đỡ thì đón đỡ, mà né tránh thì né tránh.

A Liệt cũng làm cho Phong Càn tổn hơi sức, có điều chàng chưa đủ kinh nghiệm nên lúc ứng biến thường lỡ cô hội. May mà những chỗ lỡ lầm của chàng không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng.

Hai người đã tỷ đấu trên tám chục chiêu. Phong Càn đột nhiên biến đổi thủ pháp, chiêu thức phóng ra rất chậm. Thế mà A Liệt chẳng thể nhân cơ hội thuận lợi chuyển thế thủ sang công, chàng vẫn phải đi sau những chiêu chậm chạp đó để đỡ gạt.

Diễn biến này khiến cho hai bên chẳng những tỷ đấu chiêu thức vi diệu mà còn phải tỷ đấu nội lực nữa.

Bỗng thấy Phong Càn liên tiếp sử dụng những tuyệt chiêu Hương Tượng Độ Hà, Ma Cô Viễn Thọ, Điện Nhiễm Khu Đình, Song Phi Yến.

A Liệt vẫn phải sử dụng võ công của Hoá Huyết môn để đối phó, thành ra vụng về. Chàng bị bốn chiêu này của đối phương bức bách phải lùi lại sáu bảy thước. Xem chừng chỉ trong vòng năm chiêu nữa là có thể phân thắng bại.

Bên này bờ tường phía Đông có tiếng thét lên lanh lảnh và khẩu âm của một thiếu nữ. Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh bưng mặt run lên, nàng không dám nhìn vào tường đấu nữa.

Y trông thấy nàng rồi, đột nhiên nghĩ tới cô và mối lo âu ở tinh thần cởi mở được một giây.

Nhưng hiện giờ y không thể làm gì được nữa, vì nếu A Liệt mà thất bại thì mọi việc đều uổng hết.

Cao Thanh Vân định thần nhìn ra đấu trường:

A Liệt hoang mang chiết giải được chiêu nữa của đối phương rồi lúc lùi lại,

chân bước chân đã loạn choạng. Y không nhẫn nại được lớn tiếng hô:

- Tra công tử! Công tử hãy phóng tâm giết chết Phong Càn đi. Ngoài ra còn việc gì để cho ta hết.

Những người có mặt tại đó nghe y nói như vậy chẳng hiểu gì hết.

Nhưng A Liệt phấn khởi tinh thần. Đột nhiên chàng lướt mình để cho cây Kim ma thủ đâm trúng vào vai. Chẳng những chàng không bị thương té xuống mà còn vung đao nhanh như điện chớp ra chiêu Lê Đình Tảo Huyệt, chém xuống đùi bên trái của Phong Càn.

Chiêu đao này tuy không trúng đích thật mạnh nhưng cũng làm cho Phong Càn bị thương khá nặng. Máu tươi chảy đầm đìa. Người hấn loạn choạng lúi lại ba bước mới đứng vững.

Phong Càn đứng vững hay không chẳng quan trọng gì đến đại cuộc. Vì A Liệt lướt tới như bóng theo hình và lúc này chàng chỉ cách có ba, bốn bước. Nếu vung đao chém tới tạt giết được địch nhân, thì giữa lúc ấy có người trên đầu tường lớn tiếng quát:

- Tra Tư Liệt! Người thử nhìn xem cái gì đây?

Quần hào không ai nhận được, ngảnh đầu trông ra bỗng cả kinh thất sắc. Một người nằm sau lưng Âu Dương Tinh và đang cầm lưỡi dao sáng loáng chỉ vào cổ nàng.

Người đó là Hứa Thái Bình mà ai cũng biết. Hứa Thái Bình cũng là tay đao để nên mọi người đều hiểu rằng không thể ra tay cứu viện.

Hứa Thái Bình không cần nói, quần hào cũng hiểu hẳn dùng tính mạng Âu Dương Tinh để uy hiếp A Liệt khiến chàng không dám hạ thủ giết Phong Càn.

Diễn biến này chứng tỏ Hứa Thái Bình là người của Cực Lạc giáo, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhị lão gia ở Thanh Long hội là Nghê Tổ trông thấy tức giận quát hỏi:

- Lão Tam! Lão làm gì vậy?

Hứa Thái Bình bật tiếng cười hung ác đáp:

-Nhị ca! Tiểu đệ có điều không phải với các vị, hiện giờ cục diện khó bề thu thập. Nhị ca hãy khuyên bảo Tra Tư Liệt đi.

A Liệt ngăn người ra tự hỏi:

- Họ bắt mình phải tha Phong Càn là tên đầu tội ư?

Chẳng những mối hận của chàng không tiêu tan được, đồng thời chàng còn lo lắng về vấn đề tương lai nữa.

Nên biết A Liệt vốn không thể thắng được Phong Càn, chàng nhờ cấp trí đánh một đòn tuyệt nghệ may mà hạ được địch nhân. Chàng chống chọi mãi cho đến lúc Phong Càn quên rằng chàng có Kim đan thần công để hộ thân, chàng đã chịu một đòn để đả thương hẳn.

Chiến thuật này chỉ dùng được một lần. Nếu bữa nay Phong Càn không chết thì chẳng những chàng không còn có cơ hội giết hẳn mà chính chàng cũng sẽ bị chết về tay hẳn.

Khốn nỗi Âu Dương Tinh là hồng nhan tri kỷ của chàng ở trên thế gian. Nàng sống hay chết, chàng chẳng thể nào làm ngơ được.

A Liệt trong lòng bối rối. Bên tai chợt nghe Cao Thanh Vân nói vọng vào ; -Tra công tử! Công tử phải bắt ngay lấy Phong Càn thì mới có cơ hội trả giá. Nếu để hẳn khôi phục lại sức lực là không thể kiếm chế được nữa.

A Liệt nghe rất có lý. Nếu để lỡ mất tư cách trả giá thì đến Âu Dương Tinh cũng phải mất mạng. Chàng liền hạ quyết tâm, không lý gì đến lời hăm dọa. của Hứa Thái Bình, lớn tiếng quát:

- Phong Càn, buông khí giới xuống.

Phong Càn lâm vào tình trạng nguy ngập biết là nếu không nghe lời A Liệt tất bị giết ngay đương trường, hăn liền buông khí giới trong tay xuống.

A Liệt lại một bước nói:

- Xoay mình lại!

Phong Càn đã không còn sức chống cự, mặt khác hăn thấy Hứa Thái Bình đã bắt Âu Dương Tinh làm con tin thì nghĩ rằng:

"Tính mạng mình há phải trò chơi?" Rồi hăn theo lời xoay mình lại.

Thanh trường đao của A Liệt đưa ra hơn một thước chỉ vào yếu huyệt sau lưng Phong Càn.

Đoạn chàng quay lại ngó Hứa Thái Bình bằng cặp mắt hung dữ chiếu ra những tia cừ hận. Chàng hỏi lại:

- Hứa Thái Bình, người có biết hành động của người sẽ đưa đến kết quả nào không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ nói ra lại hổ thẹn. Vì muốn cứu mạng cho Phong lão đại mà công khai phản bảng hữu ở Thanh Long hội. Nếu thiếu hiệp buông tha Phong lão đại thì tại hạ cũng tha Âu Dương cô nương.

A Liệt nói:

- Phong Càn là chủ hung hạ sát toàn gia nhà họ Tra ta, còn ngoài ra bất quá là tông phạm mà thôi, vậy người phải hiểu mỗi cừ hận của ta đối với hăn thế nào.

Hứa Thái Bình đáp:

-Tại hạ hiểu rồi! Nhưng người chết không thể sống lại, nếu Âu Dương tiểu thư

mạng quá tuổi vàng thì thiếu hiệp tính sao?

Âu Dương Tinh cũng la lên:

- A Liệt! Người cứ giết Phong Càn đi. Đừng nghĩ đến ta nữa, ta không sợ chết....

Hứa Thái Bình ngắt lời:

- Cô nương hãy im miệng! Trong thiên hạ có ai là không sợ chết? Hoặc giả chỉ cô nương còn nhỏ tuổi chưa nghĩ sâu xa mà thôi.

Âu Dương Tinh lớn tiếng hỏi:

- Ta không sợ chết, vì lúc này cái chết có ý nghĩa hơn sự sống.

Hứa Thái Bình nói:

- Cô đừng nói nhăng nói càn....

Âu Dương Tinh quát lên:

- Người biết gì mà xen vào việc của chúng ta?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ không biết gì nhưng cũng hiểu chết tử tế vẫn không bằng sống đen tối.

Âu Dương Tinh bị hấn nói khích liền lớn tiếng quát:

- Lúc này ta bị giết thì hình ảnh ta vĩnh viễn sống trong thâm tâm y, lúc nào y cũng nhớ đến ta. Nếu ta không chết, chưa biết chừng hàng ngày gây lộn với nhau rồi đi đến chỗ mỗi người mỗi ngã.

Quần hào nghe nàng nói không khỏi ngẩn người. Đạo lý của nàng chuyên về tình cảm mà mọi người lâu nay chưa từng nghe thấy. Sự thực cái đó đối với họ cũng chẳng là gì vì nhiều người hồi còn nhỏ hăng hái không nghĩ đến sống chết là

thường.

A Liệt là người cảm động nhất. Nhưng từ khi thảo luận đến vấn đề sợ chết hay không sợ chết, chàng đột nhiên tỉnh ngộ, tựa hồ tìm ra được đường lối mà đi.

Lục Minh Vũ trầm giọng nói:

- Hứa cung phụng! Đừng nhiều lời với con nhỏ đó nữa.

Hứa Thái Bình "dạ" một tiếng để đáp lại.

Lục Minh Vũ lại nói:

- Tra Tư Liệt! Ta chờ lâu không nhẫn nại được nữa rồi.

Cao Thanh Vân trầm giọng quát:

- Câm miệng! Bây giờ người chủ chốt không phải là lão, Phong Càn mà không nói thì đến Hứa Thái Bình phát ngôn.

Lục Minh Vũ trợn cặp mắt tức giận nhìn lên Cao Thanh Vân đáp:

- Họ Cao kia, món nợ này sớm muộn gì rồi cũng phải thanh toán.

Cao Thanh Vân nói:

- Hê, rất hoan nghênh!

Quả nhiên Hứa Thái Bình lớn tiếng hỏi:

- Tra Tư Liệt! Người mau lên tiếng đi. Người định thế nào?

A Liệt ráng trầm tĩnh, không để nổi xúc cảm trong lòng sôi động. Chàng đảo mắt nhìn mọi người xung quanh.

Những cao thủ các phái dưới ánh đuốc sáng trưng lên đều lộ vẻ khẩn trương nóng lòng chờ kết quả tối hậu.

A Liệt thầm nghĩ:

" Trong bọn người này, nếu mười phần có đến tám là Cực Lạc giáo, thì khi xảy ra cuộc hỗn chiến, khó lòng tiên liệu được ai thắng ai bại.... "

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Lục Minh Vũ Đánh Chết Triệu Đại Cường

Chàng thấy Thiên Phong kiểm khách Trình Huyền Đạo, Nhất Sơn đại sư và mọi người đều lộ vẻ lo âu.

Chàng lại ngó tới Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam, con người đáng chán nổi tiếng ở thế gian, thấy lão nóng ruột xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Hiển nhiên lão cũng không nghĩ ra cách nào toàn thiện.

A Liệt thở dài:

- Hứa Thái Bình! Thủ đoạn của người để lại mối họa. ghê gớm, tưởng người cũng đã nghĩ đến.

Hứa Thái Bình đáp:

- Lời thiếu hiệp ra ngoài vấn đề.

A Liệt nói:

- Người bức bách ta buông tha một tên hồn thể ma vương để chờ hãn khôi phục sức lực rồi lại làm điều tàn ác, còn ta biến thành người có tâm nhưng bất lực, người có biết không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ không nghĩ tới chuyện đó.

Hãn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Và lại thiếu hiệp nói vậy là thừa, vì dù thiếu hiệp không thắng được Phong lão đại thì ít ra cũng còn sức liều mạng. Lần sau hại vị sẽ quyết chiến một cách công

bằng.

A Liệt nói:

- Công lực của hãn thâm hậu hơn ta nhiều lắm. Lần sau quyết hãn không trúng kế nữa, nên ta vĩnh viễn không có cơ hội nào để thắng hãn. Lục Minh Vũ cười khàn khạch nói:

- Tra Tư Liệt! Người đừng nói chuyện đàn bà được không?

Cao Thanh Vân tức giận quát lên:

- Lục Minh Vũ, người hãy cùng bản nhân quyết một trận tử chiến. Nếu người thắng được thanh đao trong tay bản nhân thì tha hồ mà tỵ toe nhúng miệng vào. Bằng người không dám ra tay quyết chiến thì ngậm cái miệng thôi tha lại.

Lục Minh Vũ cũng tức giận hỏi:

- Cao Thanh Vân! Người là cái thá gì mà giờ giọng ngang tàn.

Cao Thanh Vân tiến lại hai bước vung đao lên với Lục Minh Vũ nói:

- Ô, có là cái thá gì như người đâu, ta là người mà? Nào, lại đây, chúng ta tỷ đấu một phen đã. Nên biết Cao Thanh Vân là người cơ cảnh khác thường. Y biết A Liệt là người ngần ngừ không quyết đoán, nhất lại đối với cục diện bữa nay, nếu cho giản dị thì giản dị thật:

Chỉ cần một bên tha Phong Càn, một bên tha Âu Dương Tinh là xong. Còn chuyện gì rồi sẽ tính sau. Nhưng thực ra làm như vậy càng tổn thương cân não.

Do đó, Cao Thanh Vân tin rằng A Liệt rất đổi phân vân, cần phải có thì giờ để ngẫm nghĩ. Y liền tỏ ra kiêu hãnh kiệt ngạo, bức bách Lục Minh Vũ phải ứng chiến. Cao Thanh Vân cố ý làm như vậy là để tranh thủ thời gian cho A Liệt suy nghĩ. Mặt khác dịp này khiến y phấn khởi tinh thần, nếu hạ sát ngay được Lục Minh Vũ cũng là chuyện khoan khoái.

Lục Minh Vũ là con người thâm hiểm gian trá nhưng lúc này cũng không chần chờ được, đành phải ra tay. Hãn cũng thầm tính nếu giết chết được Cao Thanh Vân là trút được một nửa gánh nặng.

Hãn liền gật đầu đáp:

- Hay lắm! Bản nhân nguyện ý đem tánh mạng của mình để đánh cuộc với người, nhưng người phải bảo mọi người trước đừng ai dúng tay vào.

Cao Thanh Vân đồng dạ tuyên bố với những tay cao thủ các phái:

- Nếu chúng vị anh hùng không có ý phản đối ý kiến của Lục Minh Vũ thì trận quyết đấu sinh tử kia có thể khai diễn ngay được.

Đột nhiên có người lớn tiếng:

- Cao đại hiệp hãy khoan. Tại hạ có điều thỉnh cầu....

Cao Thanh Vân cùng quần hùng nhìn lại xem câu nói phát ra đó của ai thì ra đó chính là một người khất cái đứng tuổi, thân hình cao mà gầy, tay mặt cầm cây thiết bổng, tay trái cầm thanh đoản câu dài chừng hơn thước. Sau lưng đeo hồ lô màu đỏ.

Cách phục sức của hãn khiến mọi người vừa trông thấy đã biết là Huỳnh Tam Độc, một trong tứ đại cao thủ ở Cái Bang, vì trên lưng hãn đeo ba chiếc hồ lô là ba thứ độc vật.

Cao Thanh Vân đổi giọng khách sáo hỏi:

- Huỳnh trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Tại hạ vừa mới nghe Bang chúa tộ bang là Lục Minh Vũ khoa trương muốn một tay giết mấy người trong tộ bang, nên tại hạ phải đứng ra nói mấy lời....

Lục Minh Vũ đáp:

- Tưởng nên nói ít đi cho đỡ mệt. Nhất là bản nhân không muốn đấu võ mồm.

Huỳnh Tam Độc không lý gì đến Lục Minh Vũ, quay ra nói với Cao Thanh Vân:

- Lục Minh Vũ là người tệt bang nhưng đắc tội với thiên hạ, tội ác như non. Đệ tử tệt bang từ trên xuống dưới đều cảm thấy như chính mình làm nên tội, không thể đổ trách nhiệm cho ai được. Vì vậy tại hạ lớn mật làm lỡ cuộc đấu của Cao đại hiệp. Xin nhường cho tại hạ giết tên ác đồ này đã?

Lục Minh Vũ cười khẩy đáp:

- Người không đáng đâu!

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩa trong đầu óc. Thời gian chớp nhoáng này y đã tính ra, Huỳnh Tam Độc tuy nổi danh võ lâm từ lâu và có tuyệt kỹ sử dụng độc dược, nhưng hẳn tỷ đấu với Lục Minh Vũ y rằng không thắng nổi. Nếu để hẳn xuất trận chỉ cho âm phủ thêm một cái oan hồn chứ chẳng ích gì. Có điều ở trước mặt quần hùng thiên hạ cùng những cao thủ các phái, Cao Thanh Vân không tiện khuyên can y, vì y cũng là người có danh vọng trên giang hồ.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Huỳnh trưởng lão sẵn lòng khảng khái, có lý đâu tại hạ không hiểu nhưng hiện giờ Lục Minh Vũ gây nên nhiều vụ công án liên quan đến các gia phái võ lâm chứ không việc riêng của quý bang, vì thế....

Huỳnh Tam Độc kiên quyết ngăn lời:

- Cao đại hiệp nhường cho tại hạ động thủ trước. Nếu tại hạ không hạ được hẳn sẽ phiến tới đại giá.

Cao Thanh Vân thấy hẳn nói vậy không tiện khuyên can nữa liền đáp:

- Vậy xin mời Huỳnh trưởng lão.

Huỳnh Tam Độc nhảy vào trường đấu như con chim không lồng. Khinh công của hắn cũng đủ khiến cho quần hùng thần phục thực tài, chứ chẳng phải nhân vật chỉ có hư danh.

Lúc này phe Cái Bang có những cao thủ lục tục xuất hiện, tỷ như Ma Trương Vũ Nhất Sơn, Hám Sơn Trương Triệu Đại Cường đều vây lại theo dõi cuộc chiến.

Lục Minh Vũ cười khanh khách hỏi:

- Sao hai vị Vũ, Triệu không vào cả đi?

Vũ Nhất Sơn và Triệu Đại Cường đều không lên tiếng. Huỳnh Tam Độc nói:

- Lục Minh Vũ ! Bữa nay chúng ta phải động binh đao thật là điều đáng tiếc.

Lục Minh Vũ gạt đi:

- Đừng rườm lời vô ích.

Tuy miệng hắn ra chiều khinh địch nhưng trong lòng cũng không khỏi lo âu. Cặp mắt điêu hâu của hắn ngó đối phương không dám lơ là.

Huỳnh Tam Độc nói:

- Ta muốn hỏi người một câu:

Bản Bang tuy do bọn khất cái tổ chức nhưng người đã làm Bang chúa rồi nhất thiết thoát khỏi phạm vi khất cái, có dư quyền thế và tiền của. Nhất là người được bạn hữu giang hồ kính trọng. Con người đã đến thế mà còn tham vọng gì nữa? Tại sao người tổ chức ra Cực Lạc giáo để làm những việc tàn độc vô liên si?

Lục Minh Vũ hững hờ đáp:

- Một chức Bang chúa Cái Bang nhỏ mọn đối với ta đã ăn thua gì? Ta làm Bang chúa lâu năm chán quá rồi chẳng còn lạc thú gì nữa, chỉ có các người mới cho là quý báu.

Huỳnh Tam Độc không nổi giận lại cười nói:

- Lục Minh Vũ! Dù người đối với ngôi Bang chúa cao cả của bản Bang vẫn coi là thường, nhưng người nên nhớ mười mấy năm nay nhưng người nên nhớ nhờ chúng ta triệt để mới lên được địa vị đó.

Chúng ta đã phí rất nhiều tâm huyết lại trải qua bao nhiêu thử thách gian nan mới thành sự nghiệp, có đúng thế không?

Lục Minh Vũ nói:

- Mục đích ngày ấy chỉ mong làm được Bang chúa nên ta mới chịu hao phí tâm lực.

Huỳnh Tam Độc hỏi:

- Người phế bỏ bản Bang, chẳng lẽ không luyện tiếc những bước gian nan ngày trước một chút nào ư?

Lục Minh Vũ ngạo nghễ đáp:

- Chẳng có gì đáng luyện tiếc!

Huỳnh Tam Độc nhún vai:

- Nếu thế thì chẳng còn chi mà nói nữa. Có điều ta muốn nhắc người một câu là kết quả kinh người bữa nay ta đã đoán trước được mấy phần, người có tin như vậy không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Chắc người muốn đưa ra luận điệu kinh người để đề cao danh vọng cho người. Giả tử Cái Bang gặp cơ hội tuyển cử Bang chúa, người hy vọng sẽ thừa kế đại vị, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc hỏi:

- Nếu đi đến được tác dụng này ta quyết không phản đối, nhưng sự thực ta không nghĩ tới điểm đó. Người nên biết ngày trước mở hội nghị trường lão, tại sao ta phản đối về việc người ra ứng tuyển?

Lục Minh Vũ lấy làm hứng thú đáp:

- Người thử nói nghe cũng chẳng hề chi.

Huỳnh Tam Độc đảo mắt nhìn những cao thủ danh giá khắp một lượt rồi chấp tay về phía quần hào nói:

- Xin lỗi liệt vị! Bọn tại hạ bàn tới chuyện tư làm mất nhiều thì giờ. Mong rằng các vị tiên bối cùng bằng hữu lượng thứ cho.

Nhất Sơn đại sư nói ngay:

- Không hề chi! Xin Huỳnh trường lão cứ nói.

Huỳnh Tam Độc gật đầu:

- Bang chúa tề bang là do hội nghị trường lão chọn lựa. Hội nghị này cũng có quyền giải chức Bang chúa. Nhưng đã trải qua bao đời chỉ có bữa nay bất hạnh mới phải dùng tới quyền lực đó....

Hắn buông tiếng thở dài, tiếp tục vừa nói với mọi người cũng là nói với Lục Minh Vũ:

- Phàm người nào có đủ tư cách ứng tuyển làm Bang chúa thì theo quy định khi được thông tri, không được tham dự hội nghị. Nhất thiết những điều đã nói các trường lão phải tuyên thệ không được tiết lộ. Vì vậy Lục Minh Vũ đến ngày nay mới biết tại hạ là người phản đối hẳn.

Lục Minh Vũ nói:

- Hay lắm! Nữa đi.

Huỳnh Tam Độc tiếp:

- Hội nghị trường lão nên giữ bí mật vì nếu người biết ta đã từng là người phản đối thì ngày sau trong mọi công việc của bản bang người sẽ đem lòng đố kỵ, có thể đến chỗ đem tư tâm coi là việc công. Sự thực đã chứng minh:

Sau khi người được lên làm Bang chúa, mấy năm đầu ta là người đắc lực nhất cho người. Kể đó trong Bang có việc ta phải bên ba bên ngoài, hàng ngày không được tiếp cận với người, lại không rảnh để tu luyện võ công. Đó là điều hiện nay người dám khoa trương là một mình đấu với cả bọn ta....

Hắn ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng những lý do đó không cần nói tới. Lần này ta phản đối người vì lý do người có hành động huỷ diệt mà lại là những hành động phi thường....

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Nói bậy! Người căn cứ vào đâu mà nói thế?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Vì không có chứng cứ đích xác nên trong hội nghị, lý do ta đưa ra phản đối người chỉ nói người còn ít tuổi, không nên để lãnh trọng trách này.

Y đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp:

- Ngày ấy chúng ta đều mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã lưu lạc giang hồ từ năm lên tám, lên chín, lịch duyệt sâu xa. Ngoài hai chục tuổi là hiểu đời khá nhiều rồi. Lý do của ta đưa ra không được mọi người ủng hộ, nên người thuận lợi được làm Bang chúa.

Trình Huyện Đạo cảm khái nói:

- Đúng thế! Nhiều khi có điều muốn nói mà khó thốt nên lời. Huỳnh trường lão đưa ra chứng cứ yếu ớt không thể chứng minh được Lục Minh Vũ có lòng dạ khác người, dĩ nhiên không được kẻ khác công nhận.

Huỳnh Tam Đốc lại tiếp:

- Hồi bọn tại hạ còn nhỏ tuổi thường xuyên luyện công và chơi đùa với nhau. Tại hạ đã phát giác hẳn có chứng kỳ lạ là thích phá huỷ những cái đã phải tốn công khó nhọc mới gây dựng được.

Nhiều lần hẳn lợi dụng phương pháp xảo diệu chế thành những căn nhà xinh đẹp ở trên bãi cát bờ biển. Khi hẳn kiến tạo thì chuyên chú làm rất công phu, ai cũng khen đẹp. Nhưng khi đã làm xong hẳn lại vung cước đá tung đi và nổi lên tràng cười khoan khoái, chẳng tỏ ý tiếc rẻ chút nào.

Hẳn nói tới đây bao nhiêu người xung quanh đều cảm thấy có lý.

Huỳnh Tam Đốc nói thêm:

- Có khi hẳn thích chơi hoa, chim nhỏ hoặc bướm bướm, rồi trong phút chốc lại tàn huỷ một cách không thương tiếc, mặt lộ rõ vẻ thoa? mãn....

Lục Minh Vũ không nhẫn nại được nữa, hỏi:

- Những cái đó chứng minh điều chi? Ta không có lòng dạ yếu ớt như đàn bà con gái.

Huỳnh Tam Đốc đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến lòng dạ cứng cỏi hay mềm yếu. Bảo tồn những cái hay cái đẹp, những vật có giá trị là đức tính cao quý của con người. Người đã thiếu đức tính này thì còn làm chúa tể một bang thế nào được?

Cao Thanh Vân xen vào:

- Thế hẳn lập ra Cực Lạc giáo chà đạp đàn bà con gái, đầu độc cao thủ các phái cũng là hành vi do tính lạnh nhạt tàn độc mà ra.

Huỳnh Tam Đốc đáp:

- Đúng thế! Tại hạ thường lui lại giang hồ đã thấy qua những hạng người này.

Lại có người lấy việc hành hạ Ô nhục kẻ khác làm thích thú.

Hắn từ từ đảo mắt nhìn quần hùng rồi đáp:

- Tại hạ phải mất công nói hồi lâu về chuyện vô vị này là có ý mong các vị đồng đạo võ lâm nguyên lượng cho tệt bang. Lục Minh Vũ bản tính tàn ác đến độ khiến người ta khó mà đề phòng cho xiết được.

Người ngoài không tiện phát biểu ý kiến. Chỉ có Cao Thanh Vân xen vào:

- Nghe lời Huỳnh trưởng lão thì không cần hỏi cũng biết Lục Minh Vũ khi nào chán Cực Lạc giáo là lại phá huỷ không thương tiếc, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Cái đó đã hẳn. Đến làm Bang chúa hẳn còn phát ngán thì cái tà giáo lén lút này hẳn thích thú cũng chẳng được lâu.

A Liệt xen vào:

- Không phải đâu, Huỳnh trưởng lão lầm rồi. Giả tỷ hẳn còn tiếp tục phải giấu diếm úp mở thì hẳn chưa chán....

Cao Thanh Vân chặn lời:

- Hiện giờ vụ này đã biến thành công khai. Bất luận thế nào thì người trong tổ chức đó cũng phải chịu báo ứng, có điều sớm muộn mà thôi.

Nhất Sơn đại sư niệm Phật hiệu vang dội toàn trường và lên giọng an tường:

- Người xưa thường nói "Kẻ đồ tể buông đao là thành Phật", để khuyến khích kẻ lầm đường biết hối lỗi quay về điều thiện sẽ được siêu độ qua biển khổ....

Câu này như mõ sớm chuông chiều khiến người người giác ngộ, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười lạt hỏi:

- Lão hoà thượng dùng thuyết pháp nữa. Nên biết chúng sinh chìm đắm vào biển đục thì chẳng có thuyền bè nào vượt qua. Nay, Huỳnh Tam Độc! Người có muốn động thủ với ta không? Một bóng người nhảy vào trong trường đấu nói:

- Triệu Đại Cường này hãy lãnh giáo trước mấy chiêu.

Thái độ của hắn rất cấp bách và nóng nảy khiến người ta cảm thấy rõ ý chí chiến đấu kiên cường, không ai ngăn trở được.

Huỳnh Tam Độc chau mày lùi lại mấy bước.

Lục Minh Vũ nói:

- Các người xông cả vào đi để ta khỏi mất nhiều thì giờ.

Triệu Đại Cường giờ cương trượng lên. râu tóc dựng ngược, lão lớn tiếng quát:

- Quân phản nghịch, tiếp chiêu đi!

Đồng thời quét cây trượng đánh "vèo" một tiếng.

Triệu Đại Cường thân hình cao lớn, sức khỏe hơn người. Vì hắn uy mãnh phi thường nên người võ lâm tặng cho ngoại hiệu Hám Sơn Trượng.

Triệu Đại Cường ra tay đang cơn tức giận nên khí thế lại càng mãnh liệt.

Chiêu trượng của lão tuy không có nhiều biến hoá nhưng luồng lực đạo ghê gớm cũng khiến cho địch nhân phải hồi hộp.

Lục Minh Vũ huy động trường kiếm. Kiếm khí ngưng tụ nhỏ như sợi tơ. Chỉ trong chớp mắt trượng phong và chiêu thế của Triệu Đại Cường lộ ra một đường sơ hở, hắn di chuyển theo kiếm.

Chiêu kiếm này của Lục Minh Vũ cực kỳ tinh diệu khiến cho ai ai cũng khinh hĩ và bội phục.

Bỗng thấy mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia kỳ quang nhìn Triệu Đại

Cương chăm chặp.

Triệu Đại Cương gầm lên một tiếng lại vung trượng tiến đánh.

Chiêu trượng này của Triệu Đại Cương cũng mãnh liệt như chiêu trước, nhưng lúc bị Lục Minh Vũ vung kiếm lên gạt, thì uy lực liền bị giảm đi rất nhiều.

Lục Minh Vũ ra chiêu né tránh đỡ gạt, chờ đá trượng đi khỏi rồi liền vung kiếm xông vào phản kích veo veo luôn ba chiêu, đẩy lùi Triệu Đại Cương.

Tình trạng này thật giống cuộc quyết đấu của hai tay đối thủ khác.

Triệu Đại Cương lộ vẻ giận dữ, không được trì trọng như lúc mới bắt đầu.

Đột nhiên lão phản ứng một trượng rất kỳ diệu, suýt nữa đánh trúng Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân lớn tiếng:

- Lục Minh Vũ! Nếu người không thi triển cổ thuật thì tất bị thương về cây trượng này....

Y biết mình nói câu này là cảnh giác đối phương, thì khi hấn đối phó với mình, hấn sẽ thi triển cận thận hơn, chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Đồng thời nó cũng chẳng giúp ích cho Triệu Đại Cương chút nào, vì lúc này lão chẳng thể phân tâm để nghe và suy nghĩ những lời của y. Vì y nhịn không được mới hô lên như vậy. Quả nhiên Triệu Đại Cương thản nhiên như không nghe thấy gì.

Nhất là Lục Minh Vũ tấn công hấn hết chiêu này đến chiêu khác. Chỉ trong nháy mắt Triệu Đại Cương đã bị hãm trong bức màn kiếm quang.

Huỳnh Tam Độc thấy Lục Minh Vũ và Triệu Đại Cương đã rời xa ra sáu bảy thước, muốn đâm liều ra cứu viện Triệu Đại Cương. Lão đang xoay chuyển ý nghĩ thì đột nhiên thấy kiếm quang như cầu vồng vọt tới trước mặt.

Nguyên Lục Minh Vũ đột nhiên tranh tiên ra tay trước.

Huỳnh Tam Độc vung cây thiết trượng, phong toa? kiểm thế. Tay mặt phóng đoản câu ra.

Nhưng chiêu này mới phóng nửa vời phải thu về ngay vì thấy Triệu Đại Cường quét ngang cây trượng và thế trượng của Đại Cường lại quét trúng về phía đoản câu.

Lục Minh Vũ cười lạt mấy tiếng vẫn tiến nhanh như gió. Kiếm quang chụp lấy cả hai người bên đối phương. Có điều Huỳnh Tam Độc tình trạng còn mạnh hơn Triệu Đại Cường nhiều.

Vưu Nhất Sơn nhảy xuống giữa trường quát lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Nhưng Lục Minh Vũ không lý gì đến lão. Huỳnh Tam Độc không dám lùi lại còn Triệu Đại Cường tựa hồ không nghe tiếng.

Ba bóng người nhô lên hụp xuống, khoảnh khắc đã chiết giải hơn chục chiêu.

Đột nhiên Triệu Đại Cường rú lên một tiếng, nhảy lùi ra ngoài vòng chiến. Mọi người đều trông rõ bụng dưới lão bị Lục Minh Vũ đá trúng một cước.

Triệu Đại Cường bị hất ra ngoài vòng chiến, Huỳnh Tam Độc cũng nhảy ra.

Ma Trượng Vưu Nhất Sơn vọt tới nắm lấy Triệu Đại Cường tiện tay nhét luôn vào miệng hẳn một viên thuốc.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Đại sư đừng phí thuốc vô ích! Tại hạ đá hẳn một cước làm tan nát phủ tạng rồi, thần tiên cũng không cứu sống được nữa.

Hắn chưa dứt lời thì Triệu Đại Cường miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm lại.

A Liệt xen vào:

- Triệu trưởng lão không còn cách nào cứu chữa được nữa rồi.

Vưu Nhất Sơn vẫn ôm giữ Triệu Đại Cương. Lão cũng nhắm mắt lại tựa hồ lấy tình hữu nghị nhiệt thành giúp Triệu Đại Cương chống lại tử thần. Huỳnh Tam Độc lạnh lùng nói:

- Tên bạn đồ vạ ác kia! Bữa nay ngươi không chết thì ta chết. Coi trượng đây....

Hắn vừa quát vừa phóng trượng quét tới. Lục Minh Vũ vùng kiếm đỡ gạt. Trượng kiếm đụng nhau, trường kiếm của Lục Minh Vũ chỉ bị chấn động một chút nhưng hoá giải được luồng cực đạo của cây trượng.

Lúc này hai thứ binh khí dính vào nhau. Cả hai bên cùng đẩy nội lực ra tỷ đấu làm hơn thua.

Huỳnh Tam Độc tay cầm cây trượng, trượng dài hơn kiếm, tình trạng thua kém, chỉ trong chớp mắt cây trượng trong tay hắn đã xiêu đi.

Những ai cũng hiểu trong lúc hai cao thủ tỷ đấu nội lực, nếu một bên bị người ám toán, phân tán tư tưởng là bị thương vong ngay tức khắc.

Huỳnh Tam Độc có ba giống vật đeo bên mình. Giả tỷ lúc này mà phóng ra được thì thật bất lợi cho Lục Minh Vũ. Dù hắn có né tránh kịp cũng bị uy hiếp rất dữ.

Hiện giờ mọi người mong chờ Huỳnh Tam Độc thi triển tuyệt nghệ vì ai cũng cho rằng ba thứ trùng tuyệt độc nổi danh thiên hạ dĩ nhiên uy lực kinh người.

Bỗng thấy Huỳnh Tam Độc vận tu vi toàn lực ra cây cương trượng và không có dấu hiệu gì tỏ ra muốn lấy độc vật. Mọi người không hiểu tại sao?

Đang lúc giằng co, bỗng nghe Triệu Đại Cương lại hô máu. Tiếp theo, Vưu Nhất Sơn đem thi thể y đặt xuống bên tường. Lão ngửa mặt lên trời cười nhạt và nói:

-Lục Minh Vũ! Ngươi đừng nói khoác định lấy sức một người giết hết bọn ta. Bây giờ ta sắp động thủ đây!

Lão còn cách Lục Minh Vũ hơn một trượng mà đã thủ thế, tựa hồ muốn động thủ lập tức, dù cho Phong Càn chưa bị A Liệt kiềm chế lão cũng không muốn nhúng tay vào lập tức.

Cao Thanh Vân thở phào một cái nghĩ bụng:

"Lão không động thủ một cách lỗ mãng thì không đến nỗi bức bách người Cực Lạc giáo phải ra tay. Đây là vấn đề nan giải của bên ta:

Nếu bức Lục Minh Vũ một cách quá gấp rút là hấn thúc giục những đệ tử của các phái lớn biến thành giáo đồ Cực Lạc giáo mặt chống đối. Bữa nay mà không giết được Lục Minh Vũ thì kết quả sẽ ra sao?" Y đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay Hứa Thái Bình không nhúc nhích được.

Trên cổ nàng vẫn kề một thanh đao, bất cứ lúc nào cổ họng cũng có thể bay đi chơi.

Giả tử Phong Càn thoát khỏi sự uy hiếp dưới mũi dao của A Liệt thì cái mạng của Âu Dương Tinh cũng đủ khiến cho mọi người phải tự động nhượng bộ để chúng đi.

Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc còn đang tỷ đấu nội lực nên Vưu Nhất Sơn nói gì họ cũng mặc kệ.

Tình hình phức tạp biến ảo vô cùng này khiến cho quần hào hiện diện tại trường đều là những tay từng trải rất nhiều mà cũng không sao đoán được cục diện sẽ đưa tới đâu.

Cây cương trượng trong tay Huỳnh Tam Độc lại xiên đi thêm tí nữa, xem chừng thất bại tới nơi.

Bỗng thấy cây đoản câu ở trong tay Huỳnh Tam Độc yếu quá sức phải đưa sang bên cây phương trượng ở tay mặt. Không nói cũng biết hẳn muốn chập câu vào trượng để hai tay cùng phát lực.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hứa Thái Bình Không Biết Tuân Lệnh Ai

Đột nhiên Âu Dương Tinh hét lên một tiếng khiến cho bao nhiêu người trong trường đều chú ý vào nàng.

Hứa Thái Bình nói:

- Đừng la! Ta có gia hại người đâu?

Âu Dương Tinh nói:

- Trên giày Lục Minh Vũ có thứ linh dược để tránh trùng độc, hiển nhiên hẳn đang chờ Huỳnh trưởng lão phóng độc vật ra. Đại khái hẳn đã nắm vững một đòn chí mạng khi Huỳnh trưởng lão thi triển độc vật.

Mọi người nghe Âu Dương Tinh nói vậy đều nhận là có lý nhưng không kinh dị chút nào. Vì ai cũng cho rằng nhà nàng có môn tuyệt học gia truyền về nhãn lực. Chỉ A Liệt và Cao Thanh Vân nhận ra điều khác lạ vì Âu Dương Tinh đối với môn này biết ít lắm.

Cao Thanh Vân liền cất tiếng hỏi:

- Sao cô biết trên giày hẳn có thuốc?

Âu Dương Tinh đáp:

- Lúc hẳn tử đấu nội lực hơi thuốc trên giày tiết ra, nên ta tin rằng hẳn đã đụng tay chân vào giày vì phải có nội lực thúc đẩy, chất thuốc mới phát triển. Mọi người trong trường đấu tình ngộ, nhận ra Lục Minh Vũ đã tính trước cách trừ khử Huỳnh Tam Độc nên hẳn cố ý tử đấu nội lực và dụ đối phương phóng độc vật. Dĩ nhiên hẳn có thủ pháp đặc biệt chờ khi nào Huỳnh Tam Độc phóng rắn độc ra là kiềm chế đối

phương đưa vào đất chết.

Nhất Sơn đại sư đồng dục niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Lục thí chủ tâm mưu ác độc thật là đáng sợ. Bần tăng nghe nói ngày trước Nhân Ma có thứ Ma công tâm pháp kêu bằng "đoạt chi thuật" cũng giống như cổ thuật. Tâm pháp này có thể nhân lúc tỷ đấu nội lực để đối phương phân tán tâm thần mà xâm nhập vào tâm linh kiềm chế đối phương đến tuyệt mạng.

Mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chăm vào mặt Huỳnh Tam Độc, miệng không lên tiếng.

Cao Thanh Vân vội nói:

- Vu sư trưởng lão! Hãn đã thì triển cổ thuật mà sư trưởng lão không trợ lực Huỳnh sư trưởng lão thì e rằng lát nữa sẽ không kịp.

Vu Nhất Sơn thủy chung vẫn úy kỵ bọn Cực Lạc giáo, vì Hứa Thái Bình đã ra tay khiến lão càng hồi hộp trong lòng. Giả tỷ lão mạo hiểm tiến vào, biết đâu lần này chúng có cao thủ danh gia xuất hiện nguyên hình dùng độc kỹ để kiềm chế lão.

Nghe Cao Thanh Vân hỏi câu này, Nhất Sơn nhận thấy tình thế bất diệu, không thể chần chờ được nữa, đành vung trượng tiến ra đập mạnh vào chỗ kiếm trượng giáp nhau.

Lão vừa động thủ mọi người đều kinh hãi giật mình, vì thủ pháp chiết khai binh khí hai bên như vậy là phải tin nội lực của mình hơn được một bên mới có hiệu quả. Bằng ngược lại phát trượng đó không thành công thì thật nguy hiểm. Hai bên đang tỷ đấu nội lực ào ạt xô ra lập tức tụ lại để phản ứng chiêu trượng của lão.

Sức lực một người thì chống cự làm sao được với nội lực của hai tay đại cao thủ.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Cả hai người Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc đều bị hất ra ba bước.

Lục Minh Vũ không tin Vưu Nhất Sơn nội lực mãnh liệt đến thế, hấn dương mắt lên nhìn lão.

Vưu Nhất Sơn lớn tiếng quát:

- Lục Minh Vũ! Lại đây!

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Bao nhiêu anh em Cực Lạc giáo hãy nghe đây! Bản nhân mà động thủ là lập tức các vị phải ra tay đâm chém những người gần nhất.

Hấn vừa ra lệnh, Vưu Nhất Sơn bất giác lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn quanh thấy bao nhiêu người trong trường đều lộ vẻ lo âu, rút khí giới cầm tay vận công đề phòng. Diễn biến này khiến cho y không nhận ra được những ai là người trong Cực Lạc giáo. Tuy cố công phòng bị, nhưng nếu xảy ra cuộc chiến toàn diện, vẫn có nhiều người bị ám toán. Vì bọn Cực Lạc giáo đều là những tay cao thủ đương thời mà họ phải lộ chân tướng thì dĩ nhiên năm chắc giết được người mà họ hạ thủ, chẳng nề gì đến tình đồng môn hay nghĩa bạn bè.

Tình trạng này mà khai diễn e rằng là một tấn bi kịch rất lớn trong lịch sử võ lâm.

Cao Thanh Vân quay đầu lại đồng dục hỏi:

- Lục Minh Vũ! Người toan tính chuyện gì?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Nếu người có ý đưa điều kiện ra thương lượng thì nói năng như vậy cũng hay. Ta cùng Phong sư huynh và Hứa Tam gia tạm thời rút lui, các người không được vọng động. A Liệt tức giận quát:

- Ai chịu mặc ai chứ ta không chịu.

Lục Minh Vũ nói:

- Nếu người không kể gì đến tánh mạng Âu Dương Tinh thì hãy nói bướng.

Quả nhiên A Liệt sững sờ đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh.

Lục Minh Vũ hô:

- Hứa Thái Bình! Chuẩn bị hạ thủ!

Hứa Thái Bình đáp:

- Giáo chủ cứ yên tâm. Hẳn cố ý vung đao lên cho hào quang thấp thoáng tăng thêm sát khí.

A Liệt quả nhiên chịu lún nói:

- Lục Minh Vũ! Người hãy thả Âu Dương Tinh trước, không thì chúng ta liều mạng.

Lục Minh Vũ đáp:

- Vụ này hãy thương lượng đã. Dĩ nhiên người sợ ta đi rồi sẽ bội ước không thả Âu Dương Tinh, nhưng bên ta cũng phải đề phòng người không giữ lời hứa.

A Liệt nói:

- Trên thế gian thật khó kiếm con người hèn hạ như người. Người đừng sợ chúng ta nuốt lời.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Người hãy giữ mồm miệng cho sạch sẽ một chút. Nên biết con nhỏ kia còn ở trong tay chúng ta.

A Liệt hững hờ đáp:

- Ta muốn thóa mạ ngươi là quân khốn kiếp. Này này! Ngươi mà động đến một cái chân lông của y thì ta thề rằng quyết phân thân ngươi làm muôn đoạn.

Chàng nói câu này không phải khoác lác vì bản lãnh chàng hiển nhiên có thể làm như vậy, nếu Lục Minh Vũ không nghĩ gì nữa thì cứ thi gan với chàng.

A Liệt hiện giờ chỉ còn chờ cơ hội giết chết Phong Càn. Sau đó chàng có thể đối phó với bọn Lục Minh Vũ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ tuy còn rất nhiều cao thủ Cực Lạc giáo, nhưng bên này Cao Thanh Vân và mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh vẫn đủ sức đối chọi với bọn thủ hạ của hắn. A Liệt đủ sức quyết một trận tử chiến thì kết quả sẽ đưa đến chỗ cực kỳ thảm hại.

Lục Minh Vũ hần học hỏi:

- Ngươi tưởng ta không dám hạ thủ chăng?

Cục diện lúc này khẩn trương hơn lúc nào hết. Toàn thể quần hùng đều nín thở không lên tiếng để chờ diễn biến phát triển.

A Liệt toan lên tiếng thì Phong Càn đã nói:

- Minh Vũ! Ngươi tính sao?

Từ nãy tới giờ Phong Càn không mở miệng. Lúc này cục diện biến hóa cực kỳ nguy hại, hắn mới phát ngôn.

A Liệt quát lên:

- Ngươi hãy ngậm cái miệng chó má lại. Không thì ta hạ sát ngươi trước.

Phong Càn thủng thẳng đáp:

- Bây giờ ta đành chịu rồi, trừ phi ngươi trả lại tự do cho ta.

A Liệt nói:

- Người muốn được tự do cũng không khó, nhưng người phải hạ lệnh buông tha Âu Dương Tinh trước đi. Việc này chỉ liên quan giữa hai người chúng ta, người cứ tin ta đi.

Phong Càn toan trả lời thì Lục Minh Vũ cười khùng khục nói:

- Tra Tư Liệt! Người lầm rồi! Hứa Thái Bình là người của bản giáo thì y chỉ nghe mệnh lệnh của ta. Người đừng hòng dùng lời nói khéo mà đưa đẩy kẻ khác.

A Liệt hỏi:

- Phong Càn! Lục Minh Vũ nói vậy người đã nghe rõ chưa?

Phong Càn lập tức hạ lệnh:

- Hứa Thái Bình! Buông tha con nhỏ đó ra!

Hứa Thái Bình ngạc nhiên ngáp ngừng đáp:

- Dạ da.... Lục Minh Vũ quát lên:

- Người không được tha thị.

Hứa Thái Bình lại một phen kinh ngạc miệng ấp úng:

- Dạ da.... Hãn không biết theo ai mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Vụ này chẳng những Hứa Thái Bình ngơ ngác mà cả những người bàng quang đều kinh di, vì cục diện biến hóa vượt qua sự tiên liệu của quần hào. A Liệt cũng cảm thấy chân tay luống cuống. Chàng lớn tiếng quát:

- Hứa Thái Bình, mau mau thả Âu Dương Tinh ra.

Hứa Thái Bình lại đáp:

- Dạ dạ....

Phong Càn đồng dặc nói:

- Người đừng sợ gì hết. Độc lực của Vạn kiếp đan, ta có thể giải cho người được.

Lục Minh Vũ nói ngay:

- Đừng nói giỡn! Phong sư huynh không quen biết quái y Tề Duy Ngã.

Phong Càn sáng giọng:

- E rằng kẻ không biết Tề Duy Ngã là người chứ không phải ta.

Lục Minh Vũ ngỡ ngác không hiểu Phong Càn nói vậy là nghĩa làm sao. Hẳn tưởng chừng có điều chi ngoắt ngoéo.

Phong Càn lại nói tiếp:

- Bất quá người chỉ biết Tề Duy Ngã dưới bộ mặt giả. Còn ta đây hiểu rõ lai lịch hẳn. Ta nói cho người hay cũng chẳng hại gì. Hiện giờ hẳn cũng ở đây.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Phong sư huynh nói vậy liệu có ai tin chẳng?

Phong Càn đáp:

- Điều đó muốn chứng mình chẳng khó gì:

Điểm thứ nhất là ta sai y đến kiếm người, dĩ nhiên y không nói vụ bí mật đó cho người nghe. Điểm thứ hai là có thể kêu y ra đây cho người biết chân tướng.

Lục Minh Vũ xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi quyết đoán.

Hắn ngửa mặt lên trời cười lạt nói:

- Phong sư huynh còn muốn gạt cả tiểu đệ thì thật là chuyện đáng nực cười.

Phong Càn nói:

- Đây là người bức bách ta phải làm như vậy. Nếu ta không kêu Tề Duy Ngã ra mặt, Hứa Thái Bình chẳng có cách giải được chất độc chắc y phải hành động theo mệnh lệnh của người.

Hắn hất mặt nhìn sang đầu tường mé tả hồ:

- Tề Duy Ngã! Người hãy ra đi.

Trên đầu tường này có bảy, tám người ngồi. Một người theo lời nhảy xuống sân.

Quần hùng đều ngạc nhiên nhìn lại thấy y thân hình cao lớn lối bốn, năm chục tuổi. Chính là Lữ Nhất Linh, một tay cao thủ phái Nga Mi.

Lữ Nhất Linh quả nhiên là một tay y đạo nổi tiếng trong võ lâm.

Trước hết Lữ Nhất Linh xoay lại nhìn bọn Trịnh Nhất Trần, Lục Nhất Biều và Du Nhất Phong ngồi ở đầu tường bên kia và đều là những tay cao thủ phái Nga Mi. Hắn chấp tay tỏ ra hối hận và xin lỗi rồi quay lại bảo Lục Minh Vũ:

- Lẽ ra giáo chủ không nên tranh hơi với lệnh sư huynh. Bản nhân là Tề Duy Ngã. Tuy diện mạo có khác, nhưng khẩu âm vẫn thế, tưởng giáo chủ cũng nhận ra rồi và tin rằng bản nhân đã gặp giáo chủ dưới bộ mặt giả.

Hắn quay lại nhìn Hứa Thái Bình hỏi:

- Hứa huynh! Hứa huynh có nhận ra tiểu đệ chẳng?

Hứa Thái Bình gạt đầu, vẻ mặt băng khuâng như người mất bạc. Hắn quay lại nhìn Lục Minh Vũ nói:

- Lệnh sư huynh năm trước đã nói là giáo chủ bản tính tráo trở và là người tàn độc hung ác, e rằng có ngày không chịu tuân lệnh thành hư việc lớn, nên phái thuộc hạ gia nhập Cực Lạc giáo và đưa Vạn kiếp đan cho giáo chủ để chế ngự bọn thuộc

hạ. Cái đó là để phòng giáo chủ chống lại mệnh lệnh của lệnh sư huynh. Giáo chủ đã mượn Vạn kiếp đan để kiến tạo quyền lực thì cũng vì nó mà mất hết quyền hành. Ngày nay giáo chủ tỏ thái độ chống đối đúng như lời tiên liệu của lệnh sư huynh. Vậy từ giờ trở, đi các hạ không còn là giáo chủ Cực Lạc giáo nữa.

Lục Minh Vũ biến đổi sắc mặt nhìn Hứa Thái Bình nói:

- Hứa Thái Bình! Người cứ ưng thuận không giết Âu Dương Tinh là Tra Tư Liệt lập tức giết chết Phong Càn. Chất độc trong mình người sẽ do ta phụ trách hóa giải.

Mọi người đều quay lại nhìn Hứa Thái Bình thì sắc mặt hần biến đổi kịch liệt.

Phong Càn nói:

- Hứa Thái Bình! Nếu người nghe lời hần thì lập tức ta sai Tề Duy Ngã làm cho chất độc trong mình người phát tác và người sẽ phải khổ sở suốt đời.

Hứa Thái Bình mắc vào thế kẹt giữa chỗ hai chủ tranh dành nhau. Đột nhiên hần lớn tiếng:

- Hổng rồi! Hổng rồi! Hứa Thái Bình này lâm lạc sa vào tà giáo, bị kiềm chế mấy mặt. Bữa nay chết là đáng, nhưng cũng còn giữ được con người thanh bạch.

Lữ Nhất Linh tức Tề Duy Ngã lạnh lùng hỏi:

- Hứa Thái Bình! Người nói thế là nghĩa làm sao?

Hứa Thái Bình cả kinh thất sắc, không dám nhúc nhích.

Hiển nhiên hần sợ Tề Duy Ngã đến cực điểm, thậm chí không dám tự sát nữa.

Những người lão luyện giang hồ đều hiểu là Hứa Thái Bình quá sợ Tề Duy Ngã chứ không phải sợ chết, vì hần biết thủ đoạn của Tề Duy Ngã có thể làm cho người ta phải đau khổ đến cùng cực, muốn chết cũng không xong. Dù hần đã quyết tâm giải thoát mà vẫn còn sợ đến thế.

Giữa lúc đó một tràng cười sang sảng vang lên. Mọi người nhìn lại thì ra Tra Tư Liệt.

Chàng thiếu niên anh tuấn mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Lữ Nhất Linh nói:

- Tề Duy Ngã! Vạn kiếp đan của ngươi hãm ai thì được chứ đừng hòng dọa ta, đối với Tra Tư Liệt, cái đó không đáng một đồng.

Lục Minh Vũ đang bực mình, liền xen vào:

- Không phải gã nói khoác đâu. Lúc này gã uống một viên Vạn kiếp đan mà chẳng việc gì cả.

A Liệt nói:

- Bản thân không sợ chất độc này không có chi là lạ. Sự thực bất cứ ai bị thuốc độc kiềm chế, bản thân cũng có thể giải trừ giúp cho.

Tề Duy Ngã đáp:

- Ngươi đừng nói khoác.

A Liệt hỏi:

- Giả tỷ ta thí nghiệm ngay đương trường và chứng minh được ta có thể chống lại chất độc thì ngươi tính sao?

Tề Duy Ngã nhú mày, đáp:

- Võ đạo cao thâm khôn lường. Con người luyện công có thể đến trình độ chống được chất độc nhưng đáng tiếc không thể khiến cho người khác cũng như mình.

A Liệt nói:

- Ngươi làm đó, vừa rồi độc kiếm của Phong Càn đã đã thương hai người. Hẳn

bảo chất độc đó thiên hạ không ai giải cứu được, vậy mà sự thực ta đã giải trừ cho người ta rồi.

Tề Duy Ngã nói:

- Chất độc trên lưỡi kiếm khác hẳn với chất độc Vạn kiếp đan.

A Liệt hỏi:

- Có phải người muốn nói chất độc Vạn kiếp đan còn ghê gớm hơn?

Tề Duy Ngã đây về tự tin đáp:

- Đúng thế!

A Liệt hỏi:

- Ta đã uống Vạn kiếp đan mà vẫn bình yên vô sự. Cái đó còn chưa đủ làm bằng chứng hay sao?

Tề Duy Ngã đáp:

- Vừa rồi ta đã nói:

Người có thể luyện công phu tạm thời kìm hãm được chất độc đó, nhưng vẫn bị tổn hại.

A Liệt nói:

- Người không tin thì trước mặt mọi người lại đưa cho ta mấy thứ độc vật để ta thử nếm xem.

Tề Duy Ngã cười lạt đáp:

- Hay lắm!

Lập tức hắn lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ. Trong bình chứa chất nước xanh

đỏ. Hãn nói:

- Đây là loại thứ nhất.

A Liệt nói:

- Ta cần mời một vị thay ta để giám thị Phong Càn đã.

Tề Duy Ngã nói:

- Người mà bị chất độc phát tác chết người thì bao nhiêu việc trên thế gian chưa làm xong cũng đành bỏ đó, người quan tâm làm chi?

A Liệt nói:

- Không được.

Chàng đảo mắt nhìn toàn đường chỉ thấy có Cao Thanh Vân là hơn hết, nhưng y bận giám thị Lục Minh Vũ, không thể phân tâm được. Còn ngoài ra, kể cả Phong Hỏa Song Kiếm chẳng ai muốn lãnh trách nhiệm này nên không lên tiếng.

Đột nhiên một thanh âm chói tai cất lên:

- Tra công tử! Để huynh đệ đại lao được chăng?

Hãn chưa dứt lời người đã xuất hiện. Chính là Tăng Lão Tam với cái đầu trọc lóc ngồi trên đầu tường lão lại phát ra thanh âm chói tai nói tiếp:

- Huynh đệ không biết tự lượng sức lực, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra toàn trường thì chỉ có một mình Tăng Lão Tam này là trúng cách.

Tăng lão tam nói mấy câu như chọc vào tai mọi người, khiến ai cũng phải buồn nôn. A Liệt cả mừng hỏi:

- Tăng Tam gia đứng ra là phải lắm. Có điều tam gia đừng nói khoác. Tại sao tam gia dám bảo chỉ có mình là trúng cách?

Tăng Lão Tam đáp:

- Trời ơi! Có vậy mà Tra huynh cũng không hiểu, thật khiến cho Tăng mỗ buồn quá. Chắc Tra huynh cũng biết lão tam kính trọng Tra huynh phi thường.

Quần hùng hận mình chẳng thể bịt được miệng lão lại, vì lẽ thanh âm lão đã khó nghe lại còn ra điều trách móc A Liệt, giọng nói càng thêm khả ố.

A Liệt tựa hồ chẳng bực mình vì lão chút nào, chàng nói:

- Vậy tiểu đệ xin lỗi Tăng tam ca. Tiểu đệ đã làm cho tam ca phải thất vọng.

Tăng lão tam đáp:

- Không sao! Không sao! Tra huynh ra đời chưa được bao lâu tất không tránh khỏi điều thiếu sót kinh nghiệm. Ta tin rằng Tra huynh trải qua một thời gian rồi sẽ tiến bộ khác ngày nay nhiều.

A Liệt hỏi:

- Tăng tam ca! Có điều Tam ca chưa nói đến lý do tại sao chỉ có Tam ca trúng cách?

Tăng Lão Tam hỏi lại:

- Tra huynh chưa hiểu thật ư? Tăng mỗ đành nói ra vậy.

A Liệt giục:

- Tam ca nói đi!

Quần hùng rất khó chịu vì phải nghe giọng nói vô duyên lại rườm rà của Tăng Lão Tam.

Lục Minh Vũ lên tiếng:

- Câm họng đi! Người muốn làm gì thì làm. Hà tất phải nói lảm thế!

Tăng lão Tam đảo cặp mắt vô thần ngó Lục Minh Vũ hỏi:

- Người bảo ai cầm họng? Lạ thiệt, người đã làm bao nhiêu điều tàn ác, đáng lý tự mình phải ngậm miệng, lại còn làm oai làm phước, hồng hách cái gì?

Lục Minh Vũ biết Tăng Lão Tam là con người không nên dây vào. Nếu là lúc bình thời thì còn có thể ra tay giết lão được nhưng hiện giờ không thể động thủ, còn gây lời với lão thì chỉ bực tức mà chết.

Hắn liền hỏi:

- Bản nhân chỉ lên tiếng thay cho mọi người, vì không ai muốn dây với người. Người không nhận thấy toàn thể ở đây đều ghét cay ghét đắng người ư?

Hắn khôn khéo làm cho câu chuyện ra to, bắt quàng cả quần hùng vào. Hắn có ý khiêu khích cho người khác lên tiếng.

Tăng lão Tam lại cất giọng khó nghe hơn:

- Dù người là kẻ có tài miệng lưỡi, nhưng bữa nay người không làm trò gì được đâu. Người có biết bao nhiêu cao thủ danh gia trong võ lâm đều muốn giết người. Cả Phong Càn cũng chẳng chịu buông tha người đâu.

Lục Minh Vũ chưa đáp lời thì Tăng lão Tam lại nói tiếp:

- Tra huynh! Tra huynh cũng đã biết Phong Càn là truyền nhân của Ma Giáo. Trong mình hắn rất nhiều công phu cổ quái. Ghê gớm nhất là thuật Di tâm đoạt chí, thuật này có thể khiến cho người ta di chuyển mắt chú ý mà mình không hay có khi còn làm giảm chí phấn đấu nữa.

A Liệt hỏi:

- Chí phấn đấu của tiểu đệ đã giảm bớt chưa?

Tăng Lão Tam đáp:

- Có sút giảm rồi. Nếu là người khác tất bị nguy hiểm nữa.

A Liệt hỏi:

- Tăng Tam ca không sợ hấn ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Đừng nói giỡn! Hấn sợ lão tam thì có. Lão tam chỉ nói thêm mấy câu nữa là tâm thần hấn không tập trung được liệu còn đối phó với lão tam được chăng?

Lão nói câu này rất hợp tình hợp lý. Có điều mọi người vẫn ngấm ngầm thóa mạ lão sao không nói huých toẹt ra mà còn dùng dằng khiến ai nấy đều phải bực mình?

A Liệt đột nhiên bật tiếng cười khoan khoái, khiến quần hùng phải ngạc nhiên.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Sao? Tra huynh tưởng ta nói khoác chăng?

A Liệt đáp:

- Không phải đâu. Tiểu đệ chợt nhớ tới một người. Người đó thường cặp kè với lão tam, bữa nay có đến đây không?

Tăng lão tam đáp:

- Y có đến, chẳng những người thường đi tới Tăng mỗ mà cả người từng chia sẻ họa nạn với ta nữa. Lão ngấm ngầm cho A Liệt hay chẳng những Liễu Phiêu Hương đã tới đây mà còn có cả Phùng Thúy Lam nữa.

A Liệt nói:

- Nếu vậy để tiểu đệ giải quyết xong vấn đề này đã. Hứa Thái Bình hãy nghe đây!

Quần hùng thấy chàng nói vậy đều lắng tai. Hứa Thái Bình hỏi:

- Chuyện gì?

A Liệt đáp:

- Vừa rồi người tự nhận lầm lỡ sa vào tà giáo để đến nỗi phải làm tội mọi cho người. Vậy khi người khỏi bị chất độc kiềm chế, có chịu cải tà qui chính không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Dĩ nhiên ta chịu liền.

A Liệt nói:

- Bao nhiêu người trong Cực Lạc giáo đều phải uống độc dược và bị kiềm chế vĩnh viễn. Tâm tính cũng đổi thành tà ác. Nếu ai sinh lòng phản bội thì tới kỳ không được uống thuốc giải và lập tức mắc phải thảm trạng suốt đời. Tình hình này chắc người đã biết rồi. Ta có đủ lực lượng giải thoát nỗi đau khổ cho người. Còn bao nhiêu người khác ở Cực Lạc giáo cũng có thể cầu ta điều trị cho.

Ta nhất định giữ bí mật, quyết không tiết lộ....

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cao Thanh Vân Đại Chiến Lục Minh Vũ

Tề Duy Ngã lạnh lùng hỏi:

- Người nói một cách quá dễ dàng như vậy thì ai mà tin được? A Liệt đáp:

- Về điểm giữ lời hứa, tất không ai nghi ngờ. Điều mà họ nghi ngờ là ở nơi ta có đủ bản lĩnh chữa được cho họ hay không. Phải vậy chăng?

Hứa Thái Bình nói ngay:

- Đúng thế! Đúng thế!

A Liệt hỏi:

- Phải chăng các vị muốn ta đưa ra đủ bằng chứng mới hết hoài nghi?

Hứa Thái Bình lại đáp:

- Đúng thế! Đúng thế!

A Liệt đồng dục nói:

- Trong Cục Lạc Giáo có một người mà các vị đều nhận biết là Liễu Phiêu Hương cô nương.

Liễu cô nương! Mới cô nương xuất hiện cùng quần hào tương kiến.

Chàng vừa dứt lời, trên đầu tường, một bóng người đàn bà tuyệt đẹp bỗng nhiên hiện ra. Y thị cất tiếng trong trẻo cười hỏi:

- Tra công tử! Công tử triệu tiện thiếp có việc gì?

A Liệt đáp:

- Liễu cô nương! Cô nương đã cải tà qui chính mà vẫn bình yên đó là một bằng chứng rất hùng hồn để các vị nhận xét còn hơn cả muôn vàn lời nói.

Tề Duy Ngã sắc mặt tái mét lớn tiếng:

- Liễu Phiêu Hương! Sau đây ba ngày tất người bị thảm tử.

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Nói bậy! Trước kia ta bị người hãm dọa sợ muốn chết. Nhưng từ ngày ta uống linh dược của Tra công tử ban cho chẳng những giải trừ được chất độc mà còn khôi phục tâm linh sáng suốt nữa, nhớ lại hết những chuyện hồi thơ ấu.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Tra công tử tặng thuốc cho tại hạ thật chứ?

A Liệt lên giọng quyết đoán:

- Chẳng những tặng cho các hạ mà bao nhiêu người Cực Lạc giáo muốn thoát ly vòng kiềm tỏa dù chẳng có ơn oán gì với tại hạ, tại hạ cũng lặng thuốc giải và quyết giữ tuyệt đối bí mật.

Hứa Thái Bình nói:

- Hay lắm!

Rồi hần buông tay lập tức. Nhưng giữa lúc ấy, Phong Càn hú lên một tiếng, người hần tung lên không vọt đi nhanh như điện chớp.

A Liệt phóng đao rất nhanh, tuy đâm trúng Phong Càn nhưng người hần vọt lên nóc nhà nhanh như chớp rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Biến diễn này khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Cao Thanh Vân phát huy đao khí mãnh liệt tuyệt luân kèm chế Lục Minh Vũ. Mặt khác Bùi Khôn Lượng, Nhất Sơn đại sư và bọn Trình Huyền Đạo cũng vận công để phòng viện trợ y.

A Liệt phóng một đao không thu thập được Phong Càn. Chàng quay lại nhìn Tề Duy Ngã và chuyển hướng trường đao chĩa vào người hắn.

Đao thế của A Liệt ghê gớm vô cùng khiến cho Tề Duy Ngã không dám trốn chạy.

Bọn Trình Nhất Trần, Lục Nhất Điều ở phái Ngã Mi liền nhảy vào trường.

Trình Nhất Trần cúi đầu nói:

- Hắn là tên phản đồ của tề phái, khi nào dám làm như thanh bảo đao của Tra công tử...

A Liệt chăm chú nhìn Tề Duy Ngã miệng đáp:

- Đạo trường có điều chưa hiểu. Người này không phải chỉ là bạn đồ riêng của quý phái, mà còn là hung thủ ai ai cũng muốn tru diệt. Vì nếu hắn không cho được vật thì thế lực của Cực Lạc giáo làm gì phát triển được mau lẹ đến thế? Đồng thời hắn lợi dụng tà giáo này bắt bao nhiêu người lành mạnh làm vật thí nghiệm cho độc được của hắn. Thật là một tên tội ác ngập trời.

Lục Nhất Biểu nói:

- Tề phái rất lấy làm xấu hổ, nên muốn mượn cơ hội này tru diệt bạn đồ để gọi là một chút đền tội.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ đoán có mấy vị đại biểu cho quý phái đã tham dự vào cuộc vây đánh nhà họ Tra của tại hạ. Phải vậy không?

Tề Duy Ngã lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Chính là bản nhân.

A Liệt nói:

- Vậy thì hay lắm! Chúng ta là oan gia chạm trán trong quăng đường hẹp. Huống chi tội người thâm trọng, chẳng một ai viện trợ người đâu.

Tề Duy Ngã đáp:

- Phải rồi! Suốt đời ta đem hết tâm lực vào việc chế thuốc, võ công rất tầm thường. Người muốn giết ta là một chuyện dễ dàng.

A Liệt nói:

- Nếu người chịu đem tâm lực một đời nghiên cứu được vật cứu người thì bản nhân hết lòng kính cần. Dù cho có mối huyết hải thâm cừ ta cũng quyết bỏ qua.

Tề Duy Ngã ngửa mặt lên trời cười nói:

- Tư tưởng hủ lậu... Tư tưởng hủ lậu...

A Liệt đáp:

- Đừng nói giỡn. Công cuộc cứu nhân độ thế bao nhiêu thánh hiền thường đã bàn đến. Điều gì đã là chân lý quyết chẳng phải tư tưởng hủ lậu.

Tề Duy Ngã nói:

- Người ta nói thế nào mình cũng theo thì là hủ lậu rồi. Lý luận như người tầm thường quá ai mà không biết.

A Liệt hỏi:

- Vậy người còn muốn nói gì nữa không?

Tề Duy Ngã đáp:

- Lẽ tự nhiên ở đời là người mạnh làm thịt kẻ yếu đuối. Đó là một định lý không bao giờ canh cải. Kẻ bị ăn thịt chẳng phải là kiếp trước làm nên tội nghiệt phải chịu quả báo. Người ăn thịt cũng chẳng phải là điều ác chi hết mà chỉ là lẽ tự nhiên. Vạn vật trong vũ trụ phải thế mới được. Lý lẽ viện ra để bác khước những kẻ giết người chỉ là chuyện vu vơ.

A Liệt lắc đầu nói:

- Người thật là hoang đường.

Tề Duy Ngã khoát tay ngừng lại đáp:

- Vừa rồi thảo luận về vấn đề giết người trên bản chất thiện ác. Bây giờ tiến thêm bước nữa bàn tới phương diện vô giá trị của vấn đề.

Lúc này số đông người đều cảm thấy hoang mang nghi hoặc, một là họ không hiểu hai người nói gì. Hai là họ không biết bàn tới chuyện đó làm chi? Họ tự hỏi:

Nếu Tề Duy Ngã là kẻ tội ác thì phí lời với hắn làm chi? Sao không giết quách hắn đi cho xong chuyện?

Song họ thấy một số người, như Nhất Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Phong Hỏa song kiếm phái Võ Đang và mấy nhân vật địa vị cực cao lại chú ý lắng tai nghe thì họ cho là vụ này phải có nghĩa lý nên tuy họ nóng ruột mà không dám cắt đứt.

Quái y Tề Duy Ngã lại nói tiếp:

- Từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa, tiếp đến họ Hữu Sào dựng lên nhà cửa, ông Toại Nhân dùi cây lấy lửa, Luy Tổ lấy tơ dệt lụa trải mấy ngàn năm, nhân loại tiến bộ, chẳng những về chất độ nhân văn mà cả bách công kỹ nghệ càng tinh tiến. Thủ đoạn tàn sát cũng canh tân chẳng bao giờ cùng tận. Nếu kỹ nghệ hại mạng người mà không canh cải thì sao mỗi ngày một tiến bộ được? Như vậy chứng tỏ những phép tắc tự nhiên phải cải tiến mới có giá trị. Vạn sự trên thế gian chỉ là tương đối, cả thiện hay bất thiện cũng vậy. Nói tóm lại những phép tắc tự nhiên cái gì cũng phải tiến bộ.

Chẳng lẽ ta muốn tiến bộ mà các người lại bảo là ta lầm lỗi ư?

A Liệt tuy cảm thấy hần lý luận không đúng mà chàng cũng không có cách nào bài xích hẳn được.

Nhất Sơn đại sư chậm rãi lên tiếng:

- Lý luận của thí chủ ngay về căn bản đã không đúng. Trong thiện và bất thiện là hai điều tương phản, ở giữa không có chỗ hở để dung nạp một vật gì khác. Nếu một đảng là ác tương đối với một đảng là thiện, thì quãng giữa là bất thiện bất ác. Cũng như nói về lạnh mà không lạnh. Bất cứ vật gì đã lạnh là lạnh, không lạnh là không lạnh, chứ chẳng thể vừa lạnh vừa không lạnh. Nhưng nếu nói về lạnh và không thì ở giữa có thể là ấm. Vật gì đã không lạnh cũng không nhất định là nóng do đó mà có chỗ khác.

Nhà sư nói thao thao bất tuyệt và ai cũng hiểu lão nói gì. Nhưng đạo lý này phải đặt vào đúng mới thích hợp còn đối với huyền diệu thiện ác sống chết thì chẳng có liên quan gì. Đó là một điều mù mịt không ai hiểu cả.

Thiên Phong kiểm khách Trình Huyền Đạo nói tiếp:

- Thí chủ đây chỉ nói về tiến bộ, khoa trương giá trị của tiến bộ. Nhưng thực sự cái mà y kêu bằng tiến bộ chẳng qua là thay cũ đổi mới để lập dị mà thôi. Nói một cách khác:

Theo nhận xét của y thì cái gì khác cũ cũng gọi là tiến bộ. Nếu vậy tiến bộ thật dễ quá, chẳng có chi đáng giá. Bình tĩnh mà nói thì những sự vật, tư tưởng hoặc chế độ cũ chưa chắc đều là cái hay cái đẹp, nhưng cái gì có giá trị mới lưu truyền lại ở đời. Đến lúc nó không hợp nữa thì thành đào thải. Cũng như nói đến lúc nó không còn giá trị gì thì người ta phế bỏ để thay cái mới vào.

A Liệt nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Như thế mới hợp lý.

Trình Huyền Đạo ra chiều trầm tư rồi chậm rãi nói tiếp:

- Bọn bản đạo lấy tư cách là người bên ngoài thực tế thì trên đời chẳng có chuyện gì tiến bộ để nói. Dù là sự vật tối tân cũng là hiện trạng ở đời, có điều con người mới phát hiện ra mà thôi.

Nói một cách khác thì sự vật đã hình thành từ trước, nhưng người chưa biết tới, giả tỷ trong vũ trụ không đạo lý thì âu là sự vật mới mẻ cũng chẳng thể tồn tại.

Đạo trưởng Ngô Tề Duy Ngã bằng cặp mắt sắc bén nói tiếp:

- Tỷ như thí chủ đã phí bao nhiêu tâm huyết chế thành loại thuốc mới mà thí chủ nhận thấy nó không tiến bộ, nhưng sự thực bọn bản đạo thừa nhận khác thí chủ thì nó vẫn tồn tại.

Tề Duy Ngã chau mày hỏi:

- Lý luận của đạo trưởng như vậy là nghĩa là làm sao? Hiển nhiên tại hạ đã sáng chế ra thứ thuốc mới thì sao các vị đi phủ nhận được?

Trình Huyền Đạo đưa ra những thí dụ rõ ràng khiến mọi người trong trường đều hiểu cả, nên thấy Tề Duy Ngã nói vậy đều lắc đầu cho là lý thuyết của hẳn không đúng.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu các hạ không muốn sống thì bọn tại hạ cũng thành toàn cho. Bằng các hạ muốn sống nữa thì bọn tại hạ.... Tề Duy Ngã vội hỏi:

- Thì các vị làm sao?

Lục Minh Vũ là kẻ sĩ tài trí hơn đời mà đờm lược cũng khác người. Trước tình trạng này hẳn vẫn can thiệp vào việc người ta, liền thay Cao Thanh Vân đáp:

- Người ta cũng đem người giết chết. Cao Thanh Vân! Ta nói vậy có đúng không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng!

Tề Duy Ngã hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Cái đó kêu bằng không nói đến chuyện đạo lý.

Y ngửa mặt lên trời cười lạt nói tiếp:

- Mấy năm nay các hạ vì cuộc thí nghiệm thứ thuốc mới, mượn danh từ "tiến bộ" làm việc tàn nhẫn đã giết chết bao nhiêu nhân mạng, đối với những người bị nạn các hạ có nói chuyện "tiến bộ" với họ không? Chẳng lẽ người ta cũng vui lòng chịu chết vì sự "tiến bộ" của các hạ?

A Liệt nói:

- Cái đó nhất định là không rồi. Hà tất còn phải hỏi?

Cao Thanh Vân nói:

- Vì thế nên Tề Duy Ngã các hạ cũng đừng mong bọn tại hạ "tiến bộ" nữa. Bọn tại hạ chỉ cần biết trừ khử các hạ xong, trên đời sẽ được khá nhiều sinh linh khỏi bị họa sát thân là đủ rồi.

A Liệt tiến gần thêm một bước lớn tiếng quát:

- Tề Duy Ngã! Nếu người không đứng ra ngăn cản thì Phong Càn khó mà trốn thoát lưỡi đao của ta. Cứ cá nhân người mà nói thì tội nghiệt cũng đáng chết rồi. Người hãy coi chừng!

Thế đao của A Liệt đã khủng khiếp vô cùng mà những tay cao thủ bốn mặt, trừ bốn năm người giúp Cao Thanh Vân bao vây Lục Minh Vũ, còn hơn chục người tự động kéo ra vây Tề Duy Ngã.

Trong bọn cao thủ này, dĩ nhiên có người đã đầu hàng Cực Lạc giáo, nhưng họ căm hận Tề Duy Ngã vì hắn đưa thuốc cho Lục Minh Vũ làm hại người nên đều muốn giết hắn.

Quái y Tề Duy Ngã trợ trợ một mình mà bị A Liệt cùng bọn cao thủ uy hiếp, chí phần đầu của hắn tiêu giảm hết sạch.

A Liệt vung trường đao quét thành một luồng ánh sáng loé mắt nhằm đưa vào những chỗ nguy hiểm trên thượng bàn Tề Duy Ngã.

Tề Duy Ngã vung kiếm đỡ gạt. Hắn là một cao thủ nổi danh, dù biết cơ sự hồng rỗi cũng phản ứng một chút. A Liệt tấn công liền ba đao mà chưa thu thập được Tề Duy Ngã.

Trình Nhất Trần lớn tiếng hỏi:

- Tên bạn đồ tàn ác kia! Người còn dám chống cự nữa ư?

Y vừa quát vừa vung kiếm toan phóng tới.

Làn kiếm khí ào ạt xô ra, thêm vào tiếng quát phẫn nộ khiến Tề Duy Ngã chấn động tâm thần, trong lòng hoảng hốt.

Giữa lúc hắn phân tâm, A Liệt hú lên một tiếng vung đao chém tới nhanh như chớp. Một tiếng choang rùng rợn vang lên, Tề Duy Ngã cả người lẫn kiếm bị chàng hất ra xa bảy tám bước, té huỵch xuống đất. Trường kiếm tuột khỏi tay, bụng hắn máu tươi vọt ra như suối.

Con người đại ác xuất thân ở danh môn đại phái, nhưng ngấm ngấm làm việc tàn độc tất nhiên đưa đến kết quả thảm khốc này, khiến mọi người đều khoan khoái.

Bây giờ bao nhiêu con mắt đều nhìn cả vào Lục Minh Vũ, nhất là A Liệt.

Lục Minh Vũ trước tình trạng này dù chấp cánh cũng chẳng thể bay lên trời được.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Lục Minh Vũ! Bản nhân đã nói muốn quyết một trận sinh tử với ngươi. Câu đó đến bây giờ hã còn hiệu lực.

Lục Minh Vũ liếc mắt nhìn cục diện rồi hạ quyết tâm hỏi:

- Cao Thanh Vân! Ngươi nói thật hay là nói dối?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bậc đại trượng phu một lời đã hứa, ngựa tứ khôn theo. Dĩ nhiên ta nói thật.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nếu bất hạnh mà ngươi thất bại thì sao?

Quần hùng toàn trường đều không lên tiếng vì nể mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Ngươi tính sao?

Lục Minh Vũ đáp:

- Bản nhân mà không chịu nổi thì có chết dưới lưỡi bảo đao của ngươi cũng không oán hận.

Bằng may mà đắc thắng thì xin được bình yên rút lui.

Quần hùng đều nóng lòng chờ đợi câu trả lời của Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu ta chịu lời ngươi mà các bậc đồng đạo tiên bối hiện diện tại trường cũng nể mặt ta làm theo lời hứa, thì ngươi yên tâm lắm rồi.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nếu không thế thì ta còn nói làm chi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bọn gian tà các người lợi dụng thủ pháp bất chính để ám toán. Còn nhân vật chính phái thật kém về điểm này, nhưng cũng đành chịu chứ không làm sao được.

Thái độ và lời nói của y lộ vẻ ngần ngại, vẫn dè dặt sợ bị mắc bẫy Lục Minh Vũ. Quần hào thấy y cẩn thận nên cũng bớt hẳn khẩn trương.

Cao Thanh Vân lại nói tiếp:

- Lục Minh Vũ! Bữa nay người chạm trán ta là ngày tội ác đã mãn. Ta là người trong lòng vẫn giữ chính nghĩa nhưng lúc hành động tuyệt không câu nệ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phùng Thúy Lam Đại Chiến Ác Ma

Lục Minh Vũ nói:

- Người nói quanh co ta chẳng hiểu ra làm sao? Sao không nói huych toẹt ra?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hay lắm! Nếu nói huych toẹt thì người mà chết dưới lưỡi đao của ta thì chuyện xong rồi. Còn ta mà bị người giết thì ta mời Tra công tử động thủ để báo thù cho ta.

Lục Minh Vũ nghiêm nghị nói:

- Người quanh co hàng nửa ngày trời toàn là lời bỏ đi.

Cao Thanh Vân cười lạt đáp:

- Người lầm rồi! Cái đó là tại dục vọng quá cao nên thất vọng càng lớn mà thôi. Người không tin lời ta thì thử nhìn lại các vị đồng đạo tiền bối chung quanh coi. Có phải các vị thấy Tra công tử ra tay mà ra chiêu hoan hỉ. Cái đó là vì vạn nhất người thắng được ta, nhưng tội ác của người cũng chẳng có cơ hội nào trốn thoát.

Lục Minh Vũ biết là gặp phải tay đối thủ xảo quyệt thâm độc không kém gì mình, không chiếm được phần tiện nghi nên tự nhủ:

- Ta sẽ có cách khác thoát thân.

Bồng Tăng lão tam lên tiếng:

- Ấy, Lục Minh Vũ hãy còn có âm mưu... A Liệt biết quần hào không chịu nổi thanh âm của Tăng lão Tam liền nói:

- Tăng Tam ca! Hãn có âm mưu gì?

Tăng Lao Tâm đáp:

- Ban đầu hãn tạ khẩu kính trọng tài trí cùng võ công của Cao huynh, lúc tỷ thí hãn có thắng cũng không hạ độc thủ. Nhưng Tra công tử quyết không tha hãn, phải vậy chăng?

A Liệt vội hỏi:

- Phải rồi! Lão ca quả là bậc thần tiên đoán trúng phong phúc nhưng khi đó có lợi gì cho hãn?

Tăng lão Tam đáp:

- Hãn cũng muốn đem toàn lực ra tỉ đấu với Tra huynh, nhưng hãn đã nhìn thấy cuộc tỉ đấu giữa Tra huynh và Phong Càn, biết rằng không thể thắng được đành chuẩn bị cơ hội chờ người ta giết chết hoặc đánh trọng thương hoặc thành tàn phế.

A Liệt trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu hãn bị trọng thương hay thành tàn phế tại hạ không thể hạ thủ thêm được nữa, hoặc tiếp tục hạ sát hãn thì hiện giờ tại hạ cũng chưa biết. Mọi người đều lấy làm thú vị vì câu chuyện đã đến chỗ vi diệu. Huống chi trước tình thế biến hóa này họ đều đã dự mưu bằng những tâm cơ rất sâu rộng khiến người nghe phải ngạc nhiên...

Tăng Lão Tam nói:

- Ta biết rồi... ta biết rồi!... Tra huynh tuy là kẻ sĩ nghĩa hiệp nhưng chẳng phải là cái nhân của đàn bà. Vì thế Tra huynh khi nghĩ tới mỗi huyết cừu hoặc trừ ác tận gốc có thể lại hạ thủ giết chết hãn.

A Liệt hỏi:

- Đã thế thì hãn có dùng mưu kế sâu xa không được lợi gì.

Tăng Lão Tam đáp:

- Hẳn cũng như Tăng mỗ có một ý nghĩ khác và đoán rằng có biện pháp khiến Tra huynh không động thủ được.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Biện pháp gì? Sao chính tại hạ lại không biết?

Tăng Lão Tam đáp:

- Coi kìa! Lục Minh Vũ đã xác nhận thuyết của lão tam, nói huych toẹt âm mưu của hẳn nên hẳn cúi đầu ủ rũ.

Mọi người quay ra nhìn Lục Minh Vũ thì quả nhiên hẳn lộ ra thái độ buồn rầu vô hạn đúng như lời Tăng lão Tam.

Cao Thanh Vân lúc này vẫn đề phòng để khỏi bị Lục Minh Vũ hại người một cách đột ngột.

A Liệt lại giục:

- Biện pháp gì Tăng huynh nói đi!

Tăng Lão Tam đáp:

- Hẳn bị trọng thương, võ công mất đến quá nửa rồi, hẳn muốn đem chỗ ẩn thân của Phong Càn đánh đổi lấy cái mạng tàn phế thì Tra huynh tính sao?

Quần hùng đều cảm thấy lão nói có lý. Giả tử Lục Minh Vũ dùng biện pháp này một cách thuận lợi thì rất có thể thành công.

Cao Thanh Vân nói theo:

- Bây giờ Tăng lão sư đã phanh phui chỗ dụng tâm đê hèn của hẳn thì kế đó không ăn thua nữa, Lục Minh Vũ! Người hãy coi chừng.

Y giờ đao nhằm Lục Minh Vũ chém tới. Đối phương cũng vung kiếm thủ thế chỉ trong khoảnh khắc toàn trường dần dựa hơi lạnh thấu xương của đao kiếm tiết ra.

Hai người chẳng những là cao thủ đương thời mà lại là trận đánh quyết sinh tử, dĩ nhiên nó khác với cuộc đấu thông thường. Chính vì thế mà sát khí cùng khí thế của hai người so với lúc bình thường tăng lên gấp mấy lần.

Quần hào đứng xung quanh đều cảm thấy khí lạnh ghê người. Những đóm đuốc bị những luồng kinh phong quạt phập phèo khi tỏ khi mờ.

Cao Thanh Vân hung hãn như con báo, chuồn qua chuồn lại mau lẹ phi thường, thanh bảo đao của y tóa ra một lần tinh quang tấn công mãnh liệt vào thượng bàn và trung bàn Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ ra chiêu "hoa vũ tán phân" kiếm thế quay lộn chung quanh bảo hộ toàn thân.

Đao quang của Cao Thanh vân đi tới đâu cũng chạm phải thế kiếm của Lục Minh Vũ bật lên những tiếng choang choảng. Lục Minh Vũ phải lùi lại mấy thước.

Quần hùng theo dõi cuộc đấu thấy công lực của Cao Thanh Vân đã thâm hậu mà thế đao càng lợi hại đều kinh hãi và khen ngợi không ngớt. Cuộc đấu hiện giờ không có gì đáng bi quan.

Lục Minh Vũ đón đỡ mấy đao của đối phương, trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Ta thử qua võ công của Cao Thanh Vân nhưng bữa nay hiển nhiên khác hẳn ngày trước. Dù trước kia hãn giầu điểm tài nghệ thì sự thực cũng không xa cách nhau nhiều đến thế được.

Hắn cho rằng trong thời gian ngắn ngủi, công lực của Cao Thanh Vân đã tinh tiến một cách không ngờ.

Lục Minh Vũ ý niệm như vậy trong chớp mắt rồi bỏ qua ngay vì hắn sợ mình không thận trọng hể phân tâm là lập tức bị hãm vào tình thế thụ động. Hắn vội thi

triển công lực, cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang, thanh độc kiếm trong tay đâm chênh chếch về phía địch nhân.

Hiện hai bên đứng cách nhau đến bốn năm thước. Lục Minh Vũ ra chiêu này ảo diệu khôn lường, khiến người ta khó mà đoán được hấn tấn công hay phòng thủ.

Cao Thanh Vân trong lòng thoáng cảm thấy thế kiếm của đối phương cản trở mình không nên hạ thủ, khí thế của y lập tức bị ngừng lại một chút.

Người bàng quan thấy Lục Minh Vũ đột nhiên biến thế lợi hại, lại băn khoăn lo lắng cho Cao Thanh Vân.

Nên biết những người bàng quan ở đây toàn là những tay cao thủ lịch duyệt phong phú nhân lực hơn người. Trong cuộc chiến đấu này hiển nhiên Cao Thanh Vân phải phát huy kiếm thế thật kiên cường để áp đảo đối phương. Thế mà hiện giờ kiếm thế của y lại chùn nhụt, trách nào quần hùng chẳng cảm thấy tâm sự trầm trọng.

Lục Minh Vũ nhờ đúng chỗ sơ hở này mà chí phấn đấu cùng kiếm khí của hấn tăng lên rất nhiều.

Chương môn phái Lạc Xuyên là Diêu Văn Thái từ hồi nào tới giờ vẫn nín tiếng đột nhiên quát lớn:

- Lục Minh Vũ! Cổ thuật của người đối với Cao đại hiệp thì phát sinh hiệu lực thế nào được?

Cao Thanh Vân hiển nhiên bị cặp mắt của đối phương chiếu ra những tia kỳ quang mà bị ảnh hưởng. Y được Diêu Văn Thái thức tỉnh liền khôi phục lại thần trí.

Nên biết Cao Thanh Vân đã hiểu cách phá giải cổ thuật. Vừa rồi bất quá là vô tình không phòng bị mà mắc bẫy đối phương. Bây giờ y được Diêu Văn Thái nhắc nhở, liền vận dụng cách phá giải để tiêu diệt những cái mờ ám trong đầu óc.

Lục Minh Vũ hận mình chẳng thể nhảy lại phóng kiếm đâm chết Diêu Văn Thái cho hả dạ. Nếu Diêu Văn Thái không thức tỉnh Cao Thanh Vân thì hấn đã nắm phần

thắng trong cuộc chiến này.

Hiện giờ hẳn không rảnh để nghĩ tới mỗi cảm xúc, vì ánh đao của Cao Thanh Vân vọt đến như cầu vồng bắn tới.

Lục Minh Vũ hú lên một tiếng dài múa tít độc kiếm, thi triển "Đại vân du kiếm pháp" một kiếm thuật chân truyền của Cái Bang. Thân hình hắn như gió đập mưa dồn chọt lui chọt tới. lúc tiến thoái hoàn toàn không để lộ hình tích.

Đường kiếm pháp này là phép màu trấn bang của Cái Bang để tranh hùng thiên hạ. Lục Minh Vũ đã luyện đến chỗ rất tinh thực, chiêu thức kỳ diệu khôn lường, nội lực vô cùng mãnh liệt.

Đao pháp của Cao Thanh Vân sở trường về mau lẹ. Những chiêu đao tri triển như sấm dậy chớp nhoáng.

Hai người chiết chiêu mà đao quang kiếm ảnh xen kẽ nhau khiến quần hào trông hoa cả mắt cơ hồ không phân biệt được thân hình của hai đối thủ.

Quần hùng đều ngưng thần chú ý theo dõi cuộc chiến, trong lòng khẩn trương vô cùng.

A Liệt tâm thần có điều không trấn tĩnh vì để Phong Càn chạy mất rồi mà hắn lại là kẻ thù đệ nhất trong vụ án ở Tra gia. Giả tử Lục Minh Vũ biết được chỗ ở của Phong Càn và hắn đi theo lập tức thì chàng còn có thể trả được mỗi đại thù. Nhưng chính Lục Minh Vũ cũng là tên ác ma chẳng thể buông tha.

Nếu không chịu để Lục Minh Vũ chạy trốn thì dĩ nhiên hắn không chịu nói cho hay Phong Càn lạc lõng nơi đâu. Đó là chỗ không thể giải quyết được vấn đề.

Cuộc đấu sinh tử của hai người đã kéo dài đến mấy chục chiêu. Tốc độ của hai bên đã bắt đầu chậm lại. Chỉ những tay cao thủ mới hiểu được không phải vì họ mệt sức mà là vì sau năm chục chiêu quyết chiến hai bên đều hiểu rằng không thể áp đảo đối phương bằng cách đánh mạnh và đánh mau, nên họ thay đổi chiến thuật là lẽ dĩ nhiên.

Hai người không muốn hao phí tinh lực bằng cách ra chiêu thần tốc mà đối lại cách đánh trong võ học cao thâm, tức là tìm ra nhược điểm sơ hở của đối phương.

Cách đấu này ngoài vốn võ học cao thâm, còn phải so bì nội lực.

Đao pháp của Cao Thanh vân là môn đích truyền của phái Ngũ Đài. Nhưng y được Tiêu Dao lão nhân chỉ điểm, đã biến đổi ít nhiều. Những chỗ tinh kỳ cao diệu thật khiến cho người ta phải thè lưỡi.

Kiểm pháp của Lục Minh Vũ nguyên là nội gia chính tông, lại gồm cả những tuyệt chiêu của các phái khác. Sau cùng là nội công tâm pháp của Nhân Ma. Nó biến thành một kiếm lộ siêu tuyệt.

Mỗi chiêu thức của hai bên đều đi vào chỗ tuyệt diệu xuất qui nhập thần, khó mà tìm được vết tích.

Hai người lại đấu thêm ngoài hai chục chiêu. Cao Thanh Vân tự biết mình không đủ sức nhẫn nại một là vì nội lực của y còn kém đối phương. Hai là phải phân tâm để chống chọi cổ thuật của hãn nêen phí mất nhiều nội lực, chẳng mấy chốc y cảm thấy mình khó lòng chống nổi.

Cao Thanh Vân lộ vẻ nghiêm trọng nhúu cặp mày rậm của y ra chiêu phần nộ khiến người ngó thấy đều biết y ở vào tình trạng bất lợi mà thành cảnh ngộ này.

A Liệt muốn chống kiếm ra giúp Cao Thanh Vân nhưng y đã tuyên bố với mọi người quyết chiến với Lục Minh Vũ đến chết mới thôi. Nếu chàng nhảy vào, lẽ nào y chịu ứng thuận?

Giữa lúc chàng nóng nảy vì tình thế nghiêm trọng thì đột nhiên một bóng người bay vào hạ mình xuống trước mặt mọi người, nhìn lại thì chính là Phùng Thúy Lam, một thiếu nữ nhỏ tuổi xinh đẹp. Người nàng như cây ngọc, mặt phấn môi hồng.

Nàng vừa đứng vững mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng bừng. Phùng Thúy Lam tay trái cầm thanh bảo kiếm cả vỏ tay mặt nắm một vật. Nàng lớn tiếng hô:

- Các vị hãy dừng tay!

Phùng Thúy Lam muốn hai bên bãi chiến nên đã vận nội lực để phát ngôn. Chẳng những quần hùng toàn trường nghe thấy mà chính hai người đang hăng hái chiến đấu cũng nghe rõ.

Quần hùng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cô bé này ý vào cái gì mà bắt người ta phải dừng tay bãi chiến? Nếu hai bên dừng tay thật thì cô làm thế nào?

Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân không lý gì đến nàng. Thực ra hai người có muốn dừng tay cũng phải song phương đồng loạt. Bằng không thì bên này đình chiến tất bị bên kia nhân chỗ sơ hở đánh đòn trí mạng. Nói một cách khác thì họ đã thành thế cưỡi cọp.

Phùng Thúy Lam thấy hai bên không lý gì đến mình, nàng cũng không tức giận, thủng thẳng nói:

- Nếu các vị đã không chịu tự động dừng tay thì ta phải nghĩ cách phân khai mới được.

Khẩu khí của nàng khiến cho bao nhiêu người đang quan chiến đều giật nảy mình.

Nên biết Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân hiện giờ đã thành thế ràng buộc lấy nhau. Mỗi chiêu mỗi thức của hai người đều xen kẽ như đan thì dù là những tay cao thủ như Nhất Sơn đại sư cũng không dám nghĩ tới việc phân khai.

A Liệt lên tiếng ngăn cản:

- Thúy Lam! Cô nương chớ nên mạo hiểm.

Câu này đúng là lời nói trong lòng của quần hùng, nên nhiều người phát âm đồng ý với chàng, hoặc gật đầu để tỏ thái độ tán thành.

Phùng Thúy Lam đảo mắt nhìn chàng cười nói:

- Người hãy coi đây!

Đoạn nàng liệng vật trong tay ra đánh "sâm" một tiếng. Hỏa quang bèn lên tung tóe.

Thật là kỳ dị! Ngọn lửa lập tức biến thành một làn khói mù lan ra bốn mặt tám phương.

Trong khoảnh khắc chỗ nào cũng lửa cháy rần rần coi rất quái đản.

Nguyên Phùng Thúy Lam đã liệng ra một nắm cát màu đen. Đó là một thứ hỏa dược đặc biệt chế thành. Vì nó tản ra rất rộng nên thể lửa bốn mặt vây bọc lấy hai người đang chiến đấu trong trường.

Những người đã luyện võ công thượng thặng thì chẳng sợ gì mà chỉ sợ lửa. Vì thế hai người không kịp thương lượng cùng tự mình lập tức nhảy lùi ra.

Lục Minh Vũ nhảy ra ngoài vòng chiến rồi liền bị Phùng Thúy Lam cản đường. Ngoài ra bọn A Liệt bốn năm tay cao thủ hạng nhất, cũng giương cặp mắt chăm chăm nhìn hẩn. Lục Minh Vũ chau mày nói:

- Hay hơn hết là cô hãy tránh ra.

Phùng Thúy Lam cười khanh khách. Người cô di chuyển đi về phía đối phương, thân hình rất ngoạn mục. Cặp mắt Lục Minh Vũ sáng rực lên chăm chú nhìn vào mặt nàng hỏi:

- Cô có nghe thấy ta vừa bảo sao không?

Cặp mắt xinh đẹp mê người của Phùng Thúy Lam đột nhiên lộ vẻ mơ màng đáp:

- Ta nghe rõ rồi!

Lục Minh Vũ lên giọng kiên quyết:

- Vậy cô hãy theo ta và giúp ta để phá vòng vây.

Cao Thanh Vân đứng ở phía sau cách hai trượng, lớn tiếng quát:

- Thăng cha này lại thi triển cổ thuật rồi!

Mọi người nghe nói chấn động tâm thần.

A Liệt lớn tiếng hô:

- Thúy Lam! Cô chớ mắc bẫy hãn.

Phùng Thúy Lam đột nhiên hai tay phân ra đánh "choang" một tiếng. Thanh kiếm cầm trong tay trái đã rút ra khỏi vỏ.

Dưới ánh lửa kiếm quang đỏ rực khiến người ta cơ hồ không mở mắt được.

Bất cứ phản ứng gì cũng không ngăn cản được Lục Minh Vũ thế mà trước lần ánh kiếm người hãn to lớn bỗng chấn động tựa hồ bị đẩy mạnh xuyt nữa té nhào.

Quần hùng trong toàn trường thấy vậy chẳng ai hiểu ra sao. Chỉ có A Liệt là rõ, chàng buột miệng ta:

- Ủa! Tru tiên diệu kiếm!

Thanh kiếm này là báu vật của Ma Nữ kiếm phái nổi tiếng phi thường trong võ lâm, nhưng hầu như chưa ai trông thấy nên không biết nó.

Những cao thủ danh gia liền hiểu thanh Tru tiên diệu kiếm có một lực lượng thần kỳ khổng chế tâm linh vì thế mà cổ thuật của Lục Minh Vũ liền bị uy hiếp, dĩ nhiên cổ thuật cũng là một công phu về tâm linh.

Phùng Thúy Lam rút kiếm ra rồi, cục diện liền biến đổi, cô nói:

- Lục Minh Vũ! Chắc ngươi không ngờ thanh kiếm này là lợi khí chuyên để kiếm chế Đại phong vân kiếm pháp của Cái Bang. Vì chỉ có thanh kiếm này là uy

hiếp được thân pháp như gió dồn mưa đập về đại phong vân kiếm pháp. Nhưng cái đó còn là thứ yếu. Điều quan trọng nhất là nó phá cỗ thuật mà người phải khổ công rèn luyện nhiều năm.

Lục Minh Vũ hết sức hất đầu lên mới hơi tỉnh lại. Hãn chau mày, cặp mắt nhắm lại một nửa tựa hồ không chịu nổi tinh quang của bảo kiếm. Hãn hỏi:

- Thanh kiếm này người lấy được ở đâu?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Sư thư của ta tuy bị người làm trò chơi trong lòng bàn tay mà y vẫn tỉnh táo không bị mê muội, thu cất được thanh kiếm này, lúc lâm chung y mới uỷ người nói cho ta hay.

Lục Minh Vũ thở dài nói:

- Nếu vậy thủy chung nàng chưa thật lòng yêu ta. Bằng không thì nhất định nàng đã cho ta hay thanh kiếm này cất dấu nơi nào.

Một tên ác ma nhất đời lại làm bang chúa Cái Bang uy danh vang lừng thiên hạ mà đột nhiên thốt ra những lời ủy mị, thật không ai tưởng tượng được.

Phùng Thúy Lam nói:

- Không phải đâu! Chính vì y yêu người mà phải đón lấy kết quả bi thảm khủng khiếp.

Lục Minh Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Người nói vậy là nghĩa làm sao?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Trong lòng y yêu người tha thiết, một mặt y biết người là tên ác ma tàn độc. Dĩ nhiên y nhận ra thế nào là thiện là ác gây ra bởi thanh kiếm này. Nói tóm lại y chẳng thể xa rời người mà cũng không thể yêu người hết lòng hết ý, nên y sa vào

bước đường hủy diệt điên khùng.

Quần hào nghe nàng nói hiểu đại khái. Còn hiểu rõ đầu đuôi một cách sâu xa chỉ có mình A Liệt.

Chàng đã có một đoạn nghiệt tình với Tô Ngọc Quyên. Mụ đã nói cho chàng hay muốn kiếm một người khác khả dĩ thay thế Lục Minh Vũ. Có thể mới mong thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Bất cứ là ai ở vào tình cảnh Ngọc Quyên cũng chẳng thể giữ tư cách hoàn toàn.

Lại nghe Lục Minh Vũ nói:

- Té ra là thế! Hỡi ơi! Đáng trách ta không biết sớm một chút. Ta mà biết sớm đã không đối đãi với nàng như vậy.

Phùng Thúy Lam giơ thanh bảo kiếm lên nói:

- Chuyện phiếm hãy gác lại. Bây giờ ta muốn thỉnh giáo võ công của người đây.

Lục Minh Vũ bị kiếm khí bức bách phải lùi lại hai bước. Phùng Thúy Lam quát lên một tiếng nhảy xổ tới phóng liên ba kiếm veo veo ánh kiếm loé ra muôn đạo hào quang.

Lục Minh Vũ loạng choạng lùi lại. Lúc hắn đỡ gạt đã tỏ ra sức lực bạc nhược, ánh mắt láo liên, không còn gì là phong độ.

Quần hào nhận thấy trận đánh này, Lục Minh Vũ không thể chống nổi hai chục chiêu, tất phải chết dưới lưỡi kiếm của Phùng Thúy Lam ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm tựa hồ trút được khối nặng trong lòng.

Quả nhiên mới sáu chiêu Lục Minh Vũ bị trúng kiếm vào đùi ôm tay nhăn nhó. Hiển nhiên hắn không còn sức lực.

Đột nhiên trong đám đông có bốn người kế tiếp phát ra những tiếng rú thê thảm. Coi tình hình là đủ biết những tên địch còn ẩn nấp chung quanh, ngấm ngấm tập kích. Quần hùng toàn trường toàn là cao thủ danh gia nhân gặp diễn biến đột

ngột nên không khỏi nhốn nháo cả lên.

Nguyên những người bị ám toán kêu rú té nhào cũng là những tay cao thủ đủ biết địch nhân không phải hạng tầm thường.

Cả bọn A Liệt, Cao Thanh Vân cũng xoay mình nhìn ra ngoài để điều tra và chuẩn bị lập thành một trận chiến giữa bọn chúng.

Nhưng địch nhân chưa tìm ra thì trong chiến trường đã xảy cuộc đại biến. Lục Minh Vũ nhân lúc nhốn nháo không ai để ý liền vung kiếm chém tới khiến Phùng Thúy Lam phải lùi lại một bước.

Hắn vội rút ở sau lưng ra mặt cây nhuyễn tiên lấp lánh ánh bạc. Toàn thân cây roi là những đốt xương lớn bằng ngón tay cái chấp lại.

Hắn cầm tiên trong tay rồi, chiêu thức lập tức biến đổi, tinh thần hắn cũng phấn khởi lên nhiều.

Phùng Thúy Lam biết Lục Minh Vũ bỏ hết võ công Cái Bang mà sử dụng nội ngoại công đích truyền của Nhân Ma, nên hắn làm cho uy lực của Tru tiên diệu kiếm giảm mất quá nửa.

Lục Minh Vũ võ công cao thâm nên dù chỉ còn một nửa lực lượng cũng đủ khiến cho cục diện lập tức cải hoán. Nếu Phùng Thúy Lam không có Tru tiên diệu kiếm trong tay tức là không còn lực lượng để khống chế Lục Minh Vũ thì nhất định nàng phải chết dưới cây roi bằng xương khô sắc bạc.

Lục Minh Vũ đánh ra bốn chiêu liên hoàn và đã kiềm chế được thế công bằng với Tru tiên diệu kiếm của đối phương. Giữa lúc ấy có tiếng người ta:

- Bọn họ trúng độc cả rồi...

A Liệt giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao, để tại hạ lại coi?

Bao nhiêu người đổ ý cả vào chàng mà lúc này Lục Minh Vũ đã vân hồi cục thế. Hắn thấy có cơ hội liền thi triển tuyệt chiêu "Cấp lưu dừng thoát" chuồn ra ngoài vòng chiến. Phùng Thúy Lam thét lên:

- Hắn chạy thoát rồi...

Mọi người đang nhốn nháo vội quay đầu nhìn lại.

Lục Minh Vũ đang nhảy qua quăng giữa Diêu Văn Thái và Lục Nhất Điều. Lục Nhất Điều vung kiếm lên quét ngang vào lưng Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ xoay tay quật cây khô lâu tiên trở lại. Giả tỷ lúc này không có Diêu Văn Thái vừa nhảy tới nơi đánh ra một chưởng thì phát tiên của Lục Minh Vũ đã đánh Lục Nhất Điều thành trọng thương rồi.

Chưởng lực của Diêu Văn Thái là võ lâm nhất tuyệt. Lục Minh Vũ bất đắc dĩ phải vung tay trái lên nghênh địch. Hai tay đụng nhau đánh "binh" một tiếng.

Lục Minh Vũ miệng học máu tươi nhưng thân hình không ngừng lại chút nào vượt ra khỏi trùng vi.

Mặt ngoài cũng còn một phần nhân mã của các môn phái nhưng không phải là cao thủ hạng nhất nên đành để Lục Minh Vũ lướt nhanh như gió, chớp mắt đã mất hút. Bên này bọn A Liệt, Cao Thanh vẫn nhìn được chỗ nọ phải bỏ chỗ kia. Chỉ sếnh một chút mà Lục Minh Vũ thoát khỏi trùng vi.

Cao Thanh Vân hô:

- Phải rượt theo cho mau.

Y nhún vai nhảy vọt lên nóc nhà nhìn về phía Lục Minh Vũ trốn chạy để rượt theo.

Nhưng A Liệt vẫn đứng lên. Chàng xoay mình nhìn lại bọn cao thủ các môn phái bị thương nằm lã dưới đất.

Chàng vừa ngó tới đã biết ngay là chuyện gì rồi nhưng ngoài mặt làm bộ ngờ ngạc hỏi ; - Lạ thật! Vụ này là thế nào đây?

Quần hùng tại trường đèn là những tay bôn tầu giang hồ chẳng ít thì nhiều, vừa trông những người té là đã nhận ra có Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội, liền hiểu ngay những người nằm đây đều là cùng phường ở Cực Lạc giáo. Sở dĩ bọn họ hôn mê té nhào là vì chất thuốc Vạn kiếp đan phát tác.

Chỉ trong chớp mắt, hai người rên la thê thảm khác nào heo bị chọc tiết. Sau một lúc, bao nhiêu người té nhào đều kêu rú. Thanh âm này nếu ở người thường phát ra chẳng có chi đáng kể, nhưng đây là những nhân vật đã dày công rèn luyện thể chất khác người thường nhiều, nên tiếng rú càng khùng khiếp, khiến người nghe phải kinh tâm động phách, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Ai cũng hiểu rằng những nạn nhân đang bị đau khổ đến cùng cực.

Bọn Phong Hỏa song kiếm Trình Huyền Đạo, Hà Huyền Thúc phái Võ Dương, Nhất Sơn đại sư phái Thiếu Lâm, Mai Am chủ phái Hoa Sơn, Trịnh Nhất Trần, Du Nhất Phong phái Nga Mi, Bùi Khôn Lượng ở Thần Câu Môn và Diêu Văn Thái ở phái Lạc Quyên, tất cả đến hơn bọn chục tay cao thủ hạng nhất đều vây quanh A Liệt, để xem chàng bảo sao....

A Liệt nói:

- Các vị đừng trông vào tại ha.... Nhất Sơn đại sư ngắt lời:

- Tra thiếu hiệp chẳng đã nói nếu những người này bị chất độc phát tác thì cứ trông vào thiếu hiệp là gì?

Bao nhiêu người khác đều lên tiếng phụ họa.

A Liệt sừng sốt nói:

- Bọn họ bị chất độc phát tác?

Trình Huyền Đạo ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hiển nhiên gã tinh thông y đạo. Có phải chất độc phát giác hay không, dĩ nhiên gã biết rồi, sao lại làm ra vẻ không hiểu, phải chăng còn có nguyên nhân nào khác?

Vì thế lão không nói gì chỉ ngấm ngấm suy xét đạo lý bên trong.

Tăng Lão Tam cùng Liễu Phiêu Hương và Phùng Thúy Lam cũng châu đầu vào coi.

A Liệt giả vờ hỏi Liễu Phiêu Hương:

- Liễn cô nương đã hiểu uy lực của Vạn kiếp đan. Những người này có phải bị chất độc Vạn kiếp đan phát tác không?

Liễu Phiêu Hương trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đường như phải mà lại tựa hồ không phải...

Mu nói câu này chẳng khác nào mù không trả lời.

Tăng Lão Tam nói:

- Tra công tử! Mời công tử lại đây...

Rồi lão cùng A Liệt lui ra một chỗ. Tăng Lão Tam khẽ hỏi:

- Hiển nhiên là Vạn kiếp đan phát tác, sao Tra huynh còn hỏi Liễu Phiêu Hương?

A Liệt đáp:

- Mụ quả là người rất thông minh cố ý trả lòi nước đôi. Tình thực mà nói thì tiểu đệ vừa trông liền hiểu ngay là độc lực của Vạn kiếp đan phát tác. Do đó có thể nhất quyết những người này đều đã qui đầu Cực lạc giáo.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Phải chăng mối oan khí trong lòng Tra huynh không thể nhẫn nại được?
Những người bị té đó đã tham dự vào cuộc gia hại họ Tra và kể như tông phạm...

A Liệt lắc đầu ngắt lời:

- Mối oan khí nhẫn nại được hay không là chuyện khác. Vấn đề là ở chỗ những người này đột nhiên chất độc phát tác do bàn tay nào đã hạ thủ?

Tăng Lão Tam chấn động tâm thần đáp:

- Tra huynh hỏi rất có lý. Theo lẽ thì chất độc phát tác phải có kẻ sớm người muộn, quyết không thể cùng một lúc phát tất cả được, trừ phi có người ám toán đã ngấm ngấm thi triển thủ đoạn. Vụ này lại xảy ra giữa lúc Lục Minh Vũ ở vào hoàn cảnh rất nguy cấp, những người đó đột nhiên té nhào khiến hẳn có cơ hội tẩu thoát, càng khiến cho chúng ta phải suy nghĩ.

Phùng Thúy Lam và Liễu Phiêu Hương cũng chạy lại. Phùng Thúy Lam hỏi:

- Các vị bàn chuyện gì thế?

Mụ và bọn Tăng Lão Tam tuy không phải người danh môn chính phái, nhưng đều được A Liệt coi là những nhân vật có thể tin cậy.

Âu Dương Tinh cũng chạy tới nơi. Mắt nàng lấp lánh lộ vẻ đối nghịch nhìn Liễu Phiêu Hương và Phùng Thúy Lam.

A Liệt trong lòng ngờ vực, chàng nói:

- Giả tử còn có người địa vị rất tôn cao viện trợ Lục Minh Vũ thì phải là tay đáng sợ, tử như một tên đệ tử nào khác của Nhân Ma, trà trộn vào đám cao thủ danh gia. Nếu đúng như vậy, chúng ta phải lập tức điều tra cho biết mới được.

Liễu Phiêu Hương giật mình hỏi:

- Điều tra bằng cách nào?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng chưa biết.

Tăng Lão Tam nói:

- Theo nhận xét của lão tam thì Nhân Ma đã cho hai tên đệ tử ra mặt, làm gì còn có tên thứ ba. Nhưng hiện giờ xảy tình trạng này, chúng ta chẳng thể không hoài nghi được.

Âu Dương Tinh lên tiếng:

- Tiểu muội tưởng nên thương lượng với Trình Chân Nhân xem sao.

Phùng Thúy Lam gạt đi:

- Mỗi hoài nghi này càng ít người biết càng hay.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cuộc Điều Tra Tông Tích Ác Ma

Bên kia mười mấy vị cao thủ danh gia nổi tiếng thiên hạ cũng biết vụ này có điều ngoắt ngoéo nên A Liệt chưa chịu ra tay giải cứu. Họ xâm xì bàn tán và đưa mắt nhìn mấy người bên này ra chiều nghi hoặc.

Trình Nhất Trần đạo nhân nói:

- Mỗi cừu hận của Tra công tử khó bề tiêu giải nên chàng không chịu ra tay có lẽ vì thế cũng chưa biết chừng.

Bùi Khôn Lượng thờ dài nói:

- Giả tử chàng bỏ mặc mấy người này cũng không thể trách được.

Nhất Sơn đại sư trầm ngâm nói:

- Vụ này e rằng không giản dị như vậy. Ngay trong tộ phái cũng có một tên đệ tử bất thiện mà chàng căm hận sâu xa, gã bị kiếm độc đã thương, chàng vẫn ra tay giải cứu thì sao?

Trình Huyền Đạo nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì Tra công tử quả là kẻ sĩ nghĩa hiệp chân chính đời nay. Cứ coi việc Lục Minh Vũ vừa chạy thoát, chàng lấy việc cứu người là trọng hơn rượt theo kẻ địch thì đủ biết. Huống chi Lục Minh Vũ lại là kẻ tử thù của chàng...

Mai Am chủ nói:

- Đúng thế! Tra công tử lòng dạ Bồ Tát thật khiến người ta phải kính trọng.

Chương môn Thất Tinh môn là Nhâm Viễn thủng thủng nói:

- Nhất định Tra công tử vấp phải vấn đề nan giải, nên đang thương lượng với mấy người khác.

Y đảo mắt nhìn bảy người nằm rên ta dưới đất nói tiếp:

- Theo ý kiến của tại hạ thì không gì bằng hãy đưa mấy vị này vào trong thành, đồng thời phái khoái mã đi mới độc sư Kim Thụ tới hoặc giả y có cách cứu trị được chăng?

Mọi người đều tán thành, chỉ mình Trình Huyền Đạo không đồng ý đáp:

- Chúng ta hãy chờ một chút xem sao đã. Cục diện bữa nay vi diệu vô cùng. Chúng ta hiển nhiên chẳng có liên quan gì đến vụ Tra gia. Đồng thời trong các phái cũng chỉ một số ít tham dự vào vụ án lưu huyết đó. Nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa được A Liệt tín nhiệm. Đó là một điều dễ nhận ra.

Nhất Sơn đại sư nói:

- Trình đạo huynh nói phải lắm.

Trình Huyền Đạo nói:

- Vì thế mà chúng ta cần một người trung gian làm môi giới mới dễ nói chuyện.

Đạo nhân đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói:

- Nhân vật có thể làm trung gian là Cao Thanh Vân đại hiệp, nhưng hiện giờ y đang rượt theo Lục Minh Vũ, vậy chúng ta phải chờ y trở về sẽ tính.

Diêu Văn Thái xen vào:

- Sáu bảy tay cao thủ Cái bang cũng đang rượt theo Lục Minh Vũ.

Du Nhất Phong nói:

- Không hiểu đến bao giờ bọn họ mới trở lại?

Nhất Phong nói rồi cất bước toan chạy đi, nhưng Nhâm Viễn đột nhiên cản lại nói:

- Du huynh hay chờ một chút.

Phân kim thủ Du Nhất Phong ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Nhâm huynh có điều chi dạy bảo?

Nhâm Viễn đáp:

- Phải chăng Du huynh muốn đi liệu lý di hài của lệnh sư đệ?

Y muốn nói về Quái Y Tề Duy Ngã.

Du Nhất Phong gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Nhâm Viễn nói:

- Hẳn chuyên về y học dùng độc rất cao minh khiến cho bao nhiêu cao thủ danh gia phải cúi đầu nghe lệnh. Nay tuy hãn chết rồi nhưng quyết không nên đựng vào di thể cùng đồ vật của hãn.

Còn việc thu lượm mai táng thì hay hơn hết là để những tay chuyên môn xử lý.

Câu nói của Nhâm Viễn ngay thẳng làm cho người phái Nga Mi không được khoan khoái, nhưng rất đúng lý khiến ai cũng khâm phục.

Du Nhất Phong gật đầu đáp:

- Đa tạ Nhâm huynh đã nhắc nhở.

Những người nằm dưới đất vẫn lăn lộn kêu gào làm người nghe rất đổi bần

khoản, hồi hộp.

A Liệt nhìn Âu Dương Tinh nói:

- Phiền cô nương lấy cho một thùng nước.

Âu Dương Tinh chưa trả lời thì Phùng Thúy Lam nói:

- Một mình y làm thế nào được? Để tiểu muội đi với y.

Nguyên Phùng Thúy Lam coi mục quang Âu Dương Tinh đã hiểu y ghen tức. Nhất là A Liệt nhờ nàng việc này tựa hồ có ý bảo nàng xa ra, nên Âu Dương Tinh nhất định không chịu.

Âu Dương Tinh thấy Phùng Thúy Lam nguyện ý đi với mình thì vui vẻ làm ngay.

Hai cô vào nhà trong nhờ có mục quang hơn người, nhìn rõ cả lu nước trong bóng tối, liền múc lấy một thùng.

Lúc kiểm nước Phùng Thúy Lam có nói:

- Sau khi công cuộc bữa nay kết thúc tiểu muội lui khỏi giang hồ làm kẻ vô danh sẵn sóc việc nhà.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Thật thế ư?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Dĩ nhiên là thật, tiểu muội nói ra cô nương đừng cười. Tiểu muội đã yêu họa sư Kim Cung Hữu. Y không hiểu võ công cũng chẳng có điều chi sở trường mà chỉ có nét họa khiến người đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái.

- Phùng thư thư! Thư thư bình luận như vậy là không công bằng. Nét bút tức là bản lãnh của y đó, hơn nữa y đã là người được thư thư thương mến thì nhất định

còn có nhiều bản lãnh khác.

Phùng Thủy Lam thấy giọng nói của nàng chân thành liền hiểu ngay và có quyết định từ nay không nên thân cận với A Liệt. Cô liền cười nói:

- Âu Dương cô nương nói có lý, tiểu muội không nên bình luận như vậy là phải.

Hai người lúc đi đường đều vui mừng hớn hở. Âu Dương Tinh cầm thùng nước đưa cho A Liệt.

Liễu Phiêu Hương đi tạt ngang ra đằng trước khẽ huých khuỷu tay vào Phùng Thúy Lam.

Phùng Thùy Lam lộ vẻ băn khoăn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Liễu Phiêu Hương khẽ hỏi lại:

- Dường như có điều khác lạ! Chuyện gì vậy?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Tiểu muội đã đi đến một quyết định, chẳng hiểu có đúng không?

Liễu Phiêu Hương là một phu nhân kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Mụ xoay chuyển ý nghĩ hiểu ngay, nói:

- Âu Dương tiểu thư kia không còn điều gì lo phiền nét mặt lộ vẻ hí hửng. Ta tin rằng điểm này có liên quan đến quyết định của ngươi.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Đúng thế!

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Người nghĩ thế cũng phải. Nhưng nếu người bị thương quá đỗi thì quyết định đó lại không phải.

Phùng Thúy Lam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Bị thương thái quá ư? Tiểu muội không có cảm giác mãnh liệt gì hết, có điều trong lòng không khỏi băng khuâng tựa hồ đánh mất vật gì. Liễu Phiêu Hương tùm cười nói:

- Cái đó thì không trách được vì ta nhận thấy giữa người và Tra công tử đã phát sinh tình cảm, tuy người cho là không thích hợp mấy, nhưng đầu sao y vẫn là chàng trai bảnh khiến cho người ta khó lòng quên được.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Liễu tỷ tỷ nói phải lắm!

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Muội muội vì ai nỡ đành xa Tra công tử?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Cái đó tỷ tỷ cũng biết rồi. Y chính là Kim Cung Hữu.

Trong đầu óc Liễu Phiêu Hương hiện lên một gã trai phong lưu nho nhã. Mụ ngẫm ngẫm thờ dài tự nhủ:

- Chẳng những ta quen biết gã mà còn ở với gã khá nhiều ngày. Tuy ta chỉ yêu cầu gã họa hình mà sự thực...

Mn vội cắt đứt lòng tư tưởng, thủng thẳng hỏi:

- Kim Cung Hữu ư? Gã là một họa sư vẽ người khéo vào bậc nhất. Không hiểu gã đã họa hình người chưa?

Phùng Thúy Lam gật đầu đáp:

- Có họa một bức rồi.

- Ta tin rằng bức vẽ kia khiến tâm linh người hoà hợp. Thêm vào đó ngày trước đến Giang Nam lấy kiếm, dọc đường sớm tối nhìn thấy nhau rồi phát sinh tình cảm.

Phùng Thúy Lam nói:

- Đúng thế. Hiện giờ y một mình ở Hàng Châu đợi tiểu muội.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Bây giờ ở đây ta mừng người trước vì gặp được lang quân đúng mỗi lương duyên tiền định....

Phùng thúy Lam hỏi:

- Cám ơn Liễu tỷ tỷ! Còn tình trạng của tỷ tỷ thì sao?

Cô định hỏi mục phải chăng mục cùng Tăng Lão Tam ở với nhau. Nhưng Tăng Lão Tam lại là con người ai cũng chán ghét nên không tiện nói ra.

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Về chi một cánh hoa tàn, được người không rẻ bỏ lại còn cạy mai mỗi hỏi ta làm vợ. Ta tự lấy làm thỏa mãn rồi.

Phùng Thúy Lam ngấm ngấm kinh hãi nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, chỉ nói mấy lời chúc hạ. Bên kia A Liệt đã lấy một cánh hoa tiên đem bỏ vào thùng nước chờ một chút rồi xách đi.

Tăng Lão Tam theo sau chàng.

Hai người thương nghị xong rồi, đều hy vọng thùng nước này giải được bách độc và hấp dẫn kẻ ra tay. Nói một cách khác, bước đầu tiên hai người chú trọng đến việc điều tra kẻ đã thi triển độc thủ.

Quần hào đều chú ý theo dõi động tác của hai người và phỏng đoán về thùng

nước này có tác dụng gì. Dĩ nhiên mọi người đã nhìn thấy A Liệt bỏ một vật vào thùng nước nhưng không tin như vậy đã đủ trị độc cho mọi người.

Trình Huyền Đạo cất tiếng hỏi trước:

- Tra công tử! Công tử đã tìm ra cách chữa trị cho họ chưa?

A Liệt đáp:

- Cứu trị tận gốc thì không phải chuyện dễ dàng. Nhưng tạm thời giải thoát cái đau khổ chẳng khó khăn gì. Xin các vị múc nước trong thùng này đổ vào miệng những người bị nạn là xong.

Chàng vừa nói câu này, người các phái liền ra tay để cứu bạn đồng môn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bao nhiêu tiếng kêu rú đều yên lặng. Quả nhiên cách chữa của A Liệt đã sinh hiệu lực.

Quần hùng lộ vẻ hoan hỉ đến trước mặt A Liệt tạ ơn, nhưng A Liệt và Tăng Lão Tam lúc này càng thêm nghi hoặc, vì hai người chỉ chờ phản ứng của quần hào để tìm ra kẻ khả nghi. Ngờ đâu cho đến bây giờ chưa được kết quả gì.

A Liệt không nhin được liền kéo Trình Huyền Đạo ra một chỗ nói cho lão nghe mỗi nghi ngờ trong lòng mình, rồi tiếp:

- Nếu chúng ta không tra ra được kẻ đã thi triển thủ pháp phát độc thì bao nhiêu công trình đều vô dụng hết. Phong Càn và Lục Minh Vũ với nhân vật này chẳng kém gì nhau. Không biết làm thế nào cho được.

Trình Huyền Đạo lẳng lặng không lên tiếng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Công tử và Tăng thí chủ trong lòng đã sẵn thành kiến nên ước lượng đích nhân quá cao mình.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì hành động của Phong Càn và Lục Minh Vũ khiến công tử ra thành khẩn trương, nghĩ rằng bọn ác ma này thủ đoạn cao cường và cho rằng còn một tên ghê gớm lẫn quất trong bọn ta. Nhất là những người này chất độc phát tác một cách đột ngột đồng thời ngã ra tựa hồ có kẻ thao túng...

A Liệt nói:

- Đúng thế!

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo cũng thừa nhận có kẻ thúc đẩy chất độc phát tác mới khiến bấy nhiêu người té nhào cùng một lúc. Nhưng vừa rồi Nhâm Viễn huynh đã nói một câu khiến bần đạo không cho là còn có người ẩn nấp trong bọn ta.

A Liệt càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Theo nhận xét của đạo trưởng thì biểu hiện này do nguyên nhân nào?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Lúc Du Nhất Phong toan đi mai táng thi thể Tề Duy Ngã, Nhâm huynh cảnh cáo hẳn đừng vọng động vì e có chất độc hại người được, nghe câu đó thì Tề Duy Ngã chết rồi vẫn có thể phát độc, chẳng lấy chi làm lạ.

A Liệt tình ngộ cất bước tiến về phía Tề Duy Ngã. Chàng nhìn kỹ lại thấy một tay hãn chìa ra úp xuống đất. Kẽ tay còn ẩn hiện màu xanh biếc, coi rất khả nghi. Ai cũng sợ độc công của Tề Duy Ngã, chỉ có A Liệt là thân nhiên cúi xuống lật bàn tay hãn lên, thấy có một cái bình nhỏ đã mở nút và một thứ nước màu xanh chảy ra. Vì thế bên mình và kẽ ngón tay hãn đã nhuộm vết xanh lè.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí. Chàng cầm bình dốc chỗ nước còn lại vào kẽ tay đã có màu xanh, và cả người hãn. Sau đó chàng nhìn Nhất Sơn đại sư gật đầu.

Vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này liền sai hai lên đệ tử cầm phương tiện sạn khoét một hố sâu ở góc viện.

A Liệt chính mình kéo thi thể Tề Duy Ngã bỏ xuống huyệt. Hai nhà sư kia liền cuốc đất đổ xuống vùi xác chết thật sâu. Sự việc bên này dường như đã kết thúc một đoạn.

Những nhân vật đầu não các phái đều hạ lệnh cho đệ tử giải tán về nơi trú ngụ. Chỉ còn những nhân vật đầu não được Diêu Văn Thái mời đến sảnh đường ngồi chờ Cao Thanh Vân trở về.

Trong sảnh đường đèn lửa huy hoàng, nhưng chẳng bao lâu trời đã sáng rõ. Bọn người này chập vật suốt đêm mà không ai lộ vẻ mỏi mệt. Quần hùng đang chờ đợi thì thấy Cao Thanh Vân trở về, coi nét mặt y cũng biết cuộc rượt theo không đem lại kết quả.

Mọi người tâm tình trầm trọng. Thực tình Cực Lạc Giáo đã tan vỡ, Phong Càn và Lục Minh Vũ đều ôm thương trốn chạy nhưng hai tên đầu tội này mà không bắt được thì sau đây một thời gian, tro tàn lại cháy lên, võ lâm lại nổi sóng gió.

Mặt khác vụ huyết án nhà họ Tra hiện nay đổ cả lên đầu Phong Càn và Lục Minh Vũ, nhưng thực ra cả bảy môn phái lớn cũng không thoát khỏi mối liên can. Vì thế mà hai tên Phong, Lục còn ngày nào chưa chết là bảy phái lớn cảm thấy vụ huyết án nhà họ Tra chưa kết thúc, không khỏi ngay ngáy lo âu. Bảy môn phái trên đường Quan Lạc như phái Lạc Xuyên, Thanh Long hội, Thất Tinh môn đều động viên toàn lực xục tìm Phong Càn và Lục Minh Vũ xem lạc lõng nơi đâu.

Những môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đương cũng giúp đỡ điều tra. Còn các môn phái khác không ở trong phạm vi thế lực này chỉ chờ nghe tin tức. Cả bọn A Liệt, Diêu Văn Thái cũng vậy.

Quang âm thối thoát, bốn ngày trôi qua mà tin tức về Lục Minh Vũ và Phong Càn vẫn như đá chìm đáy biển, chẳng thấy tăm hơi chi hết. Bao nhiêu người đều chán nản.

Nên biết Lục Minh Vũ đã làm bang chúa Cái Bang lại ngấm ngầm làm giáo chủ Cực Lạc giáo nên thể lực rải rác khắp nơi trong nước. Hẳn lại là người xảo trá đa nghi, kinh nghiệm phong phú sắp sẵn những chỗ ẩn thân bí mật vô phương tìm kiếm. Chuyện đó chẳng có chi là lạ.

Trừ phi Lục Minh Vũ không nơi bí mật chẳng nói làm chi. Hẳn mà có thì người Cực Lạc giáo cũng chẳng thể biết được, hẳn mới dám ẩn lánh.

Còn Phong Càn tuy là kẻ chủ chốt trong vụ huyết án, nhưng trước nay hẳn vẫn ở trong bóng tối, người giang hồ ít kẻ biết hẳn là nhân vật thế nào.

Bởi những lẽ trên, không một ai tra ra được những thân nhân hoặc bạn hữu có liên quan tới hẳn. Trước tình trạng này muốn tìm ra nơi ẩn lánh của hẳn còn khó hơn cả Lục Minh Vũ.

Các môn phái lớn liền tập trung toàn lực dò la tin tức Lục Minh Vũ. Chỉ có cách tìm thấy Lục Minh Vũ rồi là tìm ra Phong Càn chẳng khó khăn gì.

Trong thành Lạc Xuyên ít ra có đến hàng ngàn người tra xét Lục Minh Vũ. Họ đều là môn đồ phái Lạc Xuyên, Thất Tinh Môn, Thanh Long hội và một số người được các phái Thiếu Lâm, Võ Đương động viên. Vì thế có thể nói là bao nhiêu nhà cửa trong thành Lạc Dương đều bị theo dõi.

Lạc Dương tỷ như trung tâm của mạng lưới tản ra bốn mặt tám phương. Phía đông đến thành Khai Phong, phía bắc đến Thái Nguyên, phía tây đến Trường An, phía nam đến những đất Hán Trung, Từ Dương. Dĩ nhiên một địa khu rộng lớn như vậy, nguyên một việc chuyển tin tức cũng đã mất nhiều ngày. Huống chi chưa tìm ra được người lẫn tránh thì dù mọi việc có thuận lợi đến đâu cũng mất ít ra là mười ngày mới có kết quả.

Ai cũng hy vọng Lục Minh Vũ và Phong Càn hãy còn lẫn quất ở vùng Lạc Dương. Nếu chúng ra khỏi Lạc Dương xa chạy cao bay thì khó mà tìm thấy được.

Đêm đã qua canh tư, trong thành Lạc Dương không tìm được manh mối chi hết. Ai cũng cho rằng Lục Minh Vũ và Phong Càn đã lọt lưới rồi.

Một hôm Cao Thanh Vân sẵn tiện hỏi thăm tin tức các phái vô tình đến một khách điểm đi thẳng vào sau viện thì thấy Âu Dương Tinh ở cửa phòng nhìn y vẫy tay.

Cao Thanh Vân chạy lại nói:

- Cô nương có điều chi muốn nói?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hiện giờ A Liệt đang luyện công, Cao tiên sinh hãy vào phòng ngồi chơi.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Dĩ nhiên tại hạ không quấy nhiễu.

Phòng A Liệt ở ngay bên cạnh phòng Cao Thanh Vân, ít bữa nay chàng suốt ngày khổ công tập luyện nên không để ý gì đến việc ngoài. Dù là việc của hai kẻ đại thù Phong Càn và Lục Minh Vũ chàng cũng không có thì giờ đi thám thính. Nguyên chàng nhận thấy mình ở Lạc Dương hay nơi nào khác cũng không quen thuộc bằng người phái Lạc Xuyên, vì thế chàng cho việc đó làm mất nhiều thì giờ sao bằng trấn tĩnh tâm thần rèn luyện võ công cho thật tinh diệu. Chàng biết rõ có một ngày Phong Càn tái xuất giang hồ và lúc đó phải đối phó với hắn, tình thế tất nhiên cực kỳ hung hiểm.

Cao Thanh Vân hiểu chỗ dụng tâm của A Liệt, y cũng rất tán thành, nên những ngày qua, một mình y đến ở khách sạn, thỉnh thoảng mới gặp mặt A Liệt một cách ngẫu nhiên. Bao nhiêu người khác muốn gặp A Liệt hoàn toàn bị y ngăn cản.

Cao Thanh Vân hỏi Âu Dương Tinh:

- Bọn Tăng Lão Tam đâu rồi?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chắc bọn họ Ở phòng riêng, tiểu muội không muốn đến đây với hắn.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ lại...

Âu Dương Tinh đột nhiên mỉm cười ngắt lời:

- Cao đại ca, đại ca vẫn cho là mình không thích đàn bà con gái chứ gì?

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Mãi đến nay mà đại ca chưa có bạn gái khiến tiểu muội đã nghĩ đến đại ca là một nhà đạo học cổ kính. May mà tiểu muội kịp thời phát giác ra chuyện bí mật này...

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Ta có điều chi bí mật đâu? Nếu cô phát giác ra điểm nào cũng không thể trách cô được.

Y nóng muốn biết đâu bí mật gì đó, nhưng vốn là người thâm mưu cơ cảnh, y xoay chuyển ý nghĩ rồi không hỏi nữa. Đó là một lối thoái để mà tiến. Vì tính tình của con người lắm lúc rất kỳ quặc. phải dùng đường quanh co mới đi tới nguyện vọng.

Y am hiểu nghệ thuật làm người, liền giơ ngón tay trở lên chỉ vào bên môi tỏ ý cho cô đừng nói, rồi khẽ bảo:

- Cô nương hạ thấp giọng xuống một chút. ~ Âu Dương Tinh là một thiếu nữ, tuổi hãy còn tính trẻ. Cô thấy vậy hí hửng đáp:

- Nếu đại ca muốn giữ bí mật thì phải có cái gì trả giá mới được.

Cao thanh Vân nói:

- Được rồi! Nhưng cô nương làm thế nào cho tại hạ tin tưởng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đại ca không tin cũng chẳng được.

Cao Thanh Vân thở dài, ra chiều bất đắc dĩ mà phải đầu hàng, y nói:

- Hay lắm! Cô nương muốn ra điều kiện gì cũng được.

Âu Dương Tinh càng đặc ý đáp:

- Tiểu muội chỉ muốn một cây Ngọc tiêu.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Âu Dương Tinh chúm môi hỏi lại:

- Đại ca không cho chẳng?

Cao Thanh Vân vội đáp:

- Cho, cho! Nhưng cô hãy nói điều bí mật kia trước cho tại hạ hay. Cái đó kêu bằng coi hàng định giá trên chốn giang hồ.

Âu Dương Tinh nghe nói đến luật giang hồ, cô đành phải tuân theo nói:

- Đại ca! Sáng sớm hôm nay tiểu muội vào trong phòng đại ca... lúc đó đại ca ra ngoài.

Cao Thanh Vân nói ngay:

- Phải rồi! Sáng nay tại hạ ra khỏi phòng sớm lắm.

Âu Dương Tinh nói:

- Tiểu muội nghe nói đại ca bao năm nay ngày nào cũng trời hừng sáng là trở dậy rồi. Lúc đó mặt trời đã mọc nên tiểu muội không gọi, đi thẳng vào phòng đại ca.

Cao Thanh Vân nói:

- Lần sau cô chớ làm thế nhé! Cô thử nghĩ coi tuy tại hạ dậy rồi, nhưng cô đã lớn mà tại hạ là đàn ông, ty như tại hạ đang thay áo mà cô vào thì thẹn chết.

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Đừng bực nữa! Đại ca bị tiểu muội khám phá ra điều bí mật mới mượn cớ nói vậy để từ nay tiểu muội không dám quậy nữa. Tuy nhiên bây giờ tiểu muội cho đại ca hay là tiểu muội đã nhìn thấy y.

Cao Thanh Vân tròn mắt lên hỏi:

- Cô nương thấy ai?

Âu Dương Tinh đáp:

- Một cô đẹp lắm vào trạc ngoài hai mươi tuổi. Cô thiệt là đẹp, chẳng những mặt cô xinh xắn, da trắng như tuyết, mà phong độ lại rất cao quý nhàn nhã.

Cao Thanh Vân vừa nghe Âu Dương Tinh đòi Ngọc Tiêu liền tự hỏi:

- Mỹ nhân kia nhất định là Tử Y Ngọc Tiêu Ngô Đình Hương rồi. Nàng đã cùng Bàn Xuân Thâm tuyệt tích, sao còn xuất hiện ở đây?

Y nhún vai nói:

- Cô bắt tất phải tả bình dáng nữa mà chỉ cần cho tại hạ hay sau khi cô gặp y rồi làm sao nữa.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vì Tà Thuật, Bại Lộ Hành Tung

Âu Dương Tinh đáp:

- Y thấy tiểu muội đột ngột tiến vào thì giật mình kinh hãi. Tiểu muội vội nói cho y hay mình cũng là bằng hữu của đại ca.

Cao Thanh Vân "ù" một tiếng ngắt lời:

- Thế là không được. Y không tin đâu.

Âu Dương Tinh nói:

- Sao lại không tin? Chẳng lẽ y tưởng tiểu muội là bạn gái của đại ca?

Cao Thanh Vân đáp.

- Nếu cô không câu nệ thì tại hạ xin nói thẳng ra y dám nghĩ như vậy.

Âu Dương Tinh làm mặt giận nói:

- Hừ! Đại ca dám chiếm tiện nghi của tiểu muội chẳng?

Cao Thanh vân vội cười đáp:

- Thôi thôi xin lỗi cô. Xin cô nói nữa đi.

Âu Dương Tinh nói:

- Khi đó tiểu muội giải thích cho y nghe nói là đại ca đối với tiểu muội như em gái và bảo y đừng sợ hãi vì gì tiểu muội quyết chẳng hở môi với ai.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Hay lắm! Y bảo sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có chuyện. Nếu không khi nào yểu muội dám đòi đại ca cây Ngọc Tiêu? Đại ca hãy cho tiểu muội biết y là người thế nào của đại ca?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Nếu mình nói Ngô Đình Hương không phải là tình nhân thì câu chuyện còn dài lắm vì phải kể đầu đuôi mọi sự. Nếu nói là tình nhân thì hai người cùng mắc tiếng oan.

Y nghĩ vậy rồi nhún vai hàm hồ đáp:

- Cô dư biết rồi sao còn hỏi mãi?

Âu Dương Tinh thấy Cao Thanh Vân có vẻ nóng ruột nên cô lại nghĩ mỹ nhân kia chẳng phải thiếu nữ khuê phòng, cô cho ngay y là vợ của người khác nên Cao Thanh Vân mới gạ đi. Cô thấy điếm này chẳng quan hệ gì, liền nói:

- Y hỏi tiểu muội có biết đại ca ở đâu không? Tiểu muội liền cho y hay lúc này không thể nào tìm đại ca được thì y bảo y phải về ngay không thể chờ được mà cần gặp mặt đại ca lẩn Cao Thanh Vân nhẩn tít cặp lông mày tự hỏi:

- Phải chăng Diêu Văn Thái đã phát giác ra sự thực về vụ này? Âu Dương Tinh thấy Cao Thanh Vân cau mày lại cho là không được gặp ý trung nhân nên cau có. Cô vội nói:

- Đại ca bất tất phải nóng nảy. Tiểu muội biết y ở đâu rồi.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Y không về nhà chứ?

Âu Dương Tinh đặc ý đáp:

- Không có đâu. Y ở nhà một người thân thích và bảo đại ca đã hiểu địa chỉ. Y còn nói rõ đó là nhà cô em y.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Ta có biết được cô em y ở đâu? Nhưng y đã nói vậy tất có nguyên nhân.

Y liền gật đầu đáp:

- Được! Té ra là thế. Nếu cô không nói thì tại hạ không đoán ra.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Bao giờ đại ca mới đến gặp y? Cô em y có đẹp không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Để sau này tại hạ hãy báo cô được chẳng? Bây giờ hãy về phòng rửa mặt thay áo đi...

Âu Dương Tinh giơ ngón tay trở lên ra vẻ trêu chọc Cao Thanh Vân. Cô nói:

- Xem chừng đại ca nóng lắm rồi! Bây giờ hãy còn sớm quá, nên chờ trăng lên hoặc canh ba đi mới phải.

Cao Thanh Vân mỉm cười trở gót về phòng mình, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Nhưng y phát hiện ra Ngô Đình Hương có lưu lại một mảnh giấy ghi địa chỉ. Y nhìn địa chỉ rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Té ra nàng và Bành Xuân Thâm chưa đi xa mà còn quần quanh ở vùng Nghi Dương, nhưng không hiểu nàng mạo hiểm lần mò tới đây có việc chi khẩn cấp?

Cao Thanh Vân liền xé mảnh giấy đi lập tức ra khỏi thành chạy thẳng đến Nghi Dương.

Quãng đường hơn trăm dặm y chạy chẳng mất bao nhiêu thì giờ. Lúc huỳnh hôn y đã tới nơi.

Vì Ngô Đình Hương ở vào tình trạng đặc biệt nên Cao Thanh Vân cần phải hành động bí mật mới khỏi bị người phái Lạc Xuyên điều tra ra.

Y liền tận dụng bản lĩnh thích khách và tin là không ai theo dõi hành tung mình được.

Cao Thanh Vân đến trước một tòa nhà vào hạng quý phái. Y kiểm điểm lại thân mình thì ngoài nét mặt có chút phong trần, nhưng vẫn giống một tay thương mại. Y tự tin ở tài cải trang của mình và không lo bị người khám phá. Y tiến lại gõ cổng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cửa ngách mé hữu kẹt mở, một lão già tiến ra.

Cao Thanh Vân theo chỉ thị của Ngô Đình Hương nói:

- Vân bối là người của Chu lão gia phái tới đem thư đưa đến phu nhân.

Lão già làm ra vẻ thân mật cười nói:

- Lão hủ là quản gia Chu Phúc ở đây. Đại danh ông bạn là gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ là Chu Thất.

Hai người tiến vào. Chu Phúc vừa đi vừa nói:

- Phu nhân đã dọn có một vị quản gia ở kinh đưa thư đến để đón phu nhân vào kinh, chẳng hiểu có đúng không?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Phải rồi...

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Chuyển này Ngô Đình Hương kiểm ta là đặt một gánh trách nhiệm lên lưng ta. Nay ta lại đưa nàng lên kinh thành há chẳng mất một đoạn thời gian để chiều chực nàng?

Y gượng cười đảo mắt nhìn xung quanh tòa nhà.

Chu Phúc thở dài nói:

- Năm trước Chu lão gia mua tòa nhà này bảo để đưa cả nhà đến ở. Nhưng phu nhân mới đến được mấy ngày lại trở về kinh sư, chàng hiểu nhà này bỏ không bao lâu nữa.

Cao Thanh Vân chỉ âm ừ không biết nói sao.

Đến bậu sảnh, Chu Phúc một mình vào thông báo. lát sau lão trở ra dẫn Cao Thanh vân vào nội thất.

Trong tòa hoa sảnh này Cao Thanh Vân thấy một người phong tư mỹ lệ và hai ả nha đầu đứng hầu. Y nhìn kỹ lại thì đúng là Ngô Đình Hương, mới hơi yên lòng.

Y phải theo kiểu cách nhà này tiến lại hành lễ.

Ngô Đình Hương ra chiều hoan hỷ nói:

- Người đi đường xa chắc là nhọc mệt, hãy ngồi nghỉ một lúc.

Nàng vừa đón lấy phong thơ mở coi vừa sai nha hoàn pha trà.

Dĩ nhiên phong thơ này do Cao Thanh Vân tạo ra, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng. Y đã viết những câu hỏi vào trong thơ. Ngô Đình Hương cố ý làm bộ trầm ngâm rồi sai lão già và tỳ nữ lui ra. Mọi người đều cho là nàng có chuyện kín gia đình hỏi Cao Thanh Vân và dĩ nhiên câu chuyện có liên quan đến Chu lão gia.

Trong nhà hoa sảnh chỉ còn hai người.

Ngô Đình Hương khẽ nói:

- Cao đại hiệp tới đây rất hay. Bành Xuân Thâm đã đến kinh sư để lo liệu mọi việc. Tiệp thiếp định ở đây mấy tháng rồi cũng lên kinh thành, muốn cho những nhà bên cạnh tin rằng mình có căn cứ nên mới bố trí như vậy. Ngoài ra lại chia nhau đi người trước kẻ sau khiến cho người ta khó mà phát giác.

Cao Thanh Vân là một tay lão luyện trong đường lối này, mới nghe đã biết chỗ nhiệm màu bên trong, tỏ ra tán đồng đáp:

- Phu nhân bố trí kín đáo như vậy tại hạ rất yên tâm.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Không hiểu tình hình Diêu Văn Thái gần đây thế nào?

Cao Thanh Vân phát giác ra trong khoé mắt nàng có ý bẽn lẽn thì nghĩ bụng:

- Nàng đã có ý hối hận với Diêu Văn Thái thì cũng không phải là kẻ vô lương tâm.

Y nghĩ vậy rồi đáp:

- Diêu huynh vẫn bình yên. Hiện giờ y không có tâm sự nào khác ngoài việc chấn chỉnh môn phái. Với tài trí và võ công hơn đời, Diêu huynh tất có thể trung hưng lại phái Lạc Xuyên trong võ lâm.

Ngô Đình Hương thở phào một cái nói:

- Y đem toàn lực vào công cuộc đó, chắc có ngày lại xây dựng cơ đồ. Cao Thanh Vân nói:

- Những việc đã qua, phu nhân nên quên đi là hơn.

Ngô Đình Hương rủ thấp cặp lông mày. Nét buồn rầu của nàng càng tăng thêm vẻ đẹp. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phải rồi! Tiệp thiếp xin ghi tâm những lời khuyên nhủ của Cao đại hiệp.

Cao Thanh vân không muốn để bầu không khí trầm trọng liền cười nói:

- Tại hạ rất làm bội phục phu nhân vì ở giữa thành Lạc Dương, phái Lạc Xuyên bố trí khắp nơi mà phu nhân vẫn dám đến. Đờm lược như vậy đáng là một bậc nữ trung hào kiệt.

- Cao đại hiệp quá khen rồi! Tiệp thiệp nghĩ rằng trong thành Lạc Dương hiện nay chỉ chú ý đến đàn ông, chứ chẳng lưu tâm đến đàn bà.

Cao Thanh vân ngạc nhiên hỏi:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiệp tuy ẩn kín trong nhà này nhưng vô tình nhận được tin tức là các vị sơ ý để Lục Minh Vũ trốn thoát.

Cao Thanh Vân vô cùng kinh ngạc lại rất đổi mừng thầm, y nói:

- Sao? Phu nhân được tin tức của Lục Minh Vũ ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Nếu tiệp thiệp không có tin tức về hãn thì mạo hiểm đến Lạc Dương kiếm đại hiệp làm chi?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ cũng đoán vậy, nhưng thấy vụ này rất ly kỳ nên chưa dám tin lắm.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ hãn ở đâu?

Ngô Đình Hương đáp:

- Hãn ở ngay trong thành Nghi Dương này!

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi nói:

- Nến vậy bọn tại hạ phải đến hạ thủ gấp rút mới được. Nếu hãn thấy động lại chuồn mất thì hỏng hết.

Y trấn tĩnh tâm thần nói tiếp:

- Hãn là con người cơ cảnh lại man trá chắc phu nhân cũng biết rồi. Nếu không giết hãn đi mà muốn bắt sống thì thật là một việc khó khăn...

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi:

- Sao các vị lại muốn bắt sống hãn làm chi?

Cao Thanh Vân liền đem chuyện Phong Càn nói cho mọi người biết rồi kết luận:

- Cả Phong Càn lẫn Lục Minh Vũ đều cần phải giết đi. Nhưng nếu bắt sống được Lục Minh Vũ, bức bách hãn cung xưng ra chút đầu mối mới có thể truy ra được Phong Càn, nên hiện giờ không nên phóng tay hạ sát Lục Minh Vũ.

Ngô Đình Hương nói:

- Nếu vậy thì khó khăn lắm.

Cao Thanh Vân nói:

- Phu nhân là tay cao thủ đương thời lại kiến thức hơn người cũng công nhận là chuyện khó khăn, tất phải có nguyên nhân gì?

Ngô Đình Hương biết rõ Thanh Vân trong lòng nóng nảy, liền đáp:

- Để tiện tiếp trình bày tin tức là đại hiệp hiểu ngay.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi lên giọng rất lợt tai nói:

- Bữa trước đây, một tên nha đầu của tiệm thiệp đi thăm viếng tử tử của thị, lúc trở về thị lộ vẻ khác lạ. Tiệm thiệp giật mình kinh hãi vì vẻ mặt thị hiển nhiên trúng phải cô thuật thành ra lạc thần vô chủ, quên cả những việc đã trải qua khi đến thăm tử tử.

Cao Thanh Vân bất giác đứng thẳng người lên, hơi nghiêng về phía trước. Hiển nhiên y rất chú ý đến câu chuyện.

Ngô Đình Hương lại nói:

- Tên nha đầu này do A Phúc mua về đã được hai năm. Theo chỗ tiệm thiệp biết thị còn có một người tử tử cũng đem bán cho nhà giàu họ Trần ở bản thành. Đó là việc bốn, năm năm trước.

Tiệm thiệp mua căn nhà này rồi liền dự phòng một khi không dùng đến, vì mình không định đến đây cư trú, nên cho kẻ ăn người ở được tự do. Cứ mấy ngày tên nha đầu kia lại đi thăm viếng tử tử một lần.

Cao Thanh vân hỏi:

- Thế thì gớm quá! Chẳng lẽ Lục Minh Vũ là con thỏ xảo quyệt xây đắp thật nhiều hang?

Chẳng lẽ hẳn đến ở đây cũng đã chọn một nơi huyện thành hợp ý như phu nhân?.

Ngô Đình Hương mỉm cười để lộ hai hàm răng đều đặn trắng như ngọc khiến người nghe càng cảm thấy nàng nhan sắc mê người.

Cao Thanh Vân ngó nàng không khỏi nghĩ thầm:

- Chẳng trách Bàn Lão Ngũ vì nàng mà nguyện ý bỏ hết mọi sự để đánh đổi lấy con người ngọc. Con người như nàng, trên đời phỏng được là bao? Ngô Đình Hương đáp:

- Cao đại hiệp có điều chưa hiểu:

trong thành Nghi Dương này có mấy điểm rất thích hợp để người võ lâm ẩn tích.

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Phải rồi ! Phải rồi ! Nếu không thế thì sao các vị đều đến đây ẩn náu. Xin phu nhân nói hết đi.

Ngô Đình Hương nói:

- Tiệp thiệp thấy ả nha đầu hiển nhiên bị trúng cổ thuật. Về công phu này tiệp thiệp hiểu được cách phá giải...

Cao Thanh Vân nhăn tít cặp lông mày hỏi ngay:

- Phu nhân có nghĩ tới cử động đó phạm vào điều tối kỵ là rút giây động rùng không? Ngô Đình Hương mỉm cười đáp:

- Tiệp thiệp biết rõt.

Cao Thanh Vân lắc đầu hỏi:

- Đã vậy sao phu nhân còn cố phạm vào?

Ngô Đình Hương đáp:

- Không có đâu. Tiệp thiệp nghĩ tới điểm này, đồng thời lại nhớ ra trên thế gian chỉ có Lục Minh Vũ là tinh thâm về công phu đó nên đành chỉ ngay.

Cao Thanh Vân nói ; - Hay lắm! Tại hạ đã đánh giá Ngô có nường một cách quá thấp, mong cô nường miễn trách.

Ngô Đình Hương cười nói:

- Cao đại hiệp! Đại hiệp là ân nhân của tiệp thiệp. Mong rằng đại hiệp cứ kêu tên, tiệp thiệp mới an tâm.

Cao Thanh Vân nhún vai hỏi:

- Như vậy cũng hay. Nhưng cô nương cũng đừng hô đại hiệp hay ân nhân chi hết, cứ tên tại hạ mà kêu được chăng?

Hai người này đều là nhân vật siêu phàm toát tục nên chuyện gì cũng mau lẹ, không câu nệ lễ phép.

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiện thiếp cảm thấy sự kiện rất nghiêm trọng liền sai Chu Phúc và tên nha đầu khác tra hỏi thị. Dĩ nhiên đã dùng đủ thủ đoạn khiến chúng không phát giác ra mình tra hỏi để làm gì...

Nàng hít một hơi chân khi nói tiếp:

- Theo lời Chu Phúc thuật lại, tiện thiếp mới biết khá cận kề. Con nha đầu kia là Xuân Lan, tỷ tỷ của thị là Xuân Cúc. Con chị lớn như thối, xinh đẹp khác thường, mà lại thông minh linh lợi. Thị ở nhà họ Trần được lão phu nhân sủng ái nên ba tên thiếu gia của Trần Đại không dám làm gì thi.... Cao Thanh Vân xen vào:

- Nếu thế thì nhân khẩu nhà họ Trần cũng khá đông chứ không phải ít.

Ngô Đình Hương cười nói:

- Ban đầu tiện thiếp cũng nghi ngờ, nhưng sau được biết rõ tình hình của nhà họ Trần thì người già nhất là lão phu nhân, tức là mẫu thân của Trần Tăng Tường. Trần Tăng Tường là con một, phu nhân người họ Vương sinh được hai con. Con lớn hai mươi tuổi. Con nhỏ mười tám tuổi. Coi bề ngoài thì gia tài của Trần Tăng Tường có vẻ phong hậu. Trên còn cao đường, dưới có vợ con. Y là một nhân sĩ ở Nghi Dương dĩ nhiên chẳng có gì đáng ngờ. Có điều Trần Tăng Tường ít ở nhà thậm chí có khi cả năm không về lần nào.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu là người khác thì không thể được. Nhưng Lục Minh Vũ tâm cơ ghê gớm

lại nhiều tài lực thì hẳn bày cục diện này chẳng khó khăn gì.

Ngô Đình Hương đáp:

- Chính thế. Tiện thiếp liền từ một điểm manh mối cổ thuật mà đoán ra có thể Lục Minh Vũ dùng nơi đây làm chỗ ẩn cư. Lại coi tình trạng Xuân Cúc đủ chứng minh Lục Minh Vũ đã tới đây. Tiện thiếp liền tìm cách dò hỏi xem Trần Tăng Trường đã về chưa.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp hỏi:

- Cô có hỏi được tin tức Trần Tăng Trường không?

Y biết rõ Ngô Đình Hương chẳng những võ công cao thâm mà còn kiến văn quảng bác, mưu kế sâu xa. Nếu không thế thì làm sao giữ mình được bí mật khiến cho Diêu Văn Thái bao nhiêu năm cũng không điều tra ra được chỗ ở của nàng. Hơn nữa nàng cũng dự bị ẩn thân ở đây thì tâm cơ và thủ đoạn của nàng so với Lục Minh Vũ cũng chẳng kém gì nhau.

Do đó y hiểu rằng mình không cần phải phí nhiều cân não suy nghĩ mà chỉ nghe nàng là đủ. Y trấn tĩnh tâm thần nghĩ sang chuyện khác, tự hỏi:

- Tài mạo của Ngô Đình Hương trong những người mà ta biết thì nàng là một vưu vật làm ta rung động cõi lòng, nhưng ta không hiểu tại sao? Phải chăng nàng là người phong vận hơn đời và có cái đẹp cao cả thanh nhã mà ra?

Ngô Đình Hương chậm rãi đáp:

- Trần Tăng Trường đã về nhà mấy bữa trước đây... Đột nhiên nàng dừng lại, gương cặp mắt mê người lộ vẻ hoài nghi chăm chú nhìn Cao thanh Vân.

Cao thanh Vân chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng nàng đã nhìn thấu ta đang nghĩ về nàng? Con người thông tuệ này không chừng có bản lĩnh như vậy thật cũng nên. Hai người không nói gì, lẳng lặng nhìn nhau. Trong khoảnh khắc này gây nên tình thế kỳ dị, hai bên không nói mà

mục quang chẳng ai chịu nhường ai khác nào kẻ thù chạm trán và cùng để hết tâm thần chống đối lẫn nhau.

Trước tình thế này, Ngô Đình Hương hơi chiếm được thượng phong vì trong lòng nàng nghĩ gì Cao Thanh Vân đều không biết. Thế là nàng giữ tình thế chủ động và áp lực mạnh hơn. Cao Thanh Vân bất quá chỉ miễn cưỡng chống lại mà thôi.

Nên biết tâm tư y chỉ bình phẩm tư cách đối phương. Đó là ý nghĩ không được quang minh chính đại. Bây giờ y lại hoài nghi đối phương đã nhìn thấu tâm can mình nên y chịu thua về mặt tâm lý.

Sau một lúc, Cao thanh Vân tự biết không thể ngang sức đối phó với Ngô Đình Hương vì nàng dung nhan mỹ lệ, mà chàng thì trong lòng bẽn lẽn, dững khí dần dần bị suy giảm rồi y đưa mục quang nhìn xuống. Ngô Đình Hương mỉm cười nhìn y hỏi:

- Cao huynh! Sao Cao huynh lại không dám nhìn tiểu muội nữa?

Cao Thanh Vân chợt ngừng đầu lên thì chạm phải nụ cười mê hồn của nàng, y thờ dãi hỏi lại:

- Trong lòng Hương muội chưa có đáp án ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Có thì có rồi nhưng chẳng hiểu có đúng không?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc Cao huynh cũng biết người đàn bà có khi nhận biết một chút sự tình, nhưng hỏi đến tại sao mà biết thì chính người đó cũng không trả lời được.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh cũng nghe nói có chuyện đó.

Đột nhiên y khôi phục lại đờm khí, cặp mắt nhìn thẳng vào Ngô Đình Hương chẳng úy kị gì.

Mục quang y sắc bén như lưỡi kiếm mà tư thế cũng phóng túng.

Ngô Đình Hương bị Cao Thanh Vân ngó chăm chặp chỉ trong khoảnh khắc trong đầu óc nổi lên cảm giác khá kỳ dị, tựa hồ nàng đang mình trần để chàng trai thường ngoạn.

Ngô Đình Hương bần khoản co người lại hỏi:

- Cao huynh đừng nhìn tiểu muội nữa được không?

Tuy miệng nàng nói vậy mà lòng nàng lại nghĩ khác.

Cao Thanh Vân dĩ nhiên hiểu ý, y không thu mục quang về đáp:

- Tuy nữ nhân có năng lực hiểu được một ít sự việc, nhưng chẳng phải ai cũng thế...

Ngô Đình Hương nói:

- Phải rồi! Dĩ nhiên mỹ nhân không phải ai cũng giống hệt nhau...

Nàng hơi lộ vẻ thẹn thùng đủ tỏ tâm tình mâu thuẫn, rối loạn.

Cao Thanh Vân không phải là trẻ con mới ra đời mà Ngô Đình Hương đã là một thiếu phụ qua tuổi hoa niên. Cả hai người đều lẫn lộn đã nhiều trong biển người, nên tinh thể lúc này hiển nhiên rất đổi khẩn trương.

Nên biết con người có thể chia làm nhiều giai đoạn. Nói một cách đơn giản thì lúc thiếu niên số đông đều trọng tình ái mà không chú trọng tình dục. Hai bên ý hợp tâm đầu, chỉ nghe tiếng nói? con tim là đủ thỏa mãn.

Nhưng qua thời kỳ thiếu niên, tình cảm đi tới chỗ hiện thực chứ không ở lời nói suông. Nói một cách khác thì người đứng tuổi khi đã yêu một nữ nhân là muốn đi vào thực tế, bắt người vào tay chiếm lấy nhục thể mới kể là đã có tình với người

đàn bà.

Lúc này Cao Thanh Vân và Ngô Đình Hương ở vào tình thế đó, cùng khấn
trương nhlư nhau.

Cao Thanh Vân không ngờ ý thì thôi, nếu đề nghị Ngô Đình Hương cũng không
phản đối. Y đã lộ ra muốn động thủ chiếm lấy nàng.

Ngô Đình Hương cũng hiểu thế, trong lý tưởng của nàng dĩ nhiên muốn tiếp thụ
mỗi tình cảm của đối phương. Nàng cự tuyệt chẳng nói làm chi, nếu không cự tuyệt
là hiến cả nhục thể.

Cặp mắt sáng ngời của nàng lấp lánh tia sáng mê người. Nàng lại miệng cười
nhí nhớn như thẹn thò như vui mừng, kích thích tâm hồn đàn ông phải dao động
muộn hạ thủ xâm phạm.

Cao Thanh Vân đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay nàng.

Ngô Đình Hương không rút tay về cũng không phản đối, còn thiếu gieo người
vào lòng đối phương.

Cao Thanh Vân mơ màng hỏi:

- Đột nhiên tiểu huynh cảm thấy mình chẳng hiểu mình, đồng thời chẳng hiểu
Hương muội tại sao lại khoan dung với ta?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiếp cũng cảm thấy băng khuâng mới thật là kỳ.

Cao Thanh Vân khẽ bóp tay nàng. Lửa dục dần dần bốc lên. Y hỏi:

- Hương muội có nghĩ đến chúng ta mới gặp nhau lần thứ hai không?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiếp đã nghĩ tới mà không hiểu tại sao lại rung động kỳ diệu đến thế.

Cuộc đối thoại của hai người rất hàm súc, không nói huỵch toẹt ra nhưng trong lòng đã hiểu nhau tưởng chừng quen thuộc đã lâu.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh kiếp này đã nguyện ý nương mình cửa Phật, không nghĩ tới chuyện lập gia đình, nên trước kia gặp bao nhiêu thiếu nữ sắc đẹp mê người mà vẫn coi như mây khói chẳng để lại một chút ấn tượng gì.

Ngô Đình Hương khước mắt lộ vẻ thương tiếc đưa tay lên sờ tay y hỏi:

- Làm thế này có phải là lầm lỗi không?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Ngô Đình Hương nói:

- Cũng có thể là đúng! Trên thế gian biết bao nhiêu mối tình thâm mộng đẹp chỉ vì lẽ giữ rịt lấy nhau mà bị hủy diệt.

Cao Thanh Vân đột nhiên nổi lên tràng cười nói:

- Hương muội nói thế là phải. Bản tính con người không thích ràng buộc, nên nhiều kẻ lập gia thất không phải nhất định đều đưa đến kết quả tốt đẹp. Sao bằng sớm lánh đi là hơn.

Ngô Đình Hương nói:

- Tiểu muội đã biết rõ Cao huynh là hạng người đó.

Cao Thanh Vân buông tay ra nói:

- Tiểu huynh phải mau mau ly khai mới được.

Ngô Đình Hương nói:

- Cao huynh thật là một chàng trai cứng cỏi.

Câu nói của nàng có ý trách Cao Thanh Vân không có hành động tiến thêm bước nữa.

Cao Thanh Vân nhún vai đáp:

- Tùy Hương muội muốn nghĩ thế nào cũng được.

Bây giờ tình thế càng vi diệu hơn. Ban đầu Cao Thanh Vân chỉ có ý nghĩ giả tưởng mà bây giờ Ngô Đình Hương có ý muốn nhảy vào trong. Y chỉ đưa tay nắm lấy là thành sự.

Nhưng lạ thay nội tâm cả hai người đều cảm thấy việc phá cửa quan lại không phải chuyện dễ dàng, tựa hồ có bức tường vô hình ngăn cách hai người.

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Ta chỉ vươn tay ra là có thể nắm lấy nàng làm vật của mình, làm sao ta lại chần chừ không dám cử động?

Ngô Đình Hương cũng nghĩ:

- Hiển nhiên y thương mến ta và đã nói rõ bao nhiêu năm nay chỉ có ta là khiến cho y động tâm. Tại sao ta không gieo mình vào lòng y?

Hai người dần dần bình tĩnh lại. Ngô Đình Hương thoãn thoắt bước tới ghé ngồi.

Cao Thanh Vân bỗng cười nói:

- Bành huynh bỏ Hương muội ở nhà một mình đến kinh sư là hành động bất trí.

Ngô Đình Hương đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội cũng cảm thấy có điều khó hiểu.

Cao Thanh Vân im lặng một lúc rồi nói:

- Hương muội là người đẹp hơn đào lý, lạnh quá băng sương, Bành huynh yên lòng ra đi cũng không phải là vô lý.

Ngô Đình Hương nói:

- Có thể y nghĩ như vậy. Nhưng tiểu muội tự biết mình chẳng phải là người lạnh quá băng sương.

Cao Thanh Vân chợt tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế...

Ngô Đình Hương vội hỏi:

- Cao huynh nghĩ đến chuyện gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh nhớ đến ngày trước đọc Chiến quốc sách có một đoạn khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Đoạn nào?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Thôi không nói nữa.

Ngô Đình Hương khẩn khoản:

- Không sao huynh cứ cho tiểu muội nghe đi. Chẳng lẽ tiểu muội đã làm cho

Cao huynh phải bực mình?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó cũng không nhất định.

Ngô Đình Hương đứng lên đi tới trước mặt Cao Thanh Vân. Bây giờ hai người chăm chăm nhìn ra chiều rất thân mật. Nàng cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Cao huynh nói cho tiểu muội nghe đi!

Cao Thanh Vân biết không nói cũng không được, liền đáp:

- Hương muội hãy về ghế ngồi, tiểu huynh sẽ nói cho hay.

Ngô Đình Hương theo lời y trở về ghế ngồi. Cao Thanh Vân nói:

- Thiên cổ sự này ở trong Tần sách, khi ấy Trần Chuẩn ly khai Sở quốc đến nước Tần. Trương Nghi tâu Tần vương gia hại y. Trần Chuẩn liền đem một thiên cổ sự để giải thích rồi được Tần vương thu nạp. Vụ này trong sử không nói nhiều mà chỉ nói Trần Chuẩn kể thiên cổ sự.... Cao Thanh Vân cảm thấy đem thiên cổ sự này nói ra, nhất định gặp điều phiền phức. Nhưng lại nghĩ hai người thành nhân cả rồi, phải có năng lực phán đoán, không nên úy kỵ quá nhiều. Y liền nói tiếp:

- Nước Sở có một người tạm gọi là Giáp. Giáp lấy hai vợ. Còn một người nữa tên là Ất. Ất thấy hai vợ Giáp đều xinh đẹp nên sinh lòng đen tối. Ban đầu hẳn gạ gẫm người vợ lớn tuổi nhưng bị nàng thóa mạ không làm gì được. Ất đành phế bỏ ý định đó đến dẫn dụ người vợ nhỏ thì thành công ngay. Hai bên ngấm ngấm tụ hội kể sao xiết nỗi ái ân !...

Ngô Đình Hương nửa ra tươi cười nửa ra tức giận cãi:

- Trong Chiến Quốc sách quyết không có nhiều hình dung từ như vậy!

Cao thanh Vân cười đáp:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng có phần thêm thắt cho dễ hiểu mà thôi.

Ngô Đình Hương mỉm cười rất tươi đẹp.

Cao thanh Vân ngạc nhiên, nhưng khôi phục lại vẻ mặt bình thường ngay rồi nói:

- Vừa rồi tiểu huynh nói đến chỗ Ất dẫn dụ được vợ nhỏ của Giáp cùng nhau ân ái...

Y ngừng lại một chút, cất giọng lạnh lùng hơn nói tiếp:

- Chẳng bao lâu, Giáp bị bạo bệnh chết bất tử. Phong tục thời bấy giờ, phụ nhân cải giá là chuyện thông thường, chứ không phải một điều quái đản như hiện nay. Hai vợ Giáp xinh đẹp như vậy dĩ nhiên chẳng thiếu gì người muốn lấy. Cả Ất có người bạn đã hiểu chuyện hẳn liền hỏi:

"Ông bạn định lấy người vợ lớn tuổi hay muốn lấy cô nhỏ tuổi đã có mối tư tình từ trước? Cao Thanh Vân dừng lại nhìn Ngô Đình Hương, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

- Hương muội thử đoán coi hẳn lấy cô nào?

Ngô Đình Hương tựa hồ đã đoán ra kết quả. Nàng còn hiểu thêm đây là một thí dụ bí ẩn liền thở dài đáp:

- Theo thường tình mà nói thì hẳn lấy người vợ nhỏ. Nhưng...

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Phải rồi! Coi bề ngoài thì như vậy, nhưng khi ấy Ất bảo bạn là hẳn muốn lấy cô lớn tuổi.

Người bạn ngạc nhiên hỏi:

Trước kia ông bạn trêu cợt y thị đã bị thóa mạ. Còn cô nhỏ tuổi rất tử tế với bạn. Sao bạn lại lựa cô lớn tuổi?" Ất đáp:

"Trước họ là vợ người thì mình hy vọng cùng tư thông với mình. Nhưng nay

mình lấy vợ thì lại hy vọng vợ mình không tư thông với kẻ khác.

Cao thanh Vân nói tới đây liền dừng lại. Hiển nhiên thiên cổ sự y đã kể xong.

Ngô Đình Hương không nói gì. Cặp mắt trong sáng nhìn xuống đất một lúc rồi biến thành âm đạm. Nàng buồn rầu nói:

- Cao huynh tưởng Bành xuân Thâm một mình đến kinh sư rồi không trở lại tụ hội với tiểu muội nữa chẳng?

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh không nghĩ tới điều đó, nhưng Hương muội cũng nên chuẩn bị không thì sẽ bị đau đớn ê chề.

Ngô Đình Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vừa tiểu muội nguyện ý gieo mình vào lòng Cao huynh. Phải chăng Cao huynh coi tiểu muội là một con đàn bà dâm đăng?

Cao thanh Vân đáp:

- Thành thật mà nói thì dù trong lòng tiểu huynh có nghĩ như vậy cũng không thừa nhận. Nhưng tình thực tiểu huynh không nghĩ thế, vì hoàn cảnh của chúng ta khác với mối tình nam nữ thông thường.

Ngô Đình Hương thở phào một cái nói:

- Cao huynh coi tiểu muội không đến nỗi gì, tiểu muội cảm ơn vô cùng và cảm thấy được an ủi rất lớn... Hỡi ơi! Tiểu muội cũng ngẫm ngẫm cảm thấy Bành ngũ lang không trở về nữa, thành ra trong lòng vô chủ mới biểu lộ mối đồng tình với Cao huynh một cách dễ dàng.

Cao thanh Vân gật đầu nói:

- Sự thực là như vậy.

Cả hai người đều vào hạng trung niên, đã hiểu nhiều về thế tình, lịch duyệt phong phú về nhân sinh quan, nên vấn đề tình cảm vi diệu cũng có thể hội ý không cần nói ra.

Nên biết người đời đều ca tụng mối tình "chuyên nhất", chỉ mong đối phương một lòng với mình, không san sẻ cho người khác. Nhưng sự thực con người thường thường nảy ra mối tình cảm với kẻ khác bằng một ý niệm trong lòng chứ không hành động.

Nói một cách rộng rãi thì trong sự chuyên nhất của mỗi người vẫn có thể chung tình với kẻ khác mà chỉ hạn chế ở chỗ không hành động. Do đó Ngô Đình Hương có tình cảm với Cao thanh Vân chưa phải là tình yêu đối với Bàn xuân Thâm đã kết thúc. Dù nàng có hiến thân cho Cao thanh Vân cũng không bớt lòng thương yêu Bàn xuân Thâm. Có điều nàng đã dày kinh nghiệm và không giống hiện tượng thuần khiết như hồi còn trẻ tuổi.

Ngô Đình Hương cúi đầu, cất giọng ai oán nói:

- Nếu tiểu muội mà thông minh thì liệu mình cạo đầu ẩn thân vào cửa Không sẽ có thể tránh được mọi sự đau buồn.

Cao thanh Vân vội nói:

- Cái đó nhất định không nên. Hương muội phải biết rằng cử động này là cắt đứt mối trần duyên, nhưng cửa Không quanh quệ lại là khởi điểm cho mọi điều phiền não. Hàng ngày Hương muội phải oán thân trách phận biến thành người hữu thủy vô chung. Vậy đừng cắt tóc đi tu là hơn.

Ngô Đình Hương ngừng đầu lên, khoé mắt lộ vẻ không phục nói:

- Cao huynh tưởng tiểu muội là kẻ hữu thủy vô chung ư?

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh chỉ lý luận theo sự việc và trở đường cho Hương muội, chứ không phải có ý chê bai hay làm hại Hương muội.

Ngô Đình Hương trầm ngâm một lúc rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Hãy gác vấn đề của tiểu muội lại. Cao huynh có muốn nghe sự việc liên quan đến Lục Minh Vũ nữa không?

Cao thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh cần nghe lắm.

Ngô Đình Hương nói:

- Con Xuân Cúc ở nhà tiểu muội lần này đi thăm về, hành động có điều khác lạ. Hiển nhiên thị trúng phải cổ thuật. Tiểu muội tìm cách phá giải, thùng thảng hỏi thị những điều ký ức rời rạc chắp lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh mà thị đã trải qua... Hiện giờ tiểu muội chưa hiểu rõ vì lẽ gì Lục Minh Vũ lại thi triển cổ thuật với một đứa con gái mới , tuổi. Chẳng lẽ hấn lại giờ trò tồi bại với thị?

Cao thanh Vân không để ý tới vấn đề này, hỏi ngay:

- Hương muội chấp nhận thành câu chuyện hoàn chỉnh thì vụ này ra làm sao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Thu Cúc đến Trần phủ theo lệ thường vào thăm tỷ tỷ trong phòng riêng. Không ngờ thị thấy tỷ tỷ mình trần truồng đang nằm với một người đàn ông nên thị giật mình kinh hãi...

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Tiểu huynh còn nhớ Hương muội đã nhắc đến tỷ tỷ của Xuân Cúc là Xuân lan người còn nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Lục Minh Vũ là con quý háo sắc dĩ nhiên hấn chẳng buông tha.

Ngô Đình Hương nói:

- Dù có thế nữa thì hấn cũng phải dặn Xuân Lan cấm chỉ cô em không được nói với người khác Xuân Cúc còn nhỏ tuổi nhất định phải nghe lời tỷ tỷ không dám tiết

lộ với ai mới phải.

Cao Thanh Vân nói:

- Giả tử đặt tiểu huynh vào Lục Minh Vũ thì tiểu huynh cũng làm như hần, tức là phải thi triển cổ thuật vào Xuân Cúc mới yên tâm được.

Ngô Đình Hương nói:

- Nhưng cử động này của hần làm tiết lộ điều bí mật như Cao huynh đã thấy đó.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó kêu bằng hần đến ngày mình cùng số tận, bị ma đưa lối quỷ dẫn đường đụng phải người nhà của Hương muội. Còn gặp người khác thì ai mà trông thấy cái ngoắt ngoéo bên trong.

Y coi thần sắc Ngô Đình Hương biết nàng chưa tin phục liền nói tiếp:

- Ngô muội nên biết rằng:

trên cõi đời này đừng nói bọn thường dân mà ngay nhân vật võ lâm đối nghịch Lục Minh Vũ cũng chẳng mấy người khám phá ra cổ thuật của hần. Vì thế mà tiểu huynh ở địa vị hần cũng thi triển cổ thuật để bịt miệng chứ chẳng úy kị gì.

Ngô Đình Hương nói:

- Thực ra Xuân Lan chỉ dặn một câu là đủ.

Cao Thanh Vân cười nói:

-. Quan niệm giữa đàn ông và đàn bà khác nhau là ở chỗ đó.

Ngô Đình Hương mỉm cười nói:

- Cao huynh lầm rồi. đàn bà đối với việc gì khác thì hoặc giả không tàn độc bằng đàn ông, nhưng trên tình trường cũng ghê gớm lắm, tranh giành từng tấc đất.

Cao Thanh Vân đáp:

- Có thể Hương muội nói đúng.

Ngô Đình Hương nói:

- Lời nói của tiểu muội lập tức sẽ được chứng minh. Giả tử Cao huynh muốn tìm thấy Lục Minh Vũ đội tên Trần Tăng Tường một cách thuận lợi thì phải ưng chịu với tiểu muội một điều kiện.

Cao thanh Vân ngấm ngấm kinh hãi, nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Y thủng thủng nói:

- Điều kiện của Hương muội thế nào hãy nói cho nghe?

Ngô Đình Hương ngẩng đầu để lộ gương mặt mỹ miều rung động lòng người. Đầu mày khóe mắt ra chiều ai oán. Môi son mấp máy hở hai hàm răng đều đặn trắng như tuyết tựa hồ nở một nụ cười chua chát.

Thái độ của nàng rất phức tạp khiến cho người ta thật khó biểu. Có lẽ người thiếu phụ xinh đẹp quen thuộc với thái độ này. Cái phong vận mê người là ở đó. Cao Thanh Vân phứt bỏ những điều suy đoán tâm tình của nàng, y cảm thấy một mối tình êm dịu tự đáy lòng nổi lên.

Nên biết Cao thanh Vân ngoại trừ lòng yêu chân thật về sắc đẹp của phu nhân, y còn mối băn khoăn đối với nàng là thiên cổ sự trong Chiến Quốc sách y vừa kể lại cũng làm cho nàng phải đau buồn.

Cao Thanh Vân đã nói huých toẹt tâm lý đàn ông có điều mâu thuẫn trong lòng là khi người đàn bà làm vợ kẻ khác thì chỉ mong nắm được vào tay, nhưng lúc mình lấy vợ thì lại lo người đàn bà đó bị kẻ khác dụ dỗ.

Nhân thiên cổ sự này Ngô Đình Hương liên tưởng về vụ Bành xuân Thâm mượn tiếng đến kinh sư và chần chờ không trở về đón nàng đi, tất có lý do đặc biệt.

Dĩ nhiên nàng bị một đòn rất nặng. Có điều nàng đã lớn tuổi nên tình cảm cùng

kiến thức có thể giúp nàng chôn sâu nỗi đau thương xuống tận đáy lòng.

Cao Thanh Vân cũng ân hận về chuyện này. Chàng cảm thấy hành động của mình không được thỏa đáng vì nó phá tan mộng đẹp của người, khiến Ngô Đình Hương sa uổng vực sâu đau khổ bằng cách đưa ra sự thật phũ phàng.

Ngô Đình Hương đưa đẩy hai lần thu ba ngón Cao Thanh Vân một lúc rồi nói:

- Trước khi tiểu muội đưa điều kiện ra hãy đem hình thế bối cảnh phân tích.

Cao Thanh Vân gạt đi:

- Bất tất phải thế.

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi:

- Cao huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh tin rằng Hương muội có thể làm cho ta không tìm thấy Lục Minh Vũ.

Ngô Đình Hương nói:

- Cao huynh là người biết nhiều hiểu rộng lại giàu kinh nghiệm giang hồ. Vậy tiểu muội cần phân tích thế mới được.

Cao thanh Vân nói:

- Đã vậy xin Hương muội cho nghe.

Ngô Đình Hương nói:

- Điểm thứ nhất, nhà Trần tăng Tường ở đâu Cao huynh chưa biết, cần phải đi dò hỏi...

Cao thanh Vân ngắt lời:

- Về điểm này tiểu huynh không cần mất chút hơi sức nào cũng tìm ra được. Dù Hương muội muốn nhân lúc ta điếu tra để cảnh cáo Lục Minh Vũ cũng không kịp.

Mắt y chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn nhìn thẳng vào mặt Ngô Đình Hương nói tiếp:

- Hương muội cũng hiểu rằng có thể tiểu huynh bắt Hương muội trước, khiến Hương muội chẳng còn cách nào thông tin ra ngoài. Khi cần đến, thì huynh có thể giết chết Hương muội.

Ngô Đình Hương nghe tới câu sau cùng và coi thái độ Cao thanh Vân biết là không phải nói đùa. Bất giác nàng ngẩn người ra.

Cao thanh Vân dừng lại. Thái độ hòa hoãn hơn, y hỏi:

- Còn điều thứ hai thì sao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiểu muội không nói nữa.

Cao thanh Vân nói:

- Hương muội không cho ta hay điểm thứ hai hay là không chịu đưa điều kiện ra?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiểu muội không nói điểm thứ hai.

Cao Thanh Vân nói:

- Phải lắm ! Hương muội là người thông minh cơ cảnh phi thường vừa thấy ta nhân ứng mau lẹ liền cảnh giác ngay không nói nữa để khỏi phải tìm cách đối phó.

Ngô Đình Hương nghĩ bụng:

- Bất luận y nói thế nào thì nói, ta quyết không đem biện pháp của mình nói cho y hay.

Nàng đang ngẫm nghĩ lại nghe Cao Thanh Vân hỏi:

Ngô cô nương ! Cô có điều kiện gì?

Ngô Đình Hương trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Cao huynh muốn biết thật không?

Cao thanh Vân gật đầu đáp:

- Tại hạ chỉ cần giết tên ác ma Lục Minh Vũ một cách thuận lợi, còn bất cứ điều kiện gì tại hạ cũng đành ưng chịu.

Ngô Đình Hương nói:

- Hay lắm ! Cao huynh hãy lắng tai nghe. Lúc Cao huynh triệu lập số đông cao thủ đến thành này, dĩ nhiên tiểu muội phải trốn đi trước. Có đúng thế không?

Cao thanh Vân ngạc nhiên hỏi lại:

Đúng rồi! Nhưng cô nương nhận thấy là không tiện chăng?

Ngô Đình Hương đáp:

- Bất tiện còn là điểm thứ hai. Trường hợp này nếu xảy ra Bành Xuân Thâm cũng không dám trở lại đón tiểu muội nữa. Thường khi y lợi dụng lý do này để vĩnh viễn không trở lại đây một cách đường hoàng.

Cao thanh Vân hỏi:

- Cô nương có muốn tại hạ tìm kiếm y không?

Ngô Đình Hương nhăn nhó cười hỏi lại:

- Giả tử y không muốn gặp tiểu muội nữa, liệu Cao huynh có tìm được y chẳng?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Quả nhiên khó lòng tìm được.

Ngô Đình Hương nói:

- Thế thì phải rồi. Cao huynh đã khiến cho tiểu muội thất vọng về điểm này thì phải bồi thường. Tiểu muội không lấy tiền bạc mà chỉ lấy người.

Cô nương muốn lấy người tai hạ ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Cao huynh cứ yên lòng. Tiểu muội chỉ cần Cao huynh đừng ly khai tiểu muội trong một thời gian là đủ chứ không qui định phải đổi đãi với tiểu muội như thế nào. Qua đoạn thời gian đó là kể như Cao huynh đã đúng lời ước và trở lại tự do. Điều kiện của tiểu muội chỉ có vậy mà thôi.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn Ngô Đình Hương bằng con mắt khó tin tưởng, nhưng y phát giác ra giọng nói của nàng rất chân thành, tuyệt không có ý đùa cợt, y chẳng thể không tin được, liền nói:

- Quãng thời gian đó bao lâu?

Ngô Đình Hương đáp:

- Hai năm hay ba năm cũng được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương có tự biết là nhan sắc mình làm rung động lòng người? không?

Ngô Đình Hương cười mát đáp:

- Cái đó không thành vấn đề.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nhan sắc và tài tình như cô nương thì lo gì chẳng có chàng trai hơn tại hạ gặp mấy lần năn nỉ xin làm bầu bạn? Sao cô nương lại chấm cho tại hạ?

Ngô Đình Hương đáp:

- Trên đời ít có những ngtrời đàn ông được như Cao huynh. Dù có chẳng nữa, tiểu muội cũng không đổi ý, hoặc giả vì lẽ Cao huynh đã hiểu rõ tiểu muội nên chỉ yêu cầu Cao huynh bầu bạn với mình...

Cao thanh Vân nói:

- Vụ này chẳng có gì khó khăn. Nếu cô nương cho đó là điều kiện thì lại hạ phải làm cái gì cho cô nương mới đúng.

Ngô Đình Hương tươi cười đáp:

- Tiểu muội chỉ mong lời nói của Cao huynh thành thật tự đáy lòng thốt ra.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ phát thệ cũng được.

Ngô Đình Hương nở nụ cười khoan khoái đáp:

- Hà tất phải thế. Tiểu muội tin Cao huynh lắm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Vạn nhất Bành ngũ lang tìm đến chúng ta há chẳng bèn lên ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Giữa Ngô huynh và tiểu muội chưa chắc đã xảy chuyện gì không dám nói với

mọi người.Ồ!

Bành Xuân Thâm có tìm kiếm chúng ta cũng chẳng có điều chi không ổn.

Cao Thanh Vân thờ dài nói:

- Cái? đó khó nói lắm! Cô nương thử nghĩ lại xem:

chúng ta không phải là người không hiểu phong tình mà ở với nhau lâu ngày, biết đâu là vĩnh viễn không sinh chuyện? Ít ra về phía tại hạ nhất định là có chuyện.

Ngô Đình Hương đứng dậy thướt tha bước tới trước mặt Cao Thanh Vân cúi xuống kề cận y một cái rồi lùi lại ngay không để y nắm lấy. Nàng cười ngậy ngất nói:

- Chúng ta thử coi xem. Có khi đến lúc đó Cao huynh chẳng dám động đến tiểu muội cũng chưa biết chừng.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đã Đi Lén Lút Lại Mang Đền

Cao Thanh Vân nói:

- Hương muội nói câu đó chắc cũng tự biết khó tin ở mình?

Ngô Đình Hương đáp:

- Cao huynh muốn được tiểu muội cũng chẳng khó gì, chỉ cần Cao huynh có can đảm gánh vác mọi thứ là xong. Thôi không bàn đến chuyện đó nữa.

Cao Thanh Vân hiểu ý câu nói của nàng là muốn chiếm được người nàng thì phải lấy nàng làm vợ, không được hữu thủy vô chung.

Tuy nàng không phải xử nữ, nhưng nàng vẫn có quyền đòi hỏi như vậy. Còn ngoài thể lệ đó là Cao Thanh Vân phải dùng thủ đoạn cường bách để chiếm lấy nhục thể của nàng.

Ngô Đình Hương coi tình thế đã rõ. Cao Thanh Vân tuy ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách nhưng nàng hiểu y không phải là nhân vật trong hắc đạo, hành động vẫn lựa chọn thủ đoạn.

Thực ra Cao Thanh Vân là tay hiệp sĩ hiếm có trong các gia phái võ lâm. Vì thế nàng không lo gì Cao Thanh Vân dùng bạo lực để uy hiếp. Nàng thu nụ cười, nghiêm nghị hỏi:

- Kỳ hạn của chúng ta là ba năm. Điều kiện này Cao huynh chịu rồi chứ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đáp:

- Hay lắm! Tại hạ ưng chịu.

Con mắt xinh đẹp của Ngô Đình Hương lộ vẻ mừng vui.

Nàng nói:

- Tạ Ôn Cao huynh đã không rẻ bỏ tiện thiếp, mặc dù là tấm thân liễu ngô hoa tưởng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Hương muội đừng nói vậy. Tiểu huynh lại coi Hương muội bằng con mắt khác là không ngờ Hương muội đem cái thanh xuân tươi đẹp liệng cho ta.

Ngô Đình Hương đáp:

- Ủa! Cao huynh dạy quá lời! Tiện thiếp thật không dám.

Lúc này nàng vui mừng hơn hở, tưởng chừng cuộc đời thật tươi thắm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Hương muội đã tìm nơi nào ẩn mình chưa?

Ngô Đình Hương cười đáp:

- Tiện thiếp không biết. Bây giờ tiện thiếp chỉ biết nghe theo sự bố trí của Cao lang.

Cao Thanh Vân chẳng quan tâm gì về điểm này. Bất luận Ngô Đình Hương ẩn mình ở đâu, nàng cũng có đủ năng lực tự vệ, không sợ kẻ khác khinh khi.

Y ngấm ngấm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh đi khắp thiên hạ vẫn cảm thấy Giang nam hay hơn hết. Chúng ta đến khu vực Hàng Châu ở mấy năm được không?

Ngô Đình Hương đáp:

- Hay lắm! Vậy chúng ta đến Hàng Châu.

Cao Thanh Vân cất giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương hãy đem tình hình Lục Minh Vũ nói cho tại hạ hay để tại hạ sắp định kế hoạch. Ngô Đình Hương đáp:

- Lục Minh Vũ mượn tên Trần Tăng Tường, có đến sáu người cơ thiếp. Ngoài ra dường như hẳn còn mấy tên nữ tỳ xinh đẹp vào cỡ Xuân Lan. Nếu không điều tra cho rõ hẳn ở phòng nào để hợp lực vây đánh thì tiện thiếp e rằng tên ác ma xảo quyệt kia thấy động là trốn liền.

Cao Thanh Vân nói:

- Đúng thế! Trước khi động thủ, nhất định phải dò la cho biết rõ hẳn ở phòng nào. Ngô Đình Hương cười hỏi:

- Chuyện này đâu phải dễ dàng? Cao lang có phương pháp nào không?

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Chúng ta dùng tiền mua bọn tỳ bộc, chắc là do thám được tin tức.

Ngô Đình Hương nói:

- Kế này không xong rồi. Lục Minh Vũ đã tạo thành thói quen là khiến cho bất cứ ai cũng không hiểu hẳn ngữ nơi đâu. Nếu không thế thì Xuân Cúc khi đến thăm tỷ tỷ đã chẳng chạm trán hẳn.

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, chợt động tâm cơ mỉm cười hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra có ý muốn lợi dụng Xuân Cúc chẳng?

Ngô Đình Hương lộ vẻ khâm phục đáp:

- Phải rồi! Ngoài thị ra, bất cứ ai cũng làm cho rút dây động rừng. Cao Thanh

Vân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tại hạ e rằng cuộc này bố trí không phải dễ dàng...

Ngô Đình Hương nói:

- Tiện thiếp chưa nói lại những chi tiết trong lúc tiến hành, nhưng cần sai Xuân Cúc mỗi ngày đến Trần phủ. Đó là một điều không thể tránh được.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu không phải thị đi hằng ngày thì khó lòng chạm mặt Lục Minh Vũ, mà ngày nào cũng đến lại có điều không thỏa đáng. Nhất là khi Lục Minh Vũ gặp thị liền phát giác ra cốt thuật của hãn đã bị phá giải, tất nhiên hãn cảnh giác.

Ngô Đình Hương nói:

- Trừ biện pháp này không còn đường lối nào khác.

Cao Thanh Vân lẳng lặng suy nghĩ hồi lâu không nói gì.

Về sau không thấy động tĩnh gì lại nhắm mắt khiến người trông thấy tưởng y ngủ rồi. Nhưng Ngô Đình Hương nhìn trán y nổi gân xanh và cặp lông mày hơi nhú lại, thì biết là y đang hãm mình vào luồng tư tưởng lao lung.

Như vậy đủ biết việc này y coi là rất quan trọng. Sau một lúc nữa, Ngô Đình Hương phát ra tiếng cười ôn nhu nói:

- Cao thanh Vân! Cao huynh hãy coi tiểu muội đây.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên dương mắt lên nhìn nàng từ trên xuống dưới mấy lần rồi hỏi:

- Tại hạ coi rồi cô nương làm sao?

Ngô Đình Hương hỏi lại:

- Tiểu muội có dễ coi chẳng?

Cao Thanh Vân trong lòng nóng nảy miệng lầm bầm:

- Ai rồi công đâu mà bàn đến chuyện dễ coi hay chẳng dễ coi? Nhưng y là con người từng trải giang hồ, kiềm chế được những mối xúc động trong lòng, không thốt ra những điều khó chịu, mà chỉ lạnh lùng đáp:

- Dễ coi lắm!

Giọng nói của y tỏ ra không muốn bàn tới vấn đề này.

Ngô Đình Hương dĩ nhiên hiểu lắm. Nàng ngọt ngào nói:

- Tiệp thiệp coi tình hình này chợt nhớ tới ngày còn nhỏ luyện võ rút được chút ít kinh nghiệm...

Cao Thanh Vân đột nhiên tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- Nàng không phải là một thiếu nữ chưa hiểu việc. Nàng nói thế hẳn có đạo lý gì đây. Mình nghĩ mãi không ra được kế hoạch thì hãy nghe nàng nói xem sao rồi sẽ tính.

Y liền đổi giọng hòa bình hỏi:

- Cô nương nghĩ ra được kinh nghiệm gì?

Ngô Đình Hương hoan hỷ đáp:

- Thế là Cao huynh chịu nghe tiệp thiệp. Được lắm! Tiệp thiệp nói cho Cao huynh hay:

hồi còn nhỏ tiệp thiệp luyện võ công gia truyền rất chuyên cần. Nhưng chính vì sự chuyên cần quá mà thấy võ công mình tiến bộ không được như chí nguyện. Cao Thanh Vân tuy là kẻ sĩ trí lực hơn đời, nhưng nghe nàng nói vậy cũng chẳng hiểu điều đó liên quan gì đến hiện tình nan giải của chàng.

Y vẫn trầm Lặng lẳng tai nghe.

Ngô Đình Hương cất giọng uyển chuyển lọt tai nói:

- Vì thế có lần tiểu muội xuýt bị mình giết chết.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương định tự sát ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Không phải tự sát mà là cố gắng nghiên cứu võ công đến nỗi bỏ ngủ quên ăn chỉ vì một vấn đề nan giải trong võ học. Nhưng bất luận dụng tâm cách nào cũng không tìm ra được giải pháp.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới hiểu. Y thở dài nói:

- Vấn đề nan giải trong võ học mà không giải quyết được thì hãy bỏ đó, nhưng tại hạ lâm vào tình trạng nan giải mà không thể bỏ đó được. Vậy cô nương có an ủi cách nào cũng vô dụng.

Khoé mắt Ngô Đình Hương lộ vẻ ôn nhu vô hạn nói:

- Cao huynh bất tất phải nóng nảy. Tiểu muội đã nói hết đâu.

Trên môi hé một nụ cười tươi đẹp, nàng nói tiếp:

- Vấn đề nan giải ngày ấy rồi tiểu muội giải quyết được. Vì nghiêm phụ trách mạng mà tử mẫu lại an ủi, tiểu muội liền bỏ việc nghiên cứu. Ngờ đâu trong trường hợp này, vô tình chợt hiểu ra phương pháp giải quyết. Tình thế hiện giờ của Cao huynh khiến tiểu muội nhớ lại việc đã qua.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương bảo tại hạ đừng suy nghĩ nữa rồi tự nhiên tìm ra kế hoạch phải không?

Ngô Đình Hương đáp:

- Chính thế! Cổ nhân đã nói:

Nét bút thần là phải tự nhiên mà được, nó vượt lên cao hơn cả lúc dụng tâm. Hiện giờ Cao huynh bối rối, chính là lúc cần có "nét bút thần" mới giải quyết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Giả tử không có nét bút thần đưa đến thì tại hạ ngồi đợi đến bao giờ?

Ngô Đình Hương biết rằng can không được, nhưng cố ý đáp:

- Thì lại chờ đợi thêm nữa. Cao Thanh Vân đột nhiên phấn khởi tinh thần nói:

- Phải rồi! Cái đó sao lại không được? Hà tất ta phải nóng nảy trong năm ba ngày. Muốn trừ diệt tên ác ma này dù phải chờ sáu, bảy tháng hay một năm cũng không thành vấn đề. Ngô Đình Hương nói:

- Đúng thế! Chỉ cần mình đừng làm kinh động cho hẵn biết mà chạy trốn. Cao Thanh Vân nở một nụ cười trào phúng nói:

- Tại hạ lại hiểu thêm một điều nữa.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Điều gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Giả tử tại hạ động thủ được sớm thì cô nương có thể lánh mình sớm hơn, đến Giang Nam chờ tại hạ. Nếu tại hạ chậm động thủ một ngày thì cô nương cũng ở đây thêm một ngày. Biết đâu Bàn Xuân Thâm chẳng xuất hiện đột ngột đem cô nương đi. Như vậy chứng tỏ trong thâm tâm tại hạ chỉ hy vọng được ở chung với cô nương.

Y nói trắng điều bí mật trong nội tâm khiến cho Ngô Đình Hương hiểu y hơn và

cảm thấy rất khoan khoái, trong lòng rất thoải mái.

Giữa con người và con người? thường không có cách giao thông tâm ý mà thành cách biệt. Có khi hai người yêu nhau mà vẫn giấu tận đáy lòng chẳng chịu hở môi, để đến nỗi lầm lỡ mối lương duyên. Ngô Đình Hương cặp mắt sáng ngời khiến mặt nàng càng lộng lẫy làm xúc động lòng người.

Nàng nói:

- Cao lang nói mấy câu này dễ nghe quá.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhưng tại hạ biết làm thế nào? Bây giờ không thể bảo cô nương đi ngay được vì Xuân Lan thị tỳ của cô cần có mệnh lệnh của cô y mới tuân hành.

Ngô Đình Hương nói:

- Câu chuyện giữa chúng ta hãy tạm thời gác lại và chỉ chuyên tâm nghe mạng ở trời.

Cao Thanh Vân cất giọng thân mật:

- Nhưng nền nàng trở về trong lòng Bàn Xuân Thâm thì là có nơi ký thác, còn ta chẳng có chi hết.

Ngô Đình Hương đáp:

- Giả tỷ tiện thiếp lúc này theo Cao lang xuống Giang Nam thì trong lòng vĩnh viễn không được an ninh vì còn nghi ngờ Bàn Xuân Thâm trở lại kiếm mình. Y phát giác ra nhà vắng phòng không tắt trong lòng ôm hận. Tiện thiếp đã có ý nghĩ như vậy thì Cao lang cũng chẳng khỏi băn khoăn.

Cao thanh Vân nói:

- Có lý! Vậy bây giờ tiểu huynh hãy xin cáo biệt. Chờ khi tỉnh tâm lại sẽ đem toàn lực nghiên cứu biện pháp hạ thủ.

Bên ngoài sắc đêm tối mờ. Đúng là lúc tiện cho y ra đi. Y liền đứng dậy từ biệt Ngô Đình Hương ra khỏi tòa nhà.

Lão hán Chu Phúc đưa Cao Thanh Vân ra cổng lớn, hỏi y:

- Bao giờ phu nhân mới khởi hành?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó còn tùy khi nào phu nhân cao hứng sẽ thượng lộ. Bây giờ tại hạ có việc phải đi, xong rồi sẽ trở về nghe phu nhân dạy bảo.

Y ra đi lúc đêm tối cũng biết là lão bộc nhất định nhìn bóng sau lưng mình bằng con mắt hoài nghi, vì trời đang đêm tối sao còn ra đi, khiến cho người ta khó hiểu.

Cao Thanh Vân đã bét Trần phủ ở phía đông thành, nên y tránh phía đó, đi ra ngã khác.

Y vừa đi vừa tính tìm A Liệt để thương nghị kế hoạch. Có lúc y lại nhớ tới Bùi phu nhân là người túc trí đa mưu, nhưng y vẫn băn khoăn về việc an nguy của Ngô Đình Hương.

Giả tử y thương lượng với người khác tất phải nói ra mọi lai lịch liên quan đến nàng. Dù y không nói rõ chân tướng, người ta cũng liên tưởng ngay đến con người nổi danh trên chốn giang hồ là Tử y ngọc tiêu Ngô Đình Hương. Tin này mà lọt vào tai Diêu Văn Thái tất xảy cuộc phong ba ghê gớm.

Cao Thanh Vân nghĩ lui nghĩ tới không thể thương lượng với ai được. Bất giác y đã tới phía tây thành.

Đột nhiên một ngọn đèn lồng từ trong ngõ hẻm vọt ra đi về phía trước mặt y.

Cao Thanh Vân vừa coi đã nhận ra tên cầm đèn lồng là một gã thư đồng. Phía sau còn một người trẻ tuổi phong lưu nho nhã cất bước ung dung.

Y tạm thời gác bỏ điều tâm sự, chú ý đến gã thư sinh ở phía trước còn cách

chàng hai trượng. Gã thư sinh này trông cứ chỉ có phong độ khác thường khiến người ta cảm thấy gã nhất định là kẻ sĩ học đủ năm xe, kinh luân đầy bụng đáng đắp phong lưu tiêu sái.

Cao thanh Vân liền đi theo, trong bụng nghĩ thầm:

- Đang lúc đêm tối gã ở trong nhà vừa ra, không hiểu muốn đi đâu?

Bất giác y nghĩ tới chuyện hội diện nam nữ rồi nổi tính hiếu kỳ quyết định theo dõi xem sao.

Ngọn đèn lồng đi trước dẫn đường. Không bao lâu rẽ vào ngõ hẻm rồi theo cửa hậu tiến vào.

Ngọn đèn lồng lúc qua vườn sau, Cao Thanh Vân mượn bóng cây to che khuất chạy lại gần thư sinh nhòm thấy gã mặt đẹp như ngọc, răng trắng môi hồng, thật là một thiếu niên tuấn mỹ dễ khiến cho đàn bà con gái phải say mê.

Cao Thanh Vân cho là mình đoán trúng, nhưng còn một điểm y chưa hiểu là gã thư sinh này tuy xinh đẹp, nhưng khí vũ hiên ngang, nhãn thần sáng sủa, hiển nhiên là con người đoan chính cao thượng. Nói một cách khác, gã hoàn toàn không giống loại người trộm ngọc râu hương.

Cao Thanh Vân coi tình hình này đã đoán gã thư sinh đến hội ngộ giai nhân, nhưng theo phong độ thì lại cảm thấy không phải con người ong bướm vật vờ. Mỗi nghi ngờ kích động tính hiếu kỳ, y quyết định coi cho biết rõ. Giả tỷ thư sinh đi ước hội giai nhân thì người thiếu nữ cũng phải là một trang quốc sắc.

Đi hết vườn sau đến một khuôn cửa chắn lối.

Tên thư đồng thấy cửa đóng liền dừng bước quay lại nói:

- Thiếu gia! Tiểu nhân không nhìn thấy ám hiệu chi hết.

Chàng thư sinh bảo gã:

- Nói khẽ chứ!

Cao Thanh Vân không khỏi cười thầm vì chỉ một câu đối thoại giữa hai người cũng đủ chứng minh chàng thư sinh đi vào cuộc hẹn hò bí mật. Ngoài ra chàng thư sinh này thật là ngốc. Tiếng nói còn sợ kinh động người ngoài mà lại đem theo đèn lồng thì ở đằng xa người ta đã trông thấy rồi, há chẳng bại lộ hành tung.

Y còn đang ngẫm nghĩ chợt thấy trong cửa sổ trên cao có ánh đèn lay động.

Cao thanh Vân vừa trông đã biết ánh đèn kia nhất định là ám hiệu.

Gã thư đồng vui mừng nói:

- Thiếu gia hãy coi kìa !

Chàng thư sinh khẽ mỉm gã:

- Người lại lên tiếng rồi. Đi đi!

Gã thư đồng giơ tay đẩy cửa. Cánh cửa mở ra liền, hiển nhiên cửa không khóa.

Hai người khoa chân bước vào rồi khép cửa lại.

Cao Thanh Vân nhảy lên đầu tường, cúi xuống quan sát hành tung của họ.

Lại thấy tòa lầu mé hữu không những đóng cửa sổ lại mà còn buông rèm xuống, nên ánh đèn không lọt ra ngoài được nữa.

Mục lực của Cao Thanh Vân không phải tầm thường. Chẳng những y nhìn rõ đèn lửa trong phòng mà còn phảng phất bóng người chuyên động. Cao Thanh Vân khẽ tung mình nhảy xuống lén đi theo thư sinh xuyên nhà qua cửa. Sau cùng đi tới chân thang. Trên lầu đã có ánh đèn sáng, nên gã thư đồng thối tắt đèn lồng, quay lại nói:

- Thiếu gia! Tiểu nhân vào trong nhà bên kia chờ đợi.

Thư sinh đáp:

- Hay hơn hết là người ngủ đi một giấc. Lần này người cũng phải chờ ta đến đêm khuya mới trở về.

Gã thư đồng dạ một tiếng đoạn tự mình đi về phía trước. Chủ nhân của gã mỉm cười nhìn theo rồi bước lên thang lầu.

Cao Thanh Vân chờ cho thư sinh mất hút vào phía sau rèm cửa mới nhảy ên ngó qua tấm rèm vào phòng. Phía trong đèn lửa sáng trưng. Coi cách trần thiết thì đúng là một sảnh đường nhưng không có bóng người.

Cao Thanh Vân chẳng sợ hãi gì, vén rèm tiến vào.

Y thấy hai bên đều có cửa. Lại nghe thanh âm vắng vắng từ mé hữu vọng ra.

Cao Thanh Vân nghe thanh âm, cặp lông mày nhăn tít lại, vội đến bên cửa dòm vào trong.

Vì thanh âm hỗn độn y nghe không rõ, nhưng cũng nhận ra được là trong phòng có ba người mà là ba gã trai trẻ tuổi.

Cao Thanh Vân không tin ở tai mình liền ngó vào coi.

Trong phòng cách bài trí rất trang nhã sạch sẽ, đèn lửa sáng rực Quả nhiên đúng là ba gã thanh niên đều ăn mặc theo kiểu thư sinh.

Ngoài gã trai vừa vào còn hai gã kia cũng phong độ thoát tục hiển nhiên đều là kẻ sĩ háo học.

Cao Thanh Vân gật đầu tự nhủ:

- Đúng là chu tầm chu, mã tầm mã. Không ngờ nơi đây lại tu tập ba tay đệ tử.

Cao Thanh Vân nghe chừng xưng hô nhau biết chàng mới đến sau họ Lý tên Ích. Còn gã chủ nhân họ Tưởng tên gọi Nhậm Phan, cũng trán rộng mày dài, mục quang sâu thẳm, mới nhìn đã biết ngay là kẻ sĩ trí lực hơn đời.

Cón thiếu niên thứ ba họ Đỗ tên gọi Biệt Nam. Gã này nói năng rõ ràng mau

mẫn. Đúng là kẻ sĩ hùng biện.

Ba người giao tình với nhau rất thâm hậu. Họ nói chuyện vui cười một lúc rồi chủ nhân là Tưởng Nhậm Phan tuyên bố:

- Đổ Biệt Nam! Tiểu đệ có một lời mê ngữ (câu đố). Đổ ca thử đoán coi! Đoán mà không trúng thì phải phạt ba ngày không được đến nhà Lý huynh.

Đổ Biệt Nam cười hỏi:

- Hay lắm! Nếu đoán trúng thì Tưởng ca thưởng cho thứ gì?

Tưởng Nhậm Phan chưa kịp trả lời, Lý Ích con người răng trắng môi hồng phong tư tuấn nhã, đã lên tiếng:

- Cũng phạt y án ngày không được đến hàn xá.

Đổ Biệt Nam khoan khoái cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Như vậy là công bằng....

Tưởng nhậm Phan tuy cũng cười xã giao nhưng hiển nhiên không thực sự cao hứng. Như vậy chứng tỏ câu chuyện ba ngày không được tới nhà Lý Ích là một điều rất quan trọng đối với gã.

Cao Thanh Vân chẳng những nghe rõ những câu đối đáp của ba người đồng thời y còn nhìn rõ cả tướng mạo và cử động cùng vẻ phản ứng một cách rõ ràng.

Y lấy làm kinh dị nghĩ thầm:

- Không hiểu quang cảnh trong nhà Lý Ích ra sao. Vì lẽ gì hai gã Tưởng, Đổ hàng ngày đều muốn đến làm tân khách. Chắc có nguyên nhân gì khiến họ không đến không được. Và theo thanh âm cùng nét mặt của Tưởng Nhậm Phan thật ra thì đối với lời mê ngữ hiển nhiên có vẻ lo âu. Còn Đổ Biệt Nam thì lại vui mừng hớn hở. Tình hình này mới thật là kỳ.

Y còn đang ngẫm nghĩ phỏng đoán thì Đổ Biệt Nam lại lên tiếng thúc giục:

- Nhậm Phan! Nói mê ngữ ra đi! Ô hay! Hay là bạn quên cả mê ngữ rồi?

Lý Ích vừa cười vừa cất giọng ôn hòa:

- Tiểu đệ đoán nhất định y đang nghĩ ra một điều mê ngữ khó khăn để Đỗ huynh khó mà đoán được.

Gã nói mấy câu này thanh điệu cũng như nội dung và vẻ mặt rất hòa hoãn mà có lực lượng, đủ tỏ ý niệm của gã rất chuẩn. Phong độ cùng kiến thức đều lộ ra là một nhân tài xuất sắc.

Tưởng Nhậm Phan gật đầu nói:

- Đỗ huynh làm gì mà nóng thế? Hãy để tiểu đệ ngắm nghĩ một lát.

Đỗ Biệt Nam đáp:

- Được rồi! Tưởng huynh cứ nghĩ cho kỹ đi.

Đột nhiên ngoài cửa có người lên tiếng:

- Tưởng huynh hãy khoan rồi hãy nói mê ngữ. Tiểu đệ đoán trước là phen này Đỗ huynh phải chịu thua.

Người này thanh âm hùng tráng. Tuy chưa lộ diện nhưng đã tỏ ra khí thế hào hùng uy hiếp kẻ khác.

Lý, Tưởng, Đỗ cả ba gã cùng giật mình.

Một đại hán cặp lông mày rậm, lưng đeo bảo đao, rào bước vào nhà. Đại hán có chỗ khiến cho người ta ngó thấy một lần rồi không quên nữa là cặp mắt chiếu ra những tia linh quang trấn áp và tăng thêm phần cơ trí.

Người mới vào phòng dĩ nhiên là Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn ba nho sinh văn nhả một lượt rồi cười khanh

khách tự giới thiệu:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân, chưa từng quen biết ba vị huynh đài, nên ba vị lộ vẻ kinh ngạc.

Đó là chuyện thường. Nếu các vị có điều nghi vấn thì cứ cho hay.

Lý Ích đứng dậy trước tiên vái chào hỏi:

- Mời Cao huynh hãy ngồi xuống đây để bọn tiểu sinh thỉnh giáo được chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Được lắm!

Y kéo ghế ngồi xuống, chuyển mục quang ngó vào mặt Đổ Biệt Nam.

Đổ Biệt Nam hỏi:

- Sao Cao huynh lại ngó tiểu đệ dữ thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ vừa ở ngoài nghe các vị đối thoại. Trong lòng nảy ra một ấn tượng là trong các vị đây, Đổ huynh tất nhiên là kẻ sĩ hùng biện. Bây giờ nếu tại hạ đưa vấn đề ra, dĩ nhiên nhằm vào Đổ huynh trước tiên.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cùng Thư Sinh Nghị Luận Mưu Cơ

Lời nói của Cao Thanh Vân đã có sức mạnh lại phân tích rất tinh vi khiến ba gã thư sinh phải yên lặng. Những từ ngữ không thô tục còn tỏ ra y là người có học vấn.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Lời nghị luận của Cao huynh thật siêu việt khác thường, khiến bọn tiểu sinh rất khâm phục.

Xin hỏi Cao huynh:

trước nay phải chăng Cao huynh đã có những hành động kinh người?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ bất quá là kẻ vu phu thô lỗ. Trước nay chẳng câu nệ tiểu tiết, thường có những hành động thư thế.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Nếu vậy Cao huynh phải chăng là nhân vật vào hàng Chu Gia, Quách Giải ngày xưa?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Tiểu đệ không dám ví mình là hiệp sĩ như cổ nhân, nhưng tác phong quả có bị ảnh hưởng của những nhân vật đó.

Nên biết Chu Gia, Quách Giải đều là hiệp sĩ đời Hán. Trong sách sử ký của quan thái sử Tư Mã Thiên đã chép truyện này vào bộ Du Hiệp liệt truyện nên tiếng để ngàn thu, lưu danh hậu thế.

Nếu chẳng phải là người đọc sách thì dĩ nhiên nghe đến danh tự hai nhân vật này, mặt mờ chẳng hiệu là ai. Cao Thanh Vân trả lời như vậy khiến ba gã thư sinh thêm phần kính trọng.

Tường Nhàm Phiên hỏi xen vào :

- Cao huynh làm việc nghĩa hiệp trong thiên hạ, dùng thanh bảo đao kia trị bọn cường đạo tưởng không ai địch nổi?

Cao Thanh Vân khiêm nhường đáp :

- Tiểu đệ không dám khoe khoang lài nghệ, nhưng tình thực mà nói thì thiên hạ rộng lớn, nhân tài không biết bao nhiêu mà kể. Song những người tử đấu với tiểu đệ chịu đựng được mười hiệp cũng chẳng có mấy.

Hai gã thư sinh Tường, Đỗ nghe y nói vậy, nét mặt không khỏi lộ vẻ kỳ dị.

Cao Thanh Vân vừa trông đã biết tâm sự chúng liền hỏi :

- Các vị nghe tiểu đệ phô trương bảng lãnh liền xúc động tâm sự nên ra chiều kỳ dị. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì các vị có chỗ nào đó muốn tiểu đệ ra sức phải không?

Lý Ích đứng dậy thi lễ nói :

- Không dấu diếm Cao huynh :

Bọn tiểu sinh tuy có chút mặt mũi ở địa phương này, mà gần đây bị một người khinh khi quá đỗi, nên thấy bản lãnh của Cao huynh bất giác đem lòng hâm mộ.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Người ấy là ai ? Lý Ích đáp :

- Y họ Từ tên Phóng, cũng dòng dõi thư hương, nhưng tình tình lãng mạn bạo tàn, đam mê tửu sắc. Vì vậy mà mấy năm nay chưa đở được khoa nào. Do đó Từ Phong đối với ba anh em tiểu sinh đem lòng ghen ghét. Thường thường hăn dùng

lời cục xút, có khi còn động thủ đánh đấm bọn tiểu sinh ở trước mặt đòng người? để làm nhục.

Gã nói rồi vừa thở dài vừa lắc đầu ra chiều rất bất mãn về hành động của Từ Phong.

Cao Thanh Vân thấy trong ba tên thư sinh thì Lý Ích chẳng những gã phong lưu, xinh đẹp hơn hai bạn mà ăn nói cùng cử chỉ đều ra phong độ con người nho nhã, khiến ai cũng sinh lòng kính nể. Y bèn an ủi gã mấy câu và cười nói :

- Các vị không so kè với hãn, đủ biết kiến thức và độ lượng hơn hãn nhiều lắm.

Đỗ Biệt Nam nói theo :

- Nếu Lý huynh ý vào thế lực thì có thể đưa Từ Phong lên quan trừng trị, nhưng không tiện hành động như vậy.

Tường Nhậm Phan nói :

- Bọn ta thua hãn là ở chỗ đó.

Lý Ich lại nói :

- Gần đây Từ Phong lại càng tệ hơn. Hãn hận bọn tiểu sinh đi lại chơi bời với nhau, nên đã đe dọa hết hai vị Đỗ, Tường nếu còn đến hàn xá là hãn đánh cho một trận để làm nhục. Mặt khác hãn bức bách Tường huynh phải xa rời? bản thành. Hỡi ơi ! Con người không biết trời cao đất rộng là gì thật khiến cho người? ta phải điên đầu.

Cao Thanh Vân bỗng tỉnh ngộ và hiểu vì lẽ gì Tường Nhậm Phan không dám lộ diện ở trong thành, mà phải dùng ám hiệu cho Lý Ích biết mình ở nhà. Y liền cười nói :

- Nếu các vị chịu để tiểu đệ can thiệp vào thì cứ trở Từ Phong cho biết. Con người gần như vô loại đó lúc mình thu thập cũng cần phải có phương pháp mới có hiệu quả.

Y xoa tay ngăn ba người kia, nói tiếp :

- Vụ này chúng ta bất tất phải hấp tấp, hãy tạm gát sang một bên. Bây giờ tiểu đệ trở lại vấn đề hiện tại :

lúc vào nhà được nghe các vị trò chuyện, tiểu đệ muốn phỏng đoán mối quan hệ giữa ba vị.

Đỗ Biệt Nam đáp ngay :

- Hay lắm ! Cao huynh thử nói nghe.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Các vị là bạn đồng song rất thân, yêu nhau tha thiết. Cái đó không cần phải nói. Tiểu đệ muốn phỏng đoán là vụ mê ngữ giữa hải vị Tường, Đỗ tại sao hậu quả vụ này lại có kẻ mừng, người lo khác nhau ?

Y cố y dừng lại một chút, thấy ba gã thư sinh đều lộ vẻ hứng thú.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Sự việ giữa ba anh em tiểu sinh, Cao huynh chắc đã hiểu nhiều ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ bất quá là kẻ qua đường, đêm nay mới nghe danh ba vị lần thứ nhất và dĩ nhiên đây là cuộc hội diện đầu tiên. Có thể nói tiểu đệ chưa thiết tý gì. Nhưng tiểu đệ nghe lời nói của các vị cùng biến diễn khi lo khi mừng nên đoán được đại khái mà thôi.

Y thấy bọn thư sinh chẳng ai lộ vẻ không tin tưởng, liền hỏi tiếp:

- Trong nhà Lý huynh, nhất định có hai vị muội muội rất xinh đẹp, đúng thế không ?

Lý Ích khinh ngạc gật đầu hỏi lại :

- Sao cao huynh lại biết thế ?

Cao Thanh Vân lại cười hỏi :

- Đổ huynh và Tường huynh nhất định ngưỡng mộ hai vị tài nữ ở Lý gia. Dĩ nhiên Lý huynh cũng tán thành, phải vậy không ?

Lý Ích gật đầu lia lịa nhưng nét mặt lộ vẻ kinh dị đã biến mất. Trái lại, đến lượt hai vị Tường, Đổ ngạc nhiên, chú ý lắng tai nghe.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

"Trong ba gã này tài trí cửa Lý Ích so với Tường, Đổ còn cao hơn một bậc. Tác Phong của gã chứng tỏ ra hơn người. Sau này, tất trở nên một vị trọng thần của quốc gia.

Trong lòng xoay chuyện ý nghĩ, miệng nói tiếp :

- Bây giờ tiểu huynh lại đoán nguyên nhân ưu hỷ khác nhau của hai vị Tường, Đổ. Đổ huynh tri thức hơn người, tâm tư mau lẹ, dĩ nhiên đoán việc nhạy hơn. Ba vị là chỗ bạn thân, dĩ nhiên thường giở trò đánh đố để liêu khiến.

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế. Bọn tiểu sinh thường thường chơi trò này.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ cả gan dám quyết đoán Đổ huynh nhất định là một tai cao thủ. Bất luận vấn đề bí mật khả nghi nào cũng giải đáp được ngay.

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Cao Thanh Vân nói :

- Do đó hai vị kia mới có điều ước với nhau ai thua thì không được đến nhà Lý huynh. Tuy khoảng thời gian ba ngày chẳng có bao lâu, nhưng dưới con mắt người mắc phải lưới tình thì một ngày, coi bằng ba thu. Vì vậy mà Tường huynh đâm ra hồi hộp. Còn Đổ huynh lại sở trường về môn này, nên trong lòng thản nhiên, chẳng lo lắng gì.

Ba gã Lý, Đổ, Tường đều kính phục vô cùng, vì Cao Thanh Vân chỉ nghe. mấy câu nói cùng nét mặt vui buồn đã đoán ra bao nhiêu chuyện. Con người tài trí như vậy, thật là hiếm có.

Lý Ích hỏi :

- Cao huynh quả là dị nhân đời nay. Về phương diện tài trí không cần bàn đế, bọn tiểu sinh chưa hiểu Cao huynh có nghiên cứu về môn võ học không ?

Cao Thanh Vân mỉm cười, hào khí ngất trời, y đáp :

- Nếu nói về bản nhân lấy thủ cấp thượng tướng ở trong đám thiên binh vạn mã thì tiểu đệ chưa chịu nhường mấy bậc danh tướng. Còn bản về bước đường qua lại giang hồ, ra vào hồ huyết, mình công ám sát, tiểu đệ dám nói trong võ lâm khắp thiên hạ hiện nay cũng chưa chịu thua ai, nhất là giết những quân tồi bại, thì ngay dưới mắt ngàn người cũng chỉ một hiệp là đưa địch vào đất chết.

Tường, Đổ nghe nói thè lưỡi ra rồi không thụt vào được nữa. Chỉ có Lý Ích tuy cũng ra chiều kính mộ nhưng không đến nỗi kinh hãi. Cao Thanh Vân lại nói :

- Tiểu đệ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Vì mình chuyên hành thích kẻ thù giữa đám đông người, mà được bạn hữu tặng cho xước hiệu này.

Tường, Đổ đều tấm tắc khen ngợi. Còn Lý Ích không lộ vẻ gì. Gã nghĩ thầm trong bụng :

"Y đã ở hàng ngũ thích khách thì phần nhiều không phân thiện ác, chỉ hành động theo ân oán cá nhân mà không phải vào hàng nghĩa hiệp.

Mục quang sắc bén của Cao Thanh Vân chăm chú nhìn vào mặt Lý Ích, lạnh

lùng hỏi :

- Phải chăng Lý huynh trong lòng có ý chê bai tiểu đệ ?

Lý Ích giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Tại sao Cao huynh lại hỏi thế ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hiển nhiên Lý huynh đang ngẫm nghĩ về hai chữ thích khách và cho rằng tiểu đệ không phân chính tà, bất luận ngay gian, chỉ chuyên làm nghề hành thích.

Lý Ích nói :

- Nếu giải thích theo văn tự thì Cao huynh nói vậy là đúng, nhưng xem ra Cao huynh nghi biểu khác thường, hào khí ngút trời, tài học cũng xuất chúng thì chắc chẳng phải hạng người đó.

Cao Thanh Vân nét mặt hòa dịu trở lại, cười hỏi :

- Tiểu đệ nói ra có lẽ các vị không tin. Cái ngoại hiệu đó tiểu đệ cố ý đặt ra vì mục đích muốn đối phó với một tên công địch võ lâm, không để hấn chú ý đến mình.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Người nào mà đáng cho Cao huynh phải lo nghĩ về cách đối phó như vậy?

Cao Thanh Vân liền nói sơ lược về lai lịch của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn, cùng vụ ước định giữa Tiêu Dao lão nhân với hấn cho ba gã nghe. Sau y mới đề cập đến chuyện Phong Càn và Lục Minh Vũ.

Dĩ nhiên trong lúc kể chuyện, y có nhắc đến A Liệt và vụ huyết án ở Hóa Huyết Môn cho họ nghe.

Tưởng Nhậm Phan thè lưỡi nói :

- Nghe lời Cao huynh thì ra các vị trên chốn giang hồ coi chuyện động thủ giết người chẳng có gì đáng kể.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chính là thế đó. Có điều những người trong danh môn chính phái không dám giết người một cách khinh suất.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Không hiểu vị Tra công tử kia hiện giờ ở đâu ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hiện chàng ở Lạc Dương. Tiểu đệ đang muốn thông tri mời chàng đến hội họp với tiểu đệ để thương nghị kế hoạch hành động.

Đỗ Biệt Nam đánh bạo nói :

- Nếu Cao huynh không thể phân thân được thì tiểu đệ nguyện đi Lạc Dương một chuyến giúp Cao huynh.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Các vị là người đọc sách không nên dính vào công việc của bọn người giang hồ, để khỏi gặp phải nhiều điều phiền não.

Đỗ Biệt Nam sợ run không dám nói nữa.

Lý Ích lên tiếng :

- Cao huynh đang mình mang trọng trách, đáng lẽ phải lật đật vội vàng, ngồi đâu cũng chẳng yên chớ mới phải. Thế mà Cao huynh lại có thì giờ cáo đàm hùng biện với bọn tiểu đệ thì có điều không hợp tình lý. Vì vậy tiểu đệ lớn mật đoán càn một câu là hiện Cao huynh đang gặp vấn đề nan giải nên bỏ đi cho khuây khỏa trong chốc lát để hồi phục tinh thần đặng lo kế hoạch hành động.

Cao Thanh Vân không khỏi khâm phục lời cao đoán của Lý Ích. Chàng thần nhiên đáp :

- Chính là thế đó.

Lý Ích trịnh trọng hỏi :

- Không hiểu Cao huynh gặp việc gì nan giải ? Liệu có thể cho bọn tiểu đệ hay được chăng ?

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Vấn đề nan giải này phát sinh ra ở Lạc Ninh. Lúc Minh Vũ, Bang chúa Cái Hứng đã trốn đến thành này, nhưng hãn là tay xảo quyệt lại rất lo xa, đã bố trí thỏa đáng từ lâu năm, xoay mình một cái biến thành nhà đại nhân thân sĩ ở nơi đây.

Y đã thay đổi địa điểm xảy ra sự việc ở Lạc Ninh là nơi cách đây không xa, vì bọn Lý Ích đều là thế gia ở đất này, nhất định có quen thuộc Trần Tăng Tường.

Lý Ích hỏi :

- Hiện giờ chuyện nan giải của Cao huynh phải chăng là bản lĩnh của Lục Minh Vũ cao thâm khó bệ hạ thủ ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc, ngạc nhiên bụng bảo dạ :

"Mình gặp trăm ngàn nỗi khó khăn nhưng nghe lời gã, mình hồi tưởng lại thì quả nhiên chỉ có một điểm chính. Đúng thế thật ! Lục Minh Vũ võ công cao cường, nên mình tính đi tính lại mà không tìm ra được kế hoạch hoàn toàn, cũng chỉ vì hãn ý vào võ công, chẳng thể bất cứ vây đánh lúc nào cũng được." Bây giờ, Cao Thanh Vân đã coi Lý Ích bằng con mắt đặc biệt, liền đáp :

- Lý huynh nói đúng đó. Võ công Lục Minh Vũ cao tuyệt một thời, mà cơ cảnh vô vùng giáo quyết quá đối. Hễ rút mây động rừng là hãn lại biến mất, khó mà điều tra được.

Lý Ích nói :

- Công việc đã khó khăn như vậy đủ tỏ bên Cao huynh tuy binh nhiều tướng lắm, thế lực rộng lớn, nhưng phần đông không phải là địch thủ của Lục Minh Vũ, nên chẳng thể bày kế Thập Diện Mai Phục được chứ gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- hính là thế đó !

Lý Ích nói :

- Từ ngàn xưa, các binh gia tính toán không ngoài ba yếu tố " thiên thời, địa lợi, nhân hòa".

Hiện giờ trong tay Cao huynh đã nắm được thiên thời và nhân hòa. Còn Lục Minh Vũ chiếm phần địa lợi. Vì thế tiểu đệ lớn mật hiến Cao huynh một kế là làm cho đối phương mất yếu tố địa lợi thì nhất định thắng lợi.

Đỗ Biệt Nam nói :

- Vụ này nói thì dễ thôi nhưng hành động khó khăn vô cùng !

Tưởng Nhậm Phan nói :

- Lý huynh nghiên cứu binh pháp đã nhiều năm, hoặc giả y có diệu kế cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân cao hứng hỏi :

- Lý huynh luyện rèn binh pháp của nhà nào ?

Lý Ích hờn nộ cười khiêm nhượng đáp :

- Chẳng dấu gì Cao huynh :

tiểu đối với các danh gia binh pháp cả cổ lẫn kim đều lấy làm hứng thú, nên đọc

qua hết, tỷ như Lục Thao, Tôn Tử, Ngô Tử, Tư Mã Pháp, Huỳnh Thạch Công Tạm Lược, Úy Lạp Tử, Lý Vệ Công Vấn Đối. Ngoài ra như Phong Hậu Ác Kỳ Trung, Lý Thuyên Thái Bạch Âm Kinh, Võ Kinh Tổng Yển, Hồ Kiềm Kinh, Gia Cát Vũ Hầu Tâm Thư, Trương Uyển Thập Lục Sách, Bát Trận Hợp Biến Đồ.... không thể kể hết được.

Gã nói liền một lúc về danh mục bao nhiêu binh pháp, kinh sách chẳng những Cao Thanh Vân ngần người ra mà cả Đỗ Biệt Nam và Trương Nhậm Phan cũng phải trợn mắt há miệng.

Nên biết binh pháp đọc ngang biến hóa ảo diệu vô cùng. Đồng thời còn dính lúu đến thiên văn địa. chi, nhân tâm vật lý và bao gồm cả môn học vấn. Có thể nói là rộng mông mênh như biển cả, chẳng ai biết hết được. Hơn nữa, do sách hồi bấy giờ vấp phải cái trở ngại lớn là khó lòng tìm được tài liệu để nghiên cứu. Vì vậy cổ nhân thường mượn các loạt kinh điển về sao ra. Một mặt để tăng phần duyệt lịch một mặt để lại phòng lúc ôn tập.

Lý Ích tìm được bấy nhiêu sách vở để nghiên cứu thì quả là một việc khiến người ta phải kinh hãi.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh đã đọc nhiều binh thư như vậy, ngày sau công danh tắp thành đạt làm đến tướng môn. Bây giờ đã thấy trước tiền trình rồi.

Lý Ích khiêm nhượng đáp :

- Cao huynh quá khen ! Tiểu đệ không có mộng làm tướng, mà chỉ nghĩ rằng khi gặp cơ hội vào làm việc tại triều dù gặp chiến trận mình không phải dính vào, nhưng ở ngoài cũng nên biết cơ tiến thoái, công thủ. Vì thế mà tiểu đệ dụng tâm nghiên cứu.

Đỗ Biệt Nam nói :

- Chúng ta chơi bởi thân thiết với nhau đã lâu mà không ai hiểu việc Lý huynh

ngiên cứu binh pháp. Bữa nay được nghe trong lòung vừa bội phục lại vừa tự thẹn cho mình.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Đối với việc của tiểu đệ, Lý huynh có cao kiến gì ?

Lý Ích đáp :

- Cao huynh dạy quá lời. Đối với công việc võ lâm, tiểu đệ tuyệt chẳng hiểu chút gì, khó mà lo giúp Cao huynh được.

Cao Thanh Vân nghĩ bụng :

"Chắc gã này nhớ tới việc Lưu Huyền Đức Tam Cố Thảo Lư nên không chịu bày tỏ mưu kế với mình ngay." Y liền nói :

- Lý huynh bất tất phải quá khiêm. Nên biết vụ này đối với cá nhân thua hay được là việc nhỏ, nhưng đối với sự an nguy của người thiên hạ là việc lớn. Vậy Lý huynh nên cho biết đi.

Lý Ích đáp :

- Chẳng phải tiểu đệ không chịu nói, mà vì kế hoạch không đi đến được phương pháp cụ thể.

Cao Thanh Vân nói :

- Không cụ thể cũng chẳng hề chi.

Lý Ích nói :

- Cao huynh đã muốn tiểu đệ nói ra dĩ nhiên tiểu đệ không tiện thoái thác. Tiểu đệ chỉ cảm thấy muốn diệt trừ Lục Minh Vũ thì chỉ có biện pháp duy nhất là làm cho hẳn mất yếu tố địa lợi.

Gã đề cập đến nguyên tắc, nhưng hạ thủ cách nào còn phải nghĩ thêm.

Tưởng Nhậm Phan hỏi :

- Lục Minh Vũ đã giảo quyệt lại cơ cảnh thì làm sao khiến cho hãn mất yếu tố về địa lợi được?

Đồ Biệt Nạm đáp :

- Đúng thế ! Giả tỷ Cao huynh không còn kế hoạch nào khác thì đem hết lực lượng vây đánh Trần gia một trận khiến họ trở tay không kịp mà diệt trừ được nguyên hung cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Biện pháp này ở trước tình trạng bất đắc dĩ mới dùng tới. Lý Ích trầm ngâm rồi hỏi :

- Cao huynh không có cách nào canh giữ Lục Minh Vũ để chờ bắn ra khỏi cửa hay sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chuyện này không phải dễ dàng. Nếu đổi địa vị tiểu đệ vào chỗ hãn, tất cũng đề phòng điểm này rồi, tỷ như dùng cỗ xe hoặc cỗ kiệu đặc biệt từ trong phủ đi ra...

Tưởng Nhậm Phan ngạc nhiên hỏi :

- Hãn đã ở trong xe trong kiệu thì sao không giải quyết mà lại để hãn ra đi? Lý Ích mỉm cười đáp :

- Việc này không phải công nhiên ra khỏi cửa nên khác hãn. Nên biết cỗ xe hay cỗ kiệu đó cũng có tác dụng như căn phòng và có thể che lấp tai mắt mọi người. Nói một cách khác thì phần địa lợi của hãn vẫn chưa bị mất.

Cao Thanh Vân rất khâm phục nói :

- Đúng thế ! Có thể hãn không ở trong xe, hay mượn người khác thay vào. Dù chính hãn ở trong xe đi nữa, nhưng với kinh nghiệm cùng tài trí của hãn lại cơ cảnh

khác thường thì có người dòm ngó liền bị phát giác. Vì thế mà kế này không thi hành được.

Lý Ích lại nói :

- Trong đó nhất định có chỗ sơ hở, nhưng lạ thay sao không tìm ra được cơ hội ?

Gã đưa mắt nhìn Cao Thanh Vân nói tiếp :

- Nếu Cao huynh đem hết những điều đã phát hiện ở Lạc Dương nói hết ra, thì hoặc giả tìm được cơ hội đưa hãn vào đất chết.

Cao Thanh Vân đáp :

- Nội vụ giản dị lắm. Lục Minh Vũ chuyên về tà công kêu bằng cổ thuật. Hãn đến Lạc Dương rồi thi hành cổ thuật vào một tên nha hoàn...

Y dừng lại nhột chúm rồi tiếp :

- Tên nha hoàn này là tỳ nữ của vị tể hữu. Thị đến thăm tỷ tỷ thì gặp Lục Minh Vũ cùng người tỷ tỷ có ở trong phòng. Lục Minh Vũ liền thi triển cổ thuật vào mình thị để kiểm chế tâm linh không cho thị tiết lộ việc bí mật của hãn với người ngoài. Y cười nói tiếp :

- Ngờ đâu, hãn làm như vậy lại càng bại lộ hành tung.

Lý Ích hỏi :

- Con nha đầu kia đã trúng cổ thuật rồi sao còn nói lại hành tung của Lục Minh Vũ được ?

Cao Thanh Vân cảm thấy Lý Ích hỏi tới yếu điểm, nhưng bên trong có chỗ nào sơ hở thì y chưa nhận ra.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cũng là một chuyện tình cờ, tề hữu biết cánh phá giải cổ thuật. Chẳng những con nha hoàn khôi phục lại như cũ mà đồng thời lại còn lập tức thông tri cho tiểu đệ hay. Lý Ích liền gật đầu nói :

- Té ra là thế... Té ra là thế...

Gã vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa mắt chiếu ra những tia kỳ quang, hiển nhiên gã đã có điều linh cảm. Sau một lúc, Lý Ích chậm rãi nói :

- Trên nguyên tắc, Lục Minh Vũ đã nghĩ kế vạn toàn, khắp nơi phòng bị thì làm gì có chỗ sơ hở. Hẳn đa tính đủ mọi phương diện, chúng ta thật chẳng có biện pháp nào đề thi hành nữa.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Hỡi ơi ! Đã thế thì hà tất chúng ta còn làm mất thì giờ của Cao huynh một cánh vô ích ?

Cao Thanh Vân mỉm cười ngắt lời :

- Không phải thế ! Không phải thế ! Ngồi nói chuyện với các vị một lúc, tiểu đệ được lợi không phải nhỏ, chẳng thế nói là vô ích được. Tưởng Nhậm Phan nói ?

- Dù sao bọn tiểu đệ cũng ân hận. Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh chắc còn có cao kiến khác, chúng ta hãy lắng tai nghe y rồi sẽ thảo luận.

Hai gã Đỗ, Tưởng điều nhìn chăm chập vào mặt Lý Ích thấy gã vẻ mặt khác thường, ngó Cao Thanh Vân mỉm cười gật đầu.

Hiển nhiên y cảm kích Cao Thanh Vân đã coi gã vào hàng tri kỷ nên càng đem lòng kính mộ, và gã cũng tự an ủi rất nhiều.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lý Tuệ Tâm Hằng Hái Giúp Cao Lang

Lý Ích thủng thẳng đáp :

- Theo ngu kiến của tiểu đệ thì chỉ có một biện pháp là dùng kỳ binh để thủ thắng. Dù có mạo hiểm mình bị bại lộ nhưng bất tất phải úy kỵ.

Cao Thanh Vân nghe gã lý luận tỏ ra rất nể nang và y bắt đầu suy nghĩ.

Sau một lúc, Cao Thanh Vân hỏi :

- Tại sao ta lại không cần lo về điểm đó ?

Lý Ích đáp :

- Vì đối phương đã yên trí phòng bị hoàn toàn rồi thì có đoán ra việc Cao huynh phác giác địa chỉ của hãn, tã mở cuộc điều tra xong mới hành động. Hãn đã bố trí cách đối phó như thành kiến định sẵn. Biến diễn đến đâu hãn theo kế hoạch đã vạch ra mà hành động đến đó theo thứ tự. Hai gã Tướng, Đổ đều nghĩ bụng :

"Thế là rõ ràng lắm rồi, cần chi phải giải thích nhiều?" Cao Thanh Vân nói :

- Kế hoạch của Lý huynh thật cao thâm trong lúc nhất thời. Xin Lý huynh tiếp giục suy luận thêm cho.

Lý Ích khiêm nhượng mây câu rồi nói :

- Dự mưu cùng phản ứng mau lẹ của Lục Minh Vũ như đã nói trên, vậy chúng ta đưa ra kế hoạch mà hãn hoàn toàn không tiên liệu được thì nhất định chương trình của hãn phải rối loạn hoang mang và lâm vào tình trạng yếu thế !

Cao Thanh Vân vỗ tay khen :

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu !... Nhưng Lý huynh đã nghĩ đến biện pháp hạ thủ một cách cụ thể chưa ?

Lý Ích xoa tay đáp :

- Chưa. Song tiểu đệ biết rằng tất phải lợi dụng đến ả tiểu tỳ kia.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế. Được rồi ! Bây giờ chúng ta hãy tạm gác chuyện Lục Minh Vũ.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Chắc Cao huynh đã có chương trình hành động ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Kế ra thì chưa có, nhưng trong lòng đã được khai thông chỗ bế tắc thì những chi tiết nhỏ nhặt không thành vấn đề.

Y đảo mắt nhìn Lý Ích nói :

- Câu chuyện này các vị đã đề cập đến, tiểu đệ đưa ra một chú ý thủ đoạn có thể khiến Đỗ huynh và Tưởng huynh không còn e ngại nữa. Tiểu đệ xin nói biện pháp để tùy cá vị châm chước.

Đỗ Biệt Nam nói :

- Thăng cha đó thật là khả ố. Nhưng nếu Cao huynh ra tay trừng trị gã cũng không thỏa đáng.

Tưởng Nhậm Phan cũng cho là phải.

Cao Thanh Vân nói :

- Động thủ với gã chỉ là hạ sách. Tiểu đệ giả làm thầy tướng để coi tướng cho

những nhân vật giang hồ có thể lực và có tiếng tăm nhất ở đất này rồi tìm cơ hội thuận tiện báo kiến Tường huynh và Đổ huynh khiến cho hết thảy mọi người trong thành này đều hiểu việc đó. Làm như thế thì đừng nói những vị thiếu gia con quan lại không dám gây sự với hai vị mà cả đến ác nhân trong Hắc đạo cũng phải kiêng nể mấy phần.

Hai gã Tường, Đổ biết kế này tuyệt diệu nhưng hiệu quả ra sao thì chưa hiểu. Huống chi Cao Thanh Vân sai ai đứng ra làm việc này ? Nếu là bọn lưu manh ở chốn quê mùa thì tránh đi còn chưa được, có lý đầu lại kết bạn với chúng ?

Hai người còn đang ngần ngại, bỗng nghe Lý Ích hỏi:

- Cao huynh đã biết nhân vật giang hồ nào nổi tiếng nhất trong bản thành chưa ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ biết thế nào được ?

Lý Ích nói :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì lão Tiêu sư Trần Vĩnh Hiệp là một nhân vật mà người bản thành ai cũng biết tiếng.

Cao Thanh Vân ồ một tiếng, rồi nói :

- Đã được Lý huynh đặc biệt nhắc đến thi danh vọng người này nhất định đủ để trấn áp gã kia. Sau đây vài ngày tiểu đệ sẽ làm xong việc đó. Đổ Biệt Nam hỏi :

- Trần lão tiêu đầu về danh vọng thì đủ rồi, nhưng Cao huynh không quen biết thì làm sao mà mời lão giúp mình được ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Ở đây không có người ngoài, tiểu đệ nói thật cũng chẳng hề chi :

nhân vật như Trần Vĩnh Hiệp bất quá chỉ đứng vào hàng thứ hai hay thứ ba

trong võ lâm mà thôi. Lão mà kết giao được với tiểu đệ thì bạn đồng đạo sẽ kính phục lão gấp mấy lần. Muốn chơi với bọn Hắc đạo ai cũng cần phải tính toán trước. Nói tóm lại, lão mà giao kết với tiểu đệ liền có thể trấn áp được rất nhiều cao thủ Hắc đạo. Hai vị cứ yên tâm. Chuyện này tuy nhỏ mọn song đối với lão mong còn không được.

Lý Ích nói :

- Cao huynh là bậc hào kiệt đương thời. Y đã nói vậy toàn là sự thực, hai vị bất tất phải lo xa.

Hai gã Tường, Đổ chưa biết trong lòng có kính phục hay không, nhưng Lý Ích nói vậy, họ không tiện nhắc tới nữa.

Bốn người nói chuyện hồi lâu rồi Cao Thanh Vân cáo biệt.

Lý Ích nói :

- Tiểu đệ cũng về đây, được Cao huynh làm bạn đồng hành một quãng càng tốt. Hai người ra khỏi Tường gia. Tên thư đồng đi trước cầm đèn lồng soi đường. Lý, Cao song vai đi sau. Ban đầu hai người không lên tiếng nhưng đi được một quãng, Lý Ích liền hạ quyết tâm, mạnh dạn hỏi :

- Cao huynh có muốn đến hàn xá ngồi chơi một lúc không ?

Cao Thanh Vân hoan hỷ đáp :

- Hay lắm !

Hai người chỉ đối đáp một câu rồi lại lẳng lặng mà đi.

Đi một lúc nữa. Lý Ích lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu đệ nghĩ mãi mà không hiểu có chỗ nào để mình hành động giúp Cao huynh ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên Lý huynh nghĩ không ra. Ngay tiểu đệ cũng không dám cả quyết tin mình về ý nghĩ hoang đường này.

Lý Ích nói :

- Cao huynh cứ nói ra. Tiểu đệ quyết không sợ hãi. Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ biết rồi. Lúc Lý huynh quyết định mời tiểu đệ đến chơi quý phủ là đã hạ quyết tâm chuẩn bị đối phó với bất cứ sự nguy hiểm hay khó khăn từ đâu đưa tới. Có đúng thế không ?

Lý Ích đáp :

- Cao huynh tài trí hơn đời, thông suốt mọi lẽ. Tiểu đệ kính phục vô cùng !

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh dạy quá lời. Khi Lý huynh quyết định cùng đi với tiểu đệ một quãng đường, tiểu đệ đã biết rõ Lý huynh có lòng tương trợ. Nhưng những chuyện thù hận giết tróc trên chôn giang hồ nguy hiểm dị thường mà mỗi hậu hoạn không bao giờ hết. Lý huynh không nên dây vào là hơn.

Lý Ích hậu hỷ nói :

- Nghe giọng nói Cao huynh như vậy, đủ thấy tiểu đệ có chỗ xuất lực. Nguy hiểm hay hậu hoạn tiểu đệ chẳng cần để tâm, Cao huynh bất tất phải lo xa.

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp :

- Hay lắm ! Chúng ta hay về quý phủ rồi hãy bàn.

Chẳng bao lâu hai người đã đưa nhau vào một tòa phủ đệ rất lớn.

Lúc này đêm đã khuya. Tuy trên hành lang có thắp đèn, nhưng không thấy bóng người. Lý Ích cùng Cao thanh Vân vào tròng một tòa viện lạc rồi chủ dắt khách vào thư phòng và sai thư đồng pha trà đãi khách. Thư trai của Lý Ích cách bố trí thật cao

nhã thoát tục. Ngoài bao nhiêu sách vở còn có cổ cầm, bảo kiếm, bàn cờ, lò hương. Vật gì cũng trong sạch không một vết bụi.

Cao Thanh Vân quan sát thư phòng một lúc rồi nói :

- Mới vào đã biết chủ nhân là tay thoát tục.

Lý Ích nói :

- Cao huynh quá khen rồi ! Chẳng dấu gì Cao huynh. Nơi đây do á muội là Tuệ Quỳnh bố trí.

Y chuyên về cách xếp đặt trong cung thất, nên hàng ngày nghiên cứu nghệ thuật. Nay được Cao huynh khen ngợi, đủ tỏ y đã có chỗ thành tựu.

Cao Thanh Vân khen thêm mấy câu nữa rồi hỏi :

- Lý huynh chẳng đã nói có hai vị muội muội ? Vậy còn vị nữa ưa thích điều gì ?

Lý Ích đáp :

- Tuệ Quỳnh là nhị muội. Tam muội là Tuệ Tâm, tuy trí tuệ thông minh, nhưng suốt ngày chẳng làm gì thì còn điều chi thích thú nữa ?

Cao Thanh Vân cười hỏi :

- Chắc cô sở trường về chuyện ứng đối thù tiếp. Có đúng thế không ?

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế. Không những y hoạt bát hơn Tuệ Quỳnh, mà còn nói năng trôi chảy hơn nhiều người khác... Tưởng cái đó không phải là môn sở trường của phụ nữ có đúng không ?

Cao Thanh Vân nói :

- Kể về bề thế gia phiệt duyệt như quý phủ thì chẳng cần phải nói nhiều. Có

điều tiểu đệ muốn làm quen với cô.

Lý Ích lộ vẻ ngạc nhiên đáp :

- Cái đó thì dễ quá ! Tiểu đệ sai tiểu đồng đi kêu y vào đây!

Cao Thanh Vân nói :

- Bây giờ muộn mất rồi, e rằng kinh động cô có điều không tiện.

Lý Ích nói :

- Không hề chi. Chắc y cũng chưa ngủ.

Gã sai thư đồng đi gọi Tuệ Tâm. Cao Thanh Vân cũng không ngăn trở. Y hỏi:

- Tuệ Tâm tiểu thư chắc hay ngủ nluộn phải không?

Lý Ích đáp :

- Đại khái là như vậy. Thời gian thức ngủ của y không nhất định, có hôm ngủ sớm, có hôm ngủ muộn. Y là con người lớn mật tính nết ương ngạnh. Tiểu đệ không hiểu Cao huynh tại sao lại có điều thích thú đối với y ?

Cao Thanh Vân nói :

- Thế thì hay lắm !

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Sao, Cao huynh lại hy vọng y là con người như vậy ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì giữa ông anh và cô em thường thường tính tình trái ngược nhau.

Vừa rồi Lý huynh bảo Tuệ tiểu thư ưa thích bố trí cung thất cùng viên đình, tiểu

đệ liền nghĩ ngay đến Tuệ Tâm tiểu thư chắc tính nết khác hẳn cô chị.

Lý Ích hỏi :

- Như vậy là làm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ chỉ muốn chứng minh sự suy đoán của mình mà thôi.

Thật ra câu chuyện không phải giản dị như vậy. Cao Thanh Vân đã tính thầm:

"Trước khi chưa thấy mặt Tuệ Tâm, ta không tiện đưa ra ý kiến muốn nhờ cô giúp đỡ. Nếu cô không xinh đẹp rồi mình thu hồi ý lại thì không ổn chút nào." Lý Ích cũng biết Cao Thanh Vân còn có ý định gì, nhưng y không nói ra, gã cũng không tiện hỏi.

Hai người ngồi nói chuyện lúc nửa thì bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào. Chớp mắt đã thấy một ngọn đèn lồng xuất hiện ở cửa viện soi rõ phía sau là một thiếu nữ. Nhân quang của Cao Thanh Vân ban đêm cũng sắc bén phi thường. Chẳng những y ngỡ thấy dáng điệu tha thướt của thiếu nữ mà còn nhìn rõ cả nét mặt xinh đẹp của cô.

Y mừng thầm trong dạ tự hỏi :

"Hay lắm ! Bóng dáng và thái độ cô này đằm hợp với nhu cầu của ta. Có điều mình chưa hiểu cô có sở trường về cách giả bộ không ? Theo thường tình mà bàn thì phàm người mạnh dạng nói năng hoạt bát đều giỏi diễn kịch.

Thiếu nữ kia gót sen thoăn thoắt tiến vào thư phòng. Cô nổi lên tràng cười rất lọt tai hỏi :

- Ca ca đưa về một vị quý khách nào đâu ?

Cặp mắt lòng đen lòng trắng phân ra rõ rệt của cô nhìn thẳng vào mặt Cao Thanh Vân, chứ không thẹn thò như các cô gái khác.

Cao Thanh Vân tập trung ý chí, mắt chiếu ra những tia hàn quang dương lên nhìn cô. Trước nay khí thế của y vẫn kiêu chế được kẻ khác. Cặp mắt cương nghị của y khiến đối phương phải thu nhận quang về.

Lý Tuệ Tâm cảm thấy không chịu nổi cái nhìn của chàng trai này, bất giác cô ngó ra chỗ khác để tránh luồng mục quang của đối phương.

Lý Ích giới thiệu :

- Vị này là Cao Thanh Vân huynh....

Gã lại trở vào Cao Thanh Vân nói :

- Đây là xá muội Tuệ Tâm.

Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Thật là hân hạnh ! Thật là hân hạnh !

Lý Tuệ Tâm khép nép đáp lễ, cất giọng ôn nhu nói :

- Tiện thiệp xin ra mắt tướng công.

Lý Ích kinh dị hỏi :

- Người học được lối văn nhã như vậy từ hồi nào ?

Lý Tuệ Tâm dịu dàng đáp :

- Ở trước mặt ca ca, tiểu muội mới dám phóng dăng một chút, tưởng không quan hệ gì. Nhưng đối với quý khách đây dĩ nhiên phải giữ quy củ.

Lý Ích nói :

- Muội muội nói thế thì nghe được lắm.

Cao thanh Vân cười thầm nghĩ bụng :

"Con nha đầu này thật là giáo quyết ! Hiện nhiên thì không thể tranh cường với mình được, phải đổi làm thái độ nhu hòa để mình nhận định thị là cô gái ngoan ngoãn thủ lễ. Rồi thị sẽ nhân khi bất ý trở lại thái độ ương ngạnh với mình. Chà chà! Thị định giữ thủ đoạn với một tay lão giang hồ như mình thì không được đâu." Cao Thanh Vân liền giả bộ ưa thích thái độ của Lý Tuệ Tâm, y nói :

- Tam tiểu thư là giògg dôi danh môn, tại hạ là kẻ thô lỗ, có chỗ nào thất lễ mong liễu thư nguyên lượng và chỉ giáo cho.

Lý Tuệ Tâm vẫn nhìn xuống dụi dàng đáp :

- Cao đại ca quá khen, tiểu muội không dám đâu.

Lý Ích nói :

- Cao huynh đến chơi nhà là một điều bân hạnh cho chúng ta. Tuệ Tâm, người có đoán được Cao huynh la nhân vật thế nào không ?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Làm sao tiểu muội có thể đoán ra được ?

Lý Ích kiên trì giục :

- Người nghĩ thế nào cứ đoán thế đi ! Không hề gì cả.

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Tiểu muội chi cảm thấy Cao đại ca là con người khí khái, chẳng biết sợ trời sợ đất. Có khi y là một vị tướng quân, phải không ?

Lý Ích vui vẻ cười nói :

- Người đoán cũng gần đúng.

Lúc này, Lý Tuệ Tâm tỏ ra là cô gái ôn nhu, xinh đẹp và thông tuệ.

Với kiểu cách này mà có chàng trai nào ngoạn thường cô thì chàng trai đó nhất định có vấn đề đưa ra chẳng ít thì nhiều.

Cao Thanh Vân dùng cặp mắt thường ngoạn nhìn thiếu nữ nhỏ tuổi mê người một cách thành thật chứ không làm bộ chút nào.

Lại nghe Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Phải chăng Lý ca ca muốn ám thị Cao đại ca tuy chẳng phải là một vị tướng quân ở trong quân trường, nhưng cũng là một vị võ sĩ ?

Lý Ích đáp :

- Đúng thế.

Cao Thanh Vân nói :

- Tuệ Tâm tiểu thư chỉ quen thù tiếp những bậc nho sĩ phong lưu mà tại hạ là một kẻ võ phu thô lỗ. Nếu có chỗ thất lễ đắc tội, mong rằng tiểu thư lượng thứ cho.

Lý Tuệ Tâm trong lòng hả hê mỉm cười đáp :

- Cao đại ca văn nhã như vậy thì là dù người đọc sách cũng ít kẻ bì kịp.

Lý Ích xen vào :

- Hai vị nhất định quanh quẩn ở trong vòng khách sáo này mãi chẳng?

Cao Thanh Vân bật cười đáp :

- Dĩ nhiên không phải.

Lý Tuệ tâm khẽ nói :

- Đó là những lời chân tâm của tiểu muội, tuyệt không một chút khách sáo nào hết. Một trang nhân tài tuấn kiệt như Cao đại ca ắt sau này làm nên sự nghiệp lịch đất nghiêng trời.

Cao Thanh Vân nói :

- Hy vọng của Tuệ Tâm tiểu thư cao quá. Tại hạ tự biết mình còn thấp nhiều không thể với lên cao được.

Lý Ích nói :

- Cứ coi lường mạo đường đường của Cao huynh thì lời phỏng đoán của tiện muội nhất định không lầm.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh cũng bị lệnh muội lừa gạt mới tán dương tiểu đệ như vậy. Thật đáng tức cười.

Bây giờ Cao Thanh Vân biến đổi sắc mặt trở thành nghiêm nghị. Dưới cặp mày đậm, cặp mắt chiếu ra những tia tinh quang trấn áp đối phương. Y nhìn chăm chú vào mặt Lý Tuệ Tâm, bỗng đứng bật dậy rảo bước đến gần. Khi còn cách chừng ba thước, y dừng lại cúi xuống nhìn cô.

Thiếu nữ xinh đẹp nhỏ tuổi đột nhiên nổi tính quật cường, ngừng đầu lên nhìn y.

Hai người nhìn nhau một lúc. Cao Thanh Vân hỏi :

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ lâu năm, hành động trong võ lâm còn là vì chúng sinh ở đời, chẳng hiểu Lý cô nương có tin như vậy chăng ? Lý Tuệ Tâm đột nhiên tiêu tan những ý nghĩ đối nghịch, cất giọng ôn nhu đáp :

- Tiểu muội tin tưởng lắm.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu thư đã lộ vẻ ôn nhu như khoé mắt đủ biết tiểu thư chân tâm tán thành tại hạ.

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Đúng thế ! Nếu tiểu muội không thực lòng tin tưởng thì cũng kiên cường hung dữ chẳng kém gì Cao đại ca.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó cũng không nhất định. Những bậc kỳ tài đại sĩ trong thiên hạ, chẳng thiếu chi kẻ tồi bại. Bọn họ đều có bản lĩnh khắc phục được nhưng người thông minh tự tin.

Lý Tuệ Tâm đưa mắt nhìn xuống, không ngừng mặt lên, mà những nét xinh đẹp vẫn còn nguyên. Lý Ích hình như bữa nay là lần đầu mới phát giác những tính cách đặc biệt của cô em. Gã ngơ ngác nhìn cô, đồng thời im lặng không nói gì.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Năm nay tiểu thư bao nhiêu tuổi?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Tiểu muội tuổi.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ cần nhờ cô nương giúp đỡ để tiêu diệt một kẻ tồi bại trong võ lâm. Người này cả những hành vi vô cùng tàn ác đầy mình máu tanh. Nếu để hắn sống nữa thì còn nhiều người mắc phải độc thủ.

Lý Tuệ Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

.

- Đây là sự thực trăm phần trăm, quyết không nói giỡn với tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Tiểu muội tấm thân bồ liễu yếu ớt thì làm sao mà đương nổi trách nhiệm lớn lao đó ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu thư bất tất phải quan tâm về điểm đó.

Cao Thanh Vân nói câu này để tỏ tính cách trọng yếu về công việc mà y muốn nhờ cô giúp đỡ.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Nếu Cao đại ca quả có chỗ dùng đến, tiền muội đâu dám từ nan.

Cao Thanh Vân cả mừng nói :

- Thật là may cho tại hạ. Nhất là tiểu thư chưa hỏi viện trợ bằng cách gì đã ứng thuận liền, đủ tỏ tiểu thư đờm lược hơn người, trí tuệ cao thâm, có thể gánh nổi trọng trách.

Y lùi lại mấy bước nhìn Lý Ích nói :

- Tiểu đệ chưa trưng cầu ý kiến của Lý huynh đã thỉnh lệnh muội trợ giúp là một cử động bất kính...

Lý Ích ngắt lời :

- Cao huynh vì muốn thử thách xá muội là người thế nào nên thi triển thủ pháp bất ngờ. Tiểu đệ cũng ý hội như vậy khi nào dám trách Cao huynh ? Có điều xá muội hãy còn nhỏ tuổi lại ít kinh nghiệm mà giao cho trọng nhiệm, vạn nhất làm lỡ việc thì sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Lý huynh hay yên tâm. Lệnh muội bất quá thay thế một người để cho tiểu đệ

có thể phóng tay hành động mà thôi.

Y mời Lý Tuệ Tâm ngồi xuống ghế rồi mới giải thích :

- Sở dĩ tiểu đệ không thể phóng tay triệu tập những trang tuấn kiệt trong võ lâm vây đánh Lục Minh Vũ là vì hãn thi triển cổ thuật vào một tên tỳ nữ mà chủ nhân của thị lại là một nhân vật có lai lịch đặc biệt không thể để người võ lâm bất cứ là ai ngó thấy.

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Nếu vậy xá muội mạo xưng làm chủ nhân của ả nữ tỳ kia hay sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế. Lý Tuệ Tâm nói :

- Nếu chỉ chỉ một việc giả mạo làm nữ chủ nhân thì tiểu muội tin rằng Cao đại ca chẳng cần phí hơi sức cũng kiếm được người ngay. Vấn đề là ở chỗ còn xảy diễn biến phức tạp, nguy hiểm khó khăn, có đúng thế không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phải rồi ! Cuộc an bài này của bọn tiểu đệ tựa như miếng mồi ngon bày ra để dẫn dụ ác ma vào bẫy.

Y nhìn Lý Ích hỏi liếp :

- Chỉ cần sao cho tên ác ma kia đến tòa nhà nợ là hãn mất ưu thế về địa lợi. Có đúng thế không?

Lý Ích đáp :

- Phải lắm ! Nhưng vạn nhất mà xá muội lúc lâm sự đâm ra hoang mang, e rằng chẳng những bị họa sát thân mà còn làm lỡ việc lớn, để tên ác ma tri cơ chạy thoát.

Lý Tuệ Tâm hằng đằng một tiếng rồi nói :

- Ca ca ! Ca ca đừng nghĩ rằng tiểu muội vô dụng như thế !

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Cao Thanh Vân Dặn Dò Kế Hoạch

Cao Thanh Vân nói :

- Lệnh huynh nói thế là sự thực, chứ không phải nói ngoa. Bây giờ tại hạ xin thuyết minh về cách quất hiện.

Y từ lừ đưa ngón tay ra đâm vào ngọn đèn tâu để trên bàn. Lúc chỉ lực xuyên qua không gian rít lên veo veo.

Ngọn đèn dầu lập lúc tắt phụt, nhưng trong thư phòng còn một đĩa đèn nữa, nên chỉ tối đi một phút. Anh em Lý thị đột nhiên phát giác ra Cao Thanh Vân đã mất hút thì không khỏi kinh ngạc.

Giữa lúc hai người đang ngỡ ngác, bỗng thấy trong phòng có luồng kinh phong xoay chuyển.

Ngọn đèn lay động không ngớt. Bất thành linh lại thấy Cao Thanh Vân ngồi nguyên chỗ cũ. Cao Thanh Vân chột ần chột hiện như loài quỷ my, anh em Lý Ích bữa nay mới thấy chuyện kỳ lạ này là lần đầu đều không tin ở mắt mình.

Cao Thanh Vân đứng dậy lại gần bàn thắp đèn lên, y ngó Lý Tuệ Tâm nói :

- Bất quá tiểu đệ thân thủ mau lẹ, hành động như gió, nên hai vị không nhìn thấy tiểu đệ nhảy ra ngoài cửa sổ và lúc nhảy vào cũng vậy, chứ không phải yêu thuật chi hết.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Thân pháp của Cao huynh thật đã đến độ phi thường. Lý Ích nói theo :

- Thân thủ Cao huynh như vậy không trách người la tặng cho cái ngoại hiệu là Bạch nhật Thích Khách.

Cao Thanh Vân nói :

- Thân pháp này chưa có chi kỳ lạ. Những người mà Lục Minh Vũ mời đến viện trợ, bất luận nam hay nữ, thân pháp đều mau lẹ như vậy.

Anh em Lý thị nghe nói có cả phái nữ trong vụ này đều lấy làm hứng thú.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Trời ơi ! Đàn bà con gái cũng làm được thế ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó đã hẳn. Mà không phải chỉ có một cô đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Bọn họ là ai vậy ? Người có đẹp không ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Đẹp lắm ! Một cô cũng suýt soát bằng tuổi cô. Y là bạn thân của Tra Tư Liệt công lữ lên gọi Ân Dương Tinh tuyệt nghệ nghệ của nhà cô ít có địch thủ trên chốn giang hồ.

Lý Tuệ Tâm nức nở khen :

- Trời ơi ? Hay quá nhỉ ! Giả tửu tiểu muội sớm quen biết Cao đại ca thì may ra cũng học được một chút bản lãnh.

Lý Ích nghiêm nghị nói :

- Tra công tử là kỳ nhân đời này. Người bạn gái của chàng dĩ nhiên không phải hạng tầm thường. Tiểu đệ mà được gặp họ một lần thì kiếp này không có gì đáng

tiếc nữa.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nếu Lý huynh quả muốn gặp bọn họ cũng chẳng khó gì chỉ cần thận trọng mà thôi.

Lý Tuệ Tâm xen vào :

- Gia huynh không thể đem lòng yêu âu Dương Tinh cô nương, chả y cũng tự lượng rồi.

Cao Thanh Vân cười nói :

- Không phải, coi chừng vụ này, mà còn một đôi khác nữa.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Sao ? Bọn họ có điều bất lợi cho tiểu đệ chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Về cặp nhân vật này, tiểu đệ xin giới thiệu người đàn bà trước. Mụ là người xinh đẹp tuyệt thế mà cặp mắt rất lẳng lơ. Cái đó y đã tập thành thói quen rồi nên cả trong câu cười tiếng nói, thường thường pha vào những ý vị trêu chọc đàn ông. Vì sức quyến rũ ghê gớm như vậy, nên chúng ta có thấy Lý huynh bị mụ làm cho điên đảo thần hồn cũng chẳng có chi quái lạ.

Lý Ích nói :

.

- Té ra là thế.

Nhưng bây giờ đã được Cao huynh chỉ điểm trước, tiểu đệ quyết chẳng dám làm khách đa tình.

Ly Tuệ Tâm hỏi :

- Còn người đàn ông thì sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hàn là một nhân vật đáng chán ghét thứ nhất trên cõi đời này. Hẳn tên gọi Tăng Lão Tam lại mang ngoại hiệu là Quỷ Yểm Thần tăng. Hai vị mới nghe cái ngoại hiệu cũng đủ biết hẳn không phải là kẻ đáng chán ghét như hạng người thông thường. Tình thật mà nói thì lúc ban đầu tiểu đệ gặp hẳn cũng muốn tránh cho xa.

Lý Tuệ Tâm cười nói :

- Thế thì thú quá !

Cao Thanh Vân nghiêm nghị hỏi :

- Thích thú ư ? Tuệ Tâm tiểu thư khi gặp hẳn thì cô có muốn cười cũng không cười ra tiếng được nữa. Hẳn có bản lĩnh khiến cho kẻ thù phải chán ngấy, nếu không tự sát cũng phải trốn lánh hẳn, chứ không phải chuyện chơi.

Lý Tuệ Tâm thè lưỡi ra hỏi :

- Y gặp nữ nhân cũng không biến đổi tính nết ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chẳng biến đổi chi hết. Vì vậy mà bọn tạ hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ Liễu Thiêu Hương lại ưng lấy hẳn ! Không hiểu làm sao mọi chung sống với hẳn được ?

Lý Ích nói :

- Những người quen biết của Cao huynh đều ly kỳ quái đản, khiến tiểu đệ nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Chả trách cao nhân thường nói :

đi trăm dặm đàng hơn đọc hàng ngàn cuốn sách.

Cao Thanh Vân nói :

- Thiên bạ rộng lớn, chẳng thiếu một chuyện kỳ lạ nào. Nhưng các vị theo đường chính đạo mà đi nên ít thấy việc cổ quái.

Y khoan lay bước lùi rồi lại bước tới trong thư phòng, trù tính kế hoạch.

- Anh em họ Lý cũng không lên tiếng để khỏi làm gián đoạn luồng tư tưởng của Cao Thanh Vân.

Sau một lúc Cao Thanh Vân hỏi :

- Đại khái chúng ta quyết định như vậy. Lý huynh ! Lý huynh có thể giúp tiểu đệ đi Lạc Dương một chuyến để đưa tin được chăng ? Đây cũng là một cơ hội để Lý huynh được gặp bọn họ.

Lý Ích hoan hỷ đáp :

- Hay lắm ! Tiểu đệ đi ngay bây giờ.

Cao Thanh Vân nói :

- Bây giờ e muộn mất rồi !

Lý Ích đáp :

- Không hề chi. Tiểu đệ quen cả bọn lại địch canh gác ở cổng thành Lạc Dương. Bất cứ lúc nào muốn vào thành cũng được và trong nhà có đủ xe ngựa, rất là thuận tiện. Cao Thanh Vân nói :

- Thế thì hay lắm ! Lý huynh dùng xe nhà đi Lạc Dương.

Sau khi gặp mặt bọn Tra công tử rồi, có thể lợi dụng xe ngựa để chở một ít người bí mật về bản thành. Y lại nhìn Lý Ích nghiêm nghị nói :

- Sự thực tên ác ma kia hiện ở bản thành thử không phải ở Lạc Ninh. Tin này Lý huynh chớ liệt lộ ra ngoài.

Lý Ích đáp :

- Cao huynh cứ yên tâm. Cao Thanh Vân nói :

- Chuyến này Lý huynh đến gặp bọn Tra công lư rồi còn cần gặp Bất Sơn và Bất Sân đại sư chùa Thiếu vân, hai vị đại kiếm khách Trình Huyền Đạo và Hà Huyền Thúc ở phái Võ Dương, để báo cho họ hay về tình thế nơi đây. Bọn họ tự biết cách lo liệu, ta chỉ cần thông tri vài điểm cốt yếu để mời họ đến trợ trận.

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Còn một điểm nữa cần khuất tất Lý huynh một chút, là khi Lý huynh nói về mối quan hệ giữa chúng ta xin nhận tiểu đệ là muội tử tương lai.

Cao Thanh Vân lại đảo mắt nhìn Lý Tuệ Tâm thì thấy cô hơi sững sốt một chút rồi nở một nụ cười rất xinh đẹp.

Lý Ích đáp :

- Điểm này không thành vấn đề, chẳng có chi là khuất tất cả. Nếu thành sự thực càng hay.

Gã cười nói tiếp :

- Dĩ nhiên không thể thành được, song tiểu đệ đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh dạy quá lời. Có điều từ lúc này trở đi, cách xưng giữa chúng ta cần phải cải biến, và kêu tên, cho tỏ ra thân mật.

Lý Ích hỏi :

- Sau khi tiểu đệ động thân, Cao huynh có đi đâu không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đã quen, trước nay không lo ngại về vấn đề này. Gặp đâu là nhà ngã đâu là giường.

Lý Ích nói :

- Làm thế sao tiện ? Cao huynh cứ ở chỗ tiểu đệ này nghỉ ngơi hay hơn. Tiện ở chỗ tòa viện này ngay bên cửa gác, bất cứ Cao huynh ra đi lúc nào cũng không lo người trong hàn xá trông thấy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Nhưng sau khi Lý huynh động thân, không chừng tiểu đệ cùng lệnh muội cùng đến nhà tậ hữu để gặp nữ chủ nhân. Có khi sau đây điều đệ còn phiền Lý huynh tìm một nơi ổn thỏa nào khác làm nơi tạm trú cho Ngô phu nhân.

Lý Ích nói :

- Những cái đó không thành vấn đề. Hàn gia còn có tòa trang viện ở ngoài thành. Ngô phu nhân muốn ở bao lâu cũng được. Cao Thanh Vân nói :

- Nếu Lý huynh còn có tòa trang viện ở ngoài thành để Ngô phu nhân tạm trú thì là một điều may man vô cùng.

Lý Ích nói :

- Vậy tiểu đệ đi thay áo. Xin Cao huynh viết thư trao cho tiểu đệ.

Gã vào phòng ngủ thay áo. Cao Thanh Vân cầm bút viết thư cho A Liệt.

Trong thư y chỉ viết mấy điều trọng yếu để khỏi nói miệng không được rành mạch. Nhưng có một điểm không thể viết thư được là vụ Âu Dương Tinh đã gặp Ngô Đình Hương.

Ngay lúc Cao Thanh Vân ra đi, y đã dặn nàng không nên nhắc tới chuyện này với người ngoài, chắc nàng cũng không tiết lộ. Nhưng y muốn phòng bị cho cẩn thận, nên dặn Lý Ích nhắc nàng kín chuyện.

Sau nửa giờ, Lý Ích đã ngồi xe ngựa lên đường.

Trong thư phòng chỉ còn lại Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm ngồi đối diện dưới ánh đèn.

Không phải hai người nói chuyện tình ái mà là thương nghị cách hợp tác. Cuộc này có liên quan đến sự an nguy cùng sinh tử của Lý Tuệ Tâm. Vì nó quan hệ vô cùng, nên hai người đều lộ vẻ nghiêm nghị.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Những chuyện liên quan đến vụ tiến thư mạo xưng Ngô phu Nhân, chúng ta đã bàn qua rồi.

Chẳng hay tiểu thư có nhớ hết không ?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Tiểu muội nhớ cả rồi. Hay ở chỗ đại ca ước hẹn những người trong các môn phái lớn đến đây đều chưa ai biết mặt Ngô phu nhân, nên tiểu muội thấy chẳng có gì khó khăn.

Cao Thanh Vân nói :

- Đúng thế ! Kế ra vụ này có đủ điều kiện thuận lợi.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Nhưng tiểu muội đã giả mạo thì cần phải cho hợp cảnh với người chính trong chuyện. Tỷ như lại sao tiểu muội lại ở một mình trong tòa nhà đó ? Có mối liên quan gì với Cao đại ca ?

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Người ta không hỏi đến những chuyện đó đâu.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Dù cho người ta không hỏi, nhưng có lúc chạm trán họ, tiểu muội phải kêu đại ca bằng Cao đại ca hay bằng cách nào ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Việc mưu sát Lục Minh Vũ, chúng ta chỉ tiến hành trong bóng tối, nên trước khi xảy ra sự việc, tiểu thư không gặp họ mà sau khi việc xong cũng không chạm trán. Nhưng vì Ngô Đình Hương hoàn cảnh đặc biệt và nàng đã bị Âu Dương Tinh ngó thấy, nên Âu Dương Tinh cô nương thế nào cũng đến thăm hỏi tiểu thư. Dĩ nhiên ngoài cô còn có bọn Tra công tử. Chúng ta phải bàn định kế hoạch cho chu đáo trước đi.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Vừa rồi Cao đại ca đã đem việc Ngô Đình Hương kể cho gia huynh cùng tiểu muội hay, nhưng tiểu muội thiết nghĩ nhất định Cao đại ca còn dấu diếm một vài chi tiết.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ có dấu chi tiết gì đâu ?

Lý Tuệ Tâm hỏi lại :

- Sau cùng Cao đại ca có nói với gia huynh là nếu có người đến hỏi Ngô Đình Hương lạc lõng nơi đâu thì người đó mà là Bành Xuân Thâm thì để y gặp mặt. Phải vậy không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Lý Tuệ Tâm cười lạt hỏi :

- Sao lại còn có chữ nếu ? Chẳng lẽ Bành Xuân Thâm có thể không đến kiếm Ngô Bình Hương chẳng ?

Cao Thanh Vân ngần ngừ :

- Cái đó... cái đó...

Lý Tuệ Tâm nói :

- Thực ra Cao đại ca dùng chữ "nếu" đó cũng chẳng có điều chi không ổn. Riêng tiểu muội cảm thấy Cao đại ca nhắc tới việc Bành Xuân Thâm đến kiếm, tỏ ra thái độ không chắc chắn. Lúc ấy tiểu muội không hiểu Cao đại ca chẳng muốn cho Bành Xuân Thâm tới nơi, hay là đại ca nhận thấy có phần chắc chắn y không tới nên mới buột miệng nói thêm vào chữ "nếu".

Cao Thanh Vân đáp :

- Cảm giác của tiểu thư bèn nhậ quá chừng ?

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Thế ra tiểu muội lầm lộn phải không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không phải ! Tiểu thư đoán đúng lắm. Lý Tuệ Tâm mỉm cười hỏi :

- Hay lắm ! Vậy Cao đại ca hay cho tiểu muội biết Bành Xuân Thâm không tới hay là đại ca không muốn y tới ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Sự thực cả hai trường hợp đều có lý. Sau khi tại hạ rời khỏi Ngô Đình Hương, tâm tình không bị ảnh hưởng về sắc đẹp của nàng, nhưng cũng phát giác ra không muốn cho Bành Xuân Thâm trở lại đón nàng mới thật là kỳ.

Lý Tuệ Tâm hỏi bằng một giọng tha thiết :

- Tại sao vậy ? Phải chăng nàng không đáng được Cao đại ca hết lòng thương yêu ? Cao Thanh Vân đáp :

- Đây chẳng phải là vấn đề đáng hay không đáng thương yêu mà trên đạo nghĩa cũng như trên sự thật, tại hạ đều chẳng thể cùng nàng ẩn cư ở Giang Nam.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu nói :

- Cao đại ca nghĩ thế không khỏi có điều quá hủ lậu.

Cao Thanh Vân nói :

- Hủ lậu cũng thế mà ít tình cảm cũng vậy. Nói tóm lại tại hạ chẳng thể phạm lỗi lầm với Bành Xuân Thâm, cũng chẳng thể vì nàng mà bỏ nghề hành hiệp.

Lý Tuệ Tâm giải thích :

- Cao đại ca chẳng có điều chi lầm lỗi với Bành Xuân Thâm. Y không trở lại đón Ngô Đình Hương thì là kẻ vô tình phụ nghĩa, chẳng có quyền trách ai được.

Cao Thanh Vân lắng lắng ngó Lý Tuệ Tâm một hồi rồi hỏi :

- Bành Xuân Thâm có trở lại hay không, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi đã chắc đâu là sự thực ?

Lý Tuệ Tâm nói :

- Như vậy phải chờ một đoạn thời gian nữa mới được.

Cao Thanh Vân nhăn nhó cười đáp :

- Tiểu thư nói nghe dễ dàng quá. Giả tử chờ nửa năm hay một năm Bành Xuân Thâm mới trở lại đón nàng đưa đi thì tại hạ làm thế nào ?

Lý Tuệ Tâm chưng hửng. Cô dương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng trai hào hùng.

Cô hiểu ý tứ Cao Thanh Vân muốn nói, trong thời gian đó y đã thương yêu Ngô Đình Hương một cách sâu xa, mà lại phải chia tay thì đau khổ cho y biết chừng nào!

Cô ra về đồng tình khẽ nói :

- Xin lỗi Cao đại ca, tiểu muội không nghĩ tới điểm này.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó không thể trách tiểu thư được vì chính tại hạ lúc ban đầu cũng không nghĩ tới.

- Cao đại ca nói đúng lắm. Giả tỷ trong vòng nửa năm hay một năm, Bàn Xuân Thâm mới trở lại đón Ngô Dinh Hương thì người chịu đau khổ thứ nhất là đại ca. Vì nếu nàng đáng để đại ca phải chờ đợi thì đại ca đã chìm đắm vào cuộc tình ái sâu đậm mà đột nhiên mất đi thì thật là đau thương không thể nói xiết được. Bằng không đáng thì đại ca chờ đợi thành uổng công.

Cao Thanh Vân bật cười nói :

- Tuy tiểu thư ở chốn thâm khê lại còn ít tuổi mà hiểu thế tình khá nhiều. Y nguyên là người phóng khoáng hào hùng, binh sinh không để ai thương hại mình, nên khôi phục lại thái độ bình thường được ngay, dường như chẳng để mối sầu vừa rồi vào dạ.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Đừng tán dương tiểu muội nữa ! Cao đại ca còn tính toán gì không ?

Cao Thanh Vân hơi nghiêng đầu về phía trước dường như để nhìn cho rõ hơn gương mặt mỹ miều của người thiếu nữ đối diện, y nói :

- Tại hạ muốn nhờ tiểu thư giúp cho.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Giúp đỡ bằng cách nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta cùng đến coi Ngô Đình Hương. Trước mặt nàng, tiểu thư nên giả vờ tỏ thái độ quan tâm đặc biệt đến tại hạ. Làm như vậy nàng biết câu chuyện khó thành mà rút lui.

Lý Tuệ Tâm giật mình kinh hãi bởi :

- Sao tiểu muội lại có thể khiến cho y biết là chuyện khó khăn mà rút lui ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên là được. Sau khi nàng gặp tiểu thư rồi, nhất định có ý nghĩ như vậy.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu quầy quậy nói :

- Không được ! Tiểu muội không tin như vậy. Trong con mắt y, tiểu muội bất quá là một tên nha đầu miệng còn hôi sữa.

Cao Thanh Vân đứng dậy và bảo cô cùng đứng lên. Y đi xung quanh ngó cô mấy lần từ trên xuống dưới.

Lý Tuệ Tâm tuy vẫn đàng hoàng nhưng bị Cao Thanh Vân ngó lui ngó tới, cô không giữ được vẻ tự nhiên và sinh lòng hồi hộp.

May mà Cao Thanh Vân giữ thái độ rất trang trọng, nên cô phải dầy dạn chịu đựng.

Cao Thanh Vân coi xong rồi đứng trước mặt cô, trịnh trọng tuyên bố :

- Tuệ Tâm tiểu thư ! Tiểu thư quyết không phải là tên nha đầu miệng còn hôi sữa. Trái lại ngoài vẻ đẹp thiên nhiên, tiểu thư có phong độ dòng dõi quý phái, khiến người ta ngó thấy biết ngay là người khuê các đại gia được giáo huấn cực kỳ lương hảo. Người ta nhất định liên tưởng ngay đến gia thế phú quý của tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm thở phào một cái hỏi :

- Tiểu muội ngồi xuống được chưa ?

Cao Thanh Vân vội đáp :

- Được, được.

Lý Tuệ Tâm ngồi xuống, đĩnh thần lại cười nói :

- Trời ơi ! Cao đại ca dòm ngó rồi tăng bốc, khiến tiểu muội cơ hồ đứng không vững.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ nói thật đấy, chứ không phải tăng bốc đâu. Lý Tuệ Tâm mừng thầm trong bụng hỏi :

- Hãy coi như Cao đại ca không gạt tiểu muội, nhưng muốn tiểu muội phải làm gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta nói trá là có mối quan hệ họ ngoại nên tại hạ, xin tiểu thư giúp đỡ, mạo xưng là nàng. Dĩ nhiên điều cốt yếu thứ nhất là tiểu thư phải tỏ vẻ quan tâm đến tại hạ chứ không những chỉ về mối liên hệ thân thích mà thôi. Tiểu thư đã hiểu ý tại hạ chưa?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng biểu diễn bằng cách nào ? Tiểu muội chưa rõ, cần Cao đại ca chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân biết rõ Lý Tuệ tâm cố ý làm bộ với mình nên y không hấp tấp, song y cũng không dám tỏ ra cố ý trên chộc. Vì thiếu nữ này hãy còn là một vị tiểu cô nương, có khi nhân sự kích thích trước nay chưa từng có mà nảy ra mối tình cảm với y, chuyện giả mà thành thật thì làm thế nào ?

Cao Thanh Vân liền giữ thái độ cực kỳ trang trọng như người hoàn toàn làm một công sự. Thái độ này trước nay đã đem lại nhiều hiệu quả như ý muốn, nhất là

đối với các cô gái hay người nhỏ tuổi lại càng đặc dụng.

Y lảng sang chuyện khác nói :

- Còn một việc tại hạ chưa bàn với tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Việc gì vậy ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu thư giả mạo Ngô Đình Hương chẳng phải là hoàn toàn không nguy hiểm. Tại hạ mong rằng cô nương nên chuẩn bị kế hoạch ở trong lòng mới được.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Cao đại ca đừng nói cho tiểu muội biết chuyện nguy hiểm, có phải hay hơn không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không được ! Nếu tiểu thư là một cô gái thông thường thì tại hạ không nên nói ra là phải.

Nhưng tiểu thư thông minh tài trí hơn người thường xa lắm, nếu biết có chỗ nguy hiểm, tiểu thư nhất định biết đường tận dụng trí tuệ để qua bước đường khó khăn !

Lý Tuệ Tâm la lên :

- Trời ơi ! Nhờ Hoàng Thiên chứng kiến. Đại ca tâm bốc tiểu muội thái quá rồi đó. Đại ca đừng làm thế có được không ?

Cao Thanh Vân cười nói :

- Xin tiểu thư hãy nghe tại hạ nói đây :

Giả tử Lục Minh Vũ hành động mau lẹ quá chừng. Hắn sẵn vào phòng một cách đột ngột. Khi đó tiểu thư cần sử dụng thủ đoạn để kéo dài câu chuyện.

Nói một cách khác là tiểu thư nên tranh thủ thời gian để bọn tại hạ tới nơi kịp thời. Đồng thời tiểu thư nên ghi nhớ tìm cách nào để bọn tại hạ có cơ hội hạ thủ. Giả tử hấn mà bắt tiểu thư để làm con tin thì thật là thâm tâm !

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình

Lý Tuệ Tâm nói:

- Được lắm! Tiểu muội nhớ cả rồi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bây giờ chúng ta đến chỗ Ngô Đình Hương được chẳng?

Lý Tuệ Tâm vui vẻ đáp:

- Hay lắm ! Lúc này tiểu muội lưỡng đến thăm cặp Âu Dương Tinh trước, nhưng bây giờ lại nóng đi gặp Ngô Đại Thư.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Sao tiểu thư thay đổi ý kiến mau thế?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Cao đại ca. Ai bảo đại ca tả cái đẹp của Ngô Đình Hương một cách tỷ mỉ? Nếu nàng mà không có sức hấp dẫn mãnh liệt thì con người như đại ca quyết nàng chẳng thể làm cho điên đảo được...

Hai người cùng nhau ra đi. Cao Thanh Vân hỏi:

- Nửa đêm tiểu thư còn ra đi, nếu người trong nhà biết chuyện này có phiền trách tiểu thư không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Chỉ cần ca ca đồng ý là được vì song thân của tiểu muội đều ở Kinh sư.

Cao Thanh Vân nghe cô nói thế mới yên lòng.

Ngoài cổng hậu đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa.

Cao Thanh Vân tự mình cầm roi ruỗi xe. Chẳng mấy chốc đã tới chỗ ở của Ngô Đình Hương.

Hai người dừng xe ở sau nhà. Lý Tuệ Tâm xuống xe đứng cạnh Cao Thanh Vân áp chân tường.

Cô khẽ hỏi :

- Cổng viện có khóa không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta nhảy lên nóc nhà tiến vào để khỏi làm kinh động đến người trong nhà.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Cao đại ca cũng tiểu muội nhảy lên hay sao ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Phải rồi ! Tiều thư có sợ không ?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Đây là lần đầu tiên có chuyện này. Dù tiểu muội sợ cũng muốn thử coi.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiều thư muốn được nếm thử cũng không phải chuyện dễ đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nguyết y một cái rồi hỏi :

- Đại ca có lẽ mép hơn cả ca ca của tiểu muội.

Cao Thanh Vân nói :

- Bất quá tại hạ có hảo ý khuyên tiểu thư mà thôi!

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Dù hảo ý cũng không ngăn cản được tính hiếu kỳ. Đại ca có tin như vậy không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Được rồi ! Vậy chúng ta tiến vào đi !

Cao Thanh Vân lún thấp người xuống. Lý Tuệ Tâm không ngần ngại gì nữa nắm phục trên lưng y, chẳng những cô dán sát người vào mà hai tay còn ôm chặt cổ đối phương.

Cao Thanh Vân nhảy vọt mình lên. Lý Tuệ Tâm tưởng chừng như người đằng vân giá vũ bay trên không.

Cao Thanh Vân nhảy cao hơn đầu tường rồi hạ mình xuống nóc nhà một cách nhẹ nhàng. Y tiếp tục chạy đi.

Lý Tuệ Tâm tận hưởng nhưng cảm giác kỳ dị, chứ chẳng sợ hãi gì, vì tấm lưng Cao Thanh Vân vừa lớn vừa dày, cô nắm rất vững Vân g và rất tin cậy chẳng có gì đáng lo.

Ngoài ra khí vị của người khác giống khiến cho thiếu nữ say sưa.

Cao Thanh Vân đi trên nóc nhà rất mau lẹ, chớp mắt đã hạ xuống đất. Y khẽ nói :

- Những tòa viện ở trước mặt kia là chỗ ở của nàng đó, tiểu thư trụt xuống mà đi.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu đáp :

- Đừng ! Để qua bên kia rồi sẽ xuống.

Cô lắc đầu, người cũng rung động do đó mà bộ ngực nở của cô khiến cho Cao Thanh Vân có cảm giác mê ly. Tuy trong lòng y không có tà niệm và cũng không rảnh để nghĩ vợ nghĩ vãn, nhưng sự kích thích này làm cho sóng lòng dào dạt.

Cao Thanh Vân chẳng phải là một thanh niên mới ra đời, tuy trong lòng nổi sóng, vẫn trì thủ được và trấn tĩnh tâm thần.

Y còn hiểu rõ tâm tình thiếu nữ đây là lần đầu nên cô tiếp xúc thân với đàn ông nên có cảm ứng khác thường. Đó là chuyện dĩ nhiên.

Cao Thanh Vân đứng yên không cất bước, buông hai tay đứng thẳng người lên rồi lùn thân mình xuống để hai chân Lý Tuệ Tâm chắm đất. Lý Tuệ Tâm không sao được đành rời khỏi tấm lưng rộng và lực lưỡng của người đàn ông. Cô vừa thất vọng vừa không giữ ý được bĩu môi chẳng nói năng gì.

Cao Thanh Vân lại thò bàn tay to tướng nắm lấy cánh tay Lý Tuệ Tâm kéo nàng tiến về phía trước và khẽ hỏi :

- Tiểu thư có hiểu tại sao tại hạ không muốn công tiểu thư đi qua bên kia không?

Lý Tuệ Tâm lắc đầu không lên tiếng.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Tiểu thư nên biết Ngô Đình Hương là tay cao thủ hạng nhất trong bọn cán quốc trên thế gian và là nhân vật lừng danh trong võ lâm.

Lý Tuệ Tâm hững hờ đáp :

- Cái đó đại ca đã nói rồi.

Cao Thanh Vân nói :

- Nhưng tiêu thư chưa biết một nhân vật đã được võ lâm công nhận là cao thủ tất nhiên phải đầy đủ những điều kiện gì ?

Lý Tuệ Tâm có thông minh đến đâu cũng không thể đoán được những điều kiện nào. Cô lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không biết.

Cao Thanh Vân nói :

- Điều kiện đó là giết người.

Thanh âm y đầy vẻ lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải phát sợ.

Lý Tuệ Tâm run lên hỏi :

- Đại ca bảo sao?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đại khái con người đã có đi đứng ở võ lâm rồi tiến lên thành một tay cao thủ được bạn hữu võ lâm thừa nhận, đều phải trải qua một thời gian hiểm nghèo là không bị người giết thì phải giết người. Lý Tuệ Tâm nói :

- Như vậy mới hợp lý.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiêu thư biết vậy là hay ! Ngô Đình Hương đã là cao thủ thì không cần hỏi cũng biết nàng giết nhiều người chứ, không phải một. Nàng đã hạ sát ai cũng chẳng ngần ngại gì, nhất là những người mà nàng nổi lòng ghen tức.

Thế là y nói tới đề mục rồi. Y cố ý cho Lý Tuệ Tâm hay một khi Ngô Đình Hương nổi lòng ghen tức là giết chết cô ngay. Lý Tuệ Tâm giật mình kinh hãi hỏi :

- Đại ca đa dặn tiểu muội phải tỏ ra có tình ý với đại ca kia mà ? Nếu nàng cũng

giết tiểu muội chỉ vì ghen tuông thì tại sao đại ca lại dặn tiểu muội làm như vậy?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu tiểu thư cứ làm theo lời dặn của tại hạ thì chẳng có điều gì đáng ngại. Vì theo phương pháp của tại hạ thì nàng chỉ trông thấy tiểu thư lúc là cô gái thuần khiết chất phác, không hiểu nhưng chỗ hiểm trá của con người. Thậm chí nàng còn nhận thấy tiểu thư tựa hồ chưa tự biết mình đã đem lòng yêu tại hạ Do đó nàng không sinh lòng ghen tức.

Lý Tuệ Tâm gật đầu nói :

- Rất có lý ! Rất có lý !

Cao Thanh Vân nói ; - Tiểu thư cứ ngồi trên lưng tại hạ mà đến gần để nàng nhìn thấy thì cái ấn tượng đầu tiên là giữa tại hạ và tiểu thư đã có mối tình cảm nồng nhiệt. Động tác này còn tỏ ra ý niệm về sắc tình.

Đó là trạng thái dễ khiến cho nữ nhân nổi cơn ghen nhất và đưa đến chỗ giết người. Lý Tuệ Tâm cúi đầu xuống đáp :

- Đa tạ đại ca đã sẵn lòng chỉ điểm? Tiểu muội biết mình lầm lỗi rồi. Thái độ dửng dưng cảm nhận lỗi của Lý Tuệ Tâm khiến cho người ta nhận thấy cô không phải kẻ bất tài mà là tay trí tuệ hơn đời. Nếu không là nhân vật tài trí kiệt xuất thì ít khi nhận lỗi một cách mạnh dạn và mau lẹ như vậy.

Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm đi qua một trang viện lạc và dãy hành lang thì đến cửa phòng của Ngô Đình Hương.

Cao Thanh Vân khẽ gõ cửa phòng hai tiếng. Y dừng lại một chút rồi lại gõ hai tiếng nữa.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, cửa phòng mở rộng không một tiếng động, ánh đèn lò ra ngoài, một thiếu phụ kiều diễm tóc rù xuống vai đứng ngay bên cửa.

Chắc giữa lúc cách quãng hai lần gõ cửa, nàng đã nhìn ra ngoài, nên nàng chỉ

ngó qua Lý Tuệ Tâm một cái rồi nhìn thẳng vào mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân khẽ hỏi :

- Có ai trong phòng không ?

Thiếu phụ lắc đầu, mái tóc và quần áo cũng rung rinh. Thêm vào động tác cao nhã khiến người ngó thấy nhận ra là một tác phong của thiếu phụ quý phái.

Nàng né mình giơ tay đón khách vào nhà.

Cao Thanh Vân nhường cho Lý Tuệ Tâm đi trước rồi đến Ngô Đình Hương. Y vào sau cùng tiện tay khép cửa phòng lại.

Ngô Đình Hương vẻ đẹp lộng lẫy đưa mắt nhìn Lý Tuệ Tâm mỉm cười nói :

- Mời cô nương ngồi đây.

Cao Thanh Vân tiến lại nhìn Lý Tuệ Tâm cất giọng ôn nhu giới thiệu :

- Vị này là hảo hữu của tiểu huynh phương danh là Ngô Đình Hương, Lý biểu muội kê y bằng đại thư là phải.

Y lại nhìn Ngô Đình Hương nói :

- Đây là muội tử của tị hạ tên gọi Lý Tuệ Tâm. Y là dòng dõi thế gia trong bản thành. Ngô Đình Hương ồ một tiếng rồi hỏi :

- Té ra là Tuệ Tâm biểu muội. Khi cô nghe biểu ca nhắc đến ta có cảm thấy gì quái lạ không ?

Lý Tuệ Tâm ngậy thơ đáp :

- Y có rất nhiều chuyện quái lạ kể cho tiểu muội nghe. Còn những chuyện liên quan đến đại thư thì tiểu muội không biết nói thế nào.

Ngô Đình Hương cười nói :

- Cũng chả có gì quan hệ, biểu muội bất tất phải nói nữa. Chúng ta là những người đã rèn luyện võ nghệ thì hành vi khác với người thể tục, khiến ai cũng kinh ngạc. Có khi họ còn cho là bọn ta hành động khác thường, trái với đạo nghĩa...

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Đại thư nói phải lắm. Cổ nhân đã bảo người nghĩa hiệp vì võ công mà phạm cấm. Những người hiểu võ công tuy làm nên hảo sự nhưng thường bị hiểu lầm. Ca ca của tiểu muội đã đem đạo lý này nói với biểu ca.

Ngô Đình Hương gật đầu nói :

- Lệnh huynh nói vậy là phải đó, chắc y là một nhân vật học rộng hiểu nhiều. Cao Thanh Vân đáp :

- Có người cho y là hạng phong lưu đàng điếm, có kẻ bảo y là vị công tử thanh nhã trong cõi đời ô trọc. Nhưng tại hạ thấy y bất quá là con một sách. Khi nào cô nương nghe y thuyết giáo sẽ biết mùi vị.

Ngô Đình Hương nhìn Lý Tuệ Tâm cười nói :

- Bọn đàn ông thường có con mắt khinh đời. Chúng ta đừng gây với họ.

Lý Tuệ Tâm cũng cười. Xem chừng thái độ hai cô rất dung hợp.

Ba người đều ngồi xuống ghế nói chuyện ung dung.

Ngô Đình Hương pha trà, rồi lấy hai đĩa trái cây mời Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm.

Nàng khéo léo hỏi dò thân thế Lý Tuệ Tâm. Thỉnh thoảng lại xen vào những câu chuyện giang hồ thích thú. Ngày trước nàng bôn tẩu giang hồ người đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao thâm, nên chẳng thiếu gì nhân vật võ lâm thêm chảy nước miếng, bị nàng coi như trò chơi trên lòng bàn tay và gây nên nhiều chuyện tức cười.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ nên nghe những chuyện này rất lấy làm thích thú.

Cao Thanh Vân tựa như vô tình mà lại có ý ngấm nghĩa người thiếu phụ xinh đẹp, thân hình nở nang. Khấp người tản ra sức hấp dẫn khiến y cảm thấy cực kỳ khoan khoái.

Còn Lý Tuệ Tâm cử chỉ đường hoàng, vẻ người thuần khiết. Toàn thân chỗ nào cũng phát ra ánh xuân quang sáng sủa khiến người ngấm nghĩa quên cả mỗi mệt.

Mỗi cô có một sở trường, cười nói vui vẻ dưới ánh đèn, làm cho Cao Thanh Vân cặp mắt hoa lên, tâm tình bối rối.

Sau một lúc mọi người chuyển câu chuyện vào chính đề.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Cao huynh ! Bang đêm Cao huynh dẫn Tuệ Tâm biểu muội tới đây phải chăng muốn tránh cặp mắt của con Xuân Cúc ?

Nàng nói ra một câu cũng đủ chứng tỏ tài trí cùng kinh nghiệm đều cao hơn người một bậc.

Cao Thanh Vân đáp :

- Phải rồi ! Tiểu huynh suy tính lại chỉ có cách cầu biểu muội đến trợ giúp chúng ta.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Cao huynh nói vậy thì ra tính đến việc hành động ngay phải không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Ngô Đình Hương trầm ngâm một chút rồi nói :

- Như vậy cũng hay. Bất luận có bắt được Lục Minh Vũ hay không thì tin tức này chẳng bao lâu sẽ đồn đại ra khắp thiên hạ. Bành Xuân Thâm còn trở lại hay

thôi, chỗ dựng tâm của y thế nào mình cũng biết ngay.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế. Y nghe đến việc bắt Lục Minh Vũ tất hiểu ngay có Hương muội dính líu vào và cũng đoán được do tiểu huynh yếm hộ, Hương muội chắc được bình yên vô sự. Như vậy chỉ trong vòng một tháng y có trở lại hay không là mình biết rồi.

Lý Tuệ Tâm tựa hồ nghe câu chuyện của hai người chẳng hiểu đầu đuôi chi hết. Thỉnh thoảng cô lại để ý nhìn cách bài trí trong gian phòng hoặc bóc vỏ trái cây đưa cho Cao Thanh Vân.

Động tác của cô rất tự nhiên, tựa hồ có làm những việc đó là chuyện đương nhiên rất hợp nghĩa lý.

Ngô Đình Hương tuy ngó thấy nhưng trong lòng cũng không nảy ra cảm giác gì khác lạ. Do đó càng về sau nàng càng thấy rõ mối tình thân giữa hai người.

Cao thanh Vân lại nói :

- Vì Hương muội không thể lộ diện trước bọn người phái Lạc Quyên nên tiểu huynh đến nhờ biểu muội mạo xưng làm nữ chủ nhân. Những điều nguy hiểm bên trong tiểu huynh đã nói cho y hay, nhưng y là con người dưng cảm quyết không sợ hãi...

Ngô Đình Hương chăm chú nhìn Cao Thanh Vân. Cặp sóng thu của nàng vừa biểu lộ mối thâm tình lại ra chiều ai oán ?

Nàng hỏi :

- Dĩ nhiên tiểu muội nên lánh đi. Cao huynh ! Tiểu muội đến trước Giang Nam hay sao ? Câu hỏi này có dụng ý sâu xa vì hai người đã ước hẹn với nhau từ trước đến Giang Nam.

Cuộc ước hẹn này là có ý cùng lánh đi và ở với nhau.

Ngô Đình Hương dương mắt lên nhìn Cao Thanh Vân đợi chờ chàng hồi đáp.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới hiểu nỗi u oán trong khoé mắt nàng thì ra nàng nghĩ hoàn cảnh ly biệt nhau. Nguyên điểm này đã có hai trường hợp :

Một là nàng đến Giang nam trước để chờ Cao Thanh Vân thì cuộc chia tay này bắt quá là lòng nhớ nhung nhất thời. Hai là nàng đi Giang Nam rồi vĩnh viễn phân ly. Nếu là trường hợp này thì chẳng đi Giang Nam nữa còn hơn. Sao bằng kéo dài thời gian ở lại đây với Cao Thanh Vân ?

Cao Thanh Vân ngấm ngấm thở dài. Lòng chàng xiết nỗi thê lương mà ngoài mặt vẫn thản nhiên đáp :

- Hương muội hãy đến tạm trú một thời kỳ lại biệt thự của Tuệ Tâm hay hơn.

Ngô Đình lương cúi đầu trầm tư. Sau một lúc nàng ngừng đầu lên, nét mặt không có dấu vết gì khác lạ. Cái đó là hiện tượng nhân sinh mà nàng đã trải qua, nàng có thể kiềm chế được xúc động trong lòng. Nàng thản thiên đáp :

- Được lắm ! Tiểu muội ở đâu cũng vậy.

Lý Tuệ Tâm vội nói :

- Ngô đại thư hãy yên tâm. Tòa trang viên ngoài thành của hàn gia cũng đầy đủ gia nhân bộc phi. Đại thư ở đó chẳng có điều chi bất tiện.

Ngô minh Hương cười mát nói :

- Đại thư chẳng khác gì cây bèo không gốc rễ thì bất cứ ở nơi nào cũng được.

Tỷ Tuệ Tâm sừng sờ. Trong con mắt cô, thiếu phụ xinh đẹp này bất cứ về phương diện nào cũng không giống cây bèo, mà phải là một đóa danh hoa được người đời chiều chuộng ấp ủ.

Vì thế mà Ngô Đình Hương tự ví mình như cây bèo trôi khiến người nghe phải kinh hãi và sinh lòng lân mẫn. Nhưng Lý Tuệ Tâm không biểu lộ chút lòng thương

xót mà chỉ giả vờ chẳng hiểu gì, với nét mặt băng khuâng. Cao Thanh Vân ruột gan mềm nhũn tự hỏi :

"Ta phải làm thế nào ? Tại sao ta lại muốn giao nàng cho Bành Xuân Thâm ?" Sự thực Ngô Đình Hương có trở về với Bành Xuân Thâm, nàng sẽ không gặp phải hoàn cảnh bi thảm nào nữa. Nhưng giữa Cao Thanh Vân và Ngô Đình Hương, nàng làm thế chẳng khác gì ánh mây hồng bay lên núi và để mỗi thương tiếc cho y. Chuyện tình ái giữa hai người từ đó phải tiêu tan.

Bởi thế mới bi ai cảm động gây cho hai người những cảm xúc rất sâu xa. Tình yêu càng tha thiết mối đau khổ càng chua cay ?

Bầu không khí trong phòng theo người mà biến cải.

Ngô Đình Hương đứng dậy với lấy cây Ngọc Tiêu rút ra khỏi túi để lên miệng thổi.

Tiếng tiêu réo rất nổi lên những thanh điệu rất bi ai giữa lúc đêm khuya tịch mịch càng thêm vẻ u oán.

Khúc tiêu phảng phất như khóc than, như kể lể thân thế nổi chìm cùng những cuộc tao ngộ không may.

Lý Tuệ Tâm lắng tai nghe một lúc, châu lệ đầm đìa nhỏ giọt mà chính cô không lay biết. Cao Thanh Vân nhắm mắt lại mà nghe. Lòng chàng cực kỳ hồi hộp théo tiếng tiêu trầm bổng như cơn sóng nhô lên hay hụp xuống.

Y nghe thanh điệu phát ra từ đáy tim Ngô Đình Hương, tuy trong lòng xúc động dạt dào mà tâm linh đã huấn luyện lâu ngày thành một luồng lực lượng đề kháng không ngớt hoạt động.

Nguyên những nhà võ thuật nổi tiếng, ngoài việc rèn luyện thân thủ, còn phải tu dưỡng tâm linh. Khi những tay cao thủ cùng nhau tỷ đấu, hai bên ở vào tình thế quân bình thì ngoài nội lực còn phải tỷ đấu tâm kế cùng ý chí để phân cao thấp.

Về phương diện tâm kế tức là quan sát hoàn cảnh chung quanh, tính cách địch

nhân để tìm ra chỗ yếu kém đang đánh vào một đòn có thể thủ thắng.

Về phương diện ý chí là tỷ đấu sức nhẫn nại, và điều kiện chủ yếu là duy trì khí thế kiên cường.

Vì vậy họ cần phải tu luyện tâm linh để khỏi bị ảnh hưởng của ngoại giới xâm nhập. Người ta có câu "Núi Thái Sơn vỡ lở trước mặt vẫn không biến sắc, hươu nai nhảy nhót bên mình cũng không chớp mắt" là theo lý luận này.

Cao Thanh Vân đã tu luyện ý chí rất thâm hậu nên lúc y phóng ra một chiêu đao, khí thế mạnh bằng thiên binh vạn mã.

Hiện giờ tiếng tiêu thánh thót ni non làm cho tâm trí y dao động một lúc rồi tâm linh y tự nhiên có một luồng kháng lực ào ạt vô ra để tranh cường, giữ cho tâm linh khỏi nao núng.

Dĩ nhiên lúc này Cao Thanh Vân không có ý định như vậy, vì y là người đương sự trong cuộc đã bị cảm động lòng dạ rất đối bi thương.

Tuy nhiên mỗi xúc cảm của y cũng chỉ đến một trình độ nào rồi tâm linh y bất giác nảy ra lực lượng kháng cự.

Ngô Đình Hương thồi tiêu hồi lâu, đột nhiên dừng lại.

Nàng đưa mắt nhìn thấy Lý Tuệ làn nước mắt chứa chan, còn Cao Thanh Vân nhắm mắt ngồi yên, sắc mặt nghiêm nghị.

Ngô Đình Hương thờ dài nói :

- Ta đã tưởng khúc tiêu ta tấu lên đã đến chỗ hoàn hảo, ngờ đâu lại không đúng thế.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Không phải đâu ! Đại thư thổi tiêu đã tuyệt diệu đến trình độ phi thường.

Ngô Đình Hương buồn rầu nói :

- Nếu ta mà thôi được đến chỗ tuyệt hảo thì sao lại thấy tình cảm khô kiệt ?...

Lý Tuệ Tâm lau nước mắt hỏi :

- Đại thư nói vậy là nghĩa làm sao ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Kỹ nghệ của ta mà đến chỗ tuyệt diệu thì mối tình cảm trong lòng phải phát ra đến tột độ làm điên đảo lòng người. Bằng ta không làm được người khác cảm động là tại tình cảm của ta không đủ phong phú. Cái đó ta chỉ tự trách mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trước kia mối tình cảm trong lòng ta cực kỳ phong phú, nhưng hiện nay thì không đủ nữa rồi.

Cái đó chứng tỏ tình cảm mỗi ngày đi vào chỗ khô kiệt.

Những câu này lý luận dĩ nhiên nàng nói cho Cao Thanh Vân nghe. Trong lời nói có ý trách móc Cao Thanh Vân vẫn nghiệm nhiên không cảm xúc về khúc điệu của nàng.

Cao Thanh Vân nói :

- Vạn vật trên thế gian có sinh hóa thì con người cũng đi đến chỗ tình khô tâm héo. Đó là lẽ tự nhiên. Người nào từng trải thế sự đã nhiều đều không khỏi phát giác ra hiện tượng này, tiểu huynh tưởng chẳng có chi là lạ.

Đây là y nói thí dụ, ám thị cho Ngô Đình Hương biết vì y hiện giờ không còn là gã thiếu niên, đối với thế tình y đã khám phá ra mọi sự bi ẩn, nên bất cứ trước hoàn cảnh nào y cũng coi bằngg cặp mắt lạnh lùng.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết, thông tuệ phi thường. Cô có thể ý hội được những lý luận của hai người. Nhưng cô tự biết mình không nên chõ miệng vào, nên cô làm bộ chẳng hiểu chi hết và vẫn giữ vẻ mặt băng khuâng.

Ngô Đình Hương đưa mắt nhìn trời qua khe cửa sổ.

Nàng nhẹ nhàng tiếng thở dài nói :

- Xem chừng trời sắp sáng rồi....

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thấy Người Đẹp Nổi Dạ Quan Hoài

Cao Thanh Vân đột nhiên đổi giọng :

-Ồ ! Chúng ta chưa bàn đến việc chính.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Còn việc gì phải bàn nữa ? Tiện thiệp dọn ra ngoài thành là xong.

Cao Thanh Vân nói :

- Bắt đầu từ ngày mai, mỗi bữa vào lúc huỳnh hôn cô nương lại cho Xuân Cúc đến chỗ tử tử của thị. Thị ra khỏi cửa thì cô nương cũng lén lút ra ngoài thành. Theo chỗ tại hạ phỏng đoán thì chỉ trong vòng mười ngày là có thể chạm trán Lục Minh Vũ.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Hàng ngày tiện thiệp vẫn phải trở về đây ở ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Bất cứ trường hợp nào cũng không nên để Xuân Cúc gặp Lý biểu muội. Có như thế thì dù bị trúng cổ thuật của Lục Minh Vũ mới khỏi tiết lộ cơ mật.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Hàng ngày tiện thiệp cứ phải đi đi lại lại, há chẳng nguy hiểm lắm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không hề chi. May ở chỗ hiện giờ mọi người hoàn toàn làm việc bí mật. Cả người phái Lạc Xuyên nhiều lắm là một hai tên đến đây. Đồng thời họ cũng lẫn tránh trong chỗ kín đáo không dám lộ diện nên chẳng ai gặp cô đâu.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lục Minh Vũ bản tính đa nghi và xảo quyệt, chỉ có kế này mới khiến hắn mắc bẫy, vì hắn tất đến đây để dò xét.

Hai người lại bàn nhau thêm một ít chi tiết nữa. Tỷ như cỗ xe ngựa thường dùng hàng ngày cho Ngô Đình Hương thì cho Lý Tuệ Tâm ngồi xe tới nơi rồi nàng lên ngồi đối cho thị để ra ngoài thành.

Cao, Lý hai người từ biệt Ngô Đình Hương và ước hẹn chiều hôm sau để một mình Lý Tuệ Tâm ngồi xe đi tới dừng ở sau nhà. Tới đó sẽ do Ngô Đình Hương dẫn cô vào nhà.

Ngô Đình Hương ngồi xe này ra đi cho đến sáng hãy trở về Nhất đán mà Lục Minh Vũ xuất hiện thì nàng tạm thời ở lại biệt trang ngoài thành.

Ra khỏi phòng rồi, Cao Thanh Vân lại cõng Lý Tuệ Tâm nhảy lên đầu tường hạ mình xuống phía sau nhà.

Lý Tuệ Tâm dường như đã có kinh nghiệm, dù cô lưu luyến mùi vị ngồi trên lưng Cao Thanh Vân, nhưng cũng xuống ngay chứ không dùng dằng ngồi lại.

Hai người lên xe chạy lẹ về Lý phủ.

Trưa hôm sau Lý Ich cũng về tới nơi. Cùng ngồi xe với gã có cả A Liệt và Âu Dương Tinh. Hai người chưa xuống xe, chỉ có Lý Ích là theo cổng lớn vào nhà. Còn A Liệt và Âu Dương Tinh vẫn ngồi xe chuẩn vào phía sau nhà đại sảnh mới bước xuống. Hai người do một tên gia nhân dẫn vào phòng Lý Ích.

A Liệt gặp Cao Thanh Vân mừng rỡ vô cùng. Mấy người cùng nhau trò chuyện một hồi rồi thấy tiệc rượu bày ra. Lý Tuệ Tâm hay tin vội chạy ra đón tiếp. Cô thấy A Liệt quả nhiên là một trang thanh niên anh tuấn, mà Âu Dương Tinh cũng là một

thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát nói cười vui vẻ. Sẻ đẹp của âu Dương Tinh khiến cho cô phải ngạc nhiên.

Bây giờ cô mới hiểu những hình dung từ mà Thanh Vân đã dùng để tả nàng đều đúng sự thực, chứ chẳng phải là quá khoa trương.

Cuộc gặp gỡ ở đây khiến A Liệt hiểu Lý Tuệ Tâm mạo xưng Ngô Đình Hương để nhờ mời Lục Minh Vũ mắc câu. Chàng còn hiểu rõ vụ này cực kỳ nguy hiểm mà Lý Tuệ Tâm không sợ, tỏ ra cô là người đảm lược, không phải hạng nữ tử tầm thường có thể bì kịp, nên chàng rất kính trọng cô.

Âu Dương Tinh đối với Lý Tuệ Tâm lại càng tương hợp. Có thể nói mới gặp nhau một lần mà không khác gì bạn cố tri. Suốt buổi chiều hôm ấy, mọi người bàn soạn về mọi chi tiết.

Trong công cuộc hành động này, Lý Ích hoàn toàn không có việc gì. Vì thế gã hai, ba lần năn nỉ Cao Thanh Vân chia cho gã một chút công tác.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhường cho gã việc dong xe đưa đón Lý Tuệ Tâm và Ngô Đình Hương. Lúc trời tảng tảng sáng lại phải đến chỗ Ngô Đình Hương để chờ nàng và đón Lý Tuệ Tâm về nhà.

Nếu công việc chỉ có vài bữa thì chẳng hề chi, nhưng nếu kéo dài hàng chục ngày thì Lý Ích tất phải mệt mỏi khó lòng chịu nổi.

Cao Thanh Vân hóa trang làm tên bồi xe đi lại các đường phố để liên lạc với cao thủ võ lâm đã lẫn lút vào thành. Y bố trí cách liên lạc xong mới trở về nơi trú ngụ.

Tòa cổ thánh này bề ngoài vẫn bình thường như mọi ngày chẳng có chi khác lạ. Bất luận ở địa phương nào, phạm điểm cũng như thao trường, lũ khách cũng như những nơi công cộng, không một nhân vật nào điều bộ khả nghi quái hiện. Ngờ đâu lại là nơi ngọn lửa võ lâm đang âm ỷ sắp đến ngày nổ tung, khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Cao Thanh Vân bố trí thiên la địa võng cực kỳ nghiêm nhặt về đủ mọi phương diện, không còn chỗ sơ hở, y mới yên tâm được một chút.

Nhưng trong lòng vẫn khẩn trương vì chưa biết hậu quả ra sao. Bây giờ chỉ còn chờ Lục Minh Vũ mắc bẫy. Nếu số mạng Lục Minh Vũ chưa đến ngày mạt vận, hẳn không chui vào lưới thì chẳng ai làm gì được.

Chiều tối, Lý Ích tự mình dong xe chở Lý Tuệ Tâm lén lút đến sau nhà Ngô Đình Hương rồi dừng lại, gãi nán lòng chờ đợi.

Sau một lúc, đột nhiên một luồng gió thơm tho xông vào mũi. Lý Ích giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, không biết nàng đã đến ngòai bên gãi tử lúc nào !

Lý Ích biết chắc nàng là Ngô Đình Hương. Để giữ kín chuyện, gãi vẫn chẳng dám cất tiếng hỏi có đúng là nàng hay không ?

Lý Tuệ Tâm ngòai ở phía sau giới thiệu :

- Ngô đại tỷ ! Đây là gia huynh Lý Ích.

Ngô Đình Hương cười hỏi :

- Té ra là Lý công tử. Sao lại để y dong xe ?

Lý Ích vội đáp :

- Tại hạ tự mình muốn tham gia, năn nỉ mãi Cao huynh mới cấp cho nhiệm vụ này.

Ngô Đình Hương nói :

- Thế mới biết có người muốn bỏ quan trở về cô hương thì cũng có kẻ đi suốt đêm ngày cho kịp vào trường thi. Tiện thiếp phải nghe chuyện giang hồ lại hận mình chẳng được bưng tai, chạy xa cho rảnh.

Lý Tuệ Tâm xuống xe. Ngô Đình Hương lướt lóir bên cô ôm lấy tấm lưng thon

khẽ tung mình nhảy lên tường vượt qua nóc nhà rồi mất hút.

Lý Ích ngạc nhiên thấy bản lĩnh của nàng không khỏi lắc đầu lè lưỡi. Lát sau Ngô Đình Hương trở ra xe, Lý Ích lập tức cho xe chạy ra ngoài thành.

Ngô Đình Hương đã đeo mặt nạ lại giữa lúc đêm tối nên tuy nàng ngồi với Lý Ích, người ngoài có trong thấy càng không nhận ra được.

Cỗ xe ngựa ra ngoài thành rồi trời càng tối mù mịt, nên đi thong thả lại.

Lý Ích khẽ hỏi :

- Ngô cô nương ! Sao cô nương không ngồi ẩn trong xe buông rèm xuống ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiện thiếp không nghĩ tới biện pháp đó.

Lý Ích ủa một tiếng rồi hỏi :

- Theo lời Cao huynh thì dường như cô nương không tiện công khai lộ diện, có đúng thế không ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Đúng thế.

Lý Ích hỏi :

- Đã vậy tưởng cô nương nên ẩn mình cho kín mới phải chứ ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Trong tòa cổ thành này giữa những người địa phương với nhau, thật khó mà giữ được bí mật.

Giả tử có kẻ thọc mách Ngô thấy Lý công tử tự nhiên đánh xe mà xe buông rèm,

không hiểu bên trong che đậy người nào, bắt họ sinh lòng ngờ vực và động tình hiếu kỳ. Có khi còn đồn đại lời kia tiếng nọ, hay có người nhảy lên coi...

Lý Ích nói :

- Quả đúng thế thật !

Ngô Đình Hương nói :

- Vì vậy mà tiện thiếp phải ngồi liền với công tử để người ta chẳng lấy chi làm lạ giữa cảnh tượng phong lưu này đối với các vị công tử dòng sang trở nên hành động bình thường. Nhiều lắm là người ta chỉ muốn coi tiện thiếp có xinh đẹp không chứ chẳng có gì đáng đồn đại.

Lý Ích nói :

- Đó là diệu kế bày ra trước mắt để thiên hạ khỏi nghi ngờ mà tại hạ không nghĩ tới, thật là ngu muội.

Ngô Đình Bương cười nói :

- Ngày nay chúng ta còn đi với nhau, xin Lý huynh chú ý một điều là chúng ta ngồi trên xe nói chuyện có thể bị người khác nghe lén, vậy cần phải dùng trá ngữ bàn đến chuyện gia đình mới được, hay là bịa ra một thiên cổ sự về thân thể của tiện thiếp. Lúc hỏi chuyện chỉ nói tới điều đó...

Lý Ích vội hỏi :

- Bây giờ có sợ người nghe lén không ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Bữa nay chỉ một số thủ hạ ngó thấy tất họ báo cáo với cấp trên. Vì vậy mà ngày mai khi chúng ta xuất hiện thì những người có địa vị cao hơn đến tra xét, không chừng có cả Lục Minh Vũ nữa.

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc thấy lời phỏng đoán của nàng rất hợp tình hợp lý. Do

đó gã nhận định Ngô Đình Hương là một nhân vật vừa thông tuệ vừa tinh tế trên chốn giang hồ.

Sảo đẹp và tài trí của nàng khiến cho gã phải phục sát đất. Lý Ích bụng bảo dạ :

"Ngô Đình Hương chẳng những xinh đẹp mà còn tài kiêm văn võ không ngờ việc hôn nhân của nàng lại gặp cảnh trở trêu, khiến người ta phải cảm khái....

Ngô Đình Hương bỗng cất tiếng hỏi :

- Công tử nghĩ gì vậy ? Lý Ích ấp úng :

- Không... Không có chuyện gì hết. Ngô Đình Hương hỏi :

- Có phải công tử đang nghĩ một người ã bà như tiện thiếp rất là đáng sợ ?

Lý Ích ngạc Nhiên hỏi lại :

- Tại sao mà đáng sợ ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Vì tiện thiếp ã hiểu võ công lại suy nghĩ rất nhiều. Những bản lĩnh đó há chẳng khiến người phải kinh hãi ?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ không nghĩ đến phương diện đó.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Vậy công tử nghĩ điều chi ?

Lý Ích ngập ngừng đáp :

- Tại hạ vừa nghĩ.... nghĩ đến việc...

Gã không tiện nói rõ nên ấp úng hoài. Trong lúc nhấ thời gã không tìm ra được

điều gì nói dối để lấp liếm, bắt giặc thẹn đỏ mặt lên.

Ngô Đình Hương bình tĩnh nói :

- Nếu là câu chuyện không tiện nói ra thì thôi, tiện thiếp cũng chẳng trách công tử.

Đây là phương pháp nài gieo tang vật vào tay, bức bách LÝ Ích không nói cũng không được. Vì gã mà không nói ra tức là thừa nhận trong đầu óc mình đã có ý niệm bất chính khôn bề mở miệng.

Gã bèn đánh bạo đáp :

- Hỡi ơi ! Tại hạ nghĩ rằng tài trí và nhan sắc của cô nương như vậy thì người nào lấy được cô làm vợ tất đã phải dày công tu hành qua mấy kiếp. Thế mà tại hạ lại nghe nói hôn sự của cô nương dường như có điều không được vừa ý. Tại hạ không sao hiểu nổi và đang cảm khái cho cô nương...

Ngô Đình Hương nghe gã nói vậy rất khoan khoái trong lòng. Đồng thời LÝ Ích, con người văn nhược thư sinh, cũng sinh mỗi tình tri kỷ đối với nàng. Ngô Đình Hương bị LÝ Ích va chạm tâm sự, bất giác khẽ buông tiếng thở dài, vẻ mặt đăm chiêu, khiến người ngó thấy thương cảm vô cùng !

LÝ Ích nói :

- Xin cô nương miễn trách. Tại hạ không cố ý dính líu vào đời tư của cô nương. Chỉ vì... Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Công tử đừng nói nữa. Tiện thiếp chỉ tự Oán mình số phận hẩm hiu.

LÝ Ích không dám lên tiếng, gã để ý ruổi xe đi được một quãng, bên tai vẫn nghe tiếng thở dài của Ngô Đình Hương, lòng dạ không khỏi rối bời.

Gã lẳng lặng nghĩ thầm :

"Hồng nhan bạc mệnh vốn từ ngàn xưa, đến bây giờ ta mới hiểu được câu này

rất đúng. Nó còn chứng minh Ngô Đình Hương xinh đẹp vô cùng mới khiến ta đồng tình với nàng như vậy." Bỗng gã nảy ra ý niệm kỳ dị tự hỏi :

"Nếu nàng lấy ta thì từ nay được hưởng hạnh phúc rất mãn nguyện. Nhưng ta có dám lấy nàng không ?" Câu hỏi này khiến cho đầu óc gã mê man, vì liên tưởng đến ý kiến của song thân là phải tìm nơi vừa xứng đáng vừa đồng quan niệm với nhà mình, chưa chắc gì gã đã làm cho nàng được hưởng hạnh phúc ? Và cách sinh hoạt ở đời thế nào mới là hạnh phúc ?

Tình trạng này không giống cuộc bài binh bố trận dùng thực lực để đốt phỏ. Gã chưa dính líu vào chuyện tình cảm dẫu thấy rất phức tạp, vậy người trong cuộc chắc còn rắc rối hơn nhiều.

Lý Ích càng nghĩ càng hồ đồ không sao giải thích được minh bạch.

Gã trầm lặng khiến cho ban đêm càng tịch mịch, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bánh xe chạy lọc cọc.

Đi một đoạn đường nữa thì trước mặt đã ẩn hiện có ánh đèn.

Bây giờ Lý Ích mới lên giọng :

- Đến nơi rồi !

Ngô Đình Hương đảo mắt nhìn ra nói :

- Quanh đây rất hoang vắng, từ nay công tử nên nhớ đừng đi đêm một mình tới đây.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ sợ điều chi ?

Ngô Đình Hương lạnh lùng đáp :

- Coi địa hình nơi đây rất nhiều kẻ ăn sương ẩn nấp mà công tử thân trọng thiên kim không nên mạo hiểm.

Lý Ích nói :

- Cô nương nói rất đúng ! Tại hạ xin ghi lòng.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã tới công trang.

Lý Ích gõ cổng một lúc, bên trong có người lớn tiếng hỏi vọng ra. Khi họ nghe biết công tử tới nơi vội thắp đèn lồng xách đến. Mấy tên trang đinh dắt xe ngựa vào trang.

Nông trang ở thôn quê cũng có phong vị riêng biệt. Nhất là ban đêm đi đường mỗi một tới đây cảm thấy thư thái ấm cúng.

Tên quản sự trong trang lập tức thu dọn hai gian phòng. Bọn trang đinh cũng không lộ vẻ kinh ngạc. Chúng thấy công tử đưa người thiếu phụ xinh đẹp đi đêm tới đây thì yên trí là nàng sẽ ngủ lại. Mối quan hệ thế nào chẳng ai đoán ra được.

Lý Ích dặn gia đình đừng bép xép nói chuyện Ngô Đình Hương với người ngoài. Bọn chúng chỉ biết vâng lời.

Lý, Ngô hai người đáng lý nên đi ngủ ngay để sáng mai về thành cho sớm, nhưng chưa buồn ngủ nên cũng không lên giường nằm.

Vì thế hai người ngồi đối ẩm với nhau để tiêu diệt thì giờ.

Sau khi nói chuyện một hồi, hai bên hiểu nhau thêm rồi đi đến chỗ ý hợp tâm đầu, câu chuyện càng thêm đậm đà ý nhị.

Ngô Đình Hương không phải là một thiếu phụ tầm thường, nên cách xưng hô giữa hai người đi mau tới chỗ thân mật chứ không khách sáo nữa.

Lý Ích chợt nhớ ra điều gì liền nói :

- Phải rồi ? Sáng mai lúc chúng ta nói chuyện trên xe phải bịa ra một thiên cổ sự để kẻ nghe trộm hiện lầm là sự thực, họ mới không chú ý đến mình. Nhưng tại hạ chưa hiểu thiên cổ sự này cần phải thế nào cho hợp ?

Ngô Đình Hương trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Giữa chúng ta, điều khiến cho họ tin ngay không ngờ vực gì thì phải đưa ra đề mục giữa mối quan hệ nam nữ.

Lý Ích hỏi :

- Đối với tại hạ thì không sao, chỉ sợ ảnh hưởng đến bước đường tương lai của cô nương.

Ngô Đình Hương rất cảm kích gã, liền đáp :

- Chẳng hề chi. Ngoài chuyện đó thật khó có đề mục nào khác.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Có khi Lý huynh chưa hiểu rõ tình trạng của tiệp thiếp cũng nguy hiểm vô cùng. Bọn người giang hồ mà phát giác ra chân tướng thì chỉ trong năm ngày là bị họ giết chết.

Lý Ích kinh hãi nói :

- Nếu vậy thì cô nương nên ẩn lánh là hơn.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Tiệp thiếp ẩn lánh ở đây với họ được ư?

Lý Ích hỏi :

- Tại sao lại không được ?

Ngô Đình Hương cười đáp :

- Không được ! Dù tiệp thiếp muốn ở, nhưng nơi đây rất nguy hiểm, vì một là rất gần Lạc Dương, hai là tiệp thiếp ở một mình trong trang này, tin tức đồn ra ngoài

không khỏi có gian nhân để ý sẽ xảy chuyện lôi thôi, rồi tin tức bị tiết lộ.

Lý Ích lắc đầu hỏi :

- Vậy cô nương tính sao? Cô nương là một người đàn bà mà lại dung nhan mỹ lệ thì bất luận đi đến đâu cũng không tránh khỏi người ta chú ý. Tuy cô bản lĩnh cao cường, song chẳng thể tùy tiện động thủ một cách khinh suất....

Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Lẽ xuất cử của tiện thiếp chỉ có hai đường, một là cắt tóc đi tu, ẩn thân vào chốn Không môn. Hai là phải đi lấy chồng....

Lý Ích nói :

- Xuất gia đầu Phật cũng là việc hay, nhưng nếu cô không phải vì lòng tín ngưỡng mà hãm mình vào chốn Không môn thì chẳng khác gì bị đẩy vào ngục thất. Vậy đường lối thứ hai có thể làm được.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì trái lại với ý kiến của Lý huynh. Xuất gia là biện pháp ổn thỏa hơn. Còn việc đi lấy chồng thì Lý huynh thử nghĩ coi tiện thiếp nên lấy hạng người như thế nào?

Lý Ích đáp :

- Về điểm này cô nương bất tất phải lo ngại vì tài mạo của cô muốn lấy ai mà chẳng được ?

Ngô Đình Hương nói :

- Lý huynh lầm rồi ! Theo nhận xét của tiện thiếp thì lấy người mà mình không thể yêu được, chẳng thà chịu cô đơn tịch mịch còn hơn. Bằng lấy người hợp với lý tưởng của mình thì đối phương lại có điều kiện cao trội mà mình không đáng sánh đôi với họ.

Lý Ích hỏi :

- Về điểm này hoặc giả tại hạ có thể giúp cô nương được, nhưng chưa hiểu cô nương muốn lựa hạng người nào mới hợp ý ?

Ngô Đình Hương cười mát đáp :

- Tiện thiếp cũng không biết !

Lý Ích nói bằng một giọng rất thành khẩn :

- Tại hạ cũng hiểu dưới con mắt của cô nương thì nước biển cả cũng chưa phải là nhiều. Con người thông tuệ như cô khó có kẻ lọt vào mắt xanh được. Còn những nhân sĩ tuấn kiệt như Cao huynh thì tại hạ không có cách nào giới thiệu cho cô được. Điểm này chắc cô cũng đã rõ. Chỉ còn phe văn nhân là dễ dàng hơn nhiều.

Ngô Đình Hương lắc đầu đáp :

- Văn nhân thì không được đâu !

Lý Ích gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là thế. Một vị cân quốc anh hùng như cô nương chẳng khi nào hài lòng với một kẻ thư sinh yếu ớt.

Ngô Đình Hương đáp :

- Không phải tiện thiếp có ý nghĩ như vậy, mà vì văn nhân vẫn câu thúc trong khuôn khổ lễ tục, tất nhiên người ta đo dẫn rất nhiều, thì thành công thế nào được ?

Lý Ích nói :

- Té ra không phải cô nương coi bọn văn nhược thư sinh là phường vô dụng.

Ngô Đình Hương cười đáp :

- Có phải tiện thiếp tìm người đánh nhau đâu mà cần đến nhân vật thông hiểu

võ công ?

Lý Ích suy đi nghĩ lại không tìm ra được người nào thích hợp với nàng.

Ngô Đình Hương lại lên tiếng :

- Thực ra không phải tiện thiếp hờm mình cao quý, mà chỉ cần con người mình ưa thích thì dù có làm tỳ thiếp cũng không quan hệ.

Lý Ích mừng rỡ nói :

- Nếu thế thì được lắm. Tại hạ sẽ lựa cho cô nương một nhân vật phong lưu văn nhã.

Ngô Đình Hương lắc đầu hỏi :

- Hãy tạm gác chuyện đó lại được không?

Lý Ích đáp :

- Được, được ! Bây giờ cô nương muốn bàn chuyện gì ?

Ngô Đình Hương nói :

- Chúng ta chưa là xong thiên cổ sự.

Lý Ích rượu đã ngà ngà, đột nhiên đánh bạo nói :

- Trước tình thế này, chúng ta có thể nói là tình nhân được không?

Ngô Đình Hương sững sốt một chút rồi đáp :

- Đối với người trong trang, công tử nên nói vậy mới che được tai mắt họ.

Lý Ích nói :

- Nhưng chúng ta ngủ riêng mỗi người một phòng, chúng nhìn thấy là biết ngay, có nói miệng cũng bằng vô dụng.

Ngô Đình Hương ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Vậy chúng ta ở cùng một phòng cũng không sao. Có điều làm như vậy sợ rồi đây sẽ sinh chuyện rắc rối, tỷ như song thân hoặc vợ con của Lý huynh cự nự....

Lý Ích đáp :

- Tại hạ chưa cưới vợ về nhà, điếm này không cần lắm. Vả lại, tại hạ nghe nói nàng tính tình ôn nhu, độ lượng rộng rãi. Tại hạ tin rằng dù sự thực mình có tỷ thiếp cũng chẳng ghen tuông.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn về song thân thì hai lão nhân gia đã có ý nạp thiếp cho tại hạ trước, vì người vị hôn thê của tại hạ còn chịu tang một năm nữa mới hết, song thân sợ tại hạ không có người trông nom cho mình.

Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Nếu thế chúng ta quyết định như vậy !

Trong lòng nàng đã có cảm giác việc giả mạo này không chừng sẽ đưa đến sự thực. Vấn đề là ở chỗ thời gian sớm hay muộn mà thôi !

Nàng rót đầy rượu vào chung của Lý Ích rồi nói :

- Công tử vì tiện thiếp mà phải đặt bày kế hoạch. Mong ngày sau sẽ có cơ hội báo đáp....

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Lão Tăng Thuyết Pháp Ngăn Bất Chính

Lý Ích tươi cười, mắt sáng lên nhìn Ngô Đình Hương thấy má nàng ửng hồng, dường như men rượu bốc lên trông càng hấp dẫn. Trong lòng gã không khỏi nảy ra ý niệm si tình.

Gã tự nhủ :

"Hoàn cảnh này ngày sau biết bao giờ mới được gặp ?" Ngô Đình Hương lại rót rượu vào chung, dịu dàng hỏi :

- Công tử nghĩ gì vậy?

Lý Ích không trả lời, cất tiếng ngâm thơ :

Tay tiên rót chén rượu đào Bỏ ra thì tiếc, uống vào thì say, Dưới trăng cảnh liễu tung bay, Khiến người dạ sắt cũng ngây vì tình.

Ngô Đình Hương ngoài chuyện võ công thâm hậu, lại hiểu âm luật. Nghe thói tiêu của nàng lại càng tuyệt diệu, về thi ca cũng biết đôi chút. Nàng vừa nghe đã biết đây là một bài thơ cổ mà nàng vẫn nhớ và rất ưa thích.

Nàng theo điệu ngâm của Lý Ích mà lắc đầu, lắc cổ.

Nàng chờ Lý Ích ngâm xong nửa bài, cất giọng véo von ngâm tiếp.

Dưới ánh đèn sáng, bầu không khí trong phòng rất ấm cúng, bỏ mặc bên ngoài trăng mờ gió lộng, hai người tận hưởng thú thanh cao.

Âm điệu của Ngô Đình Hương nổi lên réo rắt như rót vào tai Lý Ích. Dù gã không lưu tâm mà cũng nghe rõ :

Nhớ câu tương biệt mà kinh, Duyên kia trở lại với mình nữa không?

Đêm nay bên ánh đèn hồng.

Nước non để chữ tương phùng ước mơ.

Lý Ích mê ly thả mộng hồn vào vào trong âm điệu và ý thơ. Gã lại chú ý nhìn nhan sắc kiều diễm, bóng dáng thướt tha của Ngô Đình Hương, cảm thấy đây là cuộc vui nhất trong đời gã.

Ngô Đình Hương lại ngâm vịnh thêm mấy bài thơ trữ danh, khiến cho trong gian phòng tràn trề một bầu không khí trang nhã.

Ngô Đình Hương đột nhiên chú ý lắng tai nghe, rồi nàng đứng lên tiện tay cầm bồ rượu rót đầy chung cho Lý Ích. Đồng thời nàng mượn cơ hội đến gần bên gã khẽ nói :

- Bên ngoài có người tới đó !

Lý Ích đang ngây ngất trong bầu không khí phong tình, nhất là lúc này mùi hương ngào ngạt vì mặt hai người kề cận sát vào nhau. Gã chẳng hiểu nàng nói gì, tiếp tục thưởng ngoạn cảnh mê ly, buột miệng hỏi lại :

- Thật ư?

Ngô Đình Hương đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Nàng lại rót rượu đầy vào chung mà không rút tay về.

Lý Ích không hiểu ý, tưởng nàng để cho gã có cơ hội chủ động. Gã liền mượn hơi men đánh bạo vươn tay ra ôm lấy lưng nàng.

Ngô Đình Hương bản lãnh cao minh như vậy, nếu nàng nhà nội kinh thì đến mười Lý Ích cũng không chuyển động được nàng. Nhưng nàng đã phát giác bên ngoài có người. Một là nàng không muốn để người ngoài ngó thấy mình hiểu võ

công. Hai là đã ước hẹn với Lý Ích giả vờ làm một đôi nhân tình. Ba là phương tâm nàng cũng không có ý cự tuyệt anh chàng công tử tuấn nhã, nên nàng để nửa thân mình vào lòng gã và Lý Ích ôm chặt.

Lý Ích trong lòng rạo rức, hau háu nhìn nàng rồi từ từ cúi xuống hôn vào môi nàng.

Ngô Đình Hương lại đưa mắt về phía có người bên ngoài dòm ngó, trong lòng rất miễn cưỡng, nhưng vì tình thế bắt buộc, nàng không tiện đẩy Lý Ích ra, đành để gã hôn.

Lý Ích là chàng công tử tuổi nhỏ, sức hấp dẫn về nam tính của gã khác với Bành Xuân Tâm và Cao Thanh Vân.

Ngô Đình Hương đã đầy đủ kinh nghiệm, khiến nàng vừa thưởng thức vừa có thể phân biệt được phong vị này với phong vị kia. Do đó lòng nàng mê ly ngây ngất vào trong lạc thú, quên khuấy người đứng ngoài cửa sổ.

Hai người vừa hôn nhau thì ngoài cửa có tiếng gõ vọng vào khiến cho phải rời nhau.

Lý Ích kinh ngạc nhìn ra phía cửa sổ, nhưng chẳng thấy gì, liền lớn tiếng hỏi :

- Ai?

Hai tay gã vẫn ôm chằng chằng chưa chịu buông ra, nên Ngô Đình Hương vẫn ngồi trong lòng gã.

Câu chuyện đối đáp giữa hai người vừa rồi, hai người sức nhớ ra người gõ cửa có thể là Cao Thanh Vân, nên không khỏi chấn động tâm thần, rồi chẳng ai bảo ai, cũng tự ý phân khai.

Người ngoài cửa sổ đáp :

- Lão tăng là Hàn Mộc. Công tử còn nhớ không?

Lý Ích sững sốt nói :

- Té ra là Hồ bá bá....

Gã đưa mắt nhìn Ngô Đình Hương ra chiều tức giận con người đến phá niềm lạc thú, hỏi tiếp :

- Phải chăng Hồ bá bá có điều chi dạy bảo?

Hồ bá bá đáp :

- Lão tăng hy vọng được vào phòng nói chuyện với công tử.

Lý Ích không còn cách nào khác, đành đứng lên ra mở cửa.

Nhà sư già này tuy cặp lông mày đốm bạc, nhưng chân bước rất mau lẹ.

Ngô Đình Hương ban đầu đối với vị lão tăng rất bất mãn, vì lão đến gõ cửa vào lúc này dĩ nhiên có điều không hay, nhưng nòng nhìn thấy mặt lão chẳng những tướng mạo hiền hòa mà còn có phong độ ung dung văn nhã, khiến người ta bất giác sinh lòng kính trọng.

Nhà sư vào phòng hỏi Ngô Đình Hương :

- Lão tăng pháp hiệu là Hàn Mộc. Xin cô nương cho biết quý tính phương danh là gì ?

Ngô Đình Hương nói xong họ tên, Lý Ích đã bê ghế lại cho nhà sư ngồi rồi giới thiệu :

- Hồ bá bá là một vị hảo hữu của gia phụ. Hai vị lão nhân gia chơi với nhau đã mấy chục năm.

Sau khi bá bá xuất gia rồi thường thường lui tới.

Hàn Mộc lão tăng nói :

- Đêm khuya lão tăng đến gõ cửa thật có điều bất cậ nhiên tình. Mong rằng hai vị tha lỗi cho.

Lão vừa nói vừa chú ý nhìn Ngô Đình Hương từ đầu xuống đến gót chân, khiến nàng không khỏi thẹn thùng.

Hàn Mộc trở vào chiếc ghế bên cạnh nói :

- Lý Ích hiền điệt hãy ngồi xuống đây để chúng ta nói chuyện.

Lý Ích ngồi xuống hỏi :

- Hồ bá bá có điều chi dạy bảo?

Ngô Đình Hương rót một chung rượu hai tay bưng đưa lại trước mặt nhà sư già nói :

- Mời đại sư hãy uống một ly rượu này !

Hàn Mộc lắc đầu đáp :

- Từu sắc là những thứ cấm giới của kẻ tu hành.

Lý Ích nói :

- Hồ bá bá lừng danh thiên hạ, giữ giới luật rất nghiêm. Mỗi khi bá bá đăng đàn thuyết pháp không biết bao nhiêu nho sĩ danh gia đều đến nghe....

Dĩ nhiên cây này gã nói với Ngô Đình Hương.

Hàn Mộc cười hỏi :

- Nghe rồi sợ lắm phải không?

Ngô Đình Hương giờ đây đáp :

- Cái đó nói thì dễ nhưng thực hành thì khó.

Hàn Mộc đáp :

- Nếu là việc làm cho kẻ khác thì còn dễ, bằng là việc của mình lại có liên quan đến lòng dục thì thật là khó khăn.

Hiển nhiên lão đã mượn cơ hội để đi vào chính đề. Lão có ý ngấm ngấm bảo cho Lý Ích biết sở dĩ phải gõ cửa vào phòng vì nhận thấy hành vi của gã và Ngô Đình Hương là không được, nên lão xuất hiện để ngăn trở.

Ngô Đình Hương rất lấy làm hứng thú hỏi :

- Hàn Mộc đại sư ! Phải chăng đại sư muốn cho người thiên hạ đều xuất gia?

Hàn Mộc đáp :

- Dĩ nhiên không phải. Trong cõi trời đất, vạn vật phải khác nhau, chứ nếu chỉ có một thứ thì còn thú gì nữa?

Lý Ích hỏi :

- Hồ bá bá ! Các vị là những nhà tu cũng nói đến chuyện thú vị ư?

Hàn Mộc đáp :

- Thú vị cho bản thân mình không phải là tội ác mà cũng chẳng có làm lỗi gì. Huống chi đối tượng của lão tăng là các người ở ngoài trần tục chứ không phải sư sãi khác. Vì thế mà lúc phát ngôn có ngụ ý cần phải phân biệt.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Đại sư nói lui nói tới món nào cũng thông. Vụ này bất tất phải thuyết nhiều nữa. Bọn tiểu nữ tin rằng đêm nay đại sư tới đây không phải để tranh biện về những vấn đề này, có đúng thế không ?

Hàn Mộc nói :

- Phải rồi ! Lão tăng muốn khuyên các vị không nên sa vào biển dục. Giả tỷ

Ngô cô nương mà là gái có chồng thì còn dính líu đến vấn đề danh tiết nữa.

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiểu nữ không có trượng phu.

Hàn Mộc nói :

- Đáng lý cô nương là phụ nhân đã thành hôn rồi mới phải. Cô nương bảo không có trượng phu mà lại không phải là người góa bụa. Vậy tình hình này càng phức tạp. Nếu Lý Ích thu nạp cô nương thì e rằng phải họa sát thân.

Cả Ngô Đình Hương lẫn Lý Ích đều kinh ngạc vô cùng, không nói sao được nữa. Đến bây giờ, hai người mới phát giác ra vị lão tăng này không phải đến đây chỉ để thuyết giáo một cách chính đáng với họ.

Cứ nghe lão nói câu có thể xảy ra hậu họa thì chẳng những lão là một nhân vật giàu kinh nghiệm mà còn là một vị cao tăng trí tuệ hơn đời.

Hàn Mộc lẳng lặng một lúc rồi nói tiếp :

- Theo chỗ lão tăng biết Lý Ích là con người đọc sách vẫn giữ nền nếp nho phong, nhưng chẳng phải là người không có dục niệm. Học lực và thiên tính khiến y tìm thú vui thanh nhã cao thượng và tự nhiên lòng dục khác xa với kẻ tầm thường.

Lão đảo mắt nhìn Ngô Đình Hương hỏi :

- Sự xuất hiện của cô nương hiển nhiên rất quái lạ và rất đột ngột khác hẳn một phụ nữ thông thường. Vì vậy lão tăng đặc biệt hỏi cô một câu :

Hành vi của cô có thẹn với lương tâm không?

Ngô Đình Hương buồn rầu đáp :

- Nếu truy cứu một cách nghiêm khắc thì tiểu nữ hiển nhiên là kẻ thất đức.

Đột nhiên nàng nghĩ tới Bành Xuân Tâm và Cao Thanh Vân, hai chàng trai

này đều khiến nàng đem lòng ái mộ, nhưng kết quả lại vì nguyên nhân khác mà phải xa nhau. Bây giờ đến chàng công tử tuấn mỹ đa tình này tựa hồ cũng vì lão hòa thượng mà phải chia lìa.

Nàng ngấm ngấm tự hỏi :

- Tại sao số mạng ta lại đau khổ như vậy? Sau khi ta lấy Diêu Văn Thái trong lòng không có tà niệm mà cũng gặp trường hợp bắt buộc phải phân ly....

Bầu không khí trong phòng có vẻ ngột ngạt. Lý Ích suy nghĩ về tâm sự của mình.

Sau một lúc, Ngô Đình Hương lại thở dài nói :

- Lý công tử ! Xem chừng thân thiếp hay hơn hết là xuống tóc ẩn mình nơi cửa Phật.

Lý Ích giật mình kinh hãi hỏi :

- Cô nương bảo sao?

Ngô Đình Hương hỏi lại :

- Công tử thử nghĩ coi bây giờ tiện thiếp nên làm thế nào?

Lão hòa thượng cười mát nói :

- Hai vị nên nhận chân câu chuyện mà bàn.

Lão nói rồi lấy trong tay áo ra một cuốn sách mở coi. Ngô, Lý hai người không biết sách gì, chỉ thấy lão khẽ cất tiếng ngâm nga.

Lý Ích và Ngô Đình Hương đưa mắt nhìn nhà sư già, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

Hàn Mộc cúi xuống coi sách lại tựa hồ đang nhập thần.

Lý Ích và Ngô Đình Hương vì có mặt nhà sư ngồi đó nên không tiện mở miệng chuyện trò tâm sự.

Sự thực giữa hai người có những vấn đề dù chẳng ai ngồi đó cũng đã khó đàm luận.

Đây thật là một cảnh rất bi thương trên đời. Giữa người và người chỉ vì tính tình, tài trí, kinh nghiệm ưa thích khác nhau mà đối với một việc phản ứng cũng không giống nhau. Do đó, người nọ muốn làm vui lòng cho người kia là một điều rất giản dị, nhưng đến lúc đối diện chuyện trò vẫn cảm thấy khó nói.

Hàn Mộc bỗng ngừng đầu lên cười hỏi :

- Chẳng lẽ hai vị đều có tâm sự giống nhau và lâm vào hoàn cảnh không nói ra được ?

Lý, Ngô hai người đều khẽ lắc đầu.

Hàn Mộc lại nói :

- Như thế cũng hay. Lão tăng để hai vị có cơ hội trầm tư đặng phát giác ra rất nhiều vấn đề không hiểu được đối phương, nên khó bề mở miệng.

Lý Ích hỏi :

- Phải chăng Hồ bá bá đến đây để cảnh cáo bọn tiểu điệt ?

Hàn Mộc vội đáp :

- Không phải, không phải ! Lão tăng hết sức mong cho hai vị tìm ra lối thoát....

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu biết hai vị đã có cảm giác tương hợp dường như có thể đi đến chuyện hôn phối, vì bề ngoài cả hai người đều hấp dẫn đối phương. Tướng mạo, tài tình, ngôn ngữ, tác phong đều thuộc bề ngoài mà đôi bên nam nữ đã cảm thấy ưa nhau là có duyên rồi.

Ngô Đình Hương khẽ nói :

- Hoặc giả giữa bọn tiểu nữ vừa gặp đã có mối chung tình. Đại sư có nhận thấy đây là một việc hãn hữu ở thế gian ?

Hàn Mộc đáp :

- Ai bảo không có ? Nhưng hai vị cứ nghĩ kỹ sẽ nhận thấy các vị không gặp cơ hội tốt về mối chung tình này.

Lý Ích hỏi :

- Hồ bá bá nói qua nói lại cũng chẳng ngoài vấn đề muốn cho tiểu điệt cùng Ngô cô nương phải phân ly nhau để tránh khỏi lầm lỡ cho người và cho mình. Có đúng thế không?

Hàn Mộc đáp :

- Các vị đều không phải là người tu hành, lão tăng đề nghị như vậy các vị còn chưa tỉnh ngộ, thật đáng than phiền.

Lý Ích hỏi :

- Nếu tiểu điệt cũng xuất gia thì bá bá đã điếm hóa cho rồi. Bây giờ mong bá bá chỉ thị huyền cơ, không nên nói nhiều.

Hàn Mộc nói :

- Được lắm ! Vậy lão tăng cứ nói thẳng :

Các vị ly hay hợp cần phải đầy đủ về mọi phương diện. Đừng để tình dục và bề ngoài làm mờ ám mới tránh được mối họa cho bản thân, khỏi phiền lụy đến cha mẹ.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trước khi các vị chưa hiểu rõ mọi khía cạnh mà đã kết hợp thì đó là chuyện

hòa hợp cấu thả. Phải qua những sự xét nghiệm kỹ càng cùng an bài thỏa đáng rồi sẽ kết hợp mới là chính đáng.

Lý Ích đáp :

- Tiểu điệt nhất định tuân lời huấn thị của bá bá !

Ngô Đình Hương cũng ngô lời thâm tạ nhà sư già một cách thành thật.

Nàng đã ngấm ngấm hiểu rõ vị cao tăng đặc đạo này ám thị mình cần phải phân tách rõ hoàn cảnh Lý Ích. Có giải quyết được ổn thỏa mọi vấn đề mới nên kết hợp. Vừa rồi lão cúi đầu coi sách mà không ra khỏi gian phòng là để hai người thảo luận với nhau.

Suốt đêm hôm ấy không có chuyện xảy ra ở nhà Ngô thị tại trong thành.

Xuân Cúc đến nhà họ Trần làm mỗi nhữ, thị thăm tỷ tỷ rồi trở về nhà Ngô thị. Đọc đường phe đảng Cao Thanh Vân cũng không hỏi gì để khỏi lộ dấu vết.

Cả tòa thành Nghi Dương tựa hồ ở trong vòng giám thị của bọn Cao Thanh Vân. Ai cũng chỉ chờ Lục Minh Vũ ra khỏi nhà một lát là họ báo tín hiệu cho nhau để đến bao vây Ngô Trạch.

Một đêm yên tĩnh không có chuyện gì, chắc Lục Minh Vũ không đến phòng tỷ tỷ của Xuân Cúc nên không biết cổ thuật trong người thị đã bị phá giải.

Ban ngày hôm sau, bao nhiêu người tham dự cuộc chằng lưới đều nằm ngủ để bồi dưỡng tinh thần, chuẩn bị đối phó với tình hình khẩn trương trong đêm tối.

Đến tối hôm sau, Lý Ích lại đưa cô em đến Ngô Trạch thay đổi Ngô Đình Hương rồi ruổi xe ra ngoài thành.

Đêm hôm sau chằng những hai người quen thuộc hơn, đồng thời cuộc trò chuyện đêm trước khiến hai bên đã nảy ra mối vi diệu tương quan. Họ đều cảm thấy không còn là đôi bạn tâm thường.

Đọc đường hai người nói chuyện với nhau thân mật hơn, nhưng giữ tình trạng nam nữ phân biệt.

Ban đầu hai người còn nói đến những món thị hiếu của mình, sau lân la đến chuyện thân thế, nhà cửa....

Lý Ích bỗng nói :

- A Hương ! Thủy chung tiểu đệ vẫn cảm thấy tự thẹn mình là vật ô uế ở trước mặt A Hương.

Ngô Đình Hương nói :

- Hỡi ơi ! Tắm thân bại liễu tàn hoa này thật không xứng đáng với Lý huynh.

Lý Ích đáp :

- A Hương mà nói vậy thì những người trần tục nhận là rất đúng, nhưng tiểu đệ có lý đâu lấy con mắt trần tục để coi A Hương.

Ngô Đình Hương nói :

- Nếu chúng ta phải chia tay thì tiểu muội vĩnh viễn không quên được lời Lý huynh.

Lý Ích thở dài nói :

- Chia tay ư? Hỡi ơi ! Hai chữ này thật là đáng sợ !

Ngô Đình Hương đáp :

- Chẳng phải tiểu muội muốn chia lìa Lý huynh. Xin Lý huynh đừng hiểu lầm.

Lý Ích lẳng lặng một lúc, đột nhiên phấn khởi tinh thần nói :

- Tiểu đệ tính thế này có được không? Tiểu đệ tìm cách cầu lấy một chức quan rồi chúng ta rời khỏi nơi đây. Như vậy, A Hương có thể công khai là phu nhân của

tiểu đệ.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Lý huynh có quen sinh nhai với bước hoạn đờ không ?

Lý Ích hỏi lại :

- Cái đó có chi là lạ mà phải quen với không quen ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiểu muội chỉ cầu làm nô tỳ cho Lý huynh để theo đến nhiệm sở ở với nhau cũng là thỏa mãn rồi !

Lý Ích nói :

- Không được ! Có lý nào tiểu đệ lại khuất tất A Hương như vậy?

Ngô Đình Hương nói :

- Đó là tiện thiếp nói thật. Lý huynh cần để song đường tác chủ tìm nơi môn đăng hộ đối định bề hôn sự. Có như vậy người ngoài mới chẳng dị nghị vào đâu được.

Lý Ích tuy cũng hiểu đó là cách ổn thỏa nhất, nhưng trong thâm tâm, gã thật tình muốn nhận Ngô Đình Hương làm vợ chính thức cũng là quá rồi, nếu để nàng làm tỳ thiếp thì không tiện chút nào.

Gã kiên trì đáp :

- Không được ! Tiểu đệ nhất định lấy A Hương làm vợ và tự tin có thể thuyết phục song thân.

Còn như bạn bè thì chúng ta không về nhà, vĩnh viễn họ chẳng thể biết A Hương là ai được.

Ngô Đình Hương đột nhiên khẽ vỗ vai Lý Ích hỏi :

- Sao Lý huynh lại cố chấp thế? Lý huynh phải tự biết là nhất định song đường phản đối vụ này.

Lý Ích thấy nàng khẽ vỗ vai biết là nàng đã phát giác ra có người nghe lỏm, trái tim gã đập loạn lên.

Lý Ích sợ mình mở miệng nói lạc giọng tất bị người nghe lỏm phát giác nên gã lẳng lặng để mặc Ngô Đình Hương lên tiếng.

Trong bóng tối, Ngô Đình Hương đột nhiên dựa sát vào người Lý Ích. Diễn biến này gã không lấy gì làm kinh dị. Nhưng tự nhiên gã phát giác thấy sự chán ghét cùng lo sợ, nhưng những cái đó không phải do Ngô Đình Hương phát sinh.

Trái lại gã bị hoàn cảnh bức bách khiến nàng phải khuất thân. Bất giác gã dang tay ra ôm lấy nàng.

Lúc gã ôm lấy nàng trong đầu óc đã nghĩ tới có thể vì nàng nảy ra tình cảm gì mới dựa sát vào người gã. Bất luận thế nào gã được ôm người dung nhan xinh đẹp, tài trí hơn đời vào lòng là một điều an ủi phi thường.

Ngô Đình Hương nằm co trong lòng Lý Ích như con mèo rất thuần thực.

Lý Ích lại cảm thấy mối tình nồng nhiệt, cúi xuống hôn vào môi nàng.

Lúc này trời đã tối lắm. Hai người tuy sát vào nhau mà chỉ nhìn thấy khuôn mặt lờ mờ.

Dĩ nhiên đó là nói về Lý Ích. Còn Ngô Đình Hương võ công tinh thâm, nhãn lực dị thường, nàng nhìn đối phương rất rõ.

Nàng hiểu rằng trong đêm tối, con người đứng dòm ngó tất có thể trông thấy, nên nàng giả vờ như một cô gái thông thường, miệng lẩm bẩm :

- Để họ ngó thấy cũng mặc.

Một mặt nàng cứ hưởng thụ cái hôn đắm thắm.

Sau một lúc, Lý Ích giật mình ngừng đầu lên nói :

- Úi chà ! Chúng ta dừng lại ở trên đường lớn, lỡ để người đi qua trông thấy thì không tiện.

Ngô Đình Hương làm bộ nhõng nhẽo đáp :

- Nếu vậy thì mau mau về trang.

Lý Ích cầm lấy dây cương nói :

- Được rồi ! Chúng ta về trang là phải. Ở đây vừa tối vừa lạnh, chẳng có chi hứng thú....

Gã không hiểu người dòm ngó còn ở đó hay đi rồi, liền lấy khuỷu tay huých Ngô Đình Hương một cái.

Ngô Đình Hương đã trông thấy một người đứng ở phía trước, cách xe ngựa chừng hơn trượng.

Tuy không rõ mặt, nhưng phản phát là đàn ông, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Người kia vẫn đứng giữa đường, dĩ nhiên hẳn có ý muốn cản trở cỗ xe không cho tiến về phía trước.

Vì thế nàng hồi tưởng lại từng câu nói, từng động tác, xem đã có chỗ nào bị lộ tẩy để đến nỗi người kia quyết ngăn cản đường đi.

Lý Ích ruổi xe tiến về phía trước, đi chừng bảy tám thước thì con ngựa đột nhiên dừng lại.

Gã chưa trông thấy người đang nắm lấy mõm ngựa, nên ngạc nhiên hỏi :

- Lạ quá ! Con ngựa này làm sao vậy?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lương Diện La Sát Tiền Như Mạnh

Lúc Lý Ích hỏi câu này gã vung roi ngựa ra rồi lại thu về cho nó bật lên tiếng lách cách mà con ngựa vẫn không nhúc nhích.

Ngô Đình Hương giật mình kinh hãi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ cũng không biết, hoặc giả trên đường có một cái hố lớn.

Ngô Đình Hương sợ gã xuống điều tra sẽ bị người dạ hành giết chết, nên nắm chặt lấy gã không cho cử động. Miệng nàng cất tiếng hỏi :

- Làm thế nào bây giờ ?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ thả đèn lồng xuống đường soi xem !

Ngô Đình Hương nói :

- Không được ! Chúng ta đành ngồi lại đây để đợi trời sáng, tự nhiên sẽ thấy rõ.

Lý Ích biết nàng không muốn cho gã rời xa, liền cố ý hỏi :

- Cô nương sợ gì ? Quảng đường này sạch sẽ lắm.

Gã nói câu này để kẻ khác nghe thấy tưởng là nói về ma quỷ. Thời bây giờ, người ta thường đồn đại những kẻ đi đêm hay gặp quỷ đón đường đưa đi suốt đêm

làm cho người ngựa mệt lử mà đến lúc gà gáy vẫn chưa rời xa chỗ mình đứng trước được bao nhiêu. Đó chẳng qua là những kẻ sợ đi đêm tuyên truyền như vậy.

Ngô Đình Hương vội gạt đi :

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chúng ta cứ chờ đến sáng cũng chẳng hề gì.

Lý Ích cười nói :

- Trong thành Nghi Dương còn ai không biết Lý Đại công tử là người có học. Nếu tại hạ sợ quỷ để tiếng đồn ra ngoài thì khiến người ta cười cho thúí óc....

Ngô Đình Hương hỏi :

- Công tử hãy chờ một chút không được hay sao?

Lý Ích đáp :

- Được lắm ! Hiện giờ thần trí chúng ta tỉnh táo thì chẳng việc gì. Trong thiên hạ đồn đại nhiều chuyện đáng sợ, nhưng rút cuộc chẳng có mấy lời đồn đúng sự thực. Tại hạ cho rằng vụ này tất có nguyên nhân.

Bỗng phía trước cỗ xe ngựa có tiếng người cất lên :

- Lý Đại công tử nói rất hợp lý. Bì nhân rất lấy làm khâm phục.

Nghe thanh âm cũng biết người này chưa già, đồng thời không phải là con người hiếu dũng chỉ thích chiến đấu trong võ lâm.

Còn một điểm lạ hơn nữa là thanh âm của hắn tựa hồ chẳng còn chút sinh khí nào, rất giống kẻ chán nản hết mọi sự đời. Nhưng nếu là kẻ chán đời thì sao nửa đêm lại đến đây ngăn chặn chiếc xe ngựa này?

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Vị nào nói đó ?

Người kia đáp :

- Kẻ phiêu bạt giang hồ mà nói tên họ ra e làm nhơ tai công tử.

Lý Ích và Ngô Đình Hương đều chấn động tâm thần, tự hỏi :

- Phải chăng người này là Lãng Tử Bành Xuân Thâm ?

Nên biết Bành Xuân Thâm thay đổi giọng nói hay cải biến hình dạng đều dễ như trở bàn tay, nên Ngô Đình Hương không nghe rõ được cũng là chuyện thường.

Nơi đây, Ngô Đình Hương chỉ chú ý đề phòng người phái Lạc Xuyên mà chệnh mảng về chuyện gặp Bành Xuân Thâm. Thực ra Bành Xuân Thâm có thể xuất hiện bất thành linh và không cứ ở chỗ nào.

Nếu người này đúng là Bành Xuân Thâm thì thật rắc rối to. Gặp trường hợp Bành Xuân Thâm định giết chết Lý Ích thì Ngô Đình Hương biết làm thế nào? Chẳng lẽ liều mình chiến đấu sống chết với y? Bằng bỏ mặc y hạ độc thủ giết Lý Ích cũng không tiện.

Lý Ích tuy cũng nghĩ đến người này có thể là Bành Xuân Thâm, nhưng gã không lo nghĩ nhiều mà chỉ cảm thấy có điều bèn lên.

Gã liền nói :

- Tôn giá cho hay cao tính đại danh thì tiểu đệ mới xưng hô được dễ dàng. Có đúng thế không ?

Người kia đáp :

- Đúng lắm ! Lý công tử cứ kêu tại hạ bằng Trương Quân là được !

Lý Ích hỏi :

- Trương Quân có một mình ở trên đường thôi ư?

Trương Quân đáp :

- Đúng thế !

Lý Ích hỏi :

- Đêm khuya gió lạnh, Trương Quân đứng như vậy là có dụng ý gì ?

Trương Quân đáp :

- Trên đời thật lắm chuyện không thể nói rõ hết được.

Lý Ích sinh lòng ngờ vực hỏi :

- Chẳng lẽ Trương Quân đến đây chỉ vì mục đích chờ tiểu đệ đi qua?

Trương Quân đáp :

- Có thể nói như vậy !

Người kia không giải thích rõ ràng khiến kẻ nghe vừa hồi hộp vừa nóng muốn biết.

Lý Ích hỏi :

- Bây giờ tiểu đệ đã tới đây, Trương Quân có điều chi dạy bảo?

Trương Quân không trả lời. Lý Ích không nhịn được nhắc lại câu hỏi :

- Trương Quân có điều chi dạy bảo?

Lần này người kia đáp :

- Tại hạ cũng không biết.

Lý Ích nói :

- Nếu vậy Trương Quân nhường bước được chăng ?

Trương Quân đáp :

- Không được.

Lý Ích càng ngạc nhiên. Gã đọc sách đã nhiều mà chưa thấy trên đời có chuyện nào kỳ quái như vậy. Hoàn cảnh rắc rối này khiến cho người ta phải điên đầu không nghĩ ra được manh mối.

Gã quay lại ngó Ngô Đình Hương để chờ nàng lên tiếng. Nhưng nàng vẫn lặng thinh tựa hồ đã quyết định để một mình gã đối xử với cục diện này.

Lý Ích trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu tiểu đệ cứ cho ngựa chạy thì e rằng làm cho Trương Quân phải kinh hãi....

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Công tử thử làm coi.

Lý Ích nhún vai hỏi :

- Phải chăng Trương Quân định đứng đây cho đến sáng ?

Trương Quân đáp :

- Dĩ nhiên không phải !

Lý Ích bị đối phương làm cho mỗi lúc một thêm hồ đồ. Gã lại hỏi :

- Sự thực vụ này là thế nào đây?

Trương Quân lẳng lặng không nói gì.

Hồi lâu Lý Ích không nhịn được lại hỏi :

- Trương Quân ! Tại sao Trương Quân lại có ý ngăn cản tiểu đệ ? Phải chăng giữa chúng ta có điều gì xích mích từ trước ?

Trương Quân đáp :

- Không có đâu?

Lý Ích hỏi :

- Nếu vậy thì Trương Quân nhất định quen biết Triệu cô nương đây?

Trương Quân đáp :

- Tại hạ cũng không biết.

Lý Ích hỏi :

- Trương Quân chưa thấy mặt y sao đã nhận ra được ?

Trương Quân đáp :

- Công tử khéo nói giỡn. Tại hạ nhìn rõ y cũng như y đã nhìn rõ tại hạ và trong lòng đã hiểu hết.

Lý Ích hỏi :

- Nếu hai vị đều nhìn thấy nhau thì ít ra cũng có chuyện gì dính líu đến nhau mới phải chứ ?

Trương Quân đáp bằng giọng cả quyết :

- Tại hạ đã nói là tuyệt đối không quen biết y. Đây là lần đầu mới gặp y.

Lý Ích nghĩ thầm :

"Nếu hãn quả là Bành Xuân Thâm thì dĩ nhiên không nói thế. Hãn chẳng có điều chi quan hệ phải phủ nhận...." Gã cảm thấy trong lòng cởi mở được một chút, đầu óc sáng sủa hơn, liền hỏi :

- Trương Quân đã không quen biết Triệu cô nương, thì nhất định có người khác nhận ra cô, ủy thác cho Trương Quân tới đây để ngăn cản. Có đúng thế không ?

Trương Quân đáp :

- Cũng không phải !

Y dừng lại một chút rồi ra chiều nóng nảy hỏi lại :

- Lý công tử ! Công tử đừng hỏi đến điều đó được không ?

Lý Ích hỏi lại :

- Giả tử Trương Quân đặt địa vị mình vào chỗ tại hạ thì liệu có hỏi những câu này không?

Trương Quân đáp :

- Tại hạ cũng không biết. Có khi tại hạ không cần hỏi.

Lý Ích khó chịu lên tiếng :

- Có thể như vậy được ư?

Trương Quân hững hờ đáp :

- Sao lại không được ? Nếu tại hạ dịch địa vào chỗ công tử thì đã nghĩ ngay đến vì đâu mà có chuyện rắc rối, chả cần phải hỏi những điều vu vơ.

Lý Ích dường như bị đánh vào lòng tự ái, nhưng gã lại không có sức phản kích vì đối phương là nhân vật tài trí hơn đời. Trừ khi gã thừa nhận mình là kẻ thấp kém bằng không thì chẳng khi nào chịu để đối phương mạt sát.

Đến lúc này, Ngô Đình Hương không thể im lặng được nữa. Nàng cất giọng ôn nhu nói :

- Lý công tử ! Chuyện rắc rối này nhất định do nơi tiện thiếp mà ra.

Lý Ích thờ dãi nói :

- Tại hạ cũng biết vậy nhưng vẫn hy vọng không đúng thế !

Ngô Đình Hương nói :

- Sở dĩ Trương Quân đây không có cách nào trả lời về những vấn đề đó là vì y nhất định vâng lệnh trên mà làm việc. Chúng ta nói nhiều cũng bằng vô ích.

Lý Ích nói :

- Tại hạ cảm thấy việc này có điều quái lạ, vì y là một nhân vật có địa vị rất tôn cao, phong độ khác hẳn người thường thì y còn vâng lệnh ai....?

Trương Quân ngắt lời :

- Trên thế gian có lắm việc khó lòng giải thích cho rõ. Vậy các vị bất tất phải phí cân não để suy nghĩ.

Lý Ích trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Trương Quân ! Tôn giá chẳng phải người tầm thường, dĩ nhiên không đến nỗi úy thủ úy vĩ.

Tại hạ xin hỏi tôn giá có biết Triệu cô nương đây là ai không ?

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Y là Ngô Đình Hương. Người ta kêu bằng Tử Y Ngọc Tiên. Đáng tiếc y không mặc áo tía thành ra kém bề phong vân.

Lý Ích ngăn người ra, vì đối phương đã hiểu lai lịch Ngô Đình Hương thì hoàn cảnh bữa nay thật nguy hiểm vô cùng. Nguyên một điểm gã cùng Ngô Đình Hương đi với nhau cũng đủ khiến cho người phái Lạc Xuyên hạ độc thủ gia hại gã. Huống chi gã đã ôm lấy Ngô Đình Hương mà hôn hít, và chắc bị người ta trông thấy rồi.

Hiện giờ Lý Ích không phải vì sợ chết mà còn có cảm giác hối tiếc vì mối quan hệ giữa gã và Ngô Đình Hương mới có một cái hôn mà thôi.

Gã nghĩ tới mình đã luyến ái người thiếu phụ xinh đẹp đến như thế mà chưa được triền miên trong giấc say sưa trong một thời gian ngắn đã xảy chuyện lôi thôi, khiến cho gã không được thỏa mãn.

Ngô Đình Hương thở dài nói :

- Lý lang ! Tiện thiếp có điều ân hận với Lý lang, vì con người bất tường của tiện thiếp đã làm liên lụy đến Lý lang.

Lý Ích lại nổi lòng hào khí, ôm lấy nàng đáp :

- Cô nương đừng nghĩ vậy. Đây chẳng qua là mệnh vận xui nên, chứ không phải lỗi ở cô nương. Nhất định có điều cô chưa hiểu là hiện giờ tại hạ biết được cô nương rủ lòng thương yêu khiến tại hạ được an ủi vô cùng....!

Ngô Đình Hương cảm động đến sa lệ. Nàng nghĩ thầm :

"Mấy câu thâm tình này chàng nói với con người tàn hoa bại liễu như ta, thật khó ai tin được.

Trời ơi ! Trời có thương hãy giúp cho ta đem sinh mạng để cứu vãn Lý lang. Thiếp chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng chàng đang tuổi thanh xuân tương lai rực rỡ. Trong nhà lại còn song thân...." Nàng nghĩ tới chỗ chua xót gan vàng, bất giác giọt châu tầm tã tuôn rơi.

Trương Quân cất giọng lạnh như băng, hỏi :

- Tại sao các vị lại làm như người lâm vào tình trạng tử biệt sinh ly?

Ngô Đình Hương trong lòng phân nộ hần học đáp :

- Cái đó không quan hệ gì tới các hạ.

Trương Quân bật cười hỏi :

- Cô nương nói câu này thật vô lý. Các vị bị ta ngăn chặn mới sinh chuyện, sao lại bảo là không liên quan gì đến ta?

Ngô Đình Hương không nói từ tế nữa, cất tiếng mắng liền :

- Người thật là một tên ác hán rất khả ố ! Trong thiên hạ không còn ai mất dạy như người....

Trương Quân bình tĩnh đáp :

- Cô nương lầm rồi. Ta chưa phải là người rất khả ố. Trước kia đã có một đạo ta tưởng mình là ác nhân đệ nhất thiên hạ, ngờ đâu lại không đúng. Ta cần phải thanh minh chưa xứng đáng được cái vinh dự đó.

Hắn nói chầm rãi tựa hồ được làm ác nhân là một điều rất vinh hạnh.

Lý Ích trấn tĩnh tâm thần, nói :

- A Hương ! Nhân vật này là ai? Nàng có đoán ra được không ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiện thiếp không biết, nhưng hẳn nhất định là tên cuồng đồ.

Đột nhiên hai người đều cảm thấy chán ghét đối phương không bút nào tả xiết, mà không phải chán ghét đối phương vì đối tượng chẳng phải là Trương Quân.

Thật là một mối tâm sự rắc rối tìm không ra đối tượng, mà cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác kỳ cục như vậy.

Giả tử hai người đều là giống đa sầu đa cảm, mỗi khi gặp việc chán ghét sẽ cho ngay sự đời toàn là những việc chán ngán, chẳng có gì hứng thú, thì đến nảy ra ý nghĩ tự sát.

Hai người ở trong bóng tối đưa mắt nhìn nhau. Lý Ích cầm lấy tay Ngô Đình Hương, đột nhiên gã cảm thấy luồng dũng khí bùng bật nổi lên để chống lại cảm giác chán ghét.

Ngô Đình Hương cũng vậy. Nàng cảm thấy Lý Ích có luồng khí ấm áp truyền

vào mình khiến nàng khôi phục sinh cơ. Nàng nghĩ thầm :

"Mỗi cảm giác khó chịu không phải tự lòng ta phát ra mà là do tình trạng bên ngoài. Phải chăng hiện tượng này là gã họ Trương kia đã sử dụng thủ đoạn đối với mình?" Trương Quân không lên tiếng. Lý Ích và Ngô Đình Hương cũng chẳng nói gì nữa.

Sau một hồi lặng lẽ, đột nhiên có tiếng người từ phía sau vọng lại.

Thanh âm vừa lọt vào tai, Ngô Đình Hương và Lý Ích đã tưởng tượng ra một bức họa con người nét mặt hung dữ của kẻ quê mùa. Đúng là một mục đàn bà đa ngôn đang chửi mắng om sòm.

Tiếng người đàn bà đó sừng sộ hỏi :

- Ngô Đình Hương ! Chồng ngươi đâu?

Ngô Đình Hương cố nín nhịn, hỏi lại :

- Tôn giá là ai?

Người đàn bà kia hỏi :

- Sao ngươi không quay lại mà coi?

Ngô Đình Hương chưa trả lời, Lý Ích đã lên tiếng :

- Đừng nói nữa. Nhất định là con người đáng sợ.

Mụ kia lại nổi lên tiếng cười quái gở. Dù là đứa nhỏ chừng hơn chục tuổi cũng cảm giác được tiếng cười hung hãn ác độc. Tưởng chừng người nào lấy mụ làm vợ tất suốt ngày đêm phải đề phòng mụ mưu sát thân phu.

Ngô Đình Hương đáp :

- Không hề chi....

Nàng quay đầu nhìn lại. Lý Ích không khỏi lo cho nàng, bàn tay gã ướt đẫm mồ hôi. Chính gã không dám quay lại.

Ngô Đình Hương ngó thấy người này ngồi ở phía sau mình mặc áo lượt màu, tướng mạo chẳng những không xấu xa mà còn dễ coi nữa.

Nàng không nhìn rõ lắm liền quẹt lửa lên thắp vào ngọn đèn nhỏ trên xe.

Dưới ánh đèn, nàng nhận ra phu nhân này lối ba chục tuổi, mặt mũi xinh xắn, nhưng màu áo bạc phếch, tựa như vàng mà không phải vàng, tựa như trắng mà không phải trắng, khiến người trông vào không mấy ưa nhìn.

Ngô Đình Hương nói :

- Tôi ngó thấy rồi !

Nữ nhân hỏi :

- Người còn chưa nhận ra lai lịch ta ư?

Ngô Đình Hương lộ vẻ nghi ngờ hỏi lại :

- Dường như chúng ta đã gặp nhau rồi. Có đúng thế không ?

Nữ nhân lắc đầu. Búi tóc trên đầu mọc đột nhiên tản ra rũ xuống che lấp nửa khuôn mặt, khiến mặt biến thành người rất khó coi.

Ngô Đình Hương đột nhiên tỉnh ngộ hỏi :

- Phải chăng bà là Lương Diện La Sát Tiền Như Mạnh mà người ta thường đồn đại?

Nữ nhân nổi lên tràn cười rộ đáp :

- Chính thị ! Thế ra tiếng tăm của ta vẫn chưa bị suy giảm trên thế gian.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Phải chăng ít lâu nay bà không qua lại giang hồ ?

Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh đáp :

- Đúng thế ! Đại khái chừng sáu bảy năm nay.

Ngô Đình Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Đêm nay bà xuất hiện đột ngột, phải chăng có điều chi chỉ giáo cho tiểu muội?

Lưỡng Diện La Sát không trả lời, hỏi lại :

- Cô có nhận được người đứng trước xe ngựa kia là ai không?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiểu muội không nhận ra.

Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh bỗng hỏi sang chuyện khác :

- Chàng thư sinh họ Lý kia là nhân tình mới của cô phải không?

Ngô Đình Hương trầm mặc một lúc rồi hỏi lại :

- Bà nói vậy chẳng hóa ra bất lịch sự ư?

Tiền Như Mạnh cười lạt :

- Lịch sự gì ? Ai cần lịch sự với cô? Cô thử nghĩ coi nếu ta bắt cô cùng gã kia đưa cho Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên thì cô có biết được thù lao bao nhiêu không ? Ta cho cô hay ít ra là một vạn lạng bạc.

Lý Ích nghe tới đây giật bắn người lên cơ hồ ngồi không vững phải té xuống.

Cái đó chẳng phải Tiền Như Mạnh làm cho gã khiếp sợ mà là một sự chán ngấy mãnh liệt khiến gã chịu không nổi.

Cảm giác chán ghét này hiển nhiên vì phải ngồi gần mặt Lưỡng Diện La Sát

Tiền Như Mạnh. Khi gã dời xa mù thì không phải chịu đựng mỗi chán ghét này nữa.

Ngô Đình Hương lạnh lùng hỏi :

- Giả tử chúng ta đưa đến cuộc quyết đấu công bằng mà tiểu muội bị bà bắt thì tiểu muội mới cam chịu. Bà có muốn thử coi không ?

Tiền Như Mạnh hỏi lại :

- Hay lắm ! Động thủ ngay ở đây hay sao?

Ngô Đình Hương lại hỏi :

- Ở đâu cũng được. Trường hợp mà bà không bắt nổi tiểu muội thì từ đây hai bên không xâm phạm đến nhau nữa, bà có ưng chịu không ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Được lắm ! Nếu thế thì chẳng những ta không xâm phạm tới cô mà còn giữ vụ bí mật này cho cô nữa. Cả Trương Quân đứng ở phía trước xe ngựa cũng vậy....

Mụ nhảy xuống đất.

Ngô Đình Hương nắm tay Lý Ích tỏ ra không thể ngờ lời an ủi gã, rồi nàng cũng nhảy xuống theo.

Lý Ích liền cảm thấy trong lòng thoải mái, bao nhiêu cảm giác chán ghét đều tiêu tan.

Nhân lực gã tuy không sắc bén khác thường, nhưng hai người đàn bà họ Ngô họ Tiền cách đó không xa và đều mặc áo màu lợt, nên cũng nhìn rõ bóng hai người tiến thoái. Còn bản lĩnh ai mạnh ai yếu thì gã không thể nhận ra được. Có điều gã nghĩ rằng Ngô Đình Hương không ở vào tình trạng nguy hiểm lắm.

Gã suy luận về vụ này bằng hai điểm. Một là Lương Điện La Sát đã nói bắt hai người để lấy tiền thù lao thì bản ý mù dĩ nhiên là bắt sống chứ không hạ sát. Còn điểm thứ hai thì tên mù là Tiền Như Mạnh, tất mù coi tiền bạc quý như sinh mạng,

nên người ta mới xưng hô như vậy.

Tiền Như Mạnh đã nói bắt Ngô, Lý hai người giao cho Diêu Văn Thái mới lấy được vạn lạng bạc. Món tiền đồ sộ này khiến cho mù tối mắt lại, khi nào mù lại giết chết Ngô Đình Hương để mất món tiền đó ?

Chính vì lý do này, Lý Ích hiểu rằng chẳng có cách nào trốn thoát khỏi tay mù, trừ phi Ngô Đình Hương giết chết được mù.

Nói một cách khác dù nàng có đánh bại mù vẫn không tránh khỏi chuyện phiền phức.

Lý Ích đứng trong bóng bối thờ dài nghĩ bụng :

"Ta là tấm thân nam tử mà phải nhờ người đàn bà bảo vệ. Hiện giờ Ngô Đình Hương đã vì vận mệnh của ta mà phải cùng con ác phụ quyết sống mái, chẳng lẽ ta ngồi yên để coi họ đánh nhau?" Sự thực gã là kẻ văn nhược thư sinh, muốn giúp nàng cũng chẳng làm gì được.

Lý Ích ngồi thẩn thờ một lúc, bên tai thỉnh thoảng lại nghe tiếng Ngô Đình Hương và Tiền Như Mạnh quát tháo om sòm.

Gã chợt động tâm cơ, bụng bảo dạ :

- Mụ ác phụ này vừa đến bên khiến mình đột nhiên nảy ra cảm giác chán ghét. Do đó ta nhận thấy bản chất mù như vậy. Mù đã thế thì lão Trương Quân kia cũng chẳng khác gì.

Rồi gã tự hỏi :

- Sao ta không đến hỏi họ Trương xem ý kiến hãn thế nào? Biết đâu hãn chẳng vui lòng tiếp chuyện mình, nhất là hiện giờ hãn đang rỗi rãi.

Gã nhìn kỹ mặt đất nhảy xuống, chạy đến bên đại hán ở phía trước xe ngựa.

Trương Quân vẫn đứng đó không hề di chuyển.

Lý Ích cất tiếng hỏi :

- Trương Quân ! Tôn giá nhìn rõ tình hình bọn họ chứ ?

Trương Quân đáp :

- Dĩ nhiên ta nhìn rõ !

Lý Ích hỏi :

- Tôn giá có thể nhận ra ai yếu ai mạnh chưa?

Trương Quân hỏi lại :

- Công tử hỏi điều đó làm chi?

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Triết Lý Vi Diệu Của Ác Ma

Lý Ích đáp :

- Tại hạ muốn hỏi cho biết mà thôi. Kẻ bàn quan ai mà không muốn biết trước kết quả vụ này ra sao?

Trương Quân gạt đi :

- Người đừng hỏi đến là hơn.

Lý Ích nghĩ thầm :

"Nghe giọng lưỡi thẳng cha này thì dường như A Hương không địch nổi mục ác phụ kia." Bất giác gã bồn chồn trong dạ. Nhưng rồi gã tỉnh ngộ tự nhủ :

Lo lắng nóng nảy cũng chẳng ích gì, cần phải bình tĩnh để suy nghĩ còn hơn.

Gã đã nghiên cứu tinh thông binh pháp, nên hiểu khá nhiều cơ mưu huyền biến.

Lý Ích tự nhủ :

- Nếu bản lãnh A Hương không địch nổi mục ác phụ thì chỉ có biện pháp duy nhất là làm cho mục phải phân tâm, khiến chân tay mục chậm lại, hoặc giả A Hương mới có cơ phản bại thành thắng.

Gã nghĩ vậy là đúng yếu quyết về võ học. Vấn đề còn ở chỗ dùng cách gì khiến cho Tiên Như Mạnh phân tâm được ?

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc, bỗng lên tiếng :

- Trương Quân ! Phong độ của tôn giá khác hẳn người tầm thường. Chắc tôn

giác là tay hào kiệt hơn đời?

Trương Quân kịt mũi một cái. Tuy hắn không nói gì, nhưng vẻ mặt đã bớt phần lãnh đạm.

Lý Ích lại hỏi :

- Tiểu đệ có điều không hiểu là bản lãnh của tôn giá không phải hạng tầm thường mà sao chịu tuân theo mệnh lệnh của mục đàn bà kia sai khiến ?

Trương Quân đáp :

- Việc đời ngoắt ngoéo, nhiều khi không thể giải thích được.

Lý Ích hỏi vặn :

- Phải chăng tôn giá không địch nổi mục ?

Trương Quân đáp :

- Người nói giỡn chẳng ? Mục đâu phải là địch thủ của ta?

Lý Ích ngăn người ra hỏi :

- Nếu mục không phải là địch thủ của tôn giá thì sao tôn giá phải nghe lệnh mục ?
À phải rồi !

Chắc tôn giá yêu mục lắm ?

Trương Quân chau mày nhăn mặt đáp :

- Yêu mục ư? Ta oán mục muốn chết còn chưa đủ. Ai mà yêu mục được ?

Lý Ích nói :

- Phải rồi ! Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy mà chẳng hiểu vì duyên cớ gì ?
Nếu bảo thanh âm cùng tướng mạo của mục khiến cho người ta phải phát oán cũng

không đúng. Vì lúc mù chưa mở miệng, người ta đã nảy ra cảm giác chán ngấy rồi.

Trương Quân đáp :

- Đó là môn Yếm Công mà mù mới khổ công tu luyện mấy năm gần đây. Khắp người mù phát ra khí vị khiến cho người ta chán ghét chỉ muốn tránh xa. Nếu trốn tránh không được thì đi đến chỗ tự sát.

Lý Ích kinh hãi hỏi :

- Có công phu đó thật ư? Hỡi ơi ! Dù cho có nữa, sao lại có người luyện nói mới thật là kỳ ?

Trương Quân nói :

- Mụ nguyên là một tên nữ dạ xao khiến cho người ta phải khiếp sợ. Tuy gương mặt mù cũng có lúc dễ coi, nhưng thanh âm cùng dáng điệu khiến cho nam nhân ngó thấy là phải chạy xa. Vì thế mù tức đời nên luyện công phu này, chứ chẳng có chi kỳ lạ.

Lý Ích hỏi :

- Té ra là thế ! Vậy mù vĩnh viễn không tính đến chuyện lấy chồng nữa ư?

Trương Quân trợn mắt lên đáp :

- Lấy người vợ như vậy ai mà tiêu được ?

Lý Ích vội nói :

- Phải lắm ! Phải lắm ! Tiểu đệ không thể sống nổi trong mấy khắc hay một giờ với mù.

Trương Quân ngạo nghễ khoe :

- Thế mà mù không làm gì được ta. Ta đã đi đôi với mù mấy bữa rồi.

Lý Ích hỏi :

- Vậy ra các vị không phải vẫn ở với nhau từ trước ?

Trương Quân đáp :

- Khéo khi lắm ! Ai mà ở với mụ được ?

Đột nhiên hăn phát giác ra điều gì liền ngấm nghĩa Lý Ích từ đầu đến gót chân lại từ gót chân lên đến đầu. Sau một lúc hăn mới nói :

- Lạ thiệt ! Người và Ngô Đình Hương mà chịu đựng nỗi Yếm Công của mụ thì thật là một chuyện không ai tin được.

Lý Ích hỏi :

- Mới có một lúc mà tôn giá đã cho là lạ lắm ư?

Trương Quân đáp :

- Hăn chứ ! Ta đây mình mang bản lãnh không đến nỗi kém cỏi thì miễn cưỡng chịu đựng được đã đành, còn các người ý vào cái gì mà chịu được lâu như vậy?

Rồi như chợt tỉnh ngộ, hăn nói :

- Phải rồi ! Các người là đôi bạn tình. Chắc ma lực của ái tình còn mãnh liệt hơn Yếm Công của mụ kia, nên các người mới nhẫn nại được.

Lý Ích ra chiều khâm phục nói :

- Có lý lắm ! Có lý lắm ! Không ngờ Trương Quân là nhân vật vô biên mà phân trí tuệ cũng rất quảng bác mới hiểu thấu mọi sự Ở đời....

Trương Quân trong lòng cao hứng :

- Cái đó chẳng có chi đáng kể.

Lý Ích lại hỏi :

- Sao tôn giá không lén lút bỏ đi cho rồi?

Trương Quân đáp :

- Một là có điều không tiện, hai là ta không thèm làm.

Lý Ích hỏi :

- Nếu là không tiện thì chẳng có chi đáng nói. Còn bảo không thèm làm thì tiểu đệ không dám đồng tình. Nên biết người đàn bà như vậy rất nhiều tà khí mà hai bên lại ngang sức, thì tội gì tranh cường hiếu thắng với mụ ?

Trương Quân đáp :

- Tuy người nói có lý, nhưng ta tự biết mình tuy bản lĩnh có thể thắng mụ mà không có cách nào giết chết mụ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhất định người không hiểu được đạo lý này. Ta đã bị mụ ám toán phải nhờ vào công lực tinh thâm mới chống nổi Yếm Công của mụ. Nếu xảy cuộc động thủ, thì hai bên cùng chết.

Lý Ích dĩ nhiên không hiểu rõ được, nhưng gã cũng không cần nghiên cứu nữa, liền hỏi :

- Vậy tôn giá có thể bỏ đi chứ sao?

Trương Quân nhăn nhó cười đáp :

- Ta không đi được vì ta có việc bị mụ nắm đằng chuôi. Ta mà bỏ đi, mụ vẫn có thể khiến cho ta gặp vạ sát thân.

Lý Ích hỏi :

- Nói lui nói tới cũng đưa đến chỗ là làm sao cho mục chết thì tướng công mới khôi phục tự do. Có đúng thể không ?

Trương Quân phấn khởi tinh thần đáp :

- Phải rồi ! Đó đúng là câu nói làm cho người trong mộng tỉnh giấc.

Hắn nhìn ra chiến trường, miệng khê nói :

- Đừng nói nữa ! Ta đang chú ý.

Hắn nhìn một lúc rồi lớn tiếng :

- Tiền nường tử ! Bản nhân đi đây !

Trong vòng chiến bỗng nghe "ối" lên một tiếng. Tiếp theo trong hai bóng người thì một bóng lùi lại, một bóng tiến lên.

Lý Ích chẳng hiểu ra làm sao. Gã chờ một lúc, bỗng nghe Tiền Như Mạnh nổi lên tràng cười the thé khiến người nghe phải phát khiếp, rồi mục lớn tiếng gọi :

- Trương Quân ! Trương Quân ! Người chưa trông thấy ta chết mà dám trốn chạy ư?

Trương Quân không nói gì. Chắc hẳn hiểu thị tuyệtn của đối phương bị ngăn trở không nhìn thấy hắn, nên mục vẫn chưa chuyển động.

Tiền Như Mạnh lại nói :

- Mau ra đây để giúp ta bắt con tiện nhân này !

Thanh âm của mục rất khủng khiếp khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách.

Trương Quân ngần ngại một chút rồi cất bước tiến ra.

Lý Ích nắm áo hắn kéo lại hỏi :

- Tôn giá không nghe lệnh mù không được chằng ?

Trương Quân đáp :

- Chẳng có cách nào khác. Võ công của mù cao hơn sự tiên liệu của ra rất nhiều, vì thế vừa rồi mù mới thoát hiểm. Dù ta không ra thì mù vẫn hạ được Ngô Đình Hương, có điều phải lâu hơn một chút....

Hắn đưa mắt chú ý nhìn Lý Ích rồi nói tiếp :

- Người nên biết đột nhiên ta nảy lòng lân tuất Ngô Đình Hương. Nếu ta không ra tất y phải tổn thương nghiêm trọng. Không phải tổn thương về thể xác mà tổn thương về tâm linh, tức là bị thương về Yếu Công của Tiên Như Mạnh. Ai đã bị thương rồi thì vĩnh viễn khó phục hồi được.

Lý Ích giật mình kinh hãi nói :

- Vậy tôn giá ra mau đi !

Trương Quân chạy lẹ vào trong trường.

Lý Ích đột nhiên tỉnh ngộ lớn tiếng gọi :

- A Hương ! Đừng đánh nữa ! Chúng ta chịu thua quách !

Ngô Đình Hương hiện đang bị đối phương bao vây bằng khí vị chán ngán khiến nàng chịu không nổi, cơ hồ muốn tự sát.

Thanh âm của Lý Ích vừa lọt tai, nàng lại phấn khởi tinh thần, khôi phục lại như cũ. Nàng phóng chiêu điếm ra vè vè ba chiêu liền, bức bách đối phương phải lùi lại bốn năm bước.

Nàng đảo mắt nhìn ra thấy Trương Quân đã đi gần tới vòng chiến. Tuy hắn đi tay không mà khi đến gần, một luồng khí thể lợi hại đã xô tới.

Ngô Đình Hương nhận ra cuộc chiến bữa nay, nếu họ Trương cũng nhúng tay vào thì nàng bị bắt lập tức. Vì thế nàng nhảy lùi lại bốn, năm bước, lớn tiếng hỏi :

- Tiền Như Mạnh ! Sao mụ lại bội tìn, kêu hẳn ra viện trợ ?

Tiền Như Mạnh cười hô hố hỏi lại :

- Người thử nghĩ coi lực lượng của mình người liệu chống nổi ta không ?

Ngô Đình Hương thẳng thắn đáp :

- Dĩ nhiên là được. Có ai giúp ta đâu?

Tiền Như Mạnh hỏi :

- Thằng lỏi mắt trắng kia đã xúi Trương Quân cử động. Đó là ta chưa nói đến số dĩ người chống được kỳ công của ta hoàn toàn dựa vào mối tình ái mãnh liệt giữa hai người. Người coi đó thì biết, gã vừa cất tiếng gọi, người liền phẫn khởi tinh thần. Đó chẳng phải là gã giúp người ư?

Ngô Đình Hương đáp :

- Mụ thật khéo cãi cối. Ta chưa từng nghe ai nói hoang đường như mụ.

Tiền Như Mạnh sấn lại gần khiến cho Ngô Đình Hương liền cảm thấy toàn thân rất khó chịu.

Nàng nói :

- Nếu mụ không chết thì rồi đây có gặp Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng lão tam, người cứ thỉnh giáo hẳn sẽ hiểu ngay đạo lý này.

Lý Ích vội chạy lại giữ tay Ngô Đình Hương nói :

- Tiền Như Mạnh nói có lý. A Hương ! Chúng ta nhận thua quách.

Ngô Đình Hương tựa vào vai gã khẽ hỏi :

- Lý lang nên biết chúng ta thua rồi sẽ đi đến kết quả nào?

Lý Ích khẳng khái đáp :

- Tại hạ biết rồi, nhưng đã lâm vào hoàn cảnh này, chúng ta không nên giãy giụa một cách vô ích, phải vậy không ?

Gã giang tay ra ôm lấy Ngô Đình Hương cảm thấy lưng nàng đã rướm mồ hôi. Hơi thở nàng cũng hơi cấp bách.

Gã ôn nhu nói tiếp :

- Chúng ta đã hết sức, kết quả tất đi đến chỗ thất bại. Đó là việc không thể tránh được, vậy ta nên mạnh dạng hứng chịu sự thất bại.

Ngô Đình Hương được an ủi rất nhiều. Nàng thở phào một cái nói :

- Lý lang bụng dạ khoáng đạt, tính tình dũng cảm như vậy, khiến tiện thiếp rất khâm phục....

Nàng ngừng lại một chút tiếp :

- Lý lang nói đúng lắm. Trong đời người chẳng ai không gặp chuyện thất bại.

Trương Quân đột nhiên xen vào :

- Nhưng còn một hơi thở cũng phấn đấu đến cùng mới là dũng khí chân chính.

Ngô Đình Hương đáp :

- Ta không muốn nói chuyện với người.

Lý Ích nói :

- A Hương ! Đừng đối đãi với y như vậy. Y có tư cách của y, nhưng phương pháp cùng thái độ sử dụng khác chúng ta.

Gã nhìn Trương Quân hỏi :

- Người đời có trăm ngàn loại. Do đó cách biểu hiện dũng khí không thể giống nhau. Hành động của chúng ta tuy mỗi người một khác, nhưng không nên khinh bỉ nhau. Có đúng thế không ?

Tiền Như Mạnh xen vào :

- Ha ha ! Không ngờ gã thư sinh vô dụng này mà lại lý luận đâu ra đấy. Nhưng e rằng lúc đao kiếm chặt đầu vẫn như người thường, cũng kêu cha gọi mẹ năn nỉ van lơn....

Trương Quân ngắt lời :

- Cái đó chưa chắc. Ta nhận thấy gã là con người lời nói đi đôi với việc làm. Trên đời thật lắm kẻ tuy hiểu nghĩa lý nhưng lúc thực hành lại không phải là người đọc sách. Còn gã này không thuộc vào loại người đó.

Tiền Như Mạnh bật lên tiếng cười khô khan hỏi :

- Đường như người tán dương gã thì phải ?

Trương Quân đáp :

- Ta chẳng biết có tán dương hay không, nhưng nhận thấy trong bọn đọc sách ít có người được như gã.

Tiền Như Mạnh nói :

- Vậy ta yêu cầu người hạ sát gã đi.

Trương Quân nhún vai hỏi :

- Mụ không có tay hay sao?

Tiền Như Mạnh nổi giận đùng đùng hỏi :

- Người dám chống lại mệnh lệnh của ta chẳng ?

Trương Quân đáp :

- Ta nghe hay không nghe lệnh mẹ cũng chẳng có chi là lạ. Mẹ đừng quên ta có đủ bản lĩnh để thí mạng với mẹ cho hai bên cùng chết.

Tiền Như Mạng tức quá thét lên be be. Thái độ hung hãn của mẹ khiến cho người ta phát khiếp.

Bồng mẹ bình tĩnh lại hỏi :

- Thế này có được không? Người giết chết gã rồi ta để người đi cho rảnh.

Ngô Đình Hương và Lý Ích nhìn chăm chú vào mặt Trương Quân. Bồng nghe hẳn lạnh lòng đáp :

- Với điều kiện đó thì ta ưng chịu.

Ngô, Lý hai người run lên, cảm thấy không còn một chút hy vọng nào sống sót được.

Tiền Như Mạnh nổi lên tràng cười hô hố hỏi :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Có điều ta chưa hiểu mối tình cảm của người đối với gã vừa rồi đi đâu mất hết cả ?

Trương Quân đáp :

- Ta khen hẳn là một chuyện, nhưng đối với gã chẳng có mối thâm tình gì. Hừ ! Giết một người có chi là lạ ?

Lý Ích đã nghe hẳn nói câu này rồi. Hẳn lại tự nhận là đệ nhất ác nhân trong thiên hạ. Bây giờ hẳn nói lại chẳng qua để chứng thực hẳn là người tàn ác mà thôi.

Lại nghe Trương Quân nói :

- Tiền nương tử ! Ta sắp động thủ đây !

Tiền Như Mạnh không lên tiếng.

Trương Quân cất bước tiến về phía Ngô Đình Hương và Lý Ích.

Ngô Đình Hương vội kéo Lý Ích đưa về phía sau. Nàng lạnh lùng nói :

- Người hãy trở một vài thủ đoạn cho ta coi.

Trương Quân đáp :

- Đừng ngỡ ngàng nữa ! Mau tránh ra ! Nàng không phải là địch thủ của ta đâu.

Ngô Đình Hương nói :

- Người cứ thử đi coi.

Trương Quân nói :

- Nàng chờ ta giết gã họ Lý rồi đi theo ta và sẽ được hưởng cuộc đời vinh hoa phú quý vô cùng !

Ngô Đình Hương bĩu môi đáp :

- Ai thèm đi với người....

Tiền Như Mạnh cũng lớn tiếng :

- Sao người dám thẹn tiện chủ trương ? Thị là người của ta, ta sẽ đưa thị cho Diêu Văn Thái.

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Đừng làm rùm nữa ! Mụ muốn có bạc thì ta sẽ lấy bạc cho mụ.

Tiền Như Mạnh nói :

- Không được....

Mụ chưa dứt lời đột nhiên dừng lại, vì Trương Quân đã xoay về phía mụ dường như muốn ra tay công kích.

Tiền Như Mạnh bị khí thế hung mãnh của Trương Quân làm cho kinh hãi. Trong lúc nhất thời, mụ không lên tiếng được.

Trương Quân lạnh lùng hỏi :

- Ta đã bảo mụ là có đủ lực lượng để đưa đến chỗ hai bên cùng chết. Mụ không tin ta chẳng? Ngô Đình Hương và Lý Ích hai người coi thái độ, và nghe thanh âm của Trương Quân chẳng thể không tin hẳn dám làm như vậy. Thậm chí khí thế của hẳn đã lộ ra nếu Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh còn nói một câu xung đột là hẳn lập tức ra tay quyết chẳng dung tình.

Lý Ích hít một hơi khí lạnh, miệng lẩm bẩm :

- Trên đời sao lại có con người coi rẻ tính mạng mình đến thế ?

Ngô Đình Hương là tay kiến thức hơn đời. Nàng thấy hai con người cổ quái sắp đi vào chỗ xung đột, liền nghĩ ngay :

"Nếu chúng xảy chuyện tử đấu liều mạng mà cả hai cùng chết thì ta và Lý Ích ở giữa được lợi.

Dĩ nhiên là chuyện rất hay." Nhưng cả hai bên đều là những người cực tà ác quyết chúng chẳng để cho Lý, Ngô đứng giữa hưởng lợi. Đó là một điều chắc chắn.

Ngô Đình Hương cũng không giải đáp được sự ảo diệu trong vụ này, nhưng nàng cảm giác thấy sự việc sẽ biến diễn như vậy.

Nàng không chần chờ gì nữa, lớn tiếng :

- Nếu hai vị chết một cách hồ đồ như vậy thì e rằng thi thể cũng chẳng có ai chôn cất cho.

Trương Quân hỏi :

- Nàng liệu lý hậu sự cho ta được chăng ?

Tiền Như Mạnh bật tiếng cười hung ác xen vào :

- Người nói dễ nghe nhi ? Ai mà bước được lúc người ra tay giết thị trước hay là đối phương với ta trước ?

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Nếu mục thu thập Lý công tử trước thì có khi ta tạm thời chưa động đến mục.

Mấy câu đối thoại về sau của hai tên ma đầu khiến người nghe chẳng hiểu gì hết. Lý Ích cũng phải ngẫm nghĩ một lúc mới vỡ lẽ. Bất giác gã sợ toát mồ hôi, bụng bảo dạ :

"Cả hai tên ác ma này đều tàn bạo. Thực là đáng sợ !" Đồng thời gã tỉnh ngộ vì lẽ gì Ngô Đình Hương cũng phát thoại để chia rẽ chúng.

Ban đầu gã không hiểu nên trong lòng đã ngấm ngầm trách Ngô Đình Hương sao lại lên tiếng, không để chúng đi ngay vào cuộc tàn sát lẫn nhau.

Trương Quân hỏi :

- Tiền nương tử ! Người có chịu buông tay không ?

Tiền Như Mạnh lạnh lùng đáp :

- Không buông. Dù ta có mất mạng cũng không hối tiếc.

Ngô Đình Hương bật cười. Lý Ích cảm thấy trong lòng thoải mái. Nguyên thanh âm của Trương Quân và Tiền Như Mạnh vừa thâm hiểm vừa lạnh lẽo, ác độc khiến người nghe cực kỳ khó chịu, tiếng cười của Ngô Đình Hương ni non như tiếng oanh vàng nổi lên giữa lúc này và ở nơi đây càng lọt tai đặc biệt.

Nàng cười mấy tiếng rồi nói :

- Tiện thiếp muốn bình luận đoạn công án này được chăng ?

Trương Quân đáp :

- Xin cô nương thử nói nghe.

Ngô Đình Hương nói :

- Về phía Trương Quân thực chẳng đáng chút nào. Đây là tiện thiếp nói theo giả thuyết nếu cả hai bên cùng chết.

Trương Quân ngạo nghễ đáp :

- Đúng thế ! Mụ có gì đáng kể đâu?

Tiền Như Mạnh nổi giận quát :

- Con tiện nhân kia ! Thế mà mi tự rước lấy cái khổ vào mình....

Ngô Đình Hương lạnh lùng nói :

- Ta chịu đau khổ đã nhiều rồi, bây giờ có đau khổ thêm một chút nữa cũng chẳng để tâm.

Giọng nói của nàng ra vẻ chán đời như một người đã thấu rõ cuộc nhân sinh, chán ngán hết mọi sự, chứ không phải vì Yếm Công của Tiền Như Mạnh mà ra.

Tiền Như Mạnh sững sốt nghĩ thầm :

"Con nha đầu này đã không sợ chết thì giang hồ ta chưa bức bách thị tội." Nên biết Lương Diện La Sát Tiền Như Mạnh là một ác nhân siêu đẳng. Mụ thông rỗng tính chất của từng người. Do đó mụ có thể lợi dụng mỗi phản ứng của kẻ khác và gây ra những việc khiến người ta phải khùng khiếp. Mụ coi rõ được chân tâm của Ngô Đình Hương chẳng có chi là lạ.

Điều sở thích của Tiền Như Mạnh là làm cho người khác phải đau khổ, nên khi đối phương chẳng biết gì là đau khổ nữa, mụ nhận thấy cách hành hạ của mình thành ra vô vị.

Hiện giờ Ngô Đình Hương đã không sợ chết thì Tiền Như Mạnh không để nàng chết. Mụ muốn chờ cho đến lúc nàng cảm thấy sinh mạng là quý mới đưa vào tuyệt địa một cách đột ngột. Lúc này Ngô Đình Hương quả nhiên chán nản vô cùng, mụ hưởng thụ cái chán đời của nàng, lấy làm khoan khoái vô cùng và muốn nàng chán đời lâu hơn, không chết đi được.

Tiền Như Mạnh không nổi giận nữa, bình tĩnh hỏi :

- Ta coi chừng người có ý thích Trương Quân thì phải ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tài trí và võ công y đã đến bậc cao minh hiếm có. Tướng mạo y cũng không thô tục, như vậy ta có sinh lòng khâm phục y cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trương Quân nói :

- Ngô cô nương quá khen rồi.

Ngô Đình Hương lại nói :

- Tiền Như Mạnh ! Về phía mụ, vụ công án này mụ làm cũng rất đúng, không có chỗ nào sai trật. Một nhân tài như Trương Quân thì mụ còn để y đi đâu được ? Vì vậy mụ không chịu buông tay.

Đó là cử động của kẻ trí.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Những Đòn Thâm Độc Của Bọn Ác Ma

Tiền Như Mạnh không ngờ Ngô Đình Hương đưa ra nghị luận vi diệu đến thế, nhưng nói lại hợp tâm ý mụ. Bất giác mụ cười nói :

- Người nói đúng đó. Chẳng thà hai bên cùng chết chứ ta quyết chẳng buông tha. Hắn muốn tránh xa ta. Hừ hừ ! Đâu có chuyện dễ dàng thế được ?

Lý Ích cảm thấy cục diện lúc này cực kỳ phức tạp và rối loạn. Nhận xét cho kỹ thì giữa gã và Ngô Đình Hương dĩ nhiên còn mối mâu thuẫn rất lớn với Tiền Như Mạnh và Trương Quân hay ít ra còn là trạng thái đối nghịch. Mặt khác giữa hai người Tiền, Trương cũng có mâu thuẫn đối nghịch nhau.

Theo lẽ thường mà nói thì sự đối nghịch giữa Tiền Như Mạnh và Trương Quân là cơ hội rất tốt cho Ngô, Lý. Nếu vận dụng khéo léo thì Ngô, Lý có thể liên kết một người về phe mình. Nhưng như thế cũng không được, vì giữa Trương Quân và Lý Ích lại có luồng sóng ngầm đối nghịch do Ngô Đình Hương là một người đàn bà đẹp mà ra. Một đảng Ngô Đình Hương và Tiền Như Mạnh vì sự ghen ghét về nữ tính đã thành hình mâu thuẫn chẳng thể nào dung hợp với nhau được.

Nói tóm lại, giữa bốn người này đã gây nên một tình hình vi diệu và phức tạp vô cùng. Ngoài ra còn vấn đề sinh tử, nhân tố về lực lượng, tính toán của Trương, Tiền làm cho Lý Ích phải nhức đầu hoa mắt cũng không phân tính được rõ ràng.

Nói một cách khác gã chưa đoán ra hướng đi tâm lý mấy người chứ đừng nói đến chuyện phỏng đoán được kết quả.

Tiền Như Mạnh đã nói rõ quyết tâm của mụ, chỉ còn chờ phản ứng của Trương Quân.

Bỗng nghe Trương Quân nói :

- Chúng ta đứng trên đường này đã lâu rồi. Nếu Tiên nương tử cảm thấy cảnh vật nơi đây không còn nhiều hứng thú thì chúng ta hãy về nhà rồi sẽ nghiên cứu vấn đề được chăng ?

Tiên Như Mạnh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Cũng được ! Về nhà rồi sẽ tính.

Mụ liền phát hiệu lệnh để Trương Quân áp hậu. Mụ dẫn hai người Ngô, Lý đi trước.

Ngô Đình Hương và Lý Ích đánh không đánh nổi, trốn không trốn thoát, đành đi theo mụ.

Lý Ích đi trong bóng tối bước thấp bước cao lật đật chạy theo. Nếu gã không được Ngô Đình Hương nâng đỡ thì ngã chúi mấy lần đến sừng mặt sừng mày.

Bốn người đi chừng được ba bốn dặm, đột nhiên đến quảng đường rộng rãi và bằng phẳng.

Tiên Như Mạnh vào lùm cây kéo ra một cỗ xe ngựa. Mụ để Trương Quân ruổi xe, còn mụ cùng Ngô Đình Hương và Lý Ích lên ngồi xe cho chạy về phía trước.

Xe chạy được mười mấy dặm thì đến một tòa trang viện.

Ngoài cổng lớn cũng treo đèn lửa. Cỗ xe vào qua cổng rồi đi theo con đường đất răn rất rộng đến trước một tòa nhà cao lớn.

Ba, bốn tên trang đinh cầm đèn chạy ra. Kẻ dắt xe ngựa, kẻ đứng hầu hạ.

Mọi người tiến vào nhà đại sảnh, đèn lửa sáng trưng. Bọn gia đình lại trở ra ngoài.

Ngô Đình Hương phát giác ra một điều là Lương Diện La Sát dùng toàn trang đinh và nô bộc tuổi trẻ sức mạnh, mặt mũi khôi ngô.

Mọi người an tọa rồi, thị tỳ pha trà bưng lại.

Lý Ích tay cầm chung trà, mục quang gã nhìn thấy mặt Tiền Như Mạnh ánh vào trong ly nước.

Lúc này Tiền Như Mạnh trông ra chỗ khác, gã yên tâm ngắm nghĩa người ác phụ có một không hai trong hoàn vũ.

Gã thấy đầu tóc mục vén lên để lộ gương mặt trắng trẻo cặp mắt và lông mày thanh tú.

Chẳng những mục không xấu xa mà còn ra vẻ một người nạ dòng thanh lịch.

Lý Ích giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

"Ta cứ tưởng tướng mạo mục rất đáng sợ, ai ngờ lại không đúng thế." Mục mở miệng mắng chửi thì đầu tóc dường như có linh tính lập tức rũ xuống che quá nửa mặt.

Lúc này, vẻ mặt xinh đẹp không thấy nữa chỉ còn nghe thanh âm của một ác phụ hung hãn. Lập tức Lý Ích phát giác ra mục tà ác vô cùng mà bóng dáng cũng khiến cho gã phải buồn nôn.

Tiền Như Mạnh đột nhiên đưa mục quang nhìn vào mặt Lý Ích lớn tiếng hỏi :

- Người kinh hãi lắm phải không?

Lý Ích đáp :

- Dạ dạ....

Gã xoay chuyển ý nghĩ nhận ra mình đáp như vậy là bất diệu, vội đổi giọng :

- Không không ! Tại hạ muốn nói....

Tiền Như Mạnh hiển nhiên đã nhận ra vẻ mặt chán ghét mà không sao được của gã, mục đặc ý nổi lên tràng cười khanh khách.

Lý Ích vội đưa mục quang nhìn qua nét mặt xinh đẹp của Ngô Đình Hương cho khỏi buồn nôn.

Bất giác gã phát hiện ra Trương Quân không ngớt ngó Ngô Đình Hương chăm chăm. Gã là nam nhân dĩ nhiên hiểu được trong lòng hẩn hoài bão tâm niệm gì rồi. Gã không khỏi nổi lòng phẫn nộ, nắm tay lại dấm xuống ghế bình bình.

Tiền Như Mạnh hất đầu cho mái tóc lật về phía sau, để lộ gương mặt thanh tú thoát tục, nói :

- Trương Quân ! Có kẻ ăn phải dấm chua rồi đó !

Ngô Đình Hương nhìn Lý Ích, cất giọng ôn nhu nói :

- Lý lang ! Đừng lý gì đến họ.

Trương Quân nghe nàng nói vậy đột nhiên nổi giận, nhảy bổ lên rồi chạy quanh hai vòng trong sảnh đường. Hẩn trở về chỗ ngồi ra chiều buồn bã không lên tiếng.

Ngô Đình Hương cúi gằm mặt xuống dường như đang suy nghĩ vấn đề gì mà không muốn cho kẻ khác ngó thấy mặt mình.

Sau một lúc, nàng quay lại ngó Lý Ích nở nụ cười thê lương nói :

- Lý lang ! Thân thiệp hận nặng như non, phận mỏng như tờ. E rằng kiếp này không thể kề cận Lý lang được nữa.

Lý Ích có tiên cảm sắp xảy biến cố, trong lòng hồi hộp, gã hỏi :

- A Hương nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngô Đình Hương vẫn giữ nụ cười thê lương ngó gã bằng cặp mắt sâu thẳm đáp :

- Tiện thiệp cũng không biết bắt đầu nói từ đâu cho phải....

Khẩu khí và nét mặt nàng lộ ra rất chân thiết.

Tiền, Trương hai người cũng đoán chắc nàng không có chút gì trá ngy. Nhưng cái đó lại khiến chúng lấy làm kỳ. Chúng yên lặng không lên tiếng để nghe nàng nói gì ?

Ngô Đình Hương lấy cây Ngọc Tiêu trong bọc ra, khẽ đặt lên môi mà thổi.

Tiếng tiêu réo rắc nổi lên. Ban đầu còn quanh quẩn trong phòng khách rồi lan ra bên ngoài tan vào không gian giữa đêm tối mờ mịt.

Khúc tiêu uyển chuyển như oán trách, như luyến tiếc, khiến cho người ta cảm thấy nổi lòng vô hạn thê lương. Tiếng tiêu còn giống như con người đang nói năng kể lể những mối tâm sự phát ra tự đáy lòng.

Nếu quả nàng đang than thở nổi lòng thì người ngoài lúc này cũng cảm thấy ruột nàng đứt từng khúc, trái tim nàng muốn tan vỡ. Tiếng tiêu ai oán, thống thiết, khiến người không nỡ lắng nghe.

Cả con người Lý Ích chìm đắm vào trong âm luật thê lương ai oán. Gã phản phát tưởng chừng Ngô Đình Hương đang kể lể vào tai chàng mỗi tình uẩn khúc bấy lâu dấu tận lòng. Nó còn ra vẻ hồi tiếc sắp đến lúc phải chia lìa. Tựa hồ nàng đang vừa khóc vừa nói :

- Mối ân tình giữa chúng ta từ nay đứt đoạn, đành để lại kiếp sau chấp nối. Bây giờ nhất định phải phân ly đôi ngã....

Lý Ích không hiểu vì lẽ gì nàng phải chia lìa với mình. Gã cũng không rõ tại sao mình nghe tiếng tiêu mà hiểu được. Gã còn nhất định mình nghe không thể sai lầm.

Chỉ có một điều khiến gã được an ủi là Ngô Đình Hương phải chia tay với gã một cách vô cùng thê thảm, chứ không phải vì ruồng bỏ khinh khi gã.

Sau một hồi ai oán, tiếng tiêu đột nhiên chuyển điệu. Mọi người nghe ra trong tiếng tiêu tỏ rõ kiếp người như một giấc mơ và bước đường đời toàn là chua cay đau đớn.

Nói về vận mệnh của nàng thì quả là gặp toàn điều bất hạnh. Do đó đối với vấn đề nhân sinh, nàng bị cảm xúc đã nhiều chứa trong tâm khảm nên lúc phát ra tiếng tiêu, ai nghe cũng phải cảm động.

Ngô Đình Hương tiếp tục thổi Ngọc Tiêu. Mực quang của Trương Quân đang ngó vào mặt nàng bỗng chuyển sang nhìn Tiên Như Mạnh và đổi thành mực quang ghê rợn.

Ngô Đình Hương buông Ngọc Tiêu xuống. Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ.

Ngô Đình Hương cúi đầu xuống nói :

- Lý lang ! Chàng về đi thôi.

Lý Ích dĩ nhiên lấy làm quái lạ, lộ vẻ sửng sốt.

Tiên Như Mạnh cũng ngạc nhiên, lớn tiếng hỏi :

- Người nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Đình Hương không ngừng đầu lên, đáp :

- Ta bảo y về đi, người không nghe thấy hay sao?

Tiên Như Mạnh ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười nghe rất chói tai.

Tiếng cười vừa dứt, Trương Quân xen vào :

- Nàng nói mụ đã nghe thấy chưa?

Tiên Như Mạnh ngạc nhiên nhìn hẳn, thấy sát khí đằng đằng bao phủ người mụ. Khí thế uy mãnh vượt lên trên sức kiềm chế của mụ.

Nói một cách khác, mụ đã nhận ra Trương Quân thoát khỏi vòng kiềm chế của mụ. Bây giờ mà xảy ra cuộc tử đấu thì chẳng phải đi tới chỗ hai bên cùng chết mà chính mụ sẽ phải diệt vong.

Tiền Như Mạnh kinh hãi vô cùng, vì Trương Quân đã từng bị mù ám toán nên lúc động thủ hẳn phải chia phần lực lượng để đối phương với Yểm Công. Hẳn không thể dùng toàn lực vào việc chiến đấu mới tạo nên thế quân bình.

Hiện giờ Trương Quân hiển nhiên kếp được một thứ lực lượng bên ngoài đủ để chống lại Yểm Côn của mù. Vì thế không phải chia phần tâm lực và có thể tập trung toàn lực đối phương với mù thì mù chẳng thể địch nổi hẳn.

Tình thế đã rõ ràng. Giả tử Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh mà cự tuyệt ý kiến của Ngô Đình Hương, không để Lý Ích bình yên rời khỏi nơi đây, tất Trương Quân sẽ đánh mù một đòn nghiêm trọng.

Mặt khác, Tiền Như Mạnh mà buông tha Lý Ích thì Ngô Đình Hương về hòa với Trương Quân, liệu có tha mù hay không ? Cái đó còn là vấn đề chưa biết trước được.

Tiền Như Mạnh ở vào giữa hai tình thế nghi nan nên trong lòng mù không khỏi hồi hộp chẳng biết theo đường nào.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương. Cả Lý Ích cũng bối rối vô cùng, toàn thân gã toát mồ hôi.

Tiền Như Mạnh bỗng lớn tiếng :

- Lý công tử ! Công tử đi ngay đi !

Lý Ích không tự chủ được, đứng bật dậy đưa mắt ngó Ngô Đình Hương thấy nàng không lộ vẻ gì, mặt trở như pho tượng đá.

Lý Ích buông tiếng thở dài sườn sượt cất bước ra đi.

Ngô Đình Hương lạnh lùng nói :

- Tiền đại nương ! Báo người sắp xe đưa y đi một quãng.

Tiền Như Mạnh lúc này rất mau lẹ. Quả nhiên mù làm theo lời nàng ngay.

Lý Ích ra ngoài rồi được xe ngựa chở về trang.

Tiền Như Mạnh dương cặp mắt ác độc lên nhìn trừng trừng Ngô Đình Hương. Mụ cũng thừa nhận nàng rất xinh đẹp, thân thể nở nang khiến người ngó thấy phải rạo rức tâm hồn. Cái đẹp của nàng thanh tao thoát tục khác hẳn với những người đàn bà xinh đẹp thông thường.

Chính vì dung nhan thoát tục, Ngô Đình Hương đã khiến cho nhiều chàng trai trên thế gian phải điên đảo thần hồn và sinh lòng tham lam muốn chiếm lấy nhục dục làm riêng của mình.

Tiền Như Mạnh vẫn hau háu nhìn nàng để quan sát. Sau một lúc lâu đột nhiên vẻ mặt nàng biến thành lạnh lẽo. Cặp lông mày hơi dương lên. Mọc quang nàng nhìn vào mặt Tiền Như Mạnh. Mụ biết cái nhìn của nàng tỏ ra trong lòng bốt khấn trương.

Tiền Như Mạnh để tâm về sự thay đổi thái độ của Ngô Đình Hương. Mụ chợt tỉnh ngộ lẩm nhẩm :

"Phải rồi ! Thị tính thời gian biết lúc này Lý công tử đã về đến trang viên một cách an toàn, nên thị yên tâm lại." Mụ còn nhận thấy một nhược điểm khác nữa là Ngô Đình Hương và Trương Quân có thể gây chuyện không hay cho mụ. Mụ liền nghĩ cách vận dụng thủ pháp thế nào để đối phó với đối phương.

Tiền Như Mạnh bắt đầu cho tóc lật về phía sau để lộ gương mặt phong lưu rồi cất giọng nhu hòa rất lọt tai hỏi :

- Ngô Đình Hương ! Người dùng cách gì viện trợ Trương Quân để chống đối ta?

Ngô Đình Hương cười lạt hỏi lại :

- Sao mụ không hỏi hẳn ?

Tiền Như Mạnh đưa mắt nhìn Trương Quân hỏi :

- Người thử nói cho ta nghe được chăng ?

Trương Quân lắc đầu đáp :

- Nói ra cũng chẳng có gì đáng tiền.

Tiền Như Mạnh nói :

- Đã vậy để ta thử đoán xem ?

Trương Quân nhún vai đáp :

- Cái đó tùy ở nơi mù.

Tiền Như Mạnh nói :

- Yếm Công của ta dám nói là thiên hạ vô song, cả Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng lão tam cũng không bì kịp. Ta đã quan sát và rút kinh nghiệm thì ở trên thế gian này chỉ có ái tình thuần khiết và tha thiết là kháng cự lại được nó. Do đó ta chắc rằng trừ phi các người đã nảy ra mối ái tình tha thiết, bằng không thì người chẳng có lực lượng nào chống cự được Yếm Công của ta.

Trương Quân cười lạt hỏi :

- Có phải mù đoán như vậy không?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Trừ phi trên đời có chỗ bí ẩn khác phóng kể, còn thì chẳng có cách nào chống lại được Yếm Công của ta ngoài ái tình, nên ta đoán như vậy. Theo chỗ ta biết người đời đã tìm hàng trăm hàng ngàn lối thoát nhưng cũng không lại được.

Trương Quân lắc đầu nói :

- Thế thì mù đoán trật rồi.

Tiền Như Mạnh sững sốt, mù đưa mắt nhìn Ngô Đình Hương. Cứ coi khoé mắt

của nàng thì lời Trương Quân chẳng phải là giả dối.

Nhưng mục gật đầu nói :

- Phải rồi ! Ta cũng biết là sai trật. Vì thứ ái tình chống được Yếm Công của ta phải là ái tình chân thành thuần khiết đến trình độ có thể liều mình không tiếc sinh mệnh mới được. Ngô Đình Hương vừa có mối tình đó với gã thư sinh kia thì nói trong khoảnh khắc làm gì thị đã có tình tha thiết với người mau như vậy?

Trương Quân nói :

- Điều mâu thuẫn này đã rõ rệt, nhưng mục thích lắm miệng thì đó là việc của mục.

Hắn quay sang Ngô Đình Hương nói :

- Ngô cô nương ! Chúng ta đi thôi.

Ngô Đình Hương nhìn Tiền Như Mạnh hỏi :

- Người buông tha mục ư?

Trương Quân nói :

- Một là mục chẳng phải con người dễ trừ diệt. Hai là mục cố gắng thi triển kế hoạch độc địa, rèn luyện Yếm Công để đối phó với Tăng lão tam. Vì thế mà tại hạ không muốn hạ độc thủ hại mục, để mục sửa trị Tăng lão tam cho mình há chẳng hay hơn ư?

Ngô Đình Hương nói :

- Người chỉ nghĩ đến điều lợi mà không lo đến cái hại. Ta khuyên người đừng tha mục là hơn.

Tiền Như Mạnh chấn động tâm thần tự hỏi :

- Con nha đầu này là hạng người nào? Chẳng lẽ thị không biết ta còn đủ điều

kiện phản lại khiến cho thị và Trương Quân chẳng chết cũng bị thương ? Nhất là chính bản thân thị càng nguy hiểm hơn....

Tiền Như Mạnh xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, tai nghe Trương Quân nói :

- Hãy tạm gác chuyện này lại. Nếu đi đến chỗ hai bên cùng chết thì chi bằng hãy tạm thời lánh xa mù rồi sẽ tính.

Ngô Đình Hương nhí nhoeùn cười hỏi :

- Biết thời vụ mới là tuấn kiệt. Có phải người muốn nói vậy không ?

Trương Quân đáp :

- Phải rồi ! Nàng mà tin ta thì ta nhất định có cách đối phó với mù.

Ngô Đình Hương trầm ngâm không đáp.

Tiền Như Mạnh nghe hai người đối đáp để sưu tầm tài liệu. Đồng thời mắt mù quan sát thái độ đối phương. Mù ngó thấy mục quang của Trương Quân hau háu nhìn Ngô Đình Hương, liền tình ngộ nghĩ thầm :

"Phải rồi ! Trương Quân muốn lợi dụng tình dục đối với thị mới có đủ lực lượng chống đối Yếm Công của ta. Hỡi ơi ! Không ngờ lực lượng của tình dục cũng mãnh liệt chẳng kém gì ái tình thuần khiết. Đại khái chuyện này chỉ có đàn ông là làm được. Nam nữ khác nhau chính là chỗ đó." Nên biết chính mù cũng đã trải qua biển dục, nhưng ban đầu mù không nhận ra được tình dục cũng có sức mạnh ghê gớm.

Sau mù nhớ tới lời nói của người đàn ông thì tình dục của họ lực lượng còn mạnh hơn đàn bà nhiều. Nhất là họ đã ở vào một tình trạng bị kích động quá chừng thì chẳng coi sống chết vào đâu nữa.

Như vậy Trương Quân đã dựa vào lực lượng của tình dục để chống cự Yếm Công mới đúng chứ không phải ái tình. Còn Ngô Đình Hương thì lại vì ái tình chứ không phải tình dục. Dĩ nhiên ái tình của nàng không phải đối với Trương Quân mà

là để hy sinh cho Lý Ích mới có hiện trạng này.

Lại nghe Trương Quân thúc giục :

- Ngô Đình Hương ! Chúng ta đi thôi.

Ngô Đình Hương lắc đầu đáp :

- Hãy chờ lát nữa đã.

Trương Quân nói :

- Còn chần chờ mãi thì trời sáng mất.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Trời sáng hay tối đối với người cũng chẳng khác gì.

Trương Quân đáp :

- Tuy chẳng khác gì nhưng chúng ta hà tất phải hao phí thời giờ.

Ngô Đình Hương nghĩ bụng :

"Ta cũng biết thời giờ là rất quý đối với mình, nhưng ta đã quyết hy sinh vì chàng thì dĩ nhiên ta càng cần kéo dài thời gian." Nàng nghĩ vậy rồi không nói gì chỉ nhìn Trương Quân mà cười một cách rất ý nhị.

Trong sảnh đường ba người ngồi lẳng lặng một lúc nữa.

Tiền Như Mạnh bề ngoài tuy thản nhiên như không mà trong đầu óc đang suy tưởng ghê gớm để tìm biện pháp phản kích chế thắng đối phương.

Mụ đã nghĩ thông được một điểm là Ngô Đình Hương kéo dài thời gian không ngoài mục đích để Lý Ích có dư thời giờ tìm nơi kín đáo ẩn thân, người ngoài khó mà tìm ra được.

Tiền Như Mạnh lại phân tích Yếm Công của mục đối với Ngô Đình Hương chẳng có hiệu lực gì, vì nàng hoài bão mỗi ái tình mà hy sinh cả đến cái tôn cao của nàng. Đó là một lực lượng trên đời không còn thứ gì áp đảo được. Mục chỉ còn khai thác nơi chỗ mâu thuẫn của Trương Quân.

Trương Quân lợi dụng lực lượng tình dục đặng tiêu giải áp lực của Yếm Công thì còn có chỗ hở để mục thừa cơ. Vấn đề chỉ còn là làm cách nào cho hắn lộ nhược điểm ra.

Tiền Như Mạnh suy đi nghĩ lại nhận thấy lực lượng về tình dục lúc đến rất mãnh liệt mà lúc lui cũng mau chóng. Nếu mục có thể khiến cho hắn phát tiết lửa dục thì hắn trở lại nguyên hình ngay và không chống nổi lực lượng Yếm Công nữa. Như vậy hiện giờ mục phải làm thế nào khiến Ngô Đình Hương đi theo hắn ngay.

Mục liền nổi lên tiếng cười chói tai, rồi hỏi :

- Trương Quân ! Người thử nghĩ coi vì lẽ gì mà thị không muốn đi với người ?

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Im miệng đi ! Câu chuyện giữa chúng ta không việc gì đến mục.

Tiền Như Mạnh nói :

- Phải rồi ! Hiện giờ không can gì đến ta nên ta mới nói một lời công đạo. Đáng thương cho người bị người ta làm cho ngu muội mà không biết.

Trương Quân không lý gì đến mục vì thanh âm của mục khiến cho người nghe phải chán tai.

Tiền Như Mạnh lại nói :

- Sở dĩ thị muốn kéo dài thời gian chẳng qua là để cho tình nhân ẩn nấp được chắc chắn....

Trương Quân nói ngay :

- Đó chẳng phải là một cử động hợp tình hợp lý ư?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Thế thì người ngu quá ! Đến lúc Lý công tử đã an toàn không còn nguy hiểm gì nữa thì.... Hà hà ! Người liệu còn túm được thị nữa không ?

Trương Quân vẫn thân nhiên hỏi lại :

- Ta nắm được nàng hay không thì can chi đến mộ, mà mộ phải nóng nãy?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Người thật ngu xuẩn hết chỗ nói. Người nên biết thị chẳng phải là con người trinh tiết gì thì thêm một thằng đàn ông hay ít một thằng đàn ông cũng chẳng có chi quan trọng.

Trương Quân chau mày hỏi :

- Đã không quan trọng, mộ nhắc tới làm chi?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Nhưng hiện giờ thì không thế nữa. Thị đã chân tâm yêu một người nào mà mỗi tình thâm hậu chân thực đến trình độ hy sinh cả tánh mạng thì trinh tiết lúc đó lại biến thành rất trọng yếu.

Trương Quân hỏi :

- Ủa ! Có thật thế không ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Thị đã hết lòng yêu Lý công tử thì tự nhiên tấm lòng đạo đức hạn chế nàng lại phải giữ chữ trinh riêng cho gã. Có thế mà người không hiểu ư?

Trương Quân nói :

- Người ta để hết tâm ý vào ái tình thì dĩ nhiên phải thế có chi là lạ ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Vì thế ta không buông tha thị để trình tiết của thị bị phá hủy về tay người.

Trương Quân bật lên tràng cười rất khả ố nói :

- Té ra là thế. Vậy ta không phản đối mụ.

Ngô Đình Hương chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

"Con ác phụ này thật là lợi hại ! Mụ đã nhìn rõ chỗ dụng tâm của ta, tìm cách khích động thẳng cha này đối phó với ta. Hỡi ơi ! Nếu là lúc bình thời thì ta có hiến thân cho hấn cũng chẳng hề gì. Nhưng bây giờ chẳng thà ta chịu chết để vẹn lòng trung với Lý lang.

Nàng đi đến quyết định coi chết như thường, bỗng cảm thấy trong lòng thoải mái.

Trương Quân đứng dậy đi đến bên Ngô Đình Hương.

Ngô Đình Hương dịu dàng nói :

- Người hãy chờ một chút. Ta còn câu chuyện muốn nói.

Trương Quân quả nhiên dừng bước giục :

- Nàng nói đi, nàng nói đi !

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Trong Ngõ Trạch Xuất Hiện Âu Dương Tinh

Ngô Đình Hương hỏi :

- Sao người lại mù quáng để cho mục ác phụ lợi dụng ? Ta nhận thấy thủ đoạn này của mục nhất định có chuyện âm mưu.

Trương Quân hỏi lại :

- Đó là việc về sau. Bây giờ ta hãy hỏi nàng :

Nàng có muốn đi với ta không?

Ngô Đình Hương cả quyết đáp :

- Hiện giờ thì không được.

Trương Quân hỏi :

- Đại khái đến bao giờ mới được ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Vì ta không muốn lừa gạt người nên không thể nói thời gian trước được.

Tiền Như Mạnh nổi lên tròng cười rộ hỏi :

- Người coi đó mà coi, liệu có nắm được thị không ?

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Ta không cần lựa chọn thủ đoạn, nhất định phải lấy được nàng vào tay.

Tiền Như Mạnh hỏi :

- Cái đó chưa chắc. Nếu người chỉ lấy được cái xác không hồn thì sao?

Trương Quân bất giác như người bị uy hiếp lùi lại một bước để Ngô Đình Hương khỏi tự sát mau lẹ. Dường như hắn biết nàng là con người giàu kinh nghiệm giang hồ. Khi nàng muốn tự sát tất có phương pháp ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Ngô Đình Hương nói :

- Mụ nói câu này không sai đâu. Trương Quân ! Người mà cưỡng bách ta thì chỉ lấy được cái xác chết của ta mà thôi....

Tiền Như Mạnh mừng thầm nghĩ bụng :

"Thời cơ đã đến rồi. Ta chỉ xúi một câu nữa là Ngô Đình Hương chẳng bị đoạt trình tiết cũng phải chết nhân thân ngay đương trường." Mụ nghĩ vậy liền lớn tiếng :

- Trương Quân ! Nếu người quả muốn lấy được thị thì ta có biện pháp này.

Trương Quân hỏi :

- Biện pháp gì ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Giản dị lắm ! Chúng ta chia nhau ra mà hành động. Ta đi tìm gã tiểu tử họ Lý, còn người giữ chặt lấy thị. Người chờ ta bắt được Lý công tử đem về thì chẳng lo gì thị không chịu đầu hàng.

Ngô Đình Hương giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

"Nếu chúng làm thế này thì mình chỉ còn cách hiến thân cho Trương Quân, với điều kiện là hắn phải ngăn trở Tiền Như Mạnh." Trương Quân cũng nghĩ bụng :

"Tiền Như Mạnh rắc rối bấy lâu chẳng qua chỉ muốn bỏ đi đời xa ta. Mụ mà

túm được Lý Ích nhất định giết chết gã. Như vậy Ngô Đình Hương sẽ bị cưỡng hiếp không còn nghi ngờ gì nữa. Thế là ta mất đối tượng để kích thích tình dục. Khi đó Yếm Công của mẹ lại kiềm chế được ta...." Dĩ nhiên hẳn không chịu để Tiên Như Mạnh bỏ đi. Bằng không thế thì mẹ sẽ trở lại tình thế kiềm chế được hẳn rồi đi đến chỗ hai người cùng chết mà chẳng ích gì.

Trương Quân lắc đầu đáp :

- Đừng có nóng nảy.

Tiên Như Mạnh lại nói :

- Thời cơ vụt cái là đi mất. Nếu còn chần chờ chưa chắc ta đã tìm thấy Lý công tử. Khi đó Ngô Đình Hương sẽ chẳng quan tâm gì đến sống chết. Người muốn chiếm được thị chỉ có cơ hội này, bắt thị phải quyết định ngay :

Một là thị phải theo người, hai là để ta đi kiếm Lý công tử.

Trương Quân gật đầu đáp :

- Mẹ nói cũng có lý.

Hắn đưa mắt nhìn Ngô Đình Hương nói :

- Nàng phải theo ta ngay lập tức, bằng không ta để mẹ đi kiếm Lý công tử.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Nếu ta không theo người thì người có chắc mẹ sẽ đi kiếm Lý công tử chẳng ?

Trương Quân đáp :

- Cái đó dĩ nhiên rồi. Mẹ muốn giết Lý công tử thật dễ như trở bàn tay. Đối với mẹ việc này chẳng lấy gì làm thú vị cho lắm, nhưng mẹ cũng khó lòng hủy diệt được nàng. Vì thế mà mẹ tính nước chẳng thà để nàng lọt vào tay ta....

Hắn quay lại nhìn Tiên Như Mạnh hỏi :

- Ta nói vậy có đúng không?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Đúng lắm ! Giả tử bây giờ người đi theo Trương Quân thì vụ công án này đến đây là kết thúc.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Lời nói của mục liệu ta yên tâm mà tin được chẳng ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Người không tin thì cũng chẳng được vì người chẳng còn đường lối nào để lựa chọn nữa.

Trương Quân nói :

- Ta tin lời mục, vì mục mà bội tín thì nàng nhất định bức bách ta phải trả thù, mà mục không phải là đối thủ của ta.

Giọng lữui khoác lác của Trương Quân khiến Ngô Đình Hương nghe cũng tức mình.

Nhưng Tiền Như Mạnh lại không lộ vẻ gì bất phục, có thể là mục giả vờ. Mặt khác, khẩu khí của Trương Quân lộ ra lòng tự tin chứ không phải muốn nói hoang đường.

Ngô Đình Hương biết mình đã lâm vào tình thế tối hậu cần đi tới quyết định. Hai đường phải lựa chọn lấy một là thất trình hay chịu chết.

Lúc còn ở trong thành Nghi Dương, Ngô Đình Hương cùng Lý Ích chạm trán Tiền Như Mạnh và Trương Quân, bức màn quyết chiến đã khai diễn.

Nguyên khi rời vừa tối, Xuân Cúc đến trần phủ trở về không có ai theo hút, nhưng Trần phủ lại có bóng người chạy về phía Tây Bắc nhanh như gió, khinh công cực kỳ trác tuyệt.

Người dạ hành này liền bị phát giác ngay, nhưng họ không đi về phía Ngô gia, nên tin tức đồn ra thì bao nhiêu cao thủ tham gia vụ này đều hồi hộp trong lòng. Họ đoán có thể là Lục Minh Vũ đã phát giác cổ thuật ở Xuân Cúc bị phá giải, hấn cảnh giác mà xa chạy cao bay, ra ngoài sự tiên liệu của Cao Thanh Vân tức là không đến Ngô gai thám thính nữa.

Lục Minh Vũ mà ra khỏi Nghi Dương rồi thì biến người bát ngát muốn tìm thấy tông tích hẳn không phải chuyện dễ dàng.

Cao Thanh Vân liền thông tri cho A Liệt y kế mà làm việc.

Chớp mắt năm sáu bóng người vọt vào Trần gia tản đi xục tìm khắp nơi.

Cao Thanh Vân đã biết tỷ tỷ của Xuân Cúc tức Xuân Mai ở phòng nào rồi, nên đến thẳng ngay phòng đó.

Y bật lửa sáng lên nhảy đến bên giường thì thấy một thiếu nữ xinh đẹp nhỏ tuổi giương mắt lên mà nhìn.

Mắt cô bé chiếu ra những tia mê loạn, đồng thời có ẩn ác ý rất mãnh liệt.

Cao Thanh Vân vươn tay nắm lấy người cô nhà nội lực ra khiến toàn thân cô tê dại không nhúc nhích được và cũng không kịp bật tiếng rên.

Tay kia y móc lấy viên thuốc nhét vào miệng thiếu nữ, rồi theo biện pháp mà Bành Xuân Thâm đã truyền thụ cho để phá giải cổ thuật.

Sau một lúc, người thiếu nữ run lên một cái. Cô như người trong mộng choàng tỉnh giấc, dương cặp mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông đây về thô hào.

Cao Thanh Vân cất giọng ôn hòa nói :

- Cô đừng sợ gì hết. Hãy nói cho ta biết tối nay lão gia nhà cô có qua đây không?

Xuân Mai không tự chủ được gật đầu. Bây giờ thì mới phát giác ra mình mới

khôi phục tự do có thể nói năng và cử động được.

Thị toan lớn tiếng kêu la để người nhà vào bắt chàng trai này, nhưng không hiểu tại sao chẳng những thị không kêu gọi mà còn trả lời chàng nữa.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Có phải y ngó thấy lệnh muội là Xuân Cúc rồi giật mình kinh hãi lật đật bỏ đi ngay không?

Xuân Cúc ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao các hạ lại biết thế ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Vì lệnh muội và cô đều bị hãm dùng một phương pháp để kiềm chế tâm trí. Tình trạng này khiến cho các cô phải tuân theo mệnh lệnh của hắn, bất cứ hắn bảo các cô làm việc gì.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng bọn ta đã giải cứu cho các cô và hiện giờ các cô trở lại bình thường. Vì hắn thấy cô em cô trạng thái khác lạ lên rất lấy làm kỳ mới chạy đi điều tra.

Về ngờ ngạc của Xuân Mai lộ ra khoé mắt. Thị chẳng hiểu gì về vụ này, nghe Cao Thanh Vân nói vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Cô phải dấu kín vụ này, nhất thiết đừng hở môi với ai. Ta đi đây.

Xuân Mai lật đật ngồi dậy vươn tay ra toan kéo lại, nhưng Cao Thanh Vân đã vọt ra ngoài phòng. Y biết vận mệnh về tương lai của thiếu nữ xinh đẹp này tất có nhiều bi thảm, vì thị đã được Trần lão gia thu làm tỳ thiếp rồi lão đi mãi không trở về. Thị phải chịu cảnh phòng không chiếu bóng vĩnh viễn làm kẻ góa bụa là một điều khó lòng tránh được.

Hiện giờ Cao Thanh Vân không rảnh để nghĩ đến chuyện này. Y lập tức thông tri mọi người đừng xục tìm trong Trần gia cho mất thì giờ.

A Liệt cùng đồng bọn chạy ra khỏi Trần phủ hơn mười trượng thì A Liệt vọt lên để gặp Cao Thanh Vân hỏi :

- Cao huynh ! Chúng ta không về Ngô Trạch nữa ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không ! Tên ác ma kia rời khỏi nhà này đi theo ngã đường khác, vậy chúng ta phải đuổi ra ngoài thành, may hầy còn kịp.

A Liệt ngần ngừ một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ có cần thông tri cho A Tinh không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Cái đó tùy ở Tra đệ. Thời cơ chỉ vụt một cái là đi mất, ta chẳng thể theo Tra đệ để báo cho y được.

Giữa lúc mọi người nói chuyện nơi đây thì Lý Tuệ Tâm ở Ngô phủ đang cởi quần áo định đi nằm.

Theo lẽ thường, một lương gia phụ nữ bây giờ mới đi nằm đã là muộn rồi. Dù cô không ngủ được cũng nằm trên giường rồi mới phải.

Lục Minh Vũ ở bên ngoài nhờ có ánh đèn nhìn rõ mọi sự trong phòng, không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Hắn ngồi trên bờ tường đối diện ẩn mình vào sau đám cành lá rậm rạp để dòm ngó.

Nguyên Lục Minh Vũ ở Trần phủ chạy ra toan đi thật xa. Nhưng hắn chợt nhớ tới tình hình Chu phu nhân tức Ngô Đình Hương do miệng Xuân Cúc xưng ra khiến hắn sinh lòng ngờ vực.

Lục Minh Vũ nghĩ lui nghĩ tới rồi quyết định đi điều tra.

Ngô Đình Hương dọn đến đây trước khi câu chuyện của hắn bị bại lộ. Hắn thấy cô gái này quyết không phải là kẻ đối đầu với hắn được.

Hắn lại nghĩ rằng giả tử Ngô Đình Hương hiểu những việc xảy ra ở Lạc Dương thì nàng đối với vụ Xuân Cúc bị cổ thuật nhất định phải xử trí một cách cẩn thận, quyết không mạo muội phá giải cho thị mà còn không hành động gì khác nữa.

Về điểm thứ hai theo nhận xét của Lục Minh Vũ thì nếu quả Ngô Đình Hương biết rõ sự tình ở Lạc Dương, tất nàng thông tri cho bọn A Liệt, Cao Thanh Vân lên vào Trần phủ để vây bắt hắn mới là hợp lý.

Vì thế hắn quyết đoán cô gái này không biết việc Lạc Dương nhưng hiểu cổ thuật.

Lục Minh Vũ nghĩ tới đây đột nhiên xúc động mãnh liệt, không nghĩ nhiều nữa muốn chạy vào phòng Ngô thị.

Chỉ trong nháy mắt, mắt đã ẩn vào một chỗ có thể nhìn rõ trong nhà.

Nguyên hắn nhìn thấy hai điểm đáng ngờ. Một là Lý Tuệ Tâm còn nhỏ tuổi quá, mới mười bảy mười tám là cùng. Điểm thứ hai là thiếu nữ xinh đẹp này không hiểu võ công, chỉ trong qua hành động cử chỉ đã nhận được ngay.

Lục Minh Vũ nghĩ thầm :

"Con tiểu tỳ Xuân Cúc đã nói chủ nhân của thị họ Chu. Chẳng lẽ thiếu nữ này là Chu phu nhân ? Nhưng xem ra thì dường như nàng còn là một vị thiên kim tiểu thư chưa xuất giá. Vả nếu nàng chưa hiểu võ công thì làm sao đã học được cách phá giải cổ thuật?" Lý Tuệ Tâm đứng trước gương bỏ những châu ngọc trang sức trên đầu, rồi cời búi tóc. Tóc nàng đen và dài xoắn xuống vai.

Tiếp theo cô cời bỏ áo ngoài, chỉ mặc tấm áo lót thêu hoa để hở cổ và cánh tay trắng như tuyết. Bây giờ cô mới lau phấn trên mặt đi. Hình tướng cô hoàn toàn biến đổi. Tuy cô là một thiếu nữ thanh xuân diễm lệ, mà đồng thời sức hấp dẫn về nữ

tính của cô càng làm rạo rức lòng người.

Lục Minh Vũ dần dần nổi lửa đục lộ ra khoé mắt. Hắn lẩm bẩm :

- Té ra nàng còn nhỏ tuổi mà đã xuất giá thành thiếu phụ. Vừa rồi nàng mặc quần áo dài ta lầm tưởng nàng còn thiếu nữ....

Lý Tuệ Tâm oằn oại cái lưng, ngả người xuống. Hai cánh tay cô dưới ánh đèn sáng càng lộ ra những nét khô gọt mê hồn.

Lục Minh Vũ chấn động tâm thần, không ngăn lửa đục, nghĩ thầm :

"Không ngờ nàng lại là một vưu vật thiên nhiên. Mình tới đây dòm ngó là một cử động không lầm...." Nên biết Lục Minh Vũ đã lăn lộn trong làng son phấn coi người quá nhiều, vì vậy mà những động tác, tính tình của đàn bà con gái hắn trông thấy là hiểu tới đặc chất của từng người.

Đại khái những kẻ đã đắm mình trong biển đục đều có bản lãnh này chẳng có chi là lạ.

Hắn nhảy đến dưới cửa sổ nhanh như chớp. Tay vừa đẩy cửa người đã nhẹ nhàng lọt vào phòng rồi. Hắn xoay tay khép cửa sổ.

Lý Tuệ Tâm trông thấy bóng người đàn ông ở trong gương đứng phía sau cô. Cô kinh ngạc trở mắt ra mà nhìn, nhưng không có vẻ luống cuống.

Lục Minh Vũ là một người đàn ông vào trạc tứ tuần, mặt mũi hồng hào, tướng mạo nghiêm trang, có tác phong một nhân sĩ. Hắn chỉ khác đời ở chỗ tia mắt rất mãnh liệt.

Lý Tuệ Tâm trở lại bình tĩnh, một tay che ngực, khề hừ một tiếng rồi hỏi :

- Trước nay các hạ vào đâu cũng quen thói không gõ cửa hay sao?

Lục Minh Vũ lấy làm thú vị vừa cười vừa hỏi lại :

- Cô nương gặp người nào cũng không hỏi tên bao giờ ư?

Lý Tuệ Tâm nở nụ cười rất hấp dẫn hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn cho biết cao danh ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cái đó cũng không nhất định. Có khi tại hạ nói cho cô nương biết nhiều quá, vượt qua cả tên thật. Có khi tại hạ không cho cô hay chút gì.

Lý Tuệ Tâm ngồi dậy, bây giờ cô không thể nhìn bóng đối phương trong gương, mà Lục Minh Vũ lại có thể nhìn trong gương thấy phía dưới áo lót của cô, da bụng cô trắng như tuyết khiến người ta phải lóa mắt.

Lý Tuệ Tâm xoay mình coi người đàn ông. Đột nhiên cô cảm thấy dường như hấn có luồng hấp lực khiến cô không tự chủ muốn chạy lại mà gieo mình vào lòng hấn.

Cô tự nhủ :

"Ta phải trấn tĩnh, không thì bị hấn kiềm chế. Hấn đã phát huy hấp lực và đó là một sức mạnh trước nay từng làm cho đàn bà con gái phải đầu hàng. Có lý đâu ta lại giống bọn phụ nhân dâm đãng, tự động hiến thân ?" Nguyên cô đã thảo luận với Ngô Đình Hương về vấn đề nghị lực của đàn ông. Cả hai người cùng đồng ý đi đến kết luận là bọn đàn ông rất hấp dẫn chia làm hai loại :

một hạng rất tốt và một hạng rất tồi bại.

Hạng thứ hai thì bất cứ đối với ai cũng làm như vậy. Thanh danh họ càng tàn tạ thì họ càng sành nghề câu gái. Hạng người này là những gã trai thông minh và nhiều thủ đoạn. Thế mà đàn bà con gái biết họ nổi tiếng về nghề này vẫn cứ tự tiện gần gũi họ. Đại khái chỉ vì các bà các cô muốn thử xem họ có chỗ nào khác thường mà lại trêu chọc được nhiều phụ nữ ? Đồng thời có người hy vọng hàng phục được họ, bắt họ làm một tên bày tôi trung thành dưới bóng quần hồng.

Nói tóm lại những đàn ông tồi bại có sức hấp dẫn chỉ để đánh vào nhược điểm

trong tâm lý phụ nữ.

Lý Tuệ Tâm một mặt tự cảnh cáo mình, nhưng một mặt vẫn di động hai gót tiến về phía Lục Minh Vũ.

Bộ pháp cùng kiểu cách của cô đã được huấn luyện đầy vẻ phong tình. Dĩ nhiên đây là Ngô Đình Hương chỉ điểm cho cô, bằng không dù cô có thông minh đến đâu cũng không sáng tạo ra được thái độ phong lưu lãng mạn.

Lục Minh Vũ nhìn cô mà nuốt người miếng, miệng lẩm bẫm :

- Nàng thật là một vưu vật hiếm có ở đời....

Nên biết hẳn coi người đã nhiều và hiểu sâu xa một người đàn bà phải cần một đoạn thời gian mới quen đường lối trắng hoa. Lý Tuệ Tâm là một cô gái xinh đẹp nhỏ tuổi, mà lại thành thuộc trong nghề này là một chuyện ít khi có được, trong đời hẳn mới thấy đây là một.

Vì vậy hẳn mừng thầm cho cuộc hạnh ngộ này. Tình Dục trong người rạo rực khắp chỗ, quên khuấy mình đến đây để làm gì ?

Lý Tuệ Tâm đã tới gần Lục Minh Vũ, trong thâm tâm cô cũng muốn gieo vào lòng hẳn để nếm thử mùi đời. Nhưng sau cùng bỗng nhiên cô dừng lại.

Lục Minh Vũ lộ vẻ kinh ngạc vì cử động đột ngột của Lý Tuệ Tâm ra ngoài sự tiên liệu của hẳn.

Lý Tuệ Tâm cảm thấy có chút tự thẹn vì cô chợt nhớ tới mình là người xử nữ ngọc trắng gương trong. Từ thuở nhỏ đến giờ chưa từng thử qua mùi quan hệ nam nữ. Đừng nói chung chạ chung gối với Lục Minh Vũ, mà ngay bước đầu ôm nhau hôn hít cũng đủ khiến cho cô phải lộ tẩy. Vì thế mà đến lúc tối hậu cô dừng lại không gieo mình vào lòng đối phương.

Lý Tuệ Tâm không nói gì, xoay mình đi thẳng tới góc nhà.

Lục Minh Vũ đưa mắt lướt theo thấy có tâm rèm buông rủ. Hiển nhiên là chỗ

phương tiện riêng biệt cho đàn bà. Hẳn hiểu như vậy bất giác tùm tùm cười rồi đảo mắt nhìn quanh khắp căn phòng.

Lý Tuệ Tâm ẩn vào sau rèm rồi có tiếng vén áo sột soạt.

Sau một lúc, Lục Minh Vũ chau mày ra chiều đã cảnh giác. Tiếp theo hẳn đảo cặp mắt sắc bén nhìn vào bức rèm. Hẳn giơ tay lên và đã vận động chân lực ra bàn tay.

Lục Minh Vũ võ công không phải tầm thường. Nếu hẳn vận toàn lực phóng chưởng cách không thì đừng nói người đứng ở sau rèm mà ngay bức tường cũng đến phải sạt một góc.

Bỗng hẳn cất tiếng gọi :

- Chu phu nhân ! Ra đây !

Tấm rèm lay động, đồng thời có tiếng ho hắng của thiếu nữ.

Lục Minh Vũ toan phóng chưởng đánh tới, nhưng nghe tiếng hắng đằng liền dừng lại. Hẳn lạnh lùng giục :

- Ra đi ! Không thì ta động thủ đó !

Sau tấm rèm, một tràng cười khanh khách vọng ra. Tiếng cười vừa dứt, thiếu nữ hỏi :

- Các hạ làm gì mà nóng nảy thế ?

Lục Minh Vũ nhăn tít cặp lông mày, vì hẳn cảm thấy khẩu âm này hơi khác với giọng nói của Lý Tuệ Tâm.

Nếu là lúc bình thời thì Lục Minh Vũ đã hạ độc thủ ngay, không ngần ngại gì nữa, nhưng hiện giờ lửa dục chưa tắt hẳn, nên tinh thần cảnh giác không sắc bén như khi tỉnh táo.

Hẳn ngần ngại chưa ra tay, cất tiếng hỏi :

- Phu nhân làm sao thế ? Vì lẽ gì đột nhiên sinh lòng kinh hãi ?

Hắn hỏi như vậy vì nghe thanh âm của đối phương hơi tỏ ra có ý khiếp sợ.

Người thiếu nữ sau bức rèm quả nhiên cực kỳ hồi hộp. Vì chiếu theo kế hoạch đã định trước thì bọn A Liệt, Cao Thanh Vân, bảy tám tay cao thủ hẳn nghe ám hiệu là lộ diện ngay, nhưng lúc này sao chẳng thấy động tĩnh gì ?

Cô kéo dài thời gian cho đến bây giờ đã kể cùng lực kiệt, chẳng còn cách nào kéo dài hơn được nữa.

Lục Minh Vũ thấy đối phương không trả lời liền nổi sát khí, lửa dục tắt ngấm. Hắn khễ đẩy chưởng phong ra.

Tấm rèm che ở góc nhà bay tung lên. Người thiếu nữ ở phía trong hãy còn đứng đó.

Lục Minh Vũ tuy là tay lão luyện giang hồ mà lúc này không khỏi sửng sốt.

Nguyên thiếu nữ không mặc áo lót hở hang mà lại mặc võ phục gọn gàng, tay cầm trường kiếm.

Cái đó còn chưa lạ lắm. Một điều khiến cho hắn kinh ngạc hơn nữa là thiếu nữ này chẳng phải là Lý Tuệ Tâm, một cô gái hấp dẫn, mà lại là nàng Âu Dương Tinh xinh đẹp.

Lục Minh Vũ đã thi triển cổ thuật vào người nàng, nên hắn rất quen thuộc.

Hắn vừa trông thấy tình trạng này đã nghĩ ngay đến phía sau Âu Dương Tinh nhất định có khuôn cửa ngầm. Thiếu nữ hấp dẫn vừa rồi tất theo cửa đó chuồn đi.

Tên lão ma cảnh giác vô cùng linh mãnh đã nghĩ ngay đến hai đường động thủ hay trốn chạy.

Chủ ý của hắn là trốn chạy, tuyệt đối không muốn động thủ.

Nhưng lúc hần quạt chường hất tấm rèm, tai đã nghe thấy ngoài cửa sổ cùng cửa lớn đều có tiếng động rất khẽ. Hiên nhiên đây đã có cuộc phòng thủ.

Thực ra hần hạ quyết tâm rất mau lẹ, muốn bắt ngay lấy thiếu nữ làm con tin để phá vòng vây mà ra. Nhưng hần chưa rõ bên ngoài chỉ có mấy người gia tướng của Âu Dương Tinh, không thì hần đã chạy trốn rồi, chẳng ngần ngại gì nữa.

Âu Dương Tinh tay trái rút lẹ một lưỡi trủy thủ. Cặp mắt đen như ngọc trợn lên nhìn chăm chặp vào đối phương, nàng cất giọng the thé hỏi :

- Lục Minh Vũ ! Người còn tính đến bước đường liều mạng của con khốn thú nữa chẳng ?

Lục Minh Vũ vận động chân lực toàn thân, bật lên tiếng cười âm trầm đáp :

- Người nói thế thì sai. Con khốn thú là người chứ không phải ta.

Hần là một nhân vật khét tiếng, nói câu này chẳng phải khoa trương.

Hai người chỉ cách nhau chừng bảy tám bước, Lục Minh Vũ có thể động thủ tới nơi. Dù Âu Dương Tinh muốn theo cửa ngầm chạy trốn, nhưng cũng phải chống nổi một đòn của hần mới có thể rút lui bình yên được.

Âu Dương Tinh cũng đã tính đến chuyện chịu đựng một đòn của đối phương rồi mới rút lui.

Nhưng hiện giờ nàng lâm vào tình thế rất nghi nan, không phải nàng sợ đòn đánh ác hiểm của Lục Minh Vũ mà là không có người ngăn cản nổi khi hần chạy trốn.

Nên biết hiện giờ A Liệt cùng Cao Thanh Vân và những tay cao thủ các phái lớn toàn bộ không ai ở đây. Trong nhà này chỉ có Âu Dương Tinh và ba tên gia tướng của nhà Âu Dương. Nếu chỉ có việc tự bảo vệ thì còn đủ năng lực, nhưng muốn khai chiến để buộc chân Lục Minh Vũ thì không đủ sức.

Tình thế Âu Dương Tinh hiện giờ khác trước, vì trước nàng chỉ cần giữ lấy mình.

Gặp trường hợp này nàng có thể nói rõ cho đối phương hay ở đây ngoài nàng chẳng có ai hết là Lục Minh Vũ chạy trốn nay.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đèn Tội Ác, Ma Vương Hết Kiếp

Trường hợp này Lục Minh Vũ nhất định không dám cự tuyệt vì ba người gia tướng của nhà Âu Dương cũng là những nhân vật nổi danh, quyết hẳn không dám dây vào.

Nhưng hiện giờ Âu Dương Tinh là tình nhân của A Liệt và rất có thể trở thành Tra phu nhân. Vậy mỗi huyết cừu của A Liệt chẳng khác gì mỗi cừu hận của chính nàng vậy.

Ai cũng biết phen này Lục Minh vũ còn trốn thoát thì mai hậu không hy vọng tìm thấy hẳn nữa.

Âu Dương Tinh dĩ nhiên hiểu rõ điểm này, vấn đề nan giải của nàng ngoài việc tránh một đòn ác liệt còn phải nghĩ cách ràng buộc đối phương.

Thực ra giữa Lục Minh Vũ và Âu Dương Tinh trong lòng đã tính toán cả rồi.

Lục Minh Vũ vận động công lực, tay trái phóng chưởng cách không đánh vào một cái. Chưởng thế vừa xô ra, chưởng phong rít lên cực kỳ mãnh liệt như xé tan bầu không khí.

Âu Dương Tinh cũng đồng thời phát động. Nàng phát hai tay áo, liệng một vật tới gần đối phương. Nàng thi triển môn võ học gia truyền ra chiêu Kim Sa Xạ Ảnh nghiêng mình xông tới.

Chưởng lực của Lục Minh Vũ nặng như núi, Âu Dương Tinh không có biện pháp nào chống đỡ được, nàng liền ý vào diệu quyết của môn võ gia truyền thi triển thân hình nhẹ nhàng xoay quanh như con rắn để tránh né.

Tuy nàng không bị chết về chưởng lực của đối phương, nhưng luồng lực đạo

cực kỳ mãnh liệt làm chấn động khí huyết nhộn nhạo cả lên, hô hấp cơ hồ tắc nghẽn.

Phát chưởng của Lục Minh Vũ đã vận dụng hết sức bình sinh, trong phần cương lại có phần nhu khiến Âu Dương Tinh không ra tay chống đỡ cũng không được. Mỗi khi nàng ra tay đều phải khéo léo đẩy luồng nl của đối phương trượt đi.

Sở dĩ cuộc diễn biến đưa đến tình thế này là vì Âu Dương Tinh đã vào chỗ sâu trong nhà không có cơ hội trốn tránh.

Lục Minh Vũ tay mặt cầm cây roi Ngân Khô Lôu toan tiếp tục tấn công, bỗng thấy trên mặt đất một luồng khói nhẹ năm sắc bốc lên ngăn cản đường đi.

Luồng khói nhẹ này dĩ nhiên do Âu Dương Tinh vừa phóng ra.

Nguyên nhà Âu Dương ở Ký Bắc nhờ có thủ đoạn kỳ bí cực độc mà nổi tiếng võ lâm. Vậy Âu Dương Tinh phóng ám khí kỳ dị một cách đột ngột cũng là chuyện thường.

Lục Minh Vũ mình mang tuyệt học lại được Quái Y Tề Duy Ngã giảng giải về y dược nên các thứ kịch độc hẳn cũng hiểu ít nhiều, mà hẳn lại là một tay nhân nại kinh người, chuyên tâm học hỏi.

Hắn thấy làn khói ngũ sắc bốc lên mà chẳng quan tâm là mấy. Giả tỷ ở nơi rộng rãi thì Âu Dương Tinh chưa định chạy trốn, hẳn đã xông tới.

Nhưng hiện giờ Âu Dương Tinh bí đường trốn chạy, hẳn cũng không vội vàng trong lúc nhất thời, chỉ vung tay quạt một cái cho luồng khói phong quét làn khói ngũ sắc tan đi.

Nguyên Âu Dương Tinh chỉ mong môn Đại Tỳ Yên truyền gia của nàng khiến cho đối phương phát sinh hiện tượng tê chôn, tuy nàng không thể nhân cơ hội này bắt hẳn được thì ít ra cũng làm cho công lực của hắn giảm đi phần lớn để nàng có thể chống chọi được một lúc.

Nên biết Đại Tỳ Yên không thuộc vào loại độc vật, công hiệu của nó chỉ khiến

cho đối phương tê dại dẫn đời mà thôi. Vì vậy mà người sở trường về môn chống cự chất độc, lại không có cách nào chống cự được tính chất kỳ dị của trạng thái này.

Công lực của Lục Minh Vũ rất ghê gớm dù bị trúng Đại Tỳ Yên hẳn vẫn có thể vận công tìm hãm và hành động được.

Mục đích của Âu Dương Tinh cũng chỉ mong kiểm chế phần nào khiến đối phương không thể phát huy đủ mười thành công lực đối phó với mình. Tóm lại nàng hy vọng chống đối cầm chừng được để chờ bọn A Liệt tới nơi.

Bỗng thấy Lục Minh Vũ rảo bước tiến lại. Miệng hẳn nở một nụ cười nham hiểm. Mắt hẳn chăm chú nhìn Âu Dương Tinh.

Nguyên Lục Minh Vũ là con quỷ háo sắc, cứ thấy gái là lòng hẳn lại băng khuân nghĩ ngợi.

Hắn thấy Âu Dương Tinh xinh đẹp lại lộ vẻ sợ sệt, dục niệm của hắn liền bị kích thích rất mạnh.

Dĩ nhiên trong tình thế này hắn chẳng làm gì được người thiếu nữ xinh đẹp, nhưng lòng hắn không khỏi khao khát, mắt chiếu ra những tia hàn quang ghê rợn.

Âu Dương Tinh lớn tiếng :

- Lục Minh Vũ ! Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

Lục Minh Vũ dừng lại lạnh lùng đáp :

- Hỏi gì ? Hiện giờ bất cứ là ai cũng chẳng có cách nào cứu cô được.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Người nói vậy là nghĩa làm sao?

Lục Minh Vũ đáp :

- Công lực của người kém ta xa quá. Nếu ta đánh một đòn toàn lực thì nhất định cô không chịu nổi. Vì vậy, mà bất cứ là ai cũng không dám sẵn vào một cách lỗ mãng để ngăn ta hạ độc thủ giết cô.

Âu Dương Tinh bồn chồn trong dạ vì chờ mãi chưa thấy bọn A Liệt tới, nàng không nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ, Lục Minh Vũ nhắc nhở, nàng thấy rất đúng lý nên không khỏi lộ vẻ khẩn trương.

Lục Minh Vũ lại nói :

- Ta cũng không giết cô một cách khinh xuất, trừ phi có kẻ khác bức bách ta. Ta còn muốn lợi dụng cô để trốn thoát một phen kiếp nạn.

Âu Dương Tinh cố ý làm bộ thản nhiên nói :

- Câu chuyện không phải dễ dàng thế đâu. Bây giờ ta hãy hỏi người một câu. Bữa trước người đã trốn ra khỏi trùng vi ở Lạc Dương mà sao chưa xa chạy cao bay, lại còn ẩn nấp quanh quẩn vùng Lạc Dương?

Lục Minh Vũ đáp :

- Vấn đề mấu chốt chẳng phải ở nơi gần hay xa. Giả tỷ ta không tự mình lộ liễu thì bọn người dễ gì mà tìm thấy được....

Giữa lúc ấy trên nóc nhà có tiếng động lạch cạch, dường như là tiếng người lật mái ngói.

Lục Minh Vũ cười lạt ngừng mặt nhìn lên góc nhà, miệng cất tiếng hỏi :

- Âu Dương Tinh ! Cô tưởng ta không thể phóng một chiêu mà giết được cô chẳng?

Âu Dương Tinh không trả lời. Nàng biết rõ tên ác ma này có thể làm được như vậy.

Tiếng động trên nóc nhà khiến cho Lục Minh Vũ vẫn phải quan tâm ngửa cổ

lên nhìn. Giả tử trên nóc đột nhiên khoét ra một lỗ thủng lớn đủ để một người nhảy xuống thì hẳn không cần nghĩ ngợi gì nữa, động thủ đánh chết Âu Dương Tinh ngay.

Âu Dương Tinh cũng không dám vọng động. Nàng biết nếu nhân lúc Lục Minh Vũ ngửa mặt trông lên nóc nhà mà chạy trốn là sao vào nguy kế của đối phương.

Nguyên cặp mắt của Lục Minh Vũ tuy nhìn đi chỗ khác, vẫn còn dư quang để giám thị nàng.

Chả thế mà khi họ chạy trên đường phố, nếu có người từ mé bên xông tới, hẳn vẫn phát giác và né tránh được, chứ không phải chỉ nhìn thấy sự vật ở phía trước.

Đối với những tay cao thủ võ lâm, năng lực này càng được huấn luyện rất cao minh. Vì vậy mà nhất cử nhất động của Âu Dương Tinh vẫn không qua được mắt Lục Minh Vũ.

Nếu nàng có cử động muốn chạy trốn thì Lục Minh Vũ chẳng những phát giác ra ngay, đồng thời hẳn còn nắm được lợi thế để bắt nàng.

Trường hợp nàng không chạy trốn, để hết tinh thần đối phó thì Lục Minh Vũ tuy có thể dùng sức mạnh muôn cân đánh một đòn trí tử, nhưng sử dụng năm ba chiêu để bắt sống nàng lại không thể được.

Chính Âu Dương Tinh cũng cảm thấy quái lạ, tự hỏi :

"Người trên nóc nhà là ai? Tại sao họ còn lách cách động mái ngói? Chẳng lẽ họ dám ở trên đó nhảy xuống?" Nàng không nhìn được cũng ngừng đầu nhìn lên.

Lục Minh Vũ mắt không rời nóc nhà, miệng cất tiếng lạnh lùng nói :

- Âu Dương Tinh ! Giả tử cô chịu hợp tác để cho ta trốn khỏi nơi đây thì ta cũng trả cho cô một giá xứng đáng.

Âu Dương Tinh bực mình đáp :

- Đừng rườm lời nữa ! Ai mà đi hợp tác với người?

Lục Minh Vũ nói :

- Nếu cô làm bận chân tay ta thì ta phải trả thù. Cô có hối cũng không kịp.

Âu Dương Tinh cơ hồ muốn tiếp thụ điều kiện của hắn vì trước tình thế này, nhất định cô bị hắn bắt hay hắn giết, người ngoài có muốn ra tay viện trợ, nhưng không tránh khỏi hiện trạng ném chuột sợ võ đờ, dù có sức cũng khó lòng thi thố được.

Nàng chưa trả lời, Lục Minh Vũ lại hỏi :

- Nếu cô không nắm lấy thời cơ, hành động quyết đoán, thì cũng chẳng khác gì bọn sơn phần thông thường.

Âu Dương Tinh nghĩ bụng :

"Công việc của ta là kéo dài thời gian để chờ bọn A Liệt tới đây rồi sau ta sẽ liều mạng khiến cho tên ác ma này không thoát được đại kiếp...." Nàng nghĩ tới đây bất giác run lên.

Từ thuở nhỏ tới giờ, nàng chưa từng có cảm giác về chuyện tử vong. Tuy nhiều khi gặp nguy hiểm nhưng bóng tử thần chỉ lơ mờ ở đằng xa chứ không hiển hiện rõ rệt ở trước mặt.

Ngoài ra ý nghĩ hy sinh tánh mạng khiến nàng rùng mình. Nàng là dòng dõi thế gia đã chịu nền giáo dục coi thân mình là quý. Dù phải hy sinh nhiều mạng người khác, cũng nên tự bảo toàn lấy mình.

Đằng này lại vì A Liệt mà nẩy ra ý nghĩ hy sinh tính mạng mình. Đối với nhà Âu Dương thì đây là quan niệm điên khùng.

Cho đến bây giờ mái ngói trên nóc nhà vẫn chưa mở ra một mảnh nào.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói :

- Âu Dương Tinh ! Ta không muốn giết người, nhưng nếu chẳng có cách nào bắt sống được người, thì ta đành phải hạ độc thủ hay ít ra là kéo lấy vốn cho khỏi bị thua thiệt. Hay hơn hết là người đừng kháng cự để ta khỏi đối với người một cách bất lịch sự.

Hắn nói câu này tỏ ra muốn động thủ ngay, khiến Âu Dương Tinh càng chấn động tâm thần.

Trong góc nhà thanh âm của Lý Tuệ Tâm bỗng cất lên :

- Âu Dương tử tử ! Tử tử đừng nghe lời quỷ quái của hắn. Bất luận bây giờ tử tử có chống đối hay không thì khi lọt vào tay hắn nhất định cũng bị Ô nhục, không còn nghi ngờ gì nữa....

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi. Nàng đang nhìn lên nóc nhà bỗng thu mục quan về để ngó cô. Nàng nghĩ thầm :

"Đáng lý Lý Tuệ Tâm phải trốn lánh cho xa, sao cô lại xuất hiện?" May mà thái độ kinh hãi của nàng có thể giải thích được là do phản ứng về câu nói sau cùng của Lý Tuệ Tâm.

Nên biết Lý Tuệ Tâm khác nàng ở chỗ chẳng nhiều thì ít nàng còn có sức kháng cự, mà Lý Tuệ Tâm thì dĩ nhiên hoàn toàn chập ép một bề. Cô mà lọt vào tay tên ác ma Lục Minh Vũ thì không còn cơ hội nào cứu vãn được. Mặt khác những người đến cứu cô cũng bị Lục Minh Vũ uy hiếp không làm gì được.

Âu Dương Tinh chỉ hy vọng Lý Tuệ Tâm trí cơ sớm chạy đi là hơn. Nếu không thể, Lục Minh Vũ đột nhiên nhảy xổ lại thì cô sẽ thành miếng thịt trong thớt.

Lý Tuệ Tâm chẳng những không rút lui, còn dũng dạc nói - Âu Dương tử tử ! Người ta sinh ra ai cũng một lần chết. Tử tử bất tất phải sợ hãi.

Lục Minh Vũ vẫn chăm chú nhìn lên nóc nhà, hiện giờ cũng chưa thấy động tĩnh gì. Hắn là con người giáo quyệt đa nghi, cho là đối phương đang bố trí kế hoạch khiến hắn chuyển mục quang ra nhìn Lý Tuệ Tâm, người trên nóc nhà mới

thừa cơ nhảy xuống.

Hắn lạnh lùng nói :

- Đừng nói càn nữa. Người là đứa con nít thì hiểu thế nào được ? Ta đây đường đường một vị Bang chúa, có lý đâu lại thất tín.

Lý Tuệ Tâm đáp ngay :

- Cứ theo hành vi mà bàn thì người đứng vào hạng gian ác thứ hai đời nay, ai mà tin được?

Lục Minh Vũ không khỏi ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao lại hàng thứ hai?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Vì kẻ ác bậc nhất đã nói sao là đúng như vậy. Khi gặp cơ hội họ còn giữ lòng trung liều mạng cho kẻ khác. Có thể mới hùng xưng hùng xưng bá trong thiên hạ hay cướp nước làm Vua. Tài trí hạng người này còn cao minh gấp trăm người và có hoài bão hơn đời. Như thế mới đáng là ác nhân bậc nhất. Còn người chỉ đáng xếp vào hạng nhì.

Lục Minh Vũ nói :

- Lý luận như người, bữa nay bản nhân mới nghe thấy là lần đầu.

Lý Tuệ Tâm còn muốn nói nữa, nhưng Âu Dương Tinh trong dạ bồn chồn, hận mình không thể lại tát cho cô một cái. Nàng toan ra hiệu, bỗng thấy cô lùi ra khỏi cửa ngâm, tiện tay kẹp bức rèm xuống che chỗ góc nhà đi.

Âu Dương Tinh thở phào một cái, nàng hết sức chú ý vào người Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ từ nãy giờ không lý gì tới nàng, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Là thiệt ! Người định liều mạng với ta chẳng ?

Nguyên Âu Dương Tinh nổi chí phấn đấu. Mặt nàng đầy sát khí muốn xông vào đối phương.

Nàng lạnh lùng đáp :

- Cô em vừa rồi nói rất đúng, con người ta ai cũng phải một lần chết. Ta há sợ người ư?

Nàng nhảy xổ lại. Cặp kiếm vọt ra hai đường kiếm quang đánh vào thượng bàn và trung bàn địch nhân.

Lục Minh Vũ đành phải dời mắt khỏi nóc nhà. Hắn vung cây Khô Lô Tiên một cái, kinh lực nặng như núi ào ạt xô ra.

Âu Dương Tinh đang nhảy tới thì bị luồng khí hất lùi lại. Nhưng nàng bay chệnh chệch rồi hạ xuống gần bên tấm rèm cửa.

Lòng nàng tính toán điều gì đã rõ hiển nhiên.

Lục Minh Vũ bật tiếng cười khẩy, vọt mình nhảy đến chặn đường tẩu thoát của Âu Dương Tinh. Nhưng động tác của hắn chậm một chút.

Âu Dương Tinh nhún mình một cái, người nàng đã lạng đến bên cửa.

Lúc này Lục Minh Vũ tuy còn có thể rượt theo nàng để ra tay công kích, nhưng sợ nàng có người tiếp ứng phản kích.

Lục Minh Vũ nghĩ như vậy, liền không rượt theo nữa, đứng sừng lại đảo mắt nhìn quanh.

Chỗ hắn vừa đứng còn thấy một lớp khói ngũ sắc cao hơn mặt đất chừng một thước. Không cần hỏi cũng biết luồng khói này là Đại Tỳ Yên của Âu Dương Tinh phóng ra. Lúc đầu khó đậm hơn đã bị Lục Minh Vũ dùng chưởng lực quét tan đi, nhưng làn dư Yên chưa hết, sau lại lơ lửng bốc lên.

Làn khói đó chính là ám hiệu để người trên nóc nhà động chạm mái ngói.

Người trên nóc nhà đã biết rõ thứ ám khí này tuyệt diệu.

Làn khói lạt rồi vẫn còn hiệu lực mạnh mẽ.

Vừa rồi Lục Minh Vũ bức bách Âu Dương Tinh phải lùi lại chỗ đó, người trên nóc nhà làm cho phát ra thanh âm kỳ dị khiến Lục Minh Vũ phải di chuyển sức chú ý nhìn lên nóc nhà mà chưa phát giác ra làn khói lạt.

Lục Minh Vũ không để ý đến làn khói lạt, lúc hấn nhảy vọt lên cảm thấy hai chân tê chồn liền hiểu ngay vụ này là thế nào.

Bây giờ hấn điều tra tình hình bốn mặt xem còn cách nào trốn thoát đại nạn được không?

Phản ứng của hấn thật mau lẹ, không để mất một giây lát.

Âu Dương Tinh thấy Lục Minh Vũ không dám sấn lại, nàng thở phào một cái vội lùi ra ngoài cửa.

Nàng biết Lý Tuệ Tâm đột nhiên rút lui được là nhờ có gia tướng chỉ điểm. Bây giờ không chừng cũng còn gia tướng trấn giữ.

Lục Minh Vũ mà chưa khôi phục lại như thường, nhất định không dám xông ra.

Âu Dương Tinh vừa lùi lại quả thấy một gia tướng là Âu Dương Vô Cự trấn giữ mé hữu ngoài cửa. Âu Dương Tinh nhảy lên nóc nhà thì trên đây cũng có Âu Dương Vô Trở coi chừng.

Nàng khẽ hỏi :

- Lý công tử chưa đến ư?

Âu Dương Vô Trở khẽ đáp :

- Nhất định bọn họ mắc mưu thanh Đông kích Tây của thằng cha này dẫn dụ đi nơi khác.

Âu Dương Tinh vội hỏi :

- Chừng nào thì hẳn khôi phục lại như cũ ?

Âu Dương Vô Trở đáp :

- Công lực hẳn cực kỳ thâm hậu, chắc khôi phục mau lắm....

Âu Dương Tinh chăm chú nhìn lão áo đen, nóng nảy hỏi gấp :

- Làm thế nào bây giờ ? Làm thế nào bây giờ ?

Âu Dương Vô Trở bỗng giơ tay lên ra hiệu cho nàng đừng nói. Lão nghiêng đầu chú ý lắng nghe động tĩnh. Lão lộ vẻ hân hoan nói :

- Đến rồi ! Bọn họ đến rồi !

Âu Dương Tinh biết lão chuyên nghề thính thị đã nói là không sai. Nàng vui sướng như mở cờ trong bụng.

Nháy mắt hai bóng người vọt vào trong viện. Tiếng gió rít lên vù vù.

Hai bóng người hạ mình xuống đất thì một người là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân, còn một người là Tra Tư Liệt.

Hai người chân vừa chấm đất, Âu Dương Vô Cự một tay ra hiệu mời vào nhà, một tay lão ra hiệu rút khí giới.

A Liệt chẳng nói năng gì vọt vào nhà như cơn gió thoảng.

Nguyên chàng đã luyện tuyệt nghệ này, không sợ tập kích, nên chẳng úy kỵ gì.

Lục Minh Vũ vừa thấy A Liệt xông vào, tuy hẳn từng trải qua nhiều phen sóng to gió cả mà đối với nhân vật đã đả bại Phong Càn, hẳn không khỏi run sợ, sắc mặt biến đổi.

A Liệt lớn tiếng quát :

- Này ! Coi chừng !

Bỗng thấy hào quang lấp lánh, bảo đao rút ra khỏi vỏ. Tiếng quát chưa dứt, thanh đao của chàng đã chém tới trước mặt Lục Minh Vũ.

A Liệt ra chiêu này cực kỳ uy mãnh, khiến cho bạn thân của chàng là Cao Thanh Vân cũng phải kinh ngạc, trợn mắt líu lưỡi hồi lâu.

Lục Minh Vũ không ngờ A Liệt vừa xông vào đã động thủ liền mà lại ra tay ghé gớm đến thế.

Nếu chàng nhân cừu hận mà nổi sát khí mãnh liệt thì lúc này tường chừng ba sông bốn biển cũng không đủ chỗ chứa mối cừu hận đó.

Ánh đao chụp xuống chém trúng vào cây Khô Lô Tiên ở trong tay Lục Minh Vũ, bật lên tiếng choảng rùng rợn.

Lục Minh Vũ loạng choạng lùi lại ba bước. Mắt hấn loé ra những tia hào quang hung dữ thâm độc.

Lạ Ở chỗ A Liệt chỉ đánh một chiêu rồi dừng tay. Chàng cầm đao trở vào mặt đối phương tựa hồ để uy hiếp hấn mà cũng giống như để hăm dọa.

Bỗng cây Khô Lô Tiên ở trong tay Lục Minh Vũ rớt xuống đất. Cao Thanh Vân và bọn Âu Dương Tinh bây giờ mới hiểu sở dĩ A Liệt dừng tay là vì một chiêu đó đã đánh đối phương trọng thương rồi.

Cao Thanh Vân cất bước vào nhà lớn tiếng hỏi :

- Lục Minh Vũ ! Người gây nên tội ác đã nhiều, dù có chết đến trăm lần cũng không quá đáng.

Vậy mà mắt người còn lộ vẻ oán hận. Người tường bữa nay là ngày mặt vận hãy còn quá sớm chăng?

Y qua lại ngó A Liệt thấy chàng lộ vẻ vô cùng phẫn nộ Y không khỏi sửng sốt

chẳng hiểu ra sao.

Cao Thanh Vân cho rằng Lục Minh Vũ bị trọng thương sắp chết đến nơi mà phần hận thì còn có lý. Còn A Liệt thì hẳn học điều chi? Chàng đuổi tới kịp thời, lại chính mình ra tay hạ sát kẻ thù thứ hai. Như vậy chàng đã hả giận hay ít ra cũng được giây phút khoan khoái mới phải?

Lục Minh Vũ hít mạnh một hơi chân khí. Người hẳn ngửa về phía sau nhưng có bức tường chắn lấy, nên vẫn giữ thế đứng.

Hắn hẳn học nói :

- Tra Tư Liệt ! Bàn về võ công thì bản nhân còn có thể quyết một trận sống mái với người.

Nhưng thanh đao của người về khí thế cũng như sát cơ thật là khủng khiếp, cổ kim hiếm có. Vì thế mà bản nhân tuy bị người đả thương, song trong lòng không phục. Người may gặp cơ hội này mới thi triển được chiêu đó....

Ý hẳn muốn nói không phải bị thương về võ công nên trong lòng phần hận.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới biết mình đoán sai. Té ra tên ma đầu này không còn cơ hội để tỷ đấu với A Liệt mà ôm mối bất bình.

A Liệt tức giận nói :

- Người mau xuống Diêm Vương mà than.

Lục Minh Vũ trợn mắt lên đáp :

- Tâm địa như người thì rồi đây cũng thành một ác sát tinh....

Hắn chợt nhớ tới trong trường hợp này thì các phái võ lâm có nghĩ ra thiên phương bách kế mưu cầu hòa bình chung quy vẫn thất bại. Bất giác hẳn lấy làm khoan khoái, ngửa mặt lên trời cười vang.

Cao Thanh Vân hiểu được ý câu nói của hắn không khỏi chau mày.

Tiếng cười của Lục Minh Vũ mỗi lúc một nhỏ đi.

Lúc này bọn Nhất Sơn đại sư, Phong Hỏa Song Kiếm, Bùì Khôn Lượng, Diêu Văn Thái, bảy tám người cũng đã tới nơi. Tiếng cười của Lục Minh Vũ vừa dứt, người hắn ngã xuống.

Quần hào thấy Hồn Thế Ma Vương chết rồi, trong lòng được cởi mở không bút nào tả xiết.

Cao Thanh Vân nói :

- Tư Liệt ! Hắn chết rồi !

A Liệt nghiêng răng đáp :

- Nhưng bọn A Tinh cũng bị tên ác ma hủy hoại rồi. Thật uất đến chết người....!

Cao Thanh Vân kinh hãi hỏi :

- Thật thế ư?

Âu Dương Tinh bên ngoài lớn tiếng hỏi :

- Tên ác ma đó chết rồi sao?

Tiếng nói chưa dứt, nàng đã nhảy vào bên A Liệt.

Hiển nhiên nàng chưa nghe câu nói của chàng.

Cao Thanh Vân đảo cặp mắt sắc bén nhìn thiếu nữ, cảm thấy có điều khác lạ, y chỉ lắc đầu quày quạ.

A Liệt không ngó đến Âu Dương Tinh, uất hận đáp :

- Hắn chết rồi.

Cao Thanh Vân cười ha hả nói :

- Tư Liệt ! Hiền đệ đừng hoang mang. Ta không hiểu hiền đệ nói câu vừa rồi là căn cứ vào đâu? Theo nhận xét của ta thì không có chuyện đó.

Y biết A Liệt tâm tình rất trầm trọng đến nỗi chàng không dám nhìn Âu Dương Tinh, nên y hỏi như vậy để thức tỉnh chàng yên tâm mà quan sát lại.

Bây giờ, A Liệt mới đưa mắt ngăm nhìn Âu Dương Tinh. Chàng thấy rõ Cao Thanh Vân lịch duyệt phong phú, nhãn lực hơn đời. Y đã nói vậy thì mười phần chắc đến chín phần là không sai.

Âu Dương Tinh không hiểu Cao Thanh Vân nói thế là nghĩa làm sao, nàng giương mắt lên nhìn người chết nằm dưới đất.

Lúc này bọn Nhất Sơn đại sư cũng tiến vào phòng.

Diêu Văn Thái ra chiều khâm phục nói :

- Tra công tử mới ra một đòn mà đánh chết được tên ác ma tội ngập trời, sức thần dũng này khiến cho võ lâm mở một trang sử mới.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Lúc Nguy Nan Gặp Vương Hồng Phạm

A Liệt ngó lại Âu Dương Tinh quả nhiên thấy nàng không có dáng đã gặp tai họa. Chàng cũng định thần lại nói mấy câu khiêm nhường.

Chàng nhân lúc mọi người kiểm tra thi thể Lục Minh Vũ, hỏi nàng :

- Cô nương có việc gì không?

Âu Dương Tinh đáp :

- Xuýt nữa tiểu muội bị hấn bức bách đến chết. Ai bảo không việc gì ?

A Liệt liền vặn hỏi :

- Nhưng cô không bị thương hại gì chứ ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên là không....

A Liệt thờ phào một cái, lên giọng trách móc :

- Nhưng lúc tại hạ đuổi tới nơi, cô nương lại nói....

Âu Dương Tinh ngắt lời :

- Tiểu muội bị hấn làm tình tội khổ sở mà thôi, không có chuyện gì đáng nói nữa.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rồi nói :

- Tại hạ xảy chuyện hiểu lầm âu cũng là một chuyện may. Nếu tại hạ không nóng giận thì nhát dao vừa rồi cũng không đạt được đến trình độ tối cao của nói. Cô nương nên biết người Hóa Huyết Môn của bọn ta ai cũng cầu khẩn đạt được chiêu đó. Tiêu Dao lão nhân kỳ vọng ở nơi ta, nay ta cảm thấy mình có thể tự hào.

Âu Dương Tinh nói :

- Tiểu muội đi coi Lý Tuệ Tâm....

Bao nhiêu người trong gian nhà này đều trong lòng khoan khoái, nhưng cách đây ngoài mười dặm ở hai nơi có hai người tâm tình khác xa với chốn này một trời một vực.

Trong hai người đó một là Ngô Đình Hương. Hiện nàng lâm vào tình trạng hoặc thất thân hoặc bị diệt vong. Cả hai trường hợp đều đáng bi thảm cho nàng.

Còn người nữa là Lý Ích. Sau khi gã chia tay Ngô Đình Hương lên xe ngựa ra đi trong bóng đêm đen tối. Tâm tình gã cực kỳ trầm trọng không bút nào tả xiết.

Gã biết rõ Ngô Đình Hương phải hy sinh để gã thoát khỏi hang cọp. Vụ này khiến tâm hồn gã như đeo một gánh nặng. Gã cho là mình nên ở lại cùng Ngô Đình Hương cùng chịu chung số kiếp mới phải.

Lý Ích lòng dạ rối bời, xuýt nữa đi lạc đường.

Bánh xe đụng vào khối đá đánh "sầm" một tiếng. Xe rung chuyển mạnh khiến gã bừng tỉnh lại. Gã định thần tạm thời kiểm chế nỗi phẫn uất trong lòng, để tìm phương hướng.

Lý Ích ở vùng này từ nhỏ đến lớn nên gã nhận ra ngay, liền cho xe chạy về phía gần nhất để đi tới đường lớn.

Ngoài ra gã còn biết trang viện của Tiên Như Mạnh ở bên kia rừng cây cách đây không xa mấy.

Lý Ích tuy đã dong xe chạy khá nhiều đường đất, nhưng chạy quanh chạy quẩn

vẫn chỉ cách trang viện của Tiền Như Mạnh chừng hơn một dặm.

Gã giơ tay lê gõ vào đầu tự nói một mình :

- Ta làm sao thế này? Ngày thường ta vẫn tự hào là kẻ tài trí mà bây giờ mới đụng phải một việc nan giải đã hoang mang thất thố. Ta cần phải bình tĩnh lại mới được.

Gã vừa trấn tĩnh tâm thần vừa giục ngựa tiến về phía trước, bụng nghĩ thầm :

- "Ngô Đình Hương hiện đã lọt vào tay Tiền Như Mạnh. Đối phương đã ý võ công ghê gớm để lấn áp kẻ khác. Ta chỉ còn có cách đi tìm người võ công cao thâm hơn mụ mới cứu được Ngô Đình Hương...."

Gã nghĩ ngay tới Cao Thanh Vân rồi không ngần ngại gì nữa, cho xe chạy gấp.

Lý Ích cho xe ngựa chạy xa chừng một tầm tên bắn, chuyển qua góc rừng chợt thấy bên đường có căn nhà tranh, ánh đèn trong nhà lọt ra ngoài.

Lúc này đêm đã sang canh ba, nếu người trong nhà chưa ngủ thì dĩ nhiên phải thắp đèn mới nhìn thấy sự vật. Nhưng nơi đây ở chốn hoang vu, sao lại có chuyện người ta chập vật đến nửa đêm còn có công tác ?

Nếu ở nơi thành thị thì nửa đêm còn đèn sáng là thường. Dù chẳng có công tác, nhưng người ngoài thành thị không quen chịu tối tăm, nên thường thắp đèn rất khuya.

Ở chốn hươg thôn mà thắp đèn khuya tất là có chuyện.

Lý Ích thấy ánh đèn trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng mình đang có việc gấp, gã không rảnh để truy cứu.

Cỗ xe ngựa lướt qua phía trước căn nhà tranh, bất giác gã liếc mắt nhìn vào thì thấy cánh cửa nửa khép nửa mở.

Mục quang gã nhìn trúng vào cái giường đặt giữa nhà. Trên giường có một

người nằm. Ngoài ra dường như không còn ai.

Lý Ích kinh ngạc tự hỏi :

- Người này ngủ rồi sao không tắt đèn mà cửa lại bỏ ngỏ để gió lạnh thổi vào? Hơn nữa giường thường kê ở góc nhà hay sát vách, vì lẽ gì cái giường này lại đưa ra giữa nhà ?

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì cỗ xe đã đi qua hơn trượng.

Bỗng có tiếng kêu bi ai từ trong nhà vọng ra.

Tuy gã đang nóng nảy vì việc gấp, nhưng tiếng rú bi ai dường như người mắc bệnh đến lúc đau khổ vô cùng.

Lý Ích là người dầy công tu dưỡng, lại từng đọc nhiều sách thánh hiền. Sách dạy rằng phải nghĩ đến cái đau khổ của người khác trước rồi hãy nghĩ tới vấn đề của mình.

Gã liền quay đầu lại lắng tai nghe thì quả nhiên trong căn nhà tranh, những tiếng rên la vọng lên từng hồi. Gã lập tức xuống xe tiến về phía căn nhà tranh, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Giả tỷ người này lâm trọng bệnh thì hay dở gì mình tiện có xe cũng phải đưa họ vào thành tìm thầy điều trị...." Gã đi tới trước cửa thấy chính giữa nhà đặt một cái giường cũ nát, trên giải manh chiếu rách, người nằm trên giường không cử động.

Lý Ích hô lên một tiếng vẫn không thấy người kia phản ứng, nhưng tiếng rên la vẫn không ngớt lọt vào tai.

Lý Ích tiến vào trong nhà, dừng bước lại, ngó người kia một cách kinh dị.

Nguyên gã vào nhà lập tức phát giác ra hai điều không hợp tình lý.

Điều thứ nhất là toàn thân người này từ đầu xuống đến gót chân kể cả môi

miệng đều chẳng có chỗ nào động đậy, thì tiếng rên la chẳng phải do người này phát ra.

Điểm thứ hai là người nằm trên giường mặc áo nho sinh. Y phục rất sạch sẽ và tề chỉnh.

Dường như đây lại là một bộ quần áo vừa mới thay đổi, chứ không phải mặc từ trước. Y có dáng người đang nằm ngủ trên giường.

Ngoài hai điểm trọng yếu này, Lý Ích còn thấy người nằm đó dáng điệu thanh tú tựa hồ không phải ở địa phương này.

Căn nhà quê kịch hủ lậu cũng là một lý do không hợp với chủ nhân của nó.

Bất giác Lý Ích tự hỏi :

- Hay là người này chết rồi nên mặc quần áo chỉnh tề để chuẩn bị nhập liệm ?

Nhưng ý kiến này lập tức bị lật đổ, vì trước ngực người nằm trên giường vẫn còn thoi thóp.

Hiển nhiên chẳng phải người chết.

Tiếng rên rí lúc cao lúc thấp, chọt gần chọt xa, quanh quẩn trong nhà.

Lý Ích định thần cất bước đến bên giường cúi xuống nhìn.

Gã thấy hai mái tóc người này đã đốm bạc, rồi không nhin được gã cất tiếng hỏi :

- Tiên sinh ngủ đấy ư?

Người trên giường không phản ứng, Lý Ích cũng không mong đối phương trả lời. Gã đưa tay lên sờ trán người kia thì thấy ôn độ bình thường chứ không lạnh toát như xác chết mà cũng không phát nóng như người mắc bệnh.

Lý Ích trong lòng phiền muộn. Gã chỉ mong người này không bị cấp bệnh để

khỏi mất thì giờ đưa đi điều trị. Bây giờ gã có thể lên xe ngựa vào thành ngay được.

Lúc gã xoay mình trở gót, người kia vẫn nằm yên không nhúc nhích. Nhưng gã vừa ra đến cửa liền phát giác một người đứng ngoài cửa lối.

Người này hai mái tóc đốm bạc, diện mạo thanh tú, đúng là người vừa nằm trên giường trong nhà.

Lý Ích không quay đầu lại, chấp tay nói :

- Tiên sinh đùa kiểu này kể cũng hơi kỳ.

Người đứng tuổi mặt mũi thanh tú cười hỏi lại :

- Phải chăng ông bạn tưởng người nằm trên giường chính là tại hạ ?

Hiển nhiên y ám thị Lý Ích mình không phải là người nằm trên giường.

Lý Ích nhẫn nại không quay đầu lại nhìn vào, đáp :

- Phải hay không cũng chẳng quan hệ gì. Hiện giờ tại hạ có việc gấp cần phải đi ngay. Sau này tiện dịp sẽ đến bái phỏng.

Nhưng đối phương vẫn chần chừ không có ý để Lý Ích ra đi. Y đứng yên không nhúc nhích, nét mặt vẫn mỉm cười.

Lý Ích trong lòng nóng nảy, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt. Những tiếng rên rỉ từ lúc người này xuất hiện tự nhiên đình lại.

Lý Ích chấp tay nói :

- Mong tiên sinh đừng làm lỡ thời giờ của tại hạ. Thực tình tại hạ đang có việc gấp lắm.

Người kia thủng thẳng tự giới thiệu :

- Tại hạ họ Vương tên gọi Hồng Phạm.

Lý Ích đành nói đưa đà :

- Té ra là Vương tiên sinh. Tại hạ tên gọi Lý Ích, gặp tiên sinh thật là may mắn.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Tại hạ thỉnh giáo Lý huynh một câu :

- Lý huynh có việc gấp trong mình, sao còn quanh vào đây?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ nghe tiếng rên xiết bi thảm, lại tưởng có người mắc bệnh, nên phải chạy vào xem sao mà thôi.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Lý huynh có hiểu y đạo ư?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ không hiểu, nhưng định đưa người mắc bệnh nếu có vào thành tìm thuốc điều trị thì tiện cả đôi đường.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Lý huynh làm thế chẳng lỡ việc của chính mình ư?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ tuy cũng có việc cực kỳ gấp rút, nhưng chẳng thể thấy người mắc bệnh nguy cấp mà điềm nhiên tọa thị. Tại hạ nói vậy chẳng hiểu Vương tiên sinh có tin lời chẳng ?

Vương Hồng Phạm gật đầu đáp :

- Chính tại hạ cũng đoán thế, sao lại không tin ?

Lý Ích vội nói :

- Đã vậy, tại hạ xin cáo từ để lên đường.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Lý huynh đừng nóng nảy. Đêm nay quyết không vào thành được !

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng tiên sinh định ngăn cản không cho tại hạ động thân ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Không phải thế ! Tại hạ chỉ nói là Lý huynh không về được đến Nghi Dương.

Lý Ích hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Vì Lý huynh quanh quẩn khu này mãi, tại hạ điều tra mới biết vấn đề là ở nơi
đôi ngựa....

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Đôi ngựa làm sao?

Nên biết nơi đây cách thành Nghi Dương khá xa, nếu đi chân thì mất rất nhiều
thì giờ, mà còn phải chờ đợi bọn Cao Thanh Vân cùng A Liệt tới nơi cũng mất công
lắm.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Hai con vật này đã được huấn luyện chỉ đi quanh quẩn bên tòa trang viện kia,
không chịu bỏ đi chỗ khác.

Lý Ích cả kinh nói :

- Nếu vậy tại hạ phải lên đường ngay và bỏ xe đi bộ....

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ biết Lý huynh ở Tiên gia trang ra đây. Tiên gia trang này là nói rất cổ quái, ít có người tốt, nên ban đầu tại hạ tưởng Lý huynh cũng cùng phe với họ....

Lý Ích ngắt lời :

- Không phải ! Tại hạ là kẻ bị hại, hiện giờ quyết chạy về thành....

Gã đột nhiên cảnh giác dừng lại không dám nói chuyện kêu cứu binh tới.

Vương Hồng Phạm nói :

- Lúc Lý huynh rời khỏi trang, tại hạ rất lấy làm kỳ nên vào trang coi xem rồi nghĩ rằng Lý huynh đã không phải người võ lâm thì nhất định không phải đi trốn, hướng chỉ lại ngồi trên xe ngựa, liền đoán ra do người ta sắp đặt để Lý huynh mắc bẫy. Khi Lý huynh phát giác ra không ổn bỏ xe đi bộ thì đã không kịp nữa. Người trong trang đuổi theo rất dễ dàng.

Lý Ích cả kinh nói :

- Tại hạ hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Tại hạ thấy trong sảnh đường nhà Tiên Như Mạnh có một thiếu phụ nhan sắc xinh đẹp. Y là người thế nào với Lý huynh ?

Lý Ích ngập ngừng đáp :

- Y là.... Hỡi ơi ! Câu chuyện khá dài một lời không hết. Tóm lại giữa tại hạ với y có mối tình cảm thân mật....

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Nhưng y lại tinh thông võ nghệ. Không hiểu vì lẽ gì Lý huynh đi đôi với y?

Lý Ích trầm ngâm một lúc hỏi lại :

- Chỗ ở của Vương tiên sinh rất gần Tiên gia trang. E rằng hai bên có mối tương quan với nhau. Có đúng thế không?

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Phải chăng Lý huynh tưởng tại hạ cùng phe với họ ?

Lý Ích lắc đầu hỏi :

- Tại hạ có cảm giác phản lại vì Vương tiên sinh không giống bọn họ chút nào....

Gã nhìn nét mặt đối phương tuấn tú và đầu tóc đã đốm bạc đã sinh lòng tin cậy được một phần y là người công chính.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Nói thực cho Lý huynh hay :

- Chẳng những tại hạ không cùng phe với họ mà còn là đối nghịch nữa. Tại hạ vẫn giám thị người đàn ông kia cùng đi với Tiên Như Mạnh, vì hắn là đệ nhất ác nhân ở thế gian.

Lý Ích thấy Vương Hồng Phạm có phong độ trang nghiêm cao quý, chẳng thể không tin lời y được. Gã nói theo :

- Người họ Trương đó chính tại hạ cũng cho là đệ nhất ác nhân.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ theo dõi hành tung hắn từ Lạc Dương. Lúc hắn đến đây gặp Tiên Như

Mạnh vì người hấn bị thương nên không có cách nào chống chọi được nên bị mù nhân cơ hội ám toán.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Kế về võ công, Tiên Như Mạnh tuy đã liệt vào hạng cao thủ võ lâm nhưng giả tử ác nhân không bị thương thì mù còn kém hấn xa lắm.

Lý Ích hỏi :

- Giả tử Vương tiên sinh lúc đó muốn bắt tên ác nhân kia liệu có được không?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên có thể được.

Lý Ích nói :

- Nếu Vương tiên sinh không giải thích được vì lý do gì mà không bắt hấn thì tại hạ không thể tin được.

Lý Ích chất vấn câu này thật là hợp tình hợp lý, vì Vương Hồng Phạm đã đối nghịch với Trương Quân, theo dõi hấn từ Lạc Dương mà khi đó Trương Quân lại bị thương không có sức đề kháng thì sao y không hạ thủ, lại để hấn lọt vào tay Tiên Như Mạnh? Vậy Vương Hồng Phạm không giải thích được thỏa mãn thì những câu y vừa nói hoàn toàn giả dối.

Wương Hồng Phạm cười đáp :

- Lý huynh hoài nghi là phải lắm. Tại hạ chưa biết những lời giải thích có làm cho Lý huynh thỏa mãn hay không, nhưng bất luận thế nào tại hạ cũng lấy hành động để chứng minh cho lập trường của mình. Tỷ như bây giờ tại hạ có thể đưa Lý huynh vào thành lập tức, còn nhanh chóng hơn ngồi xe.

Thái độ cùng cử chỉ của Vương Hồng Phạm tỏ ra chẳng những y là người có học vấn mà còn đầy vẻ tôn nghiêm khiến ai cũng tin chắc y không phải hạng người

tồi bại.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Giữa tại hạ và tên ác nhân thiên hạ vô song kia đứng trên lập trường một tà một chính không thể dung nhau, mà muốn diệt trừ hẳn đi. Nhưng còn người nữa cũng muốn giết hẳn để rửa mối huyết cừu bị giết cả nhà. Vì thế mà tại hạ lưu tính mạng hẳn lại và còn để hẳn đường thương lành mạnh khôi phục võ công đang quyết đấu với người kia.

Lý Ích bất giác trợn hai mắt lên hỏi :

- Nếu tiên sinh có thể nói họ tên cừu nhân của Trương Quân thì không chừng tại hạ....

Vương Hồng Phạm ngắt lời :

- Sao Lý huynh lại biết được ? Tại hạ nói cho Lý huynh hay cũng chẳng hề chi. Người đó họ Tra tên gọi Tư Liệt....

Lý Ích "ồ" lên một tiếng ngắt lời :

- Quả nhiên là Tra huynh....

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Sao Lý huynh cũng biết y?

Lý Ích ngần ngừ chưa quyết định có nên nói rõ cho đối phương biết hay không, vì bọn A Liệt hiện giờ đang hành động ở Nghi Dương, chẳng hiểu đã thành công chưa? Nếu gã tiết lộ có thể khiến Lục Minh Vũ biết tin thì tên ác ma này tất nhiên trốn chạy, làm cho bọn A Liệt phải mất công vô ích.

Rồi thấy phong độ đàng hoàng của Vương Hồng Phạm, gã nhận ra điểm này không thành vấn đề. Gã liền làm bộ như có điều khó nói.

Vương Hồng Phạm thấy Lý Ích trầm ngâm liền hỏi sang chuyện khác :

- Bất tất phải nhắc đến vì lẽ gì, Lý huynh nhận biết Tra công tử, tại hạ chỉ muốn biết có phải thiếu phụ Ở Tiên gia trang kia sắp gặp nguy hiểm? Nếu không thế thì Lý huynh vội về thành làm gì ?

Lý Ích nghĩ tới Ngô Đình Hương liền liên tưởng đến tình cảnh nàng bị Trương Quân dày xéo, bất giác gã lòng đau như cắt cơ hồ chịu không nổi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Coi vẻ mặt Lý huynh đủ biết y đang gặp cảnh nguy nan.

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Phải chăng Tiên Như Mạnh muốn giết y?

Lý Ích không trả lời vì đây cũng là một lý do có thể như vậy.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Mụ đàn bà đó thật là ghê gớm ! Tại hạ chẳng thà đối diện với một cường địch khác còn dễ chịu hơn động thủ với mụ.

Lý Ích nói :

- Chính mụ nói ra đã luyện thành Yểm Công có thể làm cho người ta ngán mà bị thất bại.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ biết rồi !

Y mỉm cười nói tiếp :

- Tuy tại hạ có thể đối phó với mụ, nhưng tại hạ đã nói trước động thủ là việc không hay, huống chi đối với người mà mình chán ghét.

Lý Ích ngạc nhiên nhìn Vương Hồng Phạm nói :

- Nghe khẩu khí Vương tiên sinh có vẻ con người tu đạo ưa thanh tĩnh. Điểm này đối với nhân vận hào hiệp giang hồ lại càng hiếm có....

Wương Hồng Phạm ngắt lời :

- Tại hạ nguyên là kẻ tu đạo, song vì chuyện đền ơn trả nghĩa mà phải tạm thời hòa mình cùng người trần tục.

Lý Ích bây giờ nhất quyết đem lòng tin tưởng vào đối phương. Gã nói :

- Vương tiên sinh ! Tại hạ đến Nghi Dương thật là chuyện gấp rút vì Tra Tư Liệt huynh ở trong thành, nhất định sẽ giúp tiểu đệ....

Wương Hồng Phạm ngạc nhiên hỏi :

- Y tới đây từ bao giờ ?

Lý Ích đáp :

- Y tới đây chưa đầy hai ngày.

Wương Hồng Phạm trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu y đã tới đây thì có thể vì tên ác nhân ở Tiền gia trang.

Lý Ích ngắt lời :

- Không phải đâu. Nghe nói ở Nghi Dương cũng còn một tên ác ma.

- Đó là Bang chúa Cái Bang tên gọi Lục Minh Vũ.

Lý Ích nói :

- Nếu Vương Tiên sinh chịu đưa tại hạ về thành thì ơn ấy xin kết cỏ ngậm vành.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Lý huynh cứ yên tâm. Tiền Như Mạnh không giết nàng đâu. Tên nàng là gì?

Lý Ích đáp :

- Nàng họ Ngô tên gọi Đình Hương, ngoại hiệu là Tử Y Ngọc Tiêu....

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ đóng cửa lâu ngày nên chưa nghe ai nói đến y.

Lý Ích nói :

- Mỗi nguy nan của nàng không những ở chỗ Tiền Như Mạnh định hạ sát mà đáng lo hơn nữa là Trương Quân toan cùng nàng....cùng nàng....

Gã đau lòng quá không nói hết lời được.

Vương Hồng Phạm nhìn gã ra vẻ đồng tình nhưng hiển nhiên chưa quyết định hành động thế nào. Y chờ Lý Ích tập trung chú ý lực lần nữa, rồi mới nói :

- Lý huynh phong tư anh tuấn, khí vũ hiên ngang, tại hạ tưởng nên tìm đường chính xuất thân, mưu thủ công danh cho mình mà gây nên sự việc hiển hách vì nước vì dân mới phải.

Lý Ích đáp :

- Lời giáo huấn của Vương tiên sinh rất đúng. Nhưng hiện giờ chưa thể bàn tới chuyện đó.

Nếu Ngô Đình Hương mà thất thân với ác nhân kia thì tại hạ....

Vương Hồng Phạm ngắt lời :

- Hay hơn hết là Lý huynh quyên y đi và từ nay cũng không nên qua lại với người võ lâm nữa.

Lý Ích ngàn ngữ đáp :

- Cái đó không phải chuyện dễ dàng.

Vương Hồng Phạm nói :

- Ngô Đình Hương đã là người võ lâm mà lại là tay từng trái thì dĩ nhiên không phải nội quyến của Lý huynh. Nếu đây là một đoạn duyên nghiệt thì nên nhân cơ hội này mà cắt đứt. Vụ này chưa chắc đã là điều bất lợi cho Lý huynh.

Lý Ích nói :

- Tại hạ chỉ mong tiên sinh đưa giúp tại hạ vào thành để báo cáo vụ này với Tra huynh.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu Tra công tử đang bận đối phó với Lục Minh Vũ thì e rằng y không rảnh để tới đây được.

Lý Ích đáp :

- Nhất định y sẽ có biện pháp.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Ngô Đình Hương có góp sức vào vụ này không?

Lý Ích đáp :

- Có rồi. Nàng phát giác ra Lục Minh Vũ mà chẳng tiếc thân vào vòng nguy hiểm tìm đến Lạc Dương báo tin cho Cao huynh.

Rồi gã giải thích thêm :

- Nguyên nàng là vợ Diêu Văn Thái, Chương môn phái Lạc Xuyên. Vì phu thê bất hòa mỗi người đi một ngã. Diêu Văn Thái giận nàng lỗi đạo phu nhân toan hại mạng nàng. Nhờ Cao Thanh Vân huynh giúp đỡ, Diêu Văn Thái tưởng nàng đã uống mạng rồi, vậy mà nàng cứ đến Lạc Dương là mạo hiểm vô cùng !...

Vương Hồng Phạm ngắt lời :

- Nếu vậy Ngô Đình Hương là một kỳ nữ tử biết trọng nghĩa quên mình.

Lý Ích nói :

- Giữa tại hạ với nàng tuy chưa có sự kề cận bằng thân thể, nhưng hình ảnh đã in sâu vào trong lòng. Hai người vì mối chân tình mà chống chọi với Yếm Công của Tiền Như Mạnh. Một đấng Trương Quân cũng nhờ lòng ham muốn đối với nàng mà chống được Yếm Công của mẹ. Ngô Đình Hương hiểu điều này mới quyết định hy sinh thân mình liều dụ Trương Quân bức bách Tiền Như Mạnh buông tha tại hạ....

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Vương Hồng Phạm Cứu Ngô Đình Hương

Lý Ích càng nói càng xúc động. Gã nắm tay lại hỏi :

- Bất luận thế nào, tại hạ cũng phải chiếu cố cho nàng. Nếu để nàng không chịu ô nhục mà phải uống mạng thì tại hạ liệu có thể sống một mình ở trên thế gian này được chăng ?

Wương Hồng Phạm nghe tới đây mới biết rõ mối quan hệ cực kỳ phức tạp giữa mấy người.

Nhưng y vẫn còn một điểm chưa rõ liền hỏi :

- Trước kia Ngô Đình Hương đã không giữa phụ đạo thì bây giờ nàng có gặp tình thế bất buộc mà phải thất thân tưởng chẳng có việc gì nghiêm trọng. Tại hạ tin rằng nàng không vì chuyện này mà tự hủy mình.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp ; - Theo lời Lý huynh thì vụ này mới là mối đau thương vô hạn. Nhưng Lý huynh từ nay nên phân ly nàng là xong.

Lý Ích muội đáp :

- Vương tiên sinh lầm rồi. Nàng đã chung tình với tại hạ thì chuyện thất thân không phải như ngày trước.... Hỡi ơi ! Tại hạ không biết nói thế nào cho phải, nhưng đã quan sát con mắt nàng thì biết rằng nàng đã quyết định liều mình tự tử....

Wương Hồng Phạm hỏi :

- Lý huynh đã nhận thấy điểm này thật ư?

Lý Ích đáp :

- Đúng thế ! Đáng tiếc vụ này không có cách nào chứng minh được !

Vương Hồng Phạm quay lại hú lên một tiếng. Hai bóng người nhảy vọt vào.

Hai người này là một nam một nữ. Người đàn ông áo quần xốc xếch ra kiểu một nho sĩ lưu lạc cuồng ngạo. Còn người đàn bà mắt phượng mày liễu, nước da trắng bóng. Tuy mục đã vào trác tử tuần nhưng hãy còn phong vân. Như vậy đủ biết hời thanh xuân mục có tấm dung nhan lay động lòng người.

Vương Hồng Phạm giới thiệu hai bên. Lý Ích mới biết hai người này là sư đệ và sư muội của y tên gọi là Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên.

Vương Hồng Phạm bảo hai người :

- Hai vị phụ trách đối phó với Tiền Như Mạnh. Yếm Công ghê gớm và tâm thuật độc ác của mục đều lợi hại, hai vị chớ coi thường.

Hà, Lý nghe xong lập tức hàng động, vọt mình đi biến vào trong bóng tối.

Lý Ích coi động tác mau lẹ của họ, tưởng chừng họ đã thương lượng kỹ càng từ trước. Nhưng thực ra họ chưa bàn bạc câu nào thì đủ tỏ những người này tâm ý đã cảm thông nhau.

Lý Ích liền tỉnh ngộ hiểu ngay Vương Hồng Phạm sơ dĩ sai khiến hai người là vì giữa cặp này đã nảy mối tình ái sâu xa có thể kháng cự được Yếm Công của Tiền Như Mạnh.

Vương Hồng Phạm nói :

- Bây giờ Lý huynh hãy đi theo tại hạ.

Y thò tay vào nách Lý Ích rồi không phí chút sức lực nào nhấc gã bổng lên khỏi mặt đất chạy như bay.

Trong bóng tối, Lý Ích chẳng nhìn rõ vật gì, chỉ nghe bên tai tiếng gió vù vù đủ biết tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Lý Ích bây giờ mới biết Vương Hồng Phạm nói đưa gã về thành nhanh hơn chạy ngựa không phải là chuyện giả dối.

Chớp mắt hai người đã dừng lại ở sau một dãy nhà. Vương Hồng Phạm dẫn gã đi quanh ra cửa trước khê đẩy một cái, cánh cửa mở ra liền.

Wương Hồng Phạm nói :

- Đây là nhà chứa rơm cỏ. Lý huynh hãy vào ẩn trong này. Lát nữa tại hạ sẽ đến kiểm.

Lý Ích hỏi :

- Phải chăng bây giờ Vương tiên sinh đi kiểm Trương Quân ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Đúng thế !

Lý Ích nói :

- Tại hạ muốn có mặt tại trường để được coi tiên sinh diệt trừ yêu quái, chủ trương chính nghĩa.

Wương Hồng Phạm đáp :

- Nếu có cơ hội, tại hạ sẽ đến dẫn Lý huynh đi. Bây giờ tại hạ cần đi trước để điều tra động tĩnh của đối phương.

Lý Ích kính cẩn thi lễ rồi bước vào trong nhà.

Wương Hồng Phạm trở gót đi ngay. Động tác của y coi rất ung dung mà tốc độ mau lẹ khôn tả. Y chợt ẩn chợt hiện. Nếu là người bình thường thì chẳng thể nào ngó thấy y chạy qua.

Giữa lúc Vương Hồng Phạm và Lý Ích đến Tiền gia trang, thì Ngô Đình Hương và Trương Quân đã ra khỏi đại sảnh.

Trương Quân dặt tay Ngô Đình Hương xuyên qua một tầng viện lạc tiến vào trong một gian thượng phòng.

Ngô Đình Hương đảo mắt nhìn quanh một lượt. Dưới ánh đèn sáng nàng nhận thấy các cần thiết gian phòng này tương đối lịch sự.

Nàng buồn rầu nghĩ thầm :

"Nếu đây chẳng phải là chỗ ta bị dầy xéo thì cũng là nơi ta bị uống mạng." Nhưng bất luận nàng thương tổn tâm thần cũng vậy, hay nàng quyết định tuần tiết cũng vậy, khi nàng vào phòng rồi liền cảm thấy thư thái hơn trước, tựa hồ được cất gánh nặng.

Tay trái Trương Quân ôm chặt tẩm lưng thon của Ngô Đình Hương kéo sát người nàng vào lòng.

Ngô Đình Hương cảm thấy lửa dục của đối phương cháy lên bùng bùng. Động tác của hã ngoài việc để cọ xát thân thể còn có ý để phòng nàng tự tử.

Nói một cách khác thì hiện giờ Ngô Đình Hương lâm vào tình trạng chỉ có đường riu riu tuân theo ý muốn của Trương Quân, ngoài ra không còn cách nào khác. Chẳng những nàng hết đường tẩu thoát mà muốn tự sát cũng không được.

Trương Quân lúc chú ý nhìn Ngô Đình Hương, mắt hã vọt ra những tia hàn quang đầy tình dục.

Hã nói :

- Ngô Đình Hương ! Nàng nhất định giúp ta chứ ?

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi lại :

- Giúp đỡ người ư?

Trương Quân đáp :

- Đúng thế !

Ngô Đình Hương hỏi :

- Tuy ta đã luyện võ công, nhưng ở trước mặt các người thì chút công phu nhỏ nhặt này hoàn toàn không vào đâu, ta còn giúp gì cho người được ?

Trương Quân đáp :

- Nàng còn có bản lĩnh mạnh hơn cả võ công. Đó là nhan sắc xinh đẹp và dáng điệu phong lưu....

Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Hiện giờ ta đã lọt vào tay người thì người muốn mổ sẻ hay làm gì tùy ý, chẳng lẽ ta còn phản kháng được chăng?

Trương Quân đáp :

- Nàng nói thế tuy đúng thật, nhưng nếu nàng không chịu hợp tác với ta thì cuộc hứng thú nhất định giảm đi rất nhiều....

Ngô Đình Hương nói :

- Cái đó đối với người chẳng phải là điều quan trọng. Bất quá người chỉ cần phát tiết tình dục vào mình ta. Theo ta nhận xét thì Tiên Như Mạnh tất đang quanh quẩn nơi đây để dòm ngó chúng ta. Dù người có giảm chút hứng thú cũng chẳng quan hệ gì.

Ở địa vị Ngô Đình Hương, nếu nàng chỉ mong thoát chết thì cứ để mặc cho tên đàn ông làm gì thì làm, chẳng cần kích động lòng dục của mình để nghinh tiếp đối phương. Bằng nàng quyết định tuấn tiết thì lại mong có cơ hội để tự tử. Biện pháp duy nhất của nàng là làm cho đối phương sơ hở một chút mới có cơ hội tự sát.

Vì thế Ngô Đình Hương giữ thái độ Ôn hòa, không xung đột đối phương.

Trương Quân nói :

- Nếu ta chỉ mong chiếm lấy mình nàng thì dĩ nhiên là một điều giản dị. Ta cứ xé quần áo nàng ra là thỏa mãn lòng dục....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chắc nàng cũng hiểu rằng lửa dục của ta đang bốc lên ngàn ngút. Đáng lẽ ta cử động ngay, nhưng ta phải kiềm chế tấm lòng rạo rức để nói chuyện với nàng.

Ngô Đình Hương cũng cảm thấy tình hình này có điều kỳ dị. Nàng không nhận được hỏi :

- Phải rồi ! Vậy mà sao ngươi chưa động thủ ?

Trương Quân đáp :

- Vì ta biết rõ nếu ta phát tiết dục hoa? vào người nàng thì sau khi liễu sự, lập tức ta lại bị Tiền Như Mạnh kiềm chế. Khi đó chẳng những ngươi khó lòng toàn mạng mà ta cũng không thoát khỏi đại kiếp.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Tiền Như Mạnh không ở gần đây, sao ngươi còn sợ mụ ?

Trương Quân đáp :

- Yếm Công của mụ dùng sức tâm linh làm chủ, còn thủ đoạn là phụ. Vì ta đã bị ám toán nên dù mụ Ở xa vẫn kiềm chế được. Hễ lửa dục của ta yên tĩnh lại là lập tức mụ đắc sách, kiềm chế ta trở lại ngay.

Ngô Đình Hương thở hổn hển nói :

- Té ra là thế. Ủa ! Ngươi ôm ta chặt quá !

Trương Quân khẽ nói ra một chút nói :

- Ta muốn rằng nàng hãy đem kinh nghiệm của mình phát huy sức quyến rũ đến tột độ để kích thích mãnh liệt lòng ham muốn của ta.

Ngô Đình Hương không trả lời ngay. Nàng chuyển động cặp mắt xinh đẹp ngăm ngúa người đàn ông sắp chiếm lấy thân mình. Nàng thấy hấn trán rộng, cặp lông mày giống hình thanh đao tỏ ra trí lực hơn đời mà là con người cực kỳ cả quyết. Mục quang hấn hung dữ mà không vẫn đục tiêu biểu cho võ công cao minh và tinh thần tập trung vào một việc gì. Cặp môi mông dính biểu hiện cho sự cơ mưu giáo quyết.

Nói tổng quát thì tướng mạo Trương Quân hơi xấu một chút, nhưng khí thế kiên trì, tư cách cương liệt. Những điểm này có thể khiến người ta lãng quên nét mặt xấu xa của hấn.

Nhất là lập trường phái nữ không nhất định chú trọng đến đàn ông xinh đẹp mà chỉ muốn có một đặc điểm nào đủ làm rung động trái tim là hay rồi.

Đột nhiên, Ngô Đình Hương cảm thấy không chán ghét hấn. Bất luận hấn là người tốt hay người xấu, nàng cũng nhận ra hấn là hạng đàn ông có lực lượng đảm đương đại sự.

Nàng tự nhủ :

- Nếu là ngày trước thì không chừng ta chịu đầu hàng hấn rồi, nhưng hiện giờ từ thân hình cho đến trái tim ta đã thuộc về người khác....

Nàng buông tiếng thở dài, rồi bao nhiêu nỗi đau khổ về thân thể, đường chạt vật về vận mệnh ào ào kéo đến, hiển hiện lên trong đầu óc nàng.

Trương Quân chấn động tâm thần hỏi :

- Nàng không chịu ửng lời ta chẳng ?

Ngô Đình Hương buồn rầu đáp :

- Xin lỗi các hạ. Tuy tiện thiệp rất ngưỡng mộ các hạ, nhưng bây giờ thì quá chậm mất rồi....

Trương Quân ngắt lời :

- Ta chỉ mong nàng hợp tác với ta một lần là chúng ta có thể đả bại mù đàn bà chán ghét kia.

Ngô Đình Hương nói :

- Tiện thiếp không làm gì được nữa rồi ! Trương Quân đáp :

- Nàng không phải là cô gái mới , tuổi. Chẳng lẽ còn có ảo tưởng về ái tình?

Ngô Đình Hương đáp :

- Đây chẳng phải là ảo tưởng, mà là mối tình rất chân thật.

Trương Quân nói :

- Nàng hãy nghĩ kỹ đi ! Có khi nàng nghĩ đến tuổi lớn, hoặc những điều hứng thú nào đó không tương hợp với gã, thêm vào ngày tháng thấy mặt nhau, mối tình đi vào chỗ phai lạt dần dần.

Khi ấy mối tình rục rở không trở lại với nàng nữa. Sao nàng không nghĩ đến đời người ngắn ngủi mà cùng nhau vui thú một phen.

Ngô Đình Hương đáp :

- Những cái hoan lạc tạm thời càng khiến cho người ta cảm thấy trống rỗng. Tiện thiếp không phải là người ham tìm cái đó.

Trương Quân nói :

- Được rồi ! Chúng ta hãy tính về đường lợi hại. Giả tỷ nàng không giúp ta thì người tình của nàng chung quy cũng chẳng đặng bình yên.

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiện thiếp chỉ biết làm cho hết sức, còn việc đời thành công hay không, cái đó khó mà nói trước được.

Trương Quân nói :

- Luận điệu này của nàng dường như không giống những điều nói trước. Ta hiểu rồi ! Nhất định nàng cho là gã đã tới nơi an toàn nên không còn vương váu gì nữa....

Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Y là một chàng thư sinh chắc Tiên Như Mạnh cũng chẳng tìm đến y gây sự làm quái gì.

Trương Quân nói :

- Đó lại là một chuyện khác. Theo chỗ ta biết thì Tiên Như Mạnh là con người mưu kế sâu xa, tính tình ác độc. Mụ không chịu buông tha Lý Ích đâu. Hơn nữa mụ có hai con ngựa rất hay đã được huấn luyện kỹ càng. Nếu người ngoài rong ruổi thì chúng chỉ đi vòng quanh trang trại này, đánh chết cũng không chịu đi xa. Vì thế mà Lý Ích hiện giờ nhất định còn quanh quẩn gần đây, Tiên Như Mạnh muốn bắt lúc nào cũng được.

Ngô Đình Hương giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

"Ta nghĩ rằng chàng về thành được thì đã có bọn Cao Thanh Vân giữ cho an toàn. Nếu chàng không về thành được thì tình thế lại khác hẳn.

Nàng cố làm vẻ thản nhiên hỏi :

- Theo lời các hạ thì những con vật kia khó huấn luyện lắm phải không?

Trương Quân khẽ giơ tay, nhắc bổng hai chân Ngô Đình Hương rời khỏi mặt đất. Hắn đi lại bên giường nói :

- Nếu nàng không tin thì ta cũng chẳng làm thế nào được....

Hắn đặt Ngô Đình Hương xuống giường. Nàng mềm nhũn nằm ngay xuống không cử động được, vì Trương Quân đã phong tỏa huyết đạo.

Trương Quân cúi xuống nhìn nàng, mắt chiếu ra những tia ham muốn mãnh liệt.
Hắn nói :

- Nếu nàng không hợp tác với ta thì sớm muộn gì vẫn chẳng khỏi mục ác phụ
kiềm chế, vì ta nhất quyết mục chẳng buông tha nàng.

Cho đến bây giờ, Ngô Đình Hương chưa có cơ hội nào tự sát, nên lương tâm
nàng không chút hối hận mà lòng nàng chỉ thể lương ảo não.

Trương Quân cúi xuống định hôn môi nàng. Hơi thở hắn phun vào mặt nàng,
nhưng khi môi vừa chạm tới, hắn đột nhiên dừng lại.

Ngô Đình Hương rất lấy làm kỳ, ngơ ngác nhìn Trương Quân.

Trương Quân khẽ nói ; - Có người nhảy đến dưới cửa sổ.

Ngô Đình Hương tính theo thời gian thì dù Lý Ích về thành không gặp trở ngại
gì, tìm ngay thấy bọn Cao Thanh Vân cũng chẳng tài nào bây giờ đã tới đây để giải
cứu nàng.

Vì thế nàng nghi hoặc, hỏi :

- Người đến đó là ai?

Trương Quân chỉ chờ phản ứng của nàng. Hắn thấy khóe mắt nàng lộ vẻ hoài
nghi thì đoán ngay người mới đến không phải cùng phe với nàng.

Hắn khẽ đáp :

- Người này cũng chẳng phải là Tiền Như Mạnh.

Ngô Đình Hương nói :

- Y cũng không phải là cao thủ của mục phái đến.

Trương Quân gật đầu. Hắn giữ chặt lấy môi miệng nàng, rồi mới đứng ngay
người lên làm bộ cởi áo. Hắn nghĩ bụng :

"Nếu người tới đây cùng phe với Ngô Đình Hương mà thấy ta toan cởi áo lên giường tất hẳn phải xuất hiện ngay. Bỗng hẳn là người của Tiên Như Mạnh phải đến thì nhất định tạm thời chưa hành động. Hẳn còn đợi ta lên giường xong mới quay về báo cáo chứ không xuất hiện để quấy rối." Trương Quân cởi áo ngoài rồi, ngoài cửa sổ vẫn không có tiếng động. Hẳn lại bên bàn thổi tắt đèn đi.

Trong phòng tối đen, Trương Quân bước tới bên cửa sổ nhanh như quỷ mỵ. Hẳn lắng tai nghe, bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì, trong lòng lấy làm kinh dị.

Nên biết Trương Quân đã nghe thấy người đến hạ mình xuống phía dưới cửa sổ mà bây giờ hẳn lại gần như vậy thì dù đối phương nín thở, hẳn vẫn có thể nghe rõ tiếng tim đập, nhưng lại chẳng thấy gì.

Trương Quân trong lòng nghi hoặc quay đầu nhìn lại, bỗng giật nảy mình.

Nguyên trước giường Ngô Đình Hương đã có bóng người xuất hiện.

Trong bóng tối, Trương Quân chẳng những nhìn rõ đối phương, mà còn thấy cặp mắt trong sáng của họ đang nhìn hẳn. Bây giờ hẳn mới tỉnh ngộ biết người đến đây cố ý phát ra chút tiếng động ngoài cửa sổ dụ cho hẳn rời khỏi bên giường, rồi chuồng qua cửa sổ tiến vào phòng.

Tình thế lúc này đã rõ ràng, người kia đến đây để giúp Ngô Đình Hương.

Trương Quân không hoang mang chi hết, cười chạt hỏi :

- Cơ trí và võ công tôn giá, bản nhân đã nhận ra có đủ tư cách mở cuộc tỷ đấu nhưng chưa hiểu tôn giá là ai?

Lúc hẳn hỏi câu này, đồng thời nhìn kỹ đối phương, thấy hai món tóc mai đã đốm bạc, tướng mạo thanh tú, phong độ văn nhã và cũng ra con người thông tình đạt lý.

Người kia hỏi lại :

- Các hạ hãy báo họ tên trước được chăng ?

Trương Quân đáp :

- Bản nhân họ Trương. Tôn giá cứ kêu bằng Trương đại gia là được.

Người kia mỉm cười hỏi :

- Các hạ là ai mà huyênh hoang như vậy?

Trương Quân hỏi lại :

- Tôn giá là hạng người nào mà dám thiện tiện sẵn vào trong tư thất của người ta?

Người kia không trả lời, hỏi lại :

- Ngô Đình Hương là người thế nào với các hạ ?

Trương Quân "ồ" một tiếng, cũng hỏi theo :

- Nàng là người thế nào với tôn giá ?

Người kia hỏi :

- Mỗi quan hệ thế nào tạm thời chưa cho các hạ hay được. Có điều tại hạ tới đây là để bảo vệ cho y. Các hạ đã hiểu chưa?

Trương Quân đáp :

- Bản nhân chưa hiểu.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên điểm cách không.

Bỗng nghe luồng chỉ lực vọt ra đánh "vù" một tiếng như xé bầu không khí. Luồng chỉ lực này ghê gớm khiến người nghe phải kinh hãi.

Người kia phát tay áo một cái ngăn chặn luồng chỉ lực một cách rất ung dung, nhưng không có chuyện gì.

Trương Quân thấy công lực của đối phương tinh thâm mà không hiểu thủ pháp thuộc gia phái nào. Hắn chấn động tâm thần nói :

- Bản nhân biết rất nhiều tâm pháp bí mật của các gia phái trong thiên hạ, mà không nhận ra được lai lịch của tôn giá....

Lúc này chẳng những Trương Quân không biết đối phương là ai, mà cả Ngô Đình Hương cũng chưa hiểu rõ lai lịch người đến bảo vệ cho mình. Dù y có xưng tên là Vương Hồng Phạm nàng cũng không hiểu.

Wương Hồng Phạm lạnh lùng nói :

- Võ công của tại hạ so với võ lâm trong thiên hạ bất quá chỉ là ánh lửa lập lòe của con đom đóm. Các hạ đã tinh thông những tuyệt chiêu, bí học của các gia phái, thì dĩ nhiên không chú ý đến môn phái bé nhỏ của tại hạ.

Trương Quân bụng bảo dạ :

- Hắn nói cây này tựa hồ hợp lý nhưng tại không thông, vì nếu hắn ở một môn phái vô danh có thể ta chưa biết tới, nhưng võ công hắn đã đến trình độ thượng thặng thì dù là một gia phái nhỏ bé ít người, cũng đủ nổi tiếng, quyết chẳng phải ba hạng vô danh. Vậy hắn nói câu này dường như hợp lý mà thật ra không phải...." Trương Quân trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Tạm thời chúng ta hãy gác lại chuyện võ công không bàn đến vội. Bản nhân muốn hỏi tôn giá một câu :

Có phải tôn giá đến đây thực tình để bảo vệ cho Ngô Đình Hương?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Đúng thế !

Trương Quân hỏi :

- Tôn giá định đem nàng đi hay bảo vệ cho nàng ngay ở chỗ này?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ đưa y đi.

Trương Quân hỏi :

- Tôn giá đưa nàng đi đâu?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ đưa y đến gặp một người.

Trương Quân hỏi :

- Người đó ở đâu?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm.

Trương Quân nói :

- Có thể bản nhân không cần biết điểm này. Vấn đề là ở chỗ Ngô Đình Hương có chịu theo tôn giá hay không?

Vương Hồng Phạm đột nhiên cảm thấy mình ở vào địa vị bất lợi, vì Ngô Đình Hương tuy bị Trương Quân chiếm lấy, nhưng chung quy nàng đã được hỗ trợ giúp đỡ Tiền Như Mạnh phải buông tha Lý Ích. Đồng thời chính nàng cũng thoát khỏi bàn tay mù ác ma. Do đó giữa Trương Quân và Ngô Đình Hương chẳng ít thì nhiều đã có mối liên quan hiểu nhau hơn là giữa nàng và Vương Hồng Phạm chưa từng quen biết.

Ngô Đình Hương chưa gặp mặt Vương Hồng Phạm lần nào thì dĩ nhiên nàng chẳng thể tin nhiệm y một cách dễ dàng. Nàng là người ở giữa có thể nghĩ rằng :

Vạn nhất Vương Hồng Phạm lại là một tên quỷ hiểm sắc thì làm thế nào?

Nếu nói Vương Hồng Phạm đã được Lý Ích nhờ đến đây giúp đỡ nàng thì trừ phi đưa ra chứng cứ nàng mới tin được, vì bất cứ ai cũng có thể nói như vậy.

Wương Hồng Phạm nghĩ tới những điểm này thật lấy làm khó khăn để Ngô Đình Hương chịu đi theo mình.

Bỗng nghe Trương Quân lại hỏi :

- Giữa Ngô Đình Hương và bản nhân hoặc giả có ý kiến xung đột, nhưng trên bản chất thì bản nhân với nàng là người cùng một trận tuyến. Bản nhân chỉ cần ưng thuận với nàng một điều là nàng quay lại giúp bản nhân ngay. Tôn giá có tin như vậy không?

Wương Hồng Phạm phải quyết định ngay để đối phó với vấn đề này. Y chẳng nghĩ nhiều cho một trí, chỉ đem sự thực nói ra để tùy nàng quyết định.

Trường hợp mà Ngô Đình Hương nhất quyết không tin Vương Hồng Phạm đứng về phe với Trương Quân để bị hãm làm nhục thì đó là nàng tự rước lấy tội nghiệt, không còn trách ai được nữa.

Thái độ của Vương Hồng Phạm là kết quả sau mấy chục năm tu đạo luyện khí. Bất cứ việc gì, y không giữ thái độ tiêu cực mà cũng không tỏ ra tích cực, chỉ biết hết sức hành động. Còn thành công hay không, y chẳng cần nghĩ tới. Nói một cách khác y có tinh thần "vô vĩ nhi vi".

Wương Hồng Phạm nghe Trương Quân hỏi vậy liền hững hờ đáp :

- Được rồi ! Chúng ta hỏi Ngô cô nương xem ý kiến của cô như thế nào?

Ngô Đình Hương dương cặp mắt nghi ngờ lên nhìn hai người. Mục lực của nàng tương đối kém sút, nên không thấy rõ thái độ của đối phương.

Wương Hồng Phạm lại hỏi :

- Ngô cô nương ! Cuộc đối thoại giữa bọn ta cô đã nghe rõ rồi, có đúng thế không?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiện thiệp nghe rõ cả rồi.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Nếu vậy cô nương nên quyết định đi, một là cô để tại hạ bảo vệ cho, hai là cô muốn tại hạ bỏ đi?

Ngô Đình Hương hỏi lại :

- Trước khi trả lời, tiện thiệp muốn đưa ra hai điều yêu cầu được chăng ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên là được. Cô nương có yêu cầu điều chi?

Ngô Đình Hương nói :

- Điều thứ nhất là thả đèn lên đã và cho tiện thiệp khôi phục tự do.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Vương Hồng Phạm Là Nhân Vật Thế Nào?

Wương Hồng Phạm nói :

- Có thể được !

Trương Quân không lên tiếng. Hãn chờ Vương Hồng Phạm thắp đèn lên rồi và sắp giải huyết đạo cho Ngô Đình Hương, mới cất tiếng hỏi :

- Tôn giá bằng cứ vào điều chi để ưng thuận lời thỉnh cầu của nàng ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Bản nhân đứng trên lập trường bảo vệ cho Ngô cô nương. Cô đã yêu cầu dĩ nhiên tại hạ ưng chịu mà giúp đỡ cho cô đạt được tâm nguyện, nên tại hạ ưng thuận liền. Ít ra tại hạ cũng tỏ thái độ đồng ý với cô.

Trương Quân xoay chuyển ý nghĩ trong lòng :

"Thằng cha này võ công cực kỳ tinh thâm, nếu ta ra mặt chống đối thì mình nhất định không thỏa mãn được tình dục. Giả sử ta có thể làm cho nàng không tin nhiệm hoặc trừ diệt hãn thì Ngô Đình Hương có bị cấm chế huyết đạo hay không nàng vẫn là miếng thịt trên cái thớt của ta...." Hãn phân tích như vậy thì việc giải khai huyết đạo Ngô Đình Hương chỉ có lợi chứ chẳng có hại gì. Hãn liền thân nhiên đáp :

- Chính bản nhân cũng đồng ý, bất quá bản nhân hỏi vậy để hiểu rõ ý tứ của tôn giá cho khỏi lầm lẫn mà thôi.

Hãn khoát tay ra hiệu cho đối phương lui ra.

Quả nhiên, Vương Hồng Phạm lùi lại đến bên bàn kê đèn cho sáng tỏ thêm.

Trương Quân vỗ vào người Ngô Đình Hương mấy cái. Lập tức nàng khôi phục được tự do.

Ngô Đình Hương ngồi dậy, nhờ ánh đèn sáng tỏ, nàng nhìn rõ thái độ hai người đàn ông.

Bây giờ nàng thấy rõ Vương Hồng Phạm là một hán tử đứng tuổi, ngôn ngữ cùn cừ chỉ đầy vẻ ôn nhu văn nhã. Vừa trông đã nhận ra ngay tuyệt đối y chẳng phải con người tồi bại.

Còn Trương Quân đại khái trong vòng từ ba chục đến bốn chục tuổi. Diện mạo hẳn có vẻ xấu xa quê mùa, nhưng là một hán tử kiên cường cả quyết.

Wương Hồng Phạm tiến gần thêm một chút hỏi :

- Cô nương còn điều yêu cầu gì nữa?

Ngô Đình Hương đáp :

- Tiện thiếp muốn hỏi các hạ mấy câu !

Wương Hồng Phạm nói :

- Xin cô nương hỏi đi !

Ngô Đình Hương hỏi :

- Các hạ chuẩn bị bảo vệ tiện thiếp về phương diện nào?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ đến đây cốt nhất là để bảo vệ danh tiết cho cô.

Cả Ngô Đình Hương lẫn Trương Quân đều không khỏi ngạc nhiên.

Trương Quân cười nói :

- Lão huynh ! Lão huynh đừng lầm lẫn. Hiện giờ nàng không còn danh phâ/người quản thúc về điểm này.

Vương Hồng Phạm nhìn Ngô Đình Hương hỏi :

- Hẳn nói vậy có đúng không?

Ngô Đình Hương đáp :

- Đúng thế !

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Vậy làm sao Lý Ích lại nói với tại hạ là y có điều hối hận với Ngô cô nương, y cần phải liều mạng để bảo toàn danh tiết cho cô?

Ngô Đình Hương không khỏi ngẩn người. Lòng nàng nổi lên mối tri kỷ sâu xa. Nàng lẩm nhẩm :

- Té ra chàng đã hiểu rõ tâm ý của ta. Nếu vậy ta có phải chết vì chàng cũng đáng lắm.

Trương Quân nói :

- Lý Ích nghĩ thế nào là chuyện riêng cá nhân của gã. Nhưng trên sự thực nàng không cần bảo toàn trinh tiết vì gã nữa.

Vương Hồng Phạm lạnh lùng nói :

- Cái đó còn phải nghe ý tứ của Ngô cô nương. Nếu cô nguyện ý toàn tiết với Lý Ích thì người khác phải tôn trọng ý kiến của cô, chẳng nên đem chuyện thực chất mà xâm phạm tới cô, vì làm thế thì có khác gì cưỡng gian một thiếu nữ ?

Rồi y quay lại hỏi Ngô Đình Hương :

- Ngô cô nương nghĩ sao? Có phải cô muốn thủ tiết với Lý Ích?

Ngô Đình Hương không ngần ngại gì đáp ngay :

- Phải rồi ! Tiện thiệp nguyện ý thủ tiết với chàng.

Trong mắt Trương Quân chiếu ra những tia hàn quang vừa phần nộ vừa ghen tức. Nhưng hắn kiềm chế được ngay. Ánh hung quang chỉ thoáng qua một cái rồi mất biến.

Vương Hồng Phạm nói :

- Đã vậy thì ông bạn đây không xâm phạm đến cô chẳng nói làm chi. Nếu ông bạn có điều vô lễ, tại hạ chẳng thể buông tha được.

Trương Quân hỏi :

- Ngô Đình Hương ! Người này có phải do Lý Ích mời đến không? Nàng đã gặp hắn bao giờ chưa?

Ngô Đình Hương tuy cảm thấy Vương Hồng Phạm là người tốt, nhưng vẫn thiếu bằng chứng xác thực. Nàng cũng muốn biết lai lịch y liền đáp :

- Tại hạ chưa từng gặp y lần nào.

Trương Quân nói ngay :

- Thế thì phải rồi ! Có thể hắn là một tên thủ hạ của Tiền Như Mạnh giả vờ đến đây giúp nàng bức bách ta phải chạy đi để Tiền Như Mạnh thừa cơ hội đối phó với ta....

Ngô Đình Hương ngắt lời :

- Quả nhiên có thể như vậy. Nhưng y không có vẻ con người tồi bại.

Trương Quân cười nói :

- Những kẻ đại gian ác trên đời thường khó mà trông nét mặt để xét đoán.

Ngô Đình Hương vốn người lịch thiệp phong phú, dĩ nhiên nàng hiểu đạo lý này, nên nàng lẳng lặng không nói gì.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ đã nghĩ tới làm cách nào để cô nương tin tưởng. Nhưng xin lỗi cô nương, tại hạ không thể đưa ra được chứng cứ nào hết, trừ khi cô nương đi theo tại hạ đến gặp Lý Ích là tự nhiên cô sẽ tin ngay.

Trương Quân nói :

- Ngô Đình Hương ! Nàng mà đi theo hẳn tất lọt vào tay Tiền Như Mạnh. Mặt khác, ta cũng nhất định theo ý nàng là quyết không xâm phạm đến nàng....

Vương Hồng Phạm ngắt lời :

- Nếu các hạ không định xâm phạm Ngô cô nương thì buông tha cho cô đi có phải hay hơn không?

Trương Quân đáp :

- Nhưng bản nhân cần nàng giúp đỡ để đối phó với Tiền Như Mạnh.

Ngô Đình Hương nói :

- Nếu Trương Quân hứa lời không xâm phạm đến tiện thiếp, thì tiện thiếp có nghĩa vụ phải giúp y.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nhưng tại hạ bỏ đi rồi, hẳn nuốt lời hứa thì cô đừng hối hận.

Trương Quân vội nói ngay :

- Ngô Đình Hương ! Nàng cứ yên lòng. Ta đâu phải là kẻ nói lời rồi lại ăn lời?

Nhất định hẳn là người của Tiên Như Mạnh rồi....

Ngoài cửa sổ đột nhiên nổi lên tràng cười. Tiếp theo có tiếng người nói :

- Ngô Đình Hương ! Người này không phải là thủ hạ của ta.

Tiếng nói vừa dứt đã thấy mấy người thắp đuốc lên. Bên ngoài viện cũng sáng rực Tiếng nói của Tiên Như Mạnh cách xa chừng bốn, năm trượng. Mọi người đều lấy làm kỳ, chẳng hiểu tại sao mù đứng xa như vậy mà tiếng nói nghe rõ như đứng ở trong nhà.

Trương Quân chạy ra cửa sổ trước tiên để dòm ngó.

Ngô Đình Hương cũng nhảy vọt đến bên cửa thò đầu nhìn ra ngoài.

Hai người cùng thấy Tiên Như Mạnh quả đứng cách xa đến bốn, năm trượng. Trong viện mười mấy tên tráng hán tay cầm đuốc chia nhau ra đứng bốn mặt.

Tiên Như Mạnh mái tóc búi cao lên để lộ gương mặt trắng trẻo. Đứng ở đằng xa mà ngó, mù hầy còn phong vân lắm.

Trương Quân lẩm bẩm :

- Lạ thiệt ! Chẳng lẽ mù đã luyện thành thuật Thính Âm ?

Hắn vừa dứt lời, Tiên Như Mạnh lắc đầu đáp :

- Tuy ta chưa luyện thuật Thính Âm, nhưng trong bọn thủ hạ của ta có người sở trường về thuật đó, nên ta đứng ở đây đã được y nói hết cho ta biết các người trò chuyện gì với nhau.

Trương Quân nói :

- Té ra là thế. Thảo nào không ai biết mù tới đây. Mù nên nhớ Yếm Công của mù tuy là một đại kỳ thuật trong thiên hạ, nhưng chính nó khiến cho mù chẳng thể ẩn dấu hành tung được.

Tiền Như Mạnh lắc đầu nhắc lại :

- Ngô Đình Hương ! Người xuất hiện đột ngột này không phải là thủ hạ của ta. Ta phát thệ với người như vậy.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Theo ý mụ phải chăng muốn cho ta cùng đi với y?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Đúng thế ! Thủ hạ của ta vừa trở về báo cáo chỉ tìm thấy cỗ xe kia còn Lý công tử không hiểu đi đâu mất, chắc là người này đưa gã đi rồi.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Đa tạ phu nhân cho biết tin này, có điều tiện thiếp biết làm thế nào để có thể tin lời phu nhân được?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Đó là việc riêng của người, ta chỉ cần gọi được Trương Quân về.

Trương Quân lớn tiếng nói :

- Tiền Như Mạnh ! Mụ đừng quẫn dặt với ta nữa hay hơn.

Tiền Như Mạnh cười lạt đáp :

- Ta chỉ mong Ngô Đình Hương bỏ đi là ta quyết không buông tha người.

Ngô Đình Hương chau mày nhìn Trương Quân nói :

- Bây giờ người trốn lẹ đi, chắc bọn họ không thể đuổi kịp người được.

Trương Quân ra chiều chán nản đáp :

- Không được. Mụ đã hạ thủ vào người ta rồi, dù ta có chạy đến bên trời góc

biển cũng không thoát khỏi tay mù.

Vương Hồng Phạm hỏi xen vào :

- Mụ ghê gớm đến thế ư? Ta không tin như vậy.

Trương Quân đáp :

- Tôn giá thử coi sẽ biết.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ không thể đi được. Tại hạ mà ra đi thì các hạ lại sinh sự.

Trương Quân hậm hực hăng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Người tưởng ta không giết được người chăng ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Giả tỷ người nắm vững có thể làm được thì người đã hạ thủ rồi.

Trương Quân tức quá xẵng giọng nói :

- Người có hiểu cái đếch gì. Ta chỉ lo lúc tỷ đẩy với người thì mụ đàn bà khả ố kia xuất hiện đột ngột. Khi đó ta chẳng những không giết được người mà còn bị mụ kiềm chế ngay tức khắc.

Vương Hồng Phạm rất cao hứng hỏi :

- Người căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Trương Quân đáp :

- Ta và người mà xảy cuộc động thủ, bản lãnh người cũng là tay cao thủ hạng nhất, tất nhiên ta phải đem toàn lực đối phó với người. Trường hợp này khiến ta phải phân tâm, mụ sẽ nhân cơ hội đó để thi triển Yểm Công là ta bị kiềm chế.

Tuy hẳn không nói rõ phải phân tâm tức là không thể dùng dụng niệm để chế ngự Yểm Công của Tiền Như Mạnh, nhưng người nghe đều hiểu như vậy.

Tiền Như Mạnh cười khanh khách nói :

- A Trương ! Người dùng nguy hiểm vô ích. Giả tử Ngô Đình Hương không đi tất thị bị người đâm dục rồi cũng không thoát chết. Khi đó chẳng những người vẫn bị ta kiềm chế mà đồng thời còn để một người phải thác oan. Đối với ta, thị bị đâm nhục mà chết, ta cũng không vừa dạ.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giả tử thị đi theo người kia rời khỏi nơi đây thì hậu quả ra sao không cần phải nói nữa.

Trương Quân lớn tiếng hỏi :

- Đã thế thì hà tất ta phải đầu hàng ? Được lúc nào hay lúc ấy, bây giờ ta làm theo lời người há chẳng dại lắm ư?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Dĩ nhiên người lầm rồi. Đẳng nào người cũng bị ta kiềm chế thì sao người không nhận cơ hội này liên minh với ta? Ta sẽ giúp sức cho người một tay để giết con người đã cản trở hảo sự của người.

Trương Quân không nói gì nữa. Cặp mắt hắn dần dần chiếu ra những tia hung dữ.

Ngô Đình Hương kinh hãi vội nói :

- Trương Quân ! Người đừng để mụ lợi dụng.

Trương Quân lạnh lùng đáp :

- Nàng đã không chịu giúp ta thì ta đành đi giúp mụ vậy.

Vương Hồng Phạm xen vào :

- Tiên Như Mạnh đúng là người có bản lĩnh. Mụ chỉ nói hai ba câu đã khiến cho cục diện trở nên hỗn loạn.

Tiên Như Mạnh hỏi :

- Người là ai? Hãy báo danh đi !

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tạm thời tại hạ không tiện báo danh.

Tiên Như Mạnh hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Rồi phu nhân sẽ biết nguyên nhân.

Tiên Như Mạnh nói :

- Ta không tin được là người có thể địch nổi A Trương.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ địch nổi hay không thì lúc động thủ mới biết. Nhưng có một điều tại hạ cần nói trước cho phu nhân hay là Yếm Công của phu nhân có thể kiềm chế bất cứ ai trong thiên hạ thì được, nhưng đối với tại hạ, nó hoàn toàn vô dụng.

Tiên Như Mạnh hỏi :

- Ủa ! Có chuyện đó ư?

Mụ tiến mau lại gần cửa sổ nhìn vào trong phòng. Lập tức Ngô Đình Hương và Trương Quân cảm thấy toàn thân khó chịu, trong lòng nhộn nhạo muốn buồn nôn.

Vương Hồng Phạm vẻ mặt vẫn thản nhiên, dường như không cảm thấy điều chi chán ghét.

Tiền Như Mạnh đột nhiên phát giác ra người này có một luồng khí thanh linh toát ra. Thái độ ung dung của y khiến Yếm Công của mục bị giảm bớt rất nhiều uy lực một cách vô hình.

Trong lòng kinh hãi, mục biết Vương Hồng Phạm nói vậy không phải là lời hăm dọa vô căn cứ.

Mục lạnh lùng nói :

- Tuy người có chút đạo hạnh, nhưng nếu người cùng A Trương động thủ, không giữ vững tâm thần được là nhất định bị ta thừa cơ kiềm chế.

Vương Hồng Phạm cười đáp :

- Phu nhân nói sai rồi. Khi đó người bị kiềm chế là Trương Quân chứ không phải tại hạ.

Trương Quân chấn động tâm thần hỏi :

- Vị lão huynh này đã có bản lĩnh như vậy sao còn chưa ra tay giết con ác phụ kia để trừ hại cho thế gian ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tôn giá nói câu này để tại hạ suy nghĩ xem sao đã....

Trương Quân lại nói tiếp :

- Nếu quả lão huynh đánh chết mục ác phụ này thì tại hạ xin phát thệ buông tha Ngô Đình Hương và từ đây vĩnh viễn không đặt chân đến đất Nghi Dương nữa.

Vương Hồng Phạm nói :

- Câu đó đáng để cho tại hạ suy nghĩ.

Ngô Đình Hương cũng nói theo :

- Trương Quân là nam tử hán, là đại trượng phu. Y đã nói ra có thể tin được.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Ngô cô nương cũng khuyên tại hạ giết chết Tiền Như Mạnh ư?

Ngô Đình Hương gật đầu đáp :

- Mụ là người đáng chán ghét như vậy mà lại chết về bàn tay các hạ thì tiện thiếp quyết không theo bè với mụ.

Tiền Như Mạnh thấy tình thế bất diệu. Mụ biết rằng kẻ địch dấu tên này có thể đối phó với mình trước. Mụ còn thấy Trương Quân cũng ra chiêu sợ sệt y thì đủ biết võ công y nhất định cao thâm khôn lường.

Mụ nói ngay :

- Nay ! Người đừng để chúng lợi dụng. Lời hứa của A Trương không tin được đâu.

Vương Hồng Phạm hờ hững hỏi :

- Sao phu nhân biết thế ?

Tiền Như Mạnh đáp :

- Vì trong mình hẳn có điều bí mật trọng đại, lão thân mà nói ra là tự nhiên người hiểu được vì sao chẳng thể tin lời hẳn.

Vương Hồng Phạm ngạc nhiên nói :

- Vậy phu nhân hãy cho tại hạ nghe.

Tiền Như Mạnh đáp :

- Được lắm ! Bản nhân nói cho người hay. Thực ra A Trương không phải họ Trương, mà hẳn họ Phong tên Càn.

Ngô Đình Hương run bắn người lên, tự nhủ :

- Trời ơi ! Té ra hẳn là sư huynh của Lục Minh Vũ và là người chân chính đứng sau màn để giết dây những kẻ gây đại loạn trong thiên hạ....

Phong Càn ngửa mặt lên trời, nổi tràng cười rộ nói :

- Tiền Như Mạnh ! Người đem vụ bí mật này tuyên bố ra ngoài tức là tự đào mã để chôn mình.

Ta nói thật cho mụ hay :

Cố nhiên ta bị Yểm Công của mụ kiềm chế, nhưng vụ bí mật này cũng là một nguyên nhân trói buộc chân tay ta. Nay mụ đã nói huých toẹt ra thì ta chẳng còn điều chi úy kỵ nữa, như vậy càng bắt buộc ta phải giết chết mụ cho lẹ.

Tiền Như Mạnh chấn động tâm thần vì mụ biết rõ võ công Phong Càn rất cao thâm. Nếu hẳn liều lĩnh để giết mụ thì nhất định là mụ phải chết.

Tuy mụ đã thi hành thủ đoạn, lúc động thủ mụ chiếm được rất nhiều tiện nghi, nhưng Phong Càn nguyên trong lòng có luồng lửa dục bốc lên mà vẫn hồi được liệt thể. Bây giờ hẳn chỉ cần đưa ra lực lượng tương đương là có thể giết được mụ.

Nhưng nét mặt mụ không lộ vẻ gì hoảng sợ mà còn kiêu hãnh lớn tiếng :

- Được lắm ! Người cứ thử đi coi.

Phong Càn hắng đặng một tiếng, xoay mình đi về phía cửa sổ.

Bước chân của hẳn lập tức phát ra một thứ tiết tấu rất ảo diệu. Tiết tấu này chẳng những chỉ nhằm vào đối tượng Tiền Như Mạnh mà nó còn bao trùm lên cả những người trong phòng là Vương Hồng Phạm và Ngô Đình Hương.

Tiết tấu là một tấm lưới vô hình, hễ người ở trong tấm lưới hành động gì là hẳn

biết ngay và phát sinh phản ứng.

Nhưng bên trong vẫn có điều phân biệt rất lớn :

Tỷ như mục tiêu đối tượng là Tiền Như Mạnh thì động tác của mụ đưa Phong Càn đến hai phản ứng :

Một là rượt theo, hai là xung kích.

Nói một cách khác thì Tiền Như Mạnh đối với hãn cũng có hai phản ứng :

một là trốn chạy, hai là ra đòn tấn công trước.

Tiết tấu này kỳ diệu ở chỗ làm cho Tiền Như Mạnh mất thế chủ động. Dù mụ tấn công trước, nhưng Phong Càn phản ứng lại nhanh hơn là mụ tấn công.

Nếu mụ trốn chạy thì tình tra/người không thay đổi. Lúc mụ cất bước, Phong Càn nhận được phản ứng rượt theo nhanh hơn và rút ngắn quãng cách dần lại.

Dĩ nhiên tiết tấu này chẳng phải là ai cũng phát hiện ra được mà chỉ những tay cao thủ hạng nhất mới cảm giác thấy.

Tiền Như Mạnh và Ngô Đình Hương đều là những tay cao thủ trong phái nữ, nên cũng cảm giác được tiết tấu của Phong Càn.

Ngô Đình Hương bất quá chỉ kinh ngạc mà thôi, nhưng Tiền Như Mạnh thì thật đau khổ. Trong thâm tâm mụ hiện ra cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Mụ vội la lên :

- Phong Càn ! Người mà lọt vào tay đối phương thì cũng chẳng tử tế gì đâu.

Phong Càn lạnh lùng đáp :

- Dĩ nhiên là khó chịu lắm, nhưng mụ chịu quả báo trước ta thì ta tưởng cũng là đủ vốn rồi.

Tiền Như Mạnh nói :

- Chúng ta vẫn còn có thể lập điều ước bất xâm phạm.

Phong Càn đáp :

- Không được rồi ! Mụ đã tiết lộ lai lịch ta, tức là điều bí mật này sẽ truyền bá ngay ra chốn giang hồ....

Tiền Như Mạnh ngắt lời :

- Người tưởng y không biết rõ gốc gác người ư?

Phong Càn hỏi lại :

- Làm sao mà y biết được ?

Hắn dừng bước lại, còn cách cửa sổ chỉ chừng bốn, năm thước. Bây giờ dù tiết tấu không còn nữa thì công lực ghê gớm của hắn cũng nắm chắc đuổi kịp Tiền Như Mạnh và dĩ nhiên hắn có thể bẻ gãy bất cứ cuộc tấn công nào của mụ.

Tiền Như Mạnh cũng hiểu nguy cơ chưa hết, mụ vội đáp :

- Ta xem chừng nhất định y biết rõ lai lịch người mới thân nhiên như không. Giả tử người hợp lực với ta, thêm vào bọn thủ hạ của ta nữa thì có thể chế phục được bọn y.

Phong Càn lắc đầu đáp :

- Tuy mụ nói có lý nhưng ta không muốn cùng về phe với mụ, vì mụ là kẻ đáng chán ghét nhất đời, ta chỉ hận mình không giết được mụ ngay cho hả dạ.

Tiền Như Mạnh vẫn chưa chịu bỏ. Mụ hỏi :

- Tuy người đắc sách được một lúc, nhưng rồi đi vào tình thế hai bên cùng chết chứ chẳng thoát nạn được đâu, thì tội gì mà người chịu như vậy?

Phong Càn bỗng hỏi sang chuyện khác :

- Tiên Như Mạnh ! Người này không sợ Yếm Công của mẹ thật ư?

Tiên Như Mạnh đáp :

- Đó là y nói như vậy.

Phong Càn hỏi :

- Mẹ bảo thật ta :

Y có sợ Yếm Công của mẹ không? Nếu mẹ gạt ta thì ta sẽ liên thủ với y, mẹ cũng không thắng được.

Tiên Như Mạnh hỏi :

- Tại sao vậy?

Phong Càn đáp :

- Vì lẽ ta ước lượng không trúng.

Tiên Như Mạnh nghe hẳn nói vậy không dám lừa gạt, vội đáp :

- Đường như y không nói dối.

Phong Càn thở dài. Hẳn không quay đầu lại, chỉ lớn tiếng hỏi :

- Phải chăng nhân huynh là một cao nhân dưới trướng Tiêu Dao?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Đúng thế. Bần đạo là Vương Hồng Phạm.

Phong Càn nói :

- Tại hạ đã được nghe danh tự của nhân huynh. Không trách nhân huynh cần

giữ bí mật.

Tiền Như Mạnh hỏi xen vào :

- Phong Càn ! Người có liên minh với ta không, hay người coi ta là cừu địch ?

Phong Càn đáp :

- Để ta còn nghe ý kiến của Vương huynh đây xem sao đã.

Tiền Như Mạnh hỏi :

- Tại sao tự người không có chủ ý ?

Phong Càn đáp :

- Giả tỷ y không muốn nhân lúc ta gặp nguy nan mà chiếm tiện nghi thì ta khỏi cần liên minh với mụ để tránh mọi sự phiền não.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tiêu Dao Nhất Kiếm Đã Thương Phong Càn

Tiền Như Mạnh giật mình kinh hãi hỏi :

- Các người đã là cừu địch với nhau. Y nói vậy mà người cũng tin ư?

Phong Càn đáp :

- Y là thủ đồ của Tiêu Dao lão nhân, đã nói thì còn sai sao được ?

Tiền Như Mạnh cũng đã nghe qua sự tích truyền kỳ về Tiêu Dao lão nhân. Bất giác mặt mày động tâm thần, nhìn chòng chọc vào mặt Vương Hồng Phạm.

Lại nghe Vương Hồng Phạm hỏi :

- Phong Càn ! Ta đi từ Lạc Dương theo người tới đây. Hành tung của người thế nào ta đều nắm hết trong tay. Vì thế mà người cùng Tiền Như Mạnh liên minh cũng vậy, đối nghịch cũng thế, đều tùy ý người. Ta không hứa hẹn với người điều chi hết.

Y nói vậy chẳng khác gì đã trả lời phương là nếu y muốn thừa cơ hạ thủ thì đã gặp nhiều cơ hội rồi, nhất là lúc Phong Càn chạy trốn trong mình đã bị thương, mà y muốn hạ thủ thật dễ như trở bàn tay.

Do đó có thể đoán ra Vương Hồng Phạm có ý lưu Phong Càn lại cho Tra Tư Liệt báo thù.

Phong Càn liền hạ quyết tâm, lạnh lùng nói :

- Tiền Như Mạnh ! Mụ đã nghe rõ chưa? Ta sắp động thủ đây.

Lúc hẳn nói câu này đã hết sức làm cho sát khí nổi lên. Làn khí âm hàn ào ạt xô ra.

Tiền Như Mạnh lùi sáu, bảy bước liền.

Phong Càn chuyển động thân hình rượt theo ra giữa sân mà đối phương vẫn còn giữ quãng cách chừng bốn năm thước. Hắn tiếp tục thúc đẩy làn sát khí lợi hại ào ạt xô tới địch nhân.

Bây giờ hẳn hy vọng đối phương không chịu nổi, sợ vỡ mật trốn chạy, khi đó hẳn sẽ thi triển sát thủ đánh mục một đòn chết tươi để giải trừ Yếm Công của mục vẫn kiếm chế hẳn ít lâu nay.

Nhưng Tiền Như Mạnh chẳng những không bỏ chạy mà còn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nguyên mục đã phát huyn toàn lực thi triển Yếm Công đặng đối phó với khí thế ghê gớm của Phong Càn.

Phong Càn trong lòng chán ngấy chỉ chực nôn ọe, hẳn muốn lập tức xoay mình bỏ chạy để xa lánh mục đàn bà đáng sợ này.

Sở dĩ hẳn không dám thi chiêu tấn công là vì cảm thấy Yếm Công của đối phương xô ra làm áp lực mãnh liệt phi thường. Do đó lúc hẳn phát chiêu không thể tập trung toàn bộ tâm trí được.

Trước tình trạng này, uy lực của chiêu thức so với bình thời giảm sút đến nửa phần. Hẳn tin là không thể đả bại được địch nhân.

Lúc này, Phong Càn đã cảm thấy Vương Hồng Phạm cùng Ngô Đình Hương bước qua cửa phòng đi ra ngoài.

Nhưng hai người này chỉ đứng bàng quan nhất định không giúp Tiền Như Mạnh, nên Phong Càn rất yên tâm, không lý gì đến họ.

Phong Càn cùng Tiền Như Mạnh tỷ đấu với nhau một hồi. Cả hai bên cùng cảm thấy sức lực kiệt quệ, tinh thần mỏi mệt. Dĩ nhiên không phải họ mất sức về thể lực, mà là tâm lý về cảm giác bị sa sút.

Phong Càn chỉ mong chạy trốn, tránh xa mù đàn bà này. Còn Tiền Như Mạnh thấy đối phương sát khí đằng đằng khó bề đương nổi cũng muốn bỏ chạy.

Giả tử hai bên ở vào thế quân bình thì cuộc chiến này dù có bị hao tổn tinh thần cũng khó bề phân cao thấp. Nhưng Phong Càn khí thế rất thịnh. Hãn thò tay rút khi giới ra mà lại là một thứ binh khí hình bàn tay ánh vàng chói lọi, kêu bằng Kim Ma Thủ.

Tiền Như Mạnh run bắn người, giơ song đao lên.

Mụ không hiểu tas khí thế của đối phương đột nhiên tăng gia làm cho Yếm Công của mình có phần giảm sút.

Phong Càn cũng không nghĩ đến đạo lý bên trong. Hãn đang phiền não khó chịu đột nhiên biến thành cừ hận mà phát ra luồng sát khí mãnh liệt.

Nguyên mỗi tâm tình của con người, cường độ vừa thù hận cũng chẳng kém gì cường độ về yêu đương mà còn mạnh hơn cả tình dục. Vì thế mỗi tình dục của Phong Càn đã biến thành cừ hận, thế lực càng tăng lên nhiều đè hãn Yếm Công của đối phương.

Phong Càn uất hận phát chiêu. Cây Kim Ma Thủ biết thành một bàn tay lớn loé kim quang và rít lên tiếng gió vù vù chụp xuống chỗ yếu hại trước ngực Tiền Như Mạnh.

Tiền Như Mạnh thấy đối phương phát chiêu biến hóa vô cùng, mụ không dám phản kích, chỉ múa tít song đao thành bức màn sáng để bảo vệ toàn thân.

Choang một tiếng ! Kim Ma thủ của Phong Càn chụp trúng vào làn đao quang hắt lùi đối phương hai bước, nhưng chưa xung phá được bức màn vô hình.

Phong Càn rú lên một tiếng khùng khiếp, liên tục ra tay tấn công gấp rút.

Ba tiếng choang choang vang lên mà bức màn đao quang của Tiền Như Mạnh vẫn dày đặc như trước. Có điều thân hình mụ bị hắt lùi lại mà thôi.

Ánh đao của mụ từ trước ngực phóng ra càng nhanh, mỗi lúc một dày thêm.

Thủ pháp này của mụ tuy rất là kỳ ảo, nhưng thủ nhiều mà công ít, rồi sau đưa tới cục diện bị động, chỉ còn cách đỡ đòn.

Vương Hồng Phạm coi tới đây, tùm tùm cười nói :

- Không ngờ "Đoạn Tình Đao Pháp" vẫn còn lưu truyền ở đời. Thảo nào trong lúc nhất thời, Phong Càn không làm gì được....

Ngô Đình Hương thấy Phong Càn không đánh vào chính diện mà chạy vòng quanh để tìm chỗ sơ hở, liền hỏi :

- Vương tiên sinh ! Phải chăng Phong Càn đã tự xưng là thiên hạ vô địch ? Vậy mà sao hãn không hạ được Tiền Như Mạnh?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Phong Càn vừa ra chiêu Cửu U Trảo Hồn là môn tuyệt học đời nay. Chỉ trong nháy mắt chụp liền chín lần. Kế về công lực của hãn thì đại khái trong thiên hạ ít người chịu đựng nổi chín chiêu thức của hãn.

Ngô Đình Hương nói :

- Nhưng....

Vương Hồng Phạm ngắt lời :

- Tại hạ đã nói với cô nương là Tiền Như Mạnh sử đến Đoạn Tình Đao Pháp rồi. Đao pháp này phối hợp với Yếm Công của mụ giàn thành một bức màn đao quang, e rằng trong thiên hạ không ai phá nổi....

Ngô Đình Hương càng nghe nói càng không hiểu lại hỏi :

- Nhưng rút cuộc ai lợi hại hơn ai mới được chứ ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Giả tử Phong Càn không bị ám toán trước kia thì bức bàn đao quang của mụ vẫn không ngăn cản nổi. Bây giờ thật khó mà biết được. Trừ phi hãn cũng trả bằng một giá tương đương.

Nguyên võ đạo đã đến chỗ tinh thâm rộng lớn liền bị ảnh hưởng của tâm thần mà phát sinh biến hóa. Vì thế, cũng là một môn quyền thuật mà mỗi người thi triển một khác. Ngay cùng một người thi triển một quyền pháp, nhưng cũng do thời gian, địa điểm, khí hậu, tâm tình, tùy từng trạng huống mà biến đổi, khiến cho uy lực quyền pháp phát sinh biến hoá.

Phong Càn là tay cao thủ tuyệt đỉnh, công lực thâm hậu, huấn luyện đến nơi, ít xảy ra trạng thái thất thường. Nhưng hiện giờ hãn đã bị trúng ám toán thành ra uy lực biến đổi. Vì thế mà lúc hãn ra tay coi bề ngoài người ta không nhận thấy chỗ biến hóa.

Ngô Đình Hương cũng là tay biết nhiều hiểu rộng. Dĩ nhiên nàng hiểu thấy vấn đề, liền "ồ" lên một tiếng, rồi chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Phong Càn đã thay đổi lối đánh. Hãn không dùng tuyệt chiêu Cửu U Trảo Hồn tấn công mãnh liệt nữa, mà thi triển thân pháp Tinh Phao Hoàn Trịch. Người hãn lúc vọt lên cao, lúc hạ xuống thấp do bốn mặt tám phương đánh vào.

Tốc độ di chuyển thân hình của Phong Càn mỗi lúc một mau lẹ hơn. Sau hãn ra chiêu nhanh đến nổi biến ra nhiều bóng người vây quanh Tiên Như Mạnh tấn công như bão táp.

Ngô Đình Hương hao dung thất sắc, nghĩ thầm :

"Võ công của Phong Càn quả nhiên đáng là thiên hạ đệ nhất. Giả tử Tiên Như Mạnh không nắm được tiên cơ thì chẳng thể chống nổi võ công kỳ tuyệt của hãn." Nàng tự biết giả tử mình xông vào trường mà đụng phải môn võ công biến ảo kỳ tuyệt của Phong Càn thì nàng nhất định không chống nổi mười chiêu đã bị hạ rồi.

Vương Hồng Phạm chăm rai nói :

- Môn võ của Phong Càn đây là Tam Thập Tam Thiên La, một tuyệt kỹ của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Ngày trước lão dùng tuyệt kỹ này khiến người thiên hạ không ai địch nổi. Xem chừng Phong Càn đã được chân truyền về tâm pháp của Sa Thiên Hoàn....

Tiền Như Mạnh vẫn thi triển Đoạn Tình Dao Pháp. Song đao của cụ đan thành một bức màn hộ thân rất nghiêm mật.

Thình thoảng, Kim Ma Thủ của Phong Càn lại đánh trúng đao quang bật lên những tiếng choang choảng.

Cuộc chiến kéo dài một lúc nữa, Phong Càn tuy vẫn chiếm thế công mà chưa thụ thập được Tiền Như Mạnh.

Ngô Đình Hương đứng coi trợn mắt há miệng. Bỗng nghe Vương Hồng Phạm nói :

- Sau khi Phong Càn bày xong tấm lưới Tam Thập Tam Thiên La thì Tiền Như Mạnh khó mà sống sót được.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Tại sao vậy?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Phong Càn tự biết mình có chỗ nhược điểm, mượn sự hiện diện của tại hạ mà sử trờ ruột đó ra. Khi hấn phát huy công phu đến tột độ thì chẳng khác gì mấy chục tấm lưới vây bọc, Tiền Như Mạnh chỉ lỡ tay một chiêu là bị Kim Ma Thủ của Phong Càn lóc ra như thủy ngân cả một lượt....

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đến nơi rồi ! Hấn sắp bày xong Thiên La Địa Võng. Cô nương nên biết những tầng la võng này là do công lực toàn thân của hấn tụ lại kết thành, coi tựa hồ hữu hình mà thực ra chỉ là một loại khí thể, nên khi Tiền Như Mạnh sơ hở một chút là

Kim Ma Thủ tràn vào được ngay. Nhưng bên đối phương cũng bị một đòn tương đương không kém.

Bây giờ Ngô Đình Hương mới hiểu chỗ ảo diệu bên trong. Nàng liền chú ý theo dõi. Bỗng thấy Vương Hồng Phạm nhảy xổ ra nhanh như điện chớp. Thân hình y lướt qua bóng Kim Ma Thủ dầy như đàn.

Bỗng thấy bóng người trong trượng đột nhiên phân khai.

Tiền Như Mạnh tựa hồ một cành khô bị hất ra bảy tám thước rớt xuống đất đánh "huych" một tiếng, không nhúc nhích được nữa.

Phong Càn vẫn đứng nguyên chỗ, lạnh lùng nhìn Vương Hồng Phạm.

Vương Hồng Phạm trong tay đã cầm một thanh nhuyễn kiếm nhỏ mà dài như sợi dây. Y cũng chú ý nhìn Phong Càn.

Hai bên đứng cách nhau chừng sáu thước vững như núi, thân hình không chuyển động chút nào.

Phong Càn trầm giọng hỏi :

- Vương Hồng Phạm ! Tại sao người lại cứu sống mẹ kia?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc. Tại hạ đã gặp mẹ tức là có cơ duyên nên phải cứu mạng cho mẹ.

Phong Càn hỏi :

- Mẹ này tội đáng chết lắm người có biết không?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dù tội ác của mẹ nặng như núi, nhưng hiện giờ mẹ không thể độc ác được nữa, thì còn ân hận nỗi gì ?

Phong Càn lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ đến lượt ngươi rồi phải không?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tiền Như Mạnh đã bị trọng thương tức là các hạ được giải trừ mọi kiềm chế. Các hạ lại không bị tổn thương đến chân nguyên. Như vậy bây giờ tại hạ có động thủ cũng chẳng thể bảo là thừa cơ lúc người ta gặp nguy nan mà uy hiếp. Có đúng thế không?

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười khàn khàn đáp :

- Ta chẳng thể không thừa nhận ngươi rất công bằng, không chiếm tiện nghi đối với ta. Nhưng ta tưởng ngươi nên nhường lại cho Tra Tư Liệt mới phải.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Nhưng vì tình thế bắt buộc mà phải động thủ. Nếu bữa nay lại buông tha các hạ thì vom trời bát ngát e rằng khó lòng tìm thấy được.

Phong Càn cười nhạt nói :

- Bản nhân mà định bỏ đi thì e rằng ngươi không ngăn cản nổi.

Vương Hồng Phạm đáp :

- Vậy các hạ hãy thử đi coi.

Vương Hồng Phạm nói bằng một giọng rất ung dung lễ độ, khiến cho Phong Càn đâm ra phấp phỏng, không dám hành động lỗ mãng.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Nếu quả các hạ quyết định cùng nhau tử đấu thì bản nhân phải dùng võ công của Tiêu Dao Môn để trừ hại cho đời. Đồng thời để người trên thế gian biết môn tuyệt nghệ Tam Thập Tam Thiên La của các hạ ghê gớm đến thế nào, Tiêu Dao

Nhất Kiếm của tệ môn cũng có chỗ cao minh khác thường.

Phong Càn hơi biến sắc. Hiển nhiên hẳn nghe Vương Hồng Phạm nói đến Tiêu Dao Nhất Kiếm đã sinh lòng khiếp sợ e dè.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm tiến lên một bước rồi dừng lại coi bộ rất ung dung nhàn nhã, như người tiêu dao tự tại, tuyệt không bận lòng vì một chút gì.

Tiêu Dao Nhất Kiếm là môn tuyệt kỹ, những người phong độ nhàn nhã thi triển mới cao thâm.

Ai mà rối loạn thì không thể luyện được môn kiếm thuật tuyệt thế này.

Phong Càn đột nhiên bước quanh ra mé hữu nhảy vọt lên đầu tường.

Động tác này của hắn không cần hỏi cũng biết là hắn đã quyết tâm trốn chạy.

Lập tức hai luồng kiếm quang nhanh như điện chớp từ trên không lướt xuống chém Phong Càn.

Hai luồng kiếm quang từ trên nóc nhà xuất hiện chém xuống, Phong Càn tuy chống đỡ, nhưng người hắn bị đẩy xuống sân.

Kiếm quang trên đầu tường thu lại. Hai người đã xuất hiện. Một người ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Còn một người là thiếu phụ trung niên rất xinh đẹp.

Phong Càn không kịp nhìn rõ xem ai vì chân hắn chưa chấm đất, Vương Hồng Phạm đã đánh tới. Luồng kiếm khí lấp lánh ánh ngân quang.

Phong Càn huy động Kim Ma Thủ phản kích một cách tàn độc.

Sau khi hai bên qua lại bảy, tám chiêu, Phong Càn cảm thấy có điều bất diệu. Tuy hắn là một nhân vật khét tiếng trần gian mà lúc này trong lòng xao xuyên, không sao kích thích được chí phấn đấu, vì thế mà nghệ thuật bị giảm sút.

Bây giờ Ngô Đình Hương mới hiểu Tiêu Dao Nhất Kiếm là một môn tuyệt nghệ, một thứ kiếm thuật vào hàng thượng thặng. Người sử tuyệt nghệ này đến trình

độ tối cao thì chẳng khác gì một vị tán tiên ở nhân gian, không dùng những thực vật của người đời.

Phong Càn phóng ra những chiêu Kim Ma Thủ cực kỳ ác liệt, nhưng gặp phải luồng thanh khí phát phơ của tiên nhân thì chẳng khác gì tuyết đọng bị ánh nóng thái dương chiếu vào làm cho tan rã mất biến.

Nàng tình ngộ nghĩ thầm :

"Té ra hai thứ tuyệt nghệ này ngấm ngấm có tính cách xung khắc. Thảo nào Phong Càn là một tay hung hãn ghê gớm lại mình mang công lực tuyệt thế mà mới nghe đến Tiêu Dao Nhất Kiếm đã sợ tái mặt." Nàng còn đang ngấm nghĩ thì thấy Vương Hồng Phạm cả người lẫn kiếm hợp làm một như làn ngân quang xoay chuyển trên không, lơ lửng chập chờn như một tiên nhân.

Phong Càn bị là ngân quang vây đánh khác nào con nhện xanh ở trong nhà đóng cửa kín nhào lui nhào tới mà không thấy đường thoát ra.

Hai tay đại cao thủ khai diễn cuộc đấu mới ngoài ba chục chiêu, tình thế hơn thua đã rõ rệt.

Ngô Đình Hương tâm thần dao động, mục quang lu mờ. Nàng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, hoài nghi những ảo ảnh trước mắt. Nàng tự hỏi :

- Ở nhân gian sao lại có người bay lượn trên không, chân không chấm đất ?

Đồng thời thủ pháp của Phong Càn cực kỳ ảo diệu, thường khi chỉ khê cái chết chùng sọt tóc mà hãn thoát được. Tình trạng này khiến nàng tưởng chừng mình đang đứng ở trong rừng núi âm u, mắt không nhìn rõ.

Đôi năm nữ trung niên đứng trên đầu tường, chống kiếm quan chiến. Vừa rồi hai người đã liên thủ phát huy một chiêu nhanh như điện chớp mà uy thế mãnh liệt long trời lở đất.

Ngô Đình Hương tuy vẫn nhớ đến hai tay cao thủ mà nàng chưa biết là ai, nhưng chiến cuộc ngoài không trường đang kịch liệt đến độ thần sầu quỷ khốc. Mắt

nàng không lúc nào rảnh để ngó lại hai người kia.

Bỗng thấy Phong Càn quát lên một tiếng thật to. Cây Kim Ma Thủ quét ngang bổ dọc đánh liền ba chiêu. Tiếp theo hấn rên lên một tiếng.

Vương Hồng Phạm nhẹ nhàng hạ mình xuống đất. Thanh nhuyễn kiếm sáng nhưng vàng chệnh chếch đưa ra đề lên khí giới của địch nhân.

Từ lúc hai người gây cuộc chiến đấu, đây là lần thứ nhất binh khí giao nhau. Hai người đứng đối diện nhìn nhau.

Hiển nhiên Phong Càn đã dùng hết sức bình sinh mới gây nên cục diện này. Ngô Đình Hương chấn động tâm thần nghĩ bụng :

"Thằng cha này không khác gì ma quỷ, khiến người ta chẳng có cách nào ước lượng được năng lực của hắn...." Lại thấy Vương Hồng Phạm ung dung mỉm cười hỏi :

- Phong Càn ! Chẳng lẽ các hạ còn muốn đầu một nơi mình một nẻo mới chịu can tâm ?

Phong Càn hăng đảng một tiếng hỏi lại :

- Người có chịu nhường ta để coi lại hai người đứng trên tường xem là ai không?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Các hạ coi đi !

Y không thu thế kiếm về, nhưng Phong Càn đã cảm thấy áp lực giảm đi nhiều. Đồng thời hấn được đối phương ưng thuận biết là y chẳng thêm thừa cơ biến chiêu để công kích. Hấn liền chuyển động mục quang ngó lên đầu tường.

Phong Càn ngấm nghĩa hồi lâu rồi nói :

- Ta chưa từng gặp qua bọn họ.

Vương Hồng Phạm nói :

- Sư đệ và sư muội của tại hạ gọi là Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên.

Phong Càn sững sốt hỏi :

- Người còn bao nhiêu sư huynh, sư muội?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ còn một người sư đệ, nhưng y thành tâm hiếu đạo, không dính vào việc trần thế.

Phong Càn ngửa mặt lên trời thái độ nói :

- Ta chịu thua rồi.

Hắn buông tay cho khí giới rớt xuống đất bật lên những tiếng keng keng.

Vương Hồng Phạm kiểm thế rung lên một cái như con ngân xà chuyển động, nhanh đến nỗi mắt người cơ hồ nhìn không rõ, nó đã đâm trúng ngực Phong Càn.

Nhưng Vương Hồng Phạm chỉ để mũi kiếm điểm trúng vào trước ngực đối phương, tựa hồ cả lẫn áo ngoài cũng chưa thủng.

Phong Càn không té xuống mà cũng không có hiện trạng người bị thương.

Ngô Đình Hương tuy không hiểu được chỗ ảo diệu bên trong, nhưng thấy Vương Hồng Phạm đã thu nhuyễn kiếm về lùi lại hai bước thì biết là đại cuộc xong rồi.

Phong Càn lại ngoái Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên lần nữa rồi mới nói :

- Chẳng những ta thua mà cả gia sư cũng đã thất bại.

Hà Hồng Văn hỏi :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Phong Càn đáp :

- Mấy tháng trước đây, lúc gia sư sắp lìa cõi đời vẫn tin là Tiêu Dao lão nhân chưa tìm được truyền nhân. Ngờ đâu lão đã có đích truyền mấy chục năm trước.

Lý Hồng Liên hỏi :

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà nhận ra bọn ta là truyền nhân chính của Tiêu Dao lão nhân ?

Không phải nàng đã biết rồi mà còn cố ý hỏi. Thực ra Tiêu Dao lão nhân có mấy tên môn đồ mà chưa ai là người thừa kế chân chính. Tiêu Dao lão nhân đã tuyên bố :

Về phương diện võ học thì Vương Hồng Phạm là người thừa kế của lão, nhưng về phương diện đạo thuật thì Phạm Hồng Chí lại là truyền nhân. Xem chừng lão đã có lời ủy thác từ trước.

Lý Hồng Liên nhìn nhận sư phụ tuổi đã cao niên không tìm được đồ đệ vừa ý để truyền công, đành đem ngôi thừa kế trao cho bọn họ.

Phong Càn đáp :

- Theo nhận xét của ta thì có hai lý do để đoán các người là thừa kế của Tiêu Dao lão nhân.

Điểm thứ nhất muốn hội đủ cả đạo pháp lẫn võ công thì ngàn năm khó kiếm được một nhân vật, nên lão phải lựa người chia ra mà truyền thụ. Có thể mới chứng minh được Tiêu Dao lão nhân đã có thừa kế rồi.

Phong Càn lý luận như vậy nghe tầm thường nhưng rất cao siêu. Những người trong trường nếu chẳng phải là nhân vật như Phong Càn thì quyết không suy luận được đến thế.

Lý Hồng Liên lại hỏi :

- Còn điểm thứ hai thì sao?

Phong Càn đáp :

- Về công lực cũng như niên canh, hiển nhiên các người đã luyện ít ra là hai chục năm mà trên chốn giang hồ không một người nào hay biết, đủ tỏ các người trước nay chưa từng len lỏi vào chốn giang hồ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiêu Dao lão nhân tu luyện tán tiên pháp môn, nghiên cứu cách qua lại giang hồ không để vết tích. Nếu quả các người được hưởng thịnh danh thì nó lại chứng minh chưa tới được chính tông tâm pháp.

Ngô Đình Hương vẫn chưa hiểu rõ, nàng không nhịn được nói :

- Bất cứ người gia phái nào cũng có thể không cần len lỏi vào chốn giang hồ.

Phong Càn nói :

- Nhưng võ công luyện đến trình độ như họ thì tất phải có một giai đoạn ra đời rèn luyện mới được. Chỉ có gia số của Tiêu Dao lão nhân là không cần vào đời dây đến chuyện thị phi. Đó là một mâu thuẫn lớn trong gia phái này. Ta không hiểu Tiêu Dao lão nhân đã dùng phương pháp nào để khắc phục điều khiếm khuyết đó.

Vương Hồng Phạm mỉm cười nói :

- Lời cao luận của Phong huynh khiến cho tại hạ rất bội phục. Tại hạ cũng nghi ngờ vấn đề này mấy chục năm mới nghĩ thấu. Không ngờ Phong huynh mở miệng đã nói huych toẹt ra được....

Nguyên bọn đồng môn của y bốn người đều trải qua một thời kỳ đóng cửa quan. Vương Hồng Phạm sau khi xuất quan mới thấu lẽ huyền diệu. Vậy mà Phong Càn hiểu được ngay nên y rất khâm phục hẳn. Đồng thời y hiểu tại sao mà sư phụ

võ công tuyệt thế vả phải coi Nhân Ma Sa Thiên Hoàn là tay địch thủ không dám khinh thường.

Lại thấy Phong Càn hít mạnh một hơi chân khí. Mặt hắn hiện lên màu hồng nhưng chỉ thoáng cái đã tiêu tan để thay thế vào bằng màu lợt lạt khó coi.

Ngô Đình Hương vừa nhìn đã biết gã bị nội thương trầm trọng. Bất giác nàng khẽ "ô" lên một tiếng. Nhưng đột nhiên nàng nghĩ tới tình thế lúc này chưa tiện hỏi vặn, nàng liền dừng lại không nói nữa.

Phong Càn liếc mắt nhìn nàng ra chiều cảm kích, rồi quay lại hỏi Vương Hồng Phạm :

- Ta đã có thể đi được chưa?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Xin các hạ tùy tiện.

Phong Càn hỏi :

- Người coi liệu ta còn cơ hội sống được nữa chẳng ?

Wương Hồng Phạm đáp ngay :

- Tại hạ tin rằng không còn cơ hội nào nữa.

Phong Càn nói :

- Ta tinh tu khổ luyện mấy chục năm, hao tổn bao nhiêu tâm huyết chẳng lẽ thành uổng hết ư? Ta không tin như vậy !

Wương Hồng Phạm nói :

- Các hạ cứ thử coi sẽ rõ.

HÓA HUYẾT THẦN CÔNG

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vương Hồng Phạm Trở Tài Xét Đoán

Phong Càn hỏi :

- Trước khi ta rời khỏi nơi đây, có lời yêu cầu nhỏ mọn, chẳng hiểu người có ứng thuận chăng ?

Wương Hồng Phạm hỏi lại :

- Phong huynh còn có tâm sự gì chưa thỏa mãn ?

Phong Càn đáp :

- Ta muốn đem Tiên Như Mạnh đi theo. Mụ là một con vật đáng chán ghét ở nhân gian. Tội nghiệp mụ rất thâm trọng. Đối với các người mụ cũng là một người đáng chết lắm....

Hà Hồng Văn ngạc nhiên hỏi :

- Phong huynh đem mụ đi làm chi? Chẳng lẽ Phong huynh còn chưa đủ khổ vì mụ ư?

Lý Hồng Liên cũng hỏi tiếp :

- Tiên Như Mạnh không sống được nữa rồi. Phong huynh còn rước lấy cái nợ vào mình làm chi?

Phong Càn đáp :

- Ta cũng biết mụ không sống được nữa, nhưng ta muốn chính tay mình kết quả đời mụ.

Hà Hồng Văn hỏi :

- Phong huynh làm như vậy chẳng là bụng dạ hẹp hòi quá ư? Phong Càn đáp :

- Tình thật mà nói thì trường quyết chiến bữa nay, ta thất bại về tay Vương huynh vẫn chưa can tâm. Giả tỷ ta không vì mục Tiền Như Mạnh thì ta tin rằng Vương huynh có thắng cũng phải trả giá tương đương.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Yếu Công của Tiền Như Mạnh tuy có ảnh hưởng đến ta, nhưng lúc ta quyết chiến với Vương huynh nó chẳng có tác dụng gì. Vì mục đã hạ thủ ám toán vào người ta để khích động tình dục.

Sau chuyện này ta cùng Vương huynh quyết đấu đã đem lại cách biến hóa vi diệu phát sinh ảnh hưởng cực kỳ bất lợi. Nó làm cho công lực của ta không thể phát huy được đến trình độ tinh thuần.

Nói lui nói tới chỉ vì con phụ nhân đáng hận này làm hại ta, nên ta phải kết quả tính mạng mục.

Lý Hồng Liên nói :

- Té ra là thế. Ta tin rằng Đại sư huynh sẽ ưng thuận lời yêu cầu của phong huynh.

Nhưng Vương Hồng Phạm nói ngay :

- Xin lỗi Phong huynh. Kẻ xuất gia rất trọng đường nhân quả, nên chẳng thể tuân mệnh được.

Y nói bằng một giọng rất kiên quyết, nên Phong Càn cũng thôi không nói gì nữa.

Hắn thở phào một cái rồi trầm trọng cất bước.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên ngồi trên đầu tường coi hành động của Phong

Càn cho đến lúc hãn mất hút mới tung mình nhảy xuống.

Hà Hồng Văn bỏ đi. Trong sân chỉ còn lại Vương Hồng Phạm, Lý Hồng Liên và Ngô Đình Hương ba người.

Ngô Đình Hương nhìn bọn Vương Hồng Phạm ngỏ lời tạ Ớn, rồi châu mày hỏi :

- Phải chăng Vương tiên sinh định cứu sống Tiên Như Mạnh?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Phải rồi !

Ngô Đình Hương ra chiều lo lắng nói :

- Tại sao vậy?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Vì Tiên Như Mạnh mà chết đi là Phong Càn có thể thoát nạn. Cô nương nên biết Tiên Như Mạnh còn sống thì chẳng những Yếm Công của mụ dù ở xa vẫn quấy rối Phong Càn được, mà khi mình cần đến còn mượn sức mụ để kiếm cho ra Phong Càn lạc lõng nơi đâu.

Ngô Đình Hương tỉnh ngộ nói :

- Té ra Phong Càn chưa chắc đã chết. Vương tiên sinh cố ý để hãn sống đặng cho Tra công tử báo cừu huyết hận.

Wương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ chỉ hết sức an bài. Còn việc đời thành bại chưa chắc đã đúng như lời tiên liệu của con người....

Y đưa mắt nhìn Lý Hồng Liên hỏi :

- Sư muội đã phái người thông tri cho Tra công tử chưa?

Lý Hồng Liên đáp :

- Tiểu muội phái người đi rồi, không hiểu họ có tìm thấy Tra công tử chẳng ?
Tin này do người nhà quê đưa đi, chưa chắc đã được việc.

Mấy người nói chuyện lúc nữa thì Hà Hồng Văn dẫn Lý Ích tới.

Lúc này bọn thủ hạ của Tiền Như Mạnh đã cắm đuốc vào tường hay chân cột và bỏ đi hết sạch rồi.

Lý Ích cùng Ngô Đình Hương tương kiến. Bốn mắt cùng nhìn rồi hai người quẩn quýt bên nhau.

Hà Hồng Văn lại coi tình trạng của Tiền Như Mạnh. Đột nhiên gã thất kinh la lên :

- Đại ca ! Tiền Như Mạnh chết rồi !

Mọi người đều sửng sốt. Hà Hồng Văn lật thân Tiền Như Mạnh lên coi rồi nói :

- Mụ bị rắn cắn chết. Con rắn hãy còn quanh quẩn ở đây.

Mọi người đều lại coi tình hình. Chỉ mình Lý Ích không hiểu võ công nên không được lại gần.

Con rắn độc này nhỏ mà dài, toàn thân màu hồng vẫn bò quanh bên mình Tiền Như Mạnh.

Nó bị người quấy nhiễu liền ngừng đầu lên. Cái lưỡi thò ra thụt vào, miệng khẽ bật lên những tiếng vo ve rất nhỏ.

Vương Hồng Phạm chau mày tự nói một mình :

- Sao lại có chuyện này?

Lý Hồng Liên nói :

- Thảo nào Phong Càn ở đây nói chuyện hồi lâu. Té ra hẳn còn có thủ đoạn này. Mãi đến khi hẳn biết chắc Tiền Như Mạnh chết rồi mới ra đi.

Hà Hồng Văn cũng nói :

- Thăng cha đó quả là lợi hại. Chúng ta cần đuổi theo ngay giết chết hẳn đi mới trừ được mối lo về sau.

Vương Hồng Phạm không lên tiếng, hồi lâu mới hỏi :

- Phong Càn vẫn tự phụ là thiên hạ vô địch. Vì thế hẳn không cần nuôi giống độc vật này.

Vã lại nếu hẳn hạ độc thủ thì sao còn yêu cầu đem Tiền Như Mạnh đi?

Mọi người ngẫm nghĩ thấy y nói đúng. Giả tỷ Vương Hồng Phạm chấp nhận lời yêu cầu của Phong Càn thì cái chết của Tiền Như Mạnh đã phanh phui từ trước.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Tiền Như Mạnh tội ác ngập đầu. Trong những tay cao thủ mà mục kiếm chế tất có người giỏi nghề nuôi độc vật. Họ đã dòm dò lâu ngày mà chưa có cơ hội ra tay. Mãi đến nay mới gặp lúc thuận tiện liền phóng độc xà ra để cắn chết Tiền Như Mạnh. Thế là bọn họ được khôi phục tự do.

Ngô Đình Hương nói :

- Nếu vậy người này đã nghe hết được câu chuyện của chúng ta không muốn để Tiền Như Mạnh chết. Cử động đó để đối phương với Phong Càn, nhưng lại bất lợi cho họ, nên họ mới phóng độc xà giết mục đi.

Vương Hồng Phạm khẽ vung tay đẩy chưởng ra. Lập tức con rắn độc biến thành đồng thệ nát nhừ.

Con rắn độc chết rồi, nhưng chẳng phải sự việc đã kết thúc mà trái lại càng

thêm nhiều chuyện rắc rối.

Điểm thứ nhất là có nên điều tra xem người phóng độc xà là ai không? Họ có dụng tâm gì ?

Họ có thể là người cùng phe đảng với Phong Càn. Họ thấy Tiền Như Mạnh mà còn sống là điều bất lợi cho hãn nên hạ độc thủ để trừ diệt mục đi.

Điểm thứ hai Phong Càn ra đi rồi, có thể hãn không chết. Tiền Như Mạnh mất mạng tức là hết đường truy tung. Đây cũng là một điều rất lo ngại.

Vương Hồng Phạm lẳng lẳng ngắm nghĩ dường như đã tìm ra được quyết định.

Lúc này chẳng những Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên mà cả Ngô Đình Hương cũng cảm thấy Vương Hồng Phạm hành động quá chậm chạp. Bất luận là rượt theo Phong Càn hay truy tìm người phóng độc xà cũng phải hành động ngay. Nếu chần chờ mãi thì đối phương đủ thì giờ ẩn náu hành tung còn tìm thấy làm sao được ?

Vương Hồng Phạm để trôi mất nhiều thì giờ rồi mới hỏi :

- Theo nhận xét của các vị, thì người phóng độc xà chạy đường nào?

Mọi người đã nghĩ tới vấn đề này rồi. Hà Hồng Văn đáp ngay :

- Hãn chạy về phương nào khó mà đoán được, nhưng bọn ta không phải ít người, có thể chia nhau đi các ngã truy tìm.

Lý Hồng Liên nói theo :

- Đúng thế ! Chúng ta có thể tùy tiện đi tìm kiếm Phong Càn hay người phóng độc xà, nhưng chủ chốt vẫn là rượt theo Phong Càn.

Vương Hồng Phạm nhìn Ngô Đình Hương hỏi :

- Cô nương tính sao?

Ngô Đình Hương đáp :

- Nếu chúng ta chia đường rượt theo thì chẳng trúng đường Phong Càn cũng có thể tìm thấy người phóng độc xà.

Vương Hồng Phạm nói :

- Các vị nói phải lắm. Vậy chúng ta chia công tác và định rõ đường lối.

Mọi người đều kính dị quay sang nhìn Lý Ích.

Lý Ích đáp :

- Quả tình tiểu đệ không biết một tí gì.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tại hạ đã nghĩ lại :

Nếu người thả rắn độc chỉ vì mục đích muốn giết Tiền Như Mạnh thì câu chuyện giản dị thôi. Nhưng nếu họ có dụng tâm khác thì chuyện này không phải tầm thường.

Mọi người đều lấy làm kỳ vì Vương Hồng Phạm dường như đã phát giác ra chứng cứ nên giọng nói của y có vẻ khẳng định.

Lý Hồng Liên hỏi :

- Sao Đại ca lại biết họ có chỗ dụng tâm ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Câu chuyện nói ra rồi thì rất giản dị. Đó là vấn đề con rắn độc kia vẫn quanh quẩn bên mình Tiền Như Mạnh. Hiện tượng này chứng minh người đó vẫn ở gần đây và có nghề rõ cuộc đàm thoại giữa chúng ta....

Y mỉm cười nói tiếp :

- Họ chạy trốn lúc này thì chúng ta không để y, nhưng nếu bây giờ mới cử động

là lập tức chúng ta tóm được ngay.

Câu nói này dường như để cảnh cáo mọi người kia đừng có hấp tấp.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Con rắn độc nếu không ở bên mình Tiền Như Mạnh thì thế nào?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Cái đó chứng minh họ đã xa chạy cao bay. Sự phỏng đoán này rất vi diệu. Người kia còn ở gần đây là để chờ chúng ta rượt theo Phong Càn rồi hấn mới đi theo. Đồng thời họ ẩn nấp gần đây mà bây giờ thu rắn về thì sợ bị chúng ta phát giác, nên đành bỏ lại. Đồng thời họ có ở gần mới chỉ huy được con rắn độc bảo nó nằm yên.

Vương Hồng Phạm lý luận như vậy thật là khúc chiết khiến mọi người chẳng thể không tin.

Ngô Đình Hương miễn cưỡng tìm ra một lý do để bài bác thuyết này. Nàng nói :

- Có thể họ bỏ rắn độc lại là đã chạy trốn rồi.

Vương Hồng Phạm cười đáp :

- Tại hạ vừa nói đến họ chạy đi rất có thể bị chúng ta rượt theo, dù mục đích của chúng ta chỉ là rượt theo Phong Càn. Bằng lý do này chưa đầy đủ thì tại hạ bổ sung thêm một điểm nữa là con rắn độc này đã thành tính thông linh, chủ nhân nhất định quý báu nó, chẳng khi nào bỏ phóng một cách khinh xuất....

Y nói tới đây, đột nhiên giơ tay trở về mé tả.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên liền lao về phía ngón tay trở của Vương Hồng Phạm. Hai người này vọt đi một cái đã ra xa đến năm trượng.

Chỉ trong không khắc đã mất hút.

Chẳng bao lâu, cặp sư huynh sư muội lại trở về. Hà Hồng Văn trong tay nắm một người nhắc bổng lên.

Gã liệng người đó xuống đất rồi đá một cước. Lập tức người kia cử động được lồm cồm bò dậy.

Hiển nhiên người đó đã bị thương, sắc mặt lợt lạt, lổn năm mười tuổi. Tướng mạo không có gì đặc biệt, lưng cào bảo kiếm và một cây trúc địch bóng loáng.

Người đó không nhìn ai mà cũng không nói gì, giơ tay ra phủ bụi quần áo cho sạch sẽ.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Người là ai? Quê quán ở đâu?

Lão già ngừng đầu nhìn Vương Hồng Phạm thủng thẳng đáp :

- Tại hạ là Trịnh Tường, quê ở Giang Nam.

Cái tên có vẻ thông thường còn quê quán thì nói rộng ra gồm mấy tỉnh. Tướng mạo đã bình thường, tên tuổi cũng chẳng có ấn tượng gì khác lạ.

Vương Hồng Phạm gật đầu hỏi :

- Phải chăng ông bạn đã phóng độc xà?

Trịnh Tường đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ không biết ở đây sao lại rắc rối thế ? Tại hạ giết chết mục ác phụ này chỉ là để khôi phục tự do cho mình.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu ông bạn nói thực mục đích giết Tiên Như Mạnh chỉ có thế thì chẳng thể trách ông bạn được.

Trịnh Tường đáp :

- Các vị không phiền trách, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Những lời ông bạn nói đây có đúng sự thực không?

Trịnh Tường đáp :

- Dĩ nhiên là thực cả.

Vương Hồng Phạm đảo mắt nhìn bon Hà Hồng Văn hỏi :

- Hai vị nhận xét thế nào? Lão nói có thực không?

Hà Hồng Văn đáp :

- Cái đó khó mà đoán được.

Lý Hồng Liên hỏi :

- Lão chỉ nói có vậy thì thực tình khó đoán quá. Ngô cô nương nghĩ sao?

Ngô Đình Hương ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Tuy tiện thiếp thấy Vương tiên sinh có vẻ ngờ vực người này, nhưng không nhìn thấy điều chi khác lạ.

Vương Hồng Phạm nói :

- Được rồi ! Tại hạ nói cho các vị hay. Người này không phải ở Giang Nam, mà tên cũng không đúng là Trịnh Tường. Tại hạ đoán hẳn là thủ hạ tâm phúc của Phong Càn. Võ công hẳn nhất định không ra ngoài những môn phái lớn là Thiếu Lâm, Nga My hay Võ Đương. Bây giờ chúng ta hãy chứng thực môn võ công của hẳn.

Thế rồi Chương môn phái Tiêu Dao nhìn Hà Hồng Văn hỏi :

- Vừa rồi sư đệ đã động thủ với hần, tuy chỉ mới vài ba chiêu nhưng chắc cũng biết đại khái về ấn tượng rồi chứ ?

Hà Hồng Văn kinh ngạc đáp :

- Đại ca đoán trúng lắm. Hần đã dùng Tiểu Thiên Tinh Chưởng để chống lại đòn đánh xuống đầu. Đó là tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm....

Lý Hồng Liên hỏi xen vào :

- Sao Đại ca lại biết thế ? Phải chăng Đại ca đã trông thấy bọn họ động thủ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên tiểu huynh không trông thấy. Sở dĩ tiểu huynh đoán như vậy là vì lúc trước Tam đệ đã nói khó mà phán đoán được người đó nói thật hay nói dối. Như vậy đủ tỏ võ công của hần đã không phải tâm pháp của Nhân Ma, lại cũng chẳng phải thủ pháp của môn phái kỳ dị nào. Nếu là tâm pháp của Nhân Ma thì Tam đệ ngó thấy là biết ngay. Còn như thủ pháp của môn phái kỳ dị tất Tam đệ cũng có lời phán đoán. Chính vì người đó sử võ công của các phái Thiếu Lâm, Võ Đương có nhiều chỗ tương tự, nên Tam đệ mới không khẳng định được. Dù khẳng định cũng chẳng thể theo võ công của họ để đoán ra lời nói chân hay giả.

Ngô Đình Hương thấy lời nói của Vương Hồng Phạm có chỗ sơ hở, liền xen vào :

- Những lý do mà Vương tiên sinh kể ra chưa đủ khiến cho người ta liên tưởng đến hần đã sử tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm hay phái Võ Đương.

Vương Hồng Phạm cười đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ đã giả định người đó cùng phe với Phong Càn. Vì hần muốn che dấu thân thế của mình thì hay hơn hết là sử dụng thủ pháp của những phái lớn như Thiếu Lâm đang lưu truyền rộng rãi trên chốn giang hồ. Đồng thời, chính Phong Càn cũng hiểu tâm pháp của mấy phái lớn như Thiếu Lâm liền đem truyền thụ cho người đó là một việc rất hợp tình hợp lý.

Mọi người nghe Vương Hồng Phạm phân tích về võ công một cách tinh vi như vậy không ai dị nghị nữa.

Wương Hồng Phạm ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn về quê quán và tính danh của hãh tại hạ vừa nghe hãh báo đã biết ngay là giả dối. Vì lúc hãh vừa dừng lại liền có cử động phủi bụi trên mình. Cử động này đã khiến cho tại hạ nhìn thấy phần bí ẩn không phải ít.

Mọi người không hiểu cách suy luận của Vương Hồng Phạm. Ngô Đình Hương lại hỏi :

- Xin Vương tiên sinh cho biết những cử động đó có gì khác lạ ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Động tác này tỏ ra có tính sạch dờm. Hãh người này quả không có mấy, nhất là đàn ông lại càn ít nữa. Nếu không phải là tính sạch dờm, thì nhất định là người tinh thông về dùng độc hoặc đã luyện qua về công phu cổ độc.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người đó đã nuôi dưỡng và chỉ huy rãh độc chứng tỏ hãh đã luyện công phu phóng cổ độc, mà môn này chỉ lưu truyền ở xứ Miêu Cương hoặc ở xứ Giao Chỉ. Do đó tại hạ nhận ra nhất định hãh không phải người Giang Nam mà là tên thủ hạ của Phong Càn nguyên quán ở Miêu Cương.

Mọi người thấy Vương Hồng Phạm kiến thức sâu rộng khôn lường. Nếu không thế thì chẳng tài nào suy luận nên những lý lẽ hơn người như vậy.

Wương Hồng Phạm không muốn mọi người dị nghị, liền nói tiếp :

- Bọn người ở Miêu Cương tên họ cổ quái, dĩ nhiên hãh không muốn sử dụng liền dối danh tự thông thường này. Ngờ đâu hãh càn che dấu càn lòi chuyện giả trá.

Wương Hồng Phạm đảo cặp mắt sắc như dao nhìn chăm chặh vào người bị bắt

hỏi :

- Tên họ thật người là chi?

Lão già kia thấy Vương Hồng Phạm suy luận thần kỳ, trong lòng rất sợ hãi và khâm phục, không dám ngụy biện nữa, liền đáp :

- Tại hạ thật người ở Quý Châu, tên gọi Lãng Đăng.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Lão đi theo Phong Càn đã bao lâu?

Lãng Đăng đáp :

- Đã hai chục năm rồi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Theo tuổi lão mà tính thì biết hồi lão được Phong Càn thu dụng đã hơn ba chục tuổi.

Điểm này là sự hiển nhiên chẳng có chi kỳ lạ. Nhưng Vương Hồng Phạm cũng hỏi đến là có chỗ dụng tâm mà mọi người chưa hiểu, nên đều chú ý lắng tai nghe.

Lãng Đăng đáp :

- Phải rồi, tại hạ đi theo Phong đại gia vào năm ba mươi tư tuổi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tuy lão là người giáo hoạt, nhưng Phong Càn không phải thu dụng lão vì điểm này. Nếu hẳn chỉ tìm người nhanh nhẹn giáo quyết thì cần gì phải đến tận Quý Châu xa xôi? Còn bảo hẳn thu dụng lão để xây dựng thành tài thì tuổi lão đã lớn, muốn học công phu gì cũng khó lòng được đến nơi. Do đó ta nhận ra hẳn vượt đường xa mà thu dụng con người đứng tuổi như lão chỉ vì lão đã thành tựu được một điểm nào đó.

Y ngừng lại một chút rồi kết luận :

- Môn thành tựu của lão dĩ nhiên là cổ độc. Có đúng thế không?

Lãng Đẳng không nói gì, gật đầu để trả lời.

Vương Hồng Phạm lại hỏi :

- Nếu vậy thì cổ thuật của Lục Minh Vũ tuy không phải là dùng độc nhưng cũng liên quan với lão, có đúng thế không?

Lãng Đẳng đáp :

- Đúng thế ! Đó là bí thuật của tệt xứ. Môn bí thuật này lấy lực lượng tâm linh làm chủ nên ít người tu luyện.

Vương Hồng Phạm nói :

- Hiện giờ Lục Minh Vũ ở trong thành Nghi Dương, chắc lão cũng hiểu vụ này không còn sai nữa.

Lãng Đẳng nhìn ánh mắt của đối phương rất sắc bén, trong lòng càng thêm khiếp sợ. Lão không biết chống chế cách nào, liền gật đầu để nhìn nhận Lục Minh Vũ hiện ở trong thành Nghi Dương.

Vương Hồng Phạm nói :

- Dĩ nhiên lão phải biết. Lão ý vào cổ độc bí thuật để theo dõi Lục Minh Vũ. Cái đó có thể giải thích tại sao Phong Càn lại qua bên này? Hẳn cũng ngấm ngầm theo dõi Lục Minh Vũ nhưng còn chờ cho thương thế khỏi rồi mới ra ta hạ sát Lục Minh Vũ.

Lãng Đẳng không nói sao được nữa, đành gật đầu thừa nhận.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu lão chịu hồi cải, chúng ta đi kiếm Phong Càn thì có thể thoát chết.

Lãng Đẳng ngần ngừ một chút rồi hỏi lại :

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Vương Hồng Phạm run lên đáp :

- Lão đi theo Phong Càn hai chục năm nay, giúp hắn gây nên bao nhiêu tội nghiệt. Nếu lão không sửa đổi lỗi lầm để Phong Càn xa chạy cao bay, tiếp tục làm điều tàn ác thì chẳng khác gì chính lão ra tay tàn độc. Ta đành phải hạ sát lão rồi sẽ hết sức đi kiếm Phong Càn.

Lời nói trịnh trọng, thái độ nghiêm nghị của Vương Hồng Phạm tỏ ra y đã quyết tâm cả còn khiến cho đối phương hiểu rằng y đã nói sao là làm được như vậy.

Lãng Đẳng lộ vẻ khùng khiếp tựa hồ thấp thoáng nhìn thấy bóng tử thần. Người lão run lên bần bật.

Bọn Ngô Đình Hương vừa không hiểu tâm tính lão, vừa cảm thấy khinh bỉ. Vì lão là con người tàn độc, tuổi cũng nhiều rồi thì dĩ nhiên từng trải thế sự. Vậy mà gặp lúc sinh tử tối hậu lại biến thành con người khiếp nhược. Thật đáng khiến cho người ta khinh bỉ.

Hà Hồng Văn không nhịn được hỏi :

- Lãng Đẳng ! Lão không nghe thấy Đại ca ta bảo gì ư? Nếu lão biết sửa đổi lỗi lầm thì còn đường sinh lộ. Việc gì lão sợ hãi đến thế ?

Lãng Đẳng từ từ đưa mắt ngó Hà Hồng Văn rồi đột nhiên không khiếp sợ nữa. Lão đáp :

- Phong đại gia là ân công của tại hạ mà cũng là chủ nhân nữa. Dù tại hạ có phải chết đến trăm lần cũng không thể phản bần lão nhân gia....

Sắc mặt lão biết thành lợt lạt. Nhân thần cũng lơ đãng như sắp tắt.

Vương Hồng Phạm nói :

- Không ngờ con người gian ác như Phong Càn lại có tên thủ hạ trung can như vậy.

Lãng Đẳng há miệng ra hai lần mà không phát thanh. Tiếp theo người lão lão đảo té xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Vương Hồng Phạm ngăn cản Hà Hồng Văn không cho đụng vào. Y nói :

- Lão đã sử dụng bí thuật độc môn tự tận rồi. Bây giờ ta mới hiểu vì lẽ gì Phong Càn thu lão làm tùy bộc. Hỡi ơi ! Kiến thức cùng nhãn lực của Phong Càn quả nhiên người thường không thể bì kịp !

Ngô Đình Hương nói :

- Thảo nào lão vừa lộ vẻ khủng khiếp thì ra lão hiểu Vương tiên sinh quyết tâm, lão cũng quyết ý tự tận. Lý ấy lão cảm thấy bóng tử thần đã chụp xuống đầu mình.

Lý Hồng Liên nói :

- Tiểu muội lại tưởng lão là con người ngu ngốc không hiểu việc gì.

Hà Hồng Văn nói :

- Lòng trung thành của Lãng Đẳng kể cũng đáng kính. Nhưng lão chết rồi là tuyệt đường tìm kiếm Phong Càn mới thật đáng giận.

Vương Hồng Phạm nói :

- Trí tuệ của con người dù cao minh đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Thần Mệnh Vận. Nếu Phong Càn chưa đến ngày tận số thì dù chúng ta trên chân Thiên La, dưới đất Địa Võng cũng bằng vô dụng.

Y nói rồi đi trước dẫn mọi người lục soát tòa trang viện.

- ĐOẠN KẾT - Lúc này trời đã bình minh. Phương Đông hé ánh thiều quang.

Mấy người đi lục soát nhưng ngoài bọn bộc dịch không phát giác ra một người

nào khả nghi.

Đoàn người ra cổng trang vào lúc tảng tảng sáng, đã nhìn rõ đồng bằng bát ngát. Gió lạnh thổi vào mặt khiến Lý Ích bất giác run lên.

Còn những người kia đều mình mang tuyết nghệ nên không cảm thấy giá lạnh.

Ngô Đình Hương tựa vào người Lý Ích, dùng ôn độ trong mình để sưởi ấm cho gã.

Tuy hai người không nói gì, nhưng những động tác bé nhỏ triền miên quẩn quýt như vậy còn thấm thía hơn cả ngàn lời.

Vương Hồng Phạm nói :

- Ngô cô nương ! Tại hạ nhận thấy cô nương nên lánh đi là hơn.

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Có nhiều người từ đằng xa đang chạy về phía này. Nếu Tra công tử và những cao thủ các môn phái tới đây dường như có điều bất tiện cho cô nương.

Ngô Đình Hương giật mình kinh hãi. Nàng dương mắt lên nhìn, nhưng một là thị tuyến không đủ, hai là bọn người còn ở rất xa nên nàng chẳng nhìn thấy gì. Nàng không dám nghi ngờ lời nói Vương Hồng Phạm vì y là một nhân vật vô cùng tuyệt thế nàng đã biết rồi.

Nàng nhìn Lý Ích nói :

- Vậy tiện thiếp lánh đi một chút.

Lý Ích nắm tay nàng dặn :

- Nàng đừng bỏ đi mất tích nhé.

Ngô Đình Hương cảm thấy trong lòng ấm áp đáp :

- Lý huynh cứ yên lòng. Tiệp thiếp không đi mất đâu?

Lý Hồng Liên nói :

- Nếu cô nương muốn cho người ta không phát giác thì nên tránh xa hơn một chút.

Lý Ích vội hỏi :

- Nếu vậy nàng đến trang viện chờ ta được chăng?

Ngô Đình Hương nhận thấy như vậy là ổn hơn cả, liền đáp :

- Được lắm ! Lý huynh thu xếp mọi việc rồi thùng thặng đến gặp tiệp thiếp.

Nàng trở gót chạy vào trong trang theo ngõ sau chuẩn đi.

Bên này bọn Vương Hồng Phạm chẳng bao lâu đã nhìn rõ bóng mười hai người từ phía xa xa tiến lại dưới làn sương mai lờ mờ.

Chỉ trong chớp mắt đoàn người đã tới gần, có nam có nữ, có già có trẻ, có tăng đạo có nữ ni.

Vương Hồng Phạm đưa mắt nhìn ra chỉ nhận được hai người là Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt.

Cao, Tra vừa ngó thấy Vương Hồng Phạm, Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên vội rào bước tiến lại kính cẩn thi lễ.

Còn những người khác như Thạch Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Mai Am Chủ phái Hoa Sơn, Trình Nhất Trần phái Nga My, Phong Hỏa Song Kiếm phái Võ Đương và cả Quỷ Yểm Thần Tăng Tăng Lão Tam đều kinh ngạc nhìn bọn Vương Hồng Phạm, vì không hiểu lai lịch mấy người này thế nào mà khiến cho Cao Thanh

Vân và Tra Tư Liệt cung kính như vậy.

Cao Thanh Vân liền giới thiệu với mọi người :

- Vị này là Lý công tử ở Nghi Dương. Tại hạ tin rằng dù các vị chưa từng gặp y, nhưng cũng biết những việc liên quan đến y. Bây giờ tại hạ trình trọng giới thiệu mấy vị này.

Y nói họ tên bọn Vương Hồng Phạm rồi tiếp :

- Các vị này là cao đồ trưởng Tiêu Dao lão nhân. Chắc nay là lần đầu tiên các vị được gặp nhau.

Mọi người nghe nói là môn đồ của Tiêu Dao lão nhân mới hiểu vì vậy mà Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt tỏ lòng cung kính.

Bọn Vương Hồng Phạm cùng mọi người làm lễ tương kiến. Thái độ của những người này tỏ ra rất thanh cao rộng rãi khiến ai cũng liên tưởng đến Tiêu Dao lão nhân. Chỉ có võ công của gia phái này là áp đảo được các môn phái trong võ lâm, dựng riêng một lá cờ trong thiên hạ.

Thái độ khiêm nhường thanh cao của họ khiến bọn cao thủ các môn phái phải kính phục mà không nghi ngờ sợ sệt.

Lúc Cao Thanh Vân giới thiệu đến Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên, Vương Hồng Phạm tuy bụng dạ khoát đạt cũng không khỏi đưa mắt nhìn mấy lần.

Hai bên hàn huyên một lúc rồi Vương Hồng Phạm hỏi :

- Các vị đi đường đã gặp Phong Càn chưa?

Cao Thanh Vân có mối liên quan với Vương Hồng Phạm hơn hết nên đứng ra trả lời :

- Xin thưa để Giáo chủ đại ca biết là tên ác tặc đó đã chết về tay Tra công tử rồi.

Câu này nói ra khiến bọn Vương Hồng Phạm rất lấy làm an ủi. Ai cũng cho

rằng hãn tội ác ngậ đầu lại chết về tay Tra Tư Liệt là đáng lắm.

Tra Tư Liệt nói :

- Bọn tại hạ Ở trong thành Nghi Dương giết Lục Minh Vũ xong tiếp được tin liền tới đây ngay.

Chàng nhìn Vương Hồng Phạm bằng con mắt tôn kính nói tiếp :

- Không ngờ dọc đường bọn tại hạ gặp tên ác tặc Phong Càn. Lúc đó tiểu đệ đúng như lời tục ngữ thường nói "Oan gia chạp trá, cặp mắt đỏ ngẫu" liền xuất toàn lực động thủ.

Lý Ích nghe tới đây trong lòng khẩn trương đến cực điểm vì đó là việc gã quan tâm nhất. Gã lo rằng bọn người nào đã gặp Phong Càn không chừng bao nhiêu chuyện bên này hãn đã nói ra hết, trong đó có cả câu chuyện bí mật về Ngô Đình Hương mà hãn tiết lộ tất bị Diêu Văn Thái biết rõ.

Gã trong lòng hồi hộp nghe cho đến lúc Tra Tư Liệt nói là đem toàn lực động thủ, trong lòng càng khẩn trương chỉ mong cho A Liệt đánh một đòn Phong Càn chết liền thì hãn mới không còn cơ hội tiết lộ câu chuyện về Ngô Đình Hương nữa.

Lý Ích hoang mang chỉ có Cao Thanh Vân là phát giác ra vì chính y cũng lo đến chuyện này bị Diêu Văn Thái khám phá.

Lại nghe Tra Tư Liệt nói :

- Tiểu đệ không ngờ tên ác ma Phong Càn ngạo nghễ coi thường thiên hạ mà bây giờ không chịu nổi một đòn. Sau khi đắc thủ, tiểu đệ mới biết hãn đã bị Vương đại ca kiềm chế.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Sao công tử lại biết Vương tiên sinh đã kiềm chế hãn ?

Mọi người đều mỉm nhìn gã thư sinh này, vì vấn đề đó chỉ có người ngây ngô

mới hỏi tới.

Tra Tư Liệt đáp :

- Tiêu đệ nhận thấy trong mình Phong Càn có thương thế và là kết quả về Tiêu Dao nhất kiếm của Vương đại ca, nên hiểu ngay.

Lý Ích tưởng chừng cởi bỏ được khối đá lớn đeo nặng bên lòng. Gã lại nói :

- Phong Càn hung hăng lắm mà hãn chịu chết ngay ư?

Tra Tư Liệt mỉm cười đáp :

- Không phải đâu ! Sau hãn còn nói nhiều chuyện lắm !

Lý Ích lại lo sốt vó, đưa mắt nhìn trộm Diêu Văn Thái thì thấy con người đứng tuổi này khí thế hung hăng, nhưng coi vẻ mặt khó mà đoán được trong lòng hãn nghĩ gì.

Tăng Lão Tam đột nhiên xen vào :

- Lý công tử ! Công tử là dòng dõi thư hương, tưởng chẳng nên hỏi đến việc thù nghịch đâm chém nhau làm chi?

Thanh âm của lão khiến mọi người chán ghét buồn nôn, mà lão vẫn chưa im tiếng mà lại nói tiếp :

- Hay hơn hết là từ nay trở đi công tử nên quên mọi sự Ở đây, quên cả mọi người. Có thể mới bớt được nhiều điều phiền não.

Tăng Lão Tam nói mấy câu sau đã có một số người đi vào trang để khỏi phải nghe thanh âm chán tai.

Lý Ích vì lo chuyện Ngô Đình Hương trong lòng hồi hộp nên đối với thanh âm của lão không có cảm giác gì.

Tăng Lão Tam kinh ngạc quay lại ngó Liễu Phiêu Hương một cái rồi nói :

- Nương tử ! Chắc là công lực của lão phu giảm sút nhiều rồi, không thể chen chân vào chốn giang hồ được nữa.

Âu Dương Tinh lên tiếng :

- Không phải thế đâu ! Bản nhân nghe thanh âm của lão vẫn ghét cay ghét đắng như ngày trước. Chỉ có người ta không sợ mà thôi.

Nguyên nàng đã trông thấy anh chàng thư sinh Lý Ích không ghê sợ thanh âm của Tăng Lão Tam nên lấy rất lấy làm kinh ngạc. Nàng nghe lão nói vậy liền hiểu ý ngay.

Bây giờ mọi người các gia phái đều đã lánh xa gần hết.

Nên biết những người này đều là cao thủ trứ danh, chẳng những võ công cao cường còn là những nhân vật giàu kinh nghiệm. Ai nấy đều mượn cơ hội nào lần vào trong trang chia nhau xục xạo khắp nơi đồng thời để tránh thanh âm khó chịu của Tăng Lão Tam.

A Liệt cùng mấy người nữa lại lui ra ngoài đến ngồi ở đầu cầu gần trang trại, hoặc trên những phiến đá lớn để nghỉ ngơi.

Tăng Lão Tam bỗng đổi giọng hỏi :

- Vương tiên sinh cùng nhị vị đều là những tân tiên tiêu dao tự tại. Những điều phiến não trên thế gian không xâm nhập vào được. Tiểu đế dĩ nhiên phải khâm phục. Nhưng còn Lý công tử đây đây thì ý vào cái gì mà không sợ ?

Thanh âm của lão bây giờ như người thường, vẻ mặt lão cũng hết trơ như gỗ mà ra chiều kinh ngạc tự hộ đối với việc đời lão rất nhiệt tâm.

Về điểm này cả đến Cao Thanh Vân là người hiểu Lý Ích sâu xa cũng không hiểu thấu. Mọi người đưa mắt nhìn Lý Ích lộ vẻ ngạc nhiên.

Chính Lý Ích cũng không giải thích được. Thực ra gã không để tâm đến thanh âm của Tăng Lão Tam, chỉ nóng lòng muốn biết Phong Càn có tiết lộ gì về chuyện

Ngô Đình Hương mà thôi.

Vương Hồng Phạm đột nhiên hỏi lại :

- Công phu của Tăng huynh so với Tiên Như Mạnh như thế nào?

Tăng Lão Tam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Chắc gần đây mục còn cao minh hơn Lão Tam nhiều.

Vương Hồng Phạm nói :

- Thế thì phải rồi. Yếm Công của Tiên Như Mạnh còn không đánh đổ được Lý công tử. Khi đó mục cũng rất lấy làm ngạc nhiên.

Âu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính vội hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tiên Như Mạnh đã hiểu rõ duyên cớ. Nguyên trên đời có hai tình trạng chống được Yếm Công. Thuyết này không bao quát công phu tu luyện mà là chuyện tự nhiên không sợ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Một là trong lòng ôm mối chân tình, một trường hợp nữa là trong lòng chứa đầy mối tình dục cương liệt. Điềm về sau bất tất phải nói đến. Còn điềm trước tỷ như bất tử mẫu nhiệt tâm bảo vệ cho con cái, hoặc mối chân tâm giữa đôi nam nữ. Những người ở trong trạng thái này đều tự nhiên chống được Yếm Công không xâm nhập vào.

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ, mà hiểu rõ nhất là Cao Thanh Vân.

Y không khỏi liên tưởng đến Ngô Đình Hương cùng tiếng nói diệu dàng uyển chuyển, khoẻ mắt thu ba rung rinh như nước hồ thu, những cách đối xử tế nhị của

nàng đều khiến cho người ta nảy mỗi tình cảm mê ly. Nhưng những cái đó đều là khói mây trước mắt. Bây giờ Lý Ích đã thay vào vị trí của y rồi.

Cao Thanh Vân thở phào một cái ngừng đầu trông ráng sớm trên trời tự nhủ :

- Xem chừng ta không phải là người dũng cảm chân chính vì ta chỉ dám "hận" chứ không dám "yêu". Về hận khiến cho ta lăn xả vào mà hành động không phải vươn víu điều gì. Nhưng "yêu" thì có nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ phải gánh lấy, nên ta không dám để mỗi tình cảm xâm chìm tâm hồn.

Luồng tư tưởng bỗng chuyển đến con người của Lý Tuệ Tâm. Tiếp theo y hạ quyết tâm rồi đưa mắt ngó Lý Ích nói :

- Lý huynh cứ yên dạ. Trước khi lâm tử, Phong Càn chỉ có mấy lời nói với Tra Công Tử, người ngoài không ai nghe rõ.

Lý Ích bây giờ mới yên tâm, tươi cười vui vẻ.

Lý Hồng Liên nói :

- Tra công tử ! Mỗi huyết cừu của công tử đã trả. Thế là đại sự xong rồi. Không hiểu sau này công tử định là gì. Chúng ta chia tay rồi từ đây khó có cơ hội tái ngộ, nên bọn tiểu muội muốn biết công tử có hành động gì ?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ còn nhiều việc phải thu xét, tở như đi báỉ phỏng các gia các phái để giải quyết những điều oan toàn trước nay.

Hà Hồng Văn cười mát, ung dung nói :

- Những việc đó bất quá chỉ mắc công lặn lội mà thôi. Bọn tại hạ lại quan tâm việc khác.

Y đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh. Hiển nhiên muốn nhắc đến việc hôn nhân giữa nàng và A Liệt.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ cũng chưa biết nên làm thế nào, nhưng sẽ thương nghị cùng Cao đại ca, có khi phải lên Ký Bắc một chuyến.

Vương Hồng Phạm nói theo :

- Vậy Tra huynh nên nghĩ tới việc đi Ký Bắc trước tiên, ngoài ra việc gì hãy để về sau cũng không muộn.

Bọn Vương Hồng Phạm đứng lên cùng mọi người gật đầu từ biệt. Còn những ai vào trong trang, ba anh em Vương Hồng Phạm không tìm đến để từ biệt nữa, trở gót đi ngay.

Bọn người còn lại là A Liệt, Cao Thanh Vân và Lý Ích trong lòng đều tính toán việc riêng của mình.

Tăng Lão Tam nổi lên tràng cười hô hố, nói :

- Này này ! Các vị còn vụng về lắm. Để Tăng Lão Tam này là kẻ hiểu nhân tình thế cố giải quyết hết mọi vấn đề cho các vị.

Tuy lão rất nhiệt tâm, nhưng ba người chỉ cảm ơn hảo ý của lão, vì ai cũng nghĩ rằng dùng Tăng Lão Tam mà làm sứ giả thì hư việc hết.

Hết